HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINHO

Xuyên Thành Bạch Nguyệt Quang Yểu Mệnh, Ta Cùng Vai Ác He

Thanh Hoa Nhiên

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Huyền Huyễn, Đam Mỹ, Xuyên Không, Cổ Đại

Tác giả Thanh Hoa Nhiên vừa giới thiệu đến chúng ta một câu chuyện huyễn huyễn khá hay mang tên Xuyên Thành Bạch Nguyệt Quang Yểu Mệnh, Ta Cùng Vai Ác HE. Với lối hành văn nhẹ nhàng, tác giả viết chắc tay không thừa vừa đủ, có thể sẽ làm cho bạn đọc cảm động, đặc biệt tính cách nam nữ chính rất thú vị lại còn rất thông minh.

Văn án truyện: Tang Viễn Viễn tình cờ xuyên vào một quyển tiểu thuyết cổ đại huyền huyễn ngược luyến, thành bạch nguyệt quang hồng nhan bạc mệnh sớm qua đời của nam chính.

Nội dung của quyển tiểu thuyết ba xu này:

Nam chính yêu nàng, các nam phụ cũng yêu nàng.

Nữ chính cũng bởi vì sở hữu một khuôn mặt giống nàng đến 7,8 phần nên bị đám đàn ông vừa yêu vừa ngược đãi, thương thân lại trắc thân. Tình cảm của nữ chính cùng nam chính gặp nhiều trắc trở cẩu huyết không ngừng, ngược thân đến chết đi sống lại, kết cục còn có thể hạnh phúc HE.

Tang Viễn Viễn: "Ngại quá bổn cô nương đây một không muốn chết hai không chịu được ngược luyến, cho nên ta lựa chọn đi theo vai ác. Quấy rầy rồi, xin cáo từ."

Vai ác híp đôi mắt lại, tư thái lười biếng, khóe môi ý cười như xuân phong ấm áp –

"Bên người ta..... chỉ có địa ngục."

Nàng trầm tư ba giây.

"Địa ngục có đất không?"

"..... toàn bùn khô mục nát"

"Có nước không?"

"..... Máu thì nhiều".

Hắn muốn nhìn thấy nàng kinh hoàng thất thố, muốn chờ nàng thét chói tai chạy đi, không ngờ nữ tử này mặt lại dại ra, ba giây sau hai mắt ẩn ẩn tỏa ánh sáng --

"Ây, vừa lúc cần đi đổi không khí một chút!".....

Mục lục

- Chương 1: Bạch Nguyệt Quang yểu mệnh
- Chương 2: Giai nhân tuyệt thế vô song
- Chương 3: U Châu Vương vượt biên quan
- Chương 4: Nữ chiến thần Tang Châu
- Chương 5: Tiểu tiên nữ Mộc hệ
- Chương 6: Ta giết cho xong
- Chương 7: Khoe ra bàn tay vàng
- Chương 8: Lửa thiêu Thanh Lương Điện
- Chương 9: Hành trang gọn nhẹ ra đi
- Chương 10: Xem pháo hoa nơi hoang dã
- Chương 11: Hôn môi rắn độc
- Chương 12: Hào quang kéo chân sau
- Chương 13: Chỉ là chuyện ngoài ý muốn
- Chương 14: Ký Linh Châu năm xưa
- Chương 15: Ánh sáng tanh hồng
- Chương 16: Độc nhất là lòng dạ đàn bà
- Chương 17: Lỡ lời cùng thất thố
- Chương 18: Ngươi mới là mỹ nhân
- Chương 19: Dựa vào cái gì được đặc cách
- Chương 20: Dễ dàng không thích
- Chương 21: Chỉ nói ba chữ
- Chương 22: Là ta nghĩ quá nhiều
- Chương 23: Tiểu muội gian tà
- Chương 24: Trận nguy tình mê ảo
- Chương 25: Đoạn khế, trảm nhân duyên
- Chương 26: Cũng thích chàng
- Chương 27: Nguyện vì phu nhân mà chết
- Chương 28: Cảm thấy quá thẹn thùng
- Chương 29: Phù dung chi của Bạch Châu
- Chương 30: Cảm giác an toàn thần kỳ
- Chương 31: Đại thắng bến đò U
- Chương 32: Vết thương trên ngực

- Chương 33: Là vấn đề của ta
- Chương 34: Cam tâm chết vì ngươi
- Chương 35: Tim nhảy lên cổ họng
- Chương 36: Hồng sa nữ thần bí
- Chương 37: Cuồng đồ chân chính
- Chương 38: Làm sao để xuống dưới
- Chương 39: Li miêu tráo Thái Tử
- Chương 40: Nàng là đang ghen
- Chương 41: Nữ nhân yêu dấu
- Chương 42: Nàng là vỏ của hắn
- Chương 43: Sau này ngươi còn có ta
- Chương 44: Một phần đại lễ tốt
- Chương 45: Truy vấn vong linh
- Chương 46: Câu hồn nữ trai yêu
- Chương 47: Nước thần kỳ của Bạch thị
- Chương 48: Tìm mê đỉnh Long Cung
- Chương 49: Hiểu lầm chết người
- Chương 50: Nụ hôn vị hải sản
- Chương 51: Ngọn lửa nguyền rủa
- Chương 52: Mang theo ta
- Chương 53: Người lưu lạc thiên nhai
- Chương 54: Nàng là của ta
- Chương 55: Nàng là mệnh của hắn
- Chương 56: Kiều thê bỏ trốn của Tà Vương
- Chương 57: Yêu tinh huyễn hoặc nhân tâm
- Chương 58: Tiệc "khúc thuỷ lưu thương"(*)
- Chương 59: Tổ tiên vui sướng
- Chương 60: Hoả cánh rừng rực
- Chương 61: Địa ngục có cái gì
- Chương 62: Hoa cỏ tấn công
- Chương 63: Chiến ý thiêu đốt
- Chương 64: Em gái mê muội hắn
- Chương 65: Con rối điên cuồng
- Chương 66: Mục tiêu kế tiếp
- Chương 67: Thiêu thân hoa
- Chương 68: Đại Thiên Diễn thuật

- Chương 69: Ngũ Linh cố ngọc tinh
- Chương 70: Ai mới là vai chính
- Chương 71: Đây muôn nghìn chúng sinh
- Chương 72: Lần đầu tiên giao phong
- Chương 73: Ngẫu Tử chết đi đâu vậy
- Chương 74: Đoạt lực của tạo hóa
- Chương 75: Không để nàng khó coi
- Chương 76: Ai là đại anh hùng
- Chương 77: Xem tiền đồ của ngươi
- Chương 78: Tức phụ cưỡi heo
- Chương 79: Thiêu thân vương
- Chương 80: Cây cỏ bôn ba
- Chương 81: Trả ta tiền mua mạng
- Chương 82: Đề bài này khó quá
- Chương 83: Đêm lửa trại động phòng
- Chương 84: Dung túng nàng quá mức
- Chương 85: Thiên diễn kính mê hoặc
- Chương 86: Chỉ ta có thể giết
- Chương 87: Trời không tuyệt đường người
- Chương 88: Vết thương của Đông Châu Vương
- Chương 89: Thành phố ngầm trong sông băng
- Chương 90: Kỳ ngộ trong thành phố ngầm
- Chương 91: Bảo vệ Hoàng Phủ Hùng
- Chương 92: Một thân Vân Chi Trạc
- Chương 93: Đêm thăm Vân tổ miếu
- Chương 94: Bí mật quan trọng
- Chương 95: Mary Sue bảy màu
- Chương 96: Trận chiến không thể trì hoãn
- Chương 97: Thần lực cộng minh
- Chương 98: Bí mật của Thiên Đàn
- Chương 99: Nghịch càn khôn mê hoặc
- Chương 100: Lõi của đỉnh khổng lồ
- Chương 101: Lý tưởng thật nhiều
- Chương 102: Đủ tư cách làm đại vai ác
- Chương 103: Bắt sống Khương Nhạn Cơ
- Chương 104: Tàn dư cuối cùng

- Chương 105: Bay lượn và đại hôn
- Chương 106: Ngoại truyện 1: Nhà văn và ảnh hậu
- Chương 107: Ngoại truyện 2 (1): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa
- Chương 108: Ngoại truyện 2(2): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa
- Chương 109: Ngoại truyện 2(3): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa

Chương 1: Bạch Nguyệt Quang yểu mệnh

Tang Viễn Viễn thật sự cảm thấy bản thân mình sắp trở thành nhân vật xuyên thư có tuổi thọ ngắn nhất lịch sử.

Mấy pháo hôi khác tốt xấu gì còn có thể sống không hết tập hai cũng hết tập một, nàng thì còn "tốt đẹp" hơn, xuyên qua quyển sách này, câu đầu tiên trên giấy trắng mực đen của chương một——

【 Tang Viễn Viễn đã chết 】

Đấy, đã an bài rõ ràng !

Giờ phút này, nàng an an tĩnh tĩnh mà nằm trên một chiếc giường mây thoải mái cực cao, rồi chờ chết.

Xung quanh giường mây bốn phía đều là màn lụa mỏng như cánh ve còn lấp lánh như vì sao, đồ án thêu vô cùng tinh mỹ như huyền phù khẽ khàng lay động giữa không trung . Trên trần màn còn có một loạt lục lạc ngọc nho nhỏ, phát ra âm thanh leng keng thật dễ nghe.

Đẹp đẽ quý giá nhưng không phô trương, xa xỉ nhưng không hiện sơn lộ thủy.

Bên ngoài màn lụa có một luồng ánh sáng vàng ẩn hiện bóng dáng một nữ tử người đẫy đà.

Tang Viễn Viễn biết thân phận của nàng ta —— Vương muội của U Châu Vương, U Doanh Nguyệt. Một quý nữ chuyên môn "rút củi đáy lò", tùy hứng, ngang ngược, kiêu ngạo, hành sự lỗ mãng không cần

biết hậu quả, cũng là thị thiếp của nam chủ Hàn Thiếu Lăng, nữ ác độc số 2.

Đúng là nàng ta, người hạ độc sát hại bạch nguyệt quang Tang Viễn Viễn của Hàn Thiếu Lăng.

Tang Viễn Viễn cảm thấy hình như mình đã trót đào hết phần mộ tổ tiên nhà Thiên Đạo hay sao mới có thể bị trả thù thảm như thế này.

Đầu tiên là đang đi trên đường bị sét đánh chết, đã chết cái chết "trong mềm ngoài giòn" như vậy rồi thì thôi đi, còn ngựa không ngừng vó tức tốc xuyên qua cái tiểu thuyết chết tiệt này, thành bạch nguyệt quang đoản mệnh trong lòng nam chính, chết ngay trong mấy hàng đầu tiên chương 1.

Chỉ chốc lát nữa thôi, nữ độc ác 2 U Doanh Nguyệt sẽ đem một bình rượu độc rót vào bụng nàng.

Tang Viễn Viễn một chút cũng không muốn chết thêm lần nữa.

Ai có thể cứu nàng?

Nam chính Hàn Thiếu Lăng là trông cậy vào không được rồi. Cái tên cẩu nam nhân này từ bên ngoài mang về một nữ nhân dung mạo giống Tang Viễn Viễn như đúc, giờ phút này đang đè lên đè xuống trong tẩm điện của mình sủng hạnh, nếu không có gì ngoài ý muốn nói, nhất định sẽ ác chiến một trận đến bình minh.

U Doanh Nguyệt là vì chuyện này tà hỏa công tâm, mới có thể chạy đến chỗ Tang Viễn Viễn phát tiết.

Còn thị vệ trong cung ư..... Nếu U Doanh Nguyệt có thể mang theo tùy tùng xuất hiện ở chỗ này, vậy có nghĩa nàng ta đã thu phục thị vệ bên ngoài rồi, sẽ không có người tiến vào quấy rối.

Dù sao trong nguyên tác, Tang Viễn Viễn chết vô thanh vô tức, mãi

đến lúc sau này nữ chủ Mộng Vô Ưu lợi dụng chuyện này hoàn toàn vặn lại U Doanh Nguyệt, mọi người mới biết được Tang Viễn Viễn là bị đầu độc mà chết.

Muốn sống, nàng chỉ có thể tự cứu mình.

"Sao chưa xong nữa? Cọ tới cọ lui làm gì, trực tiếp đầu độc chết không phải xong rồi sao, Hàn lang có thể làm gì ta nào!" Thanh âm của U Doanh Nguyệt cực kỳ không kiên nhẫn.

Một giọng nữ khàn khàn cung kính trả lời: "Tiểu phu nhân tạm thời đừng nóng nảy, việc này rất trọng đại, trăm triệu không thể lưu lại sơ hở nào. Lão thân luyện thêm chút xíu nữa, bảo đảm tương lai vô luận bất kể kẻ nào muốn nghiệm xác, đều không thể nghiệm ra vấn đề. Như vậy mới không ảnh hưởng tới tình cảm của tiểu phu nhân cùng chủ quân....."

Trên mặt bà lão treo nụ cười khổ.

Chủ tử của bà vốn làm việc chưa bao giờ để ý hậu quả, làm hạ nhân cũng không dám điên theo nàng.

Chỉ thấy trong tay bà lão này là một loạt minh hoả đun một bầu rượu bạc đang rung động.

Tang Viễn Viễn nhìn cảnh tượng huyền huyễn, càng thêm không muốn chết.

Tu tiên! Đây là thế giới huyền huyễn tu tiên a!

Nhưng có chết hay không cũng không đến phiên nàng muốn.

Tình huống của nàng giờ phút này còn không bằng cá nằm trên thớt. Cá còn có thể nhảy một cái hai cái, mà nàng, giống như là một con khỉ bị nhốt cứng ngắc trong một con rối gỗ rỗng ruột.

Thân thể này bị trọng thương còn trúng kịch độc, hồn phách ắt hẳn đã sớm phiêu tán, chỉ là do bị nuôi dưỡng cẩn thận nên luôn chưa có tắt thở thôi.

Mãi đến hôm nay Tang Viễn Viễn xuyên tới đây.

Nàng từ sáng sớm nằm phịch đến nửa đêm, rốt cuộc cũng mở được mắt với miệng.

Còn chưa kịp cao hứng, liền thấy thị nữ trong điện từng người một ngã trên mặt đất, sau đó, U Doanh Nguyệt mang theo người xông vào, chuẩn bị hạ độc giết chết nàng.

Cái cảm giác chờ chết, thật sự là một lời khó nói hết.

Tang Viễn Viễn còn muốn giãy giụa một chút.

Yết hầu của nàng giống như kẹt một khối gỗ cứng ngắc, cố gắng hết sức lực khạc nửa ngày trời, nàng rốt cuộc khạc ra được mấy tiếng mơ hồ không rõ chữ.

"Nếu ta chết, Hàn..... nhớ cả đời. Không chiếm được..... tốt nhất."

Thanh âm tuy nhỏ, lại rành mạch mà truyền tới lỗ tai hai người trong điện.

U Doanh Nguyệt lập tức đưa tay kéo màn lụa, cặp mắt tròng đen nhỏ hơn tròng trắng trừng trừng gắt gao nhìn thẳng Tang Viễn Viễn.

Lớp trang điểm của U Doanh Nguyệt làm nàng ta giống như con khổng tước vàng rực rỡ.

Mới vừa rồi cách màn lụa mờ mờ còn đỡ một chút, giờ xuất hiện đột ngột như vậy làm Tang Viễn Viễn suýt nữa bị loá đến mù mắt.

U Doanh Nguyệt cười lạnh nói: "Tỉnh? Ngươi lại tỉnh được ?! Thực

tốt! Nếu tỉnh, vậy để ngươi chết được minh bạch."

Vai ác trước khi giết người nhất định sẽ đào gan đào phổi ra lẩm ba lẩm bẩm, đây là truyền thống rồi.

Tang Viễn Viễn chân thành chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình nguyện ý làm một người nghe kiên nhẫn nhất.

U Doanh Nguyệt híp mắt nhìn chằm chằm Tang Viễn Viễn trong chốc lát, đôi môi đỏ đầy đặn vừa động, từng từ từng từ đều mang theo hận ý vô tận: "Ta gả cho Hàn lang 5 năm, suốt 5 năm! Ta yêu chàng như vậy, chiều chuộng chàng như vậy! Chúng ta lúc trước còn tốt đẹp biết chừng nào, kết quả thì sao? Từ khi gặp được ngươi, hết thảy đều thay đổi! Nếu không phải ngươi cố ý mê hoặc chàng, Hàn lang của ta làm sao có thể phụ lòng ta được! Chỉ một việc này thôi thì ngươi cũng nên chết đi rồi!"

Nói đến chuyện xưa, khuôn mặt mỹ diễm của U Doanh Nguyệt không khỏi hơi vặn vẹo, nàng ta vươn một cái móng tay giả có ánh vàng rực rỡ chọc lên má Tang Viễn Viễn.

"Xinh đẹp thì ghê gớm lắm sao! Cướp đi tâm của Hàn lang còn chưa đủ, còn muốn cướp vị trí chính phu nhân, đạp lên đầu U Doanh Nguyệt ta! Người đi mà mơ cái xuân thu đại mộng đó đi !"

Trong miệng nàng ta nồng nặc mùi son phấn, từng đợt hô hấp phả lên trên mặt Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ nghĩ, phát hiện U Doanh Nguyệt đúng thật rất thảm. Nếu đổi lại mình ở trong tình cảnh này, khẳng định phát nổi điên mà băm tra nam làm tám khúc !

U Doanh Nguyệt tiếp tục cười lạnh: "Không sợ nói cho ngươi biết, thích khách trong ngày đại hôn của ngươi chính là do ta an bài, mục tiêu hiển nhiên không phải là Hàn lang, mà là ngươi! Ha, vậy mà ta

thật không nghĩ tới, ngươi lại si tình đến như vậy, còn chưa vào cửa mà có thể thay Hàn lang chắn một đao, không dậy nổi nha! Thế nào, trúng U thị tuyệt môn Mộc độc của ta, có phải sống không bằng chết không ? Được, ta tội nghiệp ngươi, thương xót ngươi, giúp ngươi giải thoát cho nhẹ nhàng nha!"

Nàng ta cũng không biết là tức giận hay là kích động, trừng mắt, thân thể run rẩy không ngừng, một thân vàng choé càng làm Tang Viễn Viễn đầu váng mắt hoa.

Tang Viễn Viễn dùng âm thanh nhẹ như khí nói: "Vô dụng. Hắn sẽ tìm người thay thế và vĩnh viễn không quên được ta."

U Doanh Nguyệt nheo mắt lại, biểu tình giống như hồ ly: "Ta biết. Chàng không phải đang sủng hạnh cái nữ nhân giống y hệt ngươi Mộng Vô Ưu sao! Ta chính là muốn cho chàng biết, khi chàng cùng nữ nhân kia điên loan đảo phượng, ngươi, Tang Viễn Viễn, đã chết! Ngày sau vừa thấy mặt nữ nhân kia, chàng liền sẽ nhớ tới ngươi, sau đó nhớ tới ngươi chết như thế nào, lại nghĩ đến ngươi chết khi chàng sủng hạnh nữ nhân kia —— ta xem chàng ngày sau còn ngủ được hay không!"

Tang Viễn Viễn chấn kinh rồi.

Ai nói đây là nữ phụ độc ác ngốc nghếch ?! Cái logic này không giống người không có đầu óc nghĩ ra nha!

Trong sách, sau khi Tang Viễn Viễn chết đi, nam chính Hàn Thiếu Lăng đích xác có một ít ngày không chạm qua nữ chính Mộng Vô Ưu. Chẳng qua người định không bằng trời định, nữ phụ quậy như thế nào đi nữa cũng không chịu nổi ông thần cốt truyện đã an bài, còn cho nữ chính cẩu huyết bàn tay vàng.

"Không phải," Tang Viễn Viễn hít khí vô lực, "Ngươi, không thấy được bản chất. Muốn giải quyết vấn đề, phải làm từ gốc."

U Doanh Nguyệt nheo mắt lại.

Bã lão phía sau nói: "Tiểu phu nhân, độc đã chuẩn bị xong rồi, có thể đưa nàng lên đường."

Tang Viễn Viễn cảm giác được tim mình đột nhiên rơi xuống.

Chữ chết hiện ngay trên đầu ai mà không sợ hãi. Đặc biệt còn là người đã trải qua một lần tử vong, càng rõ ràng hơn ai hết giữa sinh tử có bao nhiêu khác biệt, có bao nhiêu khủng bố.

U Doanh Nguyệt nhận rượu độc, chậm rãi hạ môi, nói: "Ngươi có thể cầu ta, ta cho ngươi một câu cơ hội, nếu là có thể nịnh ta, dỗ ta đến khi ta vừa lòng, ta liền tha ngươi."

Ánh mắt đên tối của nàng ta bình tĩnh, khóe môi hơi cong lên một bên, không che giấu vẻ châm chọc.

Tang Viễn Viễn biết, trong lòng U Doanh Nguyệt trong lòng căn bản không có cái khái niệm nào là ' phóng sinh ' cả. Nói một câu, đây chính là di ngôn của Tang Viễn Viễn nàng. Giờ đây nàng hoặc là kiên cường chết, hoặc là vô vọng cầu xin rồi đáng thương vô cùng mà chết.

Một câu.

Tang Viễn Viễn thật sâu hít một hơi, sau đó dùng âm thanh nhẹ như không khí nói một mạch không có ý dừng lại: "Ta căn bản không thích Hàn Thiếu Lăng, ta gả cho hắn đều là bị bắt buộc. Chỉ cần cho hắn biết người ta yêu thực chất là người khác, hắn nhất định thẹn quá hoá giận hận ta, còn liên luỵ luôn cả Mộng Vô Ưu cũng bị khinh thường!"

Một câu liền mạch lưu loát.

U Doanh Nguyệt ngây người ba giây, ánh mắt nhẹ nhàng loé lên vài

cái, rốt cuộc, giơ tay đưa bầu rượu bạc cho bà lão phía sau.

"Thật sự?" Ánh mắt u ám.

"Thật!" Tang Viễn Viễn ánh mắt kiên định.

U Doanh Nguyệt lại nhìn nàng trong chốc lát, khóe môi gợi lên trào phúng, cười: "Không có khả năng. Hàn lang là thiên hạ vô song, người như hắn, tướng mạo, thực lực, tài phú, địa vị, thế gian không có người thứ hai, ngay cả Thiên Đô đế quân cũng từng nói đùa, nếu bà ta chưa lấy chồng, nhất định sẽ không bỏ qua lang quân tốt như vậy! Tằng kinh thương hải nan vi thủy (*), gặp qua Hàn lang rồi, ngươi làm sao có thể coi trọng người khác! Ngươi gạt ta, đem rượu qua đây!"

(*)Tằng kinh thương hải nan vi thủy: một câu trong bài thơ Ly Tứ Kỳ của Nguyên Chẩn, ý là "Ai từng ngắm biển xanh, khó còn gì đáng gọi là nước",

U Doanh Nguyệt đưa bàn tay về phía sau, bà lão vội vàng đem bình bạc đặt lên.

"Có!" Tang Viễn Viễn vội vàng nói.

U Doanh Nguyệt bóp đôi môi khô khốc của nàng mở ra, khuôn mặt tiến đến gần, một đôi mắt mỹ diễm cô độc liếc trên mặt Tang Viễn Viễn.

"Tốt, ngươi nói một cái tên ta nghe đi. Nếu ta chưa từng nghe qua, hoặc là mấy tên mèo tên chó nào, vậy cũng đừng trách ta không khách khí."

Một cái tay khác của nàng ta đã sờ đến bình bạc.

Tang Viễn Viễn nói: "Tất cả so với hắn đều tốt hơn."

Lần này, người cười không chỉ có U Doanh Nguyệt, ngay cả bà lão đang khom người đứng hầu sau lưng nàng ta cũng buồn cười, lắc đầu nói: "Chủ quân được công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, không đến 30 tuổi đã tiếp quản vương vị, quân lâm một châu, vạn dân cúi đầu. Tự bản thân cũng là tuyệt thế cường giả bát trọng ở Linh Minh cảnh, thế gian làm sao có thể có nam nhân nào các mặt đều tốt hơn so với chủ quân ?! Lời này nói ra đã có thể không duyên cớ chọc người chê cười rồi!"

"Có." Tang Viễn Viễn vẫn kiên trì như cũ.

Tự tin trong mắt nàng làm trong lòng U Doanh Nguyệt hiện lên một tia dự cảm điềm xấu.

Không đợi U Doanh Nguyệt đổi ý, Tang Viễn Viễn cong cong khoé môi cứng như khắc gỗ, hiện lên một ánh cười không dễ nhìn thấy ——

"Ca của ngươi."

Âm thanh nhẹ như không khí nhưng giống như sét đánh vào trong phòng.

U Doanh Nguyệt đột nhiên rùng mình một cái, bà lão phía sau cũng đột nhiên run lên.

Bình rượu bạc đang ở chỗ giao tay hai người rơi xuống đất.

Rượu đổ lên thảm nhung trắng toát trên mặt đất, trong khoảnh khắc làm thủng một lỗ lớn.

Những lời này, thật sự là..... quá kinh khủng.

Ca của U Doanh Nguyệt.

U Châu vương.

Thân thể đẫy đà của U Doanh Nguyệt giống như lá vàng trong gió lớn, rào rạt mà bắt đầu phát run.

Bà lão phía sau vội vàng nằm trên mặt đất, giống như lỡ nghe được tin tức gì đó vô cùng khủng bố, sắp bị diệt khẩu đến nơi.

Trong mắt Tang Viễn Viễn tươi cười vô hại: "Đúng không?"

U Doanh Nguyệt đột nhiên bưng kín môi đỏ, ngực kịch liệt phập phồng, con ngươi trong mắt hoa đào rút lại đến gần như không thể thấy, hốc mắt đang run rẩy.

Tang Viễn Viễn lửa cháy đổ thêm dầu: "Lòng ta thích ca của ngươi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy hắn có chỗ nào không bằng Hàn Thiếu Lăng?"

U Doanh Nguyệt muốn ngất xỉu.

Bà lão lấy tay gom gom lung tung trên mặt đất, muốn đem rượu độc thấm vào thảm hợp lại.

Trong miệng không kềm được lẩm bẩm nói: "Tiểu phu nhân, mau, mau giết nàng, lời này nếu truyền ra, nếu truyền ra....."

U Doanh Nguyệt ước chừng là bị kinh hãi váng cả đầu, dần dần cũng bình tĩnh trở lại.

Nàng ta hít sâu mấy hơi, nhìn về phía Tang Viễn Viễn, ánh mắt giống như là nhìn chằm chằm cái gì hồng thủy mãnh thú: "Ngươi, ái mộ, người đó?"

Nàng ta không dám nói tên họ, ngay cả hai chữ ' ca ta' cũng không dám đưa lên miệng.

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn nói.

U Doanh Nguyệt quay nửa vòng có vẻ xem thường, nhưng bộ dáng lại là một hơi cũng không vận lên thở nổi.

Người kia, nói như thế nào đây?

Đề tài liên quan tới hắn tuyệt đối phần lớn đều là cấm kỵ. Trong đó, thân tình, gả cưới, càng là vùng cấm mà ai lỡ xui xẻo nghe đến đều lập tức biến sắc.

Ngay cả ngầm bàn luận cũng không ai dám.

Ba chữ ' U Châu vương ' này, chỉ cần nghe đến, vừa chuyển từ tai lên tới não đã thấy có mùi máu tươi dày đặc cuốn lấy hồn phách, ba ngày không dứt.

Có thể thấy được đại ma vương vai ác gây ra bóng ma tâm lý lớn cỡ nào cho cái Vân Cảnh mười tám châu này.

Tang Viễn Viễn nói: "Tiểu muội a, ngươi nếu có giải dược của Mộc độc, không bằng cho ta dùng một chút? Bị nhốt nơi này lâu như vậy, ta đã nhớ ca của ngươi muốn chết."

U Doanh Nguyệt chỉ muốn qua đời tại chỗ.

Nàng trừng mắt nhìn Tang Viễn Viễn, sau một lúc lâu, trong mắt xẹt qua một tia hung ác: "Được, ta đây liền giúp ngươi liên lạc với..... Vương huynh! Nếu ngươi dám chơi ta, ta liền phóng hoả chỗ này, thiêu chết ngươi đang sống sờ sờ! Người đâu, đem ngọc giản của ta mang tới!"

Cuối cùng bà lão đứng phía sau "dạ" một câu.

Ở thế giới này, ngọc giản là bùa ngọc tốt nhất để đưa tin cự ly xa, chỗ này liên hệ trực tiếp với chỗ khác, chỉ có điều xài một lần hư luôn.

Khi rời U Châu, U Doanh Nguyệt đem cái ngọc giản còn dính máu kia thu dọn cùng với gương lược về nhà chồng, 5 năm không chạm qua.

Thân phận vương muội của U Châu vương giúp U Doanh Nguyệt có thể tung hành ngang ngược bên ngoài, không cần kiêng nể gì. Nhưng trên thế gian này nếu nói ai sợ hãi nam nhân kia nhất, thì chắc nàng ta nằm trong danh sách đầu.

Đó là nỗi sợ hãi thâm trầm nhất đi theo nàng ta cả đời.

Nhưng mà, nếu là có thứ gì có thể làm người ta tạm thời quên sợ hãi, thì không gì hơn yêu cùng ghen ghét.

Ngọc giản thực mau được đưa tới.

Nhớ lại sự việc xảy ra cách đó 5 năm làm U Doanh Nguyệt rốt cuộc run run xuống tay, bẻ gẫy ngọc giản xanh nhạt trong suốt, hướng về phía đầu bên kia đang yên lặng u ám như địa ngục, run giọng nói: "Tang Viễn Viễn, nói nàng ta, nàng ta ái mộ Vương huynh."

Dứt lời vội đem ngọc giản quăng tới trên mặt Tang Viễn Viễn như tránh ôn dịch.

Màu máu đã thấm sâu vào màu ngọc bên trong, mùi tanh nhàn nhạt lượn lờ trên chóp mũi Tang Viễn Viễn.

Ngọc giản tản ra ánh sáng nhạt màu xanh lá man mát.

Tang Viễn Viễn cũng không có lựa chọn khác.

"Đúng vậy," nàng nhẹ nhàng dùng âm thanh nhẹ như nói vào ngọc giản, "đúng là có chuyện đó, ta thích ngươi, U Châu vương."

Rất lâu sau đó...

Trong ngọc giản, phiêu ra một âm thanh lười nhác thanh nhuận, cực dễ nghe, phảng phất còn mang một chút ý cười.

"Tốt."

Ngọc giản vỡ thành bột.

Chương 2: Giai nhân tuyệt thế vô song

Tốt?

U Doanh Nguyệt cảm thấy bản thân mình không tốt một chút nào.

Nàng trừng mắt nhìn Tang Viễn Viễn, mồ hôi to như hạt đậu từ mép tóc chảy ra, dọc theo cạnh khuôn mặt trắng nõn tuôn tuôn chảy xuống cổ.

"Giải dược của Mộc độc." Tang Viễn Viễn dùng âm thanh như khí nói.

Nàng biết chính mình còn chưa thoát hiểm, bởi vì U Doanh Nguyệt tùy thời đều có khả năng trở mặt —— nói cho cùng, trên người nàng ta và U Châu vương đều chảy dòng máu giống nhau như đúc, nếu ca ca là một tên cuồng đồ ràng ràng ra đấy,như vậy muội muội tự nhiên cũng tât nhiên không kém phần.

Dùng U Châu vương hù cho U Doanh Nguyệt kinh sợ, hoàn toàn là lấy độc trị độc.

Sau khi U Doanh Nguyệt sửng sốt một lúc lâu, nàng ta nghiêng đầu ý bảo bà lão kia lấy thuốc.

Nàng ta nói: "Ngươi nếu dám hướng Hàn lang cáo trạng, sẽ bị chết thảm thiết nhất, biết rõ không ? Câu nói kia chính là ngươi nói ra, ngươi không được nói ngược lại!"

"Biết," Tang Viễn Viễn tiếp tục kích thích nàng ta, nói, "Ta còn muốn

làm vương tẩu của ngươi."

U Doanh Nguyệt lại một lần nữa hít thở không thông. Nàng ta cảm thấy hình như chính đầu óc mình cũng bị trúng Mộc độc. Sau khi che trán thối lui vài bước , nàng ta hất cằm ý bảo bà lão kia đem giải dược cho Tang Viễn Viễn uống.

Ăn giải dược vào xong, Tang Viễn Viễn mới thật sự cảm thấy bản thân đã sống lại rồi.

Tư vị bị nhốt chặt trong một khối thân thể không có ý thức giống như vĩnh viễn bị bóng đè vậy, hắc ám, lạnh băng mà tuyệt vọng.

Giờ phút này Mộc độc đã được giải, nàng rốt cuộc cũng cảm nhận được hết sức rõ ràng và chính xác, đây không phải là mộng cũng không phải là ảo giác, nàng thật sự sống lại rồi!

"Ngươi đừng mưu toan chơi lại ta!" U Doanh Nguyệt ngoài mạnh trong yếu mà cảnh cáo, "Tang Châu của các cươi, Vương huynh muốn diệt lúc nào cũng có thể diệt!"

Tang Viễn Viễn liếc mắt nhìn nàng ta một cái, phát hiện bộ dáng nàng ta rất giống một con mèo mập đang xù hết lông ra.

Còn bạo gan nói giống như nàng ta bảo đâu thì U Châu Vương đánh đó.

Tang Viễn Viễn lên tiếng, chậm chậm ngồi dậy.

U Doanh Nguyệt cảnh giác, trừng mắt nàng.

Đệm chăn như mây rơi xuống, dưới lớp trung y mỏng manh hiện ra thân hình nữ tử thật mảnh khảnh. Tóc đen bồng bồng mà bùng lên sau đầu, để lộ phần cổ trắng nõn thon dài, ưu nhã lại yếu ớt, dễ dàng kích thích ý muốn bảo hộ cũng chiếm hưu ở đáy lòng nam nhân.

Dung mạo nàng cực kỳ linh hoạt, kỳ ảo, phiêu dật, ngũ quan giống như được che đậy bằng một lớp màn sương mù, đứng gần bên cạnh nhìn cũng không thấy rõ ràng —— giống như mỗi cái liếc mắt đều thấy dung nhan mỹ lệ biến ảo, không thể nắm bắt được.

Mà chính bản thân nàng đối với sự mỹ lệ này căn bản vô tri vô giác.

U Doanh Nguyệt mở to hai mắt nhìn, lòng đố kị xông lên trán.

Đang muốn phát tác, lại thấy Tang Viễn Viễn cau mày, bắt đầu xắn tay áo lên cào cào cánh tay, động tác có vài phần thô lỗ.

Cái chỗ đó ngứa quá chừng, hành ngứa nàng cả ngày hôm nay rồi. Người thực vật bị muỗi cắn, thật sự là thảm kịch nhân gian.

Cào xong cánh tay, nàng lại cào đến thân cổ rồi cào đủ chỗ đến cả mắt cá chân, kết quả khí lực chống đỡ hết nổi, tại ngả người xuống giường mây.

U Doanh Nguyệt cũng không hảo tâm đi đỡ, nàng ta vọt đến một bên, vui sướng khi người gặp họa mà chờ xem Tang Viễn Viễn té ngã.

Tang Viễn Viễn túm chặt giao màn lụa, cố gắng không đẻ mình ngã xuống giường. Chuông ngọc trên đỉnh màn rung leng keng, trong đó có một cái bị lắc quá mà vỡ làm hai nửa, tản ra ánh sáng mày xanh lá nhạt.

"Ngươi, ngươi khi nào gặp qua..... Vương huynh?" Con mèo mập lúng túng lại tò mò hỏi.

Tang Viễn Viễn cũng không ngẩng đầu lên: "Chưa thấy qua."

Mèo mập lại dựng lông: "Chưa thấy qua? Ngươi dám gạt ta?!"

Tang Viễn Viễn liếc nàng ta một cái, vô cùng bình tĩnh: "Tri kỷ."

U Doanh Nguyệt: "....."

Nàng ta lại một lần nữa cảm thấy không khí trong tẩm điện không đủ dùng.

Sau khi bình phục nỗi lòng, U Doanh Nguyệt nói: "Mặc kệ thế nào, dù sao Vương huynh đều đã biết rồi. Ngươi, không được ở trước mặt Hàn lang nhắc tới ta, hết thảy chuyện này đều không có quan hệ gì đến ta, chỉ nghe nói cũng chưa nghe nói! Nhìn thấy Hàn lang, ngươi cần thiết lập tức nói cho hắn biết ngươi thích Vương huynh, một khắc cũng không được trì hoãn!"

Tang Viễn Viễn ý vị thâm trường mà cười cười.

"Nói chuyện coi,nghe thấy không có!" U Doanh Nguyệt đẩy Tang Viễn Viễn một cái thật mạnh .

Mộc độc tuy rằng đã giải, nhưng thân thể Tang Viễn Viễn suy yếulà sự thật, bị nàng ta đẩy, thân thể mềm mại liền ngã trở về trên gối mây.

"Ừ, nghe thấy được." Ngữ khí thuận theo.

U Doanh Nguyệt trừng mắt Tang Viễn Viễn, ánh mắt dần dần thay đổi.

Nữ nhân trước mắt này..... tư thái đó, bộ dáng đó, nhỏ yếu vô cùng, nhu mỹ cực kỳ. Một nữ nhân như vậy, vô luận làm ra chuyện gì, đều sẽ được nam nhân tha thứ nhỉ?!

Dù cho nàng có thích người khác thì thế nào? Ai biết Hàn lang có thể đối nàng càng tốt hay không, ý đồ vãn hồi tâm ý của nàng ?

Nàng thích người kia, vậy thì thế nào ? Người kia cùng nàng căn bản

không có nửa điểm khả năng!

U Doanh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình giống như vừa làm một chuyện ngu xuẩn. Vẫn là nên giết chết Tang Viễn Viễn, hoặc là.....

Trong ánh mắt chậm rãi hiện lên ánh sáng độc ác.

"Hôi Y," U Doanh Nguyệt tàn nhẫn nói, "Huỷ hoại mặt nàng ta, móc xuống một con mắt."

Tang Viễn Viễn không nhịn được thầm than bản thân mình biết ngay mà, hai huynh muội U thị đều có bệnh, bệnh cũng không nhẹ.

Mới vừa nghĩ xong cái gì mà đúng ngay cái đó!

"Ngươi nói đúng." Khoé miệng U Doanh Nguyệt nhẹ nhàng run rẩy, cười nói, "Ngươi đã chết, Hàn lang sẽ nhớ thương cả đời. Nhưng nếu ta huỷ hoại gương mặt này của ngươi, ngày nào đó khi lại nhớ ngươi, vĩnh viễn chỉ nhớ rõ một bộ dáng xấu xí không chịu nổi , không quá mấy năm hắn liền sẽ quên sạch sẽ!"

Nàng ta chậm rãi dựng thẳng ngực, hồi phục bộ dáng ngạo mạn ương ngạnh, thản nhiên nói: "Hàn lang kiêng kị Vương huynh, sẽ không dám làm gì ta. Cao lắm là phạt ta một trận, chờ hắn bớt giận, ta chỉ cần trang điểm xinh xinh đẹp đẹp xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn sẽ tự nhớ tới ta thôi."

" Cho dù chàng cùng ta ở bên nhau thấy có lỗi với ngươi, thì như thế nào ? Chỉ có nước mắt mỹ nhân mới đáng giá. Mà Tang Châu các ngươi, ai cũng biết đối nghịch với U Châu sẽ là cái kết cục gì! Tang Châu vương cùng Tang thế tử nếu thông minh, định sẽ không vọng tưởng báo thù cho ngươi."

U Doanh Nguyệt nghiêng nghiêng đầu, ý bảo bà lão động thủ.

Bà lão há mồm muốn khuyên, chạm được ánh mắt lạnh như băng của U Doanh Nguyệt, liền biết việc này đã không cần thương lượng nữa rồi.

Tang Viễn Viễn gấp gáp dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, bò về hướng sườn giường mây.

Hiện giờ tất cả những gì có thể làm đã làm rồi, chỉ có thể tận lực kéo dài thời gian, chờ người tới cứu.

Chuông ngọc trên đỉnh màn lụa kỳ thật chính là miếng ngọc đưa tin: ngọc giản.

Đó là Hàn Thiếu Lăng tự mình bố trí. Nhiều năm lúc sau, người kế thừa giường đệm, xiêm y cùng nam nhân của Tang Viễn Viễn, nữ chính Mộng Vô Ưu từng được nó cứu mạng.

Mới vừa rồi khi làm bộ ngã trên giường mâu, Tang Viễn Viễn đã thành công làm một cái chuông ngọc rơi xuống, tận mắt nhìn thấy nó ngã vỡ thành hai mảnh, phát ra ánh sáng xanh.

Chỉ hy vọng..... Hàn Thiếu Lăng tối nay không cần đem ngọc đái trên người ném quá xa.....

Nếu nói là bắt đầu ném tất cả xiêm y từ cửa điện, sau đó một đường ném người lên giường..... Ây vậy có thể không xong rồi.

Tang Viễn Viễn một bên tránh né móng tay châm lửa của bà lão kia, một bên miên man suy nghĩ.

Nàng một chút nữa thôi sắp bị bức tới tuyệt cảnh.

Ánh lửa lạng qua gương mặt nàng một cái mang theo từng trận đau đớn.

Liền ở trong lúc nguy cấp, chỉ nghe một tiếng vang lớn kinh thiên

động địa, cửa điện đồng thau dày nặng khắc hoa bị người từ bên ngoài một chân đá văng ra.

Nam nhân một thân xiêm y đen tuyền xuất hiện ở cửa điện, bóng thật dài kéo dài đến trong điện, từng trận uy áp vô hình tràn ngập, làm cho người trong điện tay chân nhũn ra, không hớp nổi một ngụm khí lớn.

Dáng người hắn đĩnh bạt, tóc đen tung bay phía sau, tùy ý liếc liếc mắt một cái thị nữ đổ đầy đất, khí thế lạnh hơn ba phần.

U Doanh Nguyệt hít một ngụm hơi khí lạnh: "Hàn, Hàn lang....."

Hắn không phải đang sủng hạnh Mộng Vô Ưu sao!

Bà lão té ngã lộn nhào trên đất, lấy càm chạm đất "cạch" một tiếng cũng không dám la.

Tang Viễn Viễn bình tĩnh nhìn nam chính đang hướng về mình đi tới.

Đi ngang qua U Doanh Nguyệt, Hàn Thiếu Lăng bước chân dừng lại, mặt mày hơi rũ, nói: "Dĩ hạ phạm thượng, nên phạt."

Thanh q Hàn Thiếu Lăng rất thấp trầm, rất có từ tính, vừa nghe là biết thanh âm tiêu chuẩn của nam chính. Mà diện mạo hắn xác thật như là được điêu khắc ra, góc cạnh rõ ràng, mày rậm mắt to mũi cao môi mỏng, không một chỗ nào không tinh xảo.

Khí chất thì không cần phải nói. Ở trên địa vị cao đã lâu, nam nhân 30 tuổi đúng là thời điểm tốt nhất, khuôn mặt tuổi trẻ, khí chất lại thành thục trầm ổn, quả thực mị lực phi phàm.

Một người nam nhân như vậy tự nhiên có thể không cần tốn nhiều sức liền quyến rũ bao nhiêu thiếu nữ ư thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Hàn lang!" U Doanh Nguyệt kêu lên, "Chàng nghe thiếp giải thích!"

Tang Viễn Viễn rất có hứng thú mà nhìn hai người bọn họ.

Thời khắc sinh tử đã qua, trong lòng cảm giác không chân thật lại lần nữa thổi quét lên. Nàng cảm thấy mình càng giống một vai quần chúng hơn.

Hàn Thiếu Lăng sẽ nghe U Doanh Nguyệt giải thích sao? Sẽ.

Hắn cần thiết phải cho cả hai bậc thang đi xuống. Vân Cảnh mười tám châu, kỳ thật chính là mười tám nước chư hầu, quan hệ thật sự rất phức tạp, sơ suất có thể dẫn đến hoạ diệt thân.

Hàn Thiếu Lăng tuyệt sẽ không ở ngay lúc này mà xuất ra bất cứ tín hiệu gì chứng tỏ cùng U Châu trở mặt.

U Doanh Nguyệt tự nhiên cũng biết đạo lý đó. Nàng sợ U Châu vương muốn chết là một chuyện, nhưng nàng cũng biết rõ, ở bên ngoài mình chính là thể diện của U Châu, không có ai dám công nhiên cùng U Châu xé rách mặt, bao gồm Thiên Đô đế quân.

Vì thế U Doanh Nguyệt thu liễm cảm xúc, ngay ngắn cúi đầu, nói: "Thiếp tìm kiếm nhiều ngày nay mới tìm được giải dược của Mộc độc, lập tức liền đuổi tới Hồi Vân điện, chữa bệnh cho Tang tỷ tỷ, thậm chí còn không kịp thông tri Hàn lang."

Tuổi nàng ta lớn hơn so với Tang Viễn Viễn, nhưng bởi vì Tang Viễn Viễn là chính phu nhân, cho nên nàng chỉ có thể xưng muội muội.

Hàn Thiếu Lăng cổ vũ gật gật đầu, trầm thấp đáp: "Ừ."

U Doanh Nguyệt lau đôi mắt: "Nhưng ai biết, tỷ tỷ vừa tỉnh, liền miệng phun cuồng ngôn, nói là nàng đối Hàn lang căn bản không có nửa điểm tình ý. Nàng...nàng thế nhưng lại có cảm tình nam nữ với Vương huynh ta! Thiếp, thiếp cũng là luống cuống, lại tức giận nàng đối Hàn lang bất trung, lúc này mới tính toán giáo huấn nàng một

chút!"

Nàng ta vội vàng tiến lên, giữ chặt tay Hàn Thiếu Lăng đang rũ bên người, bi ai nói: "Thiếp không phải là người có tâm địa đen tối, chỉ là muốn dọa dọa nàng ấy, làm nàng ấy không hồ ngôn loạn ngữ như vậy nữa! Lời Thiếp nói từng câu từng chữ đều là thật, Hôi Y có thể làm chứng!"

Hàn Thiếu Lăng vỗ vỗ tay nàng ta qua lớp tay áo lụa, bất động thanh sắc đem nó từ trên người hắn dịch đi.

Hắn đi lên hai bước lớn, ngồi ở mép giường mây, hướng về Tang Viễn Viễn vươn tay.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc: "Tới đây."

"Hàn lang!" U Doanh Nguyệt lại chột dạ khó chịu mà hô, "Nàng ấy phản bội chàng! Khẩu khí này chàng có thể nuốt nhưng ta nuốt không được!"

"Đủ rồi," ngữ khí Hàn Thiếu Lăng lạnh đi vài phần, "Tự về tẩm điện đóng cửa ăn năn hối cải, không có lệnh không được ra. Việc này cô sẽ tự xử lý."

Đều đã tự xưng vương, U Doanh Nguyệt tự nhiên không dám trái lệnh, lập tức mang theo bà lão lui đi ra ngoài.

Trong Hồi Vân điện chỉ còn Hàn Thiếu Lăng cùng Tang Viễn Viễn, cùng với thị nữ hôn mê đầy đất.

Hàn Thiếu Lăng nhìn Tang Viễn Viễn, khóe môi cong lên, nụ cười đầu tiên lộ ra kể từ khi hắn tiến vào điện đến giờ.

Tang Viễn Viễn nhìn gương mặt mang nụ cười này đến lóa mắt, trong lòng thầm nghĩ, nếu đầu óc hơi chút không thanh tỉnh chỉ sợ cũng muốn tự tưởng tượng hắn độc nhất vô nhị chỉ đối xử với mỗi

mình như vậy.

"Là nàng nói như vậy sao?" Hàn Thiếu Lăng hỏi.

Dù cười rộ lên, vị vương giả trẻ tuổi này vẫn mang khí thế thâm trầm như cũ.

Tang Viễn Viễn rũ mắt, nói: "Ta không biết, lúc ta mới vừa tỉnh lại đầu óc mê mang, nàng ta nói với ta cái gì, ta lại trả lời nàng cái gì, giờ phút này hoàn toàn không nhớ rõ."

Nàng đã để ý kỹ, sau khi chuông ngọc vỡ vụn, nàng chưa từng một lần thừa nhận chính mình thích U Châu vương.

Còn lại, để cho Hàn Thiếu Lăng tự mình suy diễn đi.

Dù sao nàng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, ngày sau liền có đem ra chứng cớ gì, nàng cũng không có nói dối nha!

U Châu xác thật không ai dám chọc, nhưng nhà mẹ đẻ Tang Châu của thân thể này cũng không phải ăn chay.

Hàn Thiếu Lăng là muốn hợp lực tung hoành, U Châu cùng Tang Châu, hắn cái nào cũng không dám buông.

"Không có việc gì, chỉ là hiểu lầm, ta tuyệt đối không nghi ngờ tấm lòng của nàng." Hắn nhìn chăm chú nàng, trong mắt dật nhu tình, "Không phải sợ, lại đây."

"Tang Nhi, ngươi rốt cuộc mang theo trái tim ta đã quay trở lại."

Âm thanh thật tha thiết, tràn đầy nam tính đặc biệt có mị hoặc.

Cứ thế, thanh niên hào kiệt vô song ôn nhu lại, làm người không nhịn được động dung.....

Tang Viễn Viễn có thể tin hắn thì có quỷ!

Nàng cũng sẽ không quên, trên giường hắn còn nằm một nữ nhân đang bị sủng hạnh giữa chừng!

Hắn chạy tới vội vàng ư căn bản không có thời gian rửa sạch. Dưới mùi huân hương dày đặc như có như không phiêu tán mùi hương đặc trưng của nữ tử.

Thấy Tang Viễn Viễn bất động, hắn sủng nịch mà cười cười, tự mình bò lên trên giường mây, vươn cánh tay dài muốn ôm nàng.

Hắn tiếp cận làm nàng cảm thấy cả người không khoẻ.

Nam chủ tiểu thuyết ngược luyến cổ đại, quả nhiên là chó má mà!

Chương 3: U Châu Vương vượt biên quan

Hàn Thiếu Lăng vội vàng đến nên chỉ tiện tay phủ thêm một cái áo ngoài màu đen, ra đi giữa lúc trí tuệ không minh mẫn lắm có thể thấy được phía dưới cũng không mặc gì.

Cái áo ngoài màu đen này ngoài tính chất đẹp đẽ và quý giá ra thì rất dày và nặng, đặt trên giường mây của nàng liền làm cho giường nặng nề lún xuống một khúc.

Hơi thở hắn như gió qua núi, áp lại gần, mùi huân hương trứ danh của nam nhân cực kỳ có tính xâm lược.

"Đừng đụng ta." Tang Viễn Viễn loay hoay trốn, tránh đi cánh tay dài của Hàn Thiếu Lăng.

Hắn lại cười cười, mắt hơi cong, khóe môi lại câu lên: "Phu nhân cũng quá thẹn thùng."

Gọi nàng là phu nhân, đó là ám chỉ nàng thực hiện nghĩa vụ làm phu nhân.

Thanh âm của Tang Viễn Viễn thực nhẹ nhàng, ngữ khí lại thập phần kiên định: "Ngươi không phải đã tìm được người khác thay thế ta rồi sao? Dùng một nông thôn dã phụ tới thay thế Vương nữ(*) của Tang Châu? Nực cười! Nhục nhã vô cùng như thế này ngươi muốn ta cam chịu ? Cho dù ta có đáp ứng đi nữa, trăm triệu phụ lão Tang Châu cũng sẽ không đáp ứng!"

(*)Vương nữ: con gái quân vương một châu.

Nam nhân của Vân Cảnh mười tám châu có thể cưới ba thê tử, nghiêm chút thì hai. Hoàn cảnh xã hội như thế, cùng nam nhân nói mấy chuyện như nhất thế song thân chính là chê cười.

Cho nên Tang Viễn Viễn chỉ có thể lấy thân phận tới nói.

Hàn Thiếu Lăng sắc mặt trầm xuống trong chớp mắt.

Hắn đã không nhớ rõ bao nhiêu năm rồi hắn không bị người ngỗ nghịch. Chợt nghĩ hương vị ăn tuyệt sắc giai nhân trước mặt, trong lòng không dừng được càng tự đắc.

Mộng Vô Ưu tuy rằng lớn lên cực giống nàng, nhưng chung quy là kém hơn rất nhiều, giống như mắt cá và châu ngọc. Tang thị khí hậu rất tốt, Tang Viễn Viễn là được chiều chuộng nuôi trong đám mây ra tới, toàn bộ thế gian chỉ có một người như vậy.

"U Doanh Nguyệt nói cho nàng ?" Trong mắt Hàn Thiếu Lăng đúng lúc hiện lên bi thống cùng quyến luyến, "Ta chỉ là quá mức nhớ thương nàng, nhìn thấy nữ tử ki cực kỳ giống nàng, nhất thời say rượu mất khống chế..... Ta lập tức đem nàng ta tiễn đi, cuộc đời này không còn gặp nhau nữa."

Tang Viễn Viễn rũ xuống mắt, che khuất châm chọc trong mắt.

Tiễn đi mới là lạ.

Nàng suy nghĩ một lát, thần sắc nhàn nhạt mà nhìn hắn nói: "Có thể. Ta cho ngươi thời gian một tháng xử lý tốt chuyện này. Nếu một tháng sau, ta không nghe được một chút xíu tin đồn nhảm nhí nào, ta đây sẽ tha thứ cho ngươi, cùng ngươi làm phu thê thật sự."

Mày rậm của Hàn Thiếu Lăng hơi nhíu, tràn đầy khó hiểu: "Không cần một tháng. Ta hiện tại liền có thể....."

Tang Viễn Viễn cắt ngang lời hắn, khóe môi hơi cười: "Thân thể của ta cần có thời gian khôi phục."

Hàn Thiếu Lăng giải thích nói: "Tang Nhi, ta đây không phải là người hiếu sắc, hôm nay cũng không muốn làm gì lỗ mãng với nàng. Ta sẽ an bài xuống, ngày mai tỉnh lại, ta bảo đảm sẽ không có bất luận cái sự tình gì làm nàng phiền lòng nữa."

"Ừ," Tang Viễn Viễn tuỳ tiện giơ tay rũ rũ mấy cọng tóc mái trên trán rồi vuốt ra sau tai, nói, "Ta tin ngươi, nhất định sẽ không cùng người "dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng"."

"Đương nhiên." Hàn Thiếu Lăng trong mắt có tia cười ngớ ngẩn.

"Nếu ngươi nói không giữ lời," Tang Viễn Viễn nửa nói giỡn nửa nghiêm túc mà nói, "Ta đây liền về Tang Châu, cùng ngươi..... cuộc đời này không còn gặp nhau nữa."

Hàn Thiếu Lăng cao giọng cười to: "Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh! Tang Nhi, nàng là của ta, đời này đều là của ta."

Hắn bình tĩnh nhìn tuyệt sắc giai nhân trước mặt, ánh mắt kiên nghị từ trước đến nay lại không nhịn được mềm lại càng mềm.

Cổ họng tự nhiên cảm thấy khô, hô hấp cũng thô nặng vài phần.

Nữ tử trước mắt tựa như một đám mây mềm mại mát lạnh, hắn khó có thể tưởng tượng đem một đám mây như vậy ôm vào trong ngực là cảm giác gì, có phải sẽ hoà tan luôn không, chỉ còn lại hai tay trống trơn?

Hắn vẫn còn nhớ rõ ngày đại hôn đó, một lão ám vệ đi theo hắn mấy năm đột nhiên làm phản hành thích, trong khi hắn thất thần trong chốc lát, là nàng, giống một ngọn lửa đỏ bổ nhào vào trước người hắn, thay hắn chắn đao.

Khi nàng hôn mê, hắn vốn nên ở cạnh canh chừng nàng.

Chính là nữ nhân kia..... Đáng chết! Nữ tử tên Mộng Vô Ưu, tại sao lại cùng nàng giống nhau đến vậy!

Nhưng thật ra hắn không chút nào hối hận lâm hạnh một dã nữ nhân như vậy, chỉ là tưởng tượng đến phải đau khổ chờ một tháng, trong lòng liền cảm thấy có chút không đáng giá.

Tuy rằng tư vị của nữ nhân kia cực mỹ, nhưng người trước mắt này lại càng là vưu vật của nhân gian. Càng quan trọng hơn là thân phận của nàng đem đến cho hắn lợi ích đếm không xuể.

Hắn mơ hồ cảm thấy nàng thay đổi một ít.

Tang Châu là vùng đất rất có ý tứ, nam tử thì cực kỳ bưu hãn, nữ tử lại cực kỳ hiền lành xinh đẹp, đúng là ví dụ hoàn hảo cho thuyết âm dương. Là Vương nữ(con gái) của Tang Châu Vương, Tang Viễn Viễn ôn nhu lịch sự tao nhã, cử chỉ đoan chính, tư dung tuyệt thế, là thê tử thích hợp nhất mà người ta có thể chọn được.

Nữ nhân này, hẳn là ôn nhu như nước, bao dung hết thảy.

Hiện giờ, lại có chút góc cạnh nho nhỏ.

Điểm biến hóa này lại làm nàng đáng yêu đến cực điểm.

Tang Viễn Viễn thấy hắn nhìn mình xuất thần, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Còn có một sự kiện khác."

"Nàng nói đi." Thanh âm của Hàn Thiếu Lăng không tự giác nhu thuận rất nhiều.

"Ngươi thực sự tin tưởng U Doanh Nguyệt sẽ vì bị ngươi mắng mà dừng tay ?"

Hàn Thiếu Lăng rũ mắt: "Việc này trong lòng ta hiểu rõ. Mama Hôi Y kia, ta sẽ không để bà ta sống quá tối nay. An tâm, không có ai có thể tổn thương nàng một chút."

"Ta không tin được." Tang Viễn Viễn nói thẳng, "U Doanh Nguyệt đã làm chủ hậu cung suốt 5 năm, người nơi này nhiều ít cũng là tâm phúc của nàng ta, chỉ sợ trong lòng ngươi cũng chỉ biết đại khái. Ta không yên tâm. Ta muốn người Tang Châu tiến cung bảo hộ ta."

Tuy rằng bị sét đánh vào thế giới huyền huyễn tu tiên nhưng Tang Viễn Viễn rất tự giác hiểu lấy. Nàng biết với tình trạng của mình giờ phút này, muốn dựa vào việc tu tiên để thay đổi cốt truyện, bảo vệ tín mạng mình là si tâm mộng tưởng. Nàng hiện tại cần nhất là nhân thủ.

Hàn Thiếu Lăng hơi có chần chờ.

Tang Viễn Viễn nói: "U Doanh Nguyệt có thể mang người U Châu vào cung, ta không thể?"

Hàn Thiếu Lăng không còn lời gì để nói, chỉ có thể gật đầu.

Hoàn cảnh sinh tồn của Vân Cảnh mười tám châu rất cực đoan, mỗi ngày đều sẽ có một lượng lớn võ giả chết trận trên sa trường. Cứ mãi như thế nên tỉ lệ nam nữ chênh lệch rất nghiêm trọng, tạo thành cục diện nam tôn nữ ti thực nghiêm ngặt.

Nữ đế quân thượng vị mười năm cũng chỉ xoay chuyển được cái nhìn thế nhân đối với bà ta, đem bà ta dời ra khỏi hai chữ ' nữ tử ' . Các nữ tử khác thì địa vị vẫn thấp hèn như cũ.

Nữ tử xuất giá, đó là mang đến của cải cho nhà chồng cùng với làm công cụ sinh dục. Vương nữ cũng giống vậy, xuất giá liền theo chồng, sinh tử vinh hoa toàn gắn liền với với phu quân, nguyên thân ngay bên người cũng chỉ dẫn theo có hai thị nữ, càng đừng nói đến cái gì thị vệ.

May mắn phía trước có tấm gương của U Doanh Nguyệt, Tang Viễn Viễn mới có thể yêu cầu như vậy, cũng không xem như là ngoại lệ hay đột ngột.

Hàn Thiếu Lăng suy nghĩ một lát, nói: "Vậy trước khi người phụ vương nàng phái tới tiến cung, ta để Hàn Thập Nhị cùng Hàn Thập Tam lưu lại bảo hộ nàng."

Thị vệ được ban họ vương tộc đều là tử sĩ trong tử sĩ, tinh anh trong tinh anh. Xếp hạng càng về trước, ý nghĩa tu vi càng cao, càng được chủ quân trọng dụng. Mười hai cùng mười ba nhưng ra bên ngoài đều phải kêu một tiếng ' tướng quân '.

Vừa dứt lời, liền thấy hai hắc y nhân mang theo tàn ảnh từ ngoài điện tiến vào, đứng yên phía sau Hàn Thiếu Lăng.

Hàn Thiếu Lăng bình tĩnh nhìn Tang Viễn Viễn trong chốc lát, ôn hòa mà nói: "Ta đi xử lý một ít công vụ, ngày mai sáng sớm tới xem nàng. Tang Nhi, an tâm nghỉ tạm, ta sẽ bảo hộ nàng cả đời bình an."

Việc Hàn Ngũ làm phản trong hôm đại hôn giống một cây gai, đâm thật sâu trong lòng Hàn Thiếu Lăng đã hơn tháng nay. Hôm nay U Doanh Nguyệt lấy ra giải dược, đã lộ chân tướng, Hàn Thiếu Lăng nhất định vội vã đi tra rõ việc này.

Tang Viễn Viễn chậm rãi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nàng thật sự rất mệt, hơn nữa mục đích cũng đạt tới, không có tâm lực gì đi xã giao với Hàn Thiếu Lăng.

Hai thị vệ đánh thức thị nữ cả điện, bọn họ trong lòng sợ hãi, cũng không dám hỏi nhiều, tay chân lanh lẹ mà thu thập những đồ vật bị U Doanh Nguyệt làm dơ, còn thay Tang Viễn Viễn lau mình, thay một bộ đồ khô mát mới.

Nàng vẫn không nhúc nhích mặc cho các thị nữ lật qua lật lại lau mình, trong lòng yên lặng lên kế hoạch tương lai. Đầu tiên, nên nói như thế nào để thuyết phục cha ruột thân thể này, Tang Châu vương, để ông ta đồng ý phái mấy cao thủ vào trong vương cung của Hàn Châu vương đây?

Chuyện này thật ra cũng rất li kinh phản đạo(*).

(*) Li kinh phản đạo: xa rời chuẩn mực.

Hôi Y là một mama có quan hệ cực kỳ thân thiết với U Doanh Nguyệt, hơn nữa sau sự kiện 5 năm trước..... Hàn Thiếu Lăng mới có thể phá lệ cho phép nàng đem một cường giả Linh Minh cảnh vào trong cung.

Tang Viễn Viễn nghĩ nghĩ, không biết khi nào đã tiến vào mộng đẹp.

Một giấc này ngủ luôn đến buổi trưa.

Khi tỉnh lại, phát hiện Hàn Thiếu Lăng đang ngồi ở mép giường, cười ngâm ngâm nhìn nàng.

"Tang Nhi. Chào buổi sáng."

Hắn ra ý bảo thị nữ đang canh giữ ở một bên tiến lên hầu hạ nàng.

Nữ tử mềm mại không xương được cẩn thận nâng lên, rửa mặt, trang điểm.

Ngồi vào trước bàn hướng nhìn vào trong gương, Tang Viễn Viễn sững sờ suýt nữa ngất xỉu.

Đây không phải là người phàm, là tiên nữ!

Nàng đã vào vai rất nhiều mỹ nhân, mặt e lệ mắt đưa tình, thướt tha thướt, cũng từng nghĩ lầm chính mình là khuynh quốc

khuynh thành. Cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện mỹ nhân chân chính căn bản không cần biểu diễn.

Thân ảnh Hàn Thiếu Lăng cao lớn tuấn lãng cũng xuất hiện trong gương, hướng về nàng cười: "Tang Nhi không cần khổ sở, cố gắng nghỉ ngơi, không cần mấy ngày là có thể khôi phục dung nhan."

Nghe câu này, ý là còn có thể càng đẹp thêm nữa?

Tang Viễn Viễn chậm rãi phun ra một ngụm khí.

Hàn Thiếu Lăng cùng nàng dùng cơm trưa sau đó liền vội vàng rời khỏi Hồi Vân điện, tiếp tục đi xử lý công vụ.

Hắn cũng không phải cái loại người dành phần lớn thời gian luyến ái, chơi bời lêu lổng bá tổng. Hắn bận thật sự, Tang Viễn Viễn đứng bên cửa sổ thật lớn khắc hoa gỗ trên đỉnh nhìn ra, phảng phất có thể thấy khói bốc lên ở phía tây.

Nhìn trong chốc lát, Tang Viễn Viễn tống cổ thị nữ ra ngoài, ngồi một mình trên giường, lấy ngọc giản trong hộp trang điểm ra.

Một đống thật nhiều ngọc giản trong hộp.

Nàng cầm lên một cái, mới vừa bóp gãy liền nghe được một âm thanh tục tằng dũng cảm vọt ra, làm rung chuyển đất trời quanh đại điện.

"Khuê nữ?!"

"Dạ." Tang Viễn Viễn yếu ớt trả lời.

Lập tức bên đối diện truyền ra một giọng như vịt đực bị siết cổ.

"Phu phu phu phu phu nhân! Khuê nữ tỉnh! Khuê nữ tỉnh rồi!"

Lại là một trận núi đồi rung chuyển.

Thực mau, trong ngọc giản đan xen giữa giọng nam thấp như tiếng dã thú, giọng nữ cao mang theo âm nức nở và một giọng nam trung nghe như tiếng nước chảy leng keng.

Một tràn hoà âm lộn xộn vang mãi, sau đó ngọc giản nát.

Tang Viễn Viễn đỡ trán, đổi một cái khác.

Lần này, phía đối diện hình như là đã thương lượng tốt, giọng nữ cao lên tiếng trước : "Viễn Nhi, Viễn nhi ngoan của mẫu thân..... Cha con mỗi ngày trù con, nói con không tỉnh lại nữa, mẫu thân đã nhiều ngày nay đang muốn cùng hắn hòa li....."

Tang Viễn Viễn: "....."

"Ta đã sớm nói, đặt tên sao lại đặt cái tên gì không tốt, hết chuyện lại gọi là Viễn Viễn, Viễn là xa còn gì, giờ gả đi xa như vậy, xảy ra chuyện cha mẹ đều không thể ở bên cạnh chăm sóc con..... Hu hu hu..... Ta lén dùng vương ấn của cha con, phát rất nhiều tin cho thằng nhãi ranh Hàn Châu Vương kia, hắn chỉ một mực đánh Thái Cực(*), không đáp ứng đưa con về đây....."

(*) đánh Thái Cực: ăn nói lòng vòng qua loa

Quả nhiên, người làm mẹ trong thiên hạ đều giống nhau.

"Nương, tiểu muội khẳng định có việc quan trọng muốn nói với chúng ta." Giọng nam trong sáng truyền đến, "Tiểu muội, đổi một cái ngọc giản khác, đừng bị nương chọc khóc theo."

"Đúng đúng, nhi tử nói đúng." Giọng nam thấp ồm ồm, chột dạ nói.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên cảm thấy đây đã đến lúc mình cần thể hiện tài năng diễn xuất rồi!

Ngọc giản được đổi thành cái mới một lần nữa, Tang Viễn Viễn đi thẳng vào vấn đề: "Cha, nương, ca ca, thân thể con đã không còn trở ngại, không cần lo lắng. Trong cung gần đây hình như có thích khách trà trộn vào, có thể phái vài người lại đây bảo hộ con..... Dạ mà hai người thôi cũng được, nếu không tiện thì một người cũng không sao ạ."

"Ai nha con gái ngoan của ta, con rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi! Tốt tốt tốt! Cha liền đi thu xếp!" Giọng nam tục tằng không cần nghĩ ngợi liền đồng ý.

Cục đá treo trong lòng Tang Viễn Viễn rơi thình thịch xuống đất.

Không nghĩ tới Tang Châu vương còn rất phân biệt phải trái.

Tang Viễn Viễn lại tiếp tục cuộc sống hủ bại đưa tay người mặc áo, hả miệng người đưa cơm. Những thứ đưa đến cung phụng cho nàng có thể thấy được đều là thứ tốt nhất trong toàn bộ Hàn Châu.

Hàn Thiếu Lăng đối với nàng cực tốt, mỗi ngày đều bớt chút thời giờ lại đây cùng nàng nói chuyện, cử chỉ thủ lễ, không chút cẩu thả mà thực hiện ước hẹn một tháng.

Khoảng chừng qua hai ba ngày, chợt thấy Hàn Thiếu Lăng thần sắc quái dị đi vào trong điện, khóe mắt nhẹ nhàng run rẩy, nói: "Người phụ vương nàng phái đi đã tới rồi."

Tang Viễn Viễn trong lòng vui vẻ: "Để ta nhìn xem!"

Hàn Thiếu Lăng rối rắm đưa tay ra hiệu cho phép, liền thấy hai hàng hán tử cường tráng da đen nhánh, vững vàng như tháp sắt chạy vài trong điện, chấn động làm mấy hạt vàng li ti trên đỉnh điện rơi lả tả.

Đếm sơ qua một cái, chừng 40- 50 người!

Tang Viễn Viễn: "....."

Người cầm đầu giọng nói như chuông đồng: "Tang Đại, cùng Tang Nhị,Tang Tam..... Tang 48, phụng mệnh bảo hộ Vương nữ!"

Đây là đem thân vệ thân cận nhất phái tới! Tang Viễn Viễn trong lòng dâng lên cảm xúc cực kỳ phức tạp.

Thị nữ trong điện sợ tới mức run bần bật —— mấy người này bề ngoài thật dã man, thoạt nhìn thật sự thật là đáng sợ, cái nắm tay thôi cũng muốn to bằng đầu các nàng.

Sắc mặt khó coi nhất đương nhiên thuộc về Hàn Thiếu Lăng.

Hắn vốn tưởng rằng, cho dù chính mình cho phép, Tang thị cũng nên có chút chừng mực, sẽ không náo loạn đến quá mức um sùm. Ai ngờ Tang Châu vương thế nhưng lại phái đi nhiều người như vậy!

Đoàn người này hấp tấp bôn ba mấy ngàn dặm, thanh thế mênh mông cuồn cuộn nghiền lại đây, nghe nói còn chạy chết gần ngàn con Vân Gian thú tốt nhất —— nhưng bọn họ cũng có năng lực đến!

Hơn nữa, rõ ràng đã gả vào Hàn Châu, bọn họ vì sao còn gọi nàng là ' Vương nữ ', đây ý là không thừa nhận hắn là chủ quân ?!

Hàn Thiếu Lăng cau mày, đang muốn phát tác, chợt có cấp tin tới báo, nói là, U Châu Vương cầm dụ lệnh của Đế Quân, dẫn quân vượt biên, chạng vạng sẽ đến thành Hàn Đô.

"U Vô Mệnh?!" Con ngươi Hàn Thiếu Lăng rút lại, đốt ngón tay không tự giác mà nắm chặt đến mức trắng bệch.

Chương 4: Nữ chiến thần Tang Châu

U Châu vương vượt biên giới?!

Người đưa tin còn chưa thở được mấy hơi bỗng nhiên lại có người hầu vội vàng tới báo ——

"Chủ quân, vị tiểu công tử kia của Thiên Đô mang theo Mộng Vô Ưu cô nương xông vào, nói muốn cưới nàng —— thuộc hạ không dám cản!"

Vị tiểu công tử này cũng không phải là người bình thường, hắn là cháu trai ruột của nữ Đế quân, Khương Cẩn Nguyên. Hắn ẩn giấu thân phận đi đến Hàn Châu, theo Hàn Thiếu Lăng, cường giả Linh Minh cảnh hệ Kim, tu hành, đến nay đã được gần hai tháng.

Nữ đế quân không có khả năng sinh hài tử, bà vô hậu, cho nên Khương Cẩn Nguyên vô cùng có khả năng là tân đế đời kế tiếp —— à, trong trường hợp hắn có thể sống thọ hơn nữ đế.

Hàn Thiếu Lăng lửa giận bốc lên trong mắt: "Sao lại thế này?"

Không đợi người hầu đáp lời, thanh âm trong trẻo của Khương Cẩn Nguyên đã xa xa truyền vào: "Ta muốn gặp lão sư Hàn Châu vương của ta, ai dám cản?!"

Giọng nói còn chưa kết thúc thig một thiếu niên choai choai người mặc một bộ trường bào chỉ vàng thêu bạch đế đẹp đẽ quý giá đang túm một cái nhu nhược nữ tử nhu nhược tiến vào.

Nữ tử không ngừng giãy giụa, vừa la vừa khóc nức nở: "Buông ta ra, ngươi buông ta ra! Khương Cẩn Nguyên, ngươi buông ta ra!"

Hàn Thiếu Lăng chỉ cảm thấy một cơn choáng váng lướt qua đầu.

Thân phận Khương Cẩn Nguyên vốn là tuyệt mật. Giờ thì tốt rồi, bị gào lên đến cả cung đều biết.

Hàn Thiếu Lăng nhìn phía Mộng Vô Ưu, trong ánh mắt đã nhiễm sát khí nặng nề.

Hai ngày phía trước hắn đã kêu người đem Mộng Vô Ưu đưa ra khỏi đô thành, không nghĩ tới nàng ta lại có thủ đoạn tốt như vậy, cư nhiên đeo được lên người Khương Cẩn Nguyên.

Nghĩ như vậy, ánh mắt càng sâu thẳm.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng rũ mi.

Trong nguyên tác Mộng Vô Ưu cũng không bị tống cổ đi ra ngoài, Khương Cẩn Nguyên là ở trong cung tình cờ gặp gỡ nàng ta, đối với nàng ta nhất kiến chung tình, náo loạn tới trước mặt Hàn Thiếu Lăng, làm Hàn Thiếu Lăng ăn thùng dấm bự nhất trong cuộc đời.

Tuy rằng lúc trước người theo đuổi Tang Viễn Viễn cũng nhiều, nhưng vị Tang Châu Vương nữ này đoan trang thủ lễ, đối với ai cũng ôn hòa xa cách, muốn ăn dấm cũng không có cớ ăn. Hàn Thiếu Lăng thành công cầu được mỹ nhân về, mấy người theo đuổi khác thất vọng thì có thất vọng, nhưng cũng không quá khó chịu, chỉ mong vị nữ tử như hoa như nguyệt này có thể có cuộc sống tốt đẹp.

Mà Mộng Vô Ưu, nàng ta xuất thân cực thấp, trên người không hề có khí độ đáng nói, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, còn đặc biệt dễ dàng chọc đào hoa, mỗi lần đều làm cho bản thân trông thập phần chật vật, khóc sướt mướt mà náo loạn đến trước mặt Hàn Thiếu Lăng. Hàn Thiếu Lăng một bên phỉ nhổ chính mình, một bên càng

lún càng sâu.

Đúng là nam chính nữ chính tiêu biểu của tiểu thuyết ngược luyến cổ đại nha.

Tang Viễn Viễn trong lòng không hề gợn sóng, thậm chí lặng lẽ ngáp một cái. Nàng mới không có hứng thú tìm hiểu cái chuyện tình hỗn loạn của nam nữ chính, dù sao ngược tới ngược lui, đến cuối cùng cũng phải HE, quả thực lãng phí tình cảm.

Lúc Khương Cẩn Nguyên vọt vào tới thật sự quá càn rỡ, nhưng đối diện với cặp mắt đen trầm của Hàn Thiếu Lăng, một thân nhiệt huyết tức khắc tụt xuống một nửa, hơi hơi cúi đầu, gọi ' lão sư '.

Hàn Thiếu Lăng tiến lên trước một bước.

Khí thế nặng nề.

Khương Cẩn Nguyên rõ ràng túng, lại cứng đầu nói: "Lão sư, học sinh đã chấm nữ tử này, nhưng nàng lại nói nàng đắc tội Hàn Châu vương, chỉ có thể cô độc cả đời, nếu không nhất định sẽ liên lụy người bên cạnh! Không biết nàng tột cùng là sai phạm vào đâu mà phải để cô độc cả đời?! Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đến tột cùng là làm cái gì mà phải bị khi dễ như vậy?!"

Mộng Vô Ưu vừa khóc vừa lắc đầu: "Khương Cẩn Nguyên, ngươi đừng nói nữa! Cầu xin ngươi đừng nói nữa!"

Tang Viễn Viễn nhớ rõ, trong nguyên tác, Hàn Thiếu Lăng trả lời như thế này —— Khương Cẩn Nguyên, đây là nữ nhân bò lên giường ta, bị ta sủng hạnh đến chết đi sống lại.

Tấm tắc.

Hàn Thiếu Lăng nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

Tang Viễn Viễn lại đột nhiên nhìn ra hai phần chột dạ trong mắt đứa nhỏ vương giả vị thành niên Khương Cẩn Nguyên.

Chỉ nghe Hàn Thiếu Lăng lãnh đạm mở miệng nói: "Muốn cưới? Không có khả năng. Nàng ta thân phận ti tiện, chính là nô lệ phản bội, lại không còn là xử nữ, gia tộc của ngươi tuyệt không thể chấp nhận. Nếu ngươi thật sự thích thì mang về, giấu ở trong viện tự sủng. Nếu để ta nghe được một chút tin tức không nên có nào, ta liền đem nàng ta ném xuống Minh Uyên."

Tang Viễn Viễn: "....." ủa cái phong cách này hình như có vẻ không thích hợp lắm ?

Khương Cẩn Nguyên cũng không dự đoán được Hàn Thiếu Lăng sẽ nói như vậy.

Khi hắn cùng Mộng Vô Ưu dây dưa chèo kéo, hắn rõ ràng cảm giác được nàng có nỗi niềm khó nói, mà khó nói tới tầm này cũng chỉ có thể liên quan tới mối quan hệ nam nữ. Khí phách thiếu niên đùng đùng dâng lên, xung phong mang theo nàng liều chết tới cửa, rõ ràng là mang một hai phần tâm tư cùng tình địch tranh luận.

Bị Hàn Thiếu Lăng lạnh như băng nói một câu, hắn chỉ cảm thấy giống như gió thổi tâm lạnh.

"Lão sư ta....."

"Không cần nói nữa," Hàn Thiếu Lăng ánh mắt lạnh lùng, "Nếu thân phận đã tiết lộ, vậy ngươi lập tức không phải là đệ tử của ta. Ta sẽ tự hướng đế quân thỉnh tội, ngươi chuẩn bị đi, sứ giả của đế quân đang đến, lập tức theo bọn họ hồi Thiên Đô."

"Lão sư!" Khương Cẩn Nguyên nóng nảy.

Tu vi của hắn kẹt ở Cửu trọng thiên Linh Ẩn cảnh đã một thời gian dài, vô luận uống bao nhiêu linh dịch đều không thể đột phá cảnh

giới đó được.

Cô mẫu cho hắn đến Hàn Châu đi theo Hàn Thiếu Lăng tu hành. Ngắn ngủn hai tháng thôi đã cảm thấy vách tường ngăn cản đã có vẻ lỏng lẽo rồi, mắt thấy bản thân sắp bước vào Linh Minh cảnh, trở thành cường giả chân chính, Nếu tại thời khắc chủ chốt này mà bị tống cổ trở về, khẳng định thất bại trong gang tấc, tu vi có thể tụt xuống như mấy tháng trước!

Tâm tư thiếu niên vừa mới nảy mần của Khương Cẩn Nguyên bị hù chết một nửa.

Hàn Thiếu Lăng mỉm cười: "À mang theo nữ nhân ngươi chấm đi luôn đi."

Khương Cẩn Nguyên: "....."

"Hàn Thiếu Lăng!"

Trong tẩm điện yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng kim rơi, đột ngột vang lên một giọng nữ cực kỳ trong trẻo.

Chỉ thấy Mộng Vô Ưu quật cường giương khuôn mặt nhỏ mang theo nước mắt, hai mắt thẳng tắp nhìn thẳng Hàn Châu vương. Nàng ta thoạt nhìn cực kỳ tức giận lại có hơi chút đánh cược tính mạng mình.

"Vương tộc ghê gớm lắm sao! Ngươi dựa vào cái gì tùy tùy tiện tiện đem ta đưa cho người khác! Ngươi mạnh mẽ đoạt đi trong sạch của ta, hủy hoại hạnh phúc cả đời của ta! Thân phận ta thấp kém, nhưng thân phận thấp kém là có thể tùy tiện giày xéo sao! Ta nói cho ngươi, Hàn Thiếu Lăng, bị ngươi cường bạo là sự tình ghê tởm nhất trong cả cuộc đời của ta!"

Tang Viễn Viễn bị nàng ta gào đến có hơi đau đầu.

Đang muốn kiến nghị bọn họ đi ra bên ngoài nói chuyện, Mộng Vô Ưu bỗng nhiên chuyển tầm mắt phát hiện ra nàng.

Sau một thoáng kinh ngạc, Mộng Vô Ưu giơ tay lên, chỉ thẳng vào Tang Viễn Viễn, la lên bằng một giọng khó có thể tin: "Ngươi lấy ta làm thế thân của nàng ta?! Hàn Thiếu Lăng, ngươi đê tiện vô sỉ! Quả thực không phải người! Nếu không phải Trương mama tội nghiệp ta, lén thả ta đi, đời này ta đều bị ngươi lừa cho chẳng hay biết gì!"

Mọi người: "....."

Tang Viễn Viễn tự đáy lòng cảm thấy, nữ chính tiểu thuyết cổ đại này mà đưa đến mấy chục năm sau, tuyệt đối sống không quá ba tập.

Quá có dũng khí! So với U Doanh Nguyệt được xưng là kẻ ương ngạnh không biết trái phải còn ghê hơn!

Quả thực ngu xuẩn trải dài qua khỏi đường chân trời.

Ánh mắt Hàn Thiếu Lăng lạnh hơn. Hỉ nộ của Vương giả không thể hiện ra nhưng móng tay bên trong tay áo đã bấm thật sâu vào lòng bàn tay.

Mộng Vô Ưu là hắn ngoài ý muốn từ doanh trại phản nô nhặt về, vẫn luôn giấu rất kỹ. Hắn cũng hiểu rất rõ là hành động này của mình không phải vẻ vang gì, nhưng lại không chống đỡ nổi gương mặt xinh đẹp cùng thân hình mị hoặc đó.

Hôm nay, thể diện gì cũng bị triệt triệt để để xé rách.

"Ngươi là thứ gì, dám can đảm dĩ hạ phạm thượng, bất kính với Vương nữ!"

Một luồng ánh sáng lướt vào, bắt lấy ngón tay Mộng Vô Ưu đang chỉ về hướng Tang Viễn Viễn muốn bẻ gãy.

Người tới là một nữ tử có khuôn mặt trẻ trung nhưng khí chất lại trầm ổn dị thường, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nhất định là Tang mẫu sợ một đống đần ông thô lỗ như tháp sắt đen thui không thể chiếu cố tốt Tang Viễn Viễn, phái nữ tu giả bên cạnh đến đây.

"Dừng tay, đừng làm nàng ta bị thương." Tang Viễn Viễn hữu khí vô lực, "Chỉ là nô tỳ không hiểu chuyện, ném ra ngoài là được rồi..... Dù sao cũng là nữ nhân đã hầu hạ qua chủ quân."

Biểu hiện trên mặt Hàn Thiếu Lăng rất giống nuốt phải con ruồi.

Tang Viễn Viễn hướng về phía hắn, bất đắc dĩ mà cười cười: " Có thể để ta an tĩnh mà dưỡng bệnh được không ?"

Mắt Hàn Thiếu Lăng lộ ra vẻ đau xót: "Là ta không tốt! Tang Nhi, ta thề tuyệt đối sẽ không lại....."

Nàng ôn nhu kiên định cắt ngang lời hắn: "Không cần thề, để tránh lại làm ta thất vọng."

Hàn Thiếu Lăng nhắm mắt thật mạnh.

Mới cách đây có mấy ngày cũng thề thề thốt thốt, nói sẽ không để cho nàng nghe được bất kỳ điều gì phiền lòng, hôm nay tốt rồi, dứt khoát đem náo loạn đến trước mặt nàng luôn.

Hàn Thiếu Lăng nhất thời cũng không biết nên giết ai.

Hắn vẫy vẫy tay, lệnh người hầu đem một đống người lung tung rối loạn này đều xách ra khỏi Hồi Vân điện.

Tang Viễn Viễn ánh mắt lãnh đạm nhẹ nhàng tránh đi nữ chủ Mộng Vô Ưu.

Nếu phải ăn ngay nói thật, nàng rất chán ghét cái nữ chính này.

Tang Viễn Viễn có thể kiên trì xem xong cả cuốn tiểu thuyết máu chó Mary Sue này phần lớn nguyên nhân là vì khi xem nữ chủ Mộng Vô Ưu bị nam chính, nữ phụ ác độc và các loại nam phụ ngược thân ngược tâm làm Tang Viễn Viễn cảm giác thực sướng—— cũng là một loại tâm lý hơi biến thái.

Trước khi bị sét đánh chết, đường đời của Tang Viễn Viễn mỗi một bước đi được đều rất gian nan. Mỗi ngày đều phải đối diện với áp lực cực lớn, lội ngược dòng mà tiến. Mặc dù trở thành minh tinh được vạn người hâm mộ, nàng cũng sống rất cẩn thận, mỗi ngày đều như đi trên băng mỏng.

Tồn tại của mỗi con người đều không dễ dàng, nhất là ở trước mặt người có thể quyết định vận mệnh của bản thân mình, từng lời nói, từng cử chỉ, việc làm đều phải suy xét rất kỹ càng, ngay cả U Doanh Nguyệt kiêu ngạo cũng biết rõ đạo lý này.

Mà Mộng Vô Ưu thì sao, dựa vào vô số bàn tay vàng cẩu huyết, đấu đá lung tung, mỗi ngày đều chường ra tư thái tìm đường chết nhưng vĩnh viễn cũng không chết. Ví dụ như hôm nay, Khương Cẩn Nguyên vô luận là bởi vì tình yêu hay là vì mặt mũi, đều sẽ dùng hết toàn lực bảo vệ nàng ta.

Mộng Vô Ưu không phải người xấu, nhưng nàng ta tâm địa thánh mẫu quá, ngu ngốc ăn nói không lựa lời lại còn dũng cảm tiến lên, sẽ lần lượt hại chết hết những người xung quanh.

Ví dụ như người sáng nay thả nàng ta đi, Trương mama.

Ví dụ như đêm nay, là Khương Cẩn Nguyên.

"Hàn Thiếu Lăng." Tang Viễn Viễn kêu.

Thanh niên vương giả vội vàng quay đầu, bước đến trước mặt nàng, ánh mắt hơi lóe lên, có chút chột dạ.

"Không cần giết người." Nàng nói, "Một người cũng không cần giết."

"Được! Ta bảo đảm."

"Cũng không cần dụng hình." Nàng nói, "Chuyện này là chính ngươi gây ra, muốn phạt liền phạt chính ngươi."

Loại này thời điểm, hiệu quả nhất là đánh vào tâm lý áy náy.

Hàn Thiếu Lăng không những không bực, ánh mắt ngược lại càng mềm: "Đều nghe nàng. Tang Nhi, nàng quá thiện lương."

"Ừ, đi xử lý đi." Nàng phất phất tay.

Quân chủ một châu liền thành thành thật thật lui xuống.

Vị nữ tu hành giả lúc nãy xông vào điên trong mắt lộ ra vui mừng, chờ Hàn Thiếu Lăng rời đi rồi nàng vội vàng quỳ xuống trước mặt Tang Viễn Viễn: "Vương nữ!"

Nàng ta ngửa đầu nhìn Tang Viễn Viễn, nếu ánh mắt có thể nói chuyện, thì ánh mắt của nàng ta chỉ có thể nói hai chữ từ ái.

Tang Viễn Viễn: "....." Không quen biết, làm sao bây giờ?

"Xin đứng lên, cùng ta vào trong điện nói chuyện." Nàng xoay người hướng về giường mây của mình đi đến.

Loại tình huống này cũng không khó ứng đối, mất trí nhớ là xong.

"Khi ta tỉnh lại, quên mất rất nhiều việc." Tang Viễn Viễn mắt lộ ra ưu sầu, nhẹ nhàng xoa thái dương, "Xin hỏi ngươi là....."

"A....." Nữ tu vội vàng trấn an nói, "Vương nữ không cần sầu khổ, thuộc hạ sẽ giúp đỡ Vương nữ nhớ lại một chút. Thuộc hạ tên Thanh

Linh, vinh dự được ban họ Tang, Vương nữ kêu ta Linh cô là được."

Tang Viễn Viễn trong lòng nhẹ nhàng chấn động.

Tang Thanh Linh. Nữ chiến thần Tang Châu.

Khi Tang Châu diệt quốc, Tang Thanh Linh tử thủ cửa thành Tang Đô, dùng hết máu thịt của mình, đến cuối cùng chỉ còn một bộ khung xương đã chết, vẫn vững vàng thủ được một canh giờ, làm cho liên quân mười châu sợ hãi không thôi.

Tuy rằng chỉ được nói đến qua vài nét bút ít ỏi, người như vị nữ chiến thần kiên trung này ở trong tiểu thuyết cũng không nhiều, là nhân vật mà Tang Viễn Viễn có cảm tình rất nhiều, rung động rơi nước mắt.

Tang Viễn Viễn có năng lực cảm xúc mạnh mẽ hơn so với người thường rất nhiều, chỉ ngắn gọn mấy chữ có thể làm nàng đám chìm thật sâu vào hoàn cảnh nhân vật trong giả tưởng —— cũng vì nguyên nhân này nên lúc trước nàng mới có thể từ một minh tinh bình hoa chộp được cơ hội phô diễn tài năng, trở thành một trong số diễn viên vừa đứng trong hàng ngũ phái thực lực vừa đứng được trong phái thần tượng.

"Linh cô....." Vừa mở miệng lại không tự giác có chút nghẹn ngào.

"Vương nữ, không có việc gì, không có việc gì." Linh cô cũng thập phần rung động, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, "Linh cô trước đó vài ngày lại đột phá, hiện giờ tu vi đã ở Thất trọng Linh Minh cảnh, sau này có tiểu tử nào dám trêu Vương nữ không thoải mái, Linh cô giúp con đánh hắn cho răng rơi đầy đất!"

Linh cô bất động thanh sắc hướng về phía Vương nữ nói rõ ngọn ngành.

Nhớ tới hơn 40 hán tử như toà tháp sắt đen đang đợi bên ngoài,

Tang Viễn Viễn không khỏi đỡ trán thở dài.

"Phụ vương thật là....."

Linh cô liền cười: "Chủ quân vốn dĩ chỉ phái 24 người, còn lại một nửa là thế tử một hai phải thêm. Phu nhân không cam lòng yếu thế, liền phái ta mang theo mười hai nữ thủ hạ cũng chạy lại đây."

Tang Viễn Viễn lại lần nữa đỡ trán.

"Vương nữ mấy ngày nay trưởng thành rồi. Nhất định là đã ăn không ít khổ."

Linh cô vạn ngàn cảm khái.

Hai người nói chuyện một lát, Tang Viễn Viễn cố tình nói ra một câu ——

"Linh cô, ta muốn tu hành."

Chương 5: Tiểu tiên nữ Mộc hệ

"Linh cô, ta muốn tu hành."

Lời vừa ra khỏi miệng, trái tim Tang Viễn Viễn liền nhảy lên ' thình thịch ' .

Nàng đã diễn qua quá nhiều vai họa quốc yêu cơ, đối với mấy chuyện tấn công quyến rũ quân Vương này nọ, thật sự không thể hứng thú nổi.

Nhưng tu tiên lại không giống vậy!

Thế giới này, là thật thật sự sự có thể tu tiên nha!

Chỉ là thân phận của nàng.....

Từ người phàm bước lên con đường tu tiên, đầu tiên sẽ vào Linh Ẩn cảnh, có tổng cộng chín cấp gọi là Cửu Trọng Thiên. Nữ tử vừa vào Linh Ẩn cảnh liền sẽ trảm xích long, trên cơ bản không có khả năng mang thai sinh con. Còn phụ nữ sau khi sinh con, xương cốt thể chất đều đã phát sinh biến hóa, nửa căn cơ tu luyện đã bị hủy, muốn tu hành còn khó hơn lên trời.

Nguyên nhân chính là vì như vậy nên nữ tử tu hành trên thế giới này mới hiếm hoi như vậy.

Tang Viễn Viễn đương nhiên biết làm con gái của Vương tộc, muốn tu hành là một ý tưởng "li kinh phản đạo" đến mức nào, huống chi nàng còn gả cho Hàn Châu vương, hiện giờ là chính phu nhân trên

danh nghĩa của hắn.

Nàng giả vờ bình tĩnh nhìn chăm chú vào Linh cô, kỳ thật cũng không ôm nhiều hy vọng.

Bị cự tuyệt là bình thường.

Không có việc gì, mình lại nghĩ cách khác.

Linh cô quả nhiên ngơ ngẩn. Sau một lúc lâu, đôi mắt đầy sinh khí của tuổi trẻ lại tràn ngập tang thương, bỗng nhiên trào ra nước mắt ngắn, nước mắt dài như mưa.

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại.

Này..... Nước mắt nữ chiến thần như thế này thì tính là sao? Mãnh hổ rơi lệ ?

"Đừng khóc mà, Linh cô đừng khóc."

"Vương nữ, ngươi rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi!" tiếng Linh cô gào lớn hơn .

Tang Viễn Viễn: "....."

"Từ khi ngài khi còn nhỏ," Linh cô nức nở nói, "Chủ quân, thế tử liền thường nói, gả chồng có cái gì tốt, thế gian này ai có thể xứng đôi Tiểu Tang Quả chúng ta! Còn không bằng sớm tu hành, đi chỗ nào cũng sẽ không bị khi dễ! Nếu thật sự gặp gỡ rồi có tình ý, cứ tuyển ngay vào cửa ở rể, còn có thể mỗi ngày cùng chủ quân và thế tử uống rượu....."

Tang Viễn Viễn: "..... Rồi...nương ta không chịu?"

Linh cô nói: "Phu nhân có ngài cùng thế tử, tất nhiên cảm thấy vẫn là phải có con cái mới tốt. Nhưng phu nhân cũng không phải hoàn

toàn phản đối tu hành,. Là do chính Vương nữ ngài nói, thân là con gái Vương tộc , sinh vì Tang Châu, chết vì Tang Châu, mấy việc như liên hôn sinh con là thủ đoạn kết minh tốt nhất, làm sao có thể theo chủ quân, thế tử nổi loạn?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Linh cô than: "Lúc trước Hàn Châu vương đến cửa cầu hôn, chủ quân, phu nhân cùng thế tử thật ra cũng không vừa lòng. Bởi vì trong cung hắn đã có thị thiếp, còn là một người của U Châu hết sức phiền toái. Nhưng mà, Vương nữ đối Hàn Châu vương vừa gặp đã thương, quyết ý phải gả, ai cũng ngăn không được. Kết quả thì như thế nào, hắn ta căn bản là không để tâm che chở Vương nữ! Việc hành thích hôm đại hôn, không cần phải nói, nhất định là có quan hệ với U Doanh Nguyệt kia, có phải thế không?"

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn cũng không ý dấu diếm.

Đảo lại nói đến chuyện hôm hành thích đó, Hàn Thiếu Lăng đột nhiên bị người bên cạnh phản bội hành thích, không kịp phòng ngừa, nhưng khi Tang Viễn Viễn hôn mê hấp hối, hắn tự nhiên xem là nàng đã chết, ngay cả cận vệ không không thèm phái một người đến trông —— đây chính là tính cách chung của mấy nam chính phúc hắc, bọn họ chưa bao giờ tiêu phí thời gian và tinh lực cho mấy việc không có ý nghĩa.

Trong mắt Linh cô hiện lên một tia tàn khốc: "Chủ quân cùng thế tử sớm đã đoán được, Tang Châu hiện giờ toàn lực chuẩn bị chiến tranh, chỉ đợi..... Khụ, vạn nhất ngài thực sự xảy ra chuyện gì, chủ quân liền phát binh! Chỉ cần giết U Vô Mệnh, U Doanh Nguyệt chả khác gì chó nhà có tang, muốn thu thập như thế nào thì thu thập như vậy."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng.

Chuyện này, chính là nguyên nhân diệt quốc của Tang Châu.

Ý tưởng của Tang Châu vương thì toàn dự đoán theo hướng tốt, nói xong cũng chọn thời cơ tốt để ra tay động thủ với U Vô Mệnh —— lúc đó U Vô Mệnh đang phụng lệnh thiên điều, giúp Hàn Châu vương bình định ma họa ở Tây Cảnh.

Tang Châu vương cùng thế tử lĩnh quân vượt biên, tập kích bất ngờ U Vô Mệnh, làm hắn hai mặt thụ địch, suýt nữa đưa hắn vào chỗ chết. Hàn Thiếu Lăng đồng hành cùng U Vô Mệnh cũng bị trọng thương.

Nói thời cơ tốt thì thời cơ này cũng tốt thật đấy, là bởi vì U Vô Mệnh tu vi quá cao, đây chỉ sợ là cơ hội duy nhất có thể giết chết hắn.

Nói cái thời cơ này không tốt, là bởi vì cứ như vậy, Tang Châu liền bị khép vào tội phản bội, đồng lõa với ma.

Nếu là chuyện hai châu có hiềm khích dẫn đến thảm hoạ chiến tranh, Thiên Đô thông thường đánh 50 đại bản xong cũng buông tha. Nhưng U Vô Mệnh cùng Hàn Thiếu Lăng là đang phụng mệnh tiêu diệt ma lại bị đánh lén, hành động này của Tang Châu tương đương với rút nghịch lân của Thiên Đô, đối địch với toàn bộ Vân Cảnh.

Một năm lúc sau, Tang Châu hoàn toàn biến mất trên bản đồ của Vân Cảnh.

Sự kiện này ở trong sách chỉ được sơ lược qua như khúc nhạc đệm nho nhỏ —— tác dụng chủ yếu của nó chính là làm Hàn Thiếu Lăng bị thương, bị thương liền cần người bên cạnh chăm sóc. Tất cả người hầu hạ quanh người hắn đều không thể làm hắn vừa lòng, duy chỉ có Mộng Vô Ưu hoạt bát thẳng thắn, từ sớm đến tối ở trước giường hắn ríu ra ríu rít, làm Hàn Thiếu Lăng cảm thấy trong cơ thể bệnh hoạn đầy sinh cơ (?).

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại: "Phụ vương cùng huynh trưởng cũng

quá xúc động! Để ta lập tức đưa tin, phải nói cho bọn họ ngàn vạn lần không cần làm việc ngốc nghếch gì!"

Linh cô che miệng cười: "Vương nữ tạm thời đừng nóng nảy, ngài bình tĩnh lại, chủ quân cùng thế tử chỉ sợ mấy ngày nay ăn mừng, say sưa liên tục mấy ngày không tỉnh, làm sao còn có thể khởi binh chiến tranh?"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng thở ra: "Đúng vậy. Vạn hạnh nha."

Linh cô như là sợ nàng đổi ý, đỡ nàng từ trên giường lên, nói: "Vậy, bây giờ để thuộc hạ giúp Vương nữ bắt đầu bước đầu tiên, tẩy tủy!"

Tang Viễn Viễn: "?"

Chuyện lớn như vậy chẳng lẽ không cần báo cáo qua vương tộc Tang Châu xác định một chút sao? Cũng không cần suy xét ý kiến Hàn Thiếu Lăng bên kia sao?

Linh cô bước mấy bước lớn đi ra ngoài điện, phân phó một chút.

Một lát sau, Linh cô liền trở vào, đỡ Tang Viễn Viễn lập tức đi vào thiên điện, thành thạo lột xiêm y Tang Viễn Viễn ra, đem nàng bỏ vào trong một cái thùng gỗ thật lớn.

"Vương nữ hiện tại không được đổi ý nha." Linh cô giảo hoạt cười nói, "Thế tử đã hạ mật lệnh, cho dù có lừa cũng được, phải lén lút gạt Vương nữ dùng tẩy tủy dịch!"

Tang Viễn Viễn: "....." Vậy ta đây không hẳn cần phối hợp ỡm ờ một chút nhỉ ?

Nhìn cái dung dịch tẩy tủy trăng trắng kẹo kẹo kia, có vẻ tư vị cũng không phải thực dễ chịu.

Trong thân thể con người có ngũ hành, tẩy tủy chính là tẩy đi bốn

trong năm thuộc tính đó, chỉ còn lại một mạch. Chỉ có tẩy đi những thuộc tính dư thừa mới có thể đủ tập trung mà cảm ứng được linh uẩn cùng thuộc tính với mình trong thiên địa, đem chúng nó hút vào trong cơ thể, rèn luyện bản thân.

Giờ phút này, Tang Viễn Viễn cả người lại nhói đau, giống như bị vô số cây kim cứng như đá đâm vào cơ thể rồi đấu đá lung tung.

Mắt thấy khuôn mặt Tang Viễn Viễn trở nên trắng bệch, Linh cô nhất thời đau lòng.

"Xin Vương nữ nhẫn nại một chút, tẩy ra thuộc tính rồi liền tiến hành chắp vá, cũng không lâu đến mức không chịu đựng được đâu!"

Tang Viễn Viễn lắc lắc đầu.

Thực ra vẫn còn tốt chán.

Vẫn còn cách cực hạn khá xa. Loại cảm giác này, nói đúng ra thì hơi tượng tự thời điểm sau khi nàng bị sét đánh trúng, nằm trên mặt đất đần độn chờ chết. Đã trải qua chuyện khủng bố đến như vậy thì cái tra tấn này có vẻ như chỉ là chút trò đùa.

Sắc mặt trắng bệch chỉ là phản ứng bản năng của thân thể nhưng nội tâm nàng vẫn còn rất bình tĩnh.

Linh cô đưa bàn tay ra trước mặt nàng khẽ quơ quơ.

Tang Viễn Viễn dở khóc dở cười: "Linh cô! Ta không bất tỉnh."

Linh cô nhìn chằm chằm nàng nhìn nửa ngày, bỗng nhiên như bừng tỉnh đại ngộ, dùng ngón áp út khều một chút tẩy tủy dịch trong thùng gỗ đưa vào trong miệng nếm nếm.

"..... Không hư à?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Da mặt nàng bắt đầu chảy ra tạp chất.

Người ăn ngũ cốc hoa màu, hằng ngày tiếp xúc đồ vật ít nhiều gì cũng mang theo hơi ẩm cùng độc tố, trong khi hô hấp cũng sẽ hút vào không ít bụi bặm. Tuổi tác càng lớn, thể chất lại càng không tịnh khiết.

Sau khi tạp chất ở tầng thứ nhất bị tẩy tủy dịch đẩy ra, Tang Viễn Viễn lập tức cảm thấy mắt sáng, tinh khí sảng thần, như là quay trở về lúc còn bé.

Mà nàng, cũng mơ hồ đã nhận ra một trình tự biến hóa rất rõ rệt.

Trong khi hô hấp, bản thân cảm nhận rất rõ mùi hương nhẹ của cỏ cây càng lúc càng nồng đậm, trước mắt phút chốc giống như xuất hiện ảo giác, dường như có mấy điểm nhỏ màu xanh lá như đom đóm bay tới bay lui.

"Vương nữ?" Linh cô lo lắng mà gọi nàng.

Trước nay chưa thấy qua ai có thể nhẫn nại như vậy.

Ngay cả những hán tử sừng sững như tháp sắt đang đứng bên ngoài, khi tẩy gân phạt tủy đều phải quỷ khóc sói gào, ai ngờ Vương nữ kiều kiều nhược nhược như vậy một tiếng cũng không phun ra khỏi cổ họng. Linh cô ngẫu nhiên giật mình một cái, gọi nàng một tiếng, sợ nàng đã đau đớn đến chết đi trong khi tẩy tủy.

"Linh cô ta không có việc gì, không cần lo lắng." Tang Viễn Viễn dễ dàng có thể cảm giác được cảm xúc của người khác, đặc biệt là cảm xúc nhằm vào nàng.

Nàng biết vị trưởng bối trẻ tuổi trước mắt này thật sự xem nàng như bảo bối mà đối đãi, nàng một chút cũng không thấy phiền.

Tẩy tủy dịch từ từ chuyển từ đục thành trong, trong thân thể Tang Viễn Viễn lại một lần nữa bài xuất tạp chất. Lần này không còn là mùi xám xám nữa, mà là một hợp chất lưu li gồm hỗn tạp bốn màu đỏ, vàng, trắng, đen.

"Đỏ của Hỏa, vàng của Thổ, trắng của Kim, đen của Thủy đều ra tới." Linh cô vỗ tay nói, "Chúc mừng Vương nữ, ngài thuộc Mộc."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nàng đã cảm giác được, màu xanh lá dạt dào tràn đầy sinh cơ trong thân thể của nàng chậm rãi mờ mịt lan ra.

Nàng cũng không rời tẩy tủy dịch, mà là liên tục ngâm thẳng cho đến khi nó hoàn toàn biến thành một thùng nước trong.

Linh cô tỉ mỉ dùng một cây ngân châm tinh tế trích đầu ngón tay Tang Viễn Viễn ra một giọt máu, đặt lên một khối hắc thạch nho nhỏ rồi thử thử, sau đó thở phào một hơi, mặt lộ vẻ vui mừng, nói cho reo: "Chúc mừng Vương nữ thuận lợi bước vào nhất trọng thiên ở Linh Ẩn cảnh! Từ nay về sau, Vương nữ chỉ cần tĩnh tâm nhắm mắt liền có thể cảm giác được linh uẩn thuộc hệ Mộc trong thiên địa."

Linh cô biết nóng vội sẽ không thành công, hôm nay Tang Viễn Viễn thành công tẩy gân phạt tủy đã là không dễ, cũng không nóng nảy hướng dẫn nàng tu hành mà đem nàng đỡ lên giường, tỉ mỉ nói vài chuyện nhỏ của Tang Châu.

Tuy rằng Tang Viễn Viễn đối với cái nơi gọi là Tang Châu này cũng không có tình cảm quê hương gì, nhưng nghe nghe một lúc trong lòng không nhịn được cũng vài phần hướng đến.

Đó là một nơi xanh mát và nhàn nhã.

Dân chúng thì bưu hãn mà giản dị, không giống như người Hàn

Châu, rất khôn khéo.

Sau khi dùng xong cơm chiều, ở nơi xa bỗng vang dội lại tiếng trống trầm thấp, Tang Viễn Viễn biết, đó là U Châu vương U Vô Mệnh tiến vào Hàn Đô.

Nàng nhìn song cửa sổ đang dần dần nhiễm sắc vàng của ánh sáng mặt trời lặn, nhìn trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Linh cô, giúp ta làm một chuyện."

"Tuân lệnh!" Linh cô một giây trước trên mặt còn tràn đầy ý cười, sau lập tức nghiêm chỉnh chắp tay.

"Đem Khương Cẩn Nguyên đánh ngất, ném tới tẩm điện của U Doanh Nguyệt. Xong lại đem U Doanh Nguyệt cũng đánh ngất."

"Dạ!..... hả?" Linh cô khóe mắt cứng đờ hai giây, lại cũng không hỏi nhiều, lĩnh mệnh liền đi.

Giờ phút này, Hàn Thiếu Lăng đã đi ra trước cửa thành nghênh đón sát tinh đại ma vương kia.

Tuy rằng U Vô Mệnh cầm Thiên Đô dụ lệnh, nói là tới trợ Hàn Châu vương dẹp yên ma họa, nhưng U Vô Mệnh người này là người điên, Hàn Thiếu Lăng không dám bảo đảm hắn lỡ phát điên lên, có thể hay không trực tiếp lĩnh quân tàn sát Hàn Đô. Lần này, Hàn Thiếu Lăng nhất định mang tinh thần chuẩn bị nghênh chiến, đem vũ khí hay bảo bối tốt đều mang theo trên người.

Linh cô lại càng có thể tung hoành tại hậu cung, hoành hành không cần cố kỵ.

Tang Viễn Viễn cảm thấy bản thân mình chỉ làm một chút chuyện nhỏ như vậy đã rất nể mặt Hàn Thiếu Lăng mấy ngày nay khoản đãi mình.

Huống hồ, nàng đây là cứu mạng Khương Cẩn Nguyên.

U Vô Mệnh tiến vào Hàn vương cung, lập tức cực kỳ tinh chuẩn mà chọc trúng nữ chính Mộng Vô Ưu. Nàng không màng đối phương là một vị cường giả Linh Diệu cảnh, cao thủ bên người nhiều như mây, cũng không màng bản thân nàng ta chỉ là một phàm nhân tới tủy cũng còn chưa tẩy —— nàng ta không biết từ nơi nào tìm được chủy thủ, chạy đến cung yến hành thích U Vô Mệnh.

Nói là phải báo thù cho cha mẹ đã bị liên lụy mà chết trong biến cố U Châu.

Chuyện này cũng thật sự chỉ có nữ chính Mary Sue có bàn tay vàng khổng lồ mới có khả năng dám làm ra.

U Vô Mệnh vốn muốn giết cái nữ nhân không biết tên gì này, kết quả Khương Cẩn Nguyên nhảy ra che chở nàng ta, để nàng ta trốn về bên cạnh Hàn Thiếu Lăng.

U Vô Mệnh là người điên, làm sao có chuyện cố kỵ cái gì con cháu của Thiên tộc?

Vì thế U Vô Mệnh thực hiền hoà mà đem Khương Cẩn Nguyên cắt thành vài miếng.

Hàn Thiếu Lăng thiếu chút nữa qua đời tại chỗ.

Mà người đàn ông tiện tay làm nên đại sự U Vô Mệnh căn bản không thèm để ý, tiếp tục ngồi ở cái bàn tràn đầy máu tươi, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Nếu không phải đánh không lại, Hàn Thiếu Lăng nhất định sẽ đem kẻ điên này cũng cắt thành vài miếng.

Cuối cùng, hắn thay U Vô Mệnh áp xuống chuyện này, hướng Thiên Đô nói dối, nói Khương Cẩn Nguyên sốt ruột trừ ma, lén theo đuôi

đại quân xuất chinh, ở phía Tây Minh Uyên đã anh dũng chết trận. Bằng không chính hắn cũng không có cách nào trả lời cho Thiên Đô.

Ứng phó xong Thiên Đô, Hàn Thiếu Lăng còn phải tận tình khuyên răn U Vô Mệnh, để hắn cố gắng vì đại cục, không nên tự mình đem chân tướng nói ra ngoài.

Nam chính Hàn Thiếu Lăng này, ở đoạn đầu của tiểu thuyết, trước mặt đại ma vương này có thể nói là phi thường nghẹn khuất.

U Vô Mệnh.....

Tang Viễn Viễn âm thầm trầm ngâm: Không có Khương Cẩn Nguyên giúp đỡ, không biết Mộng Vô Ưu còn có thể có năng lực ban đêm xông vào cung yến? Nếu nàng ta thật là có bản lĩnh vọt tới trước mặt U Vô Mệnh, như vậy dù không có Khương Cẩn Nguyên chết thay, nàng ta có thể chết trên tay vai ác đại ma vương không?

Tang Viễn Viễn thật ra rất muốn tận mắt chứng kiến một chút, sau khi mình thay đổi cốt truyện, Thiên Đạo làm như thế nào mở bàn tay vàng cho Mộng Vô Ưu.

Nếu là Mộng Vô Ưu chết thật, Tang Viễn Viễn cũng sẽ không còn bất kỳ gánh nặng tâm lý nào nữa —— mọi người đều là người trưởng thành, mình nên chịu trách nhiệm cho chuyện ngu mà chính mình làm.

Chương 6: Ta giết cho xong

Tiếng trống trầm thấp dần dần tiếp cận vương thành, Tang Viễn Viễn không nhịn được trong lòng có thêm vài phần thấp thỏm.

Nàng là chính phu nhân của Hàn Châu vương, dạ yến hôm nay nàng cần phải tham dự.

Tang Viễn Viễn không xác định cái kẻ điên U Vô Mệnh kia có thể nhớ rõ nàng hay không.

Ngày ấy vì bảo vệ tính mạng, nàng dám đưa mặt vào ngọc giản nói ' ta thích ngươi, U Châu vương ', nghĩ đến liền cảm thấy từng đợt đau răng.

Cái ngọc giản đó, vết máu cũ năm xưa đã thấm hẳn vào bên trong ngọc, giống như U Vô Mệnh trong cảm nhận của nàng.

Máu, chết chóc.

Được rồi.

Nếu thật sự náo loạn đến xảy ra chuyện gì, cũng là chuyện của Hàn Thiếu Lăng và U Vô Mệnh.

Nữ tử ở Vân Cảnh mười tám châu địa vị thấp hèn, tương ứng với chuyện đó, nếu xảy ra chuyện gì cũng đều là nam nhân mà các nàng phụ thuộc vào ra mặt chém giết.

Lại nói nếu xui xẻo nhất, cho là Hàn Thiếu Lăng thật sự bị U Vô

Mệnh giết chết đi nữa, Linh cô cùng đám người Tang Châu cũng sẽ che chở cho nàng trốn về Tang Châu.

Hoàn toàn không cần lo sợ.

Tang Viễn Viễn xây dựng tâm lý xong, ngồi vào trước đài trang điểm, tùy ý bọn thị nữ sửa soạn cho nàng ăn diện lộng lẫy.

Dù sao cũng là yến tiệc tiếp đãi vua của một châu, về mặt lễ nghi, đương nhiên không chậm trễ được.

Tang Viễn Viễn thay một bộ hoa phục màu đen, dùng vải cực kỳ dày nặng, đồ án hoa văn tinh xảo thêu tầng tầng lớp lớp phía trước ngực và sau lưng, trên váy cũng thêu hình hỏa phượng. Phía ngoài cùng còn khoác áo khoác dài kéo theo cái đuôi chừng mười bước.

Tóc bị bới chặt cứng, trên đó lại đặt một cái kim quan nặng nề, trái phải đều có rèm châu rũ xuống, khó khăn lắm mới không để nó đánh vào trong mắt.

Tang Viễn Viễn thực gian nan mà xuất phát đi dự tiệc.

Mấy ngày nay, nàng chưa rời khỏi Hồi Vân điện của mình một lần nào.

Một khắc sau khi bước ra khỏi ngạch cửa cao đến đầu gối, trong lòng nàng lại có một cảm giác kỳ quái —— giờ phút này, nàng rốt cuộc đã chân chính bước vào thế giới này, nó không hề hư ảo, nàng cũng không thể lại ôm ấp tâm trạng chơi đùa.

Bất kể phía trước có cái gì, nàng đều cần phải ngẩng cao đầu nghênh đón.

Cũng giống như chuyện nàng đã làm vô số lần.

Bất kể là đóng vai gì, đều phải làm tốt nhất.

Nếu đã được sống lại, như vậy từ nay về sau, nàng, chính là Tang Châu vương nữ.

Chỉ qua vài bước, trên người nữ tử nhìn mảnh mai yếu đuối giờ chậm rãi có sự trầm ổn của vương tộc, khí thế phát ra bốn phía. Ngay cả thị nữ thường ngày hay hầu hạ cũng không thể không cả kinh, thầm than vương tộc quả nhiên cùng thường nhân không giống nhau.

Vương cung không tính là lớn.

Vân Cảnh mười tám châu dùng võ lập quốc, cung thành tuy rằng nhìn cũng xa hoa, nhưng càng quan trọng nhất vẫn là công năng phòng ngự. Tường thành đúc từ một loại hắc thạch kỳ dị, tỏa ra ánh sáng màu cát nhàn nhạt, trên mặt đất cũng là vật chất tương tự.

Rời hậu cung, ngay cả mấy trang trí điêu khắc gỗ cũng không nhìn thấy, mỗi gian đại diện đều có một cửa hắc thạch cực lớn, nếu khép hết lại lập tức trở thành một tòa thành lũy nhỏ.

Theo bước người hầu dẫn đường, Tang Viễn Viễn rất mau chóng liền tới đại điện đang mở tiệc.

Từ phía xa xa liền thấy ngọn đèn huy hoàng.

Văn võ bá quan phân ra tả hữu, Hàn Thiếu Lăng ngồi bên bàn đầu tiên bên trái, cùng ngồi đối diện với hắn chắc chắn là người mà ai ai nghe tên cũng biến sắc, U Châu vương U Vô Mệnh.

Tiến vào đại điện liền có thể cảm giác được trong không khí lạnh lẽo có một loại áp lực nặng nề.

Trường hợp này là không thể nhìn đông nhìn tây.

Tang Viễn Viễn theo người hầu dắt vào chỗ ngồi. Thị nữ tỉ mỉ đem

áo choàng của nàng tháo xuống, đặt lên khay gỗ rồi đứng một bên hầu.

Nàng nghiêng đầu, hướng về Hàn Thiếu Lăng nhẹ nhàng gật đầu.

Trong mắt hắn chỉ có vẻ kinh diễm lướt qua. Trong lòng nhất thời cảm khái vô cùng —— chỉ có người trước mặt mới chân chính giống một thê tử của vương giả.

U Doanh Nguyệt ngày thường kiêu ngạo, nhưng mỗi khi đến trường hợp đứng đắn, khí thế liền có chút trồi sụp không chịu đựng nổi. Mộng Vô Ưu càng không cần phải nói, đưa tới mấy yến hội như thế này, chỉ tổ đem thể diện của mình ném lên mặt đất kêu người khác chế giễu.

Mà Tang Viễn Viễn..... người này như là từ trên trời hạ phàm, nữ nhân hoàn mỹ này, cuối cùng sẽ trở thành thê tử chân chính của hắn, cùng hắn trải qua cả đời..... Hàn Thiếu Lăng nghĩ như vậy, không tự giác mà gục đầu xuống, khóe môi hiện lên nụ cười ngớ ngẩn nhợt nhạt .

Mọi người đứng dậy, hướng về Tang Viễn Viễn hành lễ. Tang Viễn Viễn cúi đầu đáp lễ, sau đó liền đem ánh mắt đặt vào án bàn trước mặt .

Vừa ngồi xuống, nàng liền nhận thấy được có ánh mắt không kiêng nể gì đang dán vào mình mà suýt quay đầu lại.

U Vô Mệnh.

Rèm châu bên trái chắn tầm mắt, nàng không thể nào liếc liếc quan sát U Vô Mệnh, mơ hồ chỉ cảm thấy hắn đang cười.

Nghĩ đến hắn là nụ cười biến thái nhỉ ? Tang Viễn Viễn âm thầm cân nhắc.

Tiểu thuyết chưa từng chính diện miêu tả vai ác đại ma vương lần nào, U Vô Mệnh người này, từ đầu đến cuối đều chỉ sống trong sự sợ hãi của mọi người, hoặc là nói, hắn chính là sự sợ hãi khủng bố trong lòng mọi người.

Chỉ có thể thông qua mấy chỗ linh tinh hơi hơi đoán được chân dung hắn.

Thí dụ như khi có pháo hôi kia sắp chết, nhìn lên trời cao, mày cũng không nhăn một cái, nhưng mà khi tên ma đầu sải bước qua thân tàn của mình, trong lòng không khỏi có chút mê mang —— vì sao tên ác ma này lại mang khuôn mặt của thiên nhân?

Thí dụ như U Vô Mệnh thừa dịp đại loạn, chậm rãi đi dạo Thiên Đô, tay châm lửa, máu và ánh sáng của lửa phản chiếu trên mặt hắn làm người không khỏi nhớ tới một ít về ác quỷ Tu La trong truyền thuyết —— lòng dạ có bao nhiêu ác độc thì mặt có bấy nhiêu mị lực.

Nói thật, Tang Viễn Viễn cũng khá tò mò U Vô Mệnh trông như thế nào, nhưng nàng không dám ngẩng đầu xem.

Ánh mắt nàng buông xuống khỏi cái bàn như cũ, trước mặt bày biện mấy cái dĩa ngọc, trong dĩa lại là món gì đó tinh xảo vô cùng, như là tác phẩm chạm trổ đoạt giải vậy.

Trường hợp này, trừ bỏ hai vị quân vương ở đây, không có ai dám đưa mắt nhìn mọi nơi xung quanh, đó sẽ là cực kỳ thất lễ.

Đương nhiên, mấy cái ' nghi thức xã giao ' cổ hũ này, sau khi nữ chính Mộng Vô Ưu được sủng ái , liền bị đem đi đánh vỡ hết. Nàng ta sẽ ở trong yến hội nhìn chằm chằm mấy vị anh tài tuấn tú xong lấy diện mạo đối phương ra trêu ghẹo, sẽ ở lúc tế thiên ăn mặc xiêm y thực tùy tiện, nhảy nhót dẫn tới cả nước đều ồ lên, sẽ ở trong Quốc Tự cao giọng ồn ào, nói Đại hòa thượng đều là lừa tiền, sau lưng ông nào chả ăn thịt.

Tang Viễn Viễn không hề cảm thấy mấy hành động đó có chút nào thẳng thắn đáng yêu.

Nàng chỉ muốn lấy chùy đập một cái lên đồ não tàn đầu chó này.

Trên cung yến yên tĩnh không một tiếng động.

Tang Viễn Viễn suy đoán, hẳn là do phát sinh một số sự tình không được may mắn tốt đẹp lắm, đến nỗi khi cùng U Vô Mệnh ngồi ăn cơm đi nữa, nói chuyện cũng biến thành một loại cấm kỵ mới.

Ngồi ở đối diện Tang Viễn Viễn là Cố Xuyên Phong, chiến tướng dưới trướng Hàn Thiếu Lăng từ những trận chiến đầu tiên. Tang Viễn Viễn chú ý thấy vị hổ tướng này đã bất tri bất giác ngồi dịch qua gần đến đầu bàn bên kia, có thể cách U Vô Mệnh xa một thước tốt một thước.

Nàng bỗng nhiên muốn cười, môi hồng nhuận nhẹ nhàng mím lại, tiện tay cầm lấy chén rượu bạch ngọc trên tay thị nữ đã không tiếng động rót đầy, uống một ly rượu trái cây màu tím rồi bỏ xuống bàn.

A, nhưng nàng đánh giá sai vật liệu của cái bàn —— vốn tưởng rằng cái bàn này mang theo hoa văn chìm màu đen là bàn gỗ, không nghĩ tới lại là đồng hay thiết gì đó.

Đế ly đặt xuống, phát ra âm thanh cực thanh thúy, vang vang khắp điện.

Tang Viễn Viễn: "....."

Trong nháy mắt, vô số ánh mắt từ các phương vị hướng về phía vị trí nàng đang ngồi!

Tang Viễn Viễn có loại ảo giác, những người này hình như là đang chờ đợi cái gì như là "ném ly chi lệnh".....

Đều khẩn trương như vậy sao?

Phía xeo xéo đối diện truyền đến một tiếng cười khẽ.

Chợt, một giọng nói trẻ trung, thanh nhuận rất êm tai mang theo một chút ý giận, nói: "Động tay động chân."

Tang Viễn Viễn theo bản năng mà nhìn qua.

Liền thấy một nam tử người mặc áo bào trắng tay cầm ly, khóe môi hàm chứa ý cười, hướng nàng xa xa kính một cái, ngửa đầu uống cạn.

Khuôn mặt hắn thoạt nhìn vô cùng trẻ, nhìn khoảng mười tám mười chín tuổi, tư thái thật sự lười biếng nhàn tản, nửa ngồi nửa dựa bàn, người như ngọc trác, nhìn không ra tuổi thật.

Đây là U Vô Mệnh? Thực không giống chút nào như trong tưởng tượng.

Thoạt nhìn giống cái loại con cháu thế gia bị dưỡng thành ăn chơi trác táng.

Nàng ngây người trong chớp mắt, chợt rũ mi mắt xuống, không chạm vào đồ vật trên bàn.

Không bao lâu, ánh mắt tình cờ thoáng nhìn qua một thị nữ lặng yên không một tiếng động từ từ hướng về phía đầu hàng, sau đó từ loan trụ phía sau vòng ra cung điện.

Lại qua một lát, 'thị nữ' có cử chỉ quái dị lại vội vàng trở về đại ban.

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc, mắt lạnh thoáng nhìn.

Quả nhiên là Mộng Vô Ưu.

Khoé miệng Tang Viễn Viễn không tự giác mà hiện lên một nụ cười trào phúng —— đúng vậy, vô luận là làm ra chuyện không thể tưởng tượng được đến cỡ nào, trước mặt nữ chính vĩnh viễn đều là một đường đèn xanh. Trước mặt một người có vận may đến bất hợp lý như vậy, nỗ lực cùng cố gắng mà người khác phải trải qua hay hy sinh để đạt được đều trở nên cực kỳ buồn cười.

Không, kỳ thật không phải như thế.

Mấy thứ như vận khí này, đã có thể dễ dàng được giao cho thì cũng có thể bị tùy tiện cướp đi. Chỉ có tài phú trên con đường mà bản thân mình thành thật kiên định từng bước bước lên mới là chân chính thuộc về mình, ai cũng không thể lấy đi.

Bước lên thực tế, té ngã rồi mới có thể bò lên. Bị gió xuân một bước đưa lên mây xanh, một khi ngã xuống, chỉ biết vạn kiếp bất phục.

Tang Viễn Viễn, chỉ tin xác suất, không tin vận khí.

Liền tỷ như, xác suất thành công của chuyện hành thích U Vô Mệnh này, là bằng không.

Nàng lạnh mắt nhìn Mộng Vô Ưu cúi đầu đi về hướng U Vô Mệnh.

Không khí lạnh lẽo trên điện làm Mộng Vô Ưu có chút co rúm lại, suýt nữa là đi đường cùng tay cùng chân.

Tang Viễn Viễn trong lòng không khỏi nhàn nhạt cười —— xem bộ dáng nàng ta suông sẻ tiến một đường đến đại náo cung đình, còn tưởng rằng nàng ta chắc chắn làm được rồi, trường hợp này thật sự một chút cũng sẽ không thất bại đâu.

Nữ chính anh dũng không sợ hãi đang nhanh chóng đến gần vai ác đại ma vương.

Tang Viễn Viễn quả thực muốn vỗ tay cho nàng ta.

Mộng Vô Ưu giả vờ rót rượu cho U Vô Mệnh, khi khom người lập tức đem khay ném đi, dùng chuỷ thủ giấu dưới khay đâm thẳng trái tim U Vô Mệnh.

Sự việc phát sinh quá đột nhiên, Hàn Thiếu Lăng cũng chỉ kịp co rút con ngươi.

Khoảnh khắc thấy rõ người hành thích là Mộng Vô Ưu, trên người Hàn Thiếu Lăng không khỏi tuôn ra một luồng nhuệ khí kinh thiên động địa, sát ý làm mấy kim khí trang trí trên đỉnh điện lay động mạnh, cùng phát ra âm thanh ong ong.

Tang Viễn Viễn giờ phút này cũng không rảnh lo cái gì lễ nghi, nàng nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh, bộ dáng như đang chờ trò hay.

—— không biết vai ác đại ma vương có thể đột nhiên bị tổng tài bá đạo nhập, buông tha cho Mộng Vô Ưu, lại phun ra một câu ' nữ nhân, ngươi thành công khiến cho ta chú ý? '

"Phù." Tiếng cười của nàng cực nhẹ nhưng bị U Vô Mệnh nghe tới rồi.

Hắn làm lơ không thèm đánh úp lại chủy thủ, đuôi lông mày hơi nhướng, hướng về phía Tang Viễn Viễn cười.

Chuỷ thuỷ run lên, đâm trúng áo bào trắng của hắn.

Rồi không tiến thêm được nữa.

Thế giới này không tu kinh mạch hay đan điền, mà là luyện thể —— tự mình hấp thu những linh uẩn phù hợp với thuộc tính của bản thân, rèn luyện làn da, cơ bắp cùng xương cốt.

Đơn giản mà nói, tu vi càng cao, thân thể càng cứng, mạng càng dài.

Sức lực của phàm nhân sớm không thể nào đả thương được thân thể cao thủ như U Vô Mệnh.

Mộng Vô Ưu đâm vài cái liền phát hiện chuỷ thủ bất động, lại giơ chủy thủ lên đâm về hướng mặt của U Vô Mệnh, bị hắn tiện tay bắt lấy cổ tay, quăng ngã, ném tới giữa đại điện.

Chủy thủ rơi xuống đất.

U Vô Mệnh chậm rì rì lấy ra một khúc lụa bố, tinh tế chà lau mấy chỗ bị tay Mộng Vô Ưu chạm qua, thấp thấp cười nói: "Hàn Châu vương, nếu muốn thực hiện mỹ nhân kế cũng phải thành ý một chút, đưa cái đồ dỏm này ra lừa gạt ai?"

Hàn Thiếu Lăng gương mặt xanh lè, tức giận đến thân thể hơi hơi run rẩy.

"Không nhìn nổi," U Vô Mệnh tiếc nuối mà lắc đầu, tươi cười ôn nhu, "Ta đây giết cho xong."

Dứt lời, nhàn nhàn rút ra hắc đao cực dài từ phía sau.

Chương 7: Khoe ra bàn tay vàng

Tang Viễn Viễn rất có hứng thú nâng má lên.

Nàng biết nơi này không ai ngăn được U Vô Mệnh. Trong tiểu thuyết hắn rút đao ra y như vậy, nói muốn giết Khương Cẩn Nguyên, sau đó hắn liền giết Khương Cẩn Nguyên, Hàn Thiếu Lăng hoàn toàn không thể can ngăn.

Bây giờ đến lượt Mộng Vô Ưu..... Tang Viễn Viễn cảm thấy, giờ phút này Hàn Thiếu Lăng hẳn là cũng rất muốn đem Mộng Vô Ưu chém thành tám khúc.

Chẳng qua..... Nam chủ cùng nữ chủ, hẳn là không dễ dàng chết như vậy.

Mộng Vô Ưu té ngã trước bàn của U Vô Mệnh, làn váy xốc lên, lộ ra bụng cẳng chân trắng nõn như ngó sen, nàng ta cũng bất chấp không thèm che lại.

Mắt thấy ám sát vô vọng, Mộng Vô Ưu bi phẫn, tuyệt vọng, quay đầu hướng về phía Hàn Thiếu Lăng hô: "U Vô Mệnh táng tận lương tâm, lạm sát kẻ vô tội, thiên lý không dung! Hàn Thiếu Lăng, ngươi có còn là người hay không! Một ác ma như vậy đứng ngay trước mặt, ngươi còn có thể mặt không đổi sắc mà cùng hắn ăn cơm uống rượu?! Ngươi nếu là đàn ông hôm nay liền giết hắn! Vì những người đã chết oan uổng báo thù!"

Hàn Thiếu Lăng nhất thời lại bị sững sờ đến chết đứng, môi khẽ nhúc nhích, Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn hình như là đang nói ——

ngươi có bệnh à ?

U Vô Mệnh một chân đã đạp tới trên bàn, nghe vậy, thấp giọng cười ra tiếng, chậm rãi giơ lên hắc đao dài hơn nửa người trong tay lên.

Ngay lập tức, tại thời điểm sinh tử nguy kịch, phía sau U Vô Mệnh bỗng nhiên nhảy ra bóng dáng một người, quỳ gối che trước mặt Mộng Vô Ưu, ngẩn mặt hô: "Chủ quân, đao hạ lưu nhân!"

Tang Viễn Viễn nhướng mày, nhìn cái bàn tay vàng bỗng nhiên xuất thế ngang trời.

Người này biết U Vô Mệnh không rảnh nghe hắn cẩn thận giải thích, lập tức vén lên ống quần, xin U Vô Mệnh xem cẳng chân lông lá xù xù của hắn.

U Vô Mệnh khóe mắt tỏ vẻ rành mạch, chớp hai cái.

Người này kích động: "Chủ quân, nàng, nàng là muội muội mà thuộc hạ năm đó khi trốn tránh đuổi giết đã vô ý làm lạc mất!"

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy một cái bớt hình trăng non đỏ tím ở chỗ ba tấc trên mắt cá chân người này, hình dạng thực kỳ lạ, như là trăng non có lửa. Cũng cùng vị trí đó, Mộng Vô Ưu cũng có một cái ấn ký giống hệt.

Ồ, cho nên Khương Cẩn Nguyên không ở đây, Mộng Vô Ưu liền té ngã, lộ ra bớt trên cẳng chân, bị ca ca ruột nhìn đến..... Này mẹ nó là plan B à ??!

Cẩu huyết, quá cẩu huyết! Mạnh mẽ kéo dài mạng sống như vậy cũng được?

Không cần nghĩ cũng biết, vị ' thân ca ca ' này khẳng định là hồng nhân bên cạnh U Vô Mệnh, U Vô Mệnh có biến thái, cũng sẽ cho hắn vài phần tình cảm.

Liền thấy U Vô Mệnh nheo đôi mắt dài và hẹp lại, đem bàn chân đang đạp lên bàn thu về, trường đao cũng trở vào bao, ngữ khí không kiên nhẫn: "Ừ."

Chỉ thấy người nọ hướng tới U Vô Mệnh khấu đầu mấy cái thật mạnh, làm xong liền hướng về phía vẻ mặt dại ra của Mộng Vô Ưu thân thiết cười nói: "Muội muội, ngươi nhất định đã quên ca ca rồi? Không sao, quên mất cũng không phải là chuyện xấu!"

Mộng Vô Ưu ngơ ngác nhìn người này, trên mặt tràn ngập mờ mịt cùng khó tin, không tự giác lẩm bẩm nói: "Không, các ngươi đều là đao phủ, ta và các ngươi không có một chút quan hệ!"

Người nọ trên mặt hiện lên tươi cười mờ ảo: "Sống cho tốt nhé! Tồn tại, làm huyết mạch..... Kéo dài....."

Tang Viễn Viễn nghe cách người này nói có chút không đúng, còn chưa kịp nghi hoặc, liền thấy vị ca ca ruột này trở tay rút đao, quay đao đâm vài bụng tự sát, máu bắn ra năm thước.

Tang Viễn Viễn không khỏi có chút trố mắt. Nàng cứ tưởng rằng chắc sắp diễn ra mấy tiết mục nhão nhão dính dính, cái gì huynh muội nhận nhau ôm đầu khóc rống, cầu được chủ quân khoan dung, tiêu tan hiềm khích lúc trước, nói không chừng còn muốn đem Mộng Vô Ưu đến bên cạnh U Vô Mệnh làm Hàn Thiếu Lăng ăn thêm mấy hũ dấm gì đó, không nghĩ tới người này nói chết là chết.

"Tang vương nữ," U Vô Mệnh thực hảo tâm cười hướng về phía nàng giải thích, "Chỗ của ta, quy củ là như vậy. Một mạng đổi một mạng. Rất đơn giản, thực công bằng đi? Ngươi thích không?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Sau đó mấy người hầu trong cung đã đem Mộng Vô Ưu kéo ra ngoài, thi thể trên mặt đất cũng bị người của U Vô Mệnh nhanh

chóng rửa sạch —— Ở Hàn Châu này căn bản không ai dám động vào người của U Vô Mệnh, cho dù là người chết.

Trên đại điện lại hồi phục không khí với áp lực nặng nề.

Hàn Thiếu Lăng hít sâu một hơi, âm thanh trầm thấp quanh quẩn trong điện: "U Châu vương, Tang thị là chính phu nhân của bổn vương, xin chú ý lời nói."

U Vô Mệnh cười đến thân hình phát run.

Sau một lúc lâu, đôi tay hắn chống bàn, cúi người về phía trước, nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nói: "Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Hàn Châu vương, mạng, chỉ có một cái thôi."

Nói đến một nửa, trong mắt phảng phất bốc cháy lên hai ngọn lửa, ngữ khí âm u, là uy hiếp mang theo ngọn lửa đỏ của âm ti địa ngục.

Hàn Thiếu Lăng chán nản, nhưng trong lòng hắn biết giờ phút này tuyệt không có thể cùng U Vô Mệnh trở mặt.

Im lặng trong chớp mắt, trên mặt Hàn Thiếu Lăng liền bày ra nụ cười hoà giải: "Nói đúng, sinh mệnh thực quý giá, U Châu vương không màn xa xôi ngàn dặm tới giúp Hàn Châu ta dẹp yên ma họa, nên ngàn vạn phải bảo trọng quý thể, nếu bất hạnh bỏ xác ở Tây Cảnh, bổn vương cũng không có cách nào hướng đế quân trả lời."

U Vô Mệnh thoạt nhìn càng vui vẻ: "Minh ma, tính là thứ gì."

Hắn xách bình rượu trên bàn, tự rót tự uống, uống một cách thống khoái.

Hắn giống như căn bản cũng không nhớ rõ mình còn có một muội muội tên là U Doanh Nguyệt.

Hàn Thiếu Lăng dần dần phát hiện không thích hợp.

U Doanh Nguyệt dù sợ hãi U Vô Mệnh như thế nào, trường hợp này cũng nhất định không vắng mặt. Hắn còn cần U Doanh Nguyệt ra mặt diễn trò cửu biệt gặp lại, lôi kéo hắn, cùng U Vô Mệnh sóng vai đứng trong chốc lát, hướng bên ngoài tung ra tín hiệu tốt cho chính trị.

Nhưng mà, khai yến lâu như vậy rồi sao U Doanh Nguyệt còn chưa tới?! Sẽ không phải xảy ra chuyện gì.....

Trong lòng chuyển qua một ý niệm không thể tưởng tượng được, con ngươi Hàn Thiếu Lăng hơi co lại, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Nàng sẽ không tự mình trả thù U Doanh Nguyệt chứ?!

Dưới sự khiếp sợ, da đầu Hàn Thiếu Lăng tê dại, không rảnh lo che dấu biểu cảm trên mặt mình.

Tang Viễn Viễn đem thần sắc của hắn thu hết vào đáy mắt, khóe môi hơi cong, thản nhiên hướng về phía hắn cười.

Hàn Thiếu Lăng nhất thời không phân biệt được nụ cười này rốt cuộc là có ý tứ gì —— là không thẹn với lương tâm? Là không sợ hãi? Hay vẫn là căn bản không phát hiện ý tứ trong ánh mắt hắn ?

Hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy mấy ngày gần đây cuộn chỉ rối trong lòng ngực giống như ngày càng rối thêm. Gần đây thường thường cũng cảm thấy lòng ngực khó thở, giờ phút này sầu lo nổi lên, bên tai tựa hồ nghe thấy âm thanh ồn ào của Mộng Vô Ưu.....

Đúng rồi. Tâm thần hắn bỗng nhiên rung lên.

Từ sau khi sủng hạnh Mộng Vô Ưu kia, thường thường liền có chút tức ngực khó thở, đôi khi ngẫu nhiên còn có ảo giác ù tai, đối với một cường giả Linh Minh cảnh mà nói, đây là việc không bình

thường. Chỉ là mấy ngày nay xảy ra quá nhiều sự kiện làm hắn không rảnh mà lo đến mấy cái khó chịu linh tinh này.

Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận, bên tai âm thanh ồn ào càng lúc càng lớn.

Bàn tay giấu trong tay áo rộng thùng thình nhẹ nhàng run lên, chỉ cảm thấy cuộn chỉ rối trong ngực đang rút ra từng sợi từng sợi, hóa thành từng luồng tà hỏa không do dự tấn công về phía dưới.

Giống như trúng độc dược kỳ quái nào đó!

Trong đầu Hàn Thiếu Lăng vang lên một tiếng nổ.

U Vô Mệnh ngồi đối diện phảng phất cảm ứng được tiếng lòng của hắn, thanh niên áo bào trắng phong lưu lại giơ ly lên, cười ngâm ngâm nói: "Hàn Châu vương, con người của ta á, không kiêng kỵ bất cứ cái gì, ngươi cũng biết rồi. Thủ hạ vừa rồi mới chết của ta thật ra là người còn sót lại của Tình tộc. Cái đồ dỏm lúc nãy nếu là muội muội hắn thì..... Chậc, chỉ mong không gieo tai họa cho tên xui xẻo nào đó đi."

Trong ánh mắt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Hàn Thiếu Lăng hít ngược một hơi khí lạnh.

Vân Cảnh có tam đại dị tộc, vì thế nhân không chấp nhận được, từ ngàn năm trước, người đương quyền liền đem tam tộc xếp vào danh sách cần quét sạch, cũng được gọi là tam tà. Sau cả ngàn năm từ khi bị huyết tẩy, tam tà cơ hồ chỉ còn lại trong truyền thuyết.

Tình tộc đó là cái đầu tiên trong tam tà.

Một khi cùng người Tình tộc giao hợp, ngay lập tức thân sẽ nhiễm một loại độc không có cách nào giải được, chỉ có hắn \ nàng mới là giải dược.

Tham hoan một lần, cả đời buộc chặt. Đây là bàn tay vàng lớn nhất của Mộng Vô Ưu.

Tang Viễn Viễn dĩ nhiên biết Mộng Vô Ưu là người của Tình tộc. Từ lúc bắt đầu, nàng tinh tường biết, Hàn Thiếu Lăng căn bản không có khả năng bỏ rơi Mộng Vô Ưu, hai người kia nhất định phải dây dưa nhau đến chết.

Cho nên nàng mới cố ý nửa vui đùa nói, nếu phát hiện Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu dẫu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng, nàng ngay lập tức phải về Tang Châu, cùng hắn cả đời không qua lại với nhau.

Hai nước liên hôn, không phải Tang Viễn Viễn muốn hòa li liền hòa li, nàng chỉ có thể bắt lấy từng chút lợi thế một, làm Hàn Thiếu Lăng đối với nàng càng ngày càng áy náy, như vậy nàng mới không quá mức bị động.

Không nghĩ tới, chuyện này liền trực tiếp bị đâm thủng như vậy.

Nguyên bản nàng còn nghĩ chờ xem kịch vui —— sau khi Hàn Thiếu Lăng phát hiện không thể xa Mộng Vô Ưu sẽ gạt nàng như thế nào, lén lút gặp Mộng Vô Ưu như thế nọ thế kia.

Đến lúc đó nàng ' không cẩn thận ' bắt quả tang một chút, nhất định gà bay chó sủa, xuất sắc thật sự.

Đáng tiếc.

Tang Viễn Viễn tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Nếu sự tình đã nói hết ra ngoài rồi, vậy liền để Hàn Thiếu Lăng tự đi mà suy nghĩ, xem hắn ta sẽ khuyên nàng tiếp thu hắn như thế nào trong khi hắn không thể không tiếp tục sủng hạnh Mộng Vô Ưu.

May mắn nàng đối với người nam nhân này hoàn toàn không có chút xíu cảm tình. Tạm thời nương theo chuyện này, không cho hắn

lại gần mình, sau đó yên tĩnh xem chuyển biến như thế nào, đi một bước xem một bước.

Nàng nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn Hàn Thiếu Lăng liếc mắt một cái.

Hàn Thiếu Lăng nhất thời không rảnh lo Tang Viễn Viễn.

Bộ ngực hắn kịch liệt phập phồng, nắm tay nắm đến trắng bệch, trong mắt có áp lực mạnh mẽ đến kinh hãi —— hắn sao có thể không kinh sợ chứ? Mới vừa rồi, Mộng Vô Ưu thiếu chút nữa đã chết. Nếu nàng ta đã chết, đợi đến khi hắn phát độc, liền không có giải dược.

Hắn sẽ phải chôn cùng nàng ta!

Kinh hãi qua đi, phẫn nộ như thủy triều nảy lên trong lòng hắn, đồng thời, hắn nghĩ tới một chuyện khác.

Hắn nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắn giật giật ngón trỏ.

Một bóng người lập tức quỳ một gối xuống ở phía sau hắn, thấp thấp nói: "Chủ quân có gì phân phó."

"Đem Mộng Vô Ưu kia....." âm thanh Hàn Thiếu Lăng không biết vui hay giận, "Gọt bỏ mũi, lưỡi, tứ chi, rót tẩy tủy dịch, trói ở trên giường trong Thanh Lương điện. Nhớ lấy, không thể hại tính mạng nàng ta, bổn vương muốn nàng ta sống lâu trăm tuổi."

Thanh Lương điện, chính là chỗ lúc trước Hàn Thiếu Lăng dùng để kim ốc tàng kiều.

Ngữ khí bình bình đạm đạm, thanh âm không cao không thấp, vừa lúc có thể cho Tang Viễn Viễn bên cạnh hắn nghe thấy.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đây là quân vương!

"Tang Nhi, lại đây." Hàn Thiếu Lăng kêu.

Trong thanh âm của hắn phảng phất còn nghe mùi máu.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, bình bình tĩnh tĩnh mà đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

"Như vậy, nàng sẽ không trách ta vi phạm lời thề đúng không?" Hắn ôn nhu mà nhìn nàng chăm chú, "Tang Nhi, tin ta. Ta đối với cái đồ vật như vậy, tuyệt không có một chút tình yêu nam nữ. Chỉ là ngẫu nhiên dùng để giải độc thôi."

Tiếng nói của nàng như kẹt trong cổ họng, giống như lúc nàng bị trúng Mộc độc: "Quá tàn nhẫn."

Khoé mắt của hắn xả ra một nụ cười lạnh như băng: "Dám dùng thân thể tính kế ta, phải trả giá đại giới. Tang Nhi, không cần cầu tình thay cho cái thứ đồ vật này, ai tới cầu tình đều không được."

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên kinh ngạc, phát hiện ra chính mình hình như đã xem thường Hàn Thiếu Lăng.

"Tang Nhi," Hàn Thiếu Lăng thanh âm nặng nề, "Tối nay cùng ta chứ?"

Dùng câu nghi vấn nhưng không cho nàng lưu lại chút nào đường kháng cự.

Hắn nói: " Thân thể nàng chưa khang phục, ta không động nàng."

Trong ánh mắt hắn viết rành mạch .

Ta chỉ cọ cọ.

Chương 8: Lửa thiêu Thanh Lương Điện

Tang Viễn Viễn trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ xúc động.

Nàng càng muốn rời khỏi nơi đen kịt này hơn bất cứ lúc nào khác, đến Tang Châu đi.

Rời xa mấy tên đáng sợ này.

Hàn Thiếu Lăng nâng tay lên, đè thật mạnh lên vai nàng.

Nàng không dám cử động một cái, giống như con mồi đang nằm trong miệng kẻ săn mồi. Nàng biết, một khi Hàn Thiếu Lăng thật sự làm ra sự tình đáng sợ như vậy với Mộng Vô Ưu, như vậy, hắn ở trước mặt nàng sẽ không có chút chột dạ nào, hắn sẽ đường đường hoàng hoàng mà bước vào giường nàng, thuận tình hợp lý đem nàng hoàn toàn chiếm hữu.

Nàng, như vậy mà phải dính bên người một tên nam nhân, cùng một khối người không ra người quỷ không phải quỷ xài chung cả đời.

Đáy lòng nàng hiện lên một tia run rẩy, nhưng dáng người lại đoan chính như cũ, thần sắc hoàn toàn không gợn sóng.

Giờ này khắc này, nàng chỉ có thể cầu nguyện Mộng Vô Ưu tiếp tục may mắn.

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng vẫn hơi trắng bệch, nhưng đã không hề có chút kinh hãi mất tinh thần, hắn vẫy lui thị nữ, để Tang Viễn Viễn

thay hắn rót rượu.

"Kính U Châu vương!" Hàn Thiếu Lăng cười uống cạn rượu, cất cao giọng nói, "Tang Nhi, rót đầy!"

Tang Viễn Viễn rót rượu xong, liền lẳng lặng ngồi ở một bên.

Nàng cảm thấy mình rất giống một nữ tử đàng hoàng bị bắt vào sơn trại.

Ngồi bên người Hàn Thiếu Lăng, chỉ cần thoáng giương mắt là có thể thấy U Vô Mệnh ở đối diện.

U Vô Mệnh thoạt nhìn có chút hứng thú rã rời, hơi ngẩn cằm nhìn sao trời ngoài điện, tự rót tự uống.

"A." Bỗng nhiên, hắn nhẹ nhàng cười lên tiếng, nói, "Hàn Châu vương, ngươi sợ ta như vậy sao?"

Mày rậm của Hàn Thiếu Lăng nhíu lại, ánh mắt lãnh trầm dừng ở chỗ hầu kết của đối phương.

U Vô Mệnh không chút để ý mà nói: "Diễn hết trò này tới trò kia, là ngươi sợ ta quá nhàn rỗi, sợ ta nhất thời không có gì làm hứng chí lên tẩy huyết Hàn Đô thành của ngươi à?"

Hàn Thiếu Lăng nhìn theo ánh mắt hắn ra bên ngoài, liền nhìn thấy một chùm khói đặc, ngọn lửa trong ánh mắt dữ tợn như muốn nhảy ra bên ngoài.

Nội thị báo tin vội vàng đuổi tới: "Báo —— Thanh Lương điện cháy rồi, lửa nương theo gió lan đến Phượng Hư điện! Thống lĩnh đại nhân đang toàn lực dập tắt lửa!"

U Vô Mệnh không chút nào ý thức bản thân mình là người ngoài, nghe vậy, chống bàn đứng lên, biếng nhác đi ra bên ngoài.

Hàn Thiếu Lăng hít sâu một hơi, nhanh nhanh đuổi kịp. Trong điện đủ loại quan lại vội vàng đẩy bàn bò dậy, theo đuôi chủ quân vội vàng chạy tới nơi phát sinh sự việc.

Linh cô từ trong khay của thị nữ lấy áo choàng khoác lên cho Tang Viễn Viễn, dẫn nàng cách xa xa xem náo nhiệt.

Lửa là từ Thanh Lương điện lan ra.

Hàn Thiếu Lăng mới vừa lệnh cho thân vệ bên người xuống tay với Mộng Vô Ưu trong Thanh Lương điện.

Vậy mà liền xảy ra chuyện.

Thị vệ trong cung đều là người tu hành, bọn họ khiêng từng thùng gỗ thật lớn đựng đầy nước múc từ sông đào bảo vệ thành, chạy như bay trở về, đem chừng một tấn nước mà đổ ' thịch thịch thịch ' lên tâm điểm lửa.

Còn có người phóng người lên trên đỉnh điện, từ trên đổ nước xuống dưới giống như bát vũ, phát ra tiếng gầm rú thật lớn, bắn ra vô số bọt nước trắng lớn nhỏ.

Trong hậu cung mấy đồ trang trí bằng gỗ hơi nhiều, trên đỉnh còn có khung cửa gỗ khắc hoa thật lớn, còn nhiều cửa gỗ, trong điện còn trang trí tầng tầng lớp lớp màn trướng, lúc này đã nhanh chóng bắt lửa.

Thế nhưng thế lửa cuối cùng cũng mau chóng được dập tắt, chỉ dư lại tàn tro âm ỉ cuồn cuộn.

Thanh Lương điện bị đốt đến cháy đen, Phượng Hư điện bên cạnh cũng bị lửa lan đến, bị thiêu hủy hơn một nửa.

Thế cục cũng ổn định, mọi người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một

hơi, bắt đầu bắt tay vào giải quyết hậu quả.

Liền thấy thống lĩnh thị vệ sắc mặt rối rắm, dẫn theo hai người giống như con gà bị rớt vô nồi canh, đi tới trước mặt Hàn Thiếu Lăng.

U Doanh Nguyệt cùng Khương Cẩn Nguyên.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái này...chỉ là ngoài ý muốn.

Nàng chỉ là muốn giữ được mạng nhỏ của Khương Cẩn Nguyên, thuận tiện dọa luôn U Doanh Nguyệt.

Ai có thể nghĩ sẽ cháy đâu?

U Doanh Nguyệt thật sự sợ hãi, giống như gà con ôm lấy Hàn Thiếu Lăng không buông tay: "Hàn lang! Hàn lang! Hắn, hắn chạy đến trong điện của thiếp, phóng hỏa đốt thiếp! Hàn lang vì thiếp làm chủ a hu hu hu..... thiếp rất sợ hãi hu hu hu....."

U Doanh Nguyệt trước giờ kiêu ngạo như vậy phần lớn nguyên nhân là do bên người nàng ta còn có một cường giả Linh Minh cảnh là Hôi Y —— nàng ta lúc trước giết người phóng hỏa, Hôi Y cũng giải quyết tốt hậu quả cho nàng ta. Hiện giờ Hôi Y đã bị Hàn Thiếu Lăng xử tử, nàng ta như mất đi đôi mắt cùng cánh tay, gặp chuyện là tâm thần lập tức hỏng mất.

Khương Cẩn Nguyên cũng sợ không kém. Hắn bị sặc khói mà tỉnh, mơ mơ màng màng vừa mở mắt, phát hiện mình lại tự nhiên cùng tiểu thiếp của Hàn Thiếu Lăng nằm trên một cái giường, bên ngoài trướng, khói đặc cuồn cuộn, sợ tới mức hắn muốn "nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên", lập tức đập tỉnh U Doanh Nguyệt, đỡ nàng ta trốn ra bên ngoài.

Kết quả nữ nhân này hồn không biết giữ, lại lôi kéo hắn hô to gọi nhỏ, khi hai người đang dây dưa không rõ liền thấy có người khiêng thùng to vọt vào trong điện, mắt cho đôi nam nữ trên giường một cái nhìn lạnh thấu tim.

Thật là hết đường chối cãi.

"Lão sư, không phải ta phóng hỏa. Ta cũng không biết ta tại sao lại ở nơi đó..... Ta cái gì cũng không có làm, thật sự lão sư....." Khương Cẩn Nguyên như là một con gà núi nhỏ bị mưa to đánh trúng, rũ rượi.

"Hàn lang làm chủ cho thiếp, hu hu hu..... Á!" U Doanh Nguyệt khóc đến một nửa, bỗng nhiên thấy U Vô Mệnh cười như không cười đứng một bên liếc nàng, sợ tới mức nước mắt nước mũi thanh âm gì cũng nghẹn trở về, xiêm y ướt đẫm giống như nháy mắt kết băng, lạnh đến mức làm nàng ta run rẩy lẩy bẩy.

"Vương vương vương, huynh." Nàng buông lỏng Hàn Thiếu Lăng ra, hai đùi run rẩy, dịch về hướng U Vô Mệnh.

Vốn muốn đi lại cúi đầu lạy chào một cái, không nghĩ đi đến nửa đường chân lại mềm nhũn, thẳng tắp ngã xuống, thuận thế làm luôn đại lễ cắm đầu lạy sấp xuống đất.

U Vô Mệnh khẽ cười ra tiếng.

"Vương muội, mấy năm không gặp, so với hồi trước càng hiểu lễ nghĩa. Xem ra, Hàn Châu vương thật có cách dạy dỗ."

Người này một lần mở miệng cứ như là chữ mang theo quầng sáng cấm ngôn ấy, không gian quanh mình ngay lập tức lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên có cây gỗ cháy rớt đùng một cái, có vẻ dị thường đột ngột.

Khương Cẩn Nguyên cũng bị dọa choáng váng.

Toàn bộ phế tích của đám cháy như một cái kết giới lặng im, quỷ dị mà kéo dài, tiêu điểm đều tụ tập trên người U Doanh Nguyệt, chờ đợi nàng ta đánh vỡ cục diện bế tắc.

U Doanh Nguyệt dứt khoát lưu loát ngã ra hôn mê bất tỉnh.

U Vô Mệnh vẻ mặt quái dị, tiến lên hai bước, vươn một bàn tay, dùng ngón cái cùng ngón trỏ bóp chặt vòng hoa văn dày nặng sau cổ áo U Doanh Nguyệt, đem nửa người trên nàng ta xách lên như xách một con sâu nhỏ.

Hắn hơi hơi cúi người, nghiêng đầu nhìn nhìn mặt U Doanh Nguyệt, sau đó thực vô tội mà nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng: "Vương muội nhìn thấy ta, vui vẻ phát ngất."

Hắn ném U Doanh Nguyệt xuống, đứng lên, dùng một miếng lụa bố xoa xoa tay, mắt liếc nhìn về phía Khương Cẩn Nguyên.

Khương Cẩn Nguyên sợ tới mức rút ra phía sau Hàn Thiếu Lăng.

"A," U Vô Mệnh thở dài, "Hàn Châu vương thật là hào phóng, khách quý Thiên Đô đến, liền để vương muội này của ta thịnh tình chiêu đãi..... Thật là lễ nghi chu toàn."

Hàn Thiếu Lăng xanh cả mặt, tỉ mỉ đem Khương Cẩn Nguyên bảo hộ sau người, lạnh lùng nói: "U Châu vương nói cẩn thận. Việc này chắc chắn có hiểu lầm."

Thủ hạ thân vệ đã xông tới, đem Khương Cẩn Nguyên cẩn thận vây vào giữa, để ngừa U Vô Mệnh đột nhiên làm khó dễ.

Ai cũng cảm thấy việc hôm nay rất khó giải quyết.

Lại thấy U Vô Mệnh cười ngâm ngâm khoanh hai cánh tay lại, biểu tình càng thêm vô hại: "U mỗ đương nhiên so với Khương tiểu chất càng muốn quý trọng hơn vài phần, nghĩ đến Hàn huynh tất sẽ không để ta thất vọng."

Hàn Thiếu Lăng mặt càng tái đi ba phần.

U Vô Mệnh cười giống như tiểu ác ma: "Đừng lại đem đồ dỏm đưa qua đây nha. Ta, phải là Tang vương nữ."

Nói xong nghiêng đầu xa xa nhìn về phía Tang Viễn Viễn, ánh mắt ý vị thâm trường.

Hàn Thiếu Lăng ngậm một ngụm uất ức nghẹn trong miệng, đang muốn phát tác, lại thấy U Vô Mệnh tiêu sái lưu loát mà xoay người, nghênh ngang bỏ đi.

Tang Viễn Viễn đè lửa giận xuống, đưa đầu hướng về Linh cô.

"Không có việc gì." Nàng cố gắng không thèm để ý.

Nàng xoay người, hướng về Hồi Vân điện của mình mà đi.

Thanh âm Hàn Thiếu Lăng lãnh trầm xa xa bay tới: "Toàn lực bảo hộ chính phu nhân, tối nay, bất luận kẻ nào tiếp cận Hồi Vân điện..... Giết chết không cần hỏi!"

Tang Viễn Viễn thật ra không cảm thấy U Vô Mệnh sẽ tới cửa đoạt người.

Hắn không phải tên ngốc nghếch toàn đầu óc chỉ có nữ nhân, chỉ là cố ý làm cho Hàn Thiếu Lăng không thoải mái thôi.

Nếu nàng không đoán sai, U Vô Mệnh tối nay hẳn là phải làm một ít việc hại người ích ta, chỉ không biết Hàn Thiếu Lăng tối nay bị ép xuống mương như thế này có còn dư lực suy xét không.

Tang Viễn Viễn tất nhiên sẽ không nhắc nhở hắn.

Nam nhân là không dựa vào được. Nàng đã xác định được vị trí của bản thân rồi, đều lấy ích lợi của Tang Châu làm trọng, nơi đó là nhà mẹ đẻ của nàng, cũng sẽ nơi nàng cuối cùng trông cậy vào.

Còn Hàn Châu hay U Châu..... Dù sao đều không phải cái thứ gì tốt, để cho bọn họ chó cắn chó đi thôi!

Một đêm này, quả nhiên giống như Tang Viễn Viễn suy đoán, gió êm sóng lặng. Ngay cả Hàn Thiếu Lăng muốn cọ cọ cũng không xuất hiện.

Khi ánh mặt trời còn chưa rõ, Linh cô lặn ra ngoài điện tìm hiểu một suốt đêm mang theo tin tức đã trở lại.

Sắc mặt Linh cô thập phần khó coi.

Hoá ra, hôm qua Mộng Vô Ưu hành thích thất bại bị giải về Thanh Lương điện liền lập tức phóng hỏa, thừa dịp người hầu coi chừng nàng luống cuống tay chân dập tắt lửa, chạy thoát ra ngoài.

Chờ đến khi thân vệ mà Hàn Thiếu Lăng phái đi xử lý nàng đuổi tới Thanh Lương điện, lửa đã cháy bùng lên, trong tình trạng hỗn loạn như vậy, thân vệ tìm khắp mọi nơi cũng chưa tìm được Mộng Vô Ưu.

Cái tên thân vệ xui xẻo ở trong cung tìm kiếm một suốt đêm, thẳng đến trời sắp sáng, nghe nói Vô Cực điện của Hàn Thiếu Lăng đã kêu bảy tám lần nước ấm, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách tìm không thấy người! Hoá ra giấu trên giường chủ quân!

Khúc giữa đã xảy ra chuyện gì, người ngoài liền không được biết rồi. Nói tóm lại, Mộng Vô Ưu chạy ra khỏi Thanh Lương điện, lặn xuống Vô Cực điện của Hàn Thiếu Lăng, mà sau khi hắn phát hiện ra nàng

ta cũng không đem nàng đá ra, mà là tình cũ không rủ cũng đến, ước chừng sủng hết một đêm.

"Không phải con người mà!" Linh cô tức giận đến thân hình phát run, "Hàn Châu vương làm như vậy, để Vương nữ ở chỗ nào!"

Tang Viễn Viễn hoàn hồn trở về, không để bụng: "Hắn vốn dĩ chính là người như vậy."

Hôm qua trước mặt U Vô Mệnh bị tức giận nghẹn họng đến như vậy, Hàn Thiếu Lăng ôm một cục lửa trong lòng dù sao cũng phải có chỗ phát tiết. Tang Viễn Viễn thân thể chưa lành, loại thời điểm này, Mộng Vô Ưu tự mình đưa đến bên miệng hắn, hắn làm sao buông tha?

Chỉ không biết, một đêm ôn tồn qua đi, Hàn Thiếu Lăng còn có còn có thể động vào một ngón tay Mộng Vô Ưu hay không.

Tang Viễn Viễn cúi đầu cười cười.

Tất nhiên luyến tiếc.

Đang cùng Linh cô nói chuyện, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

"Vương nữ, vô luận như thế nào, chớ có cùng hắn tức giận, miễn cho càng làm lòng hắn hướng về phía người khác." Linh cô tuy là cực kỳ khó chịu, lại cũng cưỡng chế hỏa khí, thấp thấp giọng nhắc nhở một tiếng.

"An tâm."

Hàn Thiếu Lăng bước vào.

Tuy rằng cực lực áp xuống nhưng khóe mắt đuôi lông mày đều đầy thần sắc sảng khoái vô cùng, như thế nào cũng áp không xuống nổi.

Tang Viễn Viễn bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn.

Hắn bước nhanh lại đây, cầm tay nàng, lệnh cho người hầu lui ra.

Tang Viễn Viễn ý bảo Linh cô yên tâm.

Linh cô nhấp miệng rời khỏi nội điện, nhẹ nhàng khép lại cửa gỗ khắc hoa.

"Tang Nhi." Hàn Thiếu Lăng thần sắc buồn bực, "Đêm qua,ta bị độc tính phát tác, mà nàng kia lại trời xui đất khiến trốn trong điện ta, ta nhất thời độc hỏa công tâm, suýt nữa muốn tánh mạng nàng ta."

Tang Viễn Viễn gật đầu không nói.

"Tang Nhi, cái đó tuyệt không phải là sủng hạnh." Hắn giải thích nói, "Với nàng ta mà nói, kỳ thật là khổ hình. Tang Nhi, ta không thể, cũng tuyệt sẽ không làm ngươi chịu tội như vậy."

Tang Viễn Viễn: "....." Gì? Vậy thật đúng là tốt quá, cảm ơn cả nhà ngài!

Hắn đem hai bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt trong lòng bàn tay: "Tang Nhi, tin ta, ta đối với nàng ta tuyệt không có một chút nam nữ tư tình, chỉ là dùng dùng một chút thôi."

"Ừ," Tang Viễn Viễn bình tĩnh hỏi, "Vậy có ban cho phẩm hàm gì không? Có phẩm hàm mới có thể dùng a."

Hắn sửng sốt, xoa xoa đầu nàng: "Tang Nhi là muốn giễu cợt ta sao! Ta biết, Tang Nhi tuyệt không phải người tàn nhẫn như vậy, an tâm, sau này người này vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt nàng, bên ngoài cũng sẽ không ai biết được sự tồn tại của nàng ta."

Tang Viễn Viễn cười cười.

Quả nhiên a, muốn tấn công một người nam nhân, chiến trường nhanh nhất tiện nhất, đó là giường.

Chương 9: Hành trang gọn nhẹ ra đi

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Thiếu Lăng bận về việc chuẩn bị xuất chinh, đồng thời còn bận cùng U Vô Mệnh giằng co cãi cọ.

Tuy rằng vội đến chân không chạm đất, nhưng hắn như cũ mỗi ngày sẽ bớt thời giờ đến Hồi Vân điện gặp Tang Viễn Viễn trong chốc lát, nói một ít lời dễ dễ nghe.

Ban đêm không cần phải nói, tất nhiên là thực tủy biết vị, cùng Mộng Vô Ưu kia hàng đêm **.

Tang Viễn Viễn khó có thể tưởng tượng, nếu giờ phút này ' Tang Viễn Viễn ' không phải là mình mà là nguyên thân lưu luyến si mê Hàn Thiếu Lăng, giờ phút này không biết tim có đau như dao cắt?

Lúc trước khi Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu ở bên nhau, nhiều ít trong lòng luôn có áy náy bất an —— Tang Viễn Viễn trọng thương hấp hối, hắn lại cùng một thế thân điên loan đảo phượng.

Hiện giờ Tang Viễn Viễn sống, hắn như là chim chóc thả ra khỏi lồng, dần dần mà phô yểm đủ màu đủ sắc, thậm chí đến che dấu cũng lười.

Cùng Tang Viễn Viễn nói chuyện, cũng từ từ lộ liễu.

Ngày hôm nay, hắn nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay nàng, thanh âm ôn nhu: "Tang Nhi, đợi ta xuất chinh trở về, thân thể của nàng cũng phải dưỡng tốt rồi nhỉ? Để ta đợi lâu như vậy, nên bồi thường ta như thế nào, hả ? Chờ nàng có thể hầu hạ, ta liền tuyệt nhiên không cần

chạm vào người khác một lóng tay. Tang Nhi, tâm can của ta đều là của nàng."

"Ta chỉ yêu một mình nàng!" Hắn lời thề son sắt.

Đây là tình yêu của quân vương.

Tang Viễn Viễn tươi cười ngượng ngùng ôn nhu: "Ra bên ngoài, ngàn vạn bảo trọng thân thể. Trừ ma tất nhiên quan trọng, nhưng an toàn mới là quan trọng nhất, giữ được rừng xanh thì sợ gì không củi đốt. Còn có, không cần đem lưng mình giao cho U Vô Mệnh, người kia không tin được."

Hàn Thiếu Lăng vui mừng nói: "Được thê như thế, phu còn gì cầu? Hai ngày này, ta thực sự là phiền quá —— U Doanh Nguyệt chỉ biết khóc sướt mướt bảo ta không cần xuất chinh, Mộng Vô Ưu cái gì cũng đều không hiểu lại cái gì cũng đều phải hỏi, mỗi ngày ồn ào làm ta đau đầu. Tang Nhi, chỉ có nàng là tốt nhất."

Tang Viễn Viễn cúi đầu cười nhạt, trong lòng đem kỹ xảo của hắn nhìn một cái đã thấu triệt.

Nhìn giống như đang hạ thấp đi mặt mũi nữ nhân khác, kỳ thật chẳng qua là muốn thay đổi một cách vô tri vô giác, làm cho nàng dần dần xem sự tồn tại của hai người kia trở thành đương nhiên.

Bước tiếp theo, hắn liền sẽ dùng ưu điểm trên người hai người kia để chèn ép nàng. Một khi nàng trúng kế, bắt đầu ghen ghét, bắt đầu cảm thấy bản thân mình không đủ tốt, hắn sẽ hoàn toàn chiếm cứ vị chủ đạo. Hắn đem mấy người phụ nhân toàn bộ đùa giỡn trong lòng bàn tay như xem xiếc khỉ.

Ngươi ôn nhu hiền huệ hắn chê ngươi không hiểu phong tình, ngươi sang sảng hào phóng hắn chê ngươi không có vị nữ nhân, ngươi hoạt bát hắn chê ngươi không ổn trọng, ngươi săn sóc hắn chê ngươi quản không nghiêm. Chỉ cần trong lòng hắn có ác ý muốn bới

lông tìm vết, nơi nào tìm không ra tật xấu?

Loại nam nhân này nàng đã thấy quá nhiều.

Đối phó với những thiếu nữ mới lớn không hiểu chuyện, chỉ cần một chiêu này là cực chuẩn.

Tiếc nuối chính là, Hàn Thiếu Lăng gặp gỡ, là ảnh hậu.

"Ta sẽ nghỉ ngơi thật tốt. Không cần nhớ ta, đánh giặc cho tốt, sớm ngày trở về nhà. Ngươi đi rồi, ta sẽ tới Quốc Tự ở vài ngày, vì ngươi tụng kinh cầu phúc."

"Tang Nhi....." Hàn Thiếu Lăng thiệt tình thực lòng cảm động.

Tang Viễn Viễn tươi cười như hoa.

Ngày kế, dưới cửa lớn thành Hàn Đô, tiếng trống trận nặng nề gõ vang.

Tiếng trống như sấm rền, nghiền qua toàn bộ vương thành, đem cái không khí nhàn nhã của ngày thường toàn bộ nghiền nát, trong thành là một mảnh nghiêm nghị.

Xuất chinh.

Tang Viễn Viễn đứng ở trên lầu cửa thành, phất tay đưa tiễn.

Đại quân đóng quân ở vùng ngoại ô, khi Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh rời đi vương thành, bên người đều chỉ có mấy trăm người đi theo, bọn họ cưỡi Vân Gian thú lông trắng như tuyết, mặc chiến giáp màu đen, bên ngoài khoác áo choàng đỏ thẫm bay phất phới trong gió.

Hai người dẫn đầu đều là hai người xuất sắc nhất.

Tận mắt nhìn thấy đoàn người rời đi, Tang Viễn Viễn thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, mềm mại thả người vào trong cánh tay Linh cô.

Linh cô tức giận giống như một con cá nóc.

Mới vừa rồi Linh cô tra được Hàn Thiếu Lăng mang theo Mộng Vô Ưu đồng hành, đem nàng ta giả thành thân vệ mang theo bên người.

"Vương nữ, sao ngài không một chút tức giận?" Linh cô căm giận bất bình, "Ngài sẽ không thật sự tin mấy lời nói dối của hắn, tin tưởng hắn chỉ là lấy nữ nhân kia giải độc? Ha! Cái độc gì mà ngày nào cũng phải giải không ngừng nghỉ, tức cười!"

"Linh cô, cái này có cái gì mà tức giận?" Tang Viễn Viễn mặt mày giãn ra, nhàn nhàn nói, "Hắn phụ ta trước, bọn họ chân trước đi, chúng ta sau lưng liền về Tang Châu! Hắn nếu muốn náo loạn, chúng ta cho hắn đội cái mũ rắp tâm bất lương —— chứa chấp tam tà, mưu toan đem nàng ta thay thế Tang vương nữ, ý đồ đáng chết!"

Linh cô khiếp sợ há to miệng, sau một lúc lâu, che miệng, cười đến không thấy mắt.

"Vương nữ, ngài lúc này, là thật sự buông xuống rồi?!"

Tang Viễn Viễn mới không rảnh đưa chân trộn lẫn bản thân vô cái cốt truyện cẩu huyết sụp đổ đó.

Cùng nữ nhân khác tranh đoạt cái loại nam nhân này? Xin lỗi, nàng chính là Tang Châu vương nữ, không cần ở trong đầu nuôi cá để mưu sinh.

Lúc này đây, không có Tang Châu sau lưng đánh lén, nghĩ đến Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh sẽ thuận thuận lợi lợi dẹp yên ma họa, chờ đến khi trở về, hắn ta hắn là cùng Mộng Vô Ưu càng thêm thâm

tình triền miên.

Tốt nhất là cả hai khoá chết lại với nhau đi, đều đừng gây tai họa cho người khác.

"Cũng không có gì muốn mang mà." Tang Viễn Viễn nhìn chung quanh Hồi Vân điện, phát hiện mình đối với cái chỗ ở này cùng với cả đồ vật dùng hằng ngày không có chút nào lưu luyến.

Thanh âm nàng thập phần bình tĩnh, Linh cô lãnh 48 tráng sĩ Tang Châu ở phía sau nàng, yên tĩnh không một tiếng động nghe nàng an bài.

"Lúc này chỉ mang hành trang gọn nhẹ đi, cái gì cũng không cần mang, đỡ phải làm người ta nghi ngờ." Nàng chỉ chỉ lên bản đồ trước mặt, "Ngày mai giờ Dần ra khỏi Vương thành, giờ Tỵ liền có thể đến Mi Thủy thành ở phía Nam, đây là một toà thành chuyên để mua bán mậu dịch, tất cả đồ tiếp viện đều mua tiếp ở chỗ này."

"Giờ Mùi rời Mi Thủy thành, đi suốt một đêm không nghỉ, ngày kế giờ Mẹo sẽ phải qua chỗ canh phòng nghiêm ngặt nhất, trọng trấn Quỳ Nhân. Tuy rằng có thể dùng thủ lệnh xuất quan của các ngươi, nhưng tin tức nhất định sẽ bị báo cấp Hàn Thiếu Lăng. Cho nên, trước hết đến vùng ngoại ô chờ, chờ đến giờ Mùi, Hàn Thiếu Lăng đến Tây Cảnh, trước tiên hắn sẽ cùng Minh ma chém giết một đợt, lấy công đầu trước đã."

"Lúc này hắn nhất định không rảnh phân thần, chúng ta liền ở ngay lúc này xuất quan. Chờ đến Hàn Thiếu Lăng báo cáo thắng lợi trong trận đầu, khi thu được tin tức, chúng ta đã qua Quỳ Nhân, lại đi suốt nguyên một đêm sẽ đến biên cảnh Cư Lâm quan."

Linh cô không khỏi hơi hơi nhíu mày: "Nhưng lúc này, Hàn Châu vương nhất định đã hạ quân lệnh, Cư Lâm quan không có khả năng cho chúng ta qua."

Tang Viễn Viễn cười thần bí: "Cho nên, ta mới nói chúng ta để ngày mai mới xuất phát nha. Sau đó, ta sẽ cùng phụ vương cùng Vương huynh liên lạc, làm cho bọn họ đưa quân đến bên ngoài Cư Lâm quan tiếp ứng. Cư Lâm quan nếu không thả người, liền đem nó đánh hạ luôn!"

Linh cô nhìn ánh mắt của nàng thấy chấn động.

Đã nhiều ngày nay, Tang Viễn Viễn nhìn như lơ đãng mà đàm luận với Hàn Thiếu Lăng về mấy chuyện, đề cập đủ thứ về Hàn Châu, cùng với công việc ở chiến trường, nguyên lai không phải là hầu dưới chân thối của hắn, mà là chuẩn bị cho việc rời đi!

Tang Viễn Viễn nói xong, quay người lại, phát hiện phía sau Linh cô , hơn 40 tráng hán đều lệ nóng doanh tròng.

"Thề sống chết hộ vệ vương nữ về Tang!"

Tang Viễn Viễn mắt mũi nóng lên, bình tĩnh nói: "Tốt, từng người chuẩn bị đi."

Đuổi mọi người xong, nàng có chút thấp thỏm lấy ngọc giản ra.

Hai nước liên hôn đều không phải là trò đùa, nếu nói Tang Châu vương không thể xuất binh, nàng cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Dù sao nàng nhất định ra đi.

Tang Viễn Viễn không nghĩ tới chính là, Linh cô hoá ra đã sớm đem chuyện phát sunh mấy ngày nay từ đầu chí cuối báo cho Tang Châu. Bên phía Tang Châu bên kia, chỉ chờ một câu này của nàng.

Tang Viễn Viễn mới nói được một nửa, liền nghe được Tang Châu vương bắt đầu hùng sư rít gào ——

"Cư Lâm quan, cái gì Cư Lâm quan, cha liền điểm binh, thừa dịp tên khốn Hàn Thiếu Lăng kia không ở đó, cha trực tiếp đánh tới Hàn Đô, đưa khuê nữ về nhà!"

Tang Viễn Viễn: "....." Đau đầu.

May mắn vẫn còn có Tang thế tử thông minh lý trí.

Hắn nói: "Cha quá xúc động, không thể được. Vẫn là biện pháp của tiểu muội tốt, bất quá chỉ đánh chiếm Cư Lâm quan có phải quá nhẹ cho thằng nhãi Hàn Thiếu Lăng kia không ? Không bằng trực tiếp đánh tới Quỳ Nhân luôn đi, tiểu muội đỡ phải ở trong núi rừng thêm canh giờ."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng thật vất vả thuyết phục kia đôi phụ tử kia chỉ động binh ở Cư Lâm quan, có thể không đánh liền tạm thời không cần đánh.

Tốt nhất là không sứt đầu mẻ trán.

Bên này vừa mới giải quyết, ngọc giản của Hàn Thiếu Lăng sáng lên.

"Tang Nhi, lần sau đợi thân thể nàng tốt, nhất định phải mang nàng ra khỏi thành tới đây dạo. Ta đã đến Tây Mạc, ánh trăng sa mạc đặc biệt lớn đặc biệt tròn nha, ban ngày hơi nóng một chút, nhưng mà tầm nhìn cực tốt, làm cho nhân tâm có phần trống trải. Tang Nhi, ta đã bắt đầu nhớ nàng rồi."

Tang Viễn Viễn nhàn nhạt đáp lời, tâm tư sớm đã từ cửa sổ khắc hoa gần đỉnh điện mà bay ra ngoài, bay về phía Tang Châu rộng lớn phía Nam.

Một tiếng nữ tử thét lên sợ hãi khiến nàng bỗng dưng hoàn hồn.

Trong lòng bỗng nhiên rùng mình, cho rằng trong điện có phải có

người nghe lén hay không.

Liền nghe được thanh âm Hàn Thiếu Lăng mang theo vài phần không kiên nhẫn: "Lại làm sao vậy?"

Giọng nữ tử cười đáp hắn: "Không có việc gì, thiếu chút nữa ta liền đụng vào ngài rồi! Cưỡi Vân Gian thú chơi vui quá ! Ta lại chạy tới phía trước một vòng nữa!"

Là Mộng Vô Ưu.

Khoé môi Tang Viễn Viễn hiện lên một tia cười trào phúng.

"Có dịch dung cho cô ta không ?" Nàng bình tĩnh nói, "Ta l không hy vọng nghe được cái tin đồn nhảm nhí gì, nghị luận Tang Châu vương nữ thất thố trước mặt mọi người."

Hàn Thiếu Lăng thanh âm không khỏi xấu hổ: "có dịch dung, không ai sẽ đàm tiếu bậy bạ về nàng đâu, Tang Nhi."

Lặng im.

Sau một lúc lâu, Hàn Thiếu Lăng nói: "Nữ nhân này, thật là..... Tang Nhi, ta nơi này có việc, liên lạc sau."

Thẳng đến khi Tang Viễn Viễn chuẩn bị xuất phát, ngọc giản của Hàn Thiếu Lăng cũng không có sáng lên.

Tang Viễn Viễn nhịn không được nghĩ, nếu nguyên thân còn ở, có phải sẽ ôm ngọc giản, si ngốc chờ đến bình minh? Nàng không dám quấy rầy hắn, sợ hắn bên kia đang làm chính sự. Nhưng mà buồn cười thay, bên người hắn lại có một nữ nhân khác, dám điên, dám nháo, dám không kiêng nể gì.

Chờ đợi người như vậy, thật đáng buồn đến cỡ nào.

Còn hên là nàng sẽ không.

.....

Đoàn xe của Tang Viễn Viễn thuận lợi rời khỏi vương thành.

Chủ quân xuất chinh, chính phu nhân đến Nam Giao Quốc Tự vì hắn cầu phúc. Chuyện này khi Hàn Thiếu Lăng vẫn còn ở vương thành, Tang Viễn Viễn liền để hắn an bài tốt.

Đi ra hơn hai mươi dặm, quay đầu lại nhìn, chợt thấy Hàn Đô đen kịch một khối nằm trên khu đất lớn, giống như một cái lồng giam, cũng giống như hung thú.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vậy mà một đường thuận lợi ngoài dự đoán.

Sau khi mua thêm đồ tiếp viện ở Mi Thủy thành, đoàn người thuận lợi thông qua chỗ quan trọng nhất: trọng trấn Quỳ Nhân.

Vừa đi khỏi Quỳ Nhân, Tang Viễn Viễn liền đem ngọc giản của Hàn Thiếu Lăng toàn bộ ném vào mương ở bên cạnh cửa thành.

Cút đi đồ móng heo!

Một đêm nay, ánh trăng của Hàn Châu cũng thực tròn.

Tang Viễn Viễn đưa mắt nhìn xuyên qua cửa sổ xe, ngơ ngẩn ngắm vầng trăng sáng kia.

Đợi đến khi trời sáng, cha và huynh trưởng của nàng sẽ đem quân đến, giúp nàng xuất quan.

"Vương nữ, ngài tạm nghĩ sớm một chút đi. Ngày mai đến sấm quan, chỉ sợ hơi phí chút khí lực."

Tang Viễn Viễn cười nói: "Các ngươi mới phải nghỉ tạm cho tốt, ta chính là con chồng trước (*), ta không có chuyện gì."

(*)con chồng trước : ẩn ý của việc là người rất khó chết.

Linh cô lắc đầu cười, thay nàng đóng cẩn thân cửa sổ xe cùng cửa xe, thối lui đến bên ngoài cùng mọi người thương lượng như thế nào bảo hộ tốt Vương nữ xuất quan.

Tang Viễn Viễn cho rằng chính mình sẽ mất ngủ, không ngờ thực mau liền nặng nề ngủ mất rồi.

Nàng mơ thấy một con rắn.

Một con rắn lớn bằng đầu ngón tay bò tới bò lui trên mặt nàng.

Nàng gian nan trợn mắt, lại phát hiện chính mình từ ác mộng e rơi vào một ác mộng khác

Bên giường là một người quỷ mị đang ngồi, ánh mắt đen tối, đang dùng ngón tay, tinh tế miêu tả hình dáng của nàng.

Chương 10: Xem pháo hoa nơi hoang dã

U Vô Mệnh.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy mình có thể là điên rồi.

U Vô Mệnh sao lại ở chỗ này?!

Nàng vừa muốn há mồm, ngón tay lạnh băng liền nhẹ nhàng ấn xuống môi nàng.

"Suỵt." Hắn nói.

Hắn hạ người xuống, dán vào bên tai nàng, hơi thở lạnh như băng, giống như một con rắn.

"Sao lại khẩn trương vậy ?" hắn nói, "Tang Vương nữ không phải thích ta sao. Nhìn thấy ta, ngươi không vui?"

Tang Viễn Viễn tận lực biểu hiện bản thân đang bình tĩnh.

"Ngươi làm sao lại ở chỗ này?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

U Vô Mệnh thấp giọng cười, khinh phiêu phiêu mà nói: "Tới cứu ngươi a. Ta không tới, ngươi liền xong rồi."

Tang Viễn Viễn cứng đờ, nghiêng đầu xem hắn.

"Biết Hàn Thiếu Lăng nói như thế nào không?" U Vô Mệnh cười, bắt chước giọng điệu Hàn Thiếu Lăng nói, "Giết chết những người Tang

Châu mê hoặc phu nhân, đem nàng ta khóa ở Vô Cực điện, đợi cô trở về lại xử lý."

Hơi thở hắn thực lạnh băng, lạnh tới cả xương cốt của nàng.

Hắn bắt lấy cánh tay nàng, đem nàng kéo lên, nhẹ nhàng đẩy màn xe ra, ý bảo nàng xem phía dưới.

"Ngươi nhìn đi, lúc ta đi ngang qua, nương theo gió cho bọn hắn chút bột phấn sáng sáng nha"

Ngữ khí hắn cực ôn nhu, giống như tình nhân đang thì thầm.

Tang Viễn Viễn vừa nhìn, tức khắc da đầu tê dại.

Ngoài mấy dặm, đích xác có đám đông đang ồ ạt không tiếng động di chuyển, là một đội quân khoảng mấy nghìn người. Bột phấn sáng toả ánh sáng nhàn nhạt, từ nơi xa nhìn qua có thể rõ ràng hình dạng một đại quân chỉnh chu .

Giống một đầu mãnh hổ, chuẩn bị ăn khối thịt mỡ nho nhỏ là các nàng vào bụng.

Tang Viễn Viễn như rơi vào động băng.

Nàng vẫn khó có thể tin: "Làm sao nhanh như vậy!"

Nàng từ Quỳ Nhân đến Cư Lâm quan một đường đi thẳng không có ngừng lại, nếu quân đội xuất phát từ Quỳ Nhân, nhanh nhất cũng phải bình minh mới theo kịp.

Nàng đã tính toán qua.

U Vô Mệnh dán lại gần, nhẹ nhàng mà cười: "Ngươi theo ta đi, người của ngươi liền không cần chết."

"Nếu không?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh vui sướng mà cười rộ lên: "Nếu không, ta hiện tại liền giết ngươi, đỡ phải tiện nghi Hàn Thiếu Lăng."

Hắn nói như vậy xong, thật sự giơ tay bóp trụ cổ mảnh khảnh của nàng.

Đôi mắt hắn đen thẳm, dưới ánh trăng, như là hai lốc xoáy sâu không thấy đáy. Môi lại cực hồng, khi cười rộ lên, hình dáng đôi môi đẹp nổi bật giữa khuôn mặt trắng nõn, thật sự giống như ác quỷ Tu La trong truyền thuyết vẽ nên.

Mang theo một loại hơi thở tử vong cực mỹ lệ.

Da đầu Tang Viễn Viễn lại tê dại.

"Vậy nếu đi theo ngươi," nàng nhẹ nhàng thở gấp, nói, "Chẳng phải là tiện nghi ngươi."

U Vô Mệnh ngẩn ra, chợt cười đến cong hạ eo.

"Vậy tiện nghi ta tốt hơn." Hắn buông lỏng cổ nàng, nhẹ nhàng thay nàng vuốt cổ thuận khí.

"Tốt." Tang Viễn Viễn nói, "Nhưng ngươi phải giúp bọn hắn trốn."

"Chuyện nhỏ."

Hắn không biết từ nơi nào lấy ra một khối lệnh bài màu bạc nhiễm máu, thực ghét bỏ mà dùng hai ngón tay xách ra, lấy nước trong ấm trà trên bàn lùn mà thịch thịch thịch cọ rửa trong chốc lát, làm cho mặt đất đầy vệt nước.

Nhìn ngân bài đã trở nên sạch sẽ, U Vô Mệnh vừa lòng gật gật đầu, tùy tay đem mặt nạ bảo hộ cổ kéo lên trên một cái, che khuất dung

nhan la sát.

Hắn một chân đá bay cửa xe, bắt lấy Tang Viễn Viễn đi đến trên càng xe.

Cả đám người Linh cô cả kinh, hồn phi phách tán, lấy binh khí ra chỉ hướng U Vô Mệnh.

"Người nào?! Buông Vương nữ ra!"

Tang Viễn Viễn hoà hoãn nói: "Không có việc gì, là người một nhà. Tình huống có biến, tức khắc chuẩn bị vượt biên quan."

U Vô Mệnh nửa nói giỡn nửa nghiêm túc mà nói: "Pháo hoa phóng một cái, các ngươi liền mạnh ai nấy chạy trốn, không cần quay đầu lại, quay đầu lại rất có thể sẽ chết nga."

Tang Viễn Viễn chú ý thấy thanh âm của hắn trở nên thô đi rất nhiều.

Giờ phút này, đám người Linh cô cũng phát hiện đại quân như sóng ngầm tiến theo phía sau.

"Vương nữ! Thuộc hạ thề hy sinh tính mạng, nhất định có thể bảo vệ vương nữ!" Linh cô đầy mặt kháng cự, "Người này..... Không phải người Tang Châu chúng ta! Thuộc hạ không yên tâm!"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc đầu: "Cứ như vậy đi. Bảo vệ tính mạng làn trên hết, gặp phụ vương nói cho ông ấy ta không có việc gì, về muộn một chút thôi."

Linh cô còn muốn khuyên, Tang Viễn Viễn dựng thẳng tay lên, ôn nhu kiên định mà nói, "Hàn Thiếu Lăng tâm cơ thâm trầm, các ngươi ngàn vạn thay ta khuyên phụ vương, chớ xúc động hành sự, để tránh tạo ra nhược điểm."

U Vô Mệnh vừa lòng mà cười cười, bắt lấy nàng, khinh phiêu phiêu mà lướt ở phía trên.

Trong một bụi cỏ cách đó chừng trăm trượng, có một con Vân Gian Thú phổ phổ thông thông đang chờ. Hắn ôm lấy eo nàng, cưỡi lên Vân Gian thú, hướng về phía đại quân nghênh ngang đi.

Thực mau, liền đến gần rồi.

Đội quân trước mắt này quả là đội chính quy có huấn luyện tốt, hành động yên tĩnh không tiếng động, vừa đi vừa ngừng một lúc không dễ bị phát hiện, cũng sẽ không để cá lọt lưới.

Hiển nhiên căn bản không phải loại đội ngũ vội vàng phái ra để chặn giết.

Cho nên Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc là khi nào phát hiện nàng muốn đào tẩu? Hắn cố ý đem nàng thả tới gần cửa thành Cư Lâm quan, đó là muốn ép Tang Châu vương vượt biên quan, tạo một yếu điểm nằm trong tay hắn!

Tang Viễn Viễn cả người lạnh lẽo.

Trong lòng càng kinh hãi, nàng càng căng thẳng sống lưng, làm bản thân mình ngồi đến đoan đoan chính chính.

Phía sau là ngực của U Vô Mệnh, hắn một tay nắm dây cương, một tay khác thong thả đáp bên hông nàng, hô hấp lâu lâu lại phớt qua đỉnh đầu của nàng, mang theo nhiệt độ lạnh như băng.

"Biết không," hắn nghiêng đầu, nỉ non bên tai nàng nói, "Rất nhiều người đều muốn ngươi."

"Nhưng bọn hắn, tâm tư đều không thuần." Hắn nhẹ giọng như đang lừa gạt, nói nhỏ, "Bọn họ muốn không chỉ có ngươi, mà còn có ích lợi. Ta không giống vậy, ta muốn ngươi. Chỉ có thể là ngươi, là

con người của ngươi, sống, chết, đều có thể. Ngươi xem, đây mới là thật sự thích."

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Khi nói chuyện mấy câu, hắn đã đưa nàng đi tới trước mặt truy binh.

"Người nào?!"

Ánh lửa chợt lóe lướt qua, chiếu sáng dung nhan Tang Viễn Viễn.

U Vô Mệnh giơ tay lên, đem khối lệnh bài nhiễm máu lúc nãy hắn đã tẩy rửa sạch sẽ trong xe của nàng ném xuống trước mặt tướng lãnh đối diện.

Tướng lãnh tiếp nhận ngân bài vừa nhìn thấy, vội vàng hành lễ: "Thập Ngũ tướng quân!"

Hàn Thiếu Lăng muốn giết là những người Tang Châu đó chứ không phải chính phu nhân của hắn. Lần này trong kế hoạch hành động, người phụ trách tìm ra Tang Viễn Viễn, đúng là xuất quỷ nhập thần, cũng chính là chủ nhân khuôn mặt đang trên mặt của U Vô Mệnh: Hàn Thập Ngũ.

Hết thảy không sai khỏi kế hoạch chút nào, tướng lãnh nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo chỉ cần thu hoạch đầu người thôi.

U Vô Mệnh tiếp tục dùng âm thanh giả khàn khàn nói: "Phu nhân ta đã mang ra rồi, ta cùng với nàng đi trước về Vương Thành."

"Dạ!"

U Vô Mệnh lạnh giọng hạ lệnh: "Đi, giết sạch những người Tang Châu đó."

"Dạ!"

Đại quân đồng loạt hô, nhảy lên Vân Gian thú hướng về phía trước xung phong liều chết mà chạy đi.

Vạn quân lao nhanh như gió, nghiền nát hết cỏ cây thực vật dưới chân, một lát sau chỉ còn lại một mảnh rừng trụi.

Tang Viễn Viễn động tâm một chút nhưng cũng không nhúc nhích.

"Gì?" U Vô Mệnh nghiêng thân thể xuống, dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên, ngạc nhiên hỏi, "Ngươi như thế nào không khóc không nháo? Ta vừa mới còn nghĩ, nếu ngươi kêu khóc, ta quay đầu lại liền hôn lên miệng của ngươi."

Ánh mắt hắn thoạt nhìn đúng thật có chút thất vọng.

Tang Viễn Viễn: "....." Đây chân chính là một kẻ điên.

Nàng nhẹ giọng nói: "U Châu vương nói là làm, đã đáp ứng rồi cứu người, vậy nhất định sẽ làm được."

Hắn nhẹ nhàng hạ đôi mắt mị hoặc, thanh âm mang theo cười: "Ờ há, ta đây thường nói muốn đánh hạ Thiên Đô, giết chết Khương Nhạn Cơ, ngươi cảm thấy..... Ta sẽ làm được sao?"

Cái tên Khương Nhạn Cơ này đã biến mất rất nhiều năm ở Vân Cảnh.

Hiện giờ nhắc tới kỳ nữ đó, mọi người chỉ biết xưng ' đế quân '.

Tang Viễn Viễn nhìn cặp mắt vừa đen vừa sâu của hắn, thực nghiêm túc trả lời: "Ta cảm thấy thực lực ngươi hiện tại còn chưa đủ, chờ một thời gian đi."

Trong mắt U Vô Mệnh hiện lên sự chân thật kinh ngạc khó có được, sau một lúc lâu, hắn cười, lẩm nhẩm lầm nhầm mà nói: "Khó trách

dám nói thích ta, hoá ra ngươi cũng bệnh không nhẹ. Được rồi, những người này, ta đều cứu. Vốn chỉ nghĩ tùy tiện thả chạy một người hai người thôi chứ....."

Chỉ thấy cổ tay hắn vừa lật lên, trong tay có thêm một số ngọc châu nhỏ, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng xanh lấp lánh.

Là phù ngọc dùng đưa tin.

Hắn chậm rãi khép năm ngón tay lại, liền thấy những viên ngọc châu đó cọ xát đè ép lẫn nhau, phát ra từng tiếng ngọc nát thanh thúy, mà hắn thì giống như đang bóp hạt đậu vậy.

Bột phấn mang theo ánh sáng xanh rào rạt chảy theo khe hở ngón tay hắn.

Từng tiếng nổ trầm thấp vang vọng khắp nơi.

Không cần quay đầu lại đều có thể thấy ánh lửa tận trời.

"Này....."

U Vô Mệnh vui sướng cười, kéo kéo dây cương, để nàng xoay người nhìn lại.

Liền thấy đại quân ám trầm kia đang giống như nở hoa, đầu Vân Gian thú từng con từng con bị nổ nát biến thành một đoàn ánh sáng màu cam, nhìn như một trái cầu lửa lớn.

Trong không gian tối đen trống trải nơi hoang dã, quả nhiên là phóng lên từng đóa pháo hoa.

Cư Lâm quan bị kinh động, thành lâu phía trên bốc cháy, vô số ánh lửa nhảy nhót, xa xa liền có thể nghe được tiếng cửa thành táp táp mở ra.

U Vô Mệnh lại lấy ra một bụm ngọc châu, đưa tới lòng bàn tay Tang Viễn Viễn.

"Thử xem." Hắn mang theo vài phần đắc ý, xúi giục nàng.

Một bàn tay to lạnh băng bao lấy mu bàn tay nàng, gò năm ngón tay chậm rãi khép lại.

Ánh sáng canh xuyên qua khe hở của ngón tay, pháo hoa phía trước càng thêm sáng lạn.

"Chơi vui không?" Hắn nằm ở bên tai nàng, ngữ khí nhẹ nhàng, mang theo nồng đậm ý cười, giống như khoe ra món đồ chơi vậy.

"Ngươi đến Hàn Đô tối ngày đầu tiên làm ra, đúng không?" Tang Viễn Viễn tận lực làm thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh.

Động tác U Vô Mệnh ngưng lại, lồng ngực nhẹ nhàng rung động, "Ừ" một tiếng.

Ngày đó, sự tình liên tiếp xảy ra làm Hàn Thiếu Lăng sứt đầu mẻ trán, ngày thường là vương giả bình tĩnh lý trí, ban đêm hoàn toàn phóng túng chính mình, nằm ở Vô Cực điện cùng Mộng Vô Ưu ác chiến cả đêm, lại đem thân vệ đều phái đến Hồi Vân điện bảo hộ Tang Viễn Viễn, đề phòng U Vô Mệnh thật sự tới cửa đoạt người.

U Vô Mệnh, người đáng lẽ ra phải bị nhìn chằm chằm, ngược lại không ai quản.

Nàng lẩm bẩm nói: "Ngươi cài vật nổ mạnh trên cơ thể Vân Gian thú, sau đó lợi dụng linh uẩn giữa ngọc giản đưa tin để cảm ứng tới kíp nổ."

Cái ý nghĩ này có thể nói thực vượt mức quy định.

Hắn tiện tay vỗ tóc nàng: "Thật thông minh, Tiểu Tang Quả của ta."

Con ngươi Tang Viễn Viễn co rút lại.

Linh cô chỉ nhắc tới nick name khi còn bé của nàng có một lần, lúc ấy ở đó chỉ có những người của Tang Châu vương phái tới bảo hộ nàng.

Cho nên, trong những người này có người của U Vô Mệnh.

Đã có người của U Vô Mệnh, nói vậy, cũng sẽ có người của Hàn Thiếu Lăng..... Hoá ra, nàng là vì thế này mà bại lộ.

Thật ra cũng không thể trách nàng. Phụ mẫu từ Tang Châu phái người đến đây, nàng căn bản không thể nào tra hết, chỉ có thể tín nhiệm vô điều kiện.

Xem ra Vân Cảnh mười tám châu còn thâm sâu hơn so với trong tưởng tượng của nàng nhiều.

Nàng bỗng nhiên hiểu rõ, tại sao ngày hôm đó liên lạc xong, Hàn Thiếu Lăng cũng không còn cùng nàng liên lạc lại.

"Có thể nói cho ta biết người của ngươi là ai không?" Nàng nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh.

Cặp mắt đen láy thâm thuý của hắn đang phản chiếu một đoàn ánh lửa, giống kim sắc trong đồng, càng có loại tươi đẹp khác.

"Tang Tam Cửu." U Vô Mệnh không có một tia chần chờ.

Trước mắt Tang Viễn Viễn hiện lên một gương mặt hàm hậu.

"Người bên phía Hàn Thiếu Lăng, lại là ai?" Trái tim nàng thình thịch nhảy lên.

Nàng nắm thật chặt nắm tay.

"Tang Tứ Ngũ, Tang Tứ Lục."

Tâm Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng.

Hai người kia, thân phận thực không bình thường. Linh cô có cố ý nói qua cho nàng.

Tang Tứ Ngũ cùng Tang Tứ Lục thật ra là đường huynh của Tang Viễn Viễn. Phụ thân bọn họ là đệ đệ ruột của Tang Châu vương. Vị vương thúc này từ trước đến nay đều không tự cho mình là vương tộc, đem hai nhi tử song sinh của chính mình ném vào trong quân doanh, ra lệnh mọi người đối xử bình đẳng, nên thu thập như thế nào liền thu thập như thế đó.

Hai anh em song sinh này cũng không phải kém, tranh đua thật sự xuất sắc, tuổi còn trẻ đã lập không ít công lao, bọn họ cự tuyệt chức quan nhàn tản mà là tiến vào quân cận vệ, làm thân vệ bên cạnh Tang Châu vương.

Bình phong toàn gia này thật quá tốt !!.

Bọn họ làm sao có thể sẽ là người của Hàn Thiếu Lăng?!

"Nên thu thù lao rồi." U Vô Mệnh thấp giọng cười nói.

Năm ngón tay lạnh băng giống như rắn bò lên trên gáy nàng, xâm nhập vào mái tóc bồng bềnh như mây đen, khống chế được con mồi của hắn.

Nàng bị bắt ngẩng mặt lên, trước mặt là U Vô Mệnh cùng đầy trời pháo hoa, hắn kéo l mặt nạ bảo hộ xuống, hôn thật mạnh lên môi.

Môi hắn là băng, cảm giác tựa như bị rắn độc hôn môi. Răng nanh của rắn độc m đập vỡ môi nàng, tràn ngập hương vị rỉ máu, làm nàng không nghe rõ hương vị của bản thân rắn độc.

Hắn lại đem một nắm ngọc châu nắm tới lòng bàn tay nàng, mười ngón đan lại trằn trọc, pháo hoa càng thêm sáng lạn.

Sau một lúc lâu, hắn buông lỏng nàng ra, thu hồi đôi môi như rắn của hắn, quái dị nhìn nàng.

"Không hề có kỹ xảo đáng nói. Hàn Thiếu Lăng không dạy ngươi sao."

Tang Viễn Viễn không nói tiếp. Loại thời điểm này mà lên tiếng giải thích chẳng phải là càng khơi mào hứng thú của hắn?

Thật ra kỹ thuật của hắn cũng có được cái gì đâu, chính hắn còn cắn hắn một cái, cho rằng nàng không biết ?!

Chương 11: Hôn môi rắn độc

Nụ hôn này cũng không có liên tục thật lâu.

Sau khi hôn môi kết thúc, Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn ánh lửa bùng lên nơi xa kia. Trong lòng suy nghĩ, loạn như vậy chắc Linh cô bọn họ hẳn có thể thuận lợi chạy thoát nhỉ.

Tâm tình của nàng chết lặng, còn mang theo một tia phân loạn.

Vô luận như thế nào, tình hình trước mắt còn tốt hơn nhiều so với bọn Linh cô đều chết, mà chính mình bị Hàn Thiếu Lăng cầm tù, giam giữ làm nô lệ tình yêu cho hắn.

Nam nhân lạnh băng như rắn ngồi phía sau dán gương mặt của hắn vào gáy nàng, thỉnh thoảng nhẹ nhàng ngửi một chút, hai tay ôm nàng, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, hắn lười biếng thẳng lưng dậy, xả dây cương mang theo nàng nhanh như chớp chạy như bay về hướng tây bắc.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu, nhìn ra phía sau vai U Vô Mệnh. Chỉ thấy rất nhiều quan quân giơ đuốc xuất quan cứu viện, cánh đồng bát ngát người cưỡi thú chạy khắp nơi, mấy chỗ có lửa cháy đều lan ra theo gió đem bay ra rất xa.

Nghĩ đến U Vô Mệnh chắc ở bên trong bỏ thêm không ít thứ kỳ quái.

Mãi đến khi ánh lửa biến mất trên mặt đất, nàng mới lưu luyến mà chuyển động cổ cứng đờ, quay lại .

Ánh mắt khẽ xẹt qua mặt hắn.

Trên mặt hắn cũng chả có biểu cảm gì, ánh mắt lại trở về bộ dáng lười biếng, hơi hơi nhăn lại đỉnh mày cùng khóe môi hơi trầm xuống, tràn ngập ba chữ —— không thú vị.

Xem ra hắn cũng giống như nàng, đối với cái hôn kia không hề cảm giác.

Tang Viễn Viễn thận trọng khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tay nàng tình cờ đụng phải túi gấm bên hông. Còn có hai cái ngọc giản, phải đem sự tình phản đồ nói cho Tang Châu vương.....

"Ta có thể báo một tiếng bình an cho phụ vương không ?" Nàng lấy lại bình tĩnh, mềm mại hỏi.

Mắt đen của U Vô Mệnh buông xuống, khóe môi hơi châm biếm cong lên cười: "Đương nhiên có thể, ta cũng thuận tiện chào hỏi một chút."

Tang Viễn Viễn biết đây là hắn không chịu.

Nếu Tang Châu vương biết người bắt nàng đi là U Vô Mệnh, nhất định sẽ lập tức nổi điên, lãnh binh hướng U Châu đánh, nào còn lo lắng cái gì phản đồ không phản đồ.

"Hiểu rồi." Nàng ủ rũ rũ đôi mắt xuống.

Ngay lúc tâm trạng đang sắp ngã xuống đáy cốc, nàng bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, thân thể run nhẹ, đột nhiên giương mắt nhìn hắn, trong mắt toát ra đầy chờ mong ——

"Vậy..... Có thể nhờ người của ngươi hỗ trợ, làm phụ vương ta đề phòng người của Hàn Thiếu Lăng không ?"

Có tượng vàng Oscar làm chứng, giờ phút này kỹ thuật diễn của nàng đang bạo phát nhất.

Chỉ cần là nam nhân bình thường, nhất định sẽ cảm giác được tín nhiệm, được ỷ lại, không tự giác mà cùng nàng đứng chung một trận tuyến.....

Đáng tiếc chính là, U Vô Mệnh không hề có một chút xíu nào gọi là bình thường.

Hắn quái dị mà nhìn nàng, nhìn trong chốc lát, nhịn không được nhếch miệng cười rộ lên: "Tiểu Tang Quả, ta đích xác không ngại bại lộ Tang Tam Cửu, nhưng vấn đề là, ngươi cảm thấy cái lão khờ Tang Thành Ấm cái kia sẽ bởi vì một câu của Tang Tam Cửu mà hoài nghi em ruột và cháu ruột của mình sao ?"

Tang Viễn Viễn tức khắc tức giận: "..... Sẽ không."

Chỉ có thể lại tìm cơ hội khác.

Khi trời tờ mờ sáng, Vân Gian thú ngừng lại bên cạnh một dòng suối.

U Vô Mệnh lấy suối nước thay nàng vỗ vỗ lên mặt, động tác ôn nhu, khóe môi chuyên chú cười.

Sau đó dùng lụa bố lau khô bọt nước, lấy ra một cái hộp nhỏ màu vàng, bên trong có gì chất gì kẹo kẹo. Hắn dùng lòng bàn tay dính một ít rồi bôi lên khuôn mặt nàng.

Ngón tay hắn cực linh hoạt, xoa xoa cứ như xoa cục bột vậy, ngón tay rà qua rà lại trên mặt nàng, thỉnh thoảng ngửa người ra sau, híp mắt đánh giá một chút, sau đó lại ra sức bôi bôi xoa xoa.

Lăn lộn nửa ngày, hắn cầm hộp nhỏ trong tay ném đi, vỗ vỗ tay, bắt

lấy bả vai của nàng rồi ấn nàng soi mặt xuống suối.

Nắng sớm nước suối chảy trong vắt chảy mạnh làm tung lên mấy bọt nước nhìn như những mảnh thủy tinh li ti.

Tang Viễn Viễn thấy một gương mặt xa lạ đang nhìn lại mình, tướng mạo thường thường, dưới môi còn có một cái miệng không lớn không nhỏ.

Hắn kéo nàng lại, thành thạo lột đi trang phục bên ngoài của nàng, rồi từ trong túi tùy thân lấy ra một bộ y phục của người hầu, tròng lên người nàng, sau đó lại dẫn nàng đến cạnh suối soi bóng xuống xem.

Trong lòng nàng chợt thấy kinh hãi: "Chẳng lẽ ngươi muốn mang ta đi....."

Mặt U Vô Mệnh dưới nước khẽ lay động theo gợn nước: "Chơi vui mà, không phải sao."

Hắn muốn mang nàng đến tiền tuyến!

Tang Viễn Viễn cảm thấy không chơi vui chút xíu nào, nhưng mà kháng nghị không có hiệu quả.

Hai người tiếp tục lên đường.

Sau khi hừng đông, Tang Viễn Viễn giật mình phát hiện, cái con Vân Gian Thú mà U Vô Mệnh cưỡi nhìn có vẻ rất tầm thường ục ịch, kỳ thật tốc độ mau đến kinh người. Khi nó toàn lực chạy thì phong cảnh hai bên trái phải đều chỉ còn là tàn ảnh.

Trong mắt nàng vừa mới hiện lên một tia kinh ngạc, U Vô Mệnh đã nhạy bén bắt được.

Hắn đắc ý mà nói: "Lúc ta đem Đoản Mệnh nhặt về, nó bị cắn đến

không còn một miếng thịt nào lành lặn. Bọn họ đều nói nó sống không quá ba ngày. Ba ngày à, ha hả."

Tang Viễn Viễn cũng không biết nên văng tục cái tên kỳ quái hay văng tục cái ' ha hả ' đầy ma tính.

Hắn nói tiếp: "Ta mới nói, Đoản Mệnh khẳng định sống lâu hơn so với bọn hắn. Bọn họ không tin."

Tang Viễn Viễn nhịn không được duỗi tay xoa xoa lớp lông trắng nhu thuận của Vân Gian thú, trong lòng nổi lên một tia vui mừng —— nó ngoan cường mà sống sót, còn chạy trốn nhanh như vậy.

Nhưng câu nói tiếp theo của U Vô Mệnh lại làm thân thể của nàng lần thứ hai cứng đờ.

Hắn khinh phiêu phiêu mà cười nói: "Ta đây liền đem bọn họ chôn ở phía dưới chuồng thú, đương nhiên sống không lâu bằng Đoản Mệnh rồi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng cảm thấy giống loại người bệnh như U Vô Mệnh chỉ sợ liền đi bác sĩ tâm lý tốt nhất cũng đều bó tay không có biện pháp.

May mắn chính là mạng hắn cũng không quá dài.

Một đường đi về phía Tây, không khí dần dần trở nên khô ráo, gió từ phía tây thổi tới đều nhiễm hương vị thuốc súng. Đường chân trời dần dần biến thành màu đen, Tang Viễn Viễn biết mình sắp sửa thấy một kiến trúc vật lý tiêu biểu của thế giới này.

Hắc thiết trường thành.

Tầm nhìn đã bị một dãy thành đen cắt đứt, nó giống như một đường cắt quỷ dị, chia màu vàng của mặt đất và màu lam của

không trung ra làm hai, nhìn như vết thương sâu hoắm của thế giới.

Nhưng kỳ thật, nó lại là phòng tuyến thép bảo hộ Vân Cảnh mười tám châu khỏi sự xâm hại của Minh ma.

Vân Gian thú bắt đầu tiếp cận thành, màu đen ở đường chân trời nhanh chóng phồng lên trước mắt.

"Lần đầu tiên thấy nội trường thành hả? Này có gì đẹp đâu." U Vô Mệnh nói, "Ta mang ngươi lên trên tường thành, xem những cái máu thịt lả tả khắp nơi —— vậy mới có một chút ý tứ."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng nhịn không được nghiêng đầu nhìn nhìn cái tên bệnh hoạn trẻ tuổi này.

Thời điểm hắn không nói lời nào, khuôn mặt nhìn có chút thanh lãnh, như bạch ngọc nhiễm một chút màu xanh lá nhàn nhạt. Nói đến cũng kỳ, rõ ràng đôi mắt cực đen, môi thì đỏ tươi, lại dường như có một loại khí chất thanh đạm xuất trần.

Đương nhiên, chỉ cần hắn một làm biểu cảm nào đó, hoặc là mở miệng nói chuyện, tiên khí liền sẽ không cánh mà bay.

Phía Đông của nội trường thành là cánh đồng hoang vu Đại Thạch. Cánh đồng hoang vu chạy dài ba trăm dặm, còn phía Đông cách đó hơn ba trăm dặm là phòng tuyến cuối cùng, phòng tuyến này lại hướng Đông nên mới có thể xuất hiện thành trì và cư dân bình thường.

Giờ phút này, U Vô Mệnh đang mang theo nàng xuyên qua cánh đồng hoang vu.

Quân hậu cần phụ trách vận chuyển đồ tiếp viện đang khuôn vác đồ ăn như con kiến, uốn lượn mấy trăm dặm, đem một xe xe vật tư từ

mặt đông vận chuyển về phía tiền tuyến.

"Ngươi xem," hắn nhẹ nhàng nằm bên tai nàng, nói, "Hàn Thiếu Lăng đúng là vô dụng, lương thảo đưa đi ra tiền tuyến mà bị phía dưới tham nhũng hết ba phần."

Cách xa đến như vậy, hắn ta có thiên tinh hoả nhãn sao ?

Tang Viễn Viễn một bên chửi thầm, một bên đưa mắt nhìn lại. Vừa nhìn một cái liền nhìn ra vấn đề.

Lương thực trong xe xác thật có khoảng ba phần nhìn có vẻ không được tốt lắm. Đứng gần chắc khó lòng nhìn thấy được, nhưng nhìn xa xa lại, chúng nó giống như cứ mỗi phiến lương thực lại cất giấu hai ba mẫu rau hẹ, thật sự bắt mắt.

Hẳn là bị lấy hàng kém thay hàng tốt.

" U Châu các người bộ không có tham quan sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

U Vô Mệnh có chút tiếc nuối: "Xác thật là ta cũng chưa được tiêu diệt qua. Khi đi ra ngoài, ta cho bọn họ rất nhiều cơ hội, ai ngờ một đám đều nhát gan như nhau, không ai động thủ."

Tang Viễn Viễn: "....."

Ba trăm dặm đường xá dưới bốn vó như bay của Đoản Mệnh dần dần ngắn lại, thực mau, hai người một thú liền đã đến dưới cổng nội trường thành.

Càng tới gần càng cảm thấy chấn động.

Hắc thiết nặng nề, phảng phất đem cả vùng đất lớn đều nghiêng về phía Tây. Nội trường thành cao tới 30 trượng, đứng dưới thành có thể cảm giác được sự áp bách khủng bố phảng phất như bị cách ly

khỏi ánh mặt trời, không khí vừa lạnh vừa nặng, hít vào một hơi làm phổi chợt trầm nặng xuống như một tảng thiết.

Cửa nhỏ của thành bị kéo ra, nghênh đón U Châu vương vào.

Dưới tường thành, từng nhóm binh lính ngay ngắn đâu vào đấy đang bận rộn theo đường hai bên vách trường thành, đem lượng lớn vật tư vận chuyển lên trên đầu tường.

Người của U Vô Mệnh hiển nhiên đối với nữ tử có thể cưỡi trên lưng ' Đoản Mệnh ' rất tò mò, mỗi người đều theo bản năng mà sửng sốt, sau đó ngơ ngác há hốc miệng, mãi đến khi bị người phía sau đẩy mới hồi thần được.

Thế này thật không giống trong tưởng tượng của Tang Viễn Viễn chút nào.

Nàng vốn tưởng rằng người của U Vô Mệnh ở trước mặt hắn sẽ giống như chuột thấy mèo, nơm nớp lo sợ, không nghĩ tới nhìn bộ dáng họ cũng rất bình thường, thản nhiên.

Hình như còn không nặng nề bằng ảnh hưởng mà Hàn Thiếu Lăng xây dựng.

Kinh ngạc của nàng bị hắn thu hết vào đáy mắt, có vẻ tâm tình tốt lên vài phần, hắn nói: "Bổn vương yêu dân như con, được vạn dân U Châu kính trọng."

Tang Viễn Viễn: "....." Nàng đã không còn sức văng tục.

Vân Gian thú theo cổng tò vò, theo cầu thang bằng hắc thiết, bước lên đầu tường của 30 trượng tường thành.

Một bước lên trên tường thành, lập tức như đã bước qua một thế giới khác.

Tang Viễn Viễn cũng không rõ là do đâu, do từng trận kêu rên cực chói tay đang xông vào màn nhĩ, hay do mùi tanh hôi nồng nặc đang chiếm lấy khứu giác, hay do khói súng dày đặc như cát sỏi xông lên đau cả đôi mắt.

Dưới tường thành là không khí trầm mặc và bận rộn, trên tường thành lại khí thế lồng lộng ngất trời.

Vô số người đang chạy như điên.

Tường thành của Hắc thiết trường cực kỳ rộng lớn, đủ một trăm con Vân Gian thú song hành.

Đầu tường có một giá nỏ rất to, mấy tu giả mang bộ mặt lãnh khốc đem những mũi tên hắc thiết to bằng cẳng chân Tang Viễn Viễn lắp vào trong nỏ, bắn về phía dưới thành. Căn cứ vào thể chất tu hành của mỗi người, dây cung cùng thân mũi tên đều sẽ nhiễm màu sắc của linh uẩn đặc trưng: đỏ, vàng, đem, trắng, xanh, những mũi tên lao xuống như trận mưa ngũ sắc khổng lồ nện xuống dưới thành.

Cứ mỗi đợt mũi tên thiết bắn ra, phía dưới liền sẽ truyền đến một trận kêu rên.

U Vô Mệnh nhảy xuống khỏi người Vân Gian thú, bắt lấy cánh tay Tang Viễn Viễn, mang nàng đi đến cạnh bờ tường thành.

"Chưa thấy qua Minh ma đúng không?" Hắn dùng một cái tay lạnh như băng ấn cổ nàng xuống, đem thân thể nàng đẩy đến bờ tường.

Hắn cũng nghiêng người xuống, hai người đâu đầu với nhau, thân mật mà chụm lại gần bên một giá nỏ lớn.

Tang Viễn Viễn nhìn xuống phía dưới.

Cách quá xa nên tình cảm bên dưới cũng không thấy rõ lắm, chỉ thấy lọt vào tầm mắt là từng phiến từng phiến màu đỏ đậm, phía

trên cắm đầy nhóc những mũi tên thiết đen nhánh.

Một loạt tên thép được bắn ra, còn có màu đỏ đậm bị găm như lông nhím đang giẫy giụa phía dưới, chắc đó chính là Minh ma.

Chiến hỏa lan tràn tới hẳn trên vách tường thành, trên vách tường hắc thiết để lại mấy dấu đen dính dính như hắc ín vô cùng ghê rợn, dưới tường thành còn sót lại một số thứ gì bị đốt trơ trụi, đôi khi còn lòi cả xương, một số chỗ khác vẫn đang tiếp tục châm lửa.

Lại một đợt mưa tên qua đi, dưới cửa thành bỗng nhanh như chớp xông ra hai tiểu đội lính, một đội thì gom hết những tàn dư bị đốt cháy dưới chân thành lên xe làm cho một đoạn thành tạm sạch sẽ lại, một đội còn lại phụ trách đi gom mũi tên.

Động tác của bọn họ nhanh đến kinh người, Tang Viễn Viễn còn chưa kịp thấy rõ ràng, liền thấy hai tiểu đội đã họp lại, cùng nhau lui về sau cửa thành. Tầng tầng lớp lớp cổng sắt theo thứ tự khép lại, chấn động ầm ầm vang vọng truyền lên đến phía trên tường thành.

U Vô Mệnh có chút thất vọng mà buông lỏng nàng ra.

Hắn nói: "Không thú vị. Thật vô dụng."

Tang Viễn Viễn thực thần kỳ mà lĩnh hội ý tưởng của con rắn tinh bệnh hoạn này —— Minh ma không nhân cơ hội này công kích hai đội ngũ đó, hại hắn nhìn mỏi mắt mà không được xem trò hay.

Cũng không biết Tang Viễn Viễn vận khí quá tốt hay không tốt, một đợt mưa tên qua đi, dưới tường thành vẫn luôn không có động tĩnh gì.

Quan binh ở chỗ này đều là tu giả, bọn họ vẫn không dám buông lỏng tinh thần, nhân lúc nào ngồi xuống dựa vào mép tường một chút, bắt đầu điều tức.

Cuộc chiến đang bừng bừng bỗng nhiên lại có phút giây hiếm hoi ngưng lại, ngay cả Tang Viễn Viễn cũng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Mới vừa rồi nàng cảm thấy ánh mắt mình giống như là bị ép trong một cái lon nhỏ, tất cả đều bị gắt gao trói buộc ở gần tường thành, chỉ có tâm lực chú ý trong phạm vi một tấc vuông trước mắt thôi.

Giờ phút này rộng mở thông suốt, nàng đưa mắt vừa nhìn, nhìn đến mười dặm bên ngoài trường thành.

Nơi đó mới là chiến tuyến nghênh đón trận chiến đầu tiên với Minh ma.

Mấy ngày trước có một cửa tòa thành bị công phá, Minh ma ùa vào trong ngoài trường thành gây ra một trận long trời lở đất, nên Thiên Đô mới có thể coi trọng như vậy, để U Vô Mệnh hiệp trợ Hàn Thiếu Lăng trừ ma.

Trong đầu mới vừa chuyển qua cái tên Hàn Thiếu Lăng này, trong tai liền lập tức nghe được âm thanh từ tính tràn đầy tính chất nam chính.

"U Châu vương?"

Chương 12: Hào quang kéo chân sau

Người đi vào phía sau..... là Hàn Thiếu Lăng!

Tim Tang Viễn Viễn nhảy thình thịch.

Thuật dịch dung cũng không hiếm lạ, Mộng Vô Ưu cũng là dịch dung theo quân đi ra ngoài.

Hàn Thiếu Lăng có thể nhận ra nàng không ?!

Nàng nhẹ nhàng hút hai ngụm khí, nhanh chóng điều chỉnh tâm thái.

Thời khắc khảo nghiệm kỹ thuật diễn đã đến.

U Vô Mệnh không chút để ý mà quay người lại. Tang Viễn Viễn theo sát sau đó, rũ mục, xoay người, không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng sau lưng U Vô Mệnh.

Hàn Thiếu Lăng nhíu mi: "Kỳ hạn đã đến, U Châu vương còn nhớ rõ quân lệnh trạng của thủ hạ của ngươi không ? Từ buổi trưa hôm qua đến bây giờ, đã tròn mười hai canh giờ rồi."

U Vô Mệnh biếng nhác mà lấy ra một quả ngọc giản, méo mó dán ở bên miệng.

"Tường thành còn chưa lấy được sao ?"

Phía đối diện ngọc giản truyền ra tiếng cười to hơi có chút biến thái:

"Báo chủ quân! Một nén nhang trước đã đoạt được rồi, thuộc hạ đang mang theo đám tiểu phế vật rửa sạch đầu tường!"

Từng trận kêu rên khủng bố từ trong ngọc giản truyền ra, như là bài hoà nhạc vọng vào tai không dứt.

U Vô Mệnh bóp nát ngọc giản, không kiên nhẫn mà xoa giữa mày, vẻ mặt thể hiện đuổi khách , nói với Hàn Thiếu Lăng: "Vừa lòng?"

Mày rậm của Hàn Thiếu Lăng nhíu chặt, giơ cánh tay chỉ về hướng nơi xa bên ngoài trường thành, chỉ thấy có một chỗ hổng giống như miệng cống của đập chứa nước đang mở ra, hàng loạt những dòng chảy màu đỏ mấp máy trào dâng tiến vào.

"Rõ ràng vẫn có Minh ma lướt qua cửa thành! U Châu vương, thủ hạ của ngươi nói dối quân tình, phải bị tội gì!" Hàn Thiếu Lăng áp lửa giận.

U Vô Mệnh buồn cười khoanh cánh tay lại: "Hôm qua không phải nói rất rõ ràng rồi sao ? lấy, lại,tường, thành. Lấy lại tường thành rồi. Bây giờ muốn ta quản luôn cả cổng thành sao?"

Hàn Thiếu Lăng trợn trừng hai mắt, khó có thể tin.

Hắn phái ra lực lượng tinh nhuệ thiện chiến tụ tập bên ngoài trường thành, còn không phải là vì đóng lại cửa thành đã bị công phá ? Chỉ cần đóng lại cửa thành, khí thế tấn công của Minh ma sẽ chậm lại, lúc này lại lệnh đại quân xuất kích, thu phục trong ngoài trường thành chiếm lại đất, liền có thể bài trừ được thương vong tối đa nhất, đem Minh ma phong tỏa bên ngoài trường thành.

Trước đó, Hàn Thiếu Lăng sớm đã mấy lần phái ra quân tinh nhuệ ý đồ muốn đóng cửa thành, mỗi một lần đều thất bại hoàn toàn, mất trắng rất nhiều hảo thủ.

Hôm qua, U Vô Mệnh đột nhiên chủ động đem thủ hạ tinh nhuệ

nhất, thần bí khó lường mà phái U Ảnh vệ ra ngoài, Hàn Thiếu Lăng giật mình không nhỏ. Sau khi đem vụ Tang Châu sự tạm thời áp xuống, hắn chỉ một lòng chú ý tình hình chiến đấu bên ngoài trường thành, trong lòng còn từng cười thầm U Vô Mệnh ngu xuẩn —— làm gì thì công lao cũng là hắn đoạt lại, làm nhiều vậy có tác dụng gì?

Không nghĩ tới cái này kẻ điên này căn bản chính là muốn chơi người ta.

Đuôi mắt Hàn Thiếu Lăng ửng đỏ, tức giận không nhẹ.

Tim Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng nhảy dựng —— U Vô Mệnh làm như vậy, chỉ sợ đúng là vì muốn đem lực chú ý của Hàn Thiếu Lăng chặt chẽ buộc vào bên ngoài trường thành, để hắn thoải mái rời đi chiến tuyến, đi đến Cư Lâm quan trước đoạt người.

"Hàn Châu vương," thanh âm của U Vô Mệnh đang bị Hàn Thiếu Lăng ghét cay ghét đắng lại lảng vảng bay đến tai của hắn nữa, "Tang vương nữ của ta, ngươi đánh mất rồi à ?"

Thái dương Hàn Thiếu Lăng nổi gân xanh loạn xạ, cưỡng chế hoả khí nổi đùng đùng trong lòng, lạnh giọng gằn từng chữ một: "U Châu vương, thỉnh ngươi tức khắc hạ lệnh, kêu bọn họ đóng cửa ngoài của trường thành lại!"

"Vậy bắt người tới đổi cho ta đi." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu mà nói.

Hàn Thiếu Lăng hít sâu một hơi: "Đế quân có lệnh....."

U Vô Mệnh vẻ mặt răng đau: "Ây da, ta nói Hàn Thiếu Lăng, đừng động một chút liền đem nữ nhân ra áp ta. À, cũng không phải không thể, ta muốn Tang....."

Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một chưởng đánh lên tường thành bên cạnh y.

"Ong ——"

Tiếng gầm rú của kin loại đặc còn quanh quẩn trong mấy đoạn nội trường thành.

Hàn Thiếu Lăng hơi thở hổn hển, nhìn chằm chằm U Vô Mệnh trong chốc lát, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh, gật đầu nói: "Được. Vậy để ta làm, lại không nhọc động ngươi U Châu vương tôn đại Phật. Mấy tên Minh ma nho nhỏ, Hàn mỗ còn không để vào mắt. Xong việc, cô chắc chắn đúng sự thật hướng đế quân bẩm báo."

U Vô Mệnh cười nhạt không nói, vẻ mặt không sao cả, rất giống một cây bánh quẩy già lửa, một khối sắt trên đao.

Hàn Thiếu Lăng đang muốn phất tay áo rời đi, chợt thấy một thân vệ vội vàng tới báo ——

"Chủ quân, thuộc hạ sơ sẩy, để Mộng cô nương trà trộn vào đội ngũ ra khỏi thành, giờ phút này cửa thành đã khép lại!"

Thân vệ trên mặt mướt mồ hôi, rất giống cái tượng đất sét mới đắp đến một nửa.

Vừa nghe lời này, Tang Viễn Viễn tức khắc liền vui vẻ.

Nữ chính không gặp rắc rối, không làm sự này sự kia còn gọi nữ chính sao?

Hàn Thiếu Lăng giờ phút này đã là thùng xăng sắp nổ, chợt nghe Mộng Vô Ưu lại đem mạng ra chơi, trong mắt lửa giận cơ hồ cháy ra ngoài, thanh âm mang tiếng gầm nhẹ: "Sao lại thế này!"

Thân vệ cũng thật sự bất đắc dĩ: "Mộng cô nương thật sự là..... quá mức hoạt bát, không thấy được chủ quân, liền khắp nơi..... khắp nơi ' hỗ trợ '."

Vừa nghe liền biết, gọi là hỗ trợ, nhưng thật ra là quấy rối.

Thân vệ trăm mối lo: "Mới vừa rồi nàng không cẩn thận hủy đi một xe lương, bên vận lương sợ bị quy trách nhiệm, bắt thuộc hạ phải làm chứng cho hắn, kết quả, nói chuyện được một chút thì không còn thấy thân ảnh Mộng cô nương đâu."

Hàn Thiếu Lăng bóp lấy giữa mày.

"Thuộc hạ đi tìm khắp nơi, bỗng nhiên một người đi tới, nói là thuộc hạ sao có thể lệnh một nữ tử thay vị trí hắn ra khỏi thành đi làm việc, kêu hắn lại đây tìm thuộc hạ đưa tin. Thuộc hạ đuổi tới dưới cửa thành, biết được Mộng cô nương đã xen lẫn trong đội ngũ ra khỏi thành đã đi ra ngoài....." Âm thanh thân vệ tràn đầy chua xót.

Hắn, đường đường một cường giả Linh Minh cảnh ngũ trọng thiên, thật sự rất muốn ra chiến trường giết địch chứ không phải mỗi ngày đi theo sau một tiểu cô nương điên điên khùng khùng chạy loạn khắp nơi, thay nàng ta thu thập đủ loại cục diện rối rắm.

Hàn Thiếu Lăng đột nhiên chạy lên bên bờ tường thành, từ trong thò người ra nhìn xuống dưới, tiếng hít thở nặng nề như là trâu bò thở dốc.

Giờ phút này, hắn đối với Mộng Vô Ưu vô luận là cái gì thâm tình hậu ý, trong mắt lo lắng hơn phân nửa là lo cho tánh mạng bản thân.

Dưới cửa thành, hai hàng ngũ xếp ngay ngắn đã từng người tản ra.

Một đội thu về mũi tên hắc thiết, một đội khác rửa sạch xác chết Minh ma chồng chất ở chân tường thành —— tường thành bằng hắc thiết không thể nào trèo lên được, nên Minh ma công thành đều là dùng thân hình to lớn nhão nhẹt của mình đâm sầm vào trong tường, nếu chậm trễ không rửa sạch, những thi thể đó sẽ chồng

chất lên nhau, liền sẽ trở thành bậc thang mây cho đợt sóng công kích tiếp theo.

Tang Viễn Viễn vừa đưa mắt nhìn, thấy nơi xa đã có một làn đỏ thẫm cuồn cuộn như cuộn sóng đang cuốn lại đây.

Thật ra cũng không tính là khẩn cấp.

Đội ngũ ra khỏi thành là đội ngũ có huấn luyện, đầy đủ tố chất để nhẹ nhàng hoàn thành nhiệm vụ, trước khi Minh ma đuổi đến sẽ lui về trong thành.

Trống trận lại vang lên, trên tường thành, nhóm người thủ vệ bắt đầu hành động, đem mũi tên to hắc thiết lắp vào trong nỏ, ngưng thần tập trung sức lực, nhắm ngay đỉnh cuộn sóng đầu tiên.

Đội ngũ thu thập mũi tên đã rút về dưới cửa thành, đội ngũ khuân vác thi thể Minh lại ngừng ở nửa đường.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy trong đó có một người cong eo, hình như đang ở nôn mửa.

Hiển nhiên, tiểu cô nương cậy mạnh thật sự chịu không nổi kích thích của mấy đống máu thịt be bét kia.

"Ong —— hô hô hô hưu ——"

Mũi tên đen như châu chấu, từ trên trường thành cao 30 trượng vun vút bắn ra, xẹt qua thành đường cong tử vong lạnh lẽo, đáp xuống chiến tuyến của trận chiến đầu tiên!

Mũi tên rơi vào cơn sóng đỏ, từng tràn âm thanh khóc thét thê lương đâm thủng màng tai tức khắc xông thẳng đến phía chân trời.

Tình huống của đội khuân vác thi thể ở đầu trận tuyến có vẻ hơi loạn.

Giờ phút này, bọn họ cách cửa thành chừng trăm trượng, lại không mong chóng rời đi chỉ sợ sẽ bị cuốn vào nguy hiểm!

Tang Viễn Viễn trong lòng thập phần buồn bực —— ra khỏi thành đều là tu giả, không thể đem Mộng Vô Ưu ôm hoặc là khiêng lên, vậy có thể mang về tới rồi mà ? Làm sao mà phải để nàng ta một người bám trụ để cản bước chân của đội ngũ, chờ Minh ma đến?

Này lại là cái gì Hào quang kéo chân sau thần kỳ à?

"Ném xích xuống." Hàn Thiếu Lăng nghiến răng nghiến lợi, "Nàng sẽ không để cho người khác chạm vào nàng."

U Vô Mệnh: "....."

Tang Viễn Viễn: "....."

Lính ở cạnh bờ tường hạ dây xích khổng lồ bằng hắc thiết từng vòng từng vòng thả xuống, Hàn Thiếu Lăng một tay nắm lấy thiết khóa, thả người nhảy xuống, giống một con chim màu đỏ, tiêu sái lưu loát bay vút xuống phía dưới.

U Vô Mệnh vẫy vẫy tay.

Đoản Mệnh tung tăng đi vào bên cạnh hắn.

Dưới bụng nó treo thanh đao lớn màu đen hôm trước, U Vô Mệnh chậm rì rì mà lấy đao ra, một tay cầm chuôi đao, một tay kia nhẹ nhàng mơn trớn vỏ đao.

Người Hàn Thiếu Lăng tức khắc như lâm đại địch, quấn xích quanh tay thêm nửa vòng tròn, chặt chẽ bảo vệ dây xích.

Chắc sợ U Vô Mệnh một đao chém xuống.

U Vô Mệnh rút thanh đao lui về phía sau.

Hắn tiện tay ôm lấy bả vai Tang Viễn Viễn, đem nàng ấn trở về bờ tường, đưa mặt vào bên tai nàng thấp thấp hỏi: "Hắn đi cứu người khác, thương tâm không?"

Một câu hỏi đòi mạng nữa rồi.

Tang Viễn Viễn liếc nhìn hắn một cái, nhẹ giọng trả lời: "Anh hùng cứu mỹ nhân, anh hùng lại không phải ngươi, ta có cái gì phải thương tâm."

U Vô Mệnh run lên một cái, đem đầu nàng xoay hướng bên kia, nói thầm: "Mỹ Nhân Kế muốn mạng ta chứ gì. Sớm muộn gì cũng hại chết ta."

Bàn tay to đang ôm vai nàng bỗng nhiên nhanh chóng lanh lẹ hướng xuống phía dưới, nắm đai lưng nàng.

Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn hình như muốn đem nàng ném xuống thì phải.

Nàng cũng nhanh chóng trở tay lại kéo lấy đai lưng của hắn.

Nàng ngoái đầu lại nhìn trừng hắn, thấy hắn mi mắt cong cong, cười đến thập phần sáng lạn. Môi mỏng tinh xảo khẽ hé ra, hàm răng trắng đều như răng lược như ẩn như hiện.

Hắn nói: "Ôi, Tiểu Quả Nhi muốn cùng chết với ta, nghĩ lại nàng thiệt tình thích ta nha."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hai người nắm chặt đai lưng đối phương, giằng co.

Chờ đến Hàn Thiếu Lăng ' hô hô hô ' đáp xuống đến bên dưới tường

thành rồi, U Vô Mệnh rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra.

Tang Viễn Viễn đột nhiên nhanh trí, kinh ngạc hỏi: "Ngươi không phải là muốn lấy ta đi chọi hắn chứ?"

Ánh mắt U Vô Mệnh lại rõ ràng xác nhận một chút.

Tang Viễn Viễn tức đến vui vẻ, đè nặng thanh âm hướng hắn quát: "Ta chính là Tang Châu vương nữ! Thân phận như vậy dùng để làm cái gì không tốt! Ngươi liền lấy ta dùng như bao cát vậy sao!"

Nàng đều bị hắn chọc tức đến nóng đầu, nhất thời quên mất hắn nổi tiếng là kẻ điên loạn, cuồng đồ nhất thế giới này.

Nàng tự nhiên rống lên với hắn. Nàng thật đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Không có cách nào, bao cát cũng đến có ba phần nóng tính nha!

U Vô Mệnh làm bộ làm tịch nhìn phía nơi xa.

Tang Viễn Viễn hít hai ngụm khí thật sâu hút, ra vẻ bình tĩnh, đem tầm mắt hướng về phía dưới.

Dưới tường thành, Hàn Thiếu Lăng đã thành công lấy được người, đem Mộng Vô Ưu ôm trong ngực, sau đó một tay bắt được dây xích.

Trên tường thành, thân vệ lập tức quấn xích vào tay, nhanh chóng đem hai người kéo lên trên.

Giờ phút này, đã có một đám Minh ma xuyên qua mưa tên, chạy vội tới dưới tường thành. Minh ma vào đầu tiên đã nhảy lên thật cao, cắn một cái vào hư không.

Tiếng thét chói tai của Mộng Vô Ưu quanh quẩn ở dưới tường thành.

Bị nàng ta liên lụy, đội xe khuân vác xác cũng chưa kịp chạy về trong thành. Minh ma đã đến, cửa thành phải đóng cửa, bọn họ liền bị nhốt ở ngoài thành.

Thập tử vô sinh.

Người khởi xướng lại đang phát ra run, rút ở trong cái ôm ấm áp của nam nhân, bình bình an an về tới trên tường thành.

Nàng ta nơm nớp lo sợ nhìn xuống phía dưới, vừa liếc mắt một cái.

"A! Bọn họ, bọn họ bị vây quanh!" Tiếng khóc của Mộng Vô Ưu phát ra run, sắc bén vô cùng, "Mau, mau cứu người đi! Tại sao có thể đem bọn họ nhốt ở ngoài thành! Nhanh lên mở cửa cứu người đi! Hàn Thiếu Lăng ngươi cứu người nhanh lên!"

Trong đầu Tang Viễn Viễn tức khắc thoảng qua mười bộ kịch cẩu huyết.

Nữ chủ này, chắc là đều sản sinh ra từ cùng một cái dây chuyền sản xuất đó đi ??!

Hàn Thiếu Lăng ném Mộng Vô Ưu ra, đôi tay chống đỡ tường thành, trong lòng tràn đầy tức giận —— này tuy là việc nhỏ, nhưng hiển nhiên sẽ có tổn hại thanh danh hắn.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy bên cạnh hình như có luồng gió thổi qua.

Lại thấy U Vô Mệnh giống như một đạo quỷ ảnh, xẹt qua khoảng cách ba trượng, ngay lúc Hàn Thiếu Lăng chưa kịp chuẩn bị, trở tay xách đai lưng Mộng Vô Ưu, tiện tay quăng một cái.

Mộng Vô Ưu rơi xuống thành, đầu to chúc xuống.

"Đi đi, cứu người nha."

U Vô Mệnh cười giống như thiên sứ.

Chương 13: Chỉ là chuyện ngoài ý muốn

Chớp mắt một cái liền thấy Mộng Vô Ưu văng ra khỏi bờ tường, cắm đầu rơi xuống.

Hàn Thiếu Lăng thiếu chút nữa là chết đứng tại chỗ.

Hắn thoáng nhìn trái phải, bắt lấy dây xích còn chưa hoàn toàn buộc chặt, không chút do dự mà thả người nhảy xuống.

Nghe nhiều nên thuộc cốt truyện, màn quen thuộc trình diễn lại lần nữa, Hàn Thiếu Lăng bắt được mắt cá chân của Mộng Vô Ưu, hai người đầy hiểm trở mà treo bên ngoài tường thành.

"Hàn Thiếu Lăng ngươi không cần lo cho ta! Buông tay, ngươi mau buông tay! Như vậy rớt xuống ngươi cũng sẽ xảy ra chuyện!" Mộng Vô Ưu nôn nóng mà hô lớn.

Tang Viễn Viễn cảm thấy nàng ta thật sự là rất lợi hại, đầu chúc xuống dưới như vậy mà còn có thể đầy đủ khí lực hét lên được.

Hàn Thiếu Lăng: "....." Ta mẹ nó nếu không phải trúng độc của ngươi ta lập tức liền buông tay!

Chỉ thấy U Vô Mệnh toàn thân lan tỏa ra hơi thở vai ác hết sức nồng đậm, hắn âm âm mà cười một cái, nhảy lên trên bờ tường, trở tay rút ra đại hắc đao, sạch sẽ lưu loát một đao đánh xuống.

Dây xích theo tiếng đao mà đứt.

Tang Viễn Viễn nhịn không được vỗ cằm hai cái : "Làm đẹp quá ."

Vai ác chính là của quý của nhân gian a!

Chỉ không biết tường thành cao 30 trượng có đủ ngã chết một cường giả bát trọng thiên của Linh Minh cảnh hay không. Nếu thật sự Hàn Thiếu Lăng bị ngã chết, hôn khế cùng đồng tâm khế liền có thể tự động giải trừ..... Tang Viễn Viễn không nhịn được suy nghĩ bậy bạ.

Cường giả Linh Minh cảnh liền có thể cộng minh với linh uẩn cùng thuộc tính với mình trong thiên địa, Hàn Thiếu Lăng thuộc kim, chỉ thấy hắn đem Mộng Vô Ưu hất thật mạnh về phía trước, kẹp trong khuỷ cánh tay trái, tay phải nổi lên ánh sáng trắng sáng ngời, hướng vách tường hắc thiết sừng sững mà đấm vào thật mạnh một trảo
——

Tiếng kim loại cọ xát vô cùng chói tay lập tức phủ lên tiếng Minh ma đang kêu rên.

Chỉ thấy trên vách tường thiết, trong khoảnh khắc liền xuất hiện một khe sâu dài mấy trượng, tia lửa nhỏ bắn khắp nơi, hắc thiết bên dưới tựa như ẩn ẩn run lên.

Tốc độ rơi xuống của Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu lập tức chậm lại rất nhiều.

Trên tường thành, thân vệ của Hàn Thiếu Lăng đã rút đao chỉa ra, người của U Vô Mệnh tất nhiên cũng không phải ăn chay, hai bên khẩn trương giằng co, mà người khởi xướng lại là vô cùng cao hứng ôm lấy bả vai Tang Viễn Viễn, hướng về phía dưới tường thành, thấp thấp giọng hưng phấn nói: "Ở dưới, ở dưới, ở dưới!"

Cực kỳ giống mấy dân cờ bạc đang cuồng nhiệt đứng trong sòng.

Tang Viễn Viễn: "....."

Dưới tường thành đã đầy nhóc Minh ma.

Đội quân thu gom tử thi không kịp rút về trong thành lúc nãy đã sớm bị Minh ma bao phủ, ở xung quanh bọn họ, một vòng xác chết Minh ma tanh nồng đang chồng chất ngày càng cao, vô số Minh ma con trước ngã xuống, con sau tiến lên, phóng qua thi thể đồng loại, đâm đầu nhào đến hướng đội quân nhỏ đang hấp hối giãy giụa.

Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu cũng rơi thẳng tắp lọt vào đống xác chết Minh ma.

Chủ quân xảy ra chuyện, bên phía Hàn Châu tất nhiên không thể sống chết mặc bây.

Cửa thành bị kéo ra, một đội quân chính quy cưỡi Vân Gian thú lao ra cửa thành, bước qua Minh ma đầy đất, xông về phía chủ quân, yểm hộ hắn trở về thành.

Nhân tiện cũng cứu luôn cả đội quân thu gom tử thi bị kẹt ngoài thành lúc nãy.

Tang Viễn Viễn mới vào con đường tu chân, thể chất cũng cải thiện không rõ ràng lắm, đứng trên bờ tường cách mặt đất 30 trượng nhìn xuống dưới, thật giống như là nhìn từ tầng lầu ba mươi mấy xuống đất, người đều biến thành que diêm, xem không rõ ràng.

Liền thấy đội quân thu gom tử thi nhỏ nhoi bị vây khốn hồi lâu giờ gian nan từ phía dưới tử thi chồng chất mà giãy giụa ra tới, nhảy lên kỵ binh Vân Gian thú.

Tiểu đội 50 người, chỉ còn sống không đến mười người.

Công kích của Minh ma càng thêm điên cuồng, những chồng xác chết đỏ tươi ngày một cao nhưng dòng chảy đỏ không ngừng ầm ầm quăng lại đây, rất nhiều Minh ma không kịp giảm tốc độ, thẳng

tắp đập lên trên tường thành, nát thành một bãi máu tươi trên tường thiết đen.

Chúng điên cuồng nhảy lại đây, kỵ binh trận cũng lung lay sắp đổ.

May mắn Hàn Thiếu Lăng tự mình tranh đua, một tay mở một đường máu, thuận lợi cùng đại quân hội hợp, được hộ ở ở giữa lui về bên trong thành.

Cái giá phải trả là đầy đất toàn thi thể mới.

Tiếng mấy con Minh ma cắn nuốt máu thịt còn vọng lại từ phía xa xa, có người cùng Vân Gian thú vẫn chưa tắt thở, phát ra âm thanh gào rú cao cao thấp thấp, khiếp đảm vô cùng.

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại, thân hình căng chặt.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng mà "Nha" một tiếng, nắm lấy cánh tay nàng, nói: "Đi mau đi mau, họ Hàn thế nào cũng tìm ta tính sổ."

Hắn bắt lấy nàng, nhảy lên sau lưng Đoản Mệnh, bay xuống tường thành như gió cuốn mây trôi, vòng tới bên phía Nam thành nơi dừng chân của U quân.

Hành cung lâm thời dùng khối hắc thạch khổng lồ để xây thành, bên trong cũng khá đầy đủ.

U Vô Mệnh kéo dây cương, dừng lại ở bên ngoài một lát, sau khi xác định Hàn Thiếu Lăng không có đuổi theo, hắn lại khôi phục bộ dáng lười nhác, kêu người chuẩn bị nước ấm cùng cơm canh.

Hắn kéo tay cổ tay nàng, bước vào thiên điện.

Người hầu trầm mặc đã chuẩn bị tốt một cái thùng gỗ lớn, trong thùng gỗ đựng đầy nước ấm đang bốc hơi nước như màn sương trắng, một bên đoan đoan chính chính mà bày xiêm y sạch sẽ, vải

bông thuần trắng —— hai bộ.

Trái tim Tang Viễn Viễn ở trong lồng ngực thình thịch nhảy lên.

Hắn muốn cùng nàng tắm chung ?

U Vô Mệnh nắm chặt nàng đi vào bên cạnh thùng gỗ.

"U Vô Mệnh," khoé mắt Tang Viễn Viễn rủ xuống, ủy khuất hỏi, "Ngươi thật sự muốn ta chết sao?"

Hắn đã bắt đầu động thủ cởi xiêm y của nàng.

Nghe vậy, động tác chợt dừng lại.

Hắn tiến lên một bước, dán lên trước người nàng.

Hắn thật ra vóc dáng rất cao, khi hai người gắt gao dựa gần, nàng chỉ đứng đến xương quai xanh của hắn, muốn xem biểu cảm của hắn, phải ngẩng đầu.

"Ngươi là nói đồng tâm khế?" Thanh âm của hắn nghe không ra cảm xúc.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Quân chủ cưới vợ, ký kết đồng tâm khế, giữ ở Thiên Đô.

Nữ tử kết đồng tâm khế , nếu trước khi giải khế cùng nam tử khác tằng tịu với nhau, sẽ bị tâm địa độc ác phản phệ, đau đớn đến chết.

Đương nhiên, nó chỉ ép buộc với nữ tử, mà không ép buộc nam nhân.

Muốn giải khế hòa li, cần vợ chồng hai người cùng đến Thiên Đô, để đế quân cho phép, trả lại đồng tâm khế, đem đốt hủy, mới xem như

chân chính chấm dứt một đoạn nhân duyên.

Thời điểm Tang Viễn Viễn quyết định rời Hàn Thiếu Lăng, căn bản không có nghĩ tới chính mình sẽ cùng nam nhân nào nhấc lên quan hệ.

Nàng liền nghĩ trở lại Tang Châu để sống vui vẻ chính cuộc đời của mình. Hàn Thiếu Lăng nguyện ý hòa li thì tốt nhất, nhưng nếu hắn không muốn, cùng lắm thì liền chờ một chút, chờ đến hắn cùng Mộng Vô Ưu sinh tử tương giao nảy sinh tình cảm, đến lúc đó hắn còn phải cầu nàng nhường vị trí cho người trong lòng hắn.

Ai biết trên đường sẽ nhảy ra cái U Vô Mệnh.

Nhưng lại nghĩ một chút, nếu không có hắn, giờ phút này cũng không biết mình đã rơi vào cái tình trạng gì.

Nàng nâng đôi mắt lên, đáy mắt đã chứa nước mắt trong suốt, môi đỏ hé mở, nàng hỏi lại một lần: "Ngươi vất vả như vậy đem ta cứu ra, hiện tại liền muốn ta chết sao?"

Đáy mắt hắn xẹt qua một tia rõ ràng táo bạo.

"Đúng." Hắn vòng tay ôm lấy nàng, phi thân nhảy, thẳng tắp lọt vào trong nước.

Thực mau, vài món xiêm y ướt đẫm bị ném ra ngoài thùng.

Ánh mắt hắn sâu đến đáng sợ, hầu kết thanh tú lăn lộn trên dưới, ẩn ẩn có vài phần dữ tợn.

"Không phải thích ta sao?" Hắn nắm cằm nàng, khóe môi bày ra tươi cười quái dị, "Vì người mình thích mà chết, không phải là việc thực hạnh phúc sao? Như thế nào, ngươi gạt ta?"

Tang Viễn Viễn bị hắn ôm trong ngực, nàng cảm giác được độ ấm

trên người hắn đang nhanh chóng tăng lên, trong đôi mắt đen nhánh bốc cháy lên hai ngọn lửa tuyệt đẹp, nàng phảng phất thấy được cảnh tượng trong truyền thuyết —— hắn là do máu và lửa hóa thân, muốn đem tất cả trước mắt toàn bộ tiêu hủy.

Mà cái đầu tiên bị hủy diệt, chính là khối thân thể nhu nhược, nho nhỏ này của nàng..

Vóc dáng hắn cao, hơn phân nửa thân hình đều ở phía trên mặt nước.

Nhìn gầy nhưng rất có cảm giác có lực, không giống thời điểm ăn mặc quần áo , một bộ dạng lười nhác ăn chơi trác táng, làm người ta hiểu lầm hắn yếu đuối mong manh.

Thật ra hắn đúng là nam nhân hoàn mỹ, nếu không phải người điên mà nói.

"Dám gạt ta, ngươi sẽ bị chết thảm hại hơn nga." Kẻ điên này cười dữ tợn, nói với nàng.

"Ta càng muốn vì người mình thích mà sống." Nàng nhìn thẳng ánh mắt hơi vặn vẹo của hắn, vươn hai tay lớn mật ôm vòng lấy hắn, "Chẳng sợ sống thật vất vả, ta cũng muốn sống thật tốt, vì người ta thích thêm chút sung sướng."

Nàng ngẩn khuôn mặt nhỏ nhìn hắn: "U Vô Mệnh, cho chính mình một cơ hội đi. Ta sẽ theo ngươi cùng nhau làm rất nhiều chuyện thú vị, hơn xa cái vui thích của giờ khắc này."

Hắn nhìn chằm chằm nàng. Nữ tử không sợ hắn, dám nói thích hắn, hắn chưa bao giờ gặp qua, sau này hắn là cũng sẽ không gặp lại.

Khóe môi cười quái dị dần dần ngưng lại.

Tuy rằng thân ở trong nước ấm, Tang Viễn Viễn lại cảm giác chính

mình cả người đều rét run. Nàng cắn chặt khớp hàm, không cho mình phát ra âm thanh hàm răng đang đánh lập cập.

"Phải không." Môi mỏng vừa động, hắn nhàn nhạt mở miệng.

Tang Viễn Viễn nhanh nhẹn gật gật đầu, một giọt nước mắt mất khống chế lăn ra, rơi thẳng vào trong sương trắng.

"Chưa từng có người, có thể làm ta đánh mất ý niệm."

Trong lúc nói chuyện, hắn đưa một tay đem nàng ấn trên vách thùng.

Sóng nước gợn đong đưa, hắn đẩy thân về phía trước, đem nàng bức đến đường cùng.

Nhiệt độ trên người hắn cao đến kinh người, động tác hắn lỗ mãng thật sự, giờ phút này hắn đã không còn lòng dạ nào che giấu, giống như lần đầu một con mãnh thú nhỏ muốn thoát ra, đấu đá lung tung, dựa vào bản năng muốn tìm kiếm vui sướng.

Khoé môi Tang Viễn Viễn hiện lên cười khổ.

Đúng vậy, U Vô Mệnh chính là như vậy, một kẻ điên hành sự dứt khoát lưu loát, tuyệt không ướt át bẩn thỉu.

Khi hắn ném Mộng Vô Ưu, khi hắn chém thiết khoá của Hàn Thiếu Lăng, nàng còn từng thay hắn trầm trồ khen ngợi.

Hiện tại đến phiên nàng. Tốt rồi, hắn cũng muốn sạch sẽ lưu loát mà làm nàng.

Vô vọng giãy giụa sẽ chỉ làm người săn thú càng thêm hưng phấn.

"Khi lòng ta bị độc phát tác, ngươi ngàn vạn đừng dừng lại." Nàng vòn tay ôm lấy cổ hắn, không hề tránh né, "Chỉ mong vui sướng

ngươi cho ta có thể áp được đau đớn của độc phát."

Hắn vừa lúc tại đây một khắc tìm được cửa vào kho tàng.

Tiến cùng lui, chỉ ở trong một ý niệm. Hắn chần chờ, ánh mắt đen tối mãnh liệt lập loè.

Tang Viễn Viễn cúi người, hôn lấy đôi môi hơi cứng đờ của hắn.

Lúc này đây, nàng nghe thấy được mùi vị của hắn.

Là mùi hoa mang theo một chút cay đắng, thực nồng đậm, là cái loại hương vị hoa lệ tan biến trước thê lương.

Một giọt nước mắt lướt qua khoé môi đang cười của nàng, mùi đinh hương, rơi vào giữa môi hắn.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng chấn động, bỗng nhiên trong một lúc, quân lính tan rã.

.....

Hắn tịch thu ngọc giản của nàng, đem nàng nhốt ở phòng ngủ của hắn.

Thần sắc hắn tối tăm đến hù chết người, chỉ vào nàng, hung ác mà lệnh chi nàng không được phát ra bất cứ thanh âm gì quấy rầy hắn.

Hắn muốn ở thư phòng cách vách xử lý công sự.

Hắn ra vẻ trấn định, hắn chật vật thoát đi.

Tang Viễn Viễn cảm thấy, đây nhất định là lần duy nhất trong cuộc đời U biến thái lộ ra vẻ bối rối.

Nàng thỉnh thoảng sẽ nghe được cách vách có tiếng bước chân táo

bạo đi đi về về.

Nàng cũng không có thành thật nằm trên giường, mà là nhẹ nhàng xuống đất, xem kỹ chỗ ở của hắn.

Nàng biết sau này bản thân sẽ không lại có vận khí tốt như vậy.

U Vô Mệnh dù sao cũng là một tuyệt thế cường giả —— tu vi hắn đã là Linh Diệu cảnh, so Hàn Thiếu Lăng còn cao hơn vài trọng thiên.

Lần đầu tiên, chỉ là ngoài ý muốn.

Đương nhiên có thể lưu lại cái gì bóng ma hay không thì không được biết rồi.

Tang Viễn Viễn cũng không biết chính mình sau lại là như thế nào cường chống diễn hoàn toàn tràng.

Đối với cặp mắt đen đang rõ ràng hiện lên vô hạn ảo não, nàng làm bộ hoàn toàn không biết gì cả, hôn khóe môi cùng gương mặt hắn, cảm tạ hắn nguyện ý buông tha nàng, còn mặc sức tưởng tượng một chút tương lai của hai người.....

Không hổ là minh tinh đã đạt được tượng vàng!

Tang Viễn Viễn không hề có liêm sỉ khen chính mình.

Chương 14: Ký Linh Châu năm xưa

Tuy rằng chỉ là hành cung tạm thời, nhưng cũng có thể nhìn ra U Vô Mệnh ngày thường không quan tâm đến mấy chuyện sinh hoạt đến như thế nào.

Người hầu chuẩn cho hắn đệm chăn thượng hạng, mềm mại như lụa, vậy mà hắn hiển nhiên chưa từng dùng qua lần nào, chúng nó vẫn còn rất ngay ngắn xếp gọn trên giường như lúc đầu, chỉ có phía trên đầu giường có một chỗ hơi lún xuống, Tang Viễn Viễn thậm chí có thể tưởng tượng ra bộ dáng U Vô Mệnh thực tùy tiện mà ngồi ở chỗ kia tu luyện.

Hắn sẽ đem một ít tấu chương và binh thư đem lên trên giường xem, xem xong liền tùy tay ném loạn, đầu giường đuôi giường gì đều có, Tang Viễn Viễn tỉ mỉ nhặt lên, gom lại, sau đó để lại chỗ cũ.

Chữ viết của thế giới này cũng giống giống ở thế giới của nàng, xem qua có thể đại khái hiểu bảy tám phần, nhưng phần ngữ pháp thì thật quá thách thức rồi, còn không có dấu chấm câu, nhìn nửa ngày còn không xem xong vài tờ, căn bản cũng không tìm ra tin tức hữu dụng

Nàng cũng không biết mình muốn tìm cái gì ——

Khi thân ở tuyệt cảnh, nếu không muốn ngồi chờ chết cũng chỉ có thể cưỡng bách bản thân làm cái gì đó, cho dù có tuỳ tiện làm đại cái gì đó đi, cũng không chừng có thể tìm được một đường sinh cơ.

Có một cái tủ gỗ khắc hoa văn để tựa vào tường. Tang Viễn Viễn tỉ

mỉ cầm lấy khe lõm trên thanh ngọc, nhẹ nhàng chậm rãi mở cửa tủ ra.

Đều là xiêm y của hắn.

Chỉ có ba màu: đen, trắng, xám, kiểu dáng cũng đơn giản, đều có hoa văn vô trảo li long không bắt mắt. Xiêm y được xếp thật sự chỉnh tề, vừa xem liền biết ngay không giống mấy đồ vậy ẩn dấu.

Nàng ma xui quỷ khiến mà khom người ngửi.

Không có hương vị gì.

Bên cửa sổ gỗ là một cái giường, trên giường đặt một cái bàn lùn bằng bạch ngọc, trên bàn có màu đen ống đựng bút cùng một ít trang giấy, nghiên mực.

Tang Viễn Viễn giở ra một lần, vẫn không thu hoạch được gì.

Nàng chỉ có thể ra kết luận duy nhất —— bên người U Vô Mệnh xác thật không có nữ nhân.

Ánh mắt rơi xuống trên giường, bỗng nhiên ngừng lại.

Nàng đi nhanh vài bước, tỉ mỉ nhấc lên gối ngọc màu xanh lá.

Chỉ thấy dưới gối đoan đoan chính chính có một cái hộp gỗ nho nhỏ màu đen, thoạt nhìn hơi có chút cũ kỹ.

Trái tim nàng nhảy ' thình thịch ', ngưng thần trong chốc lát, nghe được tiếng U Vô Mệnh ở cách vách kéo ghế mây áp kêu ' khanh khách ' một tiếng, lúc này mới yên tâm sờ lên nắp hộp, nhẹ nhàng mở hộp gỗ ra.

Giữ lớp lụa bố tinh xảo là một hạt châu trắng ngọc bóng loáng đang đặt vững vàng.

Ký linh châu.

Đây là loại linh châu nà người ta chỉ cần rót linh uẩn vào liền có thể ghi vào một đoạn ngắn hình ảnh cùng thanh âm, lưu giữ bên trong hạt châu, khi nào muốn xem lại một lần nữa thì rót linh uẩn vào, liền có thể xem lại.

Phải ở cảnh giới Linh Minh cảnh mới có thể phóng linh uẩn ra ngoài. Nàng xem không được.

Tang Viễn Viễn buồn bực khép hộp gỗ lại, đem nó trả lại dưới gối ngọc.

Đây nhất định là đồ vật vô cùng trọng yếu, nếu không hắn sẽ không đặt ở dưới gối đầu của mình —— người giống như U Vô Mệnh, trừ bỏ mang theo đao ra ngoài, còn mang thêm thứ gì khác nữa theo tận nơi chiến trường như thế này thật là một sự kiện hiếm có.

Chiếc hộp gỗ cổ xưa, chỗ thân hộp bị ma sát mòn đến bóng loáng, hiển nhiên là do thường xuyên bị U Vô Mệnh cầm trong tay.

Mà dải lụa bố kia..... Vừa nhìn liền biết là đồ vật thuộc về nữ tử. Là nữ tử nùng diễm tươi đẹp, mang theo mùi hương của hoa hồng.

Ký linh châu, nhất định cùng nàng ta có quan hệ.

Là người mà U Vô Mệnh vô cùng để ý.

Người như hắn... cũng có để ý người khác sao?

Nàng nghĩ đến nhập thần, không phát hiện không biết từ khi nào, nam nhân quỷ mị đã lặng lẽ đứng ở trước mặt nàng.

"Ngươi suy nghĩ cái gì?" Hắn đã khôi phục bộ dáng nhàn nhạt không chút để ý.

Tang Viễn Viễn lấy lại bình tĩnh, ngẩng mặt nhìn hắn.

Mới vừa rồi nàng đã tẩy đi lớp dung dịch dịch dung trên mặt, giờ phút này son phấn không có, ánh chiều tà lại vì nàng mà tô thêm lớp ánh sáng màu vàng kim, cười, liền kinh động U Vô Mệnh đến híp híp mắt.

"Ta suy nghĩ, chờ ngươi đánh thắng trận, khi theo ta trở về gặp phụ vương, cảnh tượng sẽ gà bay chó sủa như thế nào."

Đây là khi còn ở trong bồn tắm, sau khi làm hắn ngạc nhiên đến thất thần, nàng đơn phương phác hoạ hình ảnh tương lai hai người cho hắn xem.

Giờ phút này đó chính là vũ đạo trên lưỡi đao của nàng.

Nàng cần phải làm hắn cảm thấy hứng thú với nàng, như vậy mới có thể giữ được mạng nhỏ của mình. Nhưng nàng lại không thể làm hắn đối với nàng quá cảm thấy hứng thú, đặc biệt không thể kích khởi loại hứng thú mà nam nhân hay có với nữ nhân.

U Vô Mệnh quả nhiên l hứng thú, khóe môi hắn câu lên, tùy tiện ngồi xuống l bên cạnh nàng, vỗ đầu gối nói: "Khẳng định rất vui cho xem. Cái lão gia hoả Tang Thành Ấm kia chắc chắn cầm đao chém ta."

"Còn có ca ca." Tang Viễn Viễn nghiêng đầu cười hỏi, "Ngươi có thể đánh thắng được hai người bọn họ không?"

Tự nhiên lại hình như có cảm giác một chút năm tháng tĩnh hảo.

U Vô Mệnh thực nghiêm túc suy tư trong chốc lát, nhanh chóng gõ đầu gối nói: "Khó nói. Ta sẽ không đánh nhau, chỉ biết giết người thôi."

Nghe ý tứ trong lời nói này, có lẽ là hắn không nghĩ sẽ động thủ với cha con Tang thị.

Tang Viễn Viễn dường như được an ủi một chút.

Hắn đưa đầu tới nhìn nàng, trong ánh mắt loé lên vầng sáng tối tăm, hỏi l: "Ngươi rốt cuộc thích ta cái gì?"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái này thật sự hơi khó bịa một chút rồi.

"Là gương mặt này?" Hắn không hề thương tiếc kéo kéo da mặt mình.

Chợt lắc đầu: "Không phải, từ trước ngươi không gặp qua ta."

"Bởi vì ta giết người lợi hại?" Hắn hỏi nàng nhưng lại giống như tự nói với bản thân mình.

Hắn công khai trừng mắt nhìn nàng, lớn tiếng lên án: "Ngươi không bệnh chứ Tiểu Tang Quả!"

Tang Viễn Viễn: "....."

"Thôi cũng được đi," hắn đi đến kết luận, thoạt nhìn tâm tình lại tốt hơn vài phần, "Nếu ngươi thích xem ta giết người, ngày sau ta liền giết nhiều người một chút cho ngươi xem."

Tang Viễn Viễn: "???" Ta không phải! ta không có! đừng nói bừa!

Hắn chỉ chỉ giường: "Ngươi buồn ngủ không?"

Tang Viễn Viễn nhanh chóng lắc lắc đầu: "Ta đã tẩy gân phạt tủy, có thể dùng tu hành thay thế cho giấc ngủ."

"Như vậy chúng ta cùng nhau tu hành đi." Hắn thoạt nhìn vui vẻ cực kỳ, tùy tay lay vài cái, đem chăn đệm mỏng mịn trên giường mỏng

xốc lên quăng thẳng vào một góc không ra hình thù gì.

Hắn cong lưng, cởi giày nàng ném l một bên, bắt lấy chân nàng, xếp thành tư thế đả toạ tiêu chuẩn.

Hắn cũng đá rớt giày nhảy lên giường.

Gối ngọc vướng víu một chút, bị hắn tuỳ tay vứt vào bên trong.

Hộp gỗ màu đen liền lộ ra rồi.

U Vô Mệnh giống như bị điểm huyệt, dừng lại.

Hắn vươn tay, đầu ngón tay nổi lên một chút ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Năm ngoan tay thon dài đặt trên hộp gỗ nhỏ màu đen, ánh sáng xanh như nước chảy qua, cùng hộp gỗ nhẹ nhàng hợp lại. Ánh sáng như sóng nước đong đưa như lướt qua toàn bộ hộp, trên thân hộp đột nhiên hiện lên vài dấu tay nhỏ.

Dấu tay vừa nhỏ, vừa ngắn, vừa đẹp, vừa nhìn liền biết không phải của hắn.

Hắn đem hộp gỗ nắm vào lòng bàn tay, xoay người nhìn nàng.

Giờ khắc này, Tang Viễn Viễn cảm giác như là bị người dùng vợt điện chụp muỗi nặng nề đập vào gáy cùng sống lưng. Thân thể nàng cứng đờ, da đầu run lên.

Làm sao bây giờ? Liều mạng với hắn?

"Khó trách." Hắn đột nhiên cười.

Tang Viễn Viễn gắt gao nhìn chằm chằm hắn, trong lòng thầm nghĩ, liều chết cũng phải cào mấy vệt máu lên trên cái gương mặt này của

hắn! Tốt nhất có thể cắn yết hầu hắn, nói không chừng có thể cắn đứt thì sao?

"Khó trách có mùi chua không chịu được nha." Hắn cong đôi mắt lên, "Ngươi cho rằng đây là đồ vật của người nào thân mật của ta? Không phải. Là của..... nương ta."

Tang Viễn Viễn: "....."

Con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng ghen tị? Công phu suy diễn của tên này quả thật quá phong phú rồi.

Từ từ, hắn hình như không nổi giận?

"Lại đây." Hắn vẫy vẫy tay.

Thấy nàng bất động, hắn vươn cánh tay dài, đem nàng túm qua, ôm vào lồng ngực hắn.

Hắn vòng cánh tay ôm nàng, ngay dưới mí mắt nàng mở nắp hộp lên.

Lồng ngực hắn khẽ run, buồn cười mà nói: "Phát hiện ra lại không xem được, có phải tức giận lắm hay không?"

Tang Viễn Viễn đành phải nói theo hắn: "Tức giận chứ."

U Vô Mệnh vui sướng cười ha hả, một bên cười, một bên hướng ký linh châu ki rót vào linh uẩn màu xanh lá.

Đợi nó sáng lên cũng cần một chút thời gian, hắn lười nhác đem cằm tựa lên đỉnh đầu nàng, một tay vê kia hạt châu, một tay kia lơ đãng về phía trước một chút, chợt bất ngờ chộp vào trước người nàng, không nhẹ không nặng nhéo vài cái.

Trong đầu Tang Viễn Viễn truyền đến "Ong" một tiếng, nháy mắt

mặt đỏ tai hồng, buồn bực rút về phía sau.

"Đừng nhúc nhích." Thanh âm hắn bỗng nhiên trầm xuống, "Ta khó có được bình tĩnh giờ phút này nha."

Nàng cắn môi dưới, cứng đờ quay đầu nhìn hắn.

Đôi mắt đen nhánh của hắn thoạt nhìn vô cùng lỗ trống, một đường chăm chú nhìn chằm chằm ký linh châu trên đầu ngón tay, gương mặt vừa lạnh lùng vừa ương ngạnh, như là một cái đầu gỗ không hề tức giận.

Phát bệnh?

Một giọng nữ lười biếng, khí thế rõ ràng, chậm rãi từ trong ký linh châu trôi ra tới.

"Đứa trẻ đáng thương, mẫu thân cũng là không có cách nào, chỉ có thể vứt bỏ ngươi thôi. Đừng khổ sở, mà cái này cũng có gì phải khổ sở, ai rồi cũng sẽ chết, không phải sao? Chết như thế này còn có thể vì mẫu thân làm chút chuyện, mẫu thân vô luận ngày sau tới nơi đâu đều sẽ nhớ kỹ đứa con ngoan đã nguyện vì mẫu thân hy sinh....."

Trên mặt hạt châu chỉ có một mảnh đen nhánh, cũng không xuất hiện tình cảnh ngay lúc đó.

U Vô Mệnh chậm rãi đem ký linh châu nắm trong lòng bàn tay, cái tay khác cũng buông nàng ra.

Tang Viễn Viễn tức khắc minh bạch, lúc ấy, hắn chính là đem hạt châu nắm chặt ở trong tay như thế này đây.

Cho nên, người đang nói chuyện với hắn chính là mẫu thân của hắn ?

Chẳng lẽ sự kiện 5 năm phía trước..... Hắn không phải là nổi điên, mà là giết để tự vệ?

Tang Viễn Viễn nhất thời cũng không biết trong lòng là tư vị gì.

Hắn trộm dùng ký linh châu ghi lại lời nói của mẹ hắn đối với hắn, nhưng không dùng nó để rửa sạch thanh danh của mình, mà dùng thủ đoạn tắm máu tàn nhẫn,vô tình, để trấn áp những lời nghị luận đó.....

Cổ họng Tang Viễn Viễn khô khốc, nàng cảm giác được hơi thở trên người U Vô Mệnh dần dần rét run, hắn lập tức lùi ra sau như thủy triều, cách xa nàng , đem hạt châu kia ném trở lại trong hộp gỗ rồi đóng lại.

Sau đó hắn liền ngồi thẳng ở đầu giường nhập định, không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Tang Viễn Viễn bình ổn hô hấp, tìm vị trí cách hắn không xa không gần ngồi.

Trong lòng hỗn loạn, không có cách nào bình tĩnh.

Sự kiện phát sinh vào 5 năm trước chính là: U Châu vương gả con gái, thế tử U Vô Mệnh nổi điên, lệnh cho tâm phúc U Ảnh vệ huyết tẩy đại điện, đem toàn bộ gia tộc U thị đang đến chúc mừng tiễn đưa giết sạch sẽ, ngoại trừ U Doanh Nguyệt đang sắp gả đến Hàn Châu, một người cũng không tha.

Xong việc, U Vô Mệnh cũng không chút nào hối hận, hắn đạp lên mảnh đất đầy máu kế vị xưng vương, sau đó đem một viên ngọc giản còn dính máu tươi giao cho U Doanh Nguyệt, vỗ vai nàng ta, ôn nhu mà dặn dò nàng ta nếu đã tới Hàn Châu, ngàn vạn không cần ném mặt mũi U Châu đi.

Dấu tay dính đầu máu đỏ thẫm của hắn còn nằm ràng ràng lại trên

đầu vai hỉ phục.

U Doanh Nguyệt xụi lơ, bị người đỡ lên xe đón dâu.

Ai cũng không biết U Vô Mệnh dùng thủ đoạn gì trấn áp những thế lực phản đối, kết quả chính là toàn bộ U Châu đều nhất trí ủng hộ tân vương, mà những sổ con buộc tội hắn hướng về Thiên Đô toàn bộ giống như đất đá rơi xuống biển.

Từ đây về sau, vô luận ở bất cứ châu nào, ai dám công nhiên nghị luận chuyện này đều bị chết oan chết uổng.

Cái tên U Vô Mệnh dần dần trở thành cấm kỵ.

Tang Viễn Viễn khó có thể tin mà lắc lắc đầu. Sau lưng chuyện này phải chăng còn cất giấu nội tình gì? U vương lão phu nhân vì lý do gì mà muốn bức tử chính con trai của mình?

Huống hồ 5 năm trước U Vô Mệnh đã là cường giả tuyệt thế, vây cánh đã cứng cáp, mẹ hắn ở trước mặt hắn không có khả năng dùng ngữ khí tràn đầy ưu thế như vậy nói chuyện với hắn.

Hình như kiểu nói chuyện này..... là đối với trẻ nhỏ, không hề có sức phản kháng.

Chương 15: Ánh sáng tanh hồng

Bên người U Vô Mệnh đang tụ lại càng ngày càng nhiều những đóm sáng màu xanh lá.

Dù cho Tang Viễn Viễn trong lòng đang bấn loạn nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng được luồng Mộc linh uẩn cường đại tươi tốt kia.

Hắn ta vậy mà lại là cường giả Mộc hệ!

Thật là ngoài dự kiến của Tang Viễn Viễn. Nàng vốn dĩ cho rằng U Vô Mệnh thuộc Hỏa hệ, hoặc chí ít cũng thuộc Kim.

Không nghĩ tới lại là Mộc, giống như nàng, cũng thuộc tính hệ Mộc.

Nếu tu hành bên cạnh cường giả cùng thuộc tính đảm bảo sẽ có được thành tựu bất ngờ!.

Hắn lôi kéo tới quá nhiều linh uẩn, tất cả linh uẩn tụ lại bên ngoài hiện giờ đã hình thành một cơn lốc nho nhỏ, chỉ cần hấp thu số lượng linh uẩn tán ra trong không khí bên cạnh cơn lốc đó thôi cũng bằng nàng vất vả tu hành mười ngày nửa tháng.

Loại này cơ hội nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Nàng áp xuống một đống dấu hỏi trong lòng, cưỡng ép mình tĩnh tâm nhập định.

Sức hấp dẫn linh uẩn của nàng thế nhưng lại so với U Vô Mệnh còn mạnh hơn.

Cái mấy linh uẩn li ti như những đóm sáng xanh lập loè lập tức làm phản, cả cơn lốc xoáy màu xanh nhỏ đó dần dần trở nên không hợp quy tắc, từ bên người U Vô Mệnh thoát đi, cọ tới cọ lui mà hướng về phía Tang Viễn Viễn.

Nàng có chút thụ sủng nhược kinh, lại hơi có rợn da gà.

Đang do dự phát sầu, bỗng nhiên cảm giác được bên tai hơi động một chút, một thanh âm trắc trắc mang theo ý cười vang lên ở bên tai nàng: "Toàn bộ đều cho ngươi, được không a?"

Tang Viễn Viễn giật mình một cái, mở mắt.

Liền thấy quanh thân hắn đang có một hào quang ánh sáng xanh sáng ngời, hắn hướng về phía nàng cười, hai tay mở ra đem nàng nhốt vào trong lòng ngực.

Mùi hương cỏ cây nồng đậm hoà vào nhau, hắn nâng tay lên, ấn mí mắt nàng xuống: "Đừng thất thần."

Tang Viễn Viễn thấp thỏm mà tĩnh hạ tâm.

Nàng ngay tức khắc được tẩm trong quầng sáng màu xanh lá được tắm gội.

Trước, sau, trái, phải, tất cả đều là linh uẩn mãnh liệt, chúng nó gắt gao vây quanh nàng, phía sau tiếp trước chui vào lỗ chân lông nàng, rèn luyện thân hình nàng.

Linh uẩn như triều dâng, tựa như U Vô Mệnh.

Vô cùng bổ ích cho nàng, nhưng cũng có thể dễ dàng đem nàng hủy diệt.

Hắn tựa hồ cảm thấy loại hành động giống như cho trẻ con ăn này

thực mới lạ, rất có ý tứ. Hắn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui sướng, vì nàng tụ thêm càng nhiều linh uẩn.

Có tiện nghi không chiếm chính là đồ ngốc.

Tang Viễn Viễn dốc hết sức lực, hút một cái đầy thống khoái.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác được cốt cách, nội tạng, huyết nhục cùng làn da của nàng đều bám đầy ánh sáng xanh nhạt nhẽo. Chúng nó thực nhỏ yếu, nhưng sinh cơ bừng bừng, như là những chồi non đầy sức sống.

Lúc ban đầu, chúng nó chỉ là màu xanh lục hơi vàng vàng mờ nhạt, dần dần lại như là lột mất lớp bao phủ bên ngoài mà toả ra màu xanh lục thật đậm, về sau màu lại càng biến chuyển theo hướng thanh khiết hơn, chuyển thành nộn nộn màu xanh lá mạ. Cuối cùng, màu xanh lá mạ đầy sinh cơ liền tràn xuống dưới, tẩm nhập vào da của nàng, biến thành một cổ lực lượng thực sự, cuồng cuộn ẩn sâu trong thân thể.

U Vô Mệnh vỗ vỗ bả vai nàng, đánh thức nàng từ trong trạng thái nhập định.

"Làm gì?" Tang Viễn Viễn theo bản năng nhíu mày không vui.

Liền thấy đôi mắt đen đang nhìn thẳng mình, thần sắc nàng có có một hai phần chột dạ.

"Có việc." Hắn nói.

Giọng Tang Viễn Viễn ngay lập tức mềm lại trong một giây đồng hồ: "A, chính sự quan trọng hơn. Ngươi đi vội đi, không cần phải trông chừng ta."

U Vô Mệnh quái dị nhìn nàng, cười: "Tiểu Tang Quả, đừng nghĩ dùng bộ dáng lừa gạt Hàn Thiếu Lăng kia tới đối phó ta. Muốn rời ta, trừ

phi ngươi chết. Không, đã chết rồi thì ta cũng sẽ đem ngươi chế thành tiêu bản gỗ mang theo, mãi đến khi ta nhàm chán mới thôi."

Tang Viễn Viễn: "Vẫn nên mang sống đi, như vậy tương đối tiện hơn."

U Vô Mệnh: "....." Bộ dáng làm như rất có đạo lý.

Nàng duỗi mặt ra cho hắn, để hắn mân mê một hồi dịch dung cho nàng.

"Tiểu Tang Quả thật là thiên phú trác tuyệt." Hắn nhàn nhàn bình luận, "Một buổi tối liền đã tấn đến nhị trọng thiên Linh Ẩn cảnh, thật đáng mừng."

Tang Viễn Viễn hoảng sợ: "Nhanh như vậy?"

"Ờ." Hắn vẫn không chút để ý, "Bất quá Linh Ẩn cảnh không có gì dùng được. Ngươi còn phải cần mẫn thêm chút."

Tang Viễn Viễn nhanh chóng thuận thế bò theo lan can: "Ngươi lợi hại như vậy, khẳng định thật mau chóng có thể mang tu vi của ta nâng lên rồi! Nếu khi chúng ta về Tang Châu, tu vi ta có thể thăng cấp lên Linh Minh cảnh, bọn họ nhất định sẽ kinh hãi đến rớt cằm! Ha ha ha...U Vô Mệnh, ngươi quá lợi hại!"

Kiểu ôm chân phú hào xin được mang theo, vuốt lông ngựa vuốt cho thật sướng như thế này, kiếp trước Tang Viễn Viễn tràn đầy kinh nghiệm.

Cũng không biết có lừa được hắn hay không, nhưng tóm lại, U Vô Mệnh thoạt nhìn tâm tình tốt lên không ít, trước khi ra cửa còn đem nàng ôm trước ngực sờ đầu nàng hai cái.

Sao mai mới vừa đem thái dương hồng như lòng đỏ trứng túm ra sau dãy núi xa.

Trong không khí vẫn tràn ngập hương vị của máu cùng thiết, bước ra khỏi hành cung lâm thời, Tang Viễn Viễn tức khắc nghe được tiếng tru che trời lấp đất.

"Cái gì....."

Nàng ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đầu tường cũng có rải rác khói thuốc súng.

Minh ma tấn công lên tường thành?!

Bên ngoài hành cung, đã có đại quân chỉnh chỉnh tề tề xếp trận, chỉ đợi U Vô Mệnh ra lệnh một tiếng.

Trên mặt hắn không có biểu tình gì, mí mắt hơi rũ, thanh âm không lớn không nhỏ: "Khi giết người đỏ cả mắt rồi, ngẫm lại trong nhà còn có người đang đợi."

"Có thể sống thì không cần chết."

"Rõ!" Đại quân tề hô, "Chém hết yêu ma, dương quốc uy ta!"

U Vô Mệnh hứng thú rã rời phất phất tay.

Đoản Mệnh triển khai bốn vó, chạy phía trước nhất của đại quân.

Đại quân hành trang chỉnh tề, mặt đất phát ra rung động rất có quy luật.

Đoản Mệnh không có ý chờ đợi đồng loại, nó hô hô chạy như điên, mau chóng ném đại bộ phận đội quân xa xa ở sau mình, một ngựa chạy tới gần cửa thành.

U Vô Mệnh thì thầm bên tai Tang Viễn Viễn, thực phiền não mà nói: "Ngươi nói những người này như thế nào lại không biết tốt xấu,

chẳng lẽ bắt ta nói trắng ra ——' các ngươi đừng xuất lực nha, để đám người của Hàn Thiếu Lăng chết trước đi! ', như vậy bọn họ mới bằng lòng nghe lời sao?"

"Hay lần sau ngươi thử nói vậy xem?" Tang Viễn Viễn chân thành kiến nghị.

Hắn nâng tay lên, vỗ đầu nàng: "Nghĩ cái gì đâu không, ta chính là vua của một nước, làm sao có thể nói lời nói như thế chứ!"

Tang Viễn Viễn quay đầu lại trừng hắn, thấy trong mắt cùng khoé môi hắn đều tràn ngập ý cười, cái loại cười mà vừa nhìn thấy đều biết là cười từ tận đáy lòng.

Nàng cũng bị lây, không tự giác mà cong cong khóe môi.

Tầm mắt chạm nhau, U Vô Mệnh như là bị sững sờ, giật mình run rẩy, xoay đầu nàng qua chỗ khác.

"Chưa thấy qua nam nhân sao!" Rất có mùi ba phần tức muốn hộc máu.

Tang Viễn Viễn thản nhiên nói: "Chưa thấy qua người đẹp như vậy."

U Vô Mệnh: "....."

Cưỡi trên lưng Đoản Mệnh, hắn bắt đầu thấy cả người không thích hợp. Trong chốc lát càu nhàu nó lông quá mềm, trong chốc lát lại càu nhàu nó đi không vừa ý, lại trong chốc lát, còn càu nhàu nó hôm nay tại sao không có đánh rắm.

Đoản Mệnh: "....."

Tới dưới cửa thành, bỗng nhiên nghe được một tiếng rít gào, liền thấy từ trên thiết tường thành cao 30 trượng, một vật máu thịt lênh láng rơi thẳng tắp xuống dưới!

Minh ma?!

Nếu Minh ma có thể đứng trên hắc thiết trường thành, chẳng phải có ý nghĩa là tường thành đã bị công hãm?

Minh ma ngã lả tả phía trước.

Đây là lần đầu tiên Tang Viễn Viễn đứng cách sinh vật khủng bố đó gần như thế này. Đáng tiếc từ 30 trượng rơi xuống, nó đã bị quăng một cái nát nhừ, nhìn không ra hình dạng.

Chỉ thấy một bãi máu thịt màu đỏ sậm, tản mát ra mùi hôi cực kỳ tanh nồng.

Nàng không khỏi có chút buồn bực: "Bên ngoài trường thành không phải cũng rất cao sao? Cho dù tường thành có bị công hãm đi nữa, chúng nó ngã xuống cũng chắn chắn phải chết không thể nghi ngờ đúng không? Nếu ta không mở cửa thành, để cho chúng nó tự mình rớt xuống thì sao?"

U Vô Mệnh dùng tay so so: "Một tầng đệm một tầng, đệm đến khi quăng ngã xuống cũng không chết, vậy làn sóng tiến công lần sau chả phải có thể tiến vào thành rồi sao."

Tang Viễn Viễn rùng mình một cái.

Nàng lần đầu tiên tự mình cảm nhận được, số lượng là một sức mạnh đáng sợ cỡ nào.

Một con Minh ma ngã chết trên mặt đất giống như là máu muỗi dính ở trên tường, vậy phải chồng lên bao nhiêu tầng mới đến cảnh giới có ngã xuống cũng không chết?

Chợt, nàng ý thức được một sự kiện khác đáng sợ hơn —— Minh ma sẽ không bay, nhưng nếu có thể bò lên trên tường thành, như vậy,

một mặt tường thành bên kia có phải đã chất đầy thi thể như vậy?

Thân thể của nàng không tự giác mà nhẹ nhàng run rẩy.

U Vô Mệnh nở nụ cười: "Sợ cái gì. Ngươi ngay cả ta cũng không sợ, còn sợ Minh ma làm chi. Tiểu Tang Quả, nam nhân mà ngươi thích còn hung tàn hơn Minh ma nhiều."

Hắn nói như vậy xong, một tay từ sau lưng rút ra thanh đại hắc đao của mình, thấp thấp đè lên người ở bên cạnh.

Đoản Mệnh bắt đầu hăng hái chạy vội.

Giống một ngôi sao băng, xuyên qua cửa thành vùn vụt —— binh lính phụ trách cửa thành phảng phất cũng đã hiểu biết phương pháp hành sự của vị này, thấy mũi đao kia cạ xuống nền đất bằng hắc thiết mang theo một đường tia sáng toé lửa lướt tới, bọn họ liền nhanh chóng kéo cái cửa nhỏ bên giữa cổng thành để U Vô Mệnh xông ra.

Quân Hàn Châu đang theo hai bên đường đi nhảy lên tường thành, mà U Vô Mệnh lại là lập tức vùn vụt xuyên qua cửa thành, thẳng tới một đường. Càng đi về phía trước, hơi thở cùng đao hắc thiết càng nặng nề đè trên người, làm Tang Viễn Viễn cảm thấy hít thở không thông.

Trái tim trong lồng ngực của nàng nhảy loạn ' thình thịch ' , giữa không gian nặng nề hắc ám, chỉ có một phiến cửa nhỏ bằng hắc thiết, bị kéo ra phát ra âm thanh vang vọng chói tai. Đèn chiếu gắn hai bên trái phải trên vách đồng cũng không thể xua hết thâm trầm hắc ám, nàng không biết từ khi nào đã đem tay nắm lên trên cánh tay của U Vô Mệnh, giống như nắm chặt cọng rơm cứu mạng.

Cánh tay còn lại của hắn giờ phút này vẫn thong thả đặt bên hông nàng, thanh thản như cũ.

Xuyên qua tường thành thật ra chỉ mất có mấy giây.

Trong cảm giác của Tang Viễn Viễn, lại như là một thế kỷ.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh sáng đỏ rực tanh nồng.

Ra tới rồi!

Con ngươi trong nháy mắt co chặt lại của Tang Viễn Viễn hiện ra một khuôn mặt máu chảy ồ ồ đang phóng đại lên.

Trên mặt nó chỉ có một cặp mắt màu trắng cùng một cái miệng khổng lồ, trong miệng lè ra một cái lưỡi màu đen dài, trên lưỡi dài phủ kín gai ngược, hai hàng răng cưa cùng răng nanh mọc từ tận xương tai ra.

Tứ chi cùng thân thể cũng giống như con người, nhưng cả người lại không có da, trên người tràn đầy máu me và dịch nhầy.

Chúng nó vọt người nhảy lên rất cao, lao từ trên xuống dưới, toàn bộ sát ý đều hướng về cái kẻ đang dám can đảm một mình lao ra cửa thành chịu chết này.

Không ngờ U Vô Mệnh lại là người đưa ma cho chúng nó.

Tang Viễn Viễn thậm chí thấy không rõ hắn xuất đao như thế nào, trong tiếng kêu rên chói tai, trọng đao dễ dàng chặt đứt đôi con Minh ma nghe "xoạt" một tiếng, đặc biệt dễ nghe.

Theo tiếng vang trầm thấp lại réo rắt táp bên tai, con đường phía trước trong nháy mắt đã trống trải vô cùng, tốc độ chạy của Đoản Mệnh cũng không có chịu chút ảnh hưởng nào.

Hắn che trời lấp đất đánh úp lại Minh ma, thật giống như đánh vào đám trò chơi giết chóc vô hình trên mạng, dễ dàng bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ.

Máu nóng tưới xuống dưới, trên má Tang Viễn Viễn cũng dính vài tia, cái loại nhiệt huyết này phảng phất có thể thẳng tắp đi đến tận đáy lòng.

Nàng gắt gao nhấp môi, hô hấp cũng thật cẩn thận.

U Vô Mệnh đang cười.

Cười đến vô cùng cuồng vọng, cười như làm càn.

Nghiến qua thêm một con, nháy mắt đã dọn ra một được một thông đạo sạch sẽ, hai bên chất đống chân tay và các bộ phận còn lại của Minh ma.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn xem, thấy trên má hắn cũng dính vài vết máu, trong đôi mắt đen thâm thuý phản chiếu màu đỏ đậm đầy đất, khóe môi cong nhẹ cười lạnh băng, lộ ra một chút răng trắng sắc nhọn.

Tim hắn đập cực kỳ trầm ổn, một tay nắm dây cương, ôm bên hông nàng, một cái tay khác nghiêng nghiêng giơ đao, dập nát hết thảy ma vật xông đến trước mặt.

Phía sau cửa thành mở rộng ra, trống trận rung trời, thiết kỵ binh từ cửa thành lao ra, giống một làn sóng triều sắt thép, gắt gao đuổi theo vua của bọn họ.

U Vô Mệnh như hổ thêm cánh, dễ dàng lấy thêm huyết nhục của ba con Minh ma liều chết xung phong lại đây, quân coi giữ tường thành đang lung lay sắp đổ đã có thể hơi hoãn lại một chút.

Hắn lệnh cho quân đội mình tiếp tục ở dưới tường thành tử thủ cổng thành nghiền áp Minh ma.

Mà hắn lại một mình một ngựa, lập tức xung phong liều chết chạy

đến phía dưới bên ngoài trường thành.

Hô hấp của hắn thô nặng không ít, hơi hơi cúi người, trong thanh âm mang lên một tia hưng phấn: "Sau khi trở về ..... chết ở trong tay ta được không?"

Chương 16: Độc nhất là lòng dạ đàn bà

Tang Viễn Viễn giờ phút này cũng bị nhiệt huyết kích động.

Chiến trường chân chính có ma lực thần kỳ, nó như là độc tố kịch liệt, làm người nhiệt huyết hướng về phía trước, lại run rẩy, lại cuồng nhiệt, cả người run lên, hận không thể dùng răng cắn, dùng tay xé, đem kẻ thù trước mắt cắt thành mảnh nhỏ.

Trong những tiếng kêu rên chói tai, nàng căn bản không nghe rõ U Vô Mệnh nói gì đó với nàng.

Chỉ biết hắn đang hỏi nàng, "..... được không?"

Hơi thở hắn nóng bỏng, kích nhiệt huyết của nàng dâng cao cuồn cuộn.

"Được!" Nàng gật đầu, "Giết sạch chúng nó! Đoạt lại cửa thành!"

U Vô Mệnh rõ ràng sửng sốt một chút.

Sau một lúc lâu, hắn bật cười: "Đây là điều kiện của ngươi? Có thể."

Hắn trầm thấp nở nụ cười, cười đến làm cho Đoản Mệnh cũng cùng nhau rung động.

Bộp bộp nghe linh uẩn Mộc hệ nổ tung, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy không khí rung động, đôi mắt bị huyết khí dán lại tức khắc sáng ngời rất nhiều.

Liền thấy chỗ hắc đao của hắn xẹt qua để lại một tàn ảnh màu xanh lá.

Bên ngoài trường thành đã bị Minh ma công chiếm nhiều ngày, cửa thành thì đầy một khu Minh ma đỏ đậm, từ xa nhìn lại, giống như là một cái bình nhét đầy giòi bọ, làm người buồn nôn.

Dưới chân tường, xác Minh ma đã chồng lên cao hơn mười trượng. Bốn vó Đoản Mệnh lao nhanh, từ dưới chân núi thi thể khủng bố xẹt qua, thẳng một đường chạy về phía cửa thành.

Tang Viễn Viễn giật mình phát hiện, từ sau khi phía trên hắc đao nổi lên ánh sáng xanh, U Vô Mệnh mỗi khi vẽ ra một đường đao đều sẽ có đao phong(*) cực kỳ lạnh thấu xương hướng về bốn phía đẩy ra, nếu là Minh ma, chạm phải đao phong sẽ lập tức chỉnh chỉnh tề tề bị cắt thành hai đoạn.

(*) đao phong: luồng gió do vung đao tạo ra.

Ánh sáng màu xanh lá trên đao ước chừng có thể lướt ra xa bảy tám trượng.

Đây chính là thực lực của cường giả Linh Diệu cảnh!

Tương đương huyền huyễn!

Đối với Tang Viễn Viễn mà nói, chỉ cần có thể giống như Hôi Y bên cạnh U Doanh Nguyệt, trong lòng bàn tay có thể chế tạo một luồng vô căn chi hỏa (*), đã là sự kiện tu tiên phi thường. Mà giờ phút này U Vô Mệnh bày ra thực lực, lại một lần đổi mới nhận thức của nàng đối thế giới huyền huyễn.

(*) vô căn chi hoả: lửa không có nguồn đốt (giống kiểu lửa ma trơi !)

Hắn vọt vào cửa thành.

Cửa thành, giống như khi đỉnh lũ kia đã đến, trên đê đập đã bị hổng ra một chỗ.

Ngay khi vừa tiếp xúc, ngay cả Tang Viễn Viễn đều cảm giác được một áp lực làm người hít thở không thông.

Chúng nó quá nhiều, chỉ nói bên ngoài trường thành, chỉ nhìn lên lối vào thành cao cao cũng không biết đã đem bao nhiêu ma vật lót thành đệm. Mà bây giờ đây lại hổng rõ ràng một chỗ như vậy, đủ đem ma vật phát cuồng.

Chúng nó đứng dưới cửa thành, điên cuồng dũng mãnh lao như thiêu thân vào phía trong.

Gần nửa Minh ma đang đè ép càng bùng nổ sinh sôi, làm cho đồng loại quanh mình càng phủ lên thêm những sức ép đầy máu, càng làm cho người ta sợ hãi.

U Vô Mệnh mặt mày hơi nặng, một tay đem Tang Viễn Viễn ấn trên lưng Đoản Mệnh. Hắn một tay cầm dây cương, thân hình cuối thấp, một cánh tay cong trước mặt che chở cho nàng, một tay kia múa đao, xuất ra đao ảnh lạnh băng hoa lệ.

Tang Viễn Viễn nằm rạp trên lớp lông mềm nhiễm đầy máu Minh ma của Đoản Mệnh, đưa mắt liếc từng tàn ảnh đao, chỉ thấy vô số mảnh vụn tích như nước đỏ lòm rồi bị đẩy ra, vương giả giết chóc nửa bước không lùi, như gió xoáy cuốn lên tường thành.

Quá lợi hại!

Nàng cũng muốn trở nên lợi hại như vậy!

"Chủ quân!"

Phía trước truyền đến tiếng hô nghẹn ngào hưng phấn.

U Ảnh vệ của U Vô Mệnh vẫn giữ trên tường thành. Bọn họ phong chặt một đoạn tường thành, chỉ để lại một thông đạo nho nhỏ, đem mấy con Minh ma tự mình đưa tới cửa từng con đánh chết, nơi này giống như là cuồng phong sóng biển thì bên trong lại tạm thời là cô đảo an toàn.

U Vô Mệnh thu đao trở vào bao, xách theo Tang Viễn Viễn ngồi thẳng, chỉ thấy Đoản Mệnh bốn vó chụm lại, hưng phấn phóng qua khoảng cách ba trượng, bay vút qua đỉnh đầu một đám Minh ma đang giương nanh múa vuốt, lọt vào một chiến hào hắc thiết.

Thân hình Tang Viễn Viễn khó có thể ức chế được mà run rẩy, ánh mắt lại không có chút nào khiếp sợ, nàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn cảnh tượng bốn phía, lại đem tầm mắt hướng về một đội U Ảnh vệ quỷ thần khó lường trong truyền thuyết.

Đều nói những ai dám can đảm nghị luận U Vô Mệnh chính là bị U Ảnh vệ xử tử.

Nhưng nhìn lại cũng không phải đám khủng bố gì.

Đội người này cho nàng cảm giác hoạt bát đến kinh người, mỗi một người đều là phần tử năng động, một khắc cũng dừng không được. Bởi vì U Vô Mệnh tử thủ một đường, cho nên lúc này cửa khẩu đường đi đã an an tĩnh tĩnh, tạm thời không có Minh ma xông lên. Sau khi U Ảnh vệ hành lễ, liền nhảy tới nhảy lui trên chiến hào lâm thời dựng trên bờ tường, giống một đám khỉ con không yên phận.

Tang Viễn Viễn theo U Vô Mệnh một đường chém giết đến đây, đối với kích thích của máu tươi đã có chút miễn dịch, nàng bắt lấy cánh tay U Vô Mệnh, từ trên lưng Đoản Mệnh nhảy xuống, đi đến cạnh bờ tường xem.

Bên ngoài trường thành về phía Tây, đó là Minh Uyên.

Đêm qua ngoài ý muốn tấn giai đến nhị trọng thiên Linh Ẩn Cảnh, Tang Viễn Viễn rõ ràng cảm giác được thể chất đang cải tiến rất nhiều, thị lực của nành so hôm qua thật tốt đến gấp, đứng trên tường thành nhìn xuống có thể thấy rõ hình dạng mỗi một con Minh ma.

Còn thấy được con sóng triều màu đỏ đậm kéo dài đến tận cuối tầm mắt, mà hơn trăm trượng phía trước lại vực sâu hắc ám liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy. Phía trên vực sâu là mây sét dày đặc, từng tia từng tia sấm sét từ trong đám mây đánh đùng đùng xuống đáy vực, nhưng cũng không cách nào ngăn cản Minh ma dày đặc trào lên từ Minh Uyên.

Vân Cảnh mười tám châu, như là cô đảo bên trong biển rộng. Bốn phía cả tòa đại lục đều bị vực sâu như vậy vây quanh. Minh ma từ đáy vực mà đến, tùy thời mà công kích bất cứ phòng tuyến chỗ nào, không hề có quy luật, cứ như nổi điên lên ấy.

Tang Viễn Viễn thu hồi tầm mắt, lại đi đến bên cạnh một mặt khác của tường thành.

Nơi này là nhìn về phía nội trường thành xa xa.

Chỉ trong một đêm này, số lượng Minh ma từ đáy vực đi lên bỗng nhiên tăng vọt gấp mười lần, một bộ phận nhỏ phá vỡ được cửa thành xâm nhập làm nền, càng nhiều Minh ma giống như bướm la hán, một tầng đệm một tầng, kích động, lập tức vượt qua bên ngoài trường thành.

Trừ bỏ một đoạn ngắn tường thành bị U Ảnh vệ chiếm cứ này, còn lại có đoạn đã chật vật hoàn toàn.

Giờ phút này, ngay cả nội trường thành bên cạnh cũng chất đầy tử thi, căn bản không kịp rửa sạch. Trên tường thành không ngừng khuynh đảo đổ dầu hoả thiêu đốt, từng đoàn từng đoàn Minh ma bị bắt lửa, lăn từ trên tường thành xuống giống như là bắt cầu thiêu

kiến.

"Báo chủ quân, ' dũng triều ' sắp kết thúc! ' đuôi khiếu ' sắp đi vào!" Một người mỏ chuột tai khỉ tiến lên đây báo.

' dũng triều ', chính là đợt tấn công không ngừng của Minh ma gấp mười ngày thường này. Mà ' đuôi khiếu ', chính là chỉ đợt phản công dũng mãnh hung hăng nhất trước khi kết thúc.

Bọn họ, những người này, đều là từ biển máu lăn ra đây, cũng là đối thủ lâu năm của Minh ma, thập phần hiểu biết tập tính của chúng nó.

"Ừ." U Vô Mệnh vẻ mặt không sao cả, "Đóng cửa thành, triệt."

"Rõ!"

Mọi người công việc lu bù lên, thành thạo đem mấy tầng hắc thiết phòng ngự đặt trước mặt dọn đi, khiêng lên vai, vội vàng đi xuống lầu.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn hơi ngưng, kêu U Vô Mệnh một tiếng.

Hắn đi đến bên cạnh nàng, rũ mắt nhìn.

Chỉ thấy lại một đội thiết kỵ lập tức hướng về bên ngoài trường thành bôn tập mà đến, dẫn đầu là vị nào đó đặc biệt xuất chúng, giống như một con chim Ưng màu đỏ.

U Vô Mệnh nhìn có chút răng đau.

Tang Viễn Viễn liếc thần sắc hắn, cảm giác người này có đôi khi tựa như thằng con nít —— lúc làm việc thì không gì kiêng kỵ, nhưng mà làm chuyện xấu vẫn biết chột dạ.

Ví dụ như sau khi chém xích sắt, hắn vẫn luôn trốn tránh Hàn Thiếu

Lăng.

Tang Viễn Viễn nhịn không được nhoẻn miệng cười.

"Nhìn thấy hắn thật vui hả?" Âm thanh trắc trắc vang lên sát lỗ tai nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, thấy trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn dính máu, một đôi mắt sâu không thấy đáy, cứ như vậy thẳng thừng nhìn chằm chằm nàng.

"Ừ," nàng gật gật đầu, "Ta hy vọng hắn chết, như vậy ta sẽ không bị đồng tâm khế kia trói buộc."

U Vô Mệnh bộ dáng có chút ngạc nhiên: "..... Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà."

"Có biện pháp nào khác nữa, ai bảo ta thích ngươi." Tang Viễn Viễn phô diễn kỹ năng diễn xuất Phan Kim Liên.

U Vô Mệnh rùng mình hai cái, chạy trối chết.

Hắn cố tình muốn tưởng tượng đây chả khác gì ngày thường, tiêu sái mà đi đường, nhưng sống lưng lại không ức chế được mà căng chặt lên.

Thanh âm nói chuyện với thuộc hạ cũng cao hơn vài độ so bình thường: "Nhanh lên, đừng để họ Hàn đoạt công lao!"

Đi vài bước rồi hắn mới nhớ tới hắn quên mất Tang Viễn Viễn cùng Đoản Mệnh.

Hắn lại lượn trở về, ánh mắt có chút phiêu lạc, tiện tay đem Tang Viễn Viễn túm lên lưng Đoản Mệnh, thân thể căng cứng, chỉ huy nó xuống lầu.

Tới dưới cửa thành, Tang Viễn Viễn lại một lần nữa nhìn được một cảnh tượng mới lạ.

Chỉ thấy hắc thiết phòng ngự lúc nãy bị dẹp đi bây giờ mang đến đây, một tầng lại một tầng đặt hướng lên trên, như là lắp ráp xếp gỗ vậy.

Mau chóng liền đem cửa thành phong lại gần nửa.

Bọn họ bám vào cái này vừa giống tường vừa giống đem đồ vật úp lên chỗ cao, một bên chọc chết Minh ma đánh úp lại, một bên tiếp tục đem hắc thiết chuyển từ phía dưới lên để đặt lên cái giá, tiếp tục xây lên luỹ cao.

Thực mau, một cái cổng tò vò phong bế cửa sắt đã được hình thành.

Mấy cái giá là ván sắt nhỏ mang theo bánh xe bị nhét vào bên dưới cửa sắt, trong bàn tay mọi người linh uẩn lập loè, bắt lấy cái cửa di động này, đem nó hướng ra ngoài đẩy đi.

Vô luận Minh ma sống hay Minh ma chết, đều bị cái cự lực này đẩy đi, không tự chủ được mà lùi lại.

"Hắc..... Hắc..... Hắc....."

U Ảnh vệ cười quái dị, dùng vai húc, dùng tay đẩy, không bao lâu, liền ép cái phiến sắt lâm thời này đứng vững trước vạn trượng nước lũ, đem Minh ma đẩy ra khỏi cổng thành!

Hắc thiết ầm ầm hướng ra phía ngoài ngã xuống, trong nhát mắt, U Ảnh vệ vội vàng lùi về phía sau, đẩy hai cánh cửa sắt bên sườn ngoài cùng khép lại.

Ánh sáng tanh hồng ở trước mắt không ngừng co rút lại, theo tiếng hắc thiết ầm vang, ánh sáng trước mắt nhanh chóng co rút lại thành

một đường —— "Bang đang", là tiếng chốt cửa thiết rơi xuống.

"Oanh ——"

Bên ngoài Minh ma đụng vào cửa thành hắc thiết, cả tòa thành đều chấn động.

U Ảnh vệ lui về phía sau, dần dần đóng lớp cửa kế tiếp lại.

Minh ma bị ngăn cách bên ngoài.

Phía sau, tiếng chân vừa lúc đi vào.

U Vô Mệnh biếng nhác mà kéo dây cương quay người lại, nghiêng đầu, một bộ dáng nhàm chán.

Nếu không phải trên người hắn còn đầy máu đen làm chứng, bất luận kẻ nào đều cũng cho rằng hắn chỉ là tay ăn chơi trác táng tới nơi này ngắm phong cảnh.

Hàn Thiếu Lăng một mình vào trước.

Nhìn thấy cửa thành đã khép kín, hắn thở phào, lửa giận đùng đùng nghẹn hồi lâu cũng tiêu biến hơn một nửa.

"' đuôi khiếu ' sắp tới rồi sao?" Hàn Thiếu Lăng không so đo hiềm khích trước đây, rất có vài phần hữu hảo hỏi.

U Vô Mệnh đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thấy trước người Hàn Thiếu Lăng có một thân hình mềm mại đang từ từ tỉnh dậy, nàng ta còn không có duỗi thẳng thân thể, trước hết ngáp ra một cái.

Mộng Vô Ưu.

"Y....." U Vô Mệnh không chút nào bủn xỉn thể hiện sự ghét bỏ của

hắn.

Hắn kéo dây cương, rời khỏi thật xa, sau đó nâng một bàn tay lên, nghiêng nghiêng chỉ vào Tang Viễn Viễn.

"Thấy không đó, nữ nhân của ta."

Ngữ khí tràn đầy khoe khoang.

Ánh mắt Hàn Thiếu Lăng lập tức dừng trên người Tang Viễn Viễn.

Nàng ngồi đoan đoan chính chính, hắc bạch phân minh, trong ánh mắt không có chút kinh sợ, đối diện với tầm mắt của Hàn Thiếu Lăng, nàng cũng không có lộ ra chút nào nhút nhát, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng dịch dung, giờ phút này tướng mạo bình thường.

Ánh sáng bên ngoài mang theo huyết sắc yên lặng dừng ở trên mặt nàng, âm thanh Minh ma đầy trời kêu rên, Hàn Thiếu Lăng lại chợt hoảng hốt, cảm thấy mình đang nhìn thất một đóa tuyết liên thánh khiết nở trong luyện ngục đầy máu.

Phảng phất như một luồng sáng ngoài ý muốn buông xuống cái thế gian đầy khủng bố này.

Hàn Thiếu Lăng chấn động thật mạnh, trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập hai chữ "kinh diễm".

Chương 17: Lỡ lời cùng thất thố

Hàn Thiếu Lăng ngơ ngẩn mà nhìn Tang Viễn Viễn.

Ngay cả là những tướng sĩ đã trải qua bách chiến sa trường, tại cái nơi giống như luyện ngục này cũng rất khó trấn định như thường.

Thí dụ như U Ảnh vệ, ngày thường cũng không phải giống con khỉ.

Trừ bỏ kẻ điên U Vô Mệnh này, Hàn Thiếu Lăng thật tình chưa thấy qua người thứ hai ở trên chiến trường với Minh ma mặt không đổi sắc.

Vậy mà là một nữ nhân, một nữ nhân thoạt nhìn thật yếu ớt.

Hàn Thiếu Lăng nhìn người vô số, vừa nhìn liền biết, nữ nhân này không phải ra vẻ trấn định, càng không phải tâm lý tê liệt do nhìn quen giết chóc.

' nàng là loài hoa sớm nở ra thắng lợi —— vốn nên nở rộ sau khi hết thảy đều chấm dứt, mang theo hoàn toàn sinh cơ cùng hy vọng mới. ' trong đầu hắn quỷ dị hiện lên một ý niệm như vậy.

Hắn ngơ ngẩn mà nhìn Tang Viễn Viễn, gương mặt kia chắc chắn đã dịch dung rồi, dưới khuôn mặt hết sức tầm thường nhưng trong một khắc lại toả ra ánh sáng loá mắt.

Đang thất thần, hắn bật thốt lên lời nói với U Vô Mệnh: "Ngươi không phải tâm tâm niệm niệm nhớ thương Tang vương nữ sao, nữ nhân này lại là chuyện gì ?"

Lời vừa nói ra, mỗi người ở đây đều sợ ngây người.

Trời ạ, có ai vội vội vàng vàng muốn đội mũ xanh như vậy không!

Tang Viễn Viễn cảm thấy thế giới quan của mình thật sự là đã chịu một kích quá lớn. Cái tên trượng phu trên danh nghĩa của nàng đây là muốn..... ghen giùm nàng?!

Này là cái gì với cái gì!

Nàng mờ mịt chớp chớp mắt.

Cho tới bây giờ, nàng vẫn không chút nào ý thức được sự trấn định của mình có bao nhiêu kinh người.

Kỳ thật, tâm lý tố chất biến thái cũng là do mài giũa mà ra tới.

Nàng đã từng chỉ cần bị một cái đèn flash chiếu vào liền hoảng loạn từ trong lòng đến lòng bàn chân, như con gà mắc tóc một chữ cũng không nói nên lời. Nàng cắn răng, từng chút từng chút một chiến thắng chính mình, một lần lại một lần giết chết sự mềm yếu cùng lùi bước trong lòng, mãi đến thoát thai hoán cốt.

Sau khi có được chút fans hâm mộ, theo đó mà đến chính là đủ loại cay nghiệt chửi rủa mà không cần phụ trách, ác ý phỏng đoán cùng chửi bới, hãm hại, bán đứng, phản bội..... Nếu xé toạc đi lớp hào quang minh tinh hoa lệ, phía trong chỉ toàn là những thứ trần thế bất kham.

Càng là đứng càng cao, gió càng lớn.

Sẽ không có bất cứ ai tự nhiên từ khi sinh ra đã có thói quen như thế này thế kia.

Vô số người đã ngã xuống giữa con đường thảm đỏ chi chít gai

nhọn.

Mà Tang Viễn Viễn, là vương giả cười đến cuối cùng l.

Dưới thân xác mềm mại bên ngoài, trái tim kia sớm đã giống như kim cương, kiên cố không phá vỡ nổi.

Khi tới nơi địa ngục trên chiến trường, trong lòng nàng xác thật có kinh hãi, thân hình cũng sẽ hơi hơi run rẩy, nhưng nàng sớm đã thói quen đem hết thảy đều ẩn sâu dưới da, yên lặng như nước, không cho người xem phát hiện bất luận manh mối gì.

Hiện giờ, trong thân hình nàng đang tràn đầy những Mộc linh uẩn bừng bừng sinh cơ, sống lưng vốn đã thẳng nay càng thấy cứng cỏi hơn, hơn nữa phía sau nàng còn có U Vô Mệnh —— hắn là người điên, là cỗ máy giết chóc, nhưng trên chiến trường này, hắn chính là chỗ dựa cùng hậu thuẫn kiên cố nhất của nàng.

Hết thảy những cái này làm nàng không chỗ nào sợ hãi!

Nàng hơi mang mê mang, chớp chớp mắt.

Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên ý thức được chính mình vừa lỡ lời cùng thất thố.

Ánh mắt hắn chợt loé lên thật mạnh, hiện lên ảo não rõ ràng.

Hắn phất tay ý bảo, nói: "Các ngươi đi trước, ta lĩnh quân ra sau điện."

U Vô Mệnh cũng không khách khí với hắn, mang theo bộ mặt cười xấu xa, cố ý đi sát vào Hàn Thiếu Lăng, lơ đãng đẩy sang một bên để hắn gặp thoáng qua.

Hàn Thiếu Lăng không tự giác mà đem ánh mắt dừng trên người Tang Viễn Viễn.

Hôm qua trên tường thành hắn đã thấy nữ tử này, lúc ấy lại chưa đa tâm —— đứng ở chỗ cao như vậy, lại được đại quân bảo hộ, ai mà chả phong khinh vân đạm.

Khi Mộng Vô Ưu đang ở bên trong thành, cũng trăm phương nghìn kế muốn ra khỏi thành chơi đùa không hề sợ hãi. Hôm qua gây ra họa, hôm nay lại dám la hét muốn cùng hắn ra ngoài để học trừ ma..... Hắn cảm thấy bản thân mình chắc đầu bị lừa đá mới có thể đem nàng ta mang ra đây.

Mới vừa rồi nàng ta trắng bệch khuôn mặt nhỏ, nước mắt lưng tròng còn làm hắn bắt đầu sinh ra vài phần thương hương tiếc ngọc, nhưng giờ phút này nhìn thấy nữ tử đạm nhiên này, nhu tình nhè nhẹ trong lòng hắn đối Mộng Vô Ưu tức khắc hóa thành hư ảo.

Chỉ còn oán trách —— thiên vị, cậy mạnh, mất mặt, xấu hổ.

Hắn nhịn không được ngoái đầu nhìn lại, lại nhìn theo cái thân ảnh mềm mại kia.

Dựa vào cái gì, U Vô Mệnh là một kẻ điên, hắn dựa vào cái gì có thể tìm được nữ nhân tốt như vậy? Quả thực là phí phạm của trời.

Tuy không có cách nào nhìn thấu lớp dịch dung để thấy bộ dạng chân thật của nàng, nhưng Hàn Thiếu Lăng dám khẳng định nàng này nhất định là một vị tuyệt thế xu lệ.

Hắn chẳng thể nghĩ tới nữ tử làm hắn vừa thấy đã khuynh tâm lại là Tang Viễn Viễn.

Hắn càng không nghĩ tới, cái gọi là ' nhất kiến chung tình ', thật ra chỉ là ở trên chiến trường thần trí quá mức phấn khởi, đột nhiên thấy một nữ tử điềm đạm yên tĩnh như vậy, tâm thần đã chịu kích thích quá lớn, kích phát hiệu quả của đồng tâm khế.

Hắn đem nó nhận sai thành tình yêu.

U Vô Mệnh một mình đi trước, rời khỏi cửa thành.

Mặt đất bất đầu rung động, lọt vào trong tầm mắt toàn là một mảng tanh hồng, đại quan của hai châu U, Hàn đứng bên trong trường thành điên cuồng chiến đấu, tường thành hung hiểm lắm mới giữ được, từng hàng mũi tên bắt đầu bắn ra, Minh ma ở đầu sóng từng bước từng bước bị đẩy xa, hết thảy ngay ngắn trật tự được lặp lại một lần nữa .

Nhưng giờ phút này lại là thời khắc nguy hiểm nhất.

GIữa trong ngoài trường thành vẫn còn làn sóng Minh ma như nước lũ vẫn chưa tan tác, chờ đến khi ' đuôi khiếu ', những đoạn phòng tuyến chưa củng cố xong lập tức sẽ bị đánh sâu vào.

U Vô Mệnh cùng Hàn Thiếu Lăng đồng thời làm ra quyết định —— bỏ trận. Dựa vào nội trường thành mà chống đỡ ' đuôi khiếu '.

Liền vào lúc này, biến cố đã xảy ra.

Cửa thành của nội thành vốn phải mở ra, nhưng không hiểu sao lại quỷ dị gắt gao khép kín. Quân chủ lực của hai châu vẫn còn đang đứng ở bên ngoài, trận hình hơi loạn.

Hàn Thiếu Lăng liền bẻ vỡ hơn mười cái ngọc giản, đối diện vẫn yên tĩnh không tiếng động.

Mưa tên cũng ngừng lại. Trên đầu tường không có một bóng người, giống như chỉ trong một giây đã biến thành một tòa quỷ thành không người.

"Sao lại thế này!" Đại quan bị nhốt ởlại ở chính giữa hai bên tường thành lập tức hướng về quân vương của bọn họ, giữa đỉnh lũ vạn trượng này đây, tụ thành hai tòa cô đảo.

' đuôi khiếu ' sắp tiến đến rồi! Nếu không thể tiến vào nội trường thành, tại đây chỉ có khả năng bị làn sóng Minh ma cuốn theo, nhất định sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Phía trong nội trường thành, chậm rãi giương lên một cây cờ.

Tang.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy cả máu người đều lạnh xuống , một cơn sóng lạnh buốt nhảy trào dâng đến cổ, thẳng tắp ập vào trái tim.

Một hàng chữ lạnh băng nổi lên trong óc ——

' Tang Châu vương cùng thế tử lãnh quân vượt biên, tập kích bất ngờ U Vô Mệnh, làm hắn hai mặt thụ địch, suýt nữa đưa hắn vào chỗ chết. Cùng đồng hành với U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng cũng bị trọng thương. '

Lại là..... một thời điểm như vậy sao?

U Vô Mệnh cúi người ghé sát bên tai Tang Viễn Viễn, thanh âm nghe tới có vài phần hưng phấn: "Tiểu Tang Quả, người của ngươi tới cứu ngươi kìa."

"Không có khả năng." Tang Viễn Viễn nghe thấy bản thân phát ra thanh âm cứng đờ như khắc gỗ, "Nhất định là xảy ra vấn đề."

Nàng đã dặn dò rất kỹ với bọn Linh cô, để các nàng ta khuyên Tang Châu vương ngàn vạn lần không cần xằng bậy.

Nếu nói Tang Châu vương vì làm cho hả giận nên đem Cư Lâm quan kia chiếm cứ, nàng còn có thể hiểu được. Nhưng ngay lúc đang chiến đấu vì an nguy toàn bộ Vân Cảnh, thọc đao từ sau lưng hại quốc quân hai nước Hàn, U, làm cho họ bỏ thành mà đi, sẽ dẫn tới

một hồi đại họa.....

Tuyệt không có khả năng này!

Tang Viễn Viễn trong lòng một mảng trơ trọi.

Chuyện này không có khả năng! Cho dù Tang Viễn Viễn đã chết, phụ mẫu muốn giết chết U Doanh Nguyệt để báo thù cho nàng cũng sẽ tuyệt không khả năng làm ra trò ôm cây đợi thỏ bẩn thỉu này! Bọn họ không phải chỉ là những người mù quáng bất chấp thủ đoạn như trong sách, bọn họ là những anh kiệt hào khí can vân thứ thiệt!

Mặc dù còn chưa gặp mặt, Tang Viễn Viễn cũng dám vỗ ngực cam đoan, Tang Châu vương cùng thế tử, tuyệt đối không thể hành sự như vậy !

Nàng vội vàng xoay người, nắm lấy vạt áo trước của U Vô Mệnh, trong mắt linh quang chớp động: "Ta cần phải liên lạc với phụ thân."

Hắn cúi đầu, không rõ ý vị nhìn nàng.

Nhìn một lát, bỗng nhiên mổ xuống cái trán của nàng.

"Ngươi....."

Hắn cười ha hả, đưa nàng rời khỏi đám người, đi vào một chỗ thanh tĩnh chỉ có Minh ma mới đến, đem một miếng ngọc giản đưa vào lòng bàn tay nàng.

Hắn xuống ngựa, đứng bên cạnh nàng nhàn nhàn vẩy vẩy đao, thay nàng tạo ra một kết giới an toàn, không người quấy rầy.

Tang Viễn Viễn vội vàng bóp nát ngọc giản.

"Khuê nữ?!!!"

"Cha, cha ở nơi nào?"

Tang Châu vương thở phào một ngụm thật dài, trong thanh âm mang lên ý cười hàm hậu: "Có thể ở đâu? Ở nhà lo lắng suông! Ca ca của con không cho cha liên lạc với con sợ tình cảnh con đang không an toàn ngược lại còn làm con thêm phiền. Mau mau, đang ở vị trí nào thì nói ngay cho cha, thúc thúc người đã đi đón con rồi đó!"

Trái tim Tang Viễn Viễn thình thịch nhảy loạn : "Dẫn người đột nhập vào trong Hàn Châu cảnh chính là vương thúc?!"

"Ờ," Tang Châu vương trả lời, "Thúc thúc người dẫn ba vạn người, vỗ ngực bảo đảm với ta nhất định đem con trở về."

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi: "Cha người nghe đây, vương thúc phản bội, hắn mang theo người, nhốt con cùng với quân chủ lực hai châu Hàn, U ở ngoài trường thành, ' đuôi khiếu ' sắp đến rồi, chúng con giữ không được lâu đâu! Cha tức khắc xuất binh xuống bình định, cứu con , không cần liên lạc vương thúc, để tránh hắn chó cùng rứt giậu hạ độc thủ với con!"

Từ bên đối diện ngọc giản đối diện truyền đến từng trận hít khí khó có thể tin.

"Được, được, được, cha đi ngay" có tiếng té ngã một cái, "Để cha cho gọi huynh trưởng của con cùng xuất phát, con không phải sợ, không phải sợ, cha liền tới cứu, cứu con!"

Thanh âm đã mang tiếng khóc nức nở.

Tiếng Minh ma rít gào kêu rên chói tai phá tan ngọc giản, Tang Châu vương không muốn tin cũng không được.

"U Vô Mệnh." Tang Viễn Viễn kêu.

Hắn lướt đến phía sau nàng, bộ dáng đạm nhiên không sao cả như cũ.

"Ngươi không phải nói Vương thúc và đường huynh là người của Hàn Thiếu Lăng sao?" Tang Viễn Viễn chất vấn, "Người của hắn vì cái gì muốn hố chết hắn?"

U Vô Mệnh thực vô tội mà chớp chớp mắt, nhún vai nói: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?"

Hắn nâng tay lên, dùng ngón trỏ gõ gõ cái trán mình : "Có lẽ đầu bọn họ có vấn đề?"

Tang Viễn Viễn cũng biết giờ phút này không phải lúc để so đo cái này, nàng hít hít khí, nói: "Co rút lại tập trung phòng ngự, cố gắng chống chọi được thêm nửa ngày, phụ thân nhất định gấp rút tới tiếp viện."

Tốc độ hành quân nhanh nhất từ biên giới Tang Châu đến Hàn Châu Tây Cảnh cũng mất nửa ngày.

"Tiểu Tang Quả," nụ cười giả trên khuôn mặt U Vô Mệnh phai nhạt xuống, "Ta vì cái gì phải đem đầu mình giao lên tay ngươi?"

Một bên kia, nhân mã của Hàn Thiếu Lăng nhân mã đã động. Bọn họ chậm rãi di chuyển về hướng mặt Bắc, tính vượt qua một trăm dặm bên ngoài thành rồi vào thành từ cửa Bắc.

Trong dòng lũ Minh ma che trời lấp đất, những bước đi của đội quân như hãm vào vũng bùn.

Hành quân sẽ lộ ra rất nhiều sơ hở, trong nháy mắt, đã có vô số chiến sĩ bị Minh ma hạ gục.

Tang Viễn Viễn có thể dự kiến thảm cảnh kế tiếp —— chờ đến khi ' đuôi khiếu ' đánh úp lại, thương vong của quân đội sẽ càng thêm

thảm trọng, cơ hồ toàn diệt. Đội quân thật vất vả dịch tới chỗ cổng tiếp theo, chờ đợi bọn họ là đám "thợ gặt" Minh ma dù bận vẫn ung dung ra tay.

Nếu Vương đệ của Tang Châu vương đã làm phản, nhất định sẽ không có cố kỵ bất luận cái gì, hắn sẽ lĩnh người, ở trên tường thành thảnh thảnh thơi thơi mà đi theo con mồi đang chật vật chạy trốn, chờ đợi đến khi bọn họ tiến vào tầm bắn, cho một đòn trí mạng.

Trong tiểu thuyết là như vậy, nhưng chẳng qua cái tội danh này cuối cùng lại là rớt vào trên đầu Tang Châu vương.

U Vô Mệnh dùng đôi mắt tối om nhìn chằm chằm Tang Viễn Viễn, nhìn chằm chằm đến mức cả người nàng đều nổi da gà.

Rốt cuộc, hắn từ từ nói: "Loại cụp chặt đuôi chạy trốn này, Hàn Thiếu Lăng làm được, ta lại không được. Mau lên tường, lập tức phòng thủ."

Tang Viễn Viễn trong lòng vừa mừng rỡ vừa lo lắng.

Mừng rỡ chính là hắn nguyện ý tin nàng, lo lắng chính là nàng cũng không xác định có thể hay không bình an chống chọi qua nửa ngày hay không.

Đào tẩu thì còn có một đường sinh cơ, còn ở lại nơi này, nếu Tang Châu vương gặp sự cố đến trễ, hoặc là phòng tuyến bị phá tan, vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Không có việc gì, không có việc gì," hắn thân mật bắt lấy bả vai nàng, thanh âm nhẹ nhàng, "Nếu thực sự có tình huống xấu gì, ta giết ngươi tế cờ lại đi là được. Tiểu Tang Quả máu thơm như vậy, đem đi tế cờ tất sẽ phù hộ đội quân ta toàn thắng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái này nàng tin, nếu thật sự không được, người nam nhân này nhất định sẽ đích thân giết nàng, tuyệt sẽ không để nàng chết trên bất cứ tay ai khác.

Nhân tiện đem tế cờ luôn,cũng không lãnh phí chút nào.

Chương 18: Ngươi mới là mỹ nhân

U Vô Mệnh từ từ truyền quân lệnh.

"Giữ lấy bên ngoài trường thành." Thanh âm hắn không lớn nhưng lại rõ ràng truyền khắp tam quân.

"Rõ!" Tiếng hô rung trời.

Đại quân ngược dòng mà lên, xuất phát về phía cửa thành mới vừa đoạt được.

Hàn Thiếu Lăng đang chỉ huy toàn quân đi về phía Bắc, nhìn thấy U Vô Mệnh dẫn người phản công bên ngoài trường thành, nhất thời lửa đốt sát đít đuổi lại đây.

"U Châu vương, ngươi làm vậy là ý gì!" Hàn Thiếu Lăng nói, "Tang Châu phá rối sau lưng, nơi này chỉ còn một con đường chết! Còn không mau theo ta xung phong liều chết ra ngoài?!"

U Vô Mệnh liếc nhìn hắn một cái: "Khi dễ Tang vương nữ chính là ngươi, không phải ta, ngươi tự đưa đầu chịu chết, Tang Châu liền sẽ mở cửa thành cho ta."

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Tang Viễn Viễn giật mình phát hiện, Mộng Vô Ưu ngồi ở trước người Hàn Thiếu Lăng cả mặt toàn là nước mắt, miệng bị một cái khăn bố màu trắng gắt gao bi·chặt, thoạt nhìn ủy khuất đến không được.

Cặp mắt to kia thật sự có thể nói nha. Tang Viễn Viễn tùy ý liếc hai cái, trong lòng liền minh bạch.

Thân đang ở bên trong làn sóng Minh ma này, khó tránh khỏi bị bắn trúng tí máu huyết, hoặc là đối diện trực tiếp những đống máu thịt khủng bố.

Mộng Vô Ưu thường thường nếu chịu kinh hãi gì thường không nhịn được the thé thét lên sợ hãi, Hàn Thiếu Lăng sớm đã phiền muốn chết. Giờ phút này trong lúc tình trạng nguy cấp, khóe miệng hắn đều đã nổi lên vết bỏng rộp, đối với nàng ta lại không còn chút nào kiên nhẫn, dứt khoát liền dùng thủ đoạn vật lý làm cho nàng ta ngậm miệng.

"Rốt cuộc có đi hay không." Hàn Thiếu Lăng nghiến răng nghiến lợi, "U Vô Mệnh, nhìn xem rõ ràng tình thế trước mắt là cái gì, ngươi thật sự muốn kéo U Châu quân của ngươi cùng chết sao!"

U Vô Mệnh tươi cười chân thành: "Ai chết ai sống cũng còn chưa biết. Hàn Thiếu Lăng, nếu trí nhớ ta không quá tệ, sẽ tiện tay thắp cho ngươi mấy nén hương, yên tâm đi đi."

Hàn Thiếu Lăng chán nản.

Nếu là hai đội quân cùng đồng hành, còn chi viện chiếu cố lẫn nhau, áp lực tấn công cũng sẽ giảm bớt một nửa.

Nhưng mà cùng một cái kẻ điên nói chuyện thì mấy đạo lý này có ý nghĩa gì?

Hắn nặng nề mà nhìn chằm chằm U Vô Mệnh vài lần, lúc gần đi, nhịn không được lại nhìn thẳng Tang Viễn Viễn.

"U Châu vương," Hàn Thiếu Lăng cảm thấy giây phút này hắn là thời khắc mặt hắn dày nhất trong cuộc đời, "Tang Viễn Viễn nói không chừng giờ phút này đang ở trong quân Tang Châu, ngươi xác định

muốn mang theo nữ nhân khác gặp nàng?"

U Vô Mệnh bị hắn làm kinh sợ run lên: "Chính ngươi không phải đang ôm một dã nữ nhân sao, còn quản đến trên đầu ta? Ngươi muốn làm gì?"

Hắn cảnh giác mà nhìn chằm chằm Hàn Thiếu Lăng.

Tang Viễn Viễn càng ngu ngốc hơn nhìn chằm chằm vị trượng phu trên danh nghĩa này.

Hàn Thiếu Lăng khoát nói thẳng: "Đem nàng cho ta, đợi ta bình an trở lại, liền tiến Thiên Đô cùng Tang Viễn Viễn hòa li. Ngươi, đến lúc đó ngươi muốn Tang vương nữ cứ tùy ý. Ta hôm nay phải mang nàng đi."

Hắn chỉ về hướng Tang Viễn Viễn.

Hắn đối với nàng, nhất kiến chung tình.

Hắn biết lưu lại nơi này hắn phải chết không thể nghi ngờ, hắn không thể trơ mắt nhìn nàng đi tìm chết.

Hàn Thiếu Lăng cũng không biết bản thân mình rốt cục đang bị cái gì. Hắn chỉ biết, nếu là ngày thường, cho dù là cửu thiên thần nữ mang đến trước mặt cũng sẽ không làm hắn thất thố như vậy.

U Vô Mệnh cười đến tàn nhẫn: "Cần gì phiền toái như vậy, ngươi đã chết, hôn khế cùng đồng tâm khế còn không phải tự giải hay sao. Còn sức đứng đây nói lời vô nghĩa, không bằng nhanh chân chút đi tìm chết là vừa."

Hàn Thiếu Lăng thấy nói không thông kẻ điên này, liền nhìn thẳng Tang Viễn Viễn: "Theo ta đi, được không?"

Trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu.

Tang Viễn Viễn mỉm cười, nhẹ nhàng đọc từng chữ: "Không đi."

U Vô Mệnh không hề cùng hắn dong dài, kéo dây cương, quay đầu trở lại trong quân.

Hàn Thiếu Lăng thất vọng trở về, căn bản không chú ý tới nữ tử đang nằm trong lòng ngực mình đã chứng kiến tất cả, tan nát cõi lòng.

U quân bắt đầu lên thành.

' đuôi khiếu ', tới rồi.

Cả tòa thành bên ngoài dưới triều dâng tấn công sâu của Minh ma bắt đầu đong đưa như động đất.

Âm thanh' ong ong ' không dứt bên tai.

Đối mặt với thế công như vậy, ngay cả cuồng đồ như U Vô Mệnh cũng không dám sơ ý. Hắn ngừng ở dưới cửa thành, cùng với thân binh bảo vệ bên cạnh, dẫn trước U Châu quân của mình lên tường thành, cùng Minh ma chém giết.

Thương vong nhất định sẽ rất thảm thiết.

Nhưng cũng không phải không có ý nghĩa, bởi vì mặc dù có rút về được nội trường thành đi nữa, cũng nhất định phải trực diện va chạm đợt ' đuôi khiếu ' này một lần.

Chẳng qua là nội trường thành có tiếp viện sung túc, có cường cung kính nỏ, có dầu hỏa, có xe đầu thạch. Nơi này thì cái gì cũng không có, chỉ có một đoạn tường thành bị Minh ma chiếm lĩnh và núi máu thịt chất đống của chúng nó.

Trái tim Tang Viễn Viễn hơi hơi run rẩy. Nàng kiệt lực nhẫn nại,

nhưng hốc mắt vẫn chậm rãi ươn ướt.

U Vô Mệnh thực an tĩnh. Hắn vươn hai tay ôm nàng, không hề cố kỵ mà làm trò thân mật trước mặt chúng quân, đem đầu nàng ấn vào trong ngực, dùng cằm cọ trán của nàng.

Tim hắn vẫn đập vững vàng như cũ. Trên người dính máu bôi lên cả mặt nàng, mũi nàng. Tại một khắc này, không ai còn để ý mấy việc ngoài thân, vận mệnh mọi người gắt gao buộc chặt bên nhau, mỗi người đều là chiến hữu thân mật dựa sát vào nhau.

Rốt cuộc có người tới báo: "Chủ quân, trăm trượng tường thành đã thành công đoạt được!"

"Tốt." U Vô Mệnh đứng lên xoay eo.

Tang Viễn Viễn không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên mình nghe thấy thanh âm của cái người này. Lúc ấy nàng đang nằm giống như đầu gỗ, nghe được từ trong ngọc giản nhiễm huyết phiêu ra một thanh âm thanh nhuận lười biếng, phảng phất còn mang một chút ý cười.

Hắn nói, tốt.

Bước lên tường thành, Tang Viễn Viễn không tự giác ngừng hô hấp lại.

Trước màn chấn động ngay trước mắt, căn bản không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Minh ma vốn là cơn lốc điên cuồng co xoắn lại, quăng trên tường thành càng lúc càng cao, đạp trên thi thể đồng loại hướng về phía trước leo lên, mà giờ phút này, chúng nó đã biến thành sóng thần.

Làn sóng máu thịt quay cuồng dâng cao cơ hồ muốn cao bằng hắc thiết trường thành, liên tục đánh vào trên tường thành, vô số Minh

ma bị này bị lực lượng khủng bố này bọc lại, lập tức bay vọt đến bên ngoài trường thành, mở thêm bậc thang vào thành.

Toàn bộ không trung đều biến thành màu máu đỏ thẩm.

Trong cơn sóng thần này, U quân giống như là đàn kiến bắt cầu giữa sông, gắt gao tụ vào nhau, dựa vào lẫn nhau để cầu được một đường sinh cơ. Mỗi thời mỗi khắc, đều có một chiến sĩ cường đại và Minh ma cùng nhau ngã xuống.

Chúng nó đánh vào lớp phòng ngự hắc thiết lâm thời khi nãy, hắc thiết kiên cố không phá vỡ nổi cũng phát ra tiếng ' khanh khách 'lung lay sắp đổ.

Có một chỗ phòng ngự sắp bị suy sụp.

U Vô Mệnh nhảy lên, khinh phiêu phiêu mà hướng về chỗ đó.

Hắc đao ra khỏi vỏ, mang theo ánh sáng xanh hủy diệt, phá vỡ bống tối huyết tinh, phát ra hơn mười trượng, đem đầu sóng huyết nhục to lớn cắt thành mảnh vụn.

Hắn một tay bắt lấy cái giá hắc thiết, nhẹ nhàng lướt một cái, lại lướt đến chỗ xa hơn.

Áp lực của quân coi giữ liền giảm xuống, phát ra tiếng gầm nhẹ phấn chấn.

Đoản Mệnh không nhịn được phát ra tiếng phì phì trong mũi, đầu ngẩng nhìn lên cao. Tang Viễn Viễn vỗ vỗ nó, nói: "Chủ nhân của ngươi thật sự rất lợi hại nha!"

Nó quay đầu lại, dùng mũi ướt át thân mật cọ cọ lòng bàn tay nàng.

Bên cạnh đó có một lão thương binh đang lùi về sau nghỉ ngơi giây lát, nhe răng cười nói: "Thời điểm khó nhất còn chưa tới. Chủ quân

rốt cuộc cũng không phải thần, mạnh mẽ như vậy nhưng nhiều nhất cũng chống đỡ được đến nửa ngày, thời điểm ' hồi triều ' mới chân chính là hung hiểm."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

Minh ma sẽ lui về Minh Uyên. Chờ đến khi chúng nó hồi lui, lúc đó con nước lớn lúc trước công kích nội trường thành liền sẽ trải dài về bên ngoài trường thành, đến lúc đó trong ngoài giáp công, nơi này chính là nơi hai làn sóng lớn giao hội.

Chỉ hy vọng Tang Châu vương mau mau một chút, ' hồi triều ' chậm chậm một chút, không cần phát sinh thảm kịch nhân gian như trong tiểu thuyết.

Tang Viễn Viễn đã xác định, trong tiểu thuyết,U Vô Mệnh và Hàn Thiếu Lăng không phải thoát về phía cửa Bắc mà là dựa vào tử thủ bên ngoài trường thành, dùng mọi sức chống chọi mà vượt qua.

Trận chiến này không có quá trình, chỉ có kết cục.

Kết cục là U Vô Mệnh trọng thương, toàn bộ U quân cơ hồ bị diệt hết.

Nàng nhìn bốn phía chung quanh, nhìn những người này đang sống sờ sờ. Bọn họ tuổi trẻ, cường tráng, tu vi hơn người, trong mắt bọn họ đều là ngọn lửa thiêu đốt, dùng hết toàn lực cùng Minh ma chém giết.

Nàng nhớ tới bộ dáng U Vô Mệnh trước khi xuất phát, hắn biếng nhác nói với bọn họ, có thể sống, liền không cần chết.

Có thể sống, liền không cần chết.

Nàng hít sâu một hơi, nhảy xuống mặt đất, nhặt lên một thanh đao đã mất đi chủ nhân từ trên mặt đất.

Thanh đao cầm lên tay vừa lạnh vừa nặng, chuôi đao dính nhớp, không biết dính máu người hay dính máu Minh ma.

Nàng dùng hai tay cầm chuôi đao, đem nó từ trên mặt đất kéo lên.

Có thể ra một phần lực, liền ra một phần lực.

Giá phòng ngự hắc thiết la hình võng, Minh ma chen chút leo chi chít lên như những quả nho dày đặc trên giàn giá.

Tang Viễn Viễn vung đao lên, dốc hết sức lực, từ trong võng đâm ra.

' vèo ——'

Cảm giác mũi đao đâm vào thân Minh ma quả một lời khó nói hết.

Máu nóng bắn ra, nàng híp híp mắt, dùng sức rút đao ra.

Một con Minh ma thảm thiết kêu gào, rơi xuống.

Tang Viễn Viễn thu hồi đao, miệng há to thở phì phò, nhịn không được phát ra tiếng cười khẽ. Mặt thì cười, nhưng một bên có nước mắt nóng hổi rơi xuống.

Có bàn tay chụp mạnh vào bả vai nàng.

Nàng nghĩ là U Vô Mệnh, quay đầu vừa thấy, lại là một binh lính hoàn toàn xa lạ.

Hắn hướng về phía nàng, giơ ngón tay cái lên.

Nàng gật gật đầu, tiếp tục xoay người đối phó những Minh ma đang bò lên giá phòng ngự hắc thiết .

"Để ý đầu lưỡi chúng nó!" Một thân đao nghiêng một phía đâm xoạt

trước mặt nàng, thay nàng ngăn lại một kích.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu vừa nhìn thấy, lại là một gương mặt xa lạ khác.

"Đa tạ!"

Giờ khắc này, nàng đã là quên mất U Vô Mệnh là người điên, cũng đã quên tiếng xấu của U Châu quân. Nàng chỉ biết, người bên trái phải của nàng đều là những chiến hữu có thể giao phó tính mạng, mà nàng cũng sẽ đem hết toàn lực thay người khác chặn lại đòn tập kích sau lưng.

Nếu là trên chiến trường bình thường, con gà yếu như Tang Viễn Viễn khẳng định sống không quá nửa phút. May mắn nơi này còn có giá phòng ngự hắc thiết, chỉ cần tránh khỏi đòn tập kích bằng lưỡi dài của Minh ma sẽ không chịu bất luận thương tổn gì.

Hoàn cảnh như vậy, chênh lệch giữa cường giả thu vi cao và cường giả tu vi thấp đều không còn quan trọng nữa, làm người như Tang Viễn Viễn cũng có thể đóng góp một chút cống hiến nho nhỏ.

U Vô Mệnh vẫn cứ phiêu phiêu trên đrinh giá phòng ngự hắc thiết, thỉnh thoảng sẽ giống như một con bướm lớn, lướt ra ngoài vung đao chém diệt một đám cuồng ma, xong lại nhanh nhẹn lướt trở về.

Linh Diệu cảnh.....

Tang Viễn Viễn bớt chút thời gian xoa xoa cánh tay bủn rủn, cười khổ.

Chênh lệch cũng không cần lớn như vậy đi!

Đột nhiên âm vang chấn động ầm ầm truyền đến.

Tang Viễn Viễn trong lòng hơi hoảng sợ, quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng không phải là Minh ma đột kích, mà là Hàn Thiếu Lăng mang theo người, đánh tới!

Mấy vạn người bước lên tường thành, dựa vào mảnh đất an toàn do U quân rửa sạch ra , bọn họ thực mau chóng mở rộng khu vực an toàn, ổn định bước chân.

Chiến cuộc có vẻ sắp định, Hàn Thiếu Lăng liền cưỡi ngự thú đi tới.

Loại thời điểm này thật ra không ai tính toán, không ai nghĩ đến cái gì ân oán tình thù. Có quân Hàn Châu cùng phòng thủ, hiển nhiên là trăm lợi vô hại.

Tang Viễn Viễn trong lòng rất là kinh hỉ, khuôn mặt đã dính đầy máu đen không tự giác lộ ra tươi cười.

Hàn Thiếu Lăng lại lần nữa cảm giác được trái tim bị một kích thật mạnh.

Nữ tử nhu nhược như vậy, cố hết sức xách theo đại đao như vậy, mồ hôi chảy qua gương mặt, một đôi mắt sáng ngời dị thường.

Khóe môi còn có má lúm đồng tiền nhỏ phảng phất như hũ mật, dìm chết người.

Hắn giống như rối gỗ mất hồn, ngơ ngẩn hướng về nàng đi đến.

Chỉ thấy một đạo hắc ảnh như cánh bướm lướt tới, ánh sáng xanh lóe lên, bức Hàn Thiếu Lăng lùi lại bảy tám bước.

Là U Vô Mệnh đã trở lại.

Hắn tiện tay chụp tới, đem thân ảnh nho nhỏ kia kéo vào trong lòng ngực.

Ngữ khí tràn đầy ghét bỏ: "Không phải nói mỹ nhân mát lạnh sạch sẽ sao, ngươi xấu muốn chết."

Tang Viễn Viễn giương mắt nhìn hắn, thấy tóc mai hắn quả thật sạch sẽ, một giọt mồ hôi cũng không có.

Nàng cong mắt cười: "Cho nên ngươi mới là mỹ nhân."

U Vô Mệnh: "....."

Chương 19: Dựa vào cái gì được đặc cách

"Cảm giác thế nào?" Ánh mắt U Vô Mệnh hơi phiêu phiêu, tránh cái đề tài mỹ nhân này.

"Tay mỏi quá." Tang Viễn Viễn thành thật không khách khí oán giận, "Đao quá nặng, không thích hợp với ta."

"Quay trở về lại tìm cho ngươi cái tốt hơn."

U Vô Mệnh chậm rì rì quay đầu, liếc Hàn Thiếu Lăng một cái.

Hàn Thiếu Lăng chỉ cảm thấy mỗi một sợi tóc đều không được tự nhiên, hắn thật sâu hít một hơi, nói: "Tối nay giờ Tý sẽ bắt đầu ' hồi triều ', theo dòng lũ ' hồi triều ', ít nhất phải chống đỡ được ít nhất năm canh giờ. Ngươi và ta cần đồng lòng hợp sức."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng nhấp môi. Thời gian này, ắt hẳn cũng vừa lúc Tang Châu vương đuổi tới.

Nhưng cho dù Tang Châu vương tới rồi, mở cửa thành nội trường thành, hai cánh quân U Hàn cũng không có khả năng chịu được áp lực của cả' hồi triều ' cùng ' đuôi khiếu ', chạy xuyên qua mười mấy dặm chiến trường mà lui về nội trường thành.

Vẫn là nên ở nơi này chống đỡ thôi.

Tất cả mọi người đều ý thức được, trận chiến này kiểu gì cũng sẽ vô cùng thảm thiết.

Hàn Thiếu Lăng khuôn mặt hơi hơi vặn vẹo: "Không diệt được Tang Châu, tuyệt không bỏ qua!"

"Xùy," U Vô Mệnh cười, "Ngươi có mạng đi ra khỏi đây rồi mới nói những lời tàn nhẫn đi."

Hàn Thiếu Lăng thu hồi hung ác nham hiểm trong mắt, dựng đứng trường kích màu bạc trong tay, hướng về phía U Vô Mệnh cười nói: "Tới, ngươi và ta thi đấu!"

"Được nha." U Vô Mệnh lười nhác đáp lời, chợt như một tia chớp màu đen, trở tay xuất đao, chém thẳng Hàn Thiếu Lăng.

"Đang ——"

Đao cùng kích chạm vào nhau,hai vị thanh niên vương giả kiệt xuất nhất Vân Cảnh vai chống vai, nhìn nhau mà cười' hắc ', sau đó phân ra hai hướng khác nhau, bắt đầu tung hoành bốn phía thu hoạch tính mạng Minh ma.

Mặc dù Tang Viễn Viễn vạn lần chướng mắt Hàn Thiếu Lăng cũng không thể không thừa nhận, người nam nhân này trên chiến trường cũng cực kỳ khí phách mê người.

Chỉ thấy ánh sáng bạc lập loè, trường kích múa ra âm thanh ' anh ' réo rắt đến cực điểm, từng mảnh Minh ma như cắt mạch ngã xuống, máu nóng tóe ra nhiễm đỏ khuôn mặt anh tuấn cương nghị

Nàng ngơ ngẩn mà nghĩ, kỳ thật đối vớivương giả như vậy mà nói, nữ nhân vĩnh viễn sẽ chỉ là tiêu khiển khi nhàn hạ đi. Trong kết cục hoàn mỹ của tiểu thuyết, cũng bất quá chỉ là Mộng Vô Ưu đánh bại hết tất cả nữ nhân, độc chiếm hậu cung Hàn Thiếu Lăng, hầu hắn một đường đi lên đỉnh mà thôi.

Này là có ý tứ gì.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Một nữ nhân cẩn thận cọ tới bên người Tang Viễn Viễn.

Nàng ta đáng thương vô cùng, vừa đẹp lại yếu ớt.

Mộng Vô Ưu.

Tang Viễn Viễn cảnh giác nhìn chằm chằm cái nữ chủ này.

Tuy rằng nàng biết Mộng Vô Ưu cũng không phải cái loại bạch nữ nhân ác độc khoác lớp bạch liên hoa, nhưng ở đây là chiến trường hung hiểm, bên người lại treo một cái đồ con chồng trước(*) động một chút liền thất thanh la thét chói tai lại hoàn toàn bất tử thì đúng là tìm chết.

(*)con chồng trước: nhân vật phiền phức không bao giờ chết.(:)))

Nàng Mộng Vô Ưu có hào quang bất tử, bản thân mình thì lại không có. Yếu bảo hộ mạnh? Làm gì có đạo lý này.

Vì thế Tang Viễn Viễn lấy thanh đao chắn trước người, cấm Mộng Vô Ưu tiếp cận.

"Không được lại đây." Nàng khẽ tàn nhẫn uy hiếp, "Còn dám tới gần, một đao chém ngươi."

Dù sao ai cũng đều biết nàng là người của U kẻ điên, nàng cũng không cần thiết biểu hiện bình thường.

Mộng Vô Ưu cả kinh lui hai bước: "Ngươi..... Ngươi sao lại như vậy!"

Tang Viễn Viễn đẩy mũi đao một cái, đem nàng ta bức lùi lại xa hơn.

Đôi mắt to của Mộng Vô Ưu nhanh chóng tràn nước mắt: "Hàn Thiếu Lăng thích ngươi như vậy, làm sao ngươi lại như thế này.....

Hắn rõ ràng nói, thích nhất nữ tử ôn nhu thiện lương....."

"Ai muốn hắn thích." Tang Viễn Viễn phất phất đao trong tay, "Tránh ra."

Mộng Vô Ưu che miệng, khiếp sợ vô hạn .

"Nơi này, nơi này chỉ có hai chúng ta là nữ tử, vì sao không thể chiếu cố lẫn nhau? Ngươi tại sao lại muốn trà trộn với nhiều nam nhân như vậy?"

Mấy binh lính vai u thịt bắp mặt mày dữ tợn này làm cho nàng ta áp lực cực lớn, nàng ta giống như một con tiểu bạch thỏ vào nhầm bầy sói, gấp không chờ nổi muốn cùng một con tiểu bạch thỏ khác ôm nhau sưởi ấm.

Lời vừa nói ra, những người mới vừa sóng vai chiến đấu cùng Tang Viễn Viễn tức khắc trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Một người đàn ông tráng kiệt nhe hàm răng dính máu ra, khinh thường nói: "Minh ma cũng sẽ không để ý chuyện trước người ngươi có nhiều ra hai luồng thịt hay không đâu tiểu cô nương à!"

Mộng Vô Ưu như là bị vũ nhục quá lớn, nàng ta khó có thể tin mà lắc lắc đầu, không ngừng thối lui về sau.

Tang Viễn Viễn nhịn không được nở nụ cười.

Ở trên chiến trường như vậy, làm gì còn chuyện phân biệt giới tính! Đại binh nói tuy rằng hơi thô bỉ, lại là lời nói đúng không thể phản bác được. Có hơi sức ra dáng vẻ kệch cỡm, không bằng giết thêm nhiều mấy con Minh ma giùm!

Mộc linh uẩn chữa trị đau nhức cơ bắp, nàng mau chóng nghỉ ngơi tốt, xách theo thanh đao không vừa tay kia lại lần nữa trở về trận tuyến lúc nãy.

Tuy rằng tu vi thấp kém, nhưng nàng lúc trước có khổ luyện qua vũ đạo cùng võ thuật, thân hình đặc biệt linh hoạt, vóc dáng lại nhỏ, rất thích hợp chen vào lấp mấy lỗ hổng nhỏ trong nhóm đại binh.

Nơi có nàng phụ trợ, áp lực có thể giảm bớt không ít, hơn nữa nàng là tu sĩ Mộc hệ, lúc toàn lực ra sức, bên người sẽ tự nhiên tụ tới một ít Mộc linh uẩn. Mấy linh uẩn này chứa đầy sinh cơ, đối với binh lính mệt mỏi khát khô trên chiến trường mà nói, mức độ thoải mái không thua gì từng đợt mưa phùn đổ xuống người lữ hành trên sa mạc.

Tang Viễn Viễn bất tri bất giác biến thành tiểu tướng được hoan nghênh nhất trên chiến tuyến.

Hàn Thiếu Lăng càng ngày càng thường xuyên đem ánh mắt hướng về phía nàng.

Như thế nào sẽ có..... nữ tử mê người như vậy? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, giờ phút này Hàn Thiếu Lăng nhìn Tang Viễn Viễn chỗ nào cũng đáng yêu đến cực điểm.

Mộng Vô Ưu nhận thấy được ánh mắt của tình lang, trong lòng càng thêm đau đớn như dao cắt. Nàng ta gọi một binh lính Hàn Châu lại, hướng về phía đối phương đòi binh khí.

Nàng ta..... Nàng ta cũng có thể!

Binh lính không tình nguyện mà cầm trường kiếm trong tay đưa cho nàng ta.

"A! Nặng quá!"

Trường kiếm lập tức rơi xuống đất.

Binh lính thấy nàng ta ngay cả kiếm cũng cầm không được, liền không hơi sức đâu cùng nàng ta nói nhiều, lập tức nhặt trọng kiếm

về xung phong liều chết tiến lên.

Mộng Vô Ưu ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu gối khóc rống lên.

"Ô ô ô..... Ta thật vô dụng! Ta làm sao lại vô dụng như vậy! Vì sao chuyện đơn giản như vậy ta đều làm không được..... Ô ô ô..... Ai tới dạy ta phải làm sao bây giờ....."

Tiếng khóc của nàng ta hấp dẫn một con Minh ma đang nằm phía dưới giá phòng ngự hắc thiết , nó lặng lẽ tìm hướng nàng ta, đột nhiên lè ra cái lưỡi dài, quấn lấy mắt cá chân nàng ta!

"A a a a a!" Mộng Vô Ưu thét chói tai, tê tâm liệt phế.

Gai ngược cắm vào da thịt,binh lính phụ cận nhanh chóng xoay người chặt đứt lưỡi Minh ma cho nàng ta, không ngờ phía sau lại có một con Minh ma khác thò lưỡi dài ra, câu lấy cổ binh lính đó.

Gai ngược cắm vào mạch máu, hai mắt người binh lính đột nhiên trợn trắng, tuyệt vọng há to miệng, trong miệng máu tươi phún ra như thác.

Lưỡi ma bị chặt đứt, binh lính cũng ngã xuống.

Mộng Vô Ưu ngốc lăng trong chốc lát, bổ nhào vào thân thể binh lính còn run rẩy, cố gắng lay động hắn.

"Ngươi không được chết! Ngươi không được chết! Cầu xin các ngươi, người mau tới, cứu cứu hắn, cứu cứu hắn !"

Nàng ta thật ra cũng không cố kỵ bản thân mình còn đang đổ máu ở mắt cá chân.

Tang Viễn Viễn tất nhiên là chú ý tới màn này.

Nàng khẽ nhích ra xa Mộng Vô Ưu một chút.

Loại khuê nữ ruột được Thiên Đạo chiếu cố này, đối với người khác mà nói, chính là đại tai tinh —— đối với nàng ta thân thiện, nhất định sẽ bị nàng ta liên lụy; muốn giết chết nàng ta, còn thảm hại hơn, nhìn xem lịch sử kết cục của đám pháo hôi đếm không hết sẽ biết.

Tốt nhất chính là cách ra xa xa, cả đời không qua lại với nhau.

Đại đao trong tay nàng rũ xuống, đang muốn tìm tòi một phen chợt thấy U Vô Mệnh giống như một con bướm đen lớn nhanh nhẹn lướt tới, mang một thanh kiếm mỏng tinh xảo đưa cho nàng.

"Không được chết," hắn uy hiếp nói, "Nếu ngươi dám chết, khi diệt Tang Châu , ta sẽ là người xung phong đầu tiên."

"Không được diệt Tang Châu!" Tang Viễn Viễn thở hổn hển, đôi tay chống trên đầu gối, giương mắt trừng hắn.

U Vô Mệnh vui sướng mà cười: "Nếu ngươi không chết thì được."

"Một lời đã định!" Tang Viễn Viễn tiếp nhận kiếm, hất tay hắn, xoay người chạy về hướng chiến trường.

Hắn đứng ở tại chỗ, trên khóe môi hiện lên tươi cười mà chính mình chưa từng phát hiện.

"U Vô Mệnh!" tiếng Hàn Thiếu Lăng xa xa truyền đến, "Ngươi sắp thua rồi!"

U Vô Mệnh rũ đầu, âm âm nở nụ cười.

Vì đi tìm cho nàng binh khí thích hợp, hắn thật sự trì hoãn không ít thời gian.

Đôi mắt dài nghiêng một cái, ánh mắt phiêu phiêu hướng Hàn Thiếu

Lăng, toàn vẻ bễ nghễ.

"Giờ ta bắt đầu nghiêm túc nga."

.....

Màn đêm buông xuống.

Trên giáo dài treo lên một mảng ánh đèn lãnh diễm, chiếu đến một mảng trắng bệch trên tường thành.

Tuy rằng ánh đèn sẽ thu hút Minh ma dồn dập tới, nhưng nếu chiến đấu trong bóng đêm lại cfon thương vong kinh người.

Cái nào có hại ít thì chọn cái đó, dù sao chủ yếu là thủ thành, có giết cũng giết mấy con Minh ma liều mạng đến gần nên cũng không nhiều như vậy. Chỉ cần không cho chúng nó vượt qua giá phòng ngự hắc thiết thì sẽ không xảy đại loạn gì.

Nguy cơ chân chính, là ở khi ' hồi triều '.

Quân Tang châu phản nghịch chiếm lĩnh nội trường thành cũng không ngăn trở Minh ma, hắn sẽ bảo tồn thực lực, một lòng muốn đẩy Hàn Thiếu Lăng, U Vô Mệnh vào chỗ chết.

Minh ma có thể vượt qua nội trường thành, nhảy vào đất liền. Tuy rằng chúng nó sớm hay muộn sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt, nhưng trước đó, nhất định sẽ mang đến cho đất liền một trời hạo kiếp mang đến sinh linh đồ thán.

Việc như thế này, đã mất nhưng có thể cứu vãn.

Giờ Tý đến.

Trăng bạc treo ở phía trên Minh Uyên dần dần biến thành trăng đỏ.

' đuôi khiếu ' kết thúc, ' hồi triều ' bắt đầu.

Ở khoảng giữa trong và ngoài trường thành, Minh ma sôi nổi quay lại đầu, nhào về hướng Minh Uyên.

Tang Viễn Viễn tuy rằng không cách nào thấy rõ toàn cảnh trường thành, nhưng chợt cảm thấy áp lực tăng vọt, làm nàng càng minh bạch tình huống trước mắt.

Vốn chỉ là chỉ cần chịu áp lực rất lớn ở một bên phía Minh Uyên, mà giờ phút này, hai mặt tường thành đồng thời vang vọng tiếng gầm gừ, Minh ma che trời. Giữa lúc này, thanh khí phản phất đã không còn, chỉ dư lại tà ma ngoại đạo!

Tuy có cường giả như U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng dẫn đầu hỗ trợ khắp nơi, nhưng vẫn có hai chỗ giá phòng ngự hắc thiết bị đứt đoạn, Minh ma tìm được khe hở, nổi điên hướng về lối thoát này điên cuồng tuôn ra.

Tình thế cực kỳ nguy hiểm! Minh ma chỉ cần vọt vào tới, là toàn bộ xong rồi.

Trong mắt U Vô Mệnh lập loè ánh sáng trầm mặc.

Sau một lúc đình, hắn cùng Hàn Thiếu Lăng đồng thời mở miệng.

"Phóng thú."

Tường thành phía trên hiểu rõ, thả vạn Vân Gian thú ra.

Chúng nó có móng vuốt cùng răng nanh, cũng có thân thể cường kiện.

Ra lệnh cho chúng nó lao ra tường thành, đón lấy dũng triều của Minh ma liều mạng ép ra ngoài, liền có thể đại đại giảm bớt áp lực lên tường thành.

Vân Gian thú cùng nài thú sớm chiều làm bạn, tình cảm thân như huynh đệ.

Quân lệnh ban ra, vô số binh lính nhất thời lệ rơi đầy mặt.

Nhìn một màn này, trái tim Tang Viễn Viễn cũng bị bóp lại.

Tầm mắt chuyển động, nàng khiếp sợ phát hiện Đoản Mệnh cũng đi theo đàn thú, dự bị nhảy ra chỗ hổng.

"U Vô Mệnh!" Nàng nhịn không được chạy tới bên người hắn, "Đoản Mệnh cũng phải đi sao?!"

Khoé môi hắn khẽ nhếch, trong đôi mắt đen hoàn toàn không có ý cười.

"Nó cũng là Vân Gian thú, dựa vào cái gì mà được đặc cách ?."

Tang Viễn Viễn không khỏi đưa tay che miệng.

Nó rất đặc biệt, nó chạy trốn nhanh như vậy, nó hiểu người như vậy, nó.....

Chính là đối mặt với những đôi mắt khác tràn đầy bi thống xung quanh mình, một câu nàng cũng nói không nên lời, cũng biết nói ra cũng vô dụng.

Đoản Mệnh thả người nhảy, nhảy xuống tường thành.

"Trở về, phải trở về....." Nàng dùng sức nháy đôi mắt, không cho nước mắt rơi xuống.

U Vô Mệnh rũ mắt quan sát biểu cảm của nàng, trong mắt lập loè một tia sáng trầm mà ai cũng không hiểu.

Vân Gian thú cùng cơn sóng dữ Minh ma khóa lại cùng nhau, hướng về Minh Uyên lao nhanh đi.

Mọi người không đành lòng coi, rũ đầu, ba chân bốn cẳng chạy đi tu bổ phòng tuyến một lần nữa, buồn rầu nhấp môi, điên cuồng đánh chết ma vật trước mặt.

Sự hy sinh của Vân Gian đổi lấy gần một canh giờ an bình.

Thực mau, phòng tuyến lại có chỗ báo nguy lần thứ hai!

Quân coi giữ người nào cung tinh bì lực tẫn, toàn tuyến gần như hỏng mất, thất bại gần ngay trước mắt!

Chương 20: Dễ dàng không thích

Tang Viễn Viễn biết, kết cục trong tiểu thuyết sắp trình diễn.

Chỉ không biết sau trận này, người bên cạnh còn sống được mấy người?

U Vô Mệnh theo như trong sách đã bị trọng thương, nếu còn muốn phân thần che chở cho nàng, chỉ sợ.....

Trong lòng chỉ cảm thấy từng đợt lạnh lẽo.

Chỉ mới xuyên không được một thời gian ngắn ngủi như vậy, giờ đã sắp kết thúc sao?

Nhưng nếu mà hại chết U Vô Mệnh, thật ra cũng coi như giúp cái thế gian này thoát không ít tai nạn, cũng coi như không có uổng công một chuyến.

Nàng tự giễu mà nghĩ.

Trong mơ hồ, phảng phất nơi nào đó vang lên tiếng sấm nổ mạnh trầm thấp.

Tiếng hắc thiết nghiền động như sấm, ầm ầm vang lên ngày một gần.

"Đây là....."

Chỉ thấy phía trên nội trường thành, một đợt hoả long(*) uốn lượn

mà đến, tốc độ thật mau, lá cờ mang từ "Tang" đón gió phấp phới.

(*) hoả long: giống như đạn pháo.

Tang Châu vương, tới rồi!

Vốn là Tang Châu vương lãnh binh, trực tiếp từ trong trường thành Tang Châu bôn tập mà đến, tránh không ít đường vòng, lại ước chừng đem hành trình ngắn lại một nửa!

Một tiếng hô thật lớn xuyên qua mảnh đất rộng lớn, quanh quẩn giữa bên trong và bên ngoài trường thành.

"Tang Thành Minh đã phản bội, các ngươi muốn chờ để trợ Trụ vi ngược(*), vẫn là nhanh chóng quy hàng?!"

(*) trợ Trụ vi ngược: giúp người gian làm chuyện xấu.

"Còn không mau mau quy hàng?!"

"Nhanh chóng quy hàng!"

Cửa thành mở ra, tinh thần mười phần mạnh mẽ như lang hổ, tự cửa thành trào ra là gót sắt bước qua sóng triều dũng mãnh của Minh ma, không chút lưu tình đem chúng nó xé rách thành muôn vàn khối rách!

Giờ phút này Minh ma đã ở hồi triệt, truy đuổi liền giống như truy đánh chó nhà có tang.

Quân Tang Châu l thực mau liền lướt qua mảnh đất giữa trong và ngoài nội thành, một thùng dầu hỏa bị khiêng lại đây, hướng về phía mặt bên ngoài trường thành, điên cuồng tưới lên núi Minh ma chất đống bên cạnh, đem chúng nó thiêu đến ' chi chi ' gào thét, lăn thành một đoàn.

Vạn nỏ đồng loạt bắn ra, mũi tên bắn vào không trung, bổ nhào vào giữa bọn Minh Ma đang lộn xộn bên dưới.

Áp lực phía trên tường thành chợt giảm!

Nhưng sắc mặt mọi người cũng không trở nên đẹp hơn.

Ai cũng không biết này đội quân Tang Châu này có phải tới xử lý bọn họ hay không. Đối phương đạn dược sung túc, binh hùng tướng mạnh, mà bên ta, mỗi người mỏi mệt không gượng nổi, sức chống đỡ cũng đã tiến tới cực hạn.....

Sắc mặt kém cỏi nhất đương nhiên thuộc về Hàn Thiếu Lăng.

Việc chặn giết đoàn người Tang Viễn Viễn đã bại lộ, hắn cùng Tang Châu có thể nói là xé rách hơn phân nửa mặt. Hắn không thể tưởng tượng được giờ phút này, Tang Châu vương đang chiếm cứ ưu thế tuyệt đối sẽ làm ra sự tình gì với hắn.

U Vô Mệnh giống như một đạo quỷ ảnh, dán sát vào Tang Viễn Viễn, phun khí nhẹ màng bên tai nàng.

"Tiểu Tang Quả, ngươi phải rời khỏi ta sao?"

Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy kia trong con ngươi đen nhánh là sát khí không chút nào che dấu.

Ta không có khả năng thả ngươi còn sống mà rời đi." Hắn cười cười, giữa muôn vàn máu đen, mặt hắn có vẻ trắng đến dị thường.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tang Viễn Viễn lại cảm thấy hắn tươi cười có chút yếu ớt, như là cành hoa nhỏ mọc lên trong mưa máu.

"Ta làm sao có thể rời ngươi." Nàng cong đôi mắt lên cười nói, "Ta đã nói chờ ngươi đánh thắng trận, ta sẽ mang ngươi về Tang Châu gặp cha mẹ còn gì."

"Thật ? Ta không tin." Bàn tay lạnh băng của hắn chậm rãi đỡ sau cổ nàng.

"Ta bị thương," hắn nói, "Nếu Tang Thành Ấm muốn cướp, ta không có khả năng để ngươi còn sống mà ra đi."

Đôi mắt đen của hắn trở nên thập phần trống rỗng, bàn tay dần dần dùng sức.

Tang Viễn Viễn đột nhiên bắt lấy xiêm y hắn, nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Đi cái gì, ta không đi! Ngươi bị thương nơi nào, mau để ta nhìn xem có nặng lắm không?!"

Thân thể hắn cứng đờ, sau một lúc lâu, buông lỏng tay ra, quái dị mà nhìn chằm chằm nàng.

Nhìn trong chốc lát, hắn cười.

"Thật là con gái lớn giữ không được! Tiểu Tang Quả, cha ngươi nếu biết ngươi ăn vạ ta như vậy, chỉ sợ bị chọc giận đến hộc máu ba lần luôn!"

Tang Viễn Viễn: "....." Còn không phải là vì để ngươi, cái kẻ điên này hạ ma trảo, giữ được mạng nhỏ?

"Được," hắn bắt lấy bả vai nàng, "Ta tin ngươi."

Hắn yên lặng nhìn chằm chằm đôi mắt nàng: "Đừng để cho ta thất vọng, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận vì đã đi vào cõi đời này."

Tang Viễn Viễn hơi ngượng ngùng mà cười cười.

U Vô Mệnh bị nàng cười một cái phát ngốc, trong đôi mắt đen đến tỏa sáng, tròng mắt chậm rãi chuyển động lên, giống như nhớ lại xem mình có phải nói sai cái gì rồi không.

Sau một lúc lâu, hắn mất tự nhiên ho khan một tiếng, bắt lấy nàng chuẩn bị đi xuống tường thành.

Giờ phút này, Tang quân đem một thùng dầu hỏa bật lửa đặt lên chiếc xe đẩy tay lùn bằng hắc thiết, đẩy hướng trái phải. Chỉ thấy vạn quân hỏa long kia ầm ầm ầm nghiền qua, đẩy ra ra cái thông đạo rộng lớn gần trăm trượng, Minh ma nhất thời không có cách nào vượt qua.

Một nam nhân râu xồm cường tráng cưỡi một con Vân Gian thú màu đỏ hồng, đứng dưới cửa thành.

Tang Viễn Viễn: "....." Người này là Tang Châu vương đúng không?

Thật ra, nếu bảo muốn cùng 'thân nhân' Tang Châu tiếp xúc, nàng có chút ngần ngại.

Đối với đám người Linh cô, nàng có thể dùng cớ mất trí nhớ qua loa lấy lệ vượt qua, nhưng nếu như bảo phải thay thế nguyên thân cùng người nhà nàng ở chung..... Tang Viễn Viễn cũng không biết nên tự xử như thế nào.

"Hàn Thiếu Lăng!" Nam nhân râu xồm vừa mở miệng, liền phát ra rít gào như hổ báo, "Đem nữ nhi của ta toàn vẹn giao ra đây! Nếu không ngươi cũng không cần xuống dưới nữa đâu!"

Hàn Thiếu Lăng đứng ở ven tường, cao giọng trả lời: "Tang Châu vương, ta cùng với phu nhân chỉ là có chút hiểu lầm, nàng không từ mà biệt, ngươi không những không khuyên, còn tấn công Cư Lâm quan của ta! Việc này ta còn chưa cùng ngươi so đo, ngươi hôm nay ngược lại dám hướng ta đòi người? Tang Châu vương, ác nhân cáo

trạng trước như vậy, cũng không phải là việc quân tử nên làm!"

"Ha hả ha hả....." Tang Thành Ấm cười, "Ta hôm qua mới liên lạc với nữ nhi, nàng ở chỗ này! Ta không đòi ngươi giao người thì nên đòi ai! Chẳng lẽ đòi U Vô Mệnh ?!"

U Vô Mệnh bước chân đang đi xuống tường đột nhiên ngừng lại một cái, trên mặt lộ ra một chút biểu tình chột dạ, lẩm nhẩm lầm nhầm nói: "Ngàn vạn đừng tìm ta."

Hàn Thiếu Lăng thấy ngữ khí Tang Thành Ấm chắc chắn, không khỏi cũng có chút buồn bực —— chẳng lẽ, Hàn Thập Ngũ đã mất liên lạc thật ra cũng không có xảy ra vấn đề gì , hắn ta chỉ là đem Tang Viễn Viễn đưa tới nơi này?

Nhìn chung quanh một vòng, tâm hắn trầm xuống thật mạnh. Hàn Thập Ngũ vẫn chưa về vị trí, ở trên chiến trường như vậy, đừng nói Hàn Thập Ngũ, liền tính chính mình thôi cũng tuyệt đối không có năng lực đơn thương độc mã giữ được một nữ nhân.

Cho nên, Tang Viễn Viễn đã đã xảy ra chuyện?! Nếu nàng ta xảy ra chuyện, nên ứng phó Tang Thành Ấm như thế nào?!

Đúng lúc đang kinh hãi, chiến giáp bỗng nhiên bị ai nhẹ nhàng kéo kéo.

Hắn nghiêng đầu vừa nhìn, liền thấy Mộng Vô Ưu mở to đôi mắt nai con, nhỏ giọng nói với hắn: "Ta có thể giả trang Tang vương nữ, trợ giúp đoàn người thoát thân trước đã."

Trong ánh mắt nàng ta toàn là cầu xin.

Nàng ra muốn tận khả năng để hữu dụng một chút.

Ánh mắt Hàn Thiếu Lăng lóe lên mấy cái, rốt cuộc nhắm mắt, cắn răng nói: "Được."

Hắn xoá bỏ lớp dịch dung trên mặt Mộng Vô Ưu, đem nàng ta kéo đến bên cạnh tường thành. Ánh trăng như máu, trên tường thành dưới ánh sáng đèn lồng mờ mờ ảo ảo chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng. Dưới hoàn cảnh như vậy, gương mặt kia của Mộng Vô Ưu cũng đủ để lấy giả tráo thật.

Hàn Thiếu Lăng lên tiếng nói: "Tang Châu vương, ta biết hôm nay việc này cùng ngươi không quan hệ. Để tránh nháo ra cái hiểu lầm gì, hết thảy chờ sau khi bình định ma họa lại bàn tiếp, như thế nào!"

"Được!" Tang Châu vương giọng nói như chuông đồng, "Rửa sạch con đường, hộ tống quân đội bạn trở về thành!"

"Rõ!"

Thế nhân đều biết Tang Châu vương không phải là tiểu nhân lật lọng âm hiểm.

Hàn Thiếu Lăng vung tay lên thật mạnh, tướng sĩ bị nhốt lục tục rút lui khỏi tường thành, theo thông đạo quân Tang Châu quân lập ra quay về nội trường thành.

Nếu nói đến lửa do Tang Châu quân chế tạo, nó giống như cái cầu bên trong sóng thần vẫn chưa rút đi. Tại bên trong sóng lớn mãnh liệt, hai đội quân Hàn, U hướng về nội trường thành uốn lượn mà đi. Bọn họ mất đi Vân Gian thú, mỗi người đều mỏi mệt chật vật.

Chả bù cho Tang Châu quân đang mở đường cho bọn họ, một đám tinh thần phấn chấn, như là đang áp tải tù binh.

Hàn Thiếu Lăng đứng ở đầu tường, trong lòng khó tránh khỏi bốc lên từng trận khuất nhục.

U Vô Mệnh thật ra sớm đã vô cùng cao hứng huề với Tang Viễn Viễn đi xuống tường, đang muốn đi ra ngoài, bị tay Tang Viễn Viễn nắm

một cái, bắt được ống tay áo.

"Ngươi nghe thử, có tiếng gì thì phải?" Nàng khẩn trương hỏi.

U Vô Mệnh nghiêng tai lắng nghe một lát, lắc lắc đầu: "Không có tiếng gì."

"Ta cứ cảm thấy có thứ gì cào bên ngoài cửa. Có thể là Đoản Mệnh hay không?" Nàng nháy mắt, vẻ mặt chờ mong.

U Vô Mệnh cúi đầu nhìn nàng.

Dưới cửa thành không ánh sáng, một mảnh bóng đêm u tối, phảng phất có nghe tiếng suối, hướng về phía hắn gần một chút, lại gần một chút.

"Không phải." Tiếng nói của hắn có chút nghẹn, "Chúng nó đều đi xuống."

Cái chữ đi xuống này tất nhiên không phải chỉ tường thành, mà là chỉ Minh Uyên.

Mấy vạn Vân Gian thú cùng Minh ma khóa lại với nhau, thẳng tắp rơi xuống Minh Uyên, tuyệt không thể nào còn sống.

U Vô Mệnh nhìn đến trước mắt như suối trào đang mạnh mẽ trào ra, nữ tử phát ra âm thanh nức nở.

"Dễ dàng động tình cảm như vậy sao?" Hắn nhẹ nhàng véo véo cằm nàng, "Thích ta, cũng là dễ dàng như vậy?"

Ngữ khí hắn bình đạm giống như cục diện đáng buồn: "Dễ dàng thích, dễ dàng không thích."

Tang Viễn Viễn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên trong lòng lại có cảm ứng, nàng vội vàng lắc lắc đầu: "Không đúng, ta thật sự cảm

giác được."

Nàng bắt lấy tay hắn, hai mắt phát sáng: "Ta cảm thấy nó hẳn là ở nơi đó, nhìn một cái thôi được không?"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng tránh thoát, đem tay chắp ra phía sau, lạnh lùng mà cười: "Cho dù có phải, ta cũng không có khả năng mở cửa. Quá nguy hiểm."

"Chỉ mở cửa nhỏ, mở một chút!"

Hắn cười đến lồng ngực run loạn: "Tiểu Tang Quả, ngươi thật sự điên rồi. Thôi cũng được, nếu nó không ở bên ngoài, ta liền đem ngươi quăng ra ngoài!"

Hắn ném nàng xuống, hướng về phiến cửa sắt gần nhất đi đến: "Mở cửa!"

Không người dám đưa ra dị nghị.

Cửa nhỏ hắc thiết từng phiến từng phiến bị mở ra.

U Vô Mệnh phủi tay, thẳng một đường đi ra phía ngoài.

Tang Viễn Viễn chạy phía sau đuổi theo hắn. Ý niệm trong lòng nàng đang sôi trào, tựa như ấn cáo gáo rỗng vào lu nước, có ấn thế nào cũng ấn không xuống.

Lỡ như may mắn, lỡ như?

Đoản Mệnh đã gian nan sống sót như vậy, chạy trốn lại nhanh hơn bất luận một con Vận Gian thú nào. Rất giống nàng, vô luận tình trạng gì đều phải nỗ lực sống sót, hơn nữa phải làm được tốt nhất.

Cuối cùng một miếng cửa sắt nhỏ hướng vào phía trong kéo ra.

Minh ma tuy ở đang chi chít quay về, nhưng số lượng chúng nó thật sự là quá nhiều, ma chèn ma, q nhìn thấy nơi đây mở một lỗ hổng, lại nghe thấy được huyết khí của người sống, hắn sẽ lập tức quay đầu điên cuồng đổ qua.

U Vô Mệnh ấn vai Tang Viễn Viễn xuống, đưa miệng phủ bên tai nàng, thân thiết hỏi: "Thấy rõ ràng chưa?"

Trừ bỏ Minh ma, cái gì cũng không có.

Mặt đất chồng chất xác chết Minh ma thật dày, cao chừng nửa thân người, đưa mắt nhìn lại, trừ bỏ dòng nước lũ màu đỏ mãnh liệt kia thì cái gì cũng không có.

Nào có Vân Gian thú nào. Bất luận sinh vật gì ở chỗ này đều sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Tang Viễn Viễn khó nén mất mát.

Đang muốn lui ra phía sau, bỗng nhiên nghe được thanh âm ' tạch tạch tạch '.

Rất giống tiếng móng vuốt cào cửa.

Lần này, U Vô Mệnh cũng nghe rõ ràng.

Hắn trừng mắt, cúi xuống nhìn lại.

Liền thấy cách đó không xa dưới đống xác Minh ma, một con lông xù xù đang vươn móng vuốt, lông nó đã nhuộm thành màu đỏ đậm, đang lay lay cánh cửa hắc thiết.

U Vô Mệnh: "....."

"Đoản Mệnh?" Tang Viễn Viễn mừng rỡ gọi một tiếng.

Một cái đầu đưa ra tới.

Lại một cái đầu đưa ra tới.

Còn có một cái đầu nữa cũng đưa ra tới.

Vân Gian thú từng con lại từng con, từ dưới núi thi thể Minh ma chui ra tới, phát ra tiếng phì phì trong mũi nhảy vào cửa nhỏ.

Con dẫn đầu kia đặc biệt đắc ý, hướng về phía U Vô Mệnh thả một chuỗi hí rất dài.

Chương 21: Chỉ nói ba chữ

U Vô Mệnh trừng mắt nhìn nhóm Vân Gian thú, biểu cảm cực kỳ ngoạn mục.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, đám Vân Gian thú lại còn hẳn hơn một ngàn con, đều là ngày thường thích vây quanh Đoản Mệnh, đi theo nó học tập kỹ thuật chạy vội gì đó. Hôm nay chúng nó đi theo Đoản Mệnh, sau khi quăng người ném mình cắn xé Minh ma liền sấn loạn chui vào phía dưới mấy xác chết đầy đất, tứ chi quỳ sát đất, một đường bò trở về.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh như người chăn dê, vội vàng lùa đám Vân Gian thú lông nhiễm máu đến đỏ đen này vào, đuổi theo bước chân của đại quân.

U Vô Mệnh không cho nàng cùng Tang Châu vương l nhận nhau, hắn gắt gao nắm chặt tay nàng, nàng đành phải mắt nhìn thẳng, bước ngang qua mặt Tang Châu vương.

Mắt thấy sắp thuận thuận lợi lợi trở về nội trường thành.

Ai cũng không dự đoán được, biến cố vào giờ phút này đã xảy ra.

Đang đứng trên tường thành giả trang Tang Viễn Viễn, Mộng Vô Ưu bỗng nhiên gân cổ lên la lớn: "Phụ vương! Giết U Vô Mệnh! Nếu không, ta lập tức từ nơi này nhảy xuống!"

Nàng ta thật sự liền bò tới lỗ châu mai trên tường.

Vị này trời sinh là sứ giả chính nghĩa, tâm tâm niệm niệm vẫn muốn thay trời hành đạo, diệt trừ cái đại hoạ U Vô Mệnh này.

Ánh mắt Hàn Thiếu Lăng hơi hơi chợt lóe, chợt, bày ra thái độ sống chết mặc bây.

Nếu thật sự có thể ở chỗ này diệt trừ U Vô Mệnh..... Hắn cần phải ngẫm lại như thế nào chia ít lợi nhuận từ trong tay Tang Thành Ấm.

Thanh âm nữ tử trẻ tuổi gân cổ lên thét chói tai nên đều có thể nghe rõ ràng, giờ phút này thế cục loạn như vậy, Tang Thành Ấm lại là cái kẻ ngốc nghếch yêu con như mạng, không chừng có thể bắt hắn làm xong đại sự.

Thần sắc Hàn Thiếu Lăng lạnh lùng, đáy mắt tia sáng u ám lập loè.

Vừa nghe lời này, tầm mắt âm u của Tang Châu vương lập tức hướng về phía sau lưng U Vô Mệnh.

Hắn chậm rãi nâng tay lên, liền thấy vô số cường cung kính kéo căng nỏ, hướng vào U Vô Mệnh đang cách xa hơn trăm trượng.

U quân đang đứng gần vội vàng xúm lại, đem chủ quân bảo hộ ở giữa.

Tang Viễn Viễn không cần quay đầu lại cũng có thể cảm ứng được sát khí trầm trọng kia.

"Ngọc giản!" Nàng vội vàng nâng tay lên.

Khi cùng bọn Linh cô tách ra, trên người nàng mang theo hai viên ngọc giản đưa tin, sau cái trò tắm chung thì chúng nó đều rơi xuống tay U Vô Mệnh. Hôm qua khi hướng Tang Châu vương cầu cứu đã dùng một viên, trên người hắn còn có một khác cái.

"Không cho." U Vô Mệnh lười nhác nói, "Ta lúc này không muốn giết

ngươi."

Quanh mình đã có Tang quân vây đến, mắt thấy chiến tranh căng đến mức chạm vào là nổ ngay, Tang Viễn Viễn trong lòng nôn nóng, nói, "Ta sẽ không nói cho phụ vương ta và ngươi ở bên nhau."

"Ta tin sao?" Hắn nheo lại đôi mắt, biểu tình nhàn nhạt.

"Ta chỉ nói ba chữ, chỉ ba chữ." Tang Viễn Viễn bắt lấy vạt áo trước ngực hắn, một đôi mắt mềm mại ngập nước mở to nhìn hắn chăm chú.

Biểu tình của U Vô Mệnh dần dần cứng đờ.

Hắn giống như con rối gỗ, lấy ngọc giản ra nhét vào trong tay nàng.

Tang Viễn Viễn cũng không khách khí, vội vàng bóp vỡ ngọc giản.

Tang Châu vương đang muốn phất tay hạ lệnh công kích, bỗng nhiên động tác dừng lại, đột nhiên rũ đầu xuống, thật cẩn thận từ bên hông lấy ra ngọc giản đang toả ánh sáng lấp lánh.

Ngọc giản nho nhỏ nằm trên bàn tay to thô ráp của hắn, hiện ra có vài phần buồn cười.

Hắn chậm rãi nâng lên một chút, nhìn phía tường thành.

Trên tường thành là một nữ tử giống nữ nhi hắn như đúc, đang vẫy vẫy hai tay, kêu to hét lớn.

Nàng ta không phải.

Ánh mắt Tang Châu vương tối sầm lại.

Tiểu Tang Quả nhà bọn họ, tuyệt đối sẽ không làm ra cái trò hề này.

Nữ nhân này là Mộng Vô Ưu kia.

Hắn hơi hơi nheo đôi mắt mãnh hổ, tầm mắt dừng trên ngọc giản trong tay. Ngọc giản lóe lóe, một thanh âm rõ ràng trấn định phiêu ra tới ——

"Kêu nàng nhảy."

Tang Châu vương vỗ chòm râu bồng bềnh thật lớn, ha hả cười to.

"Thu binh!"

Cung tiễn thủ cùng binh tướng bối rối thu tay lại phía sau lưng.

Quân Tang Châu không hề để ý tới Hàn Thiếu Lăng vẫn còn đứng trên tường thành, động tác bọn họ lưu loát bày ra hành quân trận, rút lui vào phía trong trường thành như thủy triều.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Ráng dọn một cục đá không ngờ bị đá đập trúng chân mình!

May mà giờ phút này Minh ma đã lui khá nhiều, dưới tình huống thân binh bảo vệ xung quanh, hắn bắt lấy Mộng Vô Ưu đang vẻ mặt mờ mịt, lưu lại vô số xác chết sau lưng, chật vật rút về nội trường thành.

Tốn thời gian chừng nửa canh giờ, thân vệ tổn thất gần một phần ba.

Đôi mắt Hàn Thiếu Lăng đều tái rồi.

Khó khăn trở lại nội trường thành, lại thấy Tang Châu vương như là một hung thần ác sát nổi giận đùng đùng, hai tay khoanh trước ngực, ngồi trên một cái ghế gỗ ở giữa cửa thành, chặn đường đi.

Ở phía sau ông, cung tiễn thủ đã bày xong trận, tiễn nằm trên dây cung kéo căng, linh uẩn oánh oánh tỏa ánh sáng.

"Ngươi thực giỏi. Hàn Thiếu Lăng, ngươi thực giỏi." Trong chòm râu rậm rạp lộ ra một ư miệng đang cười giả, "Đem cái đồ dỏm như vậy thay thế được nữ nhi bảo bối của ta. Người trẻ tuổi rất có ý tưởng nha."

Da đầu Hàn Thiếu Lăng tê dại.

"Tang Châu vương," hắn hít sâu một hơi, nói, "Sự tình liên quan đến danh dự phu nhân, có chút lời nói chúng ta nói ngầm sẽ càng tốt."

Tang Châu vương cười đến run râu, chiến giáp trên mình ' tranh tranh ' rung động, nói: "Ta nhổ vào! Tang thị vương nữ của ta hành động chính nghĩa, ngồi cũng thẳng lưng ! Nhưng thật ra là ngươi, Hàn Thiếu Lăng, chứa chấp tam tà, tâm tư ác độc, hôm nay còn muốn xúi giục bổn vương động thủ với bạn bè U Châu, ngươi lại có thể làm vậy được?"

Hàn Thiếu Lăng đột nhiên gục đầu xuống, nói: "Tang Châu vương đã biết nàng ta là tam tà, đương biết ta cũng bất đắc dĩ và khốn đốn."

Giờ phút này hắn chỉ có thể yếu thế.

Phu nhân ngày đại hôn xảy ra chuyện, lòng ta như đao cắt, ngày ngày mượn rượu tưới sầu." Thanh âm Hàn Thiếu Lăng thấp thấp bay ra.

Lời vừa nói ra, Tang Thành Ấm lập tức đồng cảm như bản thân mình cũng bị. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Thiếu Lăng, nhưng người nam nhân này rũ đầu, nhìn không thấy biểu tình của hắn.

"Nhạc phụ cũng thấy, nàng ta giống hệt phu nhân, tiểu tế nhất thời ý loạn tình mê, tạo thành sai lầm lớn, hiện giờ hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể tận lực đền bù."

Tang Thành Ấm vuốt râu cười to, nhìn chung quanh tả hữu: "Nhìn một cái đi, Hàn Châu vương cũng túng thành thế này à, bắt đầu đánh bài thân tình sao?"

Hàn Thiếu Lăng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hai tia sáng lạnh lẽo thấu xương: "Nhưng mà, phu nhân không nghe ta giải thích, không màng ta khó xử, tự tiện rời Hàn Đô, trước đó còn cùng U Vô Mệnh náo loạn ra lời đồn đãi làm mất mặt mũi ta hết! Việc này, có phải cũng có lỗi nhạc phụ dạy nữ nhi không nghiêm ?!"

Nam nhân nhiều vợ được luật pháp bảo hộ, mà nữ nhân, mặc dù bị người khác đơn phương mơ ước cũng là sai. Thế giới này chính là không công bằng như vậy.

Tang Thành Ấm khóe miệng xả ra: "Quả nhiên người cùng cầm thú nói đạo lý không thông! Một khi đã như vậy, ta cùng với ngươi cũng không cần nhiều lời làm gì! Hôn sự này cứ từ bỏ như vậy đi!"

"Có thể." Hàn Thiếu Lăng không cần nghĩ ngợi.

Tang Thành Ấm mỉm cười nghiêng nghiêng đầu: "Vậy làm phiền Hàn Châu vương trước ký hoà li thư này."

Bên cạnh một nam tử trung niên nhìn có vẻ như sư gia đi ra, đem một tờ giấy lụa gấm đưa tới trước mặt Hàn Thiếu Lăng.

Một chữ ký hai bên chia tay, đều an bài tốt.

Nửa canh giờ này, Tang Thành Ấm thảnh thảnh thơi thơi ngồi chỗ này, một bên nhìn Hàn Thiếu Lăng cùng Minh ma chém giết, một bên chuẩn bị cho hắn đủ loại ' kinh hỉ '.

Chỉ cần một chữ ký này, tất cả quyền chủ động liền nằm trong tay Tang Châu.

Đối diện một loạt tiễn thủ chứa đầy linh uẩn, Hàn Thiếu Lăng chỉ có thể mím mím đôi môi, ở trên hoà li thư điểm tô cho Tang Viễn Viễn vô cùng xin đẹp và nói xấu chính mình ký xuống tên hắn.

Có hòa li thư trên tay, Tang Châu liền có thể nhờ Thiên Đô triệu hắn nhập kinh hòa li.

Trong lòng Hàn Thiếu Lăng có cảm tưởng gì thì không thể hiểu hết, nhưng trên mặt lại trước sau bình tĩnh như cũ, khóe môi thậm chí treo một chút ý cười khách sáo.

Tang Thành Ấm híp đôi mắt hổ, yên lặng nhìn hắn.

Hàn Thiếu Lăng không thể so với U Vô Mệnh, hắn không động đậy đến.

Vân Cảnh mười tám châu, quan hệ rắc rối phức tạp. Luận quan hệ thân thích, Hàn Thiếu Lăng kỳ thật vẫn cháu trai của phu nhân nhà mình.

Mà Hàn Châu của Hàn Thiếu Lăng trấn thủ chính là châu bị thế tấn công của Minh ma mãnh liệt nhất trong năm châu, nếu là chủ quân xảy ra chuyện, thế lực bên trong Vân Cảnh lại một lần nữa cần thời gian sắp xếp lại, lúc đó phòng tuyến Hàn Châu chỉ sợ khó bảo toàn.

Đất liền không phải ở đâu cũng có hắc thiết trường thành tới ngăn trở ma họa, nếu là một châu bị diệt, khoảng cách đến toàn cảnh bị diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Huống hồ, chuyện Tang Thành Minh làm phản, phương diện Tang Châu không thoát được can hệ, chuyện này Thiên Đô quyết định xử lý như thế nào sẽ phụ thuộc rất lớn vào mức độ tổn thất trầm trọng của Hàn Châu. Nếu động đến Hàn Thiếu Lăng, Tang Châu chỉ sợ nhận không nhận nổi cơn giận lôi đình của Thiên Đô!

Còn U Châu.....

Nữ nhi nếu không ở bên người Hàn Thiếu Lăng, vậy nhất định cùng U Vô Mệnh ở bên nhau. Tang Châu vương nhẹ nhàng rũ mí mắt xuống, ánh mắt dần dần thâm trầm.

Mà giờ phút này, trong ư Hàn Thiếu Lăng cũng có sóng ngầm cuồn cuộn. Tin tức cuối cùng về Tang Viễn Viễn mà hắn có được đó là nàng bị Hàn Thập Ngũ mang đi.

Tang Thành Ấm nói, hôm qua cùng nàng liên lạc qua, nàng ở chỗ này.

Hôm qua, ' dũng triều ' chưa đến. Trải qua một ngày một đêm kịch biến này, nữ nhân kia nhất định thập tử vô sinh.

Cho nên hết thảy đều không sao cả. Chỉ cần đem Tang Thành Ấm lừa gạt cho qua, đừng cho hắn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cắt đi ích lợi gì thì đó đã là kết quả tốt nhất.....

Trong lòng Hàn Thiếu Lăng thậm chí có vài phần buồn cười —— loại l thời điểm này không nói chuyện ích lợi, lại buộc hắn ký cái hòa li thư gì, người Tang Châu quả nhiên là hữu dũng vô mưu, xử trí theo cảm tính.

Người đang xử trí theo cảm tính, Tang Châu vương, nói: "Tạm thời như vậy. Việc hôm nay thật ra đã gõ cho ta hồi chuông cảnh báo. Hàn Châu vương, đường biên phòng ngự của ngươi thật sự là quá mức có lệ, một tên phản nghịch lĩnh ba vạn kẻ hèn liền có thể suýt nữa gây nên đại hoạ. Ta thấy cái Cư Lâm quan ki vẫn là giao cho lão phu thay ngươi tới thủ đi!"

"Cũng không phải chuyện lớn gì, ngươi mỗi năm còn tiết kiệm được quân lương cho Cư Lâm quan còn gì, bổ sung vào nơi này là được rồi." Trên mặt Tang Châu vương hiện lên nếp nhăn khi cười.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Tang Châu vương phất phất tay, một tờ giấy hiệp nghị lại đẩy đến trước mặt Hàn Thiếu Lăng, đúng là giấy tờ đem vùng Cư Lâm quan cắt cho Tang Châu.

Giờ phút này không có lựa chọn nào khác, Hàn Thiếu Lăng chỉ có thể dứt khoát lưu loát mà ký xuống công văn đưa qua. Trong lòng tính toán làm thế nào cắn lại cái lão Tang Thành Ấm tham lam này một cái, bắt hắn cả vốn lẫn lời đều trả về.

Tang Châu vương thở dài: "Người già rồi chính là không còn dùng được, tai điếc mắt mù, chuyện gì cũng làm không tốt. Đế quân ước chừng sẽ cho ta thoái vị nhường hiền thôi. Ai! Thôi thôi, cũng là thời điểm về nhà dưỡng lão rồi."

Hàn Thiếu Lăng: "....." Có thể, thực có thể. Một cái lão không còn dùng được thoái vị nhường hiền, liền mẹ nó kim thiền thoát xác. Tang thế tử kế vị, cùng với Tang Thành Ấm tại vị thì có cái gì khác nhau?!

Có, vẫn là có khác nhau. Ví dụ như sai lầm của Tang Thành Ấm toàn bộ không thể tính lên đầu tân vương.

Hàn Thiếu Lăng hít sâu hai ngụm khí, đang muốn dẫn người rời đi, liền thấy Tang Thành Ấm kia lại một lần nữa nâng bàn tay to dày đặc vết chai lên: "Hiền chất, làm phiền đem cái trần tình thư này ký nha."

Hàn Thiếu Lăng nhận được giấy trong tay, nhìn nội dung liền muốn hộc máu.

Mặt trên đoan đoan chính chính viết, nhân lúc Hàn Thiếu Lăng thất trách, làm cho biên cảnh bị nghịch tặc Tang Thành Minh dễ dàng đột phá, Tang Châu vương ngăn cơn sóng dữ, cứu Hàn Châu quân qua cơn nước lửa nguy nan, công lớn hơn tội, hy vọng đế quân minh giám.

Chỗ ký tên còn cẩn thận chừa chỗ to to cho hắn, để hắn ký tên còn đủ chỗ hạ vương ấn.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

.....

Sự tình phát sinh ngoài cửa thành Tang Viễn Viễn một mực không biết, nàng bị U Vô Mệnh mang về hành cung tạm thời của U quân.

U Vô Mệnh thấy nàng mặt ủ mày chau, liền cười: "Ngươi sợ cái lão gia hoả Tang Thành Ấm kia bị hại?"

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Việc này rốt cuộc là do người Tang Châu dựng lên, phụ thân khó thoát can hệ."

U Vô Mệnh cười đến thân thể gập trước gập sau: "Ngươi rảnh quá đi nhọc lòng suy nghĩ lung tung đi Tiểu Tang Quả! Cái thế gian này ngốc nhất cũng chỉ có một mình ngươi!"

Tang Viễn Viễn không phục lắm: "Ta ngốc chỗ nào?"

U Vô Mệnh nheo lại đôi mắt xinh đẹp, khóe môi chậm rãi hiện lên một tia cười tận xương tủy.

Môi mỏng hé mở, thanh âm nặng nề rơi xuống: "Thích ta, còn chưa đủ ngốc sao. Ta cũng không phải là người tốt gì đâu Tiểu Tang Quả....."

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn hắn.

Con ngươi đen nhánh lại sáng quắc, khóe môi không thèm che dấu khát ý, làm nàng không tự giác mà run rẩy một chút.

"Tang Thành Ấm tất nhiên sẽ lợi dụng để lấy được một tờ hòa li

thư." Hầu kết U Vô Mệnh lăn lộn, giọng hắn vô cùng nghẹn ngào, "Cho nên Tiểu Tang Quả, ngươi còn muốn bắt ta nhẫn một thời gian, có phải hay không?"

"Ta nhịn không nổi." Cánh tay hắn dần dần buộc chặt, đem thân hình mềm mại của nàng hung hăng khảm trên chiến giáp của hắn, "Ta nhịn không nổi, Tiểu Tang Quả. Ta muốn, hôm nay liền....."

Hắn liền kề sát tai nàng trầm thấp phun ra tiếng, hô hấp thật dụ người.

Chương 22: Là ta nghĩ quá nhiều

Tiểu Tang Quả, ta hôm nay liền muốn....."

Hắn ở bên tai nàng trầm thấp phun một câu, hô hấp dụ người.

Tang Viễn Viễn nhịn không được hỏi: "Một chút đã nhịn không nổi, nhiều năm như vậy, ngươi như thế nào sống tới bây giờ?"

U Vô Mệnh giống như bị điểm trúng tử huyệt, cứng đờ một lúc lâu, đột nhiên đem đầu hướng về người bên cạnh, hất hàm nói nói: "Nghĩ cái gì vậy Tiểu Tang Quả, ta sẽ thiếu nữ nhân à?"

Tang Viễn Viễn "À" một tiếng, héo héo gục đầu xuống, nói: "Đúng vậy. Ngươi là lang quân tốt như vậy, muốn cái dạng nữ nhân gì mà không có."

Đầu nhỏ của nàng càng rũ càng thấp, ngữ khí càng thêm mất mát: "Là ta suy nghĩ nhiều quá."

U Vô Mệnh khóe mắt nhảy thẳng, khóe môi hạ vài cái, nghẹn trong chốc lát, hung hăng nghẹn ra một chữ: "Ừ!"

"Cho nên....." Tang Viễn Viễn thấp thấp giọng tiếp, "Ngươi cố ý hù ta sợ, đường đường U Châu vương, sao có thể có thể giống như tên nhóc lông còn chưa mọc hết chưa từng thấy qua nữ nhân, mấy ngày cũng nhịn không được đâu."

U Vô Mệnh: "....."

Hắn ẩn ẩn cảm thấy hình như có chỗ nào nào không đúng lắm, nhưng giờ này khắc này, hắn chỉ có thể nói ——

"Ờ, tất nhiên là dọa ngươi."

Tang Viễn Viễn không dám có ý kiến, nàng vẫn làm một bộ dáng buồn bực, nâng đôi mắt nhìn nhìn nơi xa, bất động thanh sắc chuyển đề tài.

Nàng nói: "Minh ma tiến lên đất liền rất nhiều, không biết sẽ làm ra bao nhiêu thảm kịch."

U Vô Mệnh nói: "Sẽ không. Viện quân của Hàn Thiếu Lăng cũng nên tới rồi. Ta cũng nên lui quân."

Nàng cảm thấy thanh âm hắn có chút mờ mịt, nhịn không được nghiêng đầu lại nhìn hắn một cái, thấy hai mắt hắn trống rỗng.

Trong lòng nàng hiện lên một tia quái dị. Bỗng nhiên liền rùng mình một cái.

Ai cũng biết Thiên Đô muốn U Vô Mệnh chết.

Hắn tựa như khối gạch, chỗ nào có ma họa ném về đó dọn. Hắn nếu phản, mười bảy châu còn lại liền có thể giương cờ chính nghĩa thảo phạt hắn; hắn không phản, lực lượng sẽ bị làm cho suy yếu, phát triển lên cũng bị người dùng thủ đoạn mềm dẻo cắt hết huyết nhục.

Mà cái U Vô Mệnh được đến bất chỉ là cái chức suông, nghe có vẻ đường hoàng hoa lệ thôi.

Hôm nay thực lữ U Vô Mệnh tổn thất nhiều, nếu Hàn Thiếu Lăng quyết tâm muốn giữ hắn lại.....

Ai có thể giết U Vô Mệnh, tuy không được công nhiên khen thưởng, nhưng ngầm thì nhất định có thể vớt được mấy chỗ tốt từ Thiên Đô.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh dùng một loại ánh mắt vặn vẹo quái dị nhìn chằm chằm nàng, ngón tay chậm rãi nâng cằm nàng, "Ngươi là đang tội nghiệp ta ? Nghĩ cái gì đâu không, chỉ bằng Hàn Thiếu Lăng làm sao giữ được ta."

Nói chuyện một chút liền thấy U quân lặng yên không một tiếng động thu thập tốt hành trang, hướng về phương nam xuất phát.

"U Vô Mệnh," Tang Viễn Viễn làm như lơ đãng nhắc tới, "Ngươi không suy xét lấy ta làm lợi thế, để phụ thân ta hộ tống ngươi về U Châu sao? Nếu là Hàn Thiếu Lăng thật sự động sát khí, chỉ sợ....."

U Vô Mệnh nâng mi: "Vậy ta đây ở trước mặt nhạc phụ chẳng phải cả đời không dám ngẩng đầu!"

Trong mắt hắn đầy ánh sáng kiêu ngạo suýt nữa làm chói mắt Tang Viễn Viễn đang hoảng hốt.

Nàng cảm thấy bản thân mình có thể là có một chút Stockholm, trong nháy mắt này, trong lòng lại thực quỷ dị mà suy nghĩ ——' chẳng lẽ hắn thiệt tình muốn cưới ta? '

Tốc độ hành quân của U Châu quân lại một lần làm Tang Viễn Viễn nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ biểu hiện tố chất chiến đấu kinh người, cho dù vừa mới đã trải qua một trận chiến thảm thiết như vậy, mang theo nhiều thương binh như vậy, còn mất đi gần như hầu hết toàn bộ thú cưỡi, thế nhưng tốc độ tiến lên còn nhanh hơn cả lúc trước Hàn Thiếu Lăng mang quân chính quy hướng về Tây Cảnh.

Rất nhiều lần, Tang Viễn Viễn đều thấy đường chân trời nổi lên một phiến bụi đất ràng ràng, nhưng dưới sự dẫn dắt của U Vô Mệnh, mấy vạn U Châu quân giống như u linh, một lần lại một lần lướt ngang qua quân chính quy của Hàn Châu.

Ba ngày sau, U Vô Mệnh thuận thuận lợi lợi thông qua Cư Lâm quan không có gì phòng ngự, rời đi Hàn Châu, chọn tuyến đường đi Tang Châu, sau đó lại lên phía Bắc về U Châu.

Tang Châu quả nhiên giống như trong tưởng tượng của Tang Viễn Viễn, khắp nơi đều là một mảng màu xanh lục, vừa nhìn liền có cảm giác sinh cơ dạt dào. Nơi này thừa thải thiên tằm tang, trong rừng nơi nơi chốn chốn đều có thể thấy được nam tử cường tráng bận rộn cùng nữ tử tú mỹ xe sợi, là một mảnh đất vàng của dân phong thuần phác.

Ở một chỗ như vật, bình tĩnh an ổn mà vượt qua nửa đời, là an bài lý tưởng nhất trong lòng nàng.

"Nhớ nhà?" U Vô Mệnh đạm thanh hỏi.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Hắn đem cằm nhẹ nhàng gác lên đỉnh đầu nàng, buồn bã nói: "Ta sẽ mang ngươi về muộn một chút thôi. Chờ ta dưỡng thương tốt đã. Nếu không ta đánh không lại hai người kia đâu."

Hắn không chịu nói cho nàng biết hắn bị thương ở chỗ nào.

Hắn mặc thiết chiến giáp màu đen nên Tang Viễn Viễn cũng nhìn không ra được.

Một thân vệ từ xa đi tới, lướt đến bên cạnh Đoản Mệnh, đem mấy cái ngọc giản dâng lên cho U Vô Mệnh.

Lúc này, đại quân vừa mới đến trọng trấn đầu tiên ở biên cảnh với U Châu.

U Vô Mệnh hạ lệnh nghỉ ngơi tại nơi đây để chỉnh đốn, hắn đem Tang Viễn Viễn giao cho mấy bà tử trung niên tu vi thô tráng hầu

hạ, sau đó liền bấm vỡ ngọc giản vừa mới thu được vội vàng đi thư phòng.

Không biết có phải đa tâm hay không, Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn giống như có chút phấn khởi. Nàng thậm chí có chút hoài nghi cái ngọc giản kia có phải do ai thân mật đưa tới không.

Mấy cái bà tử trầm mặc ít lời, chuẩn bị tốt một thùng nước ấm, không màng kháng nghị của Tang Viễn Viễn, đem nàng rửa như rửa lát thịt, kỳ cọ sạch sẽ, lau khô bọt nước, sau đó dùng lụa bố dày nặng bọc lại, hự hự mấy tiếng rồi đem đặt lên giường trong phòng ngủ lớn lâm thời đã được quét dọn sạch sẽ.

Tang Viễn Viễn: "....." Đứa nào bảo không cần hầu ngủ đâu?

Chờ mấy bà tử kia rời khỏi, nàng thật cẩn thận lột cái kén lụa bố ra, đang muốn rời giường đi tìm xiêm y, chỉ nghe một tiếng vang ' kẽo kẹt ' nhỏ, cửa phòng bị người đẩy ra, hai nữ hầu cúi đầu, tay cầm khay bước nhanh đến.

Khi đến gần, nữ hầu đem khay nhấc lên một nửa, chỉ thấy tầng dưới của cái khay thế nhưng lại ẩn dấu một bộ bố màu đen.

Trực giác của Tang Viễn Viễn cảm thấy có gì đó không đúng, vừa muốn há mồm, liền thấy nữ hầu nâng lên một đôi mắt chứa đầy nước mắt.

Linh cô!

Nàng lập tức bưng kín miệng.

"Suỵt." Linh cô ra dấu, ý bảo người bên cạnh hỗ trợ, nhanh chóng thay Tang Viễn Viễn thay xiêm y, sau đó đem nàng buộc lên trên lưng, từ sau cửa sổ lướt đi ra ngoài.

Bị l gió đêm lành lạnh thổi một cái, Tang Viễn Viễn thần trí mới mơ

mơ màng màng mới tỉnh lại.

Linh cô tới cứu nàng, nàng đã bị Linh cô cứu ra!

Thành công thoát khỏi đại vai ác U Vô Mệnh!.

Tựa như đang nằm mơ.

Giờ phút này, Linh cô mang theo nàng xuyên qua một cái cửa nhỏ đã mở sẵn, chuồn ra bên ngoài trọng trấn.

Xe thú được kéo bởi mười sáu con Vân Gian thú đã sớm ở chỗ này chờ sẵn, Linh cô lập tức đem Tang Viễn Viễn trên lưng đỡ lên xe, Vân Gian thú lập tức chạy vội.

Tang Viễn Viễn bị an trí trên giường mềm mại như mây, Linh cô mím mím môi, quỳ một gối dưới tháp, nói: "Vương nữ, thuộc hạ cứu giá chậm trễ! Vương nữ chịu ủy khuất!"

Thấy Tang Viễn Viễn ngơ ngác, Linh cô nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, an ủi nói: "Vương nữ không cần lo lắng, chủ quân cùng thế tử đang đóng quân ở mười dặm phía sau núi. Sợ U Vô Mệnh sẽ làm chuyện bất lợi cho vương nữ, nên mới để thuộc hạ trước tiên đem vương nữ ra trước sau đó mới khởi xướng tổng tiến công."

Tang Viễn Viễn hỏi: "Ở nơi này có người của Linh cô?"

"Dạ," Linh cô ôn nhu cười, "Cho nên chủ quân cố ý đưa ngọc giản ra, kéo U Vô Mệnh đến chỗ khác, ' trao đổi cơ yếu '."

Khó trách U Vô Mệnh bắt lấy ngọc giản liền chạy.

Hắn có thể trong lòng mang một hai phần muốn ở trước mặt ' nhạc phụ ' biểu hiện tâm ý một chút ?

Tang Viễn Viễn cũng không thể nói rõ giờ phút này cô đang có cái

tâm tình gì.

Thoát ra khỏi hắn cũng không vui sướng mãnh liệt giống như nàng tưởng tượng, nàng không tự giác mà nghĩ nếu U Vô Mệnh phát hiện nàng bỏ trốn, có thể nổi điên hay không, có thể giết người lung tung hay không?

Xe thú thực mau liền ngừng lại.

Tang Viễn Viễn bình ổn hô hấp, bị Linh cô đỡ xuống xe.

Hai đôi mắt có chút hồng hồng toàn bộ đang nhìn thẳng nàng.

"Khuê nữ!!!"

"Tiểu muội!"

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, ngẩng đầu.

Tang Châu vương nàng ở trường thành đã gặp qua, cũng nhìn gần rồi, phát hiện nam nhân râu xồm này trên mặt có hoa văn đặc biệt khắc sâu, nếp nhăn nơi khóe mắt đều có thể kẹp chết con ruồi.

Tang thế tử lại giống nàng, khuôn mặt cực xinh đẹp, hơi có một chút nữ tướng nhưng lại không hiện nhu nhược.

Phụ tử hai người cưỡi trên Vân Gian thú màu đỏ đậm, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng, lệ nóng doanh tròng.

Tang Thành Ấm từ trên lưng Vân Gian thú nhảy xuống trước, cuống quít vướng chân suýt nữa ngã một cái.

Tang Viễn Viễn chú ý tới, trong tay hắn còn bóp vỡ một viên ngọc giản sáng lên.

Lúc hai chân hắn rơi xuống đất cũng là lúc trong ngọc giản sâu kín

phiêu ra một giọng nam hơi ách ——

"Tốt lắm. Tới, đánh một trận đi."

Là U Vô Mệnh.

Tang Thành Ấm tiện tay đem ngọc giản ném, sau đó bổ nhào vào trước mặt Tang Viễn Viễn.

Nam nhân tục tằng đến gần con gái yêu, đôi tay run rẩy, giống như muốn ôm nàng một chút, lại không dám.

Tang thế tử cũng nhảy xuống, hắn bước nhanh đi đến trước mặt, Tang Viễn Viễn mới giật mình phát hiện đầu vị ca ca này của nàng vậy mà so với nàng còn muốn lùn hơn một chút, là một nam nhân nhỏ nhắn tuấn mỹ đến cực điểm.

"Không quan trọng, không quan trọng, khuê nữ, Linh cô nói cho chúng ta biết rồi, nhận không ra người không quan trọng, chậm rãi nghỉ ngơi là tốt rồi!" Tang Thành Ấm vạn phần gian nan mà thu hồi ý muốn chụp lấy tay nàng.

"Tiểu muội, U Vô Mệnh có khi dễ muội không?" giữa mày Tang thế tử hiện lên sự tàn nhẫn, "Ca ca liền đánh hạ cái trấn Thượng Độ này, báo thù cho muội!"

Tang Viễn Viễn nhanh chóng lắc đầu: "Phụ vương, huynh trưởng, ngàn vạn lần không cần xúc động. U Vô Mệnh hắn..... cũng không có khi dễ ta. Là hắn đem ta cứu ra từ trong tay Hàn Thiếu Lăng. Hắn là người tốt."

Nghe vậy, khoé mắt phụ tử hai người nhảy loạn mấy cái.

"Không tốt." Tang Thành Ấm cứng đờ nở nụ cười, "Mới vừa rồi ta còn đem mười tám đời đại tổ tông nhà hắn ra mắng, ui ——"

"Phụ vương, làm thế nào biết con ở bên cạnh U Vô Mệnh?" Tang Viễn Viễn còn có chút chưa kịp hồi thần.

Nàng vốn muốn hỏi hỏi cái tên Vương thúc phản nghịch kia thế nào rồi, nhưng giờ khắc này, cổ họng và ngực như l nhét đầy sợi bông, thật sự không có sức lực nhấc không nổi sự quan tâm tới người khác.

"Hắc," Tang Thành Ấm nâng một cái quạt hương bồ to bằng bàn tay, gãi gãi đầu, "Cũng là quay đầu lại mới nghĩ đến. Tiểu cô nương đáng yêu như vậy, ở trên chiến trường đẫm máu mà mắt đều không nháy, trừ bỏ nhà Tiểu Tang Quả nhà chúng ta còn có thể là ai?"

Phía trước có thám báo vội vàng tới báo ——

"Chủ quân, U Vô Mệnh dẫn một ngàn thiết kỵ, đánh thẳng đến!"

Tang thế tử mặt mày trầm thấp: "Phụ thân, đánh không? Nhi tử có bảy phần nắm chắc có thể đem tên cuồng tặc này bắt lại!"

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu vừa nhìn liền thấy phía sau Tang thị phụ tử, vạn quân thiết kỵ đã sẵn sàng chờ phát động.

"Không, không cần." Tang Viễn Viễn buột miệng thốt ra.

"Tiểu muội....." Tang thế tử muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, lại nói, "Mặc dù chúng ta không đánh, cái kẻ điên kia cũng sẽ không chịu rút đi vui vẻ đâu."

"Còn ngọc giản không?" Nàng vội vàng hỏi.

Tang Thành Ấm không tình nguyện mà lấy ra một viên.

Tang Viễn Viễn cầm trong tay, một mình nhảy lên xe ngựa.

Trái tim nàng nhảy loạn ' thình thịch ', tay nắm ngọc giản run đến lợi

hại, trong nháy mắt, nàng lại có cảm giác khẩn trương đã lâu không thấy.

Ngọc giản tách ra, ánh sáng xanh lập loè.

"U Vô Mệnh," nàng nhẹ nhàng kêu, "Ta đi Thiên Đô giải trừ hôn ước, ngươi đến cầu hôn trễ một chút được không?"

Chương 23: Tiểu muội gian tà

"Ngươi đến cầu hôn trễ một chút được không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tang Viễn Viễn chỉ nghe ' oanh ' một tiếng, nhiệt huyết nhảy lên trán, toàn bộ đầu đều vận mạch nhảy thình thịch nhói đau.

Muốn ngăn cản U Vô Mệnh nổi điên, cũng chỉ một biện pháp này.

Nàng biết U Vô Mệnh có bao nhiêu lợi hại.

Hung thu bị thương, bị buộc đến cực hạn, phản phệ lên mới chính là làm cho người ta sợ hãi nhất.

Nếu quyết đánh tới, khẳng định sẽ là một hồi ác liệt không thua gì cuộc chiến thảm thiết bảo vệ trường thành.

Tuy trong lòng Tang Viễn Viễn rất rõ ràng, mình nói như vậy chỉ vì để ổn định U Vô Mệnh, nhưng sau khi lời nói ra khỏi miệng, tim nàng lại đập càng thêm kịch liệt.

Khẩn trương, thấp thỏm ở trong lòng đan xen nhau, ép cho trái tim ẩn ẩn đau.

Nàng muốn nghe hắn nói cái từ ' tốt ' kia, lười biếng, không chút để ý nào.

Phía đối diện ngọc giản có âm thanh ầm ầm như có cái gì đang lao nhanh cùng tiếng gió vun vút, nhưng trong tai Tang Viễn Viễn chỉ

còn lại một mảnh tĩnh mịch.

Nàng ngưng thần nghe, đôi tay nắm chặt, không để mình run rẩy.

Mãi đến ngọc giản tan thành bột, nàng đều không nghe được tiếng của nam nhân kia.

Hắn có phải không nghe được hay không? Nàng ngơ ngẩn nghĩ, dứt khoát xốc màn xe lên nhảy xuống.

Ngay lúc này, trên phía đồi núi thấp phía sau, thiết kỵ đầu tiên đã xuất hiện.

Dưới ánh trăng, chiến giáp bằng hắc thiết liền toả lên ánh sáng lạnh lùng oai vệ.

Trừ bỏ người nọ.

Khoảng cách tuy xa nhưng cũng có thể nhìn ra chủ quân đối diện chỉ mặc áo choàng màu trắng to rộng, tóc còn chưa khô, tùy ý phiêu phiêu trong gió.

Một tay hắn cầm theo đao, tư thái ngạo mạn.

Người nam nhân này thật sự là quá đặc biệt, mặc dù thấy không rõ mặt cũng tuyệt đối không có khả năng nhận sai.

Thiết kỵ nặng nề đè trên đỉnh núi, lực khủng bố áp bách làm cho lông tơ người dựng ngược, hô hấp cành cảm thấy lạnh lẽo.

Lao xuống theo dốc núi, tốc độ chạy vội của Đoản Mệnh nhất định sẽ càng mau.....

Tang Viễn Viễn phảng phất đã nhìn ra chuôi thanh đại hắc đao mang theo ánh sáng xanh, thanh đao đã uống vô số huyết nhục, cũng đã chặt đứt tan xương cốt người.

Linh cô vội vàng kéo Tang Viễn Viễn lên lưng: "Vương nữ, ngài tránh ở phía sau đi, nơi này quá nguy hiểm!"

Mặt mày Tang Thành Ấm cùng Tang thế tử đã ngưng trọng, chiến tranh, chạm vào là nổ ngay.

Ngay vào lúc này, Vân Gian thú dẫn đầu đang đứng trên núi bỗng nhiên giơ cao móng trước, quay nửa vòng tại chỗ, mang theo người trên lưng đi mất.

Thân ảnh bạch y một tay nắm dây cương, dưới ánh trăng ngưng tụ thành một bức tranh trong chốc lát.

Khoảng cách tuy xa, Tang Viễn Viễn lại biết hắn không quay đầu lại một lần.

Hắn đã tắm gội xong. Nếu Linh cô không cứu cô nàng đi, giờ phút này hẳn là đang cùng hắn trên giường đấu trí đấu dũng.

Nàng nhẹ nhàng phun ra một hơi, lắc lắc đầu, đem những hình ảnh mặt người nhiệt tình trục xuất ra khỏi óc.

"Cái gì?" Tang thế tử nhăn lại đôi lông mày giống y đúc Tang Viễn Viễn, kinh ngạc nói, "U kẻ điên cả đời còn chưa bao giờ đánh trống rút lui nha. Tiểu muội nói với hắn cái gì đó, làm sao có thể doạ người này kinh sợ vậy?!"

Mặt già của Tang Viễn Viễn đỏ lên, bình tĩnh nói: "Phân tích lợi và hại thôi."

Ầy, cái chuyện đó...nàng thật sự không nói được.

Hắn, sẽ muốn cưới nàng sao? Mới vừa rồi chắc là hắn nghe thấy được, nhưng cũng không đáp ứng.

Nơi này là biên giới hai châu Tang, U.

Một trận nếu đánh sẽ đánh đến không dừng lại được.

Tang Châu vương cũng không hướng phía Nam về Tang Đô trước mà một đường hướng về phía Đông. Bởi vì đế quân đã phái tiếp dẫn sứ giả, dẫn Tang Châu vương về Thiên Đô thỉnh tội.

Từ Tang Châu đi Thiên Đô, phải đi ngang qua phía Đông giáp biên giới Khương Châu. Sau khi tới biên giới hai châu, Tang Châu vương ra lệnh đại quân đi về, hắn mang theo nhi tử và khuê nữ cùng với một trăm thân vệ bên người, theo tiếp dẫn sứ giả tiến vào địa giới Khương Châu.

Tang Thành Minh đã bỏ trốn ngay trên địa bàn Hàn Châu, Tang thị cũng không có cách nào gióng trống khua chiêng đi truy lùng, chỉ có thể phó thác Hàn Thiếu Lăng xử lý chuyện này.

Tang Châu vương cùng Tang thế tử đều là người quảng đại, không xem việc này là đại sự gì, thỉnh thoảng đem Tang Thành Minh cùng Hàn Thiếu Lăng gom vào một chỗ mắng mấy câu.

Tang Viễn Viễn nghe cách họ nói chuyện, lờ mờ nhận ra hai phụ tử thật ra càng hy vọng Tang Thành Minh có thể thoát thân từ trên tay thủ hạ của Hàn Thiếu Lăng, tương lai có thể trốn về tay Tang Châu vương, nhà mình tự xử trí.

Hai phụ tử cũng không tùy tiện thân cận Tang Viễn Viễn, mà rất thật cẩn thận thỉnh thoảng tiến đến trước mặt nàng như điểm danh.

Tang Viễn Viễn dần dần cũng cảm thấy bình tâm.

Vậy thuận theo tự nhiên đi.

Đối mặt với những đôi mắt tràn đầy thân tình, nàng làm sao có thể nhẫn tâm cho họ biết, thân nhân của họ tuy gần trong gang tấc

nhưng thực ra đã thiên nhân vĩnh cách.

Hai ngày sau, Tang Châu vương một đường tiến vào Khương Đô.

Sắc mặt Tang thế tử có chút khó coi, hắn nói chân đau, không cưỡi được Vân Gian thú, sau đó thản nhiên leo lên xe Tang Viễn Viễn.

Lên xe, cũng không nói chuyện gì.

Tang Viễn Viễn thấy hắn ngồi ở một bên, mặt đầy xấu hổ, liền chủ động một chút, nhẹ giọng hỏi: "Ca ca, ca không thích Khương Châu vương sao?"

Cái phần không đứng đắn trong óc này bắt đầu trình diễn màn ngược luyến ** .

Tang thế tử gật gật đầu.

Tang Viễn Viễn không khỏi mở to hai mắt: "....."

Không thể nào?

Tang thế tử nói: "Lần này muội cùng Hàn Thiếu Lăng hòa li, Khương Cẩn Chân kia nhất định lại muốn mặt dày mày dạn bám theo. Ca ca lo lắng da mặt muội mỏng, không dám mắng hắn! Phi, cái kiểu của hắn, hắn xứng cùng muội nói nửa chữ sao!"

Khương Cẩn Chân.

Thế tử Khương Châu vương.

Chính thức là một tên ăn chơi trác táng, đặc biệt háo sắc, bất luận tới nơi nào cũng không ngừng nghỉ. Trong sách hắn ta vừa nhìn thấy Mộng Vô Ưu liền nhất kiến chung tình, cuốn lấy nàng ta khóc không ra nước mắt.

Cũng coi như là chất xúc tác cho tình cảm giữa Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu.

Tang Viễn Viễn hiểu rõ, Tang thế tử là muốn là môn thần chắn hoa đào cho nàng.

Nàng cười cười: "Ca ca cũng không thật quá đáng, Khương thị dù sao cũng là mẫu tộc của đế quân, cũng phải vuốt mặt nể mũi chứ."

Hiện giờ Khương Châu vương là Khương Yến Cơ, thứ huynh của Thiên Đô đế quân. Khương thế tử Khương Cẩn Chân là cháu trai của đế quân, cũng là đường huynh đệ của Khương Cẩn Nguyên. Chẳng qua Khương Cẩn Nguyên là dòng chính, Khương Cẩn Chân là dòng thứ.

Tang thế tử không để bụng: "An tâm. Nếu hắn bốc hoả quá thì ta lập tức cho hắn một con ngựa."

Thật sự có lệ.

Tang Viễn Viễn chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Khương Cẩn Chân không dám đối với nàng quá vô lễ, rốt cuộc nàng là Tang vương nữ, lại không phải cái loại tiểu bách hoa dân gian không có chỗ dựa như Mộng Vô Ưu.

Khương Cẩn Chân, nhiều lắm cũng chỉ là dạt qua dạt lại đến trước mặt nói nhiều lời một chút.

Thực ra hành trình này vốn có thể thẳng đường tới Thiên Đô, không cần ngừng lại ở Khương Châu, nhưng tiếp dẫn sứ giả lại đem người đưa tới nơi này, nói vậy ắt hẳn là do Khương Châu cân não lợi dụng một số thủ đoạn, muốn nhanh chóng bắt đầu "đặt trước" Tang Viễn Viễn sau khi hòa li.

Xe ngựa vào Khương cung.

Vừa bước xuống đất, nàng liền cảm giác được vài ánh mắt không chút nào che dấu nhìn thẳng tới trên người mình.

Tang thế tử tiến lên phía trước một bước, ngăn tầm mắt.

Khương Châu vương là một lão nhân gầy bệnh tật, thế tử Khương Cẩn Chân cùng một người thứ đệ đi theo phía sau ông ta, huynh đệ hai người cũng giống như phụ thân, dáng người giống như cây gậy trúc.

Hai bên hành lễ vương tộc gặp mặt xong, ba người Tang thị liền bị thỉnh vào cung yến.

Vốn nên là Tang thế tử cùng Khương thế tử ngồi đối diện, nhưng vị ăn chơi trác táng kia lại kéo thứ đệ của mình đến chính vị, ngang bướng đổi chỗ hắn đến đối diện với Tang Viễn Viễn, xong liền giương đôi mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm nàng, mắt cũng không thèm nháy.

Tang thế tử tức giận dằn ly rượu vài lần, nhưng Khương Cẩn Chân da mặt dày chỉ làm ngơ không để ý.

Tang Viễn Viễn lị căn bản không thèm để ý. Bản thân từng là minh tinh nổi tiếng, không sợ nhất chính là người khác nhìn chăm chú.

Ai muốn nhìn thì nhìn đi, thêm fans cho nàng.

"Tang vương nữ....." Khương Cẩn Chân lại nâng chén lên một lần, "Kính ngươi! Vương nữ là ở trên chiến trường giáp mặt Minh ma, vứt bỏ Hàn Châu vương, thật là cân quắc không nhường tu mi! Khương Châu của ta còn chưa bao giờ có phu nhân nào dám lên chiến trường, thật làm người chờ mong nha! Tới tới tới, uống cùng ta ba ly đi!"

Tang Viễn Viễn khiêm tốn cười cười: "Còn tốt còn tốt, ta nhờ có U

Châu vương ra sức tương hộ, ta thật ra chưa từng ăn qua đau khổ gì. Khương thế tử cùng ta kính U Châu vương thì tốt hơn."

Lời vừa nói ra, cả tòa đại điện tức khắc lâm vào kết giới cấm ngôn. Trong không khí nồng nhiệt như bị ai tạt một bồn nước đá, dầu mỡ toàn bộ bị đông lạnh, xấu hổ đến cực điểm mà nổi lên một mảnh lặng.

Mãi đến khi ba người Tang rời Khương cung đi, sắc mặt Khương Châu vương cùng Khương Cẩn Chân cũng chưa thể bình tĩnh lại.

Cả nhà Tang thị tiếp tục đi về phía Đông.

"Tiểu muội gian tà, dám lấy U Vô Mệnh ra hù người, đúng thật là lấy độc trị độc." Tang thế tử cười Vân Gian thú, đi bên cạnh tùng xe của Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng nâng má, cười đến thần bí khó lường.

Khương Châu tuy rằng ở giữa Vân Cảnh, khí hậu lại không phải tốt lắm. Trên đường tới đây, xe thú đều dính đầy cát vàng.

Được mấy ngày, trong tầm nhìn liền xuất hiện một phiến mã não hoàn chỉnh.

Đã tới Thiên Đô.

Tang thế tử cười nói: "Khi còn nhỏ còn theo ăn vạ ca, muốn ca lén mang muội đến Thiên Đô nhìn thử. Ta vốn nghĩ đợi muội cập kê liền lén cha mẹ mang muội đi một chuyến. Ai ngờ tiểu muội hơi lớn hơn một chút liền không biết từ đâu học thành một vương nữ đoan trang, còn oán trách ta hồ nháo."

Tang Viễn Viễn rất có hứng thú nghe lời hắn nói.

Tang thế tử nói: "Sau trận bệnh này, ngược lại lại phục hồi bộ dáng

hoạt bát như trước rồi! Phụ thân, người cũng cảm thấy vậy đúng không?"

Tang Châu vương đang không tìm được chỗ nói chen vào, vừa thấy bậc thang này lập tức liền bò lên: "Đúng đúng, ta đã nói không để Tiểu Tang Quả gả chồng, không nên để Tiểu Tang Quả gả chồng, lúc trước khi chứ đính thân thì đáng yêu biết chừng nào, vừa thấy cái tên Hàn Thiếu Lăng kia liền....."

Hắn tự giác biết mình nói lỡ, quai hàm đang mở rộng chợt cứng đờ.

Tang Viễn Viễn chỉ cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Nàng hiểu rõ tâm tình của bọn họ —— bởi vì nàng ' mất trí nhớ ', bọn họ sợ nàng tích tụ trong lòng, liền cố ý nói nàng giống khi còn nhỏ, làm cho nàng càng dễ dàng thả lỏng.

Không phải khen ngược, nhưng nàng cũng không cần xem người khác diễn.

Tiến vào Thiên Đô, tiếp dẫn sứ giả đem đoàn người Tang thị dẫn vào dịch quán. Người, xe, thú toàn bộ tắm sạch sạch sẽ, thay áo bào trắng triều phục quý giá để vào yết kiến đế quân, thừa thượng trong cung phái xe Vân Gian thú kéo đến, hướng về phía đế cung mà chạy.

Cả tòa Thiên Đô đều dùng đá mã não màu trắng để xây thành.

Nơi này vô cùng phồn hoa, chỉ có đặc sản thượng thừa nhất các châu mới có tư cách xuất hiện trên chợ Thiên Đô.

Đi được chừng nửa ngày, khi mặt trời nghiêng về phía tây thì đoàn xe mới đến cửa cung.

Phía trên cửa cung cao mười trượng có khảm chữ vàng lam đế ——

Kính Thiên cung.

Ánh chiều tà hoàng hôn nhuộm cả toà thành mã não trắng thành màu đỏ nhạt, Tang Viễn Viễn không khỏi nhớ tới một màn trong tiểu thuyết miêu tả.

U Vô Mệnh một thân bạch y, chậm rãi như đi dạo, đột nhập châm hỏa Thiên Đô, ánh sáng của máu và lửa phản chiếu trên mặt hắn làm mọi người nhớ rõ về ác quỷ A Tu La trong truyền thuyết —— mặt có bao nhiêu cười, lòng có nhiều ác.

Hắn thật ra cũng hoàn toàn không phải người tốt.

Tang Viễn Viễn đem suy nghĩ này trục xuất ra khỏi óc, đi theo sau Tang Châu vương, mắt nhìn thẳng, kính cẩn bước vào đế thành tượng trưng cho quyền thế tối cao.

Bản thân kiến trúc thật lớn đều tạo cho người ta lực áp bách cũng không nhỏ, hơn nữa toà thành này dưới ánh sáng quyền uy mấy ngàn năm phảng phất như được ban cho sinh mệnh, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống nhân loại như con kiến, làm cho người đứng bên trong nó cảm thấy hô hấp khó khăn, mỗi một bước đi đều phải chống lại áp lực vô cùng.

Không thể không kính sợ.

Người hầu dẫn ba người Tang thị an bài ở ngoại điện.

Ngày mai lại tắm gội dâng hương, triều kiến đế quân.

Người hầu đã cao tuổi mặt đầy nếp nhăn khom người nói: "Chỗ cung điện này cũng chỉ an bày khách trong gia tộc của đế quân, Tang Châu vương, đế quân đối với ngài thật là thập phần ngưỡng mộ."

Tang Châu vương lễ phép gật đầu, tiễn lão người hầu bên cạnh đế

quân rời đi.

Hắn dặn dò hai con: "Cố gắng nghỉ ngơi tốt để đủ tinh thần ngày mai yết kiến."

Sau đó liền phân nhau đi vào các tẩm điện.

Tang Viễn Viễn đi trắc điện màu tuyết trắng, người hầu phía sau không tiếng động mà lui ra, thay nàng đóng lại cửa điện khắc hoa thật lớn kéo lên đến cận đỉnh.

Nàng ngồi vào trên giường ngọc.

Thiên Đô chính nơi phong thuỷ bảo địa, linh uẩn ở đây rất nồng đậm, hơn xa những chỗ khác.

Nàng phải tranh thủ thời gian tu luyện.

Dọc theo đường đi, nàng cũng thỉnh thoảng hấp thu không ít linh uẩn, loáng thoáng cảm thấy Mộc linh uẩn trong cơ thể từ màu xanh lá mạ bắt đầu chuyển sang càng xanh đậm hơn.

Khoảng cách tấn giai hẳn sẽ không quá xa.

Nàng khoanh chân ngưng thần, mau chóng đắm chìm tinh thần, sắp nhập định.

Nhưng vào lúc này, trên cổ bỗng nhiên thổi qua một làn gió không nóng không lạnh!

Tang Viễn Viễn giật mình một cái, mở mắt.

Bốn phía an an tĩnh tĩnh, cái gì cũng không có.

Cung điện này không có cửa sổ, cửa điện lại đã đóng kín kẽ.

Ánh đuốc màu trắng cháy cũng rất ổn định, hiển nhiên không có khả năng có gió.

Cảm giác kỳ dị của giác quan thứ sáu làm nàng sởn tóc gáy, tim muốn ngừng đập, thật chậm thật chậm quay đầu lại ——

Chương 24: Trận nguy tình mê ảo

Tang Viễn Viễn hít một hơi, chậm rãi quay đầu ra phía sau.

Phía sau, chỉ có một cái giường ngọc quý giá đã được trải đẹp đẽ.

"Hô ——"

Nàng không khỏi cười thầm, mình thật là nghi thần nghi quỷ.

Nơi này chính là Thiên Đô!

Đế quân cũng trong thành, sao có thể có cái gì kỳ kỳ quái quái lẻn vào được?

Lúc này ý niệm chuyển qua một cái, nàng tự nhiên ngẩn ra —— trong tiềm thức, nàng cũng không cảm thấy cái làn gió làm nàng bất an kia là hơi thở của U Vô Mệnh.

Bởi mới vừa rồi, nàng theo bản năng cảm thấy bài xích cùng và sởn tóc gáy.

Nếu là U Vô Mệnh, cảm giác của nàng sẽ không như vậy.

Vậy..... sẽ như thế nào?

Nàng thật sự kẹt trong câu hỏi của mình.

Nếu U Vô Mệnh thật sự lén theo đuôi mà đến, thừa dịp đêm tối lén vào nơi nàng ở..... nàng nên như thế nào?

Nàng hẳn sẽ cười ngâm ngâm mà diễn kịch cùng hắn tiếp đi.

Nghĩ như vậy, khóe môi nàng không tự giác hiện lên một tia ý cười mê mang.

Nhưng đang lúc tâm thần nàng hơi hơi lơi lỏng, lại một dòng khí ẩn ẩn mang theo mùi tanh phất qua gương mặt nàng!

Tang Viễn Viễn bỗng dưng mở to hai mắt.

Da đầu đau đến run rẩy.

Nàng thực sự xác định trước mắt nàng không có cái gì!.

Thế giới này tuy rằng là huyền huyễn, nhưng dù cho có là nữ đế quân tu vi tối cao cũng chỉ là cường giả cửu trọng thiên Linh Diệu cảnh, chưa có khả năng gì như là phi thiên độn địa ẩn thân.

Còn mấy chuyện như ma quỷ này nọ..... cũng giống như thế giới trước kia của nàng, luôn có người nói gặp qua, nhưng thật ra không ai có chứng cứ xác thật cho sự tồn tại đó.

Nàng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh ngọn đuốc sáng loé chỗ giường ngọc, cầm cái thân đuốc thon dài khắc hoa vàng xuống.

Trong điện càng thêm sáng ngời.

Nàng chậm rãi hướng về cửa điện đi đến.

Cũng không gặp ngăn trở gì. Nàng cố gắng bình ổn nhịp tim đập, sắc mặt như thường, khi đầu ngón tay dừng ở trên cửa, hơi dừng lại một lát.

Xác định 'đồ vật' trong điện cũng không ngăn cản nàng rời đi, nàng

mới nhẹ nhàng chậm chạp mở cửa.

Tầm mắt đưa về phía trước một cái, tức khắc cứng đờ tại chỗ.

Ngoài điện vốn dĩ phải là mười bậc thang bạch ngọc, dưới bậc cuối cùng có một cái tiền đình rộng mở, đầy hoa quế.

Nhưng mà giờ phút này hiện ra ở trước mắt nàng lại là một mảnh rừng cây rậm rạp đen tối, trên mặt đất tràn đầy bùn đất hư thối tanh tưởi, mấy khối mộ bia xiêu xiêu vẹo vẹo cắm ở trên mảnh đất quỷ dị phồng lên, vừa nhìn liền biết có chuyện không ổn.

Nàng cúi đầu nhìn thấy mấy lớp bùn đen mang theo mùi tanh lại đang lan thẳng tới trên ngạch cửa.

Lại một dòng khí từ sau người đánh úp lại, dừng ngay sau cổ nàng.

Tang Viễn Viễn bình tĩnh đóng cửa điện lại, xoay người tự nói: "Đã muộn như vậy, quấy rầy phụ thân cùng huynh trưởng cũng không tốt..... Hồi hương thôi mà, rốt cuộc có vài cách chế tạo chứ nhỉ?"

Nàng rành mạch cảm giác được cách đó không xa có người phảng phất nặng nề, hơi thở nghẹn một chút.

Dưới lớp áo bào trắng đẹp đẽ quý giá, hai chân nàng thật ra đang run rẩy không ngừng.

Nàng biết, loại thời điểm này ngàn vạn không thể hoảng. Mất bình tĩnh ngay từ đầu chính là tự đưa mình vào tử lộ.

Loại tình huống này chỉ có hai khả năng.

Một là quỷ.

Hai là mê ảo trận.

Vô luận là cái nào đi nữa có kêu cứu cũng không thể có ai nghe được, chỉ rút dây động rừng.

Nàng hít sâu hai ngụm, chậm rãi bò lại trên giường ngọc, hai đầu gối khoanh lại, lại tiếp tục tu luyện.

Lúc này trong lòng đã loạn, căn bản không có khả năng nhập định.

Nàng cần cũng không phải là nhập định.

Nàng chỉ cần có thể cảm ứng được một chút linh uẩn là được.

Thực mau, một luồng đốm sáng như ẩn như hiện màu xanh lá tụ lại đây.

Lần này, nàng ' xem ' rành mạch, bên trong luồng sáng màu xanh lá là một bóng dáng hình người ở bên cạnh nàng, lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng lại đưa mặt đến trước mặt nàng.

Tuy rằng nhìn không thấy ngũ quan, nhưng chỉ xem hình thái cùng động tác này liền biết đây là một thứ cực kỳ bỉ ổi hạ lưu, thân hình gầy gò như cây gậy trúc mà Tang Viễn Viễn đã gặp không lâu trước đây.

Lại một trận gió tanh đập vào mặt.

Quỷ ảnh ngửi ngửi cổ nàng, hít hít đủ rồi thì đứng thẳng người, giống như tư vị hưởng thụ điểm tâm ngọt trước khi ăn cơm.

Tang Viễn Viễn mặt mày bất động, đạm thanh nói: "Khương Cẩn Chân."

Chỉ thấy quỷ ảnh kịch liệt lung lay một chút, giống như bị khiếp sợ.

Tang Viễn Viễn trong lòng xác định.

Lão người hầu từng nói, mấy gian cung điện ngày thường chỉ có người nhà Khương gia mới có thể vào trụ. Thường được an trí trong tẩm điện nàng đang ở đây nhất định là tiểu bối của Khương thị.

Loại sắc lang như Khương Cẩn Chân này, ở chỗ mình ở làm mấy chuyện kỳ kỳ quái quái biến thái cũng không phải là chuyện hiếm.

Ổn định.....

Ngay lúc quỷ ảnh này cho rằng mình đã bị Tang Viễn Viễn phát hiện liền nghe nàng âm thầm lẩm bẩm: "Cũng không biết Khương Cẩn Chân này có thật sự muốn cưới ta không. Rốt cuộc ta là người đã hòa li, tái giá chỉ sợ không dễ."

"Sau khi giải khế, nếu hắn chân thành cầu hôn, thật cũng không phải không thể suy xét. Khương thị dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của đế quân..... Lần này phụ vương phạm vào chuyện xấu, nếu có thể cùng Khương gia thân cận biết đâu tiêu mất một chút tức giận lôi đình của đế quân."

Nàng thấy bả vai của quỷ ảnh đang phập phồng kịch liệt, thoạt nhìn như là thập phần kích động.

Đáy lòng nàng nổi lên một cơn lạnh lẽo, trên mặt lại vẫn bày bộ dáng nhàn nhạt ai oán.

Khương Cẩn Chân tuy là tên chơi trác táng, nhưng từ nhỏ đã bắt đầu tu hành, nếu nàng nhớ không lầm, hắn hẳn là tu giả vài trọng thiên của Linh Minh cảnh, nàng căn bản đánh không lại.

Hơn nữa nơi này không biết bị hắn thiết lập cái trận pháp kỳ quái gì, một khi nàng mở mắt liền hoàn toàn không bắt giữ được tung tích của hắn, nếu cùng hắn cứng đối cứng, nhất định sẽ thiệt thòi lớn.

Vì thế nàng cố ý cho hắn ăn bánh vẽ, để hắn đưa ánh mắt nhìn lâu dài một tý, vì tương lai có thể ôm được mỹ nhân về, hôm nay liền

thành thành thật thật thối lui, không động tâm tư gì.

Nàng vẫn nhắm hai mắt, tay giấu trong ống tay áo rộng nắm chặt đế đuốc lúc nãy lén tháo ra.

Quỷ ảnh bắt đầu rung động.

Phảng phất như đang cười.

"Nghĩ hay quá nhỉ....." Một thanh âm vặn vẹo bay ra.

Tang Viễn Viễn trong lòng rùng mình.

"Nếu thật sự để Khương Cẩn Chân cưới ngươi, ta đây càng không còn một tia hy vọng! Không nghĩ tới Tang vương nữ có mắt không tròng, ngay cả loại phế vật như Khương Cẩn Chân này cũng có thể nhìn trúng!"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít ngụm khí lạnh, cảm giác không ổn. Nàng giả vờ bị dọa ngây người, lẩm bẩm tự nói: "Cái gì, cái thanh âm gì....."

"Giết chết ngươi, tất cả mọi người chỉ có thể nghĩ là Khương Cẩn Chân làm! Ngôi vị thế tử là của ta!"

Là thứ đệ của Khương Cẩn Chân, Khương Cẩn Bằng!

Con thứ của Khương Châu vương, người lúc nào cũng mặt mũi đầy tối tăm đi theo sau Khương Cẩn Chân.

Tang Viễn Viễn trong lòng hung hăng mắng câu 'mẹ nó'. Cảm giác tồn tại của người thật sự là quá thấp, lúc nào cũng đi theo sau Khương Cẩn Chân, vâng vâng dạ dạ, tất cả mọi người sẽ không tự giác mà xem nhẹ hắn!

Không nghĩ tới lại là người rất có ý tưởng.

Cho nên, tối nay vô luận nàng nói cái gì, làm cái gì, kết quả đều sẽ không có gì thay đổi. Khương Cẩn Bằng vốn quyết tâm phải giết nàng giá hoạ!

Quỷ ảnh xuyên qua ánh sáng Mộc linh uẩn màu xanh lá, xông thẳng về hướng nàng đánh tới.

Cả người Tang Viễn Viễn căng chặt, móng tay bấu vào lòng bàn tay, nắm chặt cái đế đuốc vàng.

Nàng xuất ra toàn bộ sức lực.

Ngay khi quỷ ảnh mang theo luồng gió tanh áp đến bên người nàng, muốn đem nàng ấn xuống giường ngọc, Tang Viễn Viễn đột nhiên nâng tay lên, hướng vào vị trí đôi mắt của đối phương hung hăng đâm một cái!

"Vèo."

Sự yên tĩnh quỷ dị đột nhiên trào lên trong nháy mắt, ngay lập tức tiếng gào thảm thiết tê tâm liệt phế vang vọng cả đại điện.

Một sợi máu màu trắng xuất hiện ở giữa không trung, đế đuốc lăng lông lốc dưới đất, Tang Viễn Viễn lao vèo thân thể qua một bên, từ vị trí bên cạnh quỷ ảnh chạy trốn tới phía sau giá cắm nến.

Tu sĩ tuy luyện thể, nhưng cũng có điểm yếu. Lúc không phòng vệ cẩn thận, đôi mắt chính là nhược điểm lớn nhất. Khương Cẩn Bằng chủ quan rằng nàng không nhìn thấy hắn, căn bản không có chút phòng bị nào.

Nàng nhanh chóng lấy một cái đế đuốc khác nắm trong lòng bàn tay, trái tim trong lồng ngực điên cuồng loạn nhảy, thần kinh căng chặt tới cực hạn.

Tiếng kêu thảm thiết như vậy cũng không khiến cho người khác chú ý, quả thật như nàng suy đoán, cái mê ảo trận này là tuyệt đối cách âm.

Bóng người kia lập tức từ trên người lột xuống cái gì như một cái áo mưa trong suốt che thân, thở hổn hển, hung hăng đem cái que nhọn của đế cắm đâm vào mắt rút ra, đưa một mắt còn lại hung thần ác sát mà trừng mắt nhìn nàng.

Đúng là Khương Cẩn Bằng.

"Tốt lắm..... Dám chơi ta..... Thực tốt....."

"Khương Cẩn Bằng ngươi bình tĩnh một chút." Thanh âm Tang Viễn Viễn không nhẹ không nặng vang lên, "Mắt ngươi bị thương, căn bản không có cách nào giá họa cho Khương Cẩn Chân nữa, không bằng ngươi huỷ mê ảo trận đi, ta bảo đảm sẽ không truy cứu việc tối nay, thế nào?"

Gương mặt Khương Cẩn Bằng điên cuồng vặn vẹo run rẩy, không nói một lời, hướng về Tang Viễn Viễn đi nhanh tới.

Tang Viễn Viễn nhìn thần sắc hắn liền biết người này muốn bất chấp tất cả.

Nửa mặt dính đầy máu, Khương Cẩn Bằng cười vô cùng dữ tợn làm cho người ta sợ hãi: "Mắt bị thương thì như thế nào, căn bản, căn bản không người nào để ý ta. Chẳng sợ hai con mắt ta có hỏng rồi, chỉ cần ta không nói, ai cũng sẽ không chú ý tới! Vô luận ta nỗ lực nhiều như thế nào đi nữa, trước nay không ai thấy được!"

"Ha, ha ha ha, mà Khương Cẩn Chân thì sao? Hắn chuyện xấu làm còn ít sao, vậy mà còn có thể dễ dàng ngồi trên vị trí thế tử, bao nhiêu người vây quanh chiều chuộng hắn!"

"Ngay cả cái đế cung này cũng là nơi hắn tận hưởng sung sướng!

Hắn thiết lập mê trận cùng mật đạo, không biết ở chỗ này đùa chết bao nhiêu cô gái Thiên Đô! Ta yêu thương Tiểu Ngọc Sấu, nàng chết thật thê thảm!"

Trên cặp mắt kia, máu và nước mắt cùng nhau chảy xuống.

"Đúng, ta không có cách nào đối phó với Khương Cẩn Chân, nhưng ta có thể mượn đao giết người..... Ha hả a, ngươi vừa chết, cô mẫu nhất định nghiêm túc tra. Một khi đã tra, tất cả đều là do Khương Cẩn Chân hắn phạm phải nha! Ha, ha ha ha ha!"

Hắn múa may hai tay, dưới chân sinh ra gió, nhảy đến bên người Tang Viễn Viễn, dễ dàng bắt được nàng.

Thực lực chênh lệch quá lớn!

Hắn đem nàng đè xuống mặt đất, chế trụ nàng, một tay đè cổ nàng, một tay kia giơ lên nắm tay, đập mạnh xuống đầu nàng.

Nàng vùng vẫy chống đỡ, nâng tay lên chắn nắm tay hắn.

Mu bàn tay đụng phải trán, lòng bàn tay đau nhói lên.

Nàng lặng lẽ nắm chặt cái đế đuốc khác trong tay áo, cắn chót lưỡi duy trì thanh tỉnh, chuẩn bị vùng một cái thật mạnh, sau đó giả bộ bất tỉnh, chờ đến khi hắn nhất thời lơi lỏng, lại cho hắn một đòn trí mạng!

Chỉ cần dùng hết toàn lực, đâm vào động mạch bên gáy.....

Ánh mắt của nàng nhìn như suy yếu tan rã, kỳ thật toàn bộ tinh thần tập trung ở điểm trí mạng của đối phương.

Khương Cẩn Bằng lại một lần giơ nắm tay lên.

Đang muốn hung hăng nện lên đầu cái người mỹ lệ yếu ớt trước

mặt, động tác bỗng nhiên cứng lại, hắn mở to hai mắt nhìn, chậm rãi cúi đầu.

Chỉ thấy một thanh hắc đao thật lớn đè trên gáy hắn, lưỡi đao băng băng lãnh lãnh kề sát da thịt hắn, bóng người quỷ mị ôn nhu phía sau áp sát, bên tai hắn nhẹ nhàng bật hơi.

"Buông, ra."

Khương Cẩn Bằng đột nhiên cứng đờ người, trong lòng hít ngụm khí lạnh.

Đầu óc đang nổi cơn điên trong nháy mắt vô cùng thanh tỉnh.

Thanh hắc đao này thật sự quá nổi tiếng, hơn nữa cái giọng nói trắc trắc kia, muốn không nhận ra cũng không được.

Khương Cẩn Bằng như rơi vào động băng. Là người kia! Người kia, hắn sao lại ở chỗ này! Sao có thể!

Cả người Khương Cẩn Bằng run lên, vội vàng buông lỏng Tang Viễn Viễn ra, bị thanh đao kia bức bách, chậm rãi đứng thẳng thân thể, sau đó giống như chim cút bị điểm huyệt đứng tại chỗ phát ra run. Ngay cả thở cũng không dám, khuôn mặt nghẹn đến mức đỏ bừng.

Lưỡi đao ưu nhã vô cùng dán vào cổ hắn xoay nửa hình cung. Nam nhân mặc hắc y chậm rì rì từ phía sau hắn vòng ra tới, kéo khăn che mặt xuống, đôi mắt dài hẹp hơi nghiêng, khóe môi cong lên một hình cung ôn hòa.

"Thật ngoan."

Chương 25: Đoạn khế, trảm nhân duyên

Tang Viễn Viễn cảm thấy cần cổ đột nhiên được buông lỏng, không khí mới mẻ ùa vào lồng ngực, sặc đến đôi mắt nàng toàn là nước mắt.

Nàng nắm chặt đế đuốc, nhanh chóng bò dậy, qua lớp nước mắt mông lung như sương mù nhìn thấy hắc y nhân đang chế trụ Khương Cẩn Bằng.

Mặt hắn trắng hơn trong trí nhớ nàng rất nhiều, trắng đến gần như trong suốt.

Hắn đem một bàn tay ấn trên đỉnh đầu Khương Cẩn Bằng, một bên khen hắn ta ' ngoan ', một bên nhẹ nhàng chậm chạp vỗ xuống.

Mỗi cái vỗ xuống, thân thể Khương Cẩn Bằng kia liền lùn đi một ít, thật ra nhìn có vẻ hơi buồn cười.

Nhưng khi tầm mắt Tang Viễn Viễn rơi xuống dưới chân Khương Cẩn Bằng, trong lòng chỉ còn lại hoảng sợ —— người này không phải bị dọa sợ đến mềm chân, mà là toàn bộ thân thể đã biến thành vật chất như gỗ, U Vô Mệnh mỗi khi vỗ xuống một cái, một đoạn cẳng chân của Khương Cẩn Bằng liền va chạm mạnh vào sàn nhà bằng mã não, vỡ thành vụn gỗ tứ tán.

Gương mặt ngựa gầy dài thòng của hắn đã vặn vẹo thành đủ thứ hình thù, hiển nhiên là đau tới cực điểm lại không phát ra tiếng nào.

U Vô Mệnh cũng không để ý hắn ta, chỉ thong thả ung dung mà nhìn

Tang Viễn Viễn nói: "Tiểu Tang Quả, ngươi nói, ta nên xử trí kẻ đào phạm như ngươi như thế nào ?"

Khương Cẩn Bằng đã chỉ còn có tròng mắt là có thể động, đôi mắt tròng trắng nhiều hơn tròng đen của hắn điên cuồng loạn chuyển, ý xin tha từ trong ánh mắt sống sờ sờ tràn tới, nước mắt ào ào chảy qua khuôn mặt, hãi hùng đến mức tận cùng, hối hận đến mức tận cùng.

Tang Viễn Viễn muốn há mồm nói chuyện, bỗng nhiên phát ra trận ho kinh thiên động địa.

"Ngươi xứng đáng!" U Vô Mệnh cắn răng cười, đuôi mắt hơi hơi phiếm hồng.

Xuống tay lại càng lưu loát vài phần, đem Khương Cẩn Bằng kia vỗ thành nửa cộc gỗ.

Khương Cẩn Bằng chỉ muốn chết nhanh một chút.

U Vô Mệnh lại không hề động hắn ta.

U Vô Mệnh tiện tay xoay người định cất thanh đao ra sau lưng, không biết đụng phải thứ gì, hắn ngẩn ra, thay đổi góc độ thu đao.

Hắn đi một bước, đứng trước mặt nàng.

Hai ngón tay lạnh như băng bóp chặt cằm nàng, hung hăng hôn xuống.

Mới vừa rồi vì cố gắng thanh tỉnh, nàng đã cắn nát đầu lưỡi, giờ phút này vẫn đau đến nóng rát.

U Vô Mệnh theo mùi máu huyết tìm được miệng vết thương của nàng, hắn mang theo ác ý nồng đậm, dường như muốn xuyên qua vết thương trong cái miệng nho nhỏ này mà hút hết huyết nhục của

nàng.

Vừa mới thoát khỏi nguy cơ sinh tử, trong đầu nàng chỉ cảm thấy một mảnh trắng xoá, nàng ngơ ngác phối hợp hắn, sức lực cả người dường như đều bị rút cạn, cơ hồ đứng thẳng không xong.

Nàng bỗng nhiên phát hiện hô hấp của hắn so với nàng càng không xong.

Thần trí nàng bỗng nhiên thanh tỉnh.

Nụ hôn này rõ ràng chỉ đơn thuần là trừng phạt, hô hấp của hắn không nên loạn thành như vậy.

Chợt nàng nghe thấy tiếng tim hắn đập. Ngay cả khi lúc cơn sóng dữ Minh ma che trời lấp đất, lâm vào cảnh cửu tử nhất sinh hắn cũng chưa bao giờ loạn một nhịp tim đập, giờ phút này lại nhảy đến không đếm nổi.

Hơn nữa mùi máu tươi thỉnh thoảng bay vào chóp nói cho nàng biết.....

Hắn bị thương.

Tang Viễn Viễn mở to hai mắt, cố hết sức đẩy hắn ra.

U Vô Mệnh đang muốn nổi cáu, lại thấy trong ánh mắt nàng tràn đầy quan tâm, bắt lấy cánh tay hắn, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá.

"Bị thương chỗ nào?"

Hắn ngơ ngẩn. Sau một lúc lâu, không được tự nhiên nhíu mày nói: "Không có việc gì."

Tang Viễn Viễn vừa lúc vòng tới sau lưng hắn.

Liền thấy một mũi tên nhiễm ánh sáng đỏ thẳng tắp đính trên lưng hắn, sâu đến mức gần như xuyên vào cơ thể.

Nàng cứng đờ hít một ngụm khí lạnh: "Ngươi....."

U Vô Mệnh có chút ảo não, trở tay cầm đao chặt đứt phần bên ngoài của mũi tên chết tiệt, táo bạo nói: "Đã nói không có việc gì."

Nàng vẫn nước mắt lưng tròng mà trừng mắt nhìn hắn, lại đi vòng quanh hắn, một bên xem kỹ còn có chỗ nào khác bị thương không, một bên run rẩy muốn đi chạm gần miệng vết thương của hắn.

"Ngươi là đặc biệt tới cứu ta sao? Vì cứu ta mà bị thương sao? Mũi tên, phải nhanh chóng lấy ra mới được....."

Trong đôi mắt đen của hắn hiện lên không kiên nhẫn, thô lỗ bắt lấy nàng: "Đừng xoay!"

"Ờ." Tang Viễn Viễn thành thật đứng yên trước mặt hắn.

"Cứu ngươi?" Hắn lạnh lạnh cười một cái, "Nếu không có Khương Cẩn Bằng, giờ phút này người đang làm những chuyện như vậy với ngươi chính là ta."

Nàng nháy đôi mắt vô tội, tầm mắt dừng ở hầu kết của hắn.

"Nhưng mà giờ phút này ta không có hứng thú." Hắn híp híp mắt, xoay người nắm nửa thân thể của Khương Cẩn Bằng kia cùng với mũi tên trên mặt đất lên, khinh phiêu phiêu nói, "Tối nay ngươi không có gặp ta."

Hắn dậm chân, gỗ vụn văng tứ tung đầy đất tức khắc tán thành bụi mắt thường nhìn không thấy.

Hắn khẽ khinh thân lên, lướt tới cửa đại điện, kéo cửa đang muốn

bước ra, bỗng nhiên dừng lại.

Hắn không có xoay người, thanh âm thấp thấp phiêu lại đây: "..... Tốt."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh màu đen chợt lóe, trốn vào trong mảnh rừng rậm đen nhánh của mê trận.

Tang Viễn Viễn nhìn thấy có cái đồ vật rất kỳ quái tự dẫn đường cho hắn, dần chìm vào trong bóng tối nhìn không rõ lắm, mơ hồ chỉ thấy hình dáng cao chừng một nửa người, cảm giác âm trầm quỷ dị.

Thân ảnh U Vô Mệnh vừa mới biến mất, bên tai Tang Viễn Viễn liền nghe được vô cùng rõ ràng âm thanh rách nát.

Ngay ở chỗ U Vô Mệnh biến mất, thân hình như tháp sắt của Tang Châu vương kia ầm vang đụng phải cái gì tiến vào.

Tang thế tử theo sát sau đó, trong ánh mắt phụ tử hai người đều bừng bừng lửa giận.

"Khuê nữ!" "Tiểu muội!"

Vài cao thủ nội cung lướt vào trong điện, chia ra kiểm tra.

Tang Viễn Viễn chú ý thấy trong đó có một người trên lưng cõng cây cung đen phiếm ánh sáng đỏ, trong bao đựng tên rõ ràng mũi tên thiếu mấy cây.

Thực mau, mấy cao giai thị vệ này liền từ bốn phía cung điện đào ra mấy nơi tà khí, rung chuông bốn phía. Góc Đông Nam cũng phát hiện một cái mật đạo đen như mực, không biết đi thông nơi nào.

Phụ tử Tang thị một trái một phải hộ nàng.

"Là Khương Cẩn Bằng. Hắn nghe được động tĩnh liền chạy." Tang

Viễn Viễn trấn định cáo trạng, "Hắn nói hắn muốn giết ta, giá họa cho Khương Cẩn Chân. Vì Khương Cẩn Chân từng ở chỗ này hại chết rất nhiều người, tra một liền có thể tra ra được hết."

Mày rậm của thị vệ mang cung nhíu chặt: "Ta bắn trúng thích khách thực lực siêu tuyệt, không giống tiểu bối Khương thị. Người bình thường tuyệt không khả năng chịu một mũi tên của ta rồi mà có thực lực chạy thoát."

Tang Viễn Viễn cười lạnh: "A, ta suýt nữa bị hại, sao có thể ngay cả hung thủ là ai đều nhận sai? Chẳng lẽ là đại nhân muốn một sự nhịn chín sự lành? Nếu là như thế đừng ngại xin nói thẳng, ta tất nhiên sẽ phối hợp —— các đại nhân thủ vệ đế cung, phòng thủ kiên cố, tối nay không có việc gì phát sinh, ai ta cũng không gặp qua!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng không khỏi ngẩn ra một cái —— từ sau khi bắt đầu hiểu chuyện, trước nay nàng không bao giờ vô dụng như vậy, dùng ngữ khí chanh chua nói với người ta.

Nàng rốt cuộc là muốn đánh yểm trợ cho U Vô Mệnh, hay vẫn là đang tức người này làm hắn bị thương?

Thị vệ mang cung ngẩn ra, vội vàng cúi đầu cáo tội: "Ta bảo hộ bất lực, sau sẽ tự hướng đế quân thỉnh tội."

Phụ tử Tang thị mặt lạnh như băng nhìn chăm chú vào bọn họ, đầy mặt đều là ghét bỏ.

"Đi, không ở cái chỗ quỷ quái này nữa!" Một nhà ba người nhanh chân bước ra khỏi cung điện.

Trăng tròn nhô lên cao, một tòa tháp sắt mang theo hai thân ảnh gầy gầy, đứng trên đường rộng, gió lạnh thổi vù vù.

Mới vừa rồi phụ tử hai người nghe được bên ngoài có động tĩnh đuổi bắt thích khách, không yên lòng Tang Viễn Viễn nên đến chỗ nàng

xem xét, lúc này mới phát hiện nàng xảy ra chuyện.

Lão người hầu của Đế quân hầu mau chóng đuổi lại đây, liên tiếp bồi tội làm cho nhà Tang Châu vương có chút ngượng ngùng. Sau khi Tang Viễn Viễn khuyên bảo một chút, phụ tử hai người mới lặng lẽ theo lão hầu tiến vào cung vua, ở tẩm điện mới.

Lần này, phụ tử Tang Châu vương nói cái gì cũng không chịu rời khỏi Tang Viễn Viễn. Nàng ngồi ở trên giường ngọc tu luyện, còn hai cha con kia liền đem đôi mắt trừng ra như giống đèn, ngồi bên cạnh nàng canh gác.

Tang Viễn Viễn kỳ thật cũng không nhập định.

Bộ dáng U Vô Mệnh rời đi lúc nãy vẫn quanh quẩn ở trong đầu nàng, nhiễu loạn tâm thần nàng.

Trên lưng hắn vẫn còn cắm mũi tên, hắn còn nói một câu.....

'..... Tốt. '

Tốt cái gì? Cái gì tốt?

Không phải là..... Đáp lại câu hỏi của nàng mấy ngày trước đấy chứ ?

Ngày ấy, chiến tranh chạm vào là nổ ngay, nàng ngồi trong xe, căng thẳng bóp nát ngọc giản, nói với hắn, chờ đến nàng giải khế hòa li xong, hắn lại đến cửa cầu hôn có được không?

Chẳng lẽ là cái này?

"Cha," Tang thế tử đè nặng giọng, lén lút nhìn Tang Châu vương nói, "Tiểu muội không phải thuộc Mộc sao, tu luyện như thế nào mà khuôn mặt lại đỏ lên? Có khi nào luyện không tới không ?"

"Gì——" Tang Thành Ấm nhất thời tức giận, "Thật là phải làm sao đây!"

"Khi nào quay về con lập tức đi một chuyến đến Phong Châu, hỏi xin Phong Bạch Loan cái cây thảo mộc Linh Cố Ngọc Tinh về cho tiểu muội dùng."

"Được," Tang Thành Ấm tiếp lời, "Nếu hắn ta không cho, vậy đoạt lấy! Phụ thân dẫn binh đứng sẵn ngoài biên quan tiếp ứng ngươi."

Tang Viễn Viễn vội vàng mở mắt, vô lực thở dài: "Cha, ca ca....."

Nàng đây là...con của thổ phỉ, đạo tặc à ?

.....

Cuối cùng trời cũng hửng sáng, thị nữ phụng hầu dẫn từng người một của nhà Tang thị đi tắm gội, lại hầu hạ bọn họ thay triều phục đẹp đẽ quý giá dày nặng có xông huân hương, sau đó đi qua từng tòa bạch ngọc hướng về phía ngự điện của đế quân.

Lúc này, chân trời vẫn còn mấy ngôi sao le lói.

Trên quảng trường, các võ giả kim trang uy nghi đứng hai bên thảm đỏ, vương tộc Tang thị đạp tiếng trống đi vào đại điện.

Thế cục của Vân Cảnh cũng có phần tương tự như thời vua Chu và các chư hầu,đối mặt với quân vương các châu tay cầm trọng binh, đế quân cũng không dùng sức mạnh vương quyền để áp chế. Các sự tình về mặt lễ nghi hay tình cảm, hai bên đều sẽ làm được rất nghiêm chỉnh.

Người hầu nghển cổ truyền chỉ, tuyên Tang Châu vương yết kiến.

Tang Viễn Viễn đi theo phía sau phụ thân và huynh trưởng, chậm rãi dạo trên 50 bậc tam cấp bạch ngọc, bước lên sân chầu rộng lớn. Chỉ

thấy trái phải đều có một lò lưu hương kim đỉnh, huân hương tản ra, lượn lờ trong không khí.

Không khí ngưng trọng một chút, mặt trời hồng như quả trứng gà mới vừa ngoi lên, đem luồng ánh sáng đầu tiên soi sáng rỡ vùng trời phía Đông rộng lớn.

Bên dưới sân điện nhàn nhạt màu đỏ tím, tình cảnh này càng thần thánh trang nghiêm.

Chính điện tráng lệ huy hoàng, ánh lên ánh vàng.

Đứng hai bên trái phải là các quan lại, ba người Tang thị mắt nhìn thẳng, đạp lên thảm trải trong điện lập tức đi vào.

Sau khi hành lễ xong liền chậm rãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy trên đỉnh điện rũ xuống một tấm màn bằng sợi vàng ròng, qua lớp màn mỏng như sương mù chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dung nhan của nữ đế quân, nàng ta mặc hoa phục vàng đỏ, đầu vấn cao búi tóc, mang trọng quan vàng ròng, môi đỏ như lửa cháy.

"Tang Châu vương vất vả."

Giọng nói của nữ đế tiếng cũng không khác mấy so với trong tưởng tượng của Tang Viễn Viễn. Trang nghiêm ổn trọng, uy nghi mười phần, mang theo âm cuối dày nặng.

Lại có một chút quen tai.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lúc lâu, không nhớ nổi là cái thanh ưu nào lại có thể phối ra một giọng nói có khuynh hướng cảm xúc như vậy.

Tang Châu vương thu lại vẻ thô lỗ thoải mái hằng ngày, sau khi cùng nữ đế giao tế vài câu liền lệnh cho người hầu đem mấy phần công

văn dâng lên.

Thật ra chuyện xảy ra ở Hàn Châu Tây Cảnh căn bản không có khả năng giấu được tay mắt thông thiên của đế quân. Chuyến này đến đây chủ yếu là thể hiện sự chân thành của mình, hai bên thể hiện tình cảm một chút rồi định ra kết quả cuối cùng mà thôi.

Không ai nhắc đến chuyện đêm qua. Loại sự tình này thông thường sẽ không đến lượt bên ngoài xử trí, huống hồ Khương Cẩn Bằng cũng chưa sa lưới, đế quân cũng đang chờ đợi tin tức.

Sau khi gặp mặt đế quân, có người hầu tiến lên dẫn Tang Viễn Viễn ra khỏi chính điện.

Nữ tử không có tư cách bàn hay nghe chính sự.

Tang Viễn Viễn vốn cũng không có hứng thú ngồi trên điện nghe cái giọng ngượng nghịu của Tang Thành Ấm bập bõm tiếng phổ thông, nàng đi theo người hầu ra phía sau, xuyên qua hành lang gấp khúc ở mặt Đông chính điện, chuẩn bị đến thiên điện chờ đợi.

Phía sau bỗng nhiên lại nổi lên một âm thanh truyền chỉ.

Người hầu lớn tuổi cất thanh âm vừa lớn vừa dài truyền khắp điện : "Tuyên —— Hàn Châu vương yết kiến ——"

Tang Viễn Viễn dừng chân xoay người, xa xa nhìn lại.

Hàn Thiếu Lăng tới rồi?! Xem ra việc của Tang Thành Minh đã có kết quả.

Ngay lúc Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn lại cũng là lúc Hàn Thiếu Lăng trong lòng cảm nhận được, đưa mắt nhìn phía hành lang sườn.

Cách nguyên sân chầu trước đại điện cùng với hơn phân nửa hành lang gấp khúc, cả hai đều không thể thấy rõ dung nhan đối phương.

Tầm mắt như có như không mà giao nhau, Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên chấn động, bỏ lại người hầu dẫn đường đi nhanh về hướng sườn hành lang đuổi theo.

Tang Viễn Viễn: "....."

"Tang vương nữ?" Người hầu nhẹ giọng gọi nàng.

Tang Viễn Viễn vội vàng quay người lại, nói: "Mau đi thiên điện. Ta mệt mỏi."

Cửa điện mới vừa khép lại, liền nghe được tiếng bước chân nhanh chóng lướt đến, một bàn tay to ấn trên cửa gỗ khắc hoa, thị vệ trước cửa đại điện vội vàng ngăn lại.

"Hàn Châu vương, xin chớ có vô lễ!"

Hàn Thiếu Lăng ôn tồn cáo tội, sau đó hướng về phía cửa điện nhắm chặt , cất cao giọng nói: "Ta biết là ngươi! Có thể ra gặp ta một chút?"

Thân ảnh này mỗi ngày quanh quẩn ở trong mộng hắn, hắn chỉ cần thấy bóng nghiêng thôi cũng có thể nhận ra. Cái lưng mềm dẻo thẳng tắp, trừ nàng không có khả năng có người thứ hai.

Ngày đó ở trên chiến trường, hắn đã đem da mặt và tự tôn của chính mình ném xuống chân nữ tử này mặc nàng giẫm đạp, đối với nàng, hắn sớm đã bất chấp tất cả.

Tang Viễn Viễn bất đắc dĩ mà trả lời: "Hàn Châu vương, ngươi như vậy không khỏi quá mức thất lễ."

Trên chiến trường lúc gặp được hắn, nàng đã dùng giọng giả.

Giờ phút này cũng vậy.

Chỉ là hôm nay chỉ sợ không thể gạt được hắn. Hắn nếu hỏi thị vệ ngoài cửa sẽ ngay lập tức biết rằng nữ tử hôm nay tránh ở trong điện không muốn gặp hắn chính là vị phu nhân hắn cưới hỏi đàng hoàng.

Thanh âm Hàn Thiếu Lăng hơi hạ xuống: "Ta cho rằng cuộc đời này lại vô duyên gặp nhau, hôm nay, thật là quá đường đột."

Tang Viễn Viễn thở dài cùng hắn thương lượng: "Hàn Châu vương, không bằng ngươi đem chuyện hòa li đi làm trước vậy?"

Thân ảnh Hàn Thiếu Lăng đột nhiên chấn động. Nàng đang ám chỉ cái gì?!

Ngữ khí hắn nhiễm vài phần nhẹ nhàng: "Ta lần này nhập kinh, đúng là muốn xử lý việc này."

"Vậy thì nhanh đi." Tang Viễn Viễn thúc giục.

"Tốt!" Hàn Thiếu Lăng thật sự quay đầu đi.

Hắn nhất thời nhiệt huyết đi như bay về phía trước, trong lòng giờ phút này biết là đã vô cùng không ổn.

Nghĩ đến người mình thương nhớ ngày đêm lại vướng bận chuyện hòa li của mình, hắn cảm thấy dưới chân trên dường như bay lên.

Mặc dù bị đế quân trách tội, cũng đáng.

Loại tâm tình này hắn chưa bao giờ có.

Vận mệnh chú định, dường như có cái gì lôi kéo, cách hắn càng ngày càng gần.....

Tang Viễn Viễn thấp thỏm chờ đợi.

Khi mặt trời lên cao, cuộc gặp gỡ của đế quân và hai vị quân vương rốt cuộc kết thúc.

Phụ tử Tang Châu vương được người hầu dẫn dắt đến thiên điện, tươi cười trên mặt có chút mất tự nhiên, hiển nhiên sự tình của Tang Thành Minh vẫn làm hai cha con này ăn liên lụy.

Tang Thành Minh phản nghịch cùng đường, lại mang theo tâm phúc toàn bộ nhảy xuống Minh Uyên, chết vô đối chứng, chuyện này nhất thời không có cách nào xử án.

"Tiểu muội, đi." Tang thế tử nói, "Hàn Thiếu Lăng kia đang ở sau điện chờ ngươi hòa li, liền đi tìm hắn kết thúc luôn đi —— tiểu muội, muội không có mềm lòng chứ?Muội ngàn vạn lần đừng yếu thế ở trước mặt hắn, tên đó thật không phải cái thứ gì tốt."

Bàn tay Tang Châu vương vung lên: "Không có việc gì, cho dù Hàn Thiếu Lăng có tốt đi chăng nữa cũng chỉ là một người thôi. Quay về cha cho con thu xếp chọn rể, chọn luôn mười tám người, lấy số lượng cũng thắng, ha hả ha hả....."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng thở dài: "Ta làm sao có thể đổi ý chứ, chỉ sợ bên kia lại ra thêm mưu kế gì dây dưa....."

Nhắc tới cái này, Tang thế tử tức khắc dựng đôi xinh đẹp lông mày lên, phi nói: "Tiểu muội, muội thật sự quá ngây thơ rồi. Muội cho rằng cái tên Hàn Thiếu Lăng này đối với ngươi vẫn có thừa chút tình nào sao? Hắn bô dạng đang hận không thể cùng ngươi phủi sạch quan hệ, cả đời không qua lại với nhau kìa, thật là hừng hực khí thế luôn!"

"Đi thôi," Tang Viễn Viễn than nhẹ, "Trên đường, muội muốn nói với ca một chuyện."

Huynh muội hai người dưới sự dẫn dắt của người hầu vòng qua hành lang phía sau, đi vào điện nơi đế quân tiếp kiến thần tử, xử lý mấy chuyện phức tạp.

Còn chưa bước vào trong điện liền nghe được giọng nói kiên định của Hàn Thiếu Lăng: "Đế quân không cần khuyên nữa, việc này đã không còn đường cứu vãn. Tang thị vương nữ đã bình yên vô sự, thỉnh đế quân tức tốc triệu nàng tiến đến kết thúc tiền duyên, còn kéo dài nữa ta cũng không thay đổi tâm ý."

Tang thế tử đi trước gương mẫu bước vào trong điện, hành lễ xong liền cười lạnh nói: "Lời này của Hàn Châu vương nói giống như Tang thị ta muốn ăn vạ ngươi vậy, hôm nay ở trước mặt đế quân, ta Tang Bất Cận liền một lời đã định —— ai muốn đổi ý, heo chó không bằng!"

Tang Viễn Viễn: "....." Thẳng đến hôm nay, nàng mới biết được đại danh của ca ca nàng vậy mà là Tang Bất Cận.

Tiêu chuẩn đặt tên con của vợ chồng Tang gia thật sự là không dám khen tặng.

Hàn Thiếu Lăng bị Tang Bất Cận khích, cũng nở nụ cười: "Tang thế tử cũng không cần lấy súc sinh ra mà nói. Việc này vốn chính là ý tứ của Tang Châungươi, mặc kệ các ngươi muốn lạt mềm buộc chặt cũng được, muốn lấy lui vì tiến cũng kệ, tóm lại, hòa li thư ta đã ký xuống không bao giờ có đạo lý thay đổi. Không chỉ ta, mà còn là các ngươi."

Hắn cười khẽ, ngữ khí xa cách khách sáo tiếp tục nói: "Tang thị vương nữ dung nhan tuyệt thế, chẳng sợ không thể tái hôn, nói không chừng sau này lại có một đống vương tôn quý tử tới cửa cầu hôn, không lo nửa đường sau hiu quạnh."

Lời này nói ra đã tự động hạ Tang Viễn Viễn xuống một cấp bậc. Vốn

là vợ của một quốc quân, tái giá chỉ có thể lui tới với mấy người có cấp bậc thấp hơn.

Tang thế tử hơi hơi nheo lại đôi mắt xinh đẹp: "Chuyện đó cũng thật sự không phiền ngươi nhọc lòng."

Hàn Thiếu Lăng mỉm cười: "Tang vương nữ tại sao còn chậm chạp chưa....."

Mắt hướng về phía sau vừa lúc nhìn thấy một nữ tử bạch y đang khiêm tốn thi lễ.

"Bái kiến đế quân."

Nữ đế quân ngồi ngay ngắn ở sau bàn bằng vàng đen nói chuyện, hoa phục màu vàng đỏ rẽ sang hai bên người, mắt phượng màu đỏ đậm, màu son môi càng xinh đẹp bức người.

Đẹp đến mức kinh người nhưng lại không mang theo chút nào mị hoặc.

Môi đỏ của nữ đế quân hé mở, nhẹ nhàng nói: "Một cái tuyệt thế giai nhân như vậy, Hàn Châu vương ngươi cũng bỏ được."

Tang Viễn Viễn không khỏi ngẩn ra lần thứ hai.

Nàng nhất định đã nghe được thanh âm này ở nơi nào rồi.

Hàn Thiếu Lăng tầm mắt không chút để ý mà dừng ở Tang Viễn Viễn trên người.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn tận mắt chứng kiến cái gì gọi là ngũ lôi oanh đỉnh.

Thanh niên vương giả đứng trước mặt, quai hàm há hốc, lông tóc trên thái dương dựng ngược, hốc mắt mở căng lớn hơn một vòng,

khóe miệng run rẩy, từ trên xuống dưới mà nhìn quét qua nàng.

Thân ảnh hắn thương nhớ đêm ngày cùng với giai nhân trước mắt dần dần hợp lại.

Tang Viễn Viễn rất có lễ phép mà nhìn hắn cười cười: "Hàn Châu vương sớm đã đông ý với ta, tất nhiên là sẽ không đổi ý."

"Được rồi," nữ đế quân tiếc nuối nói, "Nếu hai bên đã quyết ý, vậy bổn đế quân cũng không khuyên nhiều, cứ như vậy đi."

Nàng ta nhẹ nhàng gật gật đầu, người hầu khom người tiến lên, lấy nàng hôn khế cùng đồng tâm khế dưới cái hộp đã chuẩn bị sẵn mang tới trước mặt Hàn Thiếu Lăng cùng Tang Viễn Viễn.

Một thanh kim hỏa kiếm nho nhỏ đặt giữa khế ước, chỉ cần dùng nó cắt khế ước ra thành hai phần, chúng nó liền sẽ tự hủy, chấm dứt hết thảy.

"Sao, sao lại là ngươi....." Hàn Thiếu Lăng lung lay sắp đổ.

Nữ tử hắn tâm tâm niệm niệm, không phải là nữ nhân của U Vô Mệnh sao? Sao có thể là Tang Viễn Viễn? Trên người Tang Viễn Viễn còn có đồng tâm khế! Nàng làm sao có thể là nữ nhân của U Vô Mệnh?! U Vô Mệnh không chạm vào nàng? Sao có thể!

Tang Viễn Viễn lễ phép mỉm cười nói: "Hàn Châu vương là thật anh kiệt. Tuy đã quyết ý cùng ta hòa li, trên chiến trường lúc trước vẫn nhiều lần tương hộ, phần tình hữu nghị này ta xin nhận. Tang Châu cùng Hàn Châu, không có duyên kết thành tình thân thì tương lai vẫn cùng nhau hợp tác, cùng bảo vệ cho Vân Cảnh thái bình."

Hàn Thiếu Lăng khó có thể tin mà lắc lắc đầu.

Tang Viễn Viễn mỉm cười đến gần, không hề khúc mắc mà cầm tay hắn, cùng nhau đặt ởtrên chuôi thanh kim hỏa kiếm.

Hắn kháng cự, bàn tay đầy vết chai dày không tự giác rút lại.

Nhưng bàn tay nhỏ nhu nhu nhuyễn nhuyễn kia lại kiên định nắm lấy nửa bên mu bàn tay hắn, không chút nào để hắn lui về phía sau.

Trái tim hắn điên cuồng run rẩy, hắn trừng mắt nhìn nàng, căn bản không tin.

Trong trí nhớ hắn, Tang Viễn Viễn cùng Mộng Vô Ưu đều giống nhau, đều là nữ tử xinh đẹp yếu đuối, loại phụ nữ này giỏi nhất làm ra vẻ thời thời khắc khắc là một bông hoa yếu đuối làm người ta sinh ra cảm giác muốn che chở.

Nàng, như thế nào có thể thẳng lưng như vậy?

Nàng là Tang Châu vương nữ! Như thế nào lại ở trên chiến trường, xách theo đao, xen lẫn trong một đám quân lính thô lỗ, chém đầu Minh ma?!

Không phải chỉ thấy một chút mấy đều chấn kinh tâm thần sao?!

Hắn thật sự không có cách nào đem Tang thị vương nữ đoan trang nhu nhược trong trí nhớ liên tưởng đến thân ảnh cứng cỏi thẳng tắp đó được.

Mới vừa rồi hắn còn thậm chí cho rằng nàng là nữ tướng quân mà đế quân phái đi hành thích U Vô Mệnh.

"Ta....."

Bàn tay nhỏ kia đã lôi kéo hắn, đem mũi thanh kim hỏa kiếm đặt lên trên hôn khế.

Nữ đế quân ha hả nở nụ cười, nói: "Hàn Châu vương, mềm lòng sao? Đừng nói là ngươi, ngay cả bản đế quân cũng là cảm thấy cái

thanh kiếm nhỏ này nặng nề đến mức nào. Giờ phút này đổi ý cũng coi như là dừng cương trước bờ vực nha."

Hàn Thiếu Lăng gắt gao nhấp môi.

"Xuy ——"

Hôn khế bị kim hỏa châm lửa.

Hàn Thiếu Lăng đảo khách thành chủ, trở tay cầm lấy bàn tay nhỏ của Tang Viễn Viễn, trên mu bàn tay to rộng ẩn hiện gân xanh, hắn cầm theo tay nàng rất chậm, rất chậm xẹt qua hôn khế, đem một chia thành hai.

Nàng không khỏi nghiêng đầu nhìn hắn.

Liền thấy đôi môi mỏng của thanh niên vương giả này mím chặt, mặt đầy kiên nghị.

Hắn rũ mắt , nhìn chằm chằm khế thư bị kim hỏa đốt cháy.

Hắn vẫn nắm chặt tay nàng không bỏ.

"Nếu giờ phút này ta đổi ý, chẳng khác nào để nàng xem thường cả đời." Hắn gian nan đọc từng chữ, "Đợi Vương nữ về Tang, Hàn Thiếu Lăng ta sẽlần thứ hai mang thành ý đến cầu hôn."

Tang Viễn Viễn: "....."

Không thể không thừa nhận, một màn này rất lãng mạn. Ánh sáng nóng bỏng của kim hỏa phản chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của đối phương. Ánh mắt hắn sáng quắc, trịnh trọng.

Rõ ràng là ly hôn, lại tự nhiên có ảo giác như hứa hẹn cả đời.

Khóe môi Hàn Thiếu Lăng mỉm cười, tiêu sái lưu loát đem mũi kiếm

của kim hỏa kiếm đặt trên đồng tâm khế.

"Ngày đó ký kết đồng tâm khế, trong lòng ta muốn, chỉ là Tang thị vương nữ mạo mỹ vô song."

Mũi kiếm xẹt qua, đồng tâm khế trắng nõn bốc cháy.

"Hôm nay giải khế, ta lại biết, tim mình là do ai nắm giữ."

Hắn gắt gao nắm chặt tay nàng.

Ảnh hưởng của đồng tâm khế không chỉ tác động lên mỗi hắn, giờ phút này khế thư bị cắt ra, nàng cũng cảm giác được một cảm giác chua xót kỳ lạ từ ngực trào ra.

Hàn Thiếu Lăng hiển nhiên lại một lần nhận sai nó thành tình yêu.

Đáy mắt hắn đã nổi lên hơi nước, nắm chặt tay nàng đến phát đau.

"Tang vương nữ, mong nàng rũ lòng thương, nếu ngày nào đó quyết định tái giá, cho ta một cơ hội cạnh tranh cùng người khác."

Hàn Thiếu Lăng không tin Tang Viễn Viễn sẽ có tình cảm gì với U Vô Mệnh. Tại Vân Cảnh mười tám châu này, hắn Hàn Thiếu Lăng, vẫn là trượng phu lý tưởng nhất.

"Hàn Châu vương, ta sẽ suy xét." Tang Viễn Viễn lễ phép gật đầu, "Có thể buông tay không?"

Giờ phút này mà nói cái gì như ân đoạn nghĩa tuyệt thì chẳng phải giống như nàng vẫn còn để ý chuyện xưa, chỉ muốn làm nũng với hắn.

Nàng thong dong như vậy lại làm cho trong mắt Hàn Thiếu Lăng thêm phần phiền muộn.

Hắn tinh tường ý thức được nữ tử này căn bản không thèm để ý những chuyện của hắn, cái gì tình cũ, cái gì Mộng Vô Ưu, đối với nàng hoàn toàn không có mảy may ảnh hưởng.

Hắn vẫn nắm lấy tay nàng như bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng .

Tang thế tử đi lên phía trước, bẻ từng ngón tay của hắn ra.

Xương ngón tay trắng bệch, hắn luyến tiếc mấy đường màu đỏ mà mình ấn trên mu bàn tay nàng.

"Đều đã hòa li, hà tất gì lại làm ra vẻ như vậy?" Tang thế tử cười lạnh, "Lạt mềm buộc chặt, lấy lui làm tiến, mấy chữ này Hàn Châu vương vẫn nên tự mình thu lại đi! Miễn cho người nhìn thấy chê cười."

Hàn Thiếu Lăng cười thảm, mắt đen gắt gao chăm chú vào trên mặt Tang Viễn Viễn.

Nữ đế quân vui vẻ: "Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Hàn Châu vương, bản đế quân thật sự không hiểu, hà tất một hai phải đến sau khi mất đi mới có thể học được quý trọng vậy?"

"Đều là ta sai." Hàn Thiếu Lăng cúi đầu.

"Thôi," đôi môi đỏ trơn bóng no đủ của nữ đế k hơi hơi nhếch lên, "Lúc tuổi trẻ cãi nhau ầm ĩ cũng vẫn có thể xem là tình thú. Bản đế quân liền chờ xem cuối cùng là tiểu tử tốt số này có thể cầu được mỹ nhân mang về."

Nàng ta nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay ấn ấn lên trán, ba người đứng trong điện liền thức thời cáo lui.

Làm trò trước mặt Hàn Thiếu Lăng, Tang Viễn Viễn cũng không biểu hiện ra bộ dáng hân hoan sung sướng. Nàng cùng Tang thế tử nhàn

nhàn nói chuyện, làm ngơ không biết Hàn Thiếu Lăng thất hồn lạc phách đi theo phía sau.

Hàn Thiếu Lăng tình nguyện hộ tống huynh muội Tang thị tới cung điện mà Tang Châu vương đang ở tạm.

Đồng tâm khế đã hủy, nhưng vết thương kia lại như lạc ở trong lòng hắn .

Những cái đó lỗ trống đó chứa đựng đầy hối hận vô cùng.

Nếu hắn đối với nàng quan tâm hơn một chút, không cần đi chạm vào Mộng Vô Ưu kia, như vậy đám mây trước mắt càng càng ngày bay xa này có phải đã mát lạnh rơi vào lòng bàn tay hắn?

Hồi ức càng lúc càng chồng chất, cảm giác không cam lòng trong lòng như sóng thần ngập đầu mà đến, nữ tử tốt như vậy làm sao hắn cam tâm buông tay đây?

Nhìn cửa gỗ khắc hoa của đại điện khép lại ngay trước mắt, hắn chậm rãi nắm lấy nắm tay, hạ một quyết tâm hung ác.

"Đi, làm một gương mặt giả nửa bên bằng kim loại, đính vào trên mặt Mộng Vô Ưu. Trước khi xong việc không cần trở về gặp ta."

Hàn Thiếu Lăng đã hơi hơi có cảm giác cái nữ tử Mộng Vô Ưu này dường như được thế lực đặc biệt nào đó che chở, muốn thương tổn nàng ta rất khó. Đối mặt với nàng ta, bản thân mình cũng không hiểu sao bị mê hoặc, bất tri bất giác liền lăn lên trên giường.

Cho nên hắn phái ra Hàn Đại, một công cụ giết người từ khi sinh ra không có bất luận tình cảm gì.

.....

Chủ quân của Châu quốc tiến vào Thiên Đô yết kiến, chỉ tính những

lễ nghi phức tạp cần phải làm cũng rất mất thời gian, tổng cộng tốn gần ba ngày.

Trong ba ngày này, Tang Viễn Viễn thỉnh thoảng sẽ thấy thân ảnh Hàn Thiếu Lăng.

Hắn tiều tụy đi rất nhiều, nếu không phải còn phải tiếp ứng đủ loại lễ nghi, chỉ sợ hắn ngay cả râu cũng không cạo. Có khi hắn đứng xa xa ngóng nhìn nàng, một khi nàng ngẩng đầu nhìn lại thì hắn liền vội vàng quay đầu đi.

Tới ngày thứ ba, hai vị quân vương từ biệt đế quân, rời khỏi Kính Thiên cung.

Khi bước ra khỏi Thiên Đô, đột nhiên thấy Hàn Thiếu Lăng đứng ở giữa con đường, dang rộng hai tay chặn xe thú của Tang Châu.

"Hiền chất à," Tang Châu vương vuốt râu cười to, "Tuy đã nhiều ngày ngươi ở trước mặt đế quân toàn nói lời hay thay ta giải vây, ta cũng nhận ân tình của ngươi, nhưng nếu là sự tình liên quan đến khuê nữ nhà, ta đây chỉ có thể nói, thương mà không giúp gì được !"

Phụ tử Tang thị thật ra làm người vô cùng sảng khoái.

Bọn họ vốn là không muốn Tang Viễn Viễn gả đến Hàn Châu, nhưng nếu nàng cùng Hàn Thiếu Lăng sống chung tốt đẹp thì cũng thôi, hiện giờ nháo thành như vậy, phụ tử hai người hận không thể lập tức đem Tiểu Tang Quả về giấu trong nhà, không để cho mấy thằng tiểu tử nhìn thêm cái nào.

Hàn Thiếu Lăng khóe môi cười nhạt: "Ta cũng không phải muốn gặp vương nữ. Ta muốn tìm nhị vị, mời xem ——"

Hắn nghiêng người, nhường đường cho ánh mắt hai người tới thùng xe phía sau.

Chỉ thấy hai gã thân vệ xốc màn xe lên, đem một nữ tử bị thít chặt miệng túm xuống xe, áp đến trước mặt phụ tử Tang thị.

Ánh mắt Tang Châu vương hơi ngưng.

Trên mặt nữ tử này có cái mặt nạ kim loại che nửa bên, nửa bên còn lại mặt mày, mũi, môi, đều giống Tang Viễn Viễn tám phần.

"Hiền chất đây là ý gì ?" Tang Châu vương từ từ hỏi.

Hàn Thiếu Lăng nghiêng nghiêng đầu, liền có thân vệ tiến lên, lật lên một góc mặt nạ.

Chỉ thấy mặt nạ đã đính chặt vào da thịt, không có cách nào tháo xuống.

Phụ tử Tang thị vốn nhìn quen máu nên thật ra cũng không có cảm giác gì, trong lòng chỉ than, Hàn Thiếu Lăng này quả nhiên là thủ đoạn tàn nhẫn, chuyện gì cũng dám làm.

Hàn Thiếu Lăng vẫy vẫy tay, lệnh người đem Mộng Vô Ưu áp trở về.

Hắn ôn hòa cười nói: "Ngày nào đó, đợi khi ta cùng người khác cạnh tranh vương nữ, mong rằng Tang Châu vương cùng Tang thế tử nhớ chuyện này mà tha thứ cho ta."

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng vái chào, xoay người rời đi.

Bóng dáng tiêu sái lưu loát thật sự.

"Tiểu tử này, tiểu tử này....." Tang Châu vương chỉ vào thân ảnh Hàn Thiếu Lăng, sau một lúc lâu chưa nói ra một câu hoàn chỉnh.

Tang thế tử nhăn đôi lông mày xinh đẹp: "Ta thấy thần sắc hắn là thật sự hối hận đến cực điểm. Tài tuấn giống Hàn Thiếu Lăng như

vậy cũng thật sự là khó tìm người thứ hai, ta sợ tiểu muội lại mềm lòng, bị hắn lừa đi."

"Hắc," Tang Châu vương cười nói, "Hắn cũng phải có bản lĩnh gặp được nó đã. Đi, trở về nhà!"

Ba vị tiếp dẫn sứ giả đã chờ ở bên đường.

Vương tộc ra vào Thiên Đô, đế quân đều sẽ phái ra tiếp dẫn sứ giả đi theo. Tổng số sứ giả chừng khoảng mười người, mỗi người tu vi đều ở Linh Diệu cảnh, bản thân mỗi người cũng đều có tuyệt kỹ độc môn, trừ phi gặp phải quân chính quy dám can đảm công nhiên mưu nghịch, nếu không cũng đủ để đem bất kể ai bình an hộ tống đến bất cứ nơi nào.

Tang thị một đường đi ngang qua Khương Châu.

Mắt thấy sắp đến biên cảnh Tang Châu, chợt thấy đường chân trời dâng lên một đám bụi đen mù mịt, không bao lâu, một đoàn hung quân giáp sắt lẫm lẫm như gió bão sấm sét đang nghiền tới gần !

Cờ xí vẫy trên cao, một chữ "U".

Thần sắc phụ tử Tang Châu vương ngưng trọng. U Vô Mệnh đã dám điều quân xông thẳng qua địa giới Khương Châu, chỉ sợ là sẽ không cố kỵ bất cứ cái gì!

Lúc này, Linh cô đang cùng với Tang Viễn Viễn nói chuyện phiếm. Nói về đề tài Hàn Thiếu Lăng khi mới mười tám, mười chín tuổi làm thế nào tiếp nhận được gánh nặng sau khi phụ thân qua đời, dùng bả vai non nớt của mình khiêng lên đại kỳ của Hàn Châu.

Linh cô rất cảm khái: "Hàn Châu vương xác thật là tuấn kiệt tuyệt thế vô song, chỉ tiếc đối với chữ tình vẫn có chút ấu trĩ, không đủ ổn trọng."

Tang Viễn Viễn cười lắc đầu: "Thật ra cũng không phải không ổn trọng, chẳng qua không đem nữ tử thường tình để trong lòng thôi."

Linh cô nói: "Hắn lúc nhỏ đã mất mệ, phụ thân hắn có hai tiểu phu nhân, tâm tâm niệm niệm muốn kéo hắn xuống, đỡ thứ tử của mình thượng vị..... Từ nhỏ đã bắt đầu trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, khó tránh khỏi hắn lớn lên người cứng rắn lạnh lùng."

"Ta không trách hắn." Tang Viễn Viễn nghiêng người ra vỗ vỗ tay Linh cô, "Mẫu thân cùng phụ thân hắn có huyết mạch thân cận, Tang và Hàn vốn chính là hai châu huynh đệ. Linh cô an tâm, ta sẽ khuyên phụ thân và huynh trưởng, chắc chắn sẽ không cùng Hàn Châu sinh ra hiềm khích."

Linh cô cảm khái vạn ngàn: "Vương nữ..... Ngài thật sự trưởng thành rồi! Hiện giờ Hàn Châu vương đã đã phá huỷ dung nhan của yêu nữ, vương nữ có suy xét cho hắn một cơ hội hay không?"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nàng đã đáp ứng người khác rồi.

Khóe môi nàng hiện lên một ý cười nhạt nhẽo, ý cười còn chưa giãn ra, lại liền nhíu mày.

Nàng nhớ tới vị trí của mũi tên kia.

Có vẻ cách trái tim rất gần.

Màn xe bị xốc lên, Tang thế tử mặt mày ngưng trọng: "Linh cô, mau chóng mang tiểu muội đi trước. U Châu quân sắp đánh tới rồi!"

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy thật mạnh một cái.

Hắn, công nhiên đoạt người như vậy sao?! Hắn không phải đã đồng ý với nàng? Hay lại xảy ra biến cố?

Nàng vội vàng xuống xe, chỉ thấy thiết kỵ ở mặt Bắc đã bức tới gần, không bao lâu sẽ nghiền qua cái đội ngũ nho nhỏ của các nàng.

Ba vị tiếp dẫn sứ giả đã tiến ra ngăn.

Hộ tống vương tộc Tang thị bình an về Tang là chức trách của bọn họ..

Dù cho kẻ tới là thiên quân vạn mã, bọn họ cũng phải nhất định đứng phía trước.

"U Vô Mệnh dám động sứ giả Thiên Đô ?"

Lời còn chưa dứt, liền thấy sóng triều hắc thiết kia đã bao lấy ba vị tiếp dẫn sứ giả, hàng luồng linh uẩn chấn động ầm ầm nổ tung, ba vị sứ giả giống như côn trùng lớn rơi vào trong ổ kiến, ngay lập tức bị bao vậy lại, bên trong vạn quân giãy giụa quay cuồng.

Bọn họ có thể dễ dàng nghiền chết những tu giả Linh Minh cảnh cùng Vân Gian thú, nhưng kiến nhiều cắn chết voi, một đội đội thiết kỵ không ngừng nghiến qua nghiến lại, ba gã tiếp dẫn sứ giả lập tức bại trận.

"Đi! U Vô Mệnh muốn phản!" Đôi mắt phẫn nộ của Tang thế tử trợn lên, phân phó Linh cô, "Mang theo tiểu muội đi trước!"

"Không!" Tang Viễn Viễn nói, "Ta không thể đi."

Phía trước, chiến đấu đã gần kết thúc. Mặc dù muốn chạy, cũng đi không được bao xa. Nếu nàng đi rồi, phụ tử Tang thị chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít!

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Rốt cuộc, ba gã tiếp dẫn sứ giả ít không địch nổi nhiều, hoàn toàn bất động.

Mà mấy nghìn người thiết kỵ kia, sau khi bị này ba gã cường giả Linh Diệu cảnh cầm chân một nén nhang, thiệt hại hết ba phần!

Đại quân như châu chấu ầm ầm vang vọt tới gần, đem đội ngũ Tang thị bao vây lấy.

"Phụng chủ quân lệnh, dẫn Tang thị vương nữ vào cung." Người cầm đầu mặt không biểu tình, "Những người còn lại..... Một người cũng không lưu!"

Hắn giơ lên tay,vô số thiết nỏ đang nhắm thẳng phụ tử Tang thị!

Một trăm thân vệ dùng chính mình làm thành phòng tuyến, đem vương tộc Tang thị hộ ở giữa.

"Nghe nói Tang Châu vương yêu nữ nhi như mạng, nếu không muốn vương nữ bị ngộ thương, liền đem nàng giao ra đây, ta bảo đảm nàng bình an không có việc gì." Tướng lãnh Uquân ngoài cười nhưng trong không cười.

Tang Châu vương giận cực mà cười: "U Vô Mệnh là muốn làm phản sao!"

Tướng U quân lãnh đạm cười: "Ta đếm ba tiếng, ba....."

Phụ tử Tang thị đang định tiến lên liều mạng, liền nghe phía sau truyền đến một âm thanh thanh thanh lạnh lẽo.

"U Châu vương muốn, là muốn Tang vương nữ còn sống đúng không."

Mọi người đồng thời nhìn lại, liền thấy một thân ảnh nhỏ xinh đứng thẳng tắp, trong tay nắm một cái chủy thủ tầm thường, đặt lên cổ chính mình.

Nàng đứng ở trong gió, không chút nào để ý đem chủy thủ đè thật mạnh lên trên da thịt của mình.

Liền thấy một dòng máu nhanh chóng nhỏ ra.

"Tiểu muội!" "Nữ nhi!"

Tang Viễn Viễn gắt gao nhìn thẳng vào mắt tướng lãnh quân địch: "Hoặc là thả phụ thân và ca ca ta đi, hoặc là tất cả cùng chết ở chỗ này."

Đối phương rõ ràng chần chờ một chút: "Tang Châu vương cùng Tang thế tử, ít nhất lưu lại một....."

Tang Viễn Viễn hung hăng đem chủy thủ cắt hơn một nửa hình cung.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được mạch đập của mình nơidán lưỡi đao dán lên đang nhảy.

"Thả hay không thả?!"

Ánh mắt người cầm đầu chớp động, rốt cuộc âm âm mở miệng nói: "Để cho bọn họ đi."

U quân tránh ra một cái.

"Nữ nhi....."

"Đi," Tang Viễn Viễn bình tĩnh, "Đừng ép con run tay."

Tang Châu vương nước mắt tuôn tràn, bị Tang thế tử túm lấy, lưu luyến mỗi bước đi rời khỏi U quân.

Đợi đội ngũ Tang Châu vương hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Tang Viễn Viễn căng hồi lâu mới mệt mỏi rũ tay xuống.

Chủy thủ đang cầm rơi xuống đất.

"Tang vương nữ, đắc tội."

Người cầm đầu nọ đem nàng bắt lên Vân Gian thú, lãnh kỵ binh ầm vang nghiền về hướng phương Bắc.

Nàng đoan đoan chính chính mà ngồi.

Cổ nóng rát lại đau, huyết đã khô lại, dính vào cổ áo, dính nhớp khó chịu nói không nên lời.

Tâm nàng hơi hơi sụp xuống, thậm chí có chút hy vọng U quân này là do người của Hàn Thiếu Lăng giả trang, thật ra là muốn đem nàng bắt đến Hàn Châu đi.

Đáng tiếc bọn họ lại xuyên thẳng qua địa giới Khương Châu đi về phía Bắc, không có chút nào muốn đi về phía Tây hướng Hàn Châu.

Thực mau, U quân liền xuyên qua biên giới với Khương Châu đã hoàn toàn bị công phá, thuận lợi tiến vào U Châu, một đường thông suốt qua cửa.

Thật đúng là U Vô Mệnh.

Nàng có chút khổ sở. Nàng cảm thấy mình thật sự quá ngốc, nam nhân kia rõ ràng một lần lại một lần nói cho nàng hắn không phải người tốt, nàng lại ngây ngốc mà cảm thấy hắn chỉ là mạnh miệng mềm lòng.

Hắn có chỗ nào là người tốt?

Nàng làm sao lại quên mất, U Vô Mệnh này là kẻ điên có thể đem Minh ma tiến đến Thiên Đô . Một kẻ điên như vậy làm ra chuyện giết người bắt cóc như thế này thì có cái gì kỳ quái.

Nàng âm thầm nghĩ, hiện giờ trên người mình đã mất khế ước trói buộc, nếu là hắn muốn, liền theo hắn, dỗ hắn. Hắn giết chết ba gã tiếp dẫn sử, Thiên Đô nhất định sẽ không có chuyện cam lòng, mình chỉ cần lẳng lặng chờ đợi cơ hội, phụ thân và ca ca sẽ dốc hết toàn lực tới cứu người.

Tâm thần đã định, nàng nhắm mắt điều tức, dẫn mộc linh uẩn tới chữa khỏi ngoại thương trên người.

Chỉ là đáy lòng cũng có một chút nỗi khổ riêng, dường như bị thương, lại dường như không bị thương.

Đội quân lại xuyên qua một quan ải.

Ba ngày lúc sau, đến U Đô.

Người U Châu dùng một loại đá dày nặng màu xanh lá đậm xanh thành, ban ngày cảm thấy tang thương đại khí, đến ban đêm khi ánh trăng u lệ chiếu vào liền có chút giống u minh quỷ thành trong truyền thuyết.

Toàn dân toàn binh U Châu, không khí cũng rất khác những nơi khác.

Tướng lãnh lập tức đem nàng đưa đến vương thành.

Hắn áp giải nàng đứng dưới lầu, trước cái cửa xanh cao lớn chờ đợi.

Tang Viễn Viễn buông tầm mắt xuống, nhìn thẳng mặt đất có hiện lên một rễ cỏ nhỏ. Nó thực ngoan cường, từ trong khe hở gạch đá

xanh mà có thể dò ra tới.

Tồn tại. Muốn sống sót. Vô luận như thế nào, sống sót mới có thể tìm được đường ra.

Ngay vào lúc này, nàng lại nhìn thấy cái rễ cỏ nhỏ đến hướng về phía nàng mà nghẹo đầu một cái.

Tang Viễn Viễn: "....." Đây nhất định là ảo giác.

Chợt, có một thanh âm thật nhỏ hơi mơ hồ truyền vào lỗ tai nàng lỗ.

"Đốc chủ không phải đã phân phó qua, phụ tử Tang thị ít nhất phải chết một người sao, hiện giờ hai người đều chạy, vậy có phải đã hỏng đại kế rồi?"

Một người khác trả lời: "Không có biện pháp, Tang nữ không thể chết được. Nàng ta phải còn sống mới có thể bức U Vô Mệnh hạ bút nhận cái sổ nợ rối mù."

Tâm Tang Viễn Viễn đột nhiên cả kinh.

Nàng hít vào một hơi, dùng ánh mắt liếc liếc vị tướng lãnh đang đứng bên cạnh nàng .

Người này lại giống như chả nghe được cái gì, tròng mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm sườn cửa thành , trên mặt không có hiện lên bất luận biểu tình nhỏ nao·.

Trái tim Tang Viễn Viễn chợt nổi lên sự kinh hoàng mãnh liệt.

Cho nên..... hình như nàng có thể thông qua thực vật dưới nền đất mà nghe được âm thanh ở nơi xa ?!

Khó trách khi đó cách nhiều lớp cửa thành dày nặng như vậy, nàng lại có thể nghe được tiếng Đoản Mệnh cào tường —— ngay cả U Vô

Mệnh còn không nghe được.

Có lẽ bởi vì lúc đó từ trên tro máu ở ngoài thành có không ít huyết đẳng leo lên?

Nàng kiềm chế hô hấp hơi loạn, làm bộ lơ đãng ngoái đầu nhìn lại xa xăm. Theo phương hướng thanh âm truyền đến, đích xác có hai người đang ở xa xa đánh giá nàng.

Nàng nhớ rõ, một người là phó tướng, một người khác là quân sư.

Bọn họ nói lời này, có ý tứ gì?!

Ngay vào lúc này, một thân ảnh dài dài gầy gầy cưỡi Vân Gian thú chạy như bay đến, đúng là thủ lĩnh của U Ảnh vệ, Tang Viễn Viễn từng nghe U Vô Mệnh kêu hắn là A Cổ.

"A Cổ tướng quân, thuộc hạ Lâm Thiên Bình, phụng mệnh đón Tang vương nữ, may mắn không làm nhục mệnh." Tướng lãnh đem Tang Viễn Viễn đi đưa về phía trước, chắp tay cúi đầu một cái rồi xoay người đi.

Chân mày A Cổ nhăn lại, ánh mắt chần chờ dừng trên mặt Tang Viễn Viễn.

Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên một bóng dáng tuyết trắng từ trên nóc nhà cao ba trượng nhảy xuống tới, nhẹ nhàng dừng trước mặt Tang Viễn Viễn.

Nó ngẩng đầu, hưng phấn phát ra tiếng phì phì trong mũi thật lớn.

Tang Viễn Viễn sờ sờ chóp mũi Đoản Mệnh, bước nhanh hai bước, tới gần A Cổ.

A Cổ vẻ mặt nghiêm lại, theo bản năng lui nửa bước.

Tang Viễn Viễn nhẹ giọng hỏi: "Có phải thật là hắn lệnh cho người bắt ta tới?"

Mày A Cổ lại càng nhăn đến nhíu lại. Hắn rõ ràng hoãn một chút, lạnh lùng nói: "Chủ quân đang đợi, mời theo ta ."

Tang Viễn Viễn dùng ánh mắt liếc thủ vệ quanh mình, không nói nhiều.

Đoản Mệnh hạ thấp tứ chi xuống, ý bảo Tang Viễn Viễn bò lên trên nó chở.

A Cổ thực mất tự nhiên mà hạ khóe môi, nói: "Tang vương nữ cùng với chiến kỵ của chủ quân thật ra rất có duyên phận."

Hai con Vân Gian thú chạy hướng vào phía trong đình.

Vương thành cũng dùng cái loại đá lớn cứng rắn màu xanh lá đậm này xây thành, nhìn có vẻ dị thường tang thương.

Đoản Mệnh rải vó chạy như điên, mau chóng đem A Cổ ném lại phía sau.

Tới bên ngoài một cung điện được thủ vệ nghiêm ngặt, Đoản Mệnh ủy khuất chuyển chuyển đầu, chớp mắt đen, buồn bực nhìn Tang Viễn Viễn. Ý là ngay cả nó cũng không vào được.

A Cổ vội vàng đi đến, bảo thị vệ hai bên mở cửa cung ra .

Vừa bước vào tiền đình, Tang Viễn Viễn liền cảm giác được không khí dị thường trầm trọng, hầu như tất cả U Ảnh vệ đều tập trung ở đây, thần sắc khẩn trương, như đang phòng bị địch nhân bên ngoài, lại như là ở sợ hãi trong điện phát sinh sự tình gì. Bọn họ tụ tập dưới chỗ hành lang gấp khú, nhảy tới nhảy lui, so với khi còn ở bên ngoài trường thànhlại càng giống một đám khỉ con.

Cửa cung khép lại, thần sắc A Cổ nghiêm túc, nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

"Nếu như chủ quân trước khi hôn mê hạ lệnh đem Tang vương nữ mời đến, như vậy, xin chuẩn bị tốt tinh thần tuẫn táng."

Trong lòng Tang Viễn Viễn rùng mình một cái, liền hiểu rõ. U Vô Mệnh xảy ra chuyện, U Ảnh vệ phong tỏa tin tức, không để bên ngoài biết được.

Quả nhiên, bị trúng một mũi tên nặng như vậy, sao có thể bình yên vô sự?

Nàng cũng đem hắn trở thành thần tiên rồi.

Cho nên, những người đó nhất định không phải U Vô Mệnh phái ra.

Nàng trấn định nói: "A Cổ tướng quân, thỉnh ngươi khẩn cấp khống chế đội quân kia, bọn họ nhất định không phải phụng theo mệnh lệnh của U Châu vương. Ta nghe được bọn họ lén nói chuyện, nhắc tới ' đốc chủ ', nói phải giá họa U Châu vương. Bọn họ chém giết ba gã Thiên Đô tiếp dẫn sứ giả, còn muốn ra tay với phụ thân và huynh trưởng của ta —— thỉnh tướng quân mau chóng động thủ, để tránh chứng cứ bị tiêu hủy!"

Sắc mặt A Cổ khẽ biến.

Tang Viễn Viễn nói: "Tướng quân tất nhiên biết ta thính lực hơn người."

A Cổ gật gật đầu, khóe môi hiện lên một tia mỉm cười, vỗ vỗ đầu Vân Gian thú đang cưỡi, nói: "Ta sẽ lập tức đi tra rõ. Tiểu Ngũ Tiểu Lục, mang Tang vương nữ đi xuống nghỉ tạm."

"Ta muốn nhìn hắn một chút!" Tang Viễn Viễn gọi hắn lại.

A Cổ sắc mặt có chút do dự.

Trong ánh mắt nàng nổi lên ánh sáng: "Hắn đã cứu ta nhiều lần, ta sẽ không tổn thương hắn."

A Cổ theo bản năng muốn cự tuyệt.

Tiểu Ngũ cắn móng tay nói: "Y giả không phải nói để người chủ quân để ý gọi hắn, khả năng tỉnh lại sẽ lớn hơn chút nữa sao."

Hắn hướng về phía Tang Viễn Viễn hạ hạ mũi.

A Cổ trừng mắt suy tư một lát: "Cùng được, nếu chủ quân xảy ra chuyện gì, ta sẽ sống xẻo ngươi."

"Ai!" Tiểu Ngũ giống như con khỉ nhảy đến trước mặt Tang Viễn Viễn, cúi đầu hạ eo, bày ra tư thế tiểu nhị trong mấy khách điếm, "Vương nữ, thỉnh."

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy này trên khuôn mặt trẻ tuổi treo một nụ cười giả thật lớn.

Nàng nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, hắn liền căng không được, tươi cười trên mặt đầu tiên là run rẩy, sau đó hỏng mất.

Biến thành một con khỉ muốn khóc không khóc nổi.

Con khỉ này gắt gao nhấp môi, quay đầu đi, cứng đờ nói: "Nhanh chân đi vào nhìn một cái đi, muộn một khắc sợ là thấy không thấy nổi người sống!"

Tang Viễn Viễn xách làn váy lên, vội vàng chạy lên đài.

"Bị thương như thế nào?"

Tiểu Ngũ nói: "Trúng một độc chưởng, còn có một mũi tên, tổn thương tới tâm mạch. Đã hôn mê chín ngày."

Tang Viễn Viễn nhớ tới mặt hắn.

Trắng như vậy, trắng đến trong suốt. Nàng làm sao có thể cho rằng hắn thật sự không có việc gì chứ? Tên này quả là có khả năng đóng kịch!

Cửa điện bị kéo ra, một mùi hỗn độn của máu tươi và thuốc quanh quẩn ở trong điện.

Tiểu Ngũ dẫn Tang Viễn Viễn tới nội điện, chỉ thấy trên cái giường bằng thanh ngọc to rộng, U Vô Mệnh an an tĩnh tĩnh nằm, lộ nửa ngực đang quấn vải mịn chứa dược thảo.

Máu tươi thấm qua cả dược thảo cùng vải mịn, nhìn thấy ghê người.

"Các ngươi xuống trước đi." Tiểu Ngũ phất phất tay.

Hai lão y giả mi mắt bạc trắng sắc mặt trầm ổn thối lui đến ngoài điện.

"Mấy cái thoại bản đều có nói, người hôn mê chỉ có người thân cận là có thể gọi tỉnh." Vị tiểu tướng quân thân kinh bách chiến hút hút cái mũi, "Ta lừa A Cổ ca, thật ra y giả căn bản không có nói như vậy."

"Chủ quân chắc là rất mệt mỏi đi?" Hắn nhẹ giọng nói, "Vốn dĩ mấy chỗ như vậy hắn dễ dàng có thể rời khỏi, vì cái gì hắn phải quay lại?"

Tang Viễn Viễn đã đi tới trước giường .

Vì cái gì phải quay lại?

Sau khi Y giả thăm mạch xong đã quên đắp lại chăn cho hắn, nửa chỉ tay hắn lộ ra bên ngoài, trắng đến không hề có một chút huyết sắc.

Nàng nhẹ nhàng cầm cái tay kia.

Tay hắn rất lớn, trong tay cũng có chỗ chai, đặc biệt nơi nắm đao.

Nàng đem tay hắn khẽ đút trở về dưới mền, nhìn về phía mặt hắn .

Khi an tĩnh ngủ say như vậy, lông mi có vẻ đặc biệt dài. Người hôn mê mấy ngày thế nhưng lại giống như người không ngủ đủ, mắt đều xanh đen một vòng.

"U Vô Mệnh, ngươi không thể chết được." Nàng ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng nói, "Nếu ngươi chết rồi, ai sẽ đánh hạ Thiên Đô bây giờ? Vậy giang sơn của Khương thị chẳng phải là yên ổn ngồi ngàn năm vạn năm sao?"

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngũ đứng ở một bên vò đầu bứt tai tức khắc giật mình, rùng mình một cái.

Hắn nhịn không được chen vào nói nói: "Ngài cùng chủ quân, thật sự là trời sinh một đôi nha!"

Thật là một cặp cuồng nhân xứng đôi, gặp nhau câu đầu tiên đã đề cập tới nghiệp lớn phản nghịch!

Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn lại định trả lời, mu bàn tay bỗng nhiên đau xót thật mạnh.

Nàng hoảng sợ, rũ mắt nhìn, liền thấy một cái tay trắng bệch từ trong mền thò ra tới, nắm lấy tay nàng, sức lực lớn như muốn sống xé tay nàng.

Âm thanh khàn khàn mang một chút yếu ớt, thấp thấp truyền đến:

"Ta chết? Tiểu Tang Quả, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ nha."

"Chủ quân!!!" Tiểu Ngũ suýt chút nữa nhảy lên tận xà nhà.

Tang Viễn Viễn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy mỹ nhân ngủ lúc nãy đang trợn mắt, con ngươi đen sâu không thấy đáy lập loè ý cười hung ác.

Hắn vừa tỉnh, mấy cái suy yếu trên người dường như cũng sợ hắn, ngay lập tức không cánh mà bay.

"Mang nàng đi tắm rửa, dơ muốn chết." U Vô Mệnh vô cùng ghét bỏ nói.

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 26: Cũng thích chàng

Tang Viễn Viễn bị đưa tới một chỗ suối nước nóng do nhuyễn ngọc xây thành trong điện.

Trong nhà, một hồ suối nước nóng vừa nhìn liền làm xương cốt người ta nhũn ra, muốn thanh chóng đi ngâm thân mệt mỏi.

Nàng xuống nước, dựa vào vách tường, nửa mộng nửa tỉnh. Mấy ngày liền lo lắng lên đường, tâm thần cùng thân thể đều có chút ăn không tiêu.

Một sợi dây leo tinh tế bướng bỉnh mà chui vào cửa sổ gỗ lớn khắc hoa, nằm trên song cửa sổ.

Nó nhẹ nhàng lay động, khi Tang Viễn Viễn mơ mơ màng màng , bỗng nhiên liền nghe được thanh âm độc đáo của U Vô Mệnh kia.

"Mấy người?"

Nàng hoảng sợ, cho rằng người này phát rồ, mới vừa tỉnh lại sau khi hôn mê lại phải làm cái chuyện thiếu nhi không nên biết với nàng.

Chợt, thanh âm trầm ổn của A Cổ vang lên: "Năm người. Chủ quân, qua chuyện này, trong số U Ảnh vệ có nội gián. Lần này thương thế chủ quân hung hiểm, ba người muốn mượn cơ hội hành thích, hai người khác còn lại thì muốn truyền tinh tức, đều đã bị thuộc hạ khống chế, chờ đợi chủ quân xử lý."

Tang Viễn Viễn tầm mắt dừng ở trên lũ dây leo trên song cửa sổ kia

—— nàng lại mở ra thêm khả năng nghe trộm từ xa nha.

"Tốt." U Vô Mệnh nhẹ nhàng phu ra một chữ, "Chôn."

"Dạ." A Cổ nói, "Việc chặn giết Tang thị thì có quan hệ cùng dư nghiệt của cố vương. Giả truyền dụ lệnh, dùng cái vương ấn cũ đã mất tích. Nhờ Tang vương nữ nhắc nhở, thuộc hạ mới đuổi kịp bọn họ, khống chế được cục diện trước khi họ tiêu hủy chứng cứ. Là thuộc hạ sơ ý, đã nhiều ngày nay không có nhìn chằm chằm quan quân ở biên giới mới có thể lòi ra một cái rắc rối lớn như vậy! Thỉnh chủ quân trách phạt!"

U Vô Mệnh cười nói: "Ngươi chưởng hình nhiều năm, cần gì phải hỏi ta."

"Dạ, lát nữa thuộc hạ liền tự lãnh một trăm côn. Chủ quân, việc lần này trên Thiên Đô không có bất luận tin tức gì, hay chúng ta chuẩn bị chiến tranh trước một bước?"

"Có thể."

"Mấy tên nghịch tặc đã bị bắt lấy, đang ở chịu hình." Âm thanh A Cổ mang một tia lo lắng, "Những tướng sĩ vì bị che dấu mà phạm tội, nên xử trí như thế nào?"

Liền sợ lại nghe được kia cái từ khinh phiêu phiêu lúc nãy—— chôn.

U Vô Mệnh cười nói: "Giết tiếp dẫn sử sao? Thưởng."

Quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm.

"Dạ!" A Cổ nói, "Chủ quân xin người chú trọng dưỡng thương, lần này thật sự là quá mức hung hiểm! Ngài tự phong tâm thức chữa thương chín ngày, lại làm đám tiểu phế vật sợ hãi. Thuộc hạ cũng sợ không vừa."

Hắn giống như do dự một hồi, lại hỏi: "Chủ quân chẳng lẽ không lo lắng..... thuộc hạ sẽ làm gì bất lợi cho ngài sao? Nếu thuộc hạ cũng là phản đồ, vậy....."

"Vậy ngươi đã đầu mình hai nơi." Thanh âm U Vô Mệnh bình tĩnh không gợn sóng, "Đi thôi."

"Hắc, hắc." A Cổ nói, "Dạ!"

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Sau khi yên tĩnh một lát, thanh âm U Vô Mệnh lại chậm rãi phiêu ra tới.

"Có nên đi xem Tiểu Tang Quả tắm rửa không ta?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng vội vàng bò ra ao, thay bộ đồ mới nữ hầu đưa cho nàng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nữ hầu đem nàng đưa thẳng tới tẩm điện của U Vô Mệnh.

Chỉ thấy hắn đang dựa vào vách ôm gối ngọc, khoác một kiện áo choàng, ngực để lộ một nửa, chỗ trúng tên còn đang rỉ máu.

Nhìn thấy Tang Viễn Viễn tiến vào, U Vô Mệnh vui sướng nheo mắt lại, hướng nàng vẫy vẫy tay: "Lại đây."

Tang Viễn Viễn đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

Hắn ' xoạt ' một cái, đem một tập công văn đưa tới trước mặt nàng , ngón tay nghiêng nghiêng chỉ vào một hàng chữ, nói: "Tiểu Tang Quả, ngươi thật sự là đòi chết đòi sống như vậy, một hai phải cùng ta ở bên nhau sao? Chờ ta đến cầu hôn cũng chờ không được?"

Tang Viễn Viễn cố hết sức mà xem chữ trên công văn viết gì.

Ghi lại là nàng dùng chủy thủ đặt trên cổ mình uy hiếp U quân thả người mới theo về.

Cái tên này lại dám cắt câu lấy nghĩa, nói nàng chết sống muốn ăn vạ hắn.

"Ngươi còn có tâm tư giễu cợt ta," nàng nói, "Còn không nhanh chóng nghĩ cách chấm dứt việc này? Ngươi hiện tại làm sao có thực lực đối nghịch với Thiên Đô?"

Hắn đưa cánh tay dài, đem nàng ôm tới bên người, vui vui vẻ vẻ mà nói: "Chết có cái gì sợ chứ, chỉ cần ở trước khi chết, có thể cùng Tiểu Tang Quả của ta cùng lên Vu Sơn, chết dưới hoa mẫu đơn cũng....."

Tang Viễn Viễn lập tức bưng kín hắn miệng.

Bộ dáng nàng thở hồng hộc, trên đôi má trắng như tuyết ửng lên một mạt đỏ làm tâm tình hắn càng tốt hơn.

Hắn cười rộ lên. Đôi môi lạnh lẽo động một chút, lại động một chút, dường như hôn lòng bàn tay nàng.

Da đầu nàng tê dại, vội vàng thu hồi tay.

U Vô Mệnh cười đến vui sướng cực kỳ, hắn đẩy người lên, kề sát bên tai nàng thấp thấp nói: "Đây có cái gì mà phải thẹn thùng. Tiểu Tang Quả, ngươi biết không, ngày hôm đó, nếu không phải gặp một chút trở ngại....."

Hắn ngừng một chút, ánh mắt phảng phất mang theo độ ấm,hơi thở trên mặt nàng lướt qua lướt lại.

"Ta sớm đã đi vào."

Lúc ban đầu nàng còn ngơ ngác, không biết hắn đang nói cái gì, chờ đến khi phản ứng lại chỉ cảm thấy cả máu người đều vọt lên tới trán, hận không thể nắm cái gối dựa sau lưng hắn mà ấn lên trên khuôn mặt tuấn tú đáng giận đến cực điểm kia.

"Hàn Thiếu Lăng thật sự là vô dụng," hắn còn ở đó cười, "Lợi cho ta."

Nàng thẹn quá thành giận. Muốn chạy đi thì tay lại bị hắn gắt gao nắm lấy.

U Vô Mệnh vẻ mặt kinh ngạc: "Tiểu Tang Quả ngươi muốn chạy đi đâu, ta nói chính là xông vào trong tà trận kia cứu ngươi —— Hàn Thiếu Lăng không phải cũng đang ở trong cung Khương Yến Cơ sao, chuyện tốt anh hùng cứu mỹ nhân này lại rơi vào tay ta. Tiểu Tang Quả tức cái gì? Ngươi không phải đang nghĩ đến cái gì kỳ quái chứ?"

Có quỷ mới có thể tin hắn ! Bộ dáng lưu manh của hắn mới vừa rồi, nói rõ ràng chính là.....

"Ta muốn liên lạc với phụ thân và ca ca ta!" Tang Viễn Viễn nhắm mắt, nói, "Bọn họ nhất định lo lắng lắm rồi!"

U Vô Mệnh buông nàng ra, nâng đôi tay lên, khoa tay múa chân một cái.

"Ta đã đưa cho nhạc phụ nhiều ngọc giản như vậy nè."

Tang Viễn Viễn hơi chút an tâm. Nếu đã đưa ra ngọc giản, thì chỉ có thể đợi.

Tầm mắt nàng đột nhiên dừng trên áo bào mở rộng một nửa của hắn.

Hắn có cơ ngực, đường cong cực rõ ràng, hiện ra hết sức tự nhiên.

Vải mịn băng bó vết thương do trúng tên, chỗ khác cách ngực đột nhiên có một dấu tay tím đen.

Nàng nhớ tới Tiểu Ngũ nói, hắn trúng một độc chưởng, lại ăn một mũi tên.

Cái dấu tay này nhìn rất nhỏ, vừa nhìn liền biết xuất phát từ tay một nữ nhân.

U Vô Mệnh cúi đầu nhìn nhìn, tiện tay ra sức vạch áo, lười biếng liếc nàng, nói: "Thèm ta đến vậy?"

Tang Viễn Viễn: "Ta chỉ là đang suy nghĩ ngươi đã bao lâu chưa có tắm rửa."

U Vô Mệnh: "....."

Khóe môi nàng hiện lên một mạt đắc ý, cong lên, trong ánh mắt lập loè mấy đóm sáng lấp lánh ánh cười, sáng đến mức hắn có chút choáng váng đầu.

Hắn chần chừ một lúc, đưa cánh tay vỗ lên vai nàng thật mạnh.

"Vừa đúng lúc, người bị thương cần được hỗ trợ."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng bị cái người nhìn gầy nhưng rắn chắc, làm ra vẻ bệnh hoạn đến thái quá áp tới suối nước nóng sau điện.

Trút áo ngoài lỏng lẻo ra, hắn chỉ còn mỗi cái quần, tiến vào trong nước suối, tựa người vào trong vách tường bên cạnh.

Vải mịn băng bó miệng vết thương bị nước làm ướt, Tang Viễn Viễn có hơi bó tay không biết làm thế nào.

Hắn tiện tay đem miếng băng kéo xuống, ném tới một bên.

"Xuống đi."

Tang Viễn Viễn do dự một lát, mặc nguyên xiêm y đi xuống.

Trong ao nhiều thêm một người, độ ấm dường như càng cao gấp đôi. Nàng nhìn chằm chằm vết thương của hắn, thấy có từng đợt từng đợt máu tươi nhè nhẹ từ miệng vết thương đang khép lại kia chảy ra, uốn lượn đi xuống, tan vào trong ao nước nóng.

Bên cạnh miệng vết thương, chưởng ấn tím đen thực sự chói mắt. Nàng không khỏi thầm nghĩ, nữ nhân nào có thể gần gũi, chính diện đánh bị thương hắn.....

Hắn cười ngâm ngâm giữ chặt cánh tay nàng: "Yên tâm, không phải đang thân mật bị đánh đâu."

Tang Viễn Viễn sâu kín thở dài, dùng khăn vải thấm nước, tỉ mỉ lau rửa mấy vết máu khô đóng gần miệng vết thương của hắn.

Biểu tình nàng quá mức chuyên chú, động tác lại đặc biệt mềm nhẹ, sạch sẽ lưu loát rửa sạch vết máu cho hắn, không tác động chút nào đến chỗ đau của hắn.

Hắn biết nàng thật ra rất căng thẳng, trên cái trán trơn bóng trên trán chảy ra lấm tấm mồ hôi, khi chảy đến mắt, nàng chỉ tùy ý chớp chớp, động tác không bị cái gì ảnh hưởng.

Tuy rằng nàng chỉ là tiểu tu nhập môn của Linh Ẩn cảnh, nhưng nàng vẫn vụng về đem Mộc linh uẩn tận lực ngưng trong tay, từng trận Mộc thanh khí nhạt nhẽo nhẹ phẩy lên vết thương của hắn, cực kỳ cẩn thận.

Bộ dáng nàng vô cùng trân trọng, thật giống như..... Hắn thật là cái bảo bối gì vậy.

Ừ, bảo bối trân quý nhất .

Bảo bối trân quý nhất..... Sao.

Hai tay hắn không biết khi nào lén ôm vòng lấy nàng.

"Tiểu Tang Quả," thanh âm hắn trở nên trống trải khàn khàn, "Bọn họ nói, nam nhân một khi đã lấy được thân thể nữ nhân, liền sẽ không quý trọng nữa."

Động tác nàng bỗng dừng lại, giương mắt nhìn hắn. Đây là..... Phát bệnh?

Trên mặt hắn không chút biểu cảm gì, ánh mắt như nhìn xuyên thấu qua nàng, không biết đã đi đến nơi nào rồi.

Một ngón tay chậm rãi nâng cằm nàng, ánh mắt hắn trống trơn, mang chút mờ mịt tới gần nàng.

"Cho nên," Đôi môi mỏng huyết sắc không đủ nhẹ nhàng vừa động, "Làm ta động lòng với ngươi, sau đó, xem ngươi như một nữ nhân phổ phổ thông thông, sủng ngươi, cho ngươi hết thảy tốt nhất, phải thế không?"

Tang Viễn Viễn chậm rãi giương mắt nhìn hắn.

Thấy khóe môi hắn phù lên một nụ cười giả tạo: "Không cần dụ dỗ ta như vậy, không cần có ý đồ đi vào lòng ta, nếu lại làm ta vì ngươi tâm loạn một lần, ta liền giết ngươi."

Tầm mắt hắn chậm rãi ngắm nhìn, lạnh như băng dừng ở trên mặt nàng .

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm giác nhiệt độ quanh thân như toàn bộ muốn kết băng, lạnh đến mức nàng nhẹ nhàng run rẩy.

Nàng có loại trực giác kỳ dị ràng mình đã không cẩn thận chạm được nghịch lân chân chính của kẻ điên này.

Nàng đã làm cái gì?

Nàng mở to hai mắt, nhớ lại một lát, lại không nhớ rõ mình mới vừa rồi đã làm chuyện khác người gì.

Còn không phải là giúp hắn tắm rửa sao?

Không phải chính hắn yêu cầu sao?

Nàng mím môi, đón ánh mắt hắn, ủy khuất mà nói: "Vậy nếu như, sau khi ngươi có được ta, không những không có nhàm chán, ngược lại càng thêm quý trọng, lại phải làm cái gì bây giờ? Ta không muốn chết, ta chỉ muốn cùng ngươi vui vẻ ở bên nhau."

"Cùng ta ở bên nhau làm cái gì?" Hắn buồn bã nói, "Sinh hài tử sao? Không, ta không muốn cái loại đồ chơi đó. Tiểu Tang Quả, một ngày nào đó, ngươi sẽ không thích ta, đến lúc đó, nếu ta đã thích ngươi, thì phải làm sao bây giờ?"

Môi nàng mới vừa động, liền bị hắn dùng một ngón tay lạnh ngắt ép lại.

"Suỵt. Ngươi đang muốn nói, ngươi sẽ vẫn luôn thích ta, cho đến chết?" Trên mặt hiện lên một nụ cười giả, "Nếu là như thế, không bằng hiện tại liền giết ngươi, để tránh tương lai biến thành một câu nói dối."

Nàng chăm chú nhìn hắn.

Đôi mắt đen lạnh như băng nhưng lại phản phất ẩn sâu một tia yếu ớt. Có một chút bi thương như cùng đường bí lối.

Người này, quá không bình thường.

"Như vậy được không?" Nàng nâng lên hai tay lên , nhẹ nhàng ôm cổ hắn, nói, "Ta mỗi ngày thức dậy đều sẽ nói cho ngươi, hôm nay ta thích ngươi hay không, có giống như hôm trước hay không. Mỗi ngày mỗi ngày, nếu như đến ngày ta chết vẫn không có gì thay đổi, vậy ngươi liền tin là ta vẫn luôn thích ngươi."

Trong mắt hắn hiện lên một tia chấn động rõ ràng.

Đỉnh mày xinh đẹp nhẹ nhàng cứng lại, dường như gặp phải một đại sát chiêu khó có thể chống đỡ.

Sau một lát, hắn nhắm mắt lại.

Tang Viễn Viễn cũng không xác định được tình hình lúc hắn trợn mắt là hắn đã quyết định hay chưa, dứt khoát làm hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, đem nàng xử lý.

Nàng quyết đoán cúi người tiến lên, hôn lấy khóe môi hắn .

Chuyện tới hiện giờ, nàng kỳ thật cũng không phân định rõ trong lòng mình có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là diễn.

Thích U Vô Mệnh sao? Dù nhiều hay ít đều là có.

Hắn bề ngoài thật sự đẹp, dáng người tuyệt hảo, sợi tà khí kia cũng là mị lực phi phàm. Hắn còn cứu nàng, một mũi tên kia chỉ sợ đúng là vì quay đầu lại giúp nàng mới thọ thương.

Nhưng mà, nàng lần đầu tiên mở miệng nói với hắn từ ' thích ', đó là rõ đầu rõ đuôi nói dối. Bởi vì cái mở đầu sai lầm này, nàng chỉ có thể một lần lại một lần nói với hắn ' thích ', tới hiện tại, cũng không biết là đang lừa hắn hay là lừa chính mình.

Lại có nước mắt chảy xuống xuống dưới.

Nàng nghiêng đầu, không để hắn nếm được vị nước mắt.

Nàng đang hấp thu hơi thở mùi hoa mang theo một tia chua xót của hắn, nàng trước nay cũng không nghĩ tới, trên người con người ta lại sẽ có khí vị đặc biệt như vậy.

Hắn vẫn không nhúc nhích.

Trằn trọc gián đoạn, nàng đứt quãng nói nhỏ: "Ngươi, chẳng lẽ không thích ta như vậy sao? Nếu ta chết rồi sẽ không ai hôn môi ngươi như vậy, nói chuyện với ngươi như vậy. Không thích hương vị của ta sao? Nếu đã chết rồi sẽ không có."

bàn tay ấn ở sau cổ nàng dần dần tan mất sức mạnh.

Hô hấp của hắn thực thấp, sau khi cứng lại một chút, lập thức đảo khách thành chủ, bá đạo cướp lấy hô hấp của nàng, đem nàng ấn vào trong nước.

Tang Viễn Viễn bị tấn công đột ngột không kịp phòng ngừa, mũi sặc một đống nước, ở dưới nước khụ không ra, khi há mồm lại tiện cho hắn đem nàng hôn đến thấu thấu triệt triệt.

Chờ đến khi mặt hắn cười xấu xa, đem nàng xách ra từ trong nước, nàng đã đầu choáng váng, não muốn bùng nổ, hai mắt dại ra, cũng không biết là nghẹn, là sặc, hay là bị hắn hôn.

"Tiểu Tang Quả!" Trên mặt hắn lại hiện lên tươi cười vui sướng đến cực điểm, "Nhớ rõ lời nói hôm nay của nàng, từ nay về sau, mỗi ngày tỉnh lại, ta đều phải có ' thích ' của nàng, còn có ' hương vị ' của nàng."

Nàng nhẹ nhàng ho một cái, phun ra một đống bọt nước nóng hầm hập .

U Vô Mệnh thiếu chút nữa cười nứt vết thương trên ngực ra .

Nguy cơ phòng tắm thành công hóa giải, tâm Tang Viễn Viễn rất mệt, thay xiêm y khô mát, lại băng bó miệng vết thương cho hắn một lần nữa, sau đó liền lười nhác mà nằm trên giường thanh ngọc, không nghĩ lại động đậy nữa.

Trong bóng đêm, nàng cảm giác được U Vô Mệnh cũng không nhắm mắt.

Hắn bắt lấy một bàn tay nàng, an an tĩnh tĩnh nằm bên cạnh nàng.

Thỉnh thoảng hắn lại giống như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, xiết chặt tay nàng mạnh một chút, phát hiện tay nhỏ nàng vẫn bị hắn nắm trong lòng bàn tay, liền vừa lòng thở ra một cái, tiếp tục nửa ngủ nửa không híp mắt lại.

Hung thú mang theo thương mà lúc nào cũng không quên biểu thị chủ quyền công khai.

Tang Viễn Viễn không biết khi nào thì chìm vào mộng đẹp.

Một đêm tường an không có việc gì.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng, nàng cảm giác được trước mắt lúc sáng lúc tối, thường thường còn có một chút hương vị mùi hoa băng băng lương lương bổ nhào vào trên mặt.

Lông mi cũng có chút ngứa.

Nàng nhíu mi, trợn mắt.

Liền thấy một đôi mắt đen nhánh từ trên cao nhìn chăm chú nàng, hắn đem cánh tay chống ở bên cạnh nàng, tư thế lười biếng, hơn phân nửa ngực treo phía trên nàng, khuôn mặt tuấn tú kia trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, giống như rắn đang tìm gốc độ công kích.

Trên mặt hắn không có biểu tình gì, một đôi mắt đen sâu không thấy đáy, nhìn không ra bất luận cảm xúc nào.

Nàng cong mặt mày lên, nhẹ giọng nói: "Hôm nay ta vẫn thích chàng như hôm qua."

Nàng ngẩng người lên, mổ mổ vào môi hắn.

Lông mày hắn nhè nhẹ cong lên, trong mắt bốc cháy lên hai ngọn lửa sâu kín, khóe môi hạ xuống không áp được một nụ cười xấu xa, ra vẻ không sao cả mà trả lời: "Ừm. Biết."

Chương 27: Nguyện vì phu nhân mà chết

U Vô Mệnh thoạt nhìn tâm tình không tồi.

Hắn xoay người xuống giường, bóng dáng đặc biệt hoạt bát.

"Hôm nay có hiến tế." Hắn tùy tay túm cái áo choàng sùm sụp xuống, từ trên giá ngọc gỡ xuống một bộ huyền y hơi qui củ.

"Tiểu Tang Quả, lại đây thay quần áo cho ta."

Nàng ngồi dậy, kinh ngạc nói: "Chàng trọng thương chưa lành, còn muốn ra cửa?"

"Thương? Cái gì thương?" Hắn nghiêm trang ngoái đầu nhìn lại trừng nàng, "Ta giống người sẽ bị thương sao?"

Tang Viễn Viễn cười cười, xuống giường, buộc đai lưng cho hắn.

Trên giá ngọc của hắn cũng không có y phục thích hợp với nàng.

Sau khi giúp hắn xử lý gọn gàng xong, nàng ngáp dài,chạy về trên giường.

"Tiểu Tang Quả," hắn gọi nàng lại, "Nàng định đi đâu?"

"Ngủ tiếp. Ở đây cũng không có đồ nào ta có thể mặc được mà."

Hắn cười khẽ, vỗ vỗ bàn tay.

Nữ hầu bưng khay tiến vào, trên khay đoan đoan chính chính đặt một bộ huyền y, chất liệu và hoa văn hầu như giống y chang bộ hắn mặc trên người.

Chẳng qua, hắn hoa văn là li long, nàng thì lại là ô phượng.

Tuy là thường phục, nhưng đây nghiễm nhiên chính là theo quy chế của chính phu nhân.

Nữ hầu buông xiêm y trong tay liền khom người lui ra. U Vô Mệnh đi đến trước mặt Tang Viễn Viễn, ánh mắt nặng nề, cực kỳ có lực áp bách.

"Muốn ta giúp nàng thay quần áo không?"

Nàng vội vàng nhặt xiêm y lên, chạy trốn tới sau bình phong có hình mây mù che núi.

Đợi khi nàng hơi ngượng ngùng đi ra, thấy hắn đang đứng khoanh hai tay ở trước ngực, cười đến không ra hình thù gì.

"Tiểu Tang Quả, mấy cái mây mù đó là lụa sa nga. Mỏng dính, trong suốt."

Sắc mặc Tang Viễn Viễn thoạt cái đã thay đổi.

U Vô Mệnh cười xấu xa: "Thoắt ẩn thoắt hiện, càng cảm thấy mạn diệu. Tiểu Tang Quả, nàng là đang cố ý câu dẫn ta chứ gì."

Nàng cứng đờ quay đầu nhìn phía bình phong, nhìn chằm chằm trong chốc lát, phát hiện căn bản nhìn không thấy vách tường sau lưng bình phong.

Nó đâu có trong suốt đâu!

"Lừa gạt nàng thôi!"

U Vô Mệnh cười đến ngửa tới ngửa lui.

Không đợi nàng nóng giận, hắn đã bắt lấy bả vai nàng , đẩy nàng đi ra khỏi cung điện.

Đoản Mệnh đang đứng dưới bậc thang nhảy nhót, nhìn thấy chủ nhân ra tới cao hứng đến mức hắt xì vài cái.

Hôm nay đi ra ngoài, U Vô Mệnh không có mang theo đao.

Chung quy là thân thể hắn vẫn chưa tốt.

U Ảnh vệ phân thành hai hàng, hầu phía sau hắn.

"Sao chàng không nóng nảy chút nào?" Tang Viễn Viễn nhịn không được hỏi, "Những người đó vu hãm chàng tạo phản mà!"

U Vô Mệnh mặt không sao cả: "Tạo phản thì tạo đi."

"Nhưng mà....." Nàng nhớ tới tình tiết Tang Châu bị hủy trong sách.

Thiên Đô căn bản không cần ra tay, phát một tờ hịch văn, đều có bầy sói lang mãnh hổ vây quanh tiến vào, đem một cái châu quốc nho nhỏ nuốt vào bụng.

U Vô Mệnh dùng đuôi mắt liếc nàng, thấy trên mặt nàng tràn đầy "hàng thật giá thật" lo lắng, hắn bất tri bất giác cong khóe môi lên một chút, sắc mặt hòa hoãn hiếm có nhìn nàng nói ——

"Tạm thời, sẽ không ai dám làm chim đầu đàn đâu."

Thanh âm hắn bình đạm lạnh nhạt, Tang Viễn Viễn thậm chí nghe ra một chút hương vị tàn nhẫn.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, thấy trong đôi mắt đen lay láy của hắn

một vẻ bễ nghễ.

Đúng lúc vào lúc này, có một người từ phía trước chạy lại, vội vàng báo.

"Báo chủ quân, Hàn Châu vương lãnh binh mười vạn, công kích Ngọc Môn Quan! Ngọc Môn Quan báo nguy, nhiều nhất chỉ có thể chống được 5 ngày!"

Tang Viễn Viễn: "....."

U Vô Mệnh: "....."

Ngọc Môn Quan là trọng trấn quan trọng nhất ở phía Tây U Châu, là biên cảnh của Hàn Châu và U Châu. U Châu cùng mấy châu khác không giống nhau, bất luận tòa pháo đài nào cũng đều đặt rất nhiều binh.

Tang Viễn Viễn thực sự cũng không dự đoán được, Hàn Thiếu Lăng lại đi làm cánh chim đầu đàn này. Giờ phút này, Thiên Đô chưa truyền ra bất luận tin tức gì, hắn làm như vậy chẳng khác nào tự giương cờ đề cử mình.

U Vô Mệnh nở nụ cười.

"Tốt." Hắn nói.

Hắn kéo kéo dây cương, tiếp tục hướng thành Bắc bước vào.

"Tiểu Tang Quả, hôm nay xem xong tế người sống, ngày mai ta mang nàng đi chém đầu Hàn Thiếu Lăng."

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trong không khí tràn đầy mùi máu tươi.

Đi thêm một đoạn, nàng phát hiện này mùi máu tươi này hình như cũng không phải ảo giác. Phía trước đúng là đang hiến tế, huyết khí

tận trời.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới hiến tế người sống là chuyện gì.

Mỗi năm vào ngày kinh trập(*), Vân Cảnh mười tám châu đều phải làm lễ tế người sống. Lấy một thiếu nữ không hề tì vết, rót vào một thứ thuốc đặc thù, người còn sống sờ sờ sẽ nôn ra máu đến chết, dùng máu chí thuần để hiến tế chín chỗ kỳ dị giao tiếp giữa đất liền và vực sâu.

(*) Tiết Kinh Trập thường bắt đầu từ ngày 5 (hoặc ngày 6) tháng 3 đến 20 (hoặc 21) tháng 3 dương lịch hàng năm. Kinh Trập có nghĩa là sự tỉnh giấc của các loài côn trùng sâu bọ sau một thời gian dài, chuyển tới mùa sinh sôi nảy nở của chúng.

Một tập tục thực tàn nhẫn dã man mang theo sắc thái mê tín nồng hậu.

Mấy ngàn năm qua, nhóm người trên khối đại địa này đều tin tưởng, sau khi làm tốt lễ hiến tế trong ngày kinh trập liền có thể tạm thời thỏa mãn Minh ma dưới Minh Uyên, trấn an vực sâu xao động kia.

Trong sách, sau khi Mộng Vô Ưu làm chính phu nhân của Hàn Thiếu Lăng đã từng phá hư một lần hiến tế, cứu một vị thiếu nữ. Năm đó "dũng triều" ngàn năm khó gặp gỡ của Minh ma đồng thời xuất hiện ở mười hai chỗ, suýt chút nữa Vân Cảnh mười tám châu liền hoàn toàn trở thành bữa ăn ngon trên bàn của Minh ma.

Ai cũng không biết là trùng hợp hay là hậu quả.

Tang Viễn Viễn cũng không biết.

U Vô Mệnh nhạy bén bắt được thần thái khẩn trương của nàng.

Hắn khom người sát bên tai nàng, nhẹ nhàng nói: "Đã sớm chết rồi, không cho nàng có cơ hội đồng tình những cái tế phẩm đó ."

Nàng hơi hơi hé miệng, không biết nên nói cái gì.

Hiến tế là ở một cái hố tròn to giữa thành, đứng bên cạnh cái hố lớn này nhìn xuống, chỉ thấy đáy hố như một tác phẩm thật lớn, đồ án mỹ lệ màu đỏ đậm, máu tanh mờ mịt, một thân hình tái nhợt đang bị người nâng lên, có người vây quanh tiến lại, lại khóc lại cười.

U Vô Mệnh nói: "Đều là cam tâm tình nguyện. Bị lựa chọn làm tế phẩm, người nhà có thể thoát khỏi nô lệ tịch. Đối với những người này mà nói, kỳ thật lại là một chuyện tốt."

"Chàng tin tưởng sao?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng.

"Hiến tế có thể trấn an Minh ma. Chàng tin tưởng sao?" Nàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thật sâu vào trong đáy mắt hắn.

"Nếu ta tin tưởng....." Chỉ thấy trên mặt hắn hiện lên nụ cười tràn đầy tà khí , "thì ta đã không làm."

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn.

Hô hấp hắn trở nên cực thấp, kề sát bên tai nàng, giọng nói có chút hưng phấn khàn khàn: "Tiểu Tang Quả, nàng không biết thế giới này có bao nhiêu dơ bẩn, ta mỗi ngày đều hận không thể tiêu diệt nó thành cát bụi!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái đồ biến thái này, chỉ sợ là không cứu nổi.

Hắn đột nhiên cười, nụ cười cực tà: "Còn ta thì vẫn sống tốt, thân tình đi đưa ma cho nó."

Tang Viễn Viễn: "....."

Thuần vai ác tiêu diệt thế giới.

Này có thể bẻ về được sao?

Ngay vào lúc này, ở trong đám tế, mọi người đang vây quanh thân thể thiếu nữ kia bỗng nhiên ầm ĩ lên.

U Vô Mệnh xả nhẹ dây cương, Đoản Mệnh rải vó chạy nhanh qua.

Tới gần chỗ đó mới biết được trên cánh tay thiếu nữ có một miệng vết thương do móng tay cắt qua, mấy viên tư tế mặc áo bào trắng cả kinh, hồn phi phách tán, đang kiểm tra thực hư đây là vết thương cũ trước khi hiến tế, hay là lúc nãy lúc khuân vác ra mới làm bị thương.

"Có một chút tì vết đều không được!" Tư tế hoảng sợ vạn phần, "Vì bảo toàn vạn nhất, tốt nhất phải làm lại một cống phẩm hoàn mỹ!"

Lập tức có người đem một thiếu nữ khác đẩy đến phía trước: "Đại nhân, nhìn xem nàng, không có vấn đề gì!"

Như là đẩy mạnh tiêu thụ thương phẩm.

Trái tim Tang Viễn Viễn hơi lạnh, nhìn qua. Vừa lúc thiếu nữ ngẩng đầu lên, một đôi mắt chết lặng nhìn thẳng Tang Viễn Viễn, trong mắt như có sao trời kỳ dị chuyển động.

Tang Viễn Viễn nhìn miệng thiếu nữ giật giật, dường như dùng khẩu hình nói ——' giúp ta. '

Thân thể nàng run lên, theo bản năng nắm chặt tay U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh giật giật mí mắt.

Thân vệ tiến lên đẩy đám người ra, U Vô Mệnh chậm rì rì tới gần, liếc mắt nhìn lên thi thể, nói: "Vết thương sau khi chết."

Nhìn thấy chủ quân đã đến, đám người tức khắc quỳ đầy đất.

"Chủ quân!"

Chủ quân lên tiếng, tự nhiên không ai dám nghi ngờ.

Nếu đã là vết thương sau khi chết thì không cần hiến tế một thiếu nữ khác.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, thiếu nữ quỳ trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào Tang Viễn Viễn, mãi đến bị người kéo đi xuống.

Tang Viễn Viễn trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì. Màu đỏ huyết sắc u ám bám vào trong lòng nàng, làm nàng thấy quanh thân không được tự nhiên. Trong không khí mùi máu tươi làm nàng thập phần choáng váng đầu, hô hấp như là lâm vào vũng bùn, dính nhớp trầm trọng.

Rõ ràng vẫn là sáng sớm, nàng lại cảm giác như đã trưa rồi vậy, mí mắt càng ngày càng hạ xuống.

Nàng nhíu mi, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện không thích hợp lắm —— lúc trước, Mộng Vô Ưu vốn là phải làm tế phẩm, nếu không phải Hàn Thiếu Lăng đem nàng ta từ nô lệ doanh mang ra, hôm nay ở Hàn Châu bị lấy máu hiến tế trong ngày kinh trập liền sẽ là nàng ta.

Nhưng mà, ngày đó Mộng Vô Ưu té ngã trước bàn U Vô Mệnh, thình lình có cái bớt hình trăng non trên mắt cá chân. Đúng lúc cái bớt này làm một U Ảnh vệ nhận ra nàng ta là muội muội hắn thất lạc nhiều năm, dùng mạng mình đổi lấy mạng nàng ta.

"Có bớt, cũng có thể làm tế phẩm sao?" Tang Viễn Viễn nhịn không

được nghiêng đầu hỏi.

"Tất nhiên không được." U Vô Mệnh không cần nghĩ, thuận miệng trả lời, "Bất luận cái tì vết gì đều không thể."

Lời còn chưa dứt, hắn gục đầu xuống, nhìn thẳng nàng, ánh mắt dần dần thâm trầm.

"A, ta nhớ ra rồi. Cái đồ dỏm kia đúng là một cái tế phẩm." U Vô Mệnh ngưng một chút lại nói, "Một cái tế phẩm, làm sao có thể có bớt? A, cái đồ dỏm đó đúng là nói dối thành tinh."

Hàn Thiếu Lăng là bị lừa sao?

Hắn xác thật là bị nước mắt của một nử tử sắp chịu chết đả động.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Mặc dù nàng một vạn lần chướng mắt Mộng Vô Ưu, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, loại người như Mộng Vô Ưu này sẽ nói không được mấy loại nói dối này đâu.

Nàng ta nhất định từng bị lựa chọn làm tế phẩm.

Cho nên cái bớt này, cũng là sau này mới ra tới sao? Ở thời cơ thích hợp..... ra tới..... cứu mạng nàng ta?

Bộ dáng Tang Viễn Viễn ngưng thần suy tư dừng trong ánh mắt U Vô Mệnh, dần dần đốt lên ngọn lửa u ám.

"Ngươi suy nghĩ cái gì?" Hắn khinh phiêu phiêu hỏi.

Nàng nghĩ đến nhập thần nên không nghe thấy.

U Vô Mệnh khom người, kề sát bên tai nàng, giống như thôi miên dụ dỗ nói: "Phát hiện Hàn Thiếu Lăng bị người ta lừa, có phải rất muốn đi tìm hắn, nói cho hắn biết chân tướng không, hả?"

Tang Viễn Viễn mơ mơ màng màng suy nghĩ bị hắn dụ dỗ, nàng mơ hồ cảm thấy, người nam nhân này giống như đang làm thuật pháp tâm trí hay cái kỳ quái mê hoặc gì đó với nàng, vừa lúc nàng cũng thấy đúng vậy, vì thế trúng chiêu.

"Đúng vậy." Nàng ngơ ngác nói ra lời trong lòng.

Ánh mắt U Vô Mệnh trong nháy mắt lạnh vào trong xương cốt.

Hắn nâng bàn tay to lên, chậm rãi mơn trớn lễ phục màu đen tượng trưng cho thân phận nữ chủ nhân của U Châu, dừng trên cái cổ mảnh khảnh của nàng, bóp trụ.

"Sau đó thì sao?" Hắn tiếp tục ở bên tai nàng nhẹ nhàng thỏ thẻ, "Làm cho hắn ta ghét bỏ nữ nhân kia, để nàng lại trở về bên cạnh hắn, đúng không?"

"Cái gì nữ nhân?" Nàng vẫn ánh mắt dại ra, không hề cảm giác được hô hấp đều không chịu trở về, thanh âm mang theo nghẹn thở, nói, "Ta muốn nói cho hắn, người chặn giết phụ thân và ca ca ta không phải là ngươi."

U Vô Mệnh thần sắc biến đổi, vội vàng buông tay.

Trước khi nàng hoàn hồn, hắn đột nhiên điểm huyệt làm nàng hôn mê, đem người ôm vào trong ngực, ánh mắt hơi có chút chột dạ.

Hắn xả dây cương, Đoản Mệnh rải gió chạy ra khỏi vương thành, lập tức chạy tới một mảng sườn núi mọc đầy cỏ xanh lùn ở ngoại ô.

Hắn ôm nàng quay cuồng xuống dưới, đem nàng đặt trên cỏ, ngồi xổm một bên, trừng mắt nhìn nàng.

"Đoản Mệnh." Hắn gọi.

Đoản Mệnh tiến lại đây, dùng cái mũi củng củng cánh tay Tang Viễn Viễn.

"Làm sao bây giờ?" Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm nói, "Nếu nàng tỉnh lại, có thể phát hiện ta trách lầm nàng, động thủ với nàng không ?."

Đoản Mệnh nghiêng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt rất là vô ngữ.

Nó nhớ lại một sự kiện, lần trước vị chủ tử này không biết động kinh chỗ nào, bỗng nhiên muốn điêu khắc cái hoa văn gì đó lên cây, kết quả không cẩn thận làm hư một chút, hắn không nghĩ cách cứu chữa nhưng lại dứt khoát lưu loát mà đem cái cây đó chém thành củi gỗ.

Còn có một lần, hắn hảo tâm giúp nó làm cái nhà gỗ nhỏ, kết quả nóc nhà hơi thấp một ít, vốn dĩ chỉ cần sửa lại chút liền xong việc, sau khi hắn đùa nghịch vài cái đột nhiên không kiên nhẫn lên, lại đem cái nhà hủy đi.

Chính là một thằng nhóc như vậy .....

"Hay là giết đi?" Hắn quả nhiên nói ra những lời này.

Hắn còn ngồi xổm trên mặt đất nhẹ nhàng hốt hoảng, giống như nóng lòng muốn làm thử.

Đoản Mệnh ách xì một cái đầy phẫn nộ, nghiêng thân thể một cái, hất đuôi đẩy U Vô Mệnh té ngồi xuống cỏ.

U Vô Mệnh khiếp sợ thật sự.

Chỉ thấy Đoản Mệnh đem toàn bộ thân thể xù xù lông lá của nó đặt xuống đất, nguyên con thú lớn đoan đoan chính chính ngồi trước người Tang Viễn Viễn.

Nó kỳ thật là có chút lúng túng, đôi mắt đen lúng liếng ngó U Vô

Mệnh một chút, lại ngó U Vô Mệnh một chút.

Một người một thú bốn mắt nhìn nhau, nó lập tức bày ra tư thái ngạo kiều, đem cái đầu đặt một bên, thân thể lại là một bước cũng không nhường.

U Vô Mệnh: "....."

Giằng co sau một lúc lâu, hắn chậm rì rì đứng lên, nói: "Ngày không đeo đao ra cửa, ngay cả Đoản Mệnh cũng phản rồi."

Hắn nghiêng đầu, lên án: "Ngươi thành tinh phải không!"

Đoản Mệnh có một chút chột dạ, đầu gục xuống một chút, từ dưới thấp hướng lên ngó chủ nhân nhà mình.

"Tiểu Tang Quả là của ta!" U Vô Mệnh xoa xoa eo, biểu thị chủ quyền công khai, "Không phải của ngươi!"

Cái đầu Đoản Mệnh cúi càng thấp chút, do do dự dự, không biết có nên tránh ra không.

Một người một thú giằng co một lát, Đoản Mệnh hoàn toàn túng thế.

Nó cúi thân mình, bốn khúc chân dịch tới một bên.

Tuy rằng thân thể thực thành thật, nhưng nó vẫn cứ đưa mắt nhìn chằm chằm, bày ra bộ dáng sẵn sàng chuẩn bị hạ gục U Vô Mệnh bất cứ lúc nào, để ngừa hắn làm chuyện ngu xuẩn.

U Vô Mệnh vô tội nháy mắt, ngồi vào bên cạnh Tang Viễn Viễn, kéo nàng lại, nửa thân mình dựa vào trong lòng ngực hắn.

Đoản Mệnh quan sát một lát, sau đó đến cọ phía sau hắn, làm gối dựa cho hắn.

Nó hiểu biết chủ nhân mình —— dáng vẻ này tạm thời sẽ không giết người.

"Tiểu Tang Quả làm bằng cái gì nhỉ?" U Vô Mệnh thực ủy khuất mà vuốt vuốt đầu Tang Viễn Viễn , nhìn chằm chằm vết bầm nhàn nhạt trên cổ nàng, "Ta mới nhẹ nhàng chạm vào thôi mà."

Đoản Mệnh trợn trắng mắt.

"Đúng rồi!" Hắn hai mắt sáng ngời, "Đây chính là vết thương cũ Khương Cẩn Bằng làm ra! Khương Cẩn Bằng đâu rồi ? Ta muốn giết hắn."

Đoản Mệnh: "....."

U Vô Mệnh gật gật đầu: "À đúng rồi, cất chỗ đó, ở cùng với 'nó'. Để hắn cứ 'hưởng thụ' một trận đi."

Thanh âm lại vang lên trắc trắc.

Hắn híp híp mắt.

Thở dài: "Ngươi nói, ta sắp chết rồi sao U Ảnh vệ cũng không phản bội ta nhỉ? Đi theo ta, bọn họ rốt cuộc muốn cái gì? Nếu là phản bội, ta liền đem bọn họ giết chết hết, đỡ phải hôm nay chết một người, ngày mai chết một người."

Hắn xoay tay lại sờ sờ đầu Đoản Mệnh: "Ngươi lần trước làm sao cũng không chết vậy, đã chết là hết mọi chuyện, không chết làm ta còn phải nhọc lòng xem khi nào ngươi chết."

Đoản Mệnh: "....."

Nó cảm thấy chủ nhân nó kỳ thật là kẻ phi thường phi thường không có cảm giác an toàn. Chẳng qua chính hắn nhất định sẽ không thừa nhận điểm này.

Một người một thú mắt to trừng mắt nhỏ.

Một lát sau, U Vô Mệnh chậm rãi cúi đầu.

Chỉ thấy trên cái tay hắn ôm bên hông Tang Viễn Viễn có một giọt nước trong vắt rơi xuống.

Nữ tử trong lòng ngực nhẹ nhàng run rẩy, phát ra tiếng nức nở tinh tế như tiếng mèo kêu.

Nàng thấp giọng nỉ non: "Song Nhi..... Song Nhi....."

Ánh mắt U Vô Mệnh đột nhiên sắc bén.

Đoản Mệnh thật kịp thời đem đầu mình duỗi ở dưới ma trảo của U Vô Mệnh.

Hắn hung hăng lắc hai cái trên bộ lông trắng mềm mại của nó, khinh phiêu phiêu mà cười nói: "Ngươi hoảng cái gì, đây cũng không giống tên của nam nhân."

Đoản Mệnh rất muốn cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, đáng tiếc không dám.

"A!" Tang Viễn Viễn thét lên một tiếng kinh hãi, mở đôi mắt ra, ngực phập phồng kịch liệt .

Nàng ngơ ngác nhìn bốn phía, hồi lâu mới chậm rãi hoàn hồn.

Nàng mơ một giấc mơ thật chân thật,làm nàng nhất thời không thể phân biệt rõ ràng hôm nay là hôm nào.

Nàng run rẩy nâng tay lên, nhìn phía móng tay áp út bên tay trái của mình.

"Tiểu Tang Quả," phía sau truyền đến thanh âm sâu kín, "Nàng bao nhiêu tuổi rồi mà còn nằm ác mộng vậy?"

Tang Viễn Viễn chậm rãi quay lại ngơ ngẩn nhìn hắn, nhìn trong chốc lát, hốc mắt lại lăn ra một giọt nước mắt to tướng.

Biểu tình của U Vô Mệnh có hơi nứt: "..... Có ta ở đây, sợ cái gì. Mộng thì có gì đáng sợ chứ."

Nàng nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo hắn, chờ một lát, thần sắc bình tĩnh trở lại.

"Ta vừa mới mơ thấy mình biến thành thiếu nữ bị hiến tế kia." Nàng chậm rãi nói từng chữ, giống như muốn đem những cái ký ức đó trục xuất ra khỏi óc, "Cảnh trong mơ bắt đầu từ đêm qua, vẫn luôn liên tục đến hôm nay chết đi. Mỗi một khắc, ta đều đồng cảm như bản thân mình cũng bị."

U Vô Mệnh chậm rãi nheo lại đôi mắt.

"Cái thuốc đó..... sẽ làm cho thân thể toàn bộ phá hủy, cũng chỉ dư lại cái xác bề ngoài hoàn mỹ thôi, bên trong toàn bộ đã bị ăn mòn, phun ra hết toàn bộ máu trong người, thật là khó chịu." Nàng nhớ lại nói, "Chính là như vậy, nên cảm thấy chết vẫn tốt hơn là sống."

Ánh mắt U Vô Mệnh lạnh hơn, khóe môi hiện lên một tia cười lạnh, phảng phất hiểu rõ cái gì.

"Cho nên, khi bị rót xuống cái thuốc kia, ta lặng lẽ dùng móng tay cắt một đường lên cánh tay, như vậy ta liền không hoàn mỹ, bọn họ nhất định sẽ lại hiến tế một người khác, Song Nhi cũng không cần lại thấp thỏm chờ đợi đến sang năm....."

Nàng nâng tay lên, lại một lần nhìn nhìn móng tay sạch sẽ của mình.

Sau một lát, nàng nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng hít khí, nhanh chóng

hít ba lần, sau đó thật chậm rãi phun ra. Lặp lại bảy tám lần, nàng cũng đem cảm xúc làm người ta hít thở không thông kia đẩy ra khỏi tinh thần mình được.

"Ai là Song Nhi?" U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu hỏi.

Tang Viễn Viễn chậm rãi thoát khỏi trạng thái, nàng ngưng thần nhớ một lát, nói: "Là tên của thiếu nữ suýt nữa bị thế thành tế phẩm."

Khóe môi U Vô Mệnh hơi cong, tươi cười ôn hòa: "Cho nên, Tiểu Tang Quả là do nhìn thấy cái màn kia, ấn tượng khó có thể tiêu tan, chính mình lại tạo giấc mơ bản thân cũng trong tình trạng bi thương như vậy?"

"..... A." Nàng cũng không biết nên gật đầu hay là lắc đầu.

Chi tiết trong mơ thật sự là quá chân thật, mỗi cảnh, mỗi tâm trạng, cùng với những sự tình gặp được.....

Còn có, cảm giác dùng móng tay cắt qua da.

Nàng nhịn không được lại một lần nữa cúi đầu nhìn nhìn móng tay mình. Một loại xúc động kỳ dị không ngừng nảy lên trong lòng, nàng cảm thấy mình cần xác nhận một chút, nếu không thật sự khó có thể tiêu tan.

"Có thể đi xem thi thể người chết một lần nữa không?" Nàng hỏi.

"Được."

U Vô Mệnh lười nhác đem nàng kéo tới, ôm lấy nàng, cưỡi lên Vân Gian thú, hướng về trong thành từ từ trở về.

Hắn nhàn nhạt phân phó xuống, chỉ trong chốc lát, xác chết thiếu nữ che vải bố trắng liền bị nâng vào tiền đình.

Tang Viễn Viễn chậm rãi xốc vải lên, khuôn mặt trắng bệch của thiếu nữ liền lộ ra.

Nàng hít sâu hai ngụm, tầm mắt nhìn xuống dừng trên tay trái thiếu nữ .

Móng tay ngón áp út hơi phồng.....

Thình lình thấy một ít da vụn và máu!

Tang Viễn Viễn hít một ngụm khí lạnh, da đầu run lên, tiếng tim đập mãnh liệt quanh quẩn trong đầu.

Nàng cứng đờ vòng đến bên kia, nhẹ nhàng nâng cánh tay cứng đờ của người chết.

Cái vết sẹo này sao lại giống hệt vị trí trong mơ của nàng.

Sao có thể?!

Nàng khó tin giật mình tại chỗ, sửng sốt một hồi lâu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đứng dậy nhìn phía U Vô Mệnh, nói: "Cứu một Song Nhi,có được không?"

Khóe môi U Vô Mệnh hiện lên tươi cười hờ hững: "Người tiếp theo được hiến tế, lưu được đến sang năm."

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, thần sắc có chút quái dị, phảng phất bản thân mình cũng cảm thấy điều mình muốn nói đều cực kỳ vớ vẩn.

Nhưng nàng vẫn nói ra: "Người trông giữ ' tế phẩm ' rất độc ác, đều xuống tay làm những chuyện rất tàn nhẫn với các nàng."

Nàng mím môi khẩn, tiếp tục gian nan nói: "Hôm nay sau khi hiến tế, cái người trông coi đó bị máu kích thích, nhất định sẽ càng thêm

biến thái mà tra tấn Song Nhi....."

U Vô Mệnh cong khóe môi: "Nhưng tế phẩm cần thiết phải hoàn mỹ, cho dù hắn có là một người độc ác đi nữa thì có thể làm được cái gì?"

"Làm những việc không gây ra ngoại thương." Ánh mắt Tang Viễn Viễn chợt cứng lại, gằn từng chữ một nói.

Khi cảnh trong mơ bắt đầu, nàng tận mắt nhìn thấy.

Cái tên bụng phệ răng vàng kia đang mắng chửi, bảo sẽ động thủ với nàng, là Song Nhi đem nàng giấu ra phía sau, thay thế nàng chịu các loại tra tấn khuất nhục.

"Vậy hả?" U Vô Mệnh tức khắc cảm thấy hứng thú, hắn đem nàng bắt vào trong lòng ngực, vui vẻ nói, "Đi xem."

Tại cái U Châu này, U Vô Mệnh chính là chúa tể của tất cả các thần.

Sau một lát, hai người liền tới ngoài cửa nơi dưỡng tế phẩm của doanh trại nô lệ.

Đám người mênh mông lập tức quỳ đầy đất, U Vô Mệnh không lên tiếng, bọn họ liền không dám đứng dậy, cũng không dám phát ra bất luận thanh âm gì.

Đoản Mệnh khinh khinh xảo xảo lấy đà hai cái, nhảy lên trên thềm đá cao cả trượng, đầu đâm thẳng vào phòng trông giữ tế phẩm.

Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền thấy, thiếu nữ quỳ gối trước mặt một tên mập mạp không manh áo che thân, khuất nhục ngửa đầu.

U Vô Mệnh nhìn sửng sốt một cái, chớp mắt.

Cặp mắt cực đen của hắn chậm rãi chuyển qua một vòng.

Răng vàng mập mạp đột nhiên nghiêng đầu lại, thấy rõ gương mặt U Vô Mệnh kia, sợ tới mức cứng đờ tại chỗ.

Chỉ mấy giây sau, hắn bị dọa đến văng cả nước tiểu.

Thiếu nữ vẫn chết lặng mà quỳ, giống như cái xác không hồn, không hề hay biết.

Khoé mắt U Vô Mệnh cứng lại một chút, cúi đầu phân phó thân vệ phía sau: "Chôn."

Thân vệ đang muốn động thủ, hắn bổ sung thêm, "Chôn hầm cầu."

Răng vàng mập mạp giống như tử thi bị kéo đi xuống.

Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, sau khi thấy rõ bộ dáng Tang Viễn Viễn, trong ánh mắt rốt cuộc có vài phần linh động.

"Song Nhi nguyện làm trâu ngựa, phụng dưỡng phu nhân, nguyện vì phu nhân mà chết!" Nàng ta gục trên mặt đất, trán dộng xuống sàn nhà vang lên bang bang.

U Vô Mệnh suy tư một lát, nói: "Tiểu Tang Quả hình như cũng đang cần một nha hoàn bên người."

Thiếu nữ tên là Song Nhi được mang ra khỏi doanh trại nô lệ.

Tang Viễn Viễn gọi nàng ta vào trước mặt, đơn giản hỏi vài câu, trong lòng đã hoàn toàn xác định, thiếu nữ này đúng là xuất hiện trong mộng của mình.

Việc này thật sự là quá kỳ quái.

Tang Viễn Viễn hơi lơ mơ mơ hồ mà nghĩ, hay đây là duyên phận?

Sau khi trở lại vương thành, Tang Viễn Viễn càng cảm thấy buồn ngủ. Nàng cố gắng chống đỡ tinh thần, sau khi giúp U Vô Mệnh đổi thuốc liền nằm uỵch trên giường thanh ngọc, móng tay cũng không muốn động.

Nàng biết hắn thỉnh thoảng sẽ nhìn chằm chằm nàng một chút.

Thể chất người này thật sự là quá khác với người thường. Hôm qua mới tỉnh, hôm nay liền có chút ngo ngoe rục rịch, giống như muốn làm chút gì với nàng.

Nàng dứt khoát nhắm mắt lại.

Tùy tiện đi, dù sao đừng hy vọng nàng động đậy gì.

Tâm thần chậm rãi phập phồng lên, khi đang muốn lâm vào giấc ngủ sâu, bỗng nhiên nghe được thanh âm của mình vang lên ——

"Chủ quân, hôm nay chẳng lẽ không nghỉ ngơi sao?"

Chương 28: Cảm thấy quá thẹn thùng

"Chủ quân, hôm nay chẳng lẽ không nghỉ ngơi sao?"

Nghe được thanh âm chính mình, Tang Viễn Viễn giật mình một cái, cả người đều bị doạ tỉnh.

Như thế nào lại nói mớ không biết thẹn thùng vậy chứ?!

Hồi thần lại, phát hiện miệng mình đang nhắm lại rất đàng hoàng.

Hơn nữa, bản thân mình cũng chưa từng kêu hắn là ' chủ quân '.

"Ừ?" U Vô Mệnh lười nhác đáp, "Ngươi muốn?"

Tang Viễn Viễn: "....." Không, ta không muốn.

Nàng cố hết sức mở to mắt, cảm giác mí mắt đang bị một tòa núi lớn đè ép, sau khi giãy giụa một lúc lâu mới miễn cưỡng căng ra được một tia mắt nhỏ xíu.

Trong mông lung mờ mịt lại nhìn thấy một nữ nhân nhỏ xinh mặc váy trắng, nhu nhược đáng thương đứng bên cạnh giường, hơi cúi người nhìn chăm chú U Vô Mệnh.

Trong ánh mắt nàng ta chuyển động vài tia sáng kì dị.

Đúng là người mới vừa rồi lặng yên không một tiếng động đốt đuốc tốt, chuẩn bị trà ấm, lại thay Tang Viễn Viễn chuẩn bị áo trong: Song Nhi.

"Chủ quân chẳng lẽ không muốn thử xem, cảnh hôm nay thấy ở doanh trại nô lệ như vậy..... Ta nguyện vì chủ quân làm bất cứ chuyện gì. Chủ quân không muốn thử xem tư vị khi đó là như thế nào sao?" Song Nhi nhẹ nhàng liếm đôi môi nóng bỏng.

Tang Viễn Viễn: "....." Vì sao phải dùng thanh âm của ta nói loại lời nói như thế này chứ ?? Cảm thấy quá thẹn thùng rồi. Hơn nữa cái cảnh giới này cũng quá lớn, không có khả năng tiếp thu.

Nàng lại không thể làm gì, toàn thân đều giống như bùn lầy, không thể động đậy.

Tựa như một quần chúng trơ mắt mà nhìn nữ tử ban ngày cứu trở về đang bắt chước thanh âm của mình, câu dẫn U Vô Mệnh.

Hóa ra..... sớm đã trúng chiêu!

Cái gì sự kiện thần quái, cái duyên phận chó má gì! Khó trách cả ngày nay người đều đần độn, giống như mất hồn vậy.

Đây lại là cái thuật kỳ kỳ quái quái ** gì ?!

Thần trí Tang Viễn Viễn càng thêm thanh tỉnh, nhưng thân thể vẫn không thể động đậy được.

Tay nàng khó khăn lắm mới sờ được tới áo choàng của U Vô Mệnh, nhưng sức lực để túm xiêm y hắn một túm cũng không có.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn nghiêng người, mặt hơi ngẩng ra, lười biếng nói: "Chính ngươi tới."

Tang Viễn Viễn: "....." Cầu ngươi không cần tùy ý mở rộng đến giới hạn cuối cùng!

Nữ tử thật cẩn thận tới gần một bước, tinh quang chuyển động

trong ánh mắt càng mau, tựa như gia tăng khống chế.

"Dạ....." Nàng ta chậm rãi nâng đôi tay lên, cởi thắt lưng của mình.

Thân hình hoàn mỹ không tỳ vết liền xuất hiện trước mắt U Vô Mệnh .

Ngay vào lúc này, sắc mặt nàng ta hơi đổi, bỗng nhiên nhỏ giọng kinh hô ra tiếng.

Trên mặt ý vị càng đậm, tiếng hô kia lại có hương vị cự dục còn nghênh (*), thật giống như U Vô Mệnh đang làm cái gì nàng ta.

(*)cự dục còn nghênh: là hành động cự tuyệt nhưng lại mời gọi trong quan hệ xxx.(x_x)

Tang Viễn Viễn nghi hoặc động động mí mắt.

Nàng thực xác định, hai tay U Vô Mệnh đều thập phần thành thật, không có chạm vào nữ nhân này. Tay phải hắn chống ở ngạch sườn, tay trái còn lại đặt ở đầu gối, tư thế hơi có một chút phong lưu phóng đãng.

"A!" Nữ tử lại một lần kêu thành tiếng.

Lần này, thanh âm càng lộ liễu hơn.

Tang Viễn Viễn: "....." Tuy rằng U Vô Mệnh thật sự là sinh ra quá mức xinh đẹp, nửa sườn ngực cũng thực mê người, nhưng cũng không đến mức dùng mắt nhìn thôi là có thể tự... đến mức này đi?

Tiếng hô ngắn ngủi càng lập đi lập lại thường xuyên hơn.

Tang Viễn Viễn nghe được mặt già đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Kỹ thuật diễn như thế này, ảnh hậu như nàng cũng cam bái hạ

phong.

Có thể êm đẹp đứng đó thôi đã kêu thành như vậy.... Thực sự là một nhân tài!

Sau khi Song Nhi kêu to trong chốc lát, U Vô Mệnh chậm rãi nói: "Song Nhi, ngươi đang làm cái gì? hử?"

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy dựng —— hóa ra hắn cũng không có bị mê hoặc, hắn biết nữ nhân này là Song Nhi.

Nàng phát hiện cái giọng này hình như có hơi quen tai.

Hắn hôm nay liền dùng loại ngữ khí thôi miên này hỏi nàng về sự tình Hàn Thiếu Lăng thì phải? Đầu Tang Viễn Viễn càng thêm thanh tỉnh.

Liền thấy Song Nhi kia ngơ ngác trả lời: "Ta đang câu dẫn chủ quân."

"À ?" U Vô Mệnh nhẹ nhàng hỏi, "Từ lúc bắt đầu, đã có cái tâm tư này sao?"

Song Nhi lắc lắc đầu: "Bắt đầu chỉ là muốn cho phu nhân cứu ta ra, làm tỳ nữ cho phu nhân còn tốt hơn rất nhiều ở doanh trại nô lệ chịu tra tấn."

"Vậy từ khi nào thì nổi lên ý xấu đây?" U Vô Mệnh không chút để ý búng búng đầu gối.

"Thiên hạ đều nói chủ quân là kẻ điên không gần nữ sắc, ta lại thấy chủ quân cực kỳ sủng phu nhân, nói vậy lời đồn đãi không phải là sự thật, chủ quân kỳ thật là thích nữ nhân."

U Vô Mệnh cười khẽ: "Tiếp tục."

"Chủ quân chỉ cần nhận sai ta thành phu nhân, muốn ta, ta liền có thể một bước lên trời, trở thành người trên vạn người. Xong việc, ta chỉ cần nói là ta vô tội, là bị chủ quân cưỡng bách, phu nhân là loại nữ nhân thiện tâm, khẳng định sẽ không khó dễ ta. Ngày nào đó, ta nhất định sẽ càng được chủ quân yêu thích hơn, bởi vì ta ở trên giường so với phu nhân lợi hại hơn quá nhiều, ta cái gì đều có thể làm."

"Nếu phu nhân nhìn ta không được mắt, ta liền dùng hoặc thuật, làm nàng ta luôn ' bệnh ' xuống."

Nàng ta thành thành thật thật mà nói ra lời nói trong lòng.

"Vậy ngươi thành công không?" Thanh âm U Vô Mệnh vang lên trắc trắc.

"Thành công chứ, mới vừa rồi....."

U Vô Mệnh khẽ cười ra tiếng, đánh gãy lời nàng ta: "Vậy xem rõ ràng, người làm ngươi muốn chết muốn sống, là U Vô Mệnh ta , hay vẫn là tên ma quỷ hầm cầu kia nha?"

Tròng mắt Song Nhi cực chậm chạp chuyển động, sau một lát, phát ra một tiếng thét chói tai.

Thanh âm U Vô Mệnh như là có độc: "Luyến tiếc như vậy thì đi đi, đi hầu hạ hắn."

Trong ánh mắt mê mang của Song Nhi xuất hiện một tia anh minh, nàng ta bắt đầu giãy giụa như sắp chết đuối.

"Áp..... Chế..... huyết mạch, như, như thế nào có thể....."

Nàng ta đứt quãng hộc ra mấy chữ.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng gõ gõ đầu gối: "Đi."

Tia anh minh duy nhất còn sót lại trong mắt Song Nhi như bị kéo vào vực sâu. Ánh mắt nàng ta hoàn toàn trở nên cứng còng, cực chậm cực chậm gật đầu, ngơ ngác nói: "Được....."

Nàng ta rời khỏi tẩm điện, nhẹ nhàng khép cửa điện lại.

U Vô Mệnh chậm rì rì quay đầu lại, Tang Viễn Viễn lập tức nhắm mắt lại.

" Tiểu Tang Quả đáng thương," hắn vươn một bàn tay, khẽ vuốt tóc nàng, "Nếu đổi lại là một nam nhân khác, thế nào cũng bị nữ nhân Vu tộc này lừa mất rồi. Nam nhân mà nàng thích, nếu chạm vào nữ nhân khác, nàng khẳng định sẽ muốn khóc, đúng không?"

"May mắn nàng lại gặp chính là ta." Hắn nhẹ nhàng cười cười, "Tiểu Tang Quả, nàng thật là có phúc khí tu luyện tám đời !"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng bắt giữ được từ mấu chốt.

Vu tộc.

Một trong Tam tà.

Huyết mạch Vu tộc trời sinh sẽ dễ luyện thuật mê hoặc người khác. Khi tâm lý phòng bị của người khác đang yếu đuối, sẽ thực dễ dàng bị bọn họ thao túng, ảnh hưởng.

Hôm nay bị huyết khí của buổi hiến tế ám ảnh, tâm thần của Tang Viễn Viễn đại loạn, bị Vu nữ này chui vào chỗ trống. Nàng trời sinh có năng lực đồng cảm rất mạnh, trong mắt Vu nữ thì căn bản chính cái bia ngắm lớn đi rêu rao khắp nơi.

Chỉ tiếc, lòng người không đủ rắn nuốt voi. Vu nữ này thoát khỏi

doanh trại nô lệ, lại muốn bò lên trên giường U Vô Mệnh. Nàng ta thật quá ngốc nghếch, sử dụng kỹ xảo này đối với hắn chẳng phải là tìm chết?

Nhưng mà..... Huyết mạch áp chế là có ý tứ gì?

Trên người U Vô Mệnh sao có thể chảy dòng máu của Vu tộc?

U Vô Mệnh đã tiến đến trước mặt nàng.

Nàng cảm giác được mùi hoa băng băng lãnh lãnh lướt trên mặt nàng.

Người nam nhân này, chỉ có ở trên chiến trường, với khi muốn làm chút chuyện với nàng thì độ ấm trên người mới có thể cao đến kinh người.

Ngày thường đều lạnh băng, giống như rắn vậy.

Xem ra hắn hôm nay cũng không có hứng thú gì.

Tang Viễn Viễn giống như cá chết lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn nhẹ nhàng đem nàng kéo vào trong lòng ngực, cằm gác trên đỉnh đầu, một bàn tay to ôm đến phía sau nàng, câu được câu không thỏ thẻ với nàng, giống như đang dỗ trẻ con ngủ.

Vết thương trúng tên của hắn đã khép lại, chỉ để lại một vết sẹo làm cho người ta sợ hãi. Chưởng ấn trước ngực cũng đã biến mất, năng lực tự lành thật sự rất kinh người.

Đầu Tang Viễn Viễn chôn trong ngực hắn, hầu như đã không còn ngửi được mùi máu tươi.

Nàng thầm nghĩ, người nam nhân này, trừ phi một phát đem hắn đánh chết, nếu không, thương tổn chỉ sợ sẽ chỉ làm cho hắn trở nên

càng cường đại hơn.

Không bao lâu, giữa trán đột nhiên là một trận thanh tỉnh.

Trong lòng nàng có cảm giác, Song Nhi đã chết.

Thử giật giật thân thể, quả nhiên, cảm giác như bị bóng đè đã biến mất, không còn chút trói buộc nào.

Nàng mau chóng chìm vào mộng đẹp, một đêm này, cảnh trong mơ chỉ có mùi hoa, không có hình ảnh.

Sáng sớm mở mắt đã thấy U Vô Mệnh mặc xong chiến giáp rồi, nghiêng mình ngồi bên cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống, chăm chú nhìn nàng.

Nàng nhìn hắn cười: "Hôm nay ta còn thích chàng hơn ngày hôm qua một chút nha."

Điểm này là vì phần tâm ý của hắn không muốn làm nàng khóc.

U Vô Mệnh nhanh chóng đem đầu quay trở về, phát ra giọng mũi nhẹ nhàng một chút, nói: "Giống nhau là được. Tự chủ trương. Ai muốn nàng nhiều."

Tang Viễn Viễn lén nhấp môi cười một cái, ngồi dậy, vươn vai thân mình tìm được đôi mắt hắn, liền thấy có một mạt nho nhỏ kiêu ngạo nhảy nhót.

Trong lòng nàng bỗng nhiên ấm áp, cúi người tiến lên, in một nụ hôn nhợt nhạt lên khoé môi hắn.

"Ừm, có chuyện." U Vô Mệnh nói, "Nàng thay quần áo đi, ta nói chuyện với nàng."

Lúc này, hắn đã thay nàng chuẩn bị không phải là xiêm y tuỳ tùng,

mà là loại tiện để hoạt động, chiến gián nhẹ nhưng lại rất kiên cố.

Chiến giáp màu đen tinh xảo xứng với áo choàng, Tang Viễn Viễn cảm giác mình trong nháy mắt đã biến thành nữ tướng quân oai hùng rồi.

Khi nàng đang thay đổi trang phục, U Vô Mệnh không chút để ý nói với nàng: "Hôm qua nữ nô nàng nhặt về ấy, nửa đêm tự mình nghĩ luẩn quẩn trong lòng, tìm chết, nhảy hầm cầu, chậc."

"A....." Tang Viễn Viễn thở dài, "May mắn còn chưa cùng nàng ta bồi dưỡng ra tình cảm gì."

U Vô Mệnh hơi kinh ngạc: "Ta cho rằng Tiểu Tang Quả sẽ khổ sở."

"Người muốn sống thì còn cứu được, đã muốn tìm chết, để ý tới nàng ta làm chi." Nàng chỉnh áo choàng cho tốt, từ sau bình phong đi ra tới.

Liền thấy U Vô Mệnh hai mắt sáng ngời, trong đôi mắt đen của hắn phản chiếu một nữ tướng yểu điệu.

Hắn kéo nàng đến bên trường án.

"Nhìn nè, vì nàng tìm được một binh khí tốt đây." Hắn đắc ý dào dạt, chỉ cho nàng xem.

Tang Viễn Viễn cúi đầu vừa thấy, nháy mắt đã bị bề ngoài của thanh kiếm chinh phục.

Đó là một thanh kiếm tựa như ảo mộng, thân kiếm lấp lánh trong suốt, bên trong lại có chìm vô số linh văn màu xanh non nhỏ li ti, như phỉ thuý tốt nhất được khảm bên trong kim cương, đẹp đến mức làm người ta quáng mắt.

"Đây là hàng để xem thôi đúng không?" Nàng khó có thể tưởng

tượng dùng một cái hàng mỹ nghệ xinh đẹp như vậy đi chém Minh ma là cái thể nghiệm gì.

U Vô Mệnh cười, trở tay rút đao, một đao chém xuống.

Tang Viễn Viễn đau lòng đến mức muốn rơi nước mắt.

Đây là thứ bá đạo tổng tài tuyệt thế gì thế này? Một câu không thích liền muốn hủy diệt lễ vật giá trị liên thành?! Trọng điểm là nàng cũng chưa nói không thích mà !!

Vang lên một tiếng động cực lớn, trường án bằng gỗ đen theo âm thanh này sập xuống.

Chuôi kiếm ngọc xinh đẹp dừng trên mặt đất đầy gỗ vụn, nhưng lông tóc chưa tổn hại một phân!

U Vô Mệnh thu hồi hắc đao, hai tay lười biếng ôm trước người, giơ giơ cằm lên.

Tang Viễn Viễn nhào lên, đem bảo bối tinh ngọc kiếm cướp đến trong tay.

"Là của ta!"

U Vô Mệnh vui sướng cười nói: "Nàng cũng không thèm giả vờ thoái thác vài câu sao Tiểu Tang Quả!"

Nàng cong lông mày: "Người chàng đều là của ta, mấy vật ngoài thân này còn làm ra vẻ làm gì."

U Vô Mệnh thực khinh thường xuy một tiếng, nhấc chân đi nhanh đi ra ngoài.

"Khi nào biến thành của nàng." Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm mà nhìn Đoản Mệnh nói.

Đoản Mệnh ngẩng đầu, rung đùi đắc ý, một bộ đứng không yên.

Nó thích lên chiến trường.

U Vô Mệnh lĩnh tam vạn tinh binh, ngự giá thân chinh, trước đi giáp mặt Hàn Thiếu Lăng ở Ngọc Môn Quan.

Trước khi đi, liền thấy A Cổ vội vàng từ hướng lao ngục chạy tới, đến gần liền chắp tay nói: "Chủ quân! May mắn không làm nhục mệnh! Thuộc hạ cuối cùng cũng moi ra được một cái tên từ miệng tên nghịch tặc quân sư trước khi chết!"

Đuôi lông mày U Vô Mệnh nhẹ nhướng lên, môi mỏng hé mở: "Hoàng Phủ Tuấn."

Khoé miệng A Cổ cứng đờ: "Chủ quân làm sao biết được....."

U Vô Mệnh nghiêng đôi mắt dài, thoạt nhìn so với A Cổ càng giật mình: "Ta đoán mò. Không phải thật sự là hắn chứ?"

A Cổ: "..... Chủ quân anh minh."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng.

Người hãm hại U Vô Mệnh như thế nào lại là Hoàng Phủ Tuấn!

Trong sách, đúng là người nam nhân này đã chém thủ cấp U Vô Mệnh.

Chương 29: Phù dung chi của Bạch Châu

Hoàng Phủ Tuấn?!

Tang Viễn Viễn khiếp sợ mở to hai mắt: "Làm sao lại là hắn?"

"Thì sao?" U Vô Mệnh gục đầu xuống, con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng, "Tiểu Tang Quả, chẳng lẽ nàng cùng Hoàng Phủ Tuấn có giao tình gì à."

Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Nói như thế nào? Trong cuộc chiến bảo vệ Thiên Đô, Hoàng Phủ Tuấn đến ngăn cơn sóng dữ, cứu đế quân khỏi nguy nan, chính tay đâm chết vai ác tà đạo U Vô Mệnh, đem một hồi hạo kiếp ngập trời lập tức diệt trừ.

Đây là một nam nhân có cấp bậc rất rất mạnh trong truyền thuyết. Lấy sức lực của một nhà che chở toàn bộ chiến tuyến Đông Cảnh, đem ' Hoàng Phủ châu ' thay tên thành ' Đông Châu ', ý là thế lực của Hoàng Phủ gia tộc nhà hắn không chỉ chứa trong một châu, toàn bộ Đông Cảnh này đều là của hắn.

Trên phố đồn đãi, Hoàng Phủ Tuấn đúng là nam nhân sau lưng nữ đế quân. Xuất phát từ tình yêu, hắn cam tâm đứng ở phía sau nàng ta, làm chỗ dựa ẩn hình kiên cố nhất cho nàng ta.

Hoàng Phủ Tuấn còn có một thân phận khác, hắn là cậu ruột của U Vô Mệnh.

Tỷ tỷ ruột thịt của hắn là chính phu nhân của lão U vương, cũng chính là mẫu thân của U Vô Mệnh.

Cho nên ' dư nghiệt tiền vương ' nếu có quan hệ với Hoàng Phủ Tuấn đã là ngoài dự đoán mọi người, nhưng lại đúng tình hợp lý ở bên trong.

"Đông Châu thực lực mạnh như vậy, tại sao phải làm loại sự tình này?" Tang Viễn Viễn nhíu mày.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười nhạt: "Tiểu Tang Quả nếu thích miếng đất Đông Châu kia, muộn một chút ta đánh hạ về đưa cho nàng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn đem đầu nghiêng một bên, xuỳ xuỳ nói: "Có cái gì tốt đâu, còn không phải chỉ có mỗi đặc sản là trân châu vàng sao, nếu ta nhìn trúng cái loại đồ vật này, toàn bộ U Châu sớm đã trồng đủ bảy màu!"

Ai da, nổ banh lỗ tai.

Tang Viễn Viễn cảm thấy mình nên phổ cập khoa học một chút: "Trân châu không phải trồng ra, mà là tự sinh ra trong con trai ấy."

.....

Một mảnh yên tĩnh quỷ dị trong không khí xuất phát hào hùng của ba vạn đại quân.

U Vô Mệnh mặt vô biểu tình, giống như quyết định không muốn nói chuyện với Tang Viễn Viễn nữa, cũng không muốn nói chuyện với người khác.

Đi ra hơn trăm dặm, Tang Viễn Viễn nhịn không được hỏi: "Ngọc giản còn chưa đưa đến tay phụ vương sao? Chuyện Đông Châu....."

Một bàn tay to đánh gãy lời nàng.

Hắn nhàn nhàn đem một bàn tay gắn lên hơn phân nửa mặt của nàng, che miệng nàng lại.

Lòng bàn tay hắn khô ráo ấm áp, có vết chai dày ấn nàng như vậy lại có loại cảm giác an toàn khó lòng giải thích.

"Không được đề cập đến cái trân châu chó má đó nữa." Hắn lạnh lùng nói.

Tang Viễn Viễn thiếu chút nữa cười phun ra.

Hắn nói xong, buông nàng ra, cằm ở trên đầu nàng khẽ ấn ấn mấy cái, ý là nàng hiện tại có thể lên tiếng.

Tang Viễn Viễn ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: "Hoàng Phủ gia không thể khinh thường. Nếu là muốn cùng hắn chính diện chống chọi, ta biết chàng không sợ, nhưng nhất định là một hồi lưỡng bại câu thương, ác chiến thảm thiết. Như vậy nói chẳng phải là quá tốt cho Khương thị?"

U Vô Mệnh lạnh lùng cười: "Giết Hoàng Phủ Tuấn, Khương Nhạn Cơ liền mất đi một con chó."

Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn nói không thỏa đáng lắm, Hoàng Phủ Tuấn là Lang Vương, chứ không phải chó.

Bất quá giờ phút này không nên vuốt nghịch lông hắn.

Vì thế nàng nhiều chuyện kề sát vào hắn, thấp giọng hỏi: "Hay là chuyện trên phố đồn đãi là sự thật? Cái cữu cữu Hoàng Phủ này của chàng thật sự cùng nữ đế có quan hệ gì đó không thể cho ai biết? Nếu đúng là dạng này thì địch thủ của chàng lại càng cường đại rồi."

U Vô Mệnh nhìn về phía phương xa: "Bọn họ đều phải chết."

Tang Viễn Viễn: "Ừ ừ!"

U Vô Mệnh liếc nàng, thập phần bất mãn: "Tiểu Tang Quả, nàng ừ cho có lệ với ta."

Nàng quay đầu lại, hướng về phía hắn cười, cười đến hắn có chút choáng váng, vội đem đầu nàng quay trở về.

Nàng thật ra rất tò mò U Vô Mệnh rốt cuộc đã trải qua những chuyện như thế nào mới có thể biến thành đại ma vương có tính cách vặn vẹo như vậy.

Hắn từ nhỏ cơ thể yếu đuối, khi năm tuổi bệnh tim phát tác suýt nữa đã không giữ được mạng, may mắn nhờ cữu cữu Hoàng Phủ Tuấn tìm được linh dược, mới nhặt về một cái mạng nhỏ.

Đối với đứa con độc đinh bảo bối tìm được đường sống trong chỗ chết này, vợ chồng lão U vương thật sự là nâng niu như tròng mắt, còn cố ý cho sửa lại tên hắn, gọi là Vô Mệnh, ý là hắn đã chết một lần rồi để ông trời đừng đến thu hắn một lần nữa.

Vợ chồng hai người đối với người thừa kế duy nhất này cực kỳ coi trọng, muốn cái gì cho cái đó. Theo lý thuyết, một người như vậy hoặc là lớn lên thành một kẻ ăn chơi trác táng, hoặc là trưởng thành thành một vị chủ quân của nhân dân.

Ai ngờ cái tên ma đầu này sau khi cứng lông cứng cánh chuyện đầu tiên làm đó là diệt hết gia tộc nhà mình.

Những việc này sau khi Hoàng Phủ Tuấn chém đầu U Vô Mệnh mới nói với thi thể của hắn.

Mặc cho ai nhìn từ bất cứ góc độ nào, đều sẽ đánh giá đúng trọng tâm —— U Vô Mệnh phát rồ, là một tên biến thái đáng chết.

Tang Viễn Viễn vốn cũng giống như người khác, cho rằng tên biến thái này là thuần tuý biến thái do trời sinh. Nhưng khi nàng nghe được lời mẫu thân của hắn nói với hắn trong ký linh châu, nàng ý thức được U Vô Mệnh đã trưởng thành không phải dễ dàng, nhưng nhất định là không ai để tâm muốn biết nên mới bỏ sót chi tiết cực kỳ quan trọng này.

Đã xảy ra chuyện gì đó khiến hắn biến thành cái dạng người như hôm nay.

Đáng tiếc hiện tại còn chưa thể hỏi được.

Mấy chuyện đó, ai chạm ắt chết.

Nàng nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn, trầm ngâm nói: "Chuyện này, Tang Châu hẳn có thể giúp chàng giải quyết."

U Vô Mệnh ngẩng đầu, bắt lấy đầu nàng xoay mặt lại đối diện với mặt hắn, vẻ mặt quái dị nói: "Tiểu Tang Quả, tuy rằng ta mị lực phi phàm, nhưng nàng cũng đâu phải tiểu nha đầu chưa hiểu việc đời, sao lại có thể vì ta thần hồn điên đảo như vậy?"

Tang Viễn Viễn đang nghĩ nghĩ chuyện của mình, ánh mắt có chút mờ mịt, giương mắt nhìn nhìn hắn: "Hả?"

Khoé miệng U Vô Mệnh bẹt bẹt: "Kêu nhạc phụ thay ta đi chết trước? Không không không, Tiểu Tang Quả, loại sự tình này, ta làm không được."

Hắn bổ sung nói: "Ta lại không phải Hàn Thiếu Lăng."

"Ai muốn chết," nàng dỗi nói, "Chúng ta đều sẽ cùng nhau sống sót thật tốt."

Sóng mắt lưu chuyển, môi đỏ hơi dẩu lên, thần sắc nghiêm túc

giống như đang đưa ra lời hứa ưng thuận đời đời kiếp kiếp.

Biểu tình U Vô Mệnh tan vỡ trong chớp mắt, vội vàng đem đầu nàng xoay trở về.

Nàng rõ ràng cảm giác được trái tim hắn đột ngột đập nhanh hai nhịp.

Trên đỉnh đầu bỗng dưng rơi xuống một luồng khí.

Chắc hẳn là do tim đập nhanh, rối loạn hô hấp nhỉ.

Nàng do dự trong chớp mắt, quyết định mạo hiểm.

Nàng nhẹ nhàng ưỡn người ra sau dựa vào trước ngực hắn, lộ ra cái cổ vừa mảnh vừa dài. Nàng giương mắt nhìn hắn, tầm mắt đảo qua hầu kết, dừng ở đường cong xinh đẹp chỗ cằm.

Thanh âm nàng thập phần mềm mại, mang một chút mị ý: "Chàng không phải nói, nếu lại làm chàng tâm loạn một lần nữa, sẽ lập tức giết ta sao."

U Vô Mệnh cứng đờ rũ mắt nhìn nàng.

"Tâm chàng loạn rồi, tại sao không giết?" Nàng đem một ngón tay chỉ trên ngực hắn, hướng đôi môi mỏng mê người về phía hắn, nhả ra mấy chữ: "Chàng luyến tiếc."

Thái dương hắn rõ ràng nhảy vài cái.

Môi mím càng chặt, khóe môi hơi hướng xuống phía dưới. Hắn nhìn chằm chằm nàng, tầm mắt bắt đầu từ con mắt long lanh như chứa đầy nước kia, chậm rãi lướt qua mũi nhỏ tinh xảo, xẹt qua đôi môi hồng nhuận, rơi xuống cần cổ.

Cần cổ thật yếu ớt, mỹ lệ mà ưu nhã, bày ra trước mắt hắn không

chút phòng vệ.

Chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái, có thể bẻ gãy ngay.

Hô hấp hắn càng nặng.

Nặng nề rơi xuống làn da trắng nõn của nàng.

Sau đó hắn liền tinh tường thấy được, những chỗ mà hơi thở của hắn quét qua cũng dần dần nổi lên một tầng đỏ nhàn nhạt.

Nàng là bị hắn lây màu đỏ đấy à?

Hắn hơi ngạc nhiên, tim lần thứ hai đập rối loạn thêm hai cái.

Trên gương mặt đang mờ mịt như có rặng mây đỏ của nàng lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ: "Đã luyến tiếc thì không cần nói những lời tàn nhẫn kia."

"Ban đêm xem ta thu thập nàng như thế nào. Nàng lúc đó xem ta có bỏ được hay không!" Hắn kề sát bên tai nàng, bực bội nói.

Khoé môi nàng hơi cong, liếc hắn, cùng hắn cò kè mặc cả: "Thành thân trước đã!"

Hắn do dự.

Sau một lúc lâu, hắn nói: "Không được. Ta mà buông tay, nàng liền chạy trốn, không bao giờ trở về."

"Ta sẽ không." Nàng không cần nghĩ ngợi.

"Người khác sẽ." Hắn ngồi thẳng lưng lên, thần sắc nhàn nhạt, "Không có bất cứ ai yên tâm ta, nếu bọn họ thiệt tình vì tốt cho nàng, chắc chắn không muốn đem nàng giao cho ta."

Tang Viễn Viễn hơi hơi hé miệng, lại phát hiện hắn nói chính là sự thật.

Nếu là hắn thả nàng về Tang, Tang Châu bên kia tuyệt đối sẽ không đáp ứng đem nàng gả lại đây. Bọn họ sẽ đem nàng giấu đi, để U Vô Mệnh cả đời cũng không tìm thấy nàng.

"Vậy chuyện thành thân hoãn một chút, giải quyết sự tình trước mắt." Sau khi trầm mặc một chút, nàng lại giơ lên gương mặt tươi cười, "U Vô Mệnh, có thể đáp ứng ta một chuyện không?"

"Nàng nói trước đã."

"Khi thực lực chúng ta chưa đủ, không cần tùy tiện động thủ với Thiên Đô, được không?" Nàng chần chờ một lát, nói, "Chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn."

Ngàn vạn ngàn vạn lần, không cần bất chấp tất cả đem Minh ma thả vào.

Hắn ngây ngẩn cả người: "Không phải muốn ta đừng chạm vào nàng sao. Nàng nói cái này là đang nói cái gì?"

Nàng nhấp môi nở nụ cười: "Ta thích chàng, nếu chàng thật sự muốn chạm vào, vậy thì chạm vào, ta nguyện ý. Chúng ta sớm chiều bên nhau, ở trong mắt người ngoài, chúng ta sớm đã..... Kỳ thật cũng không có gì quan trọng, ba cái trong sạch này nọ làm sao quan trọng bằng chàng được?"

U Vô Mệnh trầm mặt xuống: "Ai dám nghị luận, ta sẽ làm hắn vĩnh viễn ngậm miệng."

"Vậy ngươi sẽ làm lời đồn đãi biến thành sự thật sao?" Nàng sâu kín hỏi hắn.

U Vô Mệnh: "....."

Đem một Tiểu Tang Quả mỹ vị ngon miệng như vậy đặt ở trước mắt, mỗi ngày nhìn đi nhìn lại, bảo cố nén không ăn?

Đây là đạo lý gì ?

Hắn ách giọng nói: "Giải quyết Hàn Thiếu Lăng, ta mang nàng về Tang Châu, làm một tờ giấy hôn thú. Bọn họ đáp ứng thì tốt nhất, nếu không đáp ứng, ta liền lập tức mang nàng đi Khai Phong."

Trong bất tri bất giác, hắn lại thoái nhượng một bước.

"Được." Nàng tự giác xem nhẹ cái từ "Khai Phong" không biết là cái quỷ gì kia, ngọt ngào hướng hắn cười một cái.

U Vô Mệnh lại một lần cảm thấy choáng váng đầu, hắn nghĩ nhất định là do thương thế của hắn chưa hoàn toàn khỏi hẳn rồi.

Hắn lại cảm thấy trong thời gian ngắn không nên bị nàng dụ hoặc nữa.

Nữ tử này, không biết làm cái gì, giống như thuỷ tinh cầu mềm mại, nhìn thấy làm người ta nhịn không được muốn một ngụm đem nàng ăn luôn, nhưng lại không nỡ.

Hắn có chút không xác định, Tiểu Tang Quả như vậy, có thật như người ta nói, sau khi ăn qua rồi sẽ làm hắn mất đi hứng thú không ?

Giữ lại một thời gian cũng không có gì mà.

Nắm giữ hết thảy.

Hắn ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn phía phương xa, quyết định không nói chuyện với nàng nữa.

"Trước khi đến Ngọc Môn Quan đằng kia, không cần nói chuyện với

ta." Hắn dài giọng ngạo mạn nói.

Tang Viễn Viễn bắt đầu được thanh nhàn.

Vừa lúc nàng cũng muốn an tĩnh mà tu luyện một chút.

Nàng tập trung tinh thần cảm nhận Mộc linh uẩn quanh mình. Mấy ngày trước nàng đã có cảm giác là lạ, biết mình sắp tấn giai.

Mộc linh uẩn xanh lục long lanh chậm rãi thấm vào cơ thể, còn mấy Mộc linh uẩn xanh lá mạ trong cơ thể lại dần dần chuyển màu, trở nên xanh càng đậm hơn, nhìn có vẻ như phai màu đi một chút nhưng kỳ thật lại là đem mấy yếu tố màu vàng vàng trong trong lọc ra, chỉ còn lại xanh thuần khiết.

Tang Viễn Viễn hơi nóng lòng một chút.

Loại trạng thái này nàng đã nếm thử rất nhiều lần, mỗi khi ở lúc quan trọng sắp vượt qua như thế này, chúng nó lại như thủy triều thối lui, chỉ để lại ánh sáng xanh lá mạ nhợt nhạt như là cười nhạo nàng.

Nàng biết đây là cái gọi là bình cảnh.

Lúc trước khi nàng tẩy gân phạt tủy, tẩy đến thấu triệt khác xa so với người khác, dựa theo thông tục mà nói, đó là linh căn thuần túy, tư chất thượng thừa.

Trong quá trình tu hành, tốc độ hấp thu linh uẩn của nàng xác thật cũng siêu nhanh so với người khác, nhưng mấy ngày nay khi tu luyện lại phát hiện nên ở bình cảnh vẫn là ở bình cảnh, hoàn toàn không có một chút cảm giác khai mở gì cả.

Giờ phút này là lần thứ hai nàng tiến vào bình cảnh, càng cảm giác rõ ràng bản thân đang tiến gần đến mức cuối cùng. Mãi tới khi chỉ còn một bước, linh uẩn lại một lần nữa tiếp tục không lên thêm, vẫn

cứ thất bại trong gang tấc.

Linh uẩn màu xanh lá mạ bao quanh thân, tầng linh uẩn xanh lục đại biểu cho thăng cấp lại hướng về bốn phía tan đi, sắp hóa thành mộc linh căn trong không khí, trở về với thiên địa.

Tang Viễn Viễn thở dài trong lòng, quyết định nghỉ tạm một lát, dưỡng tinh lực rồi mới tiếp tục tiến vào một lần nữa.

Chợt ngay vào lúc này, một cơn lốc xoáy linh uẩn mãnh liệt đột nhiên hình thành, những linh uẩn màu lục ban nãy đang tan vào không trung bị kéo trở lại nhưng không hề chống cự, chúng nó bị bọc trong lốc xoáy, nhảy vào thân hình của nàng.

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi, đem chúng nó gắt gao kéo trụ lại.

Trong nháy mắt, một cơn thanh tỉnh tràn đầy đại não, quanh thân bỗng toả ra ánh sáng lấp lánh, màu xanh lục chảy xuôi qua cơ thể, một lực lượng phong phú dường như đang mờ mịt chảy khắp toàn thân.

Tấn giai!

Nàng thở phào một hơi, mở mắt.

Thế mà trời đã tối rồi.

Nàng theo bản năng quay đầu lại nhìn nhìn U Vô Mệnh. Nàng biết là hắn ra tay giúp trợ nàng.

Có một vị tướng sĩ đang khêu đèn lên bên cạnh, trên khuôn mặt xinh đẹp đến quá phận của U Vô Mệnh, ánh sáng mờ nhạt chiếu đến âm lãnh, làm hắn thoạt nhìn rất giống vị đoạt mệnh Diêm La lạnh lùng cười.

Hắn rũ mắt liếc nàng một cái, trong đôi mắt đen hiện lên một sợi kiêu ngạo, dường như đang nói —— chuyện đối với ngươi khó như lên trời thì đối với ta chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, không cần cảm tạ ta, ta không thèm ý.

Vì thế Tang Viễn Viễn bình bình tĩnh tĩnh mà chuyển dời tầm mắt.

U Vô Mệnh: "....."

Nàng giờ phút này cũng không có rảnh xã giao với hắn.

Lúc trước, sau khi thăng cấp lên nhị trọng thiên Linh Ẩn cảnh, biến hoá có thể nhận thấy được không gì hơn là những âm thanh rất nhỏ quanh mình trở nên càng thêm rõ ràng.

Vốn dĩ ở trên cánh đồng yên tĩnh bát ngát, nếu ngưng thần nghe thì bên tai chỉ có thể nghe được mấy âm thanh từng loại một.

Nhưng giờ phút này, những cái thanh âm đó lại hết sức thanh thanh sảng sảng, phân chia ra mạch lạc, chỉ cần nàng muốn nghe liền có thể phân biệt đâu là tiếng sâu bọ ngọ nguậy, đâu là tiếng người thủ thỉ, đâu là tiếng 'rào rạt' của cây cỏ đang tự nhiên sinh trưởng.

Nàng có thể cảm giác được mấy âm thanh này là do cỏ cây trong đất truyền lại, hoà hợp với linh uẩn màu xanh lục ẩn ẩn trong cơ thể nàng.

Trong lòng nàng nổi lên một trận mừng như điên.

Hiện tại nàng trăm phần trăm có thể xác định, lúc trước cái năng lực 'nghe trộm' xài lúc được lúc không đó chính là kỹ năng được tặng kèm khi tu vi tấn giai!

Tu vi càng cao, nàng có thể cảm giác phạm vi nhất định sẽ càng lúc càng lớn hơn, âm thanh càng ngày càng rõ ràng, chỉ cần là nơi có cỏ cây, không có sự tình gì có thể giấu được lỗ tai nàng!

Hoá ra linh căn thuần túy tới cực hạn vẫn có chút bổ ích nha.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, tính không ngừng cố gắng tiếp tục tu luyện, nói không chừng trong chốc lát U Vô Mệnh lại nhìn nhìn thấy ngứa mắt, lại triệu linh uẩn tới cho nàng tới một chút, nàng đỡ vất vả mấy ngày.

Có lợi ích không chiếm là đồ ngốc.

Thân thể lười nhác của U Vô Mệnh đột nhiên chấn động một chút.

Hắn lấy ra một viên ngọc giản đang phát sáng, đưa cho Tang Viễn Viễn.

"U Vô Mệnh." Trong ngọc giản truyền ra một thanh âm run rẩy áp lực, "Ngươi bắt tiểu muội ta, làm gì rồi?"

Ngọc giản đã đưa đến Tang Đô!

Tang Viễn Viễn đang muốn nhận ngọc giản trả lời, liền thấy U Vô Mệnh ' vèo ' một cái thu tay, đem ngọc giản đưa tới bên miệng, tràn đầy ác ý nói: "Ăn, ngươi làm gì được ta ?."

Phía đối diện ngọc giản truyền đến vài tiếng hít khí vô cùng rõ ràng.

Tiếng rống như sư tử của Tang Châu vương truyền ra: "Nhãi ranh muốn chết!"

Tang Viễn Viễn nhanh chóng xoay người, bắt lấy tay U Vô Mệnh, u oán trừng mắt nhìn hắn.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, hai tay chụp lại, bóp nát ngọc giản.

Nàng chớp mắt, tức khắc nước mắt tràn ra lông mi.

U Vô Mệnh: "..... Còn nhiều lắm mà."

Hắn liên tiếp lấy ra bảy tám cái, đưa đến lòng bàn tay nàng.

"Ta có thể nói chuyện riêng cùng bọn họ được không?" Nàng nhìn hắn, trên mặt nổi lên vẻ ngượng ngùng, "Trước mặt chàng, có chút lời nói...ta thật sự ngượng ngùng nói ra."

U Vô Mệnh không cao hứng, nhưng cũng giơ giơ cằm hướng về phía xa xa, nói: "Vừa lúc, bổn vương cũng nghe không nổi cái giọng đông tây của lão Tang Thành Ấm này."

Nhìn xem, đều đã xưng vương đấy.

Tang Viễn Viễn thẹn thùng cười một cái, một tay nắm ngọc giản, một tay bắt lấy cánh tay hắn, nhảy xuống khỏi lưng Vân Gian thú, chạy tới nơi xa.

U Vô Mệnh nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, mắt đen dần dần thâm trầm.

Thanh âm nàng càng đi càng xa ——

"Phụ vương, chuyện chặn giết chúng ta ấy, thật ra là....."

U Vô Mệnh câu được câu không mà vỗ đầu Đoản Mệnh, nói: "Ngươi xem, ta cho nàng cơ hội, nếu nàng muốn chạy, hoặc là muốn tính kế ta, ta sẽ biến nàng thành kẻ đáng thương nhất thế gian này. Ta sẽ tuyệt đối không thương xót nàng!"

Đoản Mệnh phun phun nước mũi. Nó cảm thấy chủ nhân này của mình đúng là thích nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu hắn không nghĩ quá nhiều chắc đã sớm đã biến thành một người chết.

Cho nên rốt cuộc cũng không hẳn là không nên nghĩ quá nhiều đúng không? Đoản Mệnh cảm thấy vấn đề này quá thâm ảo, nó tuy rằng đầu rất lớn, nhưng thật sự là nghĩ không thông.

"Ngươi nói," thanh âm U Vô Mệnh càng thêm nhẹ nhàng, "Nếu nàng muốn tính kế ta, lát nữa quay về sẽ nói với ta cái gì? Có phải sẽ nói ___"

Hắn tằn hắng một cái, ưỡn thân thể, bắt chước tiếng và làn điệu của nữ tử, nói: "U Vô Mệnh, chàng yên tâm đi, ta đã thuyết phục phụ vương, chỉ cần chàng cùng ta về Tang Châu, là có thể giải quyết hết tất cả sự tình!"

Hắn tạm dừng một lát, hơi thở yên lặng, thanh âm đầy sát khí âm trầm: "Căn bản không có khả năng giải quyết. Khương Nhạn Cơ sẽ không chấp nhận những chứng cứ đó. Cơ hội tốt như vậy để thả chó ra cắn ta, bà ta làm sao có thể bỏ qua chứ."

"Đều muốn ta chết." Hắn chậm rãi ngẩng đầu, "Ta sẽ cho các ngươi chết trước."

"Cái thế gian này không ai sẽ thiệt tình đối tốt với ta..... Thích ta ? Thì thế nào ? Nàng không có khả năng vì ta mà đối địch với toàn bộ thế gian. Ngươi xem, một khi có một chút cơ hội như vậy, nàng lại muốn dây dưa với ta làm gì ? Vì an bài đường lui cho chính nàng mà thôi..... Ta muốn giết nàng, chờ nàng trở lại liền giết chết! Trừ phi....."

"Nàng lại đây hôn ta trước. Ờ, vậy ta đây liền để nàng sống lâu thêm một thời gian." Hắn vươn đầu lưỡi hồng hồng chậm rãi chạm chạm môi trên.

Đoản Mệnh lắc lắc cái đầu lông xù xù, thở dài thật dài.

Giờ phút này, Tang Viễn Viễn vừa mới cùng cha mẹ huynh trưởng trao đổi xong, nàng nắm viên ngọc giản cuối cùng, đứng ở nơi xa,

lẳng lặng mà nghe U Vô Mệnh lầm bầm lầu bầu.

Nàng biết khi hắn ở một mình, thường xuyên lẩm nhẩm lầm nhầm tự quyết định.

Quả nhiên, hắn vẫn không tin được nàng.

Người nam nhân này quá không có cảm giác an toàn.

Nàng ngắt cái ngọc giản cuối cùng, đem kế hoạch mới vừa rồi cùng phụ thân và ca ca thương lượng tốt xác định lại một lần, sau đó bình ổn hô hấp chạy về bên cạnh U Vô Mệnh.

Hắn lười nhác kéo dây cương, đôi mắt đen nhánh an an tĩnh tĩnh nhìn nàng, nhìn không ra cảm xúc.

Hắn dù sao cũng là một vị vương giả chân chính.

Khi không muốn cho người khác nhìn ra cảm xúc, bản thân hắn chính là một đại dương thâm trầm, không ai có thể nhìn trộm.

Hắn cưỡi trên lưng Vân Gian thú, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nàng cũng không có tùy tiện nói chuyện, bộ ngực nàng phập phồng đến lợi hại, như nhất thời đều không thở nổi.

Nàng như người múa trên mũi đao, lúc nào cũng ở trong trạng thái khảo nghiệm kỹ thuật diễn.

Nàng biết, sự việc bên ngoài trường thành tìm được Đoản Mệnh, U Vô Mệnh nhất định sẽ có nghi ngờ. Hơn nữa nàng lại nghe được những lời nói của ' đốc chủ ' ngày đó, hắn nhất định đoán được về năng lực thính tai thì nàng sẽ khác hắn với tu giả khác.

Cho nên mới vừa rồi hắn nói, thiệt tình có, thử cũng có.

Nàng nếu thật sự vừa trở về liền hôn môi hắn, đó mới thật là xong đời —— hắn sẽ nhận định nàng làm hết thảy đều chỉ là muốn đón ý nói hùa hắn, mà không phải thiệt tình.

Nàng thở hổn hển trong chốc lát, hơi thở rốt cuộc đều đều.

Nàng hướng về phía hắn cười.

"Ta cùng với phụ thân thương định một kế sách." Nàng cong con mắt, "Chàng đưa lỗ tai lại đây, ta nói chàng nghe."

Khóe môi dương lên, khuôn mặt nhỏ tràn đầy đắc ý.

U Vô Mệnh ngẩn ra.

Mắt đen chậm rãi xoay nửa vòng, khóe môi gợi lên một mạt cười, hắn cúi người, đem lỗ tai đưa tới trước mặt nàng.

Nàng hơi nhón mũi chân, hai tay vòng lấy cổ hắn, chóp mũi chạm vào tóc đen của hắn, nhỏ giọng ở bên tai hắn thì thào.

Một lúc sau, nàng buông hắn ra, hai hàng lông mày cong càng cao, dùng ngữ khí cầu khích lệ hỏi hắn: "Như thế nào?"

Hắn dựng thẳng lưng lên, đánh giá nàng một lát.

Nàng ngẩng khuôn mặt như quả trứng gà nhìn thẳng hắn, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo tự đắc.

U Vô Mệnh đột nhiên cười: "Đúng là chỉ có Tang Thành Ấm tới nháo, mới có vài phần đáng tin."

Hắn tinh tế nghĩ nghĩ, cảm thấy hình như cũng không có sơ hở quá lớn.

Nếu Tang Châu có thành ý muốn ra tay.

"Tiểu Tang Quả," hắn ngạo mạn ngẩng đầu, từ trên xuống dưới liếc nàng, "Chỉ nói chuyện này, tại sao muốn tránh ta?"

Liền thấy gương mặt nàng mờ mịt nổi lên hai vệt nhàn nhạt màu đỏ.

Đôi mắt to long lanh nước nhẹ nhàng lóe lên, chất giọng thiếu nữ tràn đầy thẹn thùng tràn ra tới, làm yết hầu hắn không tự giác nổi lên một cơn khô khốc.

"Ta sợ....chàng...trước khi thành thân, khó kìm lòng nổi....." Nàng nắm nắm đôi tay ở trước người, vô ý thức ngắt ngắt móng tay, "nên hỏi...hỏi mẫu thân, lần đầu làm vợ chồng, có cái gì phải chú ý....."

U Vô Mệnh mặt đầy sửng sờ, hầu kết lăn lộn trên dưới, thanh âm bỗng nhiên liền ách: "Nhạc mẫu nói như thế nào."

"Mẫu thân nói, nếu có thể chờ đến sau khi thành thân là tốt nhất, bà sẽ tự vì ta chuẩn bị tốt của hồi môn. Nếu chàng thật sự chờ không được, thì...lấy đặc sản Bạch Châu, phù dung chi. Cái đồ, đồ đó dùng, là có thể,..... có thể đem tổn thương đau đớn giảm đến thấp nhất....."

Thanh âm này càng ngày càng nhỏ, tới cuối cùng gần như không thể nghe thấy.

U Vô Mệnh vui sướng cong lên khóe môi.

"Tốt."

Hắn đem nàng một hơi kéo lên lưng Đoản Mệnh, hai tay vòng lấy nàng, đem cằm gác qua vai nàng, liếc vành tai đỏ bừng của nàng, tâm tình không thể không nói là rất tốt.

"Tiểu Tang Quả," hắn lại giở giọng mị hoặc, "Nàng cũng không nghĩ sẽ hôn môi ta sao?"

Nàng nhìn nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Nhiều người quá."

U Vô Mệnh cười to, xả dây cương, Đoản Mệnh liền đem đại quân ném tít ở xa xa phía sau.

Bọn họ lần đầu tiên hôn môi chính là ở nơi hoang dã.

Giờ phút này phảng phất tái hiện tình cảnh khi đó.

Hôm nay không trăng, một chút ánh sao chiếu vào trong mắt nhau, bóng đêm tràn ngập, một đôi người chỉ còn thấy bóng nhỏ leo lắt.

Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng lên, cúi đầu xuống, không nóng lòng hôn nàng mà là tinh tế cảm thụ hô hấp của nàng.

"Tiểu Tang Quả." Thanh âm thanh nhuận nhiễm một chút khàn khàn, "Dạy nàng nhiều thứ như vậy, cũng nên học được chút rồi nhỉ?"

Tâm nàng lại tự nhiên rất chân thật mà hoảng loạn một chút.

Không khí thật không thích hợp, hơi thở hắn giống như không có chỗ không ở, chui vào trong lỗ chân lông của nàng, làm nàng có chút choáng váng đầu, tim đập càng ngày càng vang dội.

Hô hấp gấp gáp, hắn cuối cùng cũng hôn xuống.

Một cơn hồi hộp từ đáy lòng nổi lên, lan nhanh ra khắp người.

Trằn trọc một lát, nhu tình càng tăng, hai tay của hắn xiết lại càng chặt, hận không thể đem người trong lòng ngực ấn chết trên người hắn.

Đại quân đã đến gần, hắn buông lỏng nàng ra, nhẹ nhàng phun ra một hơi, nói giọng khàn khàn: "Phù dung chi đúng không, chém Hàn

Thiếu Lăng xong, tức khắc mang nàng đi mua!"

Chương 30: Cảm giác an toàn thần kỳ

U Vô Mệnh đem sự tình nhất nhất an bài xuống, sau đó lãnh quân tiên phong, tăng tốc phi thẳng đến Ngọc Môn Quan.

Phía Tây U Châu toàn là núi non trùng điệp.

Hàn Thiếu Lăng muốn chính diện khai chiến, chỉ có hai lựa chọn, một là chọn tuyến đường đi qua Tang Châu, hai là cường công Ngọc Môn Quan.

Vì thế hắn ta tới đây.

Rất có khí khái mãnh thú giống đực đoạt bạn ngẫu.

"Có thể không đánh không?" Tang Viễn Viễn lo lắng sốt ruột, "Nếu chết một người, đều là Khương Nhạn Cơ có lợi."

U Vô Mệnh: "..... Nàng nói rất có đạo lý. Nhưng là Hàn Thiếu Lăng một hai phải tìm chết, cũng không thể trách ta."

"Hơn nữa Tiểu Tang Quả," hắn cúi xuống dưới, thấp giọng nói, "Hắn đã công ba ngày, người của ta nhất định bị giết đến đỏ mắt rồi, chỉ có máu mới có thể dập tắt ngọn lửa đó..... Lửa như vậy mà không dập, sẽ phản phệ lên chủ."

Tang Viễn Viễn hiểu rõ.

Chiến tranh là như vậy, giống như một cỗ máy móc phức tạp khủng bố, một khi đã bấm nút vận hành, căn bản không có khả năng dừng

lại dễ dàng.

Quân ở Quan Trung đánh sống đánh chết, nếu thật vất vả mong viện quân tới tham chiến, mà người đến lại không chiến còn đi lên cùng địch quân bắt tay giảng hòa, đó mới thật sự là lạnh hết nhân tâm.

Cho nên chỉ có thể lấy chiến ngăn chiến. Dùng tốc độ nhanh nhất, thủ đoạn lôi đình nhất đánh bại địch nhân, mới có thể làm thoả nhân tâm, phấn chấn sĩ khí.

Đây không phải thế giới cổ tích bị lý tưởng hóa, chiến tranh không phải là thứ một nữ nhân chạy đến giữa hai quân, lớn tiếng kêu ngừng thì nó liền dừng lại.

Một trận đánh, thắng càng nhanh, tổn thất càng nhỏ, thương vong càng thấp!

Một tòa quan ải nguy nga đã hiện ra ở trước mắt.

Cho dù còn cách cả một mặt bình nguyên, Tang Viễn Viễn đã nghe thấy được tiếng hoan hô của quân coi giữ Ngọc Môn Quan.

Mong viện quân mấy ngày, rốt cuộc tới rồi!

Người tới vẫn là chủ quân của bọn họ!

Hô hấp U Vô Mệnh chậm lại gần gấp đôi. Tim đập cực chậm, cực trầm. Tang Viễn Viễn không cần quay đầu lại nhìn cũng có thể biết hắn nhất định đè nặng khuôn mặt xinh đẹp, nhấp môi mỏng, vững vàng phì ra một tia cười lạnh.

Hắc đao thấp thấp ép sát bên cạnh, Đoản Mệnh bắt đầu chạy vội.

Đại quân phía sau dần dần chạy thành hình tam giác, U Vô Mệnh chính là mũi nhọn của bọn họ, mang theo bọn họ phá vỡ hết thảy

địch nhân dám can đảm chặn đường.

Cửa thành hắc thiết được kéo ra, U Vô Mệnh lập tức xuyên qua cửa Đông Bắc, dẫn quân xẹt đến trung tâm trận, từ cửa Tây Nam giết ra!

Trên tường thành sớm đã nhuộm đầy lửa cháy sém cùng máu tươi.

Quân coi giữ đã mỏi mệt chịu không nổi, nhưng ánh mắt mỗi người đều sáng ngời, bọn họ hưng phấn ngóng nhìn chủ quân của bọn họ, trong cổ họng gầm nhẹ tiếng hoan hô.

Trống trận vang rung trời.

U Vô Mệnh một mình một ngựa, lao ra khỏi cánh cửa cực lớn.

Đầy trời đều là mũi tên.

Có mưa tên từ trên bờ tường thành bắn xuống, cũng có quân Hàn Châu chỉnh chỉnh tề tề như châu chấu bắn lại.

Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió gào thét, có một chiếc xe bắn đá đem một khối khoáng thạch chứa đầy hắc thiết oanh liệt hướng về phía trận doanh của quân địch.

U Vô Mệnh dẫn quân giết ra, trên tường thành liền ngưng bắn tên, quân Hàn Châu cũng bày kỵ binh trận, hai quân đối mặt, mũi tên châu chấu và mũi tên lướt gió đằng đằng tiến về phía nhau.

Hai cơn nước lũ sắt thép ầm vang chạm vào nhau!

Không lâu trước đây, tất cả bọn họ là cùng một đội hợp lực đối kháng Minh ma, bây giờ lại hướng về phía đối phương không lưu tình chút nào khoe ra răng nanh móng vuốt của chính mình.

Bên trong loạn quân, hai vị vương giả trong nháy mắt đã định vị lẫn

nhau.

Trên chiến trường, hô hấp trở nên gian nan dị thường, quanh mình là tiếng chém giết rung trời, binh khí đánh nhau, máu tươi rơi như mưa.

Hết thảy đều biến thành động tác chậm, nhưng tốc độ mọi người ngã xuống, chết đi lại càng mau hơn bất luận thời điểm nào.

Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn Thiếu Lăng.

Hôm nay hắn mặc ngân giáp, phía sau là áo choàng dài ánh kim, mi nùng môi hồng, giống như vị chiến thần từ trên trời hạ phàm.

Tầm mắt hắn lướt đến trên người Tang Viễn Viễn, dừng lại.

Giờ khắc này, bóng dáng xao xuyến nhất trong lòng Hàn Thiếu Lăng cuối cùng triệt triệt để để khép về một người. Đều là nàng, mỗi một hình ảnh, đều là nàng.

Nếu là hôm nay có thể cướp được nàng từ trên tay U Vô Mệnh, như vậy hắn có thể nắm chắc, có thể hoàn toàn chiếm hữu và chinh phục nữ nhân này.

Mặt Hàn Thiếu Lăng lộ vẻ mỉm cười, giơ kích bạc trong tay lên.

Trường kích trước người chậm rãi xẹt qua nửa vòng, Tang Viễn Viễn giật mình phát hiện, Hàn Thiếu Lăng tấn giai!

Hắn vốn là cường giả bát trọng thiên Linh Minh cảnh, mà giờ phút này, trên kích lại phát ra hào quang linh uẩn rộng gần năm trượng, hiển nhiên đã bước vào Linh Diệu cảnh, cùng U Vô Mệnh chân chính có một trận chiến ngang tài ngang sức.

Tâm Tang Viễn Viễn hơi trầm xuống.

Nếu là ngày thường, hắn tấn giai như thế nào đều đừng hòng đánh thắng được U Vô Mệnh, nhưng giờ phút này trọng thương của U Vô Mệnh vẫn chưa lành, nhất định không thể phát huy hết thực lực bình thường.

Ý niệm mới vừa chuyển động, liền thấy trên hắc đao của U Vô Mệnh tuôn ra màu xanh của Mộc linh uẩn lớn hơn mười trượng có thừa!

Hắn..... Cũng càng mạnh hơn trước!

Đoản Mệnh hơi hơi cúi người xuống, mau chóng biến thành một tia chớp.

Không ai có can đảm dám ngăn trở trên đường chạy của nó, ngay lập tức không gian giữa hai người hoàn toàn được dẹp yên.

Qua hai hơi thở, hai vị vương giả liền từng người xuyên qua nửa chiến trường, vượt qua vạn quân ầm ầm đâm vài nhau.

Một kích định thắng bại.

Hàn Thiếu Lăng, gãy kích.

Đoản Mệnh ghìm móng lại, xoay người, lần thứ hai chạy về phía chủ tướng quân địch đang miệng phun máu tươi, muốn đem hắn trảm xuống!

May mắn thân vệ Hàn Thiếu Lăng phản ứng mau lẹ, ngay khi đoạn kích rơi xuống đất, bọn họ tiến lên vây quanh, cướp Hàn Thiếu Lăng đi rồi vội vàng thối lui.

Tiếng cười của U Vô Mệnh phủ lên tiếng gào rống rít gào trên chiến trường.

"Giết!" Tiếng hắn không lớn, nhưng lại nháy mắt châm lửa cho toàn bộ U quân.

"Giết!" "Giết!"

Tiếng kêu "giết" rung trời.

Quân Hàn Châu đại bại rút lui, miễn cưỡng chống đỡ được hơn mười dặm, sau đó hoàn toàn tan tác, chật vật trốn về biên quan Quan Trung của Hàn cảnh.

Một vòng mưa tên ngăn trở U Châu truy kích.

U quân trú dưới quan ải Hàn Châu hướng về phía quân địch tùy ý trào phúng khinh bỉ.

U Vô Mệnh cũng náo loạn cùng bọn họ.

Náo loạn gần nửa ngày, thấy Hàn Thiếu Lăng lại không có chút ý tứ ứng chiến, liền lười nhác thu quân, về doanh trại.

Lúc này đây, U Vô Mệnh áp phía sau, chậm rì rì đi cuối cùng theo đại quân đi về.

"Tiểu Tang Quả," hắn dùng cái trán chống vào ót nàng, thanh âm vừa thấp vừa ách, "Không thể gạt được nàng."

Sau khi cùng Hàn Thiếu Lăng toàn lực chém giết một lần, hắn cũng bị thương nặng.

Một ngụm máu tươi không thể nuốt trôi xuống dưới cứ ộc lên, hắn tiện tay nắm áo choàng của nàng lau vết máu đầy miệng. Tất nhiên là không thể gạt được nàng.

Nếu không phải bị như thế, hắn còn muốn giả vờ như không có việc gì.

"Tiểu tử này thật mạng tốt," hắn sâu kín thở dài, "Tấn liền một lúc

tam giai, chỉ sợ là ăn cái đồ vật kỳ dị nào rồi. Chỉ cần thấp lại một giai thôi, hắn ta đã là một khối thi thể. Chậc, đáng tiếc."

Tang Viễn Viễn bẻ đầu ngón tay đếm đếm.

Tam giai, như vậy Hàn Thiếu Lăng hiện tại đã là Linh Diệu cảnh nhị trọng thiên.

Nam chủ quả nhiên là không giống người khác, chịu kích thích lập tức liền có thể phát dương quật khởi.

Nàng yên lặng cảm thụ một chút thương hại cho bản thân mình, tu vi tam trọng thiên Linh Ẩn cảnh, thở dài thật dài.

Kinh qua trận chiến này, Tang Viễn Viễn càng rõ ràng nhận thức được thực lực của vai ác đại ma vương có bao nhiêu kinh người.

Nàng quay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

"Trở về cố gắng tịnh dưỡng, trước khi vết thương chưa hoàn toàn hồi phục lại, chàng đừng hòng rời khỏi giường."

U Vô Mệnh nhướng mày cười xấu xa: "Tiểu Tang Quả, nàng ám chỉ cái gì vậy ? Có nàng theo ta, ta tất nhiên là nguyện ý không xuống giường, chết trên giường cũng được."

Nàng nói: "Ừ, hai vị lão y kia sẽ rất vui lòng hầu hạ tốt chàng nha."

Đi được tới nửa đường, tin tức lại vù vù bay tới bay tới.

Thiên Đô quả nhiên đã phát hịch văn, triệu quân vương các châu thảo phạt U Vô Mệnh phản nghịch!

Theo hịch văn phát ra là hình ảnh mà ba gã tiếp dẫn sứ giả trước khi chết dùng thủ đoạn đặc thù quay lại truyền về Thiên Đô, chứng minh U Vô Mệnh thật sự phản bội —— Thiên Đô chinh phạt châu

quốc, cần thiết phải có chứng cứ vô cùng xác thực.

Tin tức vừa ra, nhiều tuyến U Châu tức khắc báo nguy.

Tây Bắc Bình Châu, Đông Bắc Chương Châu, Đông Nam thì bốn châu Triệu, Chu, Tề, Khương liên quân, đồng thời phát binh đến lãnh thổ U Châu. Ký Châu ở chính Đông dù chưa động thủ, nhưng cũng đem quân mã trữ sẵn ở biên cảnh.

Phía tây giáp hai châu Hàn, Tang. Hàn Thiếu Lăng mới vừa bị trọng thương, tuy cũng điều binh, nhưng nhất thời không dậy nổi lãnh binh tới.

Mắt thấy chỉ có biên giới Tây Nam giáp Tang Châu là tạm thời xem như an toàn.

U Vô Mệnh không chút để ý nghe xong quân tình của các tuyến, nhẹ nhàng vỗ về tóc Tang Viễn Viễn, nói: "Tiểu Tang Quả, nàng nói xem, chúng ta tiếp theo nên giết ai?"

"Thương thế của chàng....."

U Vô Mệnh nói: "Thực lực A Cổ không thua Hàn Thiếu Lăng nga, để hắn đi là được rồi. Tiểu Tang Quả, nàng nhìn xem nàng kìa, ánh mắt lúc trước kém biết bao nhiêu!"

Thế giới này, cường giả có thể lấy một địch vạn.

Hai quân đối địch, nếu chủ tướng bị trảm, cực kỳ có khả năng trong một thời gian ngắn ngủn sẽ bị lực lượng mũi nhọn của đối phương đánh thành năm bè bảy mảng, tựa như trận chiến lôi đình ở Ngọc Môn Quan này.

Cho nên có một tướng lãnh tốt, hơn nữa lại có một quân sư trình độ hơn người thường là đã có thể gần như thắng hơn nửa cuộc chiến rồi.

Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát, sửa soạn suy nghĩ trong đầu, nói: "Như tin tuyến báo mới vừa rồi, Tây Bắc Bình Châu cùng Đông Bắc Chương Châu là những châu quốc nóng lòng xuất binh nhất, lương thảo tiếp viện cũng chưa thể đuổi kịp, hai quân còn ở quan ngoại cùng nhau đánh vào, chắn chắn cản tay cản chân nhau. Theo lý thuyết, giờ phút này mà giết, bọn hắn sẽ luống cuống tay chân trở tay không kịp."

"Đông Nam bộ, bốn châu Khương Triệu Chu Tề liên quân, thế tiến rào rạt, làm đâu chắc đấy, dự bị sẽ đóng quân ở biên giới hai châu U Khương, chậm rãi đẩy mạnh, sẽ là một trận đánh giằng co lề mề."

"Ký Châu ở chính Đông, đóng quân ở biên cảnh, Ký Châu vương lại đích thân tiến Thiên Đô, vì chàng cầu tình."

Nàng ngoái đầu lại nhìn hắn.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng nhướng đuôi lông mày, nói: "Tiểu Tang Quả chỉ nghe một lần, liền nhớ kỹ nhiều như vậy."

Tang Viễn Viễn đắc ý nhướng mày: "Đâu chỉ nhớ kỹ."

"À?"

Nàng kiêu ngạo giơ tiểu cằm lên: "Hai châu Bình, Chương tiếp giáp Minh Uyên, ngày xưa chịu ơn chàng che chở, cho dù bọn họ muốn vong ân phụ nghĩa, nhưng suy xét đến phía sau họ là Minh Uyên, bọn họ cũng tuyệt đối không dám đánh thật. Đây là muốn diễn kịch cho Thiên Đô xem thôi!"

U Vô Mệnh híp đôi mắt dài lại.

Tang Viễn Viễn tiếp tục nói: "Bốn châu Khương, Triệu, Chu, Tề liên quân, nhìn thế mạnh người đông rất hung mãnh, kỳ thật thực lực bốn châu này người này lại kém cái kia. Một đám sơn dương hợp lại

với nhau cũng không biến thành mãnh hổ. Bọn họ cũng chỉ là muốn đứng ở biên cảnh nhìn một chút, không gây được trận gió nào."

U Vô Mệnh nhấp môi.

"Mà Ký Châu ở mặt Đông, a," nàng cong cong môi, "Ký Châu Vương giả nhân giả nghĩa đến Thiên Đô cầu tình cho chàng, nhưng đại quân ở biên cảnh lại chẳng chút nào thấy lười biếng, chỉ ra lệnh một tiếng, liền có thể bắt đầu cường công bến đò U của chàng, cái này, mới là chân chính là tâm phúc mang họa lớn!"

Môi đỏ nhẹ nhàng mím một cái tiếp tục nói: "Nếu ta không có đoán sai, giờ phút này U quân ở bến đò U nhất định không thêm phòng bị, không chừng còn cùng với quân Ký Châu đóng bên ngoài xưng huynh gọi đệ nữa chứ."

Trong đôi mắt đen của U Vô Mệnh rành mạch hiện lên một tia ngưng trọng.

"Tiểu Tang Quả, nàng quả thật là một thiên tài."

Tang Viễn Viễn lộ ra ưu nhã, khiêm tốn mỉm cười.

Nàng sẽ không nói cho hắn, trận chiến huỷ diệt U Châu ấy, nàng đã sớm xem qua tiểu thuyết rồi.

Sau khi U Vô Mệnh chết ở Thiên Đô, U Châu nhanh chóng rơi vào đình trệ, mọi người đều trở thành tù binh nô lệ, rơi vào kết cục giống như Tang Châu.

Trong lòng Tang Viễn Viễn, U Châu cùng Tang Châu quả thực chính là anh em cùng cảnh ngộ.

"Vậy giết Ký Nhạc Trì." U Vô Mệnh đánh nhịp.

Ký Châu vương đích thân đến Thiên Đô vì U Vô Mệnh cầu tình, hiện

giờ lãnh binh là thế tử của Ký Châu vương, Ký Nhạc Trì.

Một cường giả ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh.

Tang Viễn Viễn cười thần bí: "Vừa lúc phụ vương cũng sắp đến Thiên Đô, không bằng chúng ta làm vậy....."

Chẳng mấy chốc, vương lệnh truyền xuống.

Bàn xong chiến sự biên cảnh, hai người giống như ve trên cây đang vo ve bỗng nhiên ngưng bặc, không khí trong nháy mắt rơi vào im lặng.

Đêm trước, sau khi định ra kế hoạch xong, U Vô Mệnh liền hào phóng cho người đem mấy cái công văn giả tạo phản nghịch đưa đến Tang Châu, thỉnh Tang Châu vương y kế hành sự.

Nếu Tang Châu vương động tâm tư, đem chứng cứ lặng lẽ đưa tới trên bàn đế quân, đó chính là công lớn, sau khi diệt được U Châu, nhất định có thể được chia phần lợi ích lớn nhất.

Vương tộc vì nghiệp lớn hy sinh nhi nữ, thật ra lại là chuyện rất bình thường.

Tang Viễn Viễn không thể thay người khác bảo đảm.

Một lát sau, nàng đánh vỡ không khí nặng nề: "Nếu phụ vương hố chàng, ta đây chỉ có thể tận lực bồi thường, cùng chàng đồng sinh cộng tử, như thế nào?"

U Vô Mệnh cười cười, không nói tiếp.

Tang Viễn Viễn liếc thần sắc hắn. liền biết người nam nhân này trong lòng đều có tính toán.

Thực mau, đại quân liền về tới U Đô.

U Vương chiến thắng trở về, không khí nặng nề bên trong như bị ném vào một chuỗi pháo.

Trên một mảng u ám trầm trọng, sung sướng như từng hạt pháo bông loé sáng linh tinh điểm điểm.

Sau khi vào vương thành, U Vô Mệnh cho lui tất cả, từ cửa hông im ắng rời vương cung đi.

Tang Viễn Viễn: "?"

"Mua chút đồ." Hắn thần bí nháy mắt ra dấu.

Khuôn mặt Tang Viễn Viễn hiện lên một chút đỏ.

Tới cửa hàng có treo tấm biển mà có chữ"bạch" bên góc phải, U Vô Mệnh kéo mặt nạ xuống, che khuất mặt hai người, tùy tiện bước vào.

"Lấy phù dung chi tốt nhất tới." Hắn cà lơ phất phơ nói, "Quân gia đây, tiền không thành vấn đề."

Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn đang bịt tai trộm chuông, bởi vì chiến giáp của chủ quân thật sự là quá nổi bật. Còn xưng là quân gia, quả thật không còn sức chửi bậy một tiếng.

Tiểu nhị trong tiệm chân đều run lẩy bẩy.

Phù dung chi được để trong hộp ngọc nho nhỏ, bóng mượt mát lạnh mà cầm ở trong tay lại giống như cái bàn ủi, làm Tang Viễn Viễn mặt đỏ tai hồng.

Khi trở lại vương cung, chân nàng cũng có hơi run.

Tuy rằng U Vô Mệnh đang bị thương, nhưng người nam nhân này,

giống như căn bản không biết đau đớn là gì. Chỉ cần hắn không ngã xuống thì có thể giống như người khác chẳng có việc gì.

Hắn nắm chặt cổ tay nàng, sải bước dài đi về hướng tẩm điện, gấp không chờ nổi muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Nàng bị kéo đến phải chạy theo.

Không nghĩ tới chính là, U Vô Mệnh tiến vào tẩm điện liền ngã xuống.

Tang Viễn Viễn tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng chạy đến định đỡ hắn, không ngờ người nam nhân này thật sự là quá nặng, hắn mang theo nàng té lăn trên đất, còn đặt toàn bộ thể trọng lên người nàng.

May mắn trên người nàng mặc chiến giáp, không bị hắn ép tới mức ngộp thở luôn.

Vặn vẹo nửa ngày, rốt cuộc nàng cũng từ dưới cánh tay hắn chui ra, nàng lặng lẽ gọi Tiểu Ngũ Tiểu Lục tới, đem U Vô Mệnh đỡ lên giường thanh ngọc, cởi chiến giáp nặng nề ra.

Khi chiến giáp được tháo xuống, lập tức phát hiện vết thương trúng tên trước ngực đã vỡ toang, tầng tầng lớp lớp máu tươi thấm ướt xiêm y, đều đã khô lại kết thành từng tầng từng tầng vảy thật dày

Cảnh mỹ nhân ngủ lại một lần nữa tái hiện, còn lâm vào ngủ sâu.

Hắn cũng không lên tiếng, Tang Viễn Viễn không xác định được hắn có phải lại tự phong tâm thức chữa thương nữa hay không.

Hai vị lão y tóc trắng xoá lại bị gọi lại đây, loay hoay một hồi cũng đem miệng vết thương hắn rửa sạch, đắp thuốc trị thương, ngàn dặn vạn dò, bảo Tang Viễn Viễn trông nom hắn, không được hắn xuống giường, càng không được vận động kịch liệt.

Tang Viễn Viễn tự nhiên cảm thấy chột dạ.

……

Bóng đêm chậm rãi chiếm lĩnh khung cửa sổ lớn khắc mộc hoa.

Tang Viễn Viễn lưu lại mấy ngọn đuốc, buông màn màu xanh lá đậm xuống, trên giường chỉ có một chút ánh sáng le lói.

Loại hoàn cảnh quỷ khí dày đặc thế này hình như đặc biệt thích hợp với U Vô Mệnh.

Nhìn hắn như vậy, càng thấy giống vị Diêm La hoàn mỹ bất động.

Mặc dù hắn đã nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể nhìn ra người này thật không dễ chọc. Nàng nhịn không được trèo đến bên gối ngọc, vươn ngón tay ra tinh tế miêu tả mặt mày hình dáng hắn.

Tựa như hắn cũng từng làm vậy với nàng.

Tên này thật là có nhan sắc tuyệt trần, nhìn hắn ngủ cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Tang Viễn Viễn nhịn không được mơ màng, nếu là thực lực hai người đổi chỗ thì tốt rồi, nàng có thể đem hắn thành tiểu bạch kiểm mà nuôi! Nuôi lâu lâu dài dài một chút!

Nhìn chằm chằm hắn hồi lâu, thấy hắn thật sự là không có dấu hiệu muốn tỉnh, nàng liền mềm mại cúi xuống, nghiêng người, nửa híp mắt, tầm mắt dừng trên ngực hắn, đường cong xinh đẹp kia đang chậm rãi phập phồng.

Nàng cũng không biết trong nom hắn cả đêm thì nên làm như thế nào, ước chừng chính là ngồi nhìn hắn, đừng để hắn chết phải không?

Ngơ ngác nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên nghe được trong một góc nào đó truyền đến một thanh âm rõ ràng ——

"Đốc."

Tang Viễn Viễn hoảng sợ.

Từ tấm màn màu xanh lá đậm nhìn ra bên ngoài, toàn bộ tẩm điện đều bao phủ trong một bầu không khí âm trầm làm da đầu tê dại.

Thời điểm U Vô Mệnh còn thanh tỉnh thì thật không có cảm giác này, bởi vì chính hắn đã là đầu xỏ u minh rồi, có hắn ở đây, trăm quỷ đều phải đi đường vòng.

Nhưng giờ phút này hắn đã ngủ thật sâu rồi.

Tang Viễn Viễn hít hít khí, quyết định xác nhận một chút, đỡ phải ngờ vực lung tung, tự mình dọa mình.

Nàng vén màn lên đi xuống giường, xỏ giày, lấy một cây đuốc, tiện tay xách kiếm ngọc tinh xảo xinh đẹp của mình lên, hướng đến phía thanh âm truyền đến.

"Đốc."

Thanh âm truyền đến càng thêm rõ ràng.

Trong một góc có một bình phong bằng lụa đen.

Tim Tang Viễn Viễn đập thình thịch. Nàng có ảo giác như mình đang đi thám hiểm trong hang quỷ ấy.

"Hay là thôi nhỉ." Nàng định thần, vo vo vạt áo, vòng trở về.

"Đốc, đốc đốc."

Tang Viễn Viễn: "....." Có câu thô tục không biết có nên nói hay không.

Trực giác nói cho nàng, nếu cứ trở về như thế này, cái thanh âm đáng chết này sẽ cùng nàng chiến đấu cả đêm.

Hẳn là mấy thứ linh tinh như chuột bọ nhỉ.

Giờ mà kêu U Ảnh vệ tiến vào bắt chuột thì hơi có chút làm quá rồi. Kêu nữ hầu tiến vào? Cũng được, nhưng hơn nửa đêm kêu con gái người ta tăng ca tới chỗ này bắt ma, thật sự thiếu đạo đức.

Trên địa bàn của U Vô Mệnh, thật ra không cần suy xét quá nhiều về vấn đề an toàn cá nhân. Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, nhiều lắm chỉ là sợ hãi một chút thôi, dù sao tối nay cũng thức trông hắn, đem buồn ngủ dọa chạy càng tốt.

Nàng hít vào một hơi, vòng tới sau lưng bình phong.

Chỉ thấy trên mặt đất đoan đoan chính chính bày một cái rương bằng gỗ đen, cao khoảng nửa người, vuông vức, dùng gỗ tốt, thủ công tinh xảo.

"Đốc đốc."

Thanh âm đúng từ trong rương truyền đến.

"Ngươi muốn ra ngoài có phải không?" Tang Viễn Viễn thực bình tĩnh hỏi.

"Đốc đốc."

"Không muốn?"

"Đốc đốc."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, nghĩ thầm, xem ra không phải là đồ vật có thể nghe hiểu tiếng người, tám phần chính là chuột hoặc là gián.

Nàng vươn tay, sờ sờ cạnh rương gỗ đen.

Con người sợ nhất chính là thứ vĩnh viễn không biết. Sau khi biết thanh âm là từ trong rương vọng lại, Tang Viễn Viễn liền không thấy sợ nữa.

Xem cái rương này có vẻ nhỏ, cũng không thể chứa vừa mấy thứ như cương thi gì đó.

Nàng dùng mũi kiếm đẩy cái rương một cái, híp mắt nhìn vào.

"Nằm!..... Mẹ nó!"

Thấy rõ vật trước mắt, tuyệt đại giai nhân quyết đoán quăng một câu chửi tục.

Ngay trước mắt nàng, đúng là Khương Cẩn Bằng.

Chính là Khương Cẩn Bằng ngày đó ở đế cung, bị U Vô Mệnh từng chưởng từng chưởng, vỗ cho chỉ còn hơn phân nửa thân thể.

Giờ phút này, hắn giống như con người gỗ khắc chỉ có phân nửa, đoan đoan chính chính bày biện trong rương gỗ đen đẹp đẽ quý giá này, cùng Tang Viễn Viễn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hắn vẫn chưa chết!

Một con mắt sung huyết vẩn đục trở nên đỏ bừng, biểu tình sợ hãi vặn vẹo, thân thể vẫn là gỗ. Không biết đây là chiêu độc thủ gì của U Vô Mệnh mà có thể đem một người sống biến thành như vậy, mấy ngày đã không còn hơi thở.

Tang Viễn Viễn nhất thời có chút tội nghiệp hắn. Hắn chắc là bị U Vô Mệnh bỏ quên ở nơi này?! Chậc.

"Bằng không ta cho ngươi chết thống khoái? Đồng ý thì chớp chớp mắt."

Khương Cẩn Bằng giống như phát điên mà chớp mắt liên tục.

Tang Viễn Viễn do dự một lát, nâng kiếm lên, đâm vào giữa mày hắn.

Người này lúc trước muốn mạng nàng, hiện giờ bị tra tấn lâu như vậy, phạt cũng đủ rồi, nàng bây giờ tự mình chấm dứt hắn, vậy cũng coi như là một cọc thiện duyên. Tang Viễn Viễn nghĩ như vậy.

Con mắt duy nhất còn lại của Khương Cẩn Bằng mất đi ánh sáng.

Tinh ngọc kiếm không dính máu.

Nàng khép cái rương lại, thở dài.

Thật không nghĩ tới, không phải gián không phải chuột, lại là nửa người còn sống.

Nhưng mà hiện giờ đã biến thành nửa người chết rồi, hẳn sẽ không làm ra thanh âm khó chịu quấy rầy U Vô Mệnh nghỉ ngơi.

Tang Viễn Viễn đem tinh ngọc kiếm đặt lên trường án, xoay thân đi xem U Vô Mệnh.

"Đốc đốc đốc đốc."

Tang Viễn Viễn: "....."

Không phải chứ ? Lúc này mới thực sự kinh khủng đây.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy Khương Cẩn Bằng chết, chết đến không thể chết thêm được.

Tiếng "đốc" kia càng nóng nảy, dồn dập như đòi mạng.

Tang Viễn Viễn bị nó chọc cho trào lên lửa giận.

"Hắc, ta cũng muốn nhìn xem tột cùng là cái đồ quỷ gì!"

Nàng đem đuốc đặt một bên, một tay che đôi mắt lại, từ khe hở ngón tay nhìn ra bên ngoài, một tay khác nâng kiếm, lại một lần đem rương bằng gỗ đen mở ra.

Khương Cẩn Bằng đã méo mó ngã xuống, phía sau xác chết của hắn, một con người gỗ đang ngồi hết sức nghiêm chỉnh, đưa lưng về phía Tang Viễn Viễn.

Nếu Khương Cẩn Bằng không ngã xuống thì hắn cùng con người gỗ đó dựa lưng vào nhau. Mới vừa rồi thân thể hắn vừa vặn che khuất người gỗ, bây giờ hắn đổ rồi, người gỗ liền lộ ra.

Tang Viễn Viễn ngừng thở, điều chỉnh khe hở ngón tay, đánh giá trên dưới.

Âm thanh "đốc đốc" đó là do trên người con người gỗ truyền tới.

Tang Viễn Viễn vòng đến mặt bên liền nhìn thấy, phát hiện ra huyền cơ.

Hoá ra trên cổ người gỗ có treo một chuỗi tràng hạt bằng hổ phách thật dài, người gỗ ngồi hơi cúi ngực, tràng hạt đong đưa trước sau, đánh vào vách rương phát ra âm thanh.

Chắc là khi nãy Khương Cẩn Bằng ngã xuống làm động tới người gỗ.

Tang Viễn Viễn thở hắt ra, không còn che nửa đôi mắt nữa.

Nàng dò mũi kiếm ra, ngưng tràng hạt đang lắc lư.

Thế giới lại thanh tĩnh.

Tang Viễn Viễn thu hồi kiếm, đang muốn đóng cái rương lại liền thấy này người gỗ vậy mà quay thẳng người về phía sau !

Nàng hoảng sợ, trong chớp nhoáng, thoáng nhìn được mặt người gỗ.

Tà khí mỹ diễm, khóe môi cong lên một nụ cười đầy ác ý. Là nam. Bộ dạng tầm vài tuổi.

Đang muốn nhìn chăm chú một chút, nó đã lẻn vào trong góc khuất của cái rương.

Nếu Tang Viễn Viễn muốn nhìn kỹ, phải đến phía trên rương gỗ nhìn thẳng xuống.

Màu xanh lá đậm dày đặc trong cung điện như quỷ khí, ánh nến chiếu không đến đáy hòm.....

Nàng tưởng tượng cái hình ảnh kia một chút, rùng mình một cái, quyết đoán từ bỏ ý niệm, dùng kiếm vỗ lên đóng cái rương lại.

Giải quyết được thanh âm phiền phức là tốt rồi.

Nàng đối với mấy trò cổ quái của U Vô Mệnh không có chút hứng thú.

Vạn nhất không cẩn thận phát hiện cái gì không nên phát hiện.....

Mấy cái dây leo đang rũ bên ngoài cửa sổ gỗ khắc hoa, Tang Viễn Viễn thính tai vừa nghe được Đoản Mệnh thực bất an cào bốn vó trong ổ của nó.

"Chó con cũng mất ngủ sao? Đoản Mệnh, nhắm mắt ngủ!" Nàng hướng về phía thanh đằng nhẹ nhàng kêu.

Đoản Mệnh vẫn còn cào.

Nàng trở lại trên giường, lấy tay thử độ ấm của U Vô Mệnh.

Không phát sốt.

Yên lặng nhìn dung nhan U kẻ điên trong chốc lát, Tang Viễn Viễn nhịn không được lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Người này, nếu không phải cuồng đồ như vậy, chỉ sợ quý nữ theo đuổi hắn có thể xếp hàng thành ba vòng quanh Vân Cảnh.

Đâu giống hiện tại, người cũng đã hai mươi mấy rồi, ngay cả nữ nhân cũng chưa chạm qua.

Đang nghĩ đến nhập thần, bỗng nhiên có trực giác kỳ dị, làm nàng quay hẳn lại phía sau. Chỉ thấy sau bức bình phong đen lúc nãy ở góc điện, một cái rương đang mở rộng.

Tang Viễn Viễn: "ê ê ê....." Rõ ràng nhớ kỹ vừa rồi đã đóng nắp lại rồi mà ???

Đóng hay chưa đóng? Khẳng định đóng rồi.

Nàng lúng túng một giây, quyết đoán bò qua cạnh U Vô Mệnh, nằm bên sườn giường.

Để cái sát tinh này trấn đi.

Không quá vài giây, nàng lại một lần cảm giác không thích hợp.

Phía trên sau bức màn, phảng phất có thứ gì.....

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi quay đầu.

Ánh mắt vừa liếc đến một cái bóng đen, là lúc cánh tay đột nhiên bị nắm lấy.

"Tiểu Tang Quả, nàng trong nom người bệnh như thế này đấy à ? Hử?"

Thanh âm của hắn có vẻ hơi yếu nhưng ngữ khí thì thật sự hung tàn bá đạo.

U Vô Mệnh tỉnh!

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn tựa như một cái bong bóng cao su, đột nhiên được dũng khí bơm phồng lên.

Nàng dứt khoát ngẩng đầu nhìn thẳng đỉnh màn, phát hiện mặt trên không có cái gì.

Nàng lại nhìn về phía bình phong lụa đen kia, ẩn ẩn chỉ thấy một cái rương đóng chặt hoàn chỉnh.

"U Vô Mệnh....." Nàng bẹp miệng, nhìn về phía hắn, "Trong điện này của chàng, có phải có quỷ không?"

Hắn trừng mắt nhìn nàng như gặp quỷ, sau một lúc lâu, buồn bã nói: "Nàng cứ coi như ta chết rồi, vậy có thể có một con."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng trừng mắt nhìn người bệnh mới vừa tỉnh lại.

" Lần sau khi nào chàng tự phong tâm thức có thể thông báo trước cho ta một tiếng không?"

"Được." Khí sắc hắn thoạt nhìn rất kém cỏi, có thể là do ánh sáng.

Nàng do dự một lát, vẫn mở miệng: "Mới vừa rồi, ta trong lúc vô ý

phát hiện Khương Cẩn Bằng."

U Vô Mệnh nheo đôi mắt đen hẹp dài lại một nửa, lười nhác đáp: "Ừ. Đã chết rồi?"

"Ta cũng không biết lúc nãy tình trạng đó có gọi là chết hay chưa, nhưng mà sau khi ta nhìn thấy hắn, thì đã chết rồi." Tang Viễn Viễn nhịn không được ở trong lòng chửi bậy một câu, này mẹ nó là Khương Cẩn Bằng hên hay xui?

Hắn nhẹ nhàng cười: "Bị nàng nhìn đến chết?"

Nàng không nói tiếp, chống cằm nhìn hắn, ngó trái ngó phải.

Hắn nhắm mắt, bàn tay to ấn đôi mắt nàng xuống: "Còn thấy được cái khác?"

"Một con người gỗ xinh đẹp." Tang Viễn Viễn nói, "Mang theo chuỗi hạt châu hổ phách. Chỉ nhìn thấy như vậy thôi, nếu là thứ không thể hỏi, vậy chàng cũng đừng nói gì, dù sao ta cũng không biết gì cả."

U Vô Mệnh: "....."

Hắn giật giật mí mắt, buồn cười nhìn thẳng nàng.

"Tiểu Tang Quả, trong óc nàng có phải lại suy nghĩ đến cái đồ vật gì kỳ quái?"

Hắn vươn tay, kéo nàng nằm xuống bên cạnh hắn, bàn tay to lạnh băng đè thật mạnh lên sườn mặt nàng.

Hắn nghiêng qua hơn nửa thân mình, nhìn chằm chằm đôi mắt nàng, hiếm khi trịnh trọng mà nói: "Đừng đoán mò, đó là binh khí."

"A, binh khí sao?" Nàng ngơ ngác gật gật đầu, "Ừ!"

Khoé môi hiện lên nụ cười quái dị: "Đây là bí mật của ta, chỉ có một mình nàng biết. Dám nói đi ra ngoài, nàng nhất định phải chết."

"Ừ ừ!"

Hắn nheo đôi mắt lại: "Tiểu Tang Quả, ta cảm thấy nàng lại ừ cho có lệ."

Nàng nhào lên hôn cái miệng đang không vui của hắn.

Cái gì bán đứng nhan sắc gì đó, nàng đã hạ bút thành văn.

Sau khi hôn vài lần, thật sự sẽ có một loại trung thành. Nàng cảm thấy chỉ có người trước mắt này có thể làm trong lòng nàng không có khúc mắc mà trực tiếp hôn lên. Chẳng sợ hắn có bệnh. Còn bệnh cũng không nhẹ.

Hôn riết hôn riết thành thói quen nga.

Hô hấp chuyển sang dồn dập, U Vô Mệnh bắt lấy bả vai nàng, đem nàng đẩy ra.

Hắn há mồm to thở gấp, mạnh mẽ miết tay lên mặt nàng, nghẹn đến mức hai má nổi lên một mạt ửng hồng.

Sau một lúc lâu, hắn hơi thở run run nói: "Hiện tại muốn dùng phù dung chi liền sao!"

Đôi mắt dài nghiêng một cái, tầm mắt nguy hiểm.

Tang Viễn Viễn lại tưởng tượng một chút cảnh hắn nằm ở trên người nàng vừa dùng sức vừa hộc máu, khóe miệng vừa kéo lên, nhanh chóng lùi về trong đệm chăn, lễ phép cười nói: "Ngủ."

Từ khi hắn tỉnh lại, bầu không khí âm trầm trong điện liền biến mất, chỉ còn màu xanh lá đậm có chút dày nặng, tang thương. Ngay cả

Đoản Mệnh cũng không còn cào nữa.

Thật là một loại cảm giác an toàn thần kỳ.

Chương 31: Đại thắng bến đò U

Chờ đến khi Tang Viễn Viễn lặng lẽ mị mị nhô đầu từ chăn mềm ra âm thầm quan sát, U Vô Mệnh đã khép đôi mắt lại, dường như ngủ rồi, chỉ có lông mi thỉnh thoảng động một cái.

Nàng rút vào bên cạnh hắn, cùng hắn cuốn vào thành một đoàn nho nhỏ.

Nàng liền tâm thần nhập định, tụ Mộc linh uẩn tới.

Mấy đóm sáng màu xanh lá nho nhỏ dày đặc chậm rãi quay chung quanh nàng, nàng không có lấy dùng mà là tận lực đem chúng nó đẩy về hướng vết thương của U Vô Mệnh.

Hữu dụng hay vô dụng thì khó nói, nhưng thật ra rất hao tâm tốn sức.

Giữa một luồng sáng long lanh lóng lánh, hình dáng U Vô Mệnh rõ ràng đến dị thường. Hắn thật sự là đẹp. Người ta đều nói mỹ nhân là từ xương cốt chứ không phải da, hắn chính là như vậy. Chỉ nhìn mỗi đường cong của hắn thôi cũng biết người này sinh ra cực đẹp, tỉ lệ dáng người tuyệt hảo.

Ngay cả cả quần áo đại lãnh hay vải dệt khoác trên vai hắn đều có vẻ đặc biệt tinh xảo ,đẹp đẽ, quý giá ưu nhã.

Vầng sáng linh uẩn màu xanh lá chậm rãi nhập vào vết thương hắn, Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm, chằm chằm, trong lòng nhịn không được thầm nghĩ, nếu có thể giống như hoa hướng dương trong trò

chơi plant vs zombie, mọc lên ở nơi đó, vừa kêu ' không nói nhiều, không nói nhiều ' mà ném linh uẩn ra ngoài trị thương cho hắn thì tốt rồi.....

Khi ý niệm chuyển động, bỗng nhiên thấy bên cạnh miệng vết thương của U Vô Mệnh chậm rãi nở ra một đóa hoa nhỏ, hai lá xanh non, một cái nhụy to như cái đĩa toả ánh vàng rực rỡ.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng đột nhiên mở mắt nhìn, linh uẩn biến mất thành mây khói.

Nàng nhìn chằm chằm dung nhan đang ngủ của hắn, phát ngốc một lát, sau đó vội vàng nhập định.

Linh uẩn sớm đã tan đi, nàng tập trung tinh thần, đem chúng nó một lần nữa kéo lại, trong lòng tiếp tục nghĩ đến đoá hoa hướng dương kia.

Không bao lâu, lại một đóa hoa hướng dương ánh vàng rực rỡ hoa lệ nở trên vết thương của U Vô Mệnh.

Nó không phải kêu "Không nói nhiều không nói nhiều", vẩy linh uẩn tứ tung ra bên ngoài như nàng nghĩ, mà chỉ tinh tế toả ra những vầng sáng nhỏ màu xanh lá, lan từ trên nhuỵ hoa như cái đĩa chậm rãi tràn xuống, thấm vào miệng vết thương của hắn.

' thoạt nhìn không giống có độc.....' Tang Viễn Viễn âm thầm cân nhắc.

Nàng ngưng thần, tiếp tục nhìn chằm vết thương của hắn.

Đoá thứ hai, rồi đoá hoa hướng dương thứ ba xuất hiện trên người hắn.

Quanh miệng vết thương của U Vô Mệnh đã mau chóng mọc lên một

vòng các bông hoa tí hon, chúng nó rũ nhuỵ xuống, đem một hàng vầng sáng chuyển đến trong miệng vết thương của hắn.

Cũng không biết hữu dụng hay vô dụng.

Nàng lăn lộn mất một lúc lâu, đến khi ánh mặt trời ẩn ẩn hiện lên ở chân trời mới mệt đến mơ mơ màng màng, ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ được bao lâu, nàng lại một lần nữa bị hắn nhìn chằm chằm mà tỉnh.

Vừa mở mắt, liền thấy hắn đã lại mặc vào chiến giáp, ngồi ở mé giường biên, rũ mắt nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn: "....." Trọng thương mà còn máu dữ ?

Hắn mỉm cười nói: "Trò hay còn phải đến trước đài xem."

"Nhưng mà thương thế của chàng....."

U Vô Mệnh cười đến thái dương sáng lạn: "Luyến tiếc xuống giường? Tiểu Tang Quả muốn dùng phù dung chi đúng không? Được, thỏa mãn nàng."

Tang Viễn Viễn nhanh chân bò dậy.

Đêm qua đùa nghịch hoa hướng dương hao phí quá nhiều tinh thần, giờ phút này trước mắt nàng lại treo hai cái quầng thâm mắt thật to, bộ dáng không có tinh thần.

U Vô Mệnh nhìn chằm chằm nàng, như là đang chờ đợi cái gì.

Nàng đem trán nhẹ nhàng để lên vai hắn, nhẹ giọng nói: "Vẫn thích chàng y như ngày hôm qua."

Hắn dùng ngón tay nâng cằm nàng dậy, hôn thật mạnh.

"Ngô....."

May mắn thể chất người tu hành khiết tịnh, không đánh răng cũng không có hôi miệng nga.

Sau khi hôn môi một hồi, nàng hai mắt mê mang, có chút cậy sủng mà kiêu hỏi hắn: "Chàng thì sao, có thích ta không?"

Hắn nhìn chằm chằm nàng một lát, chuyển đầu, thanh âm sâu kín thổi qua: "Thích chưa chắc là chuyện may mắn, Tiểu Tang Quả. Nàng tốt nhất cầu nguyện ta vĩnh viễn không thích nàng."

Tang Viễn Viễn một chút cũng không giận. Haizz...nam nhân.

Sớm đã nhìn thấu.

Nàng nhẹ nhàng bò dậy, thay chiến giáp.

Ánh mắt hắn vẫn luôn gắt gao đi theo thân ảnh của nàng, thấy bộ dáng nàng thật sự không chút để ý nào, hắn không khỏi nheo mắt lại, ánh mắt dần dần chuyển đen.

.....

Đội ngũ lên đường.

Đường đến biên giới U Đô cùng Ký Châu chỉ mất một ngày.

Trên đường đi, U Vô Mệnh làm ra vẻ như không có việc gì, kỳ thật căn bản không thể gạt được Tang Viễn Viễn.

Hắn không treo lên cái gương mặt giả vui sướng, cả ngày thần sắc đều nhàn nhạt, thỉnh thoảng còn hơi thất thần, hiển nhiên là do trọng thương chưa lành.

Lần này thương mới chồng lên thương cũ, thực sự là tổn thương không nhẹ đến hắn.

Ngày kế, tới bến đò U.

Nó thật ra cũng không phải bến đò, chỉ là một toà pháo đài bình thường.

Bởi vì hai châu U, Ký vốn có giao hảo tốt, cho nên tòa pháo đài này sớm đã không để làm gì, cũng không ai dụng tâm sửa chữa, vừa nhìn liền thấy nó tựa như một chỗ cắm trại lớn, cửa thành mở rộng, bên trong pháo đài còn có người Ký châu lui tới.

Đúng như lời Tang Viễn Viễn, thật sự là một chút phòng bị cũng không có.

A Cổ lãnh năm vạn đại quân cũng không tiến vào bến đò U, mà cố ý trú ở cách đó hơn mười dặm, gần giao giới Bắc bộ với Chương Châu, làm ra vẻ chuẩn bị cùng hai châu Bình, Chương ở mặt Bắc chuẩn bị khai chiến.

U Vô Mệnh chân trước đến bến đò U, sau lưng đã có người mang tin tức này nhanh chóng đưa đến trên bàn thế tử của Ký Châu vương, Ký Nhạc Trì.

Ký Nhạc Trì đang ôm lấy một nữ tử đặc biệt đẫy đà, đem nàng đè xuống trên án bàn đầy binh thư. Nghe tin báo, động tác càng sắc bén ba phần, thở hổn hển cười to nói: "Trời cũng giúp ta! Để ta chém U Vô Mệnh lập công lao cái thế!"

"A, vậy thì, nô gia xin chúc mừng thế tử trước!" Nữ tử đẫy đà nũng nịu nói.

"Việc này mà thành, công của ngươi cũng không thể thiếu! Ngươi chính là Tiểu Thụy Thú của ta, quay về rồi thì vị trí tiểu phu nhân, thưởng cho ngươi một cái!" Ký Nhạc Trì cười to.

Nàng này vốn là một kỹ nữ tầm thường của Ký Châu, bởi vì sinh ra đặc biệt đẩy đà, nhìn thấy đầy phúc khí, trong lâu liền lợi dụng truyền bá ra, nói nàng ta là vượng nhất cho nam nhân. Cũng thật tình cờ, nàng ta liên tục tiếp được vài tên quân khách, mấy người này đều ở trên chiến trường với Minh ma lập công, bình an trở về.

Ký Nhạc Trì trước khi xuất chinh cũng nghe nói đến danh khí của nàng ta, liền đem nàng ta mang theo đến đây.

Vốn chỉ nghĩ tấn công khoảng vài trăm dặm để bắt lấy công đầu tiêu diệt U Châu, không nghĩ tới U Vô Mệnh thế nhưng lại bị trọng thương, chỉ dẫn theo mấy trăm người thối lui đến bến đò U, thật sự như là trên trời rớt xuống miếng bánh có nhân, lại còn rơi ngay giữa trán.

"U Vô Mệnh này tứ phía bị vây, nhất định là túng thế chạy về hướng Ký Châu ta tìm che chở!" Ký Nhạc Trì cười to, "Đây không phải đưa dê vào miệng cọp sao! Ha ha ha! Nghe nói sau khi U Vô Mệnh bắt được Tang vương nữ vẫn luôn đem nàng mang theo bên người, lần này, chính là lợi cho ta rồi!"

Nữ tử dỗi nói: "Nghe nói Tang vương nữ dung nhan tuyệt thế, Thế tử gia có nàng, còn đem nô gia để vào mắt sao?"

"Hắc! Hàng qua sử dụng rồi làm sao xứng làm chính phu nhân của ta! An tâm, nàng ta cũng là tiểu phu nhân, cùng ngươi cùng ngồi cùng ăn, ai cao ai thấp liền xem người nào hợp tâm ý ta..... Tới, nằm bò ra!"

Nữ tử không nói hai lời, đem Ký Nhạc Trì hầu hạ đến thần hồn điên đảo.

.....

U Vô Mệnh vô luận tới nơi nào đều đặc biệt bắt mắt.

Hắn đứng trên đầu tường của pháo đài, áo choàng thỉnh thoảng nghiêng nghiêng bay hướng một bên.

Xa xa nhìn thấy U Vô Mệnh, Ký Nhạc Trì lại tưởng tượng ra thảm trạng khi một con sói cô độc đang cùng đường bí lối.

"Nhìn xem, đây là cuồng đồ, là kẻ điên, là U Vô Mệnh ai ai cũng sợ hãi! Thì thế nào, còn không phải đáng thương vô cùng chạy đến trước mặt ta, cầu ta che chở! Ha! Ha ha ha! Che chở? Được a, đợi chém đầu hắn xuống, ta nhất định sẽ che chở nha, tuyệt đối không để người khác cướp đi!"

Phía sau hắn, tam quân đã tề tề chỉnh chỉnh, chỉ đợi một tiếng ra lệnh.

Tang Viễn Viễn đứng bên cạnh U Vô Mệnh, không khỏi có một chút khẩn trương.

Lần trước hắn suất quân cùng Hàn Thiếu Lăng đâm thẳng, nàng căn bản không kịp phản ứng đã nằm trong sóng triều sắt thép, không có cơ hội cho nàng khẩn trương thấp thỏm.

Lần này, lại đứng ở trên một tòa pháo đài nửa hư nửa lành, trực tiếp đối diện với quân chính quy uy phong lẫm lẫm ở dưới. Mũi thương cùng đầu giáo phản xạ ánh sáng mặt trời làm người ta hoa cả mắt.

Lực áp bách nặng nề đó làm từ đáy lòng người ta nổi lên một loại cảm giác vô lực như phong vũ phiêu diêu.

Thời gian chờ đợi luôn tra trấn người khác hơn cả thời điểm chân chính diễn ra sự tình.

Như ngay trước mắt.

Phòng vệ bến đò U thật sự là thập phần chậm trễ, U Vô Mệnh vừa

đến, liền 'chôn, chôn, chôn' hơn trăm người, hiện giờ đứng ở bên cạnh hắn là một người nhận nhiệm vụ thủ thành lâm thời —— ở một canh giờ trước, hắn ta chỉ là một tiểu đội trưởng phụ trách phòng ngự tường thành mười trượng.

Mấy đoạn tường thành, cũng chỉ có một đoạn này của hắn ta là còn duy trì thể chế và cách thức như trước.

Mà dưới chân tường thành, thế tử Ký Châu vương, Ký Nhạc Trì, dẫn đại quân, binh hùng tướng mạnh, lưỡi dao sắc bén lấm lấm, vừa nhìn liền biết không phải tới cùng U Châu tâm sự tình nghĩa huynh đệ.

"Chủ quân, thật sự muốn để bọn họ tiến vào?" Nghiệp vụ của tân nhiệm thủ thành hiển nhiên còn chưa thành thạo, thanh âm cũng run đến lợi hại, "Nếu chúng ta kiên quyết thủ, bảo đảm có thể bảo vệ được nửa ngày, cũng đủ để chủ quân bình yên rút lui!"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng nâng bàn tay trắng bệch của hắn.

Thủ thành lập tức im miệng, vừa khẩn trương nuốt nước miếng, vừa gắt gao nhìn thẳng "Hữu châu quân"phía dưới.

Tang Viễn Viễn sờ sờ ngọc giản trong tay: "Ta hỏi phụ vương một chút tình hình bên kia nha?"

"Ừ."

Ngọc giản bị bóp gãy, ánh sáng xanh chợt lóe.

"Cha....."

Đầu bên kia ngọc giản truyền ra tiếng trống rất có qui luật.

Tang Châu vương không đáp lời.

Tâm nàng không khỏi hơi chùng xuống.

U Vô Mệnh duỗi tay qua, bóp nát ngọc giản, nói: "Nhạc phụ đã đến trên đại điển."

Hịch văn được phát ra, chủ quân hoặc đặc sứ các châu sẽ liền đi Thiên Đô, cùng bàn bạc việc thảo phạt U Châu.

Hôm nay đúng là đại điển tế thiên, ước chừng ý là U Vô Mệnh vô đạo, phụng thiên thảo phạt.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi.

Hy vọng Tang Châu vương có thể đúng hẹn náo loạn đại điển chứ không phải phá hủy chứng cứ, gia nhập liên quân thảo phạt U.

"Tiểu Tang Quả, không cần khẩn trương," U Vô Mệnh trắc trắc cười nói, "Ta sẽ mang theo nàng, chết cũng sẽ mang nàng cùng nhau lên đường."

Dứt lời, nghiêng mắt, đánh giá thần sắc của nàng.

Tang Viễn Viễn giơ khuôn mặt nhỏ lên, hướng về phía hắn cười: "Chỉ cần cùng chàng ở bên nhau, địa ngục ta cũng dám xông vào một lần."

U Vô Mệnh hít ngược một hơi khí lạnh, chuyển đầu, chậm rãi đem ngụm khí kia phun về hướng quân Ký Châu.

Sau một lúc lâu, bật cười: "Thôi vẫn là đưa bọn họ đi xuống đó đi."

Khí thế trên người hắn dường như hoạt bát thêm vài phần.

Quân Ký Châu động.

Bỗng nhiên trong không trung, tiếng trống trận rung trời.

5000 thiết kỵ tiên phong dẫn đầu lao ra trận, giết thẳng hướng cửa thành bến đò U đang mở rộng.

Tân nhiệm thủ thành bên cạnh U Vô Mệnh mồ hôi đầy đầu, khẩn trương phát ra từng đạo mệnh lệnh, thanh âm hắn run đến có chút không thành câu, chữ nói sai liên tục. Nhưng cũng không đến nỗi xảy ra chuyện lớn gì, mệnh lệnh một cái tiếp một cái truyền xuống, lửa theo gió bốc cháy lên, quân coi giữ pháo đài vội vàng thoái lui ra phía sau.

Phía dưới đã nghe tiếng giết rung trời.

"Giết! Bắt sống U Vô Mệnh, thưởng ngàn hộc linh châu!"

Chém được đầu, thưởng 500 hộc linh châu!"

Ký thế tử đứng ở dưới thành, hưng phấn đến hai mắt đỏ bừng.

Quân tiên phong đã tiến sát cửa thành, U quân liên tục bại lui quân, U Vô Mệnh vẫn còn đứng ở đầu tường.

Nếu đây là không thành kế, như vậy Ký Nhạc Trì hắn là tương kế tựu kế!

Trong nháy mắt, U Vô Mệnh đã bị vây khốn ở trên tường thành nho nhỏ, quân coi giữ pháo đài đã trốn về phía sau, đem chủ quân của mình vứt bỏ ở tòa thành trống không.

Ký Nhạc Trì híp mắt nhìn lên trên, chỉ thấy bên cạnh U Vô Mệnh là một thân ảnh nhỏ xinh. Nàng mặc chiến giáp màu đen, khoác áo choàng đỏ thẫm, dáng người yểu điệu dị thường.

Khoảng cách quá xa, dung nhan nhìn có chút mơ hồ, nhưng cũng có thể nhìn ra nàng đẹp đến kinh tâm.

Nàng đoan chính mà đứng ở nơi đó, giống một gốc cây ngọc thụ, lại yểu điệu như cành liễu.

Ký Nhạc Trì bỗng nhiên cảm thấy, để Tang vương nữ làm chính phu nhân của mình hình như cũng không phải không được.

"Bắt sống Tang vương nữ, không được tổn thương một cọng lông tơ của nàng!"

Yết hầu Ký Nhạc Trì phát nóng, vung tay lên thật mạnh, hạ lên tổng tiến công.

"Lên !!!——"

Đại quân điên cuồng nhảy lên tường thành.

U quân chống cự càng ngoan cường hơn so với trong tưởng tượng. Tuy rằng quân coi giữ đã còn thừa bao nhiêu người, nhưng những người còn lại giống như toàn tinh anh một địch trăm, bọn họ đổ dồn vào một góc hẹp trên tường thành, giống như ôm cây đợi thỏ, tới một người giết một người.

U Vô Mệnh đem đôi tay trắng bệch chống trên tường đống, thân thể hơi hơi hướng ra phía ngoài nhìn.

Ký Nhạc Trì theo bản năng hơi lúng túng.

Hắn phải nghĩ đến chênh lệch binh lực hai bên giờ phút này mới có thể lay tỉnh não, hít sâu một hơi, ngửa đầu đối diện với U Vô Mệnh.

"Ký thế tử," U Vô Mệnh gằn từng chữ một, tràn đầy trào phúng, "Ta rất sợ hãi."

Ký Nhạc Trì hung hăng mắng một câu thô tục, tay nắm thật chặt thanh kiếm, nhảy lên chiến kỵ.

"Thế tử!" Thân vệ vội la lên, "Không thể mạo hiểm!"

Ký Nhạc Trì cười lạnh: "Toàn bộ bến đò U đều đã bị ta đánh hạ, chỉ là một U Vô Mệnh mà thôi, dù cho hắn không bị thương, hôm nay cũng khó chắp cánh bay thoát!"

Hắn xả dây cương, nhằm về phía cửa lớn pháo đài rộng mở.

Thân vệ chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Đúng lúc vào lúc này, ngọc giản bên hông bắt đầu điên cuồng lập loè.

Ký Nhạc Trì chỉ có thể ghìm cương, lấy ngọc giản ra.

"Con ở đó ra sao rồi? Tế điển xảy ra vấn đề, lão quỷ Tang Thành Ấm kia lại gây chuyện, đế quân đã hạ lệnh đình chỉ chinh phạt U Vô Mệnh!" Thanh âm Ký Châu vương lén lút bay ra.

Ký Nhạc Trì ha một tiếng, nói: "Phụ vương! Cho ta mười lăm phút, ta chắc chắn bắt lấy thủ cấp U Vô Mệnh! Giờ phút này lại nói ngừng chiến? Đã muộn!"

"Vậy thì tốc độ lên!" Ký Châu vương vội vàng dặn dò, "Bình, Chương, Khương Đô đã rút quân, vi phụ sẽ báo giả là không liên lạc được ngươi, rồi cố gắng trì hoãn, con nhất định, nhất định trong vòng một canh giờ giết U Vô Mệnh, nếu không vi phụ không biết giao đãi thế nào. Không nói tỉ mỉ được, động tác con nhất định phải mau!"

Ngọc giản rách nát.

Ký Nhạc Trì nheo mắt, lần thứ hai ngó ngó thân ảnh Tang Viễn Viễn đứng thẳng tắp trên tường thành.

"Hắc, Tang Thành Ấm cái lão gia hỏa kia cũng thật sự là yêu con gái

như mạng nha, đại sự mưu nghịch bậc này cũng có thể thay U Vô Mệnh cầu tình được sao? Đế quân cũng đáp ứng hắn?! Hắc, xem ra, phải lấy được Tang vương nữ, đến Tang Châu nào!"

Hắn nghiêng nghiêng đầu: "Toàn lực đánh hạ tường thành, trong vòng mười lăm phút không bắt được U Vô Mệnh, mọi người đưa đầu tới gặp ta!"

Thế tấn công càng thêm hung mãnh.

Ký Nhạc Trì dẫn thân vệ vọt vào cửa thành, dũng mãnh vô cùng, ngay lập tức liền đem quân giữ thành trong một cái thông đạo đánh giết tơi bời.

Hắn hào hùng vạn trượng, dẫn đầu bò lên trên tường thành.

Vừa lên đến tường thành, liền thấy U Vô Mệnh sắc mặt tái nhợt, được thân vệ vây hộ ở giữa, giống như gió thổi một cái liền ngã xuống.

"U Châu vương, xin lỗi!"

Ký Nhạc Trì hành sự rất dứt khoát, hắn vung tay lên thật mạnh, trước người những kẻ xung quanh xuất hiện cung nỏ cứng cáp mạnh mẽ, chỉ thẳng U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh ho nhẹ một tiếng, nâng ngọc giản trong tay lên.

"Thiên Đô đã hạ lệnh rút quân. Ký Nhạc Trì, ngươi muốn làm cái gì?"

Thanh âm hắn không lớn, vang lên bên trong trận cuồng phong này càng hiện ra vài phần suy yếu.

Ký Nhạc Trì vốn còn có chút khẩn trương, giờ phút này phát hiện U Vô Mệnh quả nhiên đang cùng đường bí lối, tâm tình không khỏi buông xuống một nửa, hắn mở to hốc mắt, cắn môi trên, cười nói:

"U Vô Mệnh à U Vô Mệnh, sự tình rõ ràng như vậy, còn cần hỏi sao."

"Tất nhiên là," Ký Nhạc Trì cười cơ run rẩy, "Lấy đầu ngươi, đoạt nữ nhân của ngươi!"

"Hả?" U Vô Mệnh đạm thanh nói, "Không màng dụ lệnh của Thiên Đô sao?"

Ký Nhạc Trì cả mũi cũng đang cười: "Không nghĩ tới U Châu vương lại có thể ngây thơ như vậy? Thật là ngây thơ đến buồn cười nha! Tướng ở xa, quân lệnh có thể xuống được sao, huống chi..... Phụ vương giả vờ nói liên lạc với ta không được, ta đây, không có nhận được cái dụ lệnh chó má gì cả, ha ha ha ha! Lên! Giết cho ta!"

Trước mặt hắn là kẻ địch ắt phải chết, hắn cũng không cần che giấu gì.

Tân quan thủ thành của Bến đò U khẩn trương căng thẳng mà đứng ở một bên, nắm nắm ký linh châu trong tay, liền hít vài ngụm khí để bình ổn nỗi lòng —— nơi này hoà bình lâu lắm rồi, đột nhiên bị nhiều mũi tên như vậy chỉ vào, hắn cảm thấy trái tim mình rớt xuống tới quần cộc rồi, hoảng đến không chịu được.

"Giết ——"

Quân Ký Châu giương cung, cài tên.

U Vô Mệnh gục đầu xuống, âm âm mà cười rộ lên.

Tiếng cười tuy thấp, lại làm người ta lạnh đến tận xương tủy.

Ai cũng không thấy rõ hắn ra đao như thế nào.

Chỉ thấy vị trí đứng vốn dĩ của U Vô Mệnh để lại một dấu chân sâu nửa thước, vết nứt trên thành như mạng nhện từ vết chân đó lan ra tứ phương, mà cái kẻ 'bệnh hoạn' thoạt nhìn nửa chết nửa sống đã

mượn lực nhảy đến giữa không trung, lưỡi đao tạo nên hào quang linh uẩn màu xanh lá, như từ trên đỉnh Thái Sơn chém xuống thật mạnh.

Tất cả hít một ngụm khí lạnh, chợt nghe vang lên một tiếng ' tê ', trong nháy mắt tiếp theo, đội ngũ cung nỏ chỉnh tề đều cung, nỏ, tay chân, đầu mình mỗi thứ một nơi.

Thân vệ Ký Nhạc Trì vội vàng đem thế tử hộ sau lưng.

Kinh sợ hoảng loạn, không cần phải nói.

U Vô Mệnh hai chân rơi xuống đất, một tay kéo theo đao, trên trán bị một giọt máu ở đâu bắn vào, chậm rãi chảy trên khuôn mặt trắng bệch, khăn khắc cười, thật sự như là sát thần Diêm La buông xuống thế gian.

Ký Nhạc Trì một mặt hoảng loạn cuống cuồng thoái lui về phía sau, một mặt khó có thể tin la hét: "U Vô Mệnh! Ngươi chỉ có một mình, chẳng lẽ còn có thể đánh thắng được bốn vạn đại quân của ta ?! Nhanh chóng đầu hàng, ta để ngươi được toàn thây!"

U Vô Mệnh không nhanh không chậm bước về phía trước.

Theo mỗi một bước của hắn, liền có dòng máu tươi tụ trên mũi đao chảy dài, chậm rãi buông xuống mặt đất, phát ra âm thanh dính nhớp.

Trong mơ hồ, dường như có tiếng sấm nổ mạnh ứng với bước chân hắn.

Mỗi một bước đạp xuống liền có chấn động ầm vang ở dưới chân truyền lên.

"Báo —— Tướng A Cổ của U Châu lãnh năm vạn quân, từ phương bắc đánh úp lại! Quân tiên phong ta toàn diệt!" Một lính Ký Châu vội

vàng tới báo.

Âm thanh ầm ầm đó, hoá ra là tiếng vạn vó ngựa lao nhanh!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một mũi tên xé gió bắn đến, tiểu binh báo tin vừa mới ngẩng lên liền trúng tên, bị lực đẩy của tiễn vũ hất văng xuống tường thành.

"Rút, rút, rút!" Ký Nhạc Trì chỉ còn cảm thấy đại não trống rỗng, theo bản năng mà huy tay xuống, dưới sự bảo hộ của thân binh xung quanh thất tha thất thểu chạy xuống.

Quân Ký Châu đang tấn công tường thành đều bị dí sát mông.

A Cổ lãnh năm vạn quân kia, căn bản không phải là đội ngũ vội vàng tới cứu viện, mà là đoàn quân chờ đợi lâu ngày sẵn sàng ra trận!

U Vô Mệnh nheo mắt lại, khóe môi gợi lên nụ cười như hồ ly.

Hắn nâng tay không cầm đao lên, không chút để ý vẫy xuống ra hiệu.

Binh lính mai phục trong thông đạo nhằm về phía cửa thành, đem đại môn bằng tinh thiết ầm vang khép lại, từng thùng từng thùng nước thép nóng chảy được rưới xuống từ trên đỉnh đại môn, xuyên qua lớp tinh thiết đem cửa thành hoàn toàn phong kín.

Bắt ba ba trong rọ!

Hắn xách theo đao, đi đến đầu đường đi, bỗng nhiên bước chân dừng lại, quay người.

Chỉ thấy ở đằng kia, nữ tử xinh đẹp kiều diễm đang đứng im tại chỗ ngơ ngác nhìn theo bóng dáng hắn, một ánh mắt thanh triệt, hắc bạch phân minh, lại lộ ra vài phần chờ mong.

Hô hấp của U Vô Mệnh cứng lại.

"Tiểu Tang Quả!" Hắn cười vang nói, "Thất thần làm cái gì, lại đây, theo ta đi thu hoạch đầu người!"

Tang Viễn Viễn cong mắt lên hướng về phía hắn cười.

Lần trước ở chiến trường Minh ma, khi hắn giết đến hứng khởi căn bản không nhớ rõ phía sau còn có nàng. Hiện giờ, hắn cũng bắt đầu hiểu được như thế nào là ràng buộc.

Ký Nhạc Trì thực mau đã bị bức đến đường cùng.

A Cổ bắt sống Ký Nhạc Trì, giải đến trước mặt U Vô Mệnh, ấn hắn quỳ gối xuống.

Chỉ một thời gian ngắn ngủi, thế tử Ký Châu vương liền như là từ vũng máu loãng vớt ra, chật vật đến nhìn không nổi.

"Muốn, muốn, muốn giết cứ giết!" Hắn run giọng nói.

"Không vội." U Vô Mệnh tươi cười ôn hòa.

Ngọc giản của Ký Nhạc Trì bị lục ra, đưa đến trước mặt U Vô Mệnh.

Trên gương mặt trắng bệch của U Vô Mệnh treo lên nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng bóp gãy ngọc giản, nghiêng tai nghe.

"Ai nha nha nha nha ——" phía đối diện ngọc giản truyền ra một tiếng hô bi thống , "Đế quân ơi! Là ta vô dụng, thật sự là liên lạc không được khuyển tử! Phía dưới truyền tin lại, nói hắn một canh giờ trước, đã lĩnh quân tấn công bến đò U! Ta thật là lòng nóng như lửa đốt, chỉ có thể khẩn cầu U Châu vương bình an không có việc gì, bình an không có việc gì a!"

Sắc mặt Ký Nhạc Trì trắng bệch, há mồm muốn kêu, liền bị người

hung hăng tán muốn rớt cằm.

"Đế quân ơi!" Ký Châu vương còn đang ở phía đối diện ngọc giản làm bộ làm tịch, "Tiểu tử này cánh cứng rồi căn bản không đem phụ vương như ta để vào mắt! Ngài nhìn, ta không phải đã sớm biết U Châu vương không làm ra chuyện phản nghịch kia, sớm liền đến Thiên Đô tới nói tốt cho hắn sao?"

"Ai ngờ khuyển tử bảo thủ, lợi dụng lúc ta không ở nhà, chính mình lãnh binh đi! Quay về xem ta giáo huấn hắn như thế nào! Cần phải xử theo quân pháp! Ai, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, vạn nhất U Châu vương thực sự có chuyện gì, ta thật là, thật là, xem ra ta không lột da tên bất hiếu Ký Nhạc Trì này là không được!"

Thanh âm của Ký Châu vương tiếp tục từ trong ngọc giản bay ra, loanh quanh trên mảnh đất đầy máu tươi của quân Ký Châu bồi hồi không đi. Làm trò trước mặt nữ đế, Ký Châu vương hiển nhiên chỉ có thể mặc kệ ngọc giản đang lập loè ở đai lưng, thẳng lưng nói chuyện.

Hắn cố ý lớn tiếng như vậy là muốn nhắc nhở Ký Nhạc Trì, hắn bên kia đang cùng nữ đế nói chuyện, Ký Nhạc Trì không cần lên tiếng.

Tươi cười trên mặt U Vô Mệnh càng thêm sáng lạn.

Ký Nhạc Trì biểu tình thất bại, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Ai....." Bên trong ngọc giản truyền ra tiếng nữ đế sâu kín thở dài, "Thôi, sinh tử có mệnh, hy vọng trời xanh phù hộ U Châu vương l! Ký Châu vương, ngươi cũng không cần tự trách quá mức."

Là thanh âm của nữ đế.

Nghe được thanh âm này, Tang Viễn Viễn đột nhiên mở to hai mắt. Thanh âm thông qua ngọc giản hơi biến đổi một chút, vừa lúc phù hợp với thanh âm nhẹ nhàng, lười biếng của nữ tử nào đó trong trí

nhớ.

Nàng kiềm chế nhịp tim đập cuồng loạn, điều hoà hô hấp, chậm rãi nghiêng đầu, giả vờ lơ đãng nhìn về phía U Vô Mệnh.

Tươi cười trên mặt U Vô Mệnh biến mất.

Hắn chậm rãi đem ngọc giản đưa đến bên môi.

"Đế quân." Trên mặt hắn không có bất luận biểu tình gì, thanh âm lại mang theo cười, có vẻ dị thường không khoẻ, "Thật bất hạnh, thế tử Ký Châu vương không biết vì sao phát điên, lãnh bốn vạn người lại muốn cùng năm vạn người của ta chính diện chém giết, không chết không ngừng. Như thế thật không tốt, đao kiếm không có mắt, quá tiếc nuối."

Không đợi phía đối diện phản ứng, U Vô Mệnh bóp nát ngọc giản, vung tay xuống, làm mấy cái bột ngọc lóng lánh rơi lất phất trên đầu Ký Nhạc Trì.

"Chôn," thanh âm hắn có vài phần mơ hồ, "Dùng ký linh châu ghi lại toàn bộ hành trình, gửi cho Ký Châu vương đi. Nói cho hắn, bổn vương không thích nhìn thấy máu, hắn muốn lột da khuyển tử nhà hắn thì tới đây đào lên mà lột đi."

"Rõ!" A Cổ lau vết máu trên mặt, "Chủ quân, tù binh xử trí như thế nào?"

"Một người cũng không lưu."

U Vô Mệnh thoạt nhìn có chút mệt mỏi, hắn đem trọng lượng nửa thân mình đè lên vai Tang Viễn Viễn, không rên một tiếng, trầm mặc kéo dây cương, mang nàng rời khỏi đám người.

Chương 32: Vết thương trên ngực

U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn đi về phía Nam.

Đi chừng mười mấy dặm, hắn đột nhiên bành môi cười cười.

"Tiểu Tang Quả, nàng nói, nhạc phụ đại náo tế điển, là bộ dáng gì nhỉ?"

Thấy hắn rốt cuộc chịu hé răng, Tang Viễn Viễn đầu tiên là thở ra nhẹ nhõm một hơi, sau đó thở dài: "Kỹ thuật diễn của phụ thân..... Chậc."

Ngẫm lại đều cay đôi mắt.

U Vô Mệnh híp mắt, hơi ngẩng cằm, nghĩ trong chốc lát, cười vài tiếng, lại nghĩ trong chốc lát, lại cười vài tiếng.

Bên kia.

Tang Bất Cận đang đấm vai cho phụ vương.

Thật là làm khó lão nhân này, giả vờ mà làm y như thật, cái bộ dáng vô cùng đau đớn đó, giờ phút này nhớ tới, Tang Bất Cận vẫn cảm thấy huyệt Thái Dương ' thịch thịch thịch ' nhảy đau. Lão gia tử đang làm trò trước mặt, muốn cười cũng không dám.

Lúc trước Tang Thành Minh mưu nghịch sau đó nhảy xuống Minh Uyên, chết không đối chứng, không ai biết hắn ta đến tột cùng là vì sao phải làm ra loại chuyện này.

Việc này Tang Châu vẫn luôn tra nhưng trước sau không tìm được manh mối.

U Vô Mệnh đưa công văn tới, nhưng thật ra là cho Tang Châu một lời cảnh tỉnh —— người đứng phía sau màn độc thủ này nếu có thể giả tạo công văn hãm hại U Vô Mệnh, như vậy, lúc trước vụ Tang Thành Minh phản bội, có thể cũng xuất phát từ cùng một thế lực hay không? Chỉ cần liên tưởng hai sự tình này, liền cảm thấy giống như có thể ẩn ẩn sờ đến chân tướng.

Đã có người muốn U Châu cùng Tang Châu chết, như vậy, Tang Châu tất nhiên không thể ném xuống người anh em cùng cảnh ngộ U Châu được!

Nhận được công văn của U Vô Mệnh đưa tới, Tang Bất Cận tự mình ra tay, lấy hồ lô giả gáo, tạo ra một phần vương lệnh giống nhau như đúc, mặt trên viết, lệnh Tang Thành Minh lãnh quân đánh lén Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh.

Tang Châu vương cùng Tang Bất Cận mang theo hai phần công văn này, chọn thời điểm náo nhiệt nhất, trước mặt mọi người vứt ra chứng cứ, hô to U Châu oan uổng, làm thất bại đại điển tế thiên.

—— tế cái rắm a tế, U Châu là oan uổng, tháng sáu tuyết bay đầy trời! Phía sau màn độc thủ là lấy đế quân làm đao, trước hết muốn diệt Tang Châu, lại muốn diệt U Châu, đây là muốn điên đảo mấy ngàn năm cơ nghiệp của Vân Cảnh mà!

—— hôm nay oan uổng chính là U Châu, ngày mai ai mà biết lại tiếp tục hại ai? Khơi mào nội đấu như vậy, chờ đến lần sau Minh ma đột kích, còn có ai có thể vì nhân tộc hy sinh thân mình? Người đứng sau màn độc thủ này là muốn tiêu diệt Nhân tộc, là muốn huỷ hoại toàn Vân Cảnh đây mà!

—— ngàn vạn năm thái bình, tổ tông lưu lại cơ nghiệp, truyền thừa

văn minh rực rỡ, mắt thấy liền phải hủy trong một sớm, hủy trong một sớm!

Tang Châu vương đã nháo ầm lên như vậy.

Tang Bất Cận nhớ lại biểu tình trên mặt của nữ đế cùng chủ quân các châu mới vừa rồi, khóe miệng không khỏi cứng lại càng cứng.

Chuyện này, xác thật chỉ có Tang Châu vương tới nháo là thích hợp nhất.

Lúc trước Tang Thành Minh suất quân đánh lén Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh đang tiêu diệt ma hoạ, suýt nữa đẩy hai người vào chỗ chết. May mắn Tang Châu vương đến ngăn cơn sóng dữ, dưới trường thành cứu quân hai châu Hàn, U đang nguy nan, đây là sự thật trên đời ai cũng biết.

Ai cũng biết Tang Châu vương là vô tội.

Cho nên, chỉ cần đem việc Tang Thành Minh mưu nghịch cùng việc phản tặc U Châu chặn giết Tang Châu vương đặt ở bên nhau, hai phần chứng cứ còn hết sức mạnh mẽ, lập tức là có thể đem cọc ' thiết án ' này của U Châu xô một cái cho ngã ngửa.

Người bị chặn giết lại tự mình nhảy ra thay U Châu kêu oan, lại có chứng cứ vô cùng xác thực, vạn dân nhìn vào, Thiên Đô muốn hoãn xử lý một chút cũng không được, chỉ có thể lập tức ban hạ dụ lệnh, đình chỉ thảo phạt U.

Chỉ là khó xử lão nhân, một đống tuổi, còn phải trước mặt mọi người diễn tuồng mới.

"Muốn cười cứ cười!" Tang Châu vương tát một cái lên trán Tang Bất Cận, "Tiểu tử ngươi, nghẹn cười quá hỏng mất thì lại báo hại lão phu!"

Tuy rằng Tang Bất Cận lớn lên xinh đẹp theo kiểu nữ tính, nhưng Tang Thành Ấm trước nay liền không bởi vì hắn mỹ lệ đáng yêu mà đau lòng hắn nửa phần.

Bản thân Tang Thành Ấm là bị lão Tang vương từ nhỏ nuôi cho béo núc, sau khi sinh được đứa con trai, cũng là chiếu theo chế độ như vậy, nuôi đến mức đem Tang Bất Cận như búp bê sứ phấn điêu ngọc trác biến thành một hán tử chắc nịch.

Trán Tang Bất Cận ăn một cái tát, làn da trắng như sứ liền hồng lên, ý tứ gì cũng không có.

Hắn hắc hắc cười, nói: "Cha, con cười cha hồi nào, con chỉ là đang suy nghĩ, giúp U Vô Mệnh cái đại ân như vậy, hắn nên đáp ứng thả tiểu muội ra đúng không?"

Nhắc tới cái này, sắc mặt Tang Thành Ấm tức khắc khó coi vài phần: "Thằng nhãi ranh đó! Nếu dám đụng đến một ngón tay của khuê nữ ta, xem lão tử quay về có thiến hắn không!"

Tang Bất Cận như suy tư cái gì: "Thật ra nếu cẩn thận nghĩ lại, cái chuyện giết cha đoạt vị này, U Vô Mệnh cũng không phải là người đầu tiên. Người này tàn nhẫn độc ác, là một kẻ kiêu hùng. Xem phương pháp hành sự của hắn xưa nay, thật ra cũng không phải là không đúng tí nào."

Hắn nói hăng say, không phát hiện ánh mắt lão nhân nhà mình đã càng ngày càng nguy hiểm.

"Rồi sao, hả?"

"Mấy tin đồn khác không nói, nhưng hắn thật ra từ trước đến nay không gần nữ sắc," Tang Bất Cận trầm ngâm, "Điểm này, mạnh hơn Hàn Thiếu Lăng."

Tang Thành Ấm mỉm cười: "Không gần nữ sắc, giết cha, Cận Nhi à,

con thực thưởng thức U Vô Mệnh, hả?"

Tang Bất Cận cũng chưa cưới vợ, nói là chưa tìm được ý trung nhân.

"A, cũng được đi," Tang Bất Cận không phát hiện chính mình đang rớt xuống hố, thuận miệng nói, "Nếu tiểu muội thật sự vừa ý hắn..... A ui da ui da ui da.... cha, sao cha đánh con làm chi!"

"Giết cha, giết cha! Lão tử nói ngươi giết cha! Ha! Nhãi ranh, lông mọc dài rồi há?!"

Tang Bất Cận bị đá văng thành một hình cầu xinh đẹp.

"Cha tha hài nhi!"

.....

U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn một đường đến phía Nam, mau chóng đến giao giới của U Châu cùng Thiên Đô.

Hắn dừng ở một tòa thành trì một canh giờ, phái từng nhóm U Ảnh vệ đi ra ngoài, sau đó đổi trang phục, dịch dung, giả thành một đội thương nhân vận chuyển thuỷ linh nấm đặc sản U Châu đi đến Thiên Đô giao dịch, lặng lẽ bước vào Thiên Đô.

Thuỷ linh nấm thật ra là một loại rêu xanh, sau cơn mưa sẽ sinh trưởng trên một loại đá màu xanh lá đậm, chúng nó ẩn chứa rất nhiều linh uẩn thuộc tính thuỷ của thiên nhiên, được các cường giả thuộc hệ Thuỷ rất hoan nghênh.

Chỉ có hàng hoá tốt bực này mới có tư cách xuất hiện ở chợ Thiên Đô.

Đội ngũ U Ảnh vệ đồng hành không đến hai mươi người.

Tang Viễn Viễn phát hiện, từ sau khi đóng giả tuỳ tùng của thương

nhân, bọn họ không bao giờ giống con khỉ nữa, cũng không giống chiến sĩ, thành những người giản dị tự nhiên.

"Chúng ta muốn làm cái gì vậy?" Tang Viễn Viễn có chút đoán không ra ý tưởng của U Vô Mệnh.

Hắn trọng thương chưa lành, giờ phút này đi Thiên Đô?

"Ừ," U Vô Mệnh dịch dung một thương nhân ốm yếu bệnh tật, nói chuyện cũng hữu khí vô lực, "Đi giết Hoàng Phủ Tuấn đó."

Thế nhưng nói ra lời thì thập phần hung tàn.

"Chàng đao cũng còn chưa mang."

Cải trang giả dạng tiến vào Thiên Đô, tất nhiên là không thể mang theo binh khí.

U Vô Mệnh đắc ý cười: "Tiểu Tang Quả, ta cũng không phải là chỉ có đao mới lợi hại."

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, quả nhiên là, cuồng lại còn có thể cuồng hơn.

Tế điển thảo phạt U, Hoàng Phủ Tuấn không phái đặc sứ mà tự mình đi đến Thiên Đô. Hoàng Phủ châu ở vị trí cuối cùng phía Đông của Vân Cảnh, cách Thiên Đô một Tiểu Khương Châu, lại một Vân Châu, vạn dặm xa xôi.

Muốn giết Hoàng Phủ Tuấn thì bây giờ mới thật là cơ hội xuống tay tốt nhất. Chẳng qua tình trạng của U Vô Mệnh giờ phút này, thấy thế nào cũng không giống như cường giả có thể giết được Hoàng Phủ Tuấn.

Nàng bắt đầu có chút minh bạch tại sao hắn sẽ chết sớm khi tuổi còn xuân.

Hắn căn bản không kiên nhẫn dưỡng thương, chỉ cần không ngã xuống, liền lúc nào cũng áp bức thân thể của mình. Nếu cứ như vậy, căn bản không cần ai tới giết hắn, chính hắn cũng không sống được mấy năm.

Tang Viễn Viễn khe khẽ thở dài.

Muốn trị thương, phải đối diện với miệng vết thương, có đôi khi cần thiết phải xé mở nó, đem thịt hư thối cắt đi, sau khi đau đớn kịch liệt nhất qua đi, sẽ đoạt lại sinh cơ mới.

Miệng vết thương trong lòng cũng vậy.

.....

Thương nhân lên đường thì không cưỡi Vân Gian thú, mà ngồi xe đến.

Đoản Mệnh cực kỳ ủy khuất mà cùng bốn đầu Vân Gian thú kéo xe đi cùng một chỗ. Thật không có ánh mắt, đám súc sinh chưa được khai mở linh trí đó còn định bài xích thú mới như nó, bị nó thu thập một lúc sau, thành thành thật thật đi ở phía trước nó.

Nó giống như chó chăn cừu, kẽ răng ngậm một cây thảo tiên thật dài, đi sau chúng nó mặt, thỉnh thoảng nhìn chúng nó lên giọng kêu vài tiếng, cấm chúng nó lười biếng.

U Vô Mệnh tiến đến bên cạnh lỗ tai Tang Viễn Viễn, nhỏ giọng nói thầm: "Nàng có phải cũng cảm thấy, Đoản Mệnh nó thành tinh không?"

"Ờ....." Tang Viễn Viễn nói, "Chắc tại nó ở chung với chàng lâu quá rồi đó."

Tròng mắt đen nhánh của U Vô Mệnh đảo hai vòng, vẫn không phân

biệt được Tang Viễn Viễn có phải đang khen hắn hay không.

"U Vô Mệnh." Nàng bỗng nhiên liền tỏ ra một bộ ủy khuất, đáng thương gọi hắn.

Hắn ngẩn ra, hơi co con ngươi lại, nhìn chằm chằm nàng: "Ừ?"

"Chàng thật sự không thèm để ý thân thể của mình một chút nào sao?" Nàng hỏi.

Con ngươi hắn rút càng mãnh liệt hơn, trên mặt lại treo vẻ bất cần đời tươi cười: "Như thế nào, Tiểu Tang Quả lo lắng ta không thỏa mãn được nàng sao? Ha hả, nghĩ cái gì đâu không, đến lúc đó nàng chỉ có nước xin tha thôi, biết không?"

Nàng gục đầu xuống, hai giọt nước mắt lớn rơi 'bang' xuống: "Chàng bị thương nặng như vậy..... Ta thành thói quen mỗi ngày đều thích chàng, ta không dám nghĩ đến ngày nào đó, nếu trước mặt ta đã không còn bóng dáng....."

Hắn cực chậm, cực chậm đem đầu đưa tới bên kia.

Nàng nhẹ nhàng túm xiêm y hắn, tầm mắt dừng ở trên vai hắn, thấy độ cung phập phồng trên bờ vai của hắn lớn hơn một ít so với ngày thường.

Hô hấp cũng nặng hơn rất nhiều.

Nàng đã thành công kích hắn động cảm tình.

Thói quen mỗi ngày hôn môi, nói thích người, không chỉ có nàng.

Hắn cũng sẽ quen. Một khi đã quen, lại mất đi, liền sẽ không quen nữa, sẽ không có cách tiếp thu.

"Sẽ không có chuyện này xảy ra, Tiểu Tang Quả." Thanh âm sâu kín

của hắn bay ra, "Lúc ta chết sẽ không ném nàng lại."

Nàng đem khuôn mặt úp vào hắn trên lưng, hai tay nhẹ nhàng vòng lấy hắn.

"Tốt."

Trong lòng nàng âm thầm nghĩ, từ ' mang theo nàng cùng chết ' đến ' cùng nàng sống sót lâu dài ', chỉ sợ còn một con đường không ngắn phải đi.

Nhưng mà, nàng trước nay cũng không sợ hãi gian nan thử thách.

Hắn bỗng nhiên tránh người, bắt cánh tay nàng, xoay người, đem nàng từ trên lưng hắn lột xuống.

"Tiểu Tang Quả!" Hắn bắt được vai nàng, trừng mắt lên án, "Nàng làm ướt xiêm y ta rồi này!"

Hắn nâng ngón tay cái lên, lau thật mạnh nước mắt trên khoé mắt nàng, sau đó cong khóe miệng hỏi: "Nàng không phải lấy ta lau nước mũi chứ?"

Tang Viễn Viễn rất muốn cắn cho hắn hai cái.

"Vậy chàng đáp ứng ta đi, yêu quý mình hơn một chút. Bằng không ta lần sau toàn bộ lau lên người của chàng." Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ, cùng hắn cò kè mặc cả.

Lúc nàng nói nửa câu đầu, hắn theo bản năng muốn quay đầu trốn tránh, nhưng đến khi nghe xong nửa câu sau, hắn nhịn không được rũ đầu nở nụ cười.

Cười trong chốc lát, hắn thực có lệ mà ngẩng đầu nói với nàng: "Được được được."

Trong ánh mắt sáng lấp lánh. Bộ dạng nhưng không có biện pháp gì với nàng.

Tang Viễn Viễn cũng không muốn bức ép hắn quá, con nhím này quá mẫn cảm, hơi có gió thổi cỏ lay, hắn liền sẽ gắt gao cuộn người lại.

"Chúng ta đây cùng nhau tu luyện đi." Nàng cười ngâm ngâm nói.

U Vô Mệnh xuỳ cười: "Tiểu Tang Quả, nàng đang muốn lợi dụng ta đấy à!"

"Đúng rồi," nàng liếc hắn, "U Châu vương nhỏ mọn như vậy sao, cọ cọ cũng không cho?"

"Cọ đi cọ đi!" Hắn không kiên nhẫn nói, quay đầu đi, giấu ý cười trên khóe môi.

Hắn ném giày, ngồi xếp bằng, tức khắc nhập định.

Cao thủ như vậy, xác thật là không giống người thường.

Tang Viễn Viễn muốn nhập định, còn phải điều chỉnh hô hấp trước, bình ổn tâm trạng, chuẩn bị tinh thần. Có đôi khi giống như buổi tối ngủ mất ngủ vậy, lăn lộn nửa ngày cũng không nhập được định, cái loại khó chịu này thật sự ai thử qua mới biết.

Nhìn lại người ta xem!

Sau khi U Vô Mệnh nhập định, trong không khí liền bắt đầu tràn ngập nhàn nhạt mùi gỗ.

Tang Viễn Viễn cảm thấy, nếu người nam nhân này vẫn luôn ở bên cạnh nàng khi tu luyện, nàng chỉ cần nằm bên cạnh hắn ngủ thôi tu vi cũng nhất định có thể tạch tạch tăng lên vèo vèo.

Mộc linh uẩn thật sự là quá nồng đậm.

Quả nhiên, mấy em gái tìm bạn trai là học bá đều là những người thông minh nga.

Tang Viễn Viễn ngồi trong trong gian nồng đậm Mộc linh uẩn nhập định.

Nàng ngạc nhiên phát hiện, lần trước sau khi ngoài ý muốn cho U Vô Mệnh cái hoa hướng dương gì đó, l tu vi nàng không những không có hao tổn, ngược lại ẩn ẩn lại có dấu hiệu tấn giai!

Những đốm sáng màu xanh lục giữa không trung bắt đầu lộ ra mấy tia màu xanh hơn, giống như sương trắng bao trùm phía trên đang dần dần phiêu tán, chỉ là tạm thời còn chưa vững chắc, phút chốc tầng sương trắng kia liền sẽ một lần nữa quay trở về, đem kia mấy tia xanh đậm đó hoàn toàn che dấu.

Lốc xoáy kinh uẩn của U Vô Mệnh bao nàng lại.

Cứ tu hành kiểu này, không xa sẽ được không ít công to.

Nàng giống như chiếc thuyền hoa nhỏ trong con nước chảy xiết, bị bọc lại đẩy về phía trước, hình ảnh xuôi gió xuôi nước đã không đủ để hình dung tình huống giờ phút này. Nếu thật sự muốn nói, thì giống như bị gió lốc cuốn thẳng đến bờ thắng lợi ở đối diện.

Thực mau, sương trắng tiêu tán, tinh thần Tang Viễn Viễn chấn động, tiến vào tứ trọng thiên Linh Ẩn cảnh. Tâm nàng khẽ nhúc nhích, lập tức liền có một gốc hoa hướng dương lớn bằng lòng bàn tay nở rộ trên ngực U Vô Mệnh.

Đêm đó, khi lần đầu tiên triệu ra hoa hướng dương, nó mới bằng có đầu ngón tay.

Xem ra sau khi tu vi nàng tăng lên, cái đặc dị công năng này cũng

sẽ theo đó mà tấn giai.

Nàng cao hứng một lát, sau đó tiếp tục nắm chặt thời gian hấp thu linh uẩn.

Một mặt tiếp tục tu hành, một mặt lại hướng trên ngực U Vô Mệnh ném tới mười đóa hoa hướng dương, chậm rãi nhưng mọc lên rậm rạp hết cả bộ ngực hắn.

Những nhuỵ hoa to không ngừng chảy ra hàng dòng nước màu xanh lá nồng đậm, ào ạt ào ạt thấm vào ngực hắn, nhìn liền cảm thấy siêu cấp bổ dưỡng.

Càng khiến Tang Viễn Viễn giật mình chính là, chúng nó vậy mà lại phản ứng giống như hoa hướng dương thật sự, đi theo mặt trời trên đỉnh đầu, tuỳ theo thời gian trong ngày mà nhuỵ hoa chuyển động theo.

Khi chúng nó chuyển về phía tây, lập tức bất động.

Vì thế Tang Viễn Viễn biết trời đã vào đêm.

Đầu hoa hướng dương vẫn luôn hướng tới phía tây như vậy.

Qua thật lâu, nàng nhịn không được âm thầm nghĩ, chờ đến khi mặt trời mọc lên ở phương đông, có phải cái đám hoa hướng dương này sẽ ' bá ' một tiếng, lập tức tập thể quay đầu lại?!

Cái ý niệm này mới xuất hiện, nàng nhịn không được cười khục khịt ra tiếng, trạng thái nhập định bị đánh vỡ, mở mắt ra liền thấy được sườn mặt U Vô Mệnh.

Hắn dịch dung, đã không có dung nhan hoàn mỹ, nhưng kia khí chất cùng khí thế lại lập tức hiện ra trong tâm trí nàng.

Nàng nhịn không được nhìn m hắn thêm nhiều một chút.

Nàng vẫn luôn minh bạch, người thực sự tự tin thì chỉ giơ tay nhấc chân cũng sẽ có một loại mị lực vượt qua thường nhân.

Mà U Vô Mệnh, khí chất bên trong hắn lại không phải là loại biết thu liễm, lúc nào cũng chuẩn bị cùng toàn thế giới đồng quy vu tận, hủy diệt chi thế, nên toả ra đến mức tận cùng, như sắp sửa bốc cháy rồi tan biến cùng bọt biển, làm người cảm thấy tiếc hận đau lòng.

"U Vô Mệnh, chàng thật là đẹp mắt."

Nàng nhẹ nhàng mà tự nói.

Hắn bỗng nhiên liền mở mắt ra.

"Tiểu Tang Quả," hắn hỏi, "Nàng là đang câu dẫn ta, đúng không?"

Hắn vươn cánh tay, đem nàng túm lại gần hắn.

Trong miệng lẩm nhẩm lầm nhầm: "Cũng không nhìn xem dịch dung thành bộ dáng gì rồi, cứ mặt mũi xấu xí như vậy mà đi câu dẫn ta, có tác dụng sao."

Ngoài miệng thì ghét bỏ, thân thể lại thực tự giác rộng mở ôm ấp nàng.

Tang Viễn Viễn đang muốn nằm trên ngực hắn trước, bỗng nhiên thấy một tia ánh sáng mặt trời từ phía sau chiếu vào.

Động tác nàng lập tức dừng lại, khóe miệng nhấp vài cái.

Nàng nhớ tới đám hoa hướng dương trước ngực hắn. Lúc này chúng nó có phải đồng loạt nhất trí làm một động tác quay ngoắt đầu lại, đưa nhuỵ hoa như cái đĩa hướng về phía nàng không?

Một lời khó nói hết.....

U Vô Mệnh thấy nàng cứng đờ tại chỗ, lập tức nhíu mày nổi lên đôi mắt: "Tiểu Tang Quả! Hay là nàng ghét bỏ ta?!"

Hắn cũng dịch dung, cũng khó coi.

Hắn bực bội lên án: "Nàng là người nông cạn như vậy sao!"

Tang Viễn Viễn: "..... Đúng vậy, ta chính là thèm nhỏ dãi mỹ mạo kia của chàng thì thế nào ?."

Nghe vậy, U Vô Mệnh ôm bụng, cười đến cả người run lên.

Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu, mặt có vẻ kênh kênh, nói: "Thực hảo. Ít nhất nàng thích chính là con người của ta, mà không phải cái gì khác."

Nàng bình tĩnh nhìn hắn, bỗng nhiên cười cười, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà làm ta đau lòng lại là bản thân con người thật của chàng giấu trong thể xác đó, cho dù dịch dung ta cũng liếc mắt một cái là có thể nhận ra chàng."

Cái linh hồn cường đại, yếu ớt, mẫn cảm.

Thân hình U Vô Mệnh chấn động.

Thân thể mềm mại của nàng đã nhẹ nhàng nằm trước ngực hắn, mang theo nhiệt độ cơ thể khiến người ta buồn ngủ.

Hắn cực chậm, cực chậm xê dịch tầm mắt, dừng lại trên mái tóc đen và sau gáy của nàng.

Hắn có dự cảm điềm xấu, nếu là giờ phút này hắn không ra tay quyết đoán giết chết nữ nhân này, nàng nhất định sẽ làm cho hắn điên đảo khó có thể đoán trước. Nàng sẽ làm hắn hoàn hảo, thế giới an toàn của hắn sẽ bị phá thành mảnh nhỏ. Nàng sẽ đem hắn kéo

vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tay cùng thân thể của hắn đều đang run rẩy.

Hầu kết lăn lộn trên dưới.

"Tang Viễn Viễn....." Hắn nói giọng khàn khàn, "Nàng tốt nhất, cách ta xa một chút."

Đây là lần đầu tiên hắn gọi thẳng tên nàng.

Con ngươi hắn co chặt, từ trên xuống dưới trừng mắt nhìn nàng.

"Nàng, hiện tại, lập tức, đi. Nếu không, ta không biết sẽ làm ra sự tình gì với nàng." Thái dương hắn nổi lên gân xanh, lớp dịch dung đều không thể che dấu.

Nàng từ trong lòng ngực hắn ló đầu ra.

Một chút cũng không có sợ hãi, vẫn cười ngâm ngâm.

Ánh mắt ôn nhu như nước bao vây lấy hắn, nàng nói: "Ta đây cùng Đoản Mệnh ở gần đây dạo một vòng, nó nhất định cũng buồn muốn chết rồi."

Dứt lời, không đợi hắn phản ứng, liền đẩy cửa xe ra nhảy tới trên lưng Đoản Mệnh.

"Đoản Mệnh, chúng ta đi chơi!"

Đoản Mệnh đã sớm nghẹn đến muốn cào sứt móng.

Nó giống như mũi tên, chạy vèo trốn ra ngoài, chớp mắt liền chở Tang Viễn Viễn biến mất qua khỏi tầm mắt.

U Vô Mệnh gắt gao nhìn chằm chằm hai thân ảnh đã biến mất, sau

một lúc lâu, bỗng nhiên vô lực giơ lên năm ngón tay, đập trên mặt mình.

.....

"Đoản Mệnh à," Tang Viễn Viễn hạ thân thể, ôm cái cổ to xù xù lông của Đoản Mệnh, ghé vào tai nhọn của nó nói, "Chủ nhân của ngươi, thật sự quá khó chiều nha!"

"Hắn có bệnh!"

Nàng lớn tiếng lên án.

Đoản Mệnh âm thầm chấp nhận.

"Ngươi cảm thấy ta có thể trị được hắn không? Ta cảm thấy hơi phiêu ấy!"

Cuồng phong hù hụ thổi qua bên tai, tại sa mạc trống trải, Tang Viễn Viễn cảm giác được chính mình có chút phiêu.

"Ngươi nói ngươi với ta, như thế nào lại gặp gỡ thằng con nít xui xẻo vậy chứ! Mà dù cho là cái gia hoả như vậy chăng nữa, cũng rất làm người đau lòng —— Đoản Mệnh, ngươi chạy trốn nhanh như vậy, nếu là muốn chạy, ai cũng đuổi không kịp ngươi, nhưng ngươi lại nguyện ý đi theo hắn, có phải hay không? Hắn có cái gì tốt sao!"

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Trong tiểu thuyết, U Vô Mệnh trước khi chết, một đao chém vào đuôi của thú cưỡi, kêu nó biến.

Nó lại không biến mà là nhào vào hướng nữ đế quân bị trọng thương muốn cắn chết bà ta, kết quả bị Hoàng Phủ Tuấn đánh vào biển lửa.

"Đoản Mệnh....." Nàng bỗng nhiên thống thống khoái khoái mà khóc lên.

Vừa khóc vừa kêu: "Không cần chết. Đều không cần chết! Chúng ta đều sống thật tốt, được không? Ngươi đừng chết, U Vô Mệnh cũng đừng chết, ta cũng không chết, chúng ta cùng nhau sống sót thật tốt! Sống sót nha! Cùng nhau sống sót! Được không!"

Đoản Mệnh ngừng lại, cao cao ngẩng đầu, mở miệng.

"Âu ô ô ô ——"

Nó phát ra tiếng tru nửa sói nửa không phải sói.

Vân Gian thú đem nàng vững vàng từ trên lưng nó tụt xuống dưới, nó chuyển đầu, dùng mớ lông trắng mềm mại nhất trên trán nó ủi ủi mặt nàng, lau cái mặt cơ hồ đầy nước mũi nước mắt của nàng.

Tang Viễn Viễn: "....."

Lau xong, nó giống như bỗng nhiên ý thức được cái gì, một đôi đen bóng trợn lên không chớp, nhìn chằm chằm cái mũi nàng, biểu tình dần dần trở nên vô cùng ghét bỏ.

Tang Viễn Viễn: "U Vô Mệnh nói đúng, Đoản Mệnh, ngươi thật sự thành tinh rồi!"

Đi bộ trong chốc lát, một người một thú tung tăng trở lại đoàn xe.

U Vô Mệnh đã điều tiết tốt, hắn vén màn xe lên, lười biếng ngồi ở bên cửa sổ chờ nàng trở lại.

"Ngươi cho rằng có thể bắt cóc được Đoản Mệnh của ta sao Tiểu Tang Quả?" Vẻ mặt hắn ngạo kiều, "Nghĩ cũng đừng nghĩ! Bất kể chạy đến địa phương nào, nó đều sẽ trở về!"

"Ừ," nàng cưỡi trên lưng Đoản Mệnh, ngẩng khuôn mặt nhỏ hướng về phía hắn cười, "Ta cũng giống vậy, bất kể tới địa phương nào, đều nhất định sẽ trở về, trở lại cạnh chàng."

U Vô Mệnh kinh ngạc trong một cái chớp mắt, đột nhiên kéo màn xe lại.

Tang Viễn Viễn thực tri kỷ mà cho hắn chút thời gian để suy nghĩ lẳng lặng một mình.

Chờ đến khi nàng dùng cả tay lẫn chân bò lên trên xe, người nam nhân này đã khôi phục bộ dáng thong thả ung dung, hắn lười nhác dùng hai ngón tay xách theo một cái thau đồng, rót nước trà màu ngọc bích vào cái chén thanh ngọc nhỏ bên trong.

Hắn giật giật mí mắt, liếc nhìn nàng một cái, nói: "Biết đây là cái gì không?"

Không đợi nàng trả lời, hắn cười khẽ nói tiếp tục nói, "Nước nấm thuỷ linh hầm với Mộc linh cố ngọc tinh."

Nấm thuỷ linh Tang Viễn Viễn biết, đúng là bảo bối hắn đang vận chuyển về Thiên Đô đi ' bán ' , hàng cao cấp chứa rất nhiều tinh hoa thủy linh. Mộc linh cố ngọc tinh nàng cũng biết, đêm đó ở đế cung bị ám sát, nàng từng nghe Tang Bất Cận nói với Tang Thành Ấm, muốn từ trong tay Phong Châu vương Phong Bạch Loan đoạt lấy cho nàng dùng.

Nhất định cũng là bảo bối.

U Vô Mệnh liền hầm trà uống như vậy?

Phá của!

"Bên trong có thủy linh cùng mộc linh sao?" Nàng ngồi vào bên người hắn.

U Vô Mệnh nhìn ánh mắt nhìn ngốc tử nhìn nàng một cái: "Hầm thành canh, làm sao có thể còn linh uẩn? Uống chính là thưởng thức vị thôi, hiểu chưa?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Phá của x2!

Nàng thở dài, cầm lấy cái ly trên tay hắn nhấp một ngụm.

Quả nhiên, vị tuyệt hảo!

Vị có một chút giống mật ong đông lạnh, càng thêm thoải mái ngọt ngào lòng người.

"Nàng hôm nay có phải đã quên cái gì không?" U Vô Mệnh lạnh lùng hỏi.

Khi mặt trời mọc lên, hắn đem nàng đuổi ra ngoài.

Chưa kịp nói câu nói kia.

Nàng một bên rót trà, một bên hướng hắn cười: "Thích chàng giống y như ngày hôm qua!"

Thần sắc hắn nhàn nhạt, không chút để ý: "Hử? Dạo gần đây vì sao đều không có nhiều ?."

Tang Viễn Viễn: "....."

Là ai nói không hiếm lạ nhiều? Là ai? Ai!

Chương 33: Là vấn đề của ta

U Vô Mệnh một đường đi vào Đông Nam U Châu.

Nơi này, phía Nam giáp Khương Châu, Đông giáp Thiên Đô.

Khí hậu vô cùng khô ráo, phóng tầm mắt nhìn lại, nơi nơi toàn là cát vàng.

Đoàn thương nhân thì không thể đi nhanh như đi hành quân được, nếu tốc độ quá mức chói mắt, rất dễ bị người khác phát hiện điểm bất thường.

Cho nên chỉ có thể bò lếch từ từ trên cái sa mạc này.

Chậm rãi cọ mấy ngày, Tang Viễn Viễn thành công tiến vào lục trọng thiên Linh Ẩn cảnh. Hiện giờ, linh uẩn của nàng đã là màu xanh biếc giống như nhuyễn ngọc. Mỗi lần nhập định, nhìn xung quanh mình đang toả ra ánh sáng xinh đẹp đến mê hoặc đó, Tang Viễn Viễn đều có cảm giác bản thân mình sắp hoá thành pho tượng phỉ thuý giá trị liên thành.

Hoa hướng hoa đã có hai lá rất dài, luồng sáng xanh chảy ra từ nhuỵ hoa to tròn ngày nào giờ đã biến thành một loại vật chất như nước, là tinh chất từ hoa vô cùng quý trọng.

Nàng đem hoa trồng đầy lên người U Vô Mệnh, chỉ cần một khi nhập định, người nam nhân này liền sẽ bị nàng biến thành như một trái cầu hoa di động, chỉ có thể đại khái nhìn ra còn hình dáng người thôi.

Cho hắn hung dữ!

Ngày hôm nay, A Cổ ngày thường trầm mặc không lên tiếng bỗng bỗng nhiên đi tới bên ngoài thùng xe, cầu kiến U Vô Mệnh.

"Chủ quân, mười lăm dặm phía trước là nơi chôn cất ân công của thuộc hạ, thuộc hạ muốn qua thăm một chút, thắp cho ân công thêm mấy nén hương, bồi thêm mấy nắm đất, mong chủ quân ân chuẩn!"

Nơi đây cách đường biên giới U, Khương không đến trăm dặm. A Cổ cũng biết thỉnh cầu của mình dễ dàng cành mẹ đẻ cành con, trên gương mặt xương gầy tràn đầy hổ thẹn rối rắm.

Sau một lúc lâu, trong thùng xe truyền đến âm thanh nhàn nhạt của U Vô Mệnh: "Cùng đi."

Hắn đẩy cửa gỗ thùng xe ra, đứng trên càng xe.

Ngóng nhìn xa xa một lát l, hắn hướng về phía Tang Viễn Viễn vẫy vẫy tay.

"Này," hắn chỉ xa xa về phía Đông Nam, "Nàng đừng nhìn A Cổ hiện tại hùng hổ như vậy, hắn khi còn nhỏ chính là một phế vật, từ nhỏ lăn lộn trong bùn đất cho người khi dễ không biết bao nhiêu lần."

A Cổ gãi đầu, đứng một bên cười ngây ngô: "Chủ quân lại chê cười."

Tang Viễn Viễn chui ra khỏi thùng xe, nhón chân nhìn về phía Đông Nam.

Khoảng cách xa như vậy, chỉ có thể thấy một mảnh núi lùn lùn, giữa mấy ngọn núi là có rất nhiều màu xanh lục, tựa như những mảnh ốc đảo nhỏ trên sa mạc.

Nàng rất có hứng thú nhìn về phía A Cổ: "Nơi đó là cố hương của A Cổ tướng quân sao?"

A Cổ cẩn thận giương mắt nhìn nhìn U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh làm ra vẻ sao cả, nâng tay lên phẩy hai cái, nói thầm: "Nghe xong 800 thứ, lỗ tai đều món đóng kén rồi. Nói nhỏ một chút, đừng làm phiền đến ta."

Hắn quay trở về thùng xe.

A Cổ gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Ta uống say là hay lải nhải, lại còn ghét bỏ người khác không có tư cách nghe ta lẩm bẩm, mỗi lần trà dư tửu hậu liền không biết sinh ra cam đảm ở đâu, chạy đến trước mặt chủ quân lẩm bẩm....."

Tang Viễn Viễn cười khúc khích.

Nàng thực có thể tưởng tượng ra bộ dáng U Vô Mệnh muốn rút đao chém người.

A Cổ hắc hắc hắc cười, nói: "Kỳ thật chủ quân đối với người ngoài thì rất hung tàn, nhưng ta biết ngài sẽ không chém ta thật. À mà không đúng, thật ra là đã từng chém qua."

Hắn nâng tay lên, chỉ chỉ cái ót.

"Khi ta bảy tuổi, tự nhiên mắc một căn bệnh kỳ quái, nơi này bỗng mọc ra một cái đầu khác." Ánh mắt hắn hơi hơi ảm đạm, "Bị xem như quái vật, bị người ta ném xuống sông, may mắn có vị ân công đã cứu ta, còn dẫn ta theo trên người."

"Ân công là một tiên sinh dạy học. Từ khi thu dưỡng ta, rất nhiều học sinh đều không còn đến chỗ người học nữa. Ân công sống một mình, mang theo tiểu công tử mới hai tuổi, bởi vì chuyện của ta mà hại người bị mất thu nhập, ta thập phần áy náy."

Trong mắt A Cổ hơi long lanh như có nước, ánh mắt trở nên xa xăm: "Nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ gặp bất cứ ai như ân công. Quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc. Tiểu công tử cũng như là tiểu tiên đồng từ trên trời hạ phàm."

"Người trong thôn đánh ta, mắng ta, dùng cục đá chọi ta, ta liền trộm gà vịt nhà bọn họ, lấy rau bọn họ trồng làm đồ ăn cho mèo. Mỗi ngày ta đều ra sông bắt cá cho ân công cùng tiểu công tử bồi bổ thân mình. Mà vận khí của ta cũng đặc biệt quá tốt, tự nhiên có một ngày ngủ dậy, bỗng nhiên thấy mình đã tẩy gân phạt tủy, bước vào nhất trọng thiên Linh Ẩn cảnh."

"A....." Tang Viễn Viễn cảm thán, "Vậy thật đúng là tốt quá!"

Trên mặt A Cổ hiện lên một nụ cười: "Từ sau khi đó, ta liền có thể hấp thu Mộc linh uẩn. Hắc, ta nghĩ, đợi tu vi ta lên cao một chút, ta liền tòng quân trừ ma lập công, làm cho ân công hãnh diện! Để ân công cùng tiểu công tử có thể trải qua những ngày lành cơm ngon rượu say!"

Tang Viễn Viễn đột nhiên nhớ lời thỉnh cầu mới vừa rồi của A Cổ.

Đến nơi chôn cất của ân công, thêm nhang thêm đất.

"Ai ngờ," trên mặt A Cổ hiện lên nụ cười, "Những ngày như vậy chỉ được có ba năm ngắn ngủn. Sau khi mất đi hết thảy, ta đột nhiên mới hiểu ra, còn ngóng trông cái gì ngày lành chứ, có thể cùng ở bên cạnh ân công cùng tiểu công tử, bắt cá cho bọn họ ăn đã là những ngày tháng tốt nhất rồi!"

Trái tim Tang Viễn Viễn chợt căng thẳng.

Đôi mắt A Cổ dần dần đỏ lên: "Có một ngày, ân công đột nhiên bị bắt đi, tiểu công tử cũng bị mang đi. Ta đợi thật lâu thật lâu, chỉ chờ được một khối thi thể. Nói là mưu nghịch, thật buồn cười, một tiên

sinh dạy học phổ phổ thông thông, mưu được cái gì nghịch!"

"Ta biết mình không có năng lực báo thù, ta cũng không biết tiểu công tử ra như thế nào, hắn chỉ có năm tuổi thôi! Ta chỉ có thể cắn răng tồn tại, một bên hỏi thăm tin tức tiểu công tử, một bên liều mạng tu luyện. Mãi đến mười năm sau, ta thành công chờ được một cơ hội, chờ được kẻ thù đến Đông Giao Quốc Tự để ám sát....."

"Sau đó thì sao?" Tang Viễn Viễn thấy hắn nửa ngày không nói lời nào, nhịn không được hỏi tiếp.

"Sau đó, ta bị chủ quân chém đầu." Hắn gãi gãi đầu.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác mà nhìn hắn.

Không phải chứ, đang êm đẹp nói chuyện báo ân báo thù, như thế nào tự nhiên liền chuyển qua đề tài thần quái vậy.

Nàng chợt phản ứng lại, à cái đầu bị U Vô Mệnh chém rớt là cái đầu dư thừa kia —— cái đầu nhỏ làm A Cổ bị người ta xem như quái vật.

Nàng vẫn có chút không hiểu, nhỏ giọng hỏi: "Hay là người ngươi hành thích chính là..... Lão U vương?"

A Cổ gật gật đầu: "Đúng vậy, cũng do chuyện này nên mười năm trước liền gặp gỡ chủ quân, tuy nhiên không thể thành công."

Tang Viễn Viễn: "..... Sau đó ngươi liền theo U Vô Mệnh?"

"Đúng vậy!" A Cổ nghiêm túc gật đầu.

Tang Viễn Viễn sửa não mình. Mười năm trước, A Cổ hành thích lão U vương thất bại, theo U Vô Mệnh, 5 năm trước, U Vô Mệnh huyết tẩy tiệc đưa dâu muội muội hắn, cũng coi như là giúp A Cổ báo thù.....

U Vô Mệnh đã sớm có kế hoạch diệt môn gia tộc nhà hắn, cho nên mới sẽ đem người này, vốn có huyết hải thâm thù cùng lão U vương, thu vào dưới trướng.

Phong cách hai người kia tương ngộ thực sự quá quái đản ——

U Vô Mệnh: "Ngươi muốn hành thích cha ta?"

A Cổ: "Đúng!"

U Vô Mệnh: "Đi theo ta, ta mang ngươi đi giết cả nhà ta!

A Cổ: "Được!"

Tang Viễn Viễn cảm giác trước mắt tự nhiên hiện lên một màn sương mù.

Giọng nói của mẹ ruột U Vô Mệnh trong ký linh châu thật sự là rất giống giọng của nữ đế quân Khương Yến Cơ! Nếu nói mẹ đẻ của U Vô Mệnh là Khương Yến Cơ, hắn làm sao có thể biến thành thế tử của U Châu vương chứ?

Trên lưng U Vô Mệnh rốt cuộc lưng đeo bao nhiêu bí mật?

Nàng lắc đầu, không hề lo lắng nhiều.

"Sau này ngươi có tìm được vị tiểu công tử kia không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Ánh mắt A Cổ tối sầm lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Tiểu công tử nếu còn sống, nhất định sẽ giống như chủ quân, lớn lên thành một người tốt lại phong lưu xinh đẹp."

Nghe lời hắn vừa nói, trong đầu Tang Viễn Viễn bỗng nhiên hiện lên hình ảnh. Trong một thôn trang nhỏ yên tĩnh, một vị ngọc thụ tiểu tiên sinh mang theo đứa bé trai phấn điêu ngọc trác như búp bê sứ,

đi trên bờ đất dưới ánh hoàng hôn.

Bên cạnh còn có một thiếu niên mọc thêm một cái đầu nhỏ quái quái, hắn mang chút ngượng ngùng cùng kính ngưỡng ngóng nhìn đôi phụ tử như họa này.

Chỉ tiếc, bức họa xinh đẹp này đột nhiên đã bị người xé rách.

Mãi nói chuyện huyên thuyên, một tòa thôn trang đã xuất hiện trong tầm mắt.

A Cổ cũng không vào thôn mà là vòng đến một ngọn núi hoang nho nhỏ phía sau thôn, trong một góc hiu hắt, có môt phần mộ không chút nào thu hút.

"Vì là tội mưu nghịch, nên bia cũng không thể lập." Hai mắt A Cổ đỏ bừng, thắp hương ở trước mộ, "Ân công họ Minh, ta vĩnh viễn tạc dạ ghi tâm."

Hắn lạy vài cái, thấp thấp nói: "Ân công, A Cổ cả đời này sẽ không từ bỏ tìm kiếm tiểu công tử, ân công nếu trên trời có linh thiêng, mong người chỉ dẫn cho ta, để ta tìm được tiểu công tử, bảo hộ hắn cả đời bình an. Ân công, A Cổ hiện giờ đã không còn là tiểu phế vật lúc trước, A Cổ đã là Đại tướng quân rồi, đã có thể che chở cho tiểu công tử, để hắn mỗi ngày cơm ngon rượu say!"

Tang Viễn Viễn dễ dàng đồng cảm, hốc mắt đột nhiên ướt.

Nàng trở lại trong xe, phát hiện U Vô Mệnh cũng không tu luyện.

Hắn đường hoàng chính chính ngồi, ánh mắt có chút không có thần lắm, giống như xuyên thấu qua thùng xe ngóng nhìn phần mộ kia.

Phát hiện nàng trở về, hắn chậm rãi hạ đôi mắt đen, bỗng nhiên phụt cười lên tiếng.

"Tiểu Tang Quả, người khác viếng mộ mà nàng cũng khóc?! Có quan hệ gì với nàng đâu!"

Hắn vỗ đầu gối cười ha ha.

Tang Viễn Viễn tức giận quay đầu đi, hung hăng lau sạch nước mắt.

Dễ dàng đồng cảm làm cản xúc cô thật kỳ quái.

U Vô Mệnh thực vui vẻ đem nàng kéo vào trong lòng ngực.

"Được rồi, ta hiểu rồi, Tiểu Tang Quả là làm bằng nước." Hắn nói, "Khi nào ta chết, ta nhất định phải mang theo nàng, bằng không nàng mỗi ngày đều đến trước mộ ta mà khóc, ngày nào đó sẽ khóc trôi luôn mộ ta còn gì."

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, nhẹ nhàng tựa vào trong ngực hắn.

Thân thể hắn rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, nàng cũng không xác định là mấy bông hoa đó của mình đến tột cùng mang lại bao nhiêu tác dụng.

Nói cho cùng tu vi hai người chênh lệch thật sự là quá lớn. Nếu hắn có thể chuyên tâm nhập định chữa thương, so sánh với công phu mèo ba cẳng này của nàng, hiệu quả khẳng định là cách biệt một trời một vực.

"Chàng nói, A Cổ sẽ tìm được tiểu công tử kia không?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng khinh thường xuy một tiếng.

Nàng còn cảm khái: "Hiện giờ A Cổ đã là Đại tướng quân uy danh hiển hách, là người thứ nhất dưới trướng chàng, đứng đầu U Ảnh vệ đứng đầu. Nếu tiểu công tử còn sống thì tốt rồi, A Cổ nhất định có

thể bảo vệ hắn, để hắn bình an hạnh phúc mà vượt qua cả đời."

Hắn rũ mắt, nhìn chằm chằm nàng rồi liếc mắt một cái.

"Thật sao?" Hắn nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy."

Nàng khe khẽ thở dài. A Cổ đã đem những việc này lải nhải trước mặt U Vô Mệnh 800 lần rồi, nếu có thể tìm được, U Vô Mệnh khẳng định đã sớm giúp hắn đem người tìm tới.

Một cơ hội tốt để lung lạc nhân tâm như vậy, ai cũng sẽ không bỏ qua.

Tính theo ngày tháng, lúc cha con Minh gia bị bắt đi, U Vô Mệnh chỉ có bốn năm tuổi, thân thể lại kém, đang vật lộn ở quỷ môn quan, căn bản không có khả năng biết bên ngoài phát sinh một chuyện nhỏ như vậy.

U Vô Mệnh suy nghĩ trong chốc lát, ra lệnh cho đoàn thương nhân hướng thẳng về phía Nam, đi về giao giới của hai châu U, Khương.

"Nơi đó là Thiên Phong quan, của ta." Hắn chỉ vào một chỗ quan ải, đắc ý tràn đầy nói.

"Ừ, của ngươi." Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Cánh tay hắn chậm rãi dời về phía mặt Đông: "Đây là khe sâu."

"Khe sâu." Tang Viễn Viễn có chút mờ mịt không hiểu hắn muốn nói gì.

U Vô Mệnh nhảy xuống xe, đem nàng túm lên lưng Đoản Mệnh, mang theo nàng hướng về khe sâu hiểm trở đó mà lao đi.

Khe này rất hẹp , khó khăn lắm đủ chỗ cho một hai con Vân Gian thú từ từ xuyên qua. Hai bên tất cả đều là những tảng đá lớn đã phong hoá, có vết phong hóa còn lan cả lên mặt đất, phía trên đó lại toàn bộ là cát vàng, nhìn giống như đang giaacm lên màn sương mù đạo mạo màu vàng vậy.

Đoản Mệnh thực hiểu ý chủ nhân, không cần U Vô Mệnh phân phó, nó liền đi chậm lại, từ từ đi dạo về phía trước.

"Tiểu Tang Quả, có phải nàng ngây ngốc đi tin lời A Cổ nói không?"

Không đợi nàng trả lời, hắn nói thẳng: "Hắn ta tư chất như thế, dù cho không cần tẩy tủy dịch thì cũng phải có người tẩy gân phạt tủycho chứ đúng không."

"Ai?" Tang Viễn Viễn nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hắn.

"Khẳng định là có người giúp hắn !" U Vô Mệnh vui sướng căng hai khóe miệng, "Họ Minh không phải người thường, hiểu chưa? Nơi này, ngươi nhìn xem nơi này..... Thấy không đó?"

Hắn chỉ về phía trước.

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía trước thực đột ngột mà xuất hiện một khoảng đất bằng to trống trải, núi đá bị phong hóa hai bên giống như bị ai mài giũa, lõm vào một chỗ vòm hình cung. Nếu là từ chỗ cao nhìn xuống, sẽ thấy khe sâu này giống như là một cái dây nhỏ ở giữa có xỏ một hạt châu lớn.

Tang Viễn Viễn càng thêm sờ không tới não mình. Chuyện này với chuyện ân nhân của A Cổ có phải người thường hay không thì có quan hệ gì?

Nàng buồn bực nghiêng đầu nhìn về phía U Vô Mệnh.

Hắn cúi đầu nhìn lại nàng.

Trong một mảnh gió cát, có ánh mặt trời thẳng tắp dừng trên trán của nàng. Trên da thịt trơn bóng no đủ nổi lên một luồng ánh sáng mỏng tinh tế, hắn không biết ma xui quỷ khiến mà cúi đầu xuống mổ vào thái dương nàng một cái.

Sau khi ngẩn ra một chốc, hắn phát hiện nàng đang ngơ ngác mở cái miệng nhỏ ra, phảng phất so với trán càng thêm mê người.

Hắn vô ý thức gục đầu xuống.

Khi đôi môi chạm vào, khoảnh khắc vô cùng trìu mến, bỗng nhiên thân thể hắn chấn động, giống điện giật, co rút ngã ngửa về phía sau.

Tang Viễn Viễn thấy hắn mặt ' xoạt' một cái liền biến thành màu xanh lá, môi trắng bệch đến dọa người, mồ hôi to như hạt đậu lướt qua mặt hắn.

Con ngươi co rút lại đến mức nhìn không thể thấy, hàm răng vô ý thức nghiến trên môi, máu tươi bật ra.

Trong ánh mắt hắn là cả một cơn cuồng loạn, như sóng biển đen cuồn cuộn khi gió lốc tiến đến .

Hắn nâng một bàn tay lên, ôn ôn nhu nhu dừng ở nàng trên cổ nàng, nhẹ nhàng bóp trụ.

"Chết....."

Hắn phát ra tiếng lẩm bẩm vô ý thức, trên đôi môi đã bị hắn cắn nát, máu tươi chậm rãi trào ra, tràn theo khóe miệng chảy xuống.

Đoản Mệnh gấp đến độ bốn vó đều cào mạnh.

Đôi mắt U Vô Mệnh mở rất to, đen nhiều trắng ít, hắn ngẩng đầu,

gương mặt hơi loạng choạng một chút, tiến đến gần sát mặt nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm máu trên khóe môi, yêu dị đầy bệnh trạng mà nhìn nàng chăm chú.

Năm ngón tay đang dừng trên cổ nàng nhẹ nhàng run rẩy, theo thứ tự buông ra lại nắm lại, hô hấp của hắn trở nên thật nặng nề, khóe môi gợi lên tươi cười ẩn ẩn còn có hưng phấn, như kẻ săn mồi đã đưa hàm vào cổ con mồi, chờ mong dòng máu trào ra để thỏa mãn cơn khát lúc răng nhọn cắm vào.

Trong lòng Tang Viễn Viễn căng thẳng vô cùng.

Nàng nhìn ra được, lần này là hắn triệt triệt để để phát bệnh. Đáng sợ hơn so với bất cứ chuyện gì từng xảy ra trong dĩ vãng.

Giờ phút này không kịp suy nghĩ đến tiền căn hậu quả, nàng đón nhận tầm mắt vặn vẹo của hắn, tận lực làm cho ánh mắt cùng thanh âm của mình cũng ôn nhu, bình thản.

Nàng nhẹ nhàng dùng giọng nói như dỗ trẻ nhỏ nhẹ nhàng nói: "U Vô Mệnh, ta là Tiểu Tang Quả của chàng đây."

Thân thể U Vô Mệnh hơi quơ quơ.

"Tiểu..... Tang..... Quả." Hắn nghẹn ngào nói.

"Tiểu Tang Quả thích chàng." Nàng cong mặt lên, "Tiểu Tang Quả lục trọng thiên Linh Ẩn cảnh . Tiểu Tang Quả không hề có chút uy hiếp nào."

"Tiểu Tang Quả mỗi một ngày đều nói thích chàng, mỗi một ngày đều sẽ nhẹ nhàng hôn chàng." Nàng hướng về phía hắn cười.

"U Vô Mệnh, chàng nói mỗi một ngày đều phải có ' thích ' của ta, còn phải có ' hương vị ' của ta, chàng không nhớ rõ sao? Ta là Tiểu Tang Quả của chàng....."

Ánh mắt hắn lần thứ hai lay động.

"Tiểu Tang Quả."

Hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, cơn sóng lớn màu đen cuồn cuộn trong mắt hắn dần dần biến mất.

Thần trí thu hồi, hắn đột nhiên buông lỏng tay ra như bị bỏng.

Sau một lát, hắn cúi người, nâng cằm nàng lên, nhìn chằm chằm cổ nàng rồi ngó trái ngó phải, còn đưa miệng tới thổi phù phù vài cái cho nàng.

"Đau không?" Hắn hề hề hỏi.

Thật ra lúc nãy hắn còn chưa kịp dùng sức.

Nàng ủy khuất hỏi lại: "Chàng nói đi?"

"Nhất định đau lắm rồi," hắn ảo não nói, "Tiểu Tang Quả là làm bằng nước mà, vừa yếu đuối lại vừa mong manh, tùy tiện chạm vào cũng chịu không nổi."

Nàng giống như bị trọng thương, suy yếu rúc vào trước người hắn, nghe tim hắn đập như mưa rào, nàng nhẹ giọng hỏi: "Vì sao đột nhiên muốn giết ta, ta làm sai cái gì sao?"

Thân thể U Vô Mệnh cứng đờ, một lát sau, thanh âm trầm thấp bay ra: "Không có, là vấn đề của ta."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn lóe sáng.

"Nơi này không lẽ đã phát sinh ra chuyện gì đó không nên xảy ra?" Nàng tỉ mỉ hỏi.

Sau một lúc lâu, hắn nghẹn ngào ' ừ' một tiếng.

Nàng mềm mại dựa vào hắn, cố hết sức mà duỗi dài cổ, đủ đưa tới mặt hắn rồi in một nụ hôn nhợt nhạt lên khóe môi hắn.

Chợt, nàng trượt xuống dưới như mất hết khí lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ chết trong lòng ngực hắn.

Nàng nhẹ giọng nói: "Ta muốn luôn luôn ở cạnh chàng, tiêu diệt những kẻ thù đó, cùng người sống tốt, thật thật tốt."

Trong lòng U Vô Mệnh hồi hộp, hắn vuốt nhẹ mặt nàng, thật giống như một hài tử chân tay vụng về đang thật cẩn thận, sợ làm hư món món đồ chơi mà mình vô cùng âu yếm.

"Sợ chết đến như vậy sao ? Tồn tại thì có ý nghĩa gì?" Hắn nhanh chóng nhỏ giọng nói.

Nàng mím môi, nhẹ nhàng hỏi: "U Vô Mệnh, nếu ta đã chết, chàng có khóc không?"

Hắn do dự một lát, cứng đờ nói: "Sẽ không."

Hắn nhíu mày, nói: "Ta bắt mọi người chôn cùng nàng."

Tang Viễn Viễn: "....."

"Vậy còn chàng?" Nàng nói, "Vì cái gì chàng không theo ta?"

U Vô Mệnh không nói.

Tim hắn đập dần dần vững vàng.

Hắn chậm chạp mím lại đôi môi mỏng.

Sau một lúc lâu, khóe môi cong lên, hắn cười to ra tiếng: "Tiểu Tang

Quả! Nàng giả chết không giống một chút nào!"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái bệnh này là hoàn toàn không chữa khỏi.

Hắn nhìn nàng, cười giả nói: "Ta làm sao có thể thật sự thương nàng ?"

"Ừ, ta tin chàng sẽ không thương ta." Nàng ôn nhu cười, cúi thấp đầu xuống.

Hắn nhạy bén nhận thấy mất mát trong mắt nàng. Hắn biết nàng một chút cũng không tin. Hắn cũng biết, lời vừa rồi hắn nói ra ngay cả chính hắn cũng không tin.

Đáy lòng hắn bỗng hiện lên một tia đùa nghịch, kéo kéo môi nói: "Nàng ném một đống hoa lên người ta, ta còn chưa tính sổ với nàng nha!"

Nàng thực miễn cưỡng đón ý nói hùa mà nâng mắt, cười nói: "A, hóa ra chàng biết."

Ngay cả hoa mặt bự cũng không thể chọc nàng vui vẻ lên.

Đôi mắt đen của hắn vội vàng xoay hai vòng: "Tiểu Tang Quả, nàng có phải là ngốc tử hay không ấy ? Cái loại hoa mặt bự này qua hết ban đêm nó sẽ quay mặt về hướng Đông ngay, nàng ngay cả chuyện này cũng không biết à !! Ha ha! Tiểu Tang Quả, đứa nhỏ ba tuổi đều biết cái này!"

"Như vậy à....." Nàng nở nụ cười, đôi mắt cũng cong lên nhưng không giống ngày thường.

U Vô Mệnh thực khoa trương kêu lên: "Nàng có phải cho rằng, nàng có thể chỉ huy chút nó "rắc" một tiếng đồng loạt quay đầu, hù ta sợ chết , hử ?Ai nha ta rất sợ hãi nha!"

Hắn đây là vụng về mà ra sức dỗ nàng.

Nàng giơ mặt lên hướng về phía hắn lại cười cười.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm nàng, thấy nàng vẫn có chút khô héo, như là cánh hoa bị nước mưa đánh qua.

Hắn nhíu mày, giờ khắc này, trong lòng tao bạo dị thường nhưng lại không có ý muốn giết người một chút nào. Hắn lần đầu tiên ý thức được, phát bệnh sẽ mang đến một số chuyện làm hắn rất rất không thoải mái.

Trực giác nói cho hắn, giờ phút này cần thiết bán đứng một ít bí mật của mìnhmới có thể dỗ được nàng. Hắn phải làm cho nàng biết hắn thật sự không cố ý.

Tâm thái này là lần đầu tiên hắn được thể nghiệm, làm cả người hắn đều cảm giác rất kỳ quái, cũng không biết là do lạnh hay nóng mà thân thể hắn lại có một chút run.

U Vô Mệnh nhấp nhấp môi. Hắn kéo dây cương đi đến chỗ trống trải nhất, chỉ vào hai bên núi đá, ý bảo nàng xem.

"Xem, mấy cái này đều là dấu vết của cường giả đánh nhau này. Hắn không muốn liên lụy người trong thôn, liền thành thật đi theo những người đó rời đi thôn, tới nơi này mới bắt đầu đánh."

Tang Viễn Viễn biết, cái từ' hắn ' này nhất định lchỉ vị tiên sinh dạy học họ Minh kia, một cường giả ẩn thân ở nông thôn.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, chuyên chú nghe hắn nói, cả người thoạt nhìn hồi phục vài phần tinh thần.

U Vô Mệnh lén quan sát nàng, thấy nàng thả lỏng rất nhiều, khóe môi căng chặt của hắn cũng dần dần buông lỏng ra một ít.

"Thấy cái kia không ?" Hắn chỉ vào một chỗ núi đá vặn vẹo cực kỳ quái dị, "Dọn sơn đảo hải, là sát kỹ của Hoàng Phủ Tuấn."

Hoàng Phủ Tuấn?!

Đôi mắt Tang Viễn Viễn mở lớn hơn nữa. Người tóm được đôi phụ tử kia không phải là lão U vương, mà là Hoàng Phủ Tuấn?!

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười, chỉ hướng núi đá đối diện ao hãm: "Hoàng Phủ Tuấn thua, bày ra tuyệt chiêu tìm đường sống trong chỗ chết, vẫn đánh không lại họ Minh."

Ánh mắt đuổi theo ngón tay hắn, dưới sự chỉ dẫn của hắn,quan sát những dấu vết mở mở hợp hợp trên vách núi.

Tang Viễn Viễn dường như thật sự thấy được một hồi đại chiến kình thiên của hơn hai mươi năm trước.

"Vị Minh tiên sinh kia còn mang theo tiểu công tử năm tuổi nha!" Nàng nhẹ nhàng thở dài.

"Đúng vậy." U Vô Mệnh không chút nào để ý gật gật đầu, "Cho nên nàng cũng thấy Hoàng Phủ Tuấn có bao nhiêu 'đồ ăn'."

Cái từ 'đồ ăn' này là hắn mấy ngày trước học được từ miệng Tang Viễn Viễn, hiện tại đã dùng đến rất trôi chảy.

"Sau đó thì sao?" Trong ánh mắt Tang Viễn Viễn mang đầy ánh sáng tò mò.

"Sau đó hả ?" U Vô Mệnh cười cười, gân xanh ở thái dương thong thả nhảy lên.

Trong lòng Tang Viễn Viễn có linh cảm, nếu không phải hắn vừa nãy mới phát bệnh qua một lần, giờ phút này U Vô Mệnh nhất định sẽ phải phát bệnh.

May mắn giờ phút khó khăn đã qua.

"Sau lại có một nữ nhân tới." Hắn liếc nàng, "Khương Nhạn Cơ."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng, ý niệm trong đầu còn chưa kịp chuyển qua một vòng, sống lưng đã bắt đầu phát lạnh từng trận.

"Chỉ là phế sài bởi vì đã sinh hài tử mà vô pháp tu luyện." Trong ánh mắt U Vô Mệnh thấm ra một ánh sáng lạnh băng như rắn độc, "Chính là một phế sài như vậy đó."

Hắn nhẹ nhàng cười rộ lên, lôi kéo nàng, đi nhanh về phía trước.

"Đây, chính là nơi này." Hắn dùng cằm chỉ chỉ phía trước, "Nàng có thể tưởng tượng ra bộ dáng Khương Nhạn Cơ khóc đến giống người điên không? Làm bộ làm tịch, nhào lên trước che chở cho phụ tử bọn họ, nói là tìm bọn họ thật lâu thật lâu, bà ta nói bà ta nhớ hài tử của mình, nhớ đến sắp phát điên rồi! Liền dễ dàng như vậy lừa được họ Minh, ngay lúc hôn môi hạ độc hắn."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên như ai bóp lấy. Cho nên mới vừa rồi, hắn ở chỗ này hôn môi nàng khi, mới đột nhiên phát bệnh.

Nàng ách thanh hỏi: "Minh tiên sinh cùng..... Tiểu công tử, cứ bị bắt như vậy sao?"

Nàng đã biết kết cục từ trong miệng A Cổ. Minh tiên sinh, đã chết.

"Đúng vậy." U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười rộ lên, "Cho nên Tiểu Tang Quả, nàng nói mỹ nhân kế có bao nhiêu đáng sợ."

Hắn khinh phiêu phiêu đi thẳng tới phía trước.

Nàng ngóng theo bóng dáng hắn, chỉ cảm thấy cả người rét run.

"U Vô Mệnh." Nàng kêu.

Hắn dừng bước, không quay đầu lại.

Nàng gian nan hỏi: "Chàng..... Chàng chính là....."

U Vô Mệnh quay đầu lại, trong đôi mắt đen nhánh đang bốc cháy hai ngọn lửa bừng bừng.

Khóe môi hắn nhếch lên nở một nụ cười như Tu La, thanh âm khàn khàn ——

"Ta chính là tiểu công tử kia a."

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy thế giới quanh mình bỗng nhiên trở nên yên tĩnh không tiếng động.

"Tiểu Tang Quả," hắn đến gần một bước, "Nànglại biết thêm một bí mật nữa của ta. Cái thế gian này, chỉ có một mình nàng biết nga."

Hắn cười còn ấm áp hơn cả gió xuân.

Chương 34: Cam tâm chết vì ngươi

U Vô Mệnh mỉm cười đi đến gần, giống Diêm La mặt cười.

Là cái loại tươi cười của tên biến thái trước khi giết người trong TV hay chiếu.

"Thế gian, chỉ có một mình nàng biết bí mật của ta....."

Chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật? Tang Viễn Viễn theo bản năng muốn lui về phía sau.

Nàng dùng toàn bộ ý chí cưỡng chế kinh sợ trong lòng, bước ra một bước đón U Vô Mệnh.

"Đúng vậy," nàng nâng gương mặt tươi cười, "Thật vinh hạnh nha, ta lại biết thêm một bí mật của chàng. Ngay cả A Cổ cũng không biết sao?"

"Hắn đương nhiên không biết." U Vô Mệnh nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của nàng, "Tiểu Tang Quả, nàng rõ ràng ở sợ hãi, vì sao không lui về phía sau?"

Nàng không những không lui, càng lập tức nhào vào trong lòng ngực hắn.

Trong nháy mắt, nàng có ảo giác rất rõ ràng —— hắn và nàng là nam châm cùng cực, lúc nàng nhào về phía hắn giống như phải chống lại một sức đẩy rất cường đại.

Nàng gắt gao ôm eo hắn, đem mặt chôn trong ngực hắn.

"Ta nói rồi ta sẽ theo chàng." Nàng run giọng nói, "Theo xuống địa ngục còn không sợ, huống chi kẻ hèn Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn."

U Vô Mệnh rõ ràng ngẩn ra: "Tiểu Tang Quả, ta nói sợ, không phải nói thứ khác. Nàng—— không sợ ta sao."

"Vì cái gì phải sợ chàng?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, "Chàng vốn dĩ là người tốt..... Là những người xấu đó hại phụ tử chàng, các người lại không làm sai chuyện gì, ta vì sao phải sợ chàng?"

Trong ánh mắt nàng đang rơi lệ.

"A....." U Vô Mệnh thở dài, "Đúng rồi, nàng còn đứng trước mộ họ Minh khóc mà. Tiểu Tang Quả, nàng thật đúng là đứa nhỏ kỳ quái. Chúng ta sống hay chết có can hệ gì đến nàng?"

"Ta đau lòng." Nàng nức nở, thấp giọng nói, "Ta lúc trước nghĩ, nếu tiểu công tử còn sống thì tốt rồi, A Cổ chắc chắn bảo hộ hắn cả đời bình an hỉ nhạc. Không nghĩ tới lại là chàng."

Nàng gắt gao vòng lấy thân thể hắn, ngẩng đầu lên, hôn lên cái cằm kiêu ngạo hoàn mỹ của hắn, lẩm bẩm nói: "Ta sẽ cố gắng tu luyện, cùng chàng giết sạch những kẻ thù địch đó."

"Đúng vậy, giết sạch bọn họ." U Vô Mệnh thấp giọng cười rộ lên.

Ánh mắt nàng chần chờ rơi xuống trên mặt hắn: "Nhưng mà, chàng làm sao giấu diếm được mọi người, biến thành thế tử U Châu vương vậy?"

U Vô Mệnh nhìn chằm chằm nàng một lát, đột nhiên cười: "Bí mật này, ta muốn nàng dùng thân thể tới trao đổi."

Tang Viễn Viễn đỏ mặt.

U Vô Mệnh cười ha hả, ôm lấy nàng, lướt về trên lưng Đoản Mệnh, xả dây cương mang theo nàng về lại với đội thương nhân bên ngoài khe sâu.

Một canh giờ lúc sau, bọn họ rốt cuộc đã đến Thiên Đô.

Đãi ngộ của thương nhân cùng vương tộc không giống nhau, cả đoàn người ở ngoài thành xếp hàng suốt một ngày mới chờ được cơ hội vào thành.

Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi một lúc, mọi người bước lên mặt đường bằng mã não trắng, tiến vào chợ mậu dịch.

U Vô Mệnh thu được tin tức Hoàng Phủ Tuấn vẫn đang ở đế cung, sau ba ngày mới rời kinh về Đông Châu. Phía Đông chiến sự liên miên, hắn cũng khó khăn lắm mới rút ra được rút cơ hội đến Thiên Đô theo Khương Nhạn Cơ mấy ngày.

Đương nhiên cũng không thể nói vậy với bên ngoài, Đông Châu vương chỉ là có chuyện quân tình quan trọng cần cùng đế quân thương nghị.

"Tiểu Tang Quả, đi dạo phố đi!" U Vô Mệnh vui sướng bắt lấy cánh tay Tang Viễn Viễn, đem nàng kéo xuống xe, "Nàng khẳng định không mang theo phù dung chi, có phải thế không!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn đắc ý cười nói: "Ta biết ngay mà, nàng thật không có chút tự giác!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng lúc này tâm rất mệt, cũng rất loạn.

Hắn kéo nàng, tìm được một cửa hàng của Bạch Châu , mua tới mười hộp phù dung chi, dùng một tay nải nhỏ chứa rồi đeo ở bên người.

"Đáng tiếc nhạc phụ đã về Tang Châu rồi." Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Nếu không, có thể tìm hắn thảo một tờ hôn thú, thành thân ngay tại chỗ."

Tang Viễn Viễn: "Thật ra nữ hài tử nào cũng rất khao khát có hôn lễ thật long trọng, thật sự."

"Không không không, ta biết Tiểu Tang Quả không phải là người tục tằng như vậy." Hắn ôm lấy bả vai nàng.

"Ngại quá, ta đây chính là người tục tằng như vậy đó."

"Xuy," hắn cười sáng lạn, "Tục nhân không thể có ánh mắt như thế này. Đi coi trọng ta."

Nàng đem đầu hất qua bên kia.

Thật ra nàng cũng chả có chờ mong cái hôn lễ gì. Nàng cùng U Vô Mệnh lại không phải là yêu đương bình thường rồi kết hôn, nàng đây là đem đầu mình ra chơi với rắn độc trên tay, làm gì còn có loại tâm tư của tiểu nữ nhi?

Vẫn luôn nói thành thân, nhưng mà cũng chỉ là kế hoãn binh thôi. Nàng chỉ là chưa chuẩn bị sẵn sàng cùng hắn phát sinh quan hệ quá thân mật.

Nàng lặng lẽ thở dài, tầm mắt xẹt qua tay nải phù dung chi hắn đeo sau lưng, cảm giác hai chân có chút nhũn ra.

Đi qua một đường phố được xay bằng kim trang ngọc, Tang Viễn Viễn bỗng nhiên dừng chân lại.

Nàng thấy một thân ảnh thực quen mắt.

Mang mũ có rèm, dưới màn lụa có thể nhìn thấy nửa cái mặt nạ bằng kim loại.

Mộng Vô Ưu? Nàng ta làm sao lại ở chỗ này?

Tang Viễn Viễn nhất thời cảm thấy phảng phất giống như cách một thế hệ. Lần cuối cùng nghe thấy tin tức của nữ tử này là Hàn Thiếu Lăng phát tâm tàn nhẫn, kêu người phá huỷ dung nhan nàng ta, chỉ lấy nàng ta làm công cụ giải độc.

Hay là nàng ta rốt cuộc đã hiểu ra, thoát khỏi vị trí bên cạnh Hàn Thiếu Lăng?

Nhưng mà Hàn Thiếu Lăng trúng phải tình độc, làm sao có thể đơn giản thả nàng ta đi được?

Tầm mắt Tang Viễn Viễn vừa chuyển liền thấy bên người Mộng Vô Ưu có mấy thân vệ của Hàn Thiếu Lăng đi theo, đoàn người vội vàng đuổi theo bên cạnh một nam tử đang thất hồn lạc phách không ngừng nói cái gì đó.

Đi chưa được mấy bước, nam tử bất đắc dĩ phải đi theo Mộng Vô Ưu, vào một gian trà lâu trang trí cổ điển.

Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm đống dây thường xuyên bò đầy trên tường trà lâu thất thần một chút, quay đầu nhìn U Vô Mệnh nói: "Ta mệt mỏi, ở chỗ này uống trà chút được không? Trên người của chàng còn có tiền không?"

U Vô Mệnh cười ha ha: "Nếu Tiểu Tang Quả nhìn trúng cái gian trà lâu này, ta mua nó cho nàng."

Nàng kéo cánh tay hắn tiến vào trà lâu, bao một sương phòng ưu

nhã kế bên gian cổ điển, chậm rãi nấu nước châm trà.

Dây thường xuân leo trên song cửa sổ gỗ khắc hoa lay động, Tang Viễn Viễn mau chóng liền bắt được giọng của Mộng Vô Ưu.

—— "Giúp đỡ, cứu Hàn Châu vương được không? Ngươi biết không, hắn là một đại anh hùng, vì giết chết một cái kẻ rất xấu rất xấu mới bị trọng thương. Hắn sẽ chết, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm để một vị anh hùng như vậy chết đi sao? Nếu hắn xảy ra chuyện, hàng trăm triệu bá tánh của Hàn Châu sẽ trôi giạt khắp nơi!"

Trong lòng Tang Viễn Viễn vừa động. Hàn Thiếu Lăng sắp chết? Không nghĩ tới một kích kia của U Vô Mệnh làm hắn ta bị nội thương nặng đến như vậy sao? Mộng Vô Ưu đây là chạy tới Thiên Đô vì Hàn Thiếu Lăng tìm thầy trị bệnh? Hay là vị nam tử nghèo túng này thực ra lại là diệu thủ thần y nào đó?

Thanh âm Mộng Vô Ưu vừa vội vàng vừa lo lắng làm Tang Viễn Viễn cảm thấy ê cả răng.

Nàng từng tận mắt chứng kiến sự tình giữa Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu kia, Hàn Thiếu Lăng đối xử với Mộng Vô Ưu thật là tra đến không biên giới, trước mặt nàng ta lại bày tỏ tình yêu điên cuồng với một nữ tử khác, còn đem mặt nạ đính vào trên mặt nàng ta, phi thường ngược thân ngược tâm.

Dù như vậy, Mộng Vô Ưu còn có thể lòng nóng như lửa đốt mà thay hắn tìm thầy trị bệnh hỏi dược được?

Không hổ là vai chính chuẩn mực trong ngược văn tra nam tiện nữ.

Chờ đợi trong chốc lát, rốt cuộc có một tiếng khó nghe như vịt đực truyền vào trong tai.

—— "Ngươi nói với ta những lời này thì có ích lợi gì! Ta lại không phải y giả, có bệnh phải đi xem thầy lang nha tiểu cô nương. Được

rồi được rồi, ngươi vừa rồi nói chỉ cần vào uống ly trà liền cho ta một thỏi vàng, đưa đây!"

—— "Ta biết ngươi là tộc nhân của Minh tộc. Ngươi muốn cứu là có thể cứu." Mộng Vô Ưu nói thẳng vào vấn đề.

Trong nháy mắt thật yên tĩnh.

—— "Ha! Ha ha ha ha ha! Ngươi điên rồi tiểu cô nương à! Nào có ai như ngươi vậy, ở trên phố tùy tiện kéo một người, rồi nói người ta là tam tà! Ngươi bị bệnh à!" Ngữ khí của nam nhân rõ ràng không xong.

—— "Thê tử của ngươi đã nói hết cho ta! Ninh Hồng Tài, ngươi say mê đánh bạc, đem tiền thuốc của hài tử đều thua hết, ngươi biết thê tử của ngươi có bao nhiêu sốt ruột không? Nàng ta vốn là muốn đem tin tức này bán cho đế cung, may mắn bị ta ngăn lại. Nếu không như thế, giờ phút này ngươi đã sớm bị bắt đi!" Mộng Vô Ưu nói.

—— "Không, không có khả năng! Mạnh Nương sao có thể bán đứng ta! Ta, ta bài bạc là vì kiếm càng nhiều tiền cho hài tử chữa bệnh mà! Ta cũng không nghĩ thua, ta cũng không nghĩ thua mà....." Nam nhân khóc lên.

—— "Ninh Hồng Tài, ngươi ba mươi mấy, việc đứng đắn thì tìm không thấy, suốt ngày chơi bời lêu lổng chỉ biết đánh cược, ngươi sống như vậy có ý nghĩa sao? Ngươi hy sinh bản thân mình cứu sống Hàn Châu vương, thuận tiện còn có thể cứu luôn hài tử của ngươi, tại sao lại không làm?" Mộng Vô Ưu nôn nóng khuyên bảo.

—— "Mạng của Hàn Châu vương là mạng, mạng ta thì không phải mạng sao? A?!" Giọng vịt đực lại khóc.

—— "Còn có hài tử ngươi mà, hài tử ngươi không có tiền chữa bệnh sẽ chết đó! Một mạng này của ngươi có thể đổi lấy mạng của hai

người, đây là việc thật tốt nha! Chỉ cần ngươi đáp ứng cứu Hàn Châu vương, ta bảo đảm hài tử ngươi sẽ được chữa trị tốt nhất!" Mộng Vô Ưu nói như đồng cảm cực kỳ.

Nam nhân ô ô khóc lên, hơn nửa ngày, mới dần dần ngưng tiếng khóc.

—— "Được, được thôi. Đem tiền đưa cho ta, ta đưa trở về, cùng bọn họ nói lời vĩnh biệt, sau đó liền đi theo ngươi." Ninh Hồng Tài thỏa hiệp.

—— "Hàn Thập Nhị, ngươi mang theo tiền đi theo hắn một chuyến!" Thanh âm Mộng Vô Ưu vui sướng đến giống một con chim nhỏ.

Ninh Hồng Tài rời khỏi trà lâu.

Tang Viễn Viễn nhíu mày, suy nghĩ nửa ngày, nhớ không nổi Minh tộc là cái cái dạng chủng tộc gì.

Tam tà bị quét sạch hơn ngàn năm hơn, thế gian sớm đã không còn mấy. Ở trong sách viết cũng có người thuộc tam tà, chính là Mộng Vô Ưu thuộc Tình tộc, cùng với một nữ tử Vu tộc mấy năm sau mê hoặc Hàn Thiếu Lăng.

Minh tộc căn bản không xứng có được tên họ.

"U Vô Mệnh," nàng hỏi, "Chàng biết....."

Vừa nhấc đầu, lại thấy trong mắt nam nhân này trong mắt sớm đã châm hai tia ám hỏa, thực không vui mà nhìn chằm chằm nàng.

"Tiểu Tang Quả, nàng có tâm sự suy nghĩ gì?"

"Chàng biết Minh tộc không?"

U Vô Mệnh rõ ràng ngẩn ra: "Nàng suy nghĩ cái này?"

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

"Biết a, như thế nào lại không biết." Hắn nghiêng mắt cười, khinh phiêu phiêu mà nói, "Hai tộc khác là bởi vì quá xấu mà bị tiêu diệt, riêng Minh tộc bởi vì quá tốt cho tới bây giờ đã chết sạch."

Quá tốt? Tang Viễn Viễn liên tưởng đến đoạn đối thoại mới vừa rồi của Mộng Vô Ưu cùng Ninh Hồng Tài, trong lòng liền hiểu rõ.

Đây là một chủng tộc kỳ dị có thể dùng chính mạng của mình để đổi lấy mạng người khác. Đừng nói là ở cái thế giới cường giả vi tôn theo chế độ nửa nô lệ này, cho dù ngay cả ở thời hiện đại dân chủ hoà bình đi nữa, một chủng tọc có dị năng kiểu này cũng trốn không khỏi số phận đi đổi mạng cho các cấp quyền quý.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh kề sát vào chút, "Nàng biết không, khi tộc nhân Minh tộc đem tánh mạng cho người khác, thì cả một thân tu vi cũng sẽ đưa hết cho người kia luôn."

"A!" Tang Viễn Viễn hít vào một ngụm khí lạnh, "Vậy chẳng phải càng làm người mơ ước!"

"Đúng vậy," U Vô Mệnh lạnh giọng nói, "Cho nên sống cũng chả thể vui vẻ gì. Còn phải bị đội cho cái mũ tà tộc."

Trong lòng nàng bỗng nhiên dâng lên chút khổ sở: "Hoài bích có tội."

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng: "Tiểu Tang Quả, nàng lại thay cổ nhân sầu sao?"

"Không phải cổ nhân, mới cách vách có một người nè."

Nàng đem sự tình mới vừa nghe được nói lại một lần nữa từ đầu chí cuối —— Mộng Vô Ưu mang theo thân vệ của Hàn Thiếu Lăng, vừa

mới tại trong trà lâu này thuyết phục một tộc nhân lưu lạc của Minh tộc đổi mạng để cứu Hàn Thiếu Lăng đang trọng thương hấp hối.

"Vậy à?" U Vô Mệnh vui sướng nhướng mày, "Hàn Thiếu Lăng sắp chết? A, hôm đó ta mới chỉ sử bảy phần sức lực thôi đó, nếu sớm biết hắn yếu nhớt như vậy, ta liền dùng tám phần sức lực, chẳng phải là đã có thể chém hắn trên chiến trường luôn không!"

Tang Viễn Viễn: "....." Nổ, dùng sức nổ đi. Tốt nhất khi nổ thì đừng có hộc máu nha.

"Nếu lần trước chưa thể đưa hắn xuống được," U Vô Mệnh cúi đầu, âm âm nở nụ cười, "Lần này, ta phải cung kính tiễn đi mới được."

Nhìn U Vô Mệnh tràn đầy tự tin, trong đầu Tang Viễn Viễn bỗng nhiên có một ánh sáng chợt lóe lên.

Nàng cảm giác được, các manh mối chậm rãi kết nối lại với nhau.

Ánh mắt nàng dần dần chìm xuống.

Nữ đế Khương Nhạn Cơ là người đã sinh hài tử, bà ta không thể tu hành cũng không có tu vi. Bà ta cùng Hoàng Phủ Tuấn trong khe sâu kia ám toán Minh tiên sinh, đem phụ tử hai người bắt đi.

Lại sau lại, Minh tiên sinh đã chết, Khương Nhạn Cơ lại một bước bước lên con đường thông thiên, biến thành nữ nhân tối cao vô thượng ở Vân Cảnh mười tám châu.

Cho nên, một thân tuyệt thế tu vi của Khương Nhạn Cơ kia ..... là từ trên người Minh tiên sinh đoạt tới!

Minh tiên sinh, Minh, Minh.

Hắn là Minh tộc!

Tang Viễn Viễn đột nhiên rùng mình một cái.

Trong đầu, đột ngột hiện lên câu nói khi lần đầu tiên gặp mặt U Vô Mệnh, hắn ý vị thâm trường nhìn nàng nói qua ——

"Tang vương nữ. Ở chỗ của ta, quy củ là như vậy. Một mạng đổi một mạng. Rất đơn giản, quá công bằng đúng không? Ngươi thích không?"

Một mạng đổi một mạng.

Khó trách, ngữ khí hắn lại kỳ quái như vậy.

Hắn là tiểu công tử kia, hắn là cốt nhục của Minh tiên sinh cùng Khương Nhạn Cơ. Hắn cũng là Minh tộc!

U Vô Mệnh đã nhận ra thần sắc Tang Viễn Viễn đang biến hóa.

Hắn cuối sát lại, đưa bàn tay lạnh băng băng đặt lên má nàng.

"Tiểu Tang Quả, nàng có phải lại phát hiện một bí mật nữa của ta?"

Thân hình cao dài của hắn cúi qua khỏi bàn trà, khuôn mặt của hắn áp sát khuôn mặt của nàng, hô hấp của hai người quấn vào nhau, thanh âm của hắn trầm thấp mị hoặc.

"Muốn tu vi của ta sao? Mê hoặc ta, làm ta cam tâm vì nàng mà chết. Mạng của ta, hết thảy của ta đều là của nàng. Tiểu Tang Quả, nàng có muốn không? Hử?"

Tang Viễn Viễn ngước mắt, nhìn thẳng vào trong mắt hắn.

Con ngươi đen nhánh như biển sâu, nguy hiểm đến cực điểm, đáy mắt phảng phất có đóm sáng u ám lập loè xoay tròn.

Đây là sức mạnh của huyết mạch Vu tộc!

Đã một lần ở gần bên hố tế người sống ngày đó, nàng bị ảnh hưởng của huyết khí, trong lòng bấn loạn nên đã bị mắc mưu. Sau này lại tận mắt nhìn thấy Song Nhi thi triển hoặc thuật này với hắn, trong tiềm thức của nàng luôn sẵn sàng dựng phòng tuyến —— tựa như sau khi bị virus xâm lấn sẽ sinh ra kháng thể vậy.

Nàng có phòng bị, hơn nữa giờ phút này tâm thần trấn định, cho nên cũng không bị mê hoặc.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn. Hắn đã là Minh tộc, lại là Vu tộc.....

Dưới bề ngoài tàn nhẫn điên cuồng lại là cất giấu bí mật như vậy. Hắn chính là Đường Tăng hành tẩu với bề ngoài yêu ma quỷ quái nhưng bên trong thật cẩn thận giấu một lớp áo cà sa.

Trong nháy mắt này, Tang Viễn Viễn ngắn ngủi nhìn thấy yếu ớt trong đáy mắt của hắn. Nhìn như kẻ hung tàn nhất, kỳ thật, hắn cũng là đáng cược, được ăn cả ngã về không.

Nếu liền nàng cũng là một nữ yêu quái mơ ước hắn, như vậy hắn nhất định sẽ giống như trong sách viết, vứt bỏ nhân tính, nghĩa vô phản cố mà bước vào vực sâu không quay đầu lại.

Trong lòng nàng bỗng nhiên hiện lên sự thương xót.

Nàng chậm rãi đưa mặt lên, nhẹ nhàng hôn đôi môi yếu ớt cô độc của hắn.

Nàng lần đầu tiên chủ động lướt qua đầu môi mềm đưa lưỡi vào miệng hắn.

Hắn cứng đờ né tránh.

Nàng từng bước áp bức.

Hô hấp của hắn ngừng lại, mở to hai mắt, ánh sáng u ám trong mắt biến mất, thân thể không tự giác mà nhẹ nhàng run rẩy.

Nàng là..là..... làm cái gì!

Hắn theo bản năng định quay ra sau chạy trốn, sau cổ lại không biết khi nào bị nàng ôm lấy.

Mùi hương hoa quả mới mẻ mềm mại luẩn quẩn trong miệng hắn, hình như có một chút đinh hương mát lạnh kỳ dị, phảng phất cào tới đáy lòng hắn, mang cho hắn một cảm giác chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Trong nháy mắt này, hắn cảm thấy mình giống như cũng bị trúng độc, toàn thân, một tia sức lực cũng không lấy ra được.

Thời gian mỹ diệu cũng trôi qua.

Nữ tử hai mắt mê mang thối lui một chút, gương mặt nàng hồng hồng, hơi thở phì phò, đem trán để lên cằm hắn.

Hắn vẫn còn cương cứng thân thể, vẫn không nhúc nhích.

"Nhiều thứ như vậy, còn chưa dạy cho chàng được gì hết sao?" Nàng ngẩng mặt lên, dẩu đôi môi hồng nhuận dỗi hắn.

U Vô Mệnh đột nhiên hít vào một hơi, mồm mở to thở hổn hển.

Hắn lúc này mới phát hiện, mình đang bị ngộp thở, phổi căng ra muốn vỡ rồi.

Sau một lúc lâu, hắn oán hận nhìn chằm chằm nàng, nói: "Tiểu Tang Quả nàng xong rồi. Nàng cho rằng ta sẽ còn bỏ qua cho nàng sao."

Nàng ngượng ngùng cười cười: "U Vô Mệnh, chàng thật sự chỉ muốn mỗi ta thôi à ? Còn cả Tang Châu sau lưng ta thì như thế nào ?"

Hắn không cần nghĩ ngợi trừng mắt lên: "Nghĩ cái gì đâu vậy Tiểu Tang Quả, ta không phải Hàn Thiếu Lăng, ta muốn đương nhiên là muốn nàng! Ta muốn Tang Châu làm cái gì!"

Nàng cong đôi mắt lên: "Cho nên ta muốn cũng chỉ là muốn chàng thôi. U Vô Mệnh, một mình chàng chẳng lẽ còn có thể lợi hại hơn toàn bộ Tang Châu sao? Chàng muốn cũng không phải là Tang Châu, mà là ta! Ta làm sao lại không giống như vậy, ta muốn tu vi của chàng làm cái gì, ta đương nhiên là muốn chàng nha!"

U Vô Mệnh ngơ ngác nhìn nàng, tròng mắt chuyển một vòng, lại chuyển một vòng.

Giống như, hoàn toàn không thể cãi lại.

Tuy rằng hắn cũng không cho rằng hắn không lợi hại bằng toàn bộ Tang Châu, nhưng đạo lý là một đạo lý như vậy, không có gì vấn đề lớn.

Nếu nàng nói với hắn vì tình cảm gì đó, hắn còn có thể nghi ngờ chỗ này chỗ nọ. Nhưng nàng nói đạo lý như vậy lại đem nghi vấn trong lòng hắn đều đánh tan.

Hắn đột nhiên dựng thẳng thân thể, dọa nàng nhảy dựng.

"Tiểu Tang Quả, người nàng ghét, ta liền thay nàng đi giết chết!" Hắn vui sướng cười nói.

Tang Viễn Viễn ngẩn ra: "Ai?"

"Mộng Vô Ưu á," hắn giảo hoạt híp híp mắt, "Lần đầu tiên đối mặt, ta liền nhìn ra ngươi chán ghét cái đồ dỏm kia."

Nói, hắn đã khinh khinh xảo xảo lướt qua bàn trà , đi nhanh hướng ra phía ngoài.

Tang Viễn Viễn chạy nhanh gọi lại hắn: "Bên người nàng ta còn có thân vệ của Hàn Thiếu Lăng!"

U Vô Mệnh nhướng nửa chân mày, nghiêng hơn nửa khuôn mặt, ngón tay chỉ chỉ chiếc ghế phía sau nàng, ý bảo nàng ngồi trở lại đi.

Hắn nói: "Cho nên nàng ngồi lại chỗ này, đừng liên lụy ta. Ta trở về tức khắc thôi."

Tang Viễn Viễn cắn cắn môi dưới, ngồi trở về.

Nàng không có một chút đồng cảm với Mộng Vô Ưu này. Nữ nhân này thánh mẫu, tự đại, đã không biết hại chết bao nhiêu người, nếu muốn một mạng đổi một mạng mà nói, nàng ta mọc ra mười cái đầu cũng không đủ chém.

Lại nói, Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh đã là tử địch. Mộng Vô Ưu kia nếu có cơ hội, ngày nào đó nhất định sẽ biến thành mũi tên nhọn bắn về phía U Vô Mệnh.

Nếu có thể ở chỗ này giết Mộng Vô Ưu, đó là tốt nhất rồi! Nhưng mà nàng ta vừa chết, Hàn Thiếu Lăng cho dù có thể nhịn qua khỏi trọng thương lúc này cũng sẽ chết dưới độc hoa tình.

Giết chết Mộng Vô Ưu, trăm lợi vô hại.

Tang Viễn Viễn chỉ có chút lo lắng cho U Vô Mệnh. Hắn vẫn còn bị thương.

Chính là khi còn đang âm thầm suy nghĩ, chỉ thấy dây đằng vừa động, thanh âm Mộng Vô Ưu lần thứ hai truyền ra ——

"Hàn Ngũ, Hàn Bát, các ngươi đến bên ngoài trà lâu thủ đi, ta muốn một người yên lặng một chút. Nơi này rất an toàn, sẽ không có việc gì."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng.

Ngay lúc này Mộng Vô Ưu lại bảo hộ vệ bên người lui ra? Chẳng lẽ là trời giúp đại ma vương?

Tang Viễn Viễn thở phào một hơi, đôi tay không tự giác nắm chặt lại. Nàng cảm thấy có chút khẩn trương.

Sau một lát, thanh âm thanh thúy của Mộng Vô Ưu lại truyền đến ——

"Đa tạ nghĩa phụ!"

"Không cần," một giọng nam hơi mang chút âm nhu nói, "Đêm dài lắm mộng, nhanh chóng về Hàn Châu đi. Thật ra ngươi hà tất phải mềm lòng như vậy, nói mấy thứ vô nghĩa đó với Ninh Hồng Tài làm gì, bắt đi luôn là xong rồi."

"Vậy làm sao thành sự được. Cũng là một sinh mệnh mà, dù sao cũng phải làm hắn cam tâm tình nguyện mới tốt." Mộng Vô Ưu trong thanh âm tràn đầy vui sướng, "Ưu Nhi từ nhỏ không có cha mẹ, may mắn tình cờ gặp gỡ nghĩa phụ, đã là cảm kích ân đức của trời xanh. Thật không nghĩ tới nghĩa phụ lúc này đây lại có thể giúp ta tìm được tộc nhân Minh tộc. Phần ân tình này cũng không biết nên báo đáp như thế nào. Nghĩa phụ! Ưu Nhi thật là quá may mắn!"

Tang Viễn Viễn chậm rãi hít một ngụm khí lạnh.

Nghĩa phụ? Trong sách Mộng Vô Ưu quả thật có một nghĩa phụ!

Cũng giống như kiểu nữ chủ Mary Sue mất đi song thân, Mộng Vô Ưu liền gặp được ngay một trưởng giả hết sức cường đại, coi nàng ta như con gái ruột mà che chở vô điều kiện, trợ giúp nàng ta. Sau khi cốt truyện phát triển đến hơn phân nửa thì vị cường giả thường thường vô kỳ ' này mới xuất hiện lộ thân phận.

Hóa ra, vị nghĩa phụ này lại có thân phận phi thường lợi hại.

Hắn chính là Đông Châu vương, Hoàng Phủ Tuấn.

Hoàng Phủ Tuấn!

Mộng Vô Ưu kêu hộ vệ lui ra là vì thấy Hoàng Phủ Tuấn!

Tâm Tang Viễn Viễn như bị sét đánh, lập tức chạy ra cửa.

Giọng nam âm nhu có chút không vui nói: "Ưu Nhi, ta muốn khuyên ngươi suy xét rõ ràng, ta đem tin tức Ninh Hồng Tài là tộc nhân Minh tộc nói cho ngươi, là hy vọng ngươi dùng hắn cho mình, để trị vết thương trên mặt ngươi chứ không phải vì tiểu tử thúi Hàn Thiếu Lăng kia! A, hắn đối đãi ngươi như vậy ngươi còn quyết chí không rời không bỏ?"

Mộng Vô Ưu nói: "Hắn hận Ưu nhi lừa hắn, cho nên mới sẽ đối với Ưu nhi như vậy. Hắn không phải cố ý, hắn chỉ là hiểu lầm Ưu nhi. Kỳ thật, Ưu nhi cũng không phải cố ý dấu diếm, Ưu nhi từ trước thật sự không biết mình thuộc Tình tộc..... Nhưng mà cũng không quan hệ gì, hiểu lầm rồi cũng sẽ được gỡ bỏ, Ưu nhi cứu hắn, hắn về sau chắc chắn rất tốt với Ưu nhi ! Nghĩa phụ người không tin ánh mắt của Ưu nhi sao!"

Tang Viễn Viễn ứa mồ hôi lạnh.

Mộng Vô Ưu cùng Hoàng Phủ Tuấn đang ở cạnh nhau!

Cần phải ngăn cản U Vô Mệnh! Lập tức, lập tức!

Hắn bị trọng thương chưa lành, căn bản không có khả năng đánh thắng được Hoàng Phủ Tuấn.

Nàng cảm thấy từng lỗ tai ù cả lên, mặt đất dưới chân giống như

biến thành một cục bông mềm mại, một chân sâu một chân cạn.

Nàng cơ hồ nghe được âm thanh máu trong thân thể đang điên cuồng lao nhanh.

Nàng phảng phất thấy được kết cục của U Vô Mệnh như trong sách.

Đã biết được đoạn quá khứ kia, nàng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hắn, đứa trẻ chưa báo được thù đã chết trong tay Hoàng Phủ Tuấn ?

Tang Viễn Viễn lao ra khỏi sương phòng.

Nơi này là tầng hai, hành lang gỗ cổ kính bao tròn một vòng, nàng vọt tới trên hành lang, tầm mắt vội vàng đảo qua toàn hội trường, dừng lại trên trước gian phòng có cửa gỗ khắc hoa đang mở rộng.

Bên trong cánh cửa có bình phong che lại, Tang Viễn Viễn nhìn thấy một mảnh góc áo, vừa lúc vòng qua bình phong, bước vào trong nhà. Đúng là U Vô Mệnh!

Cả người Tang Viễn Viễn run rẩy, nàng dùng toàn bộ sức lực chạy qua, cơ hồ lướt qua như một tàn ảnh.

Trên hành lang cũng có dây đằng bò lên.

Nàng nghe được giọng Mộng Vô Ưu kinh ngạc ——

"Ngươi là ai? Vào đây làm cái gì?"

Chương 35: Tim nhảy lên cổ họng

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy tim mình đã ngừng đập.

Nàng cách gian sương phòng đó còn có hơn nửa hành lang.

Tiếng Hoàng Phủ Tuấn không vui hừ giọng vang lên: "Không có quy củ như vậy à?"

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại, nhúng người nhảy lên cái hành lang có khắc hoa mộc lan, xoay một cái lập tức bay qua chỗ ngoặt, rơi xuống kia gian sương phòng đang mở rộng cửa kia.

Nàng không kịp hít một hơi lập tức cúi đầu liếc mắt nhìn xiêm y trên người một cái, sau đó lập tức vọt đi vào, trước khi U Vô Mệnh kịp bắt đầu nói ẩu nói tả, nàng lắc người qua bình phong, đưa tay bắt lấy tay hắn.

Nàng vội vàng ngẩng đầu, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh, mắt đen giống như vạn dặm dưới biển sâu.

Hắn chậm rãi nghiêng đầu, nhìn thẳng nàng.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, trên mặt treo lên nụ cười nịnh, tầm mắt chậm rãi đảo qua hai người đối diện ngồi sau bàn trà, hơi hơi khom người, nói: "Xin lỗi, tiểu tử này mới tới, không hiểu quy củ, va chạm với khách quan. Để ta tới dâng trà cho nhị vị nha."

Nàng quay người lại, đẩy U Vô Mệnh một phen.

"Thất thần làm cái gì, thay đổi xiêm y đi đến phòng nước hỗ trợ đi!"

Nàng nhéo nhéo tay hắn thật mạnh, ánh mắt mềm mại, toát ra một chút khẩn cầu.

Nàng cảm giác được ánh mắt của Hoàng Phủ Tuấn cùng Mộng Vô Ưu đều dừng lại trên sống lưng của mình. Da đầu tê dại, nàng nhẹ giọng thúc giục U Vô Mệnh: "Đi đi."

Hắn nhấp môi dưới.

"Thay ta nhìn chằm chằm mấy tiểu tử đó, đừng để bọn hắn lười biếng." Nàng nhanh chóng nói tiếp, lại đẩy hắn một phen.

Đó là ám chỉ hắn không cần đơn đả độc đấu, nếu đã biết Hoàng Phủ Tuấn ở chỗ này, không bằng mang theo người lại đây bao vây tiễu trừ hắn.

U Vô Mệnh thật sâu nhìn chằm chằm nàng, liếc mắt một cái, xoay người vòng qua bình phong.

Tang Viễn Viễn lén lút hít một ngụm khí lớn, cười ngâm ngâm xoay người lại, hướng về phía Hoàng Phủ Tuấn nói: "Xin lỗi xin lỗi, đám người mới này không hiểu quy củ lắm, va chạm khách quan, ta thay hắn tạ lỗi với nhị vị."

Hoàng Phủ Tuấn ngẩng thân thể, nheo nheo mắt, nói: "Lại đây hầu trà."

Tang Viễn Viễn hơi kinh ngạc. Nàng vốn nghĩ rằng Hoàng Phủ Tuấn sẽ tiện tay đuổi nàng đi ra ngoài.

Hắn không nóng nảy cùng Mộng Vô Ưu nói chính sự sao?

Tang Viễn Viễn định thần, bước nhanh đến, thủ pháp thành thạo, lưu loát mà xách lên ấm trà nóng, rửa ly, pha, phân, thu.

Hoàng Phủ Tuấn nhìn chằm chằm vào nàng.

Động tác nàng không chút nào loạn. Mới vừa rồi khi từ hành lang chạy tới, nàng khẩn trương tới cực điểm, lông tóc cả người đều muốn dựng đứng. Giờ phút này thành công tiễn U Vô Mệnh đi, nàng đã ở vào trạng thái bình tĩnh nhất sau bão lốc.

Thậm chí còn có nhàn hạ cúi đầu cười cười, nói: "Khách quan, trên mặt ta không có trà uống."

Dứt lời, ánh mắt nghiêng nghiêng, nửa mị nửa giận mà liếc mắt ngó Hoàng Phủ Tuấn một cái.

Cực kỳ giống một lão trà nương.

Nàng cùng U Vô Mệnh hóa trang thành thương nhân tầm thường, một thân đã có dịch dung nên thật ra nhìn không có vấn đề gì lớn, chủ yếu là thử thách kỹ thuật diễn.

Hoàng Phủ Tuấn nhẹ nhàng hạ mi.

Tầm mắt Tang Viễn Viễn buông xuống, vội vàng mà đem những trà cụ đó trả về chỗ cũ.

Làm xong lưu trình pha trà, nàng liền có thể lui ra ngoài mà không khiến người nghi ngờ.

Đặt xong, nàng cười ngâm ngâm mà đưa lên bàn trà, xong muốn đứng dậy.

Mu bàn tay bỗng nhiên bị ấn xuống.

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy dựng, tầm mắt chậm rãi rơi xuống.

Chỉ thấy một bàn tay của Hoàng Phủ Tuấn đang bao lại toàn bộ tay

nhỏ của nàng. Tay hắn rất lớn, ngón trỏ cùng ngón giữa lướt qua cổ tay, đem nàng chế trụ. Ngón cái như đang hỏi khám trung y, chặn uyển mạch của nàng.

Nàng trấn định nâng hai mắt lên, nhìn về phía mặt hắn.

Hoàng Phủ Tuấn cực trắng, người đã hơn 40 nhưng bộ dáng nhìn chỉ tầm khoảng đầu 30, mi thon dài thẳng tắp, môi mỏng đỏ như máu, mũi cao hơi mang chút cong lại như mũi chim ưng. Diện mạo cũng coi như là anh tuấn.

Hắn mặc một áo bào dài tinh xảo màu tím, vừa nhìn liền biết dùng vật liệu không tầm thường.

Màu tím làm hắn càng trắng hơn.

Hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay mang nhẫn vuốt ve hai cái, âm nhu khen: "Trà nương tử dưỡng tay đẹp quá!"

Trái tim Tang Viễn Viễn hơi hơi cứng lại.

Thân thể của nàng từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều mà ra, tất nhiên hơn xa người thường.

Nàng trấn định rồi nhìn lên, sóng mắt lưu chuyển, tầm mắt nghiêng nghiêng dừng trên mu bàn tay hắn, nói: "Uổng công ông trời thưởng cho ta đôi tay đẹp, nhưng lại quên mất không tặng kèm dung nhan như hoa như ngọc. Nếu không cũng không cần ở chỗ này vất vả, sớm đi theo khách nhân cao quý mà cơm ngon rượu say, sống ngày lành rồi."

Trong lòng nàng có chút thấp thỏm.

Tuy rằng thuật dịch dung của U Vô Mệnh thập phần cao siêu, đủ để lấy giả tráo thật, nhưng nàng cũng không xác định, Hoàng Phủ Tuấn cáo già như vậy có thể phát hiện manh mối gì hay không.

"Nghĩa phụ!" Mộng Vô Ưu vẫn luôn không hé răng bỗng nhiên dỗi nói, "Ngài thật là già mà không đứng đắn, làm gì lôi kéo tay trà nương tử người ta không bỏ vậy!"

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn Mộng Vô Ưu, trong lòng thật ra có vài phần cảm kích nàng ta giải vây cho mình.

Mộng Vô Ưu nói cũng không thèm nhìn nàng, miệng ủy khuất dẩu lên.

Tang Viễn Viễn biết, Mộng Vô Ưu đang ghen tị. Giống như là đứa con nít thấy phụ thân mình bế con nhà khác lên hôn vậy, cái loại ghen tị này chua lòm khó chịu.

Hoàng Phủ Tuấn cười ha ha, buông lỏng tay Tang Viễn Viễn ra, hướng về phía nàng cong khóe môi: "Đây là thủ đoạn dịch dung thôi, lột ra phía sau chỉ sợ là phong cảnh vô hạn !"

Tim Tang Viễn Viễn bỗng nhiên đập gia tốc. Quả nhiên, lớp dịch dung không thể gạt được Hoàng Phủ Tuấn.

Nàng cố gắng bình tĩnh, mỉm cười nói: "Thân ở phong trần, tất nhiên là một thân dính bùn nhơ, chỉ là một chút màu sắc tự vệ thôi. Khách nhân, mời dùng trà."

Nàng đứng dậy, cúi xuống một cái, trấn định ra phía ngoài.

"Nghe nói, cái tên cháu ngoại trai của ta thực không hiểu chuyện, cường đoạt thê tử người khác, còn không màng lời nói thế gian, suốt ngày đem người theo bên cạnh. Thật sự là li kinh phản đạo." Hoàng Phủ Tuấn không nhanh không chậm nói.

Sóng lưng Tang Viễn Viễn lạnh cả người, làm bộ như việc không liên quan mình, tiếp tục đi nhanh ra ngoài.

Mộng Vô Ưu ngạc nhiên hô nhỏ một tiếng: "Nghĩa phụ cũng mặc kệ không quản hắn à?! Như vậy sao vậy được! Người bị người ta đoạt thê tử có bao nhiêu đáng thương a!"

Mộng Vô Ưu lúc này cũng không biết thân phận Hoàng Phủ Tuấn, nàng ta căn bản không ý thức được trong miệng nghĩa phụ của nàng ta, cái người bị đoạt thê tử là Hàn Thiếu Lăng mà nàng ta yêu thương.

"Hừ!" Hoàng Phủ Tuấn nói, "Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, huống hồ, còn có nữ tử tốt ngây ngốc vì hắn đào tim đào phổi, có cái gì tốt mà đồng tình!"

Hắn trừng mắt hướng Mộng Vô Ưu, cái đứa ' nữ tử tốt ngây ngốc '.

Tang Viễn Viễn đã đi tới bên cạnh bình phong.

Giờ khắc này, nàng cảm thấy mình đang đi trên một cái cầu yếu ớt sụp đổ, biết rõ con đường phía trước đã bị cắt đứt, lại vẫn ôm một tia may mắn.

Chỉ cần rời khỏi cái cửa này.....

Bình phong bỗng nhiên tự chuyển động.

Nó lui một cái, xoay ngang, chặn đường đi của Tang Viễn Viễn, tựa như một người nam nhân ở trước mặt nàng dang cánh tay.

Tang Viễn Viễn chậm rãi quay người lại, cách nửa sương phòng đối diện cùng Hoàng Phủ Tuấn.

"Khách nhân đây là có ý gì?"

Hoàng Phủ Tuấn dựa vào bàn trà, chớp mi nói: "Không muốn thả ngươi đi đó. Ngươi theo ta, cơm ngon rượu say, sống ngày lành, thế nào ? Gả cho ta cũng không tính là có hại đi? Bên người ta từ trước

đến nay cũng không có ai."

Tang Viễn Viễn: "..... Xin lỗi ta đã có người rồi."

"Hắn có cái gì tốt!" Hoàng Phủ Tuấn ha hả cười rộ lên, "Quân tử không đứng dưới tường đổ, đi theo một cái người hắn phải chết, có thể có tiền đồ gì? Lại đây, lại bên cạnh ta, ta bảo hộ ngươi đời đời bình an."

Mộng Vô Ưu giật mình cắn môi: "Nghĩa phụ....."

Tang Viễn Viễn trấn định cười nói: "Vị nghĩa nữ này của ngài cũng không giống như muốn một nghĩa mẫu đâu, không bằng hai cha con các người thương lượng trước đã?"

"Ha ha ha ha!" Hoàng Phủ Tuấn cười to, "Tiểu hài tử biết cái gì! Loại việc lớn này, nào tới lượt con cái trong nhà xen vào! Đến bên cạnh ta, ta mang ngươi đứng trên vạn dặm non sông!"

Ý hắn có ám chỉ, ánh mắt hơi hơi lóe, không chút nào che dấu một mảnh dã tâm. Xem ra, Đông Cảnh sắp mất hết giang sơn vào bụng con sói đói này rồi.

Tang Viễn Viễn biết tạm thời mình nhất định không đi được, nàng dứt khoát quay lại bên cạnh bàn trà, nhàn hạ ngồi, pha cho mình một ly trà.

Trong mắt Hoàng Phủ Tuấn lộ ra vẻ thưởng thức.

Tang Viễn Viễn nhấp một ngụm trà, bình tĩnh hỏi: "Ngươi làm sao nhận ra ta?"

Người nam nhân này không lẽ có mắt thấu thị đi?!

"Gặp mặt liền biết không tầm thường. Thêm nữa....." Hoàng Phủ Tuấn nâng một bàn tay lên, mở năm ngón tay ra, duỗi đến trước

mặt nàng quơ quơ, "Sờ cốt. Dễ phân biệt nhất, đó là vương cốt."

Mộng Vô Ưu giật mình không nhẹ: "Nghĩa phụ, ngài là nói, trà nương tử này là vương nữ công chúa lưu lạc dân gian sao?"

Hoàng Phủ Tuấn ý vị thâm trường mà nhìn nàng ta một cái, nói: "Không tồi, cũng giống như Ưu Nhi, đều là ngọc trong biển cả."

"Nghĩa phụ lại giễu cợt, ta có chỗ nào là châu ngọc gì." Mộng Vô Ưu lẩm bẩm nói, "Nhưng mà nghĩa phụ, chung thân đại sự làm sao có thể tùy tiện như vậy? Ngài độc thân nhiều năm, chẳng lẽ không phải muốn chờ một vị tri kỷ tình đầu ý hợp sao?"

Bộ dáng nàng ta có chút mất mát.

Tuy rằng thời gian quen biết cùng nghĩa phụ không phải rất dài, nhưng trong lòng nàng ta đối với hắn thực sự là ngưỡng mộ phi phàm. Theo nàng ta nghĩ, có thể xứng đôi nghĩa phụ nhất định là một vị nữ trưởng bối phi thường trí thức ưu nhã, vừa nhìn liền có thể làm nàng ta từ tận đây lòng không một chút khúc mắc mà kêu một tiếng nghĩa mẫu.

Mà trước mắt không phải như vậy. Cái vị trà nương tử này mới vừa rồi còn hướng về phía nghĩa phụ vứt mị nhãn đây, nữ tử tuỳ tiện như vậy sao nghĩa phụ liền đối với nàng ấy vừa gặp đã thương? Nghe ý tứ trong lời nói của nghĩa phụ vừa rồi, nghiễm nhiên là muốn cho nữ tử này làm đương gia chủ mẫu.

Mộng Vô Ưu thập phần lo lắng, sợ nghĩa phụ ngây ngốc mà bị nữ tử phong trần lừa đi.

Tang Viễn Viễn cũng không nóng nảy. Nếu Hoàng Phủ Tuấn đã rõ ràng biểu lộ ý mơ ước Tang Châu, nói vậy cũng sẽ không làm gì với nàng, nhiều nhất đó là vừa đe dọa vừa dụ dỗ, làm nàng đường đường chính chính gả đi Đông Châu thôi.

Lão bất tử! Có phải đồng trang đồng lứa gì đâu! Tang Viễn Viễn âm thầm mắng vài câu lão cẩu trong lòng, trên mặt lại không thể hiện chút gì.

Hoàng Phủ Tuấn vừa lòng nhìn nàng, cười nói: "Ưu Nhi còn nhỏ, không thể phân rõ mắt cá cùng trân châu. Có thể cưới được nữ tử như vậy, không biết là bao nhiêu năm mới có thể tu được phúc khí này."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng cười, nói: "Tôn giả đã phân được rõ mắt cá cùng trân châu, vì sao còn đem mắt cá chộp vào trong tay?"

Nàng không lưu tình chút nào trào phúng hắn, châm chọc hắn cái đồ dỏm như Mộng Vô Ưu vậy mà cũng thu làm nghĩa nữ.

Hoàng Phủ Tuấn không để ý chút nào, cười nói: "Vốn muốn vàng thau lẫn lộn. Hiện giờ đã được ngọc trai, liền cũng không cần lại làm khó người khác, khó xử cái mắt cá giả châu thôi."

Tang Viễn Viễn trong lòng hơi nhảy dựng, nàng mơ hồ nhớ tới một đoạn mà nàng nghĩ là vô nghĩa rồi nhanh chóng xẹt qua trong phần cốt truyện.

Trong đoạn kết của truyện, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu đại hôn, Hoàng Phủ Tuấn thay nàng ta nâng thân phận, xưng nàng ta là viên ngọc thất lạc của Tang Châu vương, hơn nữa ra tay lật lại bản án thay Tang Châu tẩy trắng, từ đây Mộng Vô Ưu liền có được xuất thân cao quý.

Mà nghĩa phụ nàng ta là Hoàng Phủ Tuấn, vô cùng thoải mái khống chế miếng đất Tang Châu kia, trở thành người chiếm lợi lớn nhất, lại kiếm lấy vô số mỹ danh.

Không tồi, Mộng Vô Ưu ở trong sách, là kế thừa tủ quần áo của Tang Viễn Viễn, giường, nam nhân, cùng với thân phận địa vị.

Khoé môi Tang Viễn Viễn bứt lên một mạt trào phúng.

Liên tưởng kỹ càng trước sau, một âm mưu vô cùng rõ ràng dần dần trồi lên mặt nước.

Trong sách vị này chủ trì chính nghĩa, chỉ đơn giản lấy tư cách là gia trưởng Hoàng Phủ, kỳ thật hắn mới chân chính là độc thủ phía sau màn hô mây gọi gió. Cái gọi là con đường lên đỉnh vinh quang của Hàn Thiếu Lăng bất quá là dần dần biến thành một con chó thủ hạ cho Hoàng Phủ Tuấn mà thôi.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng nâng má, ánh mắt mềm mại dừng trên tách trà, nhẹ giọng nói: "Muốn cưới ta, nhưng lại thấy tinh thần là phải vượt ải trảm tướng ấy nhỉ."

"Lời trẻ con hậu bối, làm sao đủ nói thay!" Hoàng Phủ Tuấn hào khí đầy mình.

Tang Viễn Viễn mỉm cười: "Vậy ngài là thân trưởng bối sẽ lấy ta làm con tin, uy hiếp tiểu bối mà ngài xem không vừa mắt sao? Nói vậy, ta sẽ xem thường ngài rất nhiều nha."

"Tất nhiên sẽ không." Hoàng Phủ Tuấn tự tin mỉm cười, "Tiểu quỷ còn không làm được mây gió gì."

Hắn sớm đã bóp nát ngọc giản, liên lạc với thân vệ đang lưu lại trong cung, bọn họ thỉnh ra các cao thủ của đế cung, đang trên đường tới rồi, chỉ cần U Vô Mệnh dám hiện thân, chắc chắn hắn vĩnh viễn ở lại nơi này!

Vừa dứt lời, liền thấy cửa sổ gỗ lớn phía sau hắn bỗng nhiên rách nát ra từng đoạn.

Bảy tám bóng người từ trên mái nhà lướt xuống dưới, đao phong như múa chém thẳng vào Hoàng Phủ Tuấn. Người tới ai cũng đeo khăn đen che mặt, trên lưỡi đao đều có linh uẩn lập loè, toàn là

cường giả ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh trở lên.

U Ảnh vệ.

Tang Viễn Viễn cũng không tùy tiện chạy trốn. Nàng trấn định ngồi, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt, giống như hai nam nhân này ai thắng ai thua, nàng đều không sao cả.

Bên trong loạn thế như ở đây, hồng nhan nhu nhược từ trước đến nay đều thân bất do kỷ. Lúc các nàng bị người tranh tới cướp đi, liền giống như một kiện hàng trân bảo, tự bản thân không có bất luận quyền lên tiếng gì. Cho nên chỉ cần nàng không vọng động, Hoàng Phủ Tuấn sẽ không khó xử nàng, chỉ biết tranh đoạt nàng, cũng không đem nàng trở thành một người có máu có thịt có tình cảm.

Hoàng Phủ Tuấn động.

Bàn tay đang ấn trên bàn trà nhẹ nhàng chấn động, liền thấy nước trong ly trà trên bàn đồng thời phún ra, phun xa gần ba thước.

Tay áo tím vung lên, nước trà màu ngọc bích liền giống như là ám khí, hướng về phía sau hắn bắn đi, chạm vào lưỡi đao loé sáng của nhóm thích khách đang bay tới, hoá giải đợt tấn công đầu tiên.

Giống như sau lưng còn có mắt.

Có Tang Viễn Viễn ở đây, U Ảnh vệ sợ ném chuột vỡ bịnh, cũng không dám dùng toàn lực.

Ngay lúc Hoàng Phủ Tuấn hơi phân thần đối phó công kích, chợt có một tiếng dịch chuyển trầm thấp kỳ dị đến cực điểm vang lên. Như là tiếng sấm liên tục, lại như là có cái bàn khổng lồ trên đỉnh đầu di chuyển.

Trong nháy mắt tiếp theo, ánh nắng sáng lạn đổ ập xuống dưới, làm người ta không tự giác mà mị hạ mắt, trong lòng hiện lên một sợi

mờ mịt.

"Ô ong ——"

Toàn bộ mái hiên, bỗng nhiên bị vài xiềng xích kéo túm đi ra ngoài, trượt nghiêng xuống, 'oanh' một tiếng nện ở nóc nhà đối diện trên phố.

Bụi gỗ bay tứ tung, tiếng kêu sợ hãi nổi lên bốn phía.

Bình phong trước cửa bỗng nhiên một phân thành hai, thân ảnh U Vô Mệnh chậm rãi từ giữa hai toà dãy núi trên bình phong đã rách làm hai lướt ra, trong tay cầm một thanh đao bình thường, linh uẩn màu xanh lá từ mũi đao tạo nên quầng sáng hơn cả trượng, chém thẳng xuống Hoàng Phủ Tuấn!

Ở phía sau hắn, hai hàng U Ảnh vệ nối đuôi nhau mà vào.

Cơ hội tới!

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi, lấy ấm trà đang sôi trào trên bàn trà thẳng tay quăng vào đầu Mộng Vô Ưu.

Chỉ thấy động tác nàng như nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát, vừa nhìn liền biết đó là kế hoạch âm thầm tính toán một hồi lâu.

Tư thế nhanh nhẹn nhất, góc độ không thể tránh né nhất, ấm trà bay được một nửa, cái nắp rơi ra, nước sôi sùng sục muốn tạt thẳng vào mặt Mộng Vô Ưu.

Đánh là phải đánh đánh con chồng trước!

Giờ phút này, Hoàng Phủ Tuấn đang muốn duỗi tay tới bắt Tang Viễn Viễn, chợt thấy động tác nàng dứt khoát lưu loát tới như vậy, tròng mắt màu hổ phách của hắn rành mạch hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn buộc phải xoay người, kéo Mộng Vô Ưu đang thét chói tai ra.

Mà sau khi Tang Viễn Viễn ném ấm trà, một giây cũng không dừng, lập tức một chân đá vào trà trên bàn, nương theo lực phản chấn, tung người về phía sau thật mạnh.

Hoàng Phủ Tuấn cứu Mộng Vô Ưu, bỗng nhiên xoay tay lại chụp vào Tang Viễn Viễn!

Vừa lúc, bắt được hư không.

Nếu Tang Viễn Viễn không nhanh chóng quyết định trực tiếp tung người ngã về phía sau mà là đứng dậy chạy trốn, nhất định sẽ vừa vặn dính vào tay Hoàng Phủ Tuấn!

Trước mắt hết thảy phảng phất thành động tác chậm.

Sau khi Tang Viễn Viễn dùng toàn lực tung người, liền mặc cho mình ngã đâm vào cửa. Tay Hoàng Phủ Tuấn tay chộp vào vị trí nguyên bản của nàng, vớt được hư không, kinh ngạc ngắn ngủi trong mắt biến thành tức giận.

Mặt Tang Viễn Viễn lộ vẻ mỉm cười, dự tính mình sẽ rơi xuống đất.

Một đôi bàn tay to vững vàng từ phía sau tiếp được nàng.

Ngoái đầu nhìn lại, liền nhìn thấy cặp mắt hẹp dài đen nhánh.

"Ta nói rồi, vô luận là tình trạng gì, ta đều nhất định sẽ trở lại cạnh chàng." Nàng nhân cơ hội thả một đống thính, lặng lẽ kề sát bên tai hắn nói.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng chấn động, khóe môi hiện lên một nụ cười càng rộng, tiện tay đem nàng đặt ra phía sau, giơ lên thanh đao không biết từ chỗ nào làm ra, tấn công về hướng Hoàng Phủ Tuấn.

Ở chỗ này chặn giết hắn, đã là thời cơ tốt nhất, cũng là thời cơ nguy hiểm nhất.

Thân vệ Hoàng Phủ Tuấn lập tức sẽ mang theo cao thủ trong đế cung cấp tốc tới.

Chỉ có thể tốc chiến tốc thắng!

Nhưng mà Hoàng Phủ Tuấn thực lực kinh người, muốn đánh chết hắn không phải một giây một phút là có thể làm được. Cũng vì nguyên nhân như thế, Hoàng Phủ Tuấn mới dám không kiêng nể gì mà ở lại, một mình đối mặt U Vô Mệnh cùng với thân vệ của hắn.

Tình thế không khác lắm so với Tang Viễn Viễn đoán trước.

U Vô Mệnh cùng Hoàng Phủ Tuấn chính diện đối mặt 'oanh' một cái, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, lùi lại hai bước, theo bản năng một tay che ngực.

Hoàng Phủ Tuấn trở tay rút ra một thanh kiếm lớn gần hai thước, phóng qua bàn trà, sấn thẳng tới truy kích, tấn công U Vô Mệnh.

May mắn U Ảnh vệ kịp thời vây lại, cuốn lấy hắn.

U Vô Mệnh có thể thở dốc.

Tâm Tang Viễn Viễn thót lại , trong ngực không khỏi một lần nữa dâng lên sợ hãi —— nếu mới vừa rồi thật sự để U Vô Mệnh một mình đối mặt Hoàng Phủ Tuấn, chỉ sợ hậu quả không dám tưởng tượng!

Tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt.

Sau một tiếng ầm vang lớn, ba gã U Ảnh vệ bay ngược ra ngoài, đập vào vách tường, vách tường theo tiếng vang nứt ra.

Phía trên kiếm của Hoàng Phủ Tuấn đang lập loè một mảnh quầng sáng đen.

Sau khi thành thạo đánh lui một đợt công kích, Hoàng Phủ Tuấn ngạo nghễ giơ cằm, hướng về phía Tang Viễn Viễn hô: "Như thế nào, ta đã nói, mấy thằng nhãi không đáng nói đến mà!"

Trong mắt U Vô Mệnh loé lên tia sáng âm u, thấp giọng quát: "Giết!"

U Ảnh vệ lập tức toàn lực tiến lên, chỉ nghe ầm vang vài tiếng, vách tường tứ phía toàn bộ rách nát, mười mấy người đem Hoàng Phủ Tuấn bao vây, đứng trên tầng hai đã hoang tàn như một phế tích, liều mạng chiến đấu.

Hoàng Phủ Tuấn vẫn cứ thanh thản.

Khó trách hắn căn bản không sợ U Vô Mệnh đi gọi người, thực lực của hắn hoàn toàn không thua cấp độ U Vô Mệnh khi toàn thịnh. Đối mặt với U Ảnh Vệ giờ đây đến binh khí cũng không thể cầm lên, tất nhiên là không sợ.

Tang Viễn Viễn nhìn về phương bắc, chỉ thấy trên đường đi đến hướng đế cung đã xuất hiện một dãy thân ảnh cưỡi Vân Gian thú!

Nhiều nhất là sau một nén nhang liền bị người băm làm vằn thắn.

Dưới tình hình như vậy, đừng nói đánh chết Hoàng Phủ Tuấn, đó là muốn chạy cũng sẽ bị hắn gắt gao níu lại ở chỗ này.

Hoàng Phủ Tuấn đang là con mồi nằm trong mạng nhện lại có thể đủ sức xé nát mạng nhện, nuốt luôn kẻ săn mồi là con nhện!

"Giết Mộng Vô Ưu!" Tang Viễn Viễn đột nhiên nhanh trí, la lớn.

U Vô Mệnh âm âm cười một tiếng, thật sự giơ đao lên, chém về phía thân ảnh tinh tế đang rúc ở một bên thỉnh thoảng kêu lên ai ái sợ

hãi.

Điểm tốt nhất của vai ác chính là ở điểm này, đánh nhau là không nói mấy từ nhân nghĩa đạo lý.

Hoàng Phủ Tuấn sắc mặt kịch biến, vội vàng đoạt người trước, đem Mộng Vô Ưu chộp vào tay.

Nguyên bản hắn chỉ cần phân tâm giúp nàng ta chắn mấy đao phong vô tình lướt qua phía nàng ta, cũng không phí bao nhiêu sức lực, mà giờ phút này, U Vô Mệnh cùng U Ảnh vệ đồng thời chủ động tấn công Mộng Vô Ưu, Hoàng Phủ Tuấn tức khắc đỡ trái hở phải, khắp nơi bị cản tay.

Tang Viễn Viễn thối lui đến rìa vách tường bên cạnh, thời thời khắc khắc chú ý người tới từ hướng đế cung.

Dưới tác dụng hào quang kéo chân sau vô cùng mạnh mẽ của Mộng Vô Ưu, Hoàng Phủ Tuấn thực mau liền lâm vào thế yếu.

Hắn ta đối với Mộng Vô Ưu, tuy rằng lợi dụng là chủ yếu, nhưng cũng không phải là không chút thiệt tình.

Một lão nam nhân hơn 40 chưa cưới, thích nhất là loại thanh xuân hoạt bát như Mộng Vô Ưu đây, tiểu cô nương ríu rít. Ở trong sách, hắn ta từ đầu đến cuối đều biểu hiện giống như một từ phụ còn gì!

Tang Viễn Viễn trào phúng nghĩ.

Giờ phút này, Hoàng Phủ Tuấn đã phải đối phó với U Ảnh Vệ như ung nhọt trong xương cuốn lấy thân hắn thân hãm vào vũng bùn, lại phải đề phòng U Vô Mệnh thỉnh thoảng sắc bén cho một kích, ngẫu nhiên, Mộng Vô Ưu còn sẽ hét lên một tiếng, lung tung giãy giụa hai ba cái.

Thật sự là làm tâm thần và thể xác hắn đều mệt mỏi.

Tang Viễn Viễn vừa khẩn trương vừa kích động. Nếu là có thể ở chỗ này diệt trừ Hoàng Phủ Tuấn, chính là thật sự quá tốt.

Khó có khi hắn lẻ loi một mình, không mang nửa tên hộ vệ. Loại cơ hội này thật sự là ngàn năm khó gặp.

Nếu là nửa đường chặn giết, còn cần đối phó với thân vệ hắn cùng với tiếp dẫn sứ giả, thương vong tổn thất khẳng định còn thảm trọng hơn nhiều.

' U Vô Mệnh, cố lên nha! ' nàng nắm tay thật mạnh, chỉ hận chính mình không có mặt sớm hơn mười năm, sớm tu được một thân bản lĩnh không tồi.

Thú kỵ phía Bắc dần dần đến gần.

Bọn họ xuyên qua đường phố, dẫn tới một trận gà bay chó sủa, vừa lúc tiện Tang Viễn Viễn quan sát hướng đi của bọn họ.

Chỉ có năm con phố!

"Xuy ——"

Một U Ảnh vệ thành công chém trúng Hoàng Phủ Tuấn, ở phía sau lưng hắn lưu lại một miệng vết thương sâu hoắm gần xương sườn.

Máu tươi thấm ra áo tím, tức khắc thấm đen một mảnh.

Cùng lúc đó, tên này U Ảnh vệ bị Hoàng Phủ Tuấn cắm kiếm trúng ngực, lập tức xương ngực đứt gãy, trong miệng trào ra máu đen, trong khoảnh khắc liền mất đi sinh cơ.

Viện binh của đế cung, còn có bốn con phố!

U Vô Mệnh lần thứ hai cùng Hoàng Phủ Tuấn đánh bừa một cái.

Lần này, cả hai hộc máu.

U Ảnh vệ lần thứ hai tiến lên, tựa như bầy sói đối mặt với sư tử bị thương.

Từng đạo đao phong chém về phía Mộng Vô Ưu, Hoàng Phủ Tuấn rống giận bị kiếm phong che lại, hắn liên tiếp muốn thoát vây mà ra, đều bị kéo trở về lại chỗ cũ.

Viện binh của đế cung, khoảng cách ba con phố!

Trong đó tốc độ nhanh nhất là hai vị viện quân đã nhảy xuống khỏi thú cưỡi, lướt trên nóc nhà, từ phía trên mái hiên chạy như bay đến! Tang Viễn Viễn thấy trong đó có một người cõng một cây cung thật lớn!

Là cao thủ lần trước ở trong đế cung bắn bị thương U Vô Mệnh!

Tang Viễn Viễn tâm như bị sét đánh, khống chế thanh âm, tận lực bình tĩnh mà báo cho mọi người ——

"Sau 30 tức(*) nữa, có hai viện binh sẽ tới! Thực lực Linh Diệu cảnh!

(*)tức: giây.

Một cường giả Linh Diệu cảnh ít nhất cần phải có năm người U Ảnh vệ Linh Minh cảnh mới có thể miễn cưỡng kéo được.

Chỉ cần hai người này đến chiến trường, thực lực U Vô Mệnh tức khắc phải hủy đi gần một nửa.

Mà dưới đường phố, mấy chục kỵ binh Vân Gian thú đã bước vào hai con phố cuối cùng!

Thời gian không đợi người.

Nàng gắt gao nhìn thẳng mặt Bắc, nhấp khẩn môi, cố gắng không hô lên cái từ ' rút lui ' kia.

Giờ phút này từ bỏ là quá đáng tiếc! Sau này Hoàng Phủ Tuấn sẽ có phòng bị, nếu lại muốn ám sát hắn còn khó hơn lên trời!

Giữa sân bỗng nhiên truyền đến tiếng vũ khí sắc bén đâm xuyên vào da thịt trầm đục.

Hoá ra U Vô Mệnh lại dám không tránh không lùi, liều mạng chịu một đòn nghiêm trọng, đem thanh đao trong tay thọc tới trong bụng Hoàng Phủ Tuấn.

Cùng lúc đó, thanh kiếm của Hoàng Phủ Tuấn cũng chặt đứt hai xương sườn trước ngực hắn, làm lõm xuống một độ cong khủng bố.

Hai người đồng thời miệng phun máu tươi.

Hai gã cao thủ tốc độ nhanh nhất chạy tới! Bọn họ đã tiến đến mái hiên đối diện, như yến xẹt qua mặt đường, nhào hướng giữa sân!

U Ảnh vệ lập tức phân ra mười người nghênh địch, đem hai người này bao vây ở giữa không trung.

Mà đoàn thú kỵ phía dưới đã đi tới con phố cuối cùng!

Không cần nhìn nữa!

Tang Viễn Viễn thu hồi tầm mắt.

"Viện quân tới rồi, rửa sạch hiện trường, nghe khẩu lệnh của ta, chuẩn bị lui lại!" Thanh âm nàng lạnh lẽo vững vàng, ngữ khí dứt khoát, như lưỡi dao kim loại sắc bén xẹt qua gió lạnh.

Thanh âm không có nửa điểm hoảng loạn, tức khắc thành kim chỉ

nam cho mọi người.

Tại một khắc này, U Ảnh vệ thật kỳ tích mà không có giống như ngày xưa chỉ nghe lệnh chủ quân, bọn họ theo bản năng nghe theo giọng nữ này, giống như nó là Định Hải Thần Châm.

"Ba. "

Cường giả thuộc Hoả hệ ném ra một ngọt lửa lên xác chết đồng bạn, hủy thi diệt tích.

"Hai."

Mọi người hướng về một hướng bên hông đường phố, vừa đánh vừa lui.

"Một."

Lại có hai thanh đao đồng thời đâm vào thân thể Hoàng Phủ Tuấn.

Một cái là U Vô Mệnh, một cái khác là A Cổ.

Hai người rút đao, vốn định đem Hoàng Phủ Tuấn chém làm hai đoạn, lại có hai mũi tên nhọn phá không mà đến, đem người bức lui.

"Rút lui!" Tang Viễn Viễn hô.

"Rút lui." Thanh âm U Vô Mệnh mang theo thở dốc nặng nề.

Đoàn người nhảy vào trong phố, bay nhanh nhảy về hướng Nam.

Hai gã cao thủ gắt gao truy kích, thanh âm tiếng vó Vân Gian thú chạy vội càng ngày càng gần.....

Ác chiến chạm vào là nổ ngay!

U Vô Mệnh ôm lấy nàng, mang theo nàng chạy vội về phía trước. Tiếng hít thở của hắn rất nặng, phổi giống như bị một cái rương đè trúng, đầy người đều là mùi máu tươi.

Hắn dứt khoát lưu loát giơ đao ngang phía trước ngực, đem Tang Viễn Viễn bảo hộ đến không lọt một giọt nước.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, thấy một sợi tóc rối hơi ướt đáp trên sườn mặt tái nhợt, đuôi tóc buông xuống hơi tán loạn rũ xuống tận khóe môi, mặt mày đè nặng, biểu tình dị thường kiên nghị.

Trái tim nàng bỗng nhiên liền nhảy lên vài cái.

Tốc độ đoàn người di chuyển càng ngày càng chậm, như hãm vào vũng bùn, mắt thấy sắp phải bị kéo chết hoàn toàn!

Bỗng nhiên trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, ngọc giản trên người tên cao thủ tiên phong truy kích kia chợt lập loè.

Âm thanh mang theo kinh hoảng truyền tới ——

"Nhanh chóng hồi cung! Đế quân bị ám sát!"

Chương 36: Hồng sa nữ thần bí

So sánh với việc đại sự cỡ như đế quân bị ám sát, Hoàng Phủ Tuấn tất nhiên chỉ có thể để sau.

Hai gã cao thủ chí cường đang đuổi sát sau lưng lập tức quay người lướt về hướng đế cung, áp lực của U Ảnh vệ liền giảm!

Mãi đến lúc này, Tang Viễn Viễn mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

U Ảnh vệ phân ra sáu người, không hề lui lại mà là chính diện chiến đấu hướng đoàn thú kỵ.

Những người còn lại đều không quay đầu lại.

Ai cũng biết, sáu người này đi là thập tử vô sinh.

Trong đó một người cười lớn nói: "Đứa nào còn lại cuối cùng nhớ nhặt xác nha!"

Năm người còn lại sang sảng đáp: "Rõ!"

Cười nói bi tráng.

Đây là lần đầu tiên Tang Viễn Viễn có thể nghiệm trực quan nhất đối với cái từ ' chiến hữu ' này.

Nàng mím chặt môi, trở tay ôm lấy eo U Vô Mệnh eo, tận lực chống đỡ thân hình hắn, để hắn bớt chút sức lực.

Truy binh thành công bị chặn lại, đoàn người vòng qua mấy cái đường tắt, cùng người tiếp ứng chạm trán, mau chóng liền có người xử lý sạch sẽ dấu vết phía sau, U quân như cá bơi vào biển rộng, tiêu nhiên hoàn toàn đi vào trong đám đông Thiên Đô.

Lúc này xem lại, tổng cộng xuất phát hành động là mười chín người, trở về còn lại tám người.

Mọi người về tới một cứ điểm âm thầm của U Châu ở Thiên Đô, nơi này hoàn cảnh tầm thường, như là một căn nhà của dân bình thường.

U Vô Mệnh vừa đến nơi an toàn liền ngã xuống.

Hắn chỉ tới kịp nhìn nàng nói ba chữ: "Ta muốn tự....."

Hô hấp của Tang Viễn Viễn cứng lại.

Lần trước hắn đáp ứng nàng, trước khi tự phong tâm thức chữa thương sẽ báo nàng một tiếng.

Lời còn chưa dứt liền đổ xuống, có thể thấy được hắn bị thương có bao nhiêu nặng.

Giờ phút này, đế quân bị ám sát là chuyện gì xảy ra, Hoàng Phủ Tuấn sống hay chết, đều không hề có ai quan tâm. Mọi người vây quanh bên người U Vô Mệnh, thái dương của mỗi người đều nổi gân xanh, hốc mắt mở tròn, ba chân bốn cẳng bu quanh U Vô Mệnh.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhỏ giọng cả kinh: "A Cổ tướng quân."

"Có ?!" A Cổ ngưng trọng nhìn phía nàng.

"Làm phiền ngươi phái người mạo hiểm đi một chuyến. Hàn Thập Nhị cùng một tộc nhân Minh tộc đang ở bên nhau, giờ phút này hẳn

là đi đến gian trà lâu trước kia. Nếu có khả năng, đem tộc nhân Minh tộc đó đoạt đi hoặc là giết chết, ngàn vạn đừng để cho bọn họ lợi dụng người Minh tộc đó cứu mạng Hoàng Phủ Tuấn. Người của chúng ta không thể chết không được!"

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy mình hoàn toàn biến thành máy móc vô tình. Lúc này mới xuyên qua được có bao lâu, nàng đã có thể mặt không đổi sắc ra mệnh lệnh ngầm như vậy.

Mọi người đồng thời chấn động.

"Dạ!" A Cổ trịnh trọng đáp lại, lập tức chỉ hai thuộc han không có bị thương, tự mình mang theo người đi ra ngoài.

U Ảnh vệ đem U Vô Mệnh đưa tới trên giường.

Tang Viễn Viễn dùng kéo cắt mở xiêm y của hắn, lộ ra lòng ngực bị thương.

Bên phải xương quai xanh bị một chưởng ấn to, xương sườn đứt hai cái, vết thương trúng tên bên trái vỡ toang, máu tươi đầm đìa.

Trên ngực có vài chỗ là lúc cùng Hoàng Phủ Tuấn đánh bừa, đánh ra nội thương.

Tang Viễn Viễn hít sâu vài ngụm khí, nhìn nhóm U Ảnh vệ bận trước bận sau, thay hắn tiếp tục sắp xương, đắp thuốc trị thương.

"Thương thế chủ quân quá nặng, cần mau chóng trị liệu." Tiểu Ngũ lo lắng nói, "Hy vọng A Cổ ca có thể thuận lợi đem cái tên Minh tộc kia mang về tới, như vậy chủ quân liền....."

Tang Viễn Viễn cắt ngang hắn: "Hắn sẽ không chấp nhận. Đừng suy xét cái người Minh tộc, nghĩ biện pháp khác."

Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn nàng: "Vì, vì cái gì....."

Tang Viễn Viễn mím môi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Đây là nghịch lân của U Vô Mệnh.

Hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng dùng một người Minh tộc để tục mệnh cho hắn.

Chuyện đó sẽ làm hắn hoàn toàn phát cuồng.

"Ta đây đi bắt mấy y giả về." Tiểu Ngũ nói.

Tang Viễn Viễn hơi có chần chờ: "Đối phương biết chúng ta có thương tích, nhất định sẽ nhìn chằm chằm mấy tiệm thuốc và phòng y giả, ngươi ngàn vạn ngàn vạn lần cẩn thận, an toàn là trên hết, không thể cậy mạnh."

"Dạ!"

U Ảnh vệ từng người đi xử lý sự tình kế tiếp, trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Tang Viễn Viễn đem suy nghĩ phân loạn trục xuất ra khỏi óc, tĩnh tâm nhập định, hướng trên ngực U Vô Mệnh ném đến mấy đoá hoa hướng dương.

Hình dáng hắn có chút mơ hồ, trên ngực rõ ràng có Mộc linh uẩn đang dật tán ra phía ngoài.

Tang Viễn Viễn có loại ảo giác, những dật tán ra đó không chỉ có là Mộc linh uẩn mà là sinh mệnh của hắn.

Tâm nàng bỗng nhiên như bị kim đâm một chút.

' không thể để Mộc linh uẩn tán ra như vậy. '

Nàng âm thầm nghĩ, thao túng hai mảnh lá cây phía dưới hoa hướng dương, làm chúng nó giống như hai tay, bắt lấy từng đốm sáng Mộc linh uẩn màu xanh lá, sau đó đem đầu lá trở thành kim nhỏ bện linh uẩn lại với nhau như dệt áo lông.

Vậy mà lại thành công !

Tang Viễn Viễn cảm thấy mình quả thực là thiên tài!

Nàng nhanh chóng dệt lên một mảnh như cái khăn quàng cổ đều một màu xanh lá đắp trên miệng vết thương, giống một cái băng keo cá nhân để phong bế linh uẩn dật tán.

Nàng tiếp tục bện mấy cái tia sáng màu ngọc bích lại, một cái lại một cái như băng vải cuốn lấy thân thể U Vô Mệnh, đem mỗi một miệng vết thương của hắn đều băng đến kín mít.

Nhuỵ hoa hướng dương không ngừng tiết ra dòng nước nồng đậm màu xanh lục, theo mấy cái băng vải màu sáng xanh đó thấm xuống, tản mát ra ánh sáng xanh thực dễ chịu thực no đủ.

Nàng hết sức chuyên chú làm này hết thảy, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên cảm giác phía sau lưng có chút rét run.

Trạng thái nhập định có thể cảm giác được linh uẩn phía sau.

Thần niệm hướng về phía sau đảo qua, nàng đột nhiên cả kinh ra mồ hôi lạnh toàn thân, suýt nữa từ trong nhập định thoát ra.

Trong một quầng sáng xanh, rõ ràng có một hình dáng nho nhỏ, chỉ cần liếc mắt một cái, Tang Viễn Viễn liền nhận ra nó —— con người gỗ kia.

Nó, đang lung lay, chậm rì rì mà hướng nàng đi tới.

Cái cảm giác kinh khủng này, khó lòng giải thích!

Trong khoảnh khắc nàng ngây người, người gỗ đã lướt qua bàn gỗ ở giữa phòng.

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh, mở bừng mắt, đột nhiên xoay người qua, nhìn phía sau lưng.

Cây ngoài cửa sổ hơi hơi đong đưa, trong phòng không rộng, cũng không có cái dị vật gì.

Tang Viễn Viễn cảm giác được trên quai hàm như có dòng điện chạy qua, bản thân đều có thể cảm giác được con ngươi nhanh chóng co rút lại.

Cánh tay bỗng nhiên bị nắm lấy.

Trong lòng nàng chợt vui vẻ —— hai lần trước khi U Vô Mệnh tỉnh lại, đều là như thế này, không thèm lên tiếng liền bắt lấy tay nàng, dọa nàng nhảy dựng.

Nàng kinh hỉ xoay người nhìn lại, thân thể chuyển động được một nửa, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng ' ong ' nổ vang, một cơn lạnh lẽo theo cánh tay hướng về phía trước leo lên, đóng băng trái tim nàng.

Bàn tay đang nắm chặt trên cổ tay nàng quá nhỏ, căn bản không phải bàn tay to của U Vô Mệnh!

Nó là cái gì, không cần phải nói.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy tim mình đã ngừng đập.

Nàng giống như xác ướp, cứng đờ tiếp tục quay đầu, thấy đồ vật phía sau.

Nó ghé vào ngực U Vô Mệnh, rũ đầu, cái tràng hạt hổ phách quái dị

kia nằm xải lai trên người U Vô Mệnh. Nó đưa bàn tay nho nhỏ lạnh băng nắm lấy cổ tay nàng.

Binh khí? Binh khí? Này mẹ nó là binh khí?!

Tang Viễn Viễn trong đầu ' ong ong ' chửi bậy, cứng đờ một lát, nàng giống như con rối gỗ mở miệng.

"Hắn, bị thương, ngực, không áp được." Thanh âm ách ách.

Nghe vậy, người gỗ cực chậm cực chậm ngẩng đầu lên.

Tang Viễn Viễn đầu váng mắt hoa, yết hầu như là bị một đống vụn gỗ lấp kín, muốn lên tiếng gọi người, lại chỉ có thể phát ra âm thanh mỏng manh ' ti ti '.

Từng sợi từng sợi tóc đen theo cử động của nó mà tách ra hai bên.

Khuôn mặt người gỗ thong thả mà từ trong mớ tóc đen hiện ra tới.

Tang Viễn Viễn cảm thấy bản thân đang bị dọa đến chết lặng, nàng yên lặng nhìn chằm chằm giữa mái tóc đen, đôi mắt không chớp.

Bỗng nhiên liền thấy một cái mặt cực độ ủy khuất, miệng nhỏ bẹp bẹp.

Tang Viễn Viễn: "....."

Trong trí nhớ của nàng, cái khối gỗ này ngẫu nhiên diện mạo mỹ diễm, khóe miệng cứng đờ, cười đến cực kỳ tà ác, là đạo cụ người gỗ ma ám điển hình trong mấy phim kinh dị.

Nhưng giờ khắc này, gương mặt cùng má nó đều phồng lên, một đôi mắt to gục xuống phía dưới, tuy rằng sẽ không rơi lệ, nhưng mặc cho ai nhìn thấy đều biết nó đang bày ra một gương mặt khóc lóc.

Nó nắm chặt cổ tay nàng, vụng về mà từ trên ngực U Vô Mệnh tụt xuống dưới, ngồi bên cạnh nàng, hai cánh tay nhỏ thỉnh thoảng đặt trên đầu gối, bày ra một tư thái cùng nàng thăm người bệnh. Ngoan đến không được.

Tang Viễn Viễn cảm thấy mình cần phải im lặng.

Ai có thể nói cho nàng, này mẹ nó rốt cuộc là cái thứ gì?!

Nàng nhanh chóng hít nhẹ mấy hơi thở, cũng chậm rãi thở ra một ngụm dài.

Đang muốn nói chuyện, chợt thấy sắc mặt người gỗ đột nhiên biến đổi, hai bàn tay đặt ở trên đầu gối nhỏ đột nhiên nắm thành quyền.

Tang Viễn Viễn trong lòng cả kinh, theo bản năng mà dùng thân thể của mình chặn trước U Vô Mệnh.

Có người nhẹ nhàng gõ lên cửa gỗ.

"A Cổ cầu kiến."

Tang Viễn Viễn theo bản năng nhìn phía người gỗ bên cạnh. U Vô Mệnh từng nói, khối người gỗ này là binh khí của hắn, đây là bí mật chỉ có một mình nàng biết đến.

Nó mặt mày nặng như chì, nhấp nhấp môi, tay nhỏ ấn bên cạnh giường.

Nháy mắt tiếp theo, con người gỗ giống như là bị một sợ tơ ở nơi xa lôi kéo, bỗng nhiên bị túm đi thật mạnh như cánh diều, bay thẳng từ cửa sổ rộng mở vút đi ra ngoài.

Tang Viễn Viễn bình tĩnh hô hấp: "A Cổ tướng quân, mời vào."

A Cổ đi vào trong phòng. Hắn nhíu mi, đi về hướng cửa sổ: "Chủ

quân không chịu nổi gió."

Đóng cửa sổ lại, A Cổ đi đến bên cạnh giường, nhìn nhìn U Vô Mệnh, sau đó hướng về Tang Viễn Viễn chắp tay, bẩm: "Tang vương nữ, thuộc hạ vô năng, cái tên Minh tộc Ninh Hồng Tài bị người ta bắt đi rồi."

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy dựng, định thần một chút, trấn an nói: "Không có việc gì, người bình an trở về là tốt rồi. A Cổ tướng quân, ngươi ngồi xuống nói, đã xảy ra sự tình gì?"

Loại thời điểm này, so với tức giận quát trách, không bằng chải vuốt lại ý nghĩ, nhìn xem còn có cách nào bổ cứu hay không.

Nàng tạm thời đem chuyện người gỗ ném ra sau đầu.

Nghe nàng nói như vậy, A Cổ ngẩn ra, trong mắt đồng thời hiện lên hổ thẹn cùng cảm kích.

Hắn cũng không ngồi, mà tiếp tục đứng bẩm: "Người bắt đi Ninh Hồng Tài là một nữ tử áo đỏ cực kỳ mỹ diễm."

Hắn hơi có chút chần chờ, nhìn Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái, rối rối rắm rắm mà nói: "Dưới lớp trang điểm, dung mạo lại có ba phần tương tự Tang vương nữ."

Tang Viễn Viễn kinh ngạc: "....." Một người giống nàng ? lại một người cũng giống nàng ?Là do bộ mặt này quá đại chúng, hay là những người này đều chiếu theo gương mặt đệ nhất mỹ nhân của nàng mà đi chỉnh dung?

A Cổ tiếp tục nói: "Hồng y nữ kia thực lực kinh người, Hàn Thập Nhị tu vi là ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh, dưới tay nàng ta chỉ chống đỡ được mười hiệp đã bị khoá tay, ném qua một bên."

Tang Viễn Viễn nhăn mi: "Là người của đế cung hay người của

Hoàng Phủ Tuấn?"

A Cổ lắc lắc đầu: "Không giống. Nàng kia thật sự hào sảng, nhìn có vài phần giống kiểu hào khách phiêu bạt giang hồ. Sau khi nàng ta đoạt Ninh Hồng Tài, lấy một thỏi vàng chọi vào mặt Hàn Thập Nhị, cười to nói, ' chủ tử nhà ngươi cũng thật tốt nha, của người phúc ta nhưng lại làm ra vẻ thuận tay cứu người! Nếu thật là người thiện tâm, sao không trực tiếp thay Ninh Hồng Tài đem hài nhi hắn đi trị bệnh? Nếu hắn tri ân báo đáp, sẽ tự nguyện giao thác tánh mạng; nếu hắn là đồ bạch nhãn lang, liền bắt hắn đi, cũng coi như vì thế gian trừ tai họa! '"

Tang Viễn Viễn không khỏi mở to hai mắt, nói: "Là một kỳ nhân nha!"

A Cổ nói: "Thuộc hạ muốn tiến lên đoạt người, không ngờ mới vừa hiện thân, đã bị mấy hộ vệ thực lực ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh từ trên bầu trời hạ xuống ngăn cản. Nếu tranh đấu sẽ kinh động đế cung, vì thế thuộc hạ giả vờ rút lui, để Tiểu Cửu am hiểu truy tung tích lặng lẽ đi theo bọn họ, thăm dò bọn họ ở chỗ nào, sau đó liền vội vàng trở về bẩm báo."

Tang Viễn Viễn hơi hơi trầm ngâm.

Cường giả ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh, dù đặt ở bất cứ ở châu quốc nào cũng đều là thân vệ cấp bậc Đại tướng quân.

Nữ tử này bên người có thân vệ đi theo, thực lực nản thân cũng không tầm thường, chắc là vương nữ hay vương muội của châu quốc nào đó.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong trí nhớ lại hoàn toàn không tìm thấy một nhân vật như vậy.

Lại là một kỳ nhân thâm tàng bất lộ đây!

"Nàng ta đang ở nơi nào?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Loan Mộng Túy."

Tang Viễn Viễn: "....." Vừa nghe là biết không phải chỗ đứng đắn rồi.

Nàng do dự một lát, đứng dậy nói: "Làm phiền A Cổ tướng quân xem chừng U Châu vương, ta phải đi ra ngoài một chuyến."

U Vô Mệnh bị thương nặng, Thiên Đô khắp nơi đang giới nghiêm, lục soát lấy thích khách. Cứ giấu đi như vậy cũng không phải kế sách lâu dài, tình thế này thì càng kéo dài càng hỏng chuyện thôi.

Trực giác nói cho Tang Viễn Viễn biết, nữ tử kỳ lạ này có lẽ có thể mang đến một cơ hội xoay chuyển.

Nàng đi đến phòng bên, một lần nữa trang điểm lại, dùng phấn má màu vàng đánh lên cho khuôn mặt hơi tiều tuỵ, sau đó thay đổi xiêm y, đứng ở kính định thần một lá, khí chất tức khắc thay đổi, thoạt nhìn cực kỳ giống một phụ nhân ai oán.

A Cổ đang rối rắm, muốn khuyên Tang Viễn Viễn không nên đi ra ngoài mạo hiểm.

Thấy nàng đã thay đổi cải trang hoàn toàn từ phòng bên ra tới, hắn không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, hơi có chút chần chờ hỏi: "Ngài là..... Tang vương nữ?"

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Xem ra không có gì vấn đề gì. A Cổ tướng quân, làm ơn trông chừng U Châu vương thật kỹ, trong phòng lúc nào cũng phải lưu lại hai người."

Dứt lời, thần sắc chợt tắt, trong khoảnh khắc lại biến thành một oán phụ bị lãng tử phụ bạc.

A Cổ: "....." Sao tự nhiên có cảm giác chủ quân về sau sẽ bị tức phụ đùa chết là như thế nào?

.....

Tang Viễn Viễn mau chóng tìm tới Loan Mộng Túy.

Nó thật sự rất bắt mắt, lang can tầng hai đang lập loè một loạt các nữ tử mặc quần áo bằng lụa the đỏ, hướng về phía nhóm khách thương nhân qua lại bên dưới múa may tay áo.

Mỗi nữ tử đều trang điểm rất kỹ càng, áo lụa trên người vừa nhìn liền biết giá cả xa xỉ.

Nhưng mà các nàng cũng không phải mấy cô nương trong lâu mà chỉ là tiểu nhị đón khách.

Có thể nói, đây là nơi tiêu tiền cấp bậc cực cao.

Tang Viễn Viễn tới trước cửa Loan Mộng Túy, bị người chặn lại. Oán phụ đến đây tìm kiếm trượng phu ngày nào cũng có, nữ nhân như vậy là tuyệt đối sẽ không cho vào.

Tang Viễn Viễn rũ mi rũ mắt: "Ta không phải tới đây náo loạn l, chỉ tới đưa bạc cho phu quân. Hắn hôm qua ra cửa quá gấp nên túi tiền để quên ở nhà."

Nàng kéo tay nải trong tay,lộ ra một ánh vàng rực rỡ.

Nhìn thấy tiền, lập tức liền có một nữ tử đứng tuổi ra nghênh đón, thân thiết vô cùng choàng cánh tay Tang Viễn Viễn, dẫn nàng vào bên trong.

Người phụ nữ này trên mặt rõ ràng là trang điểm một lớp son phấn dày, nhưng nhìn lại thấy vô cùng tự nhiên, không nói cũng biết đồ trang điểm dùng toàn loại hàng cao cấp thượng đẳng.

Khẩu khí cũng thật sự tươi mát .

Nàng cười nói: "Tiểu nương tử làm tức phụ như thế này, thật đúng là đốt đèn lồng cũng tìm không thấy! Không biết phu quân của ngươi là....."

Tang Viễn Viễn mím môi: "Hắn là một văn nhân, nhưng tới nơi này của các ngươi chắc là dùng tên giả. Cha mẹ ta đi rồi, sản nghiệp trong nhà đều là phu quân quản, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, chỉ có thể dựa vào hắn sống qua ngày, làm sao dám lắm miệng đi hỏi hắn."

Bộ dáng nàng bi thương ẩn nhẫn, diễn hoàn hảo vai một nữ nhân đáng thương bị gả nhầm cho một kẻ bất lương, bị đoạt gia sản giờ còn phải sống phụ thuộc.

Người phụ nữ trung niên đang nổ như pháo hoa tức khắc lộ vẻ mặt đồng tình. Tuy rằng lưu lạc phong trần, nhưng trái tim con người cũng là thịt lớn, nhìn bộ dáng của Tang Viễn Viễn, liền cảm thấy thương tiếc cho nàng, cũng thay nàng khổ sở.

Càng làm cho bà ta cảm thấy khó chịu được chính là, nữ tử đáng thương này đối mặt với kẻ lưu lạc phong trần như mình lại không có biểu lộ ra khinh thường chút nào, mình đụng vào cũng không hề khúc mắc, cũng không ngại ' dơ '.

Vì thế thần sắc nữ tử trung niên càng chân thành tha thiết vài phần: "Muội muội cũng đừng quá khổ sở, ngày sau ta lưu tâm giùm ngươi một chút. Ta sẽ dặn mấy cô nương phía dưới, bất động thanh sắc khuyên hắn chút, để hắn về nhà sống đàng hoàng một chút! Nếu không chê, có thể kêu ta một tiếng Phượng Nương."

Tang Viễn Viễn biết nghe lời phải, nước mắt nói rớt liền rớt: "Đa tạ Phượng Nương!"

Phượng Nương trong lòng nhũn ra, thở dài, dẫn nàng đi về hướng trong lâu.

Đi ra hai bước, nhịn không được lắm miệng khuyên nhủ: "Thật ra nữ nhân chúng ta ấy, cũng chưa chắc một hai phải dựa vào nam nhân mà sống đâu. Phải cứng rắn lên một chút biết đâu có thể tìm được đường ra khác. Cố một số nam nhân là không dựa vào được nha!"

Tang Viễn Viễn vẫn ' chấp mê bất ngộ ', nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Phượng Nương cũng không khuyên nữa, chỉ có thể lặng lẽ thở dài.

Hai người tiến vào lầu các.

Nơi tiêu tiền của Đế Đô quả thực không giống người thường. Ngọc lan kim trụ, trang trí đều là lụa sa mỏng như mây mù loại tốt nhất, bồn cây chậu cảnh đều dùng men gốm ngọc, một rừng những đóa hoa tươi kiều diễm ướt át, không một chỗ nào không tinh xảo.

Trên ngọc đài tỏa ánh sáng còn có giai nhân đánh đàn, băng sơn mỹ nhân, làm người ta cứ ngỡ rằng mình đi lạc vào điện phủ cao nhã nào đó.

Phượng Nương dẫn Tang Viễn Viễn đi một vòng ở dưới lầu, vẫn chưa tìm được người nàng muốn tìm.

"Chỉ sợ là đang ngồi ở phòng bao thôi, vậy thì thật có chút phiền toái." Phượng Nương hơi trầm ngâm, "Muội muội có bằng lòng đổi thân xiêm y vào đưa nước trà rồi xem thử?"

Tang Viễn Viễn tất nhiên cầu còn không được.

Phượng Nương tìm một cái áo lụa màu trắng chỉ lộ chút vai ngọc để cho nàng thay, xong đưa cho nàng mâm ngọc có đựng một bình sứ thon dài, dẫn qua một loạt phòng bao để đưa trà.

"Giờ Tuất dưới lầu có tiết mục hay, lúc này, các khách nhân chắc là chỉ để các cô nương hầu uống chút rượu. Muội muội cứ lo yên tâm đi vào, nhìn một cái liền ra lại, không có việc gì." Phượng Nương mịt mờ trấn an nàng.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, giả bộ như đang cố gắng lấy dũng khí, gõ cửa tiến vào phòng bao đầu tiên.

Cảnh tượng bên trong cũng không có gì xa lạ.

Rượu rượu thịt thịt, cả trai lẫn gái, sớm đã quá phổ biến.

Nàng thu hơi thở, cố gắng để bản thân thật mờ nhạt không làm người chú ý mà đổi ấm trà cũ trên mặt bàn.

Tới phòng bao thứ năm, Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền thấy được nữ tử áo đó mà mình muốn tìm.

Nữ tử tô màu mắt đỏ, con ngươi trong vắt như mắt mèo, giữa mày điểm hoa điền màu son, khóe môi khoa trương vẽ đường kẻ tôn lên đôi môi căng mọng, diễm quang bắn ra bốn phía. Một thân hồng y dùng chỉ thêu mờ kim điểu thật chi tiết, nhìn khiêm tốn nhưng lại đẹp đẽ quý giá. Trên người không có chút thần thía mị hoặc, mặt mày cử chỉ đều phấn chấn oai hùng, rất có vài phần mỹ cảm trung tính.

Tựa như thái dương đỏ lửa, hào quang rực rỡ, làm chói mắt người.

Tang Viễn Viễn nhìn đến ngẩn ra —— A Cổ nói còn hơi khiêm tốn rồi, cái nữ tử áo đỏ này đâu phải chỉ giống nàng ba phần! Ít nhất cũng là năm phần ! Tháo trang sức ra xong không chừng còn có thể giống đến bảy tám phần.

Càng lạ chính là, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng ta, trong lòng Tang Viễn Viễn liền hiện lên một loại cảm giác thân quen thổ kỳ quái, giống như đã quen biết lâu lắm rồi.

Nàng bất động thanh sắc nhìn chung quanh phòng, cũng không thấy Ninh Hồng Tài cùng thân ảnh các hộ vệ.

Liền thấy một nữ tử mặt hoa da phấn cười duyên, rót thêm rượu cho nữ tử áo đỏ, trong miệng dỗi nói: "Tiểu thư tại sao lại quan tâm đến chuyện Tiểu Ngọc Sấu vậy, nô có chỗ nào không tốt sao? Tự nhiên lại nói chuyện một người đã chết, đen đủi lắm!"

Động tác của Tang Viễn Viễn hơi dừng lại.

Cái tên Tiểu Ngọc Sấu này nàng đã từng nghe qua. Ngày đó khi Khương Cẩn Bằng lẻn vào đế cung, ý đồ muốn giết chết nàng giá họa cho Khương Cẩn Chân, hắn đã từng nhắc tới hắn phải vì Tiểu Ngọc Sấu báo thù.

Cho nên nữ tử áo đỏ này sao lại quan tâm chuyện Tiểu Ngọc Sấu ?

Nữ tử áo đỏ cười cười, thanh âm thanh nhuận như nước chảy leng keng, trống mái không phân biệt được nhưng nghe thật sự quen tai, nàng ta hỏi: "Tiểu Ngọc Sấu cùng cái vị con thứ của Khương Châu vương kia thật sự là giao tình không cạn sao?"

Nữ kĩ dẩu môi đỏ, trả lời: "Sao có thể chứ, không dối gạt tiểu thư, hai huynh đệ Khương gia đều đầy mình toàn ý nghĩ xấu, không xem bọn tỷ muội như con người đâu. Nếu không phải trong nhà thật sự thật sự cần tiền gấp, ai cũng sẽ lấy cớ thoái thác không muốn hầu hạ bọn họ, làm sao có giao tình gì."

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy lên, bất động thanh sắc mà liếc mắt nhìn nữ tử áo đỏ một cái, trong ánh mắt tràn đầy chần chờ.

"Quả nhiên," Nữ tử áo đỏ vươn ngón tay ra, gõ gõ mặt bàn, bộ dáng như không có gì ngoài dự kiến, lẩm bẩm, "Ta đã hiểu ngay là việc động thủ đối với tiểu muội có huyền cơ khác mà. Hừ, để ta điều tra ra, bọn họ liền chờ chết đi!"

Tay nàng ta rất lớn, ngón tay cực dài.

Tang Viễn Viễn há to miệng, ngơ ngác mà nhìn chằm chằm ' nàng ta '. Cái ngữ khí này, nàng thật sự quá quen thuộc.

Không, không phải ' nàng ta ', là ' hắn ta' mới đúng.

Cái ' nữ tử 'này chính là vị ca ca giảo hoạt kia của nàng, thế tử Tang Châu vương, Tang Bất Cận! Tang Viễn Viễn đem tầm mắt hướng tới chỗ yết hầu của hắn, chỉ thấy một mảnh khăn the đỏ tinh xảo có đính đá màu, chắn hầu kết kín mít.

Tang Viễn Viễn nhất thời cũng không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình bây giờ như thế nào.

Nàng hít sâu mấy hơi, giảm bớt chấn động trong lòng.

Nữ kĩ thấy Tang Viễn Viễn chậm chạp không đi, kỳ quái nhăn mi: "Ngươi mới tới à? Sững sờ ở đây làm cái gì?"

Nghe vậy, Tang Bất Cận áo đỏ ngẩng đầu lên, một đôi mắt Thải Phượng khẽ nhếch đuôi nhìn về phía Tang Viễn Viễn, thấy nàng ngốc ngốc lăng lăng mà nhìn chằm chằm mình, bộ dáng giống như thấy người quen lại giống như thấy quỷ.

Hắn nhăn mi, nhìn trên dưới nhìn một vòng, khóe miệng đột nhiên kéo lên. Thân hình này..... quá quen thuộc!

"Ngươi," hắn vỗ vỗ cánh tay nữ kỹ, "Đi ra ngoài trước."

Thanh âm đều cứng đờ.

Nữ kỹ thở phì phì trừng mắt nhìn Tang Viễn Viễn một cái, lắc eo đi ra ngoài.

Mấy cô nương trong mấy chỗ này kỳ thật còn thích tiếp đãi nữ khách phú quý hơn, bởi vì nữ khách thì hầu hạ cũng dễ, với nữ tử sẽ hiểu nhất nữ tử muốn gì, nên rất dễ dàng kiếm được đầy túi.

Đây giống như đồ ăn đưa tới miệng còn bị người ta giành lấy, là ai cũng sẽ thấy trong lòng đều không thoải mái.

Nữ kỹ kia vừa đi, Tang Bất Cận tức khắc đem đôi tay chụp vào trên mặt mình, thanh âm khe khẽ từ khe hở ngón tay phiêu dật ra: "..... Tiểu muội ?"

Tang Viễn Viễn ngồi xuống thật mạnh bên cạnh hắn, thở dài: "..... Đại ca!"

Nàng cảm thấy vị ca ca giảo hoạt này của nàng giống như muốn qua đời ngay tại chỗ.

Sau một lúc lâu, hắn mới chậm rãi lấy đôi tay đang che mặt ra, gian nan nói: "Ca ca giả thành như vậy, chỉ vì tìm hiểu sự tình của Tiểu Ngọc Sấu thôi."

Tang Viễn Viễn có thể tin hắn thì làm quỷ! Mặc nam trang dạo nhà thổ chẳng lẽ có chỗ nào không tiện sao?

Hắn lại đi cải trang thành nữ!

Nàng thực săn sóc gật gật đầu, nói: "Ta hiểu rồi ca ca, ca ca xem ta cũng cải trang đi tới đây này, ta còn dịch dung luôn."

Tang Bất Cận cảm kích khịt khịt mũi, hỏi: "Tiểu muội vì sao lại ở chỗ này? Muội không phải đang ở cùng U Vô Mệnh sao? Các ngươi tới Thiên Đô khi nào?! Hôm nay trên đường đang truy đuổi thích khách, U Vô Mệnh sao dám để muội một mình chạy loạn ở bên ngoài được chứ! Hắn không lo lắng muội gặp nguy hiểm sao!"

Hắn nói nói tới hỏa khí bốc lên ngùn ngụt, đôi mắt xinh đẹp đều

nhướng cả lên.

Xem ra Tang Bất Cận còn không biết thích khách kia chính là U quân. Thù oán của U Châu cùng Đế đô, Khương Nhạn Cơ trước nay vẫn giữ trong bí mật.

Tang Viễn Viễn đáng thương nhìn hắn: "Đại ca, bọn họ đang đuổi bắt thích khách, chính là ta nha."

Tang Bất Cận: "....."

Hắn trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, kéo môi nói: "Tiểu muội à, có tiền đồ nha."

Tang Viễn Viễn thở dài: "Hiện tại toàn thành đều đang truy nã bọn ta, U Vô Mệnh bị thương, hành động không tiện —— ca ca có biện pháp nào mang chúng ta ra khỏi thành không?"

Phụ tử Tang thị náo loạn đại điển thảo phạt U, hiện giờ Tang Châu và U Châu đã bị buộc chặt trên một cái thuyền.

"Chuyện nhỏ." Tang Bất Cận mắt còn không nháy mắt liền đáp ứng.

Hắn ném xuống mấy thỏi vàng, ôm lấy bả vai Tang Viễn Viễn đi ra ngoài.

Tới trước cửa, đôi mắt Phượng Nương như muốn rớt ra ngoài: "Muội, muội muội, ngươi, ngươi không tìm phu quân của ngươi sao?"

Tang Viễn Viễn thấp giọng nói: "Phượng Nương ta nghĩ thông suốt rồi, ngươi nói đúng, nam nhân có cái gì tốt, không cần hắn!"

Dứt lời, giơ tay choàng lấy cánh tay Tang Bất Cận.

Phượng Nương: "....." Không phải, không phải, bà muốn khuyên

tiểu nương tử này là nam nhân không đáng tin cậy thôi, nhưng cũng không có nói nên đổi qua nữ nhân mà?!

Thực mau, cái câu chuyện truyền kỳ này đã truyền khắp toàn bộ Loan Mộng Túy —— có nữ tử tới cửa tới đưa tiền cho phu quân văn nhân của mình, kết quả còn chưa thèm gặp phu quân mà theo một tiểu thư phú quý rời đi.

Không đến nửa khắc , liền có mấy thư sinh xiêm y không chỉnh tề vội vội vàng vàng chạy ra khỏi cửa, về nhà tìm thê tử.

.....

Huynh muội hai người đi vào một hẻm tối.

"Ca ca mang Ninh Hồng Tài đi sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Tang Bất Cận gật gật đầu: "Nói đến cũng trùng hợp, ta đang đi đường ngẫu nhiên gặp được Hàn Thập Nhị, trong lòng có chút sinh nghi, liền theo đuôi bọn họ, vừa lúc nghe thấy lời cáo biệt của Ninh Hồng Tài cùng vợ con. Ta nghe liền cảm thấy hành vi giả mù sa mưa của Mộng Vô Ưu kia thật là làm người buồn nôn, vì thế ra tay đoạt hết một nhà ba người kia, dự định mang về Tang Châu."

Tang Viễn Viễn thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Vậy thật đúng là quá tốt, muội cứ sợ hắn rơi vào tay Đế cung hoặc là tay Hoàng Phủ Tuấn! Nhưng mà ca ca nắm chắc là có thể đem bọn họ rời khỏi Thiên Đô sao?"

"Yên tâm!" Tang Bất Cận đắc ý cực kỳ, "Hôm nay đi ngay cũng được, khắp nơi khắp chốn đều là người của ca ca, đại ca của muội chỗ này qua lại tự nhiên!"

Tang Viễn Viễn: "....." Không phải, từ từ, lần trước khi đến đây cùng Tang Châu vương, Tang Bất Cận căn bản cũng không phải bộ dáng tự tin như cá thả về nước thế này mà?

Nàng nhìn khuôn mặt son phấn trang điểm tươi đẹp của ca ca, trong lòng bỗng nhiên có một cái ý tưởng táo bạo —— có khi nào khi hắn ta ở Thiên Đô tạo mối quan hệ, không phải lấy thân phận Tang thế tử, mà là tiểu thư mỹ lệ này không.....

Quả thực là kỳ nhân thâm tàng bất lộ!

Chương 37: Cuồng đồ chân chính

Nghe được Tang Bất Cận nói đã đem Ninh Hồng Tài giấu tới địa phương an toàn, Tang Viễn Viễn không khỏi buông xuống trái tim vẫn đang treo cao cả buổi trời.

Thần kinh đang căng chặt đột nhiên thả lỏng lại, nàng hơi có chút loạng choạng đầu, cảm khái không thôi.

"Đi chuyến này thật sự là quá đáng giá!"

Sắc mặt Tang Bất Cận đột nhiên đại biến, tay áo đỏ vung lên thật mạnh, đem nàng bảo hộ ở phía sau.

Nàng buồn bực đưa mắt thăm dò, chỉ thấy một nam nhân người đầy sát khí đang từ ngõ nhỏ kia đi thẳng đến hướng hai huynh muội bọn họ.

Hắn vừa xuất hiện, cả con đường đều vắng lặng, ánh sáng phảng phất tối tăm rất nhiều, gió vốn thổi từ bốn phương mang theo mát mẻ giờ phút này cũng biến thành âm phong.

Lại là..... U Vô Mệnh.

Bước chân hắn rất nặng, chớp mắt đã tới trước mặt.

Sắc mặt hắn trắng bệch, môi không hề có huyết sắc, trong mắt chỉ còn hơi đóm lửa u minh như ma trơi, toàn thân lạnh lẽo sát khí, làm người có cảm giác lạnh đến tận xương.

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nhìn hắn, trong đầu trống rỗng.

U Vô Mệnh phẩy tay xuống, liền thấy một con người gỗ từ trên mái hiên nhẹ nhàng rơi xuống, ngừng ở khuỷu tay cong của hắn, nó giơ khuôn mặt nhỏ, hướng về phía huynh muội Tang Viễn Viễn cười đến thiên chân vô tà.

"Bắt được nàng." U Vô Mệnh thần sắc nhàn nhạt, "Tiểu Tang Quả, nàng muốn đi đâu?"

Ngữ khí bình tĩnh, sát ý chiếu thẳng Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận mặt mày trầm xuống, trên người nổ lên Hỏa linh uẩn.

Giữa hai nam nhân, mùi thuốc súng bốc lên nồng nặc, lan cả vào không trung.

Chỉ thấy trên người người gỗ mờ mịt bốc lên một trận sương mù xanh đen, gương mặt hơi có chút diễm lệ ẩn vào trong làn sương mù đó, tản mát ra một cơn lạnh xương dày đặc làm người sởn tóc gáy. Này rõ ràng là linh uẩn mạnh mẽ nhất!

Trong lòng Tang Viễn Viễn trong lòng, bừng tỉnh đại ngộ.

Không tồi, nó, thật sự là binh khí,hay nói đúng hơn nó là một kiện sát khí!

Thừa dịp Hoàng Phủ Tuấn bị ám sát, hai cao thủ tuyệt cường rời khỏi đế cung, tâm thần nữ đế quân không được đề phòng lắm, người âm thầm lẻn vào cung đình ám sát nữ đế quân chỉ sợ đúng là con người gỗ này! Chỉ có một vật nhỏ như vậy mới có khả năng ban ngày ban mặt công nhiên lẻn vào Đế cung, lặng yên không một tiếng động mà lẻn đến bên người Khương Nhạn Cơ mà không có bất cứ ai phát hiện.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một ngụm khí lạnh.

Không lâu trước đây, nàng nhìn U Vô Mệnh ngủ say, trong lòng còn từng cảm thấy đau xót thương hại, cảm thấy hắn cũng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ yếu ớt, cũng sẽ có lúc dùng hết toàn lực nhưng khi sắp thành lại đại bại.

Không nghĩ tới, hắn lại ngoan tuyệt như vậy.

Chỉ giết một mình Hoàng Phủ Tuấn căn bản thỏa mãn không được hắn. Hắn muốn chính là, nhất tiễn song điêu.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh nhướng khóe môi, "Lợi dụng lúc ta ngủ, lén liên lạc với người khác, muốn từ bên người ta trốn thoát, có phải hay không?"

Nụ cười thê lương như từng chút một tan vỡ.

Tang Viễn Viễn phảng phất liếc mắt một cái liền thấy như trái tim hắn đang vỡ thành mảnh nhỏ.

Tà khí ngẫu nhiên ngo ngoe rục rịch, một đôi vừa to vừa đen ở trongmàn quỷ sương mù như ẩn như hiện, nhìn chằm chằm Tang Bất Cận, muốn lập tức ra tay.

Tang Viễn Viễn đột nhiên đem Tang Bất Cận hướng bên cạnh đẩy một cái, xách váy lên nhanh chân chạy thẳng về phía U Vô Mệnh,suýt nữa đụng hắn ngã ngửa.

Con ngươi hắn co rút lại, cánh tay ra dấu cho người gỗ ngưng lại.

"Chàng chạy ra làm cái gì!" Tang Viễn Viễn túm chặt vạt áo trước của hắn một phen, ngữ khí còn hung ác hơn so với hắn một vạn lần, "Trọng thương còn chưa hết không biết sao! Có phải cảm thấy không cần mạng nữa ?Tốt lắm, vậy không bằng chàng cứ chết như vậy luôn đi, ta cũng không thèm sống nữa, thù cũng khỏi cần báo luôn! Cùng chết đi!"

U Vô Mệnh bị nàng la đến choáng váng mặt mày.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, môi giật giật, chưa nói được lời nào. Bộ dáng này không có chút nào chột dạ, làm hắn cảm giác được hình như mình hiểu lầm cái gì.

Sương mù xanh đen trên người người gỗ cũng giống thuỷ triều xuống, thu trở về trong thân thể.

Tang Viễn Viễn bẹp miệng, phẫn nộ rống hắn: "Ta trồng cho chàng nhiều hoa như vậy, là muốn chàng ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương. Chàng thản nhiên đạp hư tâm huyết ta như vậy sao! Vậy về sau khỏi cần nữa! Không làm nữa! Ta không bao giờ trồng hoa cho chàng nữa!"

Một bên lên án, một bên có nước mắt rơi xuống.

Đôi mắt đỏ bừng, gương mặt muốn bốc cháy, nàng giống như sắp tức chết luôn rồi.

Hô hấp của U Vô Mệnh đình trệ, hầu kết trợt xuống, giơ tay lên đem người gỗ vứt lên mái hiên, chớp mắt nó liền biến mất trong tầm mắt.

Hắn bắt lấy bả vai nàng, gian nan đem nàng đẩy ra một thước, che ngực lại, thở hổn hển một chút, trầm thấp ủy khuất mà nói: "Người ta hay nói mỹ nhân nhẹ như yến nha, ta suýt nữa bị bị ngươi đánh chết luôn."

Tang Viễn Viễn càng ủy khuất hơn hắn: "Ta đi đâu? Ta có thể đi đâu?! Ta nghĩ hết mọi biện pháp muốn mang chàng rời khỏi cái nơi quỷ quái này về nhà còn gì! Còn chàng thì sao?! Ta cố gắng lâu như vậy, mới đắp được cho chàng một đống thuốc trị thương, vậy mà chàng còn không thèm quý trọng! Tâm huyết của ta tất cả đều cho chó ăn! Chàng còn hoài nghi ta, chàng làm sao có thể hoài nghi ta!"

U Vô Mệnh: "....."

Tang Bất Cận sớm đã xem đến trợn mắt há hốc mồm.

Hắn cảm thấy đầu óc mình đã đông cứng, hoàn toàn không có cách nào lý giải màn ngay trước mắt này —— tiểu muội hắn hướng về phía kẻ điên làm người sợ hãi nhất thế gian này, giương nanh múa vuốt, mà người này, vậy mà giống như con người gỗ, bị nàng la đến sửng sốt, ánh mắt tối om sâu thẳm đó lại có vài phần chột dạ chật vật.

Liền thấy U Vô Mệnh chậm rãi rũ mắt xuống, nhìn thẳng Tang Viễn Viễn đang mím chặt môi, thấp giọng nói: "Xem như ta sai, ta trách oan nàng đi."

Người như hắn có thể nói ra những lời này, đã là lui mười vạn bước.

Tang Viễn Viễn thây chuyển biến tốt liền chấp nhận, quay đầu lại hướng về phía Tang Bất Cận hô: "Ca, mau tới đỡ lấy hắn."

Tang Bất Cận vẻ mặt khó chịu, đi đến gần.

Đánh giá trên dưới xong, phát hiện U Vô Mệnh thật sự là nửa chân đạp cửa quỷ môn quan.

U Vô Mệnh cũng đánh giá hắn, khóe miệng hơi cứng một chút, lại cứng một chút, muốn nói cái gì, cuối cùng lễ phép nhịnlại.

Hai ' tiểu mỹ nhân ' một trái một phải đem U Vô Mệnh dìu trở về nơi dừng chân.

U Vô Mệnh không nỡ đem trọng lượng đặt trên người Tiểu Tang Quả nhà mình, hắn dùng cánh tay choàng qua cổ Tang Bất Cận , yên tâm thoải mái mà đem ông anh vợ thành lao động khổ sai.

Hai nam nhân này, tự nhiên đối với đối phương liền phát sinh địch ý không thể hiểu được, tứ chi vừa tiếp xúc, nhịn không được liền âm thầm hăng say đấu sức với nhau, ấn một chút, đè một chút, đấu đến hết sức có hứng thú.

Bên này cãi nhau ầm ĩ, A Cổ ở nơi dừng chân lại muốn điên rồi.

Nhìn thấy U Vô Mệnh trở về, hắn bay ba bước đi hai bước bổ nhào đến gần, sau một lúc lâu, nhấp miệng như muốn khóc mà không khóc, ngữ khí vô cùng ai oán: "Chủ quân....."

Tầm mắt vừa đưa về hai bên trái phải, chuyển đến trên người Tang Bất Cận, con ngươi tức khắc co rụt lại.

Đây còn không phải là nữ tử áo đỏ đã đoạt Ninh Hồng Tài sao!

A Cổ nhíu mày thật sâu, ánh mắt chậm rãi hướng về phía U Vô Mệnh cùng Tang Bất Cận đang tóc kề tóc, tai kề tai.

Hắn phát hiện, chủ quân nhà mình cơ hồ đem toàn bộ trọng lượng đều đè ở trên người ' nữ tử 'xa lạ này, hai người không chút nào kiêng kị, gắt gao ôm nhau, giống như trong sáng trong tối ngầm phân cao thấp. Cánh tay cùng bàn tay như muốn khảm vào da thịt đối phương, tầm mắt ngẫu nhiên giao hội, ngươi tới thì ta đi, rõ ràng chạm nhau tóe ra lửa.

Tang Viễn Viễn dường như hoàn toàn bị bài trừ ở ngoài.

A Cổ nhịn không được ngẩng đầu, lại nhìn nhìn mặt Tang Bất Cận.

Cái nữ tử áo đỏ mỹ diễm này thật sự rất có vài phần tương tự Tang vương nữ.

A Cổ không khỏi nhớ tới chuyện bê bối của Hàn Thiếu Lăng kia —— đúng là bởi vì Hàn Thiếu Lăng tìm cái của thế thân Mộng Vô Ưu kia nên Tang vương nữ mới cùng hắn xa cách, để chủ quân nhà mình có

cơ hội xen vào, đem giai nhân đoạt vào trong lòng ngực.

Còn chưa trôi qua được mấy ngày lành, không nghĩ tới chủ tử nhà mình lại cư nhiên dẫm vào vết xe đổ của Hàn Thiếu Lăng ?

A Cổ cảm thấy một trận đau răng, trong lòng hoàn toàn không hiểu được cái ý tưởng lấy giả đổi thật này có cái gì hay. Vì sao phải nhất định tìm cái đồ dỏm làm chi? Hàng thật có chỗ nào không dùng tốt sao?

Hắn nhanh chân tiến lên, vỗ tay đoạt lại U Vô Mệnh, hung hăng nhìn chằm chằm Tang Bất Cận, liếc mắt một cái.

Tang Bất Cận: "....." Không phải chứ, ánh mắt đề phòng cướp này là ý tứ gì? Ta còn có thể đem U Vô Mệnh làm thành như thế nào? Bản thế tử cũng không chơi trò "Long Dương chi phích" (*)nha!

(*)"Long Dương chi phích" : gay, đoạn tụ.

Chợt thấy ngọc giản trên người A Cổ chợt lóe.

Giọng Tiểu Cửu truyền ra : "A Cổ ca, cứ điểm đằng trước bị đóng rồi!"

A Cổ vẻ mặt nghiêm lại: "Chủ quân, chỉ có thể chống đỡ trong nay mai, sợ cũng sẽ bị người tìm ra tới! Thuộc hạ chuẩn bị một chút, hộ tống chủ quân mạnh mẽ phá vây ra khỏi thành!"

"Không cần." tròng mắt U Vô Mệnh chuyển động, nhìn thẳng Tang Bất Cận.

Tang Viễn Viễn cũng đáng thương đưa mắt nhìn Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận: "....." Còn có thể làm sao bây giờ, còn không phải ôm hết lên người.

Sau khi dàn xếp U Vô Mệnh , Tang Bất Cận liền rời nơi dừng chân của U Châu, đi an bài việc ra khỏi thành.

A Cổ đứng ở bên cạnh giường, ánh mắt lo lắng: "Chủ quân có phải quá mức tín nhiệm nữ tử xa lạ này quá không? Nếu nàng ta đi mật báo....."

"Không có đâu." Mí mắt U Vô Mệnh bất động.

Thấy hắn chắc chắn như vậy, A Cổ không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, lo lắng đề phòng liếc mắt nhìn Tang Viễn Viễn một cái, trong lòng thầm nghĩ, chủ quân lại thiên vị tin tưởng một nữ nhân lai lịch không rõ như vậy, sợ là sẽ tổn thương lòng Tang vương nữ.

A Cổ sầu đến rớt lông mày.

Hắn theo U Vô Mệnh hơn 5 năm, biết vị chủ quân này cùng người bình thường không giống nhau. Hắn không có khát vọng sống, tùy thời đều có khả năng tự mình tiến đến vực sâu hủy diệt. Nhiều năm như vậy, tình huống U Vô Mệnh chưa từng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp nào, mãi đến sau khi cùng Tang Viễn Viễn ở bên nhau, trên người mới đột nhiên có chút sinh cơ cùng không khí sôi động.

A Cổ cảm thấy, thế gian này, người có thể giữ chặt U Vô Mệnh trên bờ vực huyền nhai chỉ có một mình Tang Viễn Viễn.

Tuyệt đối không phải là thứ nữ nhân diện mạo giống Tang vương nữ, tùy tiện tìm về là có thể thay thế!

Chủ quân nhất định là nhất thời hồ đồ!

A Cổ rối rắm hồi lâu, lấy ra chết gián dũng khí.

"Chủ quân, có một câu nói không biết có nên nói hay không, nhưng thuộc hạ hôm nay cần thiết muốn nói!"

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh đều có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn nam nhân đang đỏ mặt lên như mặt ngựa.

"Nói."

A Cổ cắn răng: "Ta, còn có các huynh đệ, chỉ nhận Tang vương nữ là phu nhân!"

U Vô Mệnh: "....." Nói vậy là ý gì?

Tang Viễn Viễn: "....." Không thể hiểu được tự nhiên bị khóa cứng?

Sau một lúc lâu, cặp mắt đen nhánh của U Vô Mệnh thẳng lăng lăng nhìn về phía Tang Viễn Viễn: "Tiểu Tang Quả, nàng khi nào thì thu mua người của ta vậy?"

Tang Viễn Viễn vô tội nháy mắt, thuận thế hỏi: "Vậy, chàng thấy thế nào? Về sau còn tính cưới thêm hai tiểu phu nhân, hử?"

U Vô Mệnh lạnh lạnh cười: "Chỉ một mình nàng đã phiền toái muốn chết! Tỉnh tỉnh lại đi, ta còn muốn sống lâu thêm mấy năm."

Được một câu lời chắc chắn từ hắn, A Cổ xoa xoa đôi tay, cười đến nhe răng không thấy mắt, nhanh chóng lui đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại cho bọn họ.

Tang Viễn Viễn cảm giác hốc mắt có chút nóng lên.

Sau một lúc lâu, nàng thấp giọng hỏi: "Chàng yên tâm đại ca ta như vậy?"

"Không yên tâm." U Vô Mệnh nói thẳng , "' nó ' đi theo."

Tang Viễn Viễn quay đầu nhìn hắn, thấy hai mắt hắn trống không, cả người giống con rối gỗ trống rỗng, hiển nhiên sẽ không nói thêm nữa.

Nàng khe khẽ thở dài, mềm mại dựa vào hắn, giống một cọng lông chim không có trọng lượng, đem gương mặt gác trên vai hắn.

Nàng hỏi: "Khương Nhạn Cơ thế nào?"

Sau một lúc lâu, U Vô Mệnh thấp giọng trả lời: "Còn không chết được."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, nhẹ nhàng cọ cọ trấn an hắn. Đây cũng là việc trong dự kiến, nữ nhân kia đoạt tu vi của Minh tiên sinh, lại ngồi trên vị trí đế quân suốt mười năm, thực lực hùng hậu khó có thể tưởng tượng được.

Một lát sau, lông mày U Vô Mệnh vừa động: "Tiểu Tang Quả, nàng sẽ không thật sự không thèm trồng hoa mặt bự cho ta nữa chứ? Ta muốn cái rong biển kia !"

Tang Viễn Viễn: "....."

Rong biển cái quỷ gì?!

Sửng sốt trong chốc lát, mới nhớ tới mình lần trước dùng lá làm kim bện cho hắn mấy mảnh linh uẩn dán lại miệng vết thương.

Hoa mặt bự, rong biển. Người này thủ pháp tu từ thật sự là điêu luyện sắc sảo.

Nàng dùng cả tay chân bò dậy, lại trồng cho hắn đầy một ngực hoa, thuận tiện lại bện một dây 'rong biển' thật dài, đem hắn bọc thành xác ướp.

Băng bó xong vết thương, nàng ngạc nhiên phát hiện mình lại tấn giai! Mộc linh uẩn trong cơ thể biến thành màu ôliu, hơn nữa rõ ràng còn có xu thế tăng thêm số lượng.

Nàng nhanh chóng quyết định, tụ tới càng nhiều linh uẩn, từ bốn phía hút vào trong cơ thể.

Không bao lâu, màu xanh lục lại gia tăng, lại phủ thêm một tầng xanh đậm nữa.

Nàng thế mà lại tấn hai giai, đem tu vi tăng lên tới bát trọng thiên Linh Ẩn cảnh! Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi này, nàng đã cách Linh Minh cảnh không xa.

Khác biệt lớn nhất giữa Linh Minh cảnh cùng Linh Ẩn cảnh chính là khả năng phóng linh uẩn ra ngoài.

Một khi tấn giai lên Linh Minh cảnh, nàng sẽ rốt cuộc chân chân chính chính đi lên con đường huyền huyễn, chính bản thân mình cũng có thể phóng linh ẩn véo véo như mấy hiệu ứng trong phim!

Đang lúc nàng âm thầm kích động, U Vô Mệnh bỗng nhiên trợn mắt, buồn bã nói: "Tiểu Tang Quả, nàng thử tiến vào thân thể ta....."

Tang Viễn Viễn bị dọa hết hồn nhảy dựng, hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, cho rằng hắn có phải bị thương đến hồ đồ, nói bậy bạ cái gì!!.

Hắn hít sâu một hơi: "Đừng nghĩ những chuyện lung tung rối loạn! Hiện tại thân thể ta còn chưa được!"

Tang Viễn Viễn: "....." Ngươi cũng không phải chưa làm qua nha.

Ánh mắt của nàng làm U Vô Mệnh rất có vài phần tức muốn hộc máu: "Trong cơ thể ta tích tụ độc của mộc, thủy, hỏa, kim, nên thương thế mới khó chữa khó lành. Ta muốn nàng dùng biện pháp của nàng, thử xem nếu trị từ bên trong thân thể ta thì có thể đem chúng nó kéo ra không....."

Hắn nói một tràn không đổi ngữ khí, nhấp môi, ánh mắt muốn giết người.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn càng là một lời khó nói hết, trên mặt lại thật nghiêm trang, nhanh chóng gật gật đầu, nói: "Ta đã thử một lần, nhưng ta không thể tình thấy tình trạng bên trong thân thể của chàng."

Ánh mắt U Vô Mệnh trở nên ý vị thâm trường: "Đó là phòng ngự cuối cùng của ta."

Trong lòng nàng hơi nhảy một cái, trên mặt lại không biểu hiện chút gì, chỉ như suy tư gì gật đầu nói: "Trước khi làm phải nói trước, nếu ta làm không được, chàng không được hung dữ với ta, cũng không thể trào phúng ta."

U Vô Mệnh rất nói không nên lời: "Nàng chỉ quan tâm cái này sao ?."

Tang Viễn Viễn mờ mịt nhìn về phía hắn: "Hả ? Còn gì nữa?"

Hắn nheo đôi mắt lại: "Ta đây đem mệnh giao lên tay nàng, Tiểu Tang Quả."

Nàng cười ngâm ngâm mổ khóe môi hắn: "Chàng không phải đã sớm là của ta sao!"

Nàng tiếp tục đánh Thái Cực, tránh cái đề tài nhạy cảm dễ dàng làm hắn lùi bước.

U Vô Mệnh chớp mi, xoa xoa giữa mày, vừa có lệ vừa không kiên nhẫn hướng nàng gật gật đầu: "Bắt đầu bắt đầu."

Tang Viễn Viễn hít sâu mấy hơi , nhanh chóng tiến vào nhập định.

U Vô Mệnh quả nhiên bây giờ không giống như trước, hình dáng hắn trở nên mơ hồ, trong lồng ngực , một trái tim tràn ngập linh uẩn màu xanh lá nhưng đập yếu ớt, nàng ngưng thần đánh giá thân thể hắn, hơi có chút kinh hãi.

Đây thật sự là dỡ xuống phòng ngự.

Nếu như nàng là thích khách, giờ phút này thật dễ dàng có thể lập tức công kích trái tim yếu ớt của hắn.

Nàng lấy lại bình tĩnh, thần niệm khẽ dao động trong thân thể hắn, mau chóng tìm được những linh uẩn độc. Chúng nó thuộc về những cường giả khác, cho nên cũng giống như kịch độc, ăn mòn sinh cơ trong thân thể hắn.

Bên trái khoảng cách cực gần tâm mạch là vết thương trúng tên, Hỏa độc như dung nham bám vào chi chít.

Cách đó ba tấc, là một đống Mộc linh uẩn màu xanh nằm theo hình dấu bàn tay nữ tử đang có khuynh hướng khuếch tán.

Chỗ bị Hoàng Phủ Tuấn đánh gãy hai đoạn xương sườn bên dưới, tích tụ lại một phiến Thủy độc rõ ràng màu đen.

Toàn bộ bên trong lồng ngực còn có chi chít mấy điểm Kim độc màu trắng và Thuỷ độc màu đen phân bố rải rác lung tung. Mấy cái này đều là linh uẩn chấn động vỡ ra lúc chiến trận với Hàn Thiếu Lăng, cùng đánh bừa với Hoàng Phủ Tuấn.

Tang Viễn Viễn hít hít khí, thật cẩn thận khống chế được một miếng ' rong biển ', lẻn vào thân thể hắn, đem một phiến Kim độc nhỏ nhất bao lại.

Trong mấy đối thủ này của hắn, yếu nhất chính là Hàn Thiếu Lăng, cho nên Tang Viễn Viễn lựa chọn khai đao từ Kim độc do Hàn Thiếu Lăng lưu lại trước, nếu lỡ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn thì thương tổn cũng là nhỏ nhất.

Ngay khi miếng ' rong biển ' bao lấy kia phiến Kim độc nhỏ sáng lấp lánh, đem nó di chuyển ra khỏi thân thể U Vô Mệnh, U Vô Mệnh run

lên thật mạnh, một tiếng kêu rên khó có thể ức chế liền bay ra tới.

Tang Viễn Viễn cả kinh, vội vàng xua tan linh uẩn, mở mắt xem hắn.

Liền thấy trán U Vô Mệnh thấm đầy mồ hôi lạnh, sắc môi một mảnh trắng bệch, trong ánh mắt hiện lên tơ máu.

"Tốt." Hắn nghiến răng nghiến lợi nói, "Có tác dụng, tiếp tục."

"Nhưng mà chàng....."

Vẻ mặt hắn hung ác: "Yên tâm, ta sẽ không lên tiếng quấy rầy nàng nữa."

Tang Viễn Viễn mím môi. Nàng biết hắn giờ phút này muốn tốc chiến tốc thắng, muốn nàng giúp hắn chữa khỏi vết thương trong cơ thể ứ độc chứ không phải mấy trò trấn an thương hại vô dụng.

"Tốt." Nàng nói, "Vậy chàng cần phải cố gắng nhịn xuống, tuyệt đối không thể đong đưa thân thể, nếu không linh uẩn độc sẽ đụng tới nội tạng, hậu quả không dám tưởng tượng."

U Vô Mệnh thấy nàng một câu cũng không khuyên, trong đôi mắt đen không khỏi toát ra một tia kinh ngạc, mím môi, hơi có chút kiêu ngạo lại ủy khuất mà nói: "Tiểu Tang Quả, nàng quá xem nhẹ ta!"

Tang Viễn Viễn tiếp tục động thủ.

Nàng có cảm giác khi nàng bao lấy những linh uẩn độc trong thân thể hắn, đem chúng nó mạnh mẽ lấy ra, hắn sẽ bị đau đớn thống khổ như xẻ xương lột da m.

Nàng không biết giờ phút này hắn suy nghĩ cái gì, chỉ biết sau khi hai người nói với nhau mấy tiếng, hắn thật sự biến thành một cái cọc gỗ, không nhúc nhích một chút, cổ họng không phát ra một tiếng. Nếu không phải trái tim hắn vẫn còn nhảy lên, Tang Viễn Viễn

quả thực cho rằng hắn đã từ sống sờ sờ mà đau đến chết.

Sau khi rửa sạch xong Kim độc của Hàn Thiếu Lăng, nàng nhìn thẳng những vết thuỷ độc rải rác trong toàn bộ lồng ngực của hắn. Đó những linh uẩn độc bị chấn vỡ khi cùng Hoàng Phủ Tuấn đánh bừa.

Nàng thử dùng ' rong biển ' bọc lên. Chúng nó quả nhiên hung tàn hơn so với Kim độc của Hàn Thiếu Lăng, vừa tiếp xúc, linh uẩn sáng xanh của nàng liền bị ăn mòn một lỗ đen tròn tròn. Nàng vội vàng đem nó bao lấy nữa, trước khi nó lại thủng xuyên qua linh uẩn của nàng, đem nó ném ra khỏi thân thể U Vô Mệnh.

Một trận suy yếu đánh úp lại, giữa mày đột nhiên cảm thấy khó chịu toan trướng, mệt mỏi như sau khi thức trắng đêm.

Động vào mấy cái thủy độc này hao tổn cực kỳ khủng bố đối với tâm thần cùng linh uẩn của nàng.

Cố gắng chống chọi rửa sạch xong mấy chỗ độc bị phát tán, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thoát khỏi trạng thái nhập định.

Nàng giương mắt nhìn, thấy khí sắc của U Vô Mệnh rõ ràng tốt lên một ít, trên má lại là ẩn ẩn nổi lên ửng hồng một chút không dễ thấy, như là luồng sinh cơ đầu tiên sau khi thoát khỏi cơn bệnh nặng

"Dựng sào lấy bóng" (*)mà thấy được chút thu hoạch, trong lòng Tang Viễn Viễn thật vui mừng, mệt mỏi phảng phất trở thành hư không. Nàng lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục tĩnh tâm nhập định.

(*)dựng sào lấy bóng: chỉ việc làm cực khổ nhưng hiệu quả ít ỏi

Hoả độc như dung nham kia nhìn có vẻ hơi yếu một chút, nhưng cách trái tim gần quá, Tang Viễn Viễn không dám tùy tiện đi động chúng nó. Thuỷ độc bám khắp trên xương sườn nhìn thấy ghê

người, tiêu diệt chúng nó phải hao phí một lượng lớn ' rong biển ', nàng hiện tại có chút thu không đủ chi.

Nàng lựa chọn xuống tay với cái chưởng ấn màu xanh lá hình bàn tay nữ tử kia.

Minh tiên sinh là cường giả Mộc hệ, Khương Nhạn Cơ đoạt tu vi hắn, tất nhiên là cũng thừa kế luôn Mộc linh uẩn. Cái chưởng ấn này là ai lưu lại, đáp án đã được miêu tả sinh động.

Nó lưu lại chỗ này, mang cho U Vô Mệnh thương tổn bên tròn còn nhiều hơn bên ngoài rất nhiều.

' rong biển ' cuốn lấy Mộc độc màu xanh lá.

Tang Viễn Viễn đau đầu phát hiện, Mộc độc này là hình thành một phiến hoàn chỉnh, căn bản không giống những tán độc, không thể từng chút từng chút một lấy ra.

Nàng suy nghĩ một lát, ném một đoá hoa hướng dương lên ngực hắn, sau đó rút ra một sợi diệp châm(*), uốn lượn bò lên cái chưởng ấn kia.

(*) diệp châm: là thứ Tang viễn viễn lấy lá của Hoa hướng dương cuốn thành kim châm.

Diệp châm chọc vào một chỗ Mộc độc gần đó của chưởng ấn.

Một tiếng 'tư" làm người ê răng ' tư ' vang lên trong óc, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trong đầu truyền đến một cơn đau bén nhọn, diệp châm của hoa hướng dương trong nháy mắt biến thành màu đen rách nát.

Tang Viễn Viễn bị một trận choáng váng, cố gắng xốc tinh thần ' nhìn' lại, liền thấy một góc nhỏ xíu của chưởng ấn kia đã bị nàng thành công cắt xuống một mảnh vụn nhỏ.

Nàng khẽ cắn môi, quấn lấy nó, ném ra ngoài thân thể U Vô Mệnh.

Đầu đau đến căng ra.

Nàng thấy U Vô Mệnh cũng không hoảng, liền cắn chặt răng, tiếp tục phái diệp châm đi đối phó với Mộc độc chưởng ấn kia.

Nàng lại có loại ảo giác như cùng Khương Nhạn Cơ đồng quy vu tận.

Phần ảo giác này làm nàng có chút mù quáng điên cuồng.

Trong ý niệm của nàng, nàng giống như biến thành một nữ chiến sĩ anh dũng, giơ đao, hướng tới Khương Nhạn Cơ đổ ập xuống mà chém lung tung, trong miệng còn muốn hô to ' a a a a ' .

Không biết qua bao lâu, cái chưởng ấn kia bị nàng hung tợn dùng thủ pháp lăng trì mà cắt hết ngón tay, chỉ còn bàn tay trụi lủi.

Nhìn cái bàn tay bất lực rất có vài phần nhỏ yếu đáng thương này, trong lòng Tang Viễn Viễn không khỏi nổi lên một cơn sung sướng, giống như nàng thật sự đem Khương Nhạn Cơ đi ngược một hồi.

Ngay lúc nàng dừng lại một chút để thở, U Vô Mệnh bỗng nhiên động.

Hắn cúi người tiến lên, mạnh mẽ hôn lên môi nàng.

Tang Viễn Viễn trong lòng cả kinh, mở bừng mắt.

Chỉ thấy khuôn mặt trắng bệch của người nam nhân này, động tác lại rất cường thế lưu loát, không cho nàng kháng cự.

Hắn đem nàng đẩy ngã về phía sau, đè ở trên đệm.

"Hử?"

Đối phương nhắm mắt lại, cũng không đáp lại câu hỏi của nàng.

Hắn hung ác đoạt lấy môi nàng, giống muốn đem nàng ăn luôn vào bụng.

Tang Viễn Viễn đầu có chút quay quay, theo bản năng giơ tay muốn đẩy hắn.

Động tác hắn dừng lại, giơ bàn tay to tới, không chút lưu tình ép thật mạnh lên trước người nàng, nghiền động.

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy sức lực cả người giống như đều bị hắn đoạt hết, thân hình nhũn ra, cẳng chân có hơi rút gân.

U Vô Mệnh thở phì phò thật mạnh, hô hấp hung ác, cười dữ tợn cuồng bạo mà hôn nàng, suy yếu trên người trở thành hư không, cả người tựa như một tòa núi lửa tùy thời muốn bùng nổ.

Đang lúc Tang Viễn Viễn cho rằng chính mình chạy trời không khỏi nắng, U Vô Mệnh bỗng nhiên buông lỏng nàng ra, dạt qua một bên, thở hổn hển, nói: "Tang Bất Cận tới rồi."

Tang Viễn Viễn nhanh chân bò lên, mặt đỏ tai hồng sửa sang lại xiêm y đầu tóc.

Hóa ra đã trải qua một đêm, Tang Bất Cận mang theo ba cái xe ngựa, đi tới đường phố bên ngoài.

U Vô Mệnh dẫn một đoàn U Ảnh vệ ra cửa, cùng Tang Bất Cận liếc nhau, hai bên đều xem đối phương thập phần không vừa mắt.

Tang Bất Cận vẫn trang điểm thành nữ, hôm nay hắn vẽ viền mắt màu vàng kim, một đôi mắt quả thực như là tùy thời muốn từ dưới đất bằng phi thăng biến thành Phượng Hoàng.

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt phiếm hồng cùng đôi môi hơi sưng của Tang Viễn Viễn, ánh mắt dần dần sắc bén.

Hắn bước đến gần U Vô Mệnh, đè nặng thanh âm, oán hận nói: "Từ nay về sau, đừng mơ tưởng lại cùng tiểu muội đơn độc qua đêm."

U Vô Mệnh xuy mà cười, đuôi lông mày toàn là khiêu khích: "Vậy ngươi qua đêm với ta hả?"

Tang Viễn Viễn thở dài, đem cái tên thương hoạn nhưng tinh khí mười phần này túm lên xe.

Chương 38: Làm sao để xuống dưới

Tang Bất Cận khi làm nữ nhân thì đúng là thu hút khắp nơi.

Tang Viễn Viễn ngồi trên xe ngựa hắn an bài, nhìn hắn phong lưu tựa nửa người trên càng xe, trong tay xách một bình rượu hồ lô, một mặt uống rượu, một mặt quen thuộc cùng mấy người ngựa trên đường chào hỏi, không bao lâu liền bắt được một tờ giấy thông hành có một đống dấu lệnh.

Tới cửa thành, Tang Viễn Viễn vén màn xe lên, thấy phía trước kiểm tra cực kỳ cẩn thận, ngay cả xe vận chuyển phân nước cũng đều phải bị kiểm một vòng, đề phòng để lọt lưới thích khách.

Trái tim nàng lại một lần nữa treo cao.

Một đoàn xe này của các nàng có tổng cộng ba xe ngựa, xe đầu tiên là nàng cùng U Vô Mệnh, Tang Bất Cận ngồi chung lái xe, U Ảnh vệ trốn trong mấy thừng chứa đầy xiêm y chất trên xe tiếp theo, một nhà ba người Ninh Hồng Tài cùng thân vệ Tang Châu đi chiếc cuối cùng.

Bất kể chiếc nào bị xét phải đều vô cùng phiền phức.

Sắc mặt U Vô Mệnh lạnh lùng nghiêm túc, nắm chặt tay Tang Viễn Viễn, thời thời khắc khắc đều chuẩn bị mang theo nàng mạnh mẽ phá vòng vây.

Ai cũng biết, một khi cần mạnh mẽ phá vòng vây chính là đã cùng đường bí lối.

Tường thành canh phòng nghiêm ngặt, đại đội cưỡi Vân Gian thú tuần tra ở trên tường thành, nghiêm túc giám thị cửa thành tứ phương, một khi có nơi nào có dị động, lập tức liền sẽ xuất động đại quân, đội thương nhân thương tích đầy mình của U Châu này căn bản không đường trốn thoát.

Kết cục chỉ có một, đó là chết.

.....

Tang Bất Cận nhờ rải chút vàng bạc, chen ngang tới đằng trước.

Chỉ thấy hắn một thỏi lại một thỏi ném vàng đến trên người quan binh, cặp mắt xinh đẹp nhướng cao, hừ lạnh nói: "Ngay cả Vân Phượng Sồ ta đều không nhận ra sao, lần nào đi qua cái cửa thành này của ngươi, không một lần có người dám chạm qua đồ vật của ta."

Tang Viễn Viễn ngẩn ra, nghĩ thầm, hóa ra đại ca khi cải trang thành nữ đi ra ngoài là mượn tên tuổi Vân gia nha.

Vân Châu ở phía Đông của Thiên Đô, Vân thị từng chủ nhân của Vân Cảnh, 500 năm trước đều là lá cờ mang chữ "Vân" bay phất phới trên đế cung. Vân thị lúc còn thịnh, quyền thế hơn xa Khương vương triều hiện giờ, ẩn ẩn đã có thế thái của chủ nhân thiên hạ, chủ quân các châu cũng sắp giao ra binh quyền cúi đầu xưng thần.

Tiếc nuối chính là, Vân thị không có thể tránh được ma chú "thịnh quá hóa suy", tự sau khi đại Vân đế thượng vị, Vân thị giống như bị trúng nguyền rủa. Chuyện ngoài ý muốn nối gót nhau tới, nam đinh một người lại một người chết đi, trẻ con sinh ra cũng là nữ nhiều nam ít, nam tử có thể bình an lớn lên thì lại là người không nên thân. Ngắn ngủn mấy chục năm, Vân đế đã không còn ai nối nghiệp.

Lại sau này, Vân đế tuổi già nhường ngôi, Khương thị tiếp nhận binh

quyền , nội tình trong đó sớm đã biến mất ở bên trong mớ vải liệm, chỉ thấy một mảnh nhân nghĩa cao thượng.

Hiện giờ đứng đương gia của Vân Châu chính là nữ tử, xưa nay hành sự đều rất khiêm tốn, cũng không biết sao có thể để cho Tang Bất Cận này lợi dụng lấy họ Vân ra bên ngoài tung hoành nhảy nhót.

Tang Viễn Viễn rất bội phục nhìn lão đại nhà mình.

Chỉ thấy Tang Bất Cận đem cái tờ giấy thông hành đóng đầy dấu lệnh kia ném đến trước mặt quan binh tên Thủ Thủ: "Thấy rõ ràng không có!"

Lại ném tiếp mấy thỏi vàng lớn lớn qua.

Trong thế giới này, vàng vẫn rất dùng được, ngay cả cố ngọc tinh của các hệ vô cùng quý giá cũng có thể dùng vàng đổi được.

"Rõ, rõ rõ." Quan binh Thủ Thủ bị thỏi vàng chọi vào đầu muốn hôn mê, phất tay cho đi.

Ba cỗ xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Hôm nay người ra vào cửa thành thật sự là quá nhiều, kiểm tra lại rất cẩn thận nên tốc độ lưu hành cũng giống y chang như rùa bò.

Nhìn ánh sáng quang minh bên ngoài cổng tò vò phía trước, trong lòng Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy nôn nóng, rất có cảm giác sống một ngày bằng một năm.

Ba cỗ xe ngựa mới vừa đi đến dưới cửa thành, chợt thấy ngọc giản bên hông quan binh Thủ Thủ chợt lóe, có quân lệnh truyền xuống ——

"Đông Châu vương rời kinh ra khỏi thành, nhanh chóng dẹp đường, không cho ai qua cửa thành nữa!"

Hoàng Phủ Tuấn muốn ra khỏi thành?!

Tình huống này là như thế nào!

Trái tim Tang Viễn Viễn vọt lên tới cổ họng, không tự giác nắm chặt tay U Vô Mệnh.

Gần như cùng một lúc, U Vô Mệnh cũng nghe tin tức. Chỗ cứ điểm bọn họ âm thầm dừng lại lúc trước đã bị thủ hạ cao giai thị vệ của Khương Nhạn Cơ đóng lại, giờ phút này ba gã cao thủ đang dẫn người theo manh mối đuổi về hướng cửa thành!

Nếu bị kẹt lại ở chỗ này, không ra được trong khoảng mười lăm phút thôi liền biến thành sủi cảo trong tay người.

Tang Viễn Viễn chui ra khỏi thùng xe, đi vào trên càng xe.

Chỉ thấy sắc mặt Tang Bất Cận cũng ngưng trọng rất nhiều, lạnh mặt nhìn quan binh Thủ Thủ kia nói: "Ta đang gấp, một khắc cũng không trì hoãn được. Để ta ra ngoài trước đã!"

Quan binh Thủ Thủ đã thu xong thỏi vàng, bày ra một bộ mặt việc công xử theo phép công, nói: "Trở về trở về, đến phía sau chờ đi! Khi nào phía trên truyền lệnh cho đi, lại đến mặt sau xếp hàng ra khỏi thành!"

Tang Bất Cận tức giận đến tưởng đánh người.

Quan binh Thủ Thủ kia đã mang theo người đứng ở phía trước, ra lệnh cưỡng chế ngựa xe cùng bá tánh dưới cửa toàn bộ quay đầu lại, trở lại trong thành chờ đợi mệnh lệnh cho đi.

Mà phía sau, cao thủ của đế cung đang hướng về phía cửa thành tới !

Giờ phút này quay đầu lại, chỉ có một đường chết.

Cửa thành có thể dùng xe ngựa ủi đổ, muốn mạnh mẽ phá vòng vây chỉ có thể bỏ xe liều chết xung phong chạy ra ngoài. Tuy rằng tất cả đều là cường giả, nhưng mà một thân máu thịt làm sao địch nổi vũ khí sắt thép, tốc độ chạy có nhanh đến mấy làm sao có thể vượt qua mưa tên từ trên đầu tường.

Cho dù miễn cưỡng chạy ra khỏi tầm bắn đi, người sống sót cũng chỉ mười người không đủ một, lúc đó dùng cái gì chống cự lại thiết kỵ của quân chính quy?

Thái dương Tang Bất Cận nổi gân xanh.

"Quay đầu, quay đầu!" Quan binh Thủ Thủ đã mang theo người đứng bên dưới cửa thành, quật tay xuống, bắt đám người đang đứng ở cửa thành đuổi trở về trong thành.

Tang Bất Cận chậm rãi nheo mắt, khóe môi mím thành một đường chỉ hồng, chậm rãi nâng một bàn tay lên, chuẩn bị mạnh mẽ phá vòng vây!

Tiếng lòng mọi người đã căng thẳng tới cực hạn.

Nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến từng trận tiếng chân ầm vang, vừa nghe liền biết là thiết kỵ trang bị hoàn mỹ.

Tiếng móng thú như đòi mạng, từng nhịp từng nhịp như đạp trong ngực mọi người.

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại, quay đầu lại nhìn lại.

Chỉ thấy một đội thú kỵ bay nhanh tới gần, người dẫn đầu thân mặc giáp y thị vệ cao giai, uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí.

Tang Viễn Viễn hít một hơi khí lạnh, cả người lạnh băng, máu phảng

phất đình trệ.

Trái tim nàng không tự giác mà đập theo tiếng móng thú gõ xuống, càng lúc càng nhanh.....

Tang Bất Cận đứng ở bên cạnh nàng lại là nao nao, tay giơ lên chậm rãi nắm thành quyền, rũ bên người.

Trong nháy mắt, đội thú kỵ kia liền đến cửa thành, binh lính dạt ra hai bên tả hữu, chĩa giáo thô bạo đẩy đám người đang chen chúc ra.

Tướng lãnh dẫn đội cao cao ngẩng đầu, áo choàng sau người ào ào rung động, hướng về hàng bên này nhanh chóng tới gần. Hắn là một nam nhân chữ điền tầm 30 tuổi, cao lớn vạm vỡ, làn da màu đồng cổ bị phơi đến hơi hơi nổi lên một chút hồng.

"Vân Phượng Sồ!" Vị tướng lãnh người chưa tới, thanh âm tới trước, "Ta tới mở đường cho Đông Châu vương, vừa lúc tiện đường tiễn ngươi!"

Tang Viễn Viễn bừng tỉnh hoàn hồn, trong nháy mắt, cả người như là bị đánh rớt xương sống, thân thể muốn rơi xuống, lại muốn bay lên trên.

Một đội thú kỵ này dứt khoát lưu loát dọn ra một thông đạo ở dưới cửa thành, tướng lãnh mặt chữ điền cưỡi thú đi tới bên người Tang Bất Cận, không biết từ nơi nào lấy ra một bầu rượu, duỗi tay đưa lại đây,đâm một cái thật mạnh vào hồ lô rượu trên tay Tang Bất Cận, nói: "Dô! Nhấp một ngụm rồi đi, cũng không chào hỏi một cái! Nếu ta không tới, ngươi có phải muốn không từ mà biệt như vậy ?"

Tang Bất Cận bật cười, thân thể lắc lư theo nghiêng về phía trước theo nhịp bánh xe, giơ hồ lô rượu trong tay lên, nói: "Được rồi lão Kim, bớt ra oai một chút!"

Kia tướng lãnh ha hả cười: "Đúng rồi, Vân Phượng Sồ không giống

người thường, cũng không phải là cái loại tiểu nương tử nhão nhão dính dính! Ta Kim Ngô, cũng sẽ không đem mấy loại yếu ớt như gà chết đó làm bằng hữu!"

Tang Bất Cận: "Ừ."

Ba cỗ xe ngựa đều thuận lợi lướt qua một nửa cửa thành.

Quan binh Thủ Thủ đang mải lục tục dọn đường đằng trước vội vàng chạy về tới, từ thật xa đã la lên: "Trở về, trở về, nghe thấy được không có! Thật to gan! dám đi về phía trước! Đi cái gì mà đi! Đuổi chết bây giờ!"

Khi tới gần rồi, tên óc nho này mới ' dát ' một tiếng, thu liễm lại, cúi đầu nói: "Bái kiến Kim Ngô tướng quân. Kim Ngô tướng quân, phía trên có lệnh không được cho đi....."

Tang Bất Cận hừ cười: "Nếu không phải ngươi ngăn cản ta muốn vàng, ta sớm đã ra khỏi thành rồi!"

Vừa nghe lời này, Kim Ngô tức khắc liền nổi giận, trở tay từ sau lưng rút ra roi thiết, đem kia quan binh Thủ Thủ quất một cái ngã lộn nhào, liền thấy mấy nén vàng tròn vo từ trong lòng ngực hắn rớt ra, quay vòng tròn trên mặt đất.

Bắt cả người lẫn tang vật, quan binh Thủ Thủ sợ tới mức nằm trên mặt đất liên tục xin tha.

Kim Ngô còn muốn đánh tiếp, Tang Bất Cận nhanh chóng khuyên hắn.

Lúc này đêm dài lắm mộng, không thể kéo dài.

Chỉ thấy Tang Bất Cận giơ lên miếng lụa đỏ, cười vang, dùng hồ lô rượu trong tay chạm chạm vào giáp sắt của Kim Ngô, nói: "Được rồi, trở về đi lão Kim, tháng sau ta lại đến tìm ngươi uống rượu!"

"Vậy ta không tiễn, ta còn phải quay về nghênh đón Đông Châu vương đây." Kim Ngô nhảy xuống Vân Gian thú, nhặt mấy nén vàng lăn trên mặt đất , giơ giơ lên, nói, "Tiền này ta thu giùm ngươi, mua mấy bình rượu, chờ ngươi lại đến!"

Tang Bất Cận vẫy vẫy tay, ba xe ngựa tăng tốc chạy nhanh hơn, hơn mười giây sau, một xe lại một xe chạy ra khỏi cửa thành.

Thần sắc hắn cũng chưa thả lỏng, thân thủ túm lấy dây cương, cẩn thận điều khiển thú, dùng tốc độ nhanh nhất mà không làm cho trên tường thành chú ý từ từ ra khỏi tầm bắn của đối phương.

Thành Đế Đô mã não trắng dần dần bị bỏ lại ở phía sau.

"Đã bảo chuyện nhỏ đúng không? Muội xem đại ca của muội, cử trọng nhược khinh(*), dễ như trở bàn tay, chuyện nhỏ không tốn sức gì." Tang Bất Cận đắc ý dào dạt, nghiêng đầu hướng về phía Tang Viễn Viễn nhướng mày.

(*)cử trọng nhược khinh: Là hình dung mưu tính sâu sắc, đảm phách hơn người, đối mặt với khó khăn, hiểm cảnh vẫn bình tĩnh, ứng đối tự nhiên, cho dù có núi băng đổ ụp xuống trước mặt cũng không thay đổi khí phái.

Nếu không phải mồ hôi lạnh đang làm trôi đi son phấn của hắn, Tang Viễn Viễn thật đúng là tin hắn phong khinh vân đạm.

Nàng suýt chủ thuận miệng cho hắn thêm mấy thành ngữ nối tiếp —— lao tâm lao lực, lực bất tòng tâm, hãi hùng khiếp vía.....

Huynh muội hai người ngồi trên càng xe, tắm dưới ánh mặt trời, hưởng thụ gió ấm, rất là vui vẻ thoải mái.

Tới ngã rẽ cách hơn mười mấy dặm, phía sau bỗng nhiên truyền ra một thanh âm trắc trắc.

"Bên trái." Ngữ khí chân thật đáng tin.

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy dựng, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy U Vô Mệnh hơi ôm lấy đầu, một đôi mắt tối om nhìn chằm chằm nàng. Trong thùng xe ánh sáng mặt trời chiếu không tới, hắn thoạt nhìn giống như là một mảnh rêu phong giấu trong bóng ma.

Nàng nhanh chóng bò trở về, cọ cọ bên người hắn.

Tang Bất Cận quay đầu lại, chần chờ nói: "Bên phải là có có thể tiến vào địa giới Khương Châu. Ơ trong Khương Châu thông hành của ta không bị ngăn trở, chỉ cần đi về phía Nam là có thể từ Phong Châu vòng trở về Tang Châu, không ai nghi ngờ. Đến lúc đó ngươi muốn về U Châu thì tự mình trở về, không ai ngăn ngươi."

"Ta nói bên trái." U Vô Mệnh gằn từng chữ một, "Đến Băng Vụ Cốc của Vân Châu, chặn giết Hoàng Phủ Tuấn."

Ngữ khí hắn bình tĩnh dị thường, bình tĩnh như cục diện đáng buồn.

Tang Bất Cận chậm rãi nheo mắt, gật đầu nói: "Không tồi. Hoàng Phủ Tuấn không tiếc lê thân đang trọng thương vội vàng ra khỏi thành chạy về Đông Châu, tất nhiên là vì Đông Châu có dược có thể cứu tính mạng hắn. Đều đã xé rách mặt, há có thể đợi hắn phản công lại? Hắn có thân vệ cùng tiếp dẫn sử đồng hành, Băng Vụ Cốc xác thật là cơ hội ám sát duy nhất! Cho nên chúng ta cần thiết đoạt thiên cơ, đến đó trước Hoàng Phủ Tuấn, đến Băng Vụ Cốc bố trí sát cục!"

Hắn cũng là người cực kỳ quyết đoán, vung tay lên, đoàn xe lập tức nghiêng vào đường đi Vân Châu.

"Vân Châu khí hậu rét lạnh, đến đằng trước, ta mua cho tiểu muội thêm chút xiêm y." Tang Bất Cận âm thầm lẩm nhẩm, xả dây cương

thật mạnh, đám Vân Gian thú rải bốn vó chạy như bay.

Tang Viễn Viễn đóng cửa xe, ngồi vào bên cạnh U Vô Mệnh.

Mới vừa rồi tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng và Tang Bất Cận cùng nhau ngồi ở bên ngoài càng xe phơi nắng thổi gió ấm, người có chút phiêu phiêu, cười cũng hơi lớn tiếng chút, quên để ý cảm xúc của người bệnh trong xe.

Hắn khẳng định rất khó chịu.

Toàn bộ trong ê vừa tối vừa lạnh, so với bên ngoài là hai thế giới bất đồng. Loại người như U Vô Mệnh này khẳng định lại muốn nghĩ đông nghĩ tây.

Nàng nhẹ nhàng dựa về phía hắn, đem gương mặt tựa vào trên vai hắn.

U Vô Mệnh sửng sốt, duỗi tay ôm lấy nàng.

Hắn đã có chút quen thân cận với nàng.

Nếu là nàng tới gần hắn, hắn tự nhiên không tự giác mở rộng vòng tay về phía nàng.

Nàng nhẹ giọng nói: "Chàng nhanh nhanh khoẻ lên đi, chỉ có chàng mới có năng lực giết Hoàng Phủ Tuấn dưới sự bảo vệ của nhiều người như vậy."

Hắn ngẩn ra, cười khẽ ra tiếng: "Chuyện nhỏ."

"' nó ' theo tới không?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh mỉm cười: "Dưới thùng xe ấy. Nhìn chằm chằm ca ca nàng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Tang Bất Cận đang ở bên ngoài vui sướng hát tiểu khúc.

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, nếu đại ca biết cái con người gỗ kia đang nằm phía dưới xe, dùng một đôi mắt đen âm u mà chú ý hắn, chỉ sợ hắn cũng hát không ra tiếng.

Nàng dùng gương mặt cọ cọ U Vô Mệnh trong chốc lát, sau đó liền ngồi ngay ngắn, nói: "Tới đây, ta tiếp tục trị thương cho chàng."

U Vô Mệnh không có ý kiến.

Tang Viễn Viễn nhảy thẳng lên trên giường nệm, khoanh chân ngồi gọn gàng.

Mới vừa nhắm mắt, chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh đánh úp lại, nàng bị hắn áp thật mạnh trên vách thùng xe.

"Tiểu Tang Quả," hắn nhẹ nhàng nghiến răng, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tới gần, trầm giọng nói, "Tang Bất Cận nói, không cho nàng cùng ta ở bên nhau. Nàng nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trong mắt hiện rõ rành khát ý không chút nào che dấu làm lòng nàng run lên.

Hắn nheo mắt, tầm mắt nhìn như rắn, ở trên môi hồng nhuận của nàng vạch tới vạch lui, "Mới vừa rồi ta bỗng nhiên cảm thấy, Tiểu Tang Quả nàng trời sinh nên sống dưới ánh mặt trời, nếu cùng ta sống ở nơi âm u, sớm muộn gì sẽ biến thành rêu xanh."

Hắn dùng ánh mắt kẻ săn mồi nhìn chằm chằm nàng, thầm nghĩ, vậy không bằng hiện tại liền đem nàng biến thành rêu xanh.

Trong lòng Tang Viễn Viễn chấn động, giật mình giương mắt nhìn hắn.

Hắn đây là..... bắt đầu có ý rút lui sao?

Hắn thế mà có ý niệm buông tay?

Nàng há miệng thở dốc, hoảng sợ hỏi: "Chàng, nói như vậy là có ý gì ? Chàng có phải muốn cùng Hoàng Phủ Tuấn đồng quy vu tận?! Không thể!"

Biểu tình tà mị của U Vô Mệnh đột nhiên tan vỡ: "Nghĩ cái gì đâu không!"

Tang Viễn Viễn buồn bực quay đầu.

Nếu không phải muốn đồng quy vu tận, vì cái gì muốn nói mấy lời lừa tình như thế này, vừa nghe chính là lời cáo biệt muốn buông tay ?

U Vô Mệnh bị nàng quấy rầy tiết tấu, tay run lên, trong ống tay áo nhanh như chớp lấy ra một hộp phù dung chi.

Tang Viễn Viễn chậm rãi trợn tròn đôi mắt, nhìn phù dung chi, lại nhìn hắn, mặt không thể tin hỏi: "Chàng, không phải là muốn ở chỗ này..... Đại ca ta đang ở ngay bên ngoài!"

U Vô Mệnh bất chấp tất cả, khóe miệng kéo lên, nói: "Thì sao?"

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi: "Thật ra cũng không thế nào, chỉ là, lỡ như ca ca kéo cửa ra, chẳng phải là xem hai chúng ta... trống trơn?"

U Vô Mệnh: "....."

Mới trong nháy mắt vừa rồi, trong lòng hắn thật sự là quay cuồng vô cùng với ý niệm âm u, muốn không màng tất cả, lập tức liền đem nữ tử tươi đẹp như ánh mặt trời này nhiễm màu sắc của mình.

Nếu nàng kháng cự, nhất định sẽ kích phát hung tính của hắn, làm hắn càng thêm không kiêng nể gì. Nhưng nàng cũng không có ý cự tuyệt, băn khoăn của nàng cũng rất có đạo lý.

Đích xác không ổn. Tiểu Tang Quả là hắn hận không thể giấu ở nơi một tia ánh sáng cũng không lọt, không để bất luận kẻ nào nhìn đến.

Làm sao có thể để người khác nhìn được một ít bộ dáng thất thố, nghe được thanh âm mất khống chế nào?

Nhưng mà..... Cứ như vậy buông tha nàng?

Không có khả năng.

Ít nhất, cũng phải ấn được ấn ký độc nhất vô nhị của mình lên, như vậy nàng mới không chạy đến trong ánh mặt trời, làm hắn cái gì cũng không bắt được.....

Hắn kéo ống tay áo.

Hắn kéo cái bình phong bằng gỗ trong thùng xe lại, trong không gian chật hẹp cách ly giường nệm ra.

U Vô Mệnh bao Tang Viễn Viễn lại, hung hăng túm nàng nhét vào trong lòng ngực mình, cúi đầu hôn xuống.

Hắn nói: "Nàng là của ta."

Thanh âm nghẹn ngào, nhiễm một hơi thở hơi mất khống chế.

Ngón tay đụng phải hộp ngọc đựng phù dung chi lạnh lẽo, hô hấp hắn chợt gấp gáp, đẩy nắp hộp ra, lấy ra một cụm chất cao mang theo mùi hoa oánh nhuận, giấu trong lòng bàn tay.

Tang Viễn Viễn bị hôn đến có chút choáng váng đầu.

Không thể không thừa nhận, năng lực học tập của U Vô Mệnh là cực kỳ kinh người, hơn nữa còn có thể suy một ra ba.

Hiện giờ, hắn đã có thể dễ dàng khuấy động tâm nàng, làm đầu quả tim nàng run rẩy, không biết làm cái gì.

Hắn thừa dịp nàng mơ mơ màng màng, bàn tay ẩn dấu phù dung đẩy quần áo nàng ra, lặng yên lặn xuống dưới nơi hắn muốn, chờ đến khi Tang Viễn Viễn bỗng dưng lấy lại tinh thần, sớm đã bị hắn quản chế.

Nàng chỉ tới kịp phát ra thanh âm như một chuỗi hít khí dài đã bị hắn bưng kín miệng.

Hắn dán vào bên tai nàng, thanh âm trầm thấp mị hoặc: "Ngoan, ta chỉ thử xem cái đồ này là như thế nào, cái gì cũng không làm."

Nàng kinh hoảng đẩy hắn ra, lại một chút cũng không có cách ngăn cản động tác hắn.

"Đừng lên tiếng, ca ca nàng sẽ nghe thấy." Hắn chậm rãi di chuyển bàn tay đang che miệng nàng lại, môi mỏng lại in xuống.

Hô hấp thổn thức.

.....

.....

Nàng ngơ ngác nhìn hắn.

Tên nam nhân đáng giận này đang thực tri kỷ mà đưa hai tay dựa vào gối đỡ nàng, mềm mại giúp nàng dựa vào giường nệm, sau đó lấy lụa bố ra, không nhanh không chậm mà lau một chút phù dung

chi trong suốt còn lưu lại trên tay.

Hắn cũng không giống như bình thường, cọ tay qua liền đem lụa bố ném xuống, mà là lại đem nó chiết lên, bỏ lại vào chỗ cũ.

Thân thể của nàng còn đang hơi run rẩy.

"Tiểu Tang Quả của ta," hắn vui sướng cười, hỏi nàng, "Hôm nay còn muốn trị thương cho ta không?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn cúi người tiến tới, nheo mắt, thấp giọng nói cho nàng: "Dù cho không có Tang Bất Cận, ta cũng có thể mang nàng từ mật đạo rời Thiên Đô, dễ như trở bàn tay."

Tang Viễn Viễn biết cái mật đạo kia. Nó thậm chí có thể được xưng là ' địa cung ', bên trong giống như dưỡng cổ, nuôi Minh ma. Đó là đại bí mật cuối cùng của đại ma vương U Vô Mệnh, ngay cả U Ảnh vệ của hắn cũng không biết.

Giờ phút này trong đầu nàng là một mảnh hỗn độn, từ trong miệng hắn nghe thấy điều tuyệt mật này, cũng liền xoay tròng mắt, tỏ vẻ chính mình đã biết.

Cho nên hắn đột nhiên đối với nàng như vậy là bởi vì thực để ý mình bị Tang Bất Cận cứu một lần? Hoặc là hắn để ý chính là, nàng cùng Tang Bất Cận sóng vai đứng ở ngoài thùng xe, cùng nhau khoác ánh mặt trời, cùng nhau đối mặt cuồng phong bão tố, đem hắn..... ném trong bóng ma.

Hắn không chịu thua.

Không biết qua bao lâu, nàng rốt cuộc cũng bớt giận.

Nàng chậm rì rì bò dậy, thấy hắn xốc màn xe lên, ngón tay chống

trán, một mình ngồi phát ngốc ở một bên cửa sổ nhìn ra ngoài, cũng không biết hứng hết bao nhiêu gió lạnh.

"U Vô Mệnh." Nàng gọi hắn.

Màn xe nhoáng lên, khép lại, hắn quay ngoắt người lại, mắt đen loang loáng: "Rốt cuộc nhớ ta sao."

Thanh âm xấu xa, không biết làm nàng nghĩ tới cái gì mà bỗng nhiên cả người không được tự nhiên.

U Vô Mệnh cười lớn ôm lấy nàng, đem đầu nàng ấn thật mạnh vào trong lòng ngực, kề lỗ tai nói nhỏ: "Tiểu Tang Quả, nàng biết ta vừa mới suy nghĩ cái gì không?"

"Không phải cái gì tốt." Nàng buồn bực nói.

Hắn cười khẽ ra tiếng: "Ta suy nghĩ, thời điểm đại hôn của hai chúng ta, sẽ là cảnh tượng như thế nào. Tiểu Tang Quả đầu nhỏ như vậy, mang mũ phượng lớn, nhất định sẽ thật buồn cười."

Tang Viễn Viễn không nói tiếp.

Hắn nhoài người qua, khuôn mặt tuấn tú tiến đến trước mặt nàng, thực đáng giận vươn ngón tay ra nắm lấy gương mặt nàng.

"Đừng tức giận." Hắn nói, "Ta cũng không có làm cái gì mà."

Là không có làm cái gì.

Nội tình trong ngoài quần áo hoàn toàn khác biệt.

Còn nói thầm vài câu cái gì ' làm sao để xuống dưới ta nhỉ ' , toàn mấy lời linh tinh hỗn trướng.

Nàng dám khẳng định, nhất định là cái loại ý tứ không đứng đắn!

Nàng thấp giọng nói: "Về sau không cần như vậy."

U Vô Mệnh ý vị thâm trường: "Tất nhiên sẽ không."

Hắn híp lại mắt, trong đôi mắt đen rành mạch viết —— lần sau, sao còn có thể dễ dàng buông tha nàng như vậy?

Nàng chỉ có thể lừa mình dối người thôi, nhưng hắn đáp ứng rồi.

"Trị thương cho chàng." Nàng rầu rĩ nói, "Tối nay phải đem cái chưởng ấn kia giải quyết cho xong."

U Vô Mệnh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu.

"Tiểu Tang Quả, ngươi không tức giận sao?" Hắn hơi có chút để ý hỏi.

Nàng nâng đôi mắt to ngập nước, nghiêm túc hỏi lại: "Vậy chàng hiện tại có cảm giác an toàn không?"

U Vô Mệnh thực khinh thường mà cười nhạt một tiếng, đem đầu chuyển hướng một bên.

Nàng thẳng nói: "Ta khơi thông mấy chỗ ứ đổ cho chàng, chàng nhẫn nại chút, cần phải kiên trì."

Hắn cau mày quay lại, thấy nàng đã tĩnh tâm nhập định đi.

Hắn nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, nhấp nhấp môi, cũng nhắm hai mắt lại.

Chưởng ấn do Khương Nhạn Cơ lưu lại đã bị Tang Viễn Viễn cắt năm ngón tay, nhìn có vẻ có chút đáng thương.

Tối nay, động tác Tang Viễn Viễn càng thêm hung tàn, ôm ấp một

sức mạnh liều mạng ngọc đá cùng nát, thành thạo đem cái bàn tay này cắt sạch sẽ, một tia cặn cũng không còn.

Sau khi chịu tra tấn như lăng trì, U Vô Mệnh chỉ cảm thấy ngực phảng phất đã nhấc lên một ngọn núi lớn, một loại nhẹ nhàng nói không nên lời đang mờ mịt lan ra toàn thân, trong cơ thể tràn đầy vô số dòng nước ấm.

Giờ khắc này, đáy lòng hắn toát ra một ý niệm, muốn cho Tiểu Tang Quả của hắn vĩnh viễn thuộc về hắn —— không cần chết, mà phải sống.

Ý niệm hơi có chút hung tàn vừa mới chuyển qua nửa vòng, hô hấp hắn bỗng nhiên đình trệ.

Từng đạo Mộc linh uẩn nồng đậm thẳng tắp đi xuống.

Bên kia không bị thương chứ?!

Hắn còn chưa lấy lại tinh thần, liền cảm giác được mấy cái ' rong biển ' nhẹ nhàng bọc lấy, ôn nhu cuốn lấy hắn, không nhẹ không nặng, phảng phất như chơi đùa, lại phảng phất như công kích.

U Vô Mệnh nuốt một ngụm khí lạnh.

Đây là muốn..... làm cái gì?!

Giờ phút này, hồn hắn không một tí phòng bị, chỉ có thể mặc cho linh uẩn của nàng muốn làm gì thì làm. Nếu tùy ý nhúc nhích, khó đảm bảo bị nàng vô tình tạo ra tổn thương trí mạng gì.

Hắn ngừng hô hấp lại, cả người căng chặt.

Linh uẩn vui mừng chơi đùa, khi thì đem hắn cuốn lấy ôm thật chặt, khi thì khinh khinh nhu nhu bay đi, như gần như xa.

Hắn dần dần không nín được.

Nàng hiển nhiên cảm thấy được tim hắn đang đập bình bịch, nàng càng thêm chơi xấu, như nữ yêu tinh muốn mạng người trong truyền thuyết, làm càn thao túng những dải lụa linh uẩn đó trêu đùa hắn.

Hắn phảng phất có thể nghe được tiếng cười giảo hoạt xấu xa của nàng ở bên tai.

Thân thể U Vô Mệnh cứng còng, phút chốc trong óc trống rỗng.

Trong miệng vô ý thức mà tràn ra một tiếng kêu rên.

Đều là nam nhân, Tang Bất Cận đang ngồi trên càng xe vừa nghe thấy liền phát hiện không thích hợp.

Hắn đột nhiên xoay người, một phen xốc cửa xe lên, thấy trong thùng đã đặt một bình phong bằng gỗ ngăn trở tầm mắt, lập tức tức giận đến cả người phát run, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Hắn thả người nhào vào thùng xe, kéo bình phong ra, sau khi hơi nghiêng đầu mấy giây, đột nhiên trừng mắt nhìn U Vô Mệnh.

Thấy rõ một màn trước mắt, hai mắt Tang Bất Cận dần dần dại ra.

Chỉ thấy tiểu muội nhà mình nghiêm trang nhập định, quanh thân tràn đầy Mộc linh uẩn tươi mát.

Mà U Vô Mệnh chật vật đến cực điểm mà ngẩng người ngồi bên cửa sổ xe, gân xanh trên thái dương nhảy thẳng, sắc mặt trắng đến giống như quỷ, ánh mắt chậm rãi chuyển về phía hắn, ánh mắt rất có điểm tứ đại giai không.

Tang Bất Cận: "....."

.....

Khi Tang Viễn Viễn trợn mắt, U Vô Mệnh đã chạy thoát.

Chương 39: Li miêu tráo Thái Tử

Đêm nay U Vô Mệnh chật vật đào tẩu, Tang Viễn Viễn lại thành công tấn giai lên Linh Minh cảnh.

Vì đối phó với Mộc độc trong chưởng ấn của Khương Nhạn Cơ lưu lại, nàng đánh cược tính mạng, trút xuống quyết tuyệt đồng quy vu tận, lấy mạng cùng nó chiến đấu. Nếu nói về một ý nghĩa nào đó, toàn bộ trong quá trình, nàng cùng với linh uẩn của Khương Nhạn Cơ thật ra lại là ' ý hợp tâm đầu '.

Nàng sờ đến huyền diệu bên trong đó, kích phát tiềm năng trong cơ thể.

Sau khi tiêu diệt Mộc độc trong chưởng, lại thấy tầng bình cảnh giữa Linh Ẩn cảnh đến Linh Minh cảnh kia quả thực giống như trò đùa. Nàng xem cơn đau đầu như nứt như một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, lập tức lướt qua Linh Ẩn cảnh Cửu Trọng Thiên, sờ đến rào chắn tấn giai, phá cảnh.

Trong nháy mắt cảm thụ như được thoát thai hoán cốt.

Biến hoá lần đầu tiên là khi tẩy gân phạt tủy, nhưng nó phát sinh trên thân thể, mà từ Linh Ẩn cảnh phá cảnh bước vào Linh Minh cảnh, biến hoá cảm nhận được lại là trên tinh thần. Sau khi tiến vào Linh Minh cảnh, linh uẩn trong cơ thể liền cố định thành màu xanh lá long lanh, sẽ không còn biến ảo không theo thăng cấp nữa.

Trong đầu nhiều thêm một loại cây màu đen có ánh sáng màu xanh lá, kích thích nó liền có thể hoà vào Mộc linh uẩn quanh mình.

Loại cảm giác này rất khó hình dung, nếu muốn so sánh, ước chừng giống như là ' cùng chấn động ', hoặc là ' cùng hấp thụ sóng '.

Tâm niệm vừa động, linh uẩn quanh mình nhẹ nhàng chấn động, cho nàng sử dụng.

Tang Viễn Viễn chậm rãi mở to mắt, kiềm chế trái tim loạn nhảy thình thịch, dùng tay làm kiếm, thật mạnh hướng về cái ly bạch ngọc trên bàn lùn trước giường nệm cắt tới!

Trong dự đoán của nàng, Linh Minh cảnh nhất trọng thiên hẳn là đã có thể quăng ra Mộc linh uẩn hơn cả thước, dễ dàng cắt cái ly trước mặt thành hai nửa.

Không nghĩ tới, sau một trận rung động kỳ dị, liền thấy một đóa hoa mặt bự ngu dốt, ấy không phải, đoá hoa hướng dương nhảy ra tới, đem cái ly bạch ngọc kia đè ngã ngửa một cái, đường hoàng đứng trên cái bàn lùn đong đưa.

Tang Viễn Viễn cứng đờ tại chỗ.

Linh uẩn nhà ai mà ra cái dạng này?

Nàng trừng mắt, không chớp mắt mà nhìn thẳng cái nhuỵ hoa như cái đĩa buồn cười trước mặt.

Nó lớn bằng bàn tay nàng, nhuỵ hoa vàng óng ánh hữu khí vô lực ngửa lên trên, đài hoa xanh biếc, lại thêm hai mảnh lá xanh uể oải ỉu xìu nằm hai bên sườn, nhìn thế nào cũng thấy giống như đang cười nhạo nàng vô năng.

Nàng vươn ngón tay ra, chọc chọc nó.

Cũng có thể như vậy được!

Tang Viễn Viễn đầu óc hỗn độn.

Chỉ thấy hoa mặt bự toàn làm lơ vẻ mặt ghét bỏ của chủ nhân, nó dùng rễ bắt được cái ly bạch ngọc khi nãy, đem cái ly lật đứng lại như cũ.

Một giọt dịch vô cùng nồng đậm toả ra ánh sáng màu xanh lá chảy ra từ nhuỵ hoa thành một đường ánh sáng xanh sền sệt, ' leng keng ' một chút lọt vào trong ly bạch ngọc.

Tuy rằng chữa trị trên ngực U Vô Mệnh cũng là thao tác như vậy, nhưng không biết vì cái gì, giờ phút này Tang Viễn Viễn làm thế nào cũng không thể không cảm thấy, cái chiêu này làm nàng không khỏi nghĩ tới mấy đứa nhóc ngủ gà ngủ gật trong lớp học còn chảy nước miếng đầm đìa.

Nàng bẹp khóe miệng, nhìn chằm chằm nó chừng một nén nhang.

Ly bạch ngọc đựng đầy chất lỏng khả nghi, hoa mặt bự đã hóa thành linh uẩn màu xanh lá, tiêu tán trong không khí.

Tang Viễn Viễn do dự một lát, kéo cửa xe ra.

Phương đông đã nổi lên từng mảng trắng như bụng cá, Tang Bất Cận vui sướng hát tiểu khúc, rung đùi đắc ý đánh xe đi vào bình nguyên đang dần dần bị sương tuyết bao trùm.

"Tiểu muội!" Hắn cười, kim phượng trên khoé mắt dường như muốn phá thể chui ra.

Tang Viễn Viễn: "....." Hắn khi nào lại trang điểm lại?!

"Đại ca, U Vô Mệnh đâu?" Nàng hỏi.

Khoé miệng Tang Bất Cận căng lên hai cái, nheo cặp mắt to xinh đẹp kia lại, không vui nói: "Tìm đồ tồi kia làm gì!"

Nàng bày ra một bộ mặt hoàn toàn không biết gì cả, buồn bực hỏi: "Hắn lại đắc tội ca ca sao?"

Khoé miệng Tang Bất Cận kéo ra thật mạnh, nhìn chằm chằm tiểu muội ngây thơ đơn thuần nhà mình, giọng căm hận nói: "Lúc muội đang tu hành, hắn ở một bên..... làm chút sự tình rất xấu! Ngày sau, đừng có cùng hắn tu hành chung nữa đi!"

Tang Viễn Viễn thực nghiêm túc mà giải thích cho U Vô Mệnh: "Đại ca, hắn giúp ta tụ tới rất nhiều linh uẩn, cùng tu hành với hắn tiết kiệm được rất nhiều công sức, ca xem, mới có mấy ngày ngắn ngủn, ta đã thăng cấp lên Linh Minh cảnh rồi nè! U Vô Mệnh kỳ thật thực tốt, đại ca không cần có thành kiến với hắn được không."

Tang Bất Cận: "....." Này ngươi kêu ta nói như thế nào?

"Nhưng mà, tiểu muội ngươi không biết, hắn ở bên cạnh ngươi..... ở bên cạnh ngươi....."

Nói không nên lời!

Tang Bất Cận rất muốn ngửa mặt lên trời gào rít.

"Yên tâm đi ca ca, hắn sẽ không làm hại đến ta!" Tang Viễn Viễn cười đến mi mắt cong cong.

Tang Bất Cận thống khổ thở dài một hơi.

Thôi thôi, nếu tiểu muội không biết,vậy vẫn là không cần biết còn tốt hơn?

Tang Bất Cận nhận mệnh mà chỉ chỉ phía sau: "Hắn ở xe sau."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, nhảy xuống xe ngựa, đi đến phía sau.

A Cổ lái xe, nhìn thấy Tang Viễn Viễn lại đây, vội vàng phanh gấp một cái, mời nàng đi lên.

Trong xe đặt tơ lụa lăng la, một đám U Ảnh vệ im như ve sầu mùa đông, rút trong không gian nhỏ xíu bên ngoài bình phong gỗ, nhìn chằm chằm mớ vải dệt mà phát ngốc.

Nhìn thấy Tang Viễn Viễn, mọi người đồng loạt đứng dậy, mỗi người bày ra bộ dáng như trút được gánh nặng, giống như chạy nạn mà lập tức từ cửa xe nhảy xuống.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng nhẹ nhàng đẩy bình phong gỗ ra.

Liền thấy U Vô Mệnh ngồi hết sức hoành tráng trên đống tơ lụa cao bằng nửa người, hắn thay đổi xiêm y rồi, một bàn tay chống đầu gối, một cái tay khác xoa trán.

Hai đầu lông mày dính vào nhau, sắc mặt âm trầm đến vắt ra nước.

Hắn chậm rãi nâng mí mắt lên, nhìn chằm chằm nàng một chút.

"Nàng tới làm gì. Ta đang an bài việc chặn giết, nàng đi đi." Hắn banh mặt, lạnh như băng nói.

Tang Viễn Viễn không nói chuyện, chỉ ném một đoá hoa mặt bự vào hắn.

U Vô Mệnh đột nhiên không kịp phòng ngừa, suýt nữa bị tạt một cái ngã ngửa.

Hắn giống như thấy quỷ, trừng mắt, nhìn đoá hoa ủ rũ héo úa trước ngực.

Mới vừa sửng sốt, liền thấy Tang Viễn Viễn muốn khóc không khóc

mà xông tới, bổ nhào vào trong lòng ngực hắn, ôm eo hắn thật mạnh, mếu máo nói: "U Vô Mệnh ta xong rồi, linh uẩn của ta như thế nào lại là cái dạng này, đời này của ta có phải liền bị huỷ hoại như vậy? Chàng không cần ta có phải không! Chàng vì sao muốn đuổi ta đi, chàng có phải ghét bỏ ta hay không! Chàng ghét bỏ ta cùng hoa mặt bự của ta rồi có phải hay không?"

Đoá hoa mặt bự kẹt giữa hai người gian nan mà rút đầu ra.

Một màn này làm U Vô Mệnh tự nhiên có cái loại ảo giác trong lòng ôm tức phụ xinh đẹp cùng nhi tử xấu xí nhỉ.

Hắn cũng bị nàng làm cho bối rối: "Ai ghét bỏ nàng, ta cũng không phải lần đầu tiên thấy hoa mặt bự."

"Vậy chàng vì cái sao hung dữ bới ta!" Nàng lau lau đôi mắt.

Khoé miệng U Vô Mệnh vừa kéo: "Ta không có."

Bị nàng trộn lẫn như vậy, hắn không tự giác đem sự tình mất mặt đêm qua vứt ra sau đầu.

Hắn rất có hứng thú đưa ra một bàn tay, nắm nắm lá cây của hoa mặt bự.

"..... Cái này nó có chiêu gì nhỉ."

Chỉ thấy trên nhuỵ hoa thấm ra một vũng chất lỏng màu xanh lá, ' bang ' một cái ném tới trên má hắn.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn trừng mắt, nhìn về phía Tang Viễn Viễn, chỉ thấy l khuôn mặt nhỏ của nàng nhăn thành một đoàn, nhỏ yếu đáng thương lại bất lực.

Tròng mắt chậm rãi vừa chuyển, hắn hiếm có mà đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu chính mình sau khi tấn giai, nếu làm ra một đống đồ vật quái dị như vậy, chỉ sợ cũng là sống không còn gì luyến tiếc.

Thật đáng thương.

"Không sao cả," hắn nín cười, biệt biệt nữu nữu mà nói, "Tiểu Tang Quả, cái này khá tốt, ta cảm thấy không có gì vấn đề lớn, đánh nhau sẽ rất hù người."

Hắn vắt hết óc an ủi nàng.

Tang Viễn Viễn môi lại càng trề ra đến lợi hại hơn, mắt thấy sắp khóc ra tới.

U Vô Mệnh đành phải vụng về xoa xoa lá cây hoa mặt bự, gian nan tìm ưu điểm cho nó: "Nhan sắc không tồi, xanh quá chừng nè."

Tang Viễn Viễn: QAQ.

Hắn đem nàng ôm vào đống tơ lụa, hôn lên khuôn mặt nàng vài cái.

Hắn nén cười, thực hung tàn mà nói: "Đừng khổ sở. Ai dám chê cười nàng, ta sẽ giết hắn chết."

"Thật không chê ta?" Nàng nâng đôi mắt thủy nhuận lên.

"Ừ!" Hắn nhanh chóng trả lời.

"Vậy được," nàng mổ khóe môi hắn, "Ta đây hôm nay cũng thích chàng như ngày hôm qua."

Hắn mơ hồ cảm thấy nơi nào đó có điểm không đúng —— nàng có phải đang cùng hắn nói điều kiện?

Tầm mắt rũ xuống, thấy nàng vẫn hơi khép khóe mắt, mím môi, cả người có chút khô héo.

Nhìn nữ tử trong lòng ngực ủy khuất, hắn bỗng nhiên cảm thấy sự tình phát sinh đêm qua có thể là hiểu lầm cái gì đó. Cái vật nhỏ ngốc đầu ngốc não như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện đó với hắn? Không giống không giống, Tiểu Tang Quả rõ ràng chỉ là tiểu ngốc tử.

Nói vậy, chắc nàng thật sự cho rằng cái kia chỉ là mấy thứ ứ đổ hoặc là tàn độc? Gia hỏa này, thật cũng có thể nghĩ vậy lắm!

Nghĩ như vậy, U Vô Mệnh nhịn không được nheo đôi mắt hẹp dài lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đầu gối, u ám trong lòng dần dần tán đến không còn một mảnh.

Hắn tâm tình tốt, liền dùng cằm đi cọ đỉnh đầu nàng.

"Ta về sau nên làm cái gì bây giờ?" Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn hắn, một đôi mắt thuần triệt vô cùng, như là động vật nhỏ trong rừng.

"Sợ cái gì," U Vô Mệnh bật cười, "Có ta ở đây, còn có thể đến phiên nàng ra trận giết địch sao ?."

Tang Viễn Viễn thoạt nhìn càng thêm buồn bực: "Ta mới không cần làm con chồng trước."

U Vô Mệnh làm ra vẻ không sao cả, cong khóe môi lên, tiếp tục hôn từ cổ lên đến khuôn mặt nàng, ngữ khí có lệ: "Không làm không làm. Tiểu Tang Quả làm sao là con chồng trước được chứ."

"Ừ," nàng đẩy đẩy hắn, từ hắn trong lòng ngực hắn chui ra tới, thu hồi hoa hướng dương, nghiêm mặt nói, "Chúng ta thương định kế hoạch chặn giết Hoàng Phủ Tuấn đi."

U Vô Mệnh: "?"

Một giây đồng hồ sau nàng liền tiến vào trạng thái: "Hôm qua nghe chàng cùng đại ca nói, muốn ở Băng Vụ Cốc động thủ. Nếu ta không nghĩ sai, nơi đó nhất định là một chỗ lạnh vô cùng, còn là một đoạn đường hiểm trở, nhiều nhất cũng không đủ cho hai con ngựa đi song song, đúng không?"

U Vô Mệnh tiếp tục sững sờ.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng nói: "Cho nên kế hoạch của chàng có phải là mai phục trên đường, chờ đến khi xe ngựa Hoàng Phủ Tuấn vượt qua địa điểm mai phục, nhảy ra bao vây trước sau, giết chết hắn?"

U Vô Mệnh giống rối gỗ gật đầu.

"Sau khi xong việc thì lui lại như thế nào ?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh phốc một cái cười ra tiếng, sau đó rũ mắt trừng mắt nhìn nàng, lồng ngực rung động, rầu rĩ cười trong chốc lát, nói: "Suýt nữa đã quên, Tiểu Tang Quả của ta thật đa mưu túc trí, là một quân sư lợi hại nha."

Hắn ngồi ngay ngắn, ' xoạt ' một tiếng mang bản đồ bên cạnh trải ra, ý bảo nàng xem.

"Mặt trái là vách đá mười trượng, mặt phải là thung lũng trăm trượng." Hắn nói, "Đoạn đường qua núi băng tuyết này chính là con đường duy nhất nhất định phải đi. Dùng dây kéo, từ trên tụt xuống dưới, giết hắn không kịp trở tay, sau khi được việc thì theo dây kéo tụt luôn xuống đáy cốc, rút lui vào Băng Vụ Cốc."

Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát: "Thương vong nhất định thảm trọng."

"Không tồi." U Vô Mệnh gật đầu nói, "Tiếp dẫn sử nhất định sẽ một trước một sau che chở Hoàng Phủ Tuấn. Ta đối phó một người, Tang Bất Cận bám trụ một người, hộ vệ còn lại liền do U Ảnh vệ tới chặn. Con đường hẹp nên không cần lo lắng bị vây kín. Nếu tốc chiến tốc thắng, ở chỗ này thật ra sẽ không có bao nhiêu thương vong. Mấu chốt là ở thời điểm lui lại."

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn hắn, ánh mắt dần dần có chút lơ mơ.

U Vô Mệnh bộ dáng nghiêm trang nói chuyện như vậy, vừa dứt khoát vừa lưu loát, giơ tay nhấc chân tràn đầy phong thái vương giả, rất có loại cảm giác bày mưu lập kế, giang sơn nằm trong tay.

Hắn dùng ngón tay cực dài chỉ chỉ lên trên đường núi: "Hướng lên trên phương rút lui sẽ bị bắn thành con nhím, chỉ có thể đi xuống. Đi xuống, đối phương chắc chắn sẽ chặt đứt dây kéo, chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, đi một người về một người."

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, hoãn thanh nói: "Ta có một kế, gọi là li miêu tráo Thái Tử, chàng nghe một chút xem được không."

U Vô Mệnh nhướng lông mày: "Ừ?"

.....

Qua buổi trưa, U Vô Mệnh thu được tin tức, Hoàng Phủ Tuấn trọng thương lên đường vẫn chưa ngồi được xe, vẫn là dùng kiệu liễn.

U Vô Mệnh vui vẻ: "Thật là trời giúp Tiểu Tang Quả!"

Hắn đem nàng ôm ngang lên, sải bước đi về hướng Tang Bất Cận lái xe.

Nàng không khỏi có chút xấu hổ buồn bực: "Thả ta đi xuống nha! Ôm ta làm cái gì."

Hắn cười xấu xa nói: "Ta cao hứng."

Cũng đem nàng nhẹ nhàng buông xuống.

U Vô Mệnh cao hứng, sắc mặt Tang Bất Cận lại âm u như tích nước.

Hắn đem dây cương giao cho thân vệ, chui vào trong thùng xe, kéo một cái ghế con ngồi đối diện bàn lùn, toàn thân hung khí, trong miệng nói công việc đưa ma cho Hoàng Phủ Tuấn, lại dùng ánh mắt đem U Vô Mệnh lăng trì thành trăm ngàn miếng.

Ở kẽ hở giữa hai nam nhân đang đấu mắt đâm toé lửa, Tang Viễn Viễn lại đem kế hoạch nói một lần.

"Liền dùng kế sách của tiểu muội!" Tang Bất Cận chụp bàn, "U Vô Mệnh, ngươi đi an bài."

"Ngươi đi." U Vô Mệnh lười nhác nhướng mày, "Ta bị thương, không động đậy được."

Tang Bất Cận tức đến vui vẻ: "Ha, sao ta cảm thấy ngươi là tinh lực quá thịnh!"

U Vô Mệnh biết hắn ta trào phúng chuyện mất mặt của mình đêm qua, lập tức đem da mặt ném qua một bên: "Đại cữu ca, ngươi đến nói cho Tiểu Tang Quả một câu, ta như thế nào mà ngươi nghĩ là tinh lực quá thịnh?"

Tang Bất Cận: "..... Vô sỉ bậc thầy!"

Hắn tức bốc khói mà đi an bài mọi việc.

Trong thùng xe lại chỉ còn lại có U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn.

Nàng tuy kỹ thuật diễn lão luyện, nhưng sau khi không khí bỗng

nhiên trầm mặc lại, khó tránh khỏi một lần nữa nhớ tới chuyện phát sinh ở chỗ này đêm qua, không khỏi mặt nóng tai hồng.

"Tiểu Tang Quả," tiếng nói hắn hơi hơi phát ách, "Hôm nay, thử xử lý hỏa độc kia xem."

Nàng nhanh chóng gật gật đầu.

Hắn nghĩ nghĩ, lại vẽ rắn thêm chân, bỏ thêm một câu: "Chỉ rửa sạch hỏa độc là có thể rồi."

"Ừ."

Nàng biết, kế li miêu đổi Thái Tử kia chỉ là trong tình trạng lý tưởng nhất, trên thực tế khi việc đến trước mắt, tình huống sẽ biến thành cái dạng gì, ai cũng không nói được.

Nếu đã xảy ra tình huống ngoài ý muốn, liền nhất định gặp phải một hồi ác chiến. Nếu đánh lên, U Vô Mệnh là vương bài bên ta, nhất định phải nỗ lực hết sức giúp thương thế hắn mau chóng hồi phục.

Nàng bình ổn nỗi lòng, chậm rãi nhập định.

Hoa mặt bự hoá ra thực thể tuy rằng thoạt nhìn có vẻ tưng tưng l, nhưng kỳ thật chúng nó dùng tốt hơn so với trước nhiều. Tang Viễn Viễn tâm niệm vừa động, ba cây hoa mặt bự liền múa may kéo mấy lá cây heo héo ra làm kim châm, bắt đầu bện ra lại bọc lại thành mấy miếng rong biển.

Ngoài dự đoán của Tang Viễn Viễn chính là hỏa độc này nhìn vậy nhưng lại dễ xử lý hơn trong tưởng tượng của nàng nhiều.

Hỏa độc gặp Mộc lập tức châm lửa, làm cháy vài sợi rễ, nhưng sau đó nàng đã tìm được biện pháp đối phó chúng nó.

Nàng đem chất lỏng trong ' rong biển ' nhỏ lên miệng vết thương

của U Vô Mệnh, sau đó đem rong biển không còn chất lỏng đặt trên hai phiến lá của hoa mặt bự. Trong chốc lát, chúng nó liền biến thành bộ dáng cứng cứng giòn giòn, thấy liền biết sẽ dễ châm hơn.

Nàng đem mấy miếng rong biển dễ châm mỏng giòn duỗi tới chỗ Hoả độc, lập tức liền có linh uẩn đỏ đậm phun tia tia bò đến trên miếng rong biển, nàng thuận thế vừa kéo vừa cuộn là có thể đem chúng nó ném về vòng tay của thiên nhiên.

Khi đoàn xe lướt qua bình nguyên băng tuyết, hoả độc trong cơ thể U Vô Mệnh bị rửa sạch đến một chút hoả tinh cũng không còn.

Tang Viễn Viễn chậm rãi phun ra một ngụm khí dài, mở mắt nhìn hắn.

Hiện giờ, độc tích trong thân thể hắn đã bị nàng trị hết bảy tám phần, chỉ còn dư lại Thuỷ độc mà Hoàng Phủ Tuấn lưu tại dưới xương quai xanh bên phải.

Sau khi thanh trừ hỏa độc xong, cái vết thương trúng tên thật lâu chưa lành mà giờ đây mới mấy canh giờ ngắn ngủi đã nhanh chóng rớt mài, chỉ để lại một dấu vết hình tròn.

Thân thể hắn kỳ thật cực kỳ cường hãn, năng lực tự lành cũng rất kinh người.

Nàng có chút hết sức lực, nhẹ nhàng thở phì phò, dựa vào trong lòng ngực hắn.

"Còn thừa Thuỷ độc của Hoàng Phủ Tuấn," nàng hơi dẩu môi, "Hôn ta một chút, ta liền có sức lực, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái để rửa sạch cho chàng luôn nè."

U Vô Mệnh không biết nên khóc hay cười, quái dị nhìn nàng.

Hắn không nhớ rõ đã bao nhiêu năm không có ai dám cùng hắn nói

điều kiện.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy nàng giống như đang ẩn mình ở bên cạnh hắn, rồi lại ở trong lòng quả quyết phủ định —— Tiểu Tang Quả như vậy, cũng chỉ là vì thích hắn, đơn thuần là làm nũng mà thôi. Nàng thích hắn hôn nàng!

Nghĩ như vậy, ngực hắn dâng lên một cơn sóng vừa giống nước lại giống lửa.

Hắn đem nàng túm vào trong lòng ngực, một mặt hôn lên đôi môi đỏ mê người của nàng, một mặt đem bàn tay to áp trên người nàng, đảo loạn hô hấp của nàng.

"Tiểu Tang Quả..... Chúng ta thành thân..... Trở về liền thành thân....." Thanh âm ách lại hoàn toàn.

Tầm mắt mê mang đối diện với đôi mắt đen đầy sóng ngầm quay cuồng.

Nàng biết hắn nhịn thật sự vất vả.

.....

Trước khi tiến vào Băng Vụ Cốc, Tang Viễn Viễn đã kịp thời đem hết ứ độc trong cơ thể U Vô Mệnh toàn bộ rửa sạch đến không còn một mảnh.

Trừ hết toàn bộ độc chất, hắn lập tức liền khôi phục bộ dáng khi mới gặp.

Cả người lười nhác mà no đủ, hướng trên giường nệm dựa vào, môi hồng răng trắng, dung nhan tựa ngọc, thực sự là phong hoa tuyệt đại.

Nàng lại không có lòng thưởng thức.

Tuy rằng tấn giai đến Linh Minh cảnh, nhưng đối phó với linh uẩn độc của Hoàng Phủ Tuấn, Khương Nhạn Cơ cùng với thị vệ cao giai kia đã tiêu hao quá mức linh uẩn cùng tinh thần lực của nàng. Sau khi tẩy đi hết linh uẩn độc, nàng tựa như đàn đứt dây, lập tức liền ngã bệnh.

Nàng từ trước đến nay cũng không làm ra vẻ.

Hiện giờ bốn bề thụ địch, địch nhân cường đại như hổ rình mồi, thời thời khắc khắc đều phải đối mặt với nguy cơ sinh tử. Loại thời tiết này, nếu U Vô Mệnh vì cố kỵ nàng quá mức vất vả mà dây dưa dây cà không chịu trị thương, đó mới là ngu xuẩn đến cực điểm.

Cho nên khi nàng ngã vào trong lòng ngực hắn, trong lòng nàng thật ra không có chút nào ủy khuất, chỉ hướng về phía hắn cười.

U Vô Mệnh treo lên nụ cười giả quen dùng, trên mặt nhìn không ra cảm xúc, chỉ đuôi mắt hơi hơi phiếm một chút màu đỏ.

Hắn kề bên tai nàng, trầm thấp lải nhải: "Tiểu Tang Quả, ngươi xem ta giết người như thế nào."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, đầu lại được một trận choáng váng.

Hắn đem bàn tay to ấn thật mạnh trên trán cùng đôi mắt của nàng, cưỡng bách nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Linh uẩn của hắn giống như dao nhỏ, sẽ không chữa bệnh, chỉ biết đả thương người.

Sát cục trong Băng Vụ Cốc thực mau chóng bố trí xong.

U Ảnh vệ cùng thân vệ Tang Bất Cận đều là cao thủ vạn người có một, hiệu suất làm việc kinh người.

Sau một ngày, gió tuyết đã che dấu hết dấu vết, phủ thêm lớp nguỵ trang cho dây leo chôn ẩn ẩn, tường tuyết lớn lớn bé bé, trên vách núi đá đào ra một cái động, vận chuyển kiệu liễn đến bên trong vách tường, đủ loại dấu vết bận rộn, tất cả đều biến mất trong một mảnh trắng xoá.

Tang Viễn Viễn vẫn đang bị sốt.

Lúc Tang Bất Cận mua các loại đồ dùng cần thiết, đã tiêu số tiền lớn mua cho nàng một cái áo choàng lông thú lớn thật dày.

Thân thể của nàng bị chôn trong cái áo khoác trắng tinh lông xù xù dày cộm còn phồng lên, cả người lập tức liền biến thành một con gấu nhỏ béo béo lùn lùn. Nàng hôm nay hơi có chuyển biến tốt đẹp, lại có áo khoác dày trên người, liền nhịn không được muốn nhảy xuống xe xem mấy cảnh đẹp nơi xứ người.

Vừa thấy bộ dáng nàng, U Vô Mệnh liền cười đến không thẳng eo dậy nổi.

Hắn chỉ mặc một cái áo bào trắng đơn bạc, phía sau đeo một thanh thiết đao to tướng, hắn đứng đây giữa trời gió tuyết thổi phiêu bồng, đã tuấn dật xuất trần, lại có chút nhược cảm.

Vân Châu là nơi lạnh lẽo vô cùng, Băng Vụ Cốc con đường nhất định phải đi qua nằm phía Đông của ba châu. Nói đến cũng kỳ, chỉ cần lướt qua ngọn núi này, khí hậu lập tức liền ấm áp, toàn bộ Vân Cảnh cũng chỉ có Vân Châu là có loại khí hậu giá rét như thế này.

Mà ở cái địa phương này, băng tuyết như là hồi quang phản chiếu, đặc biệt hung tàn tàn sát bừa bãi. Toàn bộ đường núi đều bị xoá trắng xoá, những hạt tuyết lớn lớn bé bé lượn vòng trong gió, con đường núi giống như một vệt sơn dầu bôi lên tấm vải vẽ trắng tinh, trong chớp mắt lại bị bôi trắng không còn dấu vết.

Tang Viễn Viễn mới vừa rơi xuống đất liền trượt ngã một cái.

Tuyết đều đã ngưng tụ thành băng, đây là lạnh biết chừng nào.

Nàng mặc áo ấm như quấn thành hình cầu, thân thể lại đang không khoẻ, căn bản không có lực chống cự, tròn vo hướng tới mặt đất té ịch xuống.

U Vô Mệnh suýt chút phì cười.

Hắn cũng không đỡ nàng, mà là lướt thân dài của hắn đến lót bên dưới nàng, làm nàng cùng hắn té ngã cái đôi.

Nàng tức giận múa may cánh tay muốn bò dậy, nhưng thực sự bị áo ấm quấn cho tròn vo, hai cánh tay giống như hai trái cầu tuyết nhỏ người ta nặn ra gắn vào con người tuyết, chỉ có thể phí công quơ quơ hai bên người.

U Vô Mệnh cười muốn điên rồi.

Tang Viễn Viễn tức trong chốc lát, cũng hắn lây cười, nhịn không được cũng nở nụ cười, một mặt cười, một mặt tung chân đá hắn.

Sau một lúc lâu, sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi thật lớn.

U Vô Mệnh khiếp sợ, nhanh chóng ôm lấy nàng, khinh phiêu phiêu lướt tới trước. Hắn đứng yên, một bàn tay to đột nhiên ấn trên trán nàng, khẩn trương cúi đầu nhìn nàng.

"Trước khi đại chiến mà cười quá như vậy không may mắn đâu," Tang Viễn Viễn nói, "Nếu ta không có nghĩ sai, bọn A Cổ phía sau khẳng định muốn nói mấy câu tỷ như ' chủ quân chưa bao giờ cười như vậy, ngày sau nếu đều có thể vui vẻ như vậy thật tốt nha ' bộ dáng này lại càng không may mắn."

"Phốc!" U Vô Mệnh bắt lấy bả vai nàng, "Tiểu Tang Quả nàng sai rồi! Bọn họ chỉ biết nói —— chủ quân cười đến vui vẻ như vậy, lại có

người sắp xúi quẩy."

Tang Viễn Viễn: "....." À thôi đi, đường diễn của vai ác nàng đoán không ra.

Tiểu Cửu bên kia mau chóng truyền đến tin tức, xa giá của Hoàng Phủ Tuấn đã bước vào Băng Vụ Cốc!

U Vô Mệnh bóp nát ngọc giản, khí chất cả người đại biến.

Giờ phút này, mọi người ẩn thân trên vách đá cao mười trượng phía trên, trên cao nhìn xuống, nhìn thấy đoàn xe một hàng uốn lượn mà đến Đông Châu. Chúng nó bò sát trên sơn đạo, tựa như một đội ngũ kiến không hề có chút lực chống cự nào.

Tang Viễn Viễn gắt gao nắm lấy nắm tay, trái tim trong lồng ngực ' thình thịch ' nhảy.

Hy vọng hết thảy thuận lợi!

Kiệu liễn của Hoàng Phủ Tuấn ở vào trung tâm của đội ngũ. Lúc này hành quân, bốn phía kiệu liễn bị bảo hộ đến kín không kẽ hở, căn bản không có bất luận cơ hội nào để ám sát.

Mà Băng Vụ Cốc này lại không có cách nào chứa được nhiều người song hành, một kiệu liễn đã chiếm cứ toàn bộ đường núi, hai gã tiếp dẫn sử chỉ có thể đi trước và sau kiệu liễn, đội ngũ kéo dài thon thon thành một đoàn.

Mắt thấy kiệu liễn của Hoàng Phủ Tuấn từ từ tới vẫn núi bên cạnh mà họ đã động chân tay, Tang Viễn Viễn khẩn trương muốn ngừng thở, đôi mắt không chớp.

U Vô Mệnh giơ lên tay, vẫy xuống mạnh!

Mọi người đồng thời phát lực, đạp đổ tường tuyết trước đó đã chuẩn

bị sẵn trên vách đá. Đống tuyết chậm rãi khuynh đảo, từng đoàn to đoàn nhỏ tuyết đọng hướng về sơn đạo ầm ầm lăn xuống.

"Tuyết lở!"

Kiểu phu vội vàng đem kiệu liễn đặt trên sơn đạo, chúng thân vệ rút binh khí ra, xuất linh uẩn, đem từng đoàn tuyết phía trên đang đổ xuống đánh rớt xuống thung lũng bên dưới.

Tuyết bay tràn ngập, che trời.

U Vô Mệnh mặt mày nặng trịch, ngưng thần nhìn, khóe môi bất tri bất giác hiện lên một tia cười dữ tợn.

Tuyết vụ hoàn toàn che đậy tầm mắt.

Tang Viễn Viễn hơi có chút nóng lòng mà nhìn về phía hắn —— vì sao còn chưa động thủ? Giờ phút này chẳng lẽ không phải là thời cơ tốt nhất sao?

U Vô Mệnh lại như bị đóng vào trong tuyết, vẫn không nhúc nhích.

Mắt thấy trận tuyết lở nhân tạo này sắp kết thúc, trên sơn đạo thoáng đã khôi phục một hai phần tầm nhìn.

U Vô Mệnh rốt cuộc gập cánh tay dài lại, ngọc giản trong tay rách nát.

Thân vệ mai phục trong hang động vách núi thu được mệnh lệnh, động thủ.

Trong một mảnh trắng xoá, trên vách đá bên cạnh lăn xuống một tầng tuyết không một chút làm người chú ý.

Một cái kiệu liễn nằm sẵn trong hang động đã được đào tốt bị tuyết trắng phủ đầy bỗng nhiên bị đẩy ra tới, bị đoạn tuyết rơi từ trên núi

xuống hất một cái, liền trượt trên đường núi vài thước, vô thanh vô tức mà thay thế cho cái kiệu liễn đang đặt trên mặt đất. Mà cái kiệu liễn nguyên bản đang được đặt đó để chuẩn bị rời núi thì lại lặng yên không một tiếng động rơi xuống thung lũng trăm trượng!

Tuyết rơi cuồn cuộn, trong bầu trời gió tuyết mù mịt, ai cũng không lưu ý thấy trò thay mận đổi đào vừa xảy ra.

Giờ phút này trận ' tuyết lở ' đã bắt đầu hoãn lại, lực chú ý của hộ vệ Đông Châu cùng tiếp dẫn sứ giả không tự giác mà đều hướng về phía phía trên, chờ mong tuyết lở kết thúc, ai cũng không chú ý cái kiệu liễn đang dừng 'tốt' trên đường núi kia.

Năng lực nắm chắc thời cơ của U Vô Mệnh thật sự là quá kinh người!

"Thành công!"

Trong lòng mọi người mừng như điên, ánh mắt nhìn nhau đầy kích động.

U Vô Mệnh bắt lấy Tang Viễn Viễn, vòng đến phía sau người Đông Châu, khinh phiêu phiêu mà theo dây leo ẩn tuyết trắng tụt xuống tới thung lũng bên dưới.

Đám người Tang Bất Cận, A Cổ theo sát sau đó, rơi xuống đáy thung lũng.

Ở phía trước, một chiếc kiệu liễn xinh đẹp hoàn mỹ bị đẩy xuống thung lũng trăm trượng, lệch qua một đống tuyết loạn, đỉnh kiệu văng qua một bên, một bộ áo tím nổi bật trong tuyết trắng xóa l dị thường thu hút ánh mắt người.

Mà phía đường núi ở trên, các hộ vệ Đông Châu căn bản không ý thức được đã xảy ra sự tình gì, đợi ' tuyết lở ' kết thúc, bọn họ liền nâng cái kiệu đã bị thay mận đổi đào kia lên, hướng về ngoài cốc

uốn lượn mà đi.

"Tiểu muội ngươi thật là thiên tài!" Tang Bất Cận một phen kéo con gấu béo Tang Viễn Viễn, đem nàng vo tròn lại mà ôm ở trong ngực vỗ vỗ một hồo.

U Vô Mệnh thấp giọng cười lạnh một tiếng, trở tay rút đao, bước đi về phía trước.

Cái đống áo tím kia giãy giụa bò lên, sử dụng cả tay chân khuấy động trên nền tuyết.

"Không ngã chết, vậy tính ra ngươi xui xẻo rồi." Thanh âm U Vô Mệnh lạnh thấu xương.

Chương 40: Nàng là đang ghen

U Vô Mệnh vác đao tiến lên.

Tang Bất Cận nhân cơ hội đem tiểu muội xù xù như con gấu nhà mình ôm ở trong lòng ngực.

Bên trong cơn gió tuyết, giai nhân minh diễm như hỏa phượng ôm con gấu nhỏ run bần bật, tựa như một đôi hoa tỷ muội nở dưới đáy thung lũng tuyết.

"Có dám nhìn không?" Tang Bất Cận hỏi.

"Đương nhiên!"

Nàng chính là nữ chiến sĩ từng lăn lộn trong sóng triều của Minh ma, càng không phải là tiểu bạch hoa trồng trong nhà kính nhé.

Nhưng đi được vài bước, phát hiện có gì đó không đúng rồi.

Hoàng Phủ Tuấn ở trong trà lâu ăn mấy đao, rõ ràng đã tổn thương tới tạng phủ, một người bị trọng thương như vậy ngã xuống thung lũng từ độ cao hàng trăm trượng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, làm sao còn có thể giãy giụa bò dậy?

Chắc chắn có kỳ quặc!

"Để ý có trá!" Nàng đưa hai tay làm loa, hướng về phía bóng dáng U Vô Mệnh hô.

Nàng sốt cao chưa lùi, tiếng nói mang theo chút khàn khàn.

Bước chân U Vô Mệnh hơi dừng, nhẹ nhàng gật đầu một cái thật khó thấy, sau đó mũi đao nổ lên linh uẩn, thân hình lướt trên tuyết mà đi, làm bắn lên một trận tuyết cao cả trượng.

Tang Bất Cận thực khinh thường phát ra giọng mũi: "Đồ khoe khoang."

Hiện giờ hắn xem U Vô Mệnh càng ngày càng không vừa mắt. Gia hỏa này, rõ ràng là muốn thể hiện trước mặt tiểu muội.

Tang Bất Cận không cam lòng yếu thế, mũi chân cong lên một chút, ở sau người bắn lên một trận tuyết cao một trượng rưỡi, giống một con hỏa phượng bay vút về hướng kiệu liễn đã bị rách cách đó không xa.

"U Vô Mệnh nhất định ỷ mạnh khinh địch, tiểu muội, ta đi giúp hắn!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng quơ quơ hai cánh tay tròn vo lông xù xù, cố hết sức nhảy về hướng chiến trường.

Chỉ thấy quầng sáng linh uẩn của U Vô Mệnh chém thật mạnh vào kiệu liễn.

Đầu người áo tím bị thổi rối tung, chật vật vô cùng lăn đến một bên, tránh đi lưỡi đao. Trên nền tuyết, để lại một dấu máu đen.

—— ngã thẳng tắp từ độ cao trăm trượng xuống, còn có thể giữ được tánh mạng đã là kỳ tích, thân thể cường hãn cách mấy nhất định cũng phải bị trọng thương. Một người vốn đã thọ thương rồi, cư nhiên còn có thể nhảy nhót như vậy sao?

Tang Viễn Viễn không khỏi nheo mắt lại.

Mới ngắn ngủn mấy ngày là có thể khôi phục được đến nước này? Hoặc là, Hoàng Phủ Tuấn đã lấy được tộc nhân Minh tộc tục mệnh rồi, hoặc là.....

Chỉ thấy người áo tím kia lảo đảo nhào về phía ngọc giản đang ném ở xa xa.

"Đừng để cho hắn báo tin!" Tang Viễn Viễn hô.

Tang Bất Cận bay vút tới, nâng lên một chân, đem ngọc giản đang cắm nghiêng nghiêng trong tuyết đá văng ra ngoài mấy chục trượng.

Thân ảnh U Vô Mệnh ở trong tuyết nhảy lên cao cao, như sát thần màu trắng giáng thế, dừng ở bên cạnh người áo tím, đao giơ lên, lần thứ hai chém xuống.

Lần này, người áo tím muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể giơ hai tay lên, nổ một trận linh uẩn màu vàng đất, khó khăn lắm chặn lại được một kích.

Hắn ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, tóc rối bị đao phong quét đến sau đầu, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi.

Không phải Hoàng Phủ Tuấn!

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy thất vọng, lại cảm thấy phảng phất cũng có tình lý.

Nàng lo lắng nhìn về phía U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh đang cười, nhưng thật ra lại là nụ cười thiệt tình thực lòng, hắn cong môi, gằn từng chữ một nói: "Đốc chủ à."

Đốc chủ? mày Tang Viễn Viễn giương lên.

Những người cầm vương lệnh giả đó chặn giết phụ tử Tang Châu còn không phải là phụng lệnh ' đốc chủ ' sao? Cái người trước mắt giả mạo Hoàng Phủ Tuấn này, vậy mà lại chính là đốc chủ?! Nói vậy cũng là vị đại nhân vật nha.

Xem ra, chuyện ' Hoàng Phủ Tuấn hồi Đông Châu ' này từ đầu tới đuôi chính là một cái bẫy rập, mục đích đúng là dẫn U Vô Mệnh bí quá hoá liều, chặn giết ' Hoàng Phủ Tuấn '. Chờ đến U Vô Mệnh dốc toàn lực giết đến kiệu liễn, nghênh đón hắn sẽ là một thứ hàng giả thực lực toàn thịnh đang ôm cây đợi thỏ.

Đến lúc đó trong ngoài giáp công, U Vô Mệnh nhất định phải ăn thiệt thòi nặng.

Chỉ tiếc bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, lại có người suy nghĩ ra kế li miêu tráo Thái Tử, lặng yên không một tiếng động liền giấu trời qua biển, đem cái hàng giả này từ dưới mí mắt các cao thủ đổi đi, còn quăng hắn xuống vực một cái thất điên bát đảo.

"U Vô Mệnh." Người trẻ tuổi áo tím phun máu, chậm rãi bò về phía sau, nói, "Lần này, ta nhận thua, nhưng ngươi không thể giết ta!"

"Vậy à?" U Vô Mệnh cong khóe môi lên, một tay kéo theo đao, không chút để ý tới gần, "Ngươi nói ta nghe xem, vì sao ta không thể giết ngươi vậy, Hoàng Phủ Độ."

Hoàng Phủ Độ? Vừa nghe tên này, Tang Viễn Viễn lập tức liền nhớ tới nhân vật trong truyện.

Hoàng Phủ thị lấy lực lượng một nhà dẹp yên chiến tuyến toàn bộ phía Đông, bao gồm ba châu tấn, đồ, Hoàng Phủ. Trong đó, người phụ trách đoạn đường nội trường thành Tấn Châu đúng là Hoàng Phủ Tuấn, nghĩa tử của Hoàng Phủ Độ.

Vị nghĩa tử này là được lựa chọn từ dòng họ xa trong tộc, từ nhỏ đã

bị Hoàng Phủ Tuấn mang theo bên người, tận lực bồi dưỡng.

Hoàng Phủ Tuấn chưa cưới vợ, ngôi vị thế tử Đông Châu vương vẫn còn giữ cho nhi tử tương lai của hắn, cho nên cũng không có vì Hoàng Phủ Độ thỉnh phong thế tử, mà là để hắn lãnh chức đại đốc quân, ở trong quân rất có thực quyền cùng danh vọng.

Tang Viễn Viễn sở dĩ đối tên này có ấn tượng là bởi vì Hoàng Phủ Độ ở trong sách từng giúp Mộng Vô Ưu trải qua một sự tình một lời khó nói hết —— sau khi U Vô Mệnh chết, U Doanh Nguyệt hoàn toàn bị vặn đảo đến mất đi tính mạng, trong lòng ngực Hàn Thiếu Lăng lại trống vắng, lại sủng hạnh một nữ nhân Vu tộc. Hoàng Phủ Độ không thể nhìn nghĩa muội suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, liền tự mình ra tay, câu dẫn nữ nhân Vu tộc kia, chính thức tặng cho Hàn Thiếu Lăng một cái nón xanh lớn trên đỉnh đầu.

Xong việc, Vu nữ kia lì lợm la liếm một hai phải đi theo Hoàng Phủ Độ, Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc thấy rõ sắc mặt nữ nhân này mới tỉnh ngộ lại, biết thế gian chỉ có Mộng Vô Ưu là thiệt tình đợi chờ hắn, từ đây thu tâm, toàn tâm toàn ý đối tốt với Mộng Vô Ưu l.

Tang Viễn Viễn lúc ấy liền nhớ kỹ vị này, vị nghĩa huynh không tiếc bán đứng thân thể của mình thay nghĩa muội giải. Quyết. Tình. Địch.

Hoàng Phủ Độ.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền gặp gỡ chân nhân.

Nàng thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía người này.

Hoàng Phủ Độ thật sự cũng rất xinh đẹp, hình dáng không hiểu sao lại cực kỳ tương tự Hoàng Phủ Tuấn, chỉ khác nhau chính là, mặt mày môi hắn rất to và no tròn, không nhạt nhẽo giống Hoàng Phủ Tuấn. Ngũ quan hơi có chút diễm lệ khảm trên làn da trắng nõn như của Hoàng Phủ Tuấn, giữa mày còn điểm một cái chu sa tròn tròn,

càng hiện ra một sắc đẹp đặc thù kỳ dị.

Giờ phút này hắn phun máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Hoàng Phủ Độ biết U Vô Mệnh vốn là kẻ điên dứt khoát, lưu loát, vì bảo mệnh, liền trực tiếp tung ra một bí mật kinh thiên ——

"U Vô Mệnh ngươi không thể giết ta! Ta là nhi tử ruột của Đông Châu vương cùng đế quân!"

Lời vừa nói ra, ở đây mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Phủ Độ là... nhi tử thân sinh của Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ?!

Trong q Tang Viễn Viễn nhảy dựng, lo lắng nhìn về phía U Vô Mệnh.

Mới vừa rồi U Vô Mệnh khí tràng bắn ra bốn phía, phảng phất như sát thần giáng thế, giờ phút này đột nhiên hạ hơi thở, cả người giống như bị nhốt vào trong băng thiên tuyết địa, lặng đến mức còn bóng dáng.

"Phải không." Hắn nhàn nhạt mở miệng.

"Ta không cần phải lừa ngươi." Hoàng Phủ Độ giơ mặt lên, dùng ngón tay cầm máu lau chu sa giữa trán lộ ra một cái bớt nhỏ hình hoa mai màu đỏ, "Xem, đó là chứng cứ!"

Thế nhân đều biết, giữa trán nữ đế quân Khương Nhạn Cơ có ấn ký hoa mai, ngày thường đều sẽ dùng kim điền trang điểm.

Có ấn ký của Khương Nhạn Cơ, còn có hình dáng cùng làn da cơ hồ giống hệt Hoàng Phủ Tuấn, lại nghĩ đến quan hệ giữa Hoàng Phủ Tuấn cùng nữ đế quân, việc này nếu nói về tính chân thật, đã không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này, U Vô Mệnh phảng phất như biến thành một mảng tuyết bay trong thiên địa.

Hoàng Phủ Độ nói: "Lúc này, phụ thân thân bị trọng thương, mẫu thân bảo ta giả làm phụ thân, dẫn xà xuất động, kỳ thật cũng là vì thay phụ thân đánh yểm trợ. Phụ thân đã từ Khương Châu đi đường vòng, qua Triệu Châu, vòng một đoạn xa mới về Đông Châu. U Vô Mệnh, ngươi đã không giết được phụ thân, nên suy xét đường lui cho chính mình."

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người không khỏi ngưng trọng rất nhiều. Đánh chết Hoàng Phủ Tuấn, cần phải thật mau, thật chuẩn và thật tàn nhẫn. Nếu như thất thủ, xác thật cần suy xét giải quyết tốt hậu quả.

"Ngươi bao nhiêu tuổi." U Vô Mệnh hỏi một câu làm mọi người không hiểu đâu vào đâu.

Hoàng Phủ Độ ngẩn ra: "24. Như thế nào?"

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng: "Thực tốt. Thực tốt."

Tang Viễn Viễn cảm thấy một cơn đau lòng. U Vô Mệnh năm nay 25, Hoàng Phủ Độ lại là 24. Đây có ý nghĩa là, Khương Nhạn Cơ mới vừa sinh hạ U Vô Mệnh, liền vứt bỏ phụ tử hai người, lặng yên không một tiếng động mà quăng vào vong tay Hoàng Phủ Tuấn, lại sinh hạ cho hắn một nhi tử.

Như vậy xem ra từ lúc bắt đầu, Khương Nhạn Cơ đối với Minh tiên sinh chỉ sợ cũng chỉ là một lòng lợi dụng!

Hoàng Phủ Độ thấy thần sắc U Vô Mệnh có chút hoảng hốt, nhanh chóng nói: "Ngươi có thể lấy ta uy hiếp bọn họ, lấy được ích lợi mà ngươi muốn. U Vô Mệnh, ngươi có dã tâm, có bản lĩnh, ngươi là người thông minh, đương nhiên biết lưu lại tánh mạng của ta sẽ cho ngươi trăm ngàn chỗ tốt."

Trong mắt Hoàng Phủ Độ hình như có tinh quang đang xoay tròn, hắn giơ tay chùi vết máu trên khóe môi, thanh âm mờ mịt: "U Vô Mệnh, ngươi sẽ không giết ta, ngươi sẽ mang ta trở về, trị thương cho ta, đúng hay không, hử?"

U Vô Mệnh hoảng hốt một lát, hơi hơi khom người, vươn một bàn tay hướng về Hoàng Phủ Độ trên mặt đất.

Trong mắt Hoàng Phủ Độ hiện lên sống sót sau tai nạn, mừng như điên, giãy giụa bắt được tay U Vô Mệnh đưa lại.

U Vô Mệnh đem hắn từ trên mặt đất kéo lên, lập tức liền ôm vào trong lòng ngực.

Hoàng Phủ Độ: "....."

Hắn phát hiện U Vô Mệnh cái kẻ điên này, trên người không có một tia ấm áp nào.

Hơi thở hắn lạnh băng như rắn, cái kẻ điên lạnh băng này chậm rãi đem đầu gác lên vai Hoàng Phủ Độ, môi tiến đến sát lỗ tai hắn ta, bật hơi ra tiếng: "Ta sao có thể sẽ bỏ qua ngươi được?"

Trong lòng Hoàng Phủ Độ phát lạnh, đang muốn giãy giụa thì phát hiện một bàn tay vừa lạnh vừa cứng đã ấn sau cổ mình.

Tầm nhìn bỗng nhiên quay 90 độ. Cảm giác xé rách khủng bố cùng hắc ám cùng nhau đánh úp lại, Hoàng Phủ Độ trước khi chết, hiểu rõ cách chết của mình —— bị U Vô Mệnh bẻ gãy xương cổ, xé đầu xuống.

U Vô Mệnh đẩy thân hình không còn đầu của Hoàng Phủ Độ ra, mặc cho máu nóng của hắn đang phun ra trên nền tuyết trắng.

Hắn bắt lấy đầu tóc Hoàng Phủ Độ, đem đầu hắn xách tới trước

mặt, đối với cái đầu đã mất đi sinh mệnh, nghiêm túc nhẹ giọng nói ——

"Đệ đệ ruột của ta."

Thanh âm của hắn cực nhẹ, có lẽ chỉ có tàn hồn của một mình Hoàng Phủ Độ có thể nghe thấy.

.....

U Vô Mệnh xách theo cái đầu kia quăng vài cái.

Chờ đến khi hắn quay người lại, trên mặt đã treo lên gương mặt giả không chút để ý cùng mỉm cười kia, hắn đem cái đầu đã không còn đổ ném A Cổ, nói: "Cất kỹ! Có chỗ dùng."

"Rõ!" A Cổ hai chân cùng bước, tiếp được cái đầu xinh đẹp của Hoàng Phủ Độ.

Tang Bất Cận cau mày, nói: "Hoàng Phủ Tuấn này thật cáo già, cũng thật sự là to gan lớn mật!"

Một trăm thân vệ Đông Châu cùng tiếp dẫn sứ giả đều ở chỗ này hộ tống con mồi, bên người Hoàng Phủ Tuấn căn bản là không dư được người nào. Chỉ mang theo mấy người thân tín, kéo thân thể trọng thương vượt đường xa về Đông Châu, thực sự là can đảm cẩn trọng, cũng hiện lên bản sắc kiêu hùng.

"Không sao cả." U Vô Mệnh nói, "Vậy để thân nhi tử của hắn hắn chết thay thôi."

Hắn biếng nhác đi về phía ngoài sơn cốc, nhìn có vẻ như một bộ dáng hoàn toàn là không chút nào để ý, nhưng Tang Viễn Viễn biết, hắn giờ phút này không tốt, một chút cũng không tốt.

Bởi vì hắn đã quên mất nàng tại chỗ.

Mãi đến khi hắn đi đến lối vào sơn cốc mới hậu tri hậu giác nhớ tới mình đã quên Tiểu Tang Quả.

Hắn đứng tại chỗ, dừng lại một lát, lại không có quay đầu lại.

Tang Viễn Viễn rất muốn đuổi theo, nhưng tiếc là nàng ăn mặc thật sự là quá dày quá nặng, trên người lại mang theo bệnh, đầu nặng chân nhẹ, đi nhanh hai bước liền trời đất quay cuồng.

Tang Bất Cận chỉ hận không thể lấy một ngọn núi ngăn cách hai người kia, thấy U Vô Mệnh đi trước, hắn vô cùng cao hứng mà cõng Tang Viễn Viễn, cười sáng lạn còn hơn cả hoa đào.

Tang Viễn Viễn ngồi trong chốc lát, mắt thấy U Vô Mệnh đi càng ngày càng xa, trong lòng không khỏi nôn nóng, khi há mồm muốn kêu thì bỗng nhiên phát hiện bên trong đám tuyết lượn vòng trước mặt tự nhiên có rất nhiều cái gì li ti ánh vàng.

Nàng giật mình xoa xoa đôi mắt, chăm chú nhìn lên, lại thấy tuyết vẫn là tuyết, làm gì có cái gì ánh vàng.

Ngẩn ra một lúc, giữa mày bỗng nhiên chợt lạnh, phảng phất có cái gì nhẹ nhàng chụp vào làn da nàng, chợt cảm giác đau đớn buốt giá rất nhỏ đánh úp lại, nàng rõ ràng cảm giác được một hơi thở lạnh buốt chui vào giữa trán nàng, đánh thẳng vào não.

Nàng rùng mình một cái, bị doạ hết hồn nhảy dựng, nhanh nhanh giơ tay sờ lên, chỉ sờ thấy một đống nước cho mấy bông tuyết để lại.

Trán nóng đến kinh người.

"Ca, ta sợ là ta bệnh nặng rồi," Tang Viễn Viễn nói, "Mới vừa rồi, ta cảm giác có cái gì như con thiêu thân màu vàng kim ấy, chui vào trong trán ta. Cũng không biết là chuyện xấu gì."

Thanh âm nàng càng thêm khàn khàn.

Tang Bất Cận vừa đau lòng vừa buồn cười, hơi hơi ngồi xổm xuống, dứt khoát lưu loát mà ôm ngang nàng lên, giống ôm một con gấu tuyết nhỏ, nâng nàng đi ra ngoài.

Ba xe ngựa vẫn đang giấu trong một khe nhỏ.

Cách thật xa, Tang Viễn Viễn liền nhìn thấy U Vô Mệnh lẻ loi ngồi ở trên nóc xe, ngửa đầu, thực không kiên nhẫn mà chờ nàng trở lại.

"Tiểu Tang Quả!" Hắn hô, "Nhanh lên nhanh lên, ta bắt được cho ngươi cái này hay lắm nè!"

Hắn giơ một bàn tay lên, xách ra con vật lông xù xù.

Một con thỏ tuyết lớn!

Thỏ tuyết bị hắn nắm lỗ tai, hai chân sau béo tròn treo ở giữa không trung, không nhịn được đá lung tung.

Tang Viễn Viễn thấy hắn còn có lòng bắt thỏ tuyết tới dỗ nàng, nhất thời trong lòng vừa chua xót vừa mừng rỡ, thật là ngũ vị tạp trần.

Tang Bất Cận muốn ôm nàng đi thẳng, bị nàng nắm lấy cổ áo.

Chỉ thấy nàng đáng thương vô cùng nháy mắt, bĩu môi nói: "Ca ca, ta muốn sờ thỏ tuyết!"

Tang Bất Cận oán hận nhìn chằm chằm U Vô Mệnh, tầm mắt giống như phi nỏ, hận không thể chọc xuyên qua người hắn mấy mũi tên.

Tiểu tử thúi, lấy lông xù xù lừa gạt cô nương, còn mặt mũi gì nữa!

U Vô Mệnh căn bản không nhìn hắn, hắn cười ngâm ngâm mà nhìn

Tang Viễn Viễn xuống đất, chân tay vụng về về chạy tới phía hắn.

Hắn vẫn không đi đón.

Giờ khắc này, tâm tình của hắn kỳ thật phi thường kỳ quái.

Hắn hận không thể làm thời gian vĩnh viễn dừng lại tại một khắc này, không cần có tương lai.

Bởi vì giờ khắc này, chỉ có chuyện tối đang tới, không có chuyện xấu.

Tiểu Tang Quả của hắn, tại đây một khắc này trong lòng trong mắt đều chỉ có một mình hắn, giữa bọn họ không có bất luận trở ngại gì, chỉ cần an tĩnh mà ở chỗ này chờ nàng, sẽ không có bất luận biến cố gì, chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không đến.

Hắn không tự giác nheo lại đôi mắt, nghiêng nghiêng đầu, tham lam hưởng thụ thời gian nàng đi từng bước một tới gần.

' không bằng ta cứ như vậy chết đi. '

Trong đầu hắn hiện lên một ý niệm như vậy.

Hắn chậm rãi rũ đôi mắt xuống, nhìn nhìn vị trí trái tim mình.

Nó nhảy lên càng nhanh, giống như muốn thoát khỏi lồng ngực hắn mà ra.

Hắn rũ đầu, thấp giọng cười lên tiếng.

' không, này còn không phải tốt nhất, Tiểu Tang Quả nhất định còn sẽ cho ta càng nhiều kinh hỉ, không, kinh hách mới đúng. '

Hắn cười, nâng đôi mắt lên.

Bỗng nhiên liền thấy nàng ngã xuống, nằm dài trên nền tuyết.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn biếng nhác nhảy xuống xe, đoạt trước Tang Bất Cận, ôm lên nữ tử ăn mặc tròn vo.

Ánh mắt đột nhiên cứng lại.

Hắn thấy trên tuyết địa có lúng phún điểm máu đỏ tươi, như là một đóa tiểu hoa đào xinh đẹp.

"Bị té." Nàng ủy khuất nói.

U Vô Mệnh trong lòng cả kinh, vội vàng nhìn phía mặt nàng.

Chỉ thấy giữa mũi môi nàng dính đầy huyết là tuyết, khuôn mặt nhỏ bị sốt đến đỏ bừng, đôi mắt lại cong cong, nhưng lại hướng về phía hắn cười.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, hung hăng giơ tay lau ư trên mặt nàng.

Mới vừa lau sạch, trong lỗ mũi nàng lại chảy ra máu.

U Vô Mệnh tức tới vui vẻ: "Người Linh Minh cảnh còn có thể té ngã đến trào máu mũi?"

Hắn ném con thỏ tuyết, đem nàng ôm lên trong xe, lấy lụa bố ra vê thành một cục, nhét vào trong mũi nàng.

Từ khi nàng sinh bệnh, trong xe liền vẫn luôn đốt than sưởi.

Toàn bộ thùng xe đã sưởi ấm áp, Tang Viễn Viễn cởi cái áo choàng lông thú cồng kềnh ra, cả người đều chui lại vào trong lòng ngực U Vô Mệnh.

Thân thể hắn thật lạnh.

Hắn nắm áo khoác tới, khóa lại bên ngoài.

"Mới vừa rồi, Hoàng Phủ Độ thi triển thuật Vu tộc với chàng có phải hay không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Ừ." U Vô Mệnh sửng sốt, rũ mắt nhìn nàng, "Tiểu Tang Quả, cái này nàng cũng biết?!"

Hắn bỗng nhiên có chút chột dạ, ánh mắt lóe lóe.

Rốt cuộc, hắn cũng từng sử dụng thủ đoạn đó với nàng hai lần còn gì.

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, khó trách trong sách Vu tộc nữ xúi quẩy kia, vốn dĩ cùng Hàn Thiếu Lăng vui vẻ đến vậy, đột nhiên bị Hoàng Phủ Độ mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Hoá ra tựa như U Vô Mệnh đối phó Song Nhi, Hoàng Phủ Độ cũng chỉ là đem nữ phụ xui xẻo đó thôi miên thôi.

"Khương Nhạn Cơ là Vu tộc?" Tang Viễn Viễn tuy rằng trong lòng đã có đáp án, lại nhịn không được muốn xác nhận một chút.

"Ừ." U Vô Mệnh ánh mắt hư không, "Tiểu Tang Quả, trong thân thể ta chảy dòng máu dơ bẩn như vậy, nàng sẽ chán ghét ta, có phải không?"

"Không chán ghét." Nàng nhẹ nhàng dùng gương mặt cọ hắn, "Một sợi tóc đều không chán ghét. Ta thích chàng, chỗ nào cũng thích."

Hắn cười khẽ ra tiếng: "Kẻ lừa đảo."

Nàng thản nhiên cười: "Cho dù là kẻ lừa đảo, có thể lừa chẳng cả đời, lừa mãi đến ngày ta chết, vậy cũng không xem như lừa. Chàng nói có phải không?"

U Vô Mệnh không thể không thừa nhận nàng nói rất có đạo lý, hắn có điểm cao hứng, lại có điểm không cao hứng, lúng túng đem đầu xoay qua một bên.

"Nhưng mà Khương Nhạn Cơ sao có thể là Vu tộc nhỉ?" Tang Viễn Viễn vẫn không nghĩ ra.

Khương thị là vương tộc, từ trước đến nay chỉ cùng vương tộc liên hôn, sao có thể lẫn lộn vào huyết mạch của Vu tộc?

U Vô Mệnh lắc đầu: "Quản làm gì, giết xong hết chuyện."

"Ừ." Tang Viễn Viễn thật ra đã sớm quen tác phong trực tiếp của hắn.

Nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Hoàng Phủ Độ không biết chàng cũng là Vu tộc?"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười: "Trừ bỏ nàng, ai cũng không biết."

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên: "Khương Nhạn Cơ chẳng lẽ cũng không biết?"

"Bà ta đương nhiên không biết." U Vô Mệnh khóe môi cong lên một độ cong quỷ dị, "Bà ta làm sao dám biết chứ? Đêm khuya nằm mộng hồi đoán được một chút, đều có thể làm bà ta sinh ra tâm ma, run rẩy không ngừng."

Trong đôi mắt đen lại hiện ra ánh sáng u ám làm da đầu người khác tê dại, tươi cười trên mặt cứng đờ, tựa muốn phát bệnh.

Tang Viễn Viễn biết mình lại đụng phải vùng cấm của hắn.

Nàng đưa ra một bàn tay nhỏ nóng hầm hập, vỗ gương mặt hắn, xoa khóe môi hắn, nhìn hắn làm nũng: "Không nói những cái đó

nữa, U Vô Mệnh ta thật là khó chịu! Ta đau đầu muốn chết! Ta không có biện pháp nhập định, ngay cả hoa mặt bự cũng ném không ra!"

Hắn lấy lại bình tĩnh, thần trí bị bắt trở về.

Hắn gục đầu xuống, dùng cằm xúc xúc cằm nàng, rất bất mãn nói thầm nói: "Làm sao bị bệnh lâu như vậy còn chưa khỏi ? Nếu còn bệnh nữa, bọn họ nhất định sẽ coi đây là cái cớ kéo dài hôn sự của chúng ta. Tiểu Tang Quả, ta đã vì nàng nhẫn nại lâu như vậy, ta không muốn nhịn nữa. Ta muốn nàng. Ngay bây giờ. Bệnh cũng muốn."

Đã nhiều ngày, ' rong biển ' mang đến kinh hách đã dần dần bị hắn lừa mình dối người mà vứt ra sau đầu, dư vị của tình cảnh một ngày này, chỉ nhớ rõ ôn hương nhuyễn ngọc trong tay.

Tưởng tượng đến cảnh cuốn chết lấy người như vậy, trái tim hắn liền sẽ run rẩy không ngừng, thân thể trướng đau đến chịu không nổi.

"Tiểu Tang Quả. Ta muốn thử xem..... Nàng cho ta thử xem....."

Hắn nhịn không được cúi đầu hôn nàng.

Tang Viễn Viễn biết hôm nay cảm xúc của hắn nhất định sẽ rung chuyển thật mạnh. Hiện giờ, con nhím này vẫn chỉ biết tự cất giấu miệng vết thương của chính mình không cho người khác đụng vào. Tất cả những gì nàng có thể làm đó là làm hắn cảm giác được thế giới này vẫn có rất nhiều ấm áp cùng mềm mại, làm hắn sung sướng, làm hắn lưu luyến, làm chính hắn chủ động từng chút từng chút mở rộng cửa lòng với nàng.

Nàng hơi hơi mở miệng, nghênh đón hắn.

Liền ngay lúc này, một trận ho ngăn không được trào lên, nàng đột

nhiên dừng lại, sau ba tiếng ho khan kịch liệt, cổ họng nghe vị ngọt ấm áp, lại phun ra một ngụm máu tươi.

U Vô Mệnh bị dọa nhảy dựng, trừng mắt gắt gao nhìn chằm chằm nàng, con ngươi trong hốc mắt không tự giác mà rung động.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng xả môi cười cười, nói: "Không có việc gì, chắc là sốt quá nên có chút máu bầm, phun ra là tốt rồi. Ta không khó chịu chút nào, thật sự."

Nàng thật không cảm thấy khó chịu.

Hắn trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, cực chậm cực chậm mở miệng, gằn từng chữ một: "Sắc mặt của nàng, thực dọa người."

Tầm mắt hắn ngừng ở giữa trán nàng, nâng một ngón tay lên, nhẹ nhàng ấn hai cái, nhíu mày nói: "Ở chỗ này của nàng làm sao vậy? Có đau hay không?"

Trên cái trán trắng nõn no đủ xuất hiện mấy điểm lấm tấm nho nhỏ màu vàng.

Tang Viễn Viễn có chút giật mình, chờ một lát liền đem sự tình mới vừa rồi thấy ánh vàng kim chui vào trán mình nói cho hắn.

U Vô Mệnh đem nàng đặt lên trên giường nệm, lạnh mặt đi ra ngoài: "Chắc là trúng tà tuý tuyết rồi. Tìm chỗ gần đây chạy chữa."

Thành trì cách Băng Vụ Cốc gần nhất đúng là thành Vân đô của Vân Châu.

Đoàn xe không hề đi xuống phía Nam mà là lập tức đi lên phương Bắc, đi Vân Đô trước.

Tang Bất Cận đánh xe như bay.

Tang Viễn Viễn dựa vào trên người U Vô Mệnh, cùng hắn nói chuyện: "Nghe nói đương gia của Vân Châu là nữ tử, ngươi có biết Nhiếp Chính Vương Vân Hứa Chu không?"

Nam đinh của Vân thị điêu tàn, tới thế hệ này, dòng chính chỉ còn duy nhất một nam tử gầy yếu, chân bị tật là Vân Hứa Dương. Sau khi hắn kế nhiệm Vân Châu vương, không có sức lực quản lý chính sự cùng quân sự, liền đem giao quyền cho tỷ tỷ ruột của mình, Vân Hứa Chu, phong nàng ta là Nhiếp Chính Vương, chủ lý sự vụ ở Vân Châu.

Hẳn là cũng là một vị kỳ nữ khó lường, chẳng qua dưới hào quang mãnh liệt của nữ đế quân, vị nữ Nhiếp Chính Vương này liền giống như là ánh đèn dưới mặt trời, không chút nào thu hút sự chú ý.

U Vô Mệnh cong cong môi, một đôi mắt đen nhánh thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng từ trên xuống dưới.

"Tiểu Tang Quả, nàng là đang ghen đi."

Tang Viễn Viễn: "?"

U Vô Mệnh thần thần bí bí mà tiến đến trước mặt nàng, đuôi lông mày nhướng nhướng cao, nói: "Lúc trước, ta suýt chút liền cưới Vân Hứa Chu. Tiểu Tang Quả, đừng giả bộ, chuyện này sao nàng có thể không biết."

Tang Viễn Viễn quả thật không biết.

Trong sách cũng không có nói qua mấy sự tình trước khi đại Ma Vương hắc hóa. Hắn thế mà cũng là có tình sử sao?

Có lẽ là bởi vì sinh bệnh, nghe hắn vừa nói như vậy, trong lồng ngực nàng tức khắc như nghẹn một đống sợi bông nặng nề, rầu rĩ liếc mắt một cái, không muốn nhìn hắn nữa.

"Giận à." Hắn nghiêng thân mình, dùng ngón trỏ khều khều cằm nàng, cười nói, "Tiểu Tang Quả tức giận nha!".

"Tiểu Tang Quả!" Hắn nói, "Nàng cùng Hàn Thiếu Lăng còn làm đại hôn luôn rồi, ta còn chưa có tìm nàng tức giận nha!"

Nàng ngước mắt nhìn hắn, thật vô lại nói: "Ừ, ta chính là chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn! Ta chính là giận đấy!"

U Vô Mệnh dại ra trong một chớp mắt, che trán nở nụ cười: "Được được được!"

Hắn thoạt nhìn cực kỳ cao hứng. Khoé môi cong lên nửa ngày cũng không khép được.

Hắn đem nàng gắt gao ôm vào ngực, ở bên tai nàng lẩm nhẩm lầm nhầm mà nói: "Tiểu Tang Quả nàng không biết, lúc trước U lão quỷ tự chủ trương, thay ta cầu hôn Vân Hứa Chu, ai ngờ Vân Hứa Chu kia còn chướng mắt ta, từ chối U lão quỷ."

Tang Viễn Viễn nhịn không được nghiêng đầu nhìn thẳng gương mặt soái khí kinh người của hắn: "Nàng ta chưa gặp qua chàng?"

Túi da tốt như vậy cũng có lúc thất bại sao?

"Chưa thấy mặt." U Vô Mệnh nói, "Đệ đệ nàng ta truyền một tràng tiếng phổ thông thật dài đến, lời nói thì nói nghe rất êm tai, nhưng chân ý trong lời nói đó là nói U Vô Mệnh ta thể chất yếu đuối vô năng, không xứng với nàng ta."

Hắn cười cười, bộ dáng thật sự là không hề khúc mắc, nói: "Lại sau này, chờ nàng ta biết U Vô Mệnh là cái cái dạng người gì, hối hận cũng muộn rồi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng thật ra cảm thấy Vân Hứa Chu hẳn là một chút cũng chưa hối hận. Hơn nữa nghe ý tứ này, người ta cự tuyệt dứt khoát lưu loát như vậy, nào có là gì gọi là ' suýt nữa liền cưới '? Kém cách xa vạn dặm.

U Vô Mệnh liếc mắt một cái liền nhìn thấu nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn thực không cao hứng mà nói: "Tiểu Tang Quả, nàng cảm thấy Vân Hứa Chu cự tuyệt thành thân với ta là đúng?"

"Đương nhiên!" Nàng cong đôi mắt lên, "Đem chàng để lại cho ta, thật tốt nha."

Hắn cười lại: "Cho dù nàng ta đồng ý, ta cũng sẽ không cưới."

"Gạt người."

"Không lừa nàng." Hắn nói, "Khi đó đao của ta đã treo trên đỉnh đầu U lão quỷ. Hắn không biết, còn thay ta đi làm mai. Buồn cười. Ta sao có thể cưới."

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn hắn. Nàng có thể cảm giác được tâm tình của hắn thực phức tạp.

Bị kẻ thù che chở nuôi lớn..... Tình cùng hận, thủy cùng hỏa, vặn vẹo đan xen, đem tâm hắn cuốn lấy, một ngày lại một ngày kéo hắn càng gần với vực sâu hắc ám.

Ngay một khắc khi chính tay đâm U thị kia, hắn phá kén hóa thành một con bướm vương đen thuần.

Ngực Tang Viễn Viễn phát đau, bắt lấy sau cổ hắn, hung hăng kéo hắn cúi đầu xuống, nàng nặng nề hôn hắn, trằn trọc gián đoạn, líu lo nói: "Vậy tính ra chàng gặp may mắn! Nếu chàng đã cưới thê rồi, liền không có ta. U Vô Mệnh, tính ra chàng vận khí tốt nha, chờ

được ta rồi!"

Hô hấp hắn thô nặng, khắc chế, không dám dùng sức hôn nàng, sợ nàng lại ho.

Hắn thực có lệ mà đáp lời: "Ừ ừ ừ."

Thanh âm trầm thấp lưu luyến, mang theo ám trầm dục, thật sâu đi vào đáy lòng nàng.

Sau một lúc lâu, hai người thở hồng hộc mà tách ra.

Hắn híp mắt nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, đắc ý mà vươn ngón tay ra nựng nựng cằm nàng: "Chờ nàng trị hết bệnh, ta nhất định phải mang nàng đến trước mặt Vân Hứa Chu, kêu nàng ta nhìn xem, đây mới là nữ nhân mà U Vô Mệnh ta thích."

Tang Viễn Viễn: "....."

Quỷ ấu trĩ!

Bất quá..... hắn rốt cuộc thừa nhận ' thích ' rồi sao?

Chương 41: Nữ nhân yêu dấu

Trong nửa ngày, Tang Viễn Viễn tổng cộng phun ra hết ba lần máu. Bản thân nàng một chút cảm giác cũng không có, tinh thần ngược lại còn tốt hơn so với lúc bị sốt. Trừ bỏ suy yếu cùng thỉnh thoảng phun máu ra ngoài, nàng cảm thấy như hoàn toàn không có gì xấu.

Thỉnh thoảng còn phải an ủi ngược lại Tang Bất Cận cùng U Vô Mệnh một phen.

Hai người nam nhân mặt ngoài thì làm ra vẻ không có việc gì, nhưng thật ra ánh mắt nhìn nàng càng ngày càng có gì đó không đúng.

Còn đem toàn bộ mấy đồ vật phản quang lặng lẽ giấu mất.

Tang Viễn Viễn suy đoán có khả năng mặt mình đã xảy ra vấn đề gì rồi. Nàng thử hôn U Vô Mệnh để thử thăm dò rất nhiều lần, nhưng hắn ta lại không có một tia ghét bỏ nào.

Khi màn đêm buông xuống cũng là lúc ba chiếc xe ngựa đã đến ngoài cửa thành Vân Đô.

Vân Đô là một toà thành trì thoạt nhìn phi thường thần kỳ. Nơi đây bốn mùa đều là mùa đông, nên vật chất dùng để xây thành là dùng băng —— nhưng không phải loại băng tầm thường, mà là loại băng hạch huyền băng vạn năm.

Băng hạch này có bề ngoài màu lam nhạt, vào ban đêm lại đặc biệt sáng ngời, cả tòa thành trì đều toả ra ánh hào quang lóng lánh màu lam, không cần phải có nến chiếu sáng.

Ở bên ngoài băng hạch là một một tầng băn cứng dày bình thường bao vây lấy, đem cái khối màu lam kia nhiễm một vầng sáng mông lung mát lạnh, tòa thành màu lam tỏa quầng sáng trắng lộng lẫy phô bày trước mắt, cảnh tượng như vậy thật sự là trên trời cũng chưa chắc thấy được.

Tang Viễn Viễn cũng không nằm yên được, tựa vào U Vô Mệnh, ngồi xuống bên cửa sổ, vén màn xe lên thưởng thức kỳ quan nhân gian này.

"Thật là đẹp mắt....." Nàng cảm khái.

U Vô Mệnh đem đầu đưa lại đây, nhẹ nhàng gác ở trên vai nàng, mở miệng: "Này có cái gì đẹp....."

Bị Tang Viễn Viễn dứt khoát đưa tay bịt kín miệng.

Miệng chó không khạc được ngà voi. Cho hắn nói xong chắc chắn mất hứng.

Tang Bất Cận quay người tiến vào thùng xe, rối rối rắm rắm mở miệng nói: "Y sư bình thượng sợ không thể làm gì được, ta đã liên lạc Vân Hứa Chu."

Tang Viễn Viễn buồn bực nhìn hắn, không biết hắn vì cái gì mà trịnh trọng như vậy.

Đã đến Vân Đô, hướng đến vương tộc tìm y là thao tác bình thường sao?

"Khụ, khụ," Tang Bất Cận khẽ tằng hắng, giả vờ không chút để ý mà nói, "Ta cải trang ra bên ngoài hành tẩu, từ trước đến nay đều che giấu tung tích rất cẩn thận. Vân Hứa Chu chỉ biết ta tên Phượng Sồ, đúng là nàng ấy treo cho ta cái thân phận giả Vân thị ở đây....."

Tang Viễn Viễn minh bạch.

"Cho nên Vân Hứa Chu cho rằng ca ca là..... Nữ tử."

Tang Bất Cận ho khan gật gật đầu.

U Vô Mệnh nâng tay lên, xoa nhẹ giữa mày.

Tang Bất Cận nhìn Tang Viễn Viễn nói: "Muội tên Phượng Quả nha. Còn U Vô Mệnh..... Thôi không sao, dù sao Vân Hứa Chu cũng sẽ không hỏi đến hắn."

Đang nói huyên thuyên chợt có một thanh âm truyền đến.

"Phượng Sồ!"

Tiếng ủng da thú ủng đạp trên mặt băng từ xa tới gần, giọng nữ trong trẻo xuyên vào thùng xe, rơi vào trong tay ba người.

Tang Bất Cận nhướng nhướng lông mày: "Nàng ấy tới."

Hắn xoay người đẩy cửa xe đi ra ngoài, dang tay tiếp đón: "Nhiếp Chính Vương!"

Chỉ thấy một thân ảnh màu trắng lao vù một cái liền lướt tới trên càng xe, còn chưa đứng yên đã bay đến ôm Tang Bất Cận một cái thật chặt.

"Muốn hù chết ta à Phượng Sồ!"

Xong lập tức nở nụ cười rồi hôn lên mặt Tang Bất Cận.

Vân Hứa Chu hơi cao hơn Tang Bất Cận một ít, tóc phía sau cuốn lên thành một cái búi tóc giản dị, dùng ngọc quan cố định trên đỉnh đầu, mặc một thân bạch y, tiêu sái lưu loát nhưng không làm người khác ngộ nhận thành nam tử.

"Người bệnh ở đâu? Nhanh nhanh để ta nhìn xem!" Không đợi Tang Bất Cận nói chuyện, Vân Hứa Chu mở miệng bắn như pháo tiểu liên.

Trước mặt muội muội mà để một nữ tử ' phi lễ ' mấy lần, tâm tình Tang Bất Cận thật sự là một lời khó nói hết, hắn kéo khóe miệng nói: "Trong xe."

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy một chút gió lanh ' vù ' một cái đập vào mặt.

Vân Hứa Chu như con bướm trắng đã chui vào.

Mùi hoa hàn mai trong trẻo sâu thẳm đều tràn ngập cả thùng xa, trên tóc nữ tử còn dính lất phất mấy bông tuyết, dung mạo mỹ lệ, một đôi mắt thanh triệt dị thường, tầm mắt rõ rõ ràng ràng đảo một vòng trong thùng xe, dính lại trên trán Tang Viễn Viễn.

"Quả nhiên là kim minh tuyết nga."

Vẻ mặt Vân Hứa Chu nghiêm lại, bước nhanh đến, từ trong tay áo trắng một bàn tay mang bao tay ấm áp thò ra, ấn xuống uyển mạch của Tang Viễn Viễn.

Nàng ta rũ mắt xuống. Nàng ta có một đôi mắt sâu thẳm, hai mí mắt vừa dày vừa rõ ràng như đao tước, mũi tròn tròn, đôi môi nhẹ hé mở lộ ra hai viên tiểu thỏ nha.

Tang Viễn Viễn có chú ý thấy mới vừa rồi khi tầm mắt Vân Hứa Chu xẹt qua thùng xe, lúc chạm vào khuôn mặt soái ca kinh thiên động địa của U Vô Mệnh cũng chỉ dừng lại một chớp mắt, sự kinh diễm còn chưa kịp hiện lên trong mắt đã vội vàng xẹt qua.

' đây là một người tâm tư cực thuần túy, trong mắt chỉ có công việc. ' Trong lòng Tang Viễn Viễn thầm nghĩ.

Bởi vì biết trong thùng xe có người bệnh, lúc này toàn bộ lực chú ý của Vân Hứa Chu tất cả liền đặt lên tình trạng bệnh.

"Trước khi gặp phải kim minh tuyết nga, chắc chắn là đã mệt nhọc quá độ." Vân Hứa Chu nâng đôi mắt lên, cuối cùng cũng không nhịn được lại liếc mắt nhìn U Vô Mệnh một cái, há mồm phun ra một câu trách móc của mấy ông bác sĩ già, "Sao lại không biết tiết chế gì hết vậy ? Còn niên thiếu không biết quý trọng tinh lực, khi có tuổi thì ngươi có hối hận cũng không kịp!"

U Vô Mệnh: "....."

Tang Viễn Viễn thấy trong đôi mắt đen của hắn hiện lên sự bi phẫn, nghiễm nhiên là đang nuốt xuống một ngụm máu lớn.

Nàng suýt bật cười —— lúc nãy còn ba hoa đòi diễu võ giương oai trước mặt Vân Hứa Chu, diễn tiết mục nha trai bị từ hôn vả mặt thật kinh điển, kết quả cốt truyện này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn.

Mắt thấy U Vô Mệnh muốn chết đứng rồi, Tang Viễn Viễn vội vàng mở miệng giải thích: "Nhiếp Chính Vương hiểu lầm rồi, ta chỉ là sử dụng linh uẩn quá độ, không phải là cái gì khác."

"A! Xin lỗi, xin lỗi, mạch tượng này thật sự là rất giống túng dục quá độ." Vân Hứa Chu nói chuyện không hề cố kỵ, há mồm liền văng thẳng ra tới.

Liền Tang Viễn Viễn thật sự muốn ngượng đỏ mặt, khô cằn nói: "Chúng ta còn chưa thành thân. Vẫn chưa....."

Thật ra nói vậy cũng có vài phần chột dạ, nói gì thì sau khi bị hắn đồ cho một hồi phù dung chi, nàng thật sự cảm giác được thận muốn hư.

Vân Hứa Chu vòng tay lại đặt ở bên môi, nói: "Khụ, khụ, không có

gì, cái kia cũng không quan trọng. Kim minh tuyết nga cũng coi như là kỳ độc trăm năm khó gặp, là do hàn độc trong hàn tinh băng phách ngưng đọng hóa ra từng tia nhuyễn, trúng loại độc này chỉ có thể sống được ba ngày."

Giọng nói của nàng ta nhẹ nhàng, thật giống như đang nói ' chữa khỏi này độc chỉ cần ba ngày '.

Ba người Tang Viễn Viễn nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

"Vân Hứa Chu," Tang Bất Cận là người tỉnh lại đầu tiên, thanh âm đều thay đổi, "Đừng nói giỡn mấy chuyện này."

Vân Hứa Chu buồn bực nghiêng đầu nhìn hắn: "Ta đã từng đùa giỡn quá mức với ngươi bao giờ?"

Sắc mặt U Vô Mệnh đã âm đến muốn giết người.

Tang Viễn Viễn vội vàng mỗi tay bắt lấy tay một tên gia hỏa thiếu kiên nhẫn kia, cười ngâm ngâm nói: "Nhiếp Chính Vương nhất định biết phương pháp giải độc."

"Không tồi." trong mắt Vân Hứa Chu hiện lên sự thưởng thức, "Phượng Sồ, ngươi thường ngày tự xưng là tiêu sái dũng cảm, không thua đế quân, chính là kỳ nữ đương thời, nhưng khi gặp chuyện lại còn không bình tĩnh ổn trọng bằng muội muội yếu ớt mỏng manh của ngươi ."

Chuyện ngày xưa hắn ' tự xưng là ' cái gì bị vạch trần, Tang Bất Cận chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

U Vô Mệnh vốn dĩ trong lòng đang tràn đầy khó chịu, nghe được có phương pháp giải độc, lại thấy Tang Bất Cận ăn thiệt thòi như vậy, nhịn không được cong khóe môi lên, châm biếm phun ra tiếng: "Hay cho một cái kỳ...NỮ đương thời nga!"

Vân Hứa Chu liếc mắt nhìn hắn: "Đại trượng phu trên đời phải đỉnh thiên lập địa, gối thêu hoa như ngươi thì có tác dụng gì."

Phượng Sồ là bạn tốt của nàng ta, nàng ta có thể nói, nhưng người khác nói thì không được!

U Vô Mệnh: "....."

Đao, đao ở nơi nào.

Tang Viễn Viễn nín cười nín đến mức lồng ngực nhói đau.

Nàng cũng liếc U Vô Mệnh một cái, thấy hắn ăn mặc một thân áo bào trắng lạnh lẽo, biếng nhác, do suốt ngày cùng nàng nhĩ tấn tư ma(*), xiêm y cùng tóc đều không chỉnh tề, thấy thế nào cũng giống tên công tử ăn chơi trác táng.

(*) Nhĩ tấn tư ma: cọ tóc cọ tai. Gần gũi, thân mật.

Nàng nhanh chóng hoà giải: "Nhiếp Chính Vương có điều không biết, hắn không chỉ có là diện mạo xinh đẹp, thật ra còn có rất nhiều ưu điểm."

Vân Hứa Chu không tán đồng mà nhìn nàng: "Xinh đẹp có cái đỉnh gì có thể dùng ? Muốn giải độc của ngươi, cần phải mang ngươi xâm nhập vào huyền băng vạn năm, tìm được Bất Đống thảo sinh trưởng bên cạnh băng phách hàn tinh, lập tức ăn vào ngay tại chỗ mới có thể khắc chế được độc của kim minh tuyết nga này."

Tang Viễn Viễn ' a ' thở dài: "Chắc cũng chỉ có thể nhờ ơn Nhiếp Chính Vương!"

Vân Hứa Chu ôn nhu cười: "Chuyện nhỏ, khi Phượng Sồ báo tin cho ta, ta đã đoán được là do kim minh tuyết nga quấy phá, đã cho người đi chuẩn bị một ít đồ vật cần thiết, mười lăm phút nữa chúng ta có thể xuất phát."

Tang Viễn Viễn nghiêm túc cảm ơn.

Vân Hứa Chu tiếp đón Tang Bất Cận: "Phượng Sồ, đi với ta một chút."

Tang Bất Cận ra vẻ 'sống không còn gì luyến tiếc' mà đi theo nàng ta xuống xe.

Hai người vừa đi, Tang Viễn Viễn liền lặng lẽ kéo tay U Vô Mệnh lại, nhìn hắn nói: "Vân Hứa Chu có đeo một khối băng tinh ngọc kính. Ta nhìn qua kính rồi."

U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng, môi mỏng vừa động, trong ánh mắt hiện lên một tia ảo não.

Hắn và Tang Bất Cận hiếm có mà thật ăn ý với nhau một việc—— giấu hết toàn bộ đồ vật có thể phản quang, không để Tang Viễn Viễn nhìn được mặt của nàng.

Sau khi trúng độc, trên trán nàng hiện ra rất nhiều những điểm vàng tròn tròn, dần dần kết nối với nhau thành hình dạng của một con thiêu thân.

Nữ tử không phải để ý nhất là dung mạo sao, bọn họ sợ nàng sẽ khổ sở.

Hắn ấn đầu nàng vào trước ngực, thấp giọng nói: "Dù sao nhìn lâu rồi cũng chỉ là như vậy, ta từ đầu cũng không cảm thấy nàng đẹp được bao nhiêu, hiện giờ cũng không cảm thấy quá khó coi. Không có gì khác nhau."

Tang Viễn Viễn giương mắt liếc hắn: "Kẻ lừa đảo. Chàng không phải đã nói, muốn nói cho Vân Hứa Chu ta mới là nữ nhân yêu dấu của chàng sao, tại sao gặp nàng ta lại không nói? Chính là ghét bỏ ta khó coi."

U Vô Mệnh kéo khóe miệng: "..... Không phải, ta không có."

Nữ nhân kia vừa tiến vào thì tự nhiên giống như bản sao của mấy lão y giả, kêu hắn phải tiết chế, này bảo hắn còn nói như thế nào? Hắn có thể nói như thế nào? Còn có, đối với Vân Hứa Chu, một nữ nhân như vậy, bảo hắn làm như thế nào tính nợ cũ năm xưa? Còn không bằng trực tiếp đi ra bên ngoài đánh nhau một trận đi.

U Vô Mệnh cảm thấy trong óc mình dường như kẹt một cuộn chỉ rối.

Ngày thường gặp mấy tình huống không biết lý giải ra sao như thế này, hắn thông thường là rút đao ra, một đao chém xuống, xong chuyện.

Nhưng mà hiện giờ trước mặt hắn chính là phương thuốc trị bệnh cho bảo bối của hắn, hắn rối rắm nửa ngày, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi ướt.

Tang Viễn Viễn cong mắt, không bỏ qua bất cứ biểu tình nhỏ nào trên mặt hắn. Nàng tự tiện đem ' thích ' cấp thăng cấp thành ' yêu dấu ', U Vô Mệnh vậy mà không hề nhận ra có chỗ nào không ổn, một chút thần sắc kháng cự cũng không toát ra tới.

Nếu mà thử hắn kiểu này một thời gian trước đây, hắn khẳng định sẽ nhíu mày lé mắt mà nói——' nữ nhân yêu dấu ? Nàng phát điên rồi à Tiểu Tang Quả! '

"U Vô Mệnh," nàng bắt được cổ áo hắn, ngước lên nhìn thẳng hắn, "Nếu như không tìm được Bất Đống thảo, ta chỉ còn sống có ba ngày, không, còn có hai ngày rưỡi nữa thôi."

Sắc mặt U Vô Mệnh trầm xuống: "Không có khả năng."

"Thì nói là nếu như mà."

"Không có nếu như!" Hắn lạnh lùng mà nói.

"Như vậy được không, hai ngày này, khi ta nói ta thích chàng, chàng cũng nói thích ta có được không." Nàng nhìn hắn.

Ánh mắt U Vô Mệnh ánh rõ ràng là hoảng loạn trong một chớp mắt.

Hắn vội vàng quay đầu đi, sắc mặt trở nên cổ quái cực kỳ.

Nàng vẫn không buông tha: "Đồng ý với ta đi, nói không chừng, l cả đời này của chàng cũng chỉ nói như vậy có hai ngày..... Hai ngày này mà thôi."

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nói: "A, nếu mà nàng dám chết, ta tìm một ngàn cái nữ nhân tới sủng hạnh. Hai ngày? Ta hàng đêm sênh ca, ta đổi....."

Nàng dán lên môi hắn, ngăn hắn lải nhải.

Sau nụ hôn mềm mại nhẹ nhàng, nàng mỉm cười nói: "U Vô Mệnh, ta thích chàng. Chàng có thích ta không?"

Vẻ mặt của hắn nứt toạc, gương mặt không tự giác mà hơi run rẩy, hầu kết lăn lộn gấp gáp, sau một lúc lâu, hắn khô khan nghẹn ra một chữ.

"Ừ."

Lại nghẹn thêm một chút: "Thích."

Nàng cười đến không thấy đôi mắt, đem mặt cọ lại đây, cùng hắn mặt dán mặt, ủn tới ủn lui.

"Được rồi," U Vô Mệnh bắt bả vai nàng, đem nàng dời đi, "Nàng muốn độc chết ta sao."

Nàng cười, lại hướng trên người hắn ủi ủi: "Đúng rồi!"

Khi chơi đùa không cẩn thận động tác hơi táo bạo một chút, nàng che ngực lại phun ra một búng máu.

U Vô Mệnh cảm thấy, đời này của mình chắc không có khả năng sẽ lại gặp được vật nhỏ ngốc nghếch thứ hai một bên hộc máu một bên còn có thể khanh khách.

.....

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu dưới một trận trượt tuyết chạy lại đây.

Xe trượt tuyết được kéo bởi sáu con chó trắng lớn lông xù xù, ngoại hình có chút giống Samoyed, nhưng mà trên đỉnh đầu lại có hai cái sừng nhòn nhọn cứng cứng, đôi mắt l màu xanh lục, giữa trán còn có ấn ký màu lam hình ngọn lửa.

Hồng y Tang Bất Cận cùng bạch y Vân Hứa Chu sóng vai ngồi ở trước trượt tuyết, lượn một cái liền lướt qua năm trượng băng tuyết, ổn trọng phiêu tới rồi dừng lại chính xác ở phía trước xe kéo Vân Gian thú.

"Đi lên!" Vân Hứa Chu vẫy vẫy tay.

U Vô Mệnh dùng áo khoác lớn bọc Tang Viễn Viễn lại, khinh phiêu phiêu ôm nàng lướt ra khỏi thùng xe, rơi xuống xe trượt tuyết.

"Nha, nhìn không ra nha, cũng còn có vài phần thân thủ!" Vân Hứa Chu nhướng mày cười nói.

U Vô Mệnh âm âm cười lạnh: "Sự tình ngươi nhìn không ra còn nhiều lắm."

Vân Hứa Chu ha ha phá lên cười, roi tuyết trong tay vung lên, xe

trượt tuyết đang dán dưới mặt đất liền bay lên một cái.

Chỉ trong thời gian hơn mười giây, xe trượt tuyết vô cùng nhanh nhẹn đã lướt ra khỏi Vân Đô. Ánh sáng màu lam của toà thành chiếu rọi nửa bầu trời, trên mặt đất tuyết trắng cũng ẩn ẩn lên quầng sáng màu lam, cả xe trượt tuyết như đang lướt mình trong thế giới cổ tích.

Tang Viễn Viễn tựa trên ngực U Vô Mệnh, nhìn hai "giai nhân" một trắng tinh một đỏ thẫm ngồi phía trước, trong lòng quỷ dị dâng lên cảm giác thoả mãn nồng đậm.

"Nơi này thật tốt," nàng lẩm bẩm nói, "Vừa xinh đẹp, vừa ấm áp."

Sắc mặt Vân Hứa Chu lập tức thay đổi.

"Độc tính gia tăng!" Nàng quay đầu nhìn lại, thấy mấy điểm ban vàng vàng trên mặt Tang Viễn Viễn quả nhiên đã nhạt lại nhiều, khuôn mặt nhỏ trở nên hồng nhuận, hai con mắt đen nhánh, giống như được uống no mấy ngụm nước suối.

"Ta có thể cởi đống xiêm y này ra không ?" Tang Viễn Viễn chỉ chỉ cái áo khoác lớn lông nhung nhung trên người.

"Không thể." Vân Hứa Chu nghiêm túc nói, "Cởi ngươi sẽ bị đông chết."

Tang Viễn Viễn chậm rãi mở miệng ra, có chút khó có thể tin.

Nàng biết, người sống sờ sờ mà bị đóng băng chết, trước khi chết họ sẽ thật kỳ lạ mà cảm thấy ấm áp, sau đó tự mình lột hết xiêm y, mặt mang vẻ thỏa mãn tươi cười.

"Cô bé bán diêm sao?" Nàng lẩm bẩm tự nói, rũ đầu xuống.

U Vô Mệnh hung hăng ôm lấy bả vai nàng.

Nàng đưa khuôn mặt hồng nhuận lên, cười nói: "Cho nên hiện tại ta cảm giác hạnh phúc như vậy thật ra là bởi vì ta sắp chết rồi sao? Có thể cùng người ta thích ở bên nhau, bên cạnh còn có ca ca và tỷ tỷ quan tâm đến ta, lại có cảnh sắc như trong mộng ảo nữa. Nếu mà cứ như vậy chết đi, thật ra cũng không có gì tiếc nuối."

Tim Tang Bất Cận đau như bị đao cắt, hoàn toàn không lưu ý đến tiểu muội nhà mình lỡ miệng để lộ ra hai chữ ' ca ca '.

Vân Hứa Chu mở to hai mắt nhìn Tang Viễn Viễn, xong rồi cực kỳ chậm rãi mà chuyển hướng lên phía trước, lấy băng tinh ngọc kính tùy thân đang đeo ra lén soi soi mặt mình.

Nàng, vậy mà bị muội muội của Phượng Sồ nhận nhầm thành nam nhân?! Nàng có chỗ nào giống nam nhân sao?!

Nàng ta căn bản không đem hai chữ ' ca ca ' này để lên đầu Tang Bất Cận. Bởi vì bất kể nhìn từ góc độ nào, Tang Bất Cận đều nữ tính hơn một trăm lần so với nàng ta.

Vân Hứa Chu hậm hực. Nàng thầm nghĩ, ' chờ giải quyết chuyện xong này, nhất định phải bắt Phượng Sồ trang điểm làm đẹp lại cho mình mới được. '

Trong lòng thực sự có vài phần ủy khuất —— nàng lúc nào cũng chính sự bận rộn, quần áo hay trang điểm tất nhiên chỉ có thể như thế nào tiện thì làm thế ấy, không nghĩ vậy mà bị nhận nhầm thành nam nhân, khó trách đã hai mươi mấy tuổi rồi mà trước không có ai tới cửa cầu thân.

Vừa nhớ tới chuyện cầu thân này, nàng không khỏi nhớ lại 5 năm trước mình đã dứt khoát lưu loát mà từ chối việc hôn nhân kia. Lúc ấy, thế nhân đều biết thế tử U Châu bệnh tật ốm yếu, từ nhỏ dưỡng ở khuê phòng, sinh ra thì yếu ớt như đứa bé gái, chỉ có được mỗi da mặt là còn được. Chuyện lão U vương thay thế tử cầu hôn nàng suýt

chút nữa làm đám tỷ muội trong nhà cười đến hôn mê —— sao có chuyện tiểu bạch thỏ muốn cưới sói xám chứ!

Ai mà thể tưởng được, nam nhân U Vô Mệnh kia căn bản chính là cái bánh bao mè đen.

Vân Hứa Chu thở dài lắc lắc đầu, nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây không chết được. Phượng Quả muội muội, ngươi nhìn lầm rồi, ta, Vân Châu Nhiếp Chính Vương Vân Hứa Chu cũng giống như ngươi, là nữ tử, lúc trước, ta còn cự tuyệt cả U Vô Mệnh danh tiếng lừng lẫy mà."

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nghe thấy tên U Vô Mệnh, theo bản năng bắt tay hắn lại.

U Vô Mệnh cười lạnh: "Ngươi cho rằng U Vô Mệnh có thể nhìn trúng ngươi sao, Vân Châu Nhiếp Chính Vương."

Vân Hứa Chu ha ha cười: "Ta không thích hắn, muốn hắn coi trọng ta làm chi. Ngươi cũng hay quá hiểu được người khác nghĩ gì luôn à, ngươi cho rằng ngươi là U Vô Mệnh sao?"

U Vô Mệnh: "......". Ngại quá, đúng là bản tôn.

Trước khi hắn kịp phát nổ, Tang Viễn Viễn kịp thời bịt kín miệng hắn, nói: "Không cần cãi nhau, các ngươi đều là người rất tốt, đều sẽ được hạnh phúc."

Như một chén canh gà đổ vào mồm, vô luận U Vô Mệnh hay là Vân Hứa Chu cũng không có biện pháp nói tiếp.

Xe trượt tuyết thuận lợi đến thẳng núi tuyết, ngừng lại ở trước một đoạn thung lũng nhìn không thấy đáy.

"Coi như các ngươi vận khí tốt!" Vân Hứa Chu dừng xe trượt tuyết cẩn thận, lấy ra một vòng móc xích sắt thật lớn, đóng vào trong

vách núi tuyết, "Mấy ngày trước đây, đệ đệ kia của ta tái phát bệnh cũ, phải dựa vào băng phách hàn tinh mà cứu lấy một mạng, ta tìm thấy một hang động, bên trong vừa lúc có hai cây Bất Đống thảo."

"Không nói sớm!" Tang Bất Cận sụp bả vai đã căng chặt hồi lâu, giả vờ tức giận nói, "Hại ta lo lắng nãy giờ!"

Vân Hứa Chu quay đầu mỉm cười: "Như vậy bây giờ mới nhớ rõ chứ ? Sau này a, tin ta nhiều một chút đi, Vân Hứa Chu ta đáp ứng chuyện của ngươi, có khi nào làm ngươi thất vọng? Nhìn cái bộ dáng ba ngày hai đầu thiếu kiên nhẫn của ngươi kìa, chậc, ngày sau chờ ngươi gả cho người, ta coi ngươi còn lo lắng nhảy nhỏm đến thế nào nha!"

Tang Bất Cận bị nàng ta nói mà phát ngốc.

"Vân Hứa Chu," hắn hỏi, "Đời này chẳng lẽ ngươi thật sự không gả chồng?"

Vân Hứa Chu hăng hắc cười: "Nam nhân có cái gì tốt, chuyện bọn họ có thể làm ta chả phải còn làm được tốt hơn hay sao?"

Tang Bất Cận cười nói: "Tính tình ngươi như thế này, ai cũng không có cách coi ngươi là nữ nhân."

Vân Hứa Chu cười tự giễu rồi nhếch mài lên: "Ta nếu thật là nam, cưới Phượng Sồ ngươi, ăn hại lẫn nhau cho bớt lo."

Tang Bất Cận bình tĩnh lơ là xoay mặt đi: "Như thế làm sao được."

"Xì, còn thẹn thùng." Vân Hứa Chu cầm trong tay cái đục băng, vỗ vỗ tay, "Được rồi!"

Nàng ta đi lên phía trước, đoạt Tang Viễn Viễn từ trong lòng ngực U Vô Mệnh.

Cánh tay Vân Hứa Chu rất có lực, nàng ta một tay ôm lấy Tang Viễn Viễn, một cái tay khác bắt lấy móc xích sắt đen, giày đá đạp lung tung trên vách núi vài cái, liền mang theo Tang Viễn Viễn trượt xuống khoảng cách hơn trăm trượng.

Xuống chút nữa, gió càng lớn hơn.

Vân Hứa Chu dùng thân thể mình chắn gió cho Tang Viễn Viễn, thấy trên mặt nàng không có chút kinh hoảng sợ hãi nào, nhịn không được cười nói: "Ngươi ngược lại nha, thân thể tuy hơi yếu chút nhưng lại là một người ngoài mềm trong cứng, giống nữ nhi Vân gia chúng ta. Ngươi tên là Phượng Quả đúng không, tên như vậy nhưng thật ra còn bớt cần người ta lo hơn tỷ tỷ ngươi nhiều!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng quyết đoán đổi đề tài: "Mới vừa nghe ngươi nói, Vân Châu vương tái phát bệnh cũ?"

Thế hệ này của Vân thị chỉ có một nam đinh, đó là Vân Châu vương hiện giờ, là đệ đệ ruột của Vân Hứa Chu, Vân Hứa Dương. Cơ thể yếu đuối, chân có tật, còn phải dựa vào băng phách hàn tinh mà sống, thật sự là thành viên vương giả thê thảm nhất.

Vân Hứa Chu đạm nhiên cười: "Huyết mạch Vân thị bị nguyền rủa, nếu là nam tử, nếu không phải ngoài ý muốn chết non thì cũng bệnh tật ốm yếu. Nếu một ngày nào đó đệ đệ này của ta chết, thế mới gọi là xong hết mọi chuyện, đỡ phải mỗi ngày lo lắng đề phòng."

Tuy nói như vậy, Tang Viễn Viễn lại cảm giác được sự sợ hãi bị nàng ta mạnh mẽ đè nén ở đáy lòng, nàng ta kỳ thật vô cùng sợ hãi mất đi thân nhân.

"Khi nào quay lại, ta sẽ xem thử cho hắn." Tang Viễn Viễn nói.

Vân Hứa Chu cười ' phì ': "Ngươi nha, Bồ Tát bùn qua sông, còn nhớ thương phổ độ chúng sinh."

Tang Viễn Viễn cũng nở nụ cười, cũng không giải thích —— hiện tại nói xem bệnh cho người khác đúng thật có hơi sớm.

Mãi vừa đi vừa nói chuyện đã đến nơi cần đến rồi. Vân Hứa Chu sạch sẽ lưu loát mà níu xích sắt trong tay một cái, lập tức liền ngừng hạ xuống. Nàng ta đạp một chân thật mạnh vào vách núi, nương theo phản lực bay một cái xa ra, nhẹ buông tay, rơi vào một hang động trên vách đá.

Vân Hứa Chu lấy ra từ trong lòng một viên Ngũ Thải Thạch tròn xoe, đặt trên vách băng gõ gõ mấy cái.

Liền thấy này cục đá này vang lên ' răng rắc răng rắc ', màu sắc từ nhạt chuyển sang đậm, càng ngày càng sáng lên, toả sáng ra quầng sáng ngũ sắc.

Tang Viễn Viễn nhìn ngây người.

"Tâm của Băng linh đó." Vân Hứa Chu nói, "Chưa thấy qua đúng không ? Mấy thứ tốt của Vân Châu chúng ta đều không thể mang ra ngoài, đến bên ngoài đều tan chảy hết thôi."

Chỉ một lát, khối Băng Linh Tâm kia tựa như cái bóng đèn, lấp lánh rực rỡ.

Hào quang ngũ sắc chiết xạ trong động băng, vốn dĩ là một cái hanh động băng lạnh lẽo tối om lập tức liền trở thành một quốc gia trong mộng ảo, ánh sáng phản xạ lên mấy góc băng làm băng như trong tiên cảnh.

"Đi thôi!" Vân Hứa Chu đỡ Tang Viễn Viễn đi phía trước, nói, "Thuận tiện ta lại lấy thêm chút hàn tinh băng phách cho Vân Hứa Dương để dự phòng, đỡ phải lần sau đột nhiên nói chết liền chết."

Tang Viễn Viễn nhìn nữ tử tràn đầy tự tin, trong lòng cảm giác rất an tâm.

Người đáng tin như vậy, ai có thể không thích chứ?

Cùng nàng ấy ở bên nhau, độc tố chết người đang hoành hành trong cơ thể phảng phất cũng trở nên không đáng giá nhắc tới.

Ngay khi cảm giác an toàn trong lòng Tang Viễn Viễn đang dâng cao ngùn ngụt, biến cố đột nhiên xảy ra.

Dưới ánh hào quang ngũ sắc, có thể thấy được không biết từ đâu chui ra vô số con rắn dài trong suốt. Chúng nó phảng phất như là điêu khắc từ băng, có thể nhìn xuyên thấu qua da, nhìn được cả nội tạng màu đỏ tím.

Vân Hứa Chu hít một ngụm khí lạnh: "Ngươi đừng lộn xộn, để ta xử lý! Minh Băng Xà có kịch độc, dính lên một tia thôi cũng sẽ có phiền phức lớn! Thông thường chúng nó chỉ biết chui nhủi bên dưới mấy lớp băng, rất khó gặp được, không biết tại sao hôm nay lại vỡ tổ tràn ra đây nhiều như vậy!"

Nàng ta thật cẩn thận gỡ roi tuyết từ bên hông xuống, trở tay động một cái, trên roi tuyết liền bốc cháy lên minh diễm màu đỏ đậm.

Những con rắn dài trong suốt đó căn bản không sợ lửa, chúng nó kêu lên ' tê tê ', cong người chậm rãi bò lại đây.

Vân Hứa Chu một tay che chở Tang Viễn Viễn, vung roi tuyết ngăn cản Minh Băng Xà tới gần, chú ý tìm cơ hội thoát. Lấy roi làm kiếm, đâm vào chỗ bảy tấc trên người Minh Băng Xà nhập minh băng, ngọn lửa theo roi truyền lên, đem thân rắn đã biến thành màu đen ném dưới bích động.

"Mấy thứ này giảo hoạt lắm." Nàng ta nói, "Nếu không thể một kích

đánh chết, chúng nó sẽ phát điên mà đem máu của chúng nó tưới lên người chúng ta, còn phải đề phòng chúng nó phun xà dịch nữa....."

Vừa lúc có một giọt băng dịch như tuyết trắng lặng lẽ từ phía trên đánh úp xuống.

Vân Hứa Chu cười hăng hắc, vung roi tuyết nhiễm đầy minh diễm hoả đánh rơi giọt xà dịch này.

"Thấy không, rõ ràng có mấy thứ này! Hắc! Không phải ta khoác lác, gặp Minh Băng Xà vỡ tổ còn dám mang theo ngươi đi tiếp vào trong, toàn bộ Vân Cảnh chỉ có mỗi mình ta!"

Nàng ' hô hô ' vụt vài roi, đem một lũ rắn độc trong suốt bức lui một chút.

"Chỉ sợ là trì hoãn chút thời gian." Vân Hứa Chu hơi có chút ảo não.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ âm lãnh tận xương.

U Vô Mệnh theo tới!

Tang Viễn Viễn vui sướng quay đầu lại, cong mắt lên.

Chỉ thấy hắn mặt mày vững vàng, trở tay xuất đao, đè ở bên người, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh: "Rắn thôi mà."

Vân Hứa Chu nói: "Không nên coi thường, máu rắn, xà dịch dính lên là không được, còn có, ngàn vạn lần không được làm vỡ mấy cái cột băng nhỏ trên vách động, hàn băng nơi đây là gần như có liên kết với nhau hết, chỉ cần một chỗ bị phá hư rất có thể liên đới đến những chỗ khác, cả động băng sẽ sụp đổ theo luôn! Mặc dù là ta đây tu vi ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh, cũng phải....."

Vân Hứa Chu ngơ ngẩn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy U Vô Mệnh đã đi tới phía trước, nàng ta thậm chí còn chưa thấy rõ hắn động tay như thế nào, ra đao khi nào.

Vài tàn ảnh phảng phất còn lưu lại trên đường băng, Minh Băng Xà quanh mình toàn bộ đều chết hết, mỗi một con rắn đều bị đao phong từ chính giữa cắt làm đôi, thi thể lả tả khắp trái phải dưới bích động. Xà huyết trong tích tắc liền kết băng, không phun ra được nửa thước.

U Vô Mệnh đứng ở đối diện thông đạo giết chóc, không chút để ý nâng tay lên, vẫy vẫy.

Vân Hứa Chu: "...!!!"

Bỗng nhiên có cảm giác muốn gả cho người!

Vấn đề là, đi nơi nào mà tìm được nam nhân như vậy!

"Phượng Quả," Vân Hứa Chu hiếm khi trịnh trọng, "Phu lang của ngươi có huynh đệ gì không?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 42: Nàng là vỏ của hắn

"phu lang ngươi có huynh đệ không ?"

Tang Viễn Viễn suýt chút cười ' phì ' ra tiếng. Nàng ngừng một chút, bình tĩnh nói: "Hắn không có huynh đệ, nhưng thật ra ta có một vị huynh trưởng, diện mạo cũng hơi tương tự ta, tính tình rất tốt, rất có bản lĩnh, còn rất hiểu lòng nữ nhi, chưa đón dâu."

Vân Hứa Chu ' ha hả ' cười lên tiếng: "Được lắm, được lắm! Phượng Sồ vẫn luôn giấu nha, chưa bao giờ nói với ta các ngươi còn có một vị hảo huynh trưởng! Nàng ấy chẳng lẽ sợ ta mơ ước người ta sao! Hay cho Phượng Sồ, ta xem nàng ấy như bằng hữu tốt nhất, nàng ấy lại phòng ta như phòng cướp!"

Tang Viễn Viễn: "....." Hình như mình hảo tâm làm chuyện xấu mất rồi.

Nàng vội vàng khụ khụ, nói: "Không phải như thế, hẳn là Phượng Sồ tỷ luyến tiếc ngươi, đúng, luyến tiếc ngươi. Nếu ngươi gả cho người rồi, tỷ ấy chắc tịch mịch lắm."

Vân Hứa Chu hừ nói: "Một khi đã như vậy, Phượng Quả, ngươi thế nào cũng phải bắt cầu cho ta, để ta gặp gỡ tìm hiểu với huynh trưởng ngươi thử xem! Nếu thích hợp, ta liền làm tẩu tử các ngươi, tức chết cái ả Phượng Sồ vô tâm vô tính này!"

Tang Viễn Viễn: "..... Ta cảm thấy có thể."

Giờ phút này, U Vô Mệnh đã đi tới thông đạo đằng trước.

Tang Viễn Viễn nhìn mặt đất đầy xác rắn, mỉm cười nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy bộ dáng hắn thật cao ngạo lãnh đạm, chậm rãi thu đao, không coi ai ra gì, xoay người lại lập tức đi sâu vào trong động băng.

' giả, vờ, lãnh, khốc. ' trong lòng nàng nói, ' đuôi sắp vảnh lên tới trời luôn rồi! '

"Đi, chúng ta đi." Vân Hứa Chu đỡ Tang Viễn Viễn.

Mới vừa đi được hai bước, chợt thấy trong đống băng phùng lại nhảy ra một con Băng Minh Xà trong suốt há miệng thật to, từ không trung nhào tới, hai cái răng nanh đầy nọc độc nhắm thẳng vào cổ Vân Hứa Chu.

Giờ phút này, Vân Hứa Chu đã cất roi tuyết vào bên hông, bị tấn công bất ngờ trở tay không kịp, Tang Viễn Viễn cũng chỉ kịp phát tiếng kinh hô nhỏ.

Chợt thấy một luồng ánh sáng đỏ lướt tới, như ánh sáng mặt trời, động tác của Tang Bất Cận giống như được quay chậm, thân thể lướt đảo qua đảo ngang trời, ngửa đầu đưa tay một phen liền nắm được Minh Băng Xà.

Hắn đứng yên, nháy mắt , nhìn Vân Hứa Chu cười đắc ý.

Đuôi mắt vẽ kim phượng dường như muốn theo mắt bay vào không trung.

Vân Hứa Chu bị mỹ mạo của nàng ta làm u mê đến ngơ ngẩn, Vân Hướng Chu bỗng nhiên cảm thấy cũng chưa hẳn phải cùng nam tử thành thân, thật ra nữ nhân giống như Phượng Sồ vậy thoạt nhìn cũng...

Nàng ta kịp thời ngừng cái ý niệm dọa người lại.

"Cẩn thận! Ê ——" Tang Viễn Viễn trừng mắt nhìn đại ca không đàng hoàng, đôi mắt trợn tròn.

Tang Châu có lẽ không có sinh vật nào là rắn thì phải, Tang Bất Cận thường thức không đủ, lại tùy tiện nắm đoạn giữa của con rắn, bị nó vươn hết người ra, một ngụm ngậm trên mu bàn tay.

Hắn phản ứng thật mau, hỏa linh uẩn nổ lên, bắt lấy đầu rắn, đem nó từ trên mu bàn tay bắt xuống, hung hăng bóp nát đầu.

Chỉ thấy trên mu bàn tay hắn đã để lại hai dấu răng nho nhỏ, máu rỉ ra ngoài là màu tím đen.

Vân Hứa Chu nắm tay Tang Bất Cận lên, há mồm định hút xà độc ra cho hắn.

Tang Bất Cận mỉm cười, đẩy đầu nàng ấy ra, cúi đầu xuống phía dưới, tự mình mút vết thương trên mu bàn tay, hút ra ngụm màu tím đen, phun một bên.

Trên môi dính máu, khi ngước mắt nhìn người càng thêm có một chút mê hoặc.

"Chuyện nhỏ." Tang Bất Cận nghiêng nghiêng đầu, "Đi!"

Vân Hứa Chu lại ngẩn ra.

Nàng cảm thấy mình có thể là điên rồi, cái nữ nhân đang chết trước mắt này làm sao có thể mê người như vậy?

"Phượng Sồ," Vân Hứa Chu nói, "Ngươi không cần đi lên phía trước đâu, ở đây tĩnh tâm nhập định đi, độc của Minh Băng Xà thật sự rất lợi hại, không thể khinh thường."

Lụa đỏ của Tang Bất Cận giương lên, cười đến vô cùng tùy ý: "Vân Hứa Chu, trong cơ thể ta toàn lửa cháy, khắc nhất là yêu ma quỷ quái!"

Vân Hứa Chu không khuyên nữa.

Giờ phút này nhất quan trọng nhất cũng là độc kim minh tuyết nga kia. Xà độc tuy rằng cũng phiền toái, nhưng kịp thời mút máu độc ra rồi thì cũng tạm thời để đó xử lý sau cũng được.

Ba người bước nhanh vài bước, đuổi theo U Vô Mệnh ở phía trước.

Hắn an an tĩnh tĩnh đứng ở chỗ ngoặt, không biết suy nghĩ cái gì.

"Sao lại không đi tiếp?" Tang Bất Cận hỏi.

U Vô Mệnh quay đầu lại, ánh mắt hơi có chút một lời khó nói hết: "..... Không thấy đường."

Vân Hứa Chu có chút buồn cười, căng môi ra, đem Băng Linh Tâm vứt cho hắn: "Làm phiền tôn giá đi lên trước! Đã có Minh Băng Xà vỡ tổ thì phía trước chắc không thiếu được mấy thứ như băng bò cạp, đố kiến, làm ơn cẩn thận dưới chân."

U Vô Mệnh nhận Băng Linh Tâm, rất có hứng thú vứt hai cái, sau đó tiện tay nâng đao, rửa sạch sẽ con đường phía trước, phàm là cái ngu ngốc gì ngoi lên trên mặt băng đều không buông tha.

Lại đi tiếp về phía trước, chỉ thấy vô số động băng trổ ra ngang dọc khắp nơi, cột băng và nhũ băng đan xen kín mít, nơi nơi đều không giống đường sống. Ánh sáng của Băng Linh Tâm chiếu về phía trước chỉ thấy trước mắt là cảnh tượng kỳ quái, từng trận băng phong xoay chuyển trong động băng, nghe tiếng gió hú như vạn quỷ tề khóc.

Bước chân đến nơi này liền giống như bước vào cái kính vạn hoa

bằng băng ấy, căn bản không có cách nào phân biệt được chung quanh.

May mắn có Vân Hứa Chu chỉ lối, U Vô Mệnh ở phía trước mở đường, đem cái động băng vốn nguy cơ tứ phương dễ dàng nghiền thành đường bằng phẳng.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy người càng ngày càng nóng.

Toàn bộ trái tim cô đang nhảy kịch liệt, ánh sáng ngũ sắc của Băng Linh Tâm chiếu lên băng trước mặt bỗng mơ hồ thấy trước mắt trở thành vàng kim, một dạt những con thiêu thân bằng vàng từ trong chỗ sâu nhất của động băng chậm rãi vẫy cánh bay tới, tới bên cạnh U Vô Mệnh, chúng nó xa xa né tránh như là tránh ôn thần.

"Thiêu thân tới. Để ý!" Nàng vội vàng nhắc nhở.

Chỉ thấy kia cái đoàn kim sắc tiểu phi nga đó bay tới gần, dường như bị Vân Hứa Chu nung nóng lên nghiêng nghiêng bay lướt đến một bên.

Vân Hứa Chu nói: "Không sao, kim minh tuyết nga thật ra là độc tố cộng sinh với cái hàn tinh băng phách kia. Vì sông băng chí thuần chí linh nên sản sinh ra rất nhiều linh vật, do đó độc tố trên người mấy con thiêu thân vàng này cũng chỉ bám vào trên người những ai có thân thể cực suy yếu thôi, như vậy chúng mới có thể lợi dụng xâm nhập được. Ta hàng năm thu thập hàn tinh băng phách cho Vân Hứa Dương , mấy cái kim minh tuyết nga này thấy ta đều sợ, tự giác đường vòng."

Tuy rằng nàng ấy thực chắc chắn, nhưng Tang Bất Cận vẫn nhịn không được lấy hồng tụ múa vài đường (*) xua đuổi mấy cái độc linh tinh này.

(*) Hồng tụ: vũ khí là dải lụa đỏ.

Một lần liền sợ!

Hắn tuy đang mặc nữ trang nhưng cũng không bắt chước kiểu bộ dáng nữ tử kiều mị. Động tác giơ lên là bộ dáng tư thế oai hùng, một thân hồng y chiếu vào trên mặt Vân Hứa Chu, nàng ta nhịn không được buông tiếng thở dài: "Phượng Sồ, huynh trưởng ngươi nếu là như ngươi vậy, ta đây nhất định gả rồi!"

Tang Bất Cận: "....." Đáng chết, tiểu muội nói cái gì với nữ nhân này vậy?!

"Qua một khúc quẹo nữa là có thể thấy băng trì." Vân Hứa Chu nói, "Ở chỗ này không có dấy vết có người khác đặt chân đến, hai cây Bất Đống thảo nhất định còn ở chỗ cũ."

Tang Bất Cận nhẹ nhàng thở ra, khóe môi hơi cong, mắt đuôi nổi lên màu đỏ.

"Lui." Thanh âm của U Vô Mệnh bỗng nhiên lạnh lùng từ phía trước truyền lại.

Ba người trong lòng cả kinh, nhìn theo chăm chú.

Chỉ thấy chính giữa thông đạo băng phía trước có một con dị thú phục sẵn, đường đi hoàn toàn bị phá hỏng.

"Minh Long!" Vân Hứa Chu nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, đè nặng thanh âm nói, "Không thể đánh, lui!"

Thanh âm luôn luôn trấn định lại ẩn ẩn có vài phần phát run.

Tang Viễn Viễn nhìn chăm chú.

Dị thú cực kỳ không tầm thường, cũng giống như Minh Băng Xà, toàn thân nó cũng trong suốt, xương cốt và nội tạng cũng bị phơi bày ra nhưng lại có chút trắng bệch như màu của băng sương, nó

đứng đó cùng với băng đá lởm chởm quanh mình hòa hợp thành nhất thể.

Nó có một cái đầu tam giác như đầu rắn, lớn chừng khoảng cái cối xay nhỏ, đỉnh đầu lập lòe một cái mào đỏ, hai bên tai lại là hai cái sừng ngọn, một cái đuôi đỏ chứ ' tê tê ' mà thò ra, trong miệng rõ ràng có thể thấy được bốn hàm răng nanh nhọn như lưỡi cưa đang há rộng.

Càng làm người sởn tóc gáy chính là, nó thực ra không phải là chiếm cứ ở giữa con đường. Thân thể nó toàn bộ là chìm xuống dưới mặt băng, chỉ ngóc lên mỗi cái đầu, một phần mình ở giữa và cái đuôi thôi, nó còn nhẹ nhàng di chuyển khắp bốn vách tường băng cứng trong hang động.

Giống như nó đang đi tuần tra dưới nước vậy, cái sinh vật lên Minh Long này, là hoạt động cực kỳ tự nhiên bên trong mấy lớp băng!

Không có biện pháp đánh.

Một khi đánh lên, chỉ cần nó tùy ý phát ra một động tác sẽ làm cho cả động băng sụp xuống!

"Không nên kinh động nó." Vân Hứa Chu nói, "Ta tới nghĩ cách đường vòng."

Mới vừa rời khỏi một bước, Tang Viễn Viễn bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, một cơn ho bỗng trào lên đến cổ. Nàng vội vàng dùng tay bưng kín miệng thật mạnh, cố gắng nuốt cơn ho xuống, chợt cảm thấy xoang mũi nóng lên, một dòng máu từ trong lỗ mũi phụt ra tới, bắn ra đến hơn ba thước bên ngoài!

Mùi máu lập tức kinh động Minh Long.

Nó đột nhiên nhảy về phía trước một cái, tức khắc đất dưới chân rung chuyển!

Quả nhiên là rút dây động rừng.

Lông mì dày rậm của Vân Hứa Chu cứng lại, lạnh lùng nói, "Không còn cách nào khác, người đứng phía trước cố gắng đáng lạc hướng làm cho Minh Long đứng yên tại chỗ! Phượng Sồ, mơt đường cho ta, ta che chở Phượng Quả xông vào!"

Từng từ đều rõ ràng, âm thanh lạnh lẽo nhưng trầm ổn.

Đã đã kinh độngMinh Long rồi thì cái động băng này nhất định không giữ nổi. Một khi động băng bị hủy, Bất Đống thảo bên trong tự nhiên cũng sẽ bị hủy theo.

Thời gian không đợi người, chỉ có thể mạo hiểm xông vào, mạnh mẽ cướp lấy Bất Đống thảo cứu mạng Tang Viễn Viễn.

Thân hình U Vô Mệnh lướt một cái, đi như bay lên phía trên.

Vân Hứa Chu đem Tang Viễn Viễn bọc qua hướng sườn, roi tuyết trong tay quăng ra, quấn lấy một trụ băng tương đối lớn và cứng cáp, mượn lực bay qua, lướt sát trên sừng của Minh Long, vô cùng hung hiểm lướt đến phía bên kia!

Minh Long xoay đầu, dùng cái sừng bên tai đâm về hướng Vân Hứa Chu.

Tang Bất Cận đuổi tới sau một bước, giơ hồng tụ lên, trong tay bốc cháy một ngọn minh diễm, một chưởng vỗ vào trên sừng rồng.

Nó đinh quay đầu lại công kích nhưng cái cằm hơi mỏng của nó bỗng nhiên bị một thanh đao dài đâm xuyên qua, nam nhân áo bào trắng thân hình đơn bạc lướt tới, nhẹ nhàng giơ đao, mạnh mẽ đem đầu nó xoay trở về.

Vân Hứa Chu dắt tay Tang Viễn Viễn, uyển chuyển nhẹ nhàng dừng

phía sau đầu Minh Long.

Mũi chân mới vừa bước được một bước xuống mặt băng bên kia liền thấy trước mắt băng cứng bay tứ tung, một cái đuôi rồng đầy gai ngược từ dưới chân nhảy thẳng ra!

Roi tuyết trên tay Vân Hứa Chu rung động, quấn lấy đuôi rồng, mượn lực vung lên, đem thân hình hai người ném giữa không trung.

Nơi này chưa bị U Vô Mệnh rửa sạch qua, trên đỉnh còn rất nhiều nhũ băng trổ xuống tỏa ánh sáng lập lòe, Vân Hứa Chu đem Tang Viễn Viễn giấu vào trong lòng ngực bảo hộ, dùng sống lưng của mình thay Tang Viễn Viễn chặn lại mấy mũi nhọn của nhũ băng không kịp tránh né.

Chỉ nghe ' xuy xuy ' vài tiếng nhỏ, trong động băng nổi lên tràn ngập mùi máu tươi, trên lưng Vân Hứa Chu cũng có vết máu bắt đầu rỉ ra.

Đuôi của Minh Long tiếp tục quay sang đánh úp lại.

Vân Hứa Chu dùng chân đá một cái, mượn lực bay ngược về sau.

Tang Viễn Viễn cảm giác được thân thể của nàng ấy run thật mạnh.

Nhất định là cái đuôi rồng kia đã đâm xuyên qua giày của Vân Hứa Chu, làm bị thương gót chân của nàng ấy.

Tang Bất Cận tới rồi.

Hắn bật lên hai ngọn lửa trong hai lòng bàn tay, bắt được đuôi rồng, quay đầu lại quát: "Đi!"

Vân Hứa Chu cũng không trì hoãn một khắc nào, nàng ấy nắm chặt Tang Viễn Viễn, bay vút về phía trước.

Qua một ngã rẽ lại có một trận băng sương mù không biết là nóng hay lạnh nghênh diện đánh tới, sau lớp sương mù mông lung, nghiễm nhiên là một dòng suối tuyết.

Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền thấy cạnh con suối có hai quả gì nhòn nhọn mọc lên như măng, toàn thân trắng như tuyết tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Một tia khí màu sáng từ trên đầu măng xông ra, theo bọt khí của suối tuyết, lộc cộc lộc cộc bay vù lên phía trên, vừa qua khỏi suối tuyết liền biến thành một con thiêu thân nhỏ màu vàng kim lung lay bay ra bên ngoài.

"Cái đó là hàn tinh băng phách? Thần kỳ quá!" Tang Viễn Viễn bớt thời giờ tán dóc một câu.

Vân Hứa Chu cười: "Phượng Quả ngươi thật sự là quá bình tĩnh trước sinh tử nha! Tới nơi đây rồi lại còn sức nói chuyện khác, cũng không thèm hỏi Bất Đống thảo ở đâu!"

Tang Viễn Viễn mỉm cười nói: "Bởi vì có ngươi ở đây rồi cho nên ta tự nhiên liền không phải nhọc lòng suy nghĩ nhiều."

Vân Hứa Chu khẽ lắc lắc đầu, mang theo Tang Viễn Viễn bước nhanh vài bước. Khi đến gần suối tuyết thì hất đầu, ý bảo nàng xem dưới chân.

Tang Viễn Viễn cúi đầu chỉ thấy hai cây cỏ xanh thon dài mọc bên trong suối tuyết, nhìn nó giống như làm bằng lưu li, có thể nhìn thất rõ ràng chất lỏng xanh ngọc bích đang chậm rãi chảy xuôi bên trong nhánh cỏ.

"Bất Đống thảo không có khả năng mang ra bên ngoài, cho nên thế nào cũng phải mang ngươi tới đây." Vân Hứa Chu cuốn ống tay áo, ngồi xổm bên cạnh Bất Đống thảo, đưa mắt bảo Tang Viễn Viễn cắt bỏ ngọn cỏ, hút hết chất lỏng bên trong thân cỏ vào bụng.

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi làm theo.

Sau khi cắt bỏ ngọn cỏ liền cảm thấy một hơi thở tươi mát đến cực điểm xông lên trán, phảng phất như mùa xuân về.

Nhẹ nhàng mút một cái liền có chất lỏng mát lạnh đến cực điểm chảy vào trong miệng, hương vị có chút giống bạc hà, còn chất lỏng thì sền sệt lục cục như thạch trái cây, cực kỳ ngon miệng.

"Uống hết cả hai cây đi, đừng lãng phí!" Vân Hứa Chu dặn.

Chất lỏng trong Bất Đống thảo nhảy vào trán, Tang Viễn Viễn cảm giác được trong cơ thể biến hóa từng chút từng chút một. Cơn nặng nề mệt mỏi kỳ dị ở giữa hai chân mày liền bị tống ra ngoài cơ thể, đôi mắt thoáng chốc sáng ngời lên, chỉ trong mấy hơi thở, nhiệt độ tích trong phổi cũng thở hết ra ngoài, từ ngực đến bụng đều cảm giác vô cùng thoải mái, Mộc linh uẩn nằm im lặng trong cơ thể lâu ngày lại lần nữa linh hoạt lên.

Thành công giải độc!

Sau khi mất đi chất lỏng xanh biếc, Bất Đống thảo như biến thành một cái ống hút trong suốt.

"Tốt, mau chóng rời đi thôi." Vân Hứa Chu lúc này đã tho hoạch xong hai cái Hàn Tinh Băng Phách bên kia, cất cẩn thận vào trong túi da lớn ở bên hông.

Vách băng bốn phía đang lay động càng thêm dữ dội.

Không ngừng có nhũ băng từ trên đỉnh rơi xuống, chúng nó tựa như đao treo ngược, nếu rớt trúng người thế nào cũng phải đào ra một lỗ thủng từ đầu này đến đầu kia.

Vân Hứa Chu mím chặt môi, mang theo Tang Viễn Viễn chạy ra phía

ngoài.

Sau khi giả được độc tố của kim minh tuyết nga, Tang Viễn Viễn chỉ có một cảm giác—— lạnh.

Tuy rằng rất lạnh nhưng nàng lại quyết đoán cởi cái áo khoác lớn bằng da thú nhung nhung vướng víu trên người ra, mặt mày nghiêm lại, thay Vân Hứa Chu nhìn chằm chằm những cột băng chưa rơi xuống ở phía trước.

"Trái."

"Phải."

"Lui."

Mặt đất cũng bắt đầu sụp nứt.

Roi tuyết của Vân Hứa Chu cuốn lấy mấy cái nhũ băng nhìn có vẻ chắc chắn chưa rơi xuống, mượn lực bay vút qua mặt băng đang nứt nẻ rách nát.

Trước mắt là băng sương mù.

Trong thông đạo băng đằng trước vang lên âm thanh đánh nhau, Vân Hứa Chu lên tiếng quát: "Chúng ta ra tới rồi, yểm hộ chúng ta, chuẩn bị lui lại!"

Nàng ấy nghiêng người bay vút, chuyển qua chỗ ngoặc.

Chỉ thấy U Vô Mệnh đang treo trên không trung, tóc xõa sau người, tung bay phất phới, một bàn tay ấn trên đỉnh đầu của Minh Long, từng cuộn linh uẩn màu xanh lá từ thân thể hắn trào ra, tràn vào trong cơ thể của Minh Long, xoay chuyển chấn động ở khúc mình đang chìm trong băng cứng của nó.

Đầu Minh Long đã biến thành một loại vật chất như gỗ, mình và đuôi nó đang giãy giụa càng lúc càng kịch liệt, Tang Bất Cận gắt gao ấn đuôi rồng xuống, duỗi thẳng thân nó ra.

Thân mình chìm trong băng của Minh long đang vặn vẹo, bốn vách của động băng cũng vang lên những âm thanh đứt gãy, các chỗ khác trong sông băng cũng bắt đầu nứt ra, âm thanh ầm ầm từ bốn phương tám hướng đánh úp lại.

"Linh Diệu cảnh ngũ trọng thiên trở lên, thuộc Mộc. Tuổi trẻ tuấn tú." Ánh mắt Vân Hứa Chu hơi thẳng, ngữ khí bình tĩnh, "U Châu vương, U Vô Mệnh. Cửu ngưỡng đại danh."

"Đi." U Vô Mệnh lời ít ý nhiều.

Vân Hứa Chu hất hất đầu, vứt đi chấn động trong lòng, che chở Tang Viễn Viễn, xẹt qua bên sườn chỗ thân hình bị Mộc hóa một nửa của Minh Long, vội vàng bay vút ra hướng ngoài động.

Tang Bất Cận ném đuôi rồng xuống đuổi theo.

Động băng đong đưa càng kịch liệt, âm thanh ầm ầm vang dội không dứt bên tai, cả con sông băng lớn phảng phất như muốn sụp.

Chỗ mũi chân điểm xuống liền có vô số các khối băng lớn băng nhỏ rơi lả tả xuống vực sâu vô tận phía dưới.

Tang Viễn Viễn quay đầu lại nhìn, trong tầm nhìn chỉ có một mảnh sương mù, cùng với ánh sáng lập lòe của nhũ băng ngẫu nhiên rơi xuống.

"U Vô Mệnh ——" nàng nôn nóng kêu.

Vân Hứa Chu thực trấn định rũ rũ tuyết rơi vào mi mắt: "A, thật đúng là U Vô Mệnh."

Không biết ở từ trong sương mù đi qua bao lâu, rốt cuộc, hô hấp được thông thoáng một cái liền thấy được ánh sáng mặt trời.

Dây xích đen lắc lư giữa không trung, Vân Hứa Chu nắm chặt Tang Viễn Viễn, phi ra khỏi cửa động sắp sụp đổ, lướt xuống phía dưới gần một trượng, mới có thể mạnh tay nắm chặt được đoạn dây xích sắt.

Nàng ta đá vào vách núi đang chấn động không thôi, nhanh chóng leo lên phía trên.

Tang Viễn Viễn lo lắng không thôi, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng vào động băng đang rách nát.

Tang Bất Cận đã ra tới, U Vô Mệnh lại vẫn không thấy bóng dáng.

"U Vô Mệnh —— U Vô Mệnh ——"

Mắt thấy Vân Hứa Chu đã mang theo nàng leo lên đến đỉnh núi, lăn vào trong đống tuyết nằm thở dốc, vẫn không thấy bóng dáng U Vô Mệnh.

Tang Viễn Viễn bổ nhào vào bên cạnh miệng vực.

"Tiểu muội cẩn thận!"

Giờ phút này động đất do sông băng đứt gãy vẫn chưa dừng lại, nàng nằm ở bên miệng vực, tay nắm chặt dây xích đen, gấp đến độ ứa ra nước mắt.

Âm thanh ầm ầm càng lúc càng dữ dội, chỉ thấy một trận sương trắng từ trong động băng rách nát kia thổi phù ra tới, sông băng đã hoàn toàn sụp rồi!

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trái tim mình ngừng lại, nàng bắt lấy dây xích, khó có thể tin nhìn phía dưới.

Chợt có một bóng trắng lướt ra.

Tóc đen đón gió tung bay, nam nhân một tay nắm lấy dây xích, nhẹ nhàng bắt đầu bay vút về phía trên. Bất quá chỉ trong vòng ba hơi thở, hắn đã khinh phiêu phiêu lên đến gần, dứt khoát lưu loát phóng người lên, vững vàng đứng như ngọn núi.

Tang Viễn Viễn nhất thời không phản ứng lại , vẫn nằm ở trên mặt đất, chỉ kịp chậm rãi quay đầu nhìn.

Liền thấy vẻ mặt U Vô Mệnh giống như thấy quỷ, trừng mắt nhìn nàng, lớn tiếng lên án: "Tiểu Tang Quả! Lạnh như vậy nàng quỳ rạp trên mặt đất làm gì!"

Hắn bước nhanh hai bước, ngồi xổm trước mặt nàng , rất hứng thú nghiêng đầu nhìn nàng.

"Tiểu Tang Quả, nàng khóc cái gì?" Khóe môi hắn hiện lên một nụ cười lớn.

Tang Viễn Viễn chật vật giơ tay lau mắt, mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách nàng vẫn còn nắm đầy tay một nắm tuyết, nay đưa lên lau một cái, toàn bộ tuyết cũng dính hết lên mặt.

U Vô Mệnh cười đến ngã ngồi trên nền tuyết.

Hắn cười đủ rồi, mới bắt lấy bả vai nàng, muốn đỡ nàng lên.

Nhưng một chút cũng không đỡ được.

"Buông tay." Hắn buồn cười dùng hai ngón tay xách cổ tay áo nàng, run lên vài cái.

Tang Viễn Viễn lúc này mới phát hiện mình vẫn đang nắm chặt dây xích.

"....."

"Tiểu Tang Quả!" Hắn hơi hơi khom người, đem khuôn mặt tuấn tú đáng giận tiến đến trước mặt nàng, "Nàng lo lắng cho ta, nàng sợ ta đã chết, làm nàng trở thành quả phụ, có phải thế không!"

Nàng xoay mặt qua hướng bên kia.

"Nghĩ cái gì đâu không!" U Vô Mệnh nói, "Ta đã nói, ta có chết cũng chắc chắn mang theo nàng!"

Nàng tiếp tục chuyển hướng bên kia, cười lau lại đôi mắt.

Thân ảnh U Vô Mệnh chợt lóe, ngăn tay nàng lại.

Hắn không cợt nhả nữa, vươn một ngón tay thật dài xoa xoa giữa trán nàng.

Đầu quả tim nàng giật mình một cái, giương mắt nhìn.

Chỉ thấy ánh mắt hắn chuyên chú, hai con ngươi tối tăm yên lặng nhìn chằm chằm cái trán của nàng, đang hết sức cẩn thận kiểm tra.

Đôi môi mỏng hồng hồng hơi mím lại, phảng phất như hô hấp ngừng lại rồi. Ngón tay từ giữa trán nàng trượt xuống, không chút để ý nâng cằm nàng lên, một lần nữa cẩn thận xem kỹ.

Tim Tang Viễn Viễn bỗng nhiên đập nhanh hai nhịp.

Nàng cảm thấy, giờ khắc này hắn làm cho nàng có chút cũng ngượng ngùng mà hôn qua.

Rõ ràng là người đã hôn qua bao nhiêu lần. Có chỗ nào không giống nhau mà ngại ngùng?

U Vô Mệnh cảm giác được cái gì, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của nàng, mày vừa động: "Gì vậy?"

Đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng của Vân Hứa Chu: "Không tốt, xà độc phát tác!"

Tang Viễn Viễn vội vàng hoàn hồn, nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Tang Bất Cận dựa trên xe trượt tuyết, mồm to thở phì phò, sắc mặt trắng đến mức giống như tuyết.

U Vô Mệnh ôm lấy Tang Viễn Viễn, lướt đến xe trượt tuyết.

Vân Hứa Chu không dám trì hoãn một khắc, giơ roi tuyết lên, giục sáu con chó kéo xe màu trắng rải vó chạy như bay.

"Không có việc gì," Tang Bất Cận lười nhác dựa ở một bên, khóe môi còn dính vết máu, cười đến phong hoa tuyệt đại, "Không chết được, chậm một chút, để ý chút coi chừng lật xe nga."

Vân Hứa Chu nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn, liếc mắt một cái, tầm mắt suýt chút liền dính vào trên mặt hắn.

Nàng ấy phát hiện, giờ khắc này Phượng Sồ thật sự là mê người cực kỳ,khác xa thời điểm vừa nãy U Vô Mệnh giết rắn, cảm thấy đầu quả tim phát ngứa.

' Xong rồi, ' Vân Hứa Chu thầm nghĩ, ' ta sợ là ta thích nữ nhân. '

Nàng hít sâu một hơi, xoay đầu, chuyên tâm đánh xe. Giờ phút này nàng cũng không rảnh lo để ý tới chuyện U Vô Mệnh bị lộ danh tính, chỉ lo lắng độc thương của Phượng Sồ.

Xe trượt tuyết dán vào băng lướt như bay, trong nháy mắt liền về tới Vân Đô.

Lúc này đã nửa đêm, đầu đường không người.

Tòa thành bằng băng tuyết tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt thật huyền ảo, đáng tiếc không ai còn có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp.

Vân Hứa Chu đánh xe chạy thẳng vào vương cung, lướt qua cổng thành băng tuyết kia một lát, rốt cuộc ' xoát ' một tiếng, ngừng trước một cung điện xa hoa lộng lẫy.

"Đem Phượng Sồ đỡ vào tẩm điện của ta, ta tức khắc đi lấy xà dược tới trị cho nàng."

U Vô Mệnh tiến về trước bắt Tang Bất Cận lên, kéo hắn bước lên bậc thang băng tuyết.

Tang Viễn Viễn nghẹn một đường, mãi đến Tang Bất Cận bị U Vô Mệnh ném vào trong một đống đệm chăn thêu chỉ bạc rốt cuộc mới phì cười ' phốc kỉ ' một tiếng, ném ra một đóa hoa hướng dương.

Thái dương hoa quýnh quíu dùng rễ bò đến trên mặt Tang Bất Cận, rũ cái nhụy hoa héo héo như cái đĩa xuống, hướng về phía khuôn mặt xinh đẹp chết người của Tang Bất Cận bắt đầu phun nước miếng.

Tang Bất Cận giãy giụa mở mí mắt ra.

Vừa nhấc được mắt, liền thấy một cái đồ vật xuất chiêu kỳ cục như vậy chiếm hết tầm nhìn, lại còn có dịch nhầy vô cùng khả nghi thấm ra tới, kéo từng đường sền sệt mỏng mỏng, chảy về phía miệng hắn.....

"Ai da ——"

Vừa vặn rót vào miệng.

Tang Bất Cận muốn phun ra, liền bị U Vô Mệnh ấn mạch cổ xuống một phen.

Thanh âm trắc trắc vang lên: "Há mồm."

Tang Bất Cận muốn thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng lại bị U Vô Mệnh nắm cằm véo cho mở miệng, nhắm ngay cái đĩa của hoa mặt bự, lại hứng tiếp một miệng dịch nhầy.

Khi Vân Hứa Chu lấy thuốc trị xà độc chạy về tới đã thấy Tang Bất Cận bò lên, ngồi ở trên giường bên cạnh, sắc mặt xanh biếc, lâu lâu lại phát ợ ra từng tiếng từng tiếng một, thỉnh thoảng khóe môi còn toát ra một xíu dịch nhầy màu xanh.

Vân Hứa Chu hít ngược một ngụm khí lạnh: "Đây....."

Tang Bất Cận nâng mí mắt lên, hữu khí vô lực nhìn nàng ta một cái, bẹp miệng: "Ngươi lấy giải dược cũng cần đi lâu như vậy sao!"

Vân Hứa Chu: "....."

Thật cẩn thận đặt giải dược lên giường lại bị Tang Bất Cận hất đi.

"Không cần ! Ta đã giải được rồi!"

Bộ dáng hầm hừ như bị ủy khuất thấu trời xanh.

Vân Hứa Chu chỉ có thể đem ánh mắt xin giúp đỡ xoay đầu về phía Tang Viễn Viễn: "Phượng Sồ nàng ấy đây là....."

Tang Viễn Viễn đắc ý cười: "Ta chữa khỏi!"

Vân Hứa Chu lại hít một ngụm khí lạnh: "Cho nên lúc nãy Phượng Quả mới nói là sẽ xem bệnh cho đệ đệ ta....."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Ta xem trước một chút, cũng chưa

chắc có thể trị."

Nàng vẫn luôn cảm thấy chuyện nam đinh của Vân thị bị diệt sạch có gì đó không thích hợp, hình như có hơi kỳ quặc.

Sau khi Vân Hứa Chu ngây người một lúc lâu, bỗng nhiên cười khổ : "Mấy trăm năm, nếu có thể trị, Vân thị cũng sẽ không đi đến hôm nay. Mời theo ta đi."

Tang Bất Cận không màng xà độc mới khỏi, cúi mặt, kéo bước chân nặng nề đi theo hía sau.

Tang Viễn Viễn cảm thấy hắn ta muốn nhìn thấy người khác cũng bi hoa mặt bự tra tấn một trận để cân bằng tâm lý.

Thị vệ bên trong Vân vương cung có cả nam lẫn nữ, vài vị cao giai thị vệ trên cổ áo có hoa văn thêu chỉ vàng đều là nữ tử. Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, theo lý thuyết, Khương Nhạn Cơ lên ngôi mười năm, cũng nên tạo ra ít nhất cảnh tượng như vậy để cho nữ tử hứng khởi, nhưng lại cũng hoàn toàn không có.

Vân Hứa Chu mau chóng mang bọn Tang Bất Cận tới ben ngoài một gian đại điện giản dị tự nhiên.

Nàng ta dừng bước, có chút rối rắm mà nhìn U Vô Mệnh.

Người ở bên trong kia dù sao cũng là độc đinh duy nhất của Vân Châu, nếu là U Vô Mệnh thật sự điên khùng như đồn đãi, khó có thể chắc chắn được hắn có thể .....

"Không có việc gì," Tang Bất Cận xụmặt nói, "Tiểu muội chính là vỏ của U Vô Mệnh."

Lời vừa ra khỏi miệng, tự mình liền phát hiện không thích hợp, hận không thể tự ném cho bản thân hai cái tát.

U Vô Mệnh nhướng cao lông mày cùng khóe môi, vẻ mặt cười xấu xa muốn giấu cũng giống không được.

"Vỏ nha." Hắn liếc mắt nhìn Tang Viễn Viễn cười.

Tang Viễn Viễn: "....." Ta làm bộ hoàn toàn nghe không hiểu các ngươi đang nói cái gì.

May mắn Vân Hứa Chu nghe cũng không hiểu ý tứ dư thừa, nàng ta chỉ nghĩ là Phượng Sồ bảo đảm cho cái kẻ điên U Vô Mệnh này, chần chờ một lát rồi dẫn người vào tẩm cung của Vân Châu vương.

Chương 43: Sau này ngươi còn có ta

Vừa nhìn thấy Vân Châu vương Vân Hứa Dương, đôi mắt Tang Viễn Viễn không khỏi hơi hơi sáng ngời.

Hắn vô cùng trẻ tuổi, làn da tái nhợt không có tia huyết sắc nào, lông mày và môi đều nhàn nhạt, cực kỳ gầy, ngồi trên xe lăn bằng gỗ, mặc một bộ tơ lụa màu đen thêu chỉ vàng, ngồi nghiêm túc xem công văn sau án bàn cao cao.

Thiếu niên ốm yếu mỹ cảm nha!

"Tỷ?" Vân Hứa Dương nghe được động tĩnh, ngẩng đầu lên.

Hai người mồ côi từ nhỏ, trưởng tỷ Vân Hứa Chu như mẹ, đến tẩm điện của đệ đệ là chưa bao giờ phải hành lễ.

"Tiểu Dương, lại đây." Vân Hứa Chu nói, "Để Phượng Quả xem bệnh của đệ như thế nào."

Vân Hứa Dương lắc đầu cười khổ: "Tỷ, còn chưa chết tâm sao? Có sức tìm y giả cho đệ thì chi bằng nhanh chóng tìm cho ra cái tên cuồng đồ hành hạ nữ tử đến chết kia, tránh càng nhiều người bị hại."

Vân Hứa Chu vui mừng nói: "Tiểu Dương gần đây thật sự trưởng thành rồi. Lần đầu tiên bắt đầu làm việc, cũng không cần quá mệt nhọc, phải giữ gìn thân thể tốt mới là quan trọng nhất."

"Ngủ không được," Vân Hứa Dương nói, "Đã chết thêm một người

rồi, vẫn là vừa bị làm nhục, vừa sống sờ sờ bị bóp chết, trên người tất cả đều là vết thương do trùy đánh, thủ pháp giống nhau."

Nghe vậy, giữa mày Vân Hứa Chu tức khắc hiện lên một mạt tàn khốc: "Lại có người bị hại nữa ?"

Vân Hứa Dương thở dài, đem hồ sơ trên tay cách án bàn đưa tới, Vân Hứa Chu lập tức đưa tay nhận rồi nhìn lên.

Liếc nhanh qua một cái, Vân Hứa Chu nâng mắt lên, tức giận đập bàn: "Đúng là mất hết nhân tính! Táng tận thiên lương! Nhất đáng giận chính là mỗi lần như vậy lại luôn có người thay tên hung đồ giải quyết hậu quả, tất cả manh mối đều bị diệt, tìm không được một chút dấu vết nào! Có bản lĩnh như vậy mà lại đi hỗ trợ cho giặc!"

Nàng ta quay người lại, chắp tay thủ lễ nói: "Ta có việc gấp đi ra ngoài một chuyến, tiểu đệ phải làm ơn Phượng Quả muội muội rồi. Có vấn đề gì cứ hỏi hắn, không cần làm mấy nghi thức xã giao gì với hắn, kêu hắn là Tiểu Dương cũng được."

Nói xong liền nhìn phía Vân Hứa Dương: "Phượng Sồ đệ đã biết rồi, vị này chính là muội muội của nàng ấy, Phượng Quả, tinh thông y thuật, Phượng Quả kêu đệ làm cái gì đệ cứ làm theo đi."

Dứt lời liền nhanh chân bước ra khỏi tẩm điện.

Vân Hứa Dương nâng khuôn mặt tuấn tú từ cái bàn đầy hồ sơ vụ án lên.

Tầm mắt rơi xuống mặt Tang Viễn Viễn, ánh mắt tức khắc hơi sáng lên, khóe môi không tự giác gợi lên một chút, hậu tri hậu giác mà nói: "Tốt, ta tất nhiên sẽ toàn lực phối hợp với Phượng Quả tỷ tỷ."

Mặt U Vô Mệnh lại lạnh đi ba phần.

Vân Hứa Dương cười ngâm ngâm nhìn về phía Tang Bất Cận: "Chào

Phượng Sồ tỷ tỷ!"

Lại chuyển mắt về hướng U Vô Mệnh: "Vị ca ca này là....."

U Vô Mệnh dùng ánh mắt của ác lang nhìn cừu con nhìn chằm chằm hắn, liếc mắt một cái, môi mỏng hơi nhọn lên: "Kêu tỷ phu."

"À, chào tỷ phu." Vân Hứa Dương thuận theo cúi thấp đầu xuống.

U Vô Mệnh hoàn toàn không xem mình là người ngoài, biếng nhác tiến lên hai bước, ngồi xuống án bàn, cầm lấy hồ sơ Vân Hứa Chu lúc nãy xem xong bỏ trên bàn, rất có hứng thú nhướng mi nhìn lên, bộ dáng như ngửi thấy mùi ngon.

Thấy hắn tìm được chuyện làm rồi, Tang Viễn Viễn liền tiến lên đẩy xe lăn gỗ, đưa Vân Hứa Dương đến trên giường.

Thiếu niên có chút thẹn thùng, rũ đầu, dái tai hơi hơi đỏ lên. Hắn lưu loát bò lên trên giường, tự mình đưa tay di chuyển hai chân vô pháp nhúc nhích, đoan đoan chính chính mà nằm, bộ dáng có hơi co quắp .

Hắn nhịn không được nhìn Tang Viễn Viễn rất nhiều lần, tươi cười trên mặt càng thêm ngượng ngùng.

"Quả tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp mắt, ta chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào đẹp như tỷ vậy." Thanh âm có một chút lơ mơ.

Tang Viễn Viễn ngẩn ra, nhìn phía hắn, thấy hắn cười cong mắt, nhìn không thấy rõ ánh sáng bên trong. Chỉ nhìn khuôn mặt cùng nụ cười kia, ai cũng sẽ thấy được bộ dáng hoàn toàn là thiếu niên đơn thuần ngây thơ .

Nàng cũng cười đáp lại: "Tiểu Dương cũng thập phần xinh đẹp nha."

Vân Hứa Dương có tu vi, chỉ là rất thấp, nhị trọng thiên Linh Ẩn

cảnh.

Tang Viễn Viễn bảo hắn thả lỏng tâm thần, không có bất luận chống cự theo bản năng nào.

Vân Hứa Dương gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tang Viễn Viễn kéo một chiếc ghế lớn tới, tĩnh tâm nhập định.

Vân Hứa Dương là tu sĩ thuộc Thủy, linh uẩn là màu đen —— thật ra màu này hơi hơi không giống như trong tưởng tượng của Tang Viễn Viễn lắm. Trước kia, khi không tiếp xúc thế giới huyền huyễn, nàng cứ cho rằng thuộc tính Thủy sẽ là màu trắng hoặc là màu lam. Thật ra huyền thủy là màu đen.

Tang Viễn Viễn nhìn hình dáng ngoan ngoãn của Vân Hứa Dương, phát hiện hình như có một màn huyết vụ bao phủ hắn, không thể nhìn rõ ràng.

Nàng trong lòng thầm nghĩ, khẳng định huyết vụ này có vấn đề.

Suy nghĩ một lát, nàng triệu ra một đóa hoa hướng dương, bện một miếng' rong biển 'thon dài, tỷ mỉ thao túng để chúng nó thâm nhập vào bên trong hình dáng của Vân Hứa Dương.

' rong biển ' đi vào, Tang Viễn Viễn liền có cảm giác như tiến vào bên trong lớp da của Vân Hứa Dương, cảnh trước mắt thoáng chốc rõ ràng.

Bên trong linh uẩn của Vân Hứa Dương là từng đợt từng đợt hỗn loạn nhè nhẹ sợi sợi màu đỏ đậm, vừa giống như hỏa độc, lại hoàn toàn không phải. Chúng nó đã cùng linh uẩn của Vân Hứa Dương hoàn toàn dung hợp với nhau, chi chít hướng về phía trái tim,còn trái tim của hắn thì giống như là bị vô số tơ máu dữ tợn bao lấy.

Mấy tơ máu mấp máy liên tục, không ngừng cắn nuốt sinh cơ của

hắn. Rất giống ký sinh trùng.

Nàng chỉ huy ' rong biển ' tới gần.

Vừa mới phủ lên một cái, những sợi mỏng màu đỏ đậm đó đột nhiên nhảy lên giống như rắn con chui vào trong ' rong biển ' , òm ọp òm ọp đem nó ăn mòn đến gần như không còn.

Tang Viễn Viễn đã biết vấn đề là ở chỗ nào.

Mắc cái loại "bệnh" như vậy, bất luận linh đan diệu dược gì tiến vào bụng ngay lập tức đều sẽ bị mấy sợi tơ đỏ quỷ dị đó cắn nuốt, căn bản còn chưa kịp phát huy tác dụng gì.

Khó trách đều nói đây là nguyền rủa.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, lại bện vài miếng rong biển xếp chồng lên nhau, thật cẩn thận đi xem nơi gần trái tim Vân Hứa Dương.

Những sợi màu đỏ đậm lập tức bị hấp dẫn, chúng nó như là rắn nằm bu sẵn trong thân thể hắn, ngẩng đầu cao cao, theo hương vị đồ ăn mà hướng đến' rong biển ' đằng trước Tang Viễn Viễn đưa ra thăm dò.

Thân thể Vân Hứa Dương bắt đầu rung động, hiển nhiên khi mấy sợi màu đỏ đậm hoạt động sẽ mang đến cho hắn cảm giác kịch liệt thống khổ.

Hắn bắt được tay Tang Viễn Viễn đặt ở bên cạnh giường, bóp tay nàng đến phát đau.

Tang Viễn Viễn ngưng tụ tâm thần, không để ý đến quấy nhiễu, chậm rãi làm cho ' rong biển ' cùng những sợi màu đỏ đậm đó đụng vào nhau.

Một cơn mẫm cảm ghê tởm ngay lập tức xông vào trong óc. Nàng mạnh mẽ kiềm chế, chờ đến khi một nửa đoạn ' rong biển ' bị sợi đỏ này bao quanh quấn lấy hết, nàng lập tức cuốn lấy đoạn ' rong biển ' bị ô nhiễm này, quấn nó lại như sushi, dùng từng vòng linh uẩn đem cái đám sợi nhỏ chi chít đó bao lại ở giữa.

Xoay tròn, lại kéo quăng ra.

Sau khi' rong biển ' rời khỏi thân thể Vân Hứa Dương, nàng lập tức lại ném ra một đóa hoa mặt bự, dùng cái nhụy to như đĩa của nó tiếp lấy cục sushi rong biển vô cùng quái dị này.

Trên nhụy của hoa mặt bự lập tức thấm ra dịch xanh lá đậm đặc, chỉ nghe âm thanh ' tư tư ' không ngừng vang lên, lớp rong biển cuốn bên ngoài nhanh chóng bị mấy sợi mỏng màu đỏ đậm kia ăn mòn cắn nuốt, chúng nó vặn vẹo, hướng về nhụy hoa bắt đầu công kích.

"Đây là thứ gì chứ!" mặt Tang Bất Cận càng tái thêm ba phần.

U Vô Mệnh nhàn nhàn ngồi ở trên án bàn vứt xuống hồ sơ vụ án, lướt lớn đưa tay nắm lấy một trụ huyền băng, tùy ý trở tay cho một trảo, lập tức từ trụ huyền băng lấy đi một khối băng hạch vuông vức, ánh sáng xanh hiện lên trên lòng bàn tay, Mộc linh uẩn thấm vào, bên ngoài băng hạch lập tức biến thành gỗ, trong nháy mắt liền biến thành một cái hộp gỗ băng.

U Vô Mệnh giơ tay lên, cái hộp dứt khoát lưu loát bao lại đám sợi nhỏ màu đỏ đậm đang mấp máy kia, đem nó giam vào giữa.

Hắn nheo đôi mắt hẹp dài, đem cái hộp kéo đến trước mặt, nghiêng người cẩn thận đánh giá.

"A....." Trên giường, thiếu niên bệnh hoạn phát ra tiếng thở dài nho nhỏ, "Quả tỷ tỷ thật sự quá lợi hại! Ta quá thích tỷ đi!"

Hắn nhớ tới cái gì, đột nhiên gục đầu xuống, vừa nhìn thấy vội vàng

buông lỏng tayTang Viễn Viễn ra, liên thanh xin lỗi: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta vừa rồi bị đau quá nên mới kéo tay tỷ."

"Không có việc gì, không cần chú ý." Tang Viễn Viễn thu tay, nghiêng đầu nhìn phía hộp gỗ băng trong tay U Vô Mệnh.

"Tỷ phu khẳng định sẽ tức giận." Thanh âm hắn thấp thấp nói, nghe rất có vài phần uể oải, "Đều tại ta không tốt, ta không nên kéo tay Quả tỷ tỷ."

Nghe vậy, trong lòng Tang Viễn Viễn hiện lên một tia cảm giác quái dị. Nàng cúi đầu nhìn nhìn mu bàn tay cùng đốt ngón tay của mình, chỉ thấy vài cái dấu ngón tay thình lình hiện ra trước mắt.

"Việc nhỏ thôi, không cần chú ý."

Nàng rút tay lui vào trong tay áo, tiến lên xem xét dị vật trong hộp gỗ băng.

"Chưa bao giờ gặp qua loại đồ vật này." Tang Bất Cận chậm rãi phe phẩy đầu, "Giao cho ngự y nhìn một cái, nói không chừng có thể có phát hiện."

Vân Hứa Dương đã đẩy xe lăn gỗ lặng yên không một tiếng động dịch lại đây, bàn tay gầy yếu tái nhợt nhẹ nhàng túm chặt ống tay áo của Tang Viễn Viễn, hắn thấp giọng đầy quan tâm nói: "ừ cũng vừa lúc nhờ ngự y xem qua cho Quả tỷ tỷ luôn."

Dứt lời, dùng một loại ánh mắt ngầm hiểu, ám hiệu như giữ bí mật nhỏ giữa hai người nhìn nhìn tay nàng đang giấu trong tay áo.

Tầm mắt âm trầm của U Vô Mệnh bay lại đây.

Ánh mắt của Vân Hứa Dương hơi hơi hoảng hốt, cúi đầu nói: "Tỷ phu thực xin lỗi, ta không phải cố ý làm đau Quả tỷ tỷ, ngươi ngàn vạn không nên trách Quả tỷ tỷ, đều là ta sai, là ta không tốt, ta

không nên kéo bậy bạ tay Quả tỷ tỷ, muốn trách thì trách ta, ngàn vạn đừng giận Quả tỷ tỷ."

Ánh mắt phiêu phiêu của U Vô Mệnh dừng lại trên cổ tay áo của Tang Viễn Viễn.

Vân Hứa Dương lại nói: "Chỉ là kéo tay thôi, tỷ phu nhất định sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?"

Tang Viễn Viễn lấy lại ống tay áo của mình từ trong tay Vân Hứa Dương, nhẹ nhàng vén cổ tay áo lên đưa tay cho U Vô Mệnh.

"Nè, chỉ là chuyện vặt thôi mà." Nàng hướng về phía hắn, làm nũng nói.

Không đợi U Vô Mệnh phát tác, nàng đi nhanh vài bước tới dựa vào người hắn, quay đầu, từ trên cao nhìn xuống Vân Hứa Dương đang ngồi trong xe lăn gỗ, hoãn thanh nói ——

"Ta biết ngươi thân thể gầy yếu, bị Nhiếp Chính Vương vô cùng sủng ái, nên cũng quen được người ta vây quanh che chở. Tính tình hơi nhõng nhẽo một chút, đau liền theo bản năng nắm lấy người khác, chuyện này về tình cảm có thể tha thứ được."

Sắc mặt Vân Hứa Dương khẽ biến, ủy khuất hơi hơi hé miệng.

Tang Viễn Viễn cũng không cho hắn cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: "Nhưng thân là nam nhi, lại là chủ quân trên danh nghĩa của cả một châu quốc, thế nhưng vì một chút việc nhỏ như vậy mà ra oai, ngấm ngầm hại người, đây là bộ dáng gì! Làm nam nhi, phải rộng rãi một chút, học theo tỷ tỷ ngươi đi!"

Sát khí trong mắt U Vô Mệnh lập tức khiếp sợ đến mức rụt trở về. Hắn chuyển tròng mắt, ngó Tang Viễn Viễn, liếc mắt một cái, bày ra biểu tình ta đây rất rộng rãi.

Vân Hứa Dương đột nhiên quay xe lăn gỗ một vòng, nghiêng người lại, bả vai thon gầy phập phồng thật mạnh.

"Ta chỉ là quan tâm tỷ thôi. Nam nữ thụ thụ bất thân, ta sợ tỷ phu tức giận, cho nên mới vì tỷ giải thích vài câu, ta chỉ là, ta chỉ là....."

Tang Viễn Viễn nói: "Chỉ là lửa cháy đổ thêm dầu, dậu đổ bìm leo."

Vân Hứa Dương đột nhiên lại xoay trở về, đôi mắt đỏ bừng đỏ bừng, giọng căm hận nói: "Ta muốn tạm nghỉ!"

Tang Viễn Viễn một tay một người, lôi kéo Tang Bất Cận cùng U Vô Mệnh rời khỏi tẩm cung của Vân Hứa Dương.

Tang Bất Cận bộ dáng hoàn toàn không hiểu hỏi: "Tiểu muội vì sao lại tức giận như vậy? Đứa nhỏ này không phải đang xin lỗi muội sao? Tại sao muội lại không thể tha thứ hắn?"

"Muội không có giận." Tang Viễn Viễn thở dài, "Muội đã tha thứ cho hắn hai lần, hắn còn muốn ' xin lỗi ', vậy không gọi là xin lỗi, đó là kiếm chuyện. Hắn cũng không có gì ác ý gì lớn, chỉ là theo bản năng mà muốn chọc cho U Vô Mệnh không thoải mái thôi, nếu dung túng hắn, sau này chắc chắn được một tất lấn một thước."

Tang Bất Cận cũng không phải kẻ ngu dốt, im lặng một chút, mày nhíu lại thật mạnh: "Vân Hứa Chu cũng là người tốt, nhưng mà lại quá nuông chiều cái đệ đệ này, khi nào gặp lại để ta nói một câu với nàng."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc đầu: "Việc nhỏ như vậy thì không cần phải, nói ra chỉ chọc cho Vân Hứa Chu không thoải mái, cảm thấy chúng ta lòng dạ quá hẹp hòi thôi."

Tang Bất Cận lông mày giương lên, cảm thấy như có gì kẹt ở cổ họng.

"Tuy là việc nhỏ, nhưng mà con đê ngàn dặm sụp vì tổ kiến." Hắn nói, "Việc nhỏ không dạy, chẳng lẽ mặc kệ hắn làm ra chuyện lớn mới dạy sao!"

Tang Viễn Viễn thở dài: "Chuyên lớn, có lẽ đã tới rồi."

Nghe vậy, Tang Bất Cận giật mình mà nhìn nàng.

Nàng lại đã chuyển đầu về hướng U Vô Mệnh, hỏi hắn: "Chàng phát hiện ra cái gì?"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng nhướng lông mày, quái dị nhìn nàng: "Tiểu Tang Quả! Nàng có phải con mọt chui vào lòng ta không? Ta chỉ mới xem xem không nói tới, nàng thế nhưng phát hiện rồi sao!"

Nàng mỉm cười nói: "Ta chui vào trong lòng chàng, nhưng ta không phải mọt."

Hô hấp U Vô Mệnh cứng lại, ánh mắt mơ hồ: "Làm trò! Trước mặt người ngoài nói bừa cái gì!"

"Ca ca đâu phải người ngoài." Tang Viễn Viễn dỗi nói, "Có gì phải thẹn thùng. Da mặt U Châu vương mỏng như vậy sao?"

U Vô Mệnh: "....." Hắn cảm thấy mình đúng là gặp khắc tinh rồi.

Tang Bất Cận bi phẫn nuốt vào ngụm cẩu lương nóng hầm hập, oán hận mà trừng mắt với U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh có chút không được tự nhiên, tằng hắng một tiếng, xong đem tập hồ sơ vẫn luôn cầm trên tay đưa đến trước mặt huynh muội Tang thị.

Tang Bất Cận theo bản năng muốn đưa tay cầm.

"Đừng chạm vào." U Vô Mệnh ' xoát ' một tiếng đem hồ sơ qua chỗ

khác, nói, "Dùng mắt xem, nhìn xem có vấn đề gì ."

Tang Viễn Viễn cùng Tang Bất Cận liếc nhau, cùng tiến lên nhìn.

Trên tờ này, đúng là ghi chép lại quá trình nữ nạn nhân kia bị giết chết.

Ngỗ tác(*) viết thật sự kỹ càng tỉ mỉ, mỗi vết thương trên xác chết cùng với phỏng đoán ra toàn bộ quá trình hành hung, tình cảnh thảm án như hiện ra rõ ràng trước mắt.

(*)Ngỗ tác: người giám định tử thi.

Hung đồ cực kỳ tàn nhẫn, đem nữ tử tới một ngôi miếu đổ nát không người, đầu tiên là đem nàng ta đánh tới không thể động đậy, dùng trùy đập đến trên mình nàng ta đầy thương tích, đợi đến khi hơi thở nàng ta chỉ thoi thóp là lúc đem nàng làm bẩn, bóp chết.

Tang Bất Cận cau mày, càng xem càng giận, phản ứng cũng không khác gì với Vân Hứa Chu mới vừa rồi.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn lại là lạc về phía hai sườn trái phải của hồ sơ .

Hồ sơ đều là khắc trên gỗ, dễ bề bảo tồn lâu dài. Ở nơi đây trời giá rét, mở ra lâu rồi, trên mặt gỗ sẽ ngưng đọng một tầng sương trắng, nếu ngón tay ấn lên sẽ lưu lại dấu tay vô cùng rõ ràng và rực rỡ.

Trên tờ mộc thư này đã ngưng đọng một tầng sương trắng thật dày, phía trên lớp sương trắng còn lưu lại mấy dấu tay của thiếu niên.

Trong lòng nàng hơi hơi nhảy dựng, nói: "Cho nên trước khi chúng ta đến, hồ sơ trong tay Vân Hứa Dương vẫn luôn không dịch chuyển mà vẫn luôn dừng tại một tờ này. Thời điểm chúng ta vào điện, hắn xem đến thập phần chuyên chú, này chứng tỏ hắn lặp đi lặp lại xem

một tờ này."

Trên tờ mộc thư này, mỗi một hàng chữ đều phảng phất thấm máu.

Mới vừa rồi Vân Hứa Chu cầm lấy , chỉ qua loa lướt vài lần liền phẫn nộ buông hồ sơ đi ra ngoài tróc nã hung đồ.

Không đành lòng đọc kỹ.

Vân Hứa Dương ôm một loại tâm thái như thế nào mà lại có thể xem lặp lại một tờ này chứ?

Tang Bất Cận hít một ngụm khí lạnh: "Chẳng lẽ, hắn đúng là hung thủ ?"

Thân là thế tử của Tang Châu vương, Tang Bất Cận ngày thường khó tránh khỏi cũng sẽ tiếp xúc một ít án kiện hình sự. Hắn biết một ít kẻ bắt cóc cùng hung cực ác thích lặp lại dư vị chuyện ác bọn họ đã làm, muốn hưởng thụ cảm giác thỏa mãn biến thái.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc đầu: "Hắn không có năng lực này."

Vân Hứa Dương tuy có tu vi nhị trọng thiên Linh Ẩn cảnh, nhưng chi dưới của hắn không cảm giác, hành động gì cũng phải dựa vào xe lắn gỗ, thân thể lại thập phần gầy yếu, cũng không có thể lực chế trụ một nữ tử liều chết giãy giụa.

U Vô Mệnh chỉ đứng ở một bên, ôm tay cười lạnh, bộ dáng việc không liên quan mình.

Tang Bất Cận biết tìm hắn thương lượng hoàn toàn vô nghĩa, hắn chỉ biết nói ——' giết chết là xong. '

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nói: "Mới vừa rồi ta thấy U Vô Mệnh nhìn chằm chằm vào hồ sơ kia, thần sắc hơi kỳ, nên cố ý đem việc nói nặng một chút, kích thích Vân Hứa Dương. Nếu hắn thật sự có

vấn đề, tối nay, phỏng chừng không ngồi yên được."

Khi nói chuyện, Vân Hứa Chu đã đánh xe trượt tuyết trở lại.

Thần sắc nàng bi phẫn hậm hực: "Manh mối lại bị huỷ hoại! Rốt cuộc là ai ở chỗ này đánh yểm trợ cho hung đồ chứ, thật sự là đáng giận đến cực điểm!"

Nàng ta tức giận đến nói không ra lời.

Tang Bất Cận cùng Tang Viễn Viễn liếc nhau.

Vân Hứa Chu hít một hơi dài: "Tiểu Dương thế nào?"

Tang Bất Cận đem hộp gỗ băng đưa cho nàng ta: "Hắn đã ngủ rồi, nguyên nhận bệnh trong cơ thể là cái này, ngươi có biết là gì không?"

Vân Hứa Chu nghiêm túc xem kỹ một lát, lắc đầu, gọi thống lĩnh thị vệ tới, đem hộp gỗ băng đựng đầy mấy sợi đỏ đậm quái dị đưa đến ngự y quán.

"Vụ hung án kia," Tang Bất Cận nhìn Vân Hứa Chu trong chốc lát, trịnh trọng nói, "Có lẽ, đã có manh mối."

Vân Hứa Chu: "Cái gì?!"

Sau một nén nhang, Vân Hứa Chu mang theo một đội thị vệ, đi theo đám người Tang Bất Cận, ẩn trên mặt tuyết ngoài vương cung.

"Hung đồ sao dám gây án ở gần vương cung của ta chứ?" Vân Hứa Chu buồn bực không thôi.

Tang Bất Cận ánh mắt phức tạp: "Ngươi cứ chờ đợi đi, ta chỉ mong mình suy đoán lầm."

Vân Hứa Chu chậm rãi nhíu mày.

Ước chừng tới canh hai .

Chợt thấy một bóng dáng từ cửa hông lướt ra , hành động mau lẹ, hướng về phía Nam nhanh chóng bước vào.

Một cao giai thị vệ thân cường thể tráng cõng một thân ảnh gầy yếu có chân tật.

Tang Bất Cận bưng kín miệng Vân Hứa Chu.

"Suỵt."

Ánh amwst Vân Hứa Chu khiếp sợ, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

"Tiểu Dương hắn..... hơn nửa đêm..... còn đi đâu." Nàng ta hơi có chút thất thần lẩm bẩm.

"Nhìn xem là biết thôi." Vẻ mặt U Vô Mệnh không sao cả.

Vân Hứa Chu đi theo phía sau cách Vân Hứa Dương một khúc xa, mau chóng tới bên ngoài một sân viện rất bình thường.

Tiếng Vân Hứa Dương trong gió đêm nghe có vẻ dị thường hung ác nham hiểm: "Vân Nhị, đánh thức hắn."

Thị vệ Vân Nhị bắt đầu dùng chân đá cửa.

Không bao lâu, trong viện truyền âm thanh hùng hùng hổ hổ, trước khi cửa viện bị kéo ra, thị vệ cõng Vân Hứa Dương ẩn tới sau hẻm.

Một nam nhân trung niên gầy nhưng rắn chắc cường tráng mở cửa, thấy hai bên trái phải đều không người, tức giận đến hung hăng đạp trên cửa vài đạp.

Thấy trang phục phơi dưới mái hiên, U Vô Mệnh híp mắt nhìn, cười khẽ ra tiếng: "Là một thợ khóa."

Cho nên có thể dễ dàng xông vài khuê phòng thiếu nữ, bắt người mang đi.

Vân Hứa Chu mặt lạnh như sương.

Sau một lát, Vân Hứa Dương lại bảo Vân Nhị đạp cửa một lần nữa.

Thợ khóa rốt cuộc ngủ không được. Hắn phủ thêm một cái áo tơi che kín mít toàn thân, thật cẩn thận ra cửa.

Vân Hứa Dương theo đuôi thợ khóa, Vân Hứa Chu theo đuôi Vân Hứa Dương.

Nửa canh giờ lúc sau, thợ khóa thành công lẻn vào một căn nhà, khiêng một nữ tử tinh tế đang hôn mê bất tỉnh ra tới.

Đợi gã thợ khóa rời đi, Vân Nhị đem Vân Hứa Dương đặt ở dưới tàng cây, khinh thân lướt vào trong căn nhà kia, thay thợ khóa xoá hết toàn bộ dấu vết.

Vân Hứa Chu nước mắt chảy xuống.

Nàng ta cười nói: "Vân Nhị là một tay nương ta dạy dỗ ra m, từ nhỏ, ta đã đi theo hắn học tập thuật tìm tung tìm tích..... Ta để hắn bảo hộ tiểu đệ, dạy dỗ tiểu đệ, không phải để hắn thay nó làm ra chuyện như thế này! Khó trách, một chút manh mối ta cũng tra không đến."

Đoàn người lặng lẽ đuổi theo thợ khóa, đi vào một gian bỏ hoang yên lặng của một xưởng xay bột ở thành Nam.

Vân Hứa Dương bảo Vân Nhị ngừng bên cửa sổ, hắn run run tay, bắt lấy song cửa sổ, một đôi mắt mở ra tròn trịa, gân xanh hưng phấn

nổi cọm lên trên thái dương, mồm thở phì phò, gắt gao nhìn thẳng vào trong phòng.

"Lên đi, lên đi....." Hắn dùng khí âm nói.

Hắn hồn nhiên không biết tỷ tỷ mình đã lặng lẽ đứng ở phía sau.

Trong nơi xay bột, thợ khóa lấy ra một cây truỳ thiết, cười dữ tợn, đập tỉnh thiếu nữ.

"Đánh, đánh, đá đầu nàng trước, lại....."

Tang Viễn Viễn không còn kìm nén được.

Nàng giơ tay lên, một đóa hoa mặt bự to tướng hơi heo héo nhảy thẳng về hướng Vân Hứa Dương đang hưng phấn hồ hởi, nện trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp của hắn, đem hắn từ trên lưng thị vệ Vân Nhị đá xuống nền tuyết.

Vân Hứa Dương khiếp sợ quay đầu lại, liền thấy Vân Hứa Chu đang đứng ở sau lưng mình, lệ rơi đầy mặt.

"Tỷ!" Vân Hứa Dương sợ tới mức yết hầu co rút.

"Tiểu, đệ."

Thị vệ Vân Nhị sững sờ một chút liền quỳ gối trên mặt đất, một câu cũng không dám biện bạch.

Tang Viễn Viễn nhảy một bước xa vào nơi xay bột, một đóa mặt bự đang đâm đầu hướng gã thợ khoá đang định hành hung nữ tử kia, hai miếng rong biển lượn vòng đến, trói chặt hai tay tay chân hắn đến không có biện pháp nhúc nhích.

Nhuỵ hoa gắt gao niêm mặt hắn lại, dịch màu xanh lá chảy ra, lấp kín miệng mũi.

Thợ khóa thống khổ giãy giụa, nhưng chỉ một lát sau động tĩnh liền nhỏ lại.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng từ phía sau tiến tới, bắt lấy vai Tang Viễn Viễn, khom người đưa sát mặt vào bên tai nàng, thanh âm mang theo cười: " Chết như vậy quá hời cho hắn rồi. Hắn làm những việc này, ở Vân Châu có hình phạt Băng Xảo, nghe nói ai lớn mạng có thể chống chọi được dăm ba bữa thôi."

Tang Viễn Viễn thu lại hoa mặt bự.

Nàng quay đầu lại, vô tội mà nhìn U Vô Mệnh: "Ta cho hắn uống nhiều linh uẩn như vậy, chẳng phải hắn càng có thể chống đỡ được lâu hơn sao?"

U Vô Mệnh híp mắt cười, vươn ngón tay chọc chọc trán của nàng: "Tiểu Tang Quả, nàng chính là cái quả có lòng dạ hiểm độc nha!"

Vân Hứa Chu mang đến thị vệ vọt vào nơi xay bột, kéo tên thợ khoá hơi thở thoi thóp đang phun bong bóng đi.

Vân Hứa Dương nằm liệt trên mặt đất rốt cuộc cũng bừng tỉnh hoàn hồn, "Tỷ! Ta, ta, ta cùng với Vân Nhị, đã thành công bắt được hung đồ! Đúng, tối nay, bỗng nhiên nghĩ tới manh mối, ta liền kêu Vân Nhị đuổi tới, bắt được tận tay cả nhân chứng lẫn vật chứng!"

"Câm miệng." Vân Hứa Chu đạm thanh nói, "Cái gì ta cũng đều thấy cả rồi."

Vân Hứa Dương thấy tỷ tỷ mặt xám như tro tàn, trong lòng biết không ổn, vội vàng rơi lệ cầu xin: "Tỷ, không liên quan đến ta! Ta chỉ là, ta chỉ là trong lòng quá đau khổ, quá mệt mỏi, ta sống không bằng chết mà tỷ tỷ..... Trước đó vài ngày, vô tình thấy được hiện trường hung án một lần, ta, ta phát hiện nhìn nữ tử đáng thương kia có thể làm ta được an ủi một chút..... Ta cái gì cũng không làm,

thật sự, ta không có giết người, giết người chính là gã thợ khoá kia!"

Vân Hứa Chu che trán, thân hình lung lay: "Vân Hứa Dương, ngươi làm ta quá thất vọng rồi!"

"Tỷ! Đây cũng không phải đều là ta sai! Ngươi cho rằng ngươi không có trách nhiệm sao!" Vân Hứa Dương khóc lóc kể lể, "Thân thể ta yếu đuối, ta có bệnh, ta còn có chân tật, vì sao lại muốn ta làm vua chứ ! Ta có chỗ hào nào giống một vị vua không , a? Ngày thường quản sự chính là ngươi, ai cũng đều nghe một mình ngươi nói, cái vị vua này như ta, chỉ biết ngồi sinh nghẹn khuất thôi!"

Vân Hứa Chu thống khổ lắc lắc đầu: "Không, tiểu đệ, lúc trước ta hỏi qua ý kiến ngươi, là chính ngươi....."

Vân Hứa Dương sắc mặt dữ tợn: "Đúng! Là ta muốn chính mình phải làm Vân Châu vương, nhưng ta muốn làm một vị vua bọc mủ như vậy sao! Khắp thiên hạ đều đang chê cười ta, không ai coi trọng ta! Tỷ tỷ tốt của ta, ngươi rõ ràng xử lý hết tất cả các việc của Vân Châu như một vị vương, hưởng thụ làm chủ hết thảy, nhưng chính là vì không muốn để người ta nói nhàn thoại, nên một hai phải lấy đệ đệ như ta làm tấm bình phong! Ngươi có biết trong lòng ta có bao nhiêu khổ không? Hả?!"

Vân Hứa Chu hít sâu một hơi, thống khổ cùng bi phẫn trên khuôn mặt mỹ lệ của nàng ẩn giấu đi, nàng nhàn nhạt mà nói: "Lấy cớ. Phụ vương lúc trước cũng thân lâm bệnh nặng mà tiếp chưởng vương vị, có gì khác nhau với ngươi ?Ta chưa từng nhớ rõ ngươi có chỗ nào xem nhẹ phụ vương."

Môi Vân Hứa Dương run rẩy, nói: "Dù sao, ngươi và ta sống nương tựa lẫn nhau, ta sai, ngươi đều có trách nhiệm, là ngươi không có chăm sóc tốt cho ta, ta sai, ngươi đều có một nửa trách nhiệm!"

Vân Hứa Chu gật gật đầu, thần sắc càng thêm bình tĩnh.

Nàng gục đầu xuống, phân phó: "Việc hôm nay không được tiết lộ nửa chữ ra bên ngoài. Đem Vân Châu vương vào thiên lao, một tháng sau, ta tự mình tuyên bố tin chủ quân chết bệnh."

Vân Hứa Dương hốc mắt chấn động: "Tỷ tỷ, ngươi không thể đối với ta như vậy, tỷ tỷ! Tỷ tỷ ——"

"Ta sẽ không giết ngươi," Vân Hứa Chu ánh mắt giống như biển sâu, "Ngày sau, nếu có phương pháp có thể giải căn bệnh huyết mạch này, ta sẽ dùng ngươi tới thí dược, tự cầu nhiều phúc đi. Mang đi."

Nàng đứng tại chỗ, nhìn Vân Hứa Dương cùng Vân Nhị bị áp đi. Thợ khóa đã bị hoa mặt bự lăn lộn đến mức chỉ còn hơi thở thoi thóp, bọn thị vệ kéo hắn đi rồi đem thiếu nữ đưa về nhà.

Nhìn đám người này biến mất trong tầm nhìn, Vân Hứa Chu phun một ngụm khí dài, giống bị đánh gãy xương cốt.

Nàng thân hình lung lay lại đứng lên, lại lung lay lại đứng lên.

Trước khi nàng ngã xuống, Tang Bất Cận nhanh một bước đỡ nàng.

Vân Hứa Chu nhào vào trên vai Tang Bất Cận, cả khuôn mặt đều chôn vào, tiếng khóc dưới áp lực nặng nề không ngừng tràn ra, như dã thú bị trọng thương.

Được một lúc lâu sau, Tang Bất Cận rốt cuộc thấp giọng nói một câu.

"Đừng sợ, ngày sau ngươi còn có ta."

Tang Viễn Viễn cũng đi lên phía trước, nhẹ nhàng vuốt vai Vân Hứa Chu.

"Là ta không dạy dỗ Tiểu Dương tốt....." Thanh âm khàn khàn tràn ra, đau tận xương cốt, "Khi còn nhỏ, hắn tra tấn một ít động vật nhỏ

đến chết, ta không đành lòng phạt nặng hắn, chỉ là lại không cho hắn đụng tới chúng nó, ta cho rằng, ta cho rằng khi trưởng thành hiểu chuyện thì tốt rồi..... Nếu ta không như vậy, có phải Tiểu Dương sẽ không đi lên con đường này?"

Vân Hứa Chu nâng đôi mắt đỏ bừng lên.

"Không, có rất nhiều thứ đều là trời sinh." Tang Bất Cận thấp giọng khuyên, "Nó nằm sâu trong xương tuỷ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi được. Loại người này cứu không được, hoặc là giết, hoặc là vĩnh viễn nhốt lại."

Hắn nói như vậy, lại nâng mắt lên, nhìn thẳng U Vô Mệnh đứng cách đó không xa.

Lúc này đây, U Vô Mệnh cũng không cùng hắn đối chọi gay gắt.

U Vô Mệnh thoạt nhìn có chút thất thần, khoé môi tinh xảo thỉnh thoảng nhẹ nhàng hạ xuống một chút, cười như không cười.

Tang Viễn Viễn lặng lẽ kéo tay hắn

Nàng nhẹ giọng nhìn hắn nói: "Chàng có ta nha, ta chính là vỏ của chàng."

Hắn chậm rãi rũ đôi mắt mắt, ánh mắt sâu thẳm.

"Tốt." Hắn nói.

Bốn người trầm mặc, trở lại Vân vương cung.

Vừa mới bước vào cung liền thấy một đám nam nữ tóc tai hỗn độn đi thẳng lại đây, mỗi người đều đầy mặt hưng phấn.

Dẫn đầu chính là vị nữ y tóc xám trắng, bà ta bất chấp hành lễ, vội vàng bắt được tay Vân Hứa Chu, đôi mắt trong gió tuyết còn rực rỡ

lấp lánh, cao giọng hô: "Nhiếp Chính Vương! Có hi vọng! Chủ quân có hi vọng! Nguyên nhân bệnh, chúng ta đã điều tra rõ rồi! 500 năm nguyền rủa, hoá ra là như vậy, hoá ra là như vậy!"

Quá kích động, bà ta còn gục xuống trong ngực Vân Hứa Chu.

Thần sắc Vân Hứa Chu sững sờ.

Giờ khắc này, nàng ta đã không biết mình chờ đợi bao nhiêu năm, chưa từng nghĩ đến nó lại là phát sinh trong một đêm như thế này.

Sắc mặt nàng ta vẫn đạm nhiên, chậm rãi chuyển động đôi mắt, nhìn về phía thiên lao ở xa xa.

"Ngự y trưởng quá kích động." Một vị nam y lớn tuổi khác tiến đến đây, hướng về phía Vân Hứa Chu làm lễ rồi nói, "Cái màu đỏ đậm kia là tế trùng, chính là trong hồ Đông Hải của Đông Châu, một loại ký sinh trùng lên con trai ngọc! Nguyên nhân nó ở trong cơ thể của chủ quân là do có người dùng thủ đoạn đặc dị rót linh uẩn vào trai trùng, làm thành linh cổ, truyền qua huyết mạch từ đời này qua đời khác, gặp dương khí thì phát, gặp âm khí thì tắc!"

Vân Hứa Chu nhẹ nhàng gật đầu: "Cho nên, mỗi thế hệ vương tộc của Vân thị, trong huyết mạch đều nhiễm linh cổ, một khi nam hài ra đời liền sẽ phát tán trong cốt nhục hắn, bao gồm đệ đệ ta."

Chúng ngự y mắt long lanh nhiệt lệ, cùng kêu lên: "Chúng thần chắc chắn đem hết toàn lực tìm kiếm phương pháp trừ khử bệnh!"

Nhìn ngự y rời đi, Vân Hứa Chu chậm rãi quay đầu, nhìn về phía ba người Tang Bất Cận: "Chư vị, có nguyện theo ta cải trang đi Đông Châu một chuyến không?!"

Tang Bất Cận không chút do dự gật đầu: "Tất nhiên!"

Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên ý cười âm trầm.

"Hoàng Phủ Tuấn, cứ chờ đi, đừng có gấp, đây liền mang theo đại lễ tới gặp ngươi."

Chương 44: Một phần đại lễ tốt

Vân Hứa Chu làm việc như sấm rền gió cuốn.

Sáng sớm ngày hôm sau đã đem tất cả sự vụ an bài xong xuôi, xuất phát đi trước Đông Châu.

Toàn bộ Đông Châu bị phong tỏa cực nghiêm, không thể mang theo thị vệ đồng hành. U Vô Mệnh cùng Tang Bất Cận cho thân vệ về lãnh địa, bốn người dịch dung cải trang, giả thành thương khách hàng năm đến ven hồ Đông Hải thu mua trân châu vàng cùng giao sa.

Không biết xuất phát từ suy tính gì, Tang Bất Cận lần này ' giả ' thành nam nhân.

Hắn ở bên ngoài đánh xe, Vân Hứa Chu lấy bút ký đã chuẩn bị tốt ra, để Tang Viễn Viễn đem các loại sản phẩm trân châu cùng giao sa với giá cả tương ứng nhất nhất nhớ kỹ trong lòng, phòng ngừa lòi đuôi khiến người ta nghi ngờ.

Tang Viễn Viễn nhìn Vân Hứa Chu, thấy thần sắc nàng ta như thường, cử chỉ trầm ổn, dường như là đã quên mất sự tình đêm qua.

"Cởi giày ra." Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng thở dài.

Vân Hứa Chu mờ mịt nhìn nàng: "A?"

"Trị thương cho ngươi." Tang Viễn Viễn bình tĩnh nhìn nàng ta, "Ngươi không đau sao?"

Vân Hứa Chu sửng sốt trong chốc lát, ánh mắt chần chờ nhìn hướng chân trái mình, bỗng nhiên mày nhăn lại, ' ui ' một tiếng, kêu lên đau đớn.

Mãi đến lúc này, nàng mới nhớ lại hôm qua lúc giao đấu với Minh Long, bị đuôi nó cắt xuyên gót chân. Lúc ấy chỉ lo độc của Phượng Quả, sau lại chỉ nhớ xà độc trong vết thương của Phượng Sồ, lại sau đó nữa liền phát hiện bí mật của Vân Hứa Dương.....

Đối diện ánh mắt ôn nhu bình tĩnh của Tang Viễn Viễn, Vân Hứa Chu bỗng nhiên cảm giác sự yếu ớt chân thật của mình nén ở đáy lòng bỗng nhiên không còn chỗ nào che giấu. Nàng ta đau chứ, sao có thể không đau! Chỉ là sự đau đớn trong lòng đã vượt qua cả vết đau trên người.

Nhìn đôi mắt đã hiểu rõ của Tang Viễn Viễn, Vân Hứa Chu, nữ tử đã một mình kiên cường hơn hai mươi năm, rốt cuộc bụm mặt, thống thống khoái khoái khóc lên tiếng.

"Chậc, phiền ghê." U Vô Mệnh không kiên nhẫn vung ống tay áo, bước ra thùng xe.

Trong thùng xe trung chỉ còn lại có hai nữ tử.

"Phượng Quả..... Ngươi nói, ta nên làm sao với hắn mới tốt? Hắn là không có động thủ đả thương người, nhưng nếu không phải hắn thay kẻ bắt cóc kia hủy diệt manh mối, ta sớm đã đem kẻ kia trừng trị theo pháp luật, làm sao còn có những người khác bị hại? Nếu làm theo đúng luật lệ của Vân Châu ta, hắn như vậy là tội đồng lõa, đồng loã thì không đến mức chết nhưng cũng phải phạt mười năm lao dịch."

Tang Viễn Viễn trấn an nhẹ nhàng vỗ vai nàng.

Vân Hứa Chu thở dài: "Ta trục xuất vương vị của hắn là bởi vì tâm

tính hắn không đảm đương nổi vị trí Vân Châu vương. Nhưng nếu ta bao che cho hắn cả đời, là ta tổn hại luật pháp. Trước mặt luật pháp thì ai ai cũng phải được đối xử bình đẳng, không bởi vì hắn là đệ đệ ta mà phạt nặng hơn. Nhưng mà, nếu chỉ phạt hắn mười năm, tương lai hắn lại làm ác, ta chẳng phải là đã hại hắn, lại hại người khác?"

"Hắn rốt cuộc là người duy nhất cùng dòng máu với ta trên đời này." Trong mắt Vân Hứa Chu lộ ra khổ sở, "Nếu có biện pháp nào có thể cứu hắn, giúp hắn cải tà quy chính, vậy dù phải đổi bằng mạng của ta, ta cũng cam nguyện."

Tang Viễn Viễn hiểu nỗi thống khổ của nàng ta. Nếu hành vi của Vân Dương là phạm tội theo luật phải xử trảm, kia Vân Hứa Chu nhất định sẽ không chớp chớp mắt, trực tiếp giết hắn xong hết mọi chuyện, có đau cũng chỉ đau như vậy. Chính là tội hắn không đến mức chết, lại là huyết mạch chí thân, liền sẽ bám như nấm vào xương cốt Vân Hứa Chu, tuy rằng sẽ không thay đổi thành mối hoạ gì nhưng sẽ cùng sống với nàng ta cả đời, làm nàng ta ngày ngày khó yên giấc.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nói: "Để ta trị miệng vết thương trên người ngươi trước đã, trị xong, ta nói biện pháp này ngươi xem thử xem được không."

"Vậy à?" Vân Hứa Chu lập tức cởi áo ngoài, lộ ra vết thương bị nhũ băng đâm trúng sau lưng, sau đó lại cong lưng gỡ ủng đi tuyết ra.

Gỡ một cái mới phát hiện ra đế ủng đã bị máu dính chặt vào trên chân, nàng ta bất chấp ra tay tàn nhẫn xé hai cái, đem giày vớ ném qua một bên.

Miệng vết thương bị xé rách, máu tươi trào ra.

Vân Hứa Chu thật sự người dứt khoát lưu loát tới cùng cực. Nhưng mà đối với đệ đệ ruột một tay mình nuôi lớn nàng lại do dự khó

buông xuống.

Tang Viễn Viễn ngưng thần một lát, ném ra một đóa hoa hướng dương, phốc phốc phốc nhảy về phía miệng vết thương sau lưng Vân Hứa Chu phun nước linh uẩn.

Tâm niệm vừa động, nhuỵ hoa nhẹ nhàng xoay tròn, giống nhu cái vòi hoa sen, đem dòng nước màu xanh lá đang chảy ra mà phun lên giống như phun sương mù, uyển chuyển, nhẹ nhàng, ôn nhu vỗ về vết thương của Vân Hứa Chu.

Hai lá dài hai bên cũng bắt đầu động, một miếng 'rong biển' trơn bóng no đủ bện ra tới, bao lấy vết thương trên gót chân, quấn chặt từng vòng, từng vòng.

"Kiên nhẫn chịu đau một chút."

Cọng rễ nhỏ của hoa hướng dương lướt qua miệng vết thương, lôi ra mấy dây linh uẩn nhỏ li ti đem miệng vết thương cẩn thận khâu lại.

Vân Hứa Chu: "....." Khiếp sợ!

Qua thời gian một chén trà, mấy ngoại thương trên người Vân Hứa Chu liền được xử lý xong.

"Cả người đều lạnh căm căm, thực thoải mái." Nàng ta ngạc nhiên thay xiêm y giày vớ mới.

Một đóa hoa mặt bự rào rào một tiếng, nhảy lên tay nàng ta, loạng choạng cái nhuỵ hoa héo héo, phảng phất như muốn tranh công.

Vân Hứa Chu nhịn không được vươn ngón tay ra xoa xoa nhuỵ hoa: "Cái này..... Ta sống hơn hai mươi năm cũng chưa từng nghe nói qua linh uẩn như vậy! Đây là kỹ thuật bí truyền sao?"

Tang Viễn Viễn bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Ta cũng có biết đâu."

Vân Hứa Chu chần chờ nhìn nàng một lát, nâng tay, lập tức cháy lên một chùm lửa, hỏi: "Ngươi không làm như vầy được à?"

Tang Viễn Viễn thở dài, nâng tay lên, ' rào rào ', một đoá hoa mặt bự nhảy ra, nó còn giãn ra hai cái lá cây mảnh xanh biếc, đứng trong lòng bàn tay nàng mà ngả nghiêng như đang duỗi cái eo lười.

Vân Hứa Chu lễ phép nín cười.

"Thực ra cũng rất tốt, rất có linh tính." Vân Hứa Chu nói, "Còn có thể trị thương, phi thường lợi hại."

"Bộ dáng người nói lời này cực kỳ giống U Vô Mệnh." Tang Viễn Viễn tang tang nói.

Sắc mặt Vân Hứa Chu hơi đổi, nói: "Ta không biết hắn là U Vô Mệnh, lúc trước nói mấy lời đó, thật sự là quá thất lễ."

Tang Viễn Viễn lắc đầu: "Không có quan hệ, hắn sẽ không để trong lòng."

Vân Hứa Chu duỗi cánh tay qua đầu, gõ nhẹ vai Tang Viễn Viễn: "Rất lợi hại nha Phượng Quả, ngươi vậy mà làm vỏ, lại khắc chế được thanh đao U Vô Mệnh kia!"

Tang Viễn Viễn: "....." Nói là vỏ chứ thanh đao kia nó cứng như vậy, có khi còn xuyên qua luôn?!

Nàng sống không còn gì luyến tiếc mà nhìn chằm chằm Vân Hứa Chu, liếc mắt một cái, phát hiện vị Nhiếp Chính Vương độc thân từ trong bụng mẹ này thật sự không có lĩnh hội được ý khác, chỉ có thể gật gật đầu, có lệ nói: "Hắn kỳ thật khá tốt."

"Cũng chỉ là đối với ngươi thôi." Vân Hứa Chu nhẹ nhàng cười một cái, ý vị thâm trường, "Hắn đối với ngươi xác thật là có lòng, nhìn ra

được nha."

Thấy Tang Viễn Viễn lộ vẻ lúng túng, Vân Hứa Chu kịp thời đổi đề tài: "Mới vừa rồi Phượng Quả ngươi nói, có biện pháp nào có thể đối phó với tâm bệnh của Tiểu Dương sao?"

Tang Viễn Viễn nói: "Tâm bệnh của hắn nếu không phải do hoàn cảnh sau này tạo thành, thì là thiên tính của hắn mang ước số thô bạo, thích giết chóc, thích thấy máu."

Vân Hứa Chu nhẹ nhàng gật đầu, chua xót cười, nói: "Tiểu Dương là ta trong chừng mà lớn lên, xác thật không có nhân tố nào bên ngoài làm hắn bị vặn vẹo tâm lý cả. Đó là từ trong bụng mẹ đã có rồi, không trị được."

Tang Viễn Viễn lắc đầu cười nói: "Từ xưa những người bị phong làm ' sát thần ', chỉ sợ hơn phân nửa có cái tật xấu này."

Vân Hứa Chu ánh mắt sáng lên, lại tối sầm lại: "Thân thể hắn không thể ra trận giết địch được."

"Sao không để hắn xử quyết hình phạm?" Tang Viễn Viễn nói, "Nếu dựa vào luật Vân Châu, hành vi của hắn nên phạt lao dịch, vậy liền an bài cho hắn chút việc để làm. Ngày tháng còn dài, ngươi thử xem hắn có chấp mê bất ngộ hay không."

Vân Hứa Chu hít ngược một hơi khí lạnh thật dài, đột nhiên nhào lên phía trước, đem Tang Viễn Viễn gắt gao ôm vào trong ngực.

"Phượng Quả! Ta cảm thấy có thể!"

Tóm lại là nhìn ra một chút hy vọng cùng phương hướng.

Trong ánh mắt Vân Hứa Chu một lần nữa nổi lên hào quang.

"Ta đến bên ngoài nói chuyện với Phượng Sồ đi!" Vân Hứa Chu hưng

phấn chui ra khỏi thùng xe, đem U Vô Mệnh đuổi trở về.

Vẻ mặt U Vô Mệnh khó chịu.

" Thương tổn gì mà trị lâu như vậy."

Trên tóc cùng xiêm y của hắn đều dính bông tuyết, hắn tiến tới phía trước, nhéo lên cằm Tang Viễn Viễn, nhìn nhìn mặt nàng, sau đó không chút để ý ngồi lên giường nệm, nói: "Quá yếu, theo ta tu luyện mau."

Hắn cũng không tu luyện mà tụ tới một lượng lớn Mộc linh uẩn, đốt cháy giai đoạn rót lên người Tang Viễn Viễn, suýt chút đem nàng sặc chết.

Sau ba ngày, bốn người xuyên qua đường hẹp quanh co của Băng Vụ Cốc, đến biên giới của Tiểu Khương Châu với Vân Châu.

Tu vi của Tang Viễn Viễn bị U Vô Mệnh thô bạo mà tưới lên tới nhị trọng thiên Linh Minh cảnh. Cái cây đen đen trong đầu phát ra linh uẩn đã từ một phân thành hai, biến thành hai cây. Nàng vô cùng nhạy cảm với Mộc linh uẩn, phạm vi cũng lớn hơn nữa, triệu ra hoa hướng dương ngưng được rất nhiều nước linh uẩn, nhan sắc lại càng thêm tươi sáng.

Vốn dĩ nàng chỉ có thể triệu ra một lần nhiều nhất là ba đóa hoa hướng dương thực thể, sau khi tấn giai, có thể triệu sáu đóa.

"Tiểu Tang Quả!" U Vô Mệnh cười đến ngửa tới ngửa lui, "Chờ nàng lên tới Linh Diệu cảnh, có thể thử lấy một đám hoa mặt bự ra nhổ nước miếng chết đuối người!"

Tang Viễn Viễn chỉ huy sáu cái nhuỵ hoa đồng loạt hướng về hắn phun nước.

Thân hình U Vô Mệnh chợt loé lên, lập tức lướt qua hoa của nàng,

bức đến gần.

Hắn đem nàng để ở giường nệm, tay vừa nhấc lên, ấn xuống cái trán của nàng.

"Kiểm tra một chút, hình như có tàn độc." Thanh âm của hắn rõ ràng đã ách đi mấy độ.

Ngón tay dịch chuyển trên trán của nàng một tấc lại một tấc, môi mỏng đã ấn xuống.

Sáu đóa hoa mặt bự dừng lại trên lưng hắn, khép lá lại, thẹn thùng rũ nhuỵ hoa xuống.

Nàng phát hiện kỹ thuật hôn hôn của hắn lại tiến bộ.

Động tác của hắn cực kỳ cường thế bá đạo nhưng lại gãi đúng chỗ ngứa, làm sự né tránh của nàng biến thành bị động đáp ứng. Hắn luôn phong bế đường lui của nàng trước khi nàng kịp phản ứng, còn tựa như nàng hướng hắn chủ động cầu yêu.

Hoi hấp hắn thực thấp, tim đập cực ổn, hương vị mùi hoa độc đáo cùng nhiệt độ cơ thể gắt gao giam cầm tâm trí nàng trong không gian chưa đầy một tấc.

Hắn vừa ôn nhu như nước lại mãnh liệt như lửa.

Da đầu nàng tê dại, mau chóng cảm thấy thở không nổi.

Lồng ngực hắn rung động, không ngừng phát ra tiếng cười thấp thấp.

Chờ đến khi hắn rốt cuộc buông nàng ra, nàng đã nằm liệt trên giường nệm, trong mắt còn đong đưa ánh sáng, dái tai đỏ như muốn nhỏ ra máu.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh cong khóe môi, nhướng đuôi lông mày, cười không che giấu hư ý, "Nàng muốn ta."

Đôi mắt đen lay láy chắc chắn làm đầu quả tim người phát run.

Tang Viễn Viễn quyết đoán triệu ra một đóa hoa mặt bự bưng kín mặt mình giả chết.

Đúng lúc vào lúc này, Vân Hứa Chu bắt lấy một viên ngọc giản tách ra, hưng phấn bước vào thùng xe.

"Ách..... Đây là....."

Chỉ thấy nam thì méo mó dựa ở ỷ một bên, híp mắt, giống như hồ ly vừa mới trộm được đồ, nữ thì quỷ dị mà ngày nằm ngay đơ trên giường nệm, trên mặt còn có một đóa hoa.

U Vô Mệnh thập phần bình tĩnh ngó Tang Viễn Viễn, liếc mắt một cái, nói: "Nàng ấy đang dưỡng dung nhan."

Vân Hứa Chu gật gật đầu, kéo một cái ghế con ngồi xuống, nói: "Phượng Quả, ta an bài Vân Hứa Dương thi hành án băng xảo."

U Vô Mệnh sửng sốt, nhịn không được trừng mắt lên: "Chân nhân bất lộ tướng nha. Nhiếp Chính Vương đúng là tàn nhẫn độc ác, tại hạ tự thấy không bằng."

Hắn cho rằng Vân Hứa Chu là đem Vân Hứa Dương đi xẻo.

Tang Viễn Viễn lấy hoa hướng dương đắp trên mặt xuống, bắt lấy ống tay áo của U Vô Mệnh ngồi dậy.

"Như thế nào?" Nàng hỏi.

Vân Hứa Chu nhướng mày, nói: "Người bị xử tội chết phạm đó là kia thợ khóa. Vân Hứa Dương căn bản không thể tin được ta thật kêu

hắn làm loại chuyện này. Sau lại bị buộc động thủ, không được vài cái liền lại khóc lại cười, mấy lúc còn ngất! Ta suy nghĩ cho hắn phủ đầu một cái, sau đó để người gắt gao nhìn chằm chằm, không để hắn nghỉ ngơi một lát. Sau khi hành hình xong, hắn mật đều phun ra, nói không muốn thấy máu nữa."

"Quả là một liều thuốc mạnh mẽ." Tang Viễn Viễn thở dài, "Nhiếp Chính Vương thật là thủ đoạn lôi đình. Xem ra hắn chỉ là Diệp Công thích rồng thôi."

Vân Hứa Chu hơi hơi mỉm cười: "Hoá ra cũng không phải không có thuốc chữa. Ngày mai còn có nhiều việc hơn còn hắn. Hiện giờ hắn có thể tiếp xúc nhiều người, nhưng mỗi người đều lạnh lùng cứng rắn, tuyệt không khả năng cho hắn nửa phần đồng tình!"

Tang Viễn Viễn nói: "Chờ đến ngày phóng hạ đồ đao, nói không chừng có thể triệt để hiểu ra, lập địa thành Phật."

Vân Hứa Chu một tay nhiếp chính vương triều nhiều năm, bên người không thiếu người tài ba, Vân Hứa Dương giống như là con kiến dưới đỉnh lũ vạn trượng, căn bản không có khả năng tạo ra bọt sóng gì.

U Vô Mệnh thực khinh thường cười lạnh nói: "Sao phải đau đầu suy nghĩ nhiều thủ đoạn phiền phức như vậy, cứ một đao đi xuống liền thanh tĩnh."

Vân Hứa Chu nói: "Hắn là đệ đệ ruột của ta. U Vô Mệnh, nếu ngươi có huynh đệ ruột, liền sẽ biết....."

Nàng ta đột nhiên nhớ tới cái bị trước mắt này chính là cuồng nhân tự mình diệt hết cả gia môn nhà mình.

Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên một tia cười quái dị, chỉ chỉ cái "ghế con" dưới thân Vân Hứa Chu.

Vân Hứa Chu đột nhiên phát hiện, nó cũng không phải ghế con, mà là một cái hộp gỗ thực tinh mỹ.

"Nha," U Vô Mệnh nhướng mi, vươn một bàn tay ra, quơ quơ tay, "Chỗ đó chứ đâu."

Tang Viễn Viễn bưng trán.

Vân Hứa Chu vậy mà cư nhiên ngồi lên đầu Hoàng Phủ Độ!

"Đừng chạm vào, đừng chạm vào." Tang Viễn Viễn vô lực thở dài, "Không phải cái thứ tốt gì."

U Vô Mệnh đưa tay qua lấy hộp gỗ, đặt ở trên bàn lùn, thản nhiên mở ra.

Đầu của Hoàng Phủ Độ được bảo quản đến vô cùng mới mẻ.

Vân Hứa Chu vừa nhìn thấy, cảm thấy một trận choáng váng: "Đây, đây không phải là nghĩa tử của Đông Châu vương, Hoàng Phủ Độ sao!"

Hoàng Phủ Độ chấp chưởng Tấn Châu, giáp biên giới với Vân Châu, Vân Hứa Chu làm Nhiếp Chính Vương của Vân Châu, cũng từng cùng Hoàng Phủ Độ giao tế một ít, liếc mắt một cái liền nhận ra.

Nàng ta đỡ đỡ trán, nói: "Ta cùng với Phượng Sồ còn từng đàm luận về hắn."

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh rất ăn ý liếc nhau, hỏi: "Vậy à?"

Vân Hứa Chu bất tri bất giác liền đem Tang Bất Cận bán đứng: "Lúc trước ta nói với Phượng Sồ, Hoàng Phủ Độ cùng ta vị thế cũng gần, tuổi tác cũng xấp xỉ, nếu lại chờ hai năm vẫn không tìm được ý trung nhân, không bằng liền chủ động hướng Hoàng Phủ Độ ngỏ lời, xem hắn có cái ý tứ kia không."

Tang Viễn Viễn nhướng mày đầu: "Hắn nói như thế nào?"

"Phượng Sồ nói xấu một đống về Hoàng Phủ Độ. Nói Hoàng Phủ Độ này nhìn tướng là tướng nữ, ngày sau sinh hoạt phu thê sẽ không tốt đẹp....." Vân Hứa Chu buồn bực mà oai đầu, "Vì sao có tướng nữ lại bất lợi với sinh hoạt phu thê ?"

Tang Viễn Viễn: "....." Đại ca tự tay đào cho mình cái hố tốt quá nha!

U Vô Mệnh đã không nín được, bắt đầu cười xấu xa.

Tang Viễn Viễn thấy Vân Hứa Chu bộ dáng khao khát ham học hỏi nhìn mình, chỉ biết khụ khụ mấy tiếng, nói: "Hắn là không muốn ngươi gả chồng nên nói vậy, nói bừa!"

"Ta cảm thấy cũng đúng." Vân Hứa Chu lười nhác mà đem đôi tay đan lại, "Lại còn nói, Hoàng Phủ Độ hai mươi mấy chưa nghị thân, bên người cũng chưa từng có hồng nhan tri kỷ, chắc là có cái gì bệnh kín gì."

Tang Viễn Viễn: "....." Tang Bất Cận hắn chẳng lẽ không phải?

Vân Hứa Chu lại là nã một đòn nghiêm trọng: "Ta liền nói với nàng ta, Tang Châu thế tử Tang Bất Cận, tuổi tác cũng tương đương, cũng chưa từng từng có lời đồn đãi gì, nghe nói sinh ra cũng tướng nữ, hay là hắn cũng là có bệnh kín?"

U Vô Mệnh cứng cứng khóe miệng, nhịn không được chen vào nói: "Rồi tỷ ấy nói như thế nào!"

Vân Hứa Chu xuỳ cười, nói: "Nàng ta ngược lại lại khen, nói Tang thế tử là người tốt. Rõ ràng điều kiện giống nhau như thế nào một người thì tốt, một người thì xấu chứ ! Nếu là ta không đoán sai, nàng ta nhất đinh có ý tứ gì đó với Tang thế tử chứ gì. Vì làm nàng

ta yên tâm, ta liền nói với nàng, vô luận là Hoàng Phủ Độ hay là Tang Bất Cận, ta người nào cũng không suy xét là được rồi!"

Tang Viễn Viễn xoa xoa đầu: "Sau đó các ngươi không bao giờ nói lại chuyện này nữa đúng không?"

Vân Hứa Chu gật gật đầu.

U Vô Mệnh ôm bụng đi ra ngoài tìm Tang Bất Cận.

Tang Viễn Viễn cảm thấy chờ lát nữa hai người bọn họ khẳng định muốn đánh nhau một trận cho xem.

Sau khi U Vô Mệnh rời khỏi, thần sắc Vân Hứa Chu ngưng trọng rất nhiều, nàng ta dịch tới bên cạnh Tang Viễn Viễn, nghiêm túc hỏi: "Thủ cấp của Hoàng Phủ Độ vì sao ở trong tay các ngươi? U Vô Mệnh hành sự, ta đã sớm nghe tiếng rồi. Nhưng ngươi cùng Phượng Sồ, cũng không phải bỏ mạng làm đồ đệ như vậy chứ!"

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nói: "Ta không muốn giấu ngươi, nhưng có một số việc bản thân ta cũng vẫn như lọt vào trong sương mù, giờ phút này nói những cái đó hơi sớm. Chỉ có thể nói một việc, nếu nguyền rủa huyết mạch của Vân thị thật sự xuất phát từ bút tích của Đông Châu, hy vọng Nhiếp Chính Vương coi chúng ta là bạn đồng cảnh ngộ, cùng tiến cùng lui."

Vân Hứa Chu cúi đầu cười: "Đó là tất nhiên."

Trầm mặc một lát, Vân Hứa Chu ngẩng đầu lên: "Hoàng Phủ Độ khi nào chết? Vì sao ta không nghe được một tiếng gió nào?"

Tang Viễn Viễn đắc ý cười nói: "Bởi vì không ai biết hắn ở chỗ này."

Đông Châu vốn dùng kế thay mận đổi đào, trăm thân vệ kia trở lại Đông Châu, phát hiện trong kiệu không có người, phỏng chừng là kinh ngạc đến đến không được.

Thân vệ cùng tiếp dẫn sử nhất định một mực chắc chắn ven đường không có gặp được bất luận điều gì ngoài ý muốn, tuyệt đối không có khả năng có người ở dưới mí mắt mọi người cướp Hoàng Phủ Độ đi.

Dấu vết trong Băng Vụ Cốc sớm đã bị rửa sạch đến không còn một mảnh, không lưu lại bất kỳ sơ hở gì.

Cho nên cuối cùng phía Đông Châu chỉ có thể ra một cái kết luận —— Hoàng Phủ Độ từ lúc bắt đầu đã không có lên kiệu.

Như vậy hắn sẽ ở nơi nào?

Tang Viễn Viễn mỉm cười, nhìn hộp gỗ tinh xảo phía dưới bàn lùn.

Một phần đại lễ tốt.

.....

Xe liễn thuận lợi đi qua Tiểu Khương Châu.

Khương Vương tộc ở Tiểu Khương Châu này thật ra mới là chủ tộc của Khương thị, Khương thị lúc trước thay thế được Vân thị làm chủ Thiên Đô chính là Khương Vương tộc ở Tiểu Khương Châu này. Sau khi Khương thị nhập chủ Thiên Đô, Ân thị vương tộc ở Tây Nam Bộ của Thiên Đô mới chủ động nhường ra lãnh địa, đó là Khương Châu hiện giờ.

Mà lãnh thổ của Khương thị là ở Tiểu Khương Châu, bởi vì giao thông không tiện lại còn bị thế lực Hoàng Phủ áp chế, từ từ suy yếu. Tiểu Khương Châu dứt khoát bất chấp tất cả, không hề phát triển binh lực, mà là tận sức với phát triển nông công thương nghiệp, hiện giờ đã trở thành trung tâm mậu dịch của tám câu ở Đông Cảnh.

Bọn Vân Hứa Chu đúng là giả thành khách thương của Tiểu Khương.

Lướt qua địa giới của Tiểu Khương Châu, phía trước là hang ổ của Hoàng Phủ thị, Đông Châu.

Xa xa có thể cảm giác được Đông Châu đang canh phòng nghiêm ngặt, không khí trầm trọng. Thành Đông Châu được xây dựng bằng hắc thiết, từ nơi xa nhìn đến, còn tưởng rằng thấy được trường thành hắc thiết.

Binh lính của Hoàng Phủ Tuấn ai cũng thần sắc túc sát, vừa nhìn liền biết là cao thủ từ biển máu lăn ra. Tang Viễn Viễn từ xa xa đánh giá, trong lòng càng thêm một phần thận trọng.

Hoàng Phủ Tuấn chân chính là nam nhân đứng ở đỉnh, cơ hội giống lần trước chỉ sợ là sẽ không có nữa.

Đoàn người đi theo khách thương hay lui tới, xếp hàng dài, tường bước tiến về hướng cửa thành.

Khách thương qua cửa bị xem xét vô cùng cẩn thận, may mắn Vân Hứa Chu có giấy thông hành cấp bậc cao trong tay, khó khăn lắm mới bảo vệ được đầu của Hoàng Phủ Độ.

Vừa qua khỏi cửa thành, liền thấy người mặc trọng giáp của quan binh vội vàng tới, đuổi khách thương qua hai bên đường.

"Cung nghênh đặc sứ Thiên Đô ——"

Mày Tang Viễn Viễn nhảy dựng, vén rèm nhìn lại.

Chỉ thấy một trận gió phiêu đến đầy ánh sáng, xe ngựa bằng ngọc bọc vàng ròng chậm rãi bước vào cổng thành. Màn xe mở rộng, vị 'đặc sứ' đầu đội kim quan đang trái ôm phải ấp, ôm lấy hai nữ tử xinh đẹp xiêm y không chỉnh tề, đi vào trong Đông Châu.

Lại là gương mặt quen thuộc, thế tử của Khương Châu vương,

Khương Cẩn Chân.

U Vô Mệnh từ phía sau rướng người lên, đầu gác ở trên vai Tang Viễn Viễn, thanh âm lạnh căm căm: "Nghe nói nàng lần trước đến Khương Đô, cùng Khương Cẩn Chân uống ba năm ly rượu. Hắn gặp ai cũng khen Tiểu Tang Quả rộng lượng."

Tang Viễn Viễn nghiêng mắt nhìn hắn, thấy hắn híp mắt lại, sát ý không che giấu.

Nàng giương gương mặt tươi cười: "U Châu vương ghen tị."

U Vô Mệnh lười biếng bứt ra đi: "Xuy."

Nàng quay đầu lại, khuỷu tay chống trên cửa sổ xe, ngón tay nhỏ dài gõ gõ trên ngạch sườn, nghiêng mắt nhìn, cười nói: "Ta nói với hắn, lúc trên chiến trường đánh nhau với Minh ma, ta phải nhờ U Châu vương toàn lực bảo hộ, kính chính là kính U Châu vương. Vậy mà hắn gặp người liền khoác lác, cư nhiên không đem tôn đại Phật như ngươi dọn ra dùng sao."

"Có cho hắn mượn một trăm gan cũng không dám." U Vô Mệnh hạ mi, thực không sao cả mà xách ấm trà trên bàn lùn đổ nước ra uống.

Đuôi lông mày, khóe mắt, tất cả đều đắc thắng đến áp không được.

"Lúc này, sao Khương Nhạn Cơ lại phái Khương Cẩn Chân lại đây?" Tang Viễn Viễn có chút kỳ quái.

U Vô Mệnh lạnh lùng cười: "Hoàng Phủ Tuấn không phải bị thương sao, mặc dù lần này Đông Đô tìm tộc nhân của Minh tộc đổi mạng cho hắn, nhưng cũng không thể thiếu được nằm trên giường hơn cả tháng. Khương Cẩn Chân thuộc Thuỷ hệ, cơ hội cầu sư khó cầu như vậy, Khương Nhạn Cơ làm sao có thể buông tha."

Nghe hắn vừa nói như vậy, Tang Viễn Viễn tức khắc bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước Khương Nhạn Cơ đem Khương Cẩn Nguyên linh uẩn thuộc Kim hệ phái đến bên cạnh Hàn Thiếu Lăng, đi theo hắn tu luyện. Hiện giờ khó có được tuyệt thế cao thủ Hoàng Phủ Tuấn đang nằm trên giường rút linh uẩn chữa thương, Khương Nhạn Cơ tất nhiên không muốn trơ mắt ra lãng phí cơ hội này, liền đem đứa cháu Khương Cẩn Chân phái tới!

Thật là tính toán tỉ mỉ, thực biết sinh sống.

"Vì để che dấu lợi dụng quá khó coi, Khương Nhạn Cơ sẽ đưa tới bảo bối không tồi. Lợi cho ta rồi."

U Vô Mệnh cười nhẹ, tay khều cái hộp gỗ chứa đầu của Hoàng Phủ Độ đang giấu dưới bàn lùn, xách đao lên, nhoài người dùng mũi đao chậm rì rì khắc chữ ——

"U"

Tang Viễn Viễn nhìn sườn mặt nam nhân đang chuyên chú, tầm mắt dần dần có chút hoảng hốt.

Thời điểm nghiêm túc làm việc, nam nhân lúc nào cũng có một vẻ đặc biệt đẹp.

Lông mi dài hơi hơi nhăn lại một chút, ngón tay thon dài xinh đẹp cầm lấy công cụ. Khi dùng sức, đốt ngón tay nổi lên cực có cảm giác mạnh mẽ, một đôi tay liền như là một bức họa.

Môi mỏng hơi mím, nghiêng nghiêng đầu, thỉnh thoảng lại nhăn mi một chút, hoặc là lộ ra một chút ý cười, đẹp phải nói làm người ta quáng mắt.

Khắc đến một nửa, hắn đem hộp gỗ đến bên miệng, nhẹ nhàng thổi

một cái.

Vụn gỗ bay đi, hắn nheo mắt lại tránh chúng nó bắn vào trong mắt. Vụn gỗ ập vào mặt, hắn theo bản năng mà nhíu lại làm mày nổi rõ lên, môi hơi banh ra, sườn mặt có chút cứng, khóe mắt lại có vẻ dị thường hẹp dài và sâu.

Hình ảnh dừng lại sau một cái chớp mắt, hắn một tay nâng hộp gỗ, đưa xa ra ngắm ngắm nhìn nhìn, vừa lòng đem nó đoan đoan chính chính thả lại trên bàn lùn, thu đao, vỗ tay, nói: "Đại công cáo thành!"

Tang Viễn Viễn vội vàng tiến lên xem.

Nàng gấp không chờ nổi muốn xem thử, người như U Vô Mệnh vậy, sẽ khắc ra chữ như thế nào.

Thiên hạ đều nói chữ giống như người, không biết chữ của hắn có thể giống như bản thân hắn không, cũng quỷ quyệt xinh đẹp như vậy.

Tiến đến gần vừa nhìn thấy, nàng ngây ngẩn cả người.

Nửa cái chữ "U" kia lại khó coi đến mức khó có thể dùng mỗi chữ xấu mà diễn tả.

Tang Viễn Viễn: "....." Tiêu tan ảo ảnh.

U Vô Mệnh sớm lén quan sát biểu tình của nàng, thấy thế cười ha ha, đem nàng bắt vào trong lòng ngực, nói: "Ngốc Quả Tử! Đây không phải là chữ của ta!"

"Đó là..... À, hiểu rồi." Tang Viễn Viễn bừng tỉnh.

U Vô Mệnh đem mặt nàng vặn về hướng hắn, hướng tới trán của nàng hôn vài cái.

"Tiểu Tang Quả, đừng cho là ta chuyên tâm khắc chữ nên không biết nàng nhìn lén ta bao lâu! Thần hồn điên đảo vì ta đến như vậy sao, về sau nàng không phải đến mức buộc mình trên đai lưng của ta chứ!"

Hắn cười đáng giận đến cực điểm.

Cười trong chốc lát, hắn lại lấy hộp gỗ ra, xốc cái nắp lên, nhìn chằm chằm gương mặt còn tàn lưu kinh ngạc sợ hãi của Hoàng Phủ Độ một lát, sau đó chậm rì rì lấy ra một hộp gỗ khác.

Hộp gỗ này có vẻ cổ xưa, bên trong là một khối lụa bố màu đỏ rực, mang theo mùi hương nồng nàn, ở trên lụa bố đoan đoan chính chính đặt một viên ký linh châu.

U Vô Mệnh cầm nó lên, vân vê trên đầu ngón tay xoay một lát, sau đó nhẹ nhàng bẻ miệng Hoàng Phủ Độ ra, dùng mũi dao nhọn đem ký linh châu thật cẩn thận chôn xuống dưới lưỡi Hoàng Phủ Độ.

"Mượn hoa hiến phật." U Vô Mệnh cười đến thiên chân sáng lạn.

Đây là cái ký linh châu chỉ có thanh âm không có hình ảnh, ghi lại thanh âm của Khương Nhạn Cơ ——

"Đứa trẻ đáng thương, mẫu thân cũng là không có cách nào, chỉ có thể vứt bỏ ngươi thôi. Đừng khổ sở, mà cái này cũng có gì phải khổ sở, ai rồi cũng sẽ chết, không phải sao? Chết như thế này còn có thể vì mẫu thân làm chút chuyện, mẫu thân vô luận ngày sau tới nơi đâu đều sẽ nhớ kỹ đứa con ngoan đã nguyện vì mẫu thân hy sinh....."

Đôi mắt Tang Viễn Viễn khẽ nhếch lên, nhìn về phía U Vô Mệnh ——

Giỏi cho chiêu râu ông nọ cắm cằm bà kia!

Chương 45: Truy vấn vong linh

U Vô Mệnh đem nắp hộp gỗ khép lại, để lại dưới giường nệm.

Tuy rằng hắn bày ra biểu tình hoàn toàn không sao cả, nhưng Tang Viễn Viễn có thể cảm giác được tâm tình của hắn thực không xong.

Rõ ràng chỉ là nhẹ nhàng đóng nắp hộp gỗ, nhưng đốt ngón tay hắn trắng bệch, thái dương cũng có gân xanh như ẩn như hiện, bả vai không tự giác mà căng ra, dưới lớp áo bào còn có thể nhìn ra hình dạng xương bả vai.

"Lúc ấy, Hoàng Phủ Tuấn không ở đó. Hắn sẽ không biết kia hạt châu đó là vật khi nào." U Vô Mệnh không đầu không đuôi nói một câu.

Tang Viễn Viễn thở nhẹ ra một hơi, chậm rãi vươn tay đặt trên mu bàn tay hắn, "Ừ. Chúng ta sẽ thành công."

Nàng phát hiện nhiệt độ cơ thể hắn dường như biến mất, thân thể lạnh như giống băng.

Đông Châu vốn không lạnh, hiện giờ đã là đầu hạ, toàn bộ Vân Cảnh cũng chỉ có mỗi Vân Châu là khí hậu giá rét.

U Vô Mệnh thầm với bản thân: "Loại nữ nhân giống như Khương Nhạn Cơ này, giết chết nhi tử của mình còn không phải chuyện bình thường sao? Dù sao Hoàng Phủ Độ từ nhỏ được nuôi bên cạnh Hoàng Phủ Tuấn, đối với bà ta không có cảm tình gì. Bà ta giết chết hắn không phải thực sự quá bình thường sao ? Bà ta sẽ giết hắn,

đúng không, nhất định sẽ giết hắn mà không chớp mắt một cái đúng không."

Hắn ánh mắt trở nên không còn tia sáng nào, đôi mắt đen lay láy phảng phất như vực sâu vạn trượng, nhìn không thấy đáy.

Hắn chậm rãi chuyển tròng mắt, nhìn thẳng nàng.

"Nàng nói, Khương Nhạn Cơ có phải sẽ giết Hoàng Phủ Độ không? Bà ta đối với Hoàng Phủ Độ không có tình cảm đúng không? Bà ta đối với nhi tử của mình sẽ không có tình cảm gì, có phải hay không?"

Thanh âm trắc trắc, vừa nhẹ vừa gấp, phảng phất như từ trong địa ngục quanh lẩn ra, truy vấn vong linh.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng vỗ về hắn mặt, nói: "Bà ta sẽ. Bà ta trong lòng chỉ có quyền thế địa vị, nếu là giết Hoàng Phủ Độ đối với bà ta có chỗ lợi, bà ta nhất định sẽ giết hắn."

U Vô Mệnh cứng đờ nhấp khóe môi vài cái, ánh mắt vẫn trống không.

Tim hắn đập thật loạn, khi thì mau, khi thì như ngưng lại. Thái dương hắn lại một lần nữa nổi gân xanh, ngón tay hắn co rút run rẩy, phảng phất ức chế không được sát khí, tùy thời sẽ nâng tay lên vặn gãy cổ nàng.

Nàng ngồi gần sát hắn, hai bàn tay áp lên mặt hắn, nhẹ nhàng chậm chạp hôn lên gương mặt hắn.

Nàng ôn nhu gọi hắn: "U Vô Mệnh, chúng ta bây giờ còn có chuyện rất trọng yếu không thể không làm..... Chàng nghĩ cho Khương Nhạn Cơ một ' động cơ ', còn nữa, làm thế nào hiến phần đại lễ này lên, chàng có kế hoạch rồi sao? Hử? Hiện tại không phải là lúc nghỉ ngơi, U Vô Mệnh, nhanh chóng tỉnh lại. Chúng ta thật sự còn rất

nhiều việc phải làm....."

Hắn cực chậm chuyển tròng mắt, nghiêng nghiêng dừng lại trên mặt nàng.

"Đúng....." Tiếng nói khàn khàn, "Còn chuyện quan trọng còn chưa l làm."

Thân thể hắn cúi xuống phía trước thật mạnh, ép nàng tựa lên gối.

Một trận hôn như mưa rền gió dữ đi xuống, giống như cho hả giận.

Hồi lâu, hắn chậm rãi chống người lên, ánh mắt ám trầm nhìn thẳng đai lưng nàng.

"Muốn biết bí mật cuối cùng của ta sao?" Thanh âm hắn đầy mê hoặc.

—— nếu m muốn biết, lấy ngươi tới đổi.

Nàng ngước mắt nhìn hắn, thấy hắn mới vừa rồi cuồng loạn xé rách vạt áo của bản thân, lộ ra gần nửa ngực rắn chắc, ánh mắt vô cùng u ám, chậm rãi thở gấp từng ngụm khí dài, khóe môi cong lên cực kỳ tà tứ mê hoặc lòng người.

Nàng biết thần trí hắn vẫn chưa từ bò ra được từ vực sâu hắc ám. Cái viên ký linh châu kia rốt cuộc đã theo hắn hai mươi năm, sớm đã hòa nhập với cừu hận bản thân của hắn. Hôm nay quyết định đem nó đưa ra, cái loại cảm thụ này không thua gì quyết tuyệt xé xuống một khối huyết nhục mang theo miệng vết thương trên trái tim.

Nhưng vẫn còn Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ ở phía trước, nàng cùng hắn còn có trận đánh ác liệt phải đánh.

Nàng ôm hắn, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

"Ngửi ta làm gì." Hắn nâng cằm nàng, xấu xa hỏi.

Một cái tay khác đã ngựa quen đường cũ mà đi xuống chỗ hắn từng mang theo phù dung chi đi qua.

"Thích hương vị của chàng." Nàng nhẹ nàng cọ gương mặt lên phía hắn, cọ cọ, nói, "Ta đã mong mỏi từ rất lâu có được hương vị cùng độ ấm của chàng, cùng chàng thân mật, khăng khít, làm càn mà nói lên hết tiếng lòng....."

U Vô Mệnh hô hấp càng cấp, con ngươi hơi co lại, khóe môi không tự giác cong lên, như một đầu thu bắt được tín hiệu công kích, chuẩn bị bắt đầu tiến công.

"Được." Thanh âm đã hoàn toàn nghẹn ngào.

Bàn tay to dứt khoát lưu loát mà đè nàng xuống.

Nàng nắm lấy cổ áo hắn, trong mắt ánh sáng lập loè: "Ta sẽ lớn tiếng kêu tên của chàng, nói cho chàng biết ta thích chàng đến mức nào, nói cho chàng biết chàng lợi hại đến bao nhiêu. Toàn bộ thế gian, cũng chỉ có chàng cùng ta, trong lòng, trong mắt, chỉ có lẫn nhau, nhất nhất hoà hợp hoàn toàn, không cần có bất luận kẻ nào quấy rầy..... U Vô Mệnh, chàng xác định muốn ở chỗ này sao? Muốn chỉ làm qua loa sao?"

Khi nàng mới vừa mở miệng nói chuyện, hắn đã gấp không chờ nổi ném đai lưng của mình xuống, luống cuống tay chân kéo áo ngoài và trung y của mình ra, mất khống chế hướng tới gần nàng. Nhưng khi nàng nói đến một nửa, động tác hắn dừng lại, chậm rãi khẽ đảo mắt, nhìn thẳng vào đôi môi tươi như hoa của nàng, hầu kết kềm không được lăn lộn vài cái, đáy mắt nổi lên vẻ hứng thú chờ mong.

Đợi nàng nói xong, dòng dung nham cuộn trào xông lên trán hắn đã bị làm nguội lại, môi mỏng khẽ nhúc nhích, lẩm bẩm nói: "Nơi này, không được."

Nàng ưỡn người lên, cách hắn càng gần.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, như là bị nóng quá mà đột nhiên buông nàng ra, chạy trốn tới bên cửa sổ.

Sống lưng hắn nhẹ nhàng rung động, dái tai đỏ bừng.

Rất lâu sau đó, hắn đã điều hoa được hơi thở.

"Tiểu Tang Quả!" Hắn bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt với nàng, khóe môi hiện ý cười vô cùng hung ác ý, "Nàng chờ đó cho ta!"

Nàng ngượng ngùng hướng về phía hắn cười.

U Vô Mệnh có chút choáng váng đầu, nhìn đôi mắt thanh triệt thuần thấu trước mặt, hắn thậm chí có chút hoài nghi những lời lớn mật nhiệt liệt mình vừa mới nghe được có phải là ảo giác của bản thân khi phát bệnh ?.

Tiểu Tang Quả của hắn, rõ ràng chính là một trái cây non trong suốt mang một chút một ngây ngô, tốt đẹp, linh động như vậy. Hắn khó có thể tưởng tượng được quang cảnh khi nàng mất khống chế, làm càn mà kêu tên hắn nên là kiểu gì. Chỉ sợ thật sự làm người thấy chết cũng không tiếc.

Hắn cảm thấy chính mình phảng phất như đang đi trên dây xích căng ngang vực sâu vạn trượng, đang thật cẩn thận mà tới gần một luồng sáng ấm áp.

Ánh sáng đó..... hắn xứng sao?

Hắn xoay đầu, suy nghĩ một lát, nói: "Lại đây, ta dạy cho nàng khắc người gỗ."

Tang Viễn Viễn: "Hả?"

Hắn đem nàng gom vào trong lòng ngực, ôm lấy nàng, tiện tay bẻ một khối gỗ bên cạnh bàn lùn, một tay kia nhặt lên cây đao nhỏ trên bàn, từng đao từng đao khắc lên.

Nàng cảm giác được hô hấp hắn càng ngày càng vững vàng, tiếng tim đập cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Đầu." U Vô Mệnh cong vai, đem cằm gác trên vai nàng, thanh âm nặng nề vang lên bên tai nàng.

"Đầu." Nàng phối hợp mà nhìn phía trái cầu gỗ tròn xoe.

"Đầu của nàng." Hắn cười nói.

Nàng không cần nghĩ ngợi: "Không giống."

"Một lát sẽ giống." Hắn không chút để ý mà cười, dùng hai ngón tay nắm lưỡi đao, tinh tế tạo hình.

Hắn chuyên chú điêu khắc người gỗ, nàng chuyên chú thưởng thức thịnh thế mỹ nhan của hắn.

Khuôn mặt này đúng là gãi đúng chỗ ngứa, như đẽo từ ngọc ra.

Cái quả cầu gỗ tròn xoe mau chóng có cái mũi và miệng.

Tang Viễn Viễn nhìn đến ngẩn ra: "Thật là có chút giống ta nha!"

"Có chút?" U Vô Mệnh cong khóe môi, khinh thường cười cười, "Chờ đấy."

Xe ngựa chậm rãi đi tới, ánh mặt trời xuyên thấu qua màn xe hắn chưa có hoàn toàn khép lại, tia sáng lọt qua khe cửa thật tinh tế vừa lúc dừng trên tay U Vô Mệnh.

Hắn phảng phất như chưa phát giác, toàn tâm toàn ý mà điêu khắc dung nhan Tang Viễn Viễn.

Thân xe thỉnh thoảng sẽ lay động nhẹ nhàng, thân thể hai người cũng sẽ lơ đãng va chạm, một loại không khí như năm tháng tĩnh hảo chậm rãi mờ mịt dâng lên, làm Tang Viễn Viễn lâu lâu lại hoảng hốt một chút, thấy bản thân mình dường như đã quên đang đánh xe về hướng hang ổ của Hoàng Phủ Tuấn.

Nàng không biết mình đã ngủ gục khi nào.

Lúc hắn chuyên tâm điêu khắc, cái loại không khí trầm tĩnh cùng với âm thanh sàn sạt cực kỳ có quy luật thật sự rất có hiệu quả thôi miên.

U Vô Mệnh hơi ngưỡng về sau một chút, làm nàng cũng toàn bộ nằm trên người hắn, hắn khắc vài cái, liền nhịn không được phân thần nhìn dung nhan đang ngủ của nàng một cái nàng, bất tri bất giác, khóe môi đã nổi lên ý cười ấm áp nhu hòa.

"Mỹ nhân nhà ai mà tư thế ngủ kém như vậy không biết!" Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm ra vẻ ghét bỏ.

.....

Đoàn xe Tang Bất Cận cẩn thận mà vội vàng đi sau xe của Khương Cẩn Chân, chuẩn bị tiến vào toà thành đầu tiên, Tây Phủ, của Đông Châu Tây Cảnh.

Vì ngẫu nhiên gặp được ' đặc sứ Thiên Đô ', bốn người liền thay đổi kế hoạch, quyết định đem lễ vật đưa cho Hoàng Phủ Tuấn trước sau đó mới đi hồ Đông Hải thăm dò bí mật huyết trai kia.

Mới vừa đi qua một đoạn đường hoang dã, bỗng nhiên nghe được từ trong thùng xe truyền ra tiếng kinh hô của Tang Viễn Viễn.

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu đồng thời biến sắc, đẩy cửa xe ra.

Liền thấy Tang Viễn Viễn mắt vẫn còn buồn ngủ mông lung, một bên dụi mắt, một bên đuổi theo U Vô Mệnh, muốn cướp đồ vật trong tay hắn. U Vô Mệnh thành thạo né tránh nàng, trên mặt tràn đầy nụ cười xấu xa.

Tang Bất Cận: "Đi thôi, không có gì đẹp."

' phanh ——' cửa xe đóng lại.

Vân Hứa Chu cười nói: "Ngươi sao không thể nhìn muội muội nhà mình vui vẻ chứ? Hai người này ta cảm thấy như là đôi thần tiên quyến lữ. Ngươi nha, thành kiến với U Vô Mệnh quá nặng!"

Tang Bất Cận không phục lắm: "Hắn có chỗ nào tốt!"

"Vậy có chỗ nào không tốt?" Vân Hứa Chu nói, "Tuổi trẻ anh tuấn, quyền cao chức trọng, tu vi cao thâm, lẻ loi một mình, hôn phu như vậy chạy đi đâu mà tìm?"

Tang Bất Cận hiếm khi nghiêm túc không đùa giỡn nhìn nàng.

Hắn nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Ngươi biết U Vô Mệnh là người như thế nào không."

Vân Hứa Chu suy nghĩ sâu xa một lát: "Có thể có ẩn tình gì không? Mấy ngày nay, ngươi ta cũng coi như là có để ý hắn, ngươi thật cảm thấy hắn là cái loại cuồng đồ tắm máu sao?"

Tang Bất Cận cười nhạt: "Lúc trước ta với ngươi cũng chưa từng nhìn ra Tiểu Dương có vấn đề."

"Điều này cũng đúng....." Vân Hứa Chu chống hai khuỷu tay lên đầu gối, thở dài, "Những chuyện U Vô Mệnh đã làm, bằng chứng như

núi, không thể lật lại bản án. Bất quá Phượng Sồ, nếu ngươi muốn nói đến cùng thì lịch sử luôn là do người thắng viết, nếu là U Vô Mệnh đăng lăng tuyệt đỉnh đăng cơ thành thánh quân một thế hệ mới, cả đời đối xử tử tế với Phượng Quả, ngươi vẫn cảm thấy hắn không được sao?"

Ánh mắt Tang Bất Cận hơi run: "Vân Hứa Chu, làm sao ngươi có thể có ý niệm đáng sợ như vậy."

Vân Hứa Chu chậm rãi lắc đầu: "Đáng sợ sao. Lúc trước Khương thị đoạt vị Vân thị mà như đại nghĩa lắm, có ai cảm thấy đáng sợ sao? Thế giới này, vốn chính là cường giả vi tôn, hiện giờ đã không có mấy người dám nghị luận U Vô Mệnh, tương lai, a....."

Tang Bất Cận nhấp môi. Sau một lúc lâu, thấp giọng nói: "Chỉ sợ hắn ta nhất thời hứng thú với đồ mới mẻ. Nếu là gả cho người khác, thí dụ như Hàn Thiếu Lăng, cho dù tương lai chán rồi không yêu nữa, hắn cũng sẽ nuôi nấng tiểu muội đàng hoàng, nhưng mà U Vô Mệnh....."

Bị hắn ta ghét bỏ, sợ chỉ có con đường chết. Lại nói, người nam nhân này bản thân là một que diêm cháy dưới hố sâu.

Tang Viễn Viễn cũng không biết ca ca nhà mình đang ở bên ngoài lo lắng vô cùng.

Trong ánh mắt nàng giờ phút này chỉ có một việc, chính là đoạt lấy cái đầu gỗ trong tay U Vô Mệnh, đem nó cắt thành ngàn mảnh.

Hắn khắc thật sự là..... Quá giống!

Bất luận kẻ nào nhìn một cái liền có thể nhận ra là nàng.

Nàng, ngủ đến trợn trắng mắt, chảy nước miếng! Đây rõ ràng chính là bôi nhọ!

Tang Viễn Viễn tuyệt đối không thể chịu đựng được loại đồ vật này cùng với nàng sinh tồn dưới một bầu trời.

Nàng triệu ra mấy miếng rong biển, miếng dài miếng ngắn cuốn theo hướng U Vô Mệnh, sáu đóa hoa mặt bự nhảy nhót trong thùng xe, đang chạy lung tung muốn ngán chân hắn.

U Vô Mệnh cười ha ha, cầm cái đầu gỗ trong tay giơ lên cao, thân hình như quỷ mị, không thấy động tác như thế nào mà khinh khinh xảo xảo tránh được công kích của nàng. Mỗi lần lại đem cái đầu gỗ sinh động như thật kia đặt trước mặt nàng lắc lắc.

Thật sự, từ nhi Tang Viễn Viễn tốt nghiệp tiểu học đến giờ đã không còn gặp được tên nam nhân nào đáng giận như vậy.

"U Vô Mệnh!"

Nàng càng tức, hắn càng cười đến thoải mái.

Lăn lộn nửa ngày, nàng bỗng nhiên bị hắn ôm từ phía sau, nhấc bổng lên trên giường nệm.

Trong tay hắn nổi lên ánh sáng xanh, chộp lấy ' ư rong biển ' của nàng, đem đôi tay nàng trói lại chặt chẽ.

Sau khi chế trụ được nàng, hắn đem mặt chôn vào cổ nàng, tham lam hấp thu mùi hương của nàng.

"Tiểu Tang Quả..... Tiểu Tang Quả....." Hắn trầm thấp nỉ non, "Ta đã hai mươi năm chưa từng khắc người gỗ, cũng chưa từng cười như vậy."

Trái tim nàng bỗng nhiên run rẩy đau. Hai mươi năm..... chưa từng khắc người gỗ? Vậy hai mươi năm trước hắn đã khắc rồi?

Nàng vặn vẹo thân thể, lật qua một bên,ủi ủi tới trong lòng ngực

hắn.

"Ta nói rồi, ta sẽ cho chàng rất rất nhiều vui sướng. U Vô Mệnh, ta không lừa chàng đúng không?"

Nàng ngẩng mặt lên, cười ngâm ngâm nhìn hắn.

Hắn rũ mắt xuống liền thấy một khuôn mặt ngây thơ.

Hắn ngẩn ra một chút, tầm mắt chậm rãi bay hướng một bên, không chút để ý đáp lại: "Ừ."

Nàng mổ mổ cằm hắn.

"Chúng ta sẽ luôn tốt như vậy. Tiểu công tử của ta." Nàng lớn mật ép về phía hắn một bước.

Thân thể hắn nhẹ nhàng chấn động.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi phun ra một hơi, đem cằm dán trên đỉnh đầu nàng, khinh phiêu phiêu nói: "Cái tộc người kia, chỉ có sống đến thành niên mới có thể có tên."

Đầu tiên Tang Viễn Viễn thấy có chút khó hiểu, nhưng đợi khi lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy đáy lòng nổi lên một cơn đau ân ẩn.

Hoài bích có tội. Hài tử Minh tộc rất khó sống được đến thành niên.

"Cho nên chàng từ trước đến nay đều không có tên." Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Ừ," U Vô Mệnh nhẹ nhàng nói, "Họ Minh kêu ta ' uy ' hoặc là ' ai ', người khác thấy ta xinh đẹp, đều kêu ta là tiểu công tử. Tiểu Tang Quả, ta thật ra là một thiên tài. Khi đó ta nhìn bọn họ chính là một đám ngốc tử."

Nàng một nửa chú ý nghe tim hắn đập, một nửa đang nghe hắn dong dài.

Cảm xúc U Vô Mệnh chợt thâm trầm.

"Ký ức lúc sinh ra ta đều nhớ rõ." Hắn ngưng lại một chút, nói tiếp. "Ta biết Khương Nhạn Cơ khi nào lén bỏ trốn, khi đó ta ước chừng mới sinh ra được hai tháng, bà ta còn ôm ta khóc trong chốc lát, bộ dáng giống như thập phần luyến tiếc, nhưng bà ta vẫn đi. Sau lại, liền có người tới đánh lén chúng ta, bị họ Minh đánh chạy. Lại sau đó nữa, họ Minh mang theo ta dọn nhà đi nơi khác."

"Lúc ấy ta thật không nghĩ tới là Khương Nhạn Cơ làm, ta còn rất nhớ bà ta, sợ bà ta trở về tìm không ra chúng ta. Họ Minh tính tình quá nhạt nhẽo, không có gì thu hút, Khương Nhạn Cơ cùng hắn ở bên nhau còn có hơi tương kính như tân. Khi ta chỉ có một mình, liền cầm khúc gỗ lên điêu khắc Khương Nhạn Cơ, khắc một cái lại một cái. Ta thật sự rất nhớ bà ta."

"Ta thường xuyên nghĩ, nếu bà ta hồi tâm chuyển ý, trở về tìm chúng ta lại tìm không thấy, vậy sẽ nôn nóng biết chừng nào? Trên đời này, mẫu thân nào mà không nhớ nhi tử của mình chứ? Ta còn nhớ rõ bộ dáng bà ta đút sữa cho ta, đôi mắt chăm chú, miệng cong lên, toàn bộ cơ thể như có một tầng hào quang màu trắng."

Hắn không nói tiếp, lại cúi đầu, ngửi tới ngửi lui trên mái tóc đen của nàng.

Giống như nàng là thuốc trấn định tâm thần gì.

Đôi tay nàng vẫn bị hắn trói, không thể ôm hắn, chỉ có thể hướng trong lòng ngực hắn rút vào càng sâu chút. Nghĩ đến bộ dáng hắn mới vừa rồi hắn cầm người gỗ cùng nàng cười đùa, trong lòng lại cảm thấy một cơn chua xót, không biết nên an ủi hắn như thế nào mới tốt.

Vết thương của hắn thật l là quá sâu, lại bị thương ở chỗ trí mạng nhất, người khác vĩnh viễn không thể đồng cảm được cho hắn như chính bản thân mình cũng bị. Bất luận an ủi khuyên giải gì đều có vẻ rất nông cạn.

Nếu chỉ đơn thuần là hận, báo thù còn có thể làm lòng người thoả mãn. Nhưng cố tình trong hận lại có yêu, như chim non đối với chim mẹ không muốn xa rời. Không có hận, hắn cái gì cũng không có.

U Vô Mệnh lúc trước đánh vào Thiên Đô, tâm lý vốn dĩ là cùng Khương Nhạn Cơ đồng quy vu tận chứ không đơn giản là giết chết bà ta.

Hắn muốn hủy diệt hết thảy, bao gồm chính hắn.

Như vậy hôm nay thì sao? Dựa vào nàng, có thể đủ đem hắn từ vực sâu kéo lên không?

"U Vô Mệnh, vô luận như thế nào, đừng rời khỏi ta, được không?" Nàng đưa đôi mắt ngập nước nhìn hắn chăm chú.

Hắn gục đầu xuống, nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt dần dần thâm trầm.

Giờ khắc này, người nam nhân này cực kỳ hiếm thấy lộ ra bộ dáng chân thật.

Không có giả cười, không có hài hước, không có ngụy trang.

Đáy mắt hắn khẽ nhúc nhích, cực nhẹ cực chậm chạp hỏi nàng: "Rốt cuộc thích ta cái gì? Không biết tự lượng sức mình muốn giữ chặt ta, cùng ta cùng nhau ngã xuống, xương cốt không còn. Đáng giá sao?"

Cái gì hắn cũng minh bạch.

Nàng không vội vã trả lời, chỉ là yên lặng nhìn hắn, chờ hắn tiếp tục.

U Vô Mệnh cong cong khóe môi: "Không bằng suy xét đề nghị ban đầu của ta. Đem thân thể của nàng cho ta, thu trái tim nàng lại đi. Mấy ngày nay, nàng đã làm đủ rồi, cũng đủ lấy lại tính mạng của nàng từ trong tay ta rồi. Trước khi ngã xuống, ta sẽ buông tay, không kéo nàng cùng chết nữa."

"Thế nào, hử?" Hắn dùng ngón tay nâng cằm nàng.

Giờ khắc này, ánh mắt hắn cực kỳ bình tĩnh, cực kỳ vô tình.

Một câu nàng cũng không nói, nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt tràn ra nước mắt.

U Vô Mệnh lúc đầu còn thập phần trấn định, dần dần liền có chút khó có thể chống đỡ, hắn nâng tay lên, vụng về lau nước mắt cho nàng mạt, nhưng càng lau thì nước mắt chảy ra càng nhiều.

Biểu tình nghiêm túc mau chóng liền hoàn toàn rách nát, hắn cởi trói trên cổ tay cho nàng, nắm tay nàng lên để nàng tự lau nước mắt của mình, bộ dáng như tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử.

"Đừng khóc, khóc cái gì, nàng không phải là nên cao hứng sao?" Hắn cau mày, môi mỏng mím thành một đường kẻ.

Nàng vẫn không nhúc nhích, giống như con gối gỗ chỉ biết rơi lệ.

"Tiểu Tang Quả," hắn duy trì sự quật cường cuối cùng, "Nàng đừng nghĩ gạt ta. Khi đó, ta từ trong ngọc giản của U Doanh Nguyệt nghe được nàng nói thích ta, nàng biết có bao nhiêu giả không, nàng cho rằng có thể lừa được ta sao? Tiểu Tang Quả, ta chính là một thiên tài! Còn có, thời điểm ta mới vừa bắt được nàng, nàng rõ ràng là sợ ta, bởi vì trên người nàng còn mang đồng tâm khế mới hao hết tâm tư theo ta. Nàng cho rằng ta ngu như vậy, thật sự không biết nàng suy nghĩ cái gì?"

Nàng chậm rãi rũ mắt xuống.

Rốt cục thì lớp cửa sổ giấy này cũng bị đâm thủng!

"Cái nàng vẫn luôn chờ đợi không phải là lời này của ta hôm nay sao? Nàng biết ta sẽ không đổi ý, nói muốn thả nàng đi đó là muốn thả nàng đi, sao nàng ngược lại không cao hứng?" Hắn cau mày, khó hiểu hỏi.

"Tốt." Nàng rốt cuộc mở miệng nói một chữ.

U Vô Mệnh không cấm khỏi ngưng hô hấp lại, con ngươi co rút, không tự giác thối lui một chút, khẩn trương nhìn chằm chằm nàng.

"Ta hiểu rồi," nàng nói, "Chàng căn bản không thích ta, chỉ là đang xem diễn thôi."

Trong mắt ánh sáng nhoáng lên thật mạnh, nàng cố nén không lại để cho nước mắt rơi xuống.

Trái tim U Vô Mệnh cũng treo trong ánh mắt nàng, theo con suối trong vắt đó mà lung lay sắp đổ: "Không phải....."

Nàng nâng tay lên, cởi đai lưng xuống, lột áo ngoài ra.

Rong biển lượn một vòng đem cửa xe, cửa sổ xe bịt lại.

Trung y thuần trắng làm nàng càng thêm tinh tế yểu điệu, đôi mắt U Vô Mệnh hiện lên khiếp sợ, hầu kết lăn lộn, một chữ cũng nói không nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng tiếp tục cởi trung y.

"Cứ như vậy đi, hôm nay, bây giờ, ngay tại chỗ này, chàng lấy cái chàng muốn, sau đó ta rời đi, chúng ta không còn gặp lại."

Hắn nắm lấy tay nàng.

Đáy mắt hắn đã nổi lên màu đỏ đậm, gắn từng chữ một, gian nan nói: "Nàng, đây là đang làm cái gì!"

Dòng nước trong suốt trong mắt nàng run rẩy: "Đem cái chàng muốn cho chàng, thu trái tim ta lại. Không cần lo lắng, ta không có vấn đề gì, rất đơn giản."

Nàng đẩy tay hắn ra, nhẹ nhàng kéo một cái, trung y rơi xuống đất.

U Vô Mệnh đột nhiên nhắm mắt lại, quay đầu lên trời.

"Ai nói muốn ở chỗ này!" Hắn mở to mồm thở phì phò, "Mặc xiêm y vào cho ta!"

"Khi nào, chỗ nào, có cái gì khác nhau?" Thanh âm nàng nhàn nhạt, "Chả phải đều giống nhau à ?Nhanh lên, lại đây, xong việc sớm, ta đi sớm."

"A ——" U Vô Mệnh phát điên.

Hắn nắm lấy xiêm y trên mặt đất, lung tung phủ lên người nàng.

"Ta không phải ý này, ta," hắn nói, "Ta hiện tại chưa tới tuyệt cảnh, ta còn có thể bảo hộ được nàng..... Nàng sợ cái gì, phải đi cũng không phải hiện tại."

Hắn bực bội lấy đai lưng quấn quấn nàng lại, bàn tay to có hơi phát run.

"Cho nên chàng còn muốn trêu đùa ta thêm một thời gian, đúng không?" Nàng hỏi, "Rất hay sao?"

"Ta không có!" Hắn không hề dừng lại, tiếp tục phủ nhận, "Không có trêu đùa nàng."

"Vậy đó là cái gì?" Nàng ngước mắt nhìn hắn, "Biết rõ ta chỉ là vì giữ được tánh mạng, mới cùng chàng lá mặt lá trái, chàng còn làm bộ hoàn toàn không biết gì cả, đem ta lưu lại bên người, đây còn không phải trêu đùa ta thì là cái gì?"

Hô hấp hắn không xong: "Nếu không phải hiện giờ nàng thật sự thích ta, ta như thế nào phát hiện lúc trước nàng thích là giả?"

Nàng sửng sốt.

U Vô Mệnh vừa đem đai lưng của nàng thắt gút lại vài nút, vừa líu lo giải thích: "Biểu tình của nàng, hương vị của nàng đều trở nên khác biệt. Hiện tại như bỏ thêm mật đường, thơm ngọt hơn từ trước đến nay rất nhiều, cho nên ta mới phát hiện lúc trước nàng không thích ta. Nguyên nhân chính là vì nàng thích ta, ta mới không nỡ để nàng chết cùng với ta, đã hiểu rõ chưa đó?"

Tang Viễn Viễn ngơ ngẩn. Nàng..... có chỗ nào thay đổi sao?

Hắn tiếp tục thắt, đem đai lưng nàng trói thành một đống nút thắt, giống như là sợ nàng ăn hắn vậy.

Hắn nói: "Ta cứ cho rằng nàng sẽ rất cảm động. Ai biết tâm tư nữ nhân các nàng kỳ quái như vậy. Tiểu Tang Quả, rốt cục nàng đang suy nghĩ vớ vẩn cái gì, ta muốn đuổi nàng đi khi nào? Ta rõ ràng là vì tốt cho nàng mà, sao nàng có thể lấy hảo tâm của ta suy thành lòng lang dạ thú chứ?"

"Cho nên chàng rốt cuộc có thích ta hay không?" Nàng nén cơn khóc nức nở hỏi.

"Thích thích." U Vô Mệnh tiếp tục lăn lộn cái dây lưng đáng thương kia của nàng.

"Nghiêm túc một chút!" Nàng nhéo cổ áo hắn.

U Vô Mệnh chậm rãi nâng mắt lên, khóe miệng căng ra hai cái, cẩn thận lột tay nàng ra, có chút buồn cười: "Tiểu Tang Quả, bộ dáng hiện tại của nàng, ai không biết còn tưởng rằng ta muốn làm gì nàng. Thật ra là nàng suýt nữa làm gì ta nha....."

Nàng nhìn chằm chằm hắn, không buông tha.

U Vô Mệnh bất đắc dĩ, biệt nữu ho khan vài tiếng, ánh mắt lơ mơ, khi bay tới bên môi nàng, thấp giọng nói: "Ở Vân Châu không phải nói rồi sao. Thích."

"Vậy chàng là bởi vì thích ta, cho nên mới muốn làm cho ta tránh ra, không muốn để ta lâm vào nguy hiểm đúng không?" Nàng tiếp tục truy vấn.

U Vô Mệnh hấp hối giãy giụa: "Ta chỉ là thả cho nàng một con đường sống."

"U Vô Mệnh chàng rốt cuộc có phải đại ma vương nữa hay không!" Nàng thở hồng hộc bắt lấy hắn, "Khí phách một chút! Không có đường sống, liền vì ta đưa ra đường máu sao! Có ngã xuống vực sâu cùng phải mọc cánh ra bay lên cho ta!"

Đôi mắt mắt phát ra ánh sáng.

Tựa như mặt trời nhỏ ấm áp bỗng nhiên xuất hiện giữa hai người, chiếu rọi vào trên người hắn.

U Vô Mệnh ngơ ngẩn nhìn nàng, khoảng khắc, trong mắt hắn dường như có một lớp phủ hắc ám sâu như biển hoàn toàn tan biến. Bất chợt, ánh sáng u tối từ từ dâng lên, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, cảm giác được trong trái tim có thứ gì ở phá kén mà ra!

Bỗng nhiên ngay lúc đó, phía sau hắn lại xuất hiện ra hai cái cánh bằng ánh sáng màu xanh lá đen đậm cao chừng nửa người!

Thùng xe dường như đã không tồn tại, linh uẩn biến thành lốc xoáy cực kỳ khủng bố, như phát điên mà lao về hướng đôi cánh mới sinh ra của U Vô Mệnh, ánh sáng lấp lánh không ngừng lưu chuyển, hai cánh ánh sáng hư ảo nhanh chóng ngưng lại thành thực thể.

Hắn thật sự, mọc ra cánh rồi.

Linh uẩn cuồng bạo kinh động Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu đang ngồi trên càng xe.

Hai người nhảy vào thùng xe, song song trợn mắt há hốc mồm.

"Phá, phá cảnh....."

Cảnh giới trên Linh Diệu cảnh là cái gì?

Trước nay cũng chưa có ai biết.

Chương 46: Câu hồn nữ trai yêu

Biểu tình U Vô Mệnh bình tĩnh, hơi hơi khép hai mắt lại, đem Tang Viễn Viễn ôm vào trong lòng ngực, bảo hộ nàng thật vững vàng.

Đôi cánh xanh đen sáng rực cũng khép về phía trước bao trọn nàng bên trong, cằm hắn chống lên đỉnh đầu nàng, tư thế che chở tuyệt đối.

Luồng Mộc linh uẩn cuồng bạo chấn động, đùng đùng đem tu vi Tang Viễn Viễn tấn lên hai giai một lúc, đạt tứ trọng thiên Linh Minh cảnh, thật sự có thể nói là một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Bích sắc linh huyền(là cái cây màu đen đen sinh ra linh uẩn đó) trong đầu nàng đã phân ra thành bốn cây, tâm niệm vừa động một cái liền thấy quanh mình nơi nơi chốn chốn đều có hoa mặt bự ngo ngoe rục rịch.

Tang Viễn Viễn: "....." Tốt thật sự!

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu đều thuộc hỏa, dưới sự đánh sâu vô cùng khủng bố của cơn lốc linh uẩn, cả hai không áp chế được linh uẩn trong cơ thể, bị Mộc linh uẩn kích phát bậc lửa, trên người nổ lên mấy ngọn minh diễm. Trong lòng hai người nửa mừng nửa ô, nhìn về phía U Vô Mệnh với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

"Trên Linh Diệu cảnh..... Là cảnh giới gì?"

Mỗi người đều mờ mịt đặt câu hỏi.

Không biết qua bao lâu, gió lốc linh uẩn rốt cuộc ổn định lại.

Đôi cánh ánh sáng xanh đen chậm rãi biến mất, U Vô Mệnh cúi mặt thấp xuống, môi như chuồn chuồn lướt nước chạm chạm vào giữa trán Tang Viễn Viễn.

Hắn nhìn Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu đang trợn mắt há hốc mồm, khóe môi gợi lên: "Chưa thấy người khác thân thiết lần nào sao?"

Tang Bất Cận nhíu mày: "Động tĩnh quá lớn, sợ đã kinh động người của Hoàng Phủ Tuấn."

U Vô Mệnh buông lỏng Tang Viễn Viễn ra, đi đến bên cửa sổ đẩy màn xe thì thấy linh uẩn cuồng loạn đã quấy lên phong vân ở nơi hoang dã, mây giữa không trung bị xé rách thành từng cuộn lốc xoáy, vì thiếu hụt một lượng lớn Mộc linh uẩn làm cho ngũ hành không cân bằng, ánh sáng chiếu rọi phía trên đám mây tản ra cực quang sáng ngời, từng hào quang nhiều màu rừng rực toả xuống.

Cánh đồng hoang toàn cỏ dại hoang vu đã biến thành cảng tượng địa cực trong truyền thuyết.

Cơn chấn động trong mắt Tang Viễn Viễn dần dần bình ổn.

Cỏ dại đầy đất theo gió nhẹ rung động, nàng nghiêng tai lắng nghe một lát, nói: "Phía tây có người tới. Khoảng hai ngàn kỵ binh. Cách chúng ta ba trăm dặm. Phía Đông mười dặm, người của Thiên Đô cũng hướng về nơi này tới."

Lúc trước ở Vân Châu, nơi đó trời giá rét không có một ngọn cỏ. Tuy rằng nàng liên tục tấn giai, nhưng năng lực lợi dụng cây cối nghe ngóng động tĩnh nơi xa lại vô pháp thi triển. Hôm nay thiên thời địa lợi, vừa lúc lại vừa tấn giai, nàng có thể tự tin nắm chắc từng động tĩnh nhỏ cách đó ba bốn trăm dặm.

"Đi mau!" Tang Bất Cận xoay người bay lên xe, chuẩn bị đánh xe rời đi.

Sắc mặt U Vô Mệnh bình tĩnh, một tay cầm hộp gỗ lên, một tay kia nắm tay Tang Viễn Viễn xuống xe.

"Các ngươi đi Đông Hải đi." Hắn lấy một mảnh lụa bọc hộp gỗ thành cái tay nải, đeo ở sau người.

Động tĩnh lớn như vậy, những chiếc xe xuất hiện gần đây khẳng định sẽ bị kiểm tra nghiêm ngặt. U Vô Mệnh rất hiểu bản thân mình, lấy tính tình này của hắn, bị người hoạnh hoẹ hai ba câu khẳng định sẽ rút đao giết người.

Một khi nháo lên, không nói việc đi hồ Đông Hải hồ điều tra chuyện huyết trai, ngay cả việc tặng lễ vậy cho Hoàng Phủ Tuấn cũng không thể được.

Giờ phút này, lựa chọn tốt nhất là chia binh ra làm hai đường, để Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu lái xe tới hấp dẫn sự chú ý của quân lực Đông Châu, giúp U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn lặng lẽ trốn đi —— tuy rằng chỉ cần mỗi U Vô Mệnh rời đi là tốt nhất, nhưng ai cũng biết người này không có khả năng thả Tang Viễn Viễn rời đi.

Tang Bất Cận bình tĩnh nhìn U Vô Mệnh, liếc mắt một cái, trịnh trọng nói: "Chăm sóc tốt tiểu muội."

"Bảo trọng!" Vân Hứa Chu chậm rãi gật đầu.

Tình thế khẩn cấp, cũng không kịp nói nhiều lời cáo biệt.

Tang Bất Cận nhắm mắt, đánh xe về hướng Nam.

Trên cánh đồng hoang vu chỉ còn lại có U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn.

Hắn nắm chặt tay nàng, nhìn nhìn khắp nơi.

"Chúng ta có mười lăm phút, kẻ địch liền sẽ tới." Tang Viễn Viễn hỏi, "Chúng ta không đi sao? Chẳng lẽ chàng có thể giết sạch bọn họ?"

U Vô Mệnh thực không khách khí liếc mắt nhìn nàng một cái: "Tiểu Tang Quả, hoá ra ở trong mắt nàng, ta thật sự là người không gì làm không được sao?"

Nàng nhấp môi nín cười, thực nghiêm túc mà hướng hắn gật gật đầu.

U Vô Mệnh suýt nữa liền đem cánh xoè ra.

Tròng mắt xoay chuyển, tầm mắt hắn dính lại trên một bụi cỏ tươi tốt nõn nà.

Hắn trở tay xuất đao, dứt khoát lưu loát nhấc lên một khối đất đầy cỏ, đào ra một cái hố như quan tài, linh uẩn trong tay lập loè, đem bùn đất ở vách hố cùng đáy hố áp thật chặt, ngưng tụ thành chất liệu như nửa gỗ nửa đất.

Hắn ôm lấy nàng, nhảy vào trong hầm đó mà nằm, vươn tay bắt được cái tảng đất còn mang theo mảng cỏ khi nãy mới đào lên như nắp quan tài, đóng lại.

Tang Viễn Viễn nằm trong ' quan tài ', cảm giác có chút một lời khó nói hết.

"Chàng chắc chắn như vậy sẽ không bị phát hiện?"

"Nếu bị phát hiện, coi như bọn họ xui xẻo vậy." U Vô Mệnh nghiêng người ôm lấy nàng, trên mặt tràn đầy ý cười xấu xa, trong tay ngắt một cây cỏ lông xù xù thảo cột, quét tới quét lui trên mặt nàng.

Trên vách hố có linh uẩn lập loè, màu xanh lá nhàn nhạt màu toả

ánh sáng mông lung chiếu vào trên mặt U Vô Mệnh. Giờ khắc này, một kỳ tích là vậy mà hắn không giống la sát trong địa ngục.

Tựa như người ngọc.

Nàng đem khuôn mặt chôn vào trong lòng ngực hắn.

Hắn ném cây cỏ xuống, xoa xoa thật mạnh ót của nàng.

"Ngày đó, khi ta bắt tuyết con thỏ chờ nàng trở về, ta đã lệnh cho người đánh hạ đô thành Ký Châu, lĩnh quân chính là thế thân của ta. Hiện giờ tin tức còn phong tỏa." Thanh âm hắn thực bình tĩnh, "Đến lúc đó đem tin tức Ký Đô sớm bị U Vô Mệnh bắt lấy thả ra, đó là động cơ thứ nhất cho Khương Nhạn Cơ."

Tang Viễn Viễn sửng sốt một lát, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn: "Cho nên, lúc chàng phát hiện người trong kiệu là Hoàng Phủ Độ chứ không phải Hoàng Phủ Tuấn, đã bắt đầu lên kế hoạch cho sự tình phía sau?"

U Vô Mệnh đắc ý cười cười.

Hắn tiếp tục nói: "Khương Nhạn Cơ bị thương, đó là động cơ thứ hai."

Thương do người gỗ gây ra.

Tang Viễn Viễn thở dài: "Nếu là từ Ký Đô xua quân nam hạ, xác thật có thể tạo thành uy hiếp lớn với Thiên Đô. Khương Nhạn Cơ người còn bị thương, loạn trong giặc ngoài. Lúc này, nếu là....."

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười cười: "Nếu là Hoàng Phủ Độ ngay lúc này lộ chút ý tứ thay thế."

Tang Viễn Viễn nói tiếp: "Như vậy Khương Nhạn Cơ dưới sự tức giận cùng kinh hãi, khó tránh sẽ lập kế một cục đá hạ ba con chim, giết

chết Hoàng Phủ Độ giá họa cho chàng, dẫn tới Hoàng Phủ Tuấn cùng chàng trai cò đánh nhau. Cho nên hiện giờ việc chúng ta phải làm, một là dùng phương thức thích hợp nhất để đưa lên lễ vật, hai là thay Hoàng Phủ Độ chế tạo một chút dã tâm."

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh nói, "Nếu nàng là địch nhân của ta, chắc chắn sẽ xếp hạng đầu tiên trong danh sách những người ta phải giết."

Nàng ngẩng mặt lên, hướng về phía hắn cười.

U Vô Mệnh lại một lần nữa cảm thấy choáng váng đầu. Hắn cảm thấy có lẽ do không khí không đủ dùng, vì thế ở đầu ngón tay ngưng ra linh uẩn, cắt thêm vài lỗ thông gió nhỏ.

Hai ngàn thú kỵ chạy tới.

Người nằm dưới lớp rễ cỏ càng nghe động tĩnh phía trên thật rõ ràng.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, ném ra một đóa hoa mặt bự, nó bện mấy dây linh uẩn lại như cọng cỏ nhỏ, theo lỗ thông gió ra ngoài dò xét.

Chỉ thấy quân Đông Châu của Hoàng Phủ Tuấn quả thật là thực không bình thường, giáp sắt lẫm lẫm, động tác đều nhịp. Ngay cả trên người Vân Gian thú cũng mặc áo giáp tinh xảo do hắc thiết đúc thành, thật sự là tài nguyên phong phú, tài đại khí thô.

Lại xem binh khí của bọn họ, không cần ra sức đã có hào quang linh uẩn tương ứng mơ hồ lập loè, mỗi một món đều là thần binh lợi khí thượng thừa.

Đối đầu với một đội quân như vậy, cho dù là quân U Châu tinh nhuệ nhất cũng nhất định ăn thiệt thòi lớn.

Thua ở trang bị!

Đông Châu vốn tài nguyên phong phú, Hoàng Phủ thị một tay che trời, chung quanh châu quốc sớm đã trở thành căn cứ hậu cần, qua một thời gian dài, càng lúc càng trở nên phong phú hơn, tất nhiên là gom về từ những quốc gia gặp nạn khác của Tây Cảnh.

Ngay lúc Tang Viễn Viễn âm thầm suy nghĩ cũng là lúc Khương Cẩn Chân ở phía Đông cũng đi tới chỗ.

Tướng lãnh ngự thú của Hoàng Phủ quân tiến lên, cung kính hành lễ với đặc sứ đại nhân, sau đó liền cùng ba gã tiếp dẫn sứ giả đồng loạt xem xét bốn phía.

"Không có bất luận dâu vết đánh nhau nào." Một tiếp dẫn sứ trung niên người gầy yếu phất phất tay, "Có thể là kiệt tác của linh uẩn trong thiên địa đây."

Tướng lãnh Hoàng Phủ quân yên lặng gật đầu: "Cuối cùng cũng chỉ muốn xác nhận một phen mới yên tâm được."

Tang Viễn Viễn chỉ huy một sợi linh uẩn mỏng, chậm rãi bò về hướng xe ngựa l nạm vàng khảm ngọc đẹp đẽ quý giá kia.

"Còn cái viên ngọc châu lần trước không?" Nàng kề sát bên lỗ tai U Vô Mệnh, thì thầm.

Hắn nhẹ nhàng chớp mi, khóe môi hiện lên một tia cười xấu xa.

Vừa thấy ánh mắt này của hắn, nàng liền biết hắn suy nghĩ chuyện không đứng đắn —— lúc trước khi hai người lần đầu tiên hôn nhau, hắn lấy ra một đống ngọc châu nắm trong lòng bàn tay nàng, rồi cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau, vừa nghiền hạt châu, vừa trân trân tráo tráo mà hôn nàng, còn chê nàng không có kỹ thuật.

Hắn lấy ngọc châu ra, đặt trong lòng bàn tay nàng, môi mỏng cũng

tiến đến sát bên, cùng nàng hô hấp đan xen.

Âm thanh trầm thấp: "Muốn bao nhiêu?"

Rõ ràng là một câu cực bình thường thế nhưng qua miệng hắn nói ra, muốn có bao nhiêu không đứng đắn thì có bấy nhiêu không đứng đắn.

"Một đôi." Tang Viễn Viễn nghiêm trang.

U Vô Mệnh thoạt nhìn có chút thất vọng, vê ra hai quả ngọc châu, đưa đến lòng bàn tay nàng.

Tang Viễn Viễn đem một viên trong đó cuốn sợi linh uẩn mỏng chung quanh, sau đó đưa ra ngoài qua lỗ thông gió, lặng trong bụi cỏ từ từ lăn đi, hướng về phía xe ngựa của Khương Cẩn Chân.

Khương Cẩn Chân đối với sự kiện linh uẩn bùng nổ căn bản không có chút hứng thú, hắn ôm lấy hai nữ tử xinh đẹp xiêm y không chỉnh tề kia, bên trái đút cho nữ tử mặc áo the đỏ một viên mứt, bên phải ngậm một ngụm rượu ngon do nữ tử mặc áo the tím dâng lên, tự tại đến không còn chỗ nào chê.

Viên ngọc châu theo cỏ leo lên giá xe ngựa tinh xảo hoa mỹ, mau chóng bò vào thùng xe.

Giữa tơ lụa màn the tứ tán tung bay, sợi linh uẩn mong manh toả ra ánh sáng nhạt tinh tế không chút nào thu hút, một viên ngọc châu lại càng tầm thường vô cùng.

Ngọc châu lặng lẽ leo lên tới đỉnh xe rồi.

Linh uẩn chợt loé lên, bỏ ngọc châu xuống, làm nó hướng về phía dưới rơi tự do.

Khi ngọc châu rơi xuống bên cạnh Khương Cẩn Chân, Tang Viễn Viễn

đem một viên ngọc châu đối ứng với viên đó bóp nát, đưa tới bên môi, thì thầm một hơi như hơi thở tình nhân.

"Đêm trăng Tây Hà, có trai yêu chuyên ăn nam tử, chàng có dám tới không?"

Ngọc châu lướt qua vành tai Khương Cẩn Chân, vỡ thành bột phấn.

Khương Cẩn Chân bỗng nhiên rùng mình một cái, giơ tay vỗ vỗ vành tai, nhưng sờ được một tay trống trơn.

Giọng nữ cuốn hút chết người kia lại như thẳng tắp chui vào đáy lòng, làm hắn như có dòng điện từ gót chân chạy lên tới đỉnh đầu, cảm thấy hồn phách bay khỏi cơ thể, giống như trúng tà thuật.

Sau khi rùng mình lần thứ năm, đôi mắt Khương Cẩn Chân càng ngày càng sáng, hắn đột nhiên nhéo vạt trước của nữ tử mặc áo the tím bên phải, thở hổn hển hỏi: "Tây Hà, ở nơi nào!"

Nữ tử áo tím nghe hắn hỏi liền bị dọa muốn nhảy dựng, đang muốn trả lời bỗng nhiên thấy nữ tử áo đỏ bên trái liên tiếp đưa mắt ra hiệu cho nàng ta, liều mạng lắc đầu thật khẽ.

Tròng mắt nữ tử áo tím chuyển động, đã hiểu.

Hơn trăm dặm về phía Đông, đó là một nơi đô thành vô cùng xa hoa lãng mạn, Tây Phủ.

Toàn bộ Đông Châu được khống chế cực nghiêm, chỉ có thành Tây Phủ này chính là chỗ duy nhất để hưởng lạc, hoa thơm cỏ lạ. Nhưng ở nửa năm trước, Đăng Thượng Thuyền nổi danh nhất Tây Phủ bỗng xuất hiện một cô nương mới, tự xưng là nữ trai tiên. Người này thân thể thướt tha, nhan sắc diễm lệ, kỹ xảo rất câu hồn, thật sự là vật báu có một không ai khắp thiên địa.

Không biết đã có bao nhiêu con cháu gia đình phong lưu khuynh tẫn

gia tài chỉ vì một đêm ôn tồn.

Nam nhân yêu nàng, phong nàng là tiên, nữ nhân hận nàng, nói nàng là yêu.

Trong lòng nữ tử áo tím giật mình một cái, sợ đến ra một thân mồ hôi lạnh. Nếu hôm nay đặc sứ thấy con trai yêu tinh kia, làm gì còn có chuyện của tỷ muội các nàng?

"Là nô gia hầu hạ không được tốt sao? Đại nhân vì sao phải hỏi đến cái nơi dơ bẩn kia?" Nữ tử áo tím như không có xương sống dán vào trên người Khương Cẩn Chân, bàn tay mềm chậm rãi hướng về một chỗ không thể cho ai biết trên cơ thể.

Nhưng tiếc là giờ phút này Khương Cẩn Chân đã bị giọng nữ mờ mịt mị người kia câu dẫn hồn phách, đối với nàng ta căn bản nhấc không nổi một chút hứng thú.

Hắn tiện tay đem nữ tử áo tím đẩy đến một bên, hướng về phía ngoài xe hô một tiếng: "Khương Thập Tam!"

Một thân vệ khom người tiến vào thùng xe.

"Đi hỏi thăm cho ta, Tây Hà có cái gì gọi là trai yêu tinh chuyên ăn nam nhân không!"

Lời vừa nói ra, hai nữ tử bên cạnh hai mặt nhìn nhau, trong mắt hiện lên hận ý. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ không biết Khương Cẩn Chân là đâu nghe tới tin này.

Nữ tử áo đỏ phản ứng cực nhanh, nhanh chóng câu lấy cánh tay Khương Cẩn Chân, nũng nịu nói: "Đại nhân, hỏi nô gia không phải được rồi sao, nô gia biết nha!"

Liền đem sự tình của nữ trai tiên kia nói một lần.

Khương Cẩn Chân suýt chút liền kích động đến hôn mê, lập tức ra lệnh, bảo đội ngũ tăng tốc lên đường, thẳng tiến Tây Hà.

Bên ngoài. ba gã tiếp dẫn sứ đang cùng tướng lãnh Hoàng Phủ quân xem xét vết bánh xe của Tang Bất Cận, nghe nói Khương Cẩn Chân la hét muốn đi Tây Hà, tướng lãnh không khỏi nhíu mày, rất không vui.

Tiếp dẫn sứ tuổi trung niên trong lòng thở dài, giải thích cho Khương Cẩn Chân : "Đặc sứ có nhiệm vụ tuyệt mật trong người, không phải là tham hoa háo sắc."

Tướng lãnh Hoàng Phủ quân lễ phép cười cười, chắp tay cáo từ, dẫn người đuổi theo tung tích Tang Bất Cận.

Tóm lại phải điều tra kỹ mới có thể yên tâm.

Tang Viễn Viễn nằm dưới mặt đất nghe, nhịn không được lồng ngực rung động, úp mặt vào trong lòng ngực U Vô Mệnh cười đến run rẩy.

"Đặc sứ có nhiệm vụ tuyệt mật....." Nàng thì thầm nói, "Thật là trời giúp chúng ta."

Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy U Vô Mệnh banh khóe môi, đôi mắt đen như mực không chớp mắt mà nhìn chằm chằm nàng, trong mắt có sóng ngầm quay cuồng.

Hắn vươn hai ngón tay, nắm cằm nàng.

Tang Viễn Viễn lúc này mới cảm giác được hơi thở U Vô Mệnh giống như đã lạnh một hồi lâu.

Hắn đang tức giận cái gì?

"Bọn họ rời khỏi rồi." Nàng nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn, "Chúng ta có thể ra....."

Miệng bị hắn lấp kín.

Hắn đã lâu không hôn nàng đến mức như vậy, hàm răng đập vỡ môi nàng, hắn hung hăng chống lại vết thương trên miệng nàng, đem nàng ấn trên vách hố, khi dễ một hồi.

Không hề có tâm ý gì, chính là cố ý làm nàng đau.

Sau một lúc lâu, hắn thở phì phò, cách nàng ta chừng hai tấc, cười dữ tợn nói: "Nơi này không tồi, không ai quấy rầy."

Tang Viễn Viễn giật mình không nhẹ: "Chúng ta mau chóng chạy đến Tây Hà chứ, chuẩn bị đối phó Khương Cẩn Chân."

U Vô Mệnh lạnh lùng nở nụ cười: "Đối phó một mình Khương Cẩn Chân còn cần nàng tự mình ra trận sao. Như thế nào, trước thì dùng thanh âm như vậy dụ dỗ hắn, sau đó thì sao, nàng còn muốn làm cái gì?"

Bộ ngực hắn phập phồng kịch liệt, nhìn ra là tức giận không nhẹ.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn hắn một hồi: "Đừng nói chàng lại ghen?"

Nàng minh bạch, mới vừa rồi lúc nàng dụ dỗ Khương Cẩn Chân, lấy ra trăm phần trăm kỹ thuật diễn, đem câu nói ngắn ngủn nói như oanh đề yến chuyển, mị sắc lan tràn, đá văng luôn bình dấm chua U Vô Mệnh.

Ánh mắt U Vô Mệnh chợt lóe: "Không có. Là ta đang hỏi nàng."

"Ta có muốn làm cái gì đâu." Tang Viễn Viễn dùng trán cọ cọ cằm hắn, nói, "Tây Hà thật sự có nữ trai yêu mà, câu hồn đoạt phách, nam nhân vừa thấy nàng ta liền đi không nổi, hận không thể vì nàng đi tìm chết luôn. U Vô Mệnh, người nên lo lắng là ta chứ, ta còn sợ

chàng bị nàng ta câu hồn đi!"

U Vô Mệnh ' xuy ' cười, tỏ vẻ khinh thường.

Chợt, tròng mắt hắn chậm rãi vừa chuyển: "Thực sự có người như vậy? Không phải nàng bịa ra?"

Tang Viễn Viễn phì cười: "Nghĩ cái gì vậy, vì đại kế của chàng bán đứng nhan sắc ta ? Đùa à? Chàng đáp ứng ta cũng không đáp ứng đâu!"

U Vô Mệnh sửng sốt trong chốc lát, cũng không biết mình nên cao hứng hay là không cao hứng.

Hắn hình như đã quên chính mình mới vừa rồi vì cái gì không cao hứng. Lúc cùng nàng ở bên nhau, hắn luôn là bất tri bất giác bị nàng mang đi trật đường ray, quên mất ý định ban đầu của mình.

Tang Viễn Viễn bắt lấy vạt áo hắn, dẩu môi đỏ, không buông tha hỏi hắn: "Thấy nữ trai tiên đó chàng có thể bị câu hồn đi hay không đây?"

U Vô Mệnh lúc này đã hoàn toàn quên bén mất sự tình tại sao mình tức giận.

Hắn nhướng mày đầu, cười xấu xa nói: "Cái đó cũng không nhất định nha."

Hai người lại cười đùa một hồi.

Sau một lúc lâu, U Vô Mệnh hỏi: "Tiểu Tang Quả, chuyện kỹ nữ Đông Châu sao nàng biết được rõ ràng như vậy?"

Tang Viễn Viễn ăn ngay nói thật: "Đọc sách thấy."

Chẳng qua nàng nói ' sách ', cùng với cái 'sách' mà U Vô Mệnh hiểu

thì không cùng một loại thôi.

Vị nữ trai tiên này, chính là nữ tử Vu tộc trong nguyên tác bị Hàn Thiếu Lăng thu vào bên người kia, cho nên Tang Viễn Viễn mới có thể biết được rõ ràng như vậy.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh nói, "Nàng thật chỉ toàn đều xem mấy cái sách gì lung tung rối loạn."

"Học chút lung tung rối loạn thôi....." Nàng tiến đến bên tai hắn, thấp giọng đọc từng chữ, "Ngày sau làm cho chàng thần hồn điên đảo nha."

U Vô Mệnh hít một hơi khí lạnh, trấn định xoay đầu đi.

Hắn vui sướng đẩy ra nắp đất phía trên, ôm lấy nàng lướt ra khỏi ' quan tài '.

"Không được nhìn cái nữ trai tiên kia nhiều nha!" Tang Viễn Viễn thừa thắng xông lên củng cố thành quả, "Lỗ tai cũng phải bịt lại, không được nghe nàng ta nói chuyện!"

U Vô Mệnh cười đến thân thể hoảng loạn, ôm lấy bả vai nàng, phía sau vai xoè ra đôi cánh ánh sáng, nhấc người lên lướt một cái lướt đi được hơn mười trượng, cấp tốc hướng về phía Tây Phủ, so với tốc độ này, xe ngựa đúng là chỉ thấy chậm rì rì.

Tang Viễn Viễn thể nghiệm cảm giác bay một phen.

Nếu có thể nhảy nhảy từ độ cao ba tầng lầu thì thật là càng thêm huyền huyễn nha.

"Ta càng muốn xem, càng muốn nghe." Tiếng cười của U Vô Mệnh theo gió bay ra rất xa, đắc ý cực kỳ, "Tiểu Tang Quả, hiện tại lấy lòng ta đã không kịp rồi!"

Đến đêm, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đã chạy tới Tây Phủ.

Tòa thành này, xa xa nhìn liền biết không giống mấy chỗ khác.

Thành trì Đông Châu tất cả đều là dùng hắc thiết xây nên, Tây Phủ cũng không ngoại lệ.

Vì làm cho nơi tiêu tiền như nước này thoạt nhìn không quá lãnh ngạnh, trên tường thành từng nơi từng chỗ đều treo đầy đèn lồng, xa xa nhìn lại, cảm thấy tường thành dường như được nạm một vòng viền vàng, cửa thành càng giống cái của động tráng lệ huy hoàng. Chợt nhìn thấy sẽ làm người nghĩ lầm có phải đã vượt qua khổ hải, đến bên kia bờ cực lạc rồi hay không.

Nơi này cũng hoàn toàn khác những nơi khác.

Vào thành phải có vàng.

U Vô Mệnh nắm tay Tang Viễn Viễn, theo đám đông tứ phương đi tới dưới cửa thành.

Cổng tò vò huyền đầy đèn lồng ngũ sắc. Bấc đèn là dùng dây leo linh đằng có linh uẩn còn thêm cả trân châu vàng luyện chế ra tới, ánh sáng toả ra từ đèn lồng cực kỳ khác biệt với các loại đèn lồng tầm thường khác. Liếc mắt một cái nhìn lại, nơi nơi chốn chốn đều là màu sặc sinh động sặc sỡ, tư sắc bình thường mà bị đèn màu linh uẩn này chiếu qua, nhất thời lại sâu sắc rực rỡ hơn, đất bằng cũng cao hơn vài cấp bậc.

Vì thế người tiến vào trong thành, nam tuấn, nữ tiếu, mỗi người đều như thiên tiên.

Vừa tiến vào trong thành, càng là mở rộng tầm mắt.

Hai bên đường, bất kể phòng ốc hay là cây cối, đều dùng dải lụa sa dài bọc lại, bị cái đèn màu huyễn hoặc kia chiếu tới, khắp nơi đều

trở thành tiên cảnh.

Có văn nhân mặc khách ra lệnh cho gã sai vặt kéo một miếng lụa mỏng trong suốt thật dài, khi cất bút đó là văn chương hoa lệ.

Trong lầu các kim ngọc, khắp nơi đều có thanh ca mạn vũ, không khí thơm nồng, giơ tay nắm chặt một cái phảng phất có thể cầm đầy tay không khí phồn hoa chói lọi như ngọc châu.

Cảnh đêm ở Tây Phủ này, vô luận là đặt ở thời đại nào đều có một sức hút cực kỳ mãnh liệt.

Tang Viễn Viễn kinh ngạc cảm thán.

Nghiêng đầu vừa nhìn liền thấy U Vô Mệnh cũng xem thật chăm chú cẩn thận. Hắn nhíu mi, ánh mắt chậm rãi lướt trên những rường cột chạm trổ phía trên kia, trong miệng còn lẩm nhẩm nói gì đó.

Nàng ngưng thần nghe, liền nghe được hắn đang nói ——

"Bán cái thứ này cũng đủ mua ba con Vân Gian thú thượng đẳng. Kiểu cổ thụ pha dầu trơn như thế này, tưới chút dầu hoả lên chắc đốt chừng được nửa khắc là cùng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hai người bước vào chỗ đang náo nhiệt nhất, thực mau chóng liền thấy được Tây Hà trong truyền thuyết.

Đây là một con sông chảy sóng bạc nha.

Đèn dầu ở hai bên bờ sông thật sự là quá mức sáng lạn, chiếu vào giữa sông, dòng chảy chính chảy ra nước sông màu bạc. Giữa những quang lấp lánh đó có vô số thuyền hoa, thuyền hoa như thể dùng ngọc chạm ra, nước trong vắt, phần đáy thuyền chìm dưới nước như ẩn như hiện, như phù ngọc trong ánh vàng, nhưng vàng nạm trên

thân ngọc.

Những người đứng trên thuyền hoa thì như thiên tiên hạ phàm, áo lụa tung bay, mơ hồ có thể nhìn thấy giai nhân ôm tỳ bà hoặc là đang ngồi đánh đàn.

Tới một chỗ như vậy, bước chân cũng cảm thấy có chút mơ hồ.

Có một công tử nhà giàu trẻ tuổi điên cuồng cầm lấy một tay vàng lá, vứt về phía bên trong Tây Hà.

"Chậc." U Vô Mệnh nhìn mặt sông, như suy tư cái gì.

"Tới rồi, tới rồi!" Đám đông bỗng nhiên kích động lên, "Nữ trai tiên tới rồi!"

Mấy tên con nhà giàu càng thêm điên cuồng hướng tới giữa sông ném vàng lá.

Một con thuyền hoa lớn xuôi dòng trôi xuống, mau chóng đã đến trước mặt.

Trên đầu con thuyền hoa kia, đoan đoan chính chính bày một con trai thật to.

Nước sông dưới sáng của vàng lấp la lấp lánh, con thuyền hoa trôi đi nhẹ nhàng như lạc trong cõi bồng lai, chở một cái vỏ trai thong thả xuôi dòng, trai còn chưa mở vỏ nhưng thịt trai tươi ngon bên trong đã làm người mơ màng hết lần này đến lần khác.

"Tới rồi." Tang Viễn Viễn làm bộ che mắt U Vô Mệnh lại.

Hắn bắt được tay nàng, banh khóe môi, cố gắng nín ý cười, nín đến vô cùng vất vả.

Xe ngựa của Khương Cẩn Chân đã sớm ngừng ở một chỗ cao.

Người hướng tới giữa sông quăng lá vàng lá bạc điên cuồng nhất chính là hắn.

Thuyền hoa của nữ trai tiên l quả nhiên ngừng ở chỗ cách hắn gần nhất, l vỏ trai hơi hơi vừa động, người đứng trên bờ sông đã cầm lòng không đậu muốn ngừng cả hô hấp, một mảnh yên tĩnh.

Chờ đợi hồi lâu, một tiếng đàn lượn lờ vang lên, vỏ trai rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy một thân trắng nuột.

Đèn màu trên bờ biển cũng không thể vấy màu nàng ta.

Thân thể mềm mại nhẹ nhàng vừa động, bờ biển thoáng chốc vang lên một loạt âm thanh hít khí.

Cuối cùng, cái thân thể trắng nuột kia cũng duỗi eo lười, ngồi dậy.

Chỉ nhìn mỗi cái thân thể đó một cách đơn thuần thôi đã đủ để cho nam nhân trằn trọc khó ngủ.

Người đứng cách thuyền hoa gần nhất đã điên cuồng, chỉ nghe từng tiếng ' thình thịch ', vàng rơi xuống làm nước văng khắp nơi, không ít công tử trẻ tuổi thi nhau quăng vàng xuống sông như người ta quăng sủi cảo vô nồi.

Chỉ thấy bên cạnh con trai lớn đó, một nương tử mặc y phục rực rỡ chạm rãi đi ra tới, nàng ta chập hai bàn tay lại đưa đến bên môi, thanh âm du dương bay lên phiêu dật toàn bộ Tây Hà.

"Thả —— chim —— rồi ——"

Đám người tức khắc sôi trào một trận.

Nếu chỉ bằng tài lực tranh đấu mà có thể đoạt nữ trai tiên vào tay, vậy cuối cùng cũng chỉ là vật trong tay mấy tên nhà giàu. Mà một vị kĩ tử nếu chỉ khoanh vào một nhóm người như thế, lực hấp dẫn cùng giá trị con người của nàng ta chẳng chóng thì chầy cũng sẽ tụt xuống nhanh.

Vì thế ông chủ thuyền muốn có đa dạng khách xuất hiện, nên đã biến đổi cách chọn ân khách, thu hút thêm càng nhiều người mơ ước. Việc thả chim này là một trong những phương thức đó.

Thả một con chim kim tước nhỏ cực kỳ hiểu ý người, nếu kim tước ngừng trên vai của vị khách phong lưu nào, người đó có thể trả "tượng trưng" một đấu vàng để lấy được cơ hội cùng nữ trai tiên qua một đêm xuân sắc.

Con kim tước nhỏ kia mau chóng bị vứt ra tới.

Vô số tầm mắt nhìn trên người nó. Một số khách phong lưu thông minh vẩy đầy vụn bánh ngọt mang mùi thơm hấp dẫn trên vai mình. chắc là đã sớm mua được tin tức.

Nhưng chỉ thấy con kim tước nhỏ kia bay quanh thuyền hoa mấy vòng, sau đó lại là lướt qua đám người, thẳng tắp bay về phía U Vô Mệnh, đoan đoan chính chính dừng trên đầu vai hắn, còn rũ cái mỏ nhỏ xuống, chải chải lông chim ánh vàng rực rỡ.

U Vô Mệnh: "??"

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 47: Nước thần kỳ của Bạch thị

Vô Mệnh lé mắt trừng trừng nhìn con kim tước trên vai.

Con kim tước nhỏ này có một cái đầu lông xù xù, trên đầu vốn có một dúm lông ngốc nghếch, nhưng mới vừa rồi do bay nhanh quá bị gió thổi tạt qua thành hai cánh, giống như chải tóc năm năm ấy. Lông chim là màu vàng kim hơi kỳ dị, bị mấy cái đèn chiếu của Tây Hà chiếu vào, lắc qua lắc lại tản ra quầng sáng đủ thứ màu. Nó nhìn trái phải xong, bỗng nhiên lại ngồi xổm thân thể lùn lùn xuống, lông đuôi thật dài vểnh lên.....

Con ngươi U Vô Mệnh đột nhiên co rụt lại, hắn giơ lên tay tới muốn chụp bay con chim.

Tang Viễn Viễn tay mắt lanh lẹ, một tay đem con kim tước nhỏ kéo vào trong tay mình.

Lông vũ mềm mại, xúc cảm thật dễ chịu.

Nàng nói: "Nó là muốn đánh dấu thôi, không phải muốn làm gì bậy bạ!"

U Vô Mệnh: "....."Làm sao nàng biết nó muốn làm gì, còn biết hắn đang suy nghĩ gì?

Nhìn thấy kim tước đã lựa chọn được ' ân khách ', thuyền hoa thanh nhã hoa lệ nhanh chóng xuôi dòng xuống, ngừng ở chỗ bờ sông cách U Vô Mệnh gần nhất.

Nữ trai tiên trắng nuột đã duỗi eo lười ngồi dậy, tựa người vào vỏ trai ngũ sắc sặc sỡ, một cánh tay nâng cao cao lên, làm bộ vỗ đỉnh vỏ trai, một tay kia theo bả vai chậm rãi di xuống phía dưới, đầu ngón tay xẹt qua miêu tả đường con lả lướt, mãi đến tận mắt cá chân.

Rũ trán, sóng mắt mị người từ giữa vai và cánh tay lướt ra tới, thẳng hướng U Vô Mệnh.

"Ực —— haizzz!" Đám người trên bờ sông lại phát ra tiếng hưng phấn lại tiếc nuối.

"Nhìn xem kim tước của chúng ta nào!" Chủ thuyền y phục rực rỡ đứng bên cạnh vỏ trai vờ kinh ngạc tinh quái hô lên, "Xem nó thay nữ trai tiên chọn nam nhi lang tuấn tiếu kiểu gì nào! Đây đều là duyên phận do trời định! Lang quân tốt ơi, ngài phải khai ân, ngàn vạn lần đừng dụ dỗ nữ trai tiên của chúng ta không màng tất cả bôn tẩu hoàn lương nha, cuộc sống của tất cả những người trên thuyền này chính là dựa vào nàng đó!"

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu kỹ tử lấy tiếng là ' chân tình ' lừa nam nhân táng gia bại sản, vị nương tử y phục rực rỡ hiển nhiên am hiểu sâu việc này, liền đem chuyện ' mua bán ' niên yết giá rõ ràng này điểm tô cho đẹp thành ' duyên phận '.

Trước khi vào thành, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đều đã dịch dung. Bởi vì muốn bước vào nơi phồn hoa lưu kim bậc này nên không cố tình giả xấu, chỉ là hơi l thay đổi hình dạng ngũ quan một chút, đứng xen lẫn trong đám người nhưng thật ra thập phần bắt mắt.

Đôi mắt đẹp của nữ trai tiên lướt qua một lượt liền thấy ngay U Vô Mệnh thanh thoát như ngọc, tướng mạo anh tuấn, khí chất lỗi lạc, quả nhiên nhìn xa trông xuất chúng như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm vui vẻ.

Kim tước này là nàng ta dưỡng mấy năm, sớm đã tâm ý tương thông. Liếc mắt quét tới, thấy người nào xuất chúng nhất trong đám người này, kim tước sẽ như nàng ta mong muốn, ngừng ở trên vai người đó.

Nàng ta sớm đã lập ra kế này vì chính mình. Hiện giờ nhìn nàng ta như dệt hoa trên gấm, lửa đổ thêm dầu, thật ra vận mệnh còn không phải nằm trong tay chủ thuyền? Cũng không cần tra tấn như thế nào, chỉ cần cố ý an bài cho nàng mấy ân khách ghê tởm cũng đủ cho nàng ta ăn mệt rồi.

Lúc trước khi vào con đường này cũng chỉ là vì bị vàng bạc loá mắt, hiện giờ tiền tài đủ rồi, liền chờ mong có một vị lang quân tốt có tiền, có dung mạo, có thế lực mang nàng ta thoát khỏi biển khổ.

Nàng ta lay động vòng eo mềm mại như không xương mà vỗ về vỏ trai đứng lên, thấp giọng kinh hô: "Vị lang quân này, nô có phải từng ở trong mộng gặp qua người? Vì sao dung nhan người lại quen thuộc như vậy?!"

Lời vừa nói ra, tiếng hít khí của biển người đứng trên càng kịch liệt.

Trường hợp danh kĩ hoàn lương cũng là giống như thế này. Trên bờ xôn xao tiếng người ồn ào, điên cuồng không thôi.

"U Vô Mệnh," Tang Viễn Viễn liếc U Vô Mệnh một cái, đem chim kim tước trong tay đưa về phía hắn, "Tình nhân trong mộng nga! Nhân duyên trời định ngàn dặm xa nga! Đi đi, đi xem thử chiêu thức câu hồn đoạt phách của yêu tinh là bộ dáng gì!"

Nàng nghiêng đầu liếc nhìn nữ trai tiên một cái.

Chỉ thấy nàng ta bày ra bộ dáng thống khổ, muốn nói lại thôi, dường như muốn cầu U Vô Mệnh mang nàng ta thoát khỏi biển khổ, lại sợ hãi bầy lang sói bên cạnh, không dám mở miệng. Chỉ dùng ánh mắt nhu nhược, biểu hiện ý tứ ' ta không cần vàng của chàng chỉ cần

chàng ' rất rõ ràng.

Dù sao trong nguyên tác, cũng là nữ nhân khiến Hàn Thiếu Lăng mê đến sớm chiều chẳng phân biệt nổi, dung nhan tất nhiên là không phải tầm thường. Điều kiện vốn có của nàng ta cũng đủ mê hoặc quân vương rồi. Còn cái hoặc thuật của Vu tộc kia cũng chỉ là dệt hoa trên gấm thôi.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, nàng gục đầu xuống, nghiêm mặt nói: "Đi thôi, muốn ' tặng lễ ', đây là cơ hội tốt, ta sẽ không ghen."

Nói xong đem kim tước đặt vào trong tay của U Vô Mệnh.

Nàng ngẩng gương mặt tươi cười lên, nhìn về phía hắn.

U Vô Mệnh quái dị l nhìn chằm chằm nàng một chút, sau đó lông mày nổi cộm lên, thần sắc tràn đầy bất mãn nói với tức phụ phá của: "Tiểu Tang Quả, một đấu vàng! Nàng biết có thể mua bao nhiêu Vân Gian thú không? Hơn 300 con!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn kè sát vào một chút, lẩm nhẩm lầm nhầm nói với nàng: "Bộ ta điên rồi hay sao mà dùng cho Hoàng Phủ Tuấn một đấu vàng? Trên người hắn ta ném một văn tiền cũng thấy lãng phí, được chứ ? Tiểu Tang Quả nàng biết U Châu ta một năm thuế má được bao nhiêu vàng không? Quay về ta phải giáo huấn nàng lại mới được, không thể ăn xài phung phí tiêu tiền như vậy được, nàng phải học quản gia!"

Tang Viễn Viễn: "....." Không phải, từ từ, trọng điểm là cái này sao?

Đây là gương mặt thật 'vắt cổ chày ra nước' lộ ra sau khi xác định quan hệ? Lúc trước là ai bày đặt lấy u linh nấm hầm Mộc Tinh làm trà uống? Haizz, nam nhân!

Nàng bất tri bất giác cũng bị hắn đánh lạc hướng.

Chỉ mới nói qua nói lại hai ba câu, hai người đã bị vây quanh bởi một đám khách tìm hoan. Nhìn thấy đứng bên người U Vô Mệnh là một mỹ nhân như phù dung trong nước, nhịn không được làm mặt quỷ, tưởng tượng ra một tuồng mỹ nhân đoạt ái.

"Huynh đài," một công tử trẻ tuổi đầu trâu mặt ngựa chen lên, "Mang theo kiều thê đi du lịch à? Khẳng định không quá tiện đâu nhỉ? Không bằng ta tặng ngươi chút vàng, ngươi đem con kim tước này nhường cho ta, như thế nào?"

Đám người tức khắc phát âm thanh phì cười, đều cười nhạo vị công tử là chuột mục chui vào nước —— mang theo thê tử thì thế nào, số lượng người bán vợ đợ con cầm hết gia sản vì nữ trai tiên còn ít sao? Bây giờ chỉ cần một đấu vàng là có thể đổi được một đêm tuyệt vời với nữ trai tiên, cơ hội thần tiên bậc này ai có thể chắp tay nhường người? Huống hồ, hôm nay nữ trai tiên rõ ràng biểu hiện ra chút ý tứ hoàn toàn khác thường, nói không chừng kỳ duyên như vậy lại rớt trúng đầu thì sao?!

U Vô Mệnh lười nhác liếc mắt nhìn thanh niên chuột mục một cái, sau đó thong thả ung dung nhận lấy kim tước từ trong tay Tang Viễn Viễn, ngón tay dài nhẹ nhàng vỗ vỗ, như đang vỗ trên một rương tiền.

Hắn tuy đã dịch dung nhưng vẫn cứ tuấn tiếu phi phàm, một thân khí độ phong hoa nghiền áp hết khách phong lưu. Nếu nói nữ trai tiên thật sự coi trọng người này, mọi người cũng không thấy hiếm lạ.

Xem ra hôm nay chỉ có thể nhìn kiều hoa rơi vào vòng tay người khác. Mọi người khẽ lắc lắc đầu, chuẩn bị tan đi.

Chợt U Vô Mệnh chậm rì rì nâng mí mắt, môi mỏng phun ra một câu ——

"Ngươi ra bao nhiêu?"

Đám người tức khắc ồ lên.

"Hai đấu thì thế nào!" Thanh niên chuột mục ngẩn ra một chút, mặt lộ vẻ mừng như điên, sợ U Vô Mệnh đổi ý, vội vàng báo ra giá cao kinh người.

U Vô Mệnh trầm ngâm không nói.

"Ta ra ba đấu!" Lập tức có người lên tiếng hô to.

Một giọng vịt đực quát: "Một giá thôi —— mười đấu!"

Mười đấu vàng! Hơn một trăm cân!

Trong đầu Tang Viễn Viễn thoảng qua mộ chuỗi số dài.

Có bảy số!

Nàng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn U Vô Mệnh, thấy hắn cong mắt, cong môi, bộ dáng tiểu nhân đắc ý, còn thiếu trên trán khắc chữ ' tiền ' là đủ.

"Mười một đấu!" Lại có người hô to.

"Ta ra mười lăm đấu!" Chỉ nghe ' xoát xoát ' vài tiếng, một phú thương trung niên ễnh bụng, trong tay vẫy vẫy mấy tờ tiền giấy ánh vàng rực rỡ, "Trả bàng kim phiếu lưu hành trên toàn Tây Cảnh!"

Mắt đen của U Vô Mệnh sáng ngời, ánh mắt rất có hứng thú dừng lại ở kim phiếu trên tay phú thương trung niên.

"Mười sáu!" Công tử chuột mục tức giận đến da mặt đỏ lên, "Rõ ràng là ta tới trước! Mới vừa rồi không phải một đám các người đều

chê cười ta sao, giờ phút này lại tới tranh đoạt, có xấu hổ hay không chứ!"

Phú thương trung niên cười ngâm ngâm nói: "Hai mươi. Tiểu huynh đệ a, cái nhóm người lúc nãy chê cười ngươi với đám đang đứng đây ra giá không phải cùng một nhóm, hiểu chưa?"

Mấy khách mở miệng ra cười nhạo là đám muốn nhặt của hời, trông cậy vào một đấu hoàng kim là có thể ôm được mỹ nhân về. Nếu là người không thiếu tiền đã sớm chuẩn bị dùng tiền chọi chết người.

Giá hai mươi đấu trên trời vừa ra, mọi người liền bắt đầu tính toán. Chiếu theo chủ thuyền ngày thường bày ra trò chơi này nọ, hai mươi đấu hoàng kim tệ gì cũng có thể đổi lấy nhất độ xuân phong —— chưa kể đến tiền này là trả cho người khác, lúc lên được thuyền hoa rồi, cũng không thể không tặng cho nữ trai tiên một phần hậu lễ, tránh nàng ta hầu hạ mà không vui.

Tính toán như vậy, hình như có chút hại.

Phú thương trung niên tiến lên trước một bước, giơ giơ kim phiếu trong tay lên, nói: "Mọi người cho ta mặt mũi chút, nếu không ai ra giá, kim phiếu mười lăm đấu vàng trong tay đây ngay tại chỗ phát hết cho mọi người, ai cũng cao hứng nha! Còn hai mươi đấu của tiểu huynh đệ đây ta lại trả riêng!"

Bút tích thật lớn! Xem ra vị phú thương trung niên này rất xem trọng 'cơ duyên hoàn lương" hư vô mờ mịt kia.

Giá cả vốn đã hơi cao, người này còn hào phóng tán tài như vậy, dưới tình hình này ai muốn nâng giá không khỏi làm nhiều người tức giận.

Không gian tức khắc an tĩnh lại, cũng không ai còn ào ào lên nữa.

Phú thương trung niên phú thương đắc ý cười, đi về hướng U Vô

Mệnh.

Đúng lúc này, chỉ thấy một bóng người như cây gậy trúc đẩy đám người ra, phe phẩy quạt ngọc bước tới: "Ta ra một hộp Thuỷ linh ẩn cố ngọc tinh."

Khương Cẩn Chân!

Lời vừa nói ra, không gian tức khắc lại càng yên tĩnh.

Cố ngọc tinh!

Giá trị một hộp cố ngọc tinh có thể so với 50 đấu hoàng kim, hơn nữa một hộp tràn đầy cố ngọc tinh cũng không phải có tiền là có thể mua được. Loại đồ vật khan hiếm như thế này, số lượng càng nhiều liền càng khó mua.

Chỉ còn một bước lại bị ngán đường, sắc mặt phú thương trung niên âm trầm đến tích nước được.

Khương Cẩn Chân vừa xuất hiện, Tang Viễn Viễn liền đem ánh mắt từ mấy tờ tiền giấy ánh vàng rực rỡ dời đi, tĩnh tâm ngưng thần, lưu ý động tĩnh chung quanh xe ngựa.

Nơi đây thực vật có linh tính dày đặc, nàng mau chóng tìm được giọng của tiếp dẫn sứ giả ——

"Cố ngọc tinh tuy không phải cái vật gì quý hiếm, nhưng đế quân cũng tặng luôn cho năm hộp. Khương thế tử lại có thể ném ra bên ngoài như vậy, chúng ta trở về chỉ sợ không biết giao đãi thế nào." Thanh âm một người trẻ tuổi vang lên.

Tiếng nói trung niên trả lời: "Lo chuyện bao đồng. Đông Châu vương làm sao mà nhìn trúng một hai hộp cố ngọc tinh? Chỉ cần đem hộp linh tuỷ vạn năm kia đưa đến tay Đông Châu vương, chúng ta liền đại công cáo thành. Nói trắng ra, năm hộp cố ngọc tinh này kỳ thật

vốn là cho Khương thế tử dùng, trong lòng Đông Châu vương cũng rõ ràng mà, làm sao so đo cái này."

"À..... ta hiểu rồi. Đế quân muốn giúp Đông Châu vương phá cảnh. Nếu Đông Châu vương có thể nhờ lực của linh tuỷ vạn năm, một phát đột phá qua khỏi bình cảnh của cửu trọng thiên Linh Diệu cảnh, mặc dù Khương thế tử có phế tới mức nào cũng có thể được mang lên bốn năm trọng thiên, cũng có thể dùng được với cố ngọc tinh kia."

Tang Viễn Viễn cảm thấy như đầu gối mình trúng một mũi tên —— Cái gì chứ, phế vật Khương Cẩn Chân cũng có thể được mang lên bốn năm trọng thiên? Vậy khi U Vô Mệnh phá cảnh, nàng vì sao chỉ thăng được có hai cấp?

Nàng, tuyệt đối, không thừa nhận, mình phế hơn cả Khương Cẩn Chân!!!

Tiếp dẫn sứ trẻ lại hỏi: "Vì sao khi Đông Châu vương còn ở đế cung, đế quân không phải ban linh tuỷ này cho hắn ngay mà còn muốn lăn lộn một chuyến như vậy?"

Tiếp dẫn sứ trung niên bật cười, nhỏ giọng thần bí: "Bởi vì chỗ dược sư mới cho ra kết quả. Thật ra dùng linh tuỷ vạn năm chỉ có khả năng thành công phá cảnh là ba phần thôi. Nếu thất bại, tu vi chắc chắn bị phế hết! Đế quân đây là tín nhiệm Đông Châu vương, cảm thấy tỷ lệ Đông Châu vương phá cảnh so với chính bà càng cao hơn chút, cho nên mới sẽ đem bảo bối bậc này đưa ra tới."

Tiếp dẫn sứ trẻ bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế!"

Hai người không nói chuyện nữa.

Tang Viễn Viễn thu hồi tâm thần, âm thầm suy nghĩ.

Khương Cẩn Chân đã đến gần, nghểnh mũi, lặp lại một lần: "Ta nói,

ta ra giá một hộp Thuỷ linh ẩn cố ngọc tinh!"

U Vô Mệnh lười biếng nâng mắt lên, nhìn Khương Cẩn Chân, liếc mắt một cái.

Hắn nói: "Không cần Thuỷ linh, ta muốn Mộc linh."

Khương Cẩn Chân lập tức đưa mắt lên, nhìn bốn phía: "Ai có Mộc linh cố ngọc tinh, nhanh chóng lấy ra đây đổi với ta!"

Cố ngọc tinh là bảo bối cỡ nào, nói lấy ra một hộp liền có thể lấy ra một hộp?

Phú thương trung niên lạnh mắt nhìn trong chốc lát, cười: "Tiểu huynh đệ, hàng hóa tốt đấy, nhưng người mua chướng mắt, cũng uổng phí. Ta ra 60 đấu vàng!"

Khương Cẩn Chân nóng nảy: "Ai có Mộc linh cố ngọc tinh, ta lấy hai hộp Thuỷ linh trao đổi!"

Đám người ồ lên. Đây là cái mua bán thần tiên gì! Ai có mang theo một tráp Mộc linh cố ngọc tinh thì thật sự là đi trên đường nhặt được mỏ quặng.

Tiếc nuối chính là, ai cũng không có.

"Ba đổi một!" Khương Cẩn Chân cao giọng hô, "Ba đổi một! Ai có nhanh nhanh lấy ra!"

Giờ phút này không khí tranh đoạt thật sự là quá mức cuồng nhiệt, ánh vàng rực rỡ xung quanh làm người ta muốn mụ mị đầu óc, Khương Cẩn Chân tưởng tượng đến nhan sắc trong con trai kia, liền cảm thấy máu cả người đều sôi trào.

Không đem cái linh tuỷ vạn năm kia đặt ra luôn đã tính hắn còn một tia lý trí cuối cùng rồi.

Đám người tức khắc châu đầu ghé tai.

"Ta có." Tang Viễn Viễn cười tủm tỉm tiến lên, triển một màn công phu sư tử ngoạm, "Nhưng muốn năm đổi một."

Thanh niên chuột mục ta giá đầu tiên trừng mắt lên, chỉ vào Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh: "Các ngươi không phải đi cùng nhau sao?"

Tang Viễn Viễn nói: "Ta đi cùng hắn chẳng lẽ không có được Mộc linh cố ngọc tinh sao? Vị công tử ngọc thụ lâm phong này muốn dùng Thuỷ linh cố ngọc tinh tới trao đổi Mộc linh cố ngọc tinh, ta đúng lúc có đồ vật hắn muốn, vậy liền cùng hắn trao đổi. Mua bán ngươi tình ta nguyện, có vấn đề gì?"

Nói xong, nàng còn hướng vị ' ngọc thụ lâm phong công tử ' Khương Cẩn Chân hất hất cằm.

Nghe như vậy bỗng cảm thấy hình như cũng không có vấn đề gì thật.

Khương Cẩn Chân thập phần hưng phấn, lập tức liền xoa eo, hướng thanh niên chuột mục kia kêu lên: "Người ta nguyện ý đổi cho ta, liên quan ngươi cái rắm! Năm đổi một thì năm đổi một!"

Hắn lập tức xoay người nhảy lên xe ngựa xa hoa kia, ôm năm cái tráp tinh nhảy xuống, giao cho Tang Viễn Viễn.

"Mộc linh cố ngọc tinh đưa cho ta!"

Tang Viễn Viễn mở tráp lên nhìn nhìn, sau đó ra ý bảo U Vô Mệnh đem kim tước giao cho Khương Cẩn Chân.

Khương Cẩn Chân nhận tước, đầu tiên thì vui vẻ, sau đó nhíu mày, ẩn ẩn cảm thấy chỗ nào đó có điểm không đúng: "Mộc linh cố ngọc

tinh đâu?"

Tang Viễn Viễn nói: "Mộc linh cố ngọc tinh không phải dùng để đổi kim tước này sao? Ngươi dùng Thuỷ linh cùng ta đổi Mộc linh, lại dùng Mộc linh đổi kim tước trên tay hắn, hiện giờ kim tước đã đến trong tay của ngươi, ngươi còn muốn Mộc linh cố ngọc tinh cái gì?"

Khương Cẩn Chân: "....." Bộ dáng như không biết có gì xấu.

Giờ phút này, nữ trai tiên trắng nuột nằm trong con trai nóng hầm hập sắp bị phơi khô.

Đám người bên bờ sông toàn bộ vây quanh U Vô Mệnh xem náo nhiệt, nữ trai tiên cùng chủ thuyền y phục rực rỡ đứng ở đầu thuyền, ôm cánh tay hứng gió lạnh nửa ngày, thê lương lại xấu hổ.

Sau khi nữ trai hướng tới U Vô Mệnh tạo dáng õng ẹo một đống, liền chờ mong nam nhân này bị sắc mê hoặc đến choáng váng đầu óc. Ai ngờ rằng hắn thế nhưng căn bản không thèm liếc nhìn nàng một cái, cư nhiên ngay tại chỗ ra giá bán kim tước!

Mắt thấy bên kia không khí càng ngày càng nhiệt liệt như muốn sôi trào, mà trên sông bên này lại chỉ có gió lạnh thổi sưu sưu! Nhưng mà chỉ trong chốc lát ngắn ngủn như vậy, giá cả đã lên ào ào, mau chóng vượt quá giá trị con người nàng ta ngày thường!

Nữ trai tiên cắn nát răng cửa, thầm hận chính mình thật là mắt bị mù, như thế nào liền chọn một mặt hàng như vậy!

Càng nghĩ, càng thê lương.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng nữ trai tiên lại dâng lên một dự cảm điềm xấu lớn.

Chủ thuyền sắc mặt càng khó coi. Cố ngọc tinh! Cố ngọc tinh là cái bảo bối gì! Vậy mà để tên tiểu tử nghèo như vậy nhặt đi sao!

Một cơn lửa giận chậm rãi chuyển hướng về phía nữ kĩ trong vỏ trai.

Chủ thuyền duyệt người vô số, tất nhiên cũng nhìn thấu được tâm địa gian xảo của nữ trai tiên này. Bà ta nhíu nhíu đôi mắt, dùng lỗ mũi vừa nghẹt vừa lạnh mà hừ một tiếng, làm nữ trai kia da đầu tê dại, lòng thầm kêu không ổn.

Thân thể trắng nuột đã bắt đầu ẩn ẩn phát run.

Rốt cuộc, chỉ thấy đám người tản ra, Khương Cẩn Chân người như cây trúc vuốt ve kim tước, đi nhanh lướt về hướng thuyền hoa.

"Tâm can nhi! Ta tới thương nàng!"

Khương Cẩn Chân bộ dáng cao gầy , thân là vương tộc, diện mạo tất nhiên là không quá kém, khí chất cũng phải trội hơn phú thương công tử tầm thường. Nhiều năm lưu luyến chốn hoa nguyệt mang theo một phần phong lưu, đúng là loại ân khách chất lượng cao mà nữ trai tiên từng hầu hạ.

Nữ trai tiên chỉ cảm thấy lệ nóng doanh tròng, nhìn Khương Cẩn Chân kia lại có vài phần tư vị nhìn 'heo mẹ biến Điêu Thuyền' , tươi cười đều ngọt ngào hơn so với ngày thường ba phần ——

"Lang quân ~"

Linh hồn nhỏ bé của Khương Cẩn Chân bị câu ra hết một nửa, đi nhanh một bước, đạp thật mạnh lên đầu thuyền, đem nữ nhân trắng nuột không có xương ôm vào trong lòng ngực, lòng nóng như lửa đốt mà đi sâu vào phía trong thuyền hoa.

"Lang quân, không ở nơi này được!" Nữ trai tiên nhấc bàn tay mềm mại chỉ hướng toà lầu các ba tầng có treo chữ Long Cung ở bờ bên kia, "Theo nô về nhà!"

Từng chữ từng chữ đều ngọt tới tâm khảm.

Trong óc Khương Cẩn Chân trống rỗng, căn bản không hề nhớ rõ cái gì cố ngọc tinh nữa.

Mắt thấy kia thuyền hoa từ từ hướng về bờ bên kia lướt đi, một đám hộ vệ cùng tiếp dẫn sứ giả chỉ có thể đánh xe, qua cầu bạch ngọc hình vòm đuổi về hướng bờ bên kia.

U Vô Mệnh nắm lấy tay Tang Viễn Viễn, hai người trơn trượt như cá lẩn vào trong đám đông, trong khoảnh khắc đều không còn bóng dáng.

.....

Hai người trốn đến một hẻm tối không có người.

U Vô Mệnh đem một chồng tráp mới thu hoạch được vào trong tấm lụa bố lớn, đeo sau người, tròng mắt chuyển động không ngừng, hiển nhiên là đang tính toán tài sản này có thể mua được bao nhiêu đồ vật.

"Giáp trụ trên người của Đông Châu quân rất đặc biệt," hắn nói thầm, giơ tay diễn tả, "Móng vuốt của minh chụp lên, lực lượng sẽ bị phân tán ra toàn áo giáp, không gây thương tổn cho người. Về thay cái áo giáp kia hết cho quân ta, có thể thoát chết rất nhiều người nha."

Tâm Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhẹ nhàng đau một chút. U Châu là nằm trên lãnh thổ đất liền, nhưng mặt Bắc giám ba châu Tần, Chương, Bình, phía Tây giáp hai châu Hàn, Tang, cộng thêm nam giáp Bạch Châu và Phong Châu, nếu thế công của Minh ma mãnh liệt, Thiên Đô liền phái U Châu xuất binh trừ ma.

Người của U Vô Mệnh đều là từ biển máu lăn ra, tuy mỗi người đều bị rèn luyện thành tinh anh, nhưng thương vong cũng cực thảm

trọng.

"Ừ," nàng hướng hắn cười, "Nhiều cố ngọc tinh như vậy, có thể đổi được rất nhiều giáp trụ!"

"Còn phải mua thêm một ít Vân Gian thú." U Vô Mệnh nói, "Lần trước tổn thất quá lớn. À, nếu có thể cũng lắp giáp sắt cho Vân Gian thú luôn....."

Hắn híp mắt, như suy tư gì.

Tang Viễn Viễn ngẩng mặt, đôi mắt đen láy và nụ cười ngâm ngâm nhìn chằm chằm hắn.

"Tiểu Tang Quả!" Hắn cười nói, "Nàng nhìn xem ta vì nàng đánh hạ giang sơn này!"

Nàng bị thanh niên hai mươi này làm cho có chút muốn khóc.

"U Vô Mệnh chàng thật tốt," nàng nói, "Nữ nhân câu người như vậy vứt mị nhãn cho chàng, mà chàng còn không nhìn một cái."

U Vô Mệnh hậu tri hậu giác, ngạc nhiên nói: "Nữ nhân, nữ nhân gì?"

"Nữ trai tiên á."

Hắn vươn người ta phía sau, chậm rãi đem suy nghĩ từ trong núi vàng biển bạc rút ra, đâm chiêu một lát, ' à ' một tiếng thở dài: "Thật ra cũng không tệ lắm! Ai nha, hồi hận quá!"

Tang Viễn Viễn cười duỗi tay nhéo hắn.

U Vô Mệnh vui vẻ một trận, nắm chặt tay Tang Viễn Viễn tay rời ngõ nhỏ, đi vào một gian cửa hàng treo chữ ' bạch ' trên biển hiệu.

"Nên làm chính sự."

Lần trước khi mua phù dung chi, U Vô Mệnh liền lưu ý trong cửa hàng này còn có một sản phẩm bắt mắt khác —— nước thần của Bạch thị.

Cái thuốc này là hổ. Lang. Chi. Dược(*). Hiệu quả nghịch thiên.

(*) Hổ lang chi dược: thuốc "ông uống bà khen".

Vào trong cửa hàng vừa lúc nhìn thấy tiểu nhị đang đứng chào hàng với khách.

Trong tay tiểu nhị kia bắt lấy một con rắn dài tung tăng nhảy nhót, bóp miệng con rắn, hướng vào bụng nó mà nhỏ hai giọt nước màu hồng hồng.

Sau một lát, chỉ thấy kia con rắn kia chậm rãi thẳng thân thể ra, chỉ còn đôi mắt rắn lưu li là có thể đảo quanh long lóc.

Tiểu nhị bắt lấy đuôi rắn, đem con rắn quăng lên, múa tới múa lui ở trước mặt mọi người, múa đến uy vũ sinh phong, đem con rắn căng ra như trường côn, nhìn lướt qua căn bản nhìn không ra nó vốn là một con rắn.

"Tới đây tới đây, chư vị khách quan, sờ sờ một cái xem!" Rồi đem cái con rắn đang duỗi thẳng kia đập xuống bàn trước mặt mọi người.

Bang bang một cái như gậy gỗ đập xuống!

Có người thật cẩn thận đưa tay ra nhéo nhéo thân rắn.

"Ồ, cứng như tinh thiết!"

"Tấm tắc, thần kỳ thần kỳ!"

Các nam nhân tức khắc hiểu ý cười.

"Cho ta một lọ!" "Ta cũng lấy một lọ!"

Tiểu nhị đem con rắn cứng như côn khiêng ngang vai, cười hì hì nháy mắt chưởng quầy lấy nước thần kỳ ra, một bên cầm tiền đếm, một bên dặn dò người mua không được lạm dụng, mỗi lần nhiều nhất hai giọt, nếu không nguy hiểm cho tánh mạng, nhớ kỹ.

Mặt U Vô Mệnh không biểu tình, tiến lên mua hai bình.

Tiểu nhị thấy hắn mang theo nữ tử tới mua thuốc này không khỏi có chút răng đau, hảo tâm che miệng lại khẽ nhắc nhở nói: "Khách quan, lần sau đi mua một mình đi. Mấy cái này để nữ nhân người ta biết, chung quy là tổn hại uy phong!"

Thái dương U Vô Mệnh nổi gân xanh: "Không phải ta dùng."

Tiểu nhị hiểu chuyện, liền đổi khẩu khí lãnh thần, kéo dài giọng nói: "À..... Tất nhiên tất nhiên rồi, là mua giùm người khác! Khẳng định không phải khách quan ngài dùng, khách hàng ở chỗ này của chúng ta đều là giúp người khác mua đấy thôi!"

Tiểu nhị nháy nháy mắt, tỏ vẻ mình hiểu rất rõ.

Lúc đem thuốc gói kỹ xong, tiểu nhị không quên dặn dò lại lần nữa: "Khách quan, lúc sử dụng thỉnh ngàn vạn ngàn vạn lần nhớ rõ, một lần sử dụng không thể hơn hai giọt, nếu không sẽ nguy hiểm cho tánh mạng nha —— a, thỉnh ngài nhớ nhắc nhở ' người khác ', không phải ngài dùng, ngài thì không cần dùng."

Mặt U Vô Mệnh đều tái rồi.

"Hai giọt, bảo đảm có thể kiên trì được nửa canh giờ trở lên!" Tiểu nhị vỗ ngực.

U Vô Mệnh không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tang Viễn Viễn cố nén cười, vội vàng nhận bình nhỏ từ trong tay tiểu nhị, ném tiền xuống, đem U Vô Mệnh kéo ra bên ngoài.

Hắn banh mặt, khóe môi rủ xuống, tròng mắt thỉnh thoảng chuyển chuyển.

Nghẹn nửa ngày, hắn rốt cuộc kìm nén không được, nghiêm mặt nói: "Tiểu Tang Quả, loại đồ này chỉ có Khương Cẩn Chân mới cần, hiểu rõ chưa? Nửa canh giờ tính là cái gì, nha, U Vô Mệnh ta....."

Tang Viễn Viễn dùng kỹ thuật diễn suốt đời nghiêm túc, nghiêm trang mà nhìn hắn gật gật đầu.

"Ừ! Ta hiểu!"

Chương 48: Tìm mê đỉnh Long Cung

Đông Hải - Long Nữ cung.

Trong kỹ quán của Tây Phủ, Long Nữ Cung của nữ trai tiên này là đầu bảng.

Vì cố tình tạo hiệu quả u mịch như biển sâu, Long Nữ cung không phải huy hoàng kim bích như mấy nơi khác. Màu sắc chủ đạo của nó là xanh biển, từ mái hiên đến cửa Long Cung, khắp chốn đều có thật nhiều những phối cảnh núi giả, hang động giả, bề mặt còn có vô số san hô cùng rong biển.

Ngoài cửa kỹ quán là đám hộ vệ của Khương Châu. Một người tiếp dẫn sứ ngồi trên càng xe, ánh mắt đăm đăm, miệng ngậm một cọng cỏ nhai tới nhai lui.

Ai cũng không nghĩ ra, một phế vật ăn chơi trác táng như Khương Cẩn Chân vì sao có thể được nữ đế coi trọng ? —— Vụ án trận*** trong đế cung đến nay còn chưa có điều tra rõ, Khương Cẩn Chân vẫn là nghi phạm đầu tiên. Vậy mà trong tình hình đó, nữ đế lại cho hắn cái danh đặc sứ, phái đến Đông Châu để nhặt đại cơ duyên.

Chỉ bởi vì hắn họ Khương?

Thật không có cái gì qua được đầu thai đúng chỗ! Tiếp dẫn sứ cắn cọng cỏ đến tun lên ' ca ca '.

Hắn thỉnh thoảng nâng mắt lên ngó thoáng qua kỹ quán, nhìn hai vị đồng liêu khác mặt đầy thông cảm.

Hai vị kia còn thảm hại hơn, canh giữ ngay trước cửa sương phòng Khương Cẩn Chân để bảo hộ hắn bình an, cũng không biết đôi mắt cùng lỗ tai bị bao nhiêu tra tấn.

Đường đường tiếp dẫn sứ mà lại lưu lạc đến hoàn cảnh phải gác cửa cho một tên phế vật chơi gái!

Tiếp dẫn sứ ngồi trên càng xe cảm thấy, đây thật sự là một đêm làm người thập phần đau răng.

.....

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đã đến gần.

Bọn họ tránh cửa lớn Đông Hải Long Nữ cung, vòng tới hẻm phía sau.

U Vô Mệnh híp mắt ngẩng đầu nhìn nhìn, sau đó đem Tang Viễn Viễn kéo vào trước người bao lại, đôi cánh hắc quang chậm rãi xoè ra, vỗ một cái giữa kiến trúc u lam ánh sáng nhạt, hai người như cá bơi qua đáy biển, thở hai hơi là đã lướt lên tới trên nóc nhà.

Đỉnh chóp của thanh lâu cũng là trang trí bằng mã não chế thành san hô, vỏ sò.

U Vô Mệnh thu hồi cánh, đi ra hai bước, phát hiện ngói lưu ly trên đỉnh này rất dễ trượt chân, đi không được dễ dàng, vì thế khom người đem Tang Viễn Viễn chặn ngang ôm lên, vui sướng cong môi, mang theo nàng xuyên qua cảnh quan như một mảng ở đáy biển.

Tang Viễn Viễn đột nhiên bị bế lên, lắp bắp kinh hãi nho nhỏ một chút, theo bản năng nâng cánh tay câu lấy cổ hắn.

Ngẩng mặt hướng lên trời, nàng bỗng nhiên phát hiện mình như rơi vào một quan cảnh mỹ diệu trong mơ.

Ngọn đèn dầu Tây Phủ đem toàn bộ không gian chiếu thành ánh sáng vàng kim nhợt nhạt như có mây bay, những chỗ có thể phản xạ ánh sáng thì đang tản ra hào quang đặc biệt lợi hại. Từng mảnh mây màu vàng trên không trung bồng bềnh trôi, còn thấy được ánh vàng kim mờ mờ ảo ảo bên trong, ánh trăng sáng trắng càng thêm sáng tỏ.

Trong không trung sáng ngời, mà san hô, đá tảng bên người lại là màu lam sâu kín, người đứng ở giữa thật sự như là đứng ở đáy biển, nhìn lên phía trên là mặt biển lóng lánh, cùng với trăng tròn vành vạnh như treo trên mặt biển.

Cảnh tượng như vậy ở nơi khác không biết thấy thế nào —— nhưng phía ngọn đèn dầu này vô cùng huy hoàng mê hoặc mắt người, nhưng nhìn không thấy cảnh tượng bên trong.

Nụ cười của nàng dần dần trở nên mê mang.

Mà người ôm nàng xuyên qua 'đáy đại dương' này trên người có mùi hoa mà nàng quen thuộc, độ ấm cơ thể dù cách xiêm y cũng có thể cảm nhận được. Nàng nhẹ nhàng đem gương mặt dựa sát vào hắn, liền có thể cảm giác được trái tim hắn nặng nề nhảy lên trong lồng ngực, làm tâm thần nàng cảm thấy an ổn kiên định.

Hắn hơi hơi banh cằm, đường cong trên sườn mặt thập phần xinh đẹp, đôi mắt đen tỏa sáng đánh giá bốn phía, bộ dáng không chút để ý.

Rốt cuộc, hắn nhìn trúng một tảng đá giả nửa nằm ở trên nóc nhà.

Hắn bước qua, oai hùng ngồi xuống cái vỏ sò lớn, hướng về phía nàng hất hất cằm.

"Tìm người."

Hắn cúi đầu vừa nhìn một cái liền kịp lúc bắt giữ khoảnh khắc nàng ngơ ngác nhìn bộ dáng của hắn đến ngơ ngác. Tim hắn bỗng nhiên đập loạn, vừa vô cùng đắc ý, vừa hận không thể một cái tát đập chết mình —— Bầu không khí đang tốt vậy, liền quăng một câu phá đi luôn!

Tang Viễn Viễn lấy lại bình tĩnh, ném hoa mặt bự ra.

Hiện giờ, hoa mặt bự của nàng đã cao cỡ một thiếu niên choai choai rồi! Cái nhuỵ hoa như cái đĩa heo héo thình lình đưa lại đây, nó đã to như cái cối xay rồi, thật đúng là có thể hù người nhảy dựng.

Nó đứng ở bên cạnh, U Vô Mệnh nhìn thấy khóe miệng muốn giật giật mấy cái.

Chỉ thấy hoa mặt bự đem kia hai mảnh lá rủ xuống kia dương lên, mũi lá chống mũi lá, nhanh chóng bắt đầu bện linh uẩn thành dây leo.

Từng sợi dây leo linh uẩn lay động được dệt ra, lung lay theo cảnh quan giả trên nóc nhà bò đi ra ngoài, hướng vào cửa sổ gỗ khắc hoa của mỗi gian sương phòng, tham nhập vào phòng điều tra.

Tâm thần của Tang Viễn Viễn cũng đi theo luôn.

Thật hay cho cảnh hồng nam lục nữ phối hợp ngợp trong vàng son!

Bên trong từng cảnh quan hải dương, các loại tư thế kỳ diệu chưa từng nghe thấy. Cái Đông Hải Long Nữ cung này quả thật là thập phần đặc sắc, một đám kỹ tử giống như dây leo, giống như con mực, khó khăn động từng chút tập thể thao.

Tang Viễn Viễn xem đến tấm tắc còn bảo lạ. Thỉnh thoảng còn kinh hô một tiếng nho nhỏ, hay cảm thán một tiếng.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh kề sát bên tai nàng, khúc khích hỏi,

"Xem nghiêm túc như vậy, là vì ngày nào đó làm ta thần hồn điên đảo sao."

Tang Viễn Viễn vội vàng bày ra bộ dáng nghiêm trang.

Nàng mau chóng tìm được Khương Cẩn Chân.

Cái thân thể trắng nõn nà của nữ trai tiên kia thật sự là quá nổi bật.

Nàng ta còn bày tư thế chiết thành hai góc vuông, kín kẽ phối hợp với Khương Cẩn Chân. Hai người trán tiếp trán, cặp mắt đào hoa của nữ trai tiên kia chậm rãi có ánh sáng chuyển động, đem Khương Cẩn Chân mê mệt đến không còn giống người, hận không thể chết liền lập tức.

Chậc.

Tang Viễn Viễn thu hồi dây leo linh uẩn, chỉ về phía trước.

"Gian đằng kia."

U Vô Mệnh ôm lấy nàng, lướt nhẹ nhàng từ giữa hai tòa san hô xẹt qua, ngồi xổm người xuống, đẩy một mảnh ngói lưu ly ra.

Chỉ thấy trên chiếc giường hình quạt thật lớn, nữ trai tiên lại thay đổi tư thế.

Từ bên người Khương Cẩn Chân lộ ra một bộ phận, thật sự như là trắng nuột mịn màng như thịt trai. Tư thế hơi kỳ quái, người thường chắc không thể nghĩ ra được.

U Vô Mệnh híp mắt nhìn nhìn bên trong, lông mày không tự giác mà nhướng lên, ghé sát mắt vào chút: "Chậc."

Chỗ sau cổ chỗ dường như có gió lạnh thổi qua, hắn quay đầu lại liền thấy Tang Viễn Viễn đang giảo hoạt nhìn hắn, cười như không

cười.

Hắn mở to hai mắt, khép ngói lưu ly lại, nghiêng đầu lên án: "Tiểu Tang Quả! Khương Cẩn Chân này dáng người có gì đẹp đâu mà nàng ngây ngốc nhìn nửa ngày!"

Tang Viễn Viễn: "....." Đây là ác nhân cáo trạng trước sao?

Hắn lấy chai nước thần kỳ của Bạch thị trong lòng ngực ra, giao cho nàng.

"Dùng hết toàn bộ, một giọt cũng không cần chừa." Hắn trịnh trọng dặn dò.

Tang Viễn Viễn khóe miệng kéo lên: "Cũng không cần nhiều như vậy chứ? Không phải nói quá hai giọt là có thể ra mạng người sao?"

Chợt, nàng sực tỉnh, hắn ta chắc đang muốn chứng minh với nàng, hắn một giọt cũng không lưu lại cho mình dùng.

Nàng nín cười, vạch ngói lưu ly ra, dùng dây leo linh uẩn tinh tế quấn lấy hai bình nhỏ nước thần Bạch thị đi vào trong phòng.

Bên cạnh chiếc giường hình quạt có đặt một bầu rượu tinh xảo trong suốt, bên trong là rượu trái cây, vừa nhìn kia màu sắc liền biết là loại giải khát vô cùng thoải mái.

Tang Viễn Viễn chỉ huy dây leo linh uẩn, nghiêng bình nước thần kỳ, đổ chất lỏng có màu hồng hồng kia chầm chậm vào miệng bầu rượu.

Hai bình, một giọt không thừa. Dây leo linh uẩn run lên, hai cái bình không méo mó rơi xuống thảm bên cạnh giường.

Không bao lâu, tiếng rên rỉ của Khương Cẩn Chân dần dần thấp xuống, chỉ còn lại tiếng thở dốc hồng hộc.

"Lang quân nghỉ một chút, nô gia rửa ráy một chút lại trở về hầu hạ." Nữ trai tiên yêu kiều nũng nịu.

"Thế nào?" Khương Cẩn Chân lại thở phì phò, hỏi, "Ngươi hầu hạ qua nhiều nam nhân như vậy, bổn gia có phải là người lợi hại nhất?"

"Đương nhiên rồi! Nô suýt nữa chết mất!" Nữ trai tiên lắc vòng eo, dùng ngón tay điểm điểm mặt hắn, sau đó lảo đảo lắc lư đi về phía sau bình phong.

Khương Cẩn Chân nằm liệt trên giường trong chốc lát, rốt cuộc tích cóp sức lực bò dậy, đưa tay nắm lấy bầu rượu trên đầu giường kia, trút hết nước vào miệng, uống đến một giọt cũng không thừa.

Tang Viễn Viễn cong khóe môi, nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh nói: "Thành."

Hắn nhìn đôi mắt yêu kiều mà cái miệng xinh đẹp trước mặt, bỗng nhiên liền cảm thấy không khí có chút không đủ dùng. Hắn, dù sao cũng là một nam nhân, tuổi trẻ khí thịnh huyết khí phương cương!

"Tiểu Tang Quả," hắn bắt lấy nàng, thân thể nặng nề tới gần, thấp giọng kề bên tai nàng nói, "Nàng với ta, khi nào mới có thể thành, hử?"

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, thấy trong cặp mắt đen láy kia lập loè ánh sáng mờ ám.

Hắn bỗng nhiên ra tay, chế trụ ót nàng.

Môi hắn rơi xuống thật mạnh, bắt đầu từ khóe môi, từng chút từng chút xâm chiếm lãnh thổ của nàng.

Thật khác xa ngày xưa.

Hô hấp càng gấp, hắn buông tha môi nàng, chuyển hướng đến cổ.

Nàng bị bắt ngửa đầu nhìn lên kim quang đầy trời, hô hấp khó khăn như người sắp chết đuối mới vừa vất vả dò ra mặt nước.....

"Tiểu Tang Quả....." Thanh âm khàn khàn dán lên vành tai của nàng, "Tiểu Tang Quả của ta..... Nàng thật muốn mệnh ta mà!"

Nàng bỗng nhiên cảm thấy, hắn cũng thập phần muốn mệnh nàng.

.....

Qua nửa nén hương, cái thuốc hổ.lang.chi.dược quá liều kia bắt đầu phát tán trong cơ thể Khương Cẩn Chân!

Trong khoảnh khắc, thân thể Khương Cẩn Chân như là bàn ủi bị cắm điện lâu, cơ hồ nóng đến toát ra hơi nước.

Trên trán nổi lên gân xanh, sắc mặt dần dần dữ tợn, hắn không tự giác quạt tứ chi lung tung, nằm ngửa trên giường hình quạt run rẩy vài cái.

"Mau, mau lăn trở lại đây cho lão tử..... ngươi mẹ nó ở đó cọ xát cái gì!" Khương Cẩn Chân nghiến răng nghiến lợi quát.

Nữ trai tiên đang nằm trong thùng gỗ giãn tứ chi sau bức Bình phong, nghe vậy không khỏi lắp bắp hơi kinh hãi.

Nàng ta xác định mới vừa rồi đã đem người này lăn lộn đến sức cùng lực kiệt, đảm bảo nửa đêm về sáng chỉ có thể hữu tâm vô lực mà nằm liệt. Không nghĩ tới nhanh như vậy liền.....

Nhất định dùng thuốc rồi! Nữ trai tiên trong lòng oán hận mà mắng một tiếng, ngoài miệng nũng nịu đáp: "Tới đây!"

Nàng cọ đến cạnh giường, cúi đầu vừa nhìn liền thấy hai cái bình

rỗng trên tấm thảm cạnh giường.

Nước thần kỳ.....Bạch thị?

Mặt đẹp hơi biến sắc, nàng ta hoảng sợ nhìn về phía Khương Cẩn Chân.

Chỉ thấy trong tóc hắn đều bóc ra khói trắng, thân thể đỏ đến mức như tôm luộc, hai hàng máu mũi chảy ròng ròng trên mặt nhưng hắn lại không hề hay biết, hai mắt trừng đến tròn trịa, hướng về phía nàng ta vô ý thức mà lồi lên.

Nữ trai tiên trong lòng biết không ổn, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Khương Cẩn Chân thấy nàng ta muốn chạy, như nổi điên lên nhảy nhào xuống giường một phát.

Đầu đập xuống đất, chân chỏng lên trời, ngã một cú liền co rút hai cái rồi bất động.

Trai nữ tiên kéo của sương phòng ra, nhu nhược kêu: "Không tốt rồi, không tốt rồi, hắn lạm dụng dược, mau tới cứu mạng ——"

Hai gã Tiếp dẫn sứ ở ngay trước cửa vội vàng nhảy vào trong phòng.

U Vô Mệnh nghe được động tĩnh bên dưới, trong mắt nhanh chóng khôi phục thanh tỉnh.

Hắn đem Tang Viễn Viễn mềm mại trong ngực ôm ngang một cái, lướt đến sân đình phía trước.

Chỉ trong chốc lát, nhóm thị vệ đang canh giữ ngoài cửa Đông Hải Long Nữ cung đều hay tin tức.

"Ra mạng người rồi —— ra mạng người rồi ——"

Trên các gian lầu náo loạn những tiếng kêu la hoảng hốt.

Khoé môi U Vô Mệnh cong lên cười, thật cẩn thận mà đem Tang Viễn Viễn đặt trong một vỏ trai có lót nhung khối bóng loáng để trang trí, rũ mắt nhìn trên dưới nàng một lần, trong ánh mắt không tự giác nhiễm một chút ôn nhu.

Sau khi xác nhận nàng có thể một mình đợi trong chốc lát, hắn giống một quỷ ảnh lướt theo mái giác đi xuống.

Khương Cẩn Chân xảy ra chuyện, hộ vệ Khương Châu bên dưới đã nhân tâm đại loạn, chỉ để lại có năm người trông chừng xe, nhưng mỗi người ở đó đều khẩn trương chú ý động tĩnh trong lầu các, không tự giác xem nhẹ xe ngựa bên cạnh.

U Vô Mệnh khinh khinh xảo xảo từ không trung rơi xuống đỉnh xe, lóe lên một cái, lại từ cửa sổ xe lướt vào trong thùng xe.

Tang Viễn Viễn hữu khí vô lực chỉ huy một đóa hoa mặt bự, dệt ra dây leo linh, đuổi theo phía sau U Vô Mệnh trông chừng cho hắn.

Trong thùng xe, dưới giường nệm ẩn dấu một loạt ngăn bí mật. Trong cái ngăn đó có một cái tráp nằm cực kỳ nghiêm chỉnh. Không cần mở ra xem cũng có thể đoán được kia là hộp linh tuỷ vạn năm.

Khoé miệng U Vô Mệnh mờ mịt ngậm cười, lấy từ phía sau tay nải ra một hộp Thuỷ linh cố ngọc tinh, đổi đi linh tuỷ vạn năm, lại đem cái tráp có đặt đầu của Hoàng Phủ Độ ngay ngắn đặt ở bên cạnh.

Suy nghĩ một lát, hắn tiện tay cầm lấy chuỷ thủ có chuôi nạm tinh thạch trên bàn lùn, chậm rãi đem nửa chữ ' u ' ngày đó đã khắc sẵn đồ lại một lần, cho rõ hơn một chút.

Sau khi làm xong, hắn tiện tay đem chủy thủ ném về trên bàn lùn, chậm rãi khẽ đảo mắt, đánh giá thùng xe này một vòng, sau đó

không nhanh không chậm từ cửa sổ xe lướt ra, lập tức xoè đôi cánh ánh sáng lướt lên phía trên ba tầng lầu các.

Thần không biết, quỷ không hay.

Hắn vội vàng về tới bên cạnh Tang Viễn Viễn, thấy nàng lười biếng ngồi dựa trong vỏ sò, đang ngưng thần thám thính động tĩnh bên phía Khương Cẩn Chân.

Hắn theo bản năng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mới vừa rồi, luôn là không tự giác mà hơi lo lắng. Sợ rời đi trong chốc lát như vậy nhưng khi trở về đã không thấy nàng.

Hắn cũng không biết tại sao lại có cái ý niệm kỳ quái như vậy.

Chắc hẳn là do một lần ở biên cảnh cùng một lần ở Thiên Đô khi đó lưu lại bóng ma. Cái Quả Tử này, nhìn ngoan ngoan như vậy nhưng liếc mắt một cái, không biết lăn tròn mà chạy đi đến đâu.

Hắn bước về bên người nàng, đem nàng bắt vào trong lòng ngực, hôn thật mạnh lên đầu một cái, nói: "Thưởng cho nàng ngoan ngoãn!"

Tang Viễn Viễn: "???"

Nàng không biết cái đầu không bình thường của gia hỏa này lại tưởng tượng ra cái thứ kỳ kỳ quái quái gì rồi.

Giờ phút này cũng không rảnh so đo với hắn.

Tâm thần nàng tất cả đều tập trung ở sương phòng phía dưới.

Khương Cẩn Chân đã không thể cứu được.

Nguyên nhân chết rất rõ ràng, căn bản không cần tiêu phí thời gian

suy nghĩ, liền có thể phỏng đoán chuyện xảy ra từ đầu đến cuối —— vì muốn biểu hiện bản lĩnh nam nhân trước mặt tiểu trai tiên mị người đây, Khương Cẩn Chân dùng dược lung tung, tự mình đem bản thân ra đùa chết.

Ba vị tiếp dẫn sứ mờ mịt đứng trong phòng.

Hồi lâu, gã tiếp dẫn sứ trung niên có thân hình gầy yếu thở dài, bóp gãy một viên ngọc giản, liên lạc với Khương Nhạn Cơ.

"Đế quân, thuộc hạ vô năng, Khương thế tử hắn..... ngoài ý muốn bỏ mình."

Hiếm khi Khương Nhạn Cơ lại cất cao giọng, âm thanh truyền ra tới: "Chuyện gì xảy ra!"

Tiếp dẫn sứ được một pha khó mở miệng: "Dùng dược quá liều, thượng mã phong. Thuộc hạ đã tra qua, chỉ do ngoài ý muốn."

Một hồi lâu, đối diện chỉ có tiếng hít thở của Khương Nhạn Cơ.

"Được rồi." Sau một lúc lâu, Khương Nhạn Cơ rốt cuộc nói chuyện, "Đem đồ vật đưa cho Đông Châu vương, mau chóng trở về."

Ngữ khí thể hiện tâm thần và thể xác đều mệt mỏi.

Tiếp dẫn sứ thở dài, bóp nát một cái ngọc giản khác, báo cho Hoàng Phủ Tuấn.

Âm thanh ôn nhu của Hoàng Phủ Tuấn mang theo vài phần suy yếu, tuy ngoài ý muốn nhưng vẫn bình tĩnh: "Đã biết, cô sẽ để vương đệ qua, bảo vệ tốt hiện trường, ba vị vất vả rồi."

Ba vị tiếp dẫn sứ liếc nhau, hồi lâu không nói gì.

Đây thật là, đã tạo cái nghiệt gì?

Hộ vệ Khương Châu như cha mẹ chết, đem tin tức truyền quay về Khương Châu, mỗi người thở ngắn than dài.

U Vô Mệnh vui tươi hớn hở ôm chặt Tang Viễn Viễn, cười đến hoa cũng phải nở theo.

"Hay nhất là xem chó cắn chó." Hắn nhướng đôi lông mày thật dài, trong ánh mắt lập loè hai tia sáng như ánh sao.

Khoảng chừng qua một canh giờ, đại đội quan binh ầm vang kéo tới, ngừng ở phía dưới lầu các. Một người oai hùng đầy khí phách hoàng tộc Đông Châu từ thú cưỡi nhảy xuống, sải bước bước vào trong Đông Hải Long Nữ cung.

Người của Hoàng Phủ Tuấn quả thật làm việc hiệu suất cực cao.

U Vô Mệnh câu được câu không mà thưởng thức tóc Tang Viễn Viễn, không chút để ý nói với nàng: "Người này là thứ đệ của Hoàng Phủ Tuấn, Hoàng Phủ Hùng, tu vi tam trọng thiên Linh Diệu cảnh. Phong Trấn Tây tướng quân. Tuy là thứ đệ nhưng từ nhỏ đã cùng Hoàng Phủ Tuấn giao hảo, cực kỳ được hắn tín nhiệm. Người này không có dã tâm gì, ngày thường chỉ yêu thích nghe kể mấy câu chuyện xưa."

Tang Viễn Viễn cười nói: "À vậy cũng tốt."

Hoàng Phủ Hùng mau chóng ra kết luận giống hệt như ba gã tiếp dẫn sứ.

Cái chết của Khương Cẩn Chân thật sự là quá rõ, mặc cho ai tới xem cũng không tìm thấy loại khả năng thứ hai. Đặc biệt là kết hợp với sinh hoạt thường ngày của hắn..... Thật sự muốn đào cho ra điểm khác thường để nói, vậy chỉ có thể nói nữ trai tiên quá mức mê người.

Hoàng Phủ Hùng ra lệnh cho người đem nữ trai tiên giải đi, đưa về

hướng Đông Đô, giao cho Hoàng Phủ Tuấn xử lý. Chủ thuyền hoa khóc đến muốn chết muốn sống, luôn miệng hô oan uổng.

Nữ trai tiên mềm mại bổ nhào vào bên người Hoàng Phủ Hùng, bắt lấy tay hắn, liên tục cầu xin. Vừa nghe giọng nói cũng biết hai người này cũng từng dính chút đầu chút đuôi với nhau.

Hoàng Phủ Hùng vuốt mái tóc đen của nàng ta, túm nàng ta tới bên người, cúi đầu, kề sát bên tai nàng ta nói: "Đừng sợ, đi chỉ đang diễn trò một chút thôi, qua mấy ngày ta sẽ nói Vương huynh thả ngươi."

"Thật sự?" Trai nữ tiên mím mím đôi môi đỏ.

"Thật," Hoàng Phủ Hùng cười nói, "Lần tới ta còn muốn nghe ngươi kể chuyện xưa! Cái chuyện Đinh Tam trảm bạch long đó phải ngươi kể mới có mùi vị nhất!"

Người khác nghe không thấy mấy câu thì thầm này nhưng Tang Viễn Viễn lại nghe rất rõ ràng. Thầm nghĩ, Hoàng Phủ Hùng này quả thật là một kỳ nhân, tới chỗ nữ trai tiên rồi mà cư nhiên đắp chăn nghe kể chuyện xưa sao? Thật là không làm chuyện đúng đắn.

Đuổi nữ trai tiên đi xong, Hoàng Phủ Hùng đi dạo một vòng kỹ quán, mang theo hai gã thân vệ tâm phúc, bước lên xe ngựa nạm vàng khảm ngọc kia.

Tang Viễn Viễn tỉ mỉ thao túng dây leo linh uẩn, nằm ở sát bức màn the.

Hoàng Phủ Hùng nhìn đông nhìn tây một chút, nhưng chỉ trong một lát liền phát hiện dưới giường nệm có đồ vật.

Hắn không chút để ý mở hộp gỗ đầu tiên ra.

Một tráp Thuỷ linh cố ngọc tinh —— U Vô Mệnh mới vừa rồi đã đổi

về.

Đây cũng là đồ vật bình thường. Hoàng Phủ Hùng mặt không có biểu tình, khép nắp lại, đem bàn tay hướng về cái tráp khác.

"Chắc là linh tuỷ vạn năm." Hắn thuận miệng nói với thân vệ phía sau.

Hộp mở ra.

Trong thùng xe lập tức vang lên tiếng hít khí tề tề chỉnh chỉnh của ba người!

Hoàng Phủ Hùng khó tin được trợn tròn đôi mắt, sau một lúc lâu, mắt liếc qua trái phải một cái, đột nhiên đem hộp gỗ khép lại, ngực phập phồng kịch liệt.

"Đi ra ngoài canh chừng, không được để cho bất luận kẻ nào tiếp cận, đặc biệt là tiếp dẫn sứ." Thanh âm Hoàng Phủ Hùng nghẹn ngào.

"Dạ!" Hai gã thân vệ vẫn còn đang chấn động, rời thùng xe đi.

Hoàng Phủ Hùng hít sâu mấy hơi, lần thứ hai mở nắp hộp ra, xác nhận lại.

Trong hộp xác thật là đầu của cháu trai thân yêu của hắn, Hoàng Phủ Độ! Cam đoan không giả!

Hoàng Phủ Hùng che trán ôm đầu, dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại.

Nhanh chóng liền thấy được trên hộp gỗ có khắc đến một nửa chữ ' U '.

Hắn hung hăng chửi tục hai câu, tầm mắt quét về hai bên trái phải, mau chóng liền ngừng lại trên thanh chuỷ thủ chuôi nạm tinh thạch.

Hắn cầm lấy chủy thủ, híp mắt nhìn nhìn, lại hướng nhìn lên cái hộp gỗ có khắc chữ ' U ', sau đó đem nó cất vào trong hộp gỗ.

Hắn chậm rãi hít mấy ngụm khí dài để ổn định tâm trạng, trầm mặc một lát, cuối cùng lấy ra một viên ngọc giản từ bên hông, bóp nát.

"Đại ca, Độ Nhi đã xảy ra chuyện."

Hai huynh đệ này quả thật tình cảm rất tốt, Hoàng Phủ Hùng bình thường vẫn kêu Hoàng Phủ Tuấn là đại ca.

Thanh âm Hoàng Phủ Tuấn sâu kín truyền đến: "Ta đã biết tin, Khương Cẩn Chân đã chết thì đã chết thôi, đem đồ vật đưa về tới là xong."

Hoàng Phủ Hùng nhắm đôi mắt lại thật mạnh: "Đại ca, xảy ra chuyện chính là Độ Nhi!"

"Cái gì!" Hoàng Phủ Tuấn đột nhiên hoàn hồn, "Độ Nhi?!"

Hoàng Phủ Hùng lại hít mấy hơi thở: "Không sai. Đại ca, huynh bình tĩnh nghe ta nói, thủ cấp của Độ Nhi là ta phát hiện nằm trong tay Khương Cẩn Chân, trên hộp gỗ còn có cái khắc một nửa chữ ' U '. Ta nhớ lại một chút, ba tiếp dẫn sứ vẻ mặt không hề biến động, chắc bọn họ cũng không biết việc này. Đại ca, nếu ta suy đoán không tồi, đây chính là cái gọi là 'nhiệm vụ tuyệt mật' của Khương Cẩn Chân kia!"

Sau một lúc lâu, thanh âm Hoàng Phủ Tuấn suy yếu bay ra: "Khó trách đã nhiều ngày, trong lòng ta luôn giống như treo quả cân. Hoá ra, hoá ra là Độ Nhi....."

"Đại ca nén bi thương!" Hoàng Phủ Hùng bi thống đấm xuống đầu, "Lúc trước ta thu được tin tức, nói Khương Cẩn Chân này hoang đường đến cực điểm, đem năm tráp Thuỷ linh cố ngọc tinh chắp tay

tặng người, chỉ vì cùng nữ trai tiên một đêm phong lưu. Hiện giờ xem ra, chỉ sợ hắn không đơn thuần chỉ là là bị sắc đẹp làm mờ mắt, mà là vì tránh tai mắt của người, muốn tìm cơ hội đem thủ cấp của Độ Nhi ném xuống, giá họa cho U Vô Mệnh kia! Chỉ tiếc người định không bằng trời định, tên chó má này, thế mà lại đem mình đùa chết!"

"Đúng vậy," Hoàng Phủ Tuấn nhẹ nhàng cười, "Khương Nhạn Cơ a Khương Nhạn Cơ, nàng có nhược điểm nằm trên tay Khương Hư Quân, không thể không để cho nhi tử Khương Hư Quân chạy tới đây làm một chuyến công việc béo bở. A, ha hả ha hả, thật là, trời xanh mở mắt rồi! Nếu là đổi một người hơi dùng được một chút tới làm chuyện này, thật đúng là có thể hoàn thành đại sự cho nàng rồi!"

Khương Hư Quân là cha ruột của Khương Cẩn Chân, Khương Châu vương. Tang Viễn Viễn không khỏi âm thầm suy nghĩ —— Khương Nhạn Cơ có nhược điểm gì nằm trong tay Khương Châu vương nhỉ? Khó trách Khương Nhạn Cơ biết rõ Khương Cẩn Chân không nên thân, còn liên tiếp chọi tài nguyên lên người hắn.

Hoàng Phủ Hùng có chút chần chờ nói: "Đại ca, Độ Nhi dù sao cũng là con ruột của ngươi và nàng, nàng làm sao có thể nhẫn tâm như vậy....."

Hoàng Phủ Tuấn nói: "Nhất định có chuyện gì chúng ta tạm thời không biết. Ngươi chờ một lát tự mình đi Tấn Châu một chuyến, đem di vật của Độ Nhi thu thập trở về, nhìn xem có phát hiện gì không."

"Dạ!"

Sau một lúc lâu, Hoàng Phủ Tuấn sâu kín thở dài: "Khó trách còn có thể đem linh tuỷ vạn năm cho ta, hoá ra là chột dạ. Như thế nào, chờ mong sau khi ta phá cảnh, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, thay nàng tiêu diệt U Vô Mệnh cái đinh trong mắt này? A, nghĩ thật là hay....."

Hoàng Phủ Hùng quả thực có chút nói không nên lời: "Đại...đại ca, không phá cảnh được rồi! Khương Cẩn Chân này, thật sự là đối với huynh chậm trễ cực kỳ! Hắn...hắn lại dám đem linh tuỷ vạn năm kia làm như Thuỷ linh cố ngọc tinh đem...đem đưa đi rồi!"

"Cái gì?!" Giọng phát ra của Hoàng Phủ Tuấn đổi thành tiếng rít gào, "Được, được, được lắm! Khương Nhạn Cơ à Khương Nhạn Cơ, ha, ha ha! Ta giờ phút này nhớ lại, mới thấy có chút dị thường —— khó trách mấy ngày trước khi ta hỏi nàng Độ Nhi thực sự có lên kiệu hay không, nàng lại không kiên nhẫn như vậy! Hoá ra nàng cũng không phải giận ta hoài nghi, hỏi đi hỏi lại một vấn đề năm lần bảy lượt, mà là căn bản không để Hoàng Phủ Tuấn ta vào mắt! Nếu không phải nàng bày mưu đặt kế, tên tạp chủng Khương Cẩn Chân này làm sao dám chậm trễ như vậy!"

"Đại ca bớt giận!" Thái dương Hoàng Phủ Hùng chảy ra mồ hôi lạnh, đồng thời cũng tức giận cực kỳ, "Nàng ta đây là vì đại ca thọ thương liền xem huynh như hổ xuống đồng bằng sao! Đại ca! Tiểu đệ ngay tại chỗ này điểm binh, làm nàng ta sáng mắt ra!"

Huynh đệ hai người đối diện nhau qua ngọc giản, lúc này như đang cùng nhau quỳ sát đất thở gấp.

"Tiểu đệ." Hoàng Phủ Tuấn thở hổn hển trong chốc lát, hơi chút bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói, "Đem Độ Nhi đưa về trước đã, chớ làm người nghi ngờ, ngươi không cần về Đông Đô, sau khi đưa Độ Nhi về, tức khắc đi Tấn Châu trước, sửa sang lại di vật của Độ Nhi. Việc này còn có điểm đáng ngờ, ta muốn càng nhiều chứng cứ!"

"Dạ!" Hoàng Phủ Hùng trầm trọng mà đáp.

"Còn có, người cầm đồ vật của ta thì không cho chạy thoát." Hoàng Phủ Tuấn âm trầm nói.

"Dạ! Ta tức khắc truyền lệnh xuống, tróc nã đôi nam nữ kia! Chỉ là

đại ca, ngươi cũng biết người ở thành Tây Phủ tây phủ thật sự quá nhiều, muốn kiểm tra hết cần phải có thời gian, giờ không biết bọn họ có thể đã ra khỏi thành hay chưa.....Nhưng đại ca cứ yên tâm! Tiểu đệ sẽ phong toả biên cảnh, hừ, trừ phi bọn họ mọc cánh, nếu không tuyệt đối không cần nghĩ đến chuyện đem đồ vật mang ra khỏi Đông Châu!"

"Ừ."

Ngọc giản rách nát.

Chương 49: Hiểu lầm chết người

Biển người Tây phủ tấp nập.

Thủ hạ Hoàng Phủ Hùng cùng quan binh phong tỏa cửa thành cũng thập phần vất vả. Một đống xe ngựa đẹp đẽ quý giá đến, đều phải cẩn thận kiểm tra, còn phải giương gương mặt tươi cười, không dám đắt tội nhiều đến các quý nhân —— phụng mệnh chính là phụng quân lệnh không sai, nhưng giày nhỏ của mình thì mình vẫn phải mang.

Người có thể xuất hiện ở chỗ này, mỗi người không phú tức quý, ném một khối gạch vàng ra có thể bị ba năm khối gạch vàng chọi lại! Không thể trêu vào!

Nhân thủ thiếu thốn nghiêm trọng, quân canh gác trên tường thành đều bị điều động xuống dưới.

Tới sáng sớm, phồn hoa tan đi, cả toà thành vàng son ngợp trong làn sương trắng mỏng manh. Vô luận là quan binh bày binh bố trận tra xét cả đêm hay là đám người chờ đợi ra khỏi thành đều cảm thấy mỏi mệt và trống rỗng dị thường.

Mỗi người đều có chút khô héo, rũ đầu, đầu óc tất cả đều tập trung ở một tấc vuông dưới mắt mình.

Ai cũng sẽ không muốn ngẩng đầu nhìn đi đâu một cái.

Nếu có người còn có tinh thần một chút, hướng lên phía trên nhìn một cái sẽ phát hiện trên bờ tường thành trống trải kia lại là một đôi

bích nhân thản nhiên hành tẩu.

Phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, cũng chỉ có mọc cánh như chim mới có thể phi lên đến trên đó.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bình thản nâng một bàn tay lên, hướng về phía phía dưới chỉ chỉ giang sơn, "Tương lai, tất cả đều là của ta."

"Ừ ừ, đều là của chàng!" Nàng híp mắt, hướng về phía sườn mặt hắn cười nói, "Còn chàng là của ta!"

Hắn nhẹ nhàng hất đầu, đắc ý chuyển đầu qua hướng khác, nàng chỉ kịp thoáng nhìn thấy khoé môi không nhịn được giơ lên trên.

Hắn buông lỏng tay nàng ra, bước đi đến bên cạnh tường thành.

Sương trắng bao phủ hắn, thân ảnh cao dài hướng ven tường mà đứng, tự nhiên liền mang theo một khí thế vương giả bễ nghễ, dường như đủ để làm kinh sợ, thối lui thiên quân vạn mã.

Hắn quay người lại, hướng nàng vươn tay: "Tới đây."

Nàng xách váy chạy về hướng hắn.

Hắn đem nàng ôm chặt ngang hông, khinh phiêu phiêu liền từ bờ tường nhảy ra ngoài, rơi xuống mấy trượng thì đôi cánh ánh sáng mở ra, lướt đi ra mấy chục trượng, lặng yên không một tiếng động rơi vào một khoảng trắng trong rừng cây ngoài thành.

"Chúng ta có nên đào cái hố đem đồ vật giấu đi trước, sau này quay về lại đến lấy?" Tang Viễn Viễn đánh giá bốn phía.

U Vô Mệnh ' xuy ' cười, tỏ vẻ khinh thường.

Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, nơi khác sẽ không phòng thủ chậm trễ như thành Tây Phủ đâu, chỉ nói tường thành thôi, trừ bỏ Tây Phủ,

thành trì còn lại tường thành cao chừng 30 trượng, tuyệt đối không thể bay qua đơn giản được. Trước mắt tình huống thuận lợi đang khẩn cấp như vậy, cõng một đống tráp này thì làm sao ra khỏi biên giới?

U Vô Mệnh rút đao ra, chém một đoạn thân cây xuống, sau đó phất vạt áo qua một bên, hướng đến chỗ cọc cây kia ngồi xuống, rồi bận việc luôn tay tại chỗ luôn.

Trong rừng nhiệt độ không khí đặc biệt thấp một chút, U Vô Mệnh chuyên chú đùa nghịch khúc gỗ kia, trên trán lại lặng lẽ thấm ra một tầng mồ hôi mỏng trên lớp lông tơ.

Tang Viễn Viễn nhìn đến ngẩn ra.

Chỉ thấy hắn mím môi, tròng mắt gắt gao nhìn theo mũi đao, chậm rãi hoạt động trên vật liệu đang dần dần bóng loáng, thỉnh thoảng cong lưng, đem khúc gỗ lại gần, hip mắt ngắm ngắm, những lúc như thế này, nhăn lại lông mày luôn là đặc biệt đẹp.

Đùa nghịch một lát, hắn hình chừng cảm giác hơi nóng, tiện tay kéo vạt áo ra một ít, sau đó gục đầu xuống tiếp tục bận việc.

Ánh mắt nàng không tự giác mà theo cổ áo rộng mở chui vào.

Hắn nhìn gầy nhưng thật ra thân thể dưới xiêm y rắn chắc thật sự, điểm này khi lần đầu tiên nàng cùng hắn tắm đã chứng thực được rất đầy đủ. Hiện giờ lại nhìn hắn, giống như nhìn hắn qua lự kính(*) so với lúc trước càng đẹp hơn. Ánh mắt dừng trên đường cong rắn chắc hoàn mỹ của bộ ngực, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, hô hấp hơi loạn, vội vàng bối rối xoay người.

(*) lự kính: phần mềm làm đẹp hình như photoshop, 360 độ.

U Vô Mệnh vốn nên hết sức chuyên chú làm nghề mộc bỗng phát ra một chuỗi tiếng cười thấp thấp.

Tang Viễn Viễn không có mặt mũi nào mà đi nghĩ xem hắn đang cười cái gì. Nàng tránh ra vài bước, khoanh chân ngồi xuống, nghiêm trang nói: "Nơi đây Mộc linh uẩn nồng đậm, ta tu hành một lát, khi nào chàng xong việc thì kêu ta."

Nàng dần dần nhập định.

Đột nhiên thăng liền một lúc hai cấp, hậu quả của việc đốt cháy giai đoạn mau chóng hiện ra. Linh uẩn trong cơ thể trở nên có chút mờ mịt, giống như là bóng đèn không đủ điện, tùy thời đều có khả năng tắt.

Khó trách Khương Nhạn Cơ phải chuẩn bị cho Khương Cẩn Chân năm tráp Thuỷ linh cố ngọc tinh. Hoá ra sau khi bị mang thăng cấp đột ngột, cơ thể sẽ hao tổn!

Trong lòng nàng thầm nghĩ, xem ra phải mau chóng nghĩ cách bổ sung thật nhiều linh uẩn mới có thể không lưu lại di chứng gì.

Giờ phút này cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể tận lực hấp thu Mộc linh uẩn quanh mình, bổ sung từng chút một.

Nàng triệu hoa mặt bự ra.

Sau khi tấn giai lên tứ trọng thiên Linh Minh cảnh, một lần nàng đại khái có thể triệu ra hai mươi đóa hoa mặt bự, tuỳ theo trạng thái khi triệu hoán, có thể ít hơn hay nhiều hơn hai ba đoá gì đó.

Chỉ thấy một vòng hoa mặt bự cao cao cỡ thiếu niên choai choai đang vây quanh Tang Viễn Viễn, chúng nó loạng choạng cái đĩa nhuỵ thật lớn, một bên múa may lá xanh đẩy đẩy mấy đoá hoa mặt bự khác, một bên nhanh chóng đem Mộc linh uẩn quanh mình chộp tới, giống như một đám bình xịt dưỡng ẩm, đem Mộc linh uẩn biến thành dạng sương mù dễ dàng hấp thu nhất phun về hướng Tang Viễn Viễn.

Dưới sự trợ giúp của đám hoa mặt bự, nàng nhanh chóng thu được một tầng Mộc linh uẩn phủ lên trên da.

U Vô Mệnh nhìn đến mí mắt nhảy loạn.

Đây là tiên nữ? Nhưng tỉnh tỉnh đi, nhìn mấy cái hoa mặt bự héo không héo tươi không tươi kia xem, có tiên nữ nhà ai mà như vậy !

Hắn lắc lắc đầu, đôi tay nổi lên ánh sáng xanh của linh uẩn, đem cái hộp gỗ dài mới làm được trong tay trong nhìn nhìn, gia công lại một lần.

Hiện giờ, cái khúc gỗ thô khi nãy là biến thành một cái tráp dài cổ kính. Hắn lấy trong lụa bố ra năm cái tráp nhỏ, tỉ mỉ đem mấy viên Thuỷ linh cố ngọc tinh đặt nhẹ nhàng vào trong ngăn bí mật của hộp, kéo vách ngăn bí mật lại, ai cũng nhìn không ra có gì khác thường.

Hắn ngắm lại từ trên xuống dưới một phen, sau đó cong môi, kéo ra một ngăn kéo bí mật khác, đem linh tuỷ vạn năm kia cũng đổ vào.

Không hề sơ hở, hoàn mỹ.

Hắn đem cái hộp dài đó đeo lại sau vai, đứng lên, ủng tuỳ tiện nghiến qua năm cái tráp rỗng nằm lăn lóc trên đất, đem chúng nó hóa thành mảnh vụn đầy đất, gió thổi một cái liền phiêu tán khắp nơi.

Tang Viễn Viễn cũng vừa lúc thu hồi mấy đoá hoa mặt bự.

Nàng đang muốn mở mắt đứng dậy, chợt có hơi thở ấm áp dừng ở cần cổ. Một đôi bàn tay to từ sau người choàng tới, không chút kiêng kị chộp vào trước người nàng, nghiền động thật mạnh sau một lát rồi ôm nàng vào lòng.

"Tiểu Tang Quả, học đi nhé, lần sau khi thèm ta thì không cần chỉ xem bằng mắt thôi."

Thanh âm trầm thấp ái vị dán bên tai vang lên.

Nàng rùng mình một cái, không biết do lạnh hay do nóng.

Xoay người, dụi thẳng vào cái ôm của hắn.

Ngực rắn chắc, chậm rãi phập phồng theo hô hấp. Nàng nhịn không được dán gương mặt lên, nhẹ nhàng cọ cọ.

Đang muốn nói chuyện, tay nàng bỗng nhiên sờ đến cái hộp gỗ phía sau hắn.

"Đây là....."

Nàng buông hắn ra, vòng đến mặt sau vừa thấy.

"Cũng có khác gì mấy cái khác đâu?" Nàng giật mình nghiêng đầu nhìn hắn.

Lăn lộn lâu như vậy chỉ làm muốn đổi kiểu dáng hộp gỗ?

U Vô Mệnh đắc ý giương cao lông mày, đem hộp gỗ dài phía sau gỡ xuống m, thoải mái hào cầm trong tay đưa cho nàng.

"Nàng xem đi! Xem thoải mái! Tìm được cái gì thì xem như ta thua!"

Tang Viễn Viễn ngẩn ra một lát, kéo hộp dài ra.

Trong hộp trống trơn, cái gì cũng không có.

"Ồ?" Nàng tùy ngồi xuống, ôm cái hộp gỗ kia kiểm tra trong ngoài một chút.

Thực mau chóng tìm được ngay ám cách.

U Vô Mệnh: "....."

Tang Viễn Viễn gục đầu xuống, cười trộm trong chốc lát.

Kỳ thật U Vô Mệnh làm cái hộp dài này là hết sức hoàn mỹ, một người bình thường tuyệt đối nhìn không ra có bất cứ dị thường nào. Chỉ là thật không khéo, nàng đã từng tham gia mấy chương trình gameshow của ảo thuật gia, vì phối hợp diễn xuất nên đối phương đã đem nguyên lý hoạt động của đạo cụ giải thích cho nàng thật rõ ràng.

"Không có sao," Tang Viễn Viễn trấn an nói, "Ngoại trừ ta, không ai có thể tìm thấy đồ mà chàng giấu đâu!"

Sắc mặt U Vô Mệnh vẫn không đẹp lên chút nào.

Nàng cười ngâm ngâm vòng tay ôm lấy hắn, nói: "Giống như là.....trái tim của chàng vậy, chỉ có một mình ta là có thể trộm đi từ trên người chàng, có đúng hay không?"

Hô hấp của U Vô Mệnh cứng lại, chỉ cảm thấy cái rừng cây này to như vậy nhưng không khí thật sự không đủ dùng.

"Xuất phát xuất phát." Hắn nhanh chóng cõng cái hộp dài lên, đi về hướng Bắc.

Tang Viễn Viễn thảnh thảnh thơi thơi đi theo phía sau hắn, thấy hắn banh sống lưng, mãi đến đi ra thật xa, bả vai mới hơi thả lỏng lại.

Hắn mới vừa xoay người, liền thấy nàng tươi cười đầy mặt, thanh thanh ngọt ngào mà thêm một câu: "Vẫn còn theo chàng nha!"

Da đầu U Vô Mệnh tê rần, cứng đờ xoay trở về.

Đi ra một đoạn, hắn rốt cuộc mới bình tĩnh lại, quay đầu lại, ghét bỏ nói: "Đi gì chậm như vậy, phải để người ta ôm đi mới được à?"

Nàng cười ngâm ngâm đi nhanh hai bước, bắt được bàn tay to của hắn đang hướng về phía nàng.

Hai người mau chóng rời khỏi rừng cây.

Trên đường lớn người đến người đi, U Vô Mệnh không tiện mở cánh ra bay.

Đi được m gần nửa ngày, Tang Viễn Viễn không khỏi nhíu mày: "Tốc độ như thế này làm sao có thể đuổi ở Hoàng Phủ Hùng, đến đến Tấn Châu trước để an bài ' chứng cứ ' đây?"

U Vô Mệnh cười đến thần bí khó lường.

"Tiểu Tang Quả, loại việc nhỏ này không cần nàng nhọc lòng."

Hắn đắc ý nháy nháy mắt, bộ dáng bày mưu lập kế.

Khi mặt trời về phía Tây, hai người đã đi tới một thành trì —— Phủ Lăng.

Nơi này quả nhiên không thể so với Tây Phủ, trường thành bằng tinh thiết cao chừng 30 trượng, phía trên tường thành thì binh lính đống lúc nhúc, căn bản không có khả năng chỉ cần mở cánh là có thể rời đi giống như rời Tây Phủ.

Vào thành, mỗi người đều bị kiểm tra rất cẩn thận. Tang Viễn Viễn nhìn nhìn hộp gỗ dài trên người U Vô Mệnh, vốn dĩ là thập phần tin tưởng nhưng giờ lại tụt xuống còn năm phần —— một đường tới đây phải trải qua rất nhiều trạm kiểm soát, khó đảm bảo là có cửa nào bị chặn lại hay không. Vạn nhất tự nhiên xui xẻo có quan binh nhất thời hứng khởi, muốn bổ ra cái hộp dài này ra làm đôi để nhìn một cái thì sao?

Tang Viễn Viễn đem tầm mắt nhìn hai bên trái phải.

Xung quanh đều là núi non trùng điệp, nếu nói đi đường vòng chỉ sợ càng chậm trễ không ít thời gian. Ngoại trừ cố gắng căng da đầu mà xếp hàng ngoài cửa thành, hình như cũng không còn biện pháp khác.

U Vô Mệnh hơi hơi giương cằm, nói: "Tiểu Tang Quả ta đố nàng một câu —— hai chúng ta, là tách ra đi hay đi cùng nhau thì hơn?"

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi: "Tất nhiên là cùng nhau đi."

U Vô Mệnh đột nhiên gục đầu xuống nhìn nàng, đuôi lông mày hơi nhướng, thở dài: "Tiểu Tang Quả thật sự thông minh! Dưới tình hình như vậy, nếu là người bình thường khác, khẳng định sẽ cố gắng tách ra đi để tìm đường thoát. Cho nên nam nữ đi một mình ngược lại sẽ bị kiểm tra đặc biệt cẩn thận hơn, chúng ta làm theo cách ngược lại vậy càng dễ dàng bị làm lơ."

"Không, ta không nghĩ sâu xa thế," Tang Viễn Viễn nghiêm túc nói, "Chỉ là ta đi một mình chắc chắn sẽ lạc đường."

U Vô Mệnh: "....."

Vào thành còn thuận lợi hơn trong dự đoán rất nhiều.

Tây Phủ cùng Phủ Lăng cách nhau mấy trăm dặm, nếu không có xe ngựa, trừ phi mọc cánh mới có khả năng chỉ trong nửa ngày ngắn ngủn đã tới được nơi đây. Cho nên bọn quan binh mới đem hết lực chú ý đặt lên mấy xe kéo Vân Gian Thú, cái hộp gỗ của U Vô Mệnh chỉ bị kiểm tra qua loa một phen, liền phất tay cho đi.

Hai người tiến vào thành Phủ Lăng.

Phủ Lăng tuy không thể so với Tây Phủ về độ phồn hoa, nhưng nơi

đây cách Tây Phủ gần nhất, cũng được dính chút hương hoa, gom được tài phú dư thừa kia. Trong thành là những trà lâu, quán rượu nằm san sát nhau, cùng với các nhà trọ cao cấp để nghênh đón viễn khách phú quý dừng lại nghỉ ngơi.

Thanh tĩnh, giàu có và đông đúc.

U Vô Mệnh chọn một nhà trọ bắt mắt nhất nằm cạnh đường lớn thẳng tắp đi vào.

Tang Viễn Viễn: "?" Đây là có ý tứ gì? Ăn tạm nàng xong rồi lên đường tiếp sao?

U Vô Mệnh thực hào khí mà bao phòng khách lớn nhất trong nhà trọ, bao mười ngày, lại thanh toán mười một ngày tiền thuê nhà, dặn bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền.

Tang Viễn Viễn: "....." Ủa không đi Tấn Châu à?

Hắn nắm chặt tay nàng, lập tức đem mang nàng vào sương phòng.

Tang Viễn Viễn có chút khẩn trương, trong lòng nghĩ ' không biết xấu hổ ', nhưng lỗ tai lại càng lúc càng nóng, càng lúc càng hồng.

Vào trong phòng, hắn đem cái hộp dài quăng lên giường một cái, ấn nàng ngồi ở cạnh giường, xong lại hôn lên trán nàng, sau đó vẻ mặt đứng đắn mà nói: "Nàng nghỉ tạm một chút, ta tức khắc về ngay."

Tang Viễn Viễn khô khốc mở miệng: "Chàng đi đâu?"

U Vô Mệnh cười thần bí: "Mua đồ vật."

Tang Viễn Viễn: "....."

Này còn cần phải đoán sao? Cần đoán nữa à? Nếu không phải tên này đi mua phù dung chi, nàng đem chữ Tang viết ngược lại!!

U Vô Mệnh còn trở về nhanh hơn so với nàng tưởng tượng.

Giống như mới lạng mấy vòng dưới lầu rồi trở lại vậy.

Tang Viễn Viễn nhìn thẳng tay nải to khủng bố mà hắn mang về, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra.

"Mua..... Mua nhiều như vậy sao?"

U Vô Mệnh đem tay nải quăng lên bàn gỗ một cái: "Chưa chắc đủ nữa đó. Dù sao cũng là lần đầu tiên làm chuyện này, không chừng còn phải tốn chút để luyện tập một hồi đã."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng phát hiện, khi hắn nghiêm trang nói loại này cực không đứng đắn này, cả người thoạt nhìn gợi cảm vô cùng.

Nàng ngơ ngác gật đầu.

À cũng đúng, nàng tuy có đầy bụng tri thức lý luận, nhưng thật ra cũng không có kinh nghiệm thực chiến, mà hắn, thì chỉ sợ cả chút lý thuyết còn không biết đầy đủ..... Hai ma mới, thật cần phải thử thử nghiên cứu một chút.....

Nghĩ như vậy, trái tim trong lồng ngực nhảy lên càng thêm lợi hại, trên mặt từng cơn nóng bừng cứ bốc lên, bốc lên.

"Tiểu Tang Quả, lại đây giúp ta." U Vô Mệnh bá đạo tổng tài thấp giọng gọi.

Ai sợ ai chứ.

Nàng hít sâu một hơi, đi lên phía trước, nhẹ nhàng nắm lấy đai lưng hắn.

Hắn gỡ tay nải ra, đem một cái hộp hình vuông lạnh lẽo nhét vào tay nàng. Hộp bằng ngọc, căn bản không cần cúi đầu xem cũng biết bên trong là thứ gì.

Tầm mắt nàng dừng ở sau cổ hắn, hơi có chút xấu hổ hỏi: "Cái này, muốn ta làm trước sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, chỉ cảm thấy máu cả người đều vọt lên tới trán.

"Ừ," U Vô Mệnh đương nhiên mà trả lời, "Ta không làm đâu."

Ngữ khí vân đạm phong khinh, không có chút xíu trịnh trọng, không có chút xíu nhiệt tình, giống như đang nói trưa hôm nay ăn gì.

Đầu tiên là Tang Viễn Viễn ngẩn ra, sau đó liền nổi giận —— lần trước ở thùng xe đứa nào là người cứ đồ qua đồ lại chứ?! Hiện giờ chân chính ra trận, hắn lại còn làm bộ làm tịch đi?! Kiểu ăn nói có lệ như vậy giống như nàng cầu xin hắn ngủ với nàng không bằng! Bá đạo tổng tài cái kiểu này thật không thú vị đâu nhé, chờ lát nữa có phải dứt khoát kêu nàng tự động, tự làm luôn?!

Tang Viễn Viễn thở hồng hộc ngẩng đầu, thấy hắn lấy từ trong tay nải ra một tấm lụa bố trắng như tuyết.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Tang Viễn Viễn nổ ra một cơn ủy khuất cùng phẫn nộ.

Hắn có ý gì? Còn chưa có đắc thủ đâu mà biểu hiện có lệ đến như vậy, trong lòng chỉ nhớ thương cái khăn hỉ bỏ đi này?!

Hỉ cái mụ nội nó!

U Vô Mệnh thấy nàng đứng bất động nửa ngày, buồn bực xoay người lại.

Chỉ thấy một cái đồ vật đen tuyền bay thẳng vào ngực.

U Vô Mệnh đưa tay chộp một cái, nắp hộp mực mở ra, chảy mực đen tuyền đầy tay.

"..... Tiểu Tang Quả?" Hắn ngạc nhiên lắp bắp.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn cánh tay của hắn. Tầm mắt vừa chuyển, thấy rõ vật hắn chụp được là một hộp mực bằng ngọc, tầm mắt lại chuyển qua một cái, phát hiện lụa bố kia có đến một chồng thật dày, phía trên còn chỉnh chỉnh tề tề đặt một đống bút lông.

Tang Viễn Viễn: "....." Có phải hiểu lầm cái gì hay không ?

Hắn...là muốn nàng giúp hắn mài mực? Nàng cứng cả người lại, nhất thời cũng không biết nên bày biểu tình gì.

U Vô Mệnh chậm rãi nhíu mày, nâng tay lên ấn vào trán nàng.

Tang Viễn Viễn trốn tránh không kịp, bị cái tay dính mực đen đen của hắn ấn một cái, nước mực lạnh lẽo chảy trên làn da nóng hổi, nàng cảm thấy chúng nó giống như đang bay hơi như sương ra ngoài.

"Bị bệnh hả? Sao mặt đỏ như vậy." Hắn nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của nàng, khoé mắt hơi mang nước mắt, có chút buồn bực mà nói thầm nói, "Mới vừa rồi không phải còn tốt sao? Sao vừa liếc mắt một cái là có thể bị bệnh được. Tiểu Tang Quả, nàng đến tột cùng là làm bằng cái gì vậy, sao mảnh mai thế này, hiện giờ một khắc cũng không rời ta được có phải hay không?"

"Khụ....." Nàng suy yếu đơ đơ khóe miệng, nói, "Hình như..... Có chút không thoải mái....."

U Vô Mệnh ôm ngang nàng, phóng tới trên giường.

Thần sắc hắn có hơi phát ngốc, nhìn chằm chằm vết mực trên cái trán kia, lẩm bẩm: "Linh Minh cảnh bách bệnh bất xâm, chẳng lẽ là trúng độc?"

Mặt Tang Viễn Viễn càng đỏ hơn: "Ta chỉ là, vừa mới đứng dậy nhanh quá nên có hơi chóng mặt thôi, nghỉ chốc lát liền tốt rồi."

U Vô Mệnh nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, thấy nàng quả thật tinh khí thần mười phần, cũng không có chút dấu hiệu nào sinh bệnh hoặc là trúng độc.

Hắn bừng tỉnh đại ngộ: "À à! Ta hiểu rồi!"

Đầu quả tim Tang Viễn Viễn run lên: "Hiểu...hiểu cái gì?"

Muốn chết, muốn chết, muốn chết, nàng thật sự muốn chết!!!

"Tiểu Tang Quả!" U Vô Mệnh nheo mắt lại, cười đến còn một đường chỉ như hồ ly, "Nàng thật là lười đến không còn thuốc chữa nha! Ta từ khi sau ba tuổi đã không còn giở trò giả bệnh để lười biếng nha! Mài mực thôi mà, vậy mà cũng lười phải giả bệnh trốn sao!"

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh, chàng thật là tuệ nhãn như đuốc!"

Hắn đắc ý nhếch đuôi mắt lên: "Đương nhiên. Mấy cái kỹ xảo này cũng tưởng lừa gạt được ta à?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Bảo vệ khí tiết tuổi già!

Một đêm này, U Vô Mệnh chu khóe môi, liền dưới một trản đèn dầu nhỏ, từ trên đầu lụa bố mà đoan chính chính viết xuống một đoạn chuyện xưa về mạo hiểm tìm bí mật trong địa cung.

Tang Viễn Viễn đứng phía sau hắn xem.

Lúc đầu, ánh mắt nàng ngừng ở bàn tay xinh đẹp đang viết chữ của hắn. Đều nói chữ giống như người, nhưng chữ U Vô Mệnh trừ bỏ đẹp ra thì thật sự không có chút xíu nào giống với con người của hắn cả.

Chữ hắn là cái loại ngay ngắn xinh đẹp, chợt nhìn thấy ai cũng tưởng là do một tiên sinh đoan chính viết ra.

Nhưng thực mau, Tang Viễn Viễn đã bị câu chuyện xưa dưới ngòi bút của hắn mê hoặc tâm thần.

Địa cung mờ nhạt, đủ loại cơ quan bẫy rập độc vật quái thú, giống như từ trang giấy nhảy ra, hiện ngay ở trước mắt. Viết đến chỗ hồi hộp nhất, bí mật cuối cùng của địa cung đang ở ngay sau cánh cửa đá kia, mắt thấy vai chính sắp đẩy cửa vào, U Vô Mệnh đem bút thu lại, đột nhiên im bặt.

"U Vô Mệnh, ta cảm thấy, chỗ này có thể trau chuốt từ ngữ hơn một chút này."

Hắn nhướng mày nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn tự tin cười, ngồi vào bên cạnh hắn, nhặt bút lên, ở bên chỗ ký sự hung hiểm ký viết thêm vài nét bút.

Hắn nghiêng đầu nhìn thấy.

' khủng bố như vậy ', ' bẻ gãy nghiền nát ', ' cho ta phá! '

U Vô Mệnh: "....."

Quả thật là, vẽ rồng điểm mắt!

.....

Lại nói về phía bên kia.

Bên kia, sau khi Hoàng Phủ Hùng đem đầu Hoàng Phủ Độ đưa về Đông Đô, một khắc cũng không dám trì hoãn, mang theo thân vệ cấp tốc chạy tới phương hướng Tấn Châu.

Đi được nửa đường, ngọc giản bên hông bỗng nhiên sáng lên, là lão hầu bên cạnh đại ca Hoàng Phủ Tuấn truyền tin tức đến, nói Hoàng Phủ Tuấn phát hiện một viên ký linh châu trong thủ cấp của Hoàng Phủ Độ, chắc là chứng cớ mà Hoàng Phủ Độ trước khi chết giấu đi.

Sau khi Hoàng Phủ Tuấn một mình dò xét ký linh châu, liền hộc máu không ngừng, lời cũng nói không nên được, cũng không muốn nói cho người khác đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Lão hầu thập phần lo lắng, dặn dò Hoàng Phủ Hùng ngàn vạn lần động tác nhanh một chút, mau chóng trở về Đông Đô chăm sóc Hoàng Phủ Tuấn.

Hoàng Phủ Hùng đấm đầu mình hai mươi quyền, trong lòng hối hận không ngừng —— nếu mình cẩn thận một chút tìm được cái viên ký linh châu này, xem trước đại ca một phen thì có thể kêu đại ca chuẩn bị tâm lý trước, không đến mức bị tức giận đến nôn ra máu.

Nghĩ như vậy, hắn lòng nóng như lửa đốt ra roi thúc ngựa, mau chóng xuyên qua biên giới Đông Châu, đến Tấn Châu.

Địa thế của Tấn Châu chủ yếu là nhiều bình nguyên cùng đồi núi thấp, khí hậu hơi lạnh, núi đá màu xám trắng, thảm thực vật trên cơ bản là rêu phong cùng địa y, nhìn qua một cái sẽ thấy trên vùng đất bao la xanh xanh trắng trắng hầu như hoàn toàn trống trải này lại khắp chốn toàn là mấy cái hầm thật lớn.

Thứ Tấn Châu thừa thải nhất chính là quặng linh sắt dùng để chế tạo giáp trụ.

Nơi này cư dân trụ ở đây hầu hết đều không nhập ngũ mà là thành

thợ mỏ. Hoàng Phủ thị một tay che trời, có ai muốn vào quân đội cũng bị xa lánh áp chế không thò đầu ra được, cái châu này đã sớm đã trở thành mỏ quặng riêng của nhà Hoàng Phủ. Hoàng Phủ Hùng nhìn giang sơn tốt đẹp này, trong lòng vừa kiêu ngạo lại vừa đau.

Vì ai vất vả, vì ai vội?

Sau khi đi qua cánh đồng hoang vu dày đặc mấy hầm mỏ, trước mắt liền xuất hiện một tòa thành trì đã phong hoá hết một nửa thành màu xám trắng.

Hoàng Phủ Hùng tiến vào trong thành, đem di vật của cháu trai Hoàng Phủ Độ cẩn thận thu thập tốt, để trên xe ngựa, sau đó mang phu nhân của Hoàng Phủ Độ là Tấn Lan Lan về lại Đông Châu.

Tấn Lan Lan gả cho Hoàng Phủ Độ mới được nửa năm, đang là lúc tân hôn mặn nồng, lại mới vừa mang thai, bỗng nhiên liền mất đi trượng phu, cả người khóc đến đần độn, thật đáng thương.

Hoàng Phủ Hùng cũng thở dài không ngừng.

Mấy ngày sau, đoàn xe rốt cuộc về tới nội thành Đông Châu, khi đi ngang qua thành Phủ Lăng trên đường về Đông Đô, Hoàng Phủ Hùng bỗng nhiên nghe được bên trong một nhà trọ ở ven đường bỗng truyền ra một âm thanh thập phần trong trẻo ——

"..... Tiêu Trọng vì lấy tuyệt thế thần binh để báo thù cho đại ca Tiêu Mạnh đã oan uổng bỏ mạng, một mình dũng cảm xâm nhập vào cổ mộ thập tử vô sinh. Trước tình nghĩ huynh đệ nặng như núi, sâu như biển, vậy an nguy tính mạng của bản thân có alf gì mà phải cân nhắc."

Hoàng Phủ Hùng nâng tay lên, dừng bước chân hành quân.

Câu chuyện xưa từ trên lầu hai của quán trọ bay xuống dưới thật tình cờ lại trùng hợp với tâm trạng của Hoàng Phủ Hùng giờ phút

này.

Nghĩ đến cháu trai bị chết không minh bạch, đại ca lại nằm trên giường hộc máu, Hoàng Phủ Hùng chỉ cảm thấy lòng mình như bị người kích thích thật mạnh. Hắn bất tri bất giác liền ngẩn ngơ, lẳng lặng đứng ở dưới quân trọ, muốn nghe một chút chuyện xưa này, liệu Tiêu Trọng đến cuối cùng có thể thành công lấy được thần binh, thay huynh trưởng báo thù không.

Dần dần, Hoàng Phủ Hùng chỉ cảm thấy mình bị mang vào bên trong cổ mộ, sau cổ tự nhiên cũng cảm thấy từng đợt gió lạnh ghê người, phảng phất như chính mình cũng tay cầm đèn cầy, hành tẩu bên trong huyệt mộ mờ nhạt.

Theo dấu câu chuyện xưa, có một con thây ma ba ba lớn chừng khoảng con nghé xuất hiện trong mộ, khi Tiêu Trọng phát ra một chiêu độc môn bí kỹ giải quyết thây ma ba ba vô cùng nguy hiểm, tâm Hoàng Phủ Hùng cũng theo đó thả xuống, chỉ cảm thấy bí kỹ này quả thực quá khủng bố.

"Mệnh ta do ta, không do trời!" Một câu khí phách hào hùng như vẽ rồng điểm mắt.

Dưới lầu, Hoàng Phủ Hùng bị kích thích đến lệ nóng doanh tròng, cảm thấy thân nhiệt cả người đang tăng nhanh vùn vùn, đồng cảm không thôi.

Càng nghe càng mê mẩn, càng có bao nhiêu cao triều thay nhau nổi lên, mắt thấy Tiêu Trọng một đường đi đến cuối, sắp lấy được bí tàng cuối cùng, Hoàng Phủ Hùng kích động đến tột đỉnh, ngay cả thở cũng không dám.

Vậy mà ngay vào lúc này, âm thanh trong trẻo kia đột nhiên im bặt.

Hoàng Phủ Hùng chỉ cảm thấy hàng trăm móng vuốt đang cào vào tim mình. Nghe chuyện xưa mà không nghe được kết cục, giống như

là đang ở trên giường của nữ trai tiên, ngay lúc máu đang dồn tới đỉnh lũ bỗng nghẹn trở về, thực sự là muốn mạng già của người.

Hắn rối rắm sau một lúc lâu, không nhịn được hạ lệnh đội ngũ tiến vào nhà trọ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Hoàng Phủ Hùng vốn chính là người hào sảng có cá tính, lập tức cho người mua hai mươi bình rượu Mia Linh Nhưỡng nổi danh nhất Phủ Lăng, gõ cửa gỗ gian sương phòng kia.

Vừa tiến vào sương phòng hỏi, mới biết 《 Tiêu Trọng báo thù ký 》 là chuyện xưa truyền kỳ do vị tiên sinh trong phòng này tự nghĩ ra, còn kết cục? Chưa viết ra tới!

Hoàng Phủ Hùng suýt chút nữa quỳ U Vô Mệnh.

"Tối nay, tối nay có thể viết ra tới không?" Hoàng Phủ Hùng đưa ánh mắt trông mong mà nhìn tay đang cầm bút của U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh trầm ngâm: "Có lẽ có thể?"

Hoàng Phủ Hùng hạ quyết tâm, quay đầu phân phó thuộc hạ, cho người an bài phu nhân Tấn Lan Lan của Hoàng Phủ Độ ở trong nhà trọ nghỉ tạm một đêm, tắm rửa cho trôi đi bớt phong trần, ngày mai trang điểm sửa sang lại rồi tiếp tục đi Đông Đô.

U Vô Mệnh ngồi yên định trước bàn, một tay xách rượu ngon Hoàng Phủ Hùng đưa tới, liền mở nắp bình uống, một tay đặt bút viết, viết xuống văn chương thật xinh đẹp.

Hoàng Phủ Hùng cảm thấy người này chính là tri kỷ cả đời mình tìm kiếm, vội vàng cũng bưng bình rượu lên, U Vô Mệnh uống một vò, hắn liền uống hai bình, thành ý cực kỳ.

Viết đến một nửa, U Vô Mệnh ném bút xuống: "Không có linh cảm."

"Không sao, không sao, đây, thỉnh tiên sinh uống hết vò này!" Hoàng Phủ Hùng phủi một cái bay nắp bình, đưa một vò rượu ngon qua.

U Vô Mệnh có chút băn khoăn, nói: "Không bằng trước nghe kể chút chuyện xưa "chớ khinh thiếu niên nghèo"....."

Hoàng Phủ Hùng đem đầu gật như gà mổ thóc.

Cốt truyện thiếu niên nghèo bị khinh khi từ hôn nói đến một nửa, lời nói U Vô Mệnh uyển chuyển thay đổi văn phong, lại nói đến chuyện tình yêu triền miên lâm li bi đát trong đó.

Tấn Lan Lan ở cách vách nghe loáng thoáng liền bị xúc động, cũng mò lại đây, lẳng lặng ngồi ở phía sau Hoàng Phủ Hùng nghe chuyện xưa.

Cảm giác say dần dần kéo đến, Hoàng Phủ Hùng rốt cuộc không nín được, đi nhà xí.

U Vô Mệnh sâu kín nói tiếp: "..... Đáng thương cho Vân nương kia, còn không chờ được phu lang ra đi không nói được vài lời, đã đau thương thành một khối hòn vọng phu."

"Không có, đôi câu vài lời sao....." Tấn Lan Lan hoảng hốt mà lung lay, "Phu lang ta, cũng là..... chưa lưu lại cho ta nửa câu tri tâm....."

Mặt U Vô Mệnh lộ vẻ mỉm cười, hắn hơi hơi khom người xuống một chút, nhìn thẳng đôi mắt Tấn Lan Lan.

"Trước khi phu lang ngươi xảy ra chuyện, có từng cùng ngươi liên lạc không?"

Tấn Lan Lan ngẩn ra, cầm lòng không đậu mà nhìn thẳng ánh mắt U Vô Mệnh.

"Có..... Có."

Thanh âm U Vô Mệnh càng thêm thâm trầm: "Hắn nói với ngươi chuyện gì vậy?"

Tấn Lan Lan nhíu mi, tựa hồ có chút kháng cự, lại vẫn nói ra đúng sự thật ——

"Lang quân nói, nghĩa phụ bị hung đồ gây thương tích, hắn phụng lệnh đế quân, dẫn dụ hung đồ kia ra, giết chết xong liền trở về."

"Còn có gì khác?" Trong mắt U Vô Mệnh chuyển động mấy tia sáng như sao trời.

Tang Viễn Viễn biết hắn đang thi triển hoặc thuật của Vu tộc đối với phu nhân của Hoàng Phủ Độ.

Từ sau khi nghe nói Hoàng Phủ Độ xảy ra chuyện, Tấn Lan Lan đã mấy ngày không chợp mắt được, tâm thần chấn động vô cùng, tất nhiên là không có lực chống cự bao nhiêu.

Trong lòng Tang Viễn Viễn có chút khẩn trương, chú ý nhìn thẳng động tĩnh bên ngoài, đề phòng Hoàng Phủ Hùng đột nhiên tiến vào.

"Hắn, khẳng định còn nói chuyện khác với ngươi." U Vô Mệnh hướng dẫn từng bước, "Ngươi cẩn thận suy nghĩ một chút, hắn còn nói cái gì nữa?"

Tấn Lan Lan mê mang chậm rãi lắc đầu: "Đã không còn nữa. Lang quân cũng không nói nhiều."

Tang Viễn Viễn nghe được bước chân nặng nề từ cầu thang gỗ truyền đến. Trái tim nàng ' thình thịch ' nhảy dựng lên, nhẹ nhàng kéo ống tay áo U Vô Mệnh.

"Có lẽ còn nói chuyện khác, ngươi có thể là nghe không hiểu, cho nên vẫn chưa để ở trong lòng. Cẩn thận ngẫm lại, chỉ sợ có thể là manh mối cho việc hắn bị hại." U Vô Mệnh vẫn không nhanh không chậm.

Hoàng Phủ Hùng đã bước lên tầng hai!

Trái tim Tang Viễn Viễn treo cao.

Tấn Lan Lan càng thêm mê mang: "..... Có sao? Ta nghe không hiểu..... cái gì?"

Thanh âm U Vô Mệnh càng thêm mị hoặc: "Ngươi mới vừa nói, chỉ có ba phần? Là cái gì?"

"Ba..... phần....." Tấn Lan Lan nghiêng nghiêng đầu, "Chỉ có ba phần? Cái gì..... ba phần?"

Thân ảnh Hoàng Phủ Hùng xuất hiện ở phía sau cửa gỗ khắc hoa.

"Đúng vậy, cái gì chỉ có ba phần nhỉ?" U Vô Mệnh đè thấp giọng, "Không đầu không đuôi, chẳng lẽ không phải cùng ngươi nói chuyện, mà là cùng người khác nói chuyện sao? Sau đó liền không có tin tức của hắn nữa, còn sau nữa, hắn đã chết."

Tấn Lan Lan thống khổ bưng kín ngực: "Chẳng lẽ có quan hệ với chuyện hắn bị hại? Ba phần, cái gì ba phần chứ?"

Thân ảnh Hoàng Phủ Hùng cao lớn xuất hiện ở cửa sương phòng, khẽ nhíu mày: "Cháu dâu, cái gì ngộ hại, cái gì ba phần?"

Tia sáng trong mắt U Vô Mệnh đã biến mất.

Con ngươi Tang Viễn Viễn co rút lại, đầu ngón tay không khỏi nhẹ nhàng run lên.

Hoàng Phủ Hùng cau mày, nhìn về phía U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh thực vô tội buông tay xuống: "Vị phu nhân này trong lòng tưởng niệm, nhắc tới vong phu."

Hoàng Phủ Hùng nhìn chằm chằm hướng Tấn Lan Lan thật kỹ.

Chỉ thấy ánh mắt Tấn Lan Lan dần dần có thần, trở tay bắt lấy tay Hoàng Phủ Hùng: "Nghĩa thúc, ta bỗng nhiên nhớ tới, lang quân ngày ấy, có nói một câu kỳ quái —— chỉ có ba phần. Ta không biết có ý gì nên vẫn chưa để ở trong lòng! Ta cũng không xác định lang quân là đang nói với ta, hay là đang nói với người khác nữa....."

"Sao không nói sớm!" Hoàng Phủ Hùng cả giận nói.

Tấn Lan Lan che miệng khóc nức nở: "Là ta không tốt, những lời này không đầu không đuôi lại quá mức tầm thường, nên ta... lúc đó ta vẫn chưa bình tĩnh lại được....."

"Ba phần? Ba phần?" Hoàng Phủ Hùng nhăn chặt mày, "Tức khắc xuất phát, về Đông Đô!"

Hắn đứng lên, suy nghĩ một lát, lấy ra một miếng lệnh bài giao cho U Vô Mệnh.

"Tiên sinh, ta có chuyện quan trọng trên người, cần thiết phải đi ngay. Cái lệnh bài này thỉnh tiên sinh giữ lấy, tại Đông Châu này lệnh bài ta vẫn là có thể dùng được vài phần! Sau khi viết ra kết cục của Tiêu Trọng, nhớ đưa ta một phần!"

U Vô Mệnh cười nhạt nhận lấy.

Lúc ra cửa, Hoàng Phủ Hùng giống như vô tình chạm vào cái hộp gỗ dài của U Vô Mệnh đang để trên bàn, chỉ thấy một đống lụa bố tràn ngập chữ viết xinh đẹp rơi xuống đầy đất.

Hắn một mặt xin lỗi, một mặt âm thầm dò xét cái hộp gỗ dài kia một phen.

Hoàng Phủ Hùng này, quả thật là người trong thô kệch có tinh tế.

Tới dưới lầu, Hoàng Phủ Hùng giả vờ thay U Vô Mệnh tính tiền, thuận miệng hỏi tiền thuê của hắn. Chủ quán vẫn chưa nói tỉ mỉ, chỉ nói U Vô Mệnh đã giao bạc ròng cho mười một ngày, thuê kỳ đến ngày mai, không cần trả thêm.

Hoàng Phủ Hùng âm thầm tính toán —— thanh toán mười một ngày tiền thuê nhà, ngày mai đến kỳ, cho nên ngày người này vào ở trong nhà trọ Phủ Lăng chính là trước khi xảy ra chuyện ở Tây Phủ một ngày. Cứ như vậy, trong lòng Hoàng Phủ Hùng liền hoàn toàn xác định người này không có quan hệ gì với việc của Khương Cẩn Chân.

Hắn rốt cuộc yên tâm dẫn quân đội rời đi.

"Khó trách ngươi muốn trả thêm tiền thuê phòng một ngày!" Tang Viễn Viễn ngạc nhiên không thôi, "U Vô Mệnh, chàng rốt cuộc là người hay quỷ!"

U Vô Mệnh vẻ mặt bình tĩnh: "Chuyện thế này cũng đáng phải kinh ngạc sao."

Cánh lại đã nhịn không được xoè ra.

Nhìn theo Hoàng Phủ Hùng đi xa, hắn thong thả ung dung lấy ra một viên ngọc giản, hạ giọng ra lệnh ——

"Giết dược sư của Khương Nhạn Cơ, truyền ra hai chữ ' ba phần '."

Chương 50: Nụ hôn vị hải sản

Hoàng Phủ Hùng đêm khuya cấp tốc rời Phủ Lăng, mang theo phu nhân Hoàng Phủ Độ là Tấn Lan Lan, vội vàng chạy tới Đông Đô.

Việc này can hệ trọng đại, cần phải cùng Hoàng Phủ Tuấn gặp mặt nói!

Tấn Lan Lan đã mấy ngày không ngủ được giấc nào hoàn chỉnh, hôm nay bỗng nhiên linh quang hiện ra, nhớ lại một chi tiết có thể nhỏ có thể lớn như vậy, trong lòng cũng hốt hoảng, cả người càng ngày càng thanh tỉnh tinh thần hơn.

"Cháu dâu, việc này rất trọng đại, ngươi nhất định phải nhớ rõ ràng." Hoàng Phủ Hùng dặn dò.

Tấn Lan Lan càng nghĩ càng cảm thấy như âm thanh Hoàng Phủ Độ phảng phất vọng ở bên tai. Nàng thậm chí còn tưởng tượng ra bộ dáng hắn hơi thở phì phò, giọng nặng nề, ngữ khí mang theo chút khó có thể tin.

"Nghĩa thúc, ta thập phần rõ ràng! Giờ phút này càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, lang quân lúc ấy, vì sao phải không đầu không đuôi nói ra bốn chữ ' chỉ có ba phần ' này? Hắn nhất định không phải là đang nói với ta, hay là hắn đang đột nhiên nghe được cái gì, hoặc là đang nói chuyện với người khác?"

Hoàng Phủ Hùng nhíu chặt mi: "Khi Độ Nhi cùng ngươi liên lạc, hắn ở đế cung."

"Đúng vậy," điểm này Tấn Lan Lan thập phần xác định, "Phu lang nói, hắn mới vừa gặp qua đế quân, sắp khởi hành."

"Vậy có thể hắn ở đế trong cung nghe được những lời gì, sau đó lại bốc hơi khỏi nhân gian! Cháu dâu, nếu ta liệu không sai, đây chỉ sợ cũng là nguyên nhân Độ Nhi xảy ra chuyện!"

Tấn Lan Lan khó có thể tin nhẹ nhàng lắc đầu: "Vì cái gì, vì cái gì? Rõ ràng chỉ là một câu nói cực bình thường mà thôi....."

"Khác thường tất có yêu, hừ, Độ Nhi chỉ sợ là, không cẩn thận phát hiện ra cái bí mật gì đó không thể cho ai biết của Khương Nhạn Cơ!"

Càng nói, càng cảm thấy đến gần chân tướng rồi.

Trong lúc nói chuyện, đoàn xe đã tiến vào Đông Đô.

Hoàng Phủ Hùng mang theo Tấn Lan Lan, đo thẳng đến tẩm cung Hoàng Phủ Tuấn.

Tiến vào cung điện kia, liền cảm thấy bầu không khí anh hùng xế bóng bi thương bao phủ. Thoáng trong gió như có như không, chỉ có hương vị đơn bạc chủ xuất hiện bên giường bệnh của mấy lão nhân. Hoàng Phủ Hùng chỉ cảm thấy một thanh đại chuỳ đánh trúng ngực, trong miệng tức khắc tràn đầy chua xót.

Người khác nói vương tộc không có huynh đệ, nhưng Hoàng Phủ Hùng cùng Hoàng Phủ Tuấn chính là ngoại lệ.

Dã tâm của Hoàng Phủ Hùng không lớn, cả đời chí nguyện lớn nhất chính là làm một thanh đao tốt nhất cho huynh trưởng, chỉ đâu đánh đó, không cần động cân não, chỉ cần dùng hết sức đi về phía trước. Đánh thắng trận trở về, huynh đệ lại khích lệ vài câu, ngồi đối diện nhau uống một phen, lại kêu mấy cái người kể chuyện lại đây, vừa uống say, vừa nghe chuyện xưa, vui sướng nhất trong đời người cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, không cầu gì hơn.

Hiện giờ, thấy huynh trưởng đi đế đô một chuyến liền rơi xuống hoàn cảnh như vậy, tâm Hoàng Phủ Hùng thật sự như là bị dao cùn cắt, đau đớn muốn chết, hận không thể để nhi tử của mình thay Hoàng Phủ Độ đi tìm chết, chính mình cũng chịu đau thay cho Hoàng Phủ Tuấn.

Bổ nhào vào bên cạnh chiếc giường lớn liền thấy Hoàng Phủ Tuấn như đang bị chôn trong một đống chăn gấm, gầy đến dị thường, hốc mắt sâu hoắm. Ngay cả y phục màu tím thường mặc trên người lúc nào cũng có vẻ cả người tuổi trẻ anh tuấn khí phách hăng hái, thế nhưng bây giờ lại có hương vị như một cổ tử vong gần đất xa trời.

"Đại ca!" Hoàng Phủ Hùng kêu lên đau đớn, "Tỉnh lại đi đại ca!"

Hoàng Phủ Tuấn chậm rãi chuyển động tròng mắt, nhìn thẳng huynh đệ nhà mình: "Tiểu đệ, đã trở lại."

Hoàng Phủ Hùng nâng bàn tay lớn trên đệm hương bồ, lau hai dòng nước mắt thật mạnh: "Đại ca! Tiểu đệ không phụ gửi gắm, tìm được một manh mối!"

"Thật ?" Hoàng Phủ Tuấn lập tức ngồi dậy, "Mau nói!"

Chăn gấm chảy xuống từ trên người hắn, xương vai cao cao gầy gò gồ lên, càng hiện ra thân hình mảnh dẻ tiêu điều.

"Đại ca uống thuốc trước đã." Hoàng Phủ Hùng lại là duỗi tay nâng chén bên cạnh giường tới.

Chỉ thấy nước thuốc đen tuyền đựng trong chén đã sớm đã lạnh rồi.

Hoàng Phủ Hùng cũng không sốt ruột nói chuyện, trong tay bật lên một ngọn minh diễm hoả, đem chén nước này nấu đến nhẹ nhàng sôi trào.

Hoàng Phủ Tuấn đưa tay đoạt lại, ngửa đầu uống cạn.

Trên đôi môi tái nhợt bị nóng đến nổi lên vết bỏng rộp, hắn phảng phất như còn chưa phát giác, đôi mắt sâu hoắm gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Hùng: "Mau nói!"

Hoàng Phủ Hùng đau lòng mím môi, nói: "Đại ca không cần cấp, để ta gọi cháu dâu tiến vào nói với ngươi. Trong lòng nó cũng là vô cùng đau khổ, nó còn đang có mang, huynh ngàn vạn lần phải trấn tĩnh chút, chớ có dọa nó, đó chính là cốt nhục duy nhất là Độ Nhi lưu tại trên đời!"

Hoàng Phủ Tuấn hít thật sâu mấy hơi, trong ánh mắt hơi hơi toả sáng ra một chút: "Đúng vậy, đúng, Độ Nhi có hậu, không thể dọa cháu dâu....."

Trong lòng Hoàng Phủ Hùng càng đau —— đời này của đại ca có bao giờ từng thất thố như vậy? Nhìn xem, con dâu cũng nói sai thành cháu dâu, đây là bị đả kích biết bao nhiêu thảm!

"Con dâu." Hoàng Phủ Hùng nhắc nhở một câu.

Hoàng Phủ Tuấn gật gật đầu: "Ta biết, là con dâu ngươi."

Hoàng Phủ Hùng: "....." Tuỳ tiện đi.

Hắn phất phất tay, liền có cung nữ mang theo Tấn Lan Lan đã rửa mặt chải tóc đàng hoàng đi đến.

"Nghĩa phụ....."

Hoàng Phủ Tuấn nhìn chằm chằm bụng nàng ta một lát, thở dài nói: "Ngày sau, kêu ta phụ vương đi."

Tấn Lan Lan hơi kinh hãi, nhu thuận đáp: "Dạ. Phụ vương."

"Tốt, tốt." trên mặt Hoàng Phủ Tuấn lộ ra nụ cười của lão nhân, "Ngươi đừng có gấp, đừng khổ sở, đem sự tình ngươi biết nói cho phụ vương, phụ vương chắc chắn làm chủ cho các ngươi!"

Tấn Lan Lan nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: "Ta bỗng nhiên nhớ lại, trước khi phu lang xảy ra chuyện, từng nói qua bốn chữ ' chỉ có ba phần ' —— hẳn là không phải nói với ta, mà là nói với người khác, cho nên ta vẫn không để trong lòng, theo bản năng xem nhẹ. Hiện giờ nhớ lại, phu lang lúc ấy tựa hồ có chút kinh ngạc, rồi sau đó liền vội vàng bóp nát ngọc giản."

"Chỉ có ba phần?" Hoàng Phủ Tuấn xác nhận rõ một lát, nói, "Vội vàng bóp nát ngọc giản? Chẳng lẽ là tính liên lạc người khác?"

Thật ra ngày thường khi Hoàng Phủ Độ cùng Tấn Lan Lan trò chuyện, cũng thường thường chủ động bóp nát ngọc giản —— hẳn cũng không phải cái loại người lãng mạn hay cưng chiều thê tử.

Chẳng qua tuy hành động bình thường, nhưng đến khi xảy ra chuyện, lại qua miệng người truyền lại trong hoàn cảnh như vậy đều sẽ làm người không tự giác mà thấy miên man bất định.

Hoàng Phủ Hùng bừng tỉnh đại ngộ: "Chỉ sợ Độ Nhi đúng là muốn liên lạc đại ca! Độ Nhi nghe được sự tình khó lường gì, liền chưa kịp nói từ biệt đã ngắt liên lạc với cháu dâu, nhất định là vội vã liên lạc đại ca! Đáng tiếc bị người phát hiện, hẳn đã không còn cơ hội này....."

Tuồng diễn vô cùng sinh động trong khoảnh khắc đã bị não trình diễn ra tới.

Hoàng Phủ Tuấn hít một hơi thật mạnh: "Độ Nhi a Độ Nhi, ngươi đến tột cùng, muốn nói với vi phụ cái gì! Đến tột cùng là cái gì đã đưa ngươi tới họa sát thân!"

Suy nghĩ một lát, Hoàng Phủ Tuấn cho người dẫn Tấn Lan Lan dẫn đi, bố trí cẩn thận cho nàng ta dưỡng thai.

Hoàng Phủ Hùng ngồi xuống bên cạnh giường, cầm tay Hoàng Phủ Tuấn: "Đại ca, ký linh châu kia rốt cuộc nói gì làm huynh thương tâm thành như vậy!"

Hoàng Phủ Tuấn thở phào một hơi, từ dưới gối lấy cái ký linh châu kia ra.

Thanh âm Khương Nhạn Cơ kia lập tức phiêu ra tới.

——' đứa bé đáng thương, mẫu thân cũng là không có cách nào, chỉ có thể vứt bỏ ngươi a.....'

Mày Hoàng Phủ Hùng càng khóa càng chặt, ngực căng tràn tức khí: "Đại ca! Đây không phải là chứng cứ vô cùng xác thực sao! Huynh còn hảo do dự cái gì nữa!"

Hoàng Phủ Tuấn suy yếu nâng nâng tay: "Ta phải biết rõ nguyên nhân. Hiện giờ xem ra, nhất định không thoát khỏi có quan hệ với cái câu ' chỉ có ba phần ' kia. Là cái sự tình gì làm Độ Nhi ngay cả cơ hội truyền tin cho ta đều không có..... Khương Nhạn Cơ à Khương Nhạn Cơ, ta tuy biết nàng là nữ nhân lòng lang dạ sói, lại không nghĩ rằng, dã tâm nàng lại lớn đến vậy..... Muốn ăn luôn cả ta sao!"

Hoàng Phủ Hùng yên lặng ngồi cạnh huynh trưởng, ngồi hồi lâu.

Rạng sáng khi, chợt có tin tức truyền đến.

Một vị dược sư đắt lực nhất bên cạnh Khương Nhạn Cơ bỗng nhiên bị ám sát bỏ mình, trước khi chết, hắn thấm máu của mình viết hai chữ trên xiêm y —— ba phần.

Tin tức không đầu không đuôi.

Ba phần! Lại là ba phần!

Hai mắt Hoàng Phủ Tuấn sáng ngời, cho người cẩn thận đi tra, tần suất xuất nhập đế cung mấy ngày gần đây của vị dược sư này.

Tra một lần liền mau chóng tra ra dấu vết.

Dược sư lúc trước còn bận rộn tối mặt tối mũi, cơ hồ ở lại trong đế cung, mãi đến một ngày, bỗng nhiên bắt đầu nhàn tản nghỉ ngơi. Mà cái ngày thần kỳ này là ngày Khương Nhạn Cơ liên lạc Hoàng Phủ Tuấn, nói phải đưa cho hắn linh tuỷ vạn năm, trợ giúp hắn phá cảnh.

"Thì ra là thế!" Hoàng Phủ Tuấn nheo mắt lại.

Đây là kết quả chính mình nghĩ đến, tra được sự tình, trong lòng hắn không một tia nghi ngờ.

Hoàng Phủ Hùng vẫn có chút mờ mịt: "Đại ca, vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Có quan hệ gì với cái chết của Độ Nhi?"

Hoàng Phủ Tuấn cười lạnh nói: "Ba phần. Nói dược sư bận rộn mấy ngày, nhất định là phụng mệnh Khương Nhạn Cơ, ở đế cung đo lường tính toán sau khi sử dụng linh tuỷ vạn năm, tỷ lệ phá cảnh là bao nhiêu! Ngày ấy ra kết quả, chỉ có ba phần thành công, vì thế Khương Nhạn Cơ liền đem cái ' thiên đại cơ duyên ' này chắp tay nhường cho ta! Ha, nếu ta tính toán không tồi, nếu phá cảnh thất bại, chỉ sợ không chết tức phế!"

Hoàng Phủ Hùng chậm rãi hít một ngụm khí lạnh.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuấn lạnh hơn: "Nói vậy, Độ Nhi đúng là không cẩn thận nghe được bí mật này, mới bị diệt khẩu!"

"Không sai!" Hoàng Phủ Hùng nói, "Tiền căn hậu quả giờ đã rõ như lòng bàn tay! Nếu là như thế..... Khó trách Khương Nhạn Cơ muốn Giết. Người. Diệt. Khẩu! Độ Nhi cuối cùng là hướng về đại ca, mà

không phải hướng về bà ta!"

Thực mau, mật thám Thiên Đô lại truyền đến một tin tức!

Hoá ra mấy ngày trước, U Vô Mệnh đã lãnh binh dẹp xong thủ đô Ký Châu, nói là muốn báo thù Ký Nhạc Trì đánh lén bến đò U. Khương Nhạn Cơ không lên tiếng, chỉ thêm binh vào phía Bắc bộ của Thiên Đô, đề phòng U Vô Mệnh thật sự nổi điên một đường đánh lên hướng Nam.

"Cho nên bà ta là muốn thuận tiện mượn tay đại ca, thay bà ta giải quyết cái tai hoạ U Vô Mệnh này!" Hoàng Phủ Hùng hoàn toàn hiểu ra.

Từng vụ từng việc, hoàn toàn giải thích được rồi.

Tất cả những chuyện này, căn bản không ai có thể cố tình an bài. Chỉ có thể là sự thật!

Hoàng Phủ Tuấn trầm mặc một lát, nói: "Ta sẽ cùng Khương Nhạn Cơ..... tâm sự. Tiểu đệ, ngươi đừng lên tiếng."

Ngọc giản lập loè, Hoàng Phủ Tuấn liên lạc được Khương Nhạn Cơ.

"Nhạn Nương." Thanh âm Hoàng Phủ Tuấn suy yếu mà thâm tình, "Nghe nói dược sư của nàng xảy ra chuyện, bản thân nên chú ý nhiều một chút."

Thanh âm của Khương Nhạn Cơ cũng thập phần ôn nhu: "Tuấn lang, ta không có việc gì, chàng cứ yên tâm. Bên phía chàng như thế nào rồi? Chuẩn bị khi nào dùng linh tủy?"

Móng tay Hoàng Phủ Tuấn véo vào lòng bàn tay, thanh âm vẫn bình tĩnh: "Ta chờ Độ Nhi trở về, để hắn canh chừng cho ta."

—— Hoàng Phủ Tuấn phong tỏa tin tức, Khương Nhạn Cơ cũng

không biết hắn đã tìm được thủ cấp của Hoàng Phủ Độ từ trong thùng xe của Khương Cẩn Chân, cũng không biết kia hộp linh tuỷ vạn năm kia đã bị người đổi đi rồi.

Thanh âm Khương Nhạn Cơ lập tức liền có chút không vui: "Độ Nhi sao lại như thế, còn ở bên ngoài chơi đến điên rồi sao? Chàng cũng chiều hắn quá, người cũng đã 24-25 tuổi rồi, còn nháo ra cái trò rời nhà trốn đi!"

"Nàng đang trách ta không dạy dỗ Độ Nhi?" Khoé mắt Hoàng Phủ Tuấn muốn nứt ra.

Móng tay bấm sau vào trong lòng bàn tay, máu theo chỉ tay chảy xuống.

Hắn suýt nữa bị hoả khí công tâm.

Hoàng Phủ Hùng bắt được tay hắn, dùng khẩu hình nói: "Đại ca, đừng xúc động!"

Đừng thấy Hoàng Phủ Hùng động một chút là kêu đánh kêu giết, kỳ thật hắn là một hán tử trong thô kệch có tinh tế, trong lòng hắn minh bạch thật sự —— muốn xử lý Khương Nhạn Cơ, hoặc là đột nhiên giết bà ta trở tay không kịp, hoặc là chính âm thầm sau lưng hung hăng đâm bà ta, hố bà ta. Tuyệt đối không thể hướng bà ta tuyên chiến trước, cho bà ta thời gian chuẩn bị, sau đó lại đua nhau lưỡng bại câu thương.

Hoàng Phủ Tuấn tất nhiên biết lợi hại trong đó. Nếu công nhiên cùng Khương Nhạn Cơ xé rách mặt, sảng khoái thì có sảng khoái, nhưng là kế tiếp tổn thất cùng phiền toái không con số nào có thể đếm được. Hiện giờ phương án có lợi nhất với Đông Châu, đó là làm bộ bị chẳng hay biết gì, tương kế tựu kế, hung hăng hố chết Khương Nhạn Cơ!

Khương Nhạn Cơ hôm nay cũng phiền. Cái tên dược sư kia chết thì

đã chết, lại phải dùng máu viết cái gì ' ba phần ', hay là tưởng bà ta Giết. Người. Diệt. Khẩu? Nếu làm Hoàng Phủ Tuấn nổi lên lòng nghi ngờ.....

Bà nhẫn nại nói: "Tuấn lang, chàng lại đa tâm, ta làm sao không biết một mình chàng mang theo Độ Nhi có bao nhiêu vất vả. Ta chỉ là đau lòng thương thế của chàng, nghĩ nếu mau chóng phá cảnh cũng có trợ giúp cho thương thế của chàng khôi phục. Hà tất một hai phải chờ Độ Nhi chứ, để Hoàng Phủ Hùng trông chừng không phải được rồi! Hài tử tuổi trẻ ham chơi, ai biết khi nào mới trở về!"

Đối với Khương Nhạn Cơ, Hoàng Phủ Độ bị ' mất tích' khẳng định là cái cớ mà Hoàng Phủ Tuấn cố ý dùng để kéo dài việc sử dụng linh tuỷ vạn năm. Rốt cuộc bà đã tận mắt nhìn thấy Hoàng Phủ Độ ngồi trên kiệu liễn, một đường thông thông thuận thuận, sao có thể có thể tới Đông Châu liền mất tích được?

Trong lòng bà nhận định điểm này, cho nên mỗi khi Hoàng Phủ Tuấn nhắc tới Hoàng Phủ Độ ' mất tích ', bà liền có chút khó có thể kiềm chế hoả khí trong lòng. Dù sao cũng là người làm đế quân mười năm, dám công nhiên trình bày qua loa với bà như vậy, thế gian cũng chỉ có một mình Hoàng Phủ Tuấn.

"Tuấn lang, chàng cũng đừng chờ Độ Nhi nữa, mau chóng phá cảnh, ta chờ tin tức tốt của chàng!"

Huynh đệ Hoàng Phủ liếc nhau, trong mắt cừu hận cùng lửa giận cơ hồ muốn dật ra ngoài —— đúng vậy, chờ cái gì nữa, có chờ đến mấy Độ Nhi cũng không có khả năng trở lại! Giết nhi tử, thế mà bà còn không có nửa phần chột dạ khổ sở sao! Vậy mà liền thản nhiên tính kế cha con hắn! Thế gian làm sao có thể có độc phụ rắn rết đến như vậy!

"Cứ như vậy mà gấp cho ta phá cảnh sao," Hoàng Phủ Tuấn ngả ngớn nói, "Nhạn Nương, nàng cảm thấy hiện giờ ta không thoả mãn được nàng?"

Khương Nhạn Cơ có lệ nói: "Tuấn lang chàng thật là xấu! Cứ quyết định như vậy đi, chàng mau chóng đem linh tủy dùng, đừng uổng phí khổ tâm của ta. Chờ chàng phá cảnh xong, ta nhất định sẽ chiều chuộng chàng hết mực. Chúng ta, có thể thử xem từ phía sau như thế nào..... Hay là chàng muốn kiểu khác?"

Hoàng Phủ Hùng ở một bên nghe được nổi da gà đầy người.

Đế quân nha, chủ nhân của Vân Cảnh mười tám châu, đế quân nha! Thật là quá buồn nôn.

Nhưng mà, từ mấy trăm năm trước khi Hoàng Phủ thị cùng Khương thị liên thủ, đem Vân thị kéo xuống khỏi ngai vàng tới nay, dòng họ chân chính làm chủ mười tám châu này kỳ thật vẫn luôn là Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ Tuấn cười nhạt nói: "Tốt. Đúng rồi Nhạn Nương, tên dược sư kia của nàng trước khi chết dùng máu viết hai chữ ' ba phần ', chắc không có quan hệ gì với chuyện phá cảnh đâu nhỉ ?"

Khương Nhạn Cơ rõ ràng chần chừ một chút.

Sau một lúc lâu, giọng bà ta tràn ngập kỹ thuật diễn vang lên: "Không dối gạt Tuấn lang, thật ra thật sự là có quan hệ, nhưng cũng không phải là tỷ lệ thành công chỉ có ba phần, mà là, có ba phần khả năng thất bại. Tuấn lang, ta chưa nói là sợ ảnh hưởng tâm lý của chàng. Chàng cũng biết rất nhiều chuyện càng nghĩ nhiều sẽ càng không xong. Chàng mạnh mẽ như vậy, cái tỷ lệ ba phần thất bại chỉ dành cho kẻ hèn, không cần quan tâm làm gì, tin tưởng chính mình được không?"

"Được." Hoàng Phủ Tuấn cười nói, "Ta tin nàng."

Khương Nhạn Cơ thực mất tự nhiên cười khẽ một tiếng: "Ta còn có chút việc cần làm....."

"Đi đi."

Hoàng Phủ Tuấn chậm rãi bóp nát ngọc giản.

"Đại ca, còn có điểm đáng ngờ sao?" Hoàng Phủ Hùng nắm lấy nắm tay.

Hoàng Phủ Tuấn lắc lắc đầu, trên mặt hiện lên tươi cười mờ mịt.

"Đã không có, hết thảy, đều tra ra manh mối..... Nàng chột dạ, ha ha, nàng chột dạ. Nàng chột dạ cũng đã đủ chứng minh hết thảy. Quả nhiên, chính là hai chữ ' ba phần ' này làm nàng tàn nhẫn hạ sát thủ! Độ Nhi của ta, là lỗi của vi phụ, xin lỗi con!"

"Đại ca, nén bi thương!"

"Ta không bi ai." Hoàng Phủ Tuấn lắc đầu nói, "Khương thị xong rồi. Nên bi ai chính là bọn họ, cùng với con cháu nhà bọn họ."

Hắn cắn răng, trên gương mặt trắng nõn nổi lên gân xanh dày cọm, như ác quỷ trong địa ngục bò ra tới chuẩn bị báo thù.

Kỳ thật, hắn đã sớm biết Khương Nhạn Cơ là người như thế nào, không phải sao?

Lúc trước nàng ta hại chết phụ tử Minh thị, làm sao có chuyện nhân từ nương tay? Buồn cười chính là, lúc trước Hoàng Phủ Tuấn chỉ cho rằng chính mình mị lực phi phàm, làm nữ nhân Khương Nhạn Cơ này mê đến thần hồn điên đảo, vì hắn mà không màng tất cả.....

Hiện giờ, cuối cùng là triệt triệt để để thấy rõ.

Trái tim của nữ nhân kia căn bản chính là đen, thối!

Hắn nhất định..... phải chính tay đem nó đào ra bóp nát!

.....

Bên kia Hoàng Phủ Tuấn đang khổ đại cừu thâm, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn lại là trôi qua những ngày tháng như thần tiên quyến lữ.

Có lệnh bài của Hoàng Phủ Hùng trong tay, U Vô Mệnh không tốn một xu nào liền thuê được một cái xe ngựa vô cùng xa hoa, người cho thuê còn tri kỷ chuẩn bị cho hắn hai vị xa phu, luân phiên nhau điều khiển.

Hai vị này là tài xế xa phu có tuổi, rất hiểu biết có nhiều kinh nghiệm, chuyên đi tắt, mang hai người U Vô Mệnh một đường nếm hết các mỹ thực.

Đông Châu có cái hồ lớn chứa nước màu xanh lục, trong hồ có rất nhiều hải sản, từ những món bình thường như sò biển chưng tỏi băm hay mấy món độc đáo như hoa giáp bạo xào nghêu sò, cái gì cần có đều có, còn có thể tìm được món ăn bổ dưỡng thân thể! Tang Viễn Viễn nhất thời chưa hiểu mình rốt cuộc có phải là người xuyên không hay không, hay là chính phu xe mới là lão tiền bối am hiểu mỹ thực đã từng xuyên không rồi.

Nàng ăn đến hai mắt tỏa ánh sáng, U Vô Mệnh rất khinh bỉ.

Hắn ghét bỏ ngửa đầu: "Thứ tanh như vậy cũng có thể ăn sao?"

Tang Viễn Viễn không nói lời nào nhét một con mực nướng than vào trong miệng U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh: "..... Cũng vậy, ăn đỡ thì được."

Sau đó hắn liên tiếp ăn mười tám con, còn chưa chịu ngưng lại.

.....

Một đường thông hành không bị ngăn trở, sáng sớm ngày thứ ba sau khi rời Phủ Lăng, liền đi tới ven hồ Đông Hải. U Vô Mệnh làm bộ muốn trả tiền, hai vị xa phu đánh chết cũng không chịu cầm, chỉ nói có thể thay Trấn Tây tướng quân cống hiến chút sức lực đã là phúc khí mà tiệm thuê xe của bọn họ tha thiết ước mơ.

Vì thế U Vô Mệnh thực tự nhiên đem tiền thu lại bỏ vào túi áo .

Hai người một trước một sau, đi tới bên cạnh bờ cát không người.

"Cũng không biết ca ca cùng Vân Hứa Chu đã điều tra được như thế nào, có thuận lợi hay không?"

Tang Viễn Viễn lấy ngọc giản ra.

Bên phía đối diện Ngọc giản truyền đến từng trận la hét om sòm bấn loạn.

Tang Viễn Viễn: "....."

Náo nhiệt dữ vậy !

"Tiểu muội, hiện tại ta rất bận, muội tạm thời chờ ở ven hồ, chút nữa Vân Hứa Chu sẽ qua gặp bọn muội!"

Tang Viễn Viễn không nói nên lời bóp nát ngọc giản, đưa mắt nhìn mặt hồ to lớn phía trước mặt.

Nó xác thật có tư cách được mệnh danh là "Biển". Bọt sóng đánh từng đợt lên bờ cát, phía trước cùng hai bên trái phải hồ nước đều tiệm cận đường chân trời, từng trận gió nhẹ mang theo mùi biển ướt át mà tanh nồng trực tiếp đánh tới, khi thuyền đánh cá trồi lên trong tầm mắt, cái thấy đầu tiên chính là cột buồm.

"Cái hồ này chiếm hơn phân nửa Đông Châu." U Vô Mệnh nói, "Nếu

trừ cái hồ này ra, Đông Châu căn bản còn không lớn bằng U Châu của ta!"

Ngữ khí tràn đầy khoe của.

Tang Viễn Viễn: "Ừ ừ, chàng mạnh nhất, chàng lớn nhất."

U Vô Mệnh nhướng mi, đắc ý cực kỳ.

"Cả Ký Châu nữa," hắn cười tủm tỉm nói, "Tần Châu Chương Châu đều là của ta nha, ta chỉ là không muốn phân người đi quản cái đoạn trường thành kia nên mới tạm thời không động vào bọn họ."

Tang Viễn Viễn yên lặng gật đầu: "Chúng ta cần phải có trang bị."

Nếu được trang bị đến tận răng giống như quân Đông Châu, sức chiến đấu của U Châu ít nhất cũng tăng gấp năm lần! Như vậy lập tức liền tương đương nhiều thêm bốn năm lần binh lực, quá trực quan, quá hiện thực.

"Đúng vậy," U Vô Mệnh cười càng thêm vui sướng, "Giờ chờ Hoàng Phủ Tuấn đích thân đưa trang bị tới cho ta."

Tang Viễn Viễn ngẩn ra, sau đó chậm rãi mở khóe môi: "Không sai!"

Hắn đưa tay bắt nàng vào trong lòng ngực, gục đầu xuống, hôn hôn đầu nàng.

"Tiểu Tang Quả, ánh mắt lựa chọn lựa nam nhân của nàng thật tốt!"

Tang Viễn Viễn: "....." Có thể mèo khen mèo dài đuôi như vậy sao?

Hai người lại ăn thêm một đống mực nướng.

U Vô Mệnh không biết nhiễm cái trò cổ quái gì, lại thích dùng hai cái răng nanh hơi nhòn nhọn của hắn cắn râu mực đến kẽo kẹt kẽo kẹt,

cắn xong rồi còn muốn đem thân mực trụi lủi đưa cho nàng ăn.

Tang Viễn Viễn: "....." Thôi được, không so đo.

Dù sao người này phải làm ra mấy chuyện kỳ kỳ quái quái mới gọi là bình thường.

Nàng nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên bẻ ngón tay nở nụ cười: "Nói, chàng kể cho Hoàng Phủ Hùng mấy cái chuyện xưa, cũng chưa kể kết cục! Quá thiếu đạo đức!"

Cái chuyện từ hôn bị vả mặt thì kể đến khúc vị hôn thê đêm trước đắc ý, còn thiếu niên đang cách khả năng đột phá một bước, xong rồi dừng. Vụ thám hiểu mộ cổ tìm thần binh cũng kể đến khúc mở ra cánh cửa đá cuối cùng, cũng ngưng. Ngay cả cái chuyện xưa hòn vọng phu kia, đều ngay chỗ "nữ tử trước khi chết, nghe được sau cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc" xong lại hết..... Thật là hành vi thái giám phi thường phi thường không đạo đức!

U Vô Mệnh cười giống như hồ ly.

Nàng nhìn sườn mặt hắn, thấy khoé mắt đang cong lên đặc biệt khắc sâu, bên môi hiện lên nụ cười toả sáng, phải gọi là soái đến quáng mắt người. Trong nháy mắt này, nàng mơ hồ nhìn thấy tuổi thật của hắn —— cái tên nam nhân thoạt nhìn tuổi trẻ anh tuấn, mười tám chín tuổi, vô tâm vô phổi này kỳ thật đã 25, thành thục thông minh, nội tâm tang thương.

Tươi cười dần dần biến mấy trên mặt hắn.

Hắn nhìn nơi xa, nhàn nhạt mở miệng: "Không có kết cục, cũng chưa chắc là chuyện xấu. Ai biết có phải bi kịch hay không."

Nàng nhìn hắn, trái tim phảng phất bị một bàn tay ê ẩm nắm một cái.

Nàng từng thấy qua kết cục bi kịch của hắn.

Hắn nhẹ nhàng hạ khóe môi: "Ai cũng cho rằng mình sẽ là cái người thắng độc nhất vô nhị kia. Làm gì có nhiều người thắng như vậy, ai cũng đều có khả năng biến thành đá kê chân cho người khác."

Nàng nhịn không được hỏi một câu: "Vậy còn chàng?"

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng.

Trong nháy mắt, trong ánh mắt hắn rõ ràng viết ——' cũng không ngoại lệ. '

Hắn cong mắt lên, lớn tiếng nở nụ cười: "Nghĩ cái gì vậy Tiểu Tang Quả, ta hả? Ta làm sao có thể đánh đồng cùng những cái phế vật đó chứ!"

Nàng nhảy dựng lên, nhào vào trong lòng ngực hắn, gắt gao ôm cổ hắn, đem mặt chôn vào vai hắn, lau nước mắt đang trào ra trong khóe mắt.

"U Vô Mệnh! Gặp được ta thật là phúc khí tám đời chàng tu luyện được! Có tuyệt thế mỹ nhân như vậy ở cạnh chàng, cho dù chết cũng không gọi bi kịch, đó là tình yêu đẹp được tán dương nha!" Nàng khí thế nuốt núi nuốt sông mà nói.

U Vô Mệnh ngẩn ra thật mạnh, chợt cười đến lồng ngực phát run. Cười cười một hồi, hắn duỗi tay bắt bả vai nàng, đem nàng kéo ra một chút, sau đó hung hăng hôn nàng.

Đây là một nụ hôn có vị hải sản.

Tới chạng vạng, rốt cuộc gặp được Vân Hứa Chu.

Hai người Tang Viễn Viễn mỗi người xách hai xiên mực nướng đi lên đón.

Sắc mặt Vân Hứa Chu có chút khó coi: "Phượng Sồ bị bắt gả chồng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 51: Ngọn lửa nguyền rủa

Ngọn lửa nguyền rủa

"Phượng Sồ bị bắt gả chồng." Vân Hứa Chu cứ nói như thế.

Lượng tin tức trong lời này thật sự là quá lớn, Tang Viễn Viễn nhất thời cũng không biết nuông lời nói tục từ góc độ nào.

Thiên ngôn vạn ngữ dồn lại thành ánh mắt một lời khó nói hết.

Tang Viễn Viễn: "emmm....." Ăn một con mực bình tĩnh lại chút.

U Vô Mệnh không chút khách khí, ôm bụng, cười đến bả vai run bần bật.

"Cười cái gì?" Vân Hứa Chu không vui nhíu mày, "Nàng ta sắp phải bị bắt đi động phòng!"

U Vô Mệnh: "Phốc ha ha ha ha ha!"

Hắn cười đến muốn thở cũng không kịp thở.

Vân Hứa Chu biết đối với hắn không có cách nào, liền quay đầu nhìn Tang Viễn Viễn nói: "Các ngươi tới vừa lúc. Ngay trước lúc động phòng cấp tốc cứu Phượng Sồ ra, thuận tiện lẻn vào trong đất tổ của Sơn Hỏa tộc trộm luôn cái bất diệt hỏa kia ra."

Tang Viễn Viễn: "???"

Nếu muốn hỏi giờ khắc này cảm tưởng như thế nào, nàng cảm thấy như mình xem lậu mười tập phim bộ, cả đầu đều là phim mất khúc xè xè đứt hình không chất lượng mang theo đầy dấu chấm hỏi.

Động phòng? Đất tổ Sơn Hỏa tộc? Bất diệt hỏa? Đây đều là cái gì?

Nàng chớp mắt, chờ Vân Hứa Chu giải thích.

Vân Hứa Chu thở dài: "Vừa đi vừa nói chuyện đi, thời gian không đợi người!"

Nàng ta mang theo hai người Tang Viễn Viễn, nhanh chóng lướt về dãy núi hướng mặt bắc.

Trên đường đi, Vân Hứa Chu đem phát hiện mấy ngày nay nói cho Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh.

Tin tức về con trùng ký sinh trong trai ngọc thực ra cực kỳ dễ tra, người nuôi trai người ai ai cũng biết.

Sâu ký sinh trong huyết trai của hồ Đông Hải gọi là huyết tuyến trùng, một khi bị nhiễm, con trai đực sẽ nhanh chóng suy nhược, tử vong, nhưng con trai cái lại không có cái ảnh hưởng gì, chỉ bị trứng trùng ẩn núp, tiếp tục nhiễm vào đời sau.

Hại nam không hại nữ, quả thật không sai biệt với ' nguyền rủa ' của Vân thị, chẳng qua trước nay không có người đem hai việc này gom lại cùng một chỗ mà nghĩ.

Nhóm ngư dân nuôi trai dùng thảo dược để đối phó huyết tuyến trùng.

Vân Hứa Chu mua thuốc trị trùng, căng da đầu rót vào trong bụng mình. Đáng tiếc chính là, cái thuốc kia tuy rằng đối phó với huyết tuyến trùng tầm thường trong bụng con trai thì cực kỳ hiệu quả, nhưng lại không tổn hại được con dị trùng đã được luyện thành linh

cổ bên trong huyết mạch của Vân Hứa Chu.

Tìm được nguyên nhân bệnh, cũng có phương pháp diệt trùng, nhưng lại dậm chân ở bước cuối cùng.

Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận suy đoán, nếu người đứng sau bức màn này hạ độc thủ lựa chọn huyết tuyến trùng của Đông Hải hồ, như vậy phương pháp luyện hoá hẳn là cũng có liên hệ ít nhiều với nơi đây.

Sau mấy phen thăm hỏi, lại có thu hoạch ngoài ý muốn —— ở phía bờ Bắc của hồ Đông Hải, chỗ giao giới với Tiểu Khương châu, có một đám người tương đối đông đúc cư trú dựa vào thế núi, trong đó có một tộc người gọi là Sơn Hỏa tộc. Nhiều thế hệ Sơn Hỏa tộc đã thay nhau bảo quản một loại Bất Diệt Hoả kỳ dị, nghe nói ngọn lửa đó có thể đem linh uẩn luyện tiến vào bên trong bất cứ đồ vật gì.

Kỳ thật cái loại dị hỏa này căn bản không được trọng dụng cho lắm. Nguyên nhân là công sức bỏ ra đem linh uẩn luyện tiến một kiện áo giáp hoặc là binh khí thì thà cùng bằng với bỏ sức ra khai thác mười chỗ linh quặng, làm ra mấy ngàn bộ trang bị giàu linh uẩn.

Cho nên cái dị hoả râu ria như vậy, tuy đối với Sơn Hỏa tộc thì là bảo bối quý như tròng mắt, đem giấu ở đất tổ, nhưng cũng không làm người ngoài mơ ước.

Người nói tin tức này chỉ như chê cười thuận miệng nói, nhưng Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận lại như đạt được chí bảo. Đúng là huyết tuyến trùng kia rồi, nhưng bất chính là bị luyện hóa thành linh cổ?!

Chân tướng gần ngay trước mắt, chỉ cần lợi dụng bất diệt hỏa kia, liền có thể bào chế đúng cách, đem giải dược giết trùng cũng luyện chế thành linh dược.

Vì thế Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận liền vội vàng chạy tới nơi cư ngụ của Sơn Hỏa tộc.

Hai người lại không ngờ rằng, một cái sơn trại nhìn thông thường đến cực kỳ thế nhưng nơi nơi chốn chốn đều dấu diếm bẫy rập lửa.

Mới vừa tới gần đất tổ liền kích hoạt bẫy rập, suýt chút còn sống sờ sờ bị thiêu chín, còn kinh động cả người của Sơn Hỏa tộc.

Người Sơn Hỏa tộc sùng bái ngọn lửa, dưới sự chống đỡ của tín niệm cuồng tín, ngày đêm cùng hỏa linh làm bạn, tu hành còn cần cù hơn người bình thường trăm ngàn lần. Trong tộc ngọa hổ tàng long, có được không ít cường giả hỏa hệ. Hơn nữa nơi này lại là sân nhà bọn họ, Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận thực mau liền rơi xuống thế hạ phong, bị bắt đi.

Tang Bất Cận dùng hết toàn lực ngăn truy binh lại, giúp Vân Hứa Chu đào tẩu, chính hắn lại rơi vào trong tay Sơn Hỏa tộc.

Vân Hứa Chu tất nhiên không có chuyện một mình trốn đi như vậy, nàng ta lặng lẽ lén quay về tới cứu người, kết quả nghe được một tin tức tốt —— tộc trưởng Sơn Hỏa đối với tù binh nhất kiến chung tình, hiếu thắng muốn cưới nàng, tối nay liền thành thân.

Nếu không phải Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh vừa lúc đuổi tới, tối nay Vân Hứa Chu liền chỉ có thể liều mạng đi ' nháo động phòng '.

Tang Viễn Viễn: "....."

Vân Hứa Chu nhíu chặt mày: "Chỉ mong cẩu nam nhân này không bị sắc đẹp mê lú, trước khi động phòng liền chạm vào nàng ấy....."

Tang Viễn Viễn cũng có lo lắng như vậy.

Chẳng qua phương hướng lo lắng có chút bất đồng —— không phải sợ Tang Bất Cận bị **, chỉ sợ bại lộ thân phận nam nhi, tộc trưởng Sơn Hỏa thẹn quá thành giận, muốn đả thương tánh mạng hắn.

.....

Vân Hứa Chu mang theo hai người Tang Viễn Viễn, chui lủi trong núi rừng một hồi lâu.

Chợt thấy cây cỏ rậm rạp cỏ cây hình như dạt ra hai bên trái phải, đã đến nơi rồi.

Đường trước mắt mở rộng thông suốt!

Nơi tụ cư của Sơn Hỏa tộc rất đặc sắc, liếc mắt một cái nhìn qua, còn tưởng rằng núi rừng đang nổi lên ngọn lửa lớn —— tất cả đồ vật cùng kiến trúc ở đây đều nhuộm thành màu đỏ thâm thâm thiển thiển, trong không khí đầy mùi khét, cơ hồ cạnh cửa mỗi một tòa nhà gỗ đều cắm một cây đuốc cháy hừng hực.

Cư dân đi chân đất, mặc bố sam màu đỏ, mỗi người đều rất bận rộn đem từng bồn thoạt nhìn như quả hạch rang đưa về hướng một toà Mộc Lâu (*) lớn xây ở trên cao.

(*) Mộc Lâu: toà nhà gỗ lớn.

Toà Mộc lâu này chiếm diện tích cực lớn, giống một tòa cung điện, có tới bốn tầng lầu, toàn bộ toà nhà đều nhuộm thành màu đỏ, mỗi một tầng đều có một cây đuốc cắm trên cái cột to nặng. Liếc mắt một cái nhìn lại, tựa như cái giá BBQ còn mang theo lửa cháy đỏ bừng bừng đang dựng đứng giữa trời.

Trụ gỗ cùng hành lang đang được bọc đầy vải đỏ, vừa nhìn cũng biết đang muốn làm hỉ sự.

Vân Hứa Chu chỉ vào dấu vết đen nhàn nhạt trên mặt đất xung quanh sơn trại, ý bảo hai người Tang Viễn Viễn xem.

Nàng ta nói: "Cái đó hình như là mấy thứ hỏa phấn bắt lửa linh tinh, một khi người ngoài tới gần nó sẽ bốc cháy lên thành vách tường

lửa cao cỡ mười trượng, thật sự rất hung mãnh. Là bởi vì cái thứ này nên ta cùng với Phượng Sồ mới bị lộ. Phía sau của tòa Mộc lâu đó là đất tổ của bon họ, ngươi xem, ở bên kia dày đặc như vậy."

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn qua liền thấy gần chỗ ngọn núi lùn lùn phía sau tòa Mộc lâu có đầy những dấu vết đen đen, một vòng lại một vòng lan rộng ra tứ phương.

Người Sơn Hỏa tộc đều đi chân đất, lòng bàn chân mỗi người đều như là than đen, có dẫm lên mấy dấu đen nhạt nhạt hỏa phấn trên mặt đất cũng không kích khởi bất luận phản ứng gì.

Nhưng thật ra đây chính là một đai trận phòng ngự cùng hệ thống cảnh báo vô cùng hiệu quả.

"Xem ra chỉ có thể bay vào." Tang Viễn Viễn âm thầm cân nhắc.

Ở trong núi, trời đặc biệt mau tối.

Dường như chỉ trong chớp mắt, hoàng hôn ánh chiều tà liền biến mất sau rừng rậm, màn đêm rơi xuống.

Người Sơn Hỏa tộc bắt đầu hướng đến đống lửa bày hai bên đường đất.

Vân Hứa Chu cực kỳ lo lắng: "Phượng Sồ mấy ngày trước còn trúng độc, thân thể đang yếu ớt như vậy, ta thật sự lo lắng nàng ấy bị hại!"

U Vô Mệnh ở một bên âm hiểm cười: "Khó nói được ai hại ai nha! Đến lúc đó mà lột quần ra rồi cũng không biết ai....."

Tang Viễn Viễn hung hăng nhéo lên eo hắn một chút.

Nàng nói: "Không cần quá lo lắng, dù sao kia tộc trưởng kia thật ra cũng không làm được gì....."

Sao càng nói càng thấy càng kỳ cục.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau, cùng nhau ngậm miệng lại.

Khi ánh trăng từ trong núi xa bò ra tới, hôn lễ của tộc trưởng Sơn Hỏa cùng Tang Bất Cận bắt đầu.

Tiếng nhạc từ một thứ kèn giống như kèn xo na vang dội vọng ra từ trong tòa Mộc lâu lớn. Mấy nhóm sơn dân giơ cao cây đuốc chắc nịch, hô to gọi nhỏ hoan hô, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Thực mau, một đôi tân nhân tay nắm tay, từ trong cổng lớn cao chừng hai tầng lầu của tòa Mộc lâu kia đi ra.

Mới chia tay một thời gian ngắn như vậy, Tang Viễn Viễn rốt cuộc lại thấy được ca ca nghịch ngợm nhà mình một lần nữa.

Chỉ thấy hắn mặc một thân xiêm y như lửa đỏ, trên đầu mang một cái mão bạc cắm đầy lông chim màu đỏ trên đỉnh. Trang phục của hắn vừa nhìn là biết mới được may ra, toàn bộ y phục đều dùng thuốc nhuộm màu đỏ đậm đậm của Sơn Hỏa tộc.

Giữa trán là một ngọn lửa cháy, chói mắt vô cùng.

Đuôi mắt cũng được vẽ bằng chì đỏ, hốc mắt cũng dùng màu đỏ tô lên, cực kỳ quỷ bí diễm lệ, lại có loại mỹ cảm phi thường yêu dã.

Hắn vậy mà còn to son.

Lớp trang điểm trên mặt thì hoàn toàn một màu đỏ thẫm, nhưng nửa khuôn mặt bên dưới lại chỉ là màu trắng như tuyết, loại tương phản này đánh sâu vào cảm nhận của người khác, làm mỗi tầm mắt dừng lại trên người hắn đều không thể di chuyển đi chỗ khác được.

Tang Viễn Viễn không khỏi có chút nói không nên lời —— phải chăng, Tang Bất Cận lúc nãy nói hắn vội, cũng không phải là vội nghĩ cách chạy trốn gì đó, mà là vội vàng đi trang điểm?!

Thật sự lo lắng giùm hắn! Hắn không cần phải tỉ mỉ quậy phá như thế này chứ!

U Vô Mệnh xem đến khóe miệng quất thẳng lên trên.

"Tiểu Tang Quả." Hắn thì thầm bên tai nàng, "Khi nào đại hôn của chúng ta nàng cũng phải hóa trang thành như vậy sao? Đừng đi, cái này khẩu vị quá nặng, giống con mực."

Tang Viễn Viễn: "....." Đây là cái thẩm mỹ quỷ sứ gì của tụi nam thẳng chứ.

Vân Hứa Chu mím môi, sau một lúc lâu, oán hận phun ra một câu: "Còn có tâm tư vẽ mắt kẻ mày cơ chứ! Ta thấy nàng ấy ngược lại còn thích thú mà!"

Bộ dáng tức giận đến không nhẹ.

Tang Viễn Viễn vốn dĩ muốn thay ca ca nghịch ngợm nhà mình giải thích hai câu, nhưng mà nhìn gia hỏa kia đang phô trương giống một con khổng tước chỉ hận không thể hướng về phía tộc nhân Sơn Hỏa tộc xòe hết lông đuôi ra, nàng chỉ có thể thực sự cầu thị mà nói: "Chắc có lẽ lần đầu tiên được trải nghiệm trang dung như thế này, muốn thử xem cảm giác như thế nào?"

Khi cả bọn nói chuyện, tộc nhân Sơn Hỏa tộc đã đem mấy đống củi đặt ở hai bên đường toàn bộ đốt lên, sau đó đem những khúc củi bị đốt cháy đến nồng đượm đang tí tách bắn ra tia lửa đá tới trên đường.

Tộc trưởng Sơn Hỏa kia cười miệng toét đến mang tai như ngốc tử, thật cẩn thận dẫn dắt Tang Bất Cận vượt qua từng cây từng cây củi

đang bốc cháy, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi hai từ để ý, để ý, để ý, sóng mắt Tang Bất Cận bay tứ tung, cả người như là một đám mây đỏ rực xinh đẹp, nhìn vui mừng đến không nhịn nổi.

Làm gì có chuyện ngượng ngùng miễn cưỡng? Hoàn toàn là thích thú.

Vân Hứa Chu giận đến nổ đom đóm mắt: "Chọn lựa lượm nhặt mấy năm nay, vậy mà đi coi trọng cái thứ như vậy sao! Nam nhân tốt lắm sao! Còn không phải chỉ là dài hơn hai lượng thịt! Nàng ta điên rồi đi !"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái gì cũng không nói, nói cái gì đều là sai.

Dưới sự chỉ huy của tộc trưởng Sơn Hỏa tộc, tộc dân bắt đầu ngâm nga một làn điệu thực cổ xưa.

Không có từ, chỉ có âm tiết a a nga nga đơn thuần.

Nhưng thật ra lại vô cùng đưa tình diễn ý ngoài dự đoán của bọn họ, vừa nghe liền biết chứa đầy sùng bái cuồng nhiệt của Sơn Hỏa tộc đối với ' ngọn lửa ' .

Đôi vợ chồng tân hôn thành công bước qua ngọn lửa.

"Chắc là muốn đi đất tổ!" Thần sắc Vân Hứa Chu ngưng trọng, thấp giọng nhắc nhở nói.

Tộc dân Sơn Hỏavây quanh tộc trưởng cùng Tang Bất Cận, đi về hướng phía sau núi.

Vân Hứa Chu thật cẩn thận lẻn vào trong núi rừng, không xa không gần đi theo.

Phía sau tòa Mộc Lâu to lớn là một ngọn núi thấp không có thảm thực vật gì lười biếng ghé mình vào dưới ánh trăng, mọi người đi

theo một sơn đạo được tô đỏ thẫm bằng nhựa cây gì đó vượt qua ngọn núi này.

Phía sau ngọn núi này lại có một dốc đá màu đỏ sậm.

Người Sơn Hỏa tộc ngừng ở trước mặt dốc đá, lại một lần nữa ngâm nga giai điệu cổ xưa đó, hai tay chắp trước ngực, nằm sát ở trước vách thung lũng, đầu chạm đất, thấp giọng ngâm xướng.

Tám vị trưởng giả tóc trắng xoá đi đến phía trước, trong tay bốc cháy lên ngọn lửa sáng ngời màu đỏ đậm, ấn lên dấu ấn cũng màu đỏ sậm trên vách núi đá.

Chỉ thấy ngọn lửa trong tay bọn họ như là nước đang chảy vào rạch sâu, chậm rãi bắt đầu chảy xuôi theo phía trên vách núi kia.

Âm thanh ngâm xướng của tộc dân Sơn Hỏa tộc càng thêm vang dội, không khí quỷ dị bao phủ ngọn núi dưới ánh trăng đỏ như máu. Tang Viễn Viễn nhìn Tang Bất Cận bị vây quanh ở trong đám người, trong lòng có chút khẩn trương, không tự giác mà nắm lấy ống tay áo U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh trở tay bắt được bàn tay nàng, bất động thanh sắc đem năm ngón tay tinh tế kia nắm trọn trong lòng bàn tay, dưới ánh lửa, khóe môi tinh xảo lặng lẽ hiện lên ý cười.

Hắn híp mắt lại, giờ khắc này, trong đầu trống không, cái gì cũng nhớ không nổi, trong lòng chỉ cảm thấy một ngọn lửa bùng lên thật ấm áp , đủ để chiếu sáng quãng đời còn lại.

Tim Tang Viễn Viễn bỗng nhiên đập rối loạn một cái.

Nàng nghiêng đầu nhìn, thấy mặt nghiêng của U Vô Mệnh bị ánh lửa hắt lên một vòng viền vàng mông lung ,khóe miệng hắn kiêu ngạo nhếch lên một chút, đẹp đến không có thuốc nào cứu được.

Nàng ngơ ngác ngửa đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm ánh sáng ngọn lửa màu đỏ sậm đang chậm rãi chảy xuôi trên vách núi, người ngây ra.

Tim đập tiếng có tiếng không.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay hắn không ngừng xâm nhập thần kinh của nàng, nàng phảng phất còn nghe thấy được hương vị mùi hoa trong tay hắn , loại cảm giác này thật sự là không thể tưởng tượng.

Người đang kết hôn rõ ràng là tộc trưởng Sơn Hỏa cùng Tang Bất Cận mà.

Không biết sao nàng lại cảm thấy, hình như chính mình mới là người ở đây không nói gì mà hứa hẹn cả đời.

Thật là quá thần kỳ.

Đang muốn lại liếc hắn thêm một cái, chợt thấy trên vách núi đá phía trước bỗng nhiên có động tĩnh.

Ngọn lửa trong tay tám vị trưởng giả đằng trước dần dần ngưng tụ thành một hình dạng.

Như là một ngọn lửa biến ảo che dấu huyền cơ, lớn cỡ một cái cối xay, cực sáng ngời loá mắt.

Trong nháy mắt, ngay cả mặt vách núi phảng phất đều như bị đốt cháy, cái ngọn lửa màu đỏ sậm kia không hề mang tử khí trầm trầm, mà như là một ngọn lửa than thiêu đốt từ bên trong —— chỉ cần đem vật dễ cháy ném vào, tức khắc sec bị cái loại lửa này thiêu cháy thành than.

Ngọn lửa ấn ký này chiếu vào trên vách núi, cửa vào đất tổ đã sẵn sàng được mở ra.

Tám vị trưởng giả đồng thời phát lực, liền thấy vách núi kia bỗng nhiên tách ra làm hai, lộ ra một cái cửa động.

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên mở to hai mắt.

Đây là cái cơ quan kỳ dị gì?

Một ánh sáng sáng ngời hiện ra ngay trước mặt.

Đây là một cái hang động nhìn hết sức bình thường, tựa như một cái hầm trú ẩn nhưng đào sai quy tắc thông thường, cao khoảng hai thân người, bên trong cũng không rộng rãi lắm. Nhưng điểm khác nhua với hang động tầm thường chính là, bốn phía của động đều là lửa cháy, dung nham màu đỏ sậm tuôn trào, có nơi thì hơi ảm đạm một chút, có nơi lại vô cùng rực rỡ chói sáng. Tóm lại, vừa nhìn là đã cảm thấy vô cùng nóng chân.

"Tới đây." Tộc trưởng Sơn Hỏa dắt tay Tang Bất Cận , mang theo hắn đi vào bên trong hang động.

Vân Hứa Chu không tự giác mà nắm chặt nắm tay, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi.

Tang Viễn Viễn cũng có chút khẩn trương.

Cái chỗ này thoạt nhìn không phải dễ chọc. Nếu ở bên trong xảy ra vấn đề gì chỉ sợ sẽ vô cùng phiền toái.

Vân Hứa Chu đột nhiên tiến lên trước một bước.

Tang Viễn Viễn vôi vàng khuyên can: "Đừng xúc động, để ta!"

Chỉ trong chốc lát, hai thân ảnh như lửa đỏ đã nắm tay nhau biến mất ở trong hang động.

Ngón tay Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng giật ra —— tay nàng đang bị U

Vô Mệnh gắt gao nắm chặt.

U Vô Mệnh buông lỏng ra một chút.

Hắn giống như có chút không cao hứng, nặng nề nhéo ngón út của nàng trong lòng bàn tay, lúc này mới không tình nguyện buông tay.

Tang Viễn Viễn nín thở ngưng thần, tác động lên Mộc linh uẩn quanh mình mộc, sau một lát lập tức triệu ra một đóa hoa mặt bự ở bên trong cửa đá hang động.

Nàng hơi có chút không để ý đến độ rộng của đĩa nhụy hoa, không cẩn thận lộ ra một đường viền hoa lấp ló treo trên cửa đá.

Trong lòng rùng mình một cái, nàng vội vàng thao túng cái đóa hoa mặt bự kia đứng tư thế ' nghiêm '.

Tức khắc, toàn bộ hoa đều giấu vào phía sau cửa đá.

U Vô Mệnh xem đến khóe miệng quất thẳng tới.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng thở hắt ra, chỉ huy hoa mặt bự bện ra một dây leo linh uẩn mỏng manh tinh tế, bò đi theo vách hang động.

Dây linh uẩn nằm sát trong vách hang, ánh sáng ngọn lửa chiếu tới vô cùng yếu ớt nên nó dường như trở nên trong suốt, không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện được.

Tâm thần Tang Viễn Viễn đi theo dây leo linh uẩn, nhanh chóng đi sâu vào trong hang động lửa.

Không biết phải quẹo qua bao nhiêu chỗ, thông lộ trước mắt bỗng rộng mở thông suốt.

Liền thấy tộc trưởng Sơn Hỏa kia nắm tay Tang Bất Cận, đứng đối

diện nhau dưới một cái đài bằng đá màu cam sáng ngời.

Trên đài là một một người thiếu nữ khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Trên người thiếu nữ không manh áo che thân, nhưng bất luận kẻ nào nhìn thấy đều không thể phát lên một tia tà niệm.

Bởi vì thân thể thiếu nữ này đang cháy.

Nàng ta còn sống, nhưng hiển nhiên sống vô cùng thống khổ. Mỗi một hơi thở ra, trong lỗ mũi đều toát ra một ngọn lửa cam nho nhỏ, làm cho nàng ta đau đớn run rẩy. Nàng ta giống như một ngọn nến bị dính chặt vào giá cắm nến, thiêu đốt chính mình.

Tang Viễn Viễn ngừng thở, khó có thể tin tới gần ' giá cắm nến ' kia.

Nhưng càng tới gần ' giá cắm nến ', độ nóng bốn phía càng cao, dây leo linh đẳng mỏng manh của nàng cũng có dấu hiệu bị thiêu đốt.

Nơi nóng nhất là từ trên người thiếu nữ phát ra, tỏa rộng theo hướng bốn phía.

Đây là..... Bất Diệt Hỏa?!

Tới rồi một chút liền phát hiện hai chân thiếu nữ đã hoàn toàn bị đốt hết, tro bụi như loại trong lư hương chồng chất xếp dưới chân nàng ta.

Xuyên qua một mảnh xám trắng, ẩn ẩn có thể thấy trái tim nàng ta đang châm một ngọn lửa màu cam, nó thiêu đốt từ bên trong thân thể của nàng ta, nàng ta dùng thân thể của mình cung cấp nuôi dưỡng ngọn lửa này!

Tộc trưởng Sơn Hỏa nắm tay Tang Bất Cận, đi tới gần.

Hắn từ trong lòng lấy ra hai cái chén nhỏ màu đỏ thẫm và một

thanh loan đao sắc bén, nhẹ nhàng cắt đầu ngón tay của thiếu nữ ngọn lửa, dùng hai cái ly kia hứng máu chảy ra dưới đầu ngón tay của thiếu nữ.

Một ngọn lửa cam lập lòe trên ly máu, nhìn giống như rượu dùng lửa châm vậy.

"Tới đây, uống ly này đi, đây là thần lửa chúc phúc, hài tử chúng ta sinh ra sẽ có cơ hội lớn trở thành vật chứa thần lửa bất diệt!" Tộc trưởng Sơn Hỏa cười ha ha.

Tang Bất Cận nhíu mày, chỉ hướng thiếu nữ trên ' giá cắm nến ' : "Hài tử của ta? Làm vật chứa? Giống như nàng ta sao? Ta không đành lòng."

Tộc trưởng Sơn Hỏa trấn an nói: "Không cần lo lắng, nam hài tử là sẽ không bị chọn làm vật chứa, chỉ có nữ oa vô dụng mới có thể, yên tâm yên tâm!"

Trong mắt Tang Bất Cận nổ lên ánh lửa phẫn nộ —— ở Tang Châu, chưa bao giờ sẽ có ai cho rằng nữ oa là phải kém một bậc, khuê nữ mềm mại ngọt ngào nhà ai mà không phải được cưng chiều trong lòng bàn tay, được yêu thương che chở? Nhìn thiếu nữ thống khổ đến cực điểm trước mặt, hắn không tự chủ được mà nhớ tới muội muội bảo bối nhà mìn , hốc mắt dần dần đã ươn ướt.

Hắn hít sâu một ngụm khí, không biết nghĩ tới cái gì, cắn chặt răng, đem cảm xúc thu hồi vào trong lòng.

Hắn duỗi tay nhận chén nhỏ đỏ thẫm trong tay tộc trưởng Sơn Hỏa tộc.

Trong lòng Tang Viễn Viễn nhảy dựng, vội vàng đem dây linh uẩn bò qua, quấn lấy mắt cá chân Tang Bất Cận lôi kéo, ý bảo hắn không nên uống.

Hắn hiển nhiên cảm giác được, nhưng lại không dao động, ngửa đầu uống hết cái ly chưa đầy hỏa huyết.

Tộc trưởng Sơn Hỏa tộc vừa lòng cười ha ha, cũng uống hết ly máu trong tay mình, vô cùng cao hứng ôm lấy Tang Bất Cận đi ra ngoài.

Con ngươi Tang Viễn Viễn rút lại kịch liệt, trái tim nhảy thẳng ' thình thịch '.

Hai người nhanh chóng đi ra tới cửa động .

Tang Viễn Viễn kịp thời triệt bỏ hoa mặt bự nấp sau cửa đá, lúc hai người đi qua cái cửa lửa, khoảnh khắc cửa đá khép lại, nàng nhanh tay lẹ mắt lại ném một đóa hoa mặt bự đi vào.

Chỉ thấy phía trên vách đá màu đỏ sậm, cửa đá vô thanh vô tức khép lại, căn bản nhìn không ra dấu vết gì.

Tộc dân Sơn Hỏa tộc gắt gao đi theo bước chân tộc trưởng cùng Tang Bất Cận, trở về tòa Mộc Lâu, chuẩn bị nháo động phòng bọn họ.

"Nhanh chân một chút!" Vân Hứa Chu khẩn trương đến mức tay run run, nói, "Phượng Sồ không kéo dài được lâu đâu! Nếu không tiện lấy lửa thì liền ưu tiên đi cứu nàng ấy!"

Tang Viễn Viễn đem tất cả tâm thần tiêu tốn vào đóa hoa mặt bự lúc nãy ném vào bên trong động, đang đứng sau cửa đá khép kín.

Nàng cẩn thận từ từ dò trên mặt tường vách đá, thực mau liền phát hiện một cái then cửa đồng thau nho nhỏ .

Hóa ra cửa này từ bên ngoài mở ra thì không dễ, nhưng từ bên trong đi ra thì lại vô cùng dễ dàng.

Hoa mặt bự cọ cọ đi qua, dùng lá cây cuốn lấy then cửa, chậm rãi

mở ra.

Cửa đá lại một lần nữa mở ra, U Vô Mệnh một tay ôm lấy Tang Viễn Viễn, một tay kia bắt lấy đai lưng Vân Hứa Chu, giương cánh bay lên khỏi mặt đất đang dày đặc hỏa phấn và các ám khí ngân hỏa, trong phút chốc như một ngôi sao xẹt qua bầu trời, rơi vào trong cửa động.

Hoa mặt bự nhảy nhót dẫn đường ở phía trước, ba người mau chóng liền đứng trước mặt thiếu nữ.

Khi xem sự vật qua linh uẩn của hoa mặt bự, thế giới trước mặt như có che một tầng hơi nước, có hơi mơ mơ hồ hồ, giờ phút này tới ngay trước mặt nhìn càng cảm thấy ghê người.

Thân thể thiếu nữ giống như là ngọn nến, sớm đã mềm mại hòa tan, chỉ có một tầng da thịt bên ngoài chống đỡ nàng ta không bị sụp đổ xuống.

Nàng ta thoạt nhìn thống khổ cực kỳ, khó có thể ức chế mà thỉnh thoảng giãy giụa theo bản năng, nhưng mà một cây đuốc có tâm bằng đá đỏ thẫm đã xuyên qua xương sống lưng của nàng ta, đem nàng ta cắm chặt chẽ trên cái ' giá cắm nến ' này, không thể làm gì được.

Tang Viễn Viễn tuy rằng trong lòng sớm đã có chuẩn bị, giờ phút này vẫn cảm giác hơi thở như ngừng lại, trong ngực bốc cháy một ngọn lửa phẫn nộ.

Vân Hứa Chu đã cả kinh,một chữ cũng nói không nên lời.

Sau khichằm chằm thiếu nữ ngọn lửa trong chốc lát, thần sắc U Vô Mệnh trở nên có chút quái dị, hắn bước nhanh lên trước, trên đầu ngón trỏ tay phải sáng lên linh uẩn màu xanh lá, lấy ngón tay làm đao, không chút do dự đâm thủng bả vai thiếu nữ ngọn lửa.

Hỏa huyết chảy ra, bị hắn dính vào đầu ngón tay.

Hắn híp mắt, tiến đến kia cái vệt máu nho nhỏ đang bốc lên một ngọn lửa, nhìn chằm chằm một lát, sau đó chậm rãi đem ngón tay để vào trong miệng.

Thiếu nữ gắt gao mím môi, hoảng sợ nhìn ba kẻ xa lạ xâm nhập đất tổ, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên không biết nên ứng đối như thế nào với tình huống trước mặt.

U Vô Mệnh cúi người, nhìn thẳng đôi mắt nàng ta.

"Nói cho ta, ngươi ở chỗ này, làm cái gì?"

Thống khổ còn thêm sợ hãi làm tâm thần thiếu nữ thất thủ, dễ dàng đã bị hắn khống chế.

"Nuôi dưỡng thần hỏa bất diệt."

U Vô Mệnh hỏi: "Nuôi dưỡng như thế nào ?"

"Dùng thân hình chúng ta..... Sau khi thiêu đốt hết một năm, truyền cho vật chứa tiếp theo ....."

Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu đồng thời nhẹ nhàng hít một ngụm khí lạnh.

Không khí cực nóng mang theo mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, hít vào trong phổi lại thấy lạnh lẽo thấu xương.

"Truyền như thế nào ?"

"Đem máu của ta và ngọn lửa bên trong, rót vào người kế nhiệm....."

U Vô Mệnh đột nhiên đứng thẳng người, sắc mặt khó coi đến cực

điểm.

Sau một lúc lâu, môi mỏng vừa động, hắn phun ra thật mạnh hai chữ ——

"Minh tộc."

Tang Viễn Viễn kinh ngạc nhìn về phía hắn.

U Vô Mệnh nhàn nhạt nói: "Hay cho một cái Bất Diệt Hỏa có thể luyện hóa vạn vật. Nó là luyện hóa bằng huyết mạch của Minh tộc, đem huyết mạch cùng ngọn lửa hòa hợp thành nhất thể, toàn bộ truyền cho một người, cứ như vậy truyền qua từng thế hệ, duy trì vĩnh hằng bất diệt."

Huyết mạch Minh tộc là có thể đem hết thảy của mình đều đưa cho một người khác.

Luyện hóa huyết mạch Minh tộc .....

Trước khi một ' vật chứa ' tử vong, phải đem huyết mạch đã hòa với ngọn lửa truyền qua cho một người khác..... Mỗi năm, đều phải đổi một ' vật chứa 'mới.....

Cúi đầu vừa nhìn liền phát hiện trên mặt đất bên cạnh cái đài bằng đá đã tích một lớp trầm tích xám trắng thật dày.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng rùng mình một cái.

Lại thấy U Vô Mệnh một lần nữa hơi hơi khom người, nhìn thẳng đôi mắt thiếu nữ, thanh âm trầm thấp tràn đầy mê hoặc: "Ta chính là vật chứa tiếp theo, đem Bất Diệt Hỏa truyền cho ta."

Thiếu nữ chậm rãi gật đầu.

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn về phía U Vô Mệnh.

Hắn muốn làm cái gì?!

Chương 52: Mang theo ta

Tang Viễn Viễn nắm lấy cánh tay U Vô Mệnh một cái.

Đầu ngón tay nàng không ức chế được mà hơi hơi run rẩy, gấp đến khóe mắt nổi lên một chút hơi nước.

"Chàng muốn làm gì?" Nàng thấp giọng nhanh chóng hỏi.

Hắn chậm rãi chuyển động tròng mắt, nhìn nàng một cái.

Trong lòng Tang Viễn Viễn tức khắc hiện lên cảm giác thực không xong. U Vô Mệnh giờ phút này làmnàng cảm giác vô cùng xa lạ. Không, thật ra cũng không xa lạ, mỗi lần hắn đem chính hắn giam cầm trong ngọn lửa hủy diệt, đó là bộ dáng giờ phút này.

Nàng có trực giác rõ ràng —— hắn ta muốn mang theo Bất Diệt Hỏa này, đem toàn bộ những thứ làm hắn phẫn hận đốt thành tro tàn!

Theo nội dung trong sách, lũ Minh ma bị U Vô Mệnh nuôi dưỡng trong địa cung ở Thiên Đô, trên người bọn chúng đúng là mang theo một loại ngọn lửa khó có thể dập tắt, đau đớn làm chúng nó càng thêm điên cuồng, sau khi được U Vô Mệnh phóng thích đến mặt đất, chúng nó trong nháy mắt liền công chiếm đế đô, khắp nơi đều là máu, khắp nơi đều là lửa.....

Khó trách, khi sắp đánh chết Khương Nhạn Cơ, cái tên phóng hỏa U Vô Mệnh này thế nhưng lại ' không cẩn thận ' bị trở thành ngọn đuốc cho ngọn lửa của chính mình, làm hắn thất bại trong gang tấc —— Thật ra hắn có thể chống chọi được đến lúc ấy đã cực kỳ không

dễ dàng, trận chiến kịch liệt làm hắn rốt cuộc không thể ngăn chặn được ngọn lửa trong cơ thể.

"U Vô Mệnh, không được." Da đầu nàng tê dại.

Không nghĩ tới, cốt truyện sau khi bị nàng viết lại lại ngoài ý muốn làm U Vô Mệnh gặp được Bất Diệt Hỏa còn sớm hơn trong sách!

"Tiểu Tang Quả, ta không có việc gì." thanh âm U Vô Mệnh nghẹn ngào, "Nàng, không cần lo lắng."

Nàng gắt gao nắm lấy xiêm y hắn.

Nàng hướng về phía hắn lắc đầu.

"Chúng ta không phải đã thành công ly gián Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ sao?" Nàng kiềm chế nôn nóng trong lòng, thanh âm chậm lại, nhu hòa khuyên bảo, "U Vô Mệnh, chúng ta không cần thiết gấp gáp như vậy, cứ từng chút từng chút một mà tiêu diệt bọn họ. Thật ra cái này cũng không dùng được lâu lắm, được không? Không cần đồng quy vu tận, ta còn muốn nhìn bộ dáng chàng về già là như thế nào, có thể biến thành một tiểu lão đầu anh tuấn hay không ."

Nàng lộ ra nụ cười cực kỳ miễn cưỡng. Giờ khắc này, nàng thậm chí quên mất mình từng là một diễn viên.

Hắn nhìn nàng chăm chú, mắt đen hơi hơi lóe lên.

Nàng càng nắm chặt hắn.

"Chúng ta nhất định sẽ thắng lợi, tin tưởng ta, kết cục của chúng ta nhất định không phải là bi kịch. Còn có, chàng chẳng lẽ thật sự không muốn chạm vào ta sao?" Nàng nhón chân, tiến đến bên cạnh lỗ tai hắn, "Đừng dẫn lửa thiêu thân mà, như vậy làm sao chàng còn có thể chạm vào ta? Ta đáp ứng chàng, bất cứ khi nào chàng muốn

ta đều được, được không?"

Thanh âm nàng ẩn ẩn phát run.

Hắn xoay chuyển đôi mắt đen, quái dị nhìn chằm chằm nàng.

Sau một lát, cười lên tiếng.

"Được." Hắn nói.

Gánh nặng trong lòng được dỡ xuống, nàng vui vẻ.

Trong mắt đột nhiên nở rộ hào quang sung sướng làm U Vô Mệnh nặng nề ngẩn ra.

Hắn đem tầm mắt dính chặt vào nàng, cười nói: "Tiểu Tang Quả, nhớ kỹ lời nàng nói."

Nàng mới vừa rồi dưới tình thế cấp bách cũng không nghĩ nhiều như vậy, giờ phút này nhớ lại không khỏi đỏ bừng mặt, buông ống tay áo hắn ra, hai tay bụm khuôn mặt trứng xoay người đi.

Chợt ngay lập tức chỉ trong một khoảnh khắc, bỗng nhiên nghe được Vân Hứa Chu thấp giọng kinh hô một tiếng.

Trái tim Tang Viễn Viễn như rơi xuống.

Nàng bỗng nhiên xoay người, liền thấy U Vô Mệnh đã cắt rách tay hắn cùng tay của thiếu nữ ngọn lửa, đem hai miệng vết thương đang đổ máu ép lại bên nhau.

Dòng máu mang theo ngọn lửa màu cam chảy về phía U Vô Mệnh, chỉ trong chớp mắt, thiếu nữ giống như một khối sáp đã hoàn toàn tan chảy, mềm mại nằm liệt trên ' giá cắm nến ', toàn bộ thân hình lập tức đều hóa thành những mảnh vỡ xám trắng.

Thoáng nhìn qua dưới ánh lửa bập bùng, Tang Viễn Viễn thấy trên mặt thiếu nữ dường như lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Môi nàng ta nhẹ nhàng mấp máy.

' Thật tốt quá..... Rốt cuộc kết thúc rồi..... Mẫu thân..... Ta tới.....'

Ngọn lửa màu cam kia đã chảy vào thân thể U Vô Mệnh.

Tầm mắt Tang Viễn Viễn phát run, từ trên bãi tro tàn kia hướng về phía U Vô Mệnh.

Trong mắt U Vô Mệnh bốc cháy lên ngọn lửa. Gân xanh trên thái dương trồi lên. Hắn nắm chặt hai tay, khóe môi treo lên nụ cười dữ tợn, thân thể hơi run rẩy một chút.

Hắn không phải..... đã đồng ý với nàng sao?

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy một trận chết lặng.

Giờ khắc này, nàng dường như bị thổi lên giữa không trung, ngốc ngốc lăng lăng, hơi có chút mờ mịt mà nhìn trái phải xung quanh, muốn tìm nơi nào có nút lui về phía sau hoặc là nút thoát ra. Hết thảy đều không chân thật như vậy, hết thảy đều làm nàng khó có thể tin.

Sau một lát, nàng bừng tỉnh hoàn hồn, ý thức được hết thảy đã không thể vãn hồi.

Giờ phút này U Vô Mệnh giống như một đám lửa, tầm mắt cùng tâm trí nàng lạc lên, đều sẽ làm cho nàng bỏng rát.

Tang Viễn Viễn sửng sốt một lát, sau đó xoay người, hướng về ngoài động đi ra.

Lặp đi lặp lại như vậy, nàng thật ra cũng có chút mệt mỏi, như vậy

cũng tốt, sau này cũng không cần lo lắng kết quả xấu nhất đột nhiên đã đến.

Nàng không bao giờ cần phải lo lắng đề phòng cho người nam nhân này nữa.

Nàng mờ mịt đi ra ngoài, trước mắt không tự giác mà hiện lên bộ dáng hắn cắn con mực, bộ dáng hắn ngồi khắc gỗ, bộ dáng hắn nghiêng đầu viết tiểu thuyết dưới ánh nến, bộ dáng hắn lười biếng tựa trên cửa sổ xe , hai mắt nhìn vào hư không, khóe môi ngậm cười nhạt.

Nước mắt bừng lên, nàng nghĩ, quả nhiên những khoảng khắc bình thường nhất đó mới chân chính làm trái tim đau như dao cắt.

' Đi cứu ca ca, sau đó về Tang Châu. '

Trong lòng nàng chỉ còn lại có một ý niệm như vậy.

Không đi được vài bước, bả vai bỗng nhiên bị một đôi bàn tay to chặt chẽ bắt được.

"Ngốc Quả Tử, nàng thật nghĩ là ta đã chết sao." Thanh âm nam nhân hơi có chút nghẹn ngào nặng nề vang lên bên tai.

Nàng không quay đầu lại, cũng không giãy giụa, chỉ là tiếp tục đi phía trước giống như rối gỗ.

Bước chân đi tại chỗ.

"Ta không có việc gì." Hắn vòng tay qua bả vai nàng, ôm toàn bộ nàng vào trong lòng ngực, "Ngốc Quả Tử, ta không có việc gì, nghe thấy được không đó?"

Nàng không nói chuyện, thân thể nhẹ nhàng run rẩy. Sức lực cả người đều rời khỏi nàng, có chút nản lòng thoái chí.

Hắn nhìn bộ dáng nàng, trái tim như là bị người dùng tay hung hăng bóp lấy.

"Đi cứu người trước, được không?" Hắn đành lừa lừa cho qua.

Nàng nhẹ giọng nói: "Ta vốn là muốn đi cứu người."

Vân Hứa Chu đã lấy lại tinh thần, nhanh chân đuổi đến: "Đi trước đi, muộn nữa ta sợ Phượng Sồ xảy ra chuyện..... U Vô Mệnh, ngươi thật không có việc gì sao? Ngươi cũng quá xúc động rồi!"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười cười, nói: "Đều quên ta đã phá cảnh sao?"

Đôi cánh ánh sáng chậm rãi xòe ra sau lưng hắn, đôi cánh ánh sáng xanh đậm đang bị liệt hỏa thiêu đốt, biến thành một đôi hỏa cánh.

Hóa ra hắn lại đem Bất Diệt Hỏa phong ấn vào cánh.

Ngọn lửa màu cam hừng hực bốc cháy phía sau hắn, hắn có chút bất đắc dĩ bắt được Tang Viễn Viễn, khom người xuống, nhìn vào mắt nàng giải thích: "Lúc nãy mới tiến vào, nàng không phải thấy ta đã thử qua máu này sao? Ta nắm chắc mới có thể làm như vậy. Ngốc Quả Tử, hiện giờ mệnh ta đã không hề là của một mình ta, ta sẽ không dễ dàng mạo hiểm."

Lửa cháy trên hai cánh ở phía sau hắn chấn động, hắn thoạt nhìn tựa như thần báo thù mang trong truyền thuyết mang theo lửa giận từ trên trời giáng xuống.

Tang Viễn Viễn khe khẽ thở dài, nói: "Cứu người rồi nói."

U Vô Mệnh có chút chột dạ, hắn cũng không trực tiếp bắt lấy các nàng rồi bay ra đi, mà là một mình lướt về phía trước, tiêu sái lưu loát trên đám hảo phấn và đường ranh lửa dày đặt trên mặt đất kia.

bộ dáng bước chân xuống đất vô cùng soái khí.

Chỉ thấy những chỗ hắn bước vào, mặt đất liền có ngọn lửa bạo dũng bùng cháy lên. Nhưng lại không giống như Vân Hứa Chu hình dung, là cháy thẳng tắp lên hơn mười trượng đuổi kẻ xâm lấn, mà là thành thành thật thật mà nhập vào phía trong hỏa cánh của U Vô Mệnh.

Mặt đất như là bị U Vô Mệnh kích lửa, từng vòng từng vòng lửa hừng hực bốc lên thiêu đốt không ngừng, nhưng chúng nó di động về hướng U Vô Mệnh, phảng phất như hướng quân chủ thần phục.

Hắn đứng ở bên trong ánh lửa đầy đất, quay người lại, mỉm cười nói: "Tới đây."

Cằm hơi hơi dương, có chút kiêu ngạo, có chút lấy lòng. Mắt đen lập loè hào quang sáng ngời, dường như đang nói —— nhìn thấy sự lợi hại của ta chưa.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên ý thức được, nam nhân chính là như vậy. Bọn họ trời sinh là người săn thú nhiệt tình, yêu thích tiến công cùng mạo hiểm. Tuy rằng có thể làm mình hận hắn đến ngứa răng, nhưng không thể phủ nhận, đây cũng là tính chất đặc biệt có mị lực.

Ba người rời khỏi vòng lửa phòng ngự, dễ dàng lặn xuống bên ngoài tòa Mộc lâu to lớn bốn tầng kia —— tộc dân của Sơn Hỏa tộc quen dựa vào Bất Diệt Hỏa và hỏa phấn để phòng ngự, ban đêm không cần ai canh gác.

Tộc dân nháo động phòng sớm đã tan đi, một một gian phòng lớn màu đỏ như ngọn lửa, ánh nến vẫn còn lập lòe, xuyên qua song cửa sổ mơ hồ có thể thấy được một người bị trói trên giường, một người khác tay cao cao giơ roi lên .....

U Vô Mệnh rất có hứng thú nhướng nhướng lông mày: "Chậc."

Vân Hứa Chu hút một ngụm khí lạnh thật dài, không rảnh lo cái sách lược gì, lập tức lướt một cái, nhấc chân gạt ngã cửa gỗ, nhảy vào phòng tân hôn.

Một người nam nhân chậm rãi quay đầu lại.

Hỉ phục trên người hắn đã bị xé một nửa, bộ ngực bày ra, tóc rối tung, như là mới vừa vật lộn cùng dã thú một hồi. Hắn giơ roi đang muốn quất lên trên mặt người nọ.

Mà người bị trói trên giường kia, thoạt nhìn càng thảm hơn so với hắn.

Vị bị trói này, miệng bị một miếng vải đỏ gắt gao thít chặt, hỉ phục trên người hắn rách nát vặn vẹo, đem tứ chi hắn căng ra buộc ở bốn trụ giường, hắn trừng mắt, một bên giãy giụa, một bên kêu to ô ô.

Vân Hứa Chu sửng sốt nửa ngày, cũng không biết nên đánh người nào.

Hai nam nhân này trên mặt đều dâng lên một mạt đỏ thẫm như thuốc nhuộm, vừa thấy liền biết mới vừa rồi chiến đấu có bao nhiêu kịch liệt.

Tầm mắt Vân Hứa Chu dừng ở trên ngực bọn họ, nhìn người này lại nhìn cái kia.

Đều là nam, cam đoan không giả.

Hai nam nhân đều thở đến thật sự lợi hại.

Người đang dương roi ra ngơ ngác nhìn ba người Tang Viễn Viễn trong chốc lát, bỗng nhiên đem roi ném một cái, bưng trán.

"Phượng, phượng, Phượng Sồ?" Thanh âm Vân Hứa Chu không biết

từ nơi nào vang ra tới.

Tang Bất Cận sống không còn gì luyến tiếc, đem mặt từ trong lòng bàn tay ló ra: "Ai cần ngươi tới cứu, tự ta chẳng lẽ không giải quyết được sao, ngươi còn đem bọn tiểu muội đến..... Vân Hứa Chu, ngươi, ngươi, ngươi thực giỏi quá rồi!"

Vân Hứa Chu thực chấn động, vô tội trả lời: "Ta làm sao có thể trơ mắt xem ngươi gặp nạn chứ?"

Nói như vậy, tầm mắt nàng ta lại một lần nữa dừng ở trên người hai nam nhân xiêm y không chỉnh tề này, nhìn kỹ tộc trưởng Sơn Hoả Tộc bị trói ở trên giường, trên người hắn ta còn có rất nhiều nói vết roi, khóe miệng nàng không khỏi cứng đờ vài cái, bổ sung nói: "À không, để ngươi làm người khác gặp nạn như vậy, cũng không đúng nha."

Tang Bất Cận oán hận bò lên.

Tộc trưởng xui xẻo nằm trên giường kêu to ô ô không ngừng.

Tang Bất Cận thở dốc, rồi thở dài nói: "Ta từng nghe bọn họ nói chuyện, nói là người thuộc Hoả hệ sau khi uống xong cái ly máu gọi là chúc phúc của thần quả đó, Hoả linh uẩn trong cơ thể sẽ tạm thời bị áp chế, không thể thi triển tu vi, còn có hiệu quả giục....tình. Vì như vậy sẽ thở dốc rất lợi hại, không thể nào lớn tiếng kêu to, vì thế ta mới lên kế hoạch thu thập hắn."

Hắn liếc mắt nhìn nhìn tộc trưởng bị trói đến la hoảng ô ô, phủi tay, "Loại việc nhỏ này, tùy tiện giải quyết là được. Sao cần đến ngươi tới cứu?"

Nếu không phải trên đầu hắn đang rối như tổ chim, xiêm y trên người cũng te tua như bị chà đạp một đêm, ba người Tang Viễn Viễn cũng dám tin hắn nói thật.

Nhìn kỹ còn phát hiện trên tốc của Sơn Hỏa tộc trưởng còn dính máu, bên cạnh giường còn có cái giá cắm nến dính máu bị ném chổng chơ.

Tang Bất Cận nhất định là lừa tên tộc trưởng này là mình không tìm ra cái gì đó, sau đó bỗng nhiên từ phía sau đánh lén. Sơn Hỏa tộc trưởng cho rằng Tang Bất Cận chỉ là nữ nhân, trong lòng sơ suất cho nên mới mắc mưu.

Vân Hứa Chu sửng sốt, hiển nhiên một chốc vẫn chưa hồi thần được.

Tang Bất Cận từng có kinh nghiệm bị muội muội phát hiện một lần, sau khi xấu hổ ban đầu qua đi, hắn nhanh chóng nhận mệnh —— bị muội muội thấy mình giả gái, cùng với bị Vân Hứa Chu phát hiện mình vốn là nam, giống như, đại khái, cũng không có gì khác nhau..... nhỉ?

Nghĩ như vậy, hắn dứt khoát lưu loát nhảy từ trên giường xuống tới, từ trong tủ gỗ lấy ra một bộ xiêm t hơi bình thường, tròng lên bên ngoài, cố tình quay đầu: "Đi!"

Đi ra hai bước, hắn không biết nghĩ tới cái gì, trong ánh mắt hiện lên một tia hung ác, xoay người nhặt giá cắm nến kia lên, hung hăng đâm xuống dưới thân của Sơn Hỏa tộc trưởng, giống như đang giã thuốc vậy, liên tục giã hơn mười hai mươi cái.

Sơn Hỏa tộc trưởng chết đứng hoàn toàn.

"Đoạn tử tuyệt tôn đi!" Tang Bất Cận phỉ nhổ, "Đụng vào trên tay ta coi như ngươi xui xẻo."

Bốn người đi ra khỏi Sơn Hoả trại.

Dưới ánh trăng, sơn trại màu đỏ như núi rừng đang một phen bốc cháy.

Sau lưng U Vô Mệnh bốc cháy lên hỏa cánh. Hắn chậm rãi khom người, ngón tay thon dài chậm rãi hướng về phía mấy vệt đen đen trên mặt đất định vỗ đi.

Khi sắp đưa tới nơi, hắn không biết nghĩ tới cái gì, cực chậm cực chậm cuộn ngón tay lại.

"Thôi." Hắn dựng thẳng người, khóe môi hiện lên nụ cười giảo hoạt xấu xa, "Dù sao lửa cũng không còn, để lại cho các ngươi chậm rãi đi khóc đi."

Xem ra hắn vốn muốn dùng Bất Diệt Hoả diệt đi cái hàng rào phòng ngự này, không biết vì cái gì cuối cùng lại thay đổi chủ ý, buông tha bọn họ.

Tang Viễn Viễn nhìn về phía sơn trại như ngọn lửa đỏ. Chưa kể trên mặt đất tràn đầy cái loại hoả phấn như thế này, từng căn nhà nhà gỗ đều có cắm đuốc, khắp nơi thoạt nhìn đều rất dễ bắt lửa.

Nếu là U Vô Mệnh thật sự một phen điểm hỏa xuống, chỉ sợ là không còn ai sống sót.

Tang Viễn Viễn không cảm thấy U Vô Mệnh là người sẽ suy xét chuyện trong số những người này ai vô tội hay không.

Nhưng cái gì làm hắn thay đổi chủ ý?

Hắn bắt được bả vai nàng, đi hết một đoạn đường bỗng nhiên híp mắt cười cười, không đầu không đuôi nói: "Có một đứa nhóc, cực kỳ giống nàng nha. Lớn lên khẳng định cũng ngốc giống như nàng."

Nguyên lai là nàng làm hắn mềm lòng.

Đi ra hơn mười dặm đường núi, Tang Bất Cận thở dốc càng ngày càng lợi hại, bỗng nhiên thân thể ào một cái đâm vào một thân cây,

bất động.

Hắn lần này là dùng hết sức để đâm vào thân cây, làm cô mấy cành lá cây phía rơi run rẩy xào xạc.

"Tiểu muội, thuốc. Cái hoa miệng rộng kia, lấy ra giải độc cho ta thử xem." Tang Bất Cận thở hổn hển nói.

Tang Viễn Viễn: "....."

Kêu là hoa mặt bự đã là quá đáng lắm rồi, hoa miệng rộng lại là là cái quỷ gì?

Tối nay mỗi người đều có chút ở trạng thái ngơ ngác, Tang Viễn Viễn cho tới bây giờ mới phản ứng lại, Tang Bất Cận hình như có nói qua, cái ly máu kia sẽ ức chế tu vi của tu giả hệ Hoả, còn có tác dụng dục tình.....

Nàng nhanh chóng triệu hoa hướng dương ra, nó xoay tròn đĩa nhuỵ, đem chất nước xanh biếc quăng về hướng Tang Bất Cận.

Không nghĩ tới chính là, sau khi linh uẩn phun lên, thế nhưng lại giống như liệt hỏa gặp củi đốt. Tang Bất Cận đột nhiên run lên, trợn tròn đôi mắt, trên mặt mấy chỗ còn hồng hồng cũng mau chóng biến thành đỏ, lỗ tai lại càng đỏ đến mức muốn nhỏ ra máu.

Hắn trở tay lột xuống một tảng vỏ cây lớn, gian nan đến cực điểm mở miệng: "Ngươi, các ngươi, tránh ra! Ta tự làm, chỗ, xử lý một chút....."

U Vô Mệnh: "Chậc."

Sau một lúc lâu, Vân Hứa Chu ngơ ngác nói: "Mới vừa rồi ta thấy bên kia có cái sơn động, để ta tới giúp ngươi, đừng để dính mầm bệnh gì."

Tang Bất Cận muốn giãy giụa một chút, lại bị Vân Hứa Chu nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay, khoác lên vai nàng ta, mạnh mẽ đỡ hắn đi về hướng sơn động.

Tang Viễn Viễn: "....."

U Vô Mệnh: "....."

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu mau chóng biến mất trong tầm nhìn.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác mà nhìn theo hướng hai người rời đi, ngơ ngác nghĩ, Vân Hứa Chu rốt cuộc có phản ứng được Tang Bất Cận là nam nhân? Biểu hiện này không khỏi cũng quá mức bình tĩnh đi.

Nơi này tràn đầy cây cối, Tang Viễn Viễn sửng sốt một lát, nghe được thanh âm Vân Hứa Chu truyền đến.

"Từ một khắc nhìn thấy ngươi cùng người khác thành thân, ta liền nghĩ kỹ rồi, đời này, ta đều không thể để ngươi cùng người khác thành thân. Nếu ngươi không đồng ý với ta, ta bắt ngươi trở về nhốt lại. Thật ra ta đối với ngươi đã là tâm ý dạng này, cho nên ngươi là nam hay là nữ, chẳng có cái gì khác nhau."

Tang Bất Cận gian nan khụ khụ, thở hổn hển vài cái.

"Ê, ta không thèm để ý ngươi là nam hay là nữ, nghe thấy được không đó?" Vân Hứa Chu khí phách vô cùng.

Tang Bất Cận: "..... Nghe thấy được. Nhưng mà ta thực để ý."

"Hả ?!"

"Cho nên," Thanh âm Tang Bất Cận bỗng nhiên liền ách xuống, quát, "Ngươi ở dưới cho ta!"

Tang Viễn Viễn: "???!!!"

Nàng vội vàng đóng tâm thần lại, không dám lại nghe động tĩnh bên kia.

U Vô Mệnh đã nhìn lén nàng một hồi lâu.

Thấy nàng rốt cuộc cũng phục hồi tâm thần, hắn liền cúi eo, nghiêng đầu, đem gương mặt đẹp trai kia tiến đến trước mặt nàng.

"Tiểu Tang Quả, ngốc Quả Tử, Quả Tử, tử tử!"

Nàng xoay người về hướng khác.

Sau đó đột nhiên ý thức được, vậy rất giống là cái bộ dáng nữ chính cố tình làm ra vẻ để nũng nịu với bạn trai mà mình từng diễn qua, vì thế lại xoay trở về, mặt vô biểu tình nhìn hắn.

"Ngươi kêu chó à?" Nàng tức giận nói.

U Vô Mệnh suýt bật cười.

Chợt, hắn nhớ tới giờ phút này phải nên là hắn dỗ nàng cười, chứ không phải nàng dỗ hắn cười, vì thế hắn thực vất vả căng mặt lại.

"Đừng nóng giận." Hắn nói, "Ta thực sự nắm chắc mà."

Nàng nhấc mí mắt lên nhìn nhìn hắn: "Một nửa đúng không ?."

Ánh mắt hắn rõ ràng chột dạ: "Hơn chứ."

"U Vô Mệnh, ta mệt mỏi." Nàng nói, "Ta thật vất vả mới từ trong tay chàng nhặt về đầu của mình, còn không có an ổn được mấy ngày lại phải bắt đầu nhọc lòng về đầu của chàng sao? Hôm nay chỉ là một ngọn lửa, ngày mai thì sao? Chờ đến thời điểm chàng chân chính đối mặt với Khương Nhạn Cơ, chàng sẽ vì bản thân mình mà suy xét

sao? Chàng sẽ vì ta suy xét một chút sao?"

Hắn hơi hơi hé miệng, khô khốc nói: "Ta sẽ không để nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm."

Nàng cúi thấp đầu xuống.

U Vô Mệnh đi qua vài bước.

"Cứ cho là vậy đi," nàng cười khổ, ngẩng đầu lên nhìn hắn, "Chàng cứ tuỳ tiện đi, muốn liều mạng cứ đi liều mạng, cùng lắm thì cùng chết. Chỉ mong một khắc chết đi, phân lượng của ta trong lòng chàng có thể ngang bằng với cừu hận của chàng....."

"Không phải!" U Vô Mệnh táo bạo bắt lấy bả vai nàng, đỉnh mày xinh đẹp của hắn gắt gao nhăn lại.

"Tiểu Tang Quả nàng sai rồi, ta làm như vậy không được tất cả là bởi vì cừu hận." Hắn nhíu nhíu mày, không tình nguyện nói, "Nàng biết không, lúc trước họ Minh vẫn luôn có một tâm nguyện, muốn giải quyết hết Minh ma. Hắn suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra biện phán gì nhổ cỏ tận gốc."

Trong lòng Tang Viễn Viễn hơi kinh hãi, ngạc nhiên nhìn hắn.

U Vô Mệnh hơi mất tự nhiên nói: "Nàng không cần suy nghĩ vớ vẩn. Ta cũng không phải muốn hoàn thành di nguyện gì đó của hắn, ta chỉ là thấy mấy thứ ghê tởm nhám nhúa đó không vừa mắt."

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nói: "Ừ, ta hiểu."

Nàng thật sự hiểu.

U Vô Mệnh gật gật đầu qua loa: "Hiểu rồi thì tốt. Tóm lại, ta nghĩ tới nghĩ lui, có thể làm Minh ma đưa xuống dưới Minh Uyên, sau đó tự mình tiêu diệt, lan tràn gây họa lẫn nhau không ngoài vài biện pháp:

Hỏa, độc, bệnh."

Tang Viễn Viễn thu hồi thần trí: "Không sai. Minh ma ước chừng sẽ không nhiễm bệnh, mà độc, rất khó thông qua thân thể chúng mà lan tràn ra cho cá thể khác..... Hỏa, xác thật là một biện pháp thực tốt ."

Trái tim nàng nhảy lên' thình thịch ', nàng nhìn hắn, hốc mắt chậm rãi ươn ướt.

Cho nên U Vô Mệnh ở trong sách, không chỉ vì cừu hận mới chế tạo những Minh ma chứa đầy ngọn lửa của Bất Diệt Hỏa, mà mục đích chân chính của hắn thật ra là muốn đem ngọn lửa bất diệt này phóng xuống Minh Uyên. Chẳng qua cái gia hỏa khác người này tuyệt đối không muốn đối mặt với ý tưởng nội tâm ' chính nghĩa ' của mình..... Thật là một vai ác đầy đủ tư cách nha!

Cho nên, ánh mắt kiên nghị quyết tuyệt vừa rồi của hắn không phải vì cừu hận đối với Khương Nhạn Cơ, mà là nghĩ đến lấy được Bất Diệt Hỏa liền có hy vọng diệt sạch Minh ma!

Nàng đột nhiên nhào vào trong lòng ngực hắn.

U Vô Mệnh đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị nàng đụng một cái ngã ngửa.

"Tiểu, tiểu tang....."

Hắn trừng mắt, hoảng sợ nhìn nàng.

Nàng chặn miệng hắn.

Nàng chủ động lại làm hắn có chút khó có thể chống đỡ.

Nàng giống như muốn đem hắn ăn luôn, không buông tha một tia hơi thở nào cho hắn, gần như tham lam mà đoạt lấy. Hắn mau

chóng cảm giác được miệng bản thân đang trở nên khô khốc, yết hầu cũng có chút bốc hỏa. Một cơn ngứa ngáy chợt xong thẳng vào tâm hồn nhỏ bé của hắn, lòng bàn tay giống như bị một cái cầu lông nhung nhung cứ cọ vào, cọ cọ vào.

Hắn theo bản năng ngửa đầu ra phía sau một chút, lại lập tức bị đôi bàn tay nhỏ xinh mềm mại của nàng luồn vào trong tóc, bắt được cái ót.

U Vô Mệnh: "....." Muốn mệnh ta mà.

Hắn cảm giác được máu và sức lực toàn thân của hắn đã phảng phất đều gom lại một chỗ.

Hắn cảm thấy chính mình sắp chết đứng.

Hắn mở mắt, mang theo mục đích tính toán mãnh liệt quét một vòng ra xung quanh.

Nơi này, thật sự là có chút không xong.

Liền ngay khi hắn bắt đầu mất khống chế, nàng rốt cuộc buông hắn ra, đem cái trán đặt trên cằm hắn, thở phì phò, thực nghiêm túc nói: "Mang theo ta. Chúng ta cùng nhau nhất thống thiên hạ, giải quyết triệt để họa Minh ma, sau đó cùng nhau bước ra ngoài Minh Uyên!"

Nói xong, nàng giơ mặt lên, trong đôi mắt hắc bạch phân minh dưới bóng đêm phảng phất như đựng đầy nước suối ngọt ngào.

U Vô Mệnh cảm thấy mình sẽ say chết ở bên trong đó.

"Tiểu Tang Quả....." Thanh âm hắn khàn khàn cất lên.

"Ta, sẽ mang theo nàng." Hắn trịnh trọng nói, "Vô luận là nơi nào, đều mang theo nàng."

Hắn nắm chặt tay nàng, cúi đầu lại hôn xuống.

Chương 53: Người lưu lạc thiên nhai

Hắn đem nàng để lên trên một cành cây.

Xa xa có tiếng ve kêu, trong làn gió đêm tươi mát nơi rừng núi, hơi thở ấm áp của hai người dần dần họp lại thành một.

Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm nagf lên, đôi môi như gần như xa, tinh tế hấp thu hơi thở của nàng.

Khi chóp mũi chạm nhau, hắn lại hạ giọng thấp thấp cười, ôm nàng càng chặt hơn.

Rốt cuộc, hắn đã nếm đủ tư vị ngọt ngào mà hắn hằng chờ mong, hôn thật mạnh xuống.

Nụ hôn này, phảng phất lại có chút không giống như trước.

Nàng mới vừa thấy được một mặt khác của U Vô Mệnh, giấu bên dưới thân xác máu lạnh thô bạo kia, lại có thể là một khí thế anh hùng mang theo một chút cứu thế như vậy, lại có một chút ấu trĩ, có một chút bướng bỉnh, lại có chỗ làm người cảm động.

Nàng làm bộ không biết tay hắn đang lặng lẽ lén chui vào trong xiêm y nàng .

Hai người đều có chút say tình, bất tri bất giác, thân thể của nàng theo thân cây tụt xuống.

U Vô Mệnh kịp thời đem nàng ôm vào trong lòng ngực, hắn ngồi

dựa ở dưới tàng cây, rũ đầu, hai tay ôm chặt khuôn mặt nàng, hôn đi hôn lại.

Hô hấp càng ngày càng gấp.

"Tiểu Tang Quả," môi hắn nghiền qua khóe môi nàng, thấp giọng cười nói, "Nàng tựa như một khối đường ấy, tùy tiện hôn một cái liền muốn chảy ra. Như thế nào mà nàng lại mềm như vậy ?"

Nàng trừng mắt nhìn hắn, trong mắt sáng lên mấy tia sáng.

Nhưng lại làm hắn đắc ý.

Thân thể của nàng bây giờ xác thật rất mềm mại, không nhấc lên nổi một chút sức lực nào, nhưng vậy thì thế nào chứ? Bất quá chính là đặc tính sinh vật mà thôi. Chân không mềm thì ghê gớm sao? Vẫn chưa hoàn toàn đắc thủ nha, đến thời khắc cuối cùng kia, hắn có thể mềm sao ! Hắn dám mềm sao !

Còn không phải là nghiến răng nghiến lợi mà cứng rắn lên ấy chứ.

Trong lòng nàng nghĩ mấy ý tưởng xấu xa, trên mặt lại lộ ra mỉm cười càng thêm ngọt ngào .

"Bởi vì ta thích chàng đó."

Thanh âm mềm mại, giống như dây leo bò vào lỗ tai hắn, chui vào tim hắn.

U Vô Mệnh bị quấn lấy, hô hấp cứng lại.

"Tiểu Tang Quả....." Thanh âm hắn càng ách, "Nàng thật là, muốn mệnh ta."

Hắn gục đầu xuống, hôn càng sâu.

Hồi lâu, hắn không thể không buông lỏng nàng ra. Nhìn chằm chằm nhìn một lát, nhịn không được lại hôn lên trán của nàng mấy cái, nói, "Đợi trời sáng, ta lập tức theo nàng về Tang Châu cầu hôn, không đáp ứng liền đoạt."

Hắn còn định hôn tiếp, bỗng nhiên nghe được cái gì, động tác dừng lại đỡ nàng đứng lên.

Tiếng bước chân đan xen nhau dần dần đến gần.

Tang Viễn Viễn vội vàng dùng mu bàn tay che che mặt, vuốt vuốt tóc mai, sau đó bày ra bộ dáng nghiêm trang, nhìn Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu hai người ' sàn sạt ' đi ra từ sau lùm cây cối.

U Vô Mệnh sửng sốt một lát, nói thầm ——

"Còn tưởng rằng phải chờ tới hừng đông, vậy mà lại nhanh như vậy sao. Chậc. Cho dù là lần đầu tiên không có kinh nghiệm gì cũng không nên biểu hiện như vậy chứ?"

Mặt Tang Bất Cận ' xoạt ' một cái liền tái mét.

Mặt Vân Hứa Chuthì ngược lại, đỏ đến như một quả táo.

Tang Viễn Viễn chỉ có thể làm như không có chuyện gì phát sinh, bình tĩnh hắng giọng tiếp đón, bốn người nhanh chóng rời khỏi núi rừng.

Không khí thật sự là quỷ dị đến khó có thể hình dung.

Tới ven hồ Đông Hải, Tang Bất Cận yên lặng thuê một chiếc xe ngựa, lại mua một bao lớn thảo dược diệt huyết tuyến trùng, sau đó như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem ba người dư thừa này đuổi vào trong thùng xe, hắn cô độc ngồi trên càng xe, đánh xe lên đường.

Cửa xe đóng lại, bộ dáng Vân Hứa Chu cũng như thở dài nhẹ nhõm một hơi .

Tang Bất Cận ở bên ngoài lái xe, Vân Hứa Chu ghé vào trên cửa sổ xe, trên tóc còn dính mấy cây cỏ khô, Tang Viễn Viễn lén duỗi tay qua, giúp nàng ta lấy xuống.

Xe ngựa vững vàng đi lên đường lớn.

Tang Viễn Viễn triệu ra một đóa hoa mặt bự, phun sương vù vù lên mặt hai nữ tử trong thùng xe ——lúc họ từ hang động trở về, nàng liền phát hiện tướng đi của Vân Hứa Chu thực mất tự nhiên, bộ dáng như đang chịu đựng đau đớn. Trị thì không có khả năng trị, chỉ có bất động thanh sắc mà giúp nàng ta phun chút sương mù an dưỡng thân thể, bằng không Vân Hứa Chu chắc xấu hổ đến chết.

U Vô Mệnh vẫn luôn nhập định. Tang Viễn Viễn biết, hắn đang nghĩ cách hoàn toàn hàng phục Bất Diệt Hỏa trong cơ thể. Tuy rằng hắn thật sự đã cường đại hơn trong sách rất nhiều rồi, còn mọc thêm cả cánh nữa, nhưng ngọn lửa này rốt cuộc vẫn thật sự rất hung tàn, không thể khinh thường.

Những gì nàng có thể làm, đó là lặng lẽ dùng dây leo linh uẩn đặt sát bên bánh xe cùng vết bánh xe, cố gắng giảm bớt xốc nảy và chấn động trên xe lớn nhất có thể, tận lực trợ giúp cho hắn một chút.

Lên đường bình an không có việc gì.

Ngày kế, xe ngựa chậm rãi tiến vào một tòa thành trì. Tang Bất Cận tìm một quán trọ, thuê bốn gian phòng cho khách, bốn người mỗi người một phòng rửa mặt, thay đồ.

U Vô Mệnh mặt dày mày dạn, căn bản không màng ám chỉ hay minh chỉ gì của Tang Bất Cận, đi theo Tang Viễn Viễn vào cùng một gian sương phòng.

Nhưng mà hắn cũng không có làm chuyện gì quá phận.

Nàng ở trong thùng gỗ tắm gội, hắn liền nhàn nhàn ngồi ở trên giường, cách một tấm bình phong,híp mắt, gác một chân xem cái hình dáng cực kỳ mơ hồ kia.

Thật sự là hiếm lạ.

Chỉ một cái đầu mông lung thỉnh thoảng nhẹ nhàng động một chút, hắn liền có thể cách bình phong mà nhận ra nàng , tuyệt sẽ không sai.

Một lát sau, nàng từ trong thùng gỗ đi ra.

Hắn không tự giác chuyển tầm mắt tránh đi. Chợt, hắn ảo não đập tay lên đầu gối —— cái gì cũng không nhìn thấy, làm sao phải tránh đi chứ?!

Hắn trừng mắt nhìn bình phong.

Nàng mau chóng từ sau bình phong vừa bước ra vừa lau lau tóc, cả người tản mát ra mùi vị ấm áp, làm hắn nhịn không được đem cái cục ấm áp mềm mụp này ôm vào trong ngực, ngửi ngửi không ngừng.

Hương vị cùng độ ấm, đều phải là của hắn.

"Tới phiên chàng." Nàng nghiêng đầu, cười tủm tỉm nói.

Ánh mắt U Vô Mệnh tối sầm lại: "Nàng giúp ta."

"Chàng là đứa bé ba tuổi à ? Tắm rửa còn muốn người khác giúp!" Nàng vừa nói, vừa kéo hắn từ trên giường lên.

Nàng đẩy hắn đi ra ngoài.

U Vô Mệnh cười như không cười, đâu đôi mắt đen tràn đầy xấu xa. Hắn gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, không cho nàng cơ hội chạy thoát.

Vào trong một gian phòng khác , hắn bắt nàng vào trong lòng ngực, hôn nhẹ lên trán, nói: "Là ai nói,bất kể khi nào ta muốn đều có thể, hử? Hiện tại có thể không?"

Nàng nhẹ nhàng run lên, gục đầu xuống, chống lên vai hắn, thanh âm thấp thấp nhược nhược bay ra tới: "Có thể ."

U Vô Mệnh vui sướng nở nụ cười: "Muốn? Ta càng không cho! Nàng cứ thèm đi."

Hắn cười ha ha, đem nàng ra mặt sau bình phong, sau đó thành thạo cởi xiêm y ra, nhảy vào trong thùng gỗ.

"Đừng nhìn lén nga!" Hắn nghiêm trang nói.

Tang Viễn Viễn: "....." Thật sự, nam nhân chán ghét như vậy nàng thật chưa thấy qua người thứ hai.

Ấm ức một lát, đột nhiên cười. Nàng mơ hồ có loại cảm giác, U Vô Mệnh muốn cho nàng một hôn lễ long trọng trước.

—— cũng không biết có phải ảo giác hay không.

.....

Bốn người mau chóng sửa sang xong.

Tang Bất Cận không biết xuất phát từ suy tính gì, lại hóa trang thành nữ, vẽ thành khuôn mặt thiên anh khí.

Vân Hứa Chu không liếc mắt nhìn hắn một cái, cũng không thèm nói

chuyện với hắn. Vừa lên xe, Vân Hứa Chu liền nằm trên cửa sổ xe ngắm phong cảnh, U Vô Mệnh khoanh chân lại nhập định.

Tang Viễn Viễn liền có cảm giác như cùng đoàn đi du lịch.

Có lệnh bài Hoàng Phủ Hùng trên tay, xuất nhập các thành trì lớn thập phần tiện lợi.

Một đường tường an không có việc gì, mau chóng liền đến Đông Châu Tây Cảnh. Lại qua hai tòa thành nữa là có thể rời Đông Châu, đến Tiểu Khương —— một khi tới Tiểu Khương rồi thì đó là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá lội, không cần lại lo lắng đề phòng sợ bại lộ.

Tang Bất Cận đánh xe, thông qua cửa thành.

Tang Viễn Viễn phát hiện hình như U Vô Mệnh gặp một chút trở ngại. Hắn nhắm hai mắt, trên mí mắt lộ ra ánh lửa, cả người thoạt nhìn thập phần yêu dị.

Thái dương chảy ra một tầng mồ hôi lạnh hơi mỏng , chắc đang rất vất vả.

Hô hấp Tang Viễn Viễn như muốn ngừng lại, càng thêm cẩn thận điều khiển một đóa hoa mặt bự cuốn ở phía sau gầm xe, dùng dây linh uẩn kịp thời bổ khuyết mấy hố lớn hố nhỏ trên đường, bảo đảm thùng xe có bị xốc nảy cũng không quá nhiều.

Đã nhiều ngày tuy rằng không có tu hành, nhưng chuyên tâm làm chuyện này lại làm nàng cảm giác được lực khống chế của mình đối linh uẩn lại thành thạo hơn một bước, không cần tiêu phí quá nhiều tâm thần là có thể tinh chuẩn thao túng chúng nó, dễ dàng sai khiến.

Nàng một bên giảm xóc cho U Vô Mệnh, một bên khẩn trương lưu ý động tĩnh của hắn.

Trong hô hấp của hắn mơ hồ cũng mang lên hỏa khí nhè nhẹ, đôi cánh sáng phía sau như ẩn như hiện, một khi có cái gì đó không thích hợp, hắn liền đem hỏa khí quăng đến bên trong cánh.

Lúc làm chuyện này tất nhiên là không nên bất luận cái gì quấy rầy.

Nàng hít sâu một hơi, triệu ra càng nhiều linh uẩn đẳng nằm sát bên ngoài bánh xe .

Bỗng nhiên ngay lập tức, chợt nghe một tiếng vang ' phanh ' thật lớn, thùng xe nhoáng lên mãnh liệt !

Tang Viễn Viễn đang một nửa tâm thần đặt dưới gầm xe, một nửa tâm thần đang âm thầm quan sát U Vô Mệnh, đột nhiên không kịp phòng ngừa, đầu nặng chân nhẹ rớt về hướng dưới giường nệm.

U Vô Mệnh mở mắt ra, đôi bàn tay to vững vàng nâng nàng.

Khóe môi hơi cong, mang theo chút ý giận: "Động tay động chân."

Lời vừa ra khỏi miệng hai người đều ngẩn ra, sau đó cùng nhau nở nụ cười.

Lần đầu tiên gặp mặt ở Hàn vương cung, câu đầu tiên hắn mở miệng nói với nàng cũng chính là câu này.

Phảng phất giống như cách một thế hệ.

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Nguyên lai có một xe ngựa cấp tốc phi tới, xa phu kia không lưu ý, nên va thật mạnh vào xe của Tang Bất Cận.

Càng xe dừng lai, nhất thời không cử động được. Đối diện xa phu là binh lính, hùng hùng hổ hổ nhảy xuống xe, nhấc chân đá vào bánh

xe của Tang Bất Cận.

Hai bên đồng thời vén màn xe lên.

Vừa nhìn thăm dò một cái, đồng thời ngây dại.

Thật sự là trùng hợp đến kỳ lạ, người ngồi trong xe đối diện chính là Hoàng Phủ Hùng cùng nữ trai tiên.

Hoàng Phủ Hùng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, nữ trai tiên kia đã chỉ vào U Vô Mệnh, eo éo kêu lên ——

"Ha! Thì ra là cái tên quỷ nghèo này!"

Chỉ thấy bộ ngực no đủ của nữ trai tiên kia trên dưới phập phồng, khuôn mặt trắng nuột còn treo nước mắt, hai mắt đỏ lên, hiển nhiên mới vừa rồi chính là ra bộ dáng nhu nhược đáng thương hướng về phía Hoàng Phủ Hùng nói hết ủy khuất. Giờ phút này đột nhiên thấy U Vô Mệnh, dưới sự kích động , trên mặt nàng ta không tự giác mà lộ ra thần sắc dữ tợn.

Người nam nhân này, cả đời nàng ta đều quên không được!

Nàng ta hãy còn nhớ rõ, nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng hắn trong đám người , thả kim tước của mình ra. Chờ đến thấy rõ khuôn mặt hắn, nàng thật sự phát lên tâm tư muốn hoàn lương —— nếu như gia cảnh người này tốt.

Ai ngờ, cái tên quỷ nghèo kiết hủ lậu này, cư nhiên trước mặt mọi người đem kim tước tước của nàng đem bán!

Bán thì thôi cũng bán đi, lại còn bán cho một tên ma quỷ, chết trên giường nàng ta, hại nàng ta mất đi thanh danh, lại hại nàng ta bị bắt đến Đông Đô, nơm nớp lo sợ chờ Đông Châu vương xử lý, nhiều ngày như vậy sợ tới mức người cũng gầy vài cân!

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi Hoàng Phủ Hùng trở về, vớt nàng ta từ trong Đông vương cung ra, đang ở khóc sướt mướt kể lể hết ủy khuất cho Hoàng Phủ Hùng, muốn vớt chút chỗ tốt. Cũng thật là trùng hợp, vậy mà ngay lúc này lại làm nàng ta đụng phải cái tên quỷ nghèo kiết hủ lậu đáng chết này!

Nữ trai tiên nhất thời cũng không biết nên bắt đầu lên án từ câu nào.

Giờ khắc này, trong óc Tang Viễn Viễn cũng là một miền trống rỗng.

Đây thật sự cũng quá trùng hợp đi!

Bày mưu tính kế nhằm vào Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ, có thể nói là hết sức hoàn mỹ. Tang Viễn Viễn đã hồi tưởng lại vô số lần khi nhàn hạ, đều tìm không ra bất luận sơ hở gì.

Không nghĩ tới, sơ hở lớn nhất vậy mà liền trùng hợp một cái đụng phải.

Chỉ cần để cho nữ trai tiên này mở miệng nói ra U Vô Mệnh chính là người ngày đó đã dùng kim tước "lừa" đi năm hộp thủy linh cố ngọc tinh trong tay Khương Cẩn Chân, Hoàng Phủ Hùng nhất định sẽ nghĩ đến cơ hội ' ngẫu nhiên gặp được ' sau này căn bản chính là do U Vô Mệnh an bài thiết kế. Mỹ kế cẩn thận tỉ mỉ như tường thành, tưởng không có ngờ vực nào phá nổi, liền trong chớp mắt hiện lên tầng tầng sơ hở.

' sớm biết vậy đã dịch dung thêm một chút.....' ý niệm vừa mới dâng lên, đã bị Tang Viễn Viễn quyết đoán bóp chết.

Thế gian này vô dụng nhất chính là cái ' sớm biết rằng ' này. Khác nhau lớn nhất giữ kẻ yếu cùng cường giả chính là gặp chuyện thì trong đầu kẻ yếu đều là hối hận, tự oán tự than, tìm lý do trên người người khác. Mà cường giả chỉ biết làm một chuyện —— nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mặt.

Từ rất lâu trước đây, Tang Viễn Viễn đã học được cách cưỡng bách chính mình tư duy theo lập trường cường giả trong bất kỳ sự tình gì.

' tuyệt đối không thể để nữ trai tiên nói ra chuyện đêm đó ! ' trong nháy mắt nàng xác định chiến thuật trung tâm.

Giờ phút này, nữ trai tiên mới vừa nói xong hai chữ ' quỷ nghèo '.

"Hả?" Hoàng Phủ Hùng hơi khó hiểu, nhíu mày nhìn về phía trai nữ tiên, "Ngươi cũng biết tiên sinh sao?"

Nữ trai tiên vừa muốn nói chuyện, liền bị Tang Viễn Viễn cao giọng cắt ngang.

"Được lắm!" Đôi mắt Tang Viễn Viễn nháy một cái liền chảy xuống nước mắt, chỉ vào U Vô Mệnh lên án, "Đi ngang qua một tòa thành, chàng lại nhận một tình nhân cũ, lại đi ngang qua một tòa thành, chàng lại nhận tiếp một tình nhân cũ, chàng rốt cuộc là có bao nhiêu tri kỷ thân mật lưu lạc bên ngoài vậy ?!"

Hoàng Phủ Hùng bị kỹ thuật diễn lừa tình của Tang Viễn Viễn bắt được tâm lý, vừa nghe đến chuyện phong lưu bực này, tức khắc đem nữ trai tiên vứt ra sau đầu, ánh mắt theo ngón tay Tang Viễn Viễn nhìn về phía Vân Hứa Chu trong thùng xe, cùng với Tang Bất Cận trên càng xe.

Hôm nay Vân Hứa Chu không son phấn, chỉ dịch dung đơn giả , khuôn mặt tú lệ rất có vài phần tái nhợt, giống đóa hàn mai ê ấp nở trong thùng xe.

Mà Tang Bất Cận thì hóa trang anh khí, mím môi ngồi ở trên càng xe, giống như loại nồng nhiệt lửa cháy bừng bừng nhưng vô cùng kháng cự.

Thật sự là mỗi người mỗi vẻ.

Hoàng Phủ Hùng nhìn ngây người. Trong lòng nói, lợi hại lợi hại, không hổ là tiên sinh có thể viết ra chuyện xưa đẹp như vậy! Xem mấy nữ nhân hắn vừa mới thu vào, mỗi người đều là phẩm chất thượng thừa! Mới có mấy ngày không gặp, trân châu mã não rơi rụng trong nhân gian đều phải bị hắn một lưới bắt hết.

Tang Viễn Viễn nhảy xuống xe, tiếp tục lên án: "Ngày hôm trước nữa một người, là tiểu thanh mai chàng khó có thể vong tình, hôm qua một người, lại là tri kỷ tốt có ân với chàng!"

Nàng chỉ hướng nữ trai tiên: "Còn đây là sao ? Người này là cái gì nữa!"

U Vô Mệnh nhận được ánh mắt của nàng, cực kỳ phối hợp gục đầu xuống, bày ra bộ dáng tra nam tiêu chuẩn: "Phu nhân đừng náo loạn, vị này chính là tiên nữ ta trên đường gặp được, thân ta không có gì dư giả,làm sao với được tới người ta? Đừng nói nữa, chúng ta đi thôi. Trấn Tây tướng quân, làm ngươi chê cười rồi."

Nghe xong lời này,nữ trai tiên cũng thật sự không còn gì để nói. Thân không có gì dư dả, liền lấy kim tước của nàng ta đem đổi lấy tiền à ?

Nàng ta bắt lấy ống tay áo của Hoàng Phủ Hùng, nũng nịu nói: "Chính là cái tên quỷ nghèo này....."

Tang Viễn Viễn đột nhiên cắt ngang lời nàng ta: "À—— ta biết rồi! Hóa ra đây là nữ nhân trong chuyện xưa ' chớ khinh thiếu niên nghèo ' chứ gì, cái người vì vàng bạc vứt bỏ chàng mà đi đúng hay không! Ngươi chậm chạp không viết ra được kết cục, không muốn vả mặt nữ nhân vô tình vô nghĩa, tham mộ hư vinh kia chính là bởi vì trong lòng vẫn nhớ thương nàng ta, đúng hay không!"

Nữ trai tiên còn muốn nói lại, liền thấy Hoàng Phủ Hùng vung tay thật mạnh lên, đem nàng ta đẩy qua một bên: "Ngươi câm miệng!"

Hoàng Phủ Hùng này thích nghe chuyện xưa, năng lực đồng cảm cực kỳ mạnh mẽ, nghe nữ trai tiên một câu quỷ nghèo lại hai câu quỷ nghèo, hắn chỉ cảm thấy trong lòng bực bội, dấn thân trở lại câu chuyện xưa ' chớ khinh thiếu niên nghèo ' kia.

Một ngày kia chưa thể nghe được kết cục của' chớ khinh thiếu niên nghèo ', Hoàng Phủ Hùng đã bị trăm ngón tay cào vào lòng, hôm nay phát hiện nguyên hình trong công chuyện lại là sống sờ sờ xuất hiện ở trước mắt, làm sao còn kiềm chế được kích động trong lòng ?

Cẩn thận nhớ lại, sắc mặt của nữ trai tiên này ngày thường đối với những thư sinh nghèo kiết hủ lậu không phải nói là quá khớp với nữ nhân bạc tình từ hôn trong câu chuyện xưa hay không?

Trong lòng Hoàng Phủ Hùng nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bỗng nhiên, hắn vuốt cằm, cười —— giờ này khắc này bản thân mình chẳng phải chính là một bàn tay vàng rực rỡ thô tráng thật lớn, có thể dễ dàng trợ giúp vai chính xoay người vả mặt nữ nhân ác độc này sao?

Tấm tắc, thật là không cần quá sung sướng nha!

Hoàng Phủ Hùng nhảy xuống xe, cung cung kính kính đứng bên cạnh cửa sổ của U Vô Mệnh, vuốt chòm râu nói: "Tiên sinh a tiên sinh, có khó xử như thế này sao còn không nói với ta sớm một chút chứ!"

bàn tay hắn vung lên: "Tiên sinh, hôm nay Hoàng Phủ Hùng ta, liền làm chủ đem nữ nhân này tặng cho ngươi ! Ngươi muốn đem nàng làm trâu làm ngựa gì cũng được, làm tư liệu viết cái song phi yến (*) cũng tốt, hắc hắc hắc hắc, đều tùy tiên sinh cao hứng! Chỉ xin nhớ rõ, khi viết ra kết cục rồi thỉnh trước tiên đưa cho ta một phần! Tiên sinh à tiên sinh, ta chính là dựa vào chuyện xưa của ngươi mà sống

tiếp đó!"

(*)Song phi yến: truyện bách hợp.

Nữ trai tiên: "..... Tướng quân?!"

Hoàng Phủ Hùng rốt cuộc quyết tâm vả mặt, hắn lạnh như băng quay đầu lại liếc nữ trai tiên một cái: "Đi, hầu hạ tiên sinh. Tiên sinh đây chính là người mà Hoàng Phủ Hùng ta kính trọng nhất trên đời này, ngươi là thứ gì, cũng dám vũ nhục tiên sinh như vậy! Để lại cái tiện mệnh cho ngươi đã là nể mặt mấy chuyện trước đây rồi!"

Mắt hổ trừng một cái, nữ trai tiên cả kinh một chữ cũng không dám nói. Trong lòng hồi hộp sợ hãi, khổ không nói nổi.

Nàng ta bị nhốt mấy ngày nay, căn bản là không biết kia sự kiện kia can hệ trọng đại. Trong mắt nàng ta, đó chính là một chuyện tổn hại mặt mũi nàng ta, chuyện linh tinh xui xẻo. Vốn định nương nhờ tay Hoàng Phủ Hùng trút giận, không nghĩ tới Hoàng Phủ Hùng lại có thể có quan hệ sâu xa với người này! Thật là một chân đá vào ván sắt !

Nữ trai tiên tức khắc lúng túng, bày ra bộ dáng nhu nhược khó xử: "Tướng quân, ta còn thiếu mama trong lâu rất nhiều tiền bạc....."

Lông mày Hoàng Phủ Hùng nhíu nhẹ một cái: "Thiếu tiền ai liên qua gì đến lão tử! Lăn qua đó hầu hạ tiên sinh đi!"

Đã tới nước này, nữ trai tiên nơi nào còn có cơ hội nói ra sự tình ngày ấy? Nàng ta mím môi, đáng thương xách làn váy, đi về hướng thùng xe của U Vô Mệnh.

Hoàng Phủ Hùng tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, trên gương mặt hung thần ác sát nở ra một nụ cười nịnh nọt, hướng về phía U Vô Mệnh trong xe cúi chào, cung kính vô cùng đứng ở ven đường nhìn theo xe U Vô Mệnh đang chạy về phía trước.

Vai chính sướng, Hoàng Phủ Hùng trong lòng cũng sướng lên mây, chỉ cảm thấy những cái oán giận phẫn uất do Khương Nhạn Cơ gây ra trở thành hư không, cả người thần thanh khí sảng, tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, một thân nhiệt huyết ào ào lao nhanh.

.....

Nữ trai tiên ngốc ngốc lăng lăng ngồi quỳ ở trong xe, sau một lúc lâu hồi thần lại, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật là dại dột không có thuốc chữa —— người này được Hoàng Phủ Hùng coi trọng như vậy, làm sao có thể là hạng người vô năng?! Ngày hôm đó hắn lấy được đến năm hộp Thủy linh cố ngọc tinh, cũng không thấy hắn đổi xiêm y đẹp đẽ quý giá gì .....

Cho nên, đây rõ ràng chính là nhân vật lợi hại giả heo ăn hổ!

Nàng ta nâng đôi mắt lên, ngắm ngắm Vân Hứa Chu cùng Tang Viễn Viễn, thầm nghĩ, mấy người phụ nhân này tuy rằng mỗi người đều là tuyệt sắc, nhưng mà nếu bàn về kinh nghiệm hầu hạ nam nhân thì làm sao có thể bằng mình?

Người nam nhân này vô cùng phong lưu anh tuấn, lại là người làm cho Hoàng Phủ Hùng đều phải cung kính đối đãi, theo hắn thật ra là được lợi lớn mới đúng! Chẳng sợ lúc trước giữa cả hai có chút không thoải mái, chỉ cần trên giường làm hắn vui sướng, ngày tháng về sau còn không phải thật thoải mái hay sau?

Nghĩ thông suốt như vậy xong, trên mặt nữ trai tiên nhanh chóng hiện lên một tầng ngượng ngùng, không kềm được mà dùng cặp mắt câu hồn đoạt phách đi ngắm U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh mới vừa rồi đang luyện hóa Bất Diệt hỏa kia nên vẫn chính trực ngồi yên một chỗ, sau khi ứng phó xong Hoàng Phủ Hùng, liền vội nhắm mắt lại xử lý ngọn lửa tiếp.

Hiện giờ cũng không phải cách Hoàng Phủ Hùng quá xa, trong lòng Tang Viễn Viễn biết rõ người còn chưa đá đi được.

Nàng ngăn cản tầm mắt nữ trai tiên, lạnh lùng nói: "Dẹp cái kỹ xảo hồ ly tinh đó đi, nơi này không ai ăn."

Nữ trai tiên ủy khuất rưng rưng nói: "Tỷ tỷ, ta không phải là hồ ly tinh, chỉ là trời sinh liền thành như vậy, làm cho tỷ tỷ không thoải mái, đều là ta sai. Nếu là có thể chọn, ta cũng muốn giống như tỷ tỷ, sinh ra bộ dáng phổ phổ thông thông, cũng bớt được rất nhiều sự tình."

Khác phái thì thông đồng, cùng giới thì đấu đá, đây đã là bản lĩnh nữ tử pháo hoa khắc vào cốt cách .

Tang Viễn Viễn: "....." Phổ phổ thông thông Tang Viễn Viễn?

"Lang quân ~" nữ trai tiên cong mắt quăng mị ảnh về phía U Vô Mệnh, "Chàng có biết, người ta lần trước vốn là muốn theo chàng, kết quả chàng lại phụ người ta, làm tâm can này của người ta tức giận đến đau đớn vô cùng! Những lời vừa nói đều là do tức giân, là do vì yêu sinh hận mà nói nói. Chàng nhất định sẽ không để trong lòng đúng không! Có thể cùng lang quân như ngọc song túc song tê, nô thật nằm mơ đều có thể cười tỉnh, đâu còn để ý đến tiền tài gì! Lang quân, trong lòng nô đều là hình bóng của chàng!"

U Vô Mệnh đang nhắm mắt: "....." Vì cái gì cũng là những lời không khác nhau mấy mà từ trong miệng Quả Tử nói ra liền có thể thật sự đáng yêu? Từ miệng nữ nhân này nói ra đã làm người nổi hết da gà?

Vân Hứa Chu đem mặt từ ngoài cửa sổ xe xoay trở về, rõ ràng rùng mình ba cái.

"Ê," nàng hướng về phía Tang Viễn Viễn, kéo kéo khóe miệng, "Cái đồ chơi này, vậy là mang theo luôn hả?"

Trà còn chưa lạnh đã bắt đầu kiếm chuyện bày trò linh tinh, mang theo bên người cũng quá phiền lòng đi.

Tang Viễn Viễn lạnh nhạt nói: "Đem ra ngoài trước đã."

Nữ trai tiên căn bản không có ý thức được đường gươm mũi giáo trong lời nói.

Nàng ta lại chĩa mũi dùi về phía Vân Hứa Chu: "Vị đại tỷ này nói chuyện cũng thật tổn thương người khác. Mọi người đều là tỷ muội cùng ngồi cùng ăn, nô bất quá cũng chỉ là có khuôn mặt hồng nhan họa thủy một chút, qua miệng đại tỷ như thế nào liền biến thành đồ chơi? Nô nếu là đồ chơi, vậy ngươi là thứ gì?"

Mới vừa rồi nàng ta cũng nghe được rành mạch, nữ nhân áo trắng này cùng với nữ nhân áo đỏ ngồi trên càng xe bất quá cũng mới tới được một ngày hai ngày, cũng chả hơn gì nàng ta, ai cũng không lùn hơn ai nha.

Vân Hứa Chu xoa xoa giữa mày: "Đến Băng Vụ Cốc ném xuống."

Mắt thấy Hoàng Phủ Hùng đã biến mất trong tầm nhìn, có đuổi theo cũng không kịp tới, Vân Hứa Chu thành thạo đem tay chân nữ trai tiên bó lại một bó, nhét giẻ vào miệng, sau đó bình tĩnh ngồi trở lại bên cửa sổ.

Bốn người một trai thuận lợi rời khỏi Đông Châu. Sau khi Hoàng Phủ Hùng cáo biệt liền không xuất hiện nữa, cũng không còn yêu thiêu thân nào nhảy ra cản trở.

Tiến vào địa giới Tiểu Khương, U Vô Mệnh cuối cùng cũng mở mắt nhìn nhìn nữ trai tiên bị trói thành bánh chưng.

"Ta có một vị bằng hữu thân thiết," hắn híp mắt cười cười, "Gần đến sinh nhật hắn rồi, ta liền đem ngươi đưa cho hắn làm hạ lễ vậy."

Tang Viễn Viễn ngẩn ra.

U Vô Mệnh có bằng hữu thân thiết? Vậy mà nàng còn không biết.

Hắn thấy vẻ mặt nàng buồn bực, cũng không giải thích, chỉ lười nhác khoanh đầu gối lại, tiếp tục luyện hóa Bất Diệt Hỏa trong cơ thể.

Bên ngoài Băng Vụ Cốc là thân vệ của cả ba châu U, Tang ,Vân.

Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền thấy được một hình bóng quen thuộc trong đám người.

Đoản Mệnh!

Tuy rằng trên người nó đang bị một cái áo choàng lông xù xù thật lớn che chở, bọc nó tròn vo lại như trái cầu, lộ ra một mặt khờ khạo, nhưng nàng vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra nó.

Một đội U Ảnh vệ đi lên đón, cúi đầu đứng trước người U Vô Mệnh. Hắn thấp giọng phân phó vài câu, U Ảnh vệ liền giống như xách con gà con, đem nữ trai tiên xách lên một chiếc xe khác, lập tức hướng về phía Bắc.

Người của Vân Hứa Chu cũng tiến đến tiếp giá.

Nàng ta không nói với Tang Bất Cận một câu, sau khi nghe được U Vô Mệnh hứa hẹn ' sẽ mau chóng luyện hóa giải dược ', nàng ta lập tức lên xe trượt tuyết lướt đi.

Lúc này Tang Viễn Viễn lại không có tâm tư để ý chuyện khác, nàng đã mau chóng nhảy xuống xe, cùng Đoản Mệnh lăn vào nhau —— người không bằng chó, đây chính là tình huống chân thật miêu tả cho câu nói đó.

Một thời gian không gặp, nó lại béo!

Thân thể nó so với ban đầu càng thêm tròn vo, nhìn thấy nàng, nó cũng phi thường vui vẻ, cũng không thèm liếc mắt nhìn U Vô Mệnh một cái, liền đem cái trán ủi ủi lên người Tang Viễn Viễn, hai chân trước còn nâng lên, rút móng nhọn lại vào trong, không ngừng dùng đệm thịt hồng hồng đầy lông tơ lay lay nàng.

"Đoản Mệnh Đoản Mệnh Đoản Mệnh Đoản Mệnh....."

"Âu ô ô ô....."

Trên càng xe , U Vô Mệnh cùng Tang Bất Cận sóng vai ngồi.

Hai nam nhân thực quỷ dị mà đồng cảm với nhau.

—— đều là người bị vứt bỏ đáng thương.

"Ê, U Vô Mệnh." Tang Bất Cận bỗng nhiên thấp giọng hỏi một câu, "Ngươi cùng tiểu muội lần đầu tiên...làm cái kia, lúc sau, nàng có không để ý tới ngươi không?"

Chương 54: Nàng là của ta

Thừa dịp Tang Viễn Viễn đang lăn lộn chơi đùa trên nền tuyết cùng Đoản Mệnh, Tang Bất Cận bỗng nhiên ghé sát vào, thấp giọng hỏi U Vô Mệnh: "Ngươi cùng tiểu muội lần đầu tiên...làm cái kia, lúc sau, nàng có không để ý tới ngươi không?"

U Vô Mệnh: "....."

Tròng mắt đen nhánh chậm rãi chuyển động.

Sau một lúc lâu, hắn khẽ cười ra tiếng: "Sao có thể, nàng yêu ta muốn chết."

Ánh mắt hơi lóe, che giấu chột dạ.

Tang Bất Cận thoạt nhìn càng thêm hậm hực. Đầu rũ xuống tới hai đầu gối, đôi tay ôm ở sau đầu.

U Vô Mệnh cũng không tốt hơn Tang Bất Cận bao nhiêu, hắn bắt chéo một chân, khuỷu tay chống đầu gối, nghiêng nghiêng xoa thái dương, tròng mắt chuyển động trái phải, không dừng được mà nghĩ cách.

Tang Bất Cận cũng không phát hiện U Vô Mệnh dị thường.

Hắn ngơ ngẩn nâng đôi mắt lên, nhìn thấy muội muội ruột của mình trong đống tuyết cùng Đoản Mệnh lăn thành một đoàn, nói: "Hiện giờ ta cũng hiểu được, vì sao ngươi cùng tiểu muội không thể tách ra —— ngươi yên tâm hướng phụ vương cầu hôn đi, ta sẽ nói tốt

cho ngươi. Sự tình đã đã đến nước này, nam nhân chúng ta phải phụ trách mới được."

U Vô Mệnh chậm rãi đưa tròng mắt chuyển về hướng hắn.

Tang Bất Cận thở dài: "Vân Hứa Chu phía trên không có trưởng bối, nàng ấy cũng không có bằng hữu gì, đến lúc đó ta đi cầu thân, ngươi cũng giúp đỡ ta chút."

Hoá ra là hai bên cùng có lợi thôi.

U Vô Mệnh buồn cười: "Việc nhỏ."

Hắn nhích gần lại một chút, đưa cánh tay dài ra, câu lấy cổ Tang Bất Cận.

"Nói cho ta nghe một chút đi, ngươi có chuyện gì xảy ra. Sao có thể quá nhanh vậy, như vậy khẳng định không được. Nói cho ta là có vấn đề gì, ta sẽ chỉ cho ngươi!" U Vô Mệnh chẳng biết xấu hổ lên mặt dạy bảo.

Đáng tiếc Tang Viễn Viễn cùng Đoản Mệnh chơi đến vui vẻ, không nghe được đại móng heo đang giăng lưới ca ca ngốc nghếch nhà mình, nếu không nàng khẳng định lôi hắn từ trên càng xe xuống tới, đem cái khuôn mặt tuấn tú đáng giận đó ấn vào trong đống tuyết dí dí một hồi!

Tang Bất Cận do dự trong chốc lát: "Chắc là..... quá kích động hay sao ấy? Ta cũng không nghĩ nhiều như vậy. Lúc ấy, làm gì còn lo lắng thời gian dài ngắn gì nữa."

U Vô Mệnh xoay chuyển tròng mắt, nhất nhất ghi nhớ. Thầm nghĩ, đến lúc đó chính mình ngàn vạn lần không được tưởng tượng quá nhiều, chớ có kích động, có cái gì mà phải kích động chứ, mấy loại chuyện này thôi.

"Ngươi như vậy không thể được." Hắn dõng dạc nói, "Không đến nửa canh giờ còn gọi là nam nhân sao."

Tang Bất Cận: "..... Nửa canh giờ! Sao có thể!"

Tang Bất Cận thật sự khiếp sợ. Mới nếm thử tư vị tình, giờ phút này cảm thấy, nửa nén hương cũng đã là quá xa xôi rồi.

"Sao lại không có khả năng?" U Vô Mệnh khinh thường xùy xùy nói, "Ta....."

Tang Viễn Viễn vừa lúc cưỡi Đoản Mệnh lại đây.

Nàng thực sự vô cùng kinh ngạc —— đại ca ngốc nghếch lại cư nhiên cùng U Vô Mệnh đầu châu đầu, mắt đối mắt, bộ dáng thật thân mật khăng khít. Mặt trời hôm nay mọc phía Tây sao ? Ngày thường hai người kia gặp mặt không phải lúc nào cũng láo nháo như gà chọi hay sao?

"Hai người đang nói cái gì vậy?" Nàng tò mò ngửa đầu hỏi.

Chỉ thấy mặt Tang Bất Cận ' xoạt ' một cái muốn biến thành màu gan heo, U Vô Mệnh thì đầy mặt cười xấu xa, nói: "Nói chuyện cưới nàng ấy."

Tang Viễn Viễn không quá tin, nghiêng đầu nhìn về phía Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận xấu hổ mà vòng tay lại, đặt bên môi nhẹ nhàng khụ một tiếng, nói: "Không sai. Tiểu muội, ta tuy nói không phải quá vừa lòng U Vô Mệnh, nhưng, nếu sự tình đã đến nước này, ta tất nhiên hiểu rõ tâm nguyện "không phải hắn không gả" của muội, quay về ta sẽ giải thích với phụ thân giùm muội, muội không cần sầu lo."

Tang Viễn Viễn: "....." Mới chơi đùa với chó có một chút,làm sao lại có cảm giác giống như bỏ lỡ mấy tập phim nhỉ?

Nàng nhìn về phía U Vô Mệnh, trực giác nói cho nàng, tên cẩu nam nhân này khẳng định nói chút cái gì kỳ quái với Tang Bất Cận rồi.

"Xuất phát!" U Vô Mệnh vui sướng nhảy từ càng xe xuống, rơi vào trên lưng Đoản Mệnh, dây cương xả một cái, chạy vội về phía đầu đoàn.

Đoản Mệnh rải vó chạy như bay.

Băng tuyết hơi trơn trợt,thỉnh thoảng nó liền hướng cả tứ chi về phía trước, ' chi chi chi ' mà trượt trên mặt băng một đoạn xa, nghiêng thân hình tròn vo gian nan quẹo qua mấy ngã rẽ.

U Vô Mệnh cười đến vui vẻ cực kỳ.

Tới một ngã rẽ không có người, hỏa cánh trên người hắn mở ra, liền từ trên lưng Đoản Mệnh bay lên tới, lướt đến trước mặt nó, vẫy vẫy đôi cánh như chim, đắc ý dào dạt mà hất cằm với Đoản Mệnh.

Đoản Mệnh tứ chi khụy xuống một cái, đôi mắt trừng đến tròn xoe: "Âu ô???"

Ai có thể nói cho nó, chủ nhân nó từ lúc nào đã biến thành môt con thiêu thân phành phạch?

Đùa giỡn đủ rồi, hai người một thú lại trở về trong đội ngũ của Tang Bất Cận. U Vô Mệnh thành thành thật thật ngồi trên xe, tiếp tục xử lý Bất Diệt Hỏa trong cơ thể, Đoản Mệnh thì quy quy củ củ chạy bên cạnh xe ngựa, thực nỗ lực biểu hiện trước mặt Tang Bất Cận nó là một chiến kỵ rất chuyên nghiệp.

Một đường không nói chuyện.

Từ Tiểu Khương Châu đi về phía Tây, qua Triệu Châu, chọn tuyến đường đi Phong Châu, sau đó thuận lợi đến Tang Châu.

Tốn thời gian chín ngày.

Chín ngày này ngọn lửa màu cam trong mắt U Vô Mệnh không còn phát tác thường xuyên nữa, khi hắn xòe đôi cánh ánh sáng ra, ánh lửa minh hỏa đã chuyển thành ám hỏa. Tang Viễn Viễn biết, lại cho hắn một ít thời gian nữa hắn liền có thể hoàn toàn ' tiêu hóa ' cái Bất Diệt Hỏa này.

' U Vô Mệnh, là ta cho chàng cuộc sống mới đấy, có biết không? Không có ta, làm sao có chàng của ngày hôm nay! ' ngẫu nhiên nàng nhìn mặt hắn chuyên chú tu hành liền trong lòng âm thầm hung tợn nghĩ như vậy.

Nghĩ trong chốc lát, nhịn không được một mình phì ra cười.

Chín ngày này, tu vi nàng tuy rằng không có tăng thêm, vẫn là tứ trọng thiên Linh Minh cảnh, nhưng năng lực khống chế Mộc linh uẩn của nàng lại vọt lên một tầm cao mới, càng thêm điêu luyện, thuần thục. Thân thể hư tổn khi lúc trước đột nhiên thăng liền hai cấp cũng đều được nàng bổ sung—— Sau khi trên người U Vô Mệnh mang theo ngọn lửa, nó làm rơi rất nhiều Mộc linh uẩn của hắn, mấy làn Mộc linh uẩn đó đều tinh thuần đến cực điểm, bốc ra như sương mù, đều để Tang Viễn Viễn nhặt được.

Hết thảy đều trở nên tốt hơn.

Bước vào địa giới Tang Châu, trước mắt là một màu xanh lục tươi tốt.

Tang Châu có hai loại cây dâu, một loại chính là cây dâu tầm thường, kết ra mấy trái dâu tằm hồng hồng tím tím. Một loại khác lại là cây dâu lùn lùn nằm sát mặt đất, tựa như dây khoai tây vậy, từng mẫu từng mẫu trồng trọt thật chỉnh tề. Nhân công dưỡng băng tằm màu lam nhạt bò tới bò đi trên mấy cây dâu lùn lùn này, liếc mắt một cái nhìn lại, trên khoảnh đất gần vạn mẫu màu xanh lục , lập

loè điểm điểm ánh sáng màu lam của băng tằm, như là lạc vào tiên cảnh động băng tằm vậy.

Tang Viễn Viễn trước nay cũng chưa từng nghe nói có cái loại cây dâu nào sẽ giống như khoai tây bò bò trên mặt đất, nhưng kỳ quái chính là lần đầu tiên nhìn thấy một màn này, trong lòng nàng thế nhưng hiện lên cảm giác hết sức quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết.

Giống như cái chỗ này nàng đã từng đến rồi. Lần đó khi đi ngang qua địa giới Tang Châu, chỉ là nhìn xa xa từ biên cảnh lướt sơ một cái, khi đó mạng nhỏ của nàng còn treo trong tay U Vô Mệnh, chỉ đại khái ngó ngó vài lần, chỉ biết đây là địa phương xanh lục lục.

Hôm nay càng tiếp xúc gần gũi mảnh đất Tang Châu này, trong lòng nàng đột nhiên lại nổi lên tình cảm rất kỳ lạ.

Trải dài khắp núi đồi đều là cái cây dâu lùn lùn này , các Chức Nữ tú mỹ của Tang Châu ngồi dưới thong thả trên các xe dâu tằm ở xa xa, trong miệng ngâm nga một làn điệu du dương.

Tang Viễn Viễn không tự giác mà xướng lên theo các nàng.

Không biết từ khi nào, Tang Bất Cận lén thay đổi người lái xe, hắn đi vào trong thùng xe, lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn muội muội nhà mình mặt lộ vẻ mờ mịt, không tự giác mà xướng Tang khúc.

Hốc mắt dần dần ươn ướt.

Kết thúc một khúc, Tang Viễn Viễn bừng tỉnh hoàn hồn, thấy Tang Bất Cận cùng U Vô Mệnh đều nhìn chằm chằm nàng.

"Gì vậy?"

U Vô Mệnh phì cười: "Tiểu Tang Quả, nàng xướng khúc nha!"

Tang Bất Cận lại vội vàng quay đầu, thấp giọng cười nói: "Rất nhiều năm chưa từng nghe tiểu muội xướng khúc. Tiểu muội, muội có biết là cái làn điệu tự chế này của muội thật sự có độc không, từ khi nghe muội xướng qua làn điệu này rồi, đại ca như ta cũng không còn nhớ đến cái làn điệu gốc của nó là gì nữa!"

Tang Viễn Viễn sửng sốt.

Cho nên nàng cùng nguyên thân, ngay cả chế làn điệu cũng chế giống hệt nhau sao?

Nàng lần thứ hai nhìn nhìn ra ruộng dâu ngoài cửa sổ xe.

Cảm giác vẫn quen thuộc như cũ.

' hay là đi vào chốn cũ lại kích phát lên ký ức tàn lưu của thân thể này? ' nàng âm thầm suy nghĩ.

Nghĩ đến sắp nhìn thấy vợ chồng Tang Châu vương, nàng không khỏi có chút thấp thỏm.

Nữ nhi lớn lên cùng cha và ca ca đều sẽ không quá thân cận, nam nhân cũng sẽ không để ý nhiều, dùng chiêu mất trí nhớ làm lấy cớ còn có thể miễn cưỡng lừa dối qua được. Nhưng mà còn nương, làm sao có thể không nhận ra hài tử của mình chứ? Đến lúc đó, sẽ như thế nào đây?

Chuyện tới hiện giờ, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Khi nàng miên man suy nghĩ, đoàn xe đã bước vào Tang Đô.

Thành Tang Châu cũng không giống những nơi khác. Vật liệu xây thành chính là dùng một loại gạch đá màu xám trắng, phía bên trong thành thì nơi nơi chốn chốn toàn là mấy cây dâu cao, trên mấy phiến gạch đá trắng xám lại có vô sô cây dâu lùn bò lên như dây

thường xuân —— chúng nó có thể hấp thu chất dinh dưỡng từ cái loại gạch xám trắng này, mà băng tằm cũng bò lúc nhúc trên đó, lưu lại vỏ tơ băng tằm liên kết thành một khối hổ phách vô cùng kiên cố, bổ khuyết vào những khe hở của những thanh gạch.

Thực là quan hệ cộng sinh kỳ diệu.

Vợ chồng Tang Châu vương đã ra đứng sẵn đón từ sớm.

Thân hình như hùm như gấu của Tang Châu vương thật cẩn thận mà đỡ thê tử, vừa nhìn thấy đoàn xe thật xa đang chạy qua cổng thành, thân hình nhỏ xinh của Tang phu nhân liền bắt đầu lay động.

Khi tới gần, Tang phu nhân kích động không nói nên lời, thân thể run rẩy nhìn thẳng vào Tang Viễn Vieecn, trong mắt không xê dịch.

Khi thấy rõ bộ dáng của Tang phu nhân, thấp thỏm trong lòng Tang Viễn Viễnthoáng chốc không cánh mà bay.

Nàng ngơ ngẩn.

Cảm giác quen thuộc ở trong lòng càng kích động, nàng không tự giác mở miệng gọi một tiếng: "Mẫu thân."

Nước mắt rớt xuống dưới, nàng cũng không hay biết chút nào, ngơ ngác đi về phía nữ tử trung niên nhỏ gầy kia.

Bề ngoài hai mẹ con có vài phần tương tự, đi đến trước mặt nhau, Tang phu nhân run run đưa tay bắt được Tang Viễn Viễn.

Giờ khắc này, trong đầu Tang Viễn Viễn trống rỗng.

Cái gì kỹ thuật diễn, cái gì chột dạ, cái gì giả, cái gì bị vạch trần, toàn bộ bay đến trên chín tầng mây, tựa như ở nơi xa hơn nửa năm lúc sau, nghỉ phép về đến nhà nhìn thấy cha mẹ bận rộn, cảm giác giống như thật lâu không gặp mặt, lại cảm giác như chia cắt với bọn

họ cũng mới chỉ là chuyện ngày hôm qua.

Hồi lâu, Tang phu nhân bỗng nhiên che miệng lại, nức nở một tiếng.

"Tiểu Tang Quả của ta!"

"Haizz!" Tang Châu vương bắt được bả vai phu nhân, nói, "Biết ngay liền khóc sướt mướt mà, là ai nói khuê nữ không nhớ thương nàng, gặp mặt phải trừng nó một trận cho nguôi giận?! Ha! Sao vừa thấy mặt, đã kêu luôn nhũ danh của khuê nữ rồi! Bao nhiêu năm rồi không kêu đến, giờ kêu ra cũng thật thuận miệng đi!"

Mày liễu của Tang phu nhân dựng lên, đôi mắt hình viên đạn giết người âm âm bay qua.

Tang Châu vương tức khắc rút lại thành chim cút.

Tang Bất Cận ở trên đường xá đã lặng lẽ mặc lại nam trang, hắn xách khí vũ hiên ngang đi tới, nói, "Cha mẹ, trở về nói tiếp đi, U Vô Mệnh cũng ở đây mà."

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Tang Châu vương cùng Tang phu nhân không khỏi hơi đổi, nhìn ra phía sau hắn.

U Vô Mệnh cười như gió xuân ấm áp.

Hắn cuối cùng cũng không dám trân tráo mở miệng trực tiếp gọi người ta là nhạc phụ nhạc mẫu, mà làm lễ gặp mặt theo tiêu chuẩn vương tộc, ôn tồn cười nói: "Tang Châu vương, Tang phu nhân, U Vô Mệnh có lễ."

Phu phụ Tang thị đáp lễ theo đúng nghi thức.

Tuy rằng ở khi trên đường, Tang Bất Cận đã đem sự tình đại khái mà nói cho hai ông bà, nhưng trơ mắt nhìn thấy kẻ điên làm cho người người sợ hãi nhất Vân Cảnh mười tám châu này, cuồng đồ như vậy

lại giống một đứa con rể thành thật đi bên cạnh, vợ chồng hai người trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là có chút không thể tiếp thu.

Tang Viễn Viễn đi bên cạnh Tang phu nhân, đưa ánh mắt liếc trộm hắn một cái, thấy hắn hoàn toàn thay đổi, một thân khí chất phong độ, đã có khí phái vương giả lại khiêm tốn ôn hòa văn nhã có lễ, thật sự là một ảnh đế.

Tang phu nhân thỉnh thoảng liền nắm chặt tay Tang Viễn Viễn một phen.

Dường như sợ nàng bỏ chạy vậy.

"Tiểu Tang Quả," Tang phu nhân thấp giọng nói, "Rõ ràng đưa con xuất giá cũng chỉ mới là ba tháng trước, cũng không biết vì sao, mẫu thân như cảm thấy, con đã rời đi rất nhiều năm."

Tang Viễn Viễn trong lòng run rẩy, nói không ra lời.

Lý trí nói cho nàng, nàng, Tang Viễn Viễn, sinh trưởng ở thời văn minh hiện đại. Có cha mẹ, có thân nhân, có sự nghiệp. Chính là trên mặt tình cảm, nàng lại không tự giác không muốn xa rời cái người cực kỳ quen thuộc trước mặt này.

Kỳ thật giờ phút này ngẫm lại, lúc nhìn thấy Tang Châu vương cùng Tang thế tử, nàng cũng từng có quá cảm giác quen thuộc của huyết mạch tương liên. Chẳng qua bọn họ thật cẩn thận, không dám thân cận quá dọa nàng sợ, mà trong lòng nàng lúc ấy vừa phải đóng kịch với U Vô Mệnh còn phải lo việc hòa li với Hàn Thiếu Lăng, cũng không có thời gian đi cảm nhận cái thân tình không thuộc về nàng thân tình.

Mãi đến lúc này, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới Tang Bất Cận đã từng nói như vầy——

"Khi còn nhỏ còn theo ăn vạ ca, muốn ca lén mang muội đến Thiên Đô nhìn thử. Ta vốn nghĩ đợi muội cập kê liền lén cha mẹ mang muội đi một chuyến. Ai ngờ tiểu muội hơi lớn hơn một chút liền không biết từ đâu học thành một vương nữ đoan trang, còn oán trách ta hồ nháo.Sau trận bệnh này, ngược lại lại phục hồi bộ dáng hoạt bát như trước rồi! Phụ thân, người cũng cảm thấy vậy đúng không!"

Mà lúc ấy, Tang Thành Ấm đã trả lời như thế này ——

"Đúng đúng, ta đã nói không để Tiểu Tang Quả gả chồng, không nên để Tiểu Tang Quả gả chồng, lúc trước khi chứ đính thân thì đáng yêu biết chừng nào, vừa thấy cái tên Hàn Thiếu Lăng kia liền liền đổi thành bộ dáng giống như mấy khuê tú bên ngoài, biến thành người gỗ, haizz!"

Tang Viễn Viễn nhíu mày.

U Doanh Nguyệt 5 năm trước đã gả làm tiểu phu nhân cho Hàn Thiếu Lăng. Nàng ta là đích nữ của U Châu vương, nếu không phải lúc ấy Hàn Thiếu Lăng đã đính hôn, vị trí chính phu nhân đã bị người khác chiếm rồi, U Doanh Nguyệt không có khả năng làm tiểu phu nhân.

Cho nên Tang Viễn Viễn cùng Hàn Thiếu Lăng đính hôn là chuyện trước đó nữa.

Sau khi đính thân, nàng liền..... thay đổi sao? Từ lúc trước nàng chính là mang bộ dáng hiện tại, mà sau khi gặp được Hàn Thiếu Lăng liền biến thành vương nữ quy củ đợi gả ?

Tự nhiên lại cảm thấy có chỗ nào đó hơi kỳ quái!

Cái khí hậu Tang châu có thể nuôi dưỡng ra một Tang Bất Cận hứng chí liền giả làm nữ nhân như thế này, làm thế nào sẽ dưỡng ra một vương nữ như con rối gỗ? Vậy cái Tang Viễn Viễn như con rối gỗ,

Tang Viễn Viễn mỗi tiếng nói cử động đều chiếu theo ' nữ đức ' ra tới ,Tang Viễn Viễn tồn tại với ý nghĩa chỉ là vì lót đường cho Mộng Vô Ưu ..... Nàng ta là ai?

Tang Viễn Viễn sửng sốt trong chốc lát, trong đầu không khỏi hiện lên nghi vấn triết học cơ bản —— ta là ai?

Nàng trước nay cũng chưa bao giờ dự đoán được màn nhận thân với Tang phu nhân lại có thể không một chút nào miễn cưỡng.

Giống như là mẹ con cửu biệt gặp lại nhau.

Trong lòng nàng dần dần hiện lên một ý niệm làm nàng có chút kinh hãi —— sẽ không, sẽ không phải nàng mới là Tang Viễn Viễn chân chính chứ!

Nàng nhẹ nhàng hít mấy hơi thở, nhìn trái nhìn phải.

Tòa thành Tang vương cung cùng những con đường, đã xa lạ, lại quen thuộc.

Tang Châu vương mang theo U Vô Mệnh lập tức đi thư phòng, Tang Bất Cận nhìn nhìn mẹ con Tang thị, vui mừng mỉm cười một cái, xoay người đuổi theo.

Chuyện muốn nói thực sự là quá nhiều.

.....

Tang Viễn Viễn được Tang phu nhân đưa tới tẩm cung cũ của nàng.

Mười lăm phút sau, Tang phu nhân cuối cùng cũng khóc no rồi. Bà thu nước mắt, hơi nhướng nhướng đuôi lông mày, vô cùng đắc ý: "hai phụ tử thì có ích lợi gì! Rõ ràng bản thân mình không chăm sóc tốt khuê nữ, dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo ta, nói con không còn nhớ rõ ai cả! Đồ vô dụng, về sau không cần nhận bọn họ, xứng

đáng!"

Tang Viễn Viễn: "..... Mẫu thân, ta xác thật là quên mất rất nhiều chuyện, ta có thể nhìn xem nơi này một chút không?"

"Đương nhiên!" Tang phu nhân nói, "Nhớ thêm cái gì thì nói với mẫu thân!"

Tang Viễn Viễn nhìn chung quanh đại điện.

Đi vào nơi này, cảm giác quen thuộc càng thêm nồng đậm.

Nàng đi đến bên cạnh cây cột trụ bằng gỗ.

Trên cây cột gỗ có khắc nhiều vết gạch ngang.

Nàng phảng phất thấy một đứa bé gái nhỏ, mỗi năm cao lên một ít, cha mẹ huynh trưởng vây quanh bên cạnh, vui vui vẻ vẻ mà khắc một đao lên trên trụ gỗ, sau đó người một nhà vui tươi hớn hở đi ăn mừng.

Nàng nhìn chằm chằm trụ gỗ một lát đã phát ngốc, sau đó lập tức đi đến một góc cung điện.

Góc tường xiêu xiêu vẹo vẹo có khắc một hàng chữ nhỏ ——

"Tang Bất Cận là là con rùa đen ngu ngốc! Cầu cho hắn từ bậc thang ngã xuống!"

Chữ viết tuy rằng non nớt, nhưng nàng xem một cái liền nhận ra đây đúng là chữ của nàng. Hình ảnh rách nát chợt như thoảng qua trước mắt, nàng bỗng nhiên liền nhớ lại tâm cảnh lúc ấy ——

cụ thể phát sinh chuyện gì thì hoàn toàn không nhớ rõ, cũng chỉ nhớ rõ Tang Bất Cận tuổi nhỏ bướng bỉnh, chọc cho nàng tức giận quá mức, trong nháy mắt cảm xúc nảy lên trong lòng, cùng với ấm ức

mấy chuyện cũ, hận không thể đem Tang Bất Cận ấn trên mặt đất chà chà xuống.

Nàng đứng lên, đầu choáng váng một cái, sống lưng chợt lạnh lẽo. Đây, tuyệt đối không có khả năng là ký ức của người khác! Nàng cùng Tang Bất Cận tuyệt đối đã từng lớn lên bên nhau!

Tang phu nhân vội vàng tiến lên đỡ nàng.

"Mẫu thân, rời nhà lâu rồi, nữ nhi thật bất hiếu!" Trăm thư ngàn chữ vọt tới trong lòng, nàng bưng kín miệng, khóc như một hài tử.

Hài tử không biết nhận hết uỷ khuất ở chỗ nào.

Nàng vừa khóc, Tang phu nhân làm sao còn có thể ức chế được, lập tức tay cầm tay, khóc thành hai cái mặt mèo.

Hồi lâu, hai người mới dừng lại nghỉ ngơi được.

"Mẹ," nhìn đôi mắt Tang phu nhân sưng thành như quả đào, Tang Viễn Viễn nhanh chóng áp cảm xúc xuống, vung tay một cái, tung ra một đóa hoa mặt bự, "Xem nè xem nè, xem cái này đi!"

Tang phu nhân trừng mắt nhìn hoa mặt bự, mày liễu dựng ngược: "Tang Bất Cận cái đồ con ba ba này! Hoa hướng dương đẹp vậy mà nó cư nhiên nói cho ta muội muội phóng ra hoa miệng rộng! Làm hại ta trong lòng còn u sầu mất vài ngày!"

Tang Viễn Viễn vui quá mà khóc.

Đã bao lâu rồi, nàng rốt cuộc cũng nghe được một người gọi chính xác tên hoa mặt bự của nàng.

Nhưng mà hình như Tang phu nhân mắng cũng hơi quá thoải mái không để ý? Tang Bất Cận nếu là con ba ba, vậy nàng cũng..... À thôi, tùy tiện đi.

Tang Viễn Viễn cười cười lắc lắc đầu, chỉ huy hoa mặt bự hướng về phía trên mặt Tang phu nhân hô hô mà phun sương dưỡng nhan.

Chờ đến mẹ con hai người qua một hồi SPA của hoa mặt bự, trong chính điện, tiệc tối cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Dù sao cũng là quốc quân của U Châu giá lâm, nên lễ nghi vẫn là không thể thiếu được.

Thị nữ nối đuôi nhau bước vào, giúp Tang Viễn Viễn rửa mặt, thay quần áo.

Lần này nàng mặc một bộ áo bào màu trăng non, trên áo bào thêu đầy đồ án phức tạp, trên đỉnh đầu là ngọc quan không lớn không nhỏ, mái tóc dài như lụa bay rối tung ở sau đầu, nhìn vào kính chỉ thấy một giai nhân tuyệt sắc không biết tuổi.

Thị nữ dìu nàng đi vào đại điện đang mở tiệc.

Dưới ngọn đèn dầu huy hoàng, sau khi vương giả hai bên hành lễ phía đầu xong, đoan chính ngồi đối diện.

Tang Viễn Viễn có thể cảm giác được văn võ bá quan Tang Châu cũng là ai nấy đều banh sống lưng, khẩn trương đến không được.

Ngồi kế bên U Vô Mệnh ở phía đầu là đại tướng quân của Tang Châu, hắn chân chính như ngồi trên đống lửa, ngồi đống than, nửa khuôn mặt bên phía giáp với U Vô Mệnh cư nhiên hiện lên da gà thật nhỏ.

Sau khi Tang Viễn Viễn ngồi xuống, nhịn rồi lại nhịn mới không phá ra cười một trận.

Lần này, giữa nàng cùng U Vô Mệnh cách đến vài cái ghế. Hắn muốn nhìn nàng phải nghiêng hơn phân nửa người, tầm mắt lướt qua đại

tướng quân ngồi cạnh.

Cứ như vậy, chim cút đại tướng quân ngồi ở bên cạnh hắn càng khó chịu cả người, trên khuôn mặt chữ điền như khắc ra của hắn suýt bại lộ vài phần muốn khóc.

Tang Viễn Viễn nín cười, cảm giác được U Vô Mệnh đang nhìn nàng, nàng liền hướng tới phương hướng hắn bất động thanh sắc mà nâng ly lên, uống một ngụm rượu trái cây.

Hắn lập tức uống hết một ly, sau đó cố ý đem cái ly dằn thật mạnh trên bàn, ý bảo hắn uống hết rồi.

Mấy ngày nay sớm chiều làm bạn đã thành thói quen, hôm nay lại bỗng nhiên cách xa xa hơn nửa cái cung điện, muốn nhìn cũng nhìn không tới, muốn nói cũng nói không nên lời, hai người đều ăn ý cảm nhận được một cảm giác 'trong lòng hiểu rõ mà không cần nói ra.'

Âm thầm làm một chút động tác nhỏ, lặng lẽ nghịch, thập phần mới lạ thú vị. Ngươi tới ta đi một lúc, Tang Viễn Viễn thực mau liền uống hơi say, trong lòng cảm thấy vui sướng.

Bên trong điện phủ rộng mở uy nghiêm, hắn thấy nàng ngồi dưới ánh đèn, trên người là một tầng vầng sáng mông lung, xuất trần tuyệt thế, phảng phất giống như tiên tử đang ngồi ở trước mắt. Ánh sáng của nàng sáng ngời như vậy, chiếu vào con người đầy hắc ám của hắn.

Hắn cười khẽ, liền nâng chén lên kính Tang Châu vương.

Rốt cuộc, chất giọng không tình nguyện của Tang Thành Ấm cũng vang lên.

"Các khanh, U Châu vương hôm nay đích thân đến Tang Châu, thành ý cầu thú. Ta quyết định, cùng U Châu liên hôn, đem tiểu nữ Viễn Nhi gả cho U Châu vương. Các khanh nghĩ như thế nào."

Các khanh: "......". Ngươi đã quyết định xong, lại đem tôn la sát U Vô Mệnh này ngồi một đống ở đây, mọi người còn có thể nghĩ như thế nào?

"Chúc mừng chủ quân, chúc mừng chủ quân! Chúc mừng U Châu vương." Mọi người đồng thời phát ra tiếng.

Tang Viễn Viễn mím môi, rũ mắt nhìn mặt bàn, trong lòng nhất thời có chút hoảng hốt.

Nàng, liền như vậy, liền gả rồi? Thuận lợi như vậy?

Hết thảy ở Tang Châu đều làm nàng cảm thấy như rơi vào trong mộng. Ly ngọc trong tay nàng đựng đầy rượu Tang Quả màu tím chợt lay động, chỉ cảm thấy hết thảy xung quanh mình đều trở nên không chân thật, giống như tùy thời sẽ bỏ nàng mà đi. Nàng không tự giác đem một ly rượu trái cây uống hết, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cha mẹ thân nhân của mình một cái, cùng với nghiêng đầu đối diện U Vô Mệnh một cái.

Mỗi người thoạt nhìn đều thực vui vẻ..... À không đúng, mặt phụ thân cùng huynh trưởng kỳ thật cũng không được đẹp đâu!

Nàng cảm thấy ý cười từ đáy lòng ' lộc cộc lộc cộc ' mà dâng lên, ngăn cũng ngăn không được.

Nàng cảm thấy chính mình đang bồng bềnh trong một con sông ngọt ngào, tất cả xung quanh mình đều hoàn mỹ giống như mộng ảo. Nàng thật tham lam, muốn quý trọng mà hưởng thụ hết thảy trước mặt. Chẳng sợ phái trước còn vực sâu hay thác nước nhìn không thấy, giờ khắc này, nàng vẫn là cảm thấy cảm thấy mỹ mãn nhất.

Mơ mơ màng màng, cũng không biết yến hội đã tan khi nào.

Thị nữ giúp đỡ Tang Viễn Viễn uống đến choáng váng đi tắm rửa, tẩy hết mùi rượu, lại thay xiêm y bằng tơ tằm, sau đó đem nàng dìu về tẩm điện, cung kính lui ra.

Nàng nằm trên giường, thân thể lại như là nổi trên mây, vừa nhẹ vừa nặng, không khỏi nhớ tới ngày đó nàng vừa xuyên qua, cũng là nằm như vậy, cách một màn lụa mỏng mờ mịt nhìn chăm chú vào cảnh tượng trong điện.

Nàng nhìn phía trên đỉnh, nhớ tới một ngày đó vì mạng sống, không thể kích thích U Doanh Nguyệt, nói phải làm vương tẩu của nàng ta.

Ai ngờ, một câu thành sấm.

Nàng lém lỉnh thầm nghĩ, thời điểm đại hôn nhất định phải nói U Vô Mệnh triệu U Doanh Nguyệt lại đây, xem nàng ta có thể bị doạ đến chảy nước luôn hay không.

Nàng vui tươi hớn hở mà ôm lấy chăn mềm, ha ha ha cười không ngừng, cười đến thoải mái nhất so với bất luận thời điểm nào.

"Chuyện gì vui vẻ như vậy?" Trong điện bỗng nhiên vang lên một thanh âm nam nhân trầm thấp.

Nàng không cần dùng đầu óc cũng biết là ai.

"Ta từng nói với U Doanh Nguyệt, ta phải làm vương tẩu của nàng ta." Nàng vui tươi hớn hở nói.

Nam nhân khẽ cười một tiếng, trầm ổn đi đến bên cạnh giường, vén màn lụa lên, ngồi vào bên trong.

Nàng nghiêng mắt liếc, thấy hắn cũng đã rửa mặt xong, khoác áo bào màu đen, ngực nửa hở ra, gương mặt hơi có chút đỏ, có vẻ đang say.

Nàng cười ngâm ngâm duỗi tay bắt lấy quần áo hắn, tiến tới ôm hắn.

Vòng eo thực thon chắc.

Vừa tiến lên nhẹ nhàng ngửi một cái, mùi hoa thanh tân thực thoải mái.

"U Vô Mệnh chàng thật thơm!" Nàng thoải mái hào phóng khích lệ hắn.

U Vô Mệnh: "..... Trước nay không ai nói như vậy."

Nàng hôm nay uống đến có chút choáng váng, đem cằm mềm mại gác trên bờ vai rộng lớn của hắn, cười xấu xa nói: "Vậy à? Chàng không phải từng có rất nhiều nữ nhân sao? Các nàng ấy cũng chưa mọc ra cái mũi phải không? Ý, hay là mấy mỹ nhân từ trước giờ hầu chàng ngủ đều không có mặt?"

Nàng cười đến đôi mắt cũng híp lại. Miệng vừa nói, mấy ngón tay nhỏ dài vừa túm chặt xiêm y nửa hở của hắn, từ từ phác hoạ đường cong trên ngực hắn.

"Ta đoán, nơi này khẳng định không người chạm qua." Mắt nàng say lờ đờ mông lung, khẽ nhếch khuôn mặt nhỏ, liếc hắn.

U Vô Mệnh: "....."

Tay nhỏ của nàng vô lực đi xuống.

Hắn hít một ngụm khí lạnh.

"Nơi này, nơi này, nơi này, đều không có người chạm qua. Ta là người thứ nhất." Thanh âm nàng nhẹ nhàng mềm mại, cuốn lấy tim hắn.

Thẹn quá thành giận, nam nhân trở tay đem nàng ấn lên gối.

Hắn cúi người xuống, mặt đầy nguy hiểm bắt được nàng.

"Tiểu Tang Quả, nàng đã là của ta. Nàng cho rằng, ta chắc chắn phải chờ đến đại hôn sao."

Hắn hướng về phía con mồi đã chui đầu vô lưới này, hung hăng nhe ra răng nanh của hắn.

Chương 55: Nàng là mệnh của hắn

"Tiểu Tang Quả, nàng đã là của ta. Nàng cho rằng ta chắc chắn phải chờ đến đại hôn sao."

Tang Viễn Viễn nhìn nam nhân gần trong gang tấc.

Tuổi trẻ anh tuấn, tự tin cường đại, tính công kích là mười phần.

Trên người còn có hương vị dễ ngửi.

Cảm giác say có hơi lâng lâng, nàng cảm giác được hô hấp của mình còn mang theo mùi rượu trái cây ấm áp. Đầu có hơi choáng, hình dáng hắn có hơi mơ hồ, đôi mắt lại có vẻ đặc biệt đen, ánh mắt nguy hiểm.

"Ta biết chàng sẽ không chờ." Nàng nói, "Chàng về U Châu chuẩn bị hôn sự, ta lại muốn ở lại Tang Châu đợi gả, hơn một tháng sẽ không gặp nhau. Chàng không ăn ta mà đi, làm sao có thể yên tâm?"

Ánh mắt hắn rõ ràng chột dạ, mạnh miệng nói: "Có cái gì không yên tâm."

Yên tâm mới là lạ. Cho dù có là người bình thường, đều khó tránh khỏi lo được lo mất, càng không nói đến cái gia hoả cực kỳ thiếu cảm giác an toàn như hắn.

Mà giờ phút này, người sợ đêm dài lắm mộng lại không phải chỉ có mình hắn.

Hết thảy thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức làm nàng trong lòng sợ hãi, sợ giống một cái bọt biển, ' phóc ' một cái liền tan biến.

"À," nàng nheo mắt lại giống như hồ ly, ngọt ngào nói, "Vậy có nghĩa là không động ta đúng không? Nếu chàng yên tâm rồi, ta ngủ đây, sáng ngày mai gặp."

Dứt lời, nàng thật sự nhắm mắt lại.

U Vô Mệnh: "?!"

Còn chưa có lấy lại tinh thần, hô hấp nàng đã trở nên đều đều, mắt thấy cũng sắp bắt đầu lên tiếng khò khè nho nhỏ đầy hơi rượu.

U Vô Mệnh: "!!"

Hắn ngơ ngác nhìn nàng, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ngủ đến thơm ngọt như vậy, ai cũng không đành lòng quấy rầy.

Trong đôi mắt đen của hắn hiện lên ảo não, hận không thể một cái tát đập chết cái thằng ngu vừa mới mạnh miệng kia.

Đầu cùng thân thể đều nhảy lên ' thình thịch ', hắn hít sâu một hơi, tính trở về tắm thêm một lần nước lạnh lấy lại bình tĩnh.

Đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên thấy lông mi nàng run lên, cười ngâm ngâm mở bừng mắt, dẩu đôi môi đỏ lên nói: "Cho chàng một lần cơ hội cuối cùng —— chàng không ăn ta mà ra đi, làm sao có thể yên tâm?"

U Vô Mệnh hung hăng ngẩn ra.

Chợt trong lòng mừng như điên, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ

cảm thấy đại não trống rỗng, máu trong người đều chạy loạn.

Hắn cười thở hổn hển hít mấy ngụm khí, không nói hai lời, cúi đầu liền hôn.

Hôn theo kiểu có mục đích cực kỳ minh xác.

Hắn luống cuống tay chân, một bên hôn nàng, một bên đưa tay ra giải quyết xiêm y hai người.

Trung y bằng tơ tằm mềm mịn dễ dàng tuột từ trên người xuống.

Dù sao cũng là người từng có kinh nghiệm xài phù dung chi, lúc này đây hắn ngựa quen đường cũ mà chống tay lên, mạnh mẽ kiềm chế nàng, thanh âm ám ách dán lên vành tai nàng: "Không mang theo phù dung chi đâu."

Nàng ngẩng mặt lên, hôn gương mặt hắn: "Không sao."

Hắn tinh tế cảm thụ một lát: "Hình như cũng không cần. Tiểu Tang Quả, nàng làm bằng phù dung chi sao."

Chuyện tới trước mắt, không có bất luận khả năng nào thay đổi được. Lúc này cho dù là Tang Thành Ấm có mang theo đao vọt vào tới, hắn cũng sẽ hung hăng ăn trước một ngụm Quả Tử của hắn mới được.

Đang định phát lực, hắn bỗng nhiên nhớ tới vết xe đổ của Tang Bất Cận.

Thời điểm quá kích động là không được, có thể xảy ra chuyện xấu.

Hắn cưỡng bách mình bình tĩnh lại một chút, mang theo ý nghịch ngợm, không nhẹ không nặng mà đụng vào nàng.

Nàng xấu hổ buồn bực muốn chạy, bị hắn chặt chẽ chế trụ.

Nàng nói: "Ta muốn đi ngủ!"

Sau đó thở phì phì nhắm mắt lại.

U Vô Mệnh cười đến ngực run lên: "Nàng ngủ của nàng. Ta không ngại."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn dùng trán tiếp xúc với cái trán của nàng, khóe môi tươi cười càng ngày càng xấu xa.

Rốt cuộc, hắn cúi xuống mặt nàng, rất có kỹ thuật mà hôn, thu hút toàn bộ lực chú ý của nàng, ngay lúc nàng không tự giác mà đáp lại hắn, hắn đột nhiên phát lực, một bước công phá phòng tuyến đúng chỗ.

"Ách....."

Trên trán hai người lập tức đều chảy ra mồ hôi lạnh.

"Nàng, không cần khẩn trương như vậy." Hắn cắn răng nói.

Tang Viễn Viễn: "....." Khoé mắt nàng không tự giác mà chảy ra mấy giọt nước mắt ướt át.

"Như vậy nàng càng phải chịu tội." Thái dương hắn đều nổi gân xanh.

Nàng ủy khuất nhìn hắn: "Ta cũng không nghĩ lại khó chịu như vậy, hay là thôi?"

Trong đầu nàng chợt trong nháy mắt nổi lên ý niệm triệu ra hoa mặt bự tới trị liệu, nhưng tưởng tượng một chút, để đám hoa mặt bự nhuỵ to bằng cối xay ủ rũ đứng ở một bên xem..... Thật sự là không

thể tiếp thu!

"Ngoan, một chút nữa là tốt rồi." Hắn gục đầu xuống, hôn hôn nàng, trong lòng như một cuộn chỉ rối.

Hắn cảm thấy mình rất có khả năng bước vào vết xe đổ của Tang Bất Cận.

Làm sao bây giờ?

Thật không kinh nghiệm!

Ai biết sẽ như vậy? Hắn cũng rất đau chứ! U Vô Mệnh trong lòng gấp muốn chết, trên mặt còn phải giả bộ một bộ ôn nhu như một tay già đời, nhẹ nhàng hôn nàng, an ủi nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, dùng trán cọ cọ trán nàng.

Thân thể lại không dám động một cái.

"Tiểu Tang Quả, ta kể chuyện cười cho nàng nghe nha." Hắn vắt hết óc ra phân tán lực chú ý của nàng, "Lần trước ta đến Chương Châu, trong yến hội thấy cả đám bọn họ khẩn trương như đám chim cút, trong lòng ta buồn cười, liền tùy tiện chỉ một người, nói đầu hắn đẹp. Kết quả nàng đoán thế nào?"

Nàng nhẹ nhàng thở phì phò, giương mắt nhìn hắn.

"Hắn hoảng đến nuốt luôn hết đồ trong miệng, sặc chết. Ha ha ha!" U Vô Mệnh thực ra sức kể một câu chuyện cười chả có gì buồn cười.

Tang Viễn Viễn hạ khóe môi.

Sự tồn tại của hắn bên trong thật sự là quá mạnh mẽ, muốn xem nhẹ cũng không được, vẫn luôn ở đụng vào 'miệng vết thương' của nàng. Hắn thoạt nhìn cũng rất là khó chịu, thái dương đều nhảy ra gân xanh, còn muốn vụng về trấn an nàng.

"U Vô Mệnh, không bằng," nàng do dự, lòng kiên quyết, "Đau dài không bằng đau ngắn?"

Ý nàng là muốn hắn không cần cố kỵ nữa.

U Vô Mệnh lại hiểu sai ý. Tròng mắt chậm rãi chuyển động, nghĩ thầm, khó trách mọi người đều nói nữ nhân nói là không tin được, khẩu thị tâm phi. Tin vào lời nói ma quỷ này của nàng, thời gian sẽ thật sự vô cùng ngắn, ngày mai nhất định bị nàng ghét bỏ.

Vết xe đổ của Tang Bất Cận kia còn bày ra đó kìa!

Bây giờ làm thế nào để chống chọi được hơn nửa canh giờ?!

Vì thế hắn lại cố gắng hao tâm tốn sức mà kể cho nàng nghe thêm hai câu 'chuyện cười' nữa.

Tang Viễn Viễn: "....." Không biết tay mơ nhà người khác có phải đều như vậy hay không?

Nhưng trong lòng nàng thật ra rất cảm động.

Không nghĩ tới loại người như U Vô Mệnh này cư nhiên lại săn sóc nàng như vậy, chứ không phải chỉ lo cho sung sướng của hắn.

Nàng thử nhẹ nhàng động một cái.

U Vô Mệnh hít ngược một hơi khí lạnh, suýt nữa phá công.

Đôi mắt hẹp dài của hắn trợn tròn, hoảng sợ nói: "Tiểu Tang Quả, nàng làm cái gì vậy! Đừng lộn xộn!"

Tang Viễn Viễn: "....." Vì sao hắn lại bày ra cái biểu tình trinh tiết liệt phụ như thế này???

Nàng mờ mịt nhìn hắn.

Giờ khắc này, cái vấn đề tôn nghiêm của nam nhân cực kỳ nghiêm túc này đã làm U Vô Mệnh không rảnh bận tâm chuyện khác.

Hắn có thể cảm giác được nàng đã không còn khẩn trương như vậy, nhưng chuyện của mình thì trong lòng mình hiểu rõ. Tiểu Tang Quả ngọt ngào như vậy, cuốn lấy là chết người, tùy tiện mới ăn được hai ngụm mà hắn suýt nữa đầu hàng.

Vô luận như thế nào, tuyệt đối tuyệt đối không thể hạ uy phong, làm nàng ghét bỏ —— nếu mà ngày mai nàng cũng giống Vân Hứa Chu, không thèm để ý tới hắn nữa, Tang Bất Cận nhất định có thể đoán được chân tướng, vậy mặt mũi của mình còn biết vất vào đâu?!

Nửa canh giờ.

Hắn cắn chặt khớp hàm, nói, "Tiểu Tang Quả, ta lại kể chuyện cười cho nàng nữa nhé!"

Tang Viễn Viễn: "....." Nam nhân này rốt cuộc là cái chủng loại kỳ lạ gì vậy?!

Thỉnh thoảng, hắn sẽ quay đầu đi nhìn đuốc trong điện.

"U Vô Mệnh. ta không đau chút nào." Nàng ôm lấy cổ hắn, hướng về phía hắn nhẹ nhàng bật hơi.

"Chờ ta kể xong chuyện của Tần Châu đã." Hắn liếc mắt nhìn ngọn nến một cái.

Tang Viễn Viễn: "....."

Cuối cùng, ngọn nến cũng cháy tới vị trí hắn tính ra.

U Vô Mệnh hung tợn phun ra một ngụm khí dài, gục đầu xuống, nhìn thẳng nàng.

Trong đôi mắt đen của hắn lập loè ánh sáng tiến công, khóe môi ngậm lại, nở nụ cười xấu xa hơi dữ tợn, cánh tay dài gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

"Tiểu Tang Quả, chịu khó một chút."

Hai giây sau, nàng thật sự kiến thức được toàn bộ sóng cuồng của hắn.

Nàng kinh hô ra tiếng, không tự giác mà bắt lấy hắn.

Cái tay mơ U Vô Mệnh mới vừa rồi còn xấu hổ kể chuyện cười đã hoàn toàn biến mất, giờ khắc này hắn cường thế đến muốn mạng, hô hấp trầm trầm dừng bên tai nàng, hắn tựa như kẻ săn mồi vô cùng hung mãnh, đang muốn cướp đi tánh mạng của con mồi trong miệng.

Hắn thật ra cũng nhịn đến vất vả, hàm răng cắn lại muốn nát rồi.

Đại não nàng thực mau chóng trở nên trống rỗng, hai mắt mất đi tiêu cự, đôi tay vô ý thức mà gắt gao bắt lấy hắn, ngẩng đầu lên, câu được câu không bật hơi ra bên ngoài, hồn như quăng đi đâu mất.

Trong nháy mắt này, thấy bộ dáng nàng hoàn toàn mất khống chế, U Vô Mệnh cũng không quan tâm mình đang thỏa mãn mừng như điên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Yếu như vậy, buông tha nàng." Hắn đắc ý dào dạt mà kề sát tai nàng nói.

Chợt, bỏ vũ khí đầu hàng.

Hắn đem nàng bắt vào trong lòng ngực, ôm lấy, cúi đầu hôn gương mặt cùng cái trán của nàng, giả bộ một bộ dáng thành thạo.

"Mới nửa canh giờ mà thôi, Tiểu Tang Quả, lần sau ta sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy."

Tang Viễn Viễn đang chậm rãi thu hồi thần trí: "....."

Không đủ sức chửi tục một câu. Kể chuyện cười là để kéo dài thời gian sao? Đây là cái thao tác thần kỳ gì? Khi dễ nàng không hiểu hả?

Nửa!Canh!Giờ! Cái! Con! Khỉ!? Còn bảo 'mà thôi'?!

Nghỉ tạm một lát, hắn ý thức được có thể mình làm được còn chưa đủ tốt, vì thế đem nàng bế lên, đi đến bể tắm nước nóng ở thiên điện rửa sạch một hồi.

Trong miệng còn bày đặt ghét bỏ: "Tiểu Tang Quả, nàng thật là không biết hầu hạ người. Còn phải ta tới hầu hạ nàng. Bất quá, nhìn nàng cũng không còn sức lực gì, thôi không miễn cưỡng nàng."

Hắn cười xấu xa, cầm lấy ngón tay nàng.

"Ngón tay cũng không động đậy nổi sao!"

Hắn đắc ý đến suýt xoè cánh ra.

Tang Viễn Viễn: "....."

Tắm gội xong, hắn phủ thêm áo đen, đem cái chăn nhiễm vết máu đưa ra ngoài điện phóng hỏa đốt, sau đó lười biếng mà đi dạo trở về, khóe môi nở nụ cười xấu xa, ôm nàng ra trước người, dựa nghiêng trên gối mềm.

Hắn hư hư không không mà vỗ tóc nàng.

Không nói lời nào, chỉ lẳng lặng hít thở không khí xung quanh, liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào thỏa mãn.

Nghỉ tạm trong chốc lát, hắn có chút ngo ngoe rục rịch, nhưng nghĩ đến nàng đang bị thương, lại tiếc rẻ buông tha ý niệm.

Vẫn không nên khi dễ nàng quá mức. Khó có được nàng ngoan ngoãn như vậy nằm ở nơi này, thoạt nhìn cũng không có bộ dáng tức giận không để ý tới hắn.

Quả nhiên, hắn so với Tang Bất Cận mạnh hơn một vạn lần.

"Tiểu Tang Quả," hắn nói, "Ta không tính để nàng ở lại Tang Châu."

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn: "......?"

Cho nên hai người cũng không cần phải xa nhau hơn một tháng? Hắn vừa rồi không thèm nói, thuận nước đẩy thuyền liền ăn nàng mất tiêu?

Hắn nói: "Trù bị hôn sự làm gì cần đến ta. Chúng ta đi Ký Châu một chuyến, thu lễ vật của Hoàng Phủ Tuấn rồi gấp rút trở về, thời gian vừa vặn. Sau khi đại hôn xong, ta liền cùng nàng trở về Tang Châu ở đây một thời gian —— ta biết nàng luyến tiếc bọn họ."

Vừa nghe lời này, trong lòng Tang Viễn Viễn tức khắc liền tràn đầy vui sướng.

Nàng thật đúng là luyến tiếc hoà thân phải cửu biệt người nhà. Tuy rằng tạm thời còn không nghĩ ra mấy chuyện rối rắm bên trong, nhưng nàng có thể xác định nơi này chính thật là nhà của nàng.

Tâm tình tốt hơn, nàng liền hơi hồi phục tinh thần.

"Lúc đại hôn đem U Doanh Nguyệt triệu tới," nàng giơ mặt lên, hướng hắn làm nũng, "Ta muốn hù chết nàng ta! Lúc trước nàng ta

cũng hù ta sợ một trận quá sức!"

U Vô Mệnh chậm rãi hạ mi.

"Không cần chờ đến đại hôn, ngày mai chúng ta liền phải đi Hàn Châu một một chuyến."

Tang Viễn Viễn: "Ai?"

U Vô Mệnh lười biếng đem nàng ép vào trên người thật chặt, khuỷu tay dừng ở trên gối, không chút để ý mà nói: "Sinh nhật Hàn Thiếu Lăng, hắn hướng nhạc phụ đưa thiệp, mời nàng cùng đại cữu ca cùng đi. Ngày mai phải xuất phát."

Tang Viễn Viễn sửng sốt trong chốc lát, mờ mịt nói: "Sinh nhật hắn vì sao phải bắt ta cùng đại ca đi? Nếu là lễ tang thì xuất phát từ lễ phép cũng nên đi phúng viếng một phen."

Thanh âm U Vô Mệnh ẩn ẩn có chút hư không: "Tiểu Tang Quả, nàng đối với tình lang ngày xưa liền tuyệt tình như vậy sao?"

Trái tim Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng rùng mình.

Nàng biết hắn sẽ không hoài nghi tình cảm nàng đối với hắn, nhưng mà thái độ nàng đối với Hàn Thiếu Lăng cùng thái độ Khương Nhạn Cơ đối với Minh tiên sinh thật sự là quá tương tự —— lúc trước đối với Hàn Thiếu Lăng khăng khăng một mực, vì hắn chắn đao là nàng, hiện giờ tỳ bà không ôm, theo chân U Vô Mệnh, ngóng trông Hàn Thiếu Lăng chết, vẫn là nàng.

U Vô Mệnh tuy rằng tự đại cuồng vọng, cũng tuyệt đối không giống như Hoàng Phủ Tuấn, cho rằng một nữ nhân có thể vì hắn bỏ chồng bỏ con là bởi vì hắn mị lực phi phàm.

Hắn không muốn hoài nghi nàng, nhưng nàng cũng biết, mình ' thay đổi thất thường ' như vậy thực sự có chút không thể nào nói nổi.

Nàng do dự trong chốc lát, quyết định ăn ngay nói thật.

Việc đã đến nước này, nàng không hy vọng hắn đối với nàng có cái hiểu lầm gì.

"U Vô Mệnh, nếu ta nói cho chàng, người cùng Hàn Thiếu Lăng đính thân căn bản là không phải ta, chàng có tin không?"

Hắn chậm rãi rũ mắt, ngón tay nâng cằm nàng lên: "Nói lại lần nữa."

"Ta mất đi ký ức lúc trước." Nàng nhìn hắn, "Nhưng ta biết, ta chưa từng thích Hàn Thiếu Lăng, ta cũng không phải là Tang vương nữ đoan trang. Cha mẹ ta đều nói, sau khi nhìn thấy Hàn Thiếu Lăng ta liền thay đổi, trở nên hoàn toàn không giống như trước, giống như một cái người gỗ, mà ta của hiện giờ mới là ta của lúc chưa từng thay đổi kia."

Thần sắc U Vô Mệnh dần dần ngưng trọng.

Nàng nói: "Khi đó ta có một giấc mộng rất dài rất dài. Trong mộng, ta ở nơi khác đã sống qua một cuộc đời thật ngắn ngủi của bản thân rồi. Sau khi tỉnh mộng, ta đã nằm trong Hàn vương cung. Hôm nay trở lại nơi này, ta nhớ lại rất nhiều tâm tình khi còn nhỏ, càng thêm xác định đã từng trải qua một đoạn thời gian như vậy. Ta, lại như không phải ta."

Nói như vậy, thân thể của nàng không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

"Chàng biết không? Hôm nay trở lại nơi này, trong lòng ta vừa vui sướng, lại sợ hãi. Chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt đều như nhìn qua kính vạn hoa vậy, tùy thời có khả năng bỏ ta mà đi. Nếu đúng vậy, thì có thể xảy ra một lần nữa không? Ta có thể lại một lần nữa bị ném tới nơi nào....."

Bàn tay to bưng kín miệng nàng.

"Sẽ không." Hắn gắt gao nhìn thẳng đôi mắt nàng, "Có ta trông chừng."

Hắn phát hiện ngực mình rầu rĩ truỵ xuống, từng đợt đau.

Khó trách nàng hôm nay lại uống nhiều như vậy, khó trách nàng lại cố ý dụ dỗ hắn. Nàng có phải lo lắng lần này từ biệt, khi gặp lại đã cảnh còn người mất?

"Ta tuyệt đối không để nàng xảy ra chuyện." Hắn hiếm khi trịnh trọng nói.

Tang Viễn Viễn cũng không lạc quan được như hắn: "Nhưng mà chúng ta cũng không biết nguyên nhân trong đó, làm sao có thể phòng bị?"

"Có lòng đi tra, tất sẽ tra được."

Hai tay hắn ôm nàng đến càng chặt, hận không thể khảm nàng vào trong thân thể hắn.

"Tiểu Tang Quả, không phải sợ, nàng có ta."

"Ừ." Nàng giơ mặt lên hướng về phía hắn cười.

Một lát sau, nàng buồn bực hỏi: "Sinh nhật Hàn Thiếu Lăng vì sao phải phát thiệp cho ca ca ?"

U Vô Mệnh nói: "Tam thập định thê yến."

"A....." Tang Viễn Viễn bừng tỉnh đại ngộ.

Nàng đọc sách, thật sự là quá không lưu tâm. Nói như vậy cũng không đúng, chuẩn xác mà nói, nàng đối với mấy đoạn lâm ly bi đát nam chủ sủng nữ chủ hoàn toàn không có hứng thú, đều vội vàng

xẹt qua. Nàng thích xem mấy đoạn đều là nữ chủ Mộng Vô Ưu bị ngược, bị các loại nữ phụ khi dễ.

Cho nên nàng quên mất việc này.

Tam thập định thê là tập tục của vương tộc Vân Cảnh mười tám châu.

Khi chủ quân một quốc gia nếu đã đến sinh nhật 30 tuổi mà bên người không có chính thê, như vậy, tất cả các nữ tử thuộc vương tộc của các châu quốc khác sẽ được mời, tham dự tiệc sinh nhật hắn, thông thường là được huynh trưởng hoặc là huynh đệ đưa đi.

Cũng coi như là một loại tập tục truyền thống thân cận. Không có ai sẽ dám làm gì ở nơi yến hội như vậy, nếu không đó là đối nghịch với truyền thống mấy ngàn năm, đối nghịch với tất cả vương tộc của Vân Cảnh. Tang Bất Cận cũng không lo lắng Hàn Thiếu Lăng sẽ làm cái gì Tang Viễn Viễn.

Trong sách, khi tam thập định thê yến của Hàn Thiếu Lăng, Mộng Vô Ưu ghen làm ầm ĩ, rời nhà trốn đi, khi nàng ta rời đi mới làm Hàn Thiếu Lăng ý thức được hành vi của mình gây tổn thương bao lớn đối với nữ nhân mình yêu dấu (?). Vì thế hắn bỏ lại hết đám vương nữ đi tìm nàng ta về, quang minh chính đại mà dắt nàng ta bước vào cung điện mở tiệc, hung hăng vả mặt mấy nữ nhân không biết tự lượng sức mình có ý đồ với vị trí chính thê của hắn(?).

Thật sự là, không có sức chửi tục.

Tang Viễn Viễn nói: "Cũng không biết là ai cứu mạng Hàn Thiếu Lăng, hắn cư nhiên còn có sức lực bày yến hội."

U Vô Mệnh thực khinh thường nhẹ nhàng cười: "Tương lai hắn sẽ hối hận vì không sớm chết cho xong."

Nàng do dự một lát: "Tuy rằng thịnh hội bậc này đều tuân thủ quy

củ, nhưng nếu chàng xuất hiện, Hàn Thiếu Lăng chỉ sợ sẽ không cố kỵ truyền thống gì."

U Vô Mệnh cười nói: "Ta giả làm thị vệ của nàng."

Tang Viễn Viễn nhìn hắn cười đến giảo hoạt, liền biết cái cẩu nam nhân này lại đánh ý đồ xấu gì đây.

"Tốt." Nàng nhẹ nhàng dựa hắn, sau một lúc lâu, lơ đãng hỏi một câu ——

"U Vô Mệnh, ta nhớ rõ chàng từng nói qua, sau khi có được ta, liền không muốn quý trọng nữa."

Bộ dáng nhu nhược đáng thương.

U Vô Mệnh: "....." Là miệng chó nào nói qua?!

"Đem ta trở thành một nữ nhân phổ phổ thông thông, sủng, mua mấy đồ vật quý cho ta, đơn thuần là giao dịch ngươi tình ta nguyện, đúng không?"

U Vô Mệnh: "....."

"Hiện tại có phải đã không còn hứng thú với ta ? Đúng không? Hử?" Nàng không thuận theo, không buông tha, dựa gần hắn, duỗi tay niết cái mũi hắn.

Hắn bắt được tay nàng, oán hận nói: "Thực tủy biết vị, vừa lòng chưa!"

Nàng cười đến lăn lộn.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, thập phần đau đầu. Thẹn thùng đâu mất rồi? Quả Tử của hắn như thế nào liền mặt dày như vậy?

Nàng cười trong chốc lát, lại nhìn thẳng hắn.

"U Vô Mệnh, chàng đã nói, bí mật cuối cùng của chàng muốn ta dùng thân thể trao đổi. Hiện tại nên thực hiện hứa hẹn của chàng rồi!"

Hắn không nghĩ tới, nàng sẽ nói chuyện này.

Biểu tình dần dần cứng lại.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, hôm nay nàng chủ động như vậy kỳ thật còn có nguyên nhân này.

Nàng không có cảm giác an toàn.

Nàng đã suy xét đến vấn đề không muốn lưu lại tiếc nuối nào như vậy sao?

U Vô Mệnh lại lần nữa cảm thấy sâu trong trái tim bị hung hăng xát muối một chút, ẩn đau, nhưng gãi không được.

Đôi tay không tự giác mà nắm chặt, lại nắm chặt, ấn đầu nàng khảm vào ngực mình.

"Ngày hôm đó, nàng đã thấy ta làm như thế nào lấy được Bất Diệt Hoả." Hắn nói.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng ' ừ ' một tiếng.

Hắn nói: "Minh tộc lấy mạng đổi mạng chính là như vậy, cắt vỡ mạch, truyền máu. Lúc ấy, Khương Nhạn Cơ dùng tánh mạng của ta uy hiếp họ Minh, kêu họ Minh cam tâm tình nguyện đem mệnh cùng tu vi đều cho bà ta —— Minh tộc truyền máu cần thiết là phải cam tâm tình nguyện, nhưng Tiểu Tang Quả nàng biết không, thế gian này có quá nhiều quá nhiều biện pháp làm người ta không thể không ' cam tâm tình nguyện '."

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Khương Nhạn Cơ lừa họ Minh nói, sẽ đem ta nuôi lớn thật tốt, như con ruột, ừ, vốn dĩ cũng là con ruột rồi..... Cho ta tất cả những gì tốt nhất, đem ta nuôi dưỡng bên người —— bà ta cầm tu vi của họ Minh, lại có gia tộc chống lưng, tương lai tất sẽ cho ta một tiền đồ tốt. Vì thế họ Minh bị lừa. Mà thật ra hắn cũng không có lựa chọn khác."

Trái tim Tang Viễn Viễn nhói đau.

Nàng đưa cánh tay mềm mại của mình ôm vòng lấy hắn, gương mặt nhẹ nhàng cọ hắn, trấn an hắn.

"Kết quả nàng cũng biết." Lồng ngực hắn rung động, cười cười, "U thế tử sắp chết. Hoàng Phủ Tuấn nọ nàng cũng biết rồi, không phải là cái gì nhưng là một người rất trọng thân tình. Hắn đau lòng cháu trai, lại vừa lúc có thể mượn cơ hội này trừ bỏ cái đinh trong mắt là ta, cớ sao mà không làm? Hắn nói cho Khương Nhạn Cơ, nếu nguyện ý hy sinh ta đi cứu sống U thế tử, hắn liền phế đi ca ca của Khương Nhạn Cơ, đỡ bà ta làm nữ đế quân."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một ngụm khí lạnh.

"Sau đó à." U Vô Mệnh nâng tay lên, làm động tác nắm hạt châu trước mặt nàng.

"Ta đã bị đưa tới trước giường bệnh. Cắt vỡ cánh tay. Nhưng Khương Nhạn Cơ quên mất, trên người ta cũng chảy dòng máu Vu tộc của bà ta. Ta là thiên tài, sức mạnh huyết mạch của ta thậm chí còn cường đại hơn bà ta. Mà U thế tử, à, một quỷ bệnh tật không còn chút ý chí nào, nhìn thấy nhiều máu như vậy đã bị dọa chết khiếp, lấy cái gì chống chọi với ta? Ta liền dễ dàng khống chế hắn, máu, mạng, hồn, toàn bộ đều đổ vào thân thể hắn, chiếm cứ khối thân thể này."

Hắn nâng cằm nàng, ý bảo nàng xem.

"Nàng xem, ta hiện tại mạnh mẽ như vậy."

"Chính là khi đó, ta giấu ký linh châu đi. Ai cũng đoán không được."

"Chẳng lẽ người gỗ kia....." Nàng lẩm bẩm hỏi.

"Đúng vậy," hắn vỗ về ót nàng, "Đó là thân thể ta trước kia. Ta vẫn luôn có cảm ứng với nó, vì thế ta liền đem nó chế thành người gỗ, rót linh uẩn vào cho nó, nó chính là sát khí bí mật của ta."

Tang Viễn Viễn khiếp sợ nhìn hắn.

Hắn cười cười: "Lúc mới vừa chiếm cứ thân thể này, ta cùng với thân thể vốn có vẫn cứ ngũ cảm tương thông. Cho nên, ta biết tư vị bị chôn ở trong đất là cái gì. Sau này, ta liền thích chôn người khác."

Tang Viễn Viễn nhìn nam nhân trước mặt, thần sắc lộ ra chút dữ tợn, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn.

"Tiểu Tang Quả," hắn rũ mắt xuống nhìn nàng, "Đã biết bí mật của ta, nàng, còn thích ta không?"

"Ta là hắc ám, tà ác như vậy." Hắn nhẹ nhàng cười cười, "Ta vốn không muốn sống, ta là cái thứ như vậy, sống ở nơi này, hô hấp, sẽ làm dơ hết thảy bên cạnh. Nhưng ta lại không thể chết được, kẻ thù còn sống được tốt như vậy, ta làm sao có thể chết được? Tiểu Tang Quả, ta là một thứ đồ vật như vậy đó, nàng xác định còn muốn thích một thứ như vậy sao?"

Nước mắt nàng dừng trên ngực hắn.

Trên bờ ngực rắn chắc, trái tim hắn hữu lực nhảy lên.

Hắn, thật đúng là linh hồn từ trong địa ngục bò ra báo thù.

Nàng nhìn hắn hồi lâu.

Lâu đến U Vô Mệnh rốt cuộc không thể tiếp tục giữ biểu tình không chút để ý đó nữa, đáy mắt dần dần dâng lên niềm tuyệt vọng.

Rốt cuộc, nàng chu môi đỏ lên, dỗi nói: "Khó trách muốn ta dùng thân thể tới trao đổi. Giờ gạo đã nấu thành cơm rồi, chàng chính là không muốn cho ta cơ hội hối hận chứ gì. Nam nhân, haizz, sớm đã nhìn thấu!"

U Vô Mệnh ngẩn ra, sau đó vui sướng cười ha hả, đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng ngực.

Từ nay về sau, nàng chính là mệnh của hắn.

Chương 56: Kiều thê bỏ trốn của Tà Vương

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh ôm nhau cười đùa trong chốc lát.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, giơ khuôn mặt nhỏ lên nhìn hắn: "Phụ vương như thế nào lại dứt khoát liền đáp ứng đem ta gả cho chàng vậy?"

Nàng vốn tưởng rằng chuyện này phải dây dưa mất một hai ngày.

Nói đến cái này, U Vô Mệnh lập tức ' xoạt ' một cái ngồi ngay ngắn, đem nàng từ trong lòng ngực hắn túm ra, bắt lấy bả vai, nghiêm trang nói: "Tiểu Tang Quả, nàng có biết ta tiêu bao nhiêu tiền làm sính lễ không? Ngày sau, nàng phải nghĩ ra biện pháp kiếm tiền cho ta —— ta cái gì cũng đều được, tốt nhất chính là kiếm tiền không có tiêu nhiều."

Tang Viễn Viễn: "..... Cho nên chàng là dùng tiền chọi đến khi phụ thân gật đầu?"

Chuyện này không giống trong tưởng tượng của nàng một chút nào! Hoá ra loại sự tình này cũng có thể dùng tiền giải quyết sao?

"Đúng vậy," U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu nói, "Tăng giá lên liên tục, thêm vào cho đến khi nhạc phụ liền đồng ý thì thôi."

Tang Viễn Viễn: "..... Cho nên chàng rốt cuộc tiêu mất bao nhiêu tiền?"

Hắn để vào tai chút, thấp giọng nói: "Toàn bộ gia sản, hơn nữa còn

thêm 5 năm thuế má trong tương lai."

Tang Viễn Viễn: "....." Thực có thể học được trò tiêu phí vượt mức quy định, còn trả góp các kiểu.

Cho nên nàng sắp gả cho một cái nhà chỉ có bốn bức tường dưới ánh trăng?

Điểm này không còn bá đạo tổng tài nha!

Trong ánh mắt hắn lập loè ánh sáng tiền tài : "Tiểu Tang Quả quý như vậy, tất nhiên phải che chở thật cẩn thận, rớt một cọng tóc đều tổn thất không ít vàng."

Tang Viễn Viễn: "....."

.....

Khi bình minh lên, Tang Bất Cận lĩnh một ngàn thân vệ, xuất phát về hướng Hàn Châu.

Sinh nhật Hàn Thiếu Lăng là ba ngày sau, thiệp đã sớm đưa đến các châu quốc. Hai châu Bạch, Phong có hai vị vương nữ đợi gả đã đi trước đến Hàn Châu dự tiệc, ngựa xe đi ngang qua Tang Châu, mới ra khỏi thành liền gặp gỡ đám Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận xuống xe, cùng thế tử hai châu Bạch, Phong nói chuyện.

Tang Viễn Viễn cũng chỉ có thể xuống xe xã giao một chút.

Hai vị vương nữ của Bạch châu đều trắng nõn đẫy đà, là loại tướng mạo mị người mang không khí vui mừng.

Phong Châu thì nổi tiếng là cuồng phong, có nhiều sa mạc, hai vị vương nữ màu da hơi ngăm, giống mỹ nhân Tây Vực.

Nhìn thấy Tang Viễn Viễn, bốn nữ tử trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, liếc nhau, trong mắt đều hiện lên thần sắc thất vọng —— Hàn Châu vương nếu mời vị ' vợ trước ' này thì nhất định là mang tâm tư muốn cùng nàng ta hợp lại, còn có chuyện gì của mình nữa?

Nhóm vương nữ làm lễ chào lẫn nhau, bất động thanh sắc mà đem Tang Viễn Viễn đánh giá một phen.

Chỉ thấy nàng mặc một thân lụa sa băng tằm màu lam, càng làm cho da nàng như phủ một lớp sương tuyết, nhan sắc như nụ hoa mùa xuân buổi sớm. Tóc đen búi hơi lỏng lẻo, trễ trễ sau cần cổ ưu nhã mảnh khảnh, khí chất có chút lười biếng, rồi lại cao quý đến làm người không dám nhìn gần.

Vương tộc rất chú ý thân phận lễ nghi, cho dù trong lòng có lên men cũng tuyệt không giáp mặt nói ra mấy lời thất lễ.

Nhóm vương nữ nói vài câu xả giao, sau đó đoan trang mà từng người trở lại trong thùng xe, chậm rãi tiếp tục lên đường đi Hàn Châu.

Tỷ muội Bạch Châu tiến vào trong xe liền nhịn không được oán giận.

"Hàn Châu vương thật không thú vị! Đã mời Tang Viễn Viễn còn mời chúng ta làm chi?! Làm người chứng kiến cho bọn hắn, giúp tiếp khách sao!"

"Đúng vậy! Có nàng ta ở đó, ai còn đoạt được nổi bật? Không bằng dẹp đường hồi phủ cho dong!"

"Giờ phút này quay đầu chẳng phải bị người ta cười chết? A, không sao cả, dù sao xui xẻo cũng không phải chỉ có hai người chúng ta."

"Nghe nói Tang Viễn Viễn không phải từng bị..... người kia bắt đi một thời gian sao, Hàn Châu vương cũng không ngại? Thật sự là trí

tuệ rộng lớn a!"

Đang oán giận đến hăng say, chợt thấy huynh trưởng khom người lên xe.

Hai tỷ muội ủy khuất trừng mắt nhìn hắn.

Bạch thế tử vui vẻ dương dương: "Đừng bày ra bộ mặt ủ rũ nữa! Mới vừa rồi Tang Bất Cận đã cho ta biết muội muội hắn đã định ra việc hôn nhân rồi, không có tranh đoạt đoạt Hàn Thiếu Lăng với các ngươi đâu!"

"Ai? Cùng ai?"

Bạch thế tử lắc lắc đầu: "Không biết. Tang Châu mấy chuyện này thì giữ bí mật lắm, một tí tin tức cũng không truyền ra."

"Không phải là u..... đi? Trước đó vài ngày, không phải đều truyền ra Tang Viễn Viễn bị người kia bắt đi, ngày đêm không rời sao?" Muội muội lặng lẽ hỏi.

"Sao có thể!" Tỷ tỷ nói, "Cái người kia là bộ dáng sẽ cưới vợ sao? Khẳng định là người tùy tiện nào đó. Nói gì cũng là nữ nhân qua một đời chồng, phàm là nam nhân có chút thân phận, ai nguyện ý thì đúng là ngu ngốc nhất! Đều phải hạ giá rồi."

Vừa nghe Tang Viễn Viễn sẽ không cùng Hàn Thiếu Lăng hợp lại, hai nữ nhân này lập tức liền quên mất mới vừa rồi còn đem người ta như kình địch không thể chiến thắng, giờ phút này bùm bùm liền đem nàng biếm tới chỗ thấp nhất —— tâm lý con người thỉnh thoảng chính là kỳ dị mà vi diệu như vậy.

"Đừng đoán mò." Bạch thế tử cao hứng mà nói, "Ta đã hỏi thăm rõ ràng, lần này trong số các nữ nhân dự tiệc, nếu bàn về dung nhan xuất chúng, trừ bỏ Vân Châu Vân Hứa Chu cùng Tần Châu Tần Vô Song, hai ngươi là có thể xếp kế tiếp. Vân Hứa Chu tính tình cường

thế, Hàn Thiếu Lăng chỉ sợ không ứ mấy. Mà Tần Vô Song thân thể gầy yếu, chỉ sợ con nối dõi gian nan. Hai người các ngươi là hy vọng lớn nhất! Ai nha, ta thật cao hứng vì các ngươi nha!"

Hai nữ nhân lập tức vui sướng.

Trong đó một người nói: "Vậy thật tốt quá! Nếu như vậy, không bằng sau yến hội, lợi dụng cảm giác say sờ đến tẩm cung hắn đi, đem gạo sống nấu thành cơm, nam nhân này còn không phải là nằm trong tay chúng ta hay sao!"

"Tỷ muội chúng ta liền cùng lên đi, đến lúc đó ai làm lớn ai làm nhỏ cũng chỉ là cách gọi thôi! Bất quá..... Hàn ca có thể chịu nổi hai người chúng ta cùng nhau sao?"

"Mang theo nước thần kỳ Bạch thị không phải tốt!"

Hai nữ nhân cười ha ha ha thành một đoàn.

Bạch thế tử buồn bã nói: "Muốn thật thành sự, ngày sau cần phải nhớ rõ, giúp đỡ ta một chút nga!"

.....

Bên kia Phong Châu, không khí lại có chút bất đồng.

Hai nữ tử gầy đen chấp chấp tay, hai khuôn mặt đều đỏ bừng, tràn đầy kích động tươi cười.

"Hồi lâu không thấy, Tang thế tử vẫn mê người như vậy!"

"Đúng nha! Tỷ tỷ ta mới vừa rồi đều kích động đến suýt thất thố luôn! Hắn như thế nào có thể đẹp như vậy!"

"Vậy sao! Nam nhân này so với nữ nhân còn mỹ lệ hơn, có thể cưới về nhà thì tốt rồi, tương lai con cái không biết còn đẹp đến đâu!"

Phong thế tử ngồi ở một bên trợn trắng mắt: "Được rồi được rồi, hai hoa si các ngươi, thu lại cho ta một chút! Ở bên ngoài đừng ném mặt mũi Phong Châu đi giùm ta!..... Mà nói cũng phải, Tang thế tử thật sự lớn lên rất được nha, ta nếu là nữ ta cũng muốn gả."

"Ca, ngươi có thể cưới Tang vương nữ mà? Như vậy ta không phải thân càng thêm thân sao?" Muội muội tiến lên, "Tang vương nữ đẹp như vậy! Ca ca ngươi thật sự không động tâm?"

"Tang vương nữ đã hứa hôn rồi!" Phong thế tử nói, "Ta nghĩ Tang Châu giờ phút này đã hối hận muốn chết, ai ngờ được Hàn Thiếu Lăng cư nhiên lại cố ý hợp lại đâu? Bất quá cũng khó nói, nếu là Hàn Thiếu Lăng có ý tứ gương vỡ lại lành, Tang Châu nói không chừng sẽ huỷ đi việc hôn nhân đã định ra, cùng Hàn Châu tái tục tiền duyên. Haiz haiz haiz, đừng nói ta! Tóm lại, hai người các ngươi, ở trước mặt Tang Bất Cận người ta làm ơn cho ta chút mặt mũi, nghe thấy được không có!"

"Nghe —— thấy —— rồi!"

.....

Đầy đất Tang Châu đều là cây dâu lùn.

Tang Viễn Viễn ngồi ngay ngắn trong xe, đem mấy đối thoại của hai đám vương tộc của Bạch Châu và Phong Châu nghe không rơi một chữ.

Khoé mắt nàng nhảy một chút, lại nhảy một chút.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, ngày sau mặc kệ có người hay không có người, nói chuyện cũng không thể không kiêng nể gì giống như các nàng ta như vậy —— không chừng đã bị ai nghe lén đâu.

Bọn người của Bạch Châu! A, khó trách đặc biệt thừa thải mấy loại

đồ chơi như phù dung chi hay nước thần kỳ này! Hoa ra là nữ như lang như hổ, nam lại mềm yếu vô dụng! Tang Viễn Viễn vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ.

Còn Phong Châu..... tỷ muội Phong Châu tính tình thật ra cũng không tệ lắm, chỉ tiếc cùng Tang Bất Cận không có duyên phận gì.

"Tiểu muội, U Vô Mệnh đi đâu rồi?" Tang Bất Cận hỏi.

Tang Viễn Viễn cũng không biết.

Hắn để nàng theo Tang Bất Cận đi trước, nói là thay đổi giả dạng xong liền đuổi theo kịp, ai ngờ tới hiện tại còn không thấy bóng người.

Tang Bất Cận tưởng tượng đến ba ngày sau liền phải gặp Vân Hứa Chu, trong lòng thực sự là không biết làm thế nào, chỉ nghĩ lôi kéo muội phu tham thảo một phen, tranh thủ lần sau biểu hiện tốt một chút, đem mấy điểm thiếu sót bổ sung về. Thấy U Vô Mệnh chậm chạp không xuất hiện, hắn không khỏi có chút lo lắng.

"Đại ca, huynh với U Vô Mệnh như thế nào lại đột nhiên thân thiết như vậy?"

Tang Bất Cận vòng tay lại khụ khụ: "Đều phải làm người một nhà, tất nhiên phải tương thân tương ái chút."

Tang Viễn Viễn hồ nghi nhìn hắn.

Nàng mơ hồ có thể đoán được Tang Bất Cận là vì chuyện của Vân Hứa Chu mới đi tìm U Vô Mệnh, nhưng vô luận thấy thế nào, loại sự tình này không phải cần thương lượng với tiểu muội như nàng sao?

U Vô Mệnh chẳng lẽ còn có thể thay hắn đi tìm Vân Hứa Chu tâm sự to nhỏ?

Tưởng tượng chuyện này, Tang Viễn Viễn không khỏi thấy đầu lại có chút dại ra.

Tình ý của Vân Hứa Chu đối với Tang Bất Cận là không thể nghi ngờ, nhưng mà Tang Bất Cận giống như căn bản không làm rõ tâm ý của hắn đối với Vân Hứa Chu. Một ngày đó người ta không tiếc huỷ hoại trong sạch mà giải độc cho hắn, hắn còn ngược lại dám nói là muốn phụ trách, còn không thèm đỡ người ta một cái, lời ngon tiếng ngọt thì càng nửa câu cũng không có, cứ như vậy đem người ta nhét vô trong xe, thật là quá lương bạc.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngẫm lại, nếu U Vô Mệnh cũng đối xử như vậy với mình, không biết nên có bao nhiêu thương tâm.

Nàng nhíu mày —— ê sẽ không phải Tang Bất Cận đã không muốn phụ trách nữa? Bằng không hắn làm gì vẫn luôn bắt lấy U Vô Mệnh thương lượng chứ? Hắn vốn không phải cảm thấy U Vô Mệnh tâm ngoan tuyệt tình sao? Vậy hắn thật đúng là nhìn lầm người rồi!

U Vô Mệnh rõ ràng là tuyệt thế đại đáng yêu của nàng!

Nghĩ như vậy, Tang Viễn Viễn khó chịu thay U Vô Mệnh lên tiếng ——

"Ca, huynh có phải còn có thành kiến với U Vô Mệnh không? Ta nói cho huynh, hắn chính là nam nhân tốt nhất trên trời dưới đất! Hắn cùng ta, đời này sẽ không tách ra!"

Tang Bất Cận: "!!!" Quả nhiên là lợi hại! Nhìn xem đều mê hoặc tiểu muội thành bộ dáng gì!

Hắn càng thêm kiên định quyết tâm ôm đùi U Vô Mệnh.

Bái sư, cần phải bái sư!

.....

Giờ phút này, trong một cửa hàng có chữ "Bạch" ở Tang Đô, một khách nhân che mặt lén lút đi vào.

Dáng người hắn cao cao, hơi có chút gầy. Tùy ý đứng trước quầy một cái, khí thế kia liền làm chủ quán không tự giác mà thu liễm tâm thần, ngừng thở, tiến lên chiêu đãi.

Người này tuy rằng che mặt nhìn không thấy thần sắc, nhưng lại làm cho người ta muốn dựng lỗ chân lông.

Trên người hắn sát khí quá nặng!

Rốt cuộc, hắn mở miệng: "Phù dung chi, hai mươi hộp."

"Dạ, dạ." Chủ quán nhẹ nhàng thở ra, khom người đi lấy.

Khách nhân thần bí nhanh chóng bồi thêm một câu: "Nước thần kỳ một lọ. Mua giùm đại cữu ca ta."

Chủ quán căng tâm thần nửa ngày, bỗng nhiên nghe một câu "mua giùm", đột nhiên thả lỏng, muốn cười không dám cười, nghẹn quá nên đánh một cái rắm.

Khách nhân thần bí: "....."

Đồ vật tới tay, hắn lập tức bước một cái đi xa cửa hàng có chữ "bạch", vội vàng lẻn vào một hẻm nhỏ.

Nửa khắc sau, một người giống như thị vệ tướng mạo thường thường, cưỡi một con Vân Gian thú tốc độ cực nhanh, đuổi theo về phương Bắc.

"Tiểu Tang Quả," hắn nghiến răng, ước lượng độ nặng trong tay nải, "Lần này có phù dung chi, nàng xem ta còn có thể tha nàng hay không!"

Hắn kiêu ngạo dương cằm, nỗ lực đem cái lọ nước thần kỳ "mua giùm đại cữu ca" giấu chỗ sâu nhất trong tay nải đuổi ra khỏi đầu.

Đoản Mệnh chạy như bay, không bao lâu liền đuổi theo kịp đoàn xe.

Nó nhìn thấy Tang Viễn Viễn là luôn đặc biệt vui vẻ, rống rống lên rồi dựng nửa thân thể lông xù xù, đem hai cái chân trước gác lên trên cửa sổ xe, đầu ló nào trong cửa sổ, vui vẻ đến muốn phun nước mũi phì phì —— nhưng nó biết phun nước mũi với Tang Viễn Viễn thực không lễ phép, vì thế nó thực khách khí chuyển hướng qua bên cạnh, liền hắt xì ba cái ướt nhẹp vào mặt Tang Bất Cận.

U Vô Mệnh suýt chút cười xỉu.

Trấn an xong Đoản Mệnh, Tang Viễn Viễn nằm trên cửa sổ xe, gọi U Vô Mệnh lên xe.

"Ta hình như sắp tấn giai, lên đây mang ta lên đi."

Nàng không hề cảm thấy bị U Vô Mệnh mang theo thăng cấp là có vấn đề gì. Theo nguyên tác trong sách, Mộng Vô Ưu sau này cũng có tu hành, nhưng như tất cả nữ chủ ' độc lập tự mình cố gắng ' khác, nàng ta rất có tự tôn, một thân ngạo cốt, tuyệt đối không cần Hàn Thiếu Lăng hỗ trợ, kết quả thăng cấp liền như rùa bò, tới kết cục vẫn là con chồng trước.

Dưới lập trường của Tang Viễn Viễn, đây chính đồ ngốc đầu úng nước.

Dùng tốc độ nhanh nhất để tăng thực lực của mình lên, không liên lụy người khác, thậm chí có thể một mình đảm đương một phía, trở thành một cường giả chân chính, chẳng lẽ không thể so với lúc làm ra vẻ ' tự tôn ' càng có giá trị ngàn vạn lần sao?

U Vô Mệnh thích nhất nàng như vậy, đúng lý hợp tình mà ôm đùi

hắn.

Nhưng ngoài miệng lại làm ra vẻ ghét bỏ: "Chậm như ốc sên, cùng nàng tu hành ta đều lười biếng đi rất nhiều!"

Hai người ve vãn đánh yêu nhau, vui vẻ thật sự, một bên Tang Bất Cận càng thêm buồn bực.

Hắn nói: "Tiểu muội, muội tự mình tu luyện trước đi, ta có chuyện quan trọng phải thương lượng với U Vô Mệnh."

Tang Viễn Viễn: "?"

Giờ phút này, U Vô Mệnh vừa vặn nhảy vào thùng xe.

Tang Bất Cận vừa lúc vội vã đứng lên đi ra ngoài, hai người đâm vào nhau ' phanh ' một cái đâm.

Cái tay nải to U Vô Mệnh xách ở trong tay kia ' vù ' một tiếng bị đụng vào trên vách thùng.

Hắn sửng sốt, chợt, trong đôi mắt đen tràn đầy hoảng sợ, vô lực duỗi tay bắt lấy ——

Đã là đã quá muộn.

Chỉ thấy tay nải ' xôn xao ' một chút, từng đống hộp vuông vức phù dung chi tứ tán bay tứ tung.

Trong đống hộp ngọc đó, cái bình ngọc nhỏ màu trắng có vẻ dị thường bắt mắt.

Tang Bất Cận căn bản không biết đây là thứ gì, một bên thuận miệng nói xin lỗi, một bên cong lưng nhặt lên cho hắn.

U Vô Mệnh cứu không kịp, trơ mắt nhìn Tang Bất Cận đem cái bình

ngọc nhỏ màu trắng chộp vào trong tay.....

"Nước thần kỳ của Bạch thị." Tang Bất Cận hoàn toàn không biết gì cả liền cứ oang oanh đọc ra hàng chữ đen ở tờ giấy màu hồng dán trên bình.

Trong nháy mắt, trong xe yên tĩnh đến phảng phất như nghe được tiếng tim đập.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn U Vô Mệnh, nhìn gương mặt dịch dung xong vẫn phát ra từng đợt trắng bệch.

Tang Bất Cận đứng thẳng người, cầm nước thần kỳ của Bạch thị trong tay đưa cho U Vô Mệnh.

Hắn sốt ruột có vấn đề cần thỉnh giáo U Vô Mệnh, căn bản không đem loại việc nhỏ này để vào mắt. Chờ hai tức, phát hiện U Vô Mệnh không nhận, hắn không khỏi có chút buồn bực, lại cúi đầu nhìn nhìn phù dung chi rơi rụng đầy đất.

' chuyện nhỏ như vậy cũng đáng giận sao? ' Tang Bất Cận trong lòng thầm nghĩ, ' thôi, giờ phút này không phải thời điểm so đo cái này. '

Hắn tiện tay đem nước thần kỳ gác trên bàn lùn trước mặt Tang Viễn Viễn, khom người nhặt mấy cái phù dung chi rơi rụng cho U Vô Mệnh.

"Bạch Châu phù dung chi." Tang Bất Cận lại đọc ra chữ trên hộp ngọc, thực nỗ lực làm sinh động không khí, "U Vô Mệnh, ngươi thật tỉ mỉ để bụng chuyện của tiểu muội, mua nhiều mấy đồ dưỡng da mặt như vậy xài đến khi nào mới hết! Còn cái nước thần kỳ kia cũng là dùng cùng với bên nhau đúng không? Hiệu quả khá tốt hả?"

Hắn còn nghiêng đầu nhìn nhìn Tang Viễn Viễn: "Ừ, khí sắc xác thật tốt hơn trước rất nhiều!"

U Vô Mệnh: "....." Hắn có điểm muốn chết cho xong.

Mặt Tang Viễn Viễn cũng hồng thành cái quả đào.

Này thật là bi đát cho ca ca!

Đôi mắt đen nhánh của U Vô Mệnh đang cứng đờ, tròng mắt rốt cuộc chậm rãi chuyển động vài cái.

"Tang Bất Cận," thanh âm hắn thực phiêu, "Mấy cái này, là mua cho ngươi."

Những lời này vừa ra khỏi miệng, trên mặt U Vô Mệnh lập tức khôi phục không ít huyết sắc, hai mắt hẹp dài hơi hơi mị lên, khóe môi gợi lên một tia nghịch ngợm.

Tang Bất Cận: "Mua cho ta?"

U Vô Mệnh nhanh chóng gật gật đầu, lông mày nhướng lên thật cao, môi tinh xảo hướng về phía trước cong lên, thanh âm quỷ bí: "Đúng rồi, theo nhu cầu của ngươi, mua giùm ngươi."

Tang Bất Cận sửng sốt trong chốc lát, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn cực chậm cực chậm mà trướng thành màu gan heo.

Sau một lúc lâu, dưới sự hoàn toàn mờ mịt của muội muội, Tang Bất Cận gian nan vô cùng hỏi: "Chính là..... nửa canh giờ?"

"Đúng!" U Vô Mệnh chớp mi gật gật đầu, "Chỉ có thể dùng hai giọt, vượt qua hai giọt sẽ ra mạng người. Phù dung chi không phải dùng trên mặt, biết chưa? Nước thần kỳ, ngươi, phù dung chi, Vân Hứa Chu. Đã hiểu chưa?"

Tang Bất Cận gật gật đầu thật mạnh, nhanh chóng đem một đống phù dung chi kia cùng bình nước thần kỳ gom hết bao lại trong quần áo, vội vàng hướng về phía Tang Viễn Viễn đang ngồi trên giường

nệm nửa câu cũng không hé ra, cười nói, "A, quên mất, ta nhờ U Vô Mệnh mua một ít lễ vật, đưa cho Vân Hứa Chu. Không phải thứ gì, nhưng nữ hài tử bình thường mới dùng, muội không dùng được."

Tang Viễn Viễn xoa xoa cái trán: "Ừ, huynh vui vẻ là được."

U Vô Mệnh giải quyết được nguy cơ, lén phun ra một ngụm khí, giả bộ không chút để ý đi về hướng giường nệm.

Hắn cười xấu xa ôm lấy vai Tang Viễn Viễn: "Tới đây, mang nàng tu luyện."

Nàng đang sững sờ.

Hơi thở hắn đột nhiên đánh úp lại, trong lòng nàng không khỏi hơi hơi giật mình, thân thể run lên, đáy mắt hiện lên một chút ngượng ngùng.

Hô hấp cũng rối loạn một lát.

Hôm qua đã thân mật như vậy rồi, chung quy vẫn là có thứ gì đó trở nên không giống như trước. Hắn tới gần một cái, trong lồng ngực liền giống như có thêm một đống gì đó cứ cọ cọ, dựa dựa tác động lên đến cả đầu ngón tay.

Dáng vẻ này nhìn trong mắt U Vô Mệnh, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình đang ngâm trong nước ấm áp, liền sắp hoà tan.

"Tiểu Tang Quả....." Thanh âm ách xuống.

"Khụ khụ khụ khụ!" Tang Bất Cận tức giận ngắt lời.

Hai lỗ tai Tang Viễn Viễn nóng lên, vội vàng khoanh chân nhập định.

Hơn nửa ngày khó khăn lắm mới 'tĩnh' lại được.

Hắn ngồi quá gần, hơi thở lại cường thế, Mộc linh uẩn hắn tụ tới phảng phất đều nhiễm mùi hoa nhàn nhạt độc đáo của hắn.

Hắn một bên đem Mộc linh uẩn gom lại bên cạnh nàng, một bên yên tĩnh quan sát hình dáng của nàng.

Chỉ là một hình dáng liền đẹp đến không có thuốc chữa. Nàng thoạt nhìn nho nhỏ, mềm mại, dường như chạm vào một cái liền sẽ tan đi ở trong tay, nếu chỉ nhìn ở bề ngoài, căn bản nhìn không ra nàng lại có một trái tim kiên cường như vậy.

Kỳ thật Tiểu Tang Quả của hắn phi thường kiên cường. Hắn biết, mặc dù không có hắn, nàng cũng sẽ ngẩng đầu đi về phía trước như vậy. Nàng tựa như nước, nhìn nhu nhược nhưng kỳ thật có thể xô ngã vách tường, có thể bào thủng cả đá. Không có gì có thể ngăn cản bước chân của nàng.

Hắn có tài đức gì lại có thể gặp được một cái Tiểu Quả Tử như vậy?

Thời gian nhập định luôn là trôi nhanh như nước.

Khi đoàn xe tiến vào Hàn Đô, Tang Viễn Viễn thành công thăng cấp lên ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh. Nàng mở to mắt, tiện tay triệu một cái.

Toàn bộ thùng xe tức khắc nhét đầy hoa mặt bự.

Hiện giờ dù chỉ thăng một cấp, nhưng số lượng hoa mặt bự triệu ra lại tăng theo cấp số nhân. Lúc còn ở tứ trọng thiên, có thể triệu hai mươi đóa, hiện giờ lên tới ngũ trọng thiên, nàng có thể triệu ra đến 40 đóa hoa.

Đĩa nhuỵ cũng lớn lên thêm một vòng, một đống đĩa nhuỵ nhét đầy toàn bộ thùng xe, có mấy đoá hoa mặt bự không đủ chỗ đứng đang bị ép trên mặt đất, ủy khuất mà nằm liệt.

Tang Bất Cận bị ép đến dán mình vào vách: "....."

U Vô Mệnh cố nén không cười: "Tiểu Tang Quả, nếu không nàng thử làm chúng nó dài ra xem? Tuy rằng có ta ở đây không cần nàng ra trận đánh giặc, nhưng có bản lĩnh hù người thì càng tốt hơn một chút."

Tang Viễn Viễn bi phẫn trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái.

Hoa mặt bự đã làm người cảm giác kỳ quái lắm rồi, huống chi còn hoa miệng rộng, hoa răng hàm.....

Ai mà không muốn làm tiểu tiên nữ chứ?!

Nàng suy nghĩ một lát, cảm thấy năm cây bích sắc linh huyền trong đầu có chút ngo ngoe rục rịch.

' công kích! '

Tâm niệm vừa chuyển, nàng trở tay thu lại hoa mặt bự, sau đó bỗng nhiên hướng về giữa thùng xe ném một cái ——

Một cái cây thon dài màu nâu thẳng đuột như hành côn xuất hiện trong thùng xe, đỉnh chóp của hành côn nhanh chóng toát ra một đóa hoa lớn đỏ tươi sáng lạn.

Nó hợp mấy cánh hoa, giống như kiểu hoa bắt ruồi.

Tang Bất Cận ngạc nhiên đi lên: "Nhìn giống bộ dáng sẽ phun lửa nhỉ."

Tang Viễn Viễn ngăn cản không kịp.

Chỉ thấy nụ hoa to của cái hoa tươi kia bỗng nhiên hướng lên trên nhảy một cái, sau đó từ trên cao lao xuống, đầu hướng về phía Tang Bất Cận.

Cánh hoa tách ra ' hô ' một cái, nó như là con rắn lớn nuốt con mồi, thẳng một ngụm nuốt trọn Tang Bất Cận xuống.

Chỉ trong chớp mắt, cái bầu hoa đỏ tươi đã nuốt tới chỗ mắt cá chân của Tang Bất Cận, đem thân hình của hắn vây ở trong thân hành côn màu nâu.

Tang Viễn Viễn bị dọa thật lớn đến nhảy dựng, vội vàng phất tay triệt bỏ đóa hoa đỏ thẫm này.

Tang Bất Cận trừng mắt, chật vật vô cùng đứng ở giữa thùng ê, xiêm y bị hoa nuốt thành một đống giẻ rách rưới tơi bời, đầy người đều bị bọc trong dịch nhầy màu nâu, sau ba hơi thở mới hoàn toàn tan sạch sẽ.

U Vô Mệnh cười đến không thẳng nổi eo.

Sợ hắn miệng chó không khạc được ngà voi, lại đặt bậy cái tên hoa nào đó, Tang Viễn Viễn vội la lên: "Hoa ăn thịt người!"

Tang Bất Cận lau mặt.

Sau một lúc lâu, mới bình tĩnh lại.

"Tu vi của ta là lục trọng thiên Linh Minh cảnh." Hắn nói, "Cái hoa này đủ để vây ta khoảng nửa khắc, ước chừng còn có thể làm ta chịu chút vết thương nhẹ. Nói cách khác, người tu hành dưới tam trọng thiên Linh Minh cảnh chỉ sợ sẽ bỏ mạng trong đó. Tiểu muội, đây là hung vật, nhớ đó, không cần ném loạn khắp nơi!"

Tang Viễn Viễn nghiêm túc gật gật đầu.

.....

Khi chạng vạng, ba đoàn xe của ba châu Tang, Bạch, Phong đã

thuận lợi đến Hàn vương cung.

Tam thập định thê yến là nghi điển thập phần long trọng, trong Hàn vương cung đã bố trí đến hết sức vui mừng, toàn vương cung đều một màu đỏ rực, sắc trời còn chưa tối, trong cung đã bốc cháy ánh đèn rực rỡ. Trong toà thành hắc thạch, hai màu đỏ xanh giao hòa chiếu sáng lẫn nhau, vừa nhìn là thấy muốn hỉ yến.

Tang Bất Cận dìu Tang Viễn Viễn, ưu nhã đi xuống xe thú. Thật trùng hợp, vừa vặn nhìn thấy Mộng Vô Ưu trang điểm thành bộ dáng tiểu thị nữ, hai mắt đỏ bừng mà rời nhà đi ra ngoài —— mặt nạ trên mặt nàng ta cũng không biết khi nào đã lấy xuống, một khuôn mặt trống trơn mịn màng, nhìn không thấy dấu vết từng bị hủy dung.

Tang Viễn Viễn không chút nào kinh ngạc.

Làm sao bảo nữ chủ hủy dung là có thể liền hủy?

"Kia không phải là thứ đồ dỏm sao?" âm thanh U Vô Mệnh cười xấu xa, "Không bằng ta theo sau....."

Hắn nâng tay lên, lại khoa tay múa chân.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng lắc đầu: "Đừng! Đừng để ý tới nàng ta."

Nàng trăm phần trăm dám xác định, trên người Mộng Vô Ưu tuyệt đối cất giấu cái bí mật gì đó không muốn ai biết.

Hiện giờ phát hiện bản thân mình chính là Tang Viễn Viễn thực sự, nàng bắt đầu ẩn ẩn sờ đến một tia không tầm thường, trực giác nói cho nàng, sự tình phát sinh trên người mình ít nhiều gì cũng nhất định có quan hệ với Mộng Vô Ưu.

Trước khi thăm dò đối phương thật chi tiết, tùy tiện động thủ khẳng

định sẽ bất lợi.

Nhìn xem trước đã.

Nhưng từ phía trước, Hàn Thiếu Lăng đã tự mình ra đón.

Khí sắc hắn thoạt nhìn cực tốt, sải bước nghênh hướng Tang Viễn Viễn, khi cách một trượng lại đứng yên một cái, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười hết sức tự tin: "Tới rồi."

Ánh mắt ý vị thâm trường, hình như có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với nàng.

Hai bên làm lễ gặp mặt của vương tộc.

Vương tộc của hai châu Bạch, Phong cũng tới rồi, đi lên phía trước, lại hành lễ.

Lễ xong, ánh mắt Hàn Thiếu Lăng sáng quắc, nhìn thẳng Tang Viễn Viễn.

Sự tình phát sinh mấy ngày này, ngoại giới cũng không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Sau khi U Vô Mệnh đột nhập vào kinh ám sát Hoàng Phủ Tuấn, liền ra lệnh cho thế thân bắt đầu lĩnh quân tấn công đô thành Ký Châu. Bên người của thế thân cũng không có nữ nhân, ngoại giới suy đoán, nhất định là Tang Thành Ấm cùng U Vô Mệnh đã đạt thành hiệp nghị, Tang Châu náo loạn đại điển phạt U, đổi lại U Vô Mệnh đem Tang Viễn Viễn trả lại cho Tang Thành Ấm.

Trong mắt thế nhân, hai người U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn sớm đã không có giao thoa gì. Nếu không phải như thế, Hàn Thiếu Lăng cũng sẽ không tự tin phát thiệp mời cho Tang Châu.

Bất quá Tang Viễn Viễn cũng cảm thấy thập phần ngoài ý muốn chính là tin tức U Vô Mệnh hiện thân ở Tang Đô, đã định xong việc đính hôn cùng với nàng, thế nhưng mãi đến hôm nay còn chưa

truyền tới bên ngoài! Nghĩ đến lần trước sau khi tra ra phản đồ, Tang Châu vương xuống tay tàn nhẫn tay rửa sạch cao tầng Tang Châu.

"Tang vương nữ hình như tiều tụy chút." Hàn Thiếu Lăng tới gần hai bước, thanh âm trầm thấp đầy từ tính nói, "Sau khi rời khỏi ta, sống không tốt lắm sao."

Tang Viễn Viễn buồn bực giương mắt liếc hắn một chút.

Ăn nói bừa bãi!.

Sắc mặt nàng hôm nay cũng không nên quá hồng nhuận nga!

Nàng nhẹ nhàng cười một cái, nói: "Là có một chút sầu lo. Buổi lễ long trọng hôm nay dù sao cũng là đại sự, đến chỗ này đều là trụ cột tương lai của mười tám châu, nên ngàn vạn lần không cần xảy ra sai lầm gì, nếu không Vân Cảnh nguy rồi."

Hàn Thiếu Lăng: "....." Hắn nói chính là tình yêu nam nữ, nàng đảo lại nói lòng mang thiên hạ tới?!

Đang muốn mở miệng, lại bị Tang Viễn Viễn ôn nhu kiên định ngắt lời: "Mới vừa rồi khi vào thành, còn nhìn thấy một thị nữ lén lút dán chân tường đi ra ngoài, ta thấy thế nào đều cảm thấy có vấn đề, Hàn Châu vương, vương cung này của ngươi, phòng vệ liền sơ sẩy chậm trễ như vậy sao? Ta thật đúng là có chút lo lắng!"

Hàn Thiếu Lăng bật cười: "Hàn cung sao có thể để người tùy ý xuất nhập....."

Nói đến một nửa, hắn đột nhiên ý thức được có gì không đúng rồi.

Là thật sự có một vị ' thị nữ 'có thể tùy ý xuất nhập.

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng khẽ biến, không tiếp tục dây dưa với Tang

Viễn Viễn nữa, vội vàng làm lễ, phân phó thân vệ đem khách quý của ba châu Tang, Phong, Bạch an trí tốt, sau đó liền đuổi theo về phía bên ngoài.

Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn lại vừa thấy, thấy U Vô Mệnh ôm tay, cười như không cười mà đứng ở phía sau.

Nàng hướng hắn nghịch ngợm chớp mắt, hướng tới bóng dáng Hàn Thiếu Lăng thấp giọng cười nói: "Lần sau muốn viết một cái 《 Hàn cung sủng giường: kiều thê bỏ trốn 99 lần của Tà Vương 》?"

Hắn hơi hơi cúi người, thanh âm cực thấp cực ấm vị: "Không, ta muốn chính là, Tà Vương cùng kiều thê diễn 99 thế trên giường ở Hàn cung."

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 57: Yêu tinh huyễn hoặc nhân tâm

Vào Hàn cung, vương tộc các châu quốc đều được an trí vào những cung điện khác nhau được chuẩn bị từ trước.

Tang Bất Cận cũng chỉ mang theo hơn mười thị vệ vào vương thành, bọn họ bất động thanh sắc mà phân tán ra, kiểm tra kỹ trong ngoài chính điện cùng thiên điện một lần, sau đó chỉnh chỉnh tề tề đứng ở hai bên hầu, thỉnh ba người Tang Viễn Viễn đi vào.

Hàn Thiếu Lăng cũng coi như là có tâm, an trí cho huynh muội Tang thị gian cung điện này rõ ràng quy cách không giống như nơi khác, hơn nữa tên điện cũng rất có ý tứ —— Phượng Hồi điện.

Từ một khắc thấy tấm biển kia, khoé môi cười lạnh của U Vô Mệnh liền chưa hề ngưng lại. Nếu không phải giờ phút này còn chưa muốn bại lộ thân phận, hắn khẳng định đã đứng đó lẩm nhẩm lầm nhầm trào phúng.

Tang Viễn Viễn mới vừa bước vào trong điện, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy U Doanh Nguyệt ánh vàng rực rỡ sải bước xông vào, trên đầu nàng ta còn đeo cái kim quan thật lớn, như là khổng tước xoè đuôi.

Tang Viễn Viễn theo bản năng mà nghiêng đầu nhìn nhìn U Vô Mệnh đứng bên cạnh mình. Hắn khoanh tay lại, đuôi mi hơi nhướng, khóe môi gợi lên ý cười như có như không.

"Thật đúng là ngươi?! Ngươi tới làm cái gì!" U Doanh Nguyệt hùng hổ, tiến sát lên đây hưng sư vấn tội, "Ngươi không phải chạy theo..... Vương huynh rồi sao, làm sao còn có mặt mũi trở về! Ngươi đừng không biết xấu hổ như vậy, Hàn lang gửi thiệp mời cho Tang Châu bất quá chỉ là giữ ý tứ, ngươi thật đúng là vội vàng liền chạy tới rồi? Ngươi cho rằng Hàn lang sẽ muốn một nữ nhân đã cùng người khác ngủ qua sao!"

Tang Bất Cận tiến lên một bước ngăn U Doanh Nguyệt lại, mặt lạnh xuống. Hắn đang muốn nói chuyện, lại thấy Tang Viễn Viễn cười ngâm ngâm mà đẩy hắn ra, hướng về phía U Doanh Nguyệt nói: "Ngươi đã biết ta cùng U Vô Mệnh vui vẻ, thấy ta còn không ngoan ngoãn kêu một tiếng vương tẩu? Ở chỗ này bày giọng lớn tiếng với ta như vậy sao?"

"Ha!" U Doanh Nguyệt cười, "Ngươi nếu không phải bị Vương huynh quăng bỏ thì như thế nào sẽ te te chạy về muốn ăn hồi đầu thảo? Ta nói cho ngươi Tang Viễn Viễn, vô luận ngươi ôm mục đích gì mà đến, ngươi nhất định sẽ thất vọng mà về!"

Tang Viễn Viễn nhướng mày: "Phải không?"

"Đương nhiên!" U Doanh Nguyệt ngoài mạnh trong yếu mà ưỡn ưỡn ngực.

Tang Viễn Viễn mỉm cười: "Kỳ thật ta là cố ý đến xem ngươi. U Vô Mệnh muốn biết ngươi ở chỗ này sống có tốt không, liền kêu ta tiện đường lại đây xem một cái. Hắn nói ngươi nếu không vui nói, chỉ cần nói một tiếng, hắn lập tức liền đưa ngươi về U Châu đi."

Mặt U Doanh Nguyệt cứng lại rồi: "Cái, cái, cái gì?"

Tang Viễn Viễn thở dài: "Ta tới nơi này, lòng mang tâm nguyện chính là hy vọng ngươi sống thật tốt. Ai da, hôm nay nhìn bộ dáng tiểu muội ngươi, phảng phất cũng thấy không phải sống quá thoải mái. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ nói U Vô Mệnh mau chóng đưa ngươi

trở về!"

Gương mặt mỹ diễm của U Doanh Nguyệt kia ' xoạt ' một cái liền trở nên trắng bệch. Nàng ta run lên bần bật, môi run rẩy nói: "Ta, ta ta ta thật sự tốt! Ta cùng Hàn lang sống rất tốt ! Ngươi ngươi ngươi đừng nhiều chuyện cho ta!"

Tang Viễn Viễn quan tâm tiến lên một bước: "Thật sự tốt sao? Ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng nha. Tới đây, vương tẩu có ngọc giản, cùng ca ca ngươi trò chuyện một chút?"

U Doanh Nguyệt như là thấy quỷ, lung tung quơ quơ hai tay, thất tha thất thểu chạy đi, khi đi ngang qua ngạch cửa cung còn vướng ngã một cái.

Tang Viễn Viễn: "....." Có loại cảm giã khi dễ tiểu bằng hữu nhỉ.

"Ai, khi nào đại hôn nhất định phải tới dự lễ nha!" Nàng hướng theo bóng dáng U Doanh Nguyệt hô.

U Doanh Nguyệt mới vừa ngồi dậy lại té ngã một cái.

"Hắc," U Vô Mệnh ôm cánh tay, híp mắt cười xấu xa nói, "Vương muội này của ta thật là lễ nghi chu toàn. Quỳ hành lễ vấn an một lần còn chưa đủ."

Tang Bất Cận ở một bên đứng nhìn, chỉ cảm thấy thập phần nói không nên lời. Tưởng tượng đến lúc trước U Doanh Nguyệt này dám ra tay với tiểu muội nhà mình, liền hận không thể xẻo sống nàng ta. Hiện giờ xem bộ dáng chật vật này của nàng ta, trong lòng cũng không biết là tức giận, hay là buồn cười.

Hắn quay đầu đi, nhìn Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái.

Mấy ngày nay, muội muội đã trưởng thành nhiều, tuy rằng linh uẩn có hình thù kỳ quái, nhưng thật ra nàng đã biến thành một cường

giả chân chính.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tang Bất Cận lại cảm thấy được an ủi.

Sau khi U Doanh Nguyệt chạy trối chết, mau chóng liền có một nữ tử thanh tú mỹ lệ tới gặp Tang Viễn Viễn.

Đúng là vương nữ của Tần Châu, Tần Vô Song mà tỷ muội Bạch Châu đã nói qua.

Tang Viễn Viễn tuy rằng không có chút ý muốn cùng người tâm sự sưởi ấm, nhưng người ta đều tìm tới cửa rồi, cũng không thể tránh mặt không gặp, chỉ có thể đem người nghênh vào trong điện.

"Bị khinh bỉ đúng không?" Tần Vô Song đồng tình nhìn Tang Viễn Viễn, "Buổi trưa ta đến cũng bị U Doanh Nguyệt âm dương quái khí trào phúng một hồi, gần nửa ngày trôi qua mà trong điện ngay cả nước ấm cũng không có. Ngươi càng không cần phải nói, ngươi cùng Hàn Châu vương cũng từng là phu thê, nàng ta nhất định xem ngươi như cái đinh trong mắt, chắc chắn còn vô cùng chậm trễ hơn nữa. Ngươi đừng để ý, không cần cùng loại người này so đo, dù sao cũng đi ngang qua sân khấu thôi, ngày mai tiệc mừng thọ kết thúc liền từ biệt rồi, không cần gặp lại."

Tang Viễn Viễn cảm thấy lời nói của Tần Vô Song giống như có ẩn ý.

Chẳng qua nàng cũng không chú ý, mấy loại tâm tư tinh tế có chút đặc biệt của nữ hài tử, nàng cũng không phải nắm thực chuẩn xác, chỉ đại khái biết đối phương có thâm ý khác.

Nàng lễ phép gật gật đầu: "Ta không có việc gì. U Doanh Nguyệt đối với ta rất khách khí."

Tần Vô Song thấy nàng một bộ dáng không thông suốt, bèn khó xử nhíu nhíu mày, cười khổ nói: "Khách khí? U Doanh Nguyệt là tính tình gì, ai còn không biết chứ? Hiện giờ U Châu vương mượn cơ hội

nắm Ký Châu trong tay, nàng ta liền khí thế nha, càng muốn xông lên trời! Ta kỳ thật căn bản không nghĩ tới chuyện này, uổng công phụ vương không biết cùng Hàn Châu vương như thế nào lại định rồi, ta cũng là thân bất do kỷ. Ai, ngày sau không thể không có mấy ngày cùng nàng ta đối chọi gay gắt, cũng không biết cuộc sống này nên như thế nào nhai xuống....."

Tang Viễn Viễn đã hiểu rồi.

Vị này là 'có suất nội bộ' làm Hàn phu nhân nha.

Hàn Thiếu Lăng tuy rằng có chút thích chuyện yêu đương tình ái, nhưng lại không phải loại người không yêu nhất quyết không cưới.

Hai châu liên hôn, lấy ích lợi làm trọng. Thực lực của Tần Châu thuộc về trung đẳng trong mười tám châu của Vân Cảnh, nhưng cái l địa phương này lại có ưu thế thiên nhiên thật lớn, kia đó là thừa thải linh quặng sắt giàu linh uẩn.

Tấn Châu ở phía đông của Tần Châu, chỉ là vớt được mấy cái linh quặng sắt đầu cua tai nheo linh tinh cũng liền bị Hoàng Phủ gia nhìn trúng, thu dưới trướng thành quặng riêng của nhà hắn.

Tần Châu càng không cần phải nói.

Tần Châu có mạch khoáng phong phú không kể xiết, không biết có bao nhiêu đôi mắt thèm muốn khối địa vực này. Cũng vì nguyên nhân như vậy nên các thế lực khắp nơi đều nhìn chằm chằm nó, kềm chế lẫn nhau nên Tần Châu mới có thể bảo toàn bản thân trong kẽ hở, cùng nhiều bên ký hiệp định mậu dịch, tìm được điểm cân bằng cho đông đảo lực lượng đánh cờ.

Cưới Tần nữ làm vợ, là lựa chọn tốt nhất. Có nhạc gia lực không cường nhưng là giàu có và đông đúc, đối với một vị vương giả dã tâm bừng bừng mà nói, thật sự là ý nghĩa phi phàm. Cho nên lần này trong thịnh hội, Tang Viễn Viễn cùng Tần Vô Song được cho là

những lựa chọn đầu tiên của Hàn Thiếu Lăng. Nếu có khả năng, tốt nhất một người làm chính phu nhân cho hắn, một người khác cũng lưu lại làm tiểu phu nhân cho hắn, mỹ sự thành đôi.

Tang Viễn Viễn nhớ tới đối thoại của huynh muội Bạch Châu ở trong xe, khóe môi không khỏi hiện lên tươi cười thần bí.

Người Bạch Châu ngay cả điểm này cũng chưa nhìn được, khó trách cũng chỉ có thể bán mấy đồ dùng bảo vệ sức khoẻ. Đáng tiếc Hàn Thiếu Lăng người ta một đêm có thể kêu bảy tám lần nước, căn bản không cần dùng sản phẩm đặc biệt nhà bọn họ.

Nghĩ như vậy, nàng nhịn không được nghiêng đầu nhìn nhìn U Vô Mệnh nhà mình.

Trong lòng thầm nghĩ: Phải nghĩ ra biện pháp cho hắn biết, nửa canh giờ gì đó căn bản là không khoa học. Nàng từng ở trên mạng xem qua, nam nhân bình quân dài lắm kỳ thật cũng chỉ được vài phút như vậy, chẳng qua mấy ông nam nhân cổ kim nội ngoại đều chết sĩ diện tại phương diện này, càng thổi lên thổi lên, thổi ra mấy bong bóng giả dối to đùng.

Biểu hiện của hắn thật ra là đã vô cùng tốt rồi, nàng lúc này ngẫm lại đều còn mặt đỏ đây. Có lẽ đối với nữ nhân mà nói, có tình chính là liều thuốc kích thích nhất. Cả hơi thở của hắn cũng có thể làm tim nàng đập tốc độ, càng không cần phải nói ở thời điểm như vậy, hoàn toàn mà chiếm hữu lẫn nhau, trao đổi tình yêu, chuyện này bản thân nó đã là chuyện làm nhân tâm sung sướng đến cực điểm rồi.

Huống chi hắn còn mạnh mẽ như vậy.

Tang Viễn Viễn nghĩ như vậy, dần dần liền có chút ngây ngốc.

Tần Vô Song nhìn chằm chằm nàng, hơi có chút khẩn trương chờ nàng trả lời.

Ai ngờ Tang Viễn Viễn lại giống như bắt đầu đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, hiển nhiên căn bản không đem lời nói của nàng ta để vào mắt.

Tần Vô Song trong lòng hiện lên chút phẫn nộ, khắc chế nói: "Kỳ thật gương vỡ khó lành, nước đổ khó hốt, đạo lý này đều là trải qua rất nhiều kiểm nghiệm. Con người mà, có một số việc đã phát sinh rồi, chung quy là đã có vết thương, quên không được. So với việc mang theo vết rách khó chịu cả đời, còn không bằng bỏ xuống quá khứ mà tiến vào cuộc sống mới, Tang vương nữ ngươi nói đúng không?"

Nàng ta đang trong tối ám chỉ việc Tang Viễn Viễn từng bị U Vô Mệnh bắt đi, cùng hắn trai đơn gái chiếc sớm chiều bên nhau.

Tang Viễn Viễn liền cười: "Ngươi là nói chuyện ngươi cùng U Doanh Nguyệt ở chung đến khó chịu? Điều này cũng đúng, ngày thứ nhất đã cho ngươi mất mặt, ngay cả nước ấm cũng không cho, sau này vết rách này nhất định là một ngày so với một ngày càng lớn hơn, là rất khó chịu nha. Ngươi nếu trong lòng đã quyết định không cần Hàn Châu vương, vậy cung không cần phải để ý việc phụ vương ngươi cùng hắn ước định không ước định cái gì, ngày mai trên thịnh yến cũng có rất nhiều thế tử vừa độ tuổi, chỉ cần chọn một người hợp tâm ý, tiến vào cuộc sống mới, thật tốt nha!"

"Ngươi....." Tần Vô Song trừng mắt nhìn Tang Viễn Viễn, phát hiện đối phương vẫn cười ngâm ngâm, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ tràn đầy thiên chân ngây thơ, giống như là vô cùng chân thành kiến nghị góp ý cho nàng ta chứ không phải đang trào phúng nàng ta.

Tần Vô Song hít sâu mấy hơi thở, đứng dậy cáo từ, không muốn lại cùng cái tình địch không biết là khờ thật hay vẫn là giả ngốc nhiều lời vô nghĩa.

Nhìn theo Tần Vô Song rời đi, Tang Bất Cận lắc lắc đầu cười: "Tiểu

muội từ nhỏ là tính tình như vậy đó, ghét nhất là giao tiếp với mấy người tâm nhãn đầy mình lại giả mù sa mưa, thường thường một hai câu đã ép bọn họ đến muốn nhảy sông. Nhưng nhiều năm rồi chưa từng thấy lại nói chuyện như vậy, thật là hoài niệm quá đi."

U Vô Mệnh nghĩ đến nàng đã mất đi ' rất nhiều năm ' này, không khỏi lạnh mặt xuống, trong lòng lại cảm giác đau đớn.

Hắn đem bàn tay to đặt lên vai nàng, vỗ vỗ hai cái trấn an.

Tang Viễn Viễn quay ngoắt đầu ra sau cười vô cùng rạng rỡ: "Chỉ có đồ ngốc tự cho là thông minh mới là người ngu si nhất. Hoàn toàn không giống như ca ca nha! —— ca ca từ trong tới ngoài, chỗ nào cũng lộ ra ngu đần!"

Tang Bất Cận: "....." Trong nháy mắt, hắn còn tưởng rằng nàng muốn khen hắn?

Tang Viễn Viễn cười tủm tỉm, ngẩng đầu lên nhìn U Vô Mệnh: "Chàng nói đúng không?"

Bỗng nhiên ánh mắt liền đâm vào trong mắt hắn.

Hai người đều giống nhau như là tầm mắt bị đâm sầm một cái, vội vàng xoay đầu đi, trái tim đột ngột nhảy nhanh hơn vài nhịp.

U Vô Mệnh kinh ngạc nghĩ, từ trước đến nay, là ai có gan dám buông lời dối trá trước mặt mình vậy? Cái gì gọi là nam nhân một khi đắc thủ liền sẽ không quý trọng? Hiện giờ Tiểu Tang Quả càng như là mang theo ngọn lửa, nhìn nhiều một cái tim liền nóng lên phát đau, lại càng nhớ nhung nhiều hơn, chỉ hận không thể đem hồn phách của mình cũng cho nàng luôn, đây gọi là không quý trọng à?

Trong lòng Tang Viễn Viễn cũng quay cuồng sóng lớn —— hoá ra cảm giác luyến ái thật sự là bẻ gãy, nghiền nát, khủng bố như vậy!

Thấy không khí trong điện càng ngày càng không đúng, Tang Bất Cận khó chịu đến muốn bứt hết tóc. Hắn bực bội dạo tới dạo lui.

"Cũng không biết Nhiếp Chính Vương tới chưa nhỉ." Tang Viễn Viễn cho hắn cái bậc thang bước xuống.

Tang Bất Cận lập tức giống bị điểm huyệt, đứng yên tại chỗ.

Tang Viễn Viễn kiến nghị nói: "Hay hai người đi ra ngoài nhìn xem?"

Lúc này, nàng thực sự có chút hoảng hốt. Mấy ngày này rõ ràng cùng U Vô Mệnh sớm chiều ngọt ngào ở bên nhau, lại bỗng nhiên có loại cảm giác thiếu nữ mới yêu, nhìn thấy hắn liền e lệ đến không được.

Nàng cảm thấy mình cần được lẳng lặng một mình.

U Vô Mệnh hiển nhiên cũng có cùng ý tưởng với nàng.

Hắn tiến lên câu cổ Tang Bất Cận, đi nhanh ra ngoài điện. Bước ra cửa điện, hắn xả xiêm y đàng hoàng lại, lui về phía sau nửa bước, giống y chang một thị vệ.

Nhìn theo hai người rời đi, Tang Viễn Viễn đứng bên cạnh cửa điện cười một lát, chậm rãi nhìn chung quanh bốn phía.

Gian Phượng Hồi điện này là cố ý bài trí giống như đúc gian Hồi Vân điện mà nàng đã từng ở. Hàn Thiếu Lăng cũng coi như là dùng vài phần tâm tư, rõ ràng thẳng thắn tỏ vẻ với nàng hắn muốn cùng nàng ôn chuyện cũ.

Chỉ tiếc, đối với nàng mà nói, thời gian đó chỉ là ác mộng.

May mắn có người đem nàng từ trong ác mộng kéo ra tới. Nàng cắn môi dưới, gục đầu xuống, trong lúc lơ đãng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Từ khi nào thì chân chính thích U Vô Mệnh nhỉ? Nàng cũng nói không rõ.

Nàng tựa vào khung cửa sổ khắc hoa lớn, nghiêng đầu, ánh mắt càng thêm xa xưa.

"Tang Nhi."

Phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm cực trầm thấp, cực kỳ có từ tính.

Tang Viễn Viễn thình lình giật mình muốn nhảy dựng.

Vừa quay đầu lại liền thấy Hàn Thiếu Lăng một thân huyền y, đường đường chính chính đứng ở trong điện, ngóng nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng vỗ vỗ ngực.

Bình thường, nam chính đột nhiên xuất hiện ở khuê phòng nữ chính là chuyện thật sự hết sức bình thường —— Tang Viễn Viễn cũng không cho rằng mình là ' nữ phụ '. Nhân vật này của nàng nếu đã chết thì đúng thật là nữ phụ không có gì nghi ngờ, nhưng nếu còn sống thì tuyệt đối càng có tư cách làm nữ chính hơn so với Mộng Vô Ưu.

"Tới bao lâu rồi?" Nàng thật tự nhiên tiếp đón hắn.

Hàn Thiếu Lăng sửng sốt, tiết tấu đang nghĩ tốt hoàn toàn bị phá vỡ: "..... Vừa đến, thấy Tang thế tử rời đi liền tiến vào gặp nàng một chút."

"Quan hệ của chúng ta thật ra cũng không phải là thân thiết lắm." Tang Viễn Viễn chân thành nói, "Ngươi đừng gọi ta như vậy, quá

mức thân cận rồi, dễ dàng dẫn đến hiểu lầm không cần thiết."

Thái độ nàng thật sự là quá tự nhiên cùng thành khẩn, khoé miệng Hàn Thiếu Lăng hơi cứng lại, lại không có lời gì để nói.

"Mới vừa rồi là suy nghĩ đến ta sao." Hắn đến gần hai bước.

Hắn thật ra đã lén nhìn nàng trong chốc lát, thấy nàng dựa vào khung cửa sổ, trên mặt là nụ cười mờ mịt như mây, lại thấm ra ngọt ngào mát lạnh nhè nhẹ làm trong lòng hắn muốn tan chảy.

Nơi này là vương cung của hắn, nàng ở chỗ này cười như vậy, trong lòng trừ bỏ hắn còn có thể nhớ ai?

"Nhớ phu lang chưa cưới của ta." Tang Viễn Viễn hào phóng đáp.

Hô hấp Hàn Thiếu Lăng cứng lại, trái tim nhảy ' thình thịch ', trong nháy mắt liền quyết định vứt bỏ hiệp định cùng Tần Châu vương. Hắn biết, cái người trước mắt hắn đây chính là cái bình giấm chua nhỏ, nếu muốn đem nàng cùng Tần Vô Song một lưới bắt hết, nàng nhất định sẽ lại cùng hắn cá chết lưới rách.

Hắn gục đầu xuống, cười đến tự tin lại mê người.

Tang Viễn Viễn nghiêm chỉnh bổ sung nói: "Không phải nói ngươi. Ta đã đính hôn, lần này ta chỉ cùng ca ca đến đây xem mắt tức phụ."

Hàn Thiếu Lăng: "....." Lượng tin tức quá lớn, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

"Nàng cùng ai đính hôn? Là hạng vô danh tiểu tốt nào ?." Mày rậm của Hàn Thiếu Lăng mày rậm nhíu chặt, "Tang Viễn Viễn, nàng muốn bất chấp tất cả sao? Sao phải để ý ánh mắt thế nhân, mặc dù đã cùng U Vô Mệnh một thời gian, vậy thì sao, ta không thèm để ý. Nàng sao lại có thể tùy tùy tiện tiện với cuộc đời mình?"

Tang Viễn Viễn không khỏi cảm khái lại lần nữa, xem ra phụ vương quét sạch gián điệp thập phần sạch sẽ, Tang Châu hiện giờ thật sự không có nội quỷ. Đều đã trôi qua mấy ngày rồi, tin tức nàng cùng U Vô Mệnh đính hôn vậy mà một chút ít cũng chưa lọt ra.

"Là người ta thật sự thích." Nàng cười nói, "Mới vừa rồi ta là đang nghĩ về hắn."

Hàn Thiếu Lăng khinh khỉnh cười cười, nói: "Ta đã tấn giai lên đến thất trọng thiên Linh Diệu cảnh, cái thế gian này không có địch thủ. Ta biết, nàng rất để ý việc bị U Vô Mệnh làm bẩn, ta chắc chắn giết hắn báo thù cho nàng. Hắn chết rồi nàng sẽ không cần cảm thấy có lỗi với ta. Tang Viễn Viễn, mở to mắt ra nhìn kỹ lại đi, nam nhân đứng ở trước mặt nàng mới chính là người đang bước lên đỉnh, trở thành chúa tể chân chân chính chính của Vân Cảnh mười tám châu. Cơ hội như vậy, nàng xác định chỉ vì lẩn quẩn trong lòng mà chắp tay nhường người khác sao."

Tang Viễn Viễn đã hiểu. Hoá ra hắn ta đại nạn không chết, lại nhảy liền vài giai, cho nên khí thế kiêu ngạo như vậy. Vương gia bá đạo quả nhiên là kiêu căng tự phụ nha, ý nghĩ của hắn vĩnh viễn chỉ là ' nàng thất thân không còn mặt mũi cùng hắn ở bên nhau ' hoặc là ' cố ý tìm nam nhân khác là vì muốn làm hắn ghen '.

Hắn chẳng lẽ hoàn toàn ý thức không đến, nguyên nhân nàng cự tuyệt kỳ thật vô cùng đơn giản sao?

Tang Viễn Viễn cười nói: "Không phức tạp như vậy, ta chỉ là không thích ngươi mà thôi."

Hàn Thiếu Lăng cười khẽ ra tiếng: "Ta không tin. Ta có chỗ nào không tốt sao?"

"Ngươi còn không bay được." Nàng cười ngâm ngâm nói.

Thái dương Hàn Thiếu Lăng muốn nhảy dựng.

Hắn phát hiện, mình thật sự hoàn toàn không hiểu nữ nhân trước mặt này.

Sau khi hiệu quả của đồng tâm khế hoàn toàn biến mất, hắn từng tỉnh táo một thời gian, cảm thấy mình như là bị trúng tà, thực ra hắn căn bản không có mê luyến Tang Viễn Viễn nhiều như vậy. Nhưng dần dần, hắn lại bắt đầu không tự giác mà lấy mấy nữ nhân bên người ra so sánh với Tang Viễn Viễn trong trí nhớ, càng so sánh càng cảm thấy nàng đúng là độc nhất vô nhị trên trời dưới đất.

Hơn nữa nàng còn bỏ hắn mà đi, càng như một bài toán khó khiêu khích hắn.

Hắn đã thấy qua bộ dáng giả vờ đoan trang của nàng, cũng thấy qua nàng thẳng lưng giữa chiến trường liệt hỏa cùng biển máu, thấy qua nàng mồ hôi như mưa, thân hình lanh lẹ xách một thanh đao không vừa tay chém xuống Minh ma.

Lại đã quên nàng còn có một bộ mặt thiên chân ngây thơ như vậy.

Nàng mặc một bộ tơ băng tắm màu xanh lam, giống một khối đường mát lạnh ngọt ngào.

Mà khối đường này còn càn quấy như vậy.

Không bay? Nực cười, chẳng lẽ cái nàng gọi là vị hôn phu lang kia thì bay được chắc? Nàng chẳng là coi trọng một con thiêu thân phành phạch?

Nghĩ như vậy, hắn nhịn không được oán hận mà nghiến răng.

"Nàng đúng là tiểu yêu tinh huyễn hoặc nhân tâm!"

Lúc này ngay cả bản thân Hàn Thiếu Lăng cũng không biết trong đầu mình suy nghĩ cái gì, tựa như một tổng tài bá đạo tự tin bạo

phát, hắn tin tưởng chắc chắc rằng nữ nhân này nhất định trong lòng cũng có yêu hắn, chẳng qua bởi vì ghen tức mới cố ý phát cáu với hắn như vậy.

Nếu không phải như thế, nàng làm sao có thể nói ra chuyện bay bổng hoang đường như vậy?

Tang Viễn Viễn rùng mình một cái thật lớn, hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn.

Không hổ là nam chính ngược văn cổ đại nha, mở miệng ra toàn là mấy lời kịch kinh điển, lợi hại!

Nàng trừng mắt nhìn hắn, bất động thanh sắc đem một chân thối lui đến bên ngoài đại điện.

Thân vệ Tang Châu đều canh giữ ở hành lang gấp khúc, mắt nhìn trừng trừng, Hàn Thiếu Lăng hắn là không thể não tàn làm ra chuyện cưỡng chế tình yêu các loại đâu nhỉ.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Hàn Thiếu Lăng càng là tâm ngứa đến khó nhịn.

Người trước mặt này, vô luận dung nhan hay khí chất, tính cách tính tình, điểm nào cũng đều gãi đúng chỗ ngứa của hắn, đáng yêu đến cực điểm. So với nàng, Mộng Vô Ưu thật là chỗ nào cũng kém cỏi, giống như U Vô Mệnh nói như vậy, là cái đồ dỏm.

Vẫn là cái đồ dỏm phẩm chất chẳng ra gì.

Hắn cười khổ: "Nàng đừng lo lắng, ta sẽ không động nàng. Ta chỉ hỏi nàng một câu —— nếu không có Mộng Vô Ưu, lúc trước nàng có rời bỏ ta không? Tang Viễn Viễn, ta thật không rõ, lúc trước nếu vừa gặp đã thương, vì sao nàng một hai phải kiên trì đem hôn kỳ định ở 6 năm lúc sau? Năm đó ta đã 24, ta đã là vua của một nước, sao có thể có thể vẫn luôn phòng không chiếc bóng chờ nàng đến 30?"

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc mím môi, nhìn hắn.

Hàn Thiếu Lăng tiếp tục cười khổ: "Nếu như lúc đó nàng trực tiếp gả tới đây, nếu là nàng, là nàng, ta nhất định nguyện ý cùng nàng nhất sinh nhất thế nhất song nhân. Ta sẽ không cưới U Doanh Nguyệt, tất nhiên cũng không có khả năng đi chạm vào cái đồ dỏm Mộng Vô Ưu kia. Ta sẽ cho nàng tất cả những điều tốt nhất, cùng nàng nắm tay đến đầu bạc răng long. Nhưng mà, nàng vì cái gì một hai phải khảo nghiệm ta chứ? Vì cái gì một hai phải bắt ta chờ nàng 6 năm? Tang Viễn Viễn, bản năng con người là không chịu nổi khảo nghiệm, nàng có hiểu hay không?"

Nàng nhăn mi lại, chậm rãi suy tư.

Nếu là cái Tang Viễn Viễn người gỗ khắc ra từ hai chữ ' nữ đức ' kia, nàng ta có lý do gì muốn Hàn Thiếu Lăng nhiều hơn 6 năm nhỉ? Không có. Yêu cầu tùy hứng vô lễ như vậy, ngay cả chính mình chỉ sợ cũng không dám nói ra miệng.

Trừ phi có nguyên nhân gì cực kỳ đặc thù.

Ví dụ như, nàng ta biết nàng ta sẽ rời đi vào 6 năm sau?

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại, vội vàng hít mấy hơi thở, bình ổn tâm lý.

"Ta không nhớ rõ," nàng mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi biết, ta sau khi tỉnh lại từ trong hôn mê, quên mất rất nhiều sự tình. Ta không nhớ rõ mấy sự tình trước kia cùng ngươi đính hôn, càng không nhớ rõ ta đã từng đưa ra yêu cầu bất cận nhân tình như vậy. Ngươi có thể cẩn thận nói lại cho ta nghe được không?"

Hàn Thiếu Lăng sủng nịch cười cười.

Hắn nói: "Khi đó, ta vừa mới bình ổn xong nội loạn Hàn Châu, bỗng

nhiên nhàn rỗi không có gì làm, hơi có chút nhàm chán. Vừa lúc nghe nói Tang Châu có vương nữ xinh đẹp, đem làm lễ cập kê, vì thế ta liền đi tham tia. Lần đầu tiên gặp nàng, nàng đang đứng giữa băng tằm đầy đất, ngẩng đầu nhìn ta, liếc mắt một cái, ta không thể nhịn được liền ngừng lại hỏi nàng, không sợ sâu sao? Ngươi liền tóm một con đến trước mặt ta, bảo ta xem thân thể màu lam của băng tằm, nó trong suốt như thuỷ tinh, đáng yêu cực kỳ. Nàng đứng giữa mấy dây tằm lùn lùn cũng đáng yêu giống như vậy. Ta bỗng nhiên liền muốn cưới vợ."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật đầu, thầm nghĩ, nếu theo lời hắn nói, lúc đó xác thật là chính ta, hơn nữa cũng không phải như cha mẹ đã nói —— nhìn thấy Hàn Thiếu Lăng ta liền thay đổi. Như vậy, vấn đề xảy ra khi nào?

"Thật đáng tiếc." Nàng quay đầu, nhìn hắn cười nói, "Vốn dĩ lần đầu gặp nhau còn rất tốt đẹp."

Thần sắc hắn trong nháy mắt có chút hoảng hốt: "Đúng vậy. Lúc ấy, trong lòng ta không có tính kế, không có ích lợi, chỉ muốn đem cô gái yêu tằm này cưới về nhà, dành ra một gian cung điện cho nàng nuôi tằm, cũng rất có ý tứ. Vì thế ta tính toán sau khi dự tiệc trong cung xong, liền tới hỏi thăm cô gái tằm này."

"Sau đó thì sao?" Nàng tò mò hỏi.

"Sau đó, ta liền thấy nàng ở trên lễ cập kê." Mắt Hàn Thiếu Lăng lộ ra hồi tưởng, "Một khắc đó, nàng không thể biết được là trong lòng ta mừng rỡ như điên đến mức nào đâu? Nữ tử tốt như vậy, như là tằm tiên tử từ trên bầu trời rơi xuống, cùng ta môn đăng hộ đối lại là Tang Châu vương nữ. Thật sự là trời cho lương duyên."

Tang Viễn Viễn an tĩnh nhìn hắn, trong lòng loáng thoáng cảm giác được một ít cảm xúc mơ hồ.

"Sau đó thì sao?" Nàng hỏi.

"Sau đó nàng thấy ta. Nàng sửng sốt một lát, lại hướng ta cười cười. Tang Nhi, trong nháy mắt đó, trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ, đây là Tang Nhi của ta, ta muốn nàng, chiều chuộng nàng cả đời! Lễ xong, nàng liền đi ra sau điện. Ta lập tức gặp Tang Châu vương cầu hôn, sau khi ông ấy dò hỏi nàng xong, nói cho ta biết nàng có thể đáp ứng nhưng đại hôn lại cần phải chờ đến sau 6 năm. Ta không thể hiểu được liền nghĩ cách tìm được nàng, nhưng nàng lại không muốn nói nhiều lời với ta, chỉ bày ra một gương mặt hiền thục chuyện công xử theo phép công."

Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, lúc này hiển nhiên đã không hề là ta! Vấn đề liền ra chỉ trong thời gian ngắn ngủi ngay sau lễ cập kê. Nếu là hành vi của con người, như vậy người này tất nhiên là một trong những người đã tham gia lễ cập kê hôm đó! Khi nào quay về nhà lại nói cha mẹ đem tình huống ngay lúc đó nhớ kỹ lại một lần, để xem có thể có manh mối gì hay không.

Nàng ngước mắt nhìn nhìn Hàn Thiếu Lăng, lại thầm nghĩ: Lúc ấy chỉ mới có mười lăm tuổi, đột nhiên thấy nam tử anh tuấn phi phàm, khí chất hơn người như Hàn Thiếu Lăng, đối với hắn có chút hảo cảm tuổi mới lớn cũng rất bình thường, nhưng vô luận như thế nào đều không thể tùy tiện đưa ra yêu cầu bắt một nam nhân chỉ mới gặp mặt một lần chờ đợi 6 năm chứ!

Đây là cái đồ não tàn Mary Sue nào mới có thể khảo nghiệm người khác như vậy?

"Vậy mà người cũng đáp ứng rồi." Ánh mắt nàng có chút phức tạp.

"Ta đáp ứng rồi." Hàn Thiếu Lăng chua xót cười cười, "Ta đáp ứng rồi, để vị trí chính thê bỏ không 6 năm, chờ nàng. Năm thứ hai, xuất phát từ suy tính các phương diện, ta cưới U Doanh Nguyệt về. Nếu sớm biết có ngày hôm nay, ta nghĩ ta nhất định sẽ chờ nàng."

Tang Viễn Viễn lắc đầu nói: "Vì một người căn bản còn không hiểu

rõ, thật không đáng làm đến bước kia như vậy. Hàn Châu vương, ngươi có thể đáp ứng được yêu cầu bất cận nhân tình như vậy, đã là thập phần có tâm. Ta hiểu ngươi, ngươi không cần tự trách. Ngươi và ta, chẳng qua là hữu duyên vô phận thôi."

Hàn Thiếu Lăng lại không muốn buông tay: "Nhưng mà ta hối hận, cho ta cơ hội một lần nữa được không? Nàng là sự tồn tại đặc biệt nhất trong lòng ta, là lần động tâm đầu tiên của ta trong cuộc đời này, và cũng là nữ nhân ta yêu chân thành nhất trong quãng đời còn lại của ta. Ta sẽ chinh phục giang sơn này, đem nó cho nàng làm sính lễ, như thế nào? Trên đời này chỉ một mình ta mới có thể cho nàng hứa hẹn như vậy."

Tang Viễn Viễn: "....." Hiếm hoi lắm mới giao lưu bình thường được trong chốc lát, làm sao lại để tổng tài bá đạo bám vào người nữa rồi.

"Ha! Hàn Châu vương, khẩu khí thật lớn nha! Nói vậy cũng không sợ nghẹn bản thân mình sao!" Một giọng nữ cực thanh thúy sang sảng truyền đến.

Trong lòng Tang Viễn Viễn vui mừng, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Vân Hứa Chu mặc một bộ áo bào trắng dày nặng, cổ tay áo cùng góc váy có thêu hoa văn sóng gợn nhẹ nhàng, bước lại đây như là dắt sóng lớn đi vào.

Dái tai Tang Bất Cận ửng đỏ, đi bên cạnh Vân Hứa Chu.

U Vô Mệnh híp mắt, cong khóe môi, thân hình như quỷ mị lướt đến trước người Tang Viễn Viễn, lười biếng nâng một cánh tay lên, bảo hộ nàng ở sau người.

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng bất biến, mỉm cười thi lễ: "Chỉ là cùng Tang vương nữ tâm sự chút chuyện cũ thôi. Chớp mắt cũng hơn 6 năm rồi, Tang vương nữ thiên chân thuần thuần, vẫn như ngày đầu mới

gặp nhau, không khỏi làm ta thập phần cảm khái. Ta còn có việc trong người, không thể ở lại lâu, chư vị thỉnh tự tiện."

Dứt lời, phẩy nhẹ tay áo rộng đi nhanh ra khỏi Phượng Hồi điện.

U Vô Mệnh chậm rãi xoay người, nhìn thẳng Tang Viễn Viễn.

Ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm đến mức nàng có chút hoảng hốt.

Hắn bắt được bả vai nàng, giống xách một con gà con , đem nàng bắt vào trong nội điện.

"Tiểu Tang Quả," hắn nghiến răng, ngữ khí nguy hiểm hỏi, "Giống như lúc mới gặp nhau? Nàng nói gì với hắn mà thiên chân thuần thuần, hử?"

Tang Viễn Viễn ngó hắn một chút, thấp giọng trả lời: "Ta nói với hắn, người ta thích còn bay được. Hắn chắc cho rằng ta đang nói giỡn đi?"

U Vô Mệnh: "?!"

Chương 58: Tiệc "khúc thuỷ lưu thương"(*)

(*) "Khúc thủy lưu thương" là một loại trò chơi lưu truyền thời Trung Hoa cổ đại, có lịch sử mấy ngàn năm. Người ta bắt đầu đến ngồi ở hai bên bờ suối, đặt chén rượu trên mặt nước, chén rượu trôi đến trước mặt ai thì người ấy ngẫu hứng làm thơ. Sau khi làm thơ xong thì lấy chén rượu đó lên và uống cạn.

"Ta nói người ta thích có thể bay!"

"Đừng nghĩ lừa được ta." U Vô Mệnh mạnh mẽ banh mặt, "Tiểu Tang Quả, ta cũng không phải đồ ngu xuẩn như Hàn Thiếu Lăng!"

Nàng khẳng định còn cùng cái con chó già Hàn Châu kia hàn huyên chuyện khác!

Lại thấy cái miệng nhỏ của nàng bẹp lại, hốc mắt lập tức liền đỏ.

U Vô Mệnh nhất thời tay thấy tê rần, luống cuống tay chân đem nàng ôm vào trong lòng ngực, gục đầu xuống không ngừng hôn khóe mắt nàng, sợ nàng thật sự khóc ra.

"Mới vừa rồi không phải còn tốt sao, sao nói khóc là khóc vậy ? Nàng đừng khóc, ta không phải không tin nàng. Ta khi nào không tin nàng chứ, mấy cái chuyện từ trước đến ngay vừa nghe liền thấy giả đến thái quá ta cũng tin hết, được chứ." Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm nói.

"Vậy," nàng nín khóc mỉm cười, "Ta muốn nói với chàng một ít chuyện của ta lúc trước, còn muốn gọi ca ca tiến vào cùng nghe, ngươi không được tức giận."

"Ừ ừ ừ." Hắn thực có lệ mà đáp.

Tròng mắt vừa chuyển, trong lòng hắn liền cân nhắc, nghe xong không tức giận sao, việc đó phải do hắn định đoạt, cùng lắm thì đổi phương pháp thu thập nàng là được.

Nàng nắm tay hắn, đi đến trong đại điện.

Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận hai người đang xấu hổ đứng đó giống như cái cọc gỗ. Hắn cũng không biết mời người ta ngồi xuống!

Tang Viễn Viễn đau đầu vô cùng, tiến lên kéo tay một cái, đem này đôi gia hỏa khác người này kéo vào nội điện.

Bốn người ngồi trên giường bên cửa sổ.

Tang Viễn Viễn do dự một lát, nói: "Không biết ca ca còn có nhớ chuyện lúc lễ cập kê của muội hay không?"

Tang Bất Cận thấy thần sắc nàng trịnh trọng, liền tỉ mỉ mà cân nhắc một phen, châm chước trả lời: "Có chút chi tiết có khả năng sẽ hơi lộn xộn. Ta cũng có ấn tượng với mấy chuyện, một chuyện là khi điển lễ sắp bắt đầu, muội lại chạy đến bên ngoài đi bắt tằm chơi, tìm người muốn chết. Một chuyện là, vương tộc của vài châu đồng thời hướng cha cầu hôn, trong đó tất nhiên có Hàn Thiếu Lăng. Còn có một chuyện nữa là tự nhiên sau đó, ngươi liền không hề điên đảo náo loạn nữa, tính tình ổn trọng lại, từ đây sống theo đúng khuôn phép."

Vậy là khớp rồi.

Tang Viễn Viễn thở dài một tiếng: "Năm đó lúc muội ở bên ngoài bắt

tằm đã gặp qua Hàn Thiếu Lăng. Khi hắn nói, muội nhớ lại một ít tâm tình ngay lúc đó, hẳn là không có giả. Cha từng nói, muội vừa thấy Hàn Thiếu Lăng thì dường như thay đổi thành người khác, kỳ thật không phải, trên lễ cập kê là ta đã gặp hắn lần thứ hai, nhiều nhất cũng xem như có chút hảo cảm, mấy cái khác thì khỏi cần nói tới."

Tang Bất Cận chậm rãi nhíu mày: "Cho nên, cái gì mà thiếu nữ hoài xuân tính tình biến đổi, vì người nào đó mà dịu dàng hiền thục, kỳ thật căn bản là không có chuyện như vậy."

"Không sai." Tang Viễn Viễn len lén nhìn nhìn sắc mặt dần dần biến xấu của U Vô Mệnh, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hắn lại, nhìn Tang Bất Cận nói, "Ca ca huynh xem, ta hiện giờ đối với U Vô Mệnh đã là tình ý sinh tử tương hứa, huynh có từng thấy tính tình muội có chút gì biến hoá không?"

Bả vai U Vô Mệnh hạ xuống, chợt, cực bình tĩnh, cực không chút để ý nhìn phía ngoài cửa sổ, bày ra bộ dáng ' chuyện bọn họ nói thập phần không thú vị ' , lại vừa bại lộ lỗ tai đang dần dần hồng lên.

Tang Bất Cận hơi có chút bất đắc dĩ nhìn Tang Viễn Viễn, liếc mắt một cái: "Tiểu muội a..... Muội thật là không lựa lời!"

Vân Hứa Chu mắt lạnh ngó hắn một chút, hừ cười nói: "Ngươi nếu có một nửa sảng khoái như Tiểu Quả thì tốt rồi."

Tang Bất Cận: "....." Khuôn mặt trắng nõn lại một lần bắt đầu đỏ lên.

Tang Viễn Viễn xem như đã hiểu rõ cái ca ca đặc sắc này của nàng rồi —— lúc giả thành nữ nhân thì sang sảng hào phóng, cái gì cũng dám nói dám làm. Nhưng một khi khôi phục thân phận nam nhi liền bó tay bó chân giống như chim cút. Cũng không biết tật xấu kỷ cục này nên trị như thế nào?

Nàng lắc đầu, thay phụ mẫu u sầu một chút rồi tiếp tục nói chuyện đang bàn.

"Lúc ấy, ta đáp ứng Hàn Thiếu Lăng cầu hôn, lại muốn đem hôn kỳ dời lại đến 6 năm sau, yêu cầu vô lễ như vậy vì sao cha mẹ cùng ca ca đều không có dị nghị gì?"

Chuyện này, Tang Viễn Viễn thực sự khó hiểu.

Tang Bất Cận có chút ngượng ngùng: "Bởi vì lúc ấy ai cũng không để chuyện đó trong lòng, còn tưởng rằng muội lấy cớ thoái thác qua loa lấy lệ. Ta cũng tiện lấy cái này làm khiên, đem mấy con ruồi bọ tới cửa cầu hôn từng bước từng bước đá đi ra ngoài. Khi đó ai có thể tưởng được muội lại thật muốn gả cho Hàn Thiếu Lăng đâu?"

Tang Viễn Viễn: "....." Đây là đem nàng sủng lên đến trời nha! Cho nên ước hẹn 6 năm này nói trắng ra chỉ là Hàn Thiếu Lăng đơn phương, Tang Châu cũng không coi là thật.

"Sau đó muội liền nhốt mình ở trong phòng, không cùng ta chơi đùa nữa." Tang Bất Cận nói, "Ta tức giận, phụ thân còn mắng ta một trận. Mấy năm sau đó, ta rất hiếm khi có thể thấy muội, đưa đồ vật cho muội muội cũng đem để vào nhà kho, ta có lén xem qua, muội căn bản cũng chỉ để đó chứ không dùng, cũng không hủy đi."

Nói đến chuyện cũ, Tang Bất Cận có chút khô héo.

Trong lòng Tang Viễn Viễn cũng thập phần khó chịu. Mới hôm trước còn là một tiểu muội muội khắc lên cột gỗ ' Tang Bất Cận là con rùa đen ngu ngốc! Cầu cho hắn từ bậc thang ngã xuống! ', sau một ngày liền thành người xa lạ như vậy, thay đổi đến ai cũng đều đau lòng.

Tang Bất Cận lén dùng ngón út chấm trên khóe mắt: "Đầu xuân năm nay Hàn Thiếu Lăng tới cửa cầu hôn, nói là theo ước hẹn 6 năm đó, cha mẹ và ta đều không vừa lòng, bởi vì hắn sớm đã nghênh thú U

Doanh Nguyệt 5 năm trước rồi, chúng ta sợ muội gả qua sẽ có chuyện. Nhưng muội lại nhất định phải gả, chỉ đành phải gả muội đi. Ai có thể nghĩ đến thiếu chút nữa liền thiên nhân vĩnh cách. Tiểu muội, nếu muội thật sự đi rồi, ta và với cha mẹ không biết có bao nhiêu khổ sở."

Câu cuối cùng hắn nói được cực kỳ bi ai, thân thể Tang Viễn Viễn cũng run lên, nỗi buồn xông vào tim.

Nếu nàng không trở về..... Hết thảy mọi chuyện có phải sẽ đi theo quỹ đạo ở trong sách? Tang Châu huỷ diệt, tất cả mọi thứ của nàng đều bị Mộng Vô Ưu thay thế..... Vong linh dưới chín suối làm sao có thể nhắm mắt?! Nếu là lúc đang xem quyển sách kia, nàng biết những chuyện đó đều là phát sinh trên người cha mẹ thân nhân của mình, cho dù có đang ở địa ngục cũng nhất định sẽ bò ra!

Trong việc này rốt cuộc đã xảy ra cái gì?!

Hô hấp nàng trở nên có chút không xong, nỗi lòng chấn động khó an.

Một bàn tay to bỗng nhiên nắm lấy nàng. Lòng bàn tay ấm áp cùng ngón tay dài chặt chẽ nắm lấy ngón tay tinh tế mềm mại của nàng. Độ ấm và khí tức làm nàng tâm an liền vây quanh, nàng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nghiêng đầu nhìn liền thấy gia hoả ngạo kiều này vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cằm hơi ngưỡng, nhìn thật sự thiếu mắng mà.

Nàng nhịn không được cong khóe môi lên, cảm xúc hoàn toàn bình phục.

Nàng cũng không nghĩ tùy tiện nói những chuyện phát sinh trên người nàng cho Tang Bất Cận biết.

Thứ nhất, ngay cả chính nàng cũng còn lơ mơ không hiểu được là

chuyện gì xảy ra, nói cho bọn họ biết không những không làm được gì, còn tăng thêm cho bọn họ lại một phần phiền não. Thứ hai, sự kiện kia khó có thể nói là hành động của ai hay vẫn là một lực lượng thần bí nào đó. Trước khi mình có năng lực tiềm hiểu được, tận lực không cần liên lụy nhiều người vào mới tốt. Còn thứ ba, càng nhiều người biết, càng dễ rút dây động rừng.

Suy nghĩ một lát, nàng hỏi: "Ca ca có nhớ không, sau lễ cập kê ta có từng đơn độc gặp qua người nào không?"

Tang Bất Cận nhớ một lát, chậm rãi lắc đầu: "Lễ xong, nữ quyến các muội liền đi ra sau điện nhận chúc phúc. Không biết nương có nhớ rõ hay không nữa —— tiểu muội, có phải muội nhớ lại sự tình gì? Có người hại muội sao?"

Hắn nhíu mày, ánh mắt dần dần sắc bén.

Tang Viễn Viễn lắc lắc đầu: "Ta không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra. Nhưng ta biết, ta khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ bắt một người mới lần đầu gặp mặt chờ ta 6 năm. Ta hỏi nương một chút."

Tang Bất Cận gật gật đầu, lấy ngọc giản liên lạc với Tang phu nhân giao cho Tang Viễn Viễn.

Ngọc giản mau chóng liên lạc được.

Nói đến chuyện sau lễ cập kê, Tang phu nhân ước chừng cũng còn nhớ rõ.

Bà nói: "Lúc ấy nữ quyến dự lễ đều cùng nhau đi tới sau điện, nhận chúc phúc của Thiên Đàn thánh tử. Nương vẫn luôn trông coi, cũng không có phát sinh sự tình gì quá đặc biệt. Nếu nói đơn độc ở chung, thì chỉ có mỗi Thiên Đàn thánh tử đã từng nói với con mấy câu. Sau đó cha con đã tìm lại đây, nói chuyện có người hướng chúng ta cầu hôn."

Tang Viễn Viễn: "Chỉ một chút thời gian ngắn ngủi vậy sao?"

"Đúng vậy," Tang phu nhân nói, "Trước sau cũng bất quá chưa được mấy khắc. Ta nhớ rõ khi cha con tiến vào, thần sắc con có chút hoảng hốt, nhắc tới Hàn Thiếu Lăng, con lúc ấy là nói như vậy ——' nếu hắn thật sự có thành ý, xin đợi con 6 năm '. Ta thấy con giống như là mệt cực kỳ đang nói nói mớ ấy, lời nói ra cũng không biết có thật sự không."

Tang Viễn Viễn lấy lại bình tĩnh: "Nương giúp con tra một chút, lúc ấy người ở phía sau điện là có những ai, còn có thân phận của vị Thiên Đàn thánh tử ngày đó nữa."

Tang phu nhân nhất nhất đồng ý, ngọc giản vỡ thành bụi.

Thiên Đàn cũng giống như Khâm Thiên Giám, ở đế đô, chủ yếu phụ trách chúc phúc hiến tế, mấy chuyện xem sao đoán mệnh, tính cát hung huyền học này nọ l. Thiên Đàn thánh tử ru rú trong nhà, khi nào có lễ thành nhân của vương tộc hay đại hôn sẽ phái thánh tử tiến đến dự lễ chúc phúc. Nếu là đại hôn, hôn khế cùng đồng tâm khế cũng là giao cho thánh tử, thay bọn họ đưa đến Thiên Đô cất giữ.

Xem như vậy, người khả nghi nhất không phải ai khác chính là Thiên Đàn thánh tử ngày ấy đang ở Tang Châu.

Giờ phút này cũng không có manh mối khác, chỉ có thể tạm thời chờ đợi tin tức của Tang phu nhân bên kia.

Trong điện lặng im một lát, chợt có thân vệ bên người của Tang Bất Cận cầu kiến.

Tang Bất Cận có chút buồn bực: "Tiến vào."

Liền thấy một hắn tử vững chắc như tháp sắt mặt mày hớn hở tiến vào, đem một cái tay nải đưa tới trên cái bàn lùn kế giường.

"Thế tử, đây là ngài ngàn dặn vạn dò, bảo thuộc hạ bảo quản, lễ vậy chuẩn bị cho Vân Châu Nhiếp Chính Vương!"

Tang Bất Cận: "???!!!"

Lúc xuống xe hắn thuận miệng nói, bảo thân vệ thay hắn mang đồ vật tiến vào, nhưng chưa nói muốn bày ra trước mặt Vân Hứa Chu nha a a a!

Thân vệ mặt mày đầy khôn vặt, nháy mắt vài cái với hắn, sau đó nhanh như chớp chạy đi. Ý tứ là: Thế tử, em chỉ có thể giúp người được đến đây, dũng cảm thổ lộ đi!

Tang Bất Cận cứng đờ thành một tòa khắc gỗ, duỗi tay muốn đoạt lấy, kết quả Vân Hứa Chu trước hắn một bước, đem đồ vật đoạt tới trong lòng ngực.

Nàng ta nhướng lông mày: "Hoắc! Đồ vật tặng người còn có chuyện đổi ý?"

Tang Bất Cận: "Không, không phải, ta....."

Vân Hứa Chu hiểu rõ cười: "Được rồi, ta biết ngươi da mặt mỏng, ta tự mình mang về xem!"

Nàng ta ôm tay nải, vui tươi hớn hở đi ra ngoài.

Tang Bất Cận: "....."

Hắn dùng ánh mắt nhỏ yếu đáng thương lại bất lực mà nhìn U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh đầy mặt cười xấu xa, hoàn toàn làm lơ cầu cứu của Tang Bất Cận, lập tức giữ chặt tay Tang Viễn Viễn, dẫn nàng ra ngoài điện.

Dưới thềm đá có một đình viện cực lớn, hắn nắm chặt tay nàng, đem nàng đưa tới dưới một gốc cây bồ đề thật lớn.

"Ủa đồ vật kia của ca ca....." Tang Viễn Viễn nhón chân nhìn về phía Vân Hứa Chu rời đi.

"Không có việc gì." U Vô Mệnh cười xấu xa nói, "Dù sao sớm muộn gì phải dùng."

Tang Viễn Viễn: "....." Nàng không có lời gì để nói.

Hắn nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát.

Bỗng nhiên tiến tới, đem nàng ép vào trên thân cây, dùng trán cọ cọ trán của nàng.

"Tiểu Tang Quả," con ngươi đen lay láy gắt gao nhìn thẳng nàng, "Nếu là ta, chỉ cần nàng muốn, liền nhất định sẽ làm được. Đừng nói 6 năm, có là 60 năm cũng vậy. Bất kể bao nhiêu năm. Chỉ cần nàng mở miệng."

Nàng sửng sốt trong chốc lát.

Lúc đầu, nàng cho rằng hắn còn đang ăn dấm với Hàn Thiếu Lăng dấm, cố ý muốn đem hắn so sánh.

Chợt nàng phản ứng lại.

Xem tình hình lễ cập kê như lời nói của Tang phu nhân cùng Tang Bất Cận, trước khi nàng xảy ra chuyện kỳ thật là có chút điềm báo trước.

Nàng biết 6 năm sau còn có thể trở về.

Cho nên, U Vô Mệnh giờ phút này đang muốn cho nàng một lời hứa

hẹn. Vạn nhất lại bất hạnh gặp phải sự tình như vậy một lần nữa, hắn sẽ vẫn luôn chờ nàng, vẫn luôn chờ đến khi nàng trở về.

Tầm mắt nàng bỗng nhiên một mảnh mơ hồ.

Ngực cùng mũi đều chua xót đến phát đau, nước mắt giống như chuỗi hạt châu bị đứt thi nhau rơi xuống.

Cái đề tài này, nàng không dám nói tiếp.

"Kẻ lừa đảo," nàng nhào vào trong lòng ngực hắn, khóc nức nở hướng hắn la lên, "Chàng không phải nói nhất định sẽ giám sát chặt chẽ ta, tuyệt đối sẽ không để ta xảy ra chuyện sao! Vì sao lại muốn nói mấy chuyện không may mắn vậy!"

U Vô Mệnh: "....."

Hắn luống cuống tay chân chụp vai nàng, vụng về mà dỗ nàng.

Nàng hung hăng nắm lấy xiêm y hắn, nói: "Chàng có biết kẹo mạch nha không ?Ta sẽ giống như kẹo mạch nha, niêm trụ chàng, ai cũng đừng nghĩ xé ta ra khỏi chàng! Ta sẽ không rời chàng, đánh chết cũng không bỏ! Có nghe thấy không!"

"Được được được." U Vô Mệnh cố ý giả bộ làm ra vẻ mặt ủ mày ê, đáy mắt lại cười đến nở hoa.

"Hiện giờ chỉ có thể chờ tin tức của nương." Tang Viễn Viễn cọ cọ U Vô Mệnh trong chốc lát, ngẩng đầu về sau một chút, nhìn mắt hắn, "Đồng ý với ta một chuyện, sau khi có được danh sách, không thể không hỏi xanh đỏ đen trắng mà đem toàn bộ người trong danh sách giết chết."

U Vô Mệnh: "..... Tiểu Tang Quả, nàng học xong thuật đọc tâm khi nào vậy?"

Bộ dáng ảo não vì tâm tư bị nhìn thấu.

Nàng đỡ vai hắn, đem cái trán để trên người hắn, một bên lau nước mắt, một bên cười khanh khách không ngừng.

Hắn vốn dĩ chính là người hành sự không kiêng nể gì, mấy năm nay đã quen thói dùng giết chóc tới giải quyết vấn đề. Đối mặt với một uy hiếp lớn như vậy, nếu hắn nhân từ nương tay đã không xứng làm Ma Vương diệt thế U Vô Mệnh.

Cười trong chốc lát, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn hắn: "Người xuất hiện ở nơi đó đều là người thân cận, quan trọng. Nếu chàng dám giết chết hết các nàng, nương sẽ hận chàng cả đời."

"Biết rồi, biết rồi." Hắn thực ngạo kiều quay mặt đi, "A, một chút việc nhỏ như vậy thôi, ta sẽ tra ra manh mối cho nàng, không oan uổng người vô tội."

"Ừ, chàng lợi hại nhất!" Nàng không chút nào bủn xỉn khích lệ hắn.

U Vô Mệnh chậm rãi đem tròng mắt chuyển hướng nàng: "Chờ lát nữa, ta phải nghe nàng lặp lại lần nữa."

Tang Viễn Viễn: "?"

Hắn cười xấu xa, đem nàng ôm ngang lên, bước đi về hướng nội điện.

"U Vô Mệnh! Ca ca nhìn thấy bây giờ!"

"Quan tâm gì hắn!"

Vừa nhấc đầu, liền thấy Tang Bất Cận giống như quỷ ảnh đứng ở dưới bậc thang, sâu kín nhìn hai người.

U Vô Mệnh có vẻ giật mình: "Tang Bất Cận, ngươi làm sao còn ở nơi

này!."

Tang Bất Cận: "?"

U Vô Mệnh nói: "Ngươi không lo lắng cho an toàn tánh mạng của Vân Hứa Chu sao? Nước thần kỳ đó dùng nhiều sẽ ra mạng người. Ngươi không sợ nàng không biết dùng đại sao?"

Tang Bất Cận hít một ngụm khí lạnh thật dài, vén vạt áo lên, chạy bạt mạng như bay ra ngoài.

U Vô Mệnh đắc ý l nhướng mày, sải bước đem Tang Viễn Viễn ôm vào nội điện, quay người một chân đá lên cửa điện.

Tang Viễn Viễn khẩn trương đến thở không nổi, đôi tay lôi kéo vạt áo hắn, bị hắn ôm lên trên giường.

Hắn cúi đầu hôn nàng, lại dùng ngón tay dài gõ gõ chóp mũi nàng, cảm giác được nàng cứng đờ bắt đầu co thân thể, hắn không khỏi rầu rĩ nở nụ cười.

"Ngốc Quả Tử." Hắn mổ môi nàng một cái, "Ta làm sao có thể ở bên ngoài động chạm nàng. Ở cái chỗ như thế này, lưu lại hương vị, khí tức của nàng, chẳng phải là quá hời cho Hàn Thiếu Lăng sao?"

Một đôi mắt đen thật thanh triệt.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn: "Vậy chàng vừa rồi nói cái gì..... Làm ta khen chàng lợi hại?"

U Vô Mệnh đắc ý cười lên tiếng: "Tiểu Tang Quả! Trong đầu nàng lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện không đứng đắn! Lợi hại, đương nhiên là chỉ chuyện tu luyện rồi! Ta muốn mang nàng đi tu luyện, nàng nghĩ đến đâu rồi!"

Tang Viễn Viễn: "....."

"Làm đi, làm đi nào," đôi mắt hắn mị thành một đường kẻ, đá giày qua một bên, khoanh chân trên giường, nói, "Quay về chắc chắn sẽ thỏa mãn nàng. Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Chờ rời đi Hàn Châu đã."

Hắn vươn một ngón tay, chỉ chỉ trỏ trỏ: "Là chính nàng yêu cầu nga! Đến lúc đó đừng xin tha!"

Tang Viễn Viễn: "....." Đồ vô sỉ. Có bản lĩnh hắn đừng mua nước thần kỳ!

Một đêm này, Tang Bất Cận vẫn trở lại.

Hắn mang về bình nước thần kỳ của Bạch thị kia, khuôn mặt vừa héo vừa đỏ, giống như trái hồng bị chín quá độ. Cũng không biết hắn làm thế nào mà chống da mặt dày lấy lại lễ vật đã tặng đi. Càng không dám tưởng tượng hắn nói như thế nào để Vân Hứa Chu không đem phù dung chi bôi lên trên mặt.....

Một đêm không nói chuyện.

Bình minh ngày kế, bên ngoài vang lên tiếng kèn du dương, khúc nhạc kim cổ gì cũng bị lôi ra, không khí đã long trọng lại vui mừng.

Nghi thức tế lễ sáng sớm người khác không cần tham gia, khách nhân có hứng thú thì cũng có thể đi trước tế đàn xem lễ. Tang Viễn Viễn tất nhiên là không có hứng thú, nghe bên ngoài thanh âm náo nhiệt, mở mắt ra liền tới giữa trưa rồi.

Đại yến chính thức bắt đầu. Người hầu cung cung kính kính dẫn khách quý các châu quốc đi trước đến chỗ mở tiệc.

Hàn Thiếu Lăng từ tế đàn quay về vương thành, bên cạnh hắn là một đám nữ tử mỹ lệ đi theo, nhìn hắn như đang bay bay trên một đám mây năm màu.

Tỷ muội Bạch thị, Tần Châu vương nữ, ba châu Triệu, Chu, Tề đều có một đến hai người —— mấy vị vương nữ này đều là người có hứng thú với vị trí chính phu nhân hay tiểu phu nhân của Hàn Thiếu Lăng. Các nàng ta hơn nửa đêm liền bò dậy, đi theo Hàn Thiếu Lăng đến tế đàn xem lễ.

Tang Viễn Viễn quét mắt tới, trong lòng không khỏi nao nao.

Theo nguyên bản trong cốt truyện, Hàn Thiếu Lăng sau khi bắt lại được kiều thê bỏ trốn, liền đem nàng ta chặt chẽ buộc bên người, khi tế thiên cũng để nàng ta đứng ở vị trí chính phu nhân, vả mặt một đống quý nữ.

Nhưng hôm nay, Hàn Thiếu Lăng bên trái là U Doanh Nguyệt, bên phải là Tần Vô Song, căn bản không nhìn thấy thân ảnh Mộng Vô Ưu. Nghĩ đến kiều thê bỏ trốn chắc lại bị nhốt vào phòng tối rồi.

Tang Viễn Viễn có hiểu rõ.

Lực lượng của bạch nguyệt quang quả nhiên không thể khinh thường.

Hàn Thiếu Lăng yêu thật ra chính là cảm giác khi lần đầu gặp gỡ gương mặt bên trong ruộng dâu lúc trước. Một chốc kia là động tâm đơn thuần nhất, chân thành nhất. Hắn yêu chính là cảm giác một khắc đó của hắn, chứ còn cái túi da mà hắn bảo hắn yêu này bên dưới là hồn phách như thế nào, hắn căn bản không quan tâm.

Cho nên, nếu có Tang Viễn Viễn, nàng tự nhiên là lựa chọn đầu tiên của hắn. Nếu là trên đời đã không có nàng, hắn liền phải Mộng Vô Ưu mới được.

Nguyên nhân chính là vì hắn yêu sự thiên chân vô tà trong nháy mắt kia, cho nên càng ' làm ' Mộng Vô Ưu, hắn càng có thể hấp thu được cảm giác mà hắn yêu này, hắn mới có thể sủng nàng ta, dung túng

nàng ta, cổ vũ nàng ta nháo lên như tiểu nữ hài tử vô ưu vô lự.

Kỳ thật hắn muốn tìm chỉ là cảm giác sơ tâm nảy mầm của chính hắn lúc trước. Sự đơn thuần tốt đẹp ngắn ngủn trong nháy mắt, không có ích lợi, không có so đo, trong ký ức còn điểm tô vô hạn thêm vô số ánh hào quang vào.

Nhưng cũng chỉ là đứa bé thiếu tình cảm thôi.

Tang Viễn Viễn lắc lắc đầu, cùng mọi người đi vào trong điện dự tiệc.

Tam thập định thê yến lại là thết đãi giống như tiệc buffet băng chuyền ở hiện đại.

Vẫn là ở trong đại điện nhưng lại cố ý tạo một dòng suối nhỏ xíu chứa đầy ống trúc, đồ ăn tinh xảo được bày trên mấy lá sen bằng ngọc đặt lên dàn ống trúc, theo nước chậm rãi chạy đến, vòng quanh điện một vòng. Rượu ngon rót sẵn trong mấy ly ngọc mỏng cũng đặt trên đó, thỉnh thoảng lay động nhẹ nhàng va chạm, phát ra tiếng kêu leng keng vô cùng ưu nhã quanh quẩn ở trong điện.

Thật hay cho một bữa tiệc khúc thủy lưu thương.

Giữa những cái ly ngọc, ngẫu nhiên thấy một đôi hoa hợp hoan đảo theo sóng nước.

Mỗi một đôi hợp hoan cũng có màu sắc riêng biệt, không giống như đôi khác.

Đây lại là một loại tập tục thú vị —— các vương nữ sẽ lấy một đóa hoa hợp hoan cài ở trên đầu, đoá còn lại sẽ tiếp tục phiêu đi trên nước. Nếu có công tử nhà ai nhặt lên đeo, ý là hắn có tình ý với nàng ta.

Hai người này nếu xem nhau vừa mắt, kia liền từng người đem hoa

hợp hoan mang về nhà, gắn vào bên trong lễ vật cầu hôn, vậy là thành một đoạn nhân duyên. Nếu là nữ tử đối với nam tử vô tình, liền đem đoá hoa hợp hoan trên đầu ném về chỗ cũ, nam tử cũng chỉ có thể hậm hực đem hoa trả lại trên ống trúc, tiếp tục chờ đợi người có duyên.

Một lần tổ chức định thê yến, thường thường có thể sinh ra vài cặp ngẫu nhiên.

Nguyên nhân chính là vì thế nên cái phong tục mày mới có thể truyền lưu mấy ngàn năm, cho dù mỗi lần đều có thể làm đến vô cùng náo nhiệt.

Hàn Thiếu Lăng trước tiên nhặt lên một đóa hoa hợp hoan màu đỏ rực, đem đoá còn lại kia ném trở lại cừ trúc, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Là chủ nhân của buổi tiệc hôm nay, hắn tất nhiên được hưởng quyền lợi tối ưu.

Thông thường, chủ nhân của hoa hợp hoan đỏ thẫm sẽ vẫn luôn đợi đến cuối cùng. Trong quá trình này, các nữ quyến liền sẽ âm thầm đánh cờ quyết ra thắng bại. Cuối cùng nữ tử nhặt lên đỏ thẫm hợp hoan không sai biệt lắm chính là nữ chính định ra của hôm nay —— nữ tử vương tộc có thân phận cao quý. Nếu tiện nhặt hoa hợp hoan của chủ nhân buổi tiệc lại bị chủ nhân bỏ hoa, đó mới thật sự trở thành trò cười của toàn Vân cảnh, không ai sẽ mạo hiểm như vậy.

Tang Viễn Viễn rất tò mò mà nhìn cừ trúc trước mặt.

Khúc thủy lưu thương, cái này chỉ mới thông qua cổ văn thấy mấy thứ vụn vặt. Hôm nay tới nơi này, lại thấy trúc cừ kia thông thấu như ngọc, nước suối lại trong xanh cực điểm, trong cánh hoa sen bằng ngọc là mỹ thực tinh xảo vừa nhìn liền làm cảm giác thèm ăn bị kích thích, rượu ngon kia thì không cần phải nói, khi rượu ngon các màu chảy tới trước mặt, hương thơm tinh khiết dập dờn bồng bềnh bốc

lên, làm người nhịn không được muốn mỗi ly đều phải nếm thử.

Hàn Thiếu Lăng sau khi làm đoá hoa hợp hoan đỏ thẫm kia xuôi dòng mà xuống, ánh mắt bắt đầu luôn dừng ở trên cừ trúc trước mặt Tang Viễn Viễn. Cũng phải chịu theo quy tắc thôi. Hắn nói rõ giờ phút này vừa ý nhất là nàng, nếu là người khác dám nhặt hoa hợp hoan của hắn trước, đó chính là không biết điều, lúc đó đừng trách vả mặt.

Tang Viễn Viễn đang chuyên tâm nhấm nháp mỹ thực.

Đây là yến hội thật nhẹ nhàng, không cần thủ cái quy củ gì.

Vô số đôi mắt nhìn chằm chằm đóa hoa hợp hoan đỏ thẫm, nhìn nó đi tới gần Tang Viễn Viễn.

Tần Vô song chiếm trước vị trí bên tay phải của Hàn Thiếu Lăng không nín được, ho nhẹ nói: "Tang vương nữ hôm nay khí sắc thật sự rất tốt nha, nghĩ đến trước đó vài ngày cùng U Châu vương sớm tối bên nhau, hẳn là ở chung thật hòa hợp vui sướng."

Không khí hoà thuận vui vẻ tức khắc cứng lại.

Tang Viễn Viễn liếc nàng ta một cái, còn chưa nói lời nào liền thấy U Doanh Nguyệt đứng bên trái Hàn Thiếu Lăng nhảy dựng lên, treo mắt nói: "Như thế nào, hâm mộ ghen ghét? Ngươi tỉnh tỉnh lại đi, Vương huynh ta coi thường người như ngươi như vậy!"

Tần Vô Song suýt chút phu ra một ngụm máu: "Ngươi có ý tứ gì?"

U Doanh Nguyệt ôm cánh tay cười lạnh: "Ý tứ trên mặt chữ. Nơi này nhiều thanh niên tài tuấn như vậy, ai ngươi cũng không đề cập tới, lại nói tới Vương huynh ta, vậy còn dám nói không phải có ý tứ với huynh ấy? Chậc chậc, nhìn không ra, nhìn không ra nha, Tần vương nữ vậy mà cũng yêu thầm Vương huynh ta! Hắc, mà cũng không hiếm lạ, Vương huynh ta anh tuấn như vậy, thực lực siêu tuyệt, làm

người khác hâm mộ cũng quá bình thường! Đúng không Tần vương nữ?"

Nước mắt của Tần Vô Song muốn tuôn ra tới: "Ta không có....."

"Sao?" U Doanh Nguyệt làm bộ làm tịch nhíu đôi mắt, "Ngươi nói Vương huynh ta không tốt sao?"

Tần Vô Song sợ tới mức mặt đẹp trắng bệch: "Không phải, ta..... Ta....."

Hàn Thiếu Lăng thở dài, ho nhẹ một tiếng, nói: "Phu nhân, không cần náo loạn. Tần vương nữ chớ trách, Doanh Nguyệt tinh nghịch thích nói giỡn, lời nói ra không có ý gì, không cần để ở trong lòng."

U Doanh Nguyệt bĩu môi, đắc ý mà liếc mắt nhìn Tần Vô Song trắng bệch một cái. Thầm nghĩ mình thật sự là quá thông minh, đã thay vương tẩu giải vây, có thể vuốt mông ngựa Vương huynh, còn có thể làm cho Tần Vô Song tím mặt, thật thật là, một mũi tên bắn ba con nhạn!

Tang Viễn Viễn nhấp môi cười, tiếp tục cúi đầu tìm kiếm mỹ thực.

Ngày đầu tiên tiếp xúc, nàng đã phát hiện U Doanh Nguyệt là loại người nói ngốc thì cũng có chỗ ngốc đó, nhưng ngẫu nhiên chỉ số thông minh tụ lại một lần sẽ ' đinh ' một cái thắp sáng ngay lúc đó. U Doanh Nguyệt biết hôm nay trong số đám nữ nhân này, Tần Vô Song là kình địch lớn nhất, vì thế bắt lấy cơ hội lần này trán đối trán với Tần Vô Song mà ' bang ' một tiếng, đội luôn cho cái mũ yêu thầm U Châu vương.

Tuy rằng ai cũng biết không có chuyện như vậy, nhưng là lâu ngày cũng thành chuyện phiếm, Hàn Thiếu Lăng nếu lại tuyển Tần Vô Song liền biến thành trò cười cho toàn Vân cảnh.

Ai nói cái con khổng tước vàng này ngốc chứ?

Nàng ta thật sự rất tinh ranh nha.

Nói được mất câu, đoá hoa hợp hoan đỏ thẫm của Hàn Thiếu Lăng đã phiêu tới trước mặt Tang Viễn Viễn.

Mọi người không khỏi nín thở, đồng thời nhìn thẳng tay Tang Viễn Viễn.

Nàng đang muốn lấy lưỡi vịt trên cái trản thủy tinh, bị hoa hợp hoan ngăn tay lại, nàng ' hô ' một tiếng, xong phủi nó rớt xuống phía sau.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Chúng vương nữ: "Hô....."

Vậy thì, hoa hợp hoan liền trở thành vật vô chủ. Các vương nữ hít một hơi, đồng thời động tác nhất trí như được cổ vũ tinh thần, bất động thanh sắc nhìn chăm chú vào vị trí hoa hợp hoan đỏ thẫm, quan sát người nào có ý đồ ra tay.

Các vương nữ đều thực ổn trọng, khi hoa hợp hoan tới trước mặt, đều vừa lúc ' lơ đãng ' nói chuyện với người bên cạnh, chờ đến khi nó trôi qua rồi, lại biểu hiện chút ý tứ tiếc nuối bỏ qua.

Không bao lâu, hoa hợp hoan của Hàn Thiếu Lăng đã chảy qua một vòng.

Liền đến phiên các vương nữ.

Các vương nữ không có ý đồ nồng hậu với vị trí Hàn phu nhân bắt đầu chọn màu sắc mà mình thích, nhặt một đoá hoa hợp hoan trên trúc cừ cài nghiêng nghiêng trên tóc mai.

Tỷ muội Phong Châu chọn trước hai đóa, sau đó liền mắt trông mong nhìn chằm chằm đoá còn lại trên cừ trúc kia, lại nhìn nhìn

Tang Bất Cận cách đó không xa, ngóng trông hắn có ý tứ với hoa của các nàng.

Có các nàng mở đầu, rất nhiều vương nữ cùng thế tử bắt đầu bất động thanh sắc mà lấy đồ vật đã chuẩn bị tốt ra, bày biện ở trước mặt. Cái này kêu là ' phóng lễ '.

Là tự tăng giá cả cho mình.

Bày ra giấy trắng, ý tứ là kết thân tặng thêm thành. Bày ra vàng lá, đó là tặng tài. Bày ra mỹ ngọc, đó là đưa tặng cố ngọc tinh, linh vật để tăng lên tu vi.

Sắc mặt Tần Vô Song dần dần hoà hoãn lại.

Mắt thấy đã tới phân đoạn ' phóng lễ ', nàng ta lại một lần nữa kìm nén không được, nhìn thẳng khay trúc trống không trước mặt Tang Viễn Viễn, ngân nga nói: "Tang vương nữ dung nhân tuyệt thế, thật sự là tự tin phi phàm nha. Nhưng mà cũng không cần thiết phải hành xử khác người như vậy chứ? Mọi người đều muốn phóng lễ, ngươi không bỏ ra sao! Chẳng lẽ là cái hơn người của ngươi chính là kinh nghiệm phong phú?"

Tần Vô Song biết mình đang ghen ghét, nhưng nàng ta không có cách nào không ghen ghét —— mấy nam nhân đứng bên cạnh người này, mỗi người đều nhìn lén Tang Viễn Viễn. Nữ nhân kia một câu cũng không cần nói mà đã có thể cướp đi toàn bộ nổi bật. Một màn này làm đáy lòng Tần Vô Song từng sợi từng sợi chua loét như tơ nhện càng giăng càng kín, căn bản áp không được, không ngừng đi lên yết hầu, hướng đến đầu óc nóng, quản không được miệng của mình.

Hơn nữa nàng ta còn có một mục đích quan trọng khác, đó là thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó thì ném vương bài của mình ra!

Lời nói chói tai như vậy vừa nói ra tới, cả cung điện tức khắc yên

tĩnh trong một chớp mắt.

Tang Viễn Viễn vội vàng trở tay nắm lấy U Vô Mệnh. Nghiêng đầu vừa nhìn, quả nhiên thấy khóe môi hắn đã hiện lên nụ cười dữ tợn, ánh mắt nhìn về phía Tần Vô Song như đang xem một người chết.

Nàng nhéo nhéo hắn tay, nhìn hắn lắc lắc đầu, nhẹ giọng cười nói: "Nhìn đã."

Tuy rằng này đoạn tình tiết này trong sách nàng chỉ vội vàng xẹt qua, nhưng đại khái chuyện phát sinh tiếp theo thì trong lòng vẫn hiểu rõ.

U Vô Mệnh nghiến răng nhẹ, rũ mắt, thu lại sát ý.

Mọi người theo bản năng đồng thời nhìn phía khay trúc trước mặt Tần Vô Song.

Chỉ số thông minh của U Doanh Nguyệt khi có khi không, lúc này thật vừa lúc không có nhiều lắm. Nàng ta nhịn không được lại nhảy ra một lần nữa: "Nha! Tần Vô Song, ngươi cũng không phóng lễ mà! Thế nào, ý ngươi là nói chính ngươi cũng kinh nghiệm cũng thập phần phong phú?"

Tần Vô Song chờ chính là chờ câu này! Nàng ta chính là muốn vả mặt U Doanh Nguyệt một lần, trả thù lại.

Nàng ta mỉm cười, cầm ra một vỏ sò bằng vàng nho nhỏ, ngạo nghễ ném vào khay trúc trước mặt, "Ai nói ta không bỏ lễ?"

Kim bối!

Tuy mọi người cũng rất cẩn thận chú ý giữ lễ, phong độ vương tộc, nhưng cũng không khỏi đồng thời hít ngược một hơi khí lạnh.

Tần Châu linh quặng đầy đủ, kỹ thuật chế tạo linh uẩn thần binh

càng là ưu tú nhất. Những cái trang bị chất lượng tuyệt hảo đó tất nhiên là giá cả trên trời, nhưng tuyệt đối là vô cùng xứng đáng. Nếu nói trang bị của quân lính Tấn Châu có thể giúp họ lấy một địch năm, thì trang bị linh uẩn thượng đẳng của Tần Châu đủ để cho thực lực các tướng sĩ từ đất bằng phi thăng luôn, lấy một địch mười cũng có thể!

Những nước đồng minh cùng Tần Châu giao hảo mậu dịch có thể được tặng một vỏ sò đặc chế, đại biểu cho thân phận tôn quý. Ba châu U, Hàn, tang trong tay vẫn là đồng bối (vỏ sò bằng đồng), trong mậu dịch được hưởng chiết khấu ưu đãi một phần. Còn Thiên Đô cùng Đông Châu là cầm trong tay ngân bối (vỏ sò bạc) hưởng thụ chiết khấu ưu đãi bốn phần.

Kim bối chỉ có một cái, cầm kim bối sẽ được hưởng chiết khấu siêu giá thấp đến tám phần để mua trang bị kinh uẩn của Tần Châu! Trăm ngàn năm qua, cái kim bối này vẫn luôn bị Tần Châu vương nắm chặt chẽ trong lòng bàn tay, chưa từng ra mắt.

Không nghĩ tới, hôm nay Tần Châu vương lại có thể đêm vật quý bậc này để treo giá cho Tần Vô Song!

Sự kiện này chỉ có một ý nghĩa —— Tần Châu vương đối với Hàn Thiếu Lăng xem trọng đến mức nào!

Kim bối vừa ra, một đám thế tử đang ngồi đồng thời cổ họng cũng phát khô.

Liền ngay cả Hàn Thiếu Lăng cũng không kềm được ánh mắt.

Loại đồ vật này, tất nhiên là không thể đoạt không được. Nếu cường đoạt, không những Tần Châu sẽ không tán thành, hơn nữa nháy mắt sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn Vân Cảnh.

Tang Viễn Viễn nhìn thẳng cái vỏ sò ánh vàng rực rỡ, nhớ lại cốt truyện kế tiếp, khóe môi không nhịn được hiện lên nụ cười thần bí.

Nhìn chằm chằm một lát, nàng quay đầu đi, chu môi đỏ, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, hướng về phía U Vô Mệnh kiêu ngạo nói: "Ta!"

Mắt đen của hắn chớp mắt sủng nịch, cười nhẹ ra tiếng: "Nàng."

Chương 59: Tổ tiên vui sướng

Tang Viễn Viễn cười cong mắt.

Nàng ngửa đầu, đuôi lông mày, khóe môi phảng phất như có muôn vàn đóa hoa hợp hoan lặng lẽ nở rộ.

U Vô Mệnh giật giật mày, có cảm giác khó có thể chống đỡ.

Nàng nhẹ giọng thì thầm: "Đem mộc linh đã luyện hoá đến bên trong kim bối đi."

U Vô Mệnh ngẩn ra, nheo mắt, nhìn về khay trúc trước mặt Tần Vô Song.

Kim bối an an tĩnh tĩnh nằm ở đó.

Hắn cách vị trí của nó gần nửa cái sân. Muốn luyện hóa, cần phải thao túng linh uẩn cùng bất diệt hỏa từ dưới cừ vượt qua, sau đó cách khay trúc mà tới luyện kim bối kia . Ở giữa có một cái cừ tròn, đó là một án bàn bằng rễ cây mang hoa văn hồ lô, nếu ngọ lửa đi từ bên dưới này thật ra cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là này Bất Diệt Hoả là vật hắn vừa mới luyện cho mình, khống chế cũng thật sự không tính là thuần thục, đem linh uẩn luyện nhập vào trong đồ vật càng không phải bàn, hắn vẫn chưa thử qua lần nào.

Từ trước tới nay, hắn chỉ tinh thông mấy bản lĩnh sát thương thôi.

Còn việc tinh tế như vậy.....

Tình huống của U Vô Mệnh như thế nào, trong lòng Tang Viễn Viễn tất nhiên hiểu rõ.

Nàng nhẹ nhàng nắm chặt dưới góc áo hắn, mang theo bảy phần ý cười, ba phần ngượng ngùng nhìn hắn nói: "Ngươi lợi hại nhất, nhất định có thể làm được. Đúng không?"

Hô hấp U Vô Mệnh cứng lại: "A, đương nhiên. Loại việc nhỏ này làm sao làm khó ta?"

A, ở đây không có chỗ bung cánh ra nha !

Tang Viễn Viễn nín cười, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó quay đầu lại, nhìn về phía kim bối trước mặt Tần Vô Song.

Kim bối vừa ra, U Doanh Nguyệt thường không coi ai ra gì cũng trợn tròn đôi mắt.

Nhóm vương nữ dù ngày thường đối với chiến sự cùng quân tình không chút nào quan tâm nhưng ai cũng biết vật ấy giá trị phi phàm. Có được cái kim bối này tương đương với việc biến đống linh quặng bảo địa của Tần Châu thành kho quân dụng hậu cần của mình! Đây làm sao có thể không làm cho người ta sợ hãi!

Sau khi tung ra vương bài, Tần Vô Song hơi hơi mỉm cười, rũ trán xuống, không chút để ý mà lấy một ly rượu từ trong cừ m, thỉnh thoảng nhấp nhẹ một ngụm.

Không khí chúc mừng nhẹ nhàng thoáng chốc ngưng trọng lên, vương nữ các châu đều không rảnh lo Hàn Thiếu Lăng mà đem ánh mắt dừng trên người huynh đệ nhà mình, âm thầm tính toán xem có lực cạnh tranh gì không.

Nếu bàn về tu vi, lúc trước khi Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh

chiến một trận của Ngọc Môn Quan, hắn đã là cường giả nhị trọng thiên Linh Diệu cảnh, hiện giờ thương thế đã dưỡng tốt, tu vi chỉ sợ lại cao hơn một bước.

Luận thực lực, tổng lực lượng của Hàn Châu chỉ ở dưới Đông Châu, Vân Châu cùng U Châu. Hơn nữa lúc lão Hàn vương mất đã phát sinh một trận nội loạn vô cùng nghiêm trọng, Hàn Thiếu Lăng một tay bình định xong nội loạn, ngắn ngủn mười năm sau đã dẫn dắt Hàn Châu đi tới một bước này, đủ để chứng minh hắn có dũng có mưu, chính là hào kiệt hiếm thấy.

Luận tài phú, nếu so sánh U Châu vương cách vách với hắn thì như trứng chọi đá, Hàn Thiếu Lăng có thể nói là tài đại khí thô.

Luận địa vị, Hàn Thiếu Lăng 30 tuổi đã là chủ quân của một châu, mà những nam tử vương tộc khác ở đây chỉ là thế tử, còn không biết lão cha khi nào mới thoái vị.

Tính đến tính đi, mọi người đều cảm thấy không có hy vọng gì.

Hơn nữa Tần Châu người ta đã nói rõ ngựa xe chính là hướng về vị trí Hàn phu nhân này mà đến, sao lại có thể để hoa lạc nhà khác?

Nghĩ như vậy, một đám thanh niên tài tuấn nhịn không được chậm rãi lắc lắc đầu, thầm than vô vọng.

Hiện giờ chỉ còn xem Hàn Châu vương là ý gì. Chỉ cần hắn đồng ý, Tần Vô Song cùng kim bối liền đồng thời là vậy trong tay hắn.

Hàn Thiếu Lăng cũng không dự đoán được cái 'kinh hỉ' trong lời của Tần Châu vương lại là kinh hỉ như thế. Hắn cứ tưởng rằng cái lão đông tây keo kiệt kia cao lắm chỉ có thể bỏ ra được sáu cái bạc bối mà thôi, không nghĩ tới vậy mà là kim bối.

Trong nháy mắt, trời đất trong lòng hắn lập tức nghiêng về hướng Tần Vô Song.

Nữ nhân này, cần phải bắt được trong tay.

So sánh với kế hoạch lớn bá nghiệp, tình tình ái ái nói chung chỉ có thể tính sau.

Hắn nghĩ như vậy, nhịn không được ánh mắt phức tạp liếc Tang Viễn Viễn một chút.

Vừa lúc thấy nàng cười ngâm ngâm vươn tay ra lấy hai đoá hoa hợp hoan màu băng lam trong trúc cừ.

Tâm Hàn Thiếu Lăng bỗng dưng đau xót —— hôm qua nàng nói cái gì đã có người trong lòng, rõ ràng chính là giận dỗi nên nói dỗi, bằng không vì sao nàng lại muốn lấy hoa trong trúc cừ chứ? Còn không phải là cố ý cho nhau một cái bậc thang sao? Nếu là không có cái kim bối này, mình chờ lát nữa liền nhặt hoa của nàng, nàng chắc chắn sẽ ỡm ờ đồng ý với mình.....

Đáng tiếc, vì kim bối, chỉ có thể tạm thời cô phụ nàng! Kỳ thật, nếu luận trong đau đớn trong lòng, chỉ sợ bản thân mình còn đau hơn nàng gấp bội! Nữ nhân, các nàng làm sao có thể hiểu được nam nhân sống trên đời lưng đeo bao nhiêu việc lớn, há có thể giống như các nàng trong lòng chỉ có tình tình ái ái?

Không nghĩ tới, trời xui đất khiến, hai người thế nhưng lại bỏ lỡ nhau một lần nữa ở bước cuối cùng này, thật thật là tạo hóa trêu người.

Hàn Thiếu Lăng đã tưởng tượng đến cảm động đất trời làm cho lồng ngực khó chịu, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng hoa hợp hoan trong tay Tang Viễn Viễn, trong mắt tràn đầy thâm tình người khác xem không hiểu.

Chỉ thấy Tang Viễn Viễn vớt lên đôi hoa hợp hoan băng lam, nâng niu trong tay nhìn một lát, đem một đoá trong đó nghiêng nghiêng cắm ở một bên tóc.

Vô số ánh mắt ngưng ở đoá hợp hoan hoa màu băng lam còn lại trong nàng, chỉ đợi nàng đem nó vứt trở lại trong trúc cừ.

Lại thấy nàng quay người lại, đem đoá hoa hợp hoan còn lại tổng đưa cho 'thị vệ' ở phía sau.

Đầu ngón tay hai người chạm nhau, đáy mắt chảy ra quá nhiều ngọt ngào tươi cười.

Mọi người: "???"

Hàn Thiếu Lăng: "!!!"

Tú ân ái một phen, Tang Viễn Viễn không hề phát giác bản thân đang ngược cẩu, sau khi đánh máu gà cho U Vô Mệnh xong, nàng cầm lên một ly rượu ngon màu xanh lá lên, hướng Vân Hứa Chu ở nghiêng nghiêng đối diện kính một kính, sau đó chỉ chỉ hoa hợp hoan của chính mình.

Vân Hứa Chu cười một cái, lắc lắc đầu, tiện tay cũng vớt lên một đoá hoa hợp hoan màu cam từ trong cừ rồi cài lên đầu, đem một nửa kia ném lại.

Thân thể Tang Bất Cận lập tức căng chặt, đôi mắt đẹp hẹp dài lại mở tròn xoe.

"Nàng tại sao lại ném hoa trở lại!" Hắn thò đầu qua, thấp giọng oán giận về phía Tang Viễn Viễn, "Không phải nên để lại cho ta sao!"

Mới vừa rồi hắn thấy Tang Viễn Viễn đem hoa đưa cho U Vô Mệnh, trong lòng liền đã thật ngọt ngào mà nghĩ, chờ lát nữa lấy hoa của Vân Hứa Chu lấy xong, sau đó như thế nào như thế nào. Ai ngờ nàng cư nhiên đem hoa ném về trên cừ chứ!

Tang Viễn Viễn thấy hắn bộ dáng không thông suốt, thở dài nói: "Ca

ca ruột của ta, huynh nhìn xem, bên kia Bình thế tử thả suốt năm tờ giấy trắng làm lễ, nhạ, bên kia Chu thế tử đang chọi vàng là thành cái núi nhỏ, huynh lại nhìn nhìn Chương thế tử người ta..... Bọn họ ai không nhìn chằm chằm Nhiếp Chính Vương? Huynh cho rằng Nhiếp Chính Vương người ta chắc chắn thế nào cũng phải về với huynh à ?"

Tang Bất Cận lập tức dựng lông lên như gà chọi, nhìn thẳng đóa hoa hợp hoan màu cam đang trôi uốn lượn theo dòng nước.

Lúc này đã có mấy vị vương nữ lấy một nửa đôi hoa hợp hoa mang ở trên đầu, dưới lạch nước phiêu dật không ít đoá hoa cô đơn, từng đợt mắt đi mày lại âm thầm, sau khi một hồi đao quang kiếm ảnh, đã có hai đôi hoa hợp hoan thuận lợi tìm được chủ nhân, kết thành một đôi.

Tang Bất Cận lại xuất sư bất lợi. Hắn nhặt hoa của Vân Hứa Chu, Vân Hứa Chu lại đem đoá hoa trên đầu kia hái xuống ném lại vào cừ, hắn chỉ có thể không tình nguyện đem đoá hoa trên tay kia trả về.

Bên ngoài, hạ lễ các châu quốc đang ồ ạt đưa đến Hàn cung, hạ nhân tất bật ngược xuôi đưa vào trong điện, thỉnh Hàn Thiếu Lăng xem qua, đợi sau khi hắn tỏ vẻ cảm kích cảm tạ lại đưa về nhà kho.

Giờ phút này cõi lòng đầy dã tâm của Hàn Thiếu Lăng lại có chút thương tình thống khổ, chậm chạp không cùng Tần Vô Song ấn định. Mấy đợt hạ lễ ồ ạt dâng lên thật ra lại giúp cho hắn có một chút thời gian giảm sốc, bình tĩnh lại. Đôi tay hắn chống xuống cừ án trước mặt, mắt không chớp mà nhìn chằm chằm nội thị xướng lễ trước mặt.

"Chủ quân," nội thị cung kính cúi người, nói, "Hạ một phần lễ, đến từ ' Tiêu Tương quán chủ '."

Thần sắc Hàn Thiếu Lăng trong một thoáng bỗng có vẻ không được

tự nhiên, chợt cất cao giọng nói: "Mang lên."

Nói đến Tiêu Tương quán chủ này thì thật là có chút dài dòng. Lần trước khi Hàn Châu nội loạn, có vị lão thần bị hãm hại đến chết, nữ quyến trẻ tuổi trong nhà hoàn toàn bị đưa vào các kỹ viện cho quan chức. Chờ đến sau khi Hàn Thiếu Lăng bình định xong, phát hiện nữ nhi của vị lão thần kia đã ở trong chốn kỹ viện hỗn độn mà hô mưa gọi gió, không muốn ra nữa. Mấy năm nay, nàng ta thay Hàn Thiếu Lăng góp nhặt rất nhiều tin tức, vì hắn thành lập mạng lưới tình báo ngầm vô cùng vững chắc.

Vị nữ tử không nhớ thù nhà ngược lại còn một lòng vì Hàn Thiếu Lăng làm việc, đó là ' Tiêu Tương quán chủ '.

Hàn Thiếu Lăng hổ thẹn với nàng ta, lại cảm nhớ nàng ta vì nước tận trung, vì thế ở bất luận chỗ nào đều không để mất thể diện cho nàng ta.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên trong lòng có linh cảm, bất động thanh sắc nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh. Giờ phút này hắn đã bắt đầu thử phát hoả từ dưới cừ, đôi mắt hơi hơi híp, trán nhăn lại thành một chữ "xuyên" nho nhỏ, bộ dáng vô cùng chuyên chú làm cho gương mặt đã dịch dung tăng thêm vài phần phong thái.

Chuyên chú cực hạn như vậy, nàng chỉ mới có thể thấy qua trên chiến trường hoặc là trên giường cùng với nàng thôi.

Tim bỗng nhiên liền đập hụt vài nhịp.

Tuy rằng gần trong gang tấc nhưng nàng vẫn nhớ hắn.

Nàng hơi ngửa đầu một chút, nghe thấy được mùi hoa ấm áp trên người hắn.

Thực mau, một cái vỏ trai cực lớn nhiều màu hơi phát sáng bị dọn vào trong điện.

Tang Viễn Viễn: "....." Quả nhiên đoán trúng.

Tiêu Tương quán chủ là người của U Vô Mệnh.

Quả nhiên thế gian không thể có nhiều thánh mẫu như vậy. Hàn Thiếu Lăng giết cả nhà Tiêu Tương quán chủ, nàng ta lại cam nguyện thân hãm trong vũng bùn, trung thành và tận tâm thay hắn làm việc, thật sự cũng là chuyện quá phản nhân tính. Theo phe U Vô Mệnh thì nghe có vẻ càng hợp tình hợp lý hơn.

Lúc trước U Vô Mệnh nói, hắn có vị bằng hữu rất tốt gần đến sinh nhật, muốn đem nữ trai tiên đưa cho hắn ta làm hạ lễ, không nghĩ tới cái ' vị bằng hữu rất tốt ' này lại là Hàn Thiếu Lăng.

U Vô Mệnh nếu có thể thông qua Tiêu Tương quán chủ đem nữ trai tiên đưa tới, nói vậy chắc chắn là đã "dạy dỗ" cẩn thận qua, tuyệt đối sẽ không để nàng ta nhiều lời vô nghĩa.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên con trai khổng lồ kia.

Ba châu Triệu, Chu, Tề là giáp ranh giới với Đông Châu, vài vị vương tôn thế tử sớm đã dấu thân phận đi Tây Phủ gặp qua nữ trai tiên, vừa thấy cái con trai này bị bưng lên, tức khắc lén dậm chân dưới cừ, tiếc hận đến tâm can phát run.

Không bao lâu, nữ trai tiên sẽ biến thành một trong số những người đẹp của Hàn Thiếu Lăng!

Chờ đợi hồi lâu, vỏ trai rốt cuộc chậm rãi hở ra một đường.

Vô số đôi mắt tụ lại.

Tang Viễn Viễn nhớ lại thân hình trắng nuột, mềm mại không xương của nữ trai kia, tức khắc cảm giác thèm ăn lại tốt lên vài phần, rất muốn ăn một con mực nướng, còn cả hào sống và sò biển nữa.

"Lạc —— chi ——" vỏ trai hở ra vừa bằng một bàn tay, sau đó lại đóng xuống.

Tang Viễn Viễn: "?"

Đây là biến thể của chiêu lạt mềm buộc chặt đi? Khiến cho bộ dáng giống như vỏ trai thực thấp kém.

Mọi người ở đây cũng giống như Tang Viễn Viễn, âm thầm phát ra âm "khi" một cái, nhưng đột nhiên liền thấy kia vỏ trai kia vang lên một tiếng "Phanh" thật lớn, rồi mở toạc ra, chia làm hai nửa.

Mọi người đột nhiên không kịp phòng ngừa, đều bị giật mình muốn nhảy dựng.

Nhìn chăm chú xem, chỉ thấy trong con trai kia đang có một nữ tử bạch y chật vật ngồi xổm, nàng ta đang cúi đầu, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm một.

Hoá ra mới vừa rồi là nàng ta không thể đẩy ra.

Hành nàng ta mệt muốn chết rồi.

Mày rậm của Hàn Thiếu Lăng nhíu chặt, bộ dáng rất có vài phần không vui.

Tiêu Tương quán chủ làm việc từ trước đến nay đều chu đáo thỏa đáng, không nghĩ hôm nay lại làm trò trước mặt vương tộc các châu, vừa ra tới đã thê thảm như vậy. Nếu thật sự trong con trai này có một mỹ nhân độc đáo thì cũng liền thôi, nhưng xem cái nữ tử bạch y nhỏ nhỏ gầy gầy này, tư thái không có chút xíu nào ưu nhã nhu mỹ, cho dù có xinh đẹp đến mấy cũng không lên được mặt bàn.

Ngay khi hắn đang bất mãn, nữ tử bạch y đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lại là bộ dáng nộ khí đằng đằng.

Mộng Vô Ưu!

Hàn Thiếu Lăng che trán, chỉ cảm thấy máu trong người đang chảy ngược, tức muốn sùi bọt mép.

Không cần đoán, nhất định là l Mộng Vô Ưu này từ trong điện lén đi ra, không biết dùng thủ đoạn gì lại có thể đem người vốn ở trong con trai này đổi đi —— loại sự tình này vừa thấy chính là chuyện Mộng Vô Ưu có thể làm ra!

Nàng ta là muốn dưới ánh sáng lên sân khấu, hưng sư vấn tội sao?!

Sau khi thấy rõ bộ dáng Mộng Vô Ưu, ánh mắt chúng vương tộc liền phức tạp nhìn về phía Tang Viễn Viễn. Chỉ nhìn sơ qua dung nhan một cách đơn thuần, hai nữ tử này thật sự là cực kỳ giống.

Đều là vương tộc, các vương nữ không tự giác mà liên hệ vài bản thân mình —— nếu phu lang tìm một cái đồ dỏm như vậy trở về, đặt ở dưới mí mắt mình mà sủng, thật sự là miễn bàn có bao nhiêu đau đớn!

Hàn Thiếu Lăng nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi làm gì ở đây!"

"Ta đang làm gì?" Mộng Vô Ưu khó có thể tin mà lắc lắc đầu, từ trong con trai đi ra, bi thương hét lên: "Hàn Thiếu Lăng! Lần trước, ta mang linh tuỷ vạn năm về, cứu sống ngươi đang ngắc ngoải sắp chết! Lúc ấy ngươi nói gì l? Ngươi nói với ta, cả đời này sẽ coi ta như bảo bối trân quý nhất trong lòng, từ nay về sau sẽ không để ta thương tâm rơi lệ!"

Nghe được bốn chữ ' linh tuỷ vạn năm ', trong lòng Tang Viễn Viễn thất kinh, rũ mắt xuống che đậy sự ngạc nhiên trong đáy mắt.

Trong sách cũng không có cốt truyện như vậy, xem ra là chính mình ' sống lại ' nên kích phát một loạt phản ứng dây chuyền.

Trong nguyên tác cũng không có trận chiến Ngọc Môn Quan, Hàn Thiếu Lăng và U Vô Mệnh thật ra cũng không động chạm gì nhiều, sau cuộc chiến bảo vệ trường thành, bọn họ liền ai lo việc người nấy —— U Vô Mệnh một lòng muốn giết Khương Nhạn Cơ, căn bản không để một người như Hàn Thiếu Lăng vào ánh mắt, mà Hàn Thiếu Lăng lại đang rối rắm với mớ bòng bong tình yêu, bận đối phó các loại nam nhân mơ ước Mộng Vô Ưu, cùng các loại nữ nhân mơ ước bản thân hắn.

Vì Tang Viễn Viễn ' chết đi sống lại ', làm cho hai người vốn không có liên quan gì nhau là Hàn Thiếu Lăng và U Vô Mệnh ở Ngọc Môn Quan đánh một trận. Hàn Thiếu Lăng bị U Vô Mệnh cho một kích trọng thương, suýt nữa mất mạng. Mộng Vô Ưu vốn tìm được một tộc nhân Minh tộc là Ninh Hồng Tài để đổi mạng cho Hàn Thiếu Lăng, không ngờ lại bị Tang Bất Cận nhảy ra triệt đường.

Tang Viễn Viễn vốn tưởng rằng Hàn Thiếu Lăng dữ nhiều lành ít, không nghĩ tới lần này gặp lại, hắn không những thân thể không việc gì, tu vi ngược lại liền nhảy lên năm bậc trọng thiên, từ đất bằng bay thẳng lên thất trọng thiên Linh Diệu cảnh!

Càng không nghĩ tới chính là cái cơ duyên may mắn này của Hàn Thiếu Lăng lại là vì Mộng Vô Ưu tìm được cho hắn linh tuỷ vạn năm.

Linh tuỷ vạn năm nha! Nữ đế quân Khương Nhạn Cơ như vậy mà cũng chỉ có mỗi một hộp, ngay cả bản thân bà ta cũng còn không có dám dùng. Vật như vậy mà một Mộng Vô Ưu tu vi không có năng lực cũng không, có thể tìm được một phần cho Hàn Thiếu Lăng trị thương, thăng cấp?

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy lên ' thình thịch ', sống lưng từng trận phát lạnh.

Nàng không dám tưởng tượng, người như Mộng Vô Ưu nếu không phải sa vào lưới tình, toàn bộ đầu óc chỉ có vì Hàn Thiếu Lăng muốn

chết muốn sống, thì sẽ là một sự tồn tại khủng bố cỡ nào!

Đây là cái gọi là đứa con của thần may mắn đi!

Tang Viễn Viễn nheo mắt —— nàng biết Mộng Vô Ưu có vận khí nghịch thiên như vậy, vấn đề là, lời này nói ra người khác sẽ tin sao? Chờ đến khi sự tình hôm nay truyền tới tai Khương Nhạn Cơ, bà ta nhất định cho rằng, là do Hoàng Phủ Tuấn đem linh tủy vạn năm cho nghĩa nữ Mộng Vô Ưu này.

Chuyện này, triệt triệt để để quấn thành một cục bế tắc.

Tang Viễn Viễn định thần, tiếp tục nhấm rượu xem diễn.

"Vậy thì sao?" Hàn Thiếu Lăng mệt mỏi hỏi, "Cho nên hiện tại ngươi đang làm gì?"

"Làm gì?" Mộng Vô Ưu dường như không thể tin được lời mình vừa mới nghe thấy, nàng ta hơi hơi cúi người, nhìn chằm chằm vào mắt hắn, nói, "Ta đang làm gì? Sao ngươi không hỏi chính bản thân ngươi là ngươi đang làm gì? Ngươi không phải nói là ngươi yêu là yêu chính bản thân ta, không phải xem ta như thế thân của người khác sao! Vậy ngươi vì sao còn muốn làm cái định thê yến này, vì sao còn phải mời cả Tang Viễn Viễn!"

Nàng ta đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay chỉ vào nữ nhân đứng bên cạnh Hàn Thiếu Lăng.

Đôi mắt Mộng Vô Ưu cùng Tần Vô Song lập tức đối diện nhau. Mộng Vô Ưu ngây ngẩn cả người, nàng ta hiển nhiên không thể dự đoán được, nữ nhân bên cạnh Hàn Thiếu Lăng căn bản không phải là Tang Viễn Viễn —— hắn vậy mà lại tìm một nữ nhân khác!

Hàn Thiếu Lăng nhắm mắt, hít một ngụm khí dài rồi thở ra qua kẽ răng.

Tần Vô Song cũng sửng sốt trong chốc lát. Nàng ta biết bên cạnh Hàn Thiếu Lăng có một nữ thân cực giống như l Tang Viễn Viễn, nhưng không dự đoán được lại là một nữ tử càng rỡ đến mức nổi điên lên như vậy. Thật sự là...không có chút uy hiếp nào.

"Hàn Châu vương....." Tần Vô Song khó xử nhìn về phía hắn, "Chuyện này cũng quá mức hồ nháo rồi."

Hàn Thiếu Lăng vốn cũng dần quen với việc Mộng Vô Ưu hay vô cớ gây rối, cứ hết lần này đến lần kia chọc phá tứ tung, nên hắn cũng có phần vô cảm.

Hắn càng thêm mỏi mệt: "Mộng Vô Ưu, ngươi đi về trước được không. Ta và Tang Châu vương nữ thật sự không có cái gì cả."

Mộng Vô Ưu khóc ròng nói: "Không có? Ngươi tổ chức cái định thê yến này không phải là vì nàng ta sao! Hàn Thiếu Lăng, đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi!"

Cả nhóm vương tộc đều mặc niệm thay cho Hàn Thiếu Lăng .

Thân là vương tộc, nhất cử nhất động đều phải là tấm gương tốt cho trăm triệu con dân, cho dù việc trong nhà có hỗn độn đến mấy, cũng chưa bao giờ thấy ai để mình rơi vào tình huống phơi ra hết trước mặt công chúng như thế này.

Mộng Vô Ưu nhìn chung quanh một vòng, thực mau chóng liền phát hiện ra Tang Viễn Viễn đang vùi đầu vào nhắm rượu.

"Ngươi dám nói ngươi vĩnh viễn sẽ không cưới nàng ta sao!" Nàng chỉ tay về hướng Tang Viễn Viễn, "Ngươi dám dám thề không ?!"

Ngực Hàn Thiếu Lăng phập phồng, hơi thở dần trở nên dồn dập, nhất thời chỉ cảm thấy máu nóng đang trào lên trên đầu, tức giận đến nói không ra lời. Không biết vì sao, lúc này hắn cảm giác quanh mình dường như đặc biệt nóng, từng cơn sóng nhiệt cứ ồ ạt đánh từ

phía dưới chân lên.

Tang Viễn Viễn vẫn luôn lưu ý động tĩnh bên kia. Giờ phút này, U Vô Mệnh đang luyện hóa đến lúc mấu chốt, khay trúc đựng kim bối đã ẩn ẩn nổi lên một chút màu cam của Bất Diệt Hoả, nếu không phải Mộng Vô Ưu kịp thời xông tới nơi đây gây náo loạn, chỉ sợ Hàn Thiếu Lăng ngồi ở bên cạnh Tần Vô Song đã nhìn ra điểm kỳ lạ!

Mà giờ phút này, cái luồng khí nóng đang nung Hàn Thiếu Lăng từ thể xác đến tâm thần đang lặng lẽ hướng chui về phía trúc cừ.....

Tang Viễn Viễn hít một hơi lạnh, cầm ly ngọc trong tay ném về phía trúc cừ, nắng mắt lên, nhìn về phía Mộng Vô Ưu như gà chọi.

"Có ai đã từng dạy cho ngươi là không được dùng ngón tay chỉ vào một thành viên vương tộc chưa?" Nàng lãnh đạm nói.

Khí thế Mộng Vô Ưu hơi xẹp lại, không tự giác thu ngón tay vào, chợt, mặt đẹp lại căng lên đến đỏ bừng, ngón tay càng duỗi thẳng, giọng còn chứa nước mắt lên án nói: "Ngươi nếu lúc trước đã quyết định bỏ đi, tại sao hiện giờ lại quay trở lại quấy rầy cuộc sống êm đẹp của chúng ta chứ! Tang Viễn Viễn ta hận ngươi!"

Nếu nói chỉ số thông minh của U Doanh Nguyệt giống như đèn sắp hết pin, lúc mờ lúc tỏ, thì Mộng Vô Ưu này chỉ có thể nói bản thân sinh ra tự nhiên không được kèm theo thứ gọi là chỉ số thông minh. Bản thân trải qua trận ám sát ở Thiên Đô, nàng ta lại vẫn chưa nhận ra rằng nghĩa phụ của mình chính là Hoàng Phủ Tuấn nổi danh khắp nơi, còn đôi nam nữ thích khách chính là U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn.

Quả nhiên chuẩn nữ chủ cẩu huyết văn cổ đại nha.....

Chỉ số thông minh của người bình thường rất khó có thể hiểu được suy nghĩ của nàng ta.

Hôm nay cũng thật đúng là biểu hiện ra có bao nhiêu thiểu năng trí tuệ!

Tang Viễn Viễn không nói chuyện tiếp mà hướng Mộng Vô Ưu, ném ra một gốc cây hoa ăn thịt người.

Ai cũng chưa kịp phản ứng đã xảy ra sự tình gì, chỉ nghe ' hô ' một tiếng, một đóa hoa lớn đỏ tươi đang chúi đầu chụp xuống, đem toàn bộ Mộng Vô Ưu nuốt vào bụng cây.

Tiếng thét chói tai của Mộng Vô Ưu chỉ mới phát ra một nửa thì chỉ còn tiếng nước ' lộc cộc ' .

"Thật là ám khí lợi hại!" Không biết là ai kinh hô một tiếng, còn chậm rãi vỗ lên lên mặt hai cái.

Tang Viễn Viễn lạnh mắt nhìn Mộng Vô Ưu giãy giụa trong cây hoa ăn thịt người.

Từ trước đến nay, khi "bàn tay vàng" của Mộng Vô Ưu xuất hiện, ít nhất cũng hợp logic cơ bản, không đến nỗi đột nhiên xuất hiện kẻ địch từ trên trời rơi xuống thay trời hành đạo tiêu diệt nàng.

Chỗ này người có thể cứu Mộng Vô Ưu rất nhiều, cho nên Tang Viễn Viễn cũng không lo lắng bị đồ vật kỳ quái gì phản phệ.

Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu là tính mạng tương liên, vô luận nàng ta có náo loạn đến thế nào, có vất mặt mũi hắn ta đến chỗ nào, hắn cũng tuyệt đối không thể để nàng ta xảy ra chuyện.

Như Tang Viễn Viễn đoán trước, tổng tài bá đạo Hàn Thiếu Lăng thở dài, nhấc thân nhảy lên, phóng qua dòng suối chảy của yến hội, trong tay nổi lên linh uẩn hệ Kim màu trắng, lấy tay làm đao cứu Mộng Vô Ưu từ bên trong hoa ăn thịt người ra.

Lúc Hàn Thiếu Lăng rời đi cũng là lúc một cột khói mỏng từ bên

dưới cừ chui ra tới, tiêu tán ở chỗ hắn vừa mới ngồi.

Một đợt phối hợp này, có thể nói là hoàn mỹ.

Tang Viễn Viễn lén nhìn vừa thấy đôi mày đang nhíu chặt của U Vô Mệnh đã thả lỏng ra, trong đôi mắt đen hiện lên một tia kiêu ngạo, liền biết mọi sự đã hoàn toàn làm xong, hắn đã đem mộc linh uẩn luyện hóa đưa tới bên trong cái kim bối kia.

Bên kia hắn đã làm xong việc, hiện giờ liền đến phiên nàng ra tay!

Nàng nín thở ngưng thần, đem từng cây hoa mặt bự âm thầm treo bên dưới bàn gỗ lớn, đĩa nhuỵ đồng loạt quay đầu, tề tề chỉnh chỉnh mà nhắm ngay kim bối chứa trên khay trúc của Tần Vô Song.

' Hoa mặt bự làm máy hút bụi. Hoa mặt bự làm quạt gió nha. ' nàng đắc ý thầm nghĩ.

Sau khi an bài thỏa đáng xong, Tang Viễn Viễn cầm lên một ly rượu, hướng về phía Tần Vô Song xa xa kính một cái: "Tần vương nữ thật là người được dạy dỗ tốt, bị người ta dùng đầu ngón tay chỉ vào mũi cũng có thể nhịn lại được sao. Ta thì thật sự không làm được, tính tình của ta xấu lắm."

Sắc mặt Tần Vô Song có chút trắng bệch.

Tang Viễn Viễn cười cười: "Uống một ly đi! Ngươi sẽ không cho rằng ta vì câu nói vừa rồi của ngươi là tức giận chứ? A, sao có thể như vậy được! Ngươi nói U Vô Mệnh rất tốt với ta, đây là sự thật, hắn đối xử ta thật sự rất rất tốt, ta làm sao lại tức giận chứ? Yên tâm, ta là người ân oán phân minh, rất biết đạo lý."

Mặt Tần Vô Song lại càng trắng thêm ba phần, sợ Tang Viễn Viễn một lời không hợp cũng quăng ra cái ám khí đáng sợ khi nãy vào mặt nàng ta.

Ở bên kia, Mộng Vô Ưu cả người dính đầy dung dịch hoa màu nâu nhão nhợt dơ dáy, được Hàn Thiếu Lăng ôm vào trong ngực, run lên như con chim nhỏ.

"Nàng, nàng, nàng thật quá đáng ô ô ô....."

"Câm miệng đi!" Tâm thần và thể xác Hàn Thiếu Lăng đều mệt mỏi, đem nàng ta ném cho thị vệ trong điện, "Lại để nàng bước ra khỏi Thanh Lương điện nửa bước, các ngươi ai cũng không cần trở lại."

Mộng Vô Ưu tránh không khỏi sự kềm chế của thị vệ, vừa thét chói tai vừa bị kéo đi xuống.

Hàn Thiếu Lăng một lần nữa đem mặt mình ném xuống đất, mời đám vương tộc các châu quốc dẫm đạp một hồi.

Đúng vào lúc này, một người nội thị tiến đến bẩm báo, nói là cái vị nữ tử vốn nằm trong con trai kia đã được tìm thấy rồi. Nàng ta bị Mộng Vô Ưu lừa vào một gian thiên điện, nhốt ở bên trong, giờ phút này đang khóc đến thập phần đáng thương, cầu kiến chủ quân.

Không còn gì để mất, Hàn Thiếu Lăng nâng mí mắt: "Dẫn tới đi."

Trai nữ trắng nuột mau chóng được dẫn đến.

Lúc đi vào trong điện, nàng ta đã không còn khóc sướt mướt. Cái mà nữ trai này am hiểu nhất chính là lòng người, nhất cử nhất động đều gãi đúng chỗ ngứa, đã nhu nhược lại đáng thương, quanh người lại mang theo ngọn lửa phong tình nồng đậm.

Dung nhan đó, dáng người đó, phong thái mị hoặc đó, vừa nhìn liền làm cổ họng người phát khô.

Khi tới trên điện, nàng ta phất tay áo lụa mỏng, xinh xắn đáng yêu nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng nói lời chúc phúc, sau đó không chút nào ướt át bẩn thỉu mà lui xuống.

Đuôi lông mày Hàn Thiếu Lăng hơi nhướng lên, ánh mắt đuổi theo hình bóng mềm mại không xương của nữ trai đi rất xa.

Hắn cũng không để ý là Tần Vô Song đứng bên cạnh đã nổi lửa giận lên thành một cụm.

Tần Vô Song cứ tưởng rằng sau khi quăng kim bối ra, nên là cảnh tượng bản thân được vạn người truy phủng tranh đoạt, chưa bao giờ nghĩ được rằng Hàn Thiếu Lăng lại lãnh lãnh đạm đạm, còn các thế tử các châu quốc thì càng nhìn chằm chằm các vương nữ khác, tình cảnh này thật khác trong tưởng tượng một trời một vực.

Chẳng lẽ ai cũng không để cái kim bối quý giá này vào mắt sao!

Điều này thì thật sự là nàng ta nghĩ sai rồi. Vì ai cũng biết nàng ta bôn ba đến đây là vì Hàn Thiếu Lăng, lại ném ra một lễ vật 'nặng ký' như vậy, người khác đương nhiên sẽ không tiến lên tự vả mất mặt mình.

Đang lúc Tần Vô Song cảm thấy nản lòng thoái chí, Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên nâng ống tay áo lên rồi cho bàn tay vào trong dòng nước, chặn dòng chảy để đoá hoa hợp hoan đỏ thẫm còn lại dừng ngay trước mặt nàng.

Hắn đã không còn chút kiên nhẫn nào để chơi trò vờn qua bắt lại. Ấn định chuyện này xong còn phải bước lên phụng thiên đài cầu nguyện mới có thể hoàn chỉnh lưu trình.

Trong lòng hắn dâng lên một cơn bực bội —— đã quyết định chọn Tần Vô Song rồi thì cũng không cần cọ tới cọ lui chi cho người chế giễu!

Hắn dừng đoá hoa hợp hoan đỏ thẫm đưa đến trước mặt Tần Vô Song, đây đã không còn là ám chỉ, mà là ước hẹn rõ ràng.

Nhưng mà Vô Song lại chần chừ không cầm lên.

Hôm nay, tâm tình của nàng ta thực khó chịu, phi thường khó chịu. Trực giác nói cho nàng ta, sự tồn tại của Tang Viễn Viễn chính là một sự uy hiếp vĩnh cửu, không thể xoá nhoà với nàng ta. Hàn Thiếu Lăng được Tần Châu toàn lực tương trợ, nếu dựa theo lời nói mơ hồ của phụ vương, Hàn Thiếu Lăng sẽ là người nhất thống toàn bộ Vân cảnh. Nếu hắn ta có thể đăng lâm tuyệt đỉnh, Tang Viễn Viễn này còn không phải là vật trong bàn tay của hắn?

Nàng nhịn không được vẫn luôn ngó Tang Viễn Viễn, càng nhìn càng cảm thấy bản mình chả khác gì bụi bặm.

Huống hồ, bên cạnh Hàn Thiếu Lăng còn có nữ trai, Mộng Vô Ưu, còn một cái U Doanh Nguyệt..... Thật là có xếp hàng cũng không cần sốt ruột!

Nghĩ như vậy, tuy rằng trong lòng hoàn toàn không muốn từ bỏ Hàn Thiếu Lăng, nhưng Tần Vô Song lại nhịn không được muốn đánh cuộc một lần, có chút không muốn cầm lấy đoá hoa hắn tự mình đưa cho.

Cũng không biết là giận dỗi với ai.

Hàn Thiếu Lăng đang vắt vắt tay áo cho ráo nước, chờ đợi một lát, thấy Tần Vô Song phồng miệng lên, vẻ mặt khó chịu, trong lòng càng thêm không kiên nhẫn.

Mắt thấy dòng nước bị hắn chặn đứng đang tích nước ngày càng cao, Hàn Thiếu Lăng tức giận trong lòng, phẩy tay áo thật mạnh một cái, rút cánh tay về.

Đoá hoa hợp hoan đỏ thẫm ở trong nước bị sóng nước đột ngột xô một cái, lập tức trôi vèo lên tuốt đằng trước.

Tần Vô Song kinh hô một tiếng, vội vàng duỗi tay vớt.

Đã không còn kịp rồi.

Trong lòng Tần Vô Song rùng mình một cái, đưa mắt nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn lạnh lùng muốn ngưng sương, ngay cả liếc mắt đều không cho nàng một chút.

Tần Vô Song bất chấp không cần làm bộ làm tịch, vội vàng đứng bật lên, đuổi tới hạ du, đem hoa hợp hoan đỏ thẫm kia cướp vào trong tay.

Lần này liền đưa tới không ít lời cười nhạo, đặc biệt là tỷ muội Bạch Châu, đôi tỷ muội trắng nõn này cười đến ngửa tới ngửa lui.

"Vội vàng đến như vậy luôn sao!"

"Quăng ra cả kim bối làm lễ rồi mà còn sợ không ai muốn à?"

Dù sao hôm nay cũng đã có pha xấu mặt của Hàn Thiếu Lăng cùng Tần Vô Song ở phía trước, người khác có thất lễ như thế nào cũng giống như ánh sáng đom đóm so với ánh trăng, sẽ không trở thành đề tài chuyện phiếm gì.

Tần Vô Song cướp được hoa hợp hoan đỏ thẫm của Hàn Thiếu Lăng, cũng bất chấp mặt mũi vội vàng mang lên trên đầu, ngồi trở lại bên cạnh hắn.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trong nguyên tác, khi Tần Vô Song cùng Mộng Vô Ưu ' đấu pháp ', đem cả quỷ thần ra nói đến thổi phồng một hồi, nói nàng ta gả cho Hàn Châu vương chính là phụng ý của tổ tiên. Kết quả lại bị Mộng Vô Ưu bắt lấy chỗ hổng, liên tiếp chêm vào mười tám cái dấu hiệu ' đại hung ', cuối cùng chỉ có thể hậm hực mang theo kim bối trở về Tần Châu.

Hôm nay hết thảy đã thay đổi. Bởi vì có Tang Viễn Viễn ' chính chủ ' ở đây, Hàn Thiếu Lăng căn bản không có khả năng mang cái đồ dỏm trên người, Mộng Vô Ưu chỉ có thể nghĩ biện pháp khác xâm nhập định thê yến.

Náo loạn một trận như vậy càng như sờ thẳng vào nghịch lân của Hàn Thiếu Lăng, không còn có cơ hội hắn còn để nàng ta lại.

Tang Viễn Viễn cao giọng nói: "Chúc mừng Hàn Châu vương cùng Tần vương nữ! Nghe nói kim bối của Tần Châu bao năm qua đều phụng thờ bên trong tổ miếu, thập phần có linh tính, không lẽ lần này kim bối xuất thế chính là do tổ tiên chỉ dẫn sao?"

Lời của Tang Viễn Viễn vừa nói, mọi người đều ngẩn ra.

Hàn Thiếu Lăng ngẩng đầu vừa nhìn liền thấy Tang Viễn Viễn giương khuôn mặt nhỏ tươi cười vô cùng chân thành, không khỏi trong lòng thầm nghĩ: Tang Nhi thật sự là quá hiểu lòng người, nàng muốn chuyển đề tài để giải vây cho ta chứ còn gì.

Trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp lại vừa đau.

Tần Vô Song sửng sốt, cân nhắc một lát, cảm thấy Tang Viễn Viễn không phải đang nói mát mà là chân thành chúc phúc, liền hoà hoãn sắc mặt trả lời: "Thật là như vậy!"

Lúc đó, phụ vương nàng thần thần thao thao lấy kim bối ra, nói cái gì Hàn Thiếu Lăng là người mang thiên mệnh, nhất định sẽ thành nghiệp lớn. Dứt khoát phải nhanh chóng đoạt vị trí Hàn phu nhân trước khi hắn bay lên cành cao, không tiếc trả hết thảy đại giới.

Tần Vô Song cảm thấy phụ vương mình có lẽ đầu óc không quá bình thường, nhưng nàng ta cũng vô cùng vừa lòng với Hàn Thiếu Lăng, liền chấp nhận.

Đương nhiên khi nói với bên ngoài thì khẳng định không thể nói như

vậy, liền công bố là tổ tiên hiển linh, giúp Tần Vô Song tìm kiếm chân mệnh thiên tử của nàng ta.

Mượn chuyện tổ tiên quỷ thần để nói cũng tránh cho các thế lực lớn chất vấn.

Tần Vô Song đang cảm thấy thập phần mất mặt, chợt thấy Tang Viễn Viễn không so đo hiềm khích trước đây, lại tạo cho mình chút mặt mũi, liền nhanh chóng theo bậc thang bò lên, cực kỳ thân thiện trả lời: "Việc này vô cùng thần kỳ, trước đây khi ta đi ra ngoài, kim bối vẫn luôn bất an, mãi cho đến khi ta mang nó tới đây nó mới bình tĩnh lại. Các trưởng bối trong tộc đều nói, đây là tổ tiên hiển linh chỉ dẫn."

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nói: "Quả nhiên thần kỳ! Vậy hiện giờ ngươi cùng Hàn Châu vương đã định ra nhân duyên, thật là duyên trời tác hợp, tổ tiên ở dưới chín suối cũng là vui sướng nhắm mắt....."

Lời còn chưa dứt, bỗng thấy kim bối đang êm đẹp nằm ở trong khay trúc bỗng nhiên nhảy vèo lên cao, kêu đinh đang một chút, dừng ở trên cừ tròn giữa án bàn lớn!

Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả đều lặng ngắt như tờ.

Chương 60: Hoả cánh rừng rực

Trong yến hội, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn cái kim bối bỗng nhiên hiển linh kia.

Tần Vô Song cũng giật mình đến nhảy dựng. Sau một lúc lâu, hít hà một hơi, thầm nghĩ: Khó trách từ trước đến nay phụ vương ổn trọng bỗng nhiên giống như phát điên, nói cái gì thiên mệnh, hoá ra trong đó thật sự là có chút huyền diệu!

Nàng ta bình ổn hô hấp, trấn định nói: "Lúc tổ trong miếu tổ, kim bối cũng đã từng hiển linh. Nếu không phải như thế, ta cũng sẽ không đem nó mang đến đây —— làm như ta thật sự không gả nổi ra khỏi cửa."

Một bên vui giỡn cho giảm bớt hoảng hốt cùng xấu hổ, một bên thật cẩn thận duỗi tay về hướng cái kim bối không yên phận kia.

Đầu ngón tay hơi hơi run.

Nhặt kim bối lên, Tần Vô Song bất động thanh sắc, lật qua lật lại nhìn nhìn, thấy trong vỏ sò cũng không phải bị con gì chui vào, trong lòng đã có chút hoảng sợ, lại âm thầm vui sướng —— có ' kỳ tích ' này hộ thân, sau này Hàn Thiếu Lăng đối xử với mình nhất định sẽ càng coi trọng.

Nàng e lệ lại hào phóng cười cười: "Tổ tiên phù hộ Tần Châu ta, lúc nào cũng ra chút thần tích, lần này xem ra, tổ tiên đối với Hàn Châu vương....."

Lời nói còn chưa nói xong, chỉ thấy kim bối kia đột nhiên nhảy lên, rơi xuống án bàn, thập phần kiên định dựng vỏ sò lên, hướng về phía nàng ta lắc trái lắc phải.

Bộ dáng vô cùng sống động đó làm mọi người không khỏi tưởng tượng ra một lão nhân nghiêm túc nhìn Tần Vô Song, bộ dáng rất không vừa lòng mà lắc đầu.

Đôi mắt dài hẹp của Hàn Thiếu Lăng híp lại, duỗi tay chộp tới.

Chỉ thấy kim bối kia đột nhiên nhảy về sau một cái như là tránh ôn thần.

Hàn Thiếu Lăng: "....."

Tỷ muội Bạch Châu nhịn không được cười lên tiếng: "Không đúng rồi Tần vương nữ, tổ tiên nhà của ngươi hình như rất không vừa lòng Hàn Châu vương nha!"

Thế tử Bình Châu phản ứng cực kỳ mau, vội vàng lên tiếng: "Tần gia lão tổ, ngài cảm thấy Tần vương nữ cùng Hàn Châu vương không thích hợp? Ngài nhìn trúng một người khác đúng không?"

Kim bối chậm rì rì hướng hắn gật đầu.

Mọi người: "....."

Tần Vô Song đã hoàn toàn ngốc.

Thế giới này xác thật là có thuật bói toán cùng tiên đoán, bọn Thiên Đàn thánh tử lấy thuật đại thiên bày ra hướng thiên địa hỏi là cực kỳ linh nghiệm. Chẳng qua tiết lộ thiên cơ sẽ bị trời phạt, cho nên trừ phi liên quan đến đại sự sinh tử tồn vong của toàn Vân cảnh, Thiên Đàn cũng sẽ không tùy ý thi triển đại thuật bậc này.

Ai cũng biết kim bối của Tần Châu vẫn luôn phụng thờ tròn tổ miếu,

trăm ngàn năm hưởng hương khói cung phụng, nếu nói nó thật sự thần thông cũng không phải chuyện lạ —— trên thực tế, dưới nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy, rõ như ban ngày, ai cũng thấy không có chút khả năng có thể làm giả.

Đây thật là thập phần xấu hổ nha.

"A ha ha, a ha ha," Bạch thế tử cười hướng cái kim bối kia chắp tay thi lễ, "Lão tổ tông, ngài nhìn một cái, có phải nhìn trúng ta không?"

Kim bối căn bản không để ý tới hắn.

Nó đứng im một chút trên án bàn, giống như ông cụ già nói chuyện nói đến một nửa bỗng nhiên liền lên cơn buồn ngủ.

Tang Viễn Viễn chân thành đưa ra kiến nghị của nàng: "Tần vương nữ, tổ tiên hình như là muốn nói cho ngươi, không cần bị những thứ khác mê hoặc đôi mắt. Gả chồng thôi mà, quan trọng nhất là phải vui vẻ, gả cho người mình thích mới không cô phụ cả cuộc đời còn lại của mình nha. Hay là ngươi thử nhìn lại?"

Chỉ thấy cái kim bối kia lảo đảo lắc lư trở lại, kiên định gật gật đầu.

Tần Vô Song: "Ta....."

Nàng ta bỗng nhiên có chút nghẹn ngào.

Nhìn chằm chằm 'tổ tiên' một lát, nàng ta thấp giọng nói: "Hàn Châu vương, nếu không có kim bối, ngươi vẫn còn chọn ta chứ?"

Hàn Thiếu Lăng buông một chữ : "..... Vẫn."

Trừ bỏ căng da đầu đồng ý, hắn còn có khác lựa chọn sao?

Không thể nào ở trước mặt mọi người mà nói, hắn quyết định cưới Tần Vô Song chính là vì kim bối này chứ? Tuy rằng mỗi người đều

biết sự thật chính là như vậy.

Tần Vô Song cười khổ: "Vậy được rồi. Hàn Châu vương, chọn ngày hạ sính lễ đi. Ta thiệt tình nguyện ý gả cho ngươi."

Hàn Thiếu Lăng dù sao đã ra một mặt không sao cả, giờ phút này trong lòng hắn chỉ có cái kim bối phiền phức này. Giờ phút này nếu hỏi hắn có tâm tình gì, ước chừng đó là cảm giác xấu hổ nhàn nhạt khi nhìn trúng tiền tài của nhà gái, dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt cô nương nhà người ta nhưng lại bị nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấu.

Hắn gật gật đầu, nói: "Đưỡ. Ngươi đem kim bối thu lại đi."

Khoé môi tươi cười của Tần Vô Song càng thêm chua xót.

"Tổ tiên," nàng ta chắp hai bàn tay lại, nói, "Hàn Châu vương là người ở trong lòng ta, ta đã quyết định phải gả cho hắn, mong tổ tiên phù hộ."

Kim bối không tình nguyện mà gật đầu.

Sau đó, nó dùng một bên góc nhọn chỉ chỉ Tần Vô Song cùng Hàn Thiếu Lăng, sau đó kiên định lui về phía sau một bước.

Động tác này của nó thật sự là quá mức xảo diệu, mọi người ở đây vừa nhìn liền có thể nhìn ra, ý tứ của nó là, các ngươi sống cuộc sống của các ngươi, nhưng đừng kéo theo ta.

"Tổ tiên, ngài không muốn tặng kim bối cho Hàn Châu vương sao?" Tần Vô Song hỏi.

Kim bối gật đầu.

Tần Vô Song có chút choáng váng: "Vậy..... Vậy ta liền đưa ngài về tổ miếu, như thế nào?"

"Tần Vô Song!" Hàn Thiếu Lăng thấp giọng quát.

Kim bối lắc lắc đầu.

Tần Vô Song giờ phút này đã không còn biết mình đang là cái tâm tình gì, nàng ta lẩm bẩm nói: "Hay là, ngài muốn Tần Châu cùng một châu quốc khác hợp tác hay sao?"

Lời vừa nói ra, Hàn Thiếu Lăng nhất thời trợn tròn đôi mắt, đôi tay vỗ vào khay trúc bên cạnh thật mạnh, trong miệng cả giận nói: "Tần Vô Song ngươi nghĩ cho kỹ! Hàn Châu ta tuyệt không sẽ chịu vũ nhục như thế này! Ta cũng không phải không cưới ngươi thì không lấy được vợ, ngay cả cái kim bối này ta chưa chắc đã nhìn trúng! Nếu ngươi đem nó tặng cho người khác, ngươi cũng gả cho người khác luôn đi!"

Nghe hắn vừa nói như vậy, Tần Vô Song thật sự là tâm ý nguội lạnh.

Nàng ta bình tĩnh hai mắt nhìn Hàn Thiếu Lăng, nhẹ nhàng nói: "Hàn Châu vương, dù cho kim bối chọn trúng thế tử của châu nào, ta cũng chưa chắc phải gả. Ta phải gả cho ai, là do ta tự mình quyết định. Ngươi không muốn cưới ta, ta cũng không phải bất chấp tất cả mà ăn vạ ngươi."

Nàng chuyển về hướng kim bối, cung kính nói: "Tổ tiên, xin chỉ dẫn cho chúng ta."

Liền thấy cái kim bối vừa lòng mà duỗi ra một cái, nhảy nhót hướng về phía Tang Viễn Viễn chạy tới, nhảy vèo lên cao, suýt chút bổ nhào vào trên người nàng.

Tang Viễn Viễn bị ' dọa ' đến giật mình nhảy dựng, dùng tay chộp lấy cái kim bối đang cọ loạn trên người nàng, đem nó đặt trên lòng bàn tay.

"Cái này..... Tần vương nữ, ta không thể cưới ngươi! Ta cũng là nữ,

thật sự." Nàng nhanh chóng tỏ thái độ, một bên nói, một bên còn bày ra tư thế tị hiềm, ý muốn đem cái kim bối kia thả lại trên bàn.

Nhưng mà nó giống như là ăn vạ nàng, dính vào trên ngón tay nàng, bỏ như thế nào cũng không xong.

Mọi người nhìn Tang Viễn Viễn cầm kim bối trên tay ném tới ném lui, còn cái kim bối kia lại cứ lạng đi lạng về trèo lên tay nàng l.

Khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ của Tang Viễn Viễn gấp đến độ phiếm hồng, lại cầm lại ném, mà cái kim bối kia cứ như hòn bi, nằm trên tay nàng lăn qua lăn lại, không rời nàng nửa tấc.

Tần Vô Song: "..... Tang Viễn Viễn ngươi đừng ném chứ!"

Quả thực phát điên mà!

Tang Viễn Viễn nâng cặp mắt to hắc bạch phân minh lên, vô tội nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song thở dài: "Tang vương nữ, đừng chối từ nữa. Ngươi cứ nhận lấy đi, tổ tiên đây là thích ngươi, muốn cho chúng ta cùng Tang Châu giao hảo."

Mọi người đồng thời nhìn thẳng kim bối trong tay Tang Viễn Viễn.

Chỉ thấy vật ấy như là tìm được rồi chủ nhân, cực thân mật cọ ngón tay nàng, ánh vàng rực rỡ hào quang lóe một chút, lại lóe lên một chút.

Tần Vô Song lẩm bẩm lặp lại: "Tổ tiên là muốn Tần Châu chúng ta cùng Tang Châu giao hảo....."

Trước mắt bao người, tổ tiên hiển linh như vậy, Tần Vô Song làm sao còn dám có bất luận dị nghị gì?

Nàng ta ngơ ngác mà nhìn Tần thế tử ngồi một bên.

Tần thế tử còn đang ngốc hơn so với nàng ta, lúc này đang nhìn Tang Viễn Viễn tay cầm kim bối như tiên nhân, mặt Tần thế tử đã lặng lẽ đỏ lên.

"Huynh trưởng....."

Tần thế tử giật mình một cái, nhảy lên: "Tổ tiên lựa chọn Tang vương nữ là ư người thuần thiện như vậy, đây cũng là phúc khí của Tần Châu chúng ta nha! Từ nay về sau, Tần Châu cùng Tang Châu kết thành huynh đệ, giao hảo thật tốt! Tang vương nữ có yêu cầu gì chỉ cần mở miệng nói với ta! Chỉ cần Tần Vô Lưỡng ta làm được, máu chảy đầu rơi cũng không chối từ!"

Hắn vỗ ngực, hạ lời hứa hẹn hùng hồn.

"Đã là lệnh của tổ tiên, kim bối kia tất nhiên là tặng cho Tang Châu, mong rằng vương nữ chớ chối từ!" Tần thế tử Tần Vô Lưỡng nói còn muốn chân thành hơn cả Tần Vô Song.

Tang Viễn Viễn nhìn nhìn cái kim bối đang lẳng lặng nằm ở lòng bàn tay, do dự một lát: "Nếu ta đây lại từ chối thì thật bất kính."

Huynh muội Tần thị đồng thời gật đầu.

Tang Viễn Viễn lại nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng, tươi cười hơi có chút ngượng ngùng: "Hàn Châu vương, ngươi xem....."

Hàn Thiếu Lăng sớm đã ngây dại.

Mới vừa rồi, khi nhìn nữ tử không giống phàm nhân kia bị kim bối cuốn lấy dở khóc dở cười, trong lòng hắn giống như bị sấm sét lăn lộn, chỉ thầm than nữ tử thần kỳ như vậy, lại để nàng từ trong lòng chạy thoát ra ngoài, thật sự là ăn năn lớn nhất cuộc đời hắn.

Giờ đây kim bối lựa chọn Tang Viễn Viễn, đối với Hàn Thiếu Lăng mà nói, kỳ thật là một chuyện vô cùng tốt.

Vừa sẽ không làm tổn thương mặt mũi hắn, hơn nữa..... Nếu tương lai hắn thành công đem Tang Viễn Viễn thu vào trong túi, cái kim bối này chẳng phải lại về trên tay hắn sao?

Nghĩ như vậy, Hàn Thiếu Lăng không khỏi sang sảng phá lên cười: "Tần thế tử nói không sai, Tang vương nữ tâm địa thuần thiện, đến tổ tiên Tần thị còn coi trọng, thật sự là kỳ duyện có một không hai! Đây là chuyện tốt, ta nguyện thêm chút hạ lễ, chúc phúc Tần Châu cùng Tang Châu kết mối lương duyên tốt đẹp."

Có hắn dẫn đầu, mọi người còn lại cũng liên thanh phụ họa, ít nhiều đều đưa chút lễ vật lên biểu lộ tâm ý.

Những công tử đánh chủ ý giống như Hàn Thiếu Lăng càng ưng thuận đưa lễ vật quý báu, vì cuộc cạnh tranh chính thức đã bắt đầu ở phía trước, phải tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt trong lòng Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn thật bội thu được đầy túi.

"Nếu Tần vương nữ đối với ta vô tình, ta sao có thể cưỡng cầu." Hàn Thiếu Lăng sảng khoái cười, đem hoa hợp hoan đỏ thẫm thảy tới khay trúc trước mặt, nói, "Chư vị, tiếp tục."

Giờ phút này, ngoại trừ Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh, đã có thêm ba cặp nữa nhờ hoa hợp hoan thành đôi.

Mắt thấy yến hội liền sắp kết thúc, trán Tang Bất Cận ra một tầng mồ hôi mỏng.

Vân Hứa Chu đã là lần thứ ba nhặt hoa, ném hoa.

"Tang thế tử a," Triệu thế tử ngồi bên cạnh Tang Bất Cận nhịn không

được khuyên nhủ, "Nhiếp Chính Vương người ta không cần ngươi nhận hoa của nàng, ngươi cũng không cần liên tiếp nhặt như nhặt gạo vậy chứ, cho chúng ta một cơ hội thì thế nào?"

Chưa từng thấy qua ai mặt dày mày dạn như vậy.

Giọng Tang Bất Cận đều ách lại rồi, quay đầu nhìn đối Tang Viễn Viễn nói: "Tiểu muội, muội nói nàng ta rốt cuộc có ý tứ gì!"

Tang Viễn Viễn đau đầu vô cùng, nàng biết, Tang Bất Cận cần phải có một bước bán mình mới được, bằng không cái con đường truy thê này của hắn sợ rằng không bao giờ có điểm cuối.

"Có lẽ Nhiếp Chính Vương nhìn trúng người khác, hay là ca ca lần sau đừng nhặt, nhìn xem nó có thể rơi xuống tay người khác không?" Tang Viễn Viễn kiến nghị nói.

"Sao có thể!" Tang Bất Cận tức giận đến lỗ mũi bốc khói, "Nàng ấy đã cùng ta như vậy rồi, còn muốn gả cho người khác sao!"

Tang Viễn Viễn buồn bã nói: "Vậy huynh sẽ đi nói cho người ta, nói huynh cùng Nhiếp Chính Vương đã như vậy?"

Tang Bất Cận tức khắc mặt đỏ tai hồng: "Tất nhiên sẽ không! Ta, ta làm sao có thể là cái loại tiểu nhân đê tiện như vậy chứ!"

"Ủa yến hội kết thúc rồi nhỉ ?" Tang Viễn Viễn buông tay.

Mắt thấy, Vân Hứa Chu lại một lần nữa ném xuống đoá hoa hợp hoan trên đầu mà một nửa đã bị Tang Bất Cận vớt lên.

Nội thị đã chuẩn bị dọn dẹp yến tiệc.

Tang Bất Cận cầm một đoá hoa hợp hoan trong tay, lại không ném xuống.

Không bao lâu, đoá hoa m Vân Hứa Chu ném xuống kia lại xuôi dòng xuống, trôi tới trước mặt hắn.

Tang Bất Cận đột nhiên nhanh trí, một tay đem vớt nó lên, cắn răng, đùng đùng đùng sải bước vòng qua hơn nửa cái bàn tiệc, vọt tới trước mặt Vân Hứa Chu, mạnh mẽ đem hoa cài lên tóc mai người ta một cái, lôi kéo nàng, nói: "Ha! Cũng nên lên thiên đài rồi!"

"Cuối cùng có bộ dáng nam nhân." Vân Hứa Chu lười biếng hừ một tiếng.

Một đám vương tộc đồng thời phát ra âm thanh ngầm hiểu.

.....

Yến hội lưu thuỷ kết thúc.

Chúng nam nữ vương tộc đi theo phía sao Hàn Thiếu Lăng, đi về hướng chỗ phụng thiên đài cao nhất trên vương thành sừng sững.

Hàn Thiếu Lăng cố ý bước chậm lại vài bước, muốn đi song song với Tang Viễn Viễn.

Nhưng mà nàng căn bản còn không liếc hắn một cái.

Nàng đã đem kim bối cẩn thận cất đi, giờ phút này cười ngâm ngâm nói chuyện với thị vệ bên người, đoá hoa hợp hoan màu băng lam cài trên đầu thỉnh thoảng lắc lắc một chút, cùng với đoá còn lại trên vạt áo của thị vệ kia tôn nhau lên vô cùng hoà hợp.

Hàn Thiếu Lăng nheo mắt lại, sau một lúc lâu, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh, hướng về phụng thiên đài bước vào.

Phụng thiên đài là nằm ở phía Bắc của vương thành, là một cái đài vuông vức màu đen, cao hơn 30 trượng, làm bằng đá, có bốn cầu thang ở bốn phía, như là một con rồng thật dài ngóc đầu lên đám

mây cao.

Dưới sự dẫn dắt của Hàn Thiếu Lăn, chúng thanh niên tài tuấn vương tộc bắt đầu lên đài.

Bạch Châu vương nữ không thành công đem mình đẩy mạnh tiêu thụ gả ra ngoài, trong lòng cũng không thoải mái, nhịn không được mở miệng tìm đen đủi với Tang Viễn Viễn, nói: "Tang vương nữ, ngươi đem một người bình dân mang lên đó, chỉ sợ không hợp lễ nghĩa!"

Tang Viễn Viễn giờ phút này đang vô cùng cao hứng cùng U Vô Mệnh sóng vai lên tháp, vừa nghe thấy lời này, tức khắc không đồng ý, xoay người nói: "Phu lang của ta là thiên nhân hạ phàm, hắn có thể bay luôn đó! Có thể cùng hắn đứng ở một chỗ là phúc khí tu luyện tám đời của ngươi, hắn không chê ngươi thì thôi, ngươi còn lải nhải cái gì."

Bạch vương nữ: "....." Mắt nhìn Tang Viễn Viễn nghiễm nhiên là nhìn một đứa thiểu năng trí tuệ.

Vân Hứa Chu cười ha ha, tặng cho Bạch Châu vương nữ một ánh mắt hình viên đạn: "Liên quan cái rắm gì ngươi! Nhiều lời vô nghĩa như vậy, bộ ngươi sắp gả ra ngoài sao!"

Bạch vương nữ: "....."

Sau một nén nhang, mọi người rốt cuộc theo bậc thang như thân rồng uốn lượn lên tới đỉnh của phụng thiên đài, bốn bề của nơi này hoàn toàn trống không, gió cũng đặc biệt lớn.

Bạch vương nữ ở phía sau thấp giọng nói chuyện với người khác: "Hảo tâm không được hồi báo, các ngươi chờ xem kịch vui đi! Lễ nghi ở Phụng thiên đài chỉ có vương tộc mới có thể tham gia, ta dám cam đoan, Hàn Thiếu Lăng tuyệt đối muốn mượn cơ hội diệt trừ dã nam nhân này!"

Hàn Thiếu Lăng đi tới trên đài.

Giữa Phụng thiên đài có đặt một cái lư hương đồng tám chân thật lớn.

Phía sau lò có một cổng chào bằng đồng thau, mặt trên điêu khắc rất nhiều dị thú dữ tợn và cổ xưa. Dưới cổng chào là bàn hiến tế.

Nghi tế bắt đầu rồi.

Nhóm tư tế mặc đồ trắng đem cống phẩm đưa lên đài cao, đứng ở bậc thang dưới cùng, đem tất cả kim bàn nhất nhất đưa cho Hàn Thiếu Lăng.

Hàn Thiếu Lăng tiếp nhận cống phẩm, bày biện lên trên bàn hiến tế, sau đó bắt đầu đốt hương.

Trong cái lư hương bằng đồng thau tám chân kia, ngọn lửa phóng lên cao, khói bóc lượn lờ, phảng phất như có thể thẳng tới 99 tầng trời.

Làm xong mấy bước này, Hàn Thiếu Lăng chậm rãi đi đến trước đài cao, bắt đầu mặc tụng văn tế cầu phúc.

Hàn Thiếu Lăng ở phía trước thấp giọng cầu nguyện, Tang Viễn Viễn ở phía sau nhịn không được kéo kéo cổ tay áo U Vô Mệnh, nói nhỏ với hắn.

"Chàng cũng mang theo con dân đi tế thiên à?"

"Đương nhiên rồi."

Nàng có chút không tin, nghiêng đầu nhìn hắn: "Chàng sẽ thành thành thật thật đọc đi đọc lại đoạn văn tế đó trong một canh giờ? Ta không tin."

U Vô Mệnh nhướng mi, nghiêng đầu, thấp giọng nói với nàng nói: "Dù sao cũng đâu ai nghe thấy ta đang niệm cái gì."

"Phụt."

Thôi vậy, cứ chiếu theo đúng nghi thức thì đó cũng hoàn toàn tật xấu.

Nàng bỗng nhiên rất muốn theo hắn đi tế thiên một lần.

Có thể nhìn hắn nghiêm trang l đứng ở phía trước, lẩm nhẩm lầm nhầm mà nói suốt trong miệng, đến lúc đó nàng sẽ lén ném một miếng ' rong biển ' lên người hắn, nghe xem hắn rốt cuộc niệm cái gì.

Tang Bất Cận cọ lại đây.

Hắn khó chịu mà nói: " Mới trong chốc lát đã có bảy tám người tìm ta cầu thân. Ta nói muội đã hứa hôn với người khác rồi, đều không tin. Có tin cũng nói muốn cạnh tranh một trận."

Tang Viễn Viễn cười nói: "Đều hướng về phía kim bối một lạy, ai chả muốn liều mình thử một lần."

"Hoang tưởng!" Hắn lại kề sát vào chút, "Tiểu muội, muội với tổ tiên Tần thị kia chẳng lẽ thực sự có cái gì cảm ứng hả?"

Tang Viễn Viễn thần bí cười hề hề: "Không nói cho huynh!"

Bên kia, Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc cũng cầu nguyện xong.

Lại làm thêm một ít thủ tục lễ tiết, hắn lấy ra ít nhang tế, mời mọi người tiến lên bậc lửa, sau đó cắm vào lư hương, hoàn thành tế điển.

"Kết thúc buổi lễ. Chư vị vất vả." Hàn Thiếu Lăng mỉm cười gật đầu.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh cắm hương xong, chuẩn bị xuống lầu.

Bỗng nhiên bị Hàn Thiếu Lăng cực lễ phép cản lại phía dưới.

Nàng nghi hoặc nhìn hắn.

"Xin lỗi Tang vương nữ." Hàn Thiếu Lăng trên mặt mang cười, ngữ khí lại lạnh băng như đao, "Phụng thiên đài, trừ phi người của vương tộc, nếu bất cứ ai đặt chân đều là tế phẩm. Quy củ là như thế, vương nữ đừng trách."

"Ngươi nói hắn?" Nàng chỉ chỉ U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh nhướng mi, lười biếng nhìn lại.

"Hắn là vị hôn phu lang của ta, cũng không được sao?" Tang Viễn Viễn nghiêm túc hỏi.

Hàn Thiếu Lăng cười đến tà mị, cúi người về phía trước, thấp giọng nói: "Vậy tất nhiên là..... tội thêm một bậc."

Hắn đem thân hình cao lớn ngẩng về phía sau, nghiêm mặt nói: "Tang thế tử, thỉnh mang vương nữ xuống đài trước. Quy củ là như thế, ta cũng thương mà không giúp gì được."

Tỷ muội Bạch Châu vui tươi hớn hở đi lên xen vào việc người khác.

"Tang vương nữ, mới vừa rồi ta không phải khuyên ngươi rồi sao, làm sao có thể đem một tên bình dân đê tiện đưa tới trên phụng thiên đài chứ? Ai nha, ngươi càng không nghe, còn mắng ta, thật là xem hảo tâm như lòng lang dạ thú. Bây giờ thì tốt rồi, tình lang của ngươi cũng sắp phải ném đầu đi thôi!"

Một Bạch vương nữ khác tiếc nuối thở dài: "Cũng chưa chắc là chuyện xấu nhỉ? Tang vương nữ hiện giờ được kim bối như lời thề kết minh của Tần Châu, tại mười tám châu này chính là người chạm tay là bỏng. Có kim bối làm của hồi môn, ai cũng sẽ không để ý ngươi gả qua bao nhiêu người, đúng không! Vừa lúc đổi được người tốt hơn!"

Tần Vô Song thật ra lại là người quan niệm chuyển biến cực nhanh, nghe vậy, nhích người lên đứng phía trước Tang Viễn Viễn, hướng về phía hai Bạch vương nữ cười lạnh nói: "Tang vương nữ tư dung khí chất bực này, chẳng sợ không có kim bối của Tần Châu cũng xứng đáng kết đôi với nam nhân tốt nhất mười tám châu này, còn đến phiên ngươi xen vào sao!"

Bạch vương nữ: "....." Cái Tần Vô Song lúc trước châm chọc mỉa mai đi đâu rồi? Vỗ mông ngựa tổ tiên cũng không cần thiết vỗ đến chân tình như vậy chứ?

"Ngươi vừa rồi không phải còn ghét nàng ta sao!"

Tần Vô Song hoảng sợ che miệng lại: "Bạch vương nữ, lời nói cũng không thể nói bậy. Ta cùng với Tang vương nữ vừa gặp đã thân, nói chuyện vui vẻ hợp ý, rõ ràng chính ngươi hiểu sai!"

Bạch vương nữ: "....."

Đầu của tỷ muội Bạch Châu thật sự là dùng không được tốt lắm.

Quan hệ giữa các vương tộc cũng giống như quan hệ giữa các châu quốc, vẫn là kia lời lẽ tầm thường kia —— không có bằng hữu và địch nhân vĩnh cửu, chỉ có lợi ích vĩnh cửu mà thôi.

Hiện giờ, phía đông Tần Châu có Hoàng Phủ thị như hổ rình mồi, phía nam thì Ký Châu đã rơi vào tay U Vô Mệnh.

Có thể nói bốn bề thụ địch.

Tần Châu nóng lòng mượn sức một đồng bọn thật mạnh mẽ tới giúp đỡ họ chóng chọi với mưa rền sóng dữ sắp xuất hiện.

Ngay cả kim bối cũng đưa ra tới, có thể thấy được Tần Châu vương có bao nhiêu khẩn trương.

Loại l thời điểm này, nếu tổ tiên chỉ dẫn Tần Châu cùng Tang Châu giao hảo, vậy Tần thị đương nhiên sẽ tận hết sức lực, cùng Tang Châu đứng ở cùng trận tuyến. Cho dù Tang Viễn Viễn giờ phút này coi trọng Hàn Thiếu Lăng đi chăng nữa, Tần Vô Song cũng chỉ sẽ cười lớn một câu ' duyên trời tác hợp '.

Hàn Thiếu Lăng vội vã ra tay, không kiên nhẫn nghe mấy nữ tử dong dài.

Hắn tiến lên một bước, rất có lễ phép mà hướng về phía vài vị vương nữ cười nói: "Tiệc tối đã chuẩn bị xong, chư vị thỉnh ——"

Dùng thân thể đuổi người.

Bạch vương nữ quyết tâm muốn xem trò hay, liền nói: "Hàn Châu vương ngươi cứ lo làm chuyện của ngươi, không cần để ý tới ta. Bạch Châu chúng ta tế thiên dùng đều là tế sống, sớm nhìn quen máu rồi."

"Ừ." Hàn Thiếu Lăng chuyển hướng nhìn Tang Viễn Viễn, nói, "Tang vương nữ, quy củ không thể bỏ qua."

Tang Viễn Viễn nhỏ yếu đáng thương lại bất lực: "Ngươi nhất định phải giết phu lang ta sao? Nếu ta muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử thì sao?"

U Vô Mệnh vốn đã chuẩn bị phát tác, thấy cái diễn viên chuyên nghiệp này lại giở kỹ thuật diễn ra, không khỏi phiền não dùng ngón tay gõ gõ giữa trán, đau đầu mà nhìn nàng, bộ dáng sủng nịch bất

đắc dĩ.

Tang Bất Cận cau mày đứng dậy: "Hàn Châu vương, đây là đạo đãi khách của ngươi?"

Vân Hứa Chu thở dài: "Hàn Châu vương, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi, hôm nay mọi người đang vui vui vẻ vẻ, không cần thiết phải nháo đến khó coi như vậy."

Ở chỗ này đánh nhau, trăm hại không một lợi.

Hàn Thiếu Lăng nói: "Tang thế tử, Nhiếp Chính Vương, quy củ không thể bỏ qua. Hàn mỗ tuyệt đối không có ý muốn chậm trễ, chư vị mời rời khỏi đài đi dự tiệc đi, làm xong một bước hiến tế cuối cùng này, ta lại hướng các vị bồi tội, nhận rượu phạt!"

Hàn Thiếu Lăng chậm rãi rút kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng U Vô Mệnh.

Người này, hắn nhìn thế nào không vừa mắt. Vô luận người này có cùng Tang Viễn Viễn cẩu thả đến đâu hay chưa, hôm nay đều phải mượn cơ hội trừ bỏ.

Ánh mắt lướt qua, nhìn Tang Viễn Viễn nói: "Vương nữ. xin tránh ra chút."

"Không ——" Tang Viễn Viễn nói, "Ta muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử! Ta cho dù chết, từ nơi này nhảy xuống, cũng tuyệt không sẽ để ngươi thương tổn hắn!"

U Vô Mệnh: "....." Vừa rồi sợ là nàng lại uống nhiều quá.

Nhớ tới làn trước khi nàng uống quá chén, quấn lấy hắn làm những chuyện đó, tim hắn đập nhanh hơn rất nhiều, một khắc cũng không muốn lại trì hoãn.

Bạch vương nữ ở một bên nở nụ cười: "Tang vương nữ, ngươi không phải nói phu lang ngươi là thiên nhân, còn bay được sao? Bằng không ngươi kêu hắn mọc cánh ra bay đi, để tránh họa sát thân."

"Đúng nha!" Tang Viễn Viễn cười ngâm ngâm nhìn về phía nàng ta, "Đa tạ ngươi nhắc nhở."

Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên nhớ tới hôm qua nàng cũng nói với mình như vậy, nhất thời vừa buồn cười, lại đau đầu.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn tin tưởng chắc chắn Tang Viễn Viễn tuyệt đối không thể thích người khác. Nàng làm hết thảy chẳng qua là bởi vì ghen thôi —— cũng không trách Hàn Thiếu Lăng tự phụ, từ nhỏ đến lớn, phàm là nữ tử nào vừa độ tuổi đều vì hắn mà thần hồn điên đảo, sớm đã đẩy hắn lên mây đến không biết trời cao đất dày.

Nữ nhân hắn coi trọng sao có thể để người khác nhúng chàm?! Đoá hoa hợp hoan trên người hai người này tựa như một cây gai độc, cào nát trong lòng hắn, không đem nó nhổ đi chắc chắn hắn sẽ ngày đêm bất an.

Vừa lúc, mượn cơ hội này để nàng nhìn xem thực lực thất trọng thiên Linh Diệu cảnh là cái gì!

Hàn Thiếu Lăng ngưng thần thu hết sức lực, quyết tâm dùng sức giết trâu huyễn khốc mà giết chết con gà yếu nhớt này, một động tác nhiếp trụ tâm thần Tang Viễn Viễn.

Kim linh uẩn bùng nổ như đã mai phục trên thanh kiếm đã lâu. Sát khí tỏa ra muốn động thủ.

"Hàn Châu vương," Tang Viễn Viễn bỗng nhiên thu hồi tươi cười, nghiêm mặt nói, "Hôm nay chúng ta tới làm khách, không phải tới đánh nhau. Ngươi muốn đánh nhau lần sau có cơ hội lại thống thống khoái khoái đánh một trận. Nếu ngươi không muốn đãi ta cùng phu lang ăn cơm chiều thì bọn ta liền đi thôi."

"Bay đi sao?" Hàn Thiếu Lăng bật cười.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy Tang Viễn Viễn đã nhẹ nhàng thướt tha đi tới bên cạnh đài cao.

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng khẽ biến: "Xuống dưới mau, chỗ đó nguy hiểm."

Nàng ngọt ngào cười cười, hướng U Vô Mệnh vẫy tay, sau đó mở hai tay, nhảy về phía sau, giống như một con bướm, từ trên đài cao bay ra ngoài.

Hàn Thiếu Lăng đại kinh thất sắc, lập tức nhào về phía bên cạnh đài cao.

Làm sao chụp kịp?

Chỉ thấy áo lụa băng lam cùng tóc đen của Tang Viễn Viễn đồng loạt bay phất phơ ở trong gió, thân hình tuy rằng uyển chuyển nhẹ nhàng đến cực điểm, nhưng cũng chỉ dừng giữa không trung một chớp mắt, liền thẳng tắp rơi xuống phía dưới!

Người trên đài cao đồng thời hít hà một hơi, chạy vội tới bên cạnh, hoảng sợ nhìn giai nhân tuyệt sắc đang vù vù rơi xuống.

Nàng còn tươi cười, thân thể giống một con bướm băng lam, rơi xuống, rơi xuống..... Căn bản không còn cách cứu!

Khi mọi người ở đây đầu óc trống rỗng, chợt có một cơn gió bay vèo qua đỉnh đầu.

Chỉ thấy một đôi hoả cánh huyễn khốc vô cùng xuất hiện trong tầm nhìn.

Hỏa cánh vỗ nhẹ hai cái trong gió vỗ, lưu lại một tàn ảnh ngọn lửa,

chợt, như mũi tên thẳng tắp lao xuống, đem thân thể băng lam mềm mại kia ôm vào trong lòng ngực.

Nàng ôm lấy cổ hắn, hướng về phía hắn cười đến không thấy mắt.

Lửa cháy ở trong gió ào ào rung động, thân hình U Vô Mệnh lưu loát đến cực điểm, nương theo gió, vẫy hai cánh đang bốc lửa rừng rực hai cái, sau đó ung dung lướt lên trên.

"Ca, tẩu ——" Giọng Tang Viễn Viễn mang theo cười trong trẻo sâu thẳm truyền đến, "Chúng ta đi trước một bước, đại hôn gặp nha ——"

Đôi cánh sáng lạn vô cùng kinh diễm kia lại toả ra ánh lửa rực rỡ làm chói mắt mọi người, trong một loạt thanh âm hít ngược, hai người kia liền nương theo gió lập tức bay vùn vụt ra khỏi vương thành, chỉ để lại giữa không trung một hào quang lửa sáng ngời.

"Bay..bay..bay thật kìa, bay đi....." Bạch vương nữ trợn trắng mắt, trong lòng hai tỷ muội như muốn ngất.

Đoản Mệnh sớm đã chờ ngoài vương thành.

Nhìn thấy chủ nhân nhà mình giống một con thiêu thân vỗ cánh phành phạch đang cháy bay ra từ bên trong tường thành, Đoản Mệnh cao hứng đến phát ra tiếng phì phì trong mũi, bốn vó không nhịn được cào loạn xạ.

U Vô Mệnh ôm lấy Tang Viễn Viễn, dừng lại trên lưng Đoản Mệnh, phi như bay về phía Đông.

Tang Viễn Viễn vốn nghĩ rằng hắn muốn về U Châu, không ngờ U Vô Mệnh chạy một vòng lại củ nhiên lặng lẽ đi vào một gian kỹ viện.

"Còn có chuyện tốt chưa có làm."

Hắn cười thật xấu xa.

Chương 61: Địa ngục có cái gì

Trên Phụng thiên đài là một mảnh mờ mịt.

"Đó là..... cái gì?!"

Tròng mắt Hàn Thiếu Lăng như muốn rớt ra khỏi hốc mắt. Đôi tay không tự giác phát lực, bóp nát một đoạn lan can đá trước mặt kia.

Hào quang lửa xinh đẹp lưu loát dừng lại trên không trung một hồi lâu phảng phất như cười nhạo hắn vô tri cùng ngu xuẩn.

Sau một lúc lâu, hắn cực chậm cực chậm quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ, nhìn về phía Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận vô tội nhún vai, buông tay: "Tiểu muội từ trước đến nay đều làm cho người kinh hỉ mà."

Hàn Thiếu Lăng cực lực áp xuống, nhưng giọng nói vẫn khó tránh khỏi hơi hơi phát run: "Người kia, rốt cuộc là ai?"

Tang Bất Cận cười úp úp mở mở: "Hàn Châu vương không cần nóng vội, lúc đại hôn trên thiệp cưới chắc chắn viết rõ ràng."

Ai cũng sẽ không đoán được, nam nhân trên người có một đôi hoả cánh này lại chính là cường giả Mộc hệ U Vô Mệnh.

"Vậy mà là thật!" Một Bạch vương nữ vừa thoát ra khỏi cảm giác sững sờ liền gào lên, "Nếu ta có thể tìm được một nam nhân có thể bay lên trời làm phu lang, làm sao còn có thể xem trọng phàm phu

tục tử nữa! Đây là cái gì chứ, lửa thần quân à!"

Trên mặt Tần Vô Song tràn đầy kinh ngạc và mừng rỡ: "Quả nhiên, tổ tiên linh thiêng....." Đây sợ là đã bám được cái đùi tuyệt thế khó lường gì rồi đi?!

Hàn Thiếu Lăng nỗ lực cười cười khinh thường, sau đó trấn định tâm thần đi xuống đài.

Hắn bước đi vội vàng, muốn mau chóng truyền lệnh phái người truy tìm cái tên người chim kia —— người này không trừ sẽ thành họa lớn.

Chỉ tội cho Tang Bất Cận, Vân Hứa Chu còn có Tần gia huynh muội, lại quấn quýt lấy hắn, bắt hắn ra hỏi này hỏi kia, hắn không có cách nào thoát thân, chờ đến khi xuống khỏi đài cao, đi vào trong yến hội mới len lén trốn thoát được, đã là chuyện của mười lăm phút chuyện sau.

Làm gì có ai tìm được tung tích của người mang cánh đó?

.....

Tiêu Tương quán.

U Vô Mệnh đánh một vòng lớn trong thành Hàn Đô, sau đó trốn vào hậu viện gian kỹ quán này.

Tang Viễn Viễn nhìn cảnh trước mặt, thần sắc có chút ngơ ngẩn, cho rằng mình đã trở lại Đông Hải Long Nữ cung.

Trên mặt đất đặt mấy con san hô, sò ốc giả làm bằng thủ công tinh xảo. Giữa bối cảnh giả như u lam có hai tiếu lệ giai nhân đang tới lui tuần tra, mỗi người đều mặc áo lụa trong suốt ánh sáng lập loè, phía sau còn mang một miếng vỏ sò toả ra ánh sáng cầu vòng, khuỷu tay kéo theo một dải lụa như rong biển, chỉ cần vẫy lên liền

làm người ta hoa cả mắt, cho rằng lạc vào thế giới đáy biển.

Các nàng vừa múa vừa hát, giai điệu lại từ từ nhẹ nhàng, trang sức trên người leng ka leng keng như tiếng nhạc, rất có phong tình biển sâu.

Một nữ tử dung sắc bình thường khí chất lại dị thường xuất chúng đã đứng sẵn đó như chờ đợi lâu ngày. Nàng ta nghênh hướng U Vô Mệnh, cung kính gật đầu, bẩm: "Chủ quân, hết thảy đã chuẩn bị ổn thoả, chỉ chờ tin tức của Hàn cung ."

Thần sắc không có chút nào trần tục, mị hoặc. Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, vị này nhất định chính là Tiêu Tương quán chủ.

"Ừ." U Vô Mệnh thản nhiên gật gật đầu, mang theo Tang Viễn Viễn đi bài một gian phòng lớn lợp ngói bình thường.

Sau khi cửa gỗ dày nặng đóng lại, lập tức như là rớt vào một thế giới khác, không còn nghe được tiếng ở bên ngoài.

Ánh sáng cũng biến mất.

U Vô Mệnh bắn ra một sợi minh hỏa, bậc lửa đuốc trong phòng.

Tang Viễn Viễn đưa mắt nhìn xung quanh, thấy bài trí cực kỳ gọn nhẹ, sau cái án bàn bằng gỗ đen thật lớn là một cái ghế bành to tướng, bên cạnh có dựng một kệ sách, thư tịch trên giá vừa thấy cũng nhận ra là quanh năm không ai động vào.

Đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

Hai bàn tay mạnh mẽ ôm chặt nàng, hắn khom người tiến đến bên tai nàng: "Thay quần áo."

Giống như mang theo chút ám chỉ, nhưng lại giống như không có.

Nàng hoảng hốt rối loạn trong chớp mắt, hỏi: "Còn phải về Hàn cung đi làm chuyện xấu sao?"

"Ừ." Thanh âm của hắn cùng khí tức dán lên gáy nàng, chậm rãi đi xuống.

Bàn tay to ôm trước người nàng dứt khoát lưu loát mà kéo rớt bộ áo lụa băng tằm xanh lam của nàng.

Hắn đem nàng bế lên, đặt trên cái bàn sách bằng gỗ đen thật lớn.

Trán chạm trán, chóp mũi chống chóp mũi.

Hắn nghiêm trang nói: "Năm đó cả nhà Lâm thị hàm oan mà chết, đầu sỏ gây tội là Tả Hành Bình lại vì có tài năng xuất chúng, được Hàn Thiếu Lăng dễ dàng buông tha, hiện giờ đã làm đến tướng quốc Hàn Châu. Họ Tả đắc ý lâu lắm rồi, cũng đã đến lúc ai đáng chết phải chết đi thôi. Mượn cơ hội này, để Lâm Du Nghi, à, chính là Tiêu Tương quán chủ, đem nhân chứng vật chứng đưa tới trước mặt Hàn Thiếu Lăng, làm trò trước sự chứng kiến của thế tử và vương nữ các châu quốc, cáo oan tình."

Khuôn mặt xinh đẹp của Tang Viễn Viễn đỏ bừng, bắt được bàn tay đang lộn xộn của hắn.

Trong miệng rõ ràng nói chuyện đứng đắn như vậy, động tác lại không một chút nào đứng đắn.

Hắn trở tay chế trụ hai cổ tay nàng, tiếp tục nói: "Tả Hành Bình thế nào chả đề phòng, nên chỉ có thể đưa nữ trai kia đi trước mở đường, lại đưa nhiều vỏ sò đi theo như thế này mới có thể đem người Lâm gia l cùng chứng cứ đều đưa vào phủ —— nếu là đồ vật của Tiêu Tương quán chủ đưa vào, Tả Hành Bình đều sẽ kiểm tra thật thật kỹ. Nhưng khi hắn kiểm tra thực hư nữ trai cũng sẽ là lúc nàng ta vận dụng Vu tộc huyết mạch, nói cho hắn đây đều là hải sản, đều rất an toàn, sẽ không có cái vấn đề gì. Như vậy cũng chỉ

ảnh hưởng rất nhỏ, nhưng mọi chuyện chắc chắn làm xong."

Bộ dáng hắn cực kỳ đắc ý.

"Chờ tới bữa tiệc, Hàn Thiếu Lăng phục hồi tinh thần lại, phát hiện các nàng đang cáo chính là oan án diệt môn trước kia của Lâm thị, sớm đã không kịp nữa. Ngươi xem, có nhiều khách quý như vậy ở đây, thứ tự vị trí ngồi của Tả Hành Bình nhất định cách Hàn Thiếu Lăng rất xa. Lúc ' nhân chứng ' tiến lên cáo trạng, ngăn trở Hàn Thiếu Lăng cũng là lúc tiện nhất cho Tiêu Tương quán chủ trực tiếp hành thích. Đến lúc đó, chứng cứ cũng đã chiêu cáo thiên hạ, Tả Hành Bình cũng đã chết, Hàn Thiếu Lăng có thể không nề hà đạo lý đi xử tội ? Như vậy không phải báo được thù rồi sao?"

"Sau đó thì sao?" Nàng hỏi.

Nàng tuyệt đối không tin U Vô Mệnh là kiểu gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ —— hắn chính là không có lợi thì không nhấc nổi ngón tay.

Hắn bắt đầu xử lý trung y của nàng.

Hắn cong cong con mắt giống như hồ ly, hai tròng mắt đen nhánh đang chảy xuôi ánh sáng màu xanh: "Sau đó chúng ta nhân lúc rối loạn làm một chút chuyện xấu. Bên kia càng làm ầm ĩ đến lộn xộn, Hàn Thiếu Lăng nhất định không rảnh đi lo mấy sự nhiễu loạn nho nhỏ như vậy của chúng ta nha."

Hắn nói như vậy xong đã bắt đầu làm chuyện xấu với nàng.

Nàng bị bắt ngẩng mặt ấn ngã vào trên bàn sách, gỗ trên bàn lạnh băng băng chạm vào lưng nàng, nàng vội la lên: "Lạnh!"

"Sẽ hết lạnh ngay thôi." U Vô Mệnh cười xấu xa, ép người xuống.

Phía sau hắn đã xoè ra đôi cánh sáng.

Hắn xé bỏ lớp dịch dung trên mặt, đôi cánh sáng soi ánh sáng lên khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm, khóe môi gợi lên tính công kích mười phần tươi cười, đem nàng chặt chẽ khóa trong ngực.

Nhiệt độ mang theo mùi hoa quen thuộc đánh úp về phía nàng, đầu nàng có hơi chút choáng váng, hơi thở cũng dần dần rối loạn.

Hắn tiện tay ném xiêm y trên người xuống, nói: "Tiểu Tang Quả, ta biết nàng nhớ ta, nhớ đến tàn nhẫn. Ở chỗ này chắp vá tạm một chút, hử? Dù sao cũng phải thay quần áo."

Vừa nói như vậy, hơi thở đã cực kỳ không xong.

Nói ' nàng nhớ ta ', nhưng ai cũng đều biết, suy nghĩ trong lòng hắn thật ra là ' ta nhớ nàng, nhớ đến tàn nhẫn '.

Nhiệt độ trên người nhanh chóng tăng lên làm nàng cũng nhiễm một tầng màu đỏ.

Mái tóc đen phiêu tán ở trên án bàn gỗ đen, làn da trắng nõn lộ ra nhàn nhạt một chút hồng, càng làm cho thần hồn điên đảo.

Hơi thở của U Vô Mệnh đã hoàn toàn hỗn loạn, trong mắt đã có màu đen sâu như biển lại có ám hỏa sáng quắc.

Hắn cúi người xuống, bắt được nàng, đem án bàn biến thành tràng sung sướng.

Sống lưng cùng khuỷu tay nàng đánh vào trên bàn sách gỗ đặc dày cộm làm xương cốt ẩn đau.

"U Vô Mệnh, lưng đau quá." Nàng oán giận nói, "Chàng tra tấn người à!"

"Tiểu Tang Quả," hắn nghiến răng, tươi cười xấu xa từ trong cốt tủy,

"Hôm nay chính là cố ý tra tấn nàng."

Vì thế hắn thật sự đem nàng tra tấn đến lợi hại hơn.

Nàng nếu không muốn bị cái bàn gỗ kia cộm sống lưng thì chỉ có thể gắt gao bám vào thân hình cực kỳ có lực của hắn như là dây leo bám vào cổ thụ.

U Vô Mệnh cười xấu xa, càng thêm đắc ý.

Sau khi từng có kinh nghiệm một lần, hắn dần dần tìm được một chút phương pháp.

Nếu là tình khó tự khống chế, hắn liền dừng động tác lại, dùng môi chạm vào gương mặt nàng, trán nàng và cằm nàng, nói vài câu âu yếm lộn xộn.

Tuy rằng có chút gập ghềnh, nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ —— so với lúc còn "lính mới" chỉ biết nằm im không dám cử động nhỏ mà ngu ngơ kể chuyện cười, hiện giờ hắn đã có một chút bộ dáng tay già đời lăn lộn chốn bụi hoa khi dễ tiểu cô nương.

"Tiểu Tang Quả, nàng thật là muốn mạng người!" Khi lại dừng lại một lần nữa, hắn oán hận mà thở dài.

Hắn mới là muốn mạng người. Mỗi khi tới thời khắc đỉnh điểm, hắn phanh gấp một cái, làm hại nàng nửa vời.

Nàng không thể nhịn được nữa, ôm đầu hắn, ngước mặt lên hôn hắn thật tinh tế.

Trong lúc trằn trọc, lại nhả khí như lan: "U Vô Mệnh, ta thích chàng, mỗi một giây một khắc đều thích hơn bất cứ cái gì, độ ấm của chàng, hương vị của chàng, còn có....."

Nàng dùng ngôn ngữ tứ chi nói cho hắn biết lời chưa nói xong.

U Vô Mệnh sửng sốt một cái, sau khi mắt đen chuyển động nửa vòng, đột nhiên nghe thấy trong đầu truyền đến một tiếng nổ vang kịch liệt.

Cảm xúc trong khoảnh khắc hoàn toàn mất khống chế, khóe môi không tự giác hiện lên nụ cười dữ tợn, hắn gắt gao ôm chặt nàng, tình yêu như sóng lớn ngập đầu đem hai người bao phủ.

"Tiểu Tang Quả, nàng tự tìm....."

Cứ như vậy trong chốc lát, hắn cảm thấy mình thật sự điên rồi.

Đợi khi hắn lấy lại tinh thần, người nằm trong lòng ngực đã nhắm chặt hai mắt, sắp thở không nổi.

Chính hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu. Trái tim điên cuồng nhảy lên, cảm giác mỹ mãn đến cực hạn làm hắn hận không thể lập tức liền chết đi. Hắn gắt gao ôm lấy nàng, chỉ nghĩ đem hết thảy đều cho nàng, đồng thời đem nàng khảm vào tận máu thịt của mình.

Trong lúc nhất thời, hắn đều phân biệt không ra, đến tột cùng là ai tra tấn ai.

.....

Ba mươi phút sau, hai người rốt cuộc đổi xong xiêm y.

Nàng tựa vào hắn, ánh mắt mềm mại, gò má hồng hồng.

U Vô Mệnh mặt mày kiêu ngạo đến áp không được, hắn hơi ngẩng cằm, cho nàng choàng khuỷu tay hắn, nhướng mi, banh khóe môi, cực tiêu sái từ trong phòng đi ra.

Trong phòng te tua xơ xác, xiêm y và lụa bố đã sử dụng cũng bị đốt sạch.

Hắn lén nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng lười nhác, một mạt bi thương yếu ớt ẩn sâu ở đáy mắt kia phảng phất như đã phai nhạt rất nhiều, hắn không khỏi có chút tự đắc, thầm nghĩ: ' Từ sau khi Tiểu Tang Quả ở Tang Châu phát hiện thân thế xảy ra vấn đề, cảm xúc thường xuyên không xong, vẫn luôn dấu diếm bi thương, động một chút liền rớt nước mắt, vừa khóc vừa cười như kẻ điên. Mới lúc nãy khi từ biệt cùng Tang Bất Cận, trước mặt thì giả bộ vui vẻ nhưng thật ra lại lặng lẽ đỏ hốc mắt, tưởng ta không biết à! Cũng may còn có ta, kịp thời cho nàng vui sướng cực hạn như vậy, làm nàng phai nhạt chút ưu thương. '

Hắn lại liếc nàng một cái, đúng lý hợp tình thầm nghĩ, ' ngày sau phải càng muốn nhiều hơn để giúp nàng. Không sai, không phải ta thèm nàng, mà là nàng cần ta. '

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn hắn, thấy tròng mắt đen nhánh của hắn đang chậm rãi chuyển động, thần sắc thập phần kiên định, thoạt nhìn phảng phất như bộ dáng thực đáng tin cậy.

.....

Nhìn thấy U Vô Mệnh từ trong phòng ra tới, Tiêu Tương quán chủ Lâm Du Nghi đón trước, cúi đầu nói: "Chủ quân, thu được tin tức, giờ Tuất vào cung."

"Ừ, thả tay mà làm." U Vô Mệnh đi ra hai bước, hiếm có được liếc mắt, mỉm cười, không mờ mịt mà nói, "Chúc ngươi may mắn."

Lâm Du Nghi ngẩn ra: "Đa tạ chủ quân."

Không lâu sau đó, U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn ngồi trên xe đạo cụ mà vào cung.

Hắn thay hắc y, lười biếng gập lại một bên đầu gối, ngồi trong một cái vỏ sò khổng lồ, đem nàng ôm ngang trên người.

Hắn nắm chặt tay nàng, nắm chặt đến mức nàng thấy ân ẩn đau.

"Tang Quả," hắn nói, "Chỗ đó hoàn cảnh quá kém, nàng lại vẫn luôn phàn nàn lưng đau, mới có thể làm qua loa như vậy."

Nàng liếc nhìn hắn một cái, nói: "Ừ ừ."

Hắn chậm rãi chuyển động tròng mắt, nhìn chằm chằm nàng một lát, thấy nàng vẫn có chút thất thần, liền đắc ý cong khóe môi, càng ôm chặt nàng vào trong lòng ngực.

Hắn cúi đầu hôn hôn trán nàng, lại chạm chạm môi nàng.

Nàng hậu tri hậu giác, đầu quả tim hơi hơi giật mình.

Ở thời điểm mê loạn kia, đầu óc hai người có chút không thanh tỉnh, bản năng của thân thể đã bao phủ hết thảy, trong đầu chỉ có một mảnh chết lặng, nên cũng cảm thấy bình thường. Ngược lại thì khi thanh tỉnh, tầm mắt chạm nhau, hơi thở ngẫu nhiên đan xen vào đều sẽ hoảng loạn đến không được.

"Ta muốn mang nàng đi chỗ này." Hắn nói.

Ngữ khí của hắn có chút nghiêm túc, nàng không khỏi tụ thần, nghiêm túc nhìn về phía hắn.

Trực giác nói cho nàng, nàng lại sắp phát hiện một bí mật mới của hắn.

Ngựa xe chậm rãi đi vào Hàn cung.

Tang Viễn Viễn lười nhác tựa vào U Vô Mệnh, xuyên qua lớp lụa mỏng trên thùng xe, nhìn sắc trời dần dần đen xuống.

"Lại trở lại." Nàng thở dài, "Thật không thích nơi này."

"Sau này không tới nữa." Giọng hắn lạnh lạnh.

Nàng biết mục đích chính của hắn là tới đây làm chuyện này. Cái kim bối kia chỉ là nàng vận khí tốt, thuận đường nhặt bảo bối.

Nàng đem đầu chôn vào trong lòng ngực hắn, ôm hắn, nói: "Tốt."

Nàng tựa vào hắn, trong lòng âm thầm nghĩ, nếu như không có hắn, mình sẽ giống như trước, giấu đi nước mắt cùng yếu ớt, chỉ biết cắm đầu đi nhanh về phía trước. Hiện giờ lại có thêm một người bên cạnh, cũng là người lưng đeo bất hạnh cùng trắc trở, giống như là hai con sâu nhỏ trong đêm lạnh, rúc vào một chỗ sưởi ấm, chỉ biết ép đôi mắt, lỗ tai cùng thân mình lại với nhau, nhưng thật ra đó lại là may mắn khó có được.

Nghĩ như vậy, nàng lại lén xiết chặt hơn cánh tay đang ôm hắn.

.....

Dạ yến cung đình thông thường sẽ liên tục hai đến ba canh giờ.

Có đôi khi còn kéo dài suốt cả đêm.

Tiêu Tương quán chủ trong tay có lệnh triệu, một đường thông suốt mang theo ngựa xe đạo cụ tiến vào cung.

Đoàn người ngừng ở một thiên điện hẻo lánh. Nơi này chồng chất đồ đạc đã từng sử dụng trong các yến hội mấy năm nay, ước chừng cũng sẽ không dùng lại nhưng mà ném đi thì lại cảm thấy đáng tiếc, cho nên cứ tạm thời lưu lại ở đây làm cả điện tản ra một hơi thở quạnh quẽ.

Đám vũ nữ ở Tiêu Tương quán lĩnh mệnh, thướt tha hướng về đại điện mở tiệc bước vào, nhóm nội thị dọn đi những cái san hô cùng vỏ sò giả, không lưu ý thấy đã có hai đạo thân ảnh nương vào bóng

đêm, lặng lẽ trốn vào góc tối bên tường.

Lửa trên đôi cánh của U Vô Mệnh đã thu phát tự nhiên, hôm nay khi hắn bay xuống từ phụng thiên đài, muốn tạo hiệu quả huyễn khốc nên mới cố ý để lửa cháy lên hừng hực. Giờ phút này phải lặng lẽ hành sự, đôi cánh liền quy củ đến không được, chỉ ẩn ẩn ánh lên một chút ánh lửa u ám, ôm theo Tang Viễn Viễn vô thanh vô tức mà lướt đi vun vút giữa bờ tường và các nhánh liễu loà xoà.

Nơi đây tuy rằng cũng thuộc phạm vi nội cung nhưng không phải là tẩm điện quan trọng gì, phòng bị cực kỳ bê trễ. Thị vệ bị phái đến nơi này thì chắc hẳn đến chín phần là có ý dưỡng lão. U Vô Mệnh liên tiếp lướt qua trên đầu hay xẹt qua sau lưng đám thị vệ cũng không ai phát hiện có gì kỳ lạ.

Không bao lâu, thần không biết quỷ không hay mà hắn đã dẫn Tang Viễn Viễn tới một chỗ yên lặng.

Hố hiến tế người sống.

Tuy bây giờ đã qua thời điểm hiến tế một thời gian nhưng khi tiếp cận nơi này, Tang Viễn Viễn vẫn cảm giác không được khoẻ.

Rốt cuộc mấy ngàn năm đã trôi qua, mỗi một năm đều sẽ có một người thiếu nữ ở cái chỗ này bị lấy máu đến chết. Mùi tanh của dòng máu chảy ra, khô lại chồng chất lên nhau thành trầm tích không còn có thể tản ra, bên trong không khí phảng phất có thể ngửi được oan hồn gào khóc.

Mấy chỗ như thế này đảm bảo ngày thường tuyệt đối sẽ không có ai dám đặt chân.

Chỉ có điện tư tế sẽ phái một ít người tượng trưng tới thủ thôi.

Hắn khom người kề sát bên tai nàng, thấp giọng nói: "Sợ sao?"

Nàng lắc đầu.

Hắn cong lưng, đem khuôn mặt tuấn tú tiến đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói: "Tiểu Tang Quả, nơi đó không phải là cái chỗ tốt đẹp gì."

Nàng gật gật đầu.

"Đó là địa ngục chân chính." Hắn nói.

Nàng nhìn chăm chú đôi mắt hắn: "Trong địa ngục có cái gì?"

"Máu, thịt, tro bụi." Ánh mắt hắn hơi lóe.

Nàng chần chờ một lát: "Vậy..... Ta thử xem có thể tìm ra còn có loại gì mới không?"

Hắn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, một lát, vểnh môi cười, nói: "Bé ngoan."

Hắn ôm lấy nàng, như quỷ mị tiến nhanh tới gần.

Bên cạnh hố hiến tế có ba người đang thủ.

Nơi này thông thường sẽ không có ai tới gần, nhưng tư tế điện cũng không dám quá chủ quan. Bởi vì sẽ luôn có những kẻ điên dại vì sống không nổi nữa liền muốn đến hố hiến tế nhảy xuống, ý đồ lôi kéo toàn bộ thế giới chôn cùng —— người của toàn Vân Cảnh đều tin tưởng nếu dùng một tế phẩm không hoàn mỹ đi hiến tế liền sẽ dẫn đến đại hoạ diệt thế.

U Vô Mệnh giơ chân một cái, đem ba gã tư tế đều đạp xuống hố.

Hắn đứng bên cạnh hố hiến tế, nghiêng tai lắng nghe, còn bày ra biểu cảm hết sức đau răng.

"Tiểu Tang Quả nàng nghe đi, có phải thật là sâu hay không?" Hắn thần bí nhìn nàng nói, "Dám đi xuống dưới để tìm tòi tận đáy nhất định là kẻ gan dạ sáng suốt hơn người lại trí tuệ siêu quần. Nàng đoán xem thế gian này sao có người quá lợi hại như vậy chứ?"

Tang Viễn Viễn đầy mặt không còn gì để nói: "Chàng không phải đã từng xuống dưới rồi sao."

Nàng thẳng thắn vạch trần, không lưu tình chút nào.

"Ây da, đều bị nàng đoán được! Tiểu Tang Quả nàng không hổ là nữ nhân có thể coi trọng ta, thông minh, thật tinh mắt."

Tang Viễn Viễn: "....." Thế gian sao có loại đồ đệ mặt dày vô sỉ như vậy.

U Vô Mệnh cười hắc hắc, bắt lấy nàng, lập tức tiến vào cái hố sâu không thấy đáy đó.

Bên tai nháy mắt có tiếng gió ' ô ô hô hô ' vang lên. Hắn ấn đầu nàng vào trong người, ý bảo nàng điều động linh uẩn trong cơ thể tới chống đỡ nếu thấy không khoẻ.

"Tiểu Tang Quả nàng nhìn nè," trong quá trình rơi xuống, hắn không quên chỉ vào vách hố ý bảo nàng xem, "Thấy không, mấy cái này đều là dấu vết có người bị ngã va chạm vào. Lần trước nàng hỏi ta, có tin một tế phẩm hoàn mỹ có thể trấn an Minh ma không, à, có ngốc tử mới tin."

Giờ phút này trời đã toàn tối đen, thân thể lại đang vù vù rơi xuống dưới, nàng làm sao xem được cái dấu vết gì trên vách hố cơ chứ.

U Vô Mệnh ôm nàng vào trong lòng ngực thật chặt, cánh tay vung lên, mộc linh uẩn bùng nổ, như một lưỡi dao sắc bén chém sắt như chém bùn thẳng tắp chui vào trong vách hố, hắn tiện tay chụp một cái, lập tức ổn định thân hình treo ở bên vách hố.

"Nè."

Hắn thong thả ung dung giơ giơ cằm.

Tang Viễn Viễn theo hắn chỉ nhìn lại, liền thấy trên hố trên vách quả nhiên có dấu vết móng tay cào qua, cùng với mấy chỗ bị hơi thụt vào, vừa nhìn liền biết có người từ trên cao rơi xuống, đập vào trên vách hố rồi lưu lại vết hõm cùng vết máu.

"Cho nên cái gọi là tế phẩm hoàn mỹ kia căn bản là không có bất luận ý nghĩa gì." Nàng lẩm bẩm nói.

U Vô Mệnh nhàn nhạt cười cười: "Con người luôn là muốn có một chút lừa mình dối người."

Tang Viễn Viễn hiểu rõ.

Giống như trước khi phải làm chuyện gì quan trọng, mọi người đều không tự giác mà tìm kiếm một ít ' điềm báo ' để làm cho mình an tâm tin tưởng. Chuyện Minh ma là liên quan trực tiếp đến sinh tử tồn vong, nhất định sẽ nảy ra một loạt kỳ kỳ quái quái nghi thức, mấy cái như ' tế phẩm hoàn mỹ ' này ước chừng cũng là cái cực hạn mà mọi người có thể nghĩ đến.

Nàng ôm hắn, lén hấp thu một ít nhiệt độ từ trên người hắn, sau đó giơ gương mặt tươi cười: "Tiếp tục!"

U Vô Mệnh nhẹ buông tay, ôm lấy nàng tiếp tục rơi xuống.

Trong không khí dần dần có thêm chút mùi lưu huỳnh.

Tang Viễn Viễn khẩn trương chọc chọc U Vô Mệnh: "Phía dưới không phải là dung nham chứ?"

"Không phải, là một mạch khoáng linh hỏa." U Vô Mệnh vốn đang

nheo mắt lại do tốc độ rơi giờ lại càng cong lại thành một ánh mắt giảo hoạt, "Ta muốn đem nó tới U Châu."

Tang Viễn Viễn không hiểu ra sao: "Mạch khoáng? Hai người chúng ta? Đem một mạch khoáng đưa về U Châu?"

Cái công trình này sao giống dán gạch men sứ lên trường thành quá vậy ?

Hắn đắc ý cười: "Chút việc nhỏ, không cần phu nhân lao động đâu."

Nàng hỏi lại, cái tên nam nhân đáng giận này liền cố ý kín bưng như cái nút, không chịu nói.

Lại rơi trong chốc lát, không khí càng thêm khô ráo, độ ấm cũng cao lên rất nhiều.

U Vô Mệnh rốt cuộc bung cánh ra, hô hô đập cái hai cái, ngừng rơi xuống.

Tang Viễn Viễn ôm thân thể thon chắc của hắn, đưa mắt nhìn xung quanh.

Từ nơi này ngẩng đầu nhìn lên phía trên đã không còn nhìn thấy không trung, vách hố có độ cong, trên hẹp dưới rộng, tới nơi này quanh mình chính là một không gian ngầm mở rộng vô cùng, không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện.

Nguồn sáng đang chiếu sáng chính là một mạch khoáng linh hoả như trong lời U Vô Mệnh.

Chợt vừa thấy chỉ tưởng là một mạch ngầm của dung nham đang chảy xuôi.

Mùi lưu huỳnh cực kỳ gay mũi, khắp quặng linh hỏa quặng đều là vô số ám hỏa, khi sáng khi tắt, đi đến từ một hướng nhìn không thấy

đầu, cũng chảy đến một hướng thì không thấy đích.

U Vô Mệnh tiếp tục hạ xuống.

Quặng linh hỏa quặng chạy dài hai bên, tản mát ra ánh sáng nhạt màu đỏ sậm, chiếu sáng một bộ phận không gian ngầm. Bên cạnh nó, mấy ngọn ám hoả lúc cháy lúc tắt thỉnh thoảng liền chiếu ra một ít bóng dáng đang hoạt động.

Từ chỗ cao nhìn lại, hình như là vô số kiến.

U Vô Mệnh thu cánh, thẳng tắp lướt xuống. Trong khoảnh khắc chỉ còn cách mạch khoáng linh hỏa tầm không đến trăm trượng.

Tang Viễn Viễn cúi đầu vừa nhìn, cả kinh hít ngược một hơi khí lạnh, trái tim trong lồng ngực ' thình thịch ' nhảy loạn muốn xông ra ngoài.

Nàng hoảng sợ phát hiện, cái mạch khoáng linh hỏa mà tên kia nhắc đến đang thong thả mấp máy, đó chính là một con nước lớn chen chúc đầy Minh ma!

Nàng theo bản năng nắm chặt hắn.

U Vô Mệnh nhấp môi, bất động thanh sắc đem nàng ôm càng chặt.

"Suỵt," hắn dán vào vành tai nàng, thấp giọng lời nói, "Nói lời như vậy mới không bị phát hiện."

Tang Viễn Viễn gật đầu thật mạnh, thật cẩn thận mà dán vào hắn: "Được, ta đã biết."

Hơi thở ấm áp mang theo mùi hương hoa quả mà hắn đặc biệt thấy thoải mái tựa vào gần phất qua mũi hắn, cánh của U Vô Mệnh không khỏi nhếch lên càng cao, hung hăng đập hai cái, lướt lên hơi cao một chút, rơi vào một miệng hang cạn trên vách đá.

Hắn đem nàng bảo hộ sau người.

Nàng thật cẩn thận nhón qua bờ vai của hắn nhìn ra bên ngoài.

"Chúng nó sẽ không bò về hướng miệng vực sâu ở bên trên sao?" Nàng lặng lẽ hỏi.

"Sẽ không, tiến vào hầm ngầm, chúng nó là người mù." U Vô Mệnh đánh giá xung quanh.

"Chàng làm sao biết nơi này có mạch khoáng linh hỏa?"

U Vô Mệnh cười đắc ý: "Bởi vì trên người đám Minh ma đi qua dưới nền đất của Hàn Châu dính vào vị quặng."

Hắn giật giật cái mũi vừa cao vừa thẳng: "Làm sao trốn khỏi cái mũi của ta."

"Ừ," nàng chân thành khen hắn, "Cái mũi chàng còn thính hơn so với Đoản Mệnh!"

U Vô Mệnh: "....." Ta tại sao lại muốn so với chó?

"Thời gian cũng không còn nhiều." Hắn bình tĩnh nói, "Đi trở lên cũng phải mất chút ít thời gian, Tiểu Tang Quả nàng ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ta xong việc liền trở về đón nàng."

"Chàng muốn ném ta một mình ở chỗ này sao?" Nàng khẩn trương túm chặt xiêm y hắn.

U Vô Mệnh bật cười, chỉ vào phía dưới: "Nhạ, vậy ta liền ở chỗ này, sẽ không rời khỏi tầm mắt nàng. Nàng ném hoa mặt bự ra lấp kín cửa động lại đi, chờ ta trở lại."

Tang Viễn Viễn: "....." Hình ảnh này quá đẹp rồi.

Hắn lấy tay bưng mặt nàng, hôn lên trán nàng "bang" một ngụm, sau đó mở hoả cánh, lướt về phía dưới.

Tang Viễn Viễn nghe lời triệu ra một đóa hoa mặt bự, dùng cái mặt thật lớn của nó nhét ở cửa động, sau đó từ bên cạnh nhú ra một lỗ nhỏ, âm thầm quan sát U Vô Mệnh.

Đôi cánh sáng sau lưng hắn bốc lên một ngọn ám hỏa, tư thế tiêu sái lưu loát đến cực điểm, như một mũi tên nhọn lao xuống xuống phía dưới làm xẹt qua một đường ám sắc.

Khi tới con nước lớn gần Minh ma, hắn trở tay xuất đao, lưỡi đao bốc cháy lên ngọn lửa mộc hỏa, ánh lửa xanh tỏa ra hơn hai mươi trượng, từng đường đao lóe lên như ánh chớp xé ngang màn đêm, đem một màn soái phá trời cao mặt cùng dáng người lưu loát khí phách khắc vào trong mắt nàng.

Mỗi đường đao lướt ra liền có từng tảng lớn Minh ma ngã xuống như cắt mạch, ngay cả tiếng kêu đều không kịp phát ra.

U Vô Mệnh một bước không ngừng, nhìn như tản bộ trên sân vắng nhưng thật ra tốc độ mau đến kinh người, không chút để ý múa đao, thu hoạch được một khoảng trống hơi rộng.

Chỉ không vòng mấy hơi thở, hắn đã đi đến bên cạnh mạch khoáng linh hỏa.

Ở phía sau hắn , Minh ma đã tụ thành nửa vòng tròn, khò khè nức nở rít gào, muốn bắt đầu tiến công.

Hắn chuyên chú đánh giá mạch khoáng linh hỏa, thỉnh thoảng tiện tay hướng phía sau chém một đao, đem mấy con Minh ma dám can đảm tiến lên trảm thành đầy đất thịt nát.

Thật giống như mấy thứ phía sau kia không phải là lũ Minh ma hung

bao che trời lấp đất, làm ai ai cũng phải sợ hãi mà chỉ là ruồi bọ hay muỗi quấy rối .

Hắn nâng một bàn tay lên .

Trên bàn tay chậm rãi bốc cháy lên một ngọn lửa màu cam.

Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt chuyên chú của hắn, thân ảnh cao dài đứng giữa khoảnh đất đầy máu thịt thực giống như đầu lĩnh la sát đứng trong biển máu ở địa ngục.

Tang Viễn Viễn đứng cạnh hoa mặt bự, đưa mắt ngóng nhìn người nam nhân không động thì thôi chứ đã động toàn kinh bạo này.

Một con Minh ma phát hiện ra nàng.

Nó nhanh chóng theo vách đá leo lên, tới khi chỉ còn cách nàng khoảng ba thước, nó đột nhiên thè ra cái lưỡi dài màu đen, đánh úp thẳng về phía nàng!

Tang Viễn Viễn giật mình muốn nhảy dựng.

Nàng đột nhiên ném ra một đóa hoa ăn thịt người, ngay khi cái lưỡi của con Minh ma còn cách nàng chừng một thước, nụ hoa đỏ tươi của hoa ăn thịt người liền bỗng nhiên khép mở, đem con Minh ma này kéo thẳng vào trong.

"Hút hút——"

"Lộc cộc ——"

Cuối cùng, đoạn lưỡi còn sót bên ngoài không cam lòng giãy dụa hai cái trong không trung, sau đó hoàn toàn bị kéo vào trong thân hoa.

Thân hoa màu nau còn rục rịch mấy cái.

Bảy tám giây sau, Minh ma bị tiêu hóa biến thành một luồng nhiệt hết sức kỳ dị, đoá hoa giống như mới được ăn cơm ấy, nó lập tức lớn lên một vòng mắt thường có thể thấy rõ!

Tang Viễn Viễn: "???"

Nàng thu hoa ăn thịt người đó lại, ném tiếp một cái cây mới.

Vẫn lớn lên một vòng!

Nàng tức khắc có một cái ý tưởng lớn mật.

Chương 62: Hoa cỏ tấn công

Tang Viễn Viễn cẩn thận đỡ đĩa nhuỵ của hoa mặt bự, đem nửa thân thể nhích ra ngoài lỗ nhỏ.

Nơi này cách mặt đất đại khái khoảng hai mươi trượng, đối với một người hoàn toàn không bay được mà nói, nhìn xuống dưới thật là có chút choáng váng với độ cao kinh khủng.

Tang Viễn Viễn nhéo đĩa nhuỵ của hoa mặt bự, làm nó đan ra rong biển, cột vào eo của nàng, sau đó giống như nhảy bungi mà nhảy xuống phía dưới.

Thực thể của Mộc linh uẩn khuynh hướng cảm xúc rất giống thạch trái cây, nhưng độ bền chắc cực kỳ tốt, đao kiếm tầm thường căn bản chém không đứt chúng nó.

Nàng treo ở giữa không trung, đem hoa ăn thịt người ném xuống phía dưới —— lấy tu vi ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh của nàng, ước chừng có thể đem hoa hoa cỏ cỏ ném tới khoảng cách năm trượng.

Trong sóng triều Minh ma đông chi chít, lập tức xuất hiện một cây thực vật thân như cái côn màu nâu. Nụ hoa đỏ thẫm như cái đèn pha, tang tang từ trên đỉnh thân côn rũ xuống tới, cúi eo cong người, từ trên cao ' nhìn chăm chú ' Minh ma đang điên cuồng mấp máy bên dưới.

Bỗng nhiên, cánh hoa đột nhiên mở xoạc ra!

Như chim mòng biển bắt cá, đóa hoa lớn đỏ tươi lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhào hướng mặt đất, trong nháy mắt liền kéo được một con Minh ma, nụ hoa giương lên, đem nó ' ục ục ' nuốt vào bên trong thân côn màu nâu.

Thân côn tức khắc biến thành một cái bao sưng sưng như hạt lúa.

"Bổ kỉ, bổ kỉ....."

Sau mấy giây , thân côn của hoa ăn thịt khôi phục nguyên dạng, cây hoa lại lớn thêm một chút.

Minh ma gần đó phảng phất có chút nghi hoặc, thả chậm tốc độ, chậm rãi chuyển đầu ngửi tới ngửi lui, lại không thu hoạch được gì. Sóng triều Minh ma ở phía sau tiếp tục đẩy tới, mấy con Minh ma chỉ cảm thấy nơi nào có điểm quái quái thực mau đã bị ép về phía trước —— chúng nó không có cách nào cảm ứng được huyết khí của cái loại "vật chết" linh uẩn này.

Nên chúng Minh ma đều hướng về nguồn sáng U Vô Mệnh tạo ra bò đi.

Tang Viễn Viễn thử ném tiếp cây hoa ăn thịt người thứ hai, thất bại.

Vì thế nàng tập trung tinh thần thao túng gốc cây hung khí duy nhất mà mình có, lại lần nữa kéo Minh ma tới bổ sung chất dinh dưỡng.

Lúc m đầu, hoa ăn thịt người từ rễ đến đỉnh nụ hoa cao ước chừng một nửa thân người, thân côn màu nâu thô như cánh tay của nam nhân tráng niên. Sau khi ăn chừng hai mươi con Minh ma, độ cao nó đã cao bằng hai người, thân côn to bằng bụng cẳng chân.

Nhưng biến hoá càng lớn là tốc độ tiêu hoá Minh ma của nó ngày càng cao, lúc đầu phải cần khoảng bảy tám giây để tiêu hoá một con, hiện tại chỉ cần khoảng ba bốn giây là đã xong.

Động tác vồ mồi của nó cũng trở nên hung mãnh rất nhiều, năm cánh hoa thật lớn mở xoè ra xong hợp lại liền có một con Minh ma lặng yên không tiếng động bị bắt đi, phốc kỉ phốc kỉ bị ăn luôn.

Ở phía trước, ngọn lửa cam trong tay U Vô Mệnh đã biến thành một mặt trời nhỏ vô cùng lóa mắt, rọi sáng rõ từng cọng tóc của Tang Viễn Viễn, chiếu cả bóng dáng nàng vào trên vách đá phía sau.

Nàng ngoái đầu nhìn lại vừa nhìn liền thấy trên vách hang đá ngầm u ám, soi bóng một thân ảnh yểu điệu uyển chuyển nhẹ nhàng, cực kỳ giống phi thiên vũ bích hoạ.

Nàng vui tươi hớn hở quay đầu lại, nhìn về phía U Vô Mệnh.

Chỉ thấy hắn một tay nâng bất diệt hỏa, một tay kia nhàn nhàn múa đao, phía sau xác chết Minh chết chồng chất đến càng ngày càng cao, hắn đứng giữa bồn đất, máu ngập gần đến đầu gối.

' Quả nhiên là địa ngục. ' Tang Viễn Viễn thầm nói.

Hoa ăn thịt người còn đang điên cuồng đi săn.

Nó lại tấn giai, vóc dáng hình như đã lớn đến độ trưởng thành nên không còn lớn thêm nữa, chiều cao không còn phát triển, nó bắt đầu phát triển chiều ngang, giống như trung niên bắt đầu mập ra ấy. Nụ hoa càng lúc càng lớn, thân côn dần dần biến thành như cái cán dù dưới nụ hoa.

' ê hình như mày có phải hơi quá béo không nhỉ.....' Tang Viễn Viễn âm thầm chửi tục một câu.

Hoa ăn thịt người béo phì ăn thịt Minh ma ngày càng hưng phấn, hiệu suất kinh người.

Bây giờ nó đã một ngụm có thể nuốt vào ba con Minh ma, thời gian để hoàn toàn tiêu hoá một con chỉ cần một giây!

Tang Viễn Viễn nhìn cái nụ hoa đỏ mập mạp đang ăn ngấu nghiến hồng, trong lòng có chút kiêu ngạo, lại có chút cảm thấy thật mất mặt —— cái này, nàng càng ngày càng không giống tiểu tiên nữ nha.

Tiểu tiên nữ nhà ai lại có kỹ năng như thế này a!

Thật là oan nghiệt.

Giờ phút này, bất diệt hoả màu cam trong tay U Vô Mệnh đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình.

Khoé môi tinh xảo vô song của hắn gợi lên một mạt cười xấu xa, hắn vô cùng tuỳ tùy ý, tư thế như đang bứt bứt mấy mảng lá cây trên tay vậy, vứt từng khối từng khối bất diệt hoả kia vào hầm mỏ mạch khoáng linh hoả.

Đoạn lửa màu cam kia lóe lóe, giống như nước chảy xuống rơi vào mạch khoáng màu đỏ sậm.

U Vô Mệnh quay đầu lại nhìn về phía Tang Viễn Viễn ở hang động.

Tầm mắt dừng lại một cái, chậm rãi chuyển xuống dưới, nhìn thẳng Tang Viễn Viễn đang treo ở giữa không trung, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng nhếch lên một chút.

Hắn cẩn thận đánh giá một phen, phát hiện nàng cũng không phải bị Minh ma ép ra khỏi hang động mà là tự nguyện treo ở đó luyện thể thuật, liền xoa xoa giữa mày, tiếp tục đi đến chỗ cách đó không xa để châm lửa thêm một điểm nữa.

Chỉ cần châm ba điểm lửa, liền có thể đem mạch khoáng này hoàn toàn đốt cháy.

Lúc Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn về phía U Vô Mệnh, hắn đã xoay

người đi đến chỗ nhóm lửa thứ hai.

Nhìn từ sau lưng bóng dáng thật là có vài phần lãnh khốc vô tình.

Đạp trên mặt đất đầy máu thịt, không chút lưu tình nào mà dẫm nát đầu Minh ma, đao trong tay đao chỉ cần tuỳ ý vung lên liền thu hoạch một đống lớn tính mạng Minh ma.

Tựa như Tử Thần đi tới trên đời.

Trái tim nhỏ của nàng thật không biết cố gắng mà lại nhảy loạn hai nhịp.

Thật soái.

Nàng cũng muốn được ưu nhã huyễn khốc như vậy.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn chính hoa của mình, tức khắc ủ rũ bẹp miệng.

Giờ thì tốt rồi, bây giờ nó đã hoàn toàn là một cái cục tròn tròn đỏ mập ú.

Cái thân côn màu nâu kia sớm đã không thể chống đỡ được cái đầu thật lớn, nụ hoa to đùng héo không héo nhưng ủ rủ rũ xuống, ' cắm ' gác trên mặt đất, mấy cánh hoa đỏ tươi thật lớn chứ xoè ra khép vào, kéo từng con từng con Minh ma đưa đến bên miệng vào bụng hoa.

Tang Viễn Viễn: "....."

Phật Phật. Tùy tiện đi.

Vốn dĩ là một cây hoa vô cùng ưu nhã xinh đẹp, thân côn màu nâu chống cái nụ hoa đỏ thẫm, như là hoa tulip ấy. Giờ phút này, hoa ăn thịt người đã biến thành một cục mập mạp nằm bò dưới đất nhúc

nhích tới lui, thân côn như là một đuôi nho nhỏ, ném ở phía sau thân thể đại béo phì của nó.

Nàng có một dự cảm xấu. Nó không chừng phải có tên mới rồi.

Nhưng mà cái hoa ăn thịt người này khi tiến hóa thành hoa đỏ mập mạp, xác thật lợi hại không phải chỉ hơn có một chút xíu.

Mồm to mở ra một cái liền có thể đồng thời nuốt vào bảy tám con Minh ma, tiêu hoá trong nháy mắt, còn không phun ra bất cứ chất dơ gì.

Nó giống một con rắn tham ăn, cứ bò qua bò lại trên mặt đất, nếu đi ngang qua chỗ nó chẳng khác nào kêu nó rửa đến sạch sẽ.

Chờ đến khi U Vô Mệnh đã châm lửa xong ở chỗ thứ hai, thì tiến hoá của hoa ăn thịt người cũng đã ngưng lại.

Trong lòng Tang Viễn Viễn có linh cảm đây đã là cực hạn của nó —— há mồm có thể nuốt vào mười con Minh ma, lại hầu như không cần thời gian tiêu hóa.

Trong lòng hiện lên một cơn kích động thật kỳ dị.

Nàng tiếp tục thao túng hoa ăn thịt người mồm to dùng bữa.

Thực mau, nàng rõ ràng bắt giữ được xúc động ở ngực, giơ tay thật mạnh ném một cái ——

Lại một đóa hoa ăn thịt người xuất hiện!

Lần này xuất hiện chính cái hoa nhỏ bé hình dạng nguyên thủy như hoa tulip của nó.

Tang Viễn Viễn nhìn nhìn cái nụ hoa đỏ khổng lồ béo ụ cùng cái thân côn khẳng khiu mang cái đầu đỏ chót đứng cạnh nhau, khóe miệng

không khỏi cứng đờ lại một chút.

Bông hoa ẻo lả mới được sinh ta ' sợ hãi ' mà nhìn nhìn cái nụ béo ụ lăn lăn bên cạnh.

Nụ béo hướng về phía nó lắc lắc lại di di mấy cái hoa to lớn, dẫn đường đi về phía Minh ma.

Tiểu hoa ẻo lả học bộ dáng nó. cũng lắc lắc cái đầu thật nhỏ, theo sát từng bước lớn của nụ béo, nhỏ nhẹ bắt đầu dùng bữa.

Tang Viễn Viễn: "....." Thật không còn muốn nói gì nữa, chỉ muốn lẳng lặng.

Nàng đại khái hiểu rồi.

Phương thức tiến giai của hoa ăn thịt người cùng hoa mặt bự hoàn toàn khác nhau.

Hoa mặt bự là hoa căn bản của nàng, chỉ cần nàng tấn giai, chất lượng cùng số lượng của hoa mặt bự liền tăng trưởng theo. Còn hoa ăn thịt người là loại hình hoa phát triển độc lập, một cây ăn đến mãn cấp liền có thể trực tiếp trưởng thành lên cấp tiếp theo.

Trên lý thuyết mà nói, chỉ cần cho nàng đủ thời gian, nàng có thể thao túng đại quân thực vật của mình đánh hạ Minh Uyên, đem Minh ma ăn đến tuyệt chủng.

Cây hoa ăn thịt người thứ hai cũng rất mau chóng nối gót theo cây đầu tiên, biến thành nụ hoa đỏ béo ụ.

Tang Viễn Viễn mới vừa triệu ra đoá hoa ăn thịt người thứ ba ẻo lả, liền thấy U Vô Mệnh quạt cánh bay lại đây, cười như không cười nhìn nàng, bộ dáng như phảng phất nhịn không nói câu gì đó.

Tang Viễn Viễn vừa thấy ánh mắt tràn đầy xấu xa củ hắn l, trong

lòng liền sợ hãi kêu không ổn.

Chưa kịp ngăn cản.

U Vô Mệnh đã chỉ vào hai cái nụ béo thật lớn thật đỏ ở phía dưới, môi mỏng vừa động, thanh âm thanh thanh lãnh lãnh phun ra ba chữ muốn lấy mạng Tang Viễn Viễn ——

"Hoa đầu heo."

Tang Viễn Viễn: "....."

Một đao này, thật là đau thấu tâm can.

Hắn ôm lấy nàng, thanh âm trầm thấp mang cười, dừng ở nàng bên tai: "Phải đi rồi, ngốc Quả Tử của ta."

Nàng bi phẫn thu lại hai bông bự một bông nhỏ kia.

Hai cánh hắn quạt thật mạnh một cái, thân hình vút cao lên hơn mười trượng.

Trường đao trong tay vung lên, đâm vào trong vách đá, cả người khựng lại một chốc, hai cánh lại đập một cái, lại lướt lên trên mười trượng.

Khi lướt lên tầm trăm trượng, trong lòng Tang Viễn Viễn có linh cảm, cúi đầu nhìn lại.

Ba chỗ châm lửa kia đã đem mấy điểm ám hoả của mạch khoáng linh hỏa mạch toàn bộ câu thành một đường, ngọn lửa cam xao động chảy xuôi trong hầm mỏ, mắt thấy nó sắp hoàn toàn bạo phát!

Nàng hút một ngụm khí lạnh, không tự giác mà nắm chặt xiêm y hắn.

"Oanh ——"

Khí lưu huỳnh đùng lên phía trên.

Nương theo dư chấn của sóng nổ đầu tiên, U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu không ngừng lướt trên 30 trượng.

Phía sau lại nảy lên tới không ngừng khí lưu huỳnh.

Âm thanh ầm vang như hàng vạn tia sét đánh xuống, vang lên ở gót chân.

Mạch khoáng linh hỏa bị bất diệt hỏa châm lửa, lửa cháy dưới sự thổi phồng thêm của linh uẩn, bạo thành linh hỏa bao quanh, sóng nhiệt vù vù bốc lên, một đoàn lại một đoàn lửa cam pha đỏ đậm cực hoành tráng đang ầm vang nổ tung, bích động bắt đầu kịch liệt lay động, vô số đất đá từ phía trên rơi xuống.

Nổ quặng!

Khí lưu huỳnh đang đuổi sát đến gót chân.

U Vô Mệnh cười lớn, nương theo từng trận lửa lưu huỳnh quay cuồng, cấp tốc lao đi về phía trước.

Đao trong tay múa đến mức chỉ thấy tàn ảnh.

Hắn đánh mấy phiến đất đá đang đánh úp về phía nàng tất cả đều thành mảnh vụn, thỉnh thoảng đâm thanh trường đao vào vách đá, mượn lực lướt lên lần thứ hai.

Ước chừng khoảng một nén nhang sau, Tang Viễn Viễn đã thấy được bầu trời nhỏ xíu đầy sao trên đỉnh đầu mình.

Thanh âm ầm vang đã truyền đến mặt đất, bởi vì điểm nổ quặng có hơi sâu, nên người trên đất bằng chỉ nghĩ là động đất, không thể ý

thức được là dưới tế hố xảy chuyện.

Nhưng chờ đến khi lửa lưu huỳnh bốc lên tới, thật không có cách nào che giấu tai mắt người khác.

"Cho nên mới cần Tiêu Tương quán chủ tới hấp dẫn lực chú ý của Hàn Thiếu Lăng, tránh hắn có tinh lực dò xét khắp nơi, phát hiện nơi này có chuyện lạ, ngăn chặn chúng ta." Trong tiếng nổ kịch liệt, thanh âm Tang Viễn Viễn yếu ớt như ruồi muỗi.

U Vô Mệnh thấy môi nàng khẽ nhúc nhích, tuy nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, lại biết nàng nhất định khen ngợi hắn lợi hại.

Hắn mổ cái trán của nàng, nhấp khóe môi ý cười.

Giây tiếp theo, hắn từ trong hố hiến tế lướt ra ra, thuận tay hai thị vệ đang tiến đến nơi này tra xét ném vào, sau đó cấp tốc lướt qua hướng một bên, vượt qua một vòm tường.

Mặt đất lay động đến lợi hại, từng trận sấm rền từ trong đất truyền đến, phảng phất như địa long đang tức giận.

Thời điểm như vậy, càng không có ai còn có tâm tư lưu ý quanh mình.

U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn, mau chóng liền một lần nữa bước lên phụng thiên đài.

Từ nơi này nhìn xuống, toàn bộ vương thành đều không thể thoát khỏi tầm mắt.

Tang Viễn Viễn nhìn thấy Hàn Thiếu Lăng cùng một chúng vương tộc đều đứng ở đình viện rộng lớn bên ngoài đại điện mở tiệc để tránh địa chấn. Trên mặt đất còn có xác một người phục sức quan viên, ngực có một bết máu, lại thấy Tiêu Tương quán chủ dẫn đầu nhóm vũ nữ vỏ sò lung lay đứng ở một bên, xem ra hành động ám sát vô

cùng thành công.

Bên hố hiến tế đã bùng ra một ngọn lửa như muốn cháy lên tới tận trời. Không bao lâu sau, Hàn Thiếu Lăng sẽ lập tức thu được tin tức.

Cần phải đi rồi.

"Phải bay một lúc thôi." U Vô Mệnh mỉm cười nói.

Nàng ôm lấy cổ hắn, hắn mở hai cánh ta, lướt xuống.

Vầng trăng tròn vành vạnh chiếu sáng sáng lưng hắn, trên đôi hoả cánh, ánh lửa như ẩn như hiện, như tinh hoả bốc cháy trên mặt trăng. Hắn ôm lấy eo nàng híp đôi mắt dài lại hẹp, môi mỏng hơi mím, giờ khắc này, thật sự là trời cao đất rộng, mặc mình rong ruổi.

"U Vô Mệnh."

"Hử?"

"Không có gì."

"Ừ." Hắn không chút để ý cong môi dưới, "Ta cũng thích nàng."

Tang Viễn Viễn: "....." Giống như bỗng nhiên bị nựng một cái.

Thực mau chóng, hắn liền đáp xuống một khúc đường tắt bên ngoài vương thành.

Đoản Mệnh đã chờ đến không kiên nhẫn.

Nó giật giật cái mũi ươn ướt phát ra tiếng 'lộc cộc', một đôi mắt tròn xoe l l nhìn thẳng giày cùng ống quần U Vô Mệnh, rõ ràng lộ ra biểu tình ghét bỏ —— mấy thứ đó dính đầy máu Minh ma.

Ra khỏi thành thập phần thuận lợi.

Biên giới hai châu Hàn, U, cả hai bên đều hướng về phía đô thành đối phương xếp vào không ít ám cờ mà bình thường sẽ không vận dụng. Tới cửa thành, một tướng lãnh thủ thành phẩm giai không thấp mở cửa nhỏ dưới cửa thành cho U Vô Mệnh, Đoản Mệnh nhất kỵ tuyệt trần, rời Hàn Đô.

"Hồi cung mang theo đao của ta, sau đó đến Ký Châu, nhận đại lễ Hoàng Phủ Tuấn đưa tới." U Vô Mệnh nói.

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nói: "Nhanh như vậy đã tới rồi sao?"

"Ừ," U Vô Mệnh lười biếng mà đáp, "Hôm qua đã qua khỏi Tần Châu cảnh, đánh nghi binh ở Tây Lâm Quan hết hai ngày, bảo là muốn giúp Ký Châu vương đoạt lại vương đô."

Hai người nhìn nhau cười.

Hoàng Phủ gia cùng Ký gia là thân thích —— thật ra cái Vân Cảnh mười tám châu này, tùy ý lôi ra vương tộc của hai châu mà nói, truy ngược lên trên đến đời ông bà mấy thế hệ đều là quan hệ họ hàng. Đơn giản một chút, thời điểm chắp nối thì nhận thân thích, thời điểm đánh giặc không nhận thân thích là được rồi.

Sau khi Ký Đô bị U Châu đánh hạ, Ký Châu vương liền hướng Hoàng Phủ Tuấn cầu viện, Hoàng Phủ Tuấn ra lệnh cho Hoàng Phủ Hùng lãnh binh, đi một đường ngang qua ba châu Đồ, Tấn, Tần xa xôi vạn dặm đến Ký Châu.

Hành quan đường dài hành quân tất nhiên không thể mang mấy trang bị hành quân nặng nề.

Hoàng Phủ Hùng công mấy ngày nay, công không xong Tây Lâm Quan, liền bảo Ký Châu vương liên hệ Tần Châu mua một đống quân trang, để Tần Châu tự vận chuyển về Ký Đô.

Một đám trang bị này đó là nhà Hoàng Phủ gia cố ý đưa 'lễ' cho U Vô Mệnh.

Ai cũng biết U Vô Mệnh nghèo nha.

Một đội quân chó điên như U Châu vậy, nếu chợt phát tài, được tới tay một đống quân dụng cùng trang bị tốt khẳng định nhịn không được mà động thủ với Thiên Đô.

Hoàng Phủ Tuấn chính là muốn cái hiệu quả này.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh có chút buồn bực nghiêng đầu, "Trong mắt người ngoài, U Vô Mệnh ta thật sự là thằng ngốc sao?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Vấn đề này thật sự hơi khó trả lời nha.

Thật ra cũng đúng vậy. Không nói cái khác, chỉ nói trong nguyên tác thôi, hắn còn không phải là lẻ điên không muốn sống sao.

"Hử?" Hắn nguy hiểm nheo mắt lại, ngón tay nâng cằm nàng, "Tiểu Tang Quả, hay là nàng cũng nghĩ như vậy ?."

Tang Viễn Viễn mỉm cười: "Không, là bọn họ đầu óc không đủ, không thể nào lãnh hội trí tuệ cao thâm của chàng nha."

U Vô Mệnh: "....." Hình như có chỗ nào quái quái, nhưng bộ dáng vẫn vui vẻ vì được khen.

Hắn chậm rì rì nâng mắt lên, nhìn phía phương xa.

"Hử?" Sắc mặt đột nhiên biến đổi, "Đoản Mệnh, ngươi đi đâu."

Giọng chưa ra hết khỏi miệng, Đoản Mệnh đã cao cao phóng vèo qua năm trượng, thình thịch một cái, lọt vào trong một con sông

nhỏ trong vắt.

Nó ngại hắn dơ.

Vừa dơ vừa hôi.

U Vô Mệnh: "....."

Cánh mới vừa xoạt ra liền bị rớt vào trong nước.

Hắn ngơ ngác dùng cánh cắt hai dòng nước.

Tang Viễn Viễn cười đến không thẳng nổi eo.

Mắt đen của U Vô Mệnh chậm rãi chuyển qua nửa vòng, môi mỏng bỗng nhiên cong lên, hắn lưu loát cong cánh lên hơn nửa thân rồi hốt được một bụm nước lớn, đem xối hết lên đầu Tang Viễn Viễn một phát lạnh thấu tim.

Tang Viễn Viễn: "....."

Toàn bộ tóc như dính trên mặt.

Nàng lung tung lau một phen, nhảy vào trong nước, hươ hươ cánh tay, đem một đống bọt nước tạt vào người U Vô Mệnh.

Đoản Mệnh vô cùng phối hợp, cái thân thể đầy lông của nó nằm chìm trong dòng sông, sau đó quay phắt hướng U Vô Mệnh, run lên bần bật làm bọt nước ' rầm rầm ' tung lên mặt hắn.

"Phản rồi!" U Vô Mệnh cười dữ tợn, đôi cánh đập một cái, từ trong nước lướt trên, nhô lên cao đạp vào Đoản Mệnh, ấn toàn bộ người nó vào trong nước.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng nhào lên cứu viện, nhảy dựng lên, cả người nhào vào trong lòng ngực U Vô Mệnh, ôm eo hắn thật mạnh,

bò lên người Đoản Mệnh lấy đà tụt xuống, đem U Vô Mệnh ấn vào trong nước.

Đối với nàng, U Vô Mệnh thật sự là không nhẫn tâm ra tay được.

Trong dòng nước sông trẻo sâu thẳm, hắn cho nàng ấn hắn, chìm xuống đáy sông.

Bốn vó Đoản Mệnh đạp nước, giống như sư tử biển mà từ bên trên lặn xuống dưới.

U Vô Mệnh nhịn không được liền nở nụ cười, cười bật ra tiếng làm một cái bong bóng nước bay ra, đụng vào trên mặt Tang Viễn Viễn, lại bò theo mặt nàng phiêu phiêu lên mặt nước.

Nàng cũng không nhịn được nở nụ cười.

Giờ khắc này, giống như mọi phiền não ưu sầu đều mọc cánh bay đi.

Mắt thấy sắp chìm đến đáy sông, hắn trở tay chế trụ nàng, xoay người áp xuống, hung hăng đem nàng hôn đến thất điên bát đảo.

Chân chân chính chính, trầm luân trong bể tình.

.....

Lúc chơi thì thật vui vẻ, nhưng khi trở lại trên bờ mới phát hiện chỉ có thể mặc quần áo ướt mà lên lang thang ở nơi hoang dã này, sắc mặt hai người đều ẩn ẩn lúng túng.

"Đoản, Mệnh." U Vô Mệnh vỗ lên đầu nó từng cái, từng cái một, "Ngươi, thực, hảo."

Đoản Mệnh: "Âu ô?" Hoàn toàn nghe không hiểu chủ nhân đang nói cái gì, em chỉ là một con chó đơn thuần không có đầu óc.

Đoản Mệnh dốc toàn lực chạy vội, sau gần nửa ngày cũng đến thủ đô U Châu ngày nào.

Xiêm y sớm bị gió thổi làm.

"Đổi xiêm y, mang theo đao, lập tức đi Ký Châu."

Giờ phút này đi qua chốn cũ, tâm tình Tang Viễn Viễn bây giờ đã hoàn toàn khác biệt với lúc đó.

Nàng nhìn đông nhìn tây.

Mấy kiến trúc, nhà cửa, thành trì ở đây sao bỗng nhiên xem thật thuận mắt, trong lòng bỗng dâng lên một lòng trung thành vô cùng nồng đậm. Nàng biết, cái này kêu là yêu ai yêu cả đường đi.

"Ta." Nàng chỉ vào vương thành cao ngất ở phía trước.

U Vô Mệnh bật cười: "Nàng. Đều là của nàng."

Đoản Mệnh quay đầu đi, có chút khinh bỉ lại có chút lúng túng, nhìn nam chủ nhân, liếc mắt một cái.

Trở lại trong cung, Đoản Mệnh đi thẳng đến bể tắm nước nóng chuyên chúc cho nó. U Vô Mệnh cười xấu xa, bế ngang Tang Viễn Viễn, đi hướng về gian điện có suối nước nóng.

Nàng từng ở chỗ này giúp hắn tắm nha.

"Tiểu Tang Quả," hắn oán hận nghiến răng, "Lúc trước còn gạt ta, bộ dáng còn chân thật lắm, hử?"

Ánh mắt sáng quắc, lại muốn xuống tay với nàng.

Nàng bơi tới bờ khác của suối nước nóng ao, nhìn hắn cười nói: "Làm gì có lừa chàng, không phải mỗi ngày đều thích chàng sao?

Hiện giờ càng thêm thích!"

Hắn lướt người lên phía trước, ép nàng vào chỗ túng không còn đường l trốn.

"Tiểu Tang Quả....."

Thanh âm ách đến kỳ cục.

"Trong nước, còn chưa thử qua....."

Hắn bắt được nàng.

Đầu quả tim Tang Viễn Viễn đầu giật mình, ngay sau đó nhớ tới chuyện mất mặt của hắn lần đầu tiên ở trong nước, muốn cười cũng không dám, nín đến mức khuôn mặt đỏ lên.

Hắn đang muốn động thủ, chợt có U Ảnh vệ vội vàng cầu kiến.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn bước ra khỏi bể tắm nước nóng, giương tay phủ thêm một cái áo đen to rộng, đi ngoài điện.

Trên song cửa sổ có dây leo, Tang Viễn Viễn nằm ở bên cạnh suối, nghe U Ảnh vệ bẩm báo với hắn ——

"Chủ quân, Truy Tâm Giả lại gây án, lần này...người bị hại..... là hai huynh đệ của chúng ta! Xác chết vừa mới phát hiện, thời gian tử vong là sáng nay." Thanh âm phát ra run run.

U Vô Mệnh không nói chuyện.

Cách một gian cung điện, Tang Viễn Viễn đều có thể cảm giác được hơi thở hắn trong nháy mắt đã lạnh băng.

"Thuộc hạ vô năng! Tra xét mấy ngày nay, vẫn không có manh mối!"

Sáng nay.

Là lúc hắn cùng nàng, còn có Đoản Mệnh ở sông nhỏ chơi đùa sao?

Tang Viễn Viễn biết trạng thái tinh thần của U Vô Mệnh giờ phút này nhất định là kém tới cực điểm.

Nàng bò ra khỏi suối nước nóng, dùng khăn vải lau khô nước trên người, mặc xong xiêm y, đi vào ngoài điện.

U Ảnh vệ đã lui ra ngoài.

U Vô Mệnh đứng ở đó, trên người tuỳ tiện khoác áo đen kia, bộ ngực lộ ra một nửa, hắn cũng không có tâm trí đi sửa xiêm y.

Tang Viễn Viễn tiến lên, nhẹ nhàng khép vạt áo lại cho hắn.

"Truy Tâm Giả, là cái gì?" Nàng hỏi.

Mấy ngày nay A Cổ vẫn luôn phụ trách xử lý sự vụ của U Châu, mỗi ngày đúng giờ đều báo cáo tình huống với U Vô Mệnh và nhận mệnh lệnh từ hắn.

U Vô Mệnh tuy rằng cũng không tránh Tang Viễn Viễn, nhưng bọn hắn nói chuyện đều đơn giản ngắn gọn, nàng nghe không quá minh bạch, nên cũng không lưu ý lắm.

U Vô Mệnh bình tĩnh nói: "Bảy ngày trước, U Đô xuất hiện người bị hại đầu tiên. Toàn thân trên dưới chỉ có một vết thương, đó là bị người ta một kích lấy đi trái tim."

Tang Viễn Viễn hít một hơi khí lạnh.

U Vô Mệnh nói: "Sau đó liền không ngừng xuất hiện người bị hại,

đến hôm qua, người chết tổng cộng có bảy người. Thời gian hành hung không có quy luật, giữa những người bị hại cũng không có liên hệ gì, còn hung khí tạm thời không xác định được. Những nạn nhân lúc trước đều là thường dân. Ngày thứ hai sau khi chuyện xảy ra, ta liền để U Ảnh vệ đi tra, bọn họ gọi hung thủ là ' Truy Tâm Giả '."

Tang Viễn Viễn chậm rãi gật đầu.

Vốn dĩ cho rằng chỉ là vụ án ác liệt bình thường, nhanh chóng bắt hung thủ về liền có thể kết án.

"Nhưng mà hôm nay người bị hại cư nhiên lại là U Ảnh vệ." Tang Viễn Viễn nói, "U Ảnh vệ, thực lực phải từ ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh trở lên."

"Không sai." Trên mặt U Vô Mệnh nhìn không ra cảm xúc gì.

Hắn mang theo nàng đi ra phía ngoài.

Xác người chết đều để ở ngoài điện.

Hai U Ảnh vệ đã chết, trên mặt đều chỉ có vẻ mặt thống khổ cùng mù mịt trong nháy mắt sắp chết, hiển nhiên là đã gặp một trận đánh lén đột ngột, căn bản là không có chút phòng bị nào.

Ngoài ra cũng không còn gì khác.

Xem vết thương trên ngực, đó là một cái lỗ lớn hết sức chỉnh chỉnh tề tề. Giống như là dùng một cái cọc gỗ hình tròn đâm xuyên qua thân thể, đem trái tim, xương ngực cùng máu thịt vèo một phát văng ra bên ngoài cơ thể.

Tìm không thấy bất cứ manh mối gì.

U Ảnh vệ đều là người hàng năm đều đi theo hắn vào sinh ra tử.

U Vô Mệnh đứng ở nơi đó, bóng dáng giống như thật sự sắp hoá đá dưới ánh mặt trời màu đen.

"Bằng không tra xét án trước đã?" Tang Viễn Viễn nói.

Hắn do dự một lát, lắc đầu: "Thế thân của ta không ứng phó nổi Hoàng Phủ Hùng."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Hoàng Phủ Tuấn tuy nói phải 'tặng lễ' cho U Châu, nhưng sẽ không thật sự đem đồ vật hai tay dâng lên trước mặt U Vô Mệnh. Hắn sẽ tính toán sức chiến đấu dựa trên thực lực của đối phương là U Vô Mệnh, nếu để cho thế thân lên sân khấu, nói không chừng lễ vật không thu được, còn đem người một nhà bồi vào. Trên chiến trường luôn luôn là thay đổi bất ngờ, một sai lầm là có thể lấy ngàn mạng người.

Cái nào nặng cái nào nhẹ, vừa xem hiểu ngay.

Sau một lúc lâu, hắn nhàn nhạt mở miệng: "Tăng mạnh cảnh giới, đợi ta trở về. Tận lực bớt chết mấy mạng đi."

"Dạ! Chủ quân!"

U Vô Mệnh nhìn phía dưới: "Tiểu Tang Quả, xuất phát."

Một đường này, U Vô Mệnh cũng không nói gì. Hắn thoạt nhìn cũng không phải tâm tình không tốt, chỉ là ngồi đặc biệt đoan chính, không có đem nàng túm vào trong lòng ngực hắn một lần nào.

Đoản Mệnh buồn rầu buông vó chạy vội, tốc độ so với lúc trước càng nhanh rất nhiều, không đến một ngày, liền lướt qua bến đò U, đến thủ đô Ký Châu.

Ký Châu càng được xem thêm một kiến trúc mới, nhiều nhất là một

màu xám trắng, nhìn lướt qua thì cũng giống địa thế Tang Châu đấy, nhưng mà bị trọc đầu.

Bá tánh Ký Đô đã bị đuổi đi xa.

Một kinh đô phồn hoa của cả một châu quốc giờ phút này đã biến thành một đại quân doanh.

U Vô Mệnh lập tức đi vào chủ trướng, liền thấy một cái thân hình nam nhân cùng hắn có chín phần tương tự, trên mặt mang theo mặt nạ bạc trắng đang cung kính đứng lên.

"Chủ quân."

Người này cúi đầu thi lễ, sau đó gỡ mặt nạ trên mặt xuống , cực lưu loát cởi áo choàng chủ soái trên người xuống.

Tang Viễn Viễn tập trung nhìn vào, chỉ thấy người này sau khi dịch dung thì dung mạo giống U Vô Mệnh đến bảy tám phần. Nếu là chỉ đề phòng quân địch phái mật thám lẫn vào quân doanh thì như vậy là đủ rồi.

Hắn nhanh nhẹn trải bản đồ ra, nói: "Chủ quân mời xem, theo lời tình báo Đông Châu tiết lộ, buổi trưa ngày mai, Tần Châu sẽ vận chuyển tới tới hai vạn bộ linh giáp cùng binh khí, phải đi thông qua đường Tê Hỉ. Nơi đây cực dễ mai phục, một khi chúng ta từ phía trên bắt đầu công kích xuống, bọn họ chỉ có thể ném quân bị xuống rồi đào thoát xuống khe sâu. Chủ quân, dễ đang như vậy, chỉ sợ có trá."

Tang Viễn Viễn nhìn bản đồ.

Nàng trước nay học địa lý không phải quá tốt, xem mấy cái đường lằn ngoằn lèo nghoèo đó như nhìn vào bảng hàm số, nửa ngày mới nhìn thấy rõ chỗ đường Tê Hỉ đường là một đường sát bên cạnh khe sâu.

U Vô Mệnh dùng đầu ngón tay chỉ chỉ một chỗ không chớp mắt.

"Hoàng Phủ Hùng sẽ thiết một đội kỵ binh tinh nhuệ nằm ở nơi đây, đợi ta rời đường Tê Hỉ liền ào lên xung phong."

Tướng lãnh thế thân hít ngược một hơi khí lạnh, hơi có chút khó hiểu hỏi: "Nếu như vậy, tuy có thể tạo thương vong cho quân ta, nhưng hắn cũng không có khả năng dùng kỵ binh đem hết đống quân bị này chở đi mà. Ai...Với lại nếu hắn đã biết quân bị đi qua đường Tê Hỉ sẽ phải bị tiệt, vì sao còn muốn đưa dê vào miệng cọp?"

—— Những chuyện U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn làm ở Đông Châu là tuyệt đối bảo mật, ngoại trừ tâm phúc như A Cổ , còn lại không có bất cứ ai nghe được tiếng gió nào. Trong mắt người ngoài, đây chỉ là một trận chiến tranh vô thường vô kỳ.

Tang Viễn Viễn nhìn lại theo ngón tay U Vô Mệnh, vốn dĩ là một đống đường cong loằng ngoằng rối rắm, được hắn tùy tay chỉ một lóng tay liền dần dần rõ ràng lên.

Tang Viễn Viễn xem đã hiểu.

U Vô Mệnh đã nhìn thấu tính cánh của Hoàng Phủ Hùng này.

Hoàng Phủ Hùng phụng mệnh Hoàng Phủ Tuấn, cố ý đưa trang bị đến trong tay U Vô Mệnh, nhưng lấy tính cách nhiệt huyết bộc trực của Hoàng Phủ Hùng, khẳng định không muốn để mình biến thành hình tượng nhi tử ngốc của đại địa chủ bị người ta giật đồ đến mặt xám mày tro. Cho nên hắn sẽ bày ra thêm một tiết mục anh hùng cho chính mình, tuy đánh mất trang bị, lại lật lọng cắn U Vô Mệnh một miếng rõ đau.

Tưởng tượng một chút về ý tưởng của Hoàng Phủ Hùng, ước chừng là như thế này ——' hừ, Tiểu U Tử ngốc nghếch hoàn toàn không

biết gì cả, ngươi đừng tưởng rằng gia gia đây thật sự là một thằng ngờ nghệch, chắp tay đem nhiều đồ vật như vậy tặng cho ngươi! Thấy không đó, hết thảy sớm đã nằm trong dự đoán của ta rồi. Thôi nể tình ngươi bị ta đánh đến đáng thương như vậy, đống vật tư quân bị này coi như tiền bồi thường cho ngươi đi! Ngươi là đồ phàm nhân, làm sao có thể đoán được mưu đồ sâu xa sau lưng của ta cùng đại ca ta chứ? '

Không nghĩ tới, người sau lưng khởi xướng hết thảy tất cả những sự tình, đúng là cái tên U Vô Mệnh "bé bỏng đáng thương" "hoàn toàn không biết gì cả " này.

Trong lòng Tang Viễn Viễn không khỏi có chút thương cảm cho vị Hoàng Phủ Hùng nhiệt tâm trong sáng này.

U Vô Mệnh đưa ngón tay dài chỉ vào một chỗ: "Đi, chôn nhiều chông sắt vào chỗ này."

Tướng lãnh thế thân cúi đầu: "Dạ! Chủ quân, mạt tướng chờ lệnh, lãnh kỵ quân từ bên cạnh chặn Hoàng Phủ Hùng này!"

"Không cần." Ánh mắt U Vô Mệnh trống trơn, dừng lại trên bản đồ, "Một người đủ rồi."

Tướng lãnh thế thân tâm thần hơi rùng mình, cũng không hề nhiều lời, chắp tay lui ra.

Tang Viễn Viễn lo lắng nhìn U Vô Mệnh.

Hắn muốn một người, một mình đấu với thiên quân vạn mã của Hoàng Phủ Hùng ?

Ngay thời điểm nàng đang ngây ra, hắn bỗng nhiên nắm lấy cổ tay nàng, bước đi về hướng hành cung mà thuộc hạ đã chuẩn bị tốt cho hắn.

Đầu ngón tay hắn hơi lạnh cả người.

Nàng trộm nhìn hắn, thấy đáy mắt hắn thanh lãnh, thần sắc có chút kiên nghị cùng kiên quyết.

Thoạt nhìn một chút cũng không giống bộ dáng muốn làm chuyện xấu.

Chương 63: Chiến ý thiêu đốt

Bước vào cổng lớn cung điện khắc hoa tận đỉnh, U Vô Mệnh buông lỏng tay đang nắm chặt cổ tay của Tang Viễn Viễn ra.

Hắn xoay người, chậm rãi đóng cửa điện lại.

Tang Viễn Viễn không tự chủ được mà ngừng hô hấp, chỉ cảm thấy này trong điện tĩnh lặng đến mức muốn sởn tóc gáy.

Nàng không sợ hắn, không sợ hắn làm ra bất luận sự tình gì với nàng, nhưng trạng thái hắn giờ phút này hiển nhiên có chút không bình thường, nàng có thể cảm giác được tim hắn vẫn luôn đập loạn, thân thể vẫn luôn lạnh băng.

Sau khi khép lại cửa điện, hắn một hồi lâu cũng không nhúc nhích, cứ lẳng lặng như vậy đưa lưng về phía nàng, đứng ở nơi đó.

Hắn hôm nay mặc áo bào đen, cổ áo, cổ tay áo cùng đuôi áo bào đều thêu hoa văn ẩn bằng chỉ vàng, trong đại điện tối tăm chỉ có chút ánh sáng lướt qua hiện tại, tà áo đung đưa qua lại phát ra li ti ánh sáng nhạt lạnh băng.

Thân thể hắn không có phập phồng gì, phảng phất như ngay cả hơi thở cũng ngừng lại rồi.

"U Vô Mệnh....."

Nàng nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

Âm thanh mang một chút co quắp vang lên trong cung điện trống trải một lát.

Hắn rốt cuộc chậm rãi xoay người lại.

"Tiểu Tang Quả, hiện tại ta muốn nàng." Hắn nói.

Nàng mở to mắt nhìn hắn, một hồi lâu không phản ứng lại là hắn đang nói cái gì.

Bởi vì vẻ mặt của hắn thật sự là quá bình tĩnh.

Nàng giật giật môi, trố mắt, nhìn hắn bước hai bước đã đi đến trước mặt nàng, ôm ngang nàng lên đi về hướng nội điện.

Trên cái giường thanh thanh lãnh lãnh, cửa sổ khép chặt, trong điện một mảnh tối tăm. Hắn không có chút ý tứ muốn châm đuốc, sau khi đặt nàng gọn gàng lên giường, lấy ra một viên ngọc giản, nhìn một lát, gác bên cạnh gối ngọc, sau đó bắt đầu cởi áo.

Áo đen chảy xuống trên mặt đất.

Hắn rũ đầu, không nói một lời kéo rớt xiêm y của nàng.

Ánh mắt hắn trống không, nghiễm nhiên là có tâm sự trầm trọng.

Mãi đến khi người hắn phủ lên, nàng vẫn cứ không có bất cứ chuẩn bị nào.

Nàng móm môi, nhẹ nhàng ôm hắn cổ, ôn nhu phối hợp với hắn.

Hắn rõ ràng không chuyên tâm, thỉnh thoảng liền sẽ không tự giác mà liếc mắt một cái nhìn viên ngọc giản bên gối, giống như đang chờ đợi cái tin tức gì —— nàng cũng phân biệt không được là hắn muốn chờ cái tin tức gì đến, hay là không muốn có tin tức gì đến.

Hai người đều thất thần.

Thân thể hắn lạnh băng, giống như máy móc đang hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng nàng kinh nghi bất định, giờ phút này U Vô Mệnh lại một lần nữa làm nàng không thể nhìn thấu. Tựa như cái người U Vô Mệnh lúc trước tùy thời đều có khả năng phát bệnh, giống như U Vô Mệnh kẻ điên đang chìm trong hỗn loạn. Giờ khắc này, ngoại trừ có thể xác định hắn sẽ không thương tổn nàng, nàng hoàn toàn không biết cảm xúc hiện tại của hắn là gì.

Một tia sáng tối tăm từ ngoài xuyên thấu vào đã hoàn toàn biến mất.

"U Vô Mệnh....." Nàng nhẹ giọng nói, "Hơn nửa canh giờ."

Động tác hắn dừng lại.

Chậm rãi cúi đầu nhìn nàng.

Trong bóng đêm, đôi mắt hắn như là hai ngôi sao châm lên ám hoả.

"Chịu không nổi sao?" Hắn rốt cuộc mở miệng hỏi.

Thanh âm bình tĩnh, có chút ách, nhưng không phải cái loại ách hắc ám khi nào.

"Ừ. Hơi đau." Nàng đáp.

Hắn nâng tay lên, vuốt vai nàng.

"Ngoan, một chút nữa liền....."

Ngọc giản bỗng nhiên sáng.

Trong tẩm điện đang một mảnh đen nhánh, đột nhiên sáng lên quầng sáng ngọc xanh xanh hơi có chút chói mắt.

Hào quang xanh đậm chiếu vào trên mặt U Vô Mệnh, đôi mắt hắn biến thành hai điểm lục hoả sáng ngời lục hỏa, biểu tình thì bình tĩnh nhưng lại hung ác như ác quỷ.

Hắn tách ra đứng lên, trở tay phủ thêm áo đen, ngồi ở bên cạnh giường, cầm ngọc giản, "Nói."

Trong ngọc giản truyền ra thanh âm A Cổ: "Báo chủ quân, lại xảy ra chuyện. Một người nữa đã thọ nạn, thời gian tử vong là một nén nhang trước."

U Vô Mệnh lãnh lãnh đạm đạm hỏi: "Cách chết có cái gì khác nhau không?"

A Cổ trả lời: "Không có!"

"Đã biết."

U Vô Mệnh bóp nát ngọc giản.

Hắn ném ra một sợi minh hỏa, châm lửa đuốc trong điện.

Nàng nhắm mắt, nhất thời không thích ứng được ánh sáng.

Hắn chậm rãi quay đầu đi tới, khóe miệng hơi hơi run rẩy, nụ cười lạnh băng dữ tợn.

"Tiểu Tang Quả, Truy Tâm Giả tâm không chấp nhận được chúng ta ở bên nhau đâu."

Nàng đột nhiên cả kinh, không tự giác rùng mình một cái, trái tim thình thịch nhảy loạn, ngạc nhiên nhìn hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên nói cái gì, trong lòng có chút hồi hộp cùng mờ mịt.

"Doạ nàng sợ à?" Hắn kéo môi cười cười.

Nàng bình ổn lại nỗi lòng, bắt lấy cánh tay hắn ngồi dậy, đem thân hình nhũng ra dán ở phía sau hắn, gian nan nói: "Chàng nói, chàng và ta ở bên nhau, sẽ có người bị giết chết?"

"Ừ." Lồng ngực hắn rầu rĩ run lên một chút, phát ra thanh âm trầm thấp bình tĩnh, "Thời gian người chết đầu tiên xuất hiện, đúng là khi ở trên giường của nàng, chúng ta làm vợ chồng."

Hắn xoay người, đưa cánh tay dài đem thân thể nàng toàn bộ ôm vào trong lòng ngực.

Hắn câu được câu không mà vỗ tóc nàng: "Ta nghĩ lại mọi chuyện, rốt cuộc tìm ra quy luật duy nhất —— nếu là ta vì nàng mà trong lòng kích động, Truy Tâm Giả liền sẽ bắt đầu hành hung giết người."

Tang Viễn Viễn đột nhiên chấn động: "Thời gian..... có thể xác định sao?"

Môi mỏng của U Vô Mệnh nhẹ mở ra, lộ một nụ cười lạnh băng đến mức tận cùng: "Hiện tại, hoàn toàn xác định."

Nàng nhất thời cảm giác có chút khó có thể tiêu hóa, lẩm bẩm nói: "Thời điểm chúng ta cùng Đoản Mệnh chơi đùa ở trên sông nhỏ, chẳng lẽ là thời điểm chàng vui vẻ nhất kích động nhất sao?"

Thời gian đó, ' Truy Tâm Giả ' đã giết hai gã U Ảnh vệ.

"Ừ." Trong mắt hắn xẹt qua một tia ôn nhu, "Chưa bao giờ từng có tâm tình như vậy."

Đó là lòng dạ hoàn toàn rộng mở để vui đùa ầm ĩ, không trộn lẫn

dục vọng, vứt lại hết thảy phiền não, cùng người yêu ở bên nhau, còn mang theo con chó cưng.

Tang Viễn Viễn trong lòng cực chấn động —— bất luận là cách nhau rất xa, đều có thể cảm ứng được ngay cảm xúc của hắn, thần không biết quỷ không hay mà giết chết cao thủ Linh Minh cảnh.....

Nàng nhắm mắt thật mạnh, vừa thở dài rên rỉ, phun ra hai chữ.

"Là nó?"

"Đúng vậy." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu nói.

Hắn rũ đôi mắt sâu hẹp dài xuống, nhìn chăm chú nàng.

"Sau khi phá cảnh, liền cắt đứt khống chế." Hắn kéo môi, cười lạnh, "Ta vốn tưởng rằng tu vi quá cao, nó theo không kịp, biến thành một khúc gỗ không thể nhúc nhích."

Tang Viễn Viễn hít một ngụm khí lạnh: "Nó rốt cuộc..... là cái gì?"

"Đúng vậy," U Vô Mệnh híp híp mắt, "là cái gì chứ?"

Đó là thân thể nguyên bản của hắn, sớm đã chết đi từ hai mươi năm trước. Bởi vì hắn cùng nó vẫn có cảm ứng, liền mang theo nó cùng nhau tu luyện, đem nó chế thành con rối gỗ.

Ai có thể tưởng tượng được đến, con rối gỗ này thế mà sẽ chặt đứt dây kết nối, tránh thoát sự trói buộc của người điều khiển nó chứ?

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn hắn: "Nó vẫn có thể cảm ứng được chàng vui vẻ vui sướng. Vậy còn chàng? Có thể cảm ứng được nó không?"

"Cừu hận." U Vô Mệnh chậm rãi chớp hạ đôi mắt, "Chỉ có cừu hận. Giống y như ta lúc trước, một thân hoàn chỉnh đều là cừu hận âm u,

giống như rêu phong cả người, từ trong ra ngoài đều rêu phong đã phát mốc."

Hắn dùng ngữ khí bình tĩnh tới cực điểm, nói lời nói làm cho người kinh tâm.

Nàng ôm chặt lấy hắn, tận lực sưởi ấm cho thân hình lạnh băng của hắn.

Sau một lúc lâu, hắn thấp giọng cười một tiếng.

"Tiểu Tang Quả, nàng sao còn chưa mặc áo vào? Còn muốn sao?"

Tang Viễn Viễn: "....." Quên mất.

Hắn vươn ngón tay dài, gõ gõ cằm nàng: "Chỉ có thể tạm thời ủy khuất nàng một thời gian, trước khi bắt được nó, không thể lại chạm vào nàng."

Nàng gật gật đầu.

Chợt cảm thấy hình như có điểm không đúng.

Giống như nàng tha thiết yêu cầu hắn chạm vào vậy.

Tang Viễn Viễn không nói nên lời mà đứng dậy, mặc xiêm y vào, ngồi cách hắn hơn một thước, nói: "Mới vừa rồi ta cũng không cảm thấy chàng kích động nha, sao nó vẫn giết người nhỉ?"

U Vô Mệnh nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Có kích động. Sao có thể có thể không kích động."

"Ồ." Trong lòng nàng hậu tri hậu giác chợt thấy có chút ngượng ngùng.

Hắn kề sát vào một chút: "Nàng hình như không thích lắm. Là thời

gian hơi dài sao?"

Tang Viễn Viễn: "Không, là thiếu tình cảm."

"A....." U Vô Mệnh ảo não vỗ vỗ trán, "Ta chỉ lo nghĩ tới sự kiện kia....."

"Không có việc gì." Nàng hướng về phía hắn, cười cười trấn an, "Bộ dáng chàng chuyên chú cực kỳ mê người nha."

Sắc mặt hắn khẽ biến, nàng cũng hoảng sợ, vội vàng chỉ chỉ ngực hắn: "Đừng kích động!"

Hai người đối diện nhau, hít sâu, điều tiết cảm xúc. Sau một lúc lâu, hơi cảm thấy mệt mỏi như mới trải qua trận thể thao tập trượng ấy.

Nàng bèn bày ra bộ mặt nữ phu tử.

"Từ hôm nay trở đi, chàng cần phải tâm tĩnh như nước."

Hắn suýt muốn cười, nhịn xuống, thực khinh thường vẫy vẫy tay: "Tu luyện tu luyện."

Qua một đêm này, tu vi Tang Viễn Viễn tu lần nữa nhảy nhanh về phía trước một bước, thuận lợi đột phá lục trọng thiên Linh Minh cảnh. Kỳ thật ở phương diện tu luyện này, nàng quả thật là một thiên tài —— độ dung hoà của bản thân cùng Mộc linh uẩn đã vô cùng kinh người, hơn nữa còn có đại cường giả bên cạnh kéo theo, tốc độ thăng cấp nói ra có thể hù chết người.

Cái cây thân xanh đen trong đầu đã biến thành sáu cây.

Tang Viễn Viễn giơ tay ra một chiêu, chỉ thấy toàn bộ trong đại điện đều chen chúc chật ních hoa mặt bự.

Hai lớn một nhỏ hoa ăn thịt người vất vả từ trong một đống mặt to

tướng của hoa mặt bự bày cánh hoa đỏ tươi của chúng nó ra, thỉnh thoảng còn ' hô ' một cái mở cánh hoa ra thật lớn, hướng về phía phần đông hoa mặt bự đang run rẩy loạng choạng ngã trái ngã phải, làm bộ như muốn ăn thịt người đến nơi.

U Vô Mệnh áp u ám đến đáy mắt, phá lên cười 'hư hư', cười đến đập bồm bộp vào giường.

"Tiểu Tang Quả à, nàng muốn chọc ta cười chết để thừa kế di sản của ta sao?"

"Kế thừa một mông nợ nần của chàng ấy à?" Nàng tức giận trừng hắn.

U Vô Mệnh làm bộ nghe không thấy nàng đang nói cái gì, chuyển tròng mắt, chậm rãi đem mặt giơ đến bên kia.

Hắn vuốt cằm, trầm ngâm trong chốc lát, sau đó nghiêm mặt nói: "Cái nhược điểm của nàng chính là thần hồn quá mạnh mẽ."

Nàng ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Hắn nói tiếp: "nhưng mấy thứ trong đầu thì lại quá....."

Hắn chỉ vào mấy cái hoa kỳ kỳ cục cục trước mặt, nửa ngày tìm không ra một từ thỏa đáng nào để hình dung, liền ôm bụng cười.

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh chàng đủ rồi nha."

"Ừ." Hắn dứt khoát lưu loát xoay người rời khỏi giường, "Ta phải đi, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta."

Tang Viễn Viễn giật mình nhìn hắn: "Không mang ta theo sao?"

U Vô Mệnh bật cười: "Tiểu Tang Quả, ta không phải đi chơi."

"Thật ra bây giờ ta cũng không vô dụng như vậy....." Nàng suy nghĩ một lát, tang tang l cúi thấp đầu xuống, "Ờ, thôi không liên lụy chàng."

Nàng phản ứng thì nhanh, nhưng thân thể lại không được mạnh mẽ, tới trên chiến trường thì những cái hoa này cũng không có mấy tác dụng lớn.

Đối phó với đội quân tinh nhuệ của Hoàng Phủ không thể so sánh với thu hoạch Minh ma.

Nàng bò lên, lấy chiến bào trên bàn khoác cho hắn: "An tâm đi thôi, bị thương cũng không sao cả, trở về ta trị cho chàng !"

Hắn rất muốn hôn thật mạnh vào cái miệng quạ đen của nàng, nhưng vẫn là đem tâm tư kiềm chế xuống.

Phủ thêm lớp chiến bào, hắn sải bước, bước ra cửa cung, thẳng một đường cũng không quay đầu lại.

Tang Viễn Viễn đi đến ngồi lên trường kỷ bên cửa sổ, nâng má, hơi có chút u buồn nhìn trời.

Chợt thấy chỗ cửa điện có một bóng đen nhoáng lên, U Vô Mệnh người mặc chiến bào bước trở về, bắt lấy tay nàng: "Đi!"

Tang Viễn Viễn: "?!"

Hắn mang theo nàng, nhảy lên lưng Đoản Mệnh, như mũi tên lướt ra khỏi Ký Đô.

"Ta ra ngoài đánh giặc, nàng ở nhà không nhìn thấy ta, nhất định miên man suy nghĩ, nỗi lòng bất an." Hắn dùng ngữ khí như trần thuật sự tình, bình bình tĩnh tĩnh mà nói, "Ta nghĩ đến một chỗ, nàng có thể ở đó xem chiến đấu."

"Không có đâu nhé," trong lòng ấm áp, khóe môi nàng không khỏi mỉm cười, "Ta tu luyện thôi, có khi chàng trở về rồi ta còn chưa hay biết."

Hắn khẽ cười một tiếng, lười biếng nói: "Thật không, nàng nhập định được xem như ta thua."

Mới nói mấy câu, Đoản Mệnh đã chạy qua một mảnh cánh đồng hoang vu nhỏ, trước mặt là chập chùng những ngọn đồi nhỏ, trên đồi hi hữu lắm mới có được một ít cây to.

"Lên núi." U Vô Mệnh vỗ vỗ đầu Đoản Mệnh.

Đoản Mệnh thực khó chịu quay đầu lại, nó phẫn nộ hắt xì một cái.

Tang Viễn Viễn biết, nó là đang tâm lý không cân bằng.

Không sợ chia ít, chỉ sợ chia không đều. Từ trước đến nay, Đoản Mệnh chỉ lắc lư ở mấy cái châu quốc nghèo mạt này, mọi người đều không có trang bị gì cả, nó cũng không cảm giác gì. Lúc này đến Vân Châu đi quanh một vòng, nó liền phát hiện Vân Gian thú người ta toàn được đeo cho mấy trang bị hoành tráng!

Hơn nữa còn nghe nói đãi ngộ cho Vân Gian Thú của Đông Châu càng tốt hơn, linh giáp bọc từ đầu tới chân, mang loại này đi lên núi, xuyên qua mấy cây tùng thấp căn bản là sẽ không bị cào cho lông lá toàn thân xơ xác!

Nó là một Vân Gian thú cao cấp như vậy..... Vì sao lại trụi lũi như thế này! Vì sao chứ!

Tức nha!

Nó liếc mắt nhìn U Vô Mệnh một cái, cũng không thể làm gì, liền thành thành thật thật phẩy phẩy đầu, tiến vào một rừng cây tùng thấp, nhanh chóng xuyên qua sườn núi nhỏ.

Tới gần buổi trưa, Đoản Mệnh chở hai người U Vô Mệnh phóng qua một đường vực sâu hẹp như một giới tuyến, tiến vào rừng cây tuyết tùng.

Xuyên qua khỏi khu rừng này, trước mắt mở rộng ra một khoảnh trống!

Dưới núi chính là một mảnh gò đất bao la hiếm có, chỉ mỗi cái sơn cốc nhỏ hơi đưa ra bên ngoài thôi thì cũng đủ cho 50 con Vân Gian thú xếp hàng ngang.

Dưới gò đất có đội binh lực ẩn nấp, ước có hơn 8000 người, trang bị hoàn mỹ, uy phong lẫm lẫm.

Người dẫn đầu đội quân dáng người cường tráng, Tang Viễn Viễn từ xa vừa nhìn liền nhận cái lão người quen Hoàng Phủ Hùng.

Ánh mắt nàng từ gò đất trong núi đi thẳng ra bên ngoài hơn vài dặm, kia là đường Tê Hỉ liên kết hai châu Tần, Ký . Trên đường Tê Hỉ đang có quân vận chuyển hậu cần của Đông Châu đem từng xe ngựa linh giáp của Tần Châu đi hướng về phía Nam.

Trong rừng núi hai vách bên của đường Tê Hỉ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy ánh sáng phản quang của hắc giáp, đó là quân U Châu mai phục tại hai sườn, dự bị thu hoạch đám quân bị này.

Chờ đến khi U Châu quân lấy hết quân bị, rời đi về phía Nam, Hoàng Phủ Hùng liền lĩnh 8000 kỵ binh đột nhiên giết ra, quân U Châu bất ngờ không kịp phòng ngừa, đang mang theo quân bị cồng kềnh nặng nề, lại là bộ binh gặp kỵ binh, nhất định phải ăn lỗ nặng.

Đây là Hoàng Phủ Hùng muốn thu lại chút 'lợi tức' từ trên người U Vô Mệnh, muốn cho bàn dân thiên hạ đều biết, tuy rằng mất trang bị nhưng vì một kích lôi đình của Hoàng Phủ Hùng lôi đình hắn, U Vô Mệnh cũng ăn khổ không vừa!

Chỉ tiếc Hoàng Phủ Hùng làm thế nào cũng không thể tưởng được, hắn chỉ là hoàng tước rình sau lưng, còn U Vô Mệnh mới là tay thợ săn tàn nhẫn máu lạnh đứng sau tất cả.

U Vô Mệnh thản nhiên nâng cánh tay lên, không chút để ý chỉ chỉ một chỗ đất bằng bên ngoài đường núi: "Hoàng Phủ Hùng dẫn 8000 kỵ binh rời khe, chắc chắn sẽ ở nơi đó chỉnh đốn quân, bày trận, chuẩn bị xung phong. Tiểu Tang Quả nàng xem, hôm qua liền ta ra lệnh cho người chôn chông sắt thật kỹ ở trước chỗ đất bằng đó nửa dặm, Hoàng Phủ Hùng vừa xung phong nhất định người ngã ngựa đổ!"

"Chém Hoàng Phủ Hùng xong, ta liền trở về đón ngươi." Hắn ôm nàng từ trên lưng Đoản Mệnh xuống dưới, tìm tảng đá to sạch sẽ để nàng ngồi xuống.

Tang Viễn Viễn kinh ngạc: "Chàng muốn sát Hoàng Phủ Hùng sao?"

Hoàng Phủ Hùng này, nói như thế nào nhỉ? Tuy rằng đối địch, nhưng hình như cũng không phải là người xấu. Hơn nữa hiện tại mà đi giết Hoàng Phủ Hùng, chẳng phải lại tạo thêm hận thù với Hoàng Phủ Tuấn?

U Vô Mệnh hiểu rõ cười: "Được, nghe nàng, không giết vậy. A, Tiểu Tang Quả à, nàng phải biết rằng nếu ta muốn giết hắn, lúc nào cũng có thể giết."

Tang Viễn Viễn: "....." Hắn rõ ràng không muốn giết nha!

Hắn không dong dài nữa, nhảy lên lưng Đoản Mệnh, giống một trận gió, cuốn xuống chân núi.

Hôm nay hắn mang theo đao của hắn.

Thân ảnh lúc ẩn lúc hiện qua bóng cây, như là từng bức từng bức

hình chụp liên tục vậy, mỗi một bức đều là bộ dáng thanh niên vương giả khí phách hăng hái nhất.

Hắn dường như đã xuống tới chân núi.

Xa như vậy, sớm đã thấy không rõ khuôn mặt lẫn nhau.

Nàng vẫn hướng về phía hắn nở nụ cười.

Đường Tê Hỉ đường thực mau liền truyền đến tiếng hét hò rung trời.

U Vô Mệnh chọn chỗ ngồi chờ này cực tốt, từ nơi này nhìn xuống, toàn bộ chiến trường nhìn không sót một cái gì.

Tang Viễn Viễn lưu ý tới rất nhiều chi tiết, tỷ như, U quân nếu so sánh cùng với quân Hoàng Phủ thì xác thật là thua ở trang bị. Bọn họ dựa vào thế núi, phục kích cả đôi vận chuyển của Đông Châu chờ đi qua dưới khe, vốn nên là cục diện hổ đói rời núi chụp mồi chuột thỏ, nhưng mà Hoàng Phủ quân ỷ vào trang bị tốt, thản nhiên kết thành trận phòng ngự , không nhanh không chậm lui về phía sau, U Châu quan lại không truy kích gắt gao được.

Đương nhiên đang ở trên chiến trường thì nhìn không thấy mấy thứ này.

Phía U quân xem ra, đó là bọn họ đồ sát từ trên núi xuống, đội vận chuyển Đông Châu chỉ có thể ném xuống đồ vật mà thoát thân, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Cái sự mau lẹ này, trong đó lại có thể nhìn ra những cái khác —— đầu tiên, Vân Gian Thú của Hoàng Phủ quân phẩm chất quá tốt. Tiếp theo, Vân Gian thú ngày thường ăn uống nhất định được chăm chút rất kỹ, thức ăn cũng đầy dinh dưỡng, một khi chúng nó bạo phát lực lượng thì bỏ xa đám thú nghèo nàn của quân U Châu tít tắp. Thêm một cái nữa, là linh giáp trên người của Vân Gian cũng không gây chút trở ngại nào cho tốc độ chạy vội của chúng nó.

Tổng kết lên, chính là một chữ "tiền".

Tang Viễn Viễn càng hiểu thêm vì sao trong sách U Vô Mệnh kị muốn lựa chọn đồng quy vu tận cực đoan như vậy.

Càng cố gắng chóng đỡ, U Châu chỉ càng ngày càng nghèo, lực lượng bị suy yếu mỗi lúc một tàn tạ hơn.

Trơ mắt nhìn kẻ thù lại ngày càng binh hùng tướng mạnh hơn mình, hắn có thể làm sao bây giờ?

Có thể đồng quy vu tận đã không tồi. Nếu tính theo thời gian, sau khi tam thập định thê yến của Hàn Thiếu Lăng không bao lâu, U Vô Mệnh đã tiến công lửa đốt Thiên Đô, đầu mình hai nơi!

May mắn hiện giờ có nàng. Nàng đã nghịch chuyển càn khôn, tạm thời bảo vệ mạng nhỏ của hắn.

Tang Viễn Viễn hít một hơi thật sâu.

Muốn đánh bại những địch nhân đó, con đường còn phải đi không phải là ngắn.

Việc cấp bách, đó là ——

Tiền!

Nàng cầm nắm tay mình.

Nhất định phải nghĩ cách, giúp hắn tráng được tiêu tốn rất nhiều tiền!

Từ từ.

Nàng bỗng nhiên phản ứng lại một sự kiện —— toàn bộ gia sản của

U Vô Mệnh hắn, có thể được mấy đồng tiền?

Dùng toàn bộ gia sản cùng 5 năm thuế má tương lai làm sính lễ?

Chỉ sợ cái thứ được coi như đống tiền lớn kia cũng chỉ có 5 năm thuế má trong tương lai kia đi?!

Cho nên hắn là mở ngân phiếu khống, vậy mà đem nàng bắt đi rồi! Kỳ thật, căn bản chính là vắt chày ra nước! Tay không lừa tức phụ!

Tang Viễn Viễn vốn dĩ cho rằng chính mình thực đáng giá: "....."

Chờ một chút.

U Châu hầu như toàn là binh lính. U Vô Mệnh đối với các binh lính đều là ưu đãi vô cùng, cho nên, hắn căn bản là không có khả năng thu bao nhiêu thuế từ bọn họ! 5 năm thuế má trong tương lai chỉ sợ căn bản cũng không được mấy đồng tiền!

Tang Viễn Viễn phát hiện mình khả năng không đáng bao nhiêu giá: "....."

Tên cẩu nam nhân này, vậy mà còn bày ra bộ dáng hào sảng hào phóng phú hào kia, lừa con gái mới lớn như nàng rung động một hồi?!

Cho nên thật ra sính lễ của hắn có khả năng còn không bằng quý tộc của mấy châu quốc nhỏ xíu như Triệu, Chu, Tề đón dâu ??

Mà còn có một tháng nữa là đại hôn?

À, vậy xem như liền mời bạn bè thân thích, tùy tiện đãi hai bàn chắp vá đi!

Tang Viễn Viễn rốt cuộc phát hiện mình không đáng một đồng: "....."

Nàng trừng mắt nhìn cái thân ảnh đang cấp tốc xuyên qua núi rừng, nhanh chóng hướng về phía kỵ hinh của Hoàng Phủ Hùng.

Trừng mắt nhìn trong chốc lát, nhịn không được đỡ trán, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cái tên nam nhân này, ít ra sau này nàng không cần lo lắng ngày sau hắn giấu diếm tiểu tam gì —— vì hắn căn bản không có tiền đi nuôi!

Nghĩ xong đại sự tài chính, ánh mắt nàng sâu kín bay về hướng phía tây.

Nàng lại nghĩ tới biểu hiện trên giường của hắn hôm nay.

U Vô Mệnh là người cực kỳ thông tuệ, sau khi tận mắt nhìn thấy vết thương trên thi thể xong, chỉ sợ hắn cũng đã có suy đoán đại khái rồi, cho nên khi đang đi trên đường, hắn mới có thể cẩn thận hồi ức lại mỗi một lần hung án xảy ra, là lúc hắn đang làm cái gì, tâm tình như thế nào.

Đối chiếu hai bên lại, hắn đã xác định ' Truy Tâm Giả ' chính là cái con rối kia. Nhưng sau khi tới Ký Đô, hắn vẫn lựa chọn đem nàng bế lên giường, trong lúc tâm tình phức tạp đến cực điểm mà cùng nàng thân mật một hồi.

Có lẽ lã muốn xác nhận cuối cùng.

Thứ hai, là vì an toàn của nàng.

Hắn cần thiết xác nhận, cái con rối tà đạo kia giờ phút này đang ở U Châu, không thể xúc phạm tới nàng.

Như vậy hắn mới dám rời nàng, một mình ra chiến trường.

Tang Viễn Viễn lại nhìn thân ảnh đang xuyên rừng ở phía kia. Nơi này địa thế thật sự hiểm trở, trừ bỏ Đoản Mệnh, không còn có con Vân Gian thú thứ hai có thể không tiếng động mau lẹ mà tiếp cận kỵ binh Hoàng Phủ Hùng như vậy. Nhưng đây lại là một trận không thể không đánh, bởi vì chông sắt không có khả năng diệt hết một đội quân 8000 kỵ binh, một khi Hoàng Phủ Hùng bình ổn được tuyến đầu, sẽ vòng qua mảnh đất đầy bẫy rập và xung phong một lần nữa.

Cho nên U Vô Mệnh cần phải đóng vai anh hùng này.

Tang Viễn Viễn ngóng nhìn thân ảnh hắn, hốc mắt ẩn ẩn có chút nóng lên.

Tên nam nhân tâm tư kín đáo này, kỳ thật cũng vì nàng trả giá quá nhiều.

Cuộc "chiến đấu ở đường Tê Hỉ nhanh chóng kết thúc.

U quân toàn thắng, đem một xe trang bị hoàn mỹ từ trong khe vận chuyển ra, đứng ở cực nơi nhìn xem đều có thể nhìn ra những nhóm người đen đen như con kiến lớn nhỏ, mỗi người đều là một bộ người nghèo chợt phát tài, đi đường cũng lơ mơ .

Hận không thể một đường ca hát trở về.

Kỵ binh Hoàng Phủ Hùng xuất động, 50 người một hàng, dậm gót sắt bước ra khỏi khe ẩn thân, nhanh chóng xếp thành trận bên ngoài bình nguyên cốc, áp mũi thương xuống bắt đầu hồ hởi xung phong.

Hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của U Vô Mệnh trong.

Thân ảnh hắn ngừng ở một đỉnh núi lùn cuối cùng.

Đoản Mệnh ngẩng đầu, chuẩn bị xung phong.

Đao cầm trong tay, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua phái núi cao sau lưng.

Chợt, chiến bào tung lên, thân hình như mũi tên lao vùn vụt thẳng về phía 8000 thiết kỵ kia ở phái trước, sát khí tràn xuống, thẳng tiến không lùi!

Thanh hắc đao thấp thấp đè ở bên người, cách xa nhau như vậy nhưng Tang Viễn Viễn đều có thể nghe thấy âm thanh chấn động mơ hồ vù vù.

Nàng kích động đến đứng lên, trái tim ' thình thịch ' nhảy loạn, máu ở trong cơ thể cũng tăng tốc.

Vừa khẩn trương, lại vừa vì hắn cảm thấy hưng phấn.

Đây chính là nam nhân do nàng lựa chọn!

Hàng kỵ binh đầu tiên của Hoàng Phủ Hùng bắt đầu người ngã ngựa đổ.

Ngoại trừ chông sắt, vùng kia còn chôn dấu rất nhiều vật nổ mạnh.

Phía trên hình nguyên vang lên âm thanh ầm ầm, tiếng thú gào rít, liên miên không ngừng.

Khí thế xung phong không phải nói dừng là có thể dừng.

Hàng phía trước xảy ra chuyện, hàng xếp phía sau căn bản không kịp phanh lại, cho dù có kịp thời níu Vân Gian thú ngừng lại đi nữa, kỵ binh ở phía sau cũng sẽ đốc lên thật mạnh.

Hoàng Phủ Hùng chỉ biết nghĩ tung ra một khối thịt mỡ to như vậy để làm mồi, U Châu nhất định mắc mưu. Vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến còn có hoàng tước ở phía sau, người khác bước

trước hắn nhiều hơn một bước, tương kế tựu kế, đánh một đòn phản lại.

Một đoàn đang chìm trong hỗn loạn, thân ảnh U Vô Mệnh như sứ giả mang theo hơi thở địa ngục đã giết tới!

Căn bản không cho Hoàng Phủ Hùng cơ hội chỉnh quân một lần nữa!

Tiếng cười điên cuồng của hắn quanh quẩn trên bình nguyên, làm quân Hoàng Phủ càng thêm kinh hãi, càng không biết phải làm sao. Ở một mảnh đất cách mảnh bẫy rập, U quân dưới sự chỉ huy của tướng lãnh, nhanh chóng chia làm hai đội, một đội tiếp tục hộ tống quân bị vừa lấy được về nội đô Ký Châu, một đội còn lại nhanh chóng dàn quân, từ hai bên cánh bọc đánh lại kỵ binh Hoàng Phủ Hùng.

U Vô Mệnh ở trong đại quân giết tới giết lui, nhiễu loạn thế trận bọn họ đã xếp thành. Phía sau hắn lại dần dần hội tụ lên một cổ truy binh lạnh lẽo.

Hoàng Phủ Hùng mau chóng liền phát hiện tên điên U Vô Mệnh này cư nhiên dám can đảm một mình xâm nhập binh trận của mình, tức muốn hộc ra một bụm máu.

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Hoàng Phủ Hùng máu nóng trào lên não, hắn không màn tới U Quân đang bọc theo hai cánh trái phải đánh tới, lập tức chỉ huy quân đội dưới trướng, từ các phương vị chặn đường U Vô Mệnh.

Tang Viễn Viễn không khỏi có chút khẩn trương, nàng đi phía trước đi vài bước, ló đầu qua một gốc cây tùng, đứng gần sườn núi.

U Vô Mệnh cũng không để lộ thực lực chân chính của hắn.

Hắn áp chế tu vi cùng với hoả lực, trên đao chỉ tuôn ra một vầng

hào quang xấp xỉ lúc tham gia trận chiến đấu ở Ngọc Môn Quan. Vì chỉ dùng ra năm phần sức lực, lại không bay lên nên sức lực tất nhiên là tăng lên vùn vụt. Chiến đấu kịch liệt hồi lâu, không những không thấy một chút mệt mỏi nào, ngược lại càng chiến càng hăng hái.

Hắn dũng mãnh như vậy, Hoàng Phủ Hùng chỉ cho rằng hắn là nỏ mạnh hết đà dùng sức bắn phát cuối nên hạ lệnh cho thủ hạ đưa đầu tới chịu chết càng thêm cần mẫn.

Tang Viễn Viễn ngóng nhìn thân ảnh đang lướt như rồng dưới kia của U Vô Mệnh, thấy nơi hắn lướt qua thì quân Hoàng Phủ như lúa mạch vào vụ, từng bó từng bó bị cắt ngã xuống, tâm tình không khỏi càng thêm kích động, không nhịn được reo hò cổ vũ hắn trong lòng.

Cánh quân U Châu đánh bọc qua đã càng ngày càng gần, mắt thấy tầm khoảng một nén nhang nữa thôi thì đại trận kỵ binh loạn lạc này của Hoàng Phủ Hùng chắc chắn bị cánh quân U Châu như đầu mãnh hổ một ngụm ăn xong!

Lúc kỵ binh không có cách nào xông lên thì chính là lúc không còn ưu thế áp đảo bộ binh nữa.

Giờ phút này Hoàng Phủ Hùng đã đỏ mắt, một lòng một dạ chỉ muốn lấy mạng U Vô Mệnh, căn bản không lưu ý đế mình đang sắp sửa hoàn toàn rơi vào vòng vây của địch.

Tang Viễn Viễn nhịn không được lại thở dài thêm một lần nữa —— U Vô Mệnh, thật không phải người.

Nếu mà hắn lãnh một đội kỵ binh từ sau lưng đánh lén tới, Hoàng Phủ Hùng sẽ không nóng đầu đến như vậy, khẳng định sẽ nhấc lên cảnh giác trong lòng, chú ý tới tình huống hai cánh hai bên sẽ sớm bắt đầu phá vây.

Nhưng mà hắn chỉ một thân một mình giết vào.

Bị một người giết lui 8000 kỵ binh, đó thật sự là vô cùng nhục nhã, cái đầu óc háo thắng nóng nảy của Hoàng Phủ Hùng kia tuyệt đối tuyệt đối sẽ không sinh ra ý niệm lui lại.

Thật là, đã tính hết nhân tâm.

Chỉ thấy từng đạo từng đạo ánh sáng xanh lập loè trong đám quân Đông Châu, làm đội hình lúng túng vừa đỡ vừa ngã rối loan, thì bên hai cánh trái phải, bộ binh U Châu nhanh chóng bọc lên đánh vào, hướng về phía trận kỵ binh hỗn độn bất kham của Đông Châu ồ ạt tổng tiến công!

Âm thanh trầm thấp lạnh lẽo mang cười của U Vô Mệnh xuyên thấu giữa không gian, quét ngang vùng quê, quanh quẩn trong khe núi ——

"Giết!"

Chiến ý của U quân hoàn toàn được châm lửa.

"Giết! Giết! Giết!"

Chương 64: Em gái mê muội hắn

Tổng tiến công bắt đầu rồi!

Bên cả hai sườn trái phải, U quân đã khép gọng kìm đem đoàn kỵ binh tinh nhuệ của Hoàng Phủ Hùng tinh vây khốn, bọn họ kéo một cái lưới lớn với mắt xích sắt từ nam đến bắc hướng về những con Vân Gian Thú được trang bị áo giáp hoàn mỹ —— đây đều là vàng nóng hôi hổi nha!

Hoàng Phủ Hùng phát hiện đại sự không ổn, rốt cuộc bắt đầu thử phá vây.

Nhưng làm sao còn kịp nữa?

Đường lui bị hoàn toàn phong toả, trận thế của bộ binh U Châu đầy tâm cơ, đúng là nhằm vào kỵ binh mà đến, nhưng chỉ thấy từng con Vân Gian thú Đông Châu liên tiếp vướng vào trong lưới sắt, ngã trên mặt đất phình phịch giãy giụa, rất nhiều kỵ binh cũng bị mắc vào lưới sắt đến nhúc nhích không được, còn lại toàn chết hoặc xin hàng, nhanh chóng ngã xuống như lúa mạch bị cắt.

Hai tuyến quân U Châu thật dài tựa như hai đường bờ biển đen dài trên mặt biển nhanh chóng vây kín thu lưới về phía trung tâm, đem những giãy giụa cuối cùng tất cả nghiền nát.

Tang Viễn Viễn thở ra một ngụm khí dài, cuối cùng cũng buông trái tim đã treo cao hồi lâu kia.

Chỉ đợi thu hoạch chiến lợi phẩm!

Tâm thần nàng từ từ lãng ra hướng bốn phía.

Bỗng nhiên nghiêng tai ngưng thần —— trong núi rừng ở phía sau xuất hiện một thanh âm cực không tầm thường.

Dường như toàn bộ cây xanh trên núi đều lay động, nàng nghe thấy có một đội người đang hành tẩu trong rừng cây.

Tiếng kèn xô na thấp thấp tấu nhạc buồn, một thanh âm nữ tử trẻ tuổi nức nở truyền đến ——

"Thiếp, Khúc Nha Nhi, hôm nay tại núi hoang này, vì người trong lòng khuynh mộ, lập áo quan chôn di vật. Lang quân hôm nay trên đường tới hoàng tuyền mong rằng nghe được tiếng lòng của thiếp, chờ một chút, chớ có một mình cô độc lên đường. Đợi thiếp an trí xong cha mẹ và đệ đệ nhỏ tuổi, chờ đến tin tức xác thực chàng tử trận, liền sẽ từ biệt nhân thế, cùng lang quân làm bạn, là nô hay là tì cũng chỉ mong làm bạn với lang quân."

Tang Viễn Viễn nghe thấy kỳ quái, thầm nghĩ trong lòng, nếu nàng ta còn chưa có được tin tức, làm thế nào biết người nàng ta âu yếm hôm nay phải bước chân lên đường đến hoàng tuyền? Không biết người chết hay chưa liền hấp tấp bắt đầu lập mộ cho hắn, còn làm cái mộ chôn quần áo và di vật? Nàng ta thật sự xác định là không thể nhặt xác cho hắn sao?

Thật sự là chỗ nào cũng thấy quỷ dị.

Khác thường tất có yêu. Giờ phút này U Vô Mệnh không ở bên cạnh, Tang Viễn Viễn quyết định chủ động xuất kích. Phải biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, vạn nhất thực sự có vấn đề mới phòng bị tốt được.

Nàng ném ra một đóa hoa mặt bự, bắt nó bện dây linh uẩn nhỏ xíu, liền hướng tới nơi đoàn người đang đào mộ lập bia kia.

Dây linh uẩn mau chóng liền tới được bãi cỏ xanh đó.

Chỉ thấy một nữ tử thân mặc áo tang màu trắng, khuôn mặt tú mỹ, nhìn bộ dáng xác thật là thập phần thương tâm.

Đào mồ tấu nhạc đều là nam nhân tráng niên, biểu tình chết lặng, nhìn có vẻ lấy tiền làm việc cho xong.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, thao túng dây linh uẩn bò về phía cái bia mộ đang đặt một bên, chuẩn bị lập kia.

Mộ bia dùng màu trắng vải mịn che lại, cũng không biết là phong tục hay là không muốn để người thấy chữ trên bia.

Dây linh uẩn l lặng lẽ bò vào bên trong lớp vải mịn màu trắng, Tang Viễn Viễn nhìn lại mấy dòng chữ trên bia.

Thường thì cảnh vật nhìn qua linh uẩn giống như là cách một tầng nước thật dày, xem không rõ lắm, Tang Viễn Viễn cố hết sức phân biệt mấy chữ đang lắc lư trên mộ bia ——

Ngày tháng năm sinh thì chữ quá nhỏ, hoàn toàn thấy không rõ lắm, chỉ có tên họ chủ nhân mộ là có thể nhìn được.

Chỉ thấy chỗ ở giữa, bên trái có khắc: Ký Châu khúc thị nữ, Khúc Nha Nhi.

Khúc Nha Nhi. Mới vừa rồi này l nữ tử áo trắng này hình như tự xưng là Khúc Nha Nhi.

Tang Viễn Viễn nhìn về phía phía bên phải.

Con ngươi nàng trong nháy mắt co chặt.

Chữ bên phải khắc thình lình lại là —— U Châu vương U Vô Mệnh.

Tang Viễn Viễn hít sâu một ngụm khí dài, ổn định tâm thần, lần thứ hai ngưng thần xem lại.

Một chữ một chữ, rành mạch.

U Châu vương, U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh?

Cái nữ tử áo trắng này tự làm mộ chôn quần áo và di vật của U Vô Mệnh—— đợi sau khi nàng ta chết, liền cùng hạ táng với nấm mồ chôn quần áo và di vật của hắn.

Một sự kiện khiếp sợ mà Tang Viễn Viễn nhất thời đều không biết nên nghĩ thế nào.

Cái tên Khúc Nha Nhi này, một lần nàng cũng chưa nghe qua chứ đừng nói là gặp qua.

Nữ nhân này vì cái gì xác định U Vô Mệnh hôm nay sẽ chết?

Tâm Tang Viễn Viễn không khỏi có chút hoảng loạn, sau sống lưng từng trận phát lạnh. Nàng thu hồi tâm thần, quay đầu nhìn về phía chiến trường.

Trận thu hoạch này của U Châu quân đã gần kết thúc, U Vô Mệnh đem chiến trường giao cho bộ hạ. Cách xa quá xa, người tựa như con kiến nho nhỏ, hắn đã thu tay, không hề bộc phát ra ánh sáng linh uẩn màu xanh nữa, Tang Viễn Viễn ngưng thần tìm trong chốc lát, đều không phát hiện thân ảnh hắn.

U Châu quân hành động lại đâu vào đấy, không khí cũng là hoạt bát nhảy nhót, hiển nhiên chủ quân bọn họ cũng không có chuyện gì.

Tất cả đều tốt.

Tang Viễn Viễn định thần một lát, nhưng vẫn là không yên lòng.

Nàng do dự một lát, đánh dấu lên rừng cây trên đường đi rồi tìm về hướng đội ngũ mộ táng kỳ quái kia.

Chỉ một lát sau liền phát hiện bọn họ đang ở giữa sườn núi.

Tang Viễn Viễn cẩn thận ẩn vào trong rừng cây, hướng ra phía ngoài nhìn.

Ngoài nữ tử tên là Khúc Nha Nhi này ra, còn có thêm một đoàn mười ba người, bốn người thổi kèn xô na đã ngừng lại, ngồi nghỉ tạm trên đám cỏ một bên, móc màn thầu trong lòng ngực ra ăn.

Còn tám hán tử khác thì đang đào mồ, bên cạnh còn để một quan tài đang mở chưa đóng, quan trống rỗng không, trong tay nữ tử lại đang nâng niu một khúc vải dệt, luyến tiếc chưa để vào trong quan tài.

Chẳng lẽ đó là xiêm y của U Vô Mệnh?

Tang Viễn Viễn nheo mắt lại, nín thở đánh giá những người này, từng người một tựa hồ đều không có vấn đề gì cả—— nàng quan sát rất nhiều chi tiết, thí dụ như người thổi kèn xô na và người đào mồ thì trong tay thường bị chai ở vị trí nào, giày và vật liệu may mặc mới cũ mài mòn có gì bất thường không, phía sau da tai có dấu vết của linh uẩn hay không.

Nhìn một vòng, nàng ra kết luận, đây đều là người thường.

Bình thường đến mức làm người ta da đầu tê dại.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, lặng lẽ ném ra một đoá hoa mặt bự, thả ra linh uẩn như dải lụa, từ trên mặt đất nhanh chóng bò đến giữa sườn núi, mười ba dải lụa linh uẩn lặn xuống đất hướng đến mắt cá chân của mười ba người.

Nàng nhắm mắt, đột nhiên phát tác!

Dây linh uẩn bỗng nhiên quấn lấy mắt cá chân của mười ba người này, lôi kéo bọn họ treo lên cách mặt đất một khúc, xong treo lên cái cây cao lớn bên cạnh thành một chùm, động tác được thực hiện hàng loạt nên trước khi có ai kịp ý thức đã đầu chúc xuống trên lơ lửng trên cành cây.

Không đợi những người này phản ứng lại, Tang Viễn Viễn vung tay lên, một cái hoa ăn thịt người thật lớn xuất hiện ngay phía dưới mọi người, nó ' hô ' một tiếng rồi mở cái miệng khổng lồ ra, làm bộ như muốn cắn nuốt bọn họ.

"Quỷ núi! Là quỷ núi a a a ——"

Sau khi một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, đám người bắt đầu gân cổ lên kêu như quỷ khóc sói gào.

Tang Viễn Viễn ẩn thân giữa cây cối, nhìn bọn họ hoảng sợ mà kêu ầm lên một hồi.

Quan sát hồi lâu, nàng đã xác định những người này đều không phải người tu hành, bởi vì phản ứng bản năng của thân thể là rất khó để kềm chế gạt người, bọn họ thật sự kinh hoảng sợ hãi, giống như ruồi bọ chui vô đầu.

Tang Viễn Viễn chậm rãi tỉ mỉ thao túng dây linh uẩn, trợ giúp bọn họ một người lại một người ' lén lút ' bám lấy nhánh cây, vòng đến sau cây cổ thụ, chạy xuống bụi cỏ dưới tàng cây.

Mỗi người lại một người rơi xuống đất, đều cực lực không phát ra một chút âm thanh nào, thừa dịp hoa ăn thịt người không phát hiện ra bọn họ, thất tha thất thểu dùng cả tay lẫn chân chạy về hướng bên ngoài núi.

Thân ảnh chạy nhanh không khác gì con thỏ.

Tang Viễn Viễn tiếp tục quan sát trong chốc lát, thấy Khúc Nha Nhi kêu đến kiệt lực sắp ngất xỉu, liền thu hoa ăn thịt người, đem Khúc Nha Nhi thả xuống dưới.

Chỉ thấy đôi mắt nữ tử này sưng đỏ, xụi lơ ngã ngồi dưới tàng cây, trong tay vẫn nắm chặt miếng vải kia, run thành như một con chim cút.

"Ngươi tại sao không chạy?" Tang Viễn Viễn từ sau thân cây đi ra, đứng yên ở chỗ cách Khúc Nha Nhi một trượng.

Khúc Nha Nhi run rẩy, nhìn về phía nàng.

Từ đầu nhìn đến chân. Tầm mắt xẹt qua xiêm y sạch sẽ của Tang Viễn Viễn, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mỹ lệ đến không giống phàm nhân của nàng.

Ánh mắt Khúc Nha Nhi lại dần dần sáng lên.

"Ngài..... Ngài là quỷ núi..... hay là Sơn Thần?" Khúc Nha Nhi thật cẩn thận hỏi.

"Có gì khác nhau?" Tang Viễn Viễn bước về phía trước một bước.

"Nếu là quỷ, cầu ngài khoan hẵng ăn ta, để ta làm cho chàng một ngôi mộ tốt. Nếu là thần, cầu ngài hiển hiện thần uy, cứu cứu người ta khuynh mộ!" Khúc Nha Nhi như người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng, nằm trên mặt đất, dập đầu phanh phanh phanh xuống.

Tang Viễn Viễn giờ khắc này cũng không biết trong lòng mình là cảm tưởng như thế nào. U Vô Mệnh nhất định không thể nghĩ được, trên đời này lại vẫn có một nữ tử như vậy, có thể vì hắn chế phục sợ hãi trong lòng, ngay cả quỷ thần đều không sợ.

Nàng giật giật ngón tay, dùng dây linh uẩn kéo tấm vải mịn màu trắng đang che lại mộ bia ra.

"U Vô Mệnh. Hắn êm đẹp, vì sao phải cứu?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Khúc Nha Nhi: "Ngài..... Là thần tiên?!"

Nàng ta quỳ gối lếch đi mấy bước, đến trước mặt Tang Viễn Viễn, không chút do dự lại khấu đầu thêm mấy cái vang lớn.

"Cầu ngài đại phát thần uy, đến Thiên Đô cứu U Châu vương một mạng! Ta nguyện trả giá hết thảy đổi lấy bình an cho chàng, nguyện đời đời kiếp kiếp vì ngài làm trâu ngựa!"

Tang Viễn Viễn hỏi: "Ai nói cho ngươi hắn ở Thiên Đô?"

Khúc Nha Nhi ngẩng đầu lên, môi run rẩy, ánh mắt sợ hãi: "Ta thấy, ta còn nhìn thấy...hắn bị một người mặc quần áo màu tím..... trảm, chém đầu....."

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên đờ ra, da đầu mún nổi hết da gà, chân tay đều lạnh băng, nhất thời quên mất hô hấp.

Nếu là dựa vào cốt truyện trong sách, thời gian này U Vô Mệnh còn không phải là đang toả hết sát khí ra đi châm lửa Thiên Đô, chết trong tay Hoàng Phủ Tuấn sao?

Trong đầu chỉ cảm thấy tiếng ầm ầm vang lên, nhất thời nỗi lòng phân loạn, không nghĩ ra được bất cứ manh mối nào.

Sau một lát, nàng bình tĩnh mà miệng: "Ngươi thấy chỗ nào, như thế nào mà thấy?"

Khúc Nha Nhi nôn nóng nói: "Thần tiên có thể cứu U Châu vương trước được không? Chỉ sợ muộn quá liền tới không kịp!"

Tang Viễn Viễn giơ mặt lên: "Ta tuyệt sẽ không để hắn xảy ra chuyện. Nói, ngươi và U Châu vương, đến tột cùng có gì sâu xa, ngươi từ chỗ nào biết được sự tình của Thiên Đô?"

Khúc Nha Nhi nghiễm nhiên đem Tang Viễn Viễn thành cọng rơm cứu mạng.

Nàng ta kích động đến khuôn mặt vặn vẹo, nằm dài trên mặt đất vội vàng nói: "Ba năm trước, ta ra ngoài chơi vô ý bị lạc đường, gặp kẻ xấu muốn làm chuyện đồi bại với ta. May mà gặp U Châu vương suất quân đi ngang, vừa lúc đã cứu ta. Lúc đó ta liền biết, chàng căn bản không phải người xấu xa như ở ngoài nói, chàng là một người tốt, là một đại anh hùng!"

Thiên thần anh tuấn nam tử ngay lúc nguy nan nhất cứu nàng ta một mạng, đủ để cho thiếu nữ vì hắn si cuồng.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn lạc về hướng miếng vải lụa mà Khúc Nha Nhi vẫn nâng niu trong ngực.

Nàng có thể tưởng tượng được, lúc ấy Khúc Nha Nhi bị kẻ xấu vũ nhục, nhất định là quần áo không chỉnh tề. Nói như vậy, vị anh hùng cứu nàng ta đều sẽ cho nàng ta một ít xiêm y che thân.

Nhưng mà người như U Vô Mệnh sẽ có thể tự lột xiêm y trên người của mình cho một nữ tử xa lạ ở ven đường mặc không?

Khúc Nha Nhi thấy Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm khúc vải lụa trong tay nàng ta, liền nói: "Đây là U Châu vương xé từ trên người thân vệ bên cạnh xuống cho ta mượn che thân....."

Tang Viễn Viễn: "....."

Cho nên đây là lấy xiêm y của A Cổ đem làm di vật quần áo cho U Vô Mệnh?

Tuy rằng Tang Viễn Viễn thực minh bạch cái xiêm y này là cái thứ duy nhất Khúc Nha Nhi có thể tìm được mà có chút ít liên hệ cùng U Vô Mệnh, nhưng thế này cũng có hơi đi quá xa rồi.

Tang Viễn Viễn hít một hơi, nói: "Thôi trước không cần nói lại, chỉ nói ngươi làm thế nào biết được hắn sẽ xảy ra chuyện ở Thiên Đô đi."

Khúc Nha Nhi không dám dấu diếm: "Không dối gạt Sơn Thần, mấy ngày trước đây, Thiên Đàn thánh tử đại nhân về kinh có đi ngang Khúc gia trang của chúng ta, làm rơi xuống một rương vàng bạc tài bảo, bị người trong thôn nhặt được phân chia nhau hết. Nhà của chúng ta không lấy, nhưng trong lúc vô ý, ta nhặt được một miếng kính vỡ bị bọn họ ném xuống. Ta cũng không biết thánh tử đại nhân còn có thể quay lại tìm hay không nên muốn mang về nhà cất giữ cẩn thận. Ai ngờ, cái miếng kính vỡ này lại là một thần vật, chạm vào nó, ta thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một ít sự tình còn chưa phát sinh, mà những sự tình đó đều mau chóng thực sự xảy ra!"

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy dựng thật mạnh.

Thiên Đàn thánh tử, mảnh kính vỡ biết trước tương lai. Trực giác nói cho nàng biết, nàng đã sờ đến một manh mối khó lường rồi!

Nàng bình ổn hô hấp, bình tĩnh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Khúc Nha Nhi gương mặt hiện lên màu đỏ: "Sau đó, ta liền thử, ở trong lòng gọi U Châu vương..... Liền nhìn thấy chàng. Lần đầu tiên, nhìn thấy chàng đứng ở trên đài cao, chỉ huy thiên quân vạn mã, muốn tiến công Thiên Đô. Lần thứ hai, nhìn thấy hắn ở bên ngoài đế đô chà lau đao trong tay, bộ dáng đó thật sự là đẹp đến chết người. Lần thứ ba, liền nhìn thấy hắn chết ở Thiên Đô..... Là đế quân kêu sử quan xem lịch nhớ ghi chép lại ngày hôm đó, ta nghe được ngày đó, chính là hôm nay....."

"Ta chỉ là một con gái nhà thương buôn phổ phổ thông thông, cái gì cũng làm không được. Ta nghĩ hết mọi thứ biện pháp, cũng không có cách nào được đứng ở trước mặt U Châu vương, nói cho chàng biết tình huống..... Huống hồ," Khúc Nha Nhi lắc lắc đầu đau khổ mà cười cười, "Người như U Châu vương, việc đã quyết định căn bản sẽ không thay đổi. Ta chỉ có thể làm là bầu bạn cùng chàng trên đường xuống hoàng tuyền, không phải quá cô đơn.....Cho dù có là tỳ nữ cũng tốt."

Tinh thần Tang Viễn Viễn trong nháy mắt hoảng hốt.

Nàng nghĩ, nếu như hết thảy đều chạy theo quỹ đạo sớm định ra, sau khi U Vô Mệnh chết, nếu thật sự dưới suối vàng có linh thiêng, hắn sẽ một mình lên đường sao? Hay vẫn hảo tâm chờ nữ nhân si tâm này một chút?

Nghĩ như vậy, trong lòng cũng không biết là chua, là đau, hay là ngọt.

"Hắn sẽ không cô đơn." Tang Viễn Viễn mỉm cười nói, "Hắn có ta."

Khúc Nha Nhi giật mình ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn nói: "U Vô Mệnh, hắn là của ta. Cùng trời cuối đất, ta cùng hắn đều sẽ ở bên nhau."

Khúc Nha Nhi ngây người.

Sau một lúc lâu, nàng ta kéo khoé môi cứng đờ, vừa khóc vừa cười: "Ngài cùng U Châu vương thật là trời sinh một đôi, đất dựng một cặp! Ngài mau cứu U Châu vương, ta nguyện phụng dưỡng nhị vị đại nhân, nhất sinh nhất thế!"

Tang Viễn Viễn nói: " Không cần như vậy. Ngươi đem cái kính vỡ kia cho ta là được."

Khúc Nha Nhi nói: "Thần vật giấu ở trong nhà, ta liền dẫn ngài đi lấy. Nhưng mà còn U Châu vương....."

Tang Viễn Viễn mỉm cười: "Chờ hắn đi cùng."

Khúc Nha Nhi: "???"

Cơn gió thổi từ trong núi rừng ra mang theo hơi thở quen thuộc với Tang Viễn Viễn.

Đoản Mệnh thật sự lợi hại, chạy xuyên qua trong rừng lại vô thanh vô tức, tựa như một trận gió, nàng phải ngưng tụ toàn bộ tinh thần mới có thể bắt giữ được động tĩnh rất nhỏ.

Giờ phút này, U Vô Mệnh đã tìm được dấu vết nàng lưu lại và đi tới gần, Tang Viễn Viễn rõ ràng nghe được tiếng lá khô vỡ nát dưới bước dẫm của Đoản Mệnh.

Nàng quay đầu lại, vừa lúc thấy cây trong rừng phân ra làm hai, vị vương giả khí phách hăng hái một tay kéo dây cương từ trong rừng vọt ra, mắt đen từ trên cao nhìn xuống, nhìn thẳng nàng.

Nàng cong môi lên muốn cười, trong mắt lại không tự giác mà lăn ra nước mắt.

Nàng nước mắt lưng tròng nhìn về phía hắn, dọa U Vô Mệnh nhảy dựng. Hắn vội vàng từ trên lưng Đoản Mệnh nhảy xuống, mở rộng hai tay, đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Một hồi chém giết quay cuồng lâu như vậy, hắn tất nhiên là đổ mồ hôi.

Mùi hoa lại trở nên càng thêm nồng đậm, là mùi hoa thật đặc trưng của nam nhân này. Nàng đem mặt dán vào áo giáp của hắn, cách một lớp chiến giáp còn nghe được tiếng tim hắn đập thật có lực.

Nàng gắt gao ôm hắn, hận không thể ôm đứt luôn cái eo thon chắc của hắn.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bật cười, "Nàng sao lại thế này? Rời đi trong chốc lát như vậy đều không được sao? Có phải thật sự phải đến mức đem nàng buộc trên đai lưng ta mới được!"

Nàng từ trong lòng ngực hắn ló mặt ra, lau lau nước mắt, nói: "À, không thể kích động nhiều."

Nàng thối lui một bước, nói: "Có chính sự."

Nàng hất đầu bảo hắn đi xem Khúc Nha Nhi.

Nữ tử đáng thương si tình này sớm đã ngây ra như phỗng, miệng há đến thật lớn, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm U Vô Mệnh.

Thấy U Vô Mệnh nhìn lại đây, Khúc Nha Nhi đột nhiên hoàn hồn, gục trên mặt đất, không biết là mừng như điên hay là bi tình hô một tiếng: "U Châu vương ——"

U Vô Mệnh: "....."

Hắn nhíu đôi mắt, trừng trừng nhìn Tang Viễn Viễn.

"Tiểu Tang Quả, lại xảy ra chuyện gì vậy."

Hắn cảnh giác nói.

Tang Viễn Viễn thở dài một tiếng, nói: "Ba năm trước đây, chàng từng cứu tính mạng nàng ta. Nàng ta nguyện vì chàng làm nô làm tì, ta đã cự tuyệt, ta cho rằng nàng ta hẳn phải có cuộc sống của chính mình."

"Ừ, không sai. Ta không cần nô tỳ." U Vô Mệnh cảnh giác nhanh chóng nói.

Tang Viễn Viễn lại nói: "Cũng là cơ duyên xảo hợp, nàng ta nhặt được một miếng kính vỡ do Thiên Đàn thánh tử đánh rơi, xuyên qua miếng kính này có thể nhìn được tương lai."

"Phì!" U Vô Mệnh cười lên tiếng, "Vớ vẩn cực điểm rồi."

Hắn hướng về phía Khúc Nha Nhi giơ giơ cằm: "Chẳng lẽ thấy ta xưng bá thiên hạ? A, đó là sự thật ai ai cũng có thể đoán được."

Khúc Nha Nhi ngẩng đầu lên, nhìn hắn liếc mắt một cái, ánh mắt một lời khó nói hết —— vị nam thần này hình như không giống trong ký ức và tưởng tượng cho lắm.

Tang Viễn Viễn xoa nhẹ giữa mày, hướng về phía mộ bia bên cạnh chu chu môi: "Không nha. Chàng đã chết, còn lập bia cho chàng kìa."

U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu nhìn qua.

Sau đó liền cười, cười đến cả núi đều run.

Ánh sáng xanh chợt lóe, tấm bia đá kia ầm ầm nổ tung, vỡ thành bột phấn. U Vô Mệnh ưu nhã đem hắc đao thu vào trong vỏ, hướng Tang Viễn Viễn gõ gõ cằm: "Nhạ, không chết được. Đi thôi!"

Hắn nghiêng đầu cười, nhìn Đoản Mệnh nói thầm nói: "Ê, ta sẽ chết, ngươi tin không Đoản Mệnh, ta biết ngay cả ngươi là thứ không đầu óc cũng không tin."

Tang Viễn Viễn xoa xoa thái dương, hơi thấy đau đầu.

"U Vô Mệnh," nàng nói, "Ta mặc kệ, ta muốn cái miếng kính của Thiên Đàn thánh tử kia."

Cùng tên này nói mấy chuyện như đại loại thế này, vẫn làm nũng là

được việc nhất.

"Được, được, được." Hắn ngưng cười, ôm lấy nàng nhảy lên phía sau lưng Đoản Mệnh.

"Mang theo nàng ta nữa." Tang Viễn Viễn chỉ chỉ Khúc Nha Nhi, "Dẫn đường."

U Vô Mệnh thả dây cương, Đoản Mệnh vòng qua bên cạnh Khúc Nha Nhi, bàn tay to của hắn nắm một cái, bắt lấy xiêm y sau lưng nàng ta, xách toàn bộ người ở trong tay.

Tang Viễn Viễn: "....." Tuỳ tiện đi, Đoản Mệnh hẳn cũng không muốn bị người xa lạ cưỡi.

Hắn cúi người xuống thấp một chút, kề sát bên tai nàng nói: "Ta thả Hoàng Phủ Hùng đi rồi."

"Thu hoạch như thế nào?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh vui vẻ nói: "8000 Vân Gian thú hầu như toàn bộ bắt sống, còn mang giáp nha! Giáp trên người binh lính cũng lột luôn, tù binh đều nhốt lại, đến lúc đó kêu Hoàng Phủ Hùng mang tiền tới chuộc!"

Nghe hắn nói chuyện, cảm nhận được độ ấm nồng nhiệt trên người hắn, Tang Viễn Viễn cảm thấy mình đã hoàn toàn từ trong rừng ác mộng lạnh băng tỉnh lại.

"Được nha !" Tang Viễn Viễn cười ngâm ngâm quay đầu nhìn hắn, "Sao từ trước tới giờ chàng lại không nghĩ đến chuyện cho người ta lấy tiền chuộc mạng vậy?"

U Vô Mệnh chậm rãi động đôi mắt đen: "Từ trước giờ là một người một nhà, ăn no không đói bụng là được. Thấy thế nào sảng khoái cứ sống thế ấy. Hiện giờ có tức phụ, làm sao để nàng đói bụng được

chứ?"

Hơi thở củi lửa nhân gian thật nồng đậm ập vào trước mặt, nàng nhịn không được muốn quay lại hôn hôn hắn một ngụm, lại nghĩ đến cái con rối gỗ tà đạo kia liền kiềm chế xuống, chỉ gật gật đầu, nói: "Ừ."

Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn Khúc Nha Nhi.

Khúc Nha Nhi tuy là bị xách theo, nhưng Đoản Mệnh chạy vừa mau lại vừa êm, nhìn cũng không có gì không khoẻ, chỉ là biểu tình có chút hoảng hốt, trong chốc lát một lát liền sẽ ngây ngốc lộ ra cười khổ —— lúc trước bị kinh hồn nên thoáng nhìn thấy U Vô Mệnh như nam thần cao lãnh không dính khói lửa nhân gian làm nàng ta lưu luyến si mê suốt ba năm. Vốn nghĩ rằng hôm nay hắn sắp bước lên anh hùng mạt lộ, không nghĩ tới, hắn vẫn còn tung tăng nhảy nhót như vậy xuất hiện ở trước mặt, lại còn có như vậy..... Một lời khó nói hết.

Khúc Nha Nhi cảm thấy tâm sự của mình hình như đã như biển lặng. Có chút hư không, lại có chút vui sướng.

Xuống núi, U Vô Mệnh bảo Khúc Nha Nhi chỉ đường, mau chóng liền đến bên ngoài một thôn trang u tĩnh.

Mũi U Vô Mệnh khẽ nhúc nhích, bảo Đoản Mệnh ngừng lại.

"Có người chết." Hắn lãnh lãnh đạm đạm mà nói, đem Khúc Nha Nhi đang xách trong tay vứt đến một bên.

"Bẫy rập mai phục?" Tang Viễn Viễn nghi hoặc nhíu mày.

Nếu đây là bẫy rập, vậy kỹ thuật diễn của Khúc Nha Nhi thật sự là nghiền áp ảnh hậu như Tang Viễn Viễn một thế hệ tông sư.

Vẻ mặt Khúc Nha Nhi mờ mịt.

U Vô Mệnh cười lạnh một tiếng, trở tay xuất đao, ép ở bên người, dây cương thả ra, mang theo Tang Viễn Viễn lướt vào thôn trang.

Liếc mắt một cái liền thấy được người chết.

Nơi nơi đều là người hết.

U Vô Mệnh thả chậm tốc độ, từ từ đi theo tuyến đường chính trước mặt.

Cửa từng nhà đều bị phá vỡ, tùy tiện thoáng nhìn liền thấy trong phòng bị lục soát đến lung tung rối loạn, đệm chăn và các vật dụng trong nhà đều bị ném tới trong viện, cả gối cũng bị lưỡi dao sắc bén chọc phá, đầy đất đều là mảnh vỡ ấm sành —— thực rõ ràng, hung thủ đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lục soát tìm tòi không kiêng nể gì, không kiên nhẫn kiểm tra những chai lọ vại bình liền dứt khoát đều đập bể.

Nơi nơi đều là thi thể la liệt.

Rất nhiều người còn nằm tại chính trong nhà mình, vẻ mặt mờ mịt mà bị người chém rớt đầu.

Có người trốn ra bên ngoài, chết ở trên đường.

Toàn bộ thôn trang đều bị giết, chó gà không tha.

U Vô Mệnh nheo mắt lại, nhìn khắp nơi đánh giá.

"Nhất định là tới tìm miếng kính kia!" Tang Viễn Viễn hít hà một hơi, quay đầu lại đi tìm Khúc Nha Nhi.

Phía sau, Khúc Nha Nhi đang ngả nghiêng lảo đảo vọt vào một gian đại viện, sau một lát, tiếng khóc tê tâm liệt phế truyền ra tới ——

"Cha! Nương!"

Đoản Mệnh nhẹ nhàng nhảy lên, dừng ở trước cửa đại viện tử kia.

Trong viện, một đôi nam nữ trung niên chết cực kỳ thê thảm, vừa nhìn liền biết bọn họ trước khi chết đều bị tra tấn dã man.

Tang Viễn Viễn nhìn kia hai xác chết tứ chi vặn vẹo bị tàn phá, một cơn không khoẻ dâng lên tới ngực.

Bỗng nhiên, nàng nghe được cách đó không xa truyền đến âm thanh ' lộc cộc ' kỳ dị.

Nhìn theo tiếng động, liếc mắt một cái liền thấy được giếng nước.

"Trong giếng có người!"

Nàng không cần nghĩ ngợi, ném một đóa hoa mặt bự ra, dây linh uẩn ti giống như rắn, nhanh chóng bò xuống miệng giếng.

Một cái thùng gỗ khó khăn lắm lắm treo ở trên mặt nước, đang ở đong đưa trái phải, trong đó có một thân hình nho nhỏ chìm vào trong nước, xem bộ dáng là kiệt sức.

Tang Viễn Viễn thao túng dây linh uẩn, chặn ngang một cái, đem thân thể đang chìm vào giếng vớt ra tới.

Là một đứa bé trai tầm mười tuổi, khuôn mặt non nớt thanh thanh tú tú, giờ phút này đang run rẩy lẩy bẩy, môi đều đánh ra tiếng, làn da bị ngâm nước đến trắng bệch.

"Tiểu đệ!" Khúc Nha Nhi chạy như bay qua, ôm lấy thằng bé khuôn mặt tái nhợt.

Nam hài ho khan vài tiếng, oa oa khóc ra tới: "Tỷ! Tỷ! Bọn họ bắt

cha và nương! Nương giao kính ra rồi mà bọn họ vẫn không buông tha! Bọn họ đánh cha chết! Nương không chịu nói tỷ đang ở nơi nào, cũng bị bọn họ đánh chết!"

Nam hài tuy là sợ đến choáng váng, nhưng cũng câu được câu không đem sự tình đại khái nói rõ ràng.

Khúc Nha Nhi gắt gao ôm hắn, run thành một đoàn.

"Sương tỷ tỷ đem đệ giấu vào giếng, đệ ở dưới đáy giếng trốn đã lâu rất lâu. Vừa rồi, nghe được tiếng của tỷ đệ muốn kêu tỷ nhưng đã không có sức lực, liền rớt vào trong nước hu hu hu....." Thằng bé khóc lóc, quay đầu nhìn lại.

Tầm mắt nó nhìn qua, liền thấy bên cạnh giếng có một thi thể nha hoàn đang nằm đó, trên cổ là một vét chém khủng bố.

"Sương tỷ tỷ!" Nam hài lớn tiếng khóc lên.

Hoa mặt bự đang nhiệt tình phun sương mù nong nóng về hướng hai tỷ đệ, mang đi hơi nước lạnh băng trên người bọn họ.

"Thủ phạm hành hung là người của Thiên Đàn thánh tử sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Thàng bé nhấp môi không nói lời nào.

Khúc Nha Nhi vội vàng đẩy đẩy nó: "Nhanh lên nói đi! Vị này chính là thần tiên tỷ tỷ, chắc chắn thay chúng ta làm chủ!"

Thằng bé lập tức liền khóc lớn lên: "Dạ! Chính là những người đó! Bọn họ tới nhà tìm đồ vật, nói chúng ta trộm đồ của thánh tử đại nhân! Cha mẹ lại không phải không đưa cho bọn họ, cũng không có làm hư cái đồ vật đó! Bọn họ sao lại muốn đánh chết người chứ, tại sao!"

U Vô Mệnh bị tiếng khóc của nó làm cho thập phần đau đầu, thực không kiên nhẫn mà thuận miệng an ủi nói: "Khóc cái gì, người chết cũng đâu phải một mình nhà các ngươi, nhìn ra ngoài xem, có còn ai sống đâu."

Tang Viễn Viễn: "....." Nói ít lại giùm.

Thằng bé còn khóc lớn tiếng hơn nữa.

"Cho nên đồ vật đã bị bọn họ mang đi?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Thằng bé khóc lóc gật đầu.

Tang Viễn Viễn nhìn về phía Khúc Nha Nhi: "Bọn họ bị rơi mất đồ vật là khi nào vậy?"

Khúc Nha Nhi cố nén bi thương, nhớ lại một lát: "Hẳn là hôm trước hoặc là hôm kia."

Cho nên hai ba ngày trước, Thiên Đàn thánh tử mang theo đồ vật, đi ngang qua Ký Châu. Sau khi phát hiện đồ vật bị mất, bọn họ cũng không lộ ra mà lặng lẽ dò theo ven đường để tìm —— Ký Châu đã bị U Vô Mệnh chiếm hơn phân nửa, lại không nghe được bất luận tin tức gì.

Mãi đến hôm nay, tra được đồ vật rơi ở Khúc gia trang, liền hung hăng tới cửa lấy đồ vật về, còn đem toàn bộ người Khúc gia trang diệt khẩu.

Thực hiển nhiên không phải vì vàng bạc gì, mà là muốn tìm về miếng kính vỡ kia.

"Đi ra ngoài nhìn xem có thể tìm được tung tích gì không? Nói không chừng còn đuổi kịp." Tang Viễn Viễn nhìn về phía U Vô Mệnh.

Mắt đen của hắn bỗng nhiên ngưng lại, khoé môi tinh xảo hiện lên

tươi cười quỷ quyệt.

"Tới rồi." Thanh âm khinh phiêu phiêu.

Một loạt tiếng động của vũ khí vang lên leng keng ở sau người, Tang Viễn Viễn ngạc nhiên quay đầu, thấy một đội binh lính Thiên Đô từ cổng viện dũng mãnh đi vào.

Tướng lãnh cầm đầu mặt đầy nịnh nọt, cúi đầu khom lưng nhìn tên đạo nhân đội mão cao kế bên, nói: "Thánh tử đại nhân thật thần cơ diệu toán, cố ý làm bộ không biết thằng nhóc này nấp trong trong giếng, quả nhiên đem mấy con cá lọt lưới này dẫn ra! Anh minh, anh minh!"

Tên đạo nhân mão cao được xưng là ' thánh tử đại nhân ' mặc trường bào màu trắng, bộ dáng ra vẻ thanh cao thoát tục, nhàn nhạt gật gật đầu: "Nếu chui đầu vô lưới, vậy đều giết đi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Xin hỏi rốt cuộc là ai chui đầu vô lưới?

Chương 65: Con rối điên cuồng

Tang Viễn Viễn thực không còn lời nào để nói mà nhìn tên đạo nhân trước mặt.

Không biết vì sao tự nhiên cảm thấy bộ dáng hắn có vài phần quen mắt.

Vị Thiên Đàn thánh tử này chắc tuổi chỉ tầm 30 đến 40, khuôn mặt thanh tuấn văn nhược, bề ngoài cũng không tồi lắm, nhưng mà bộ dáng ra vẻ cao cao tại thượng nắm quyền sinh sát trong tay thực sự là vô cùng thiếu giáo dục.

Bọn quan binh rút binh khí ra, ùa vào trong viện, bao vây bốn người Tang Viễn Viễn lại.

"Người của Thiên Đàn hả?" U Vô Mệnh nhướng mi, không chút để ý nói.

Ánh mắt của quân binh tướng lãnh hơi ngưng, nhìn thẳng vào chiến giáp của U Vô Mệnh : "Lính U Châu quân à? Xem như ngươi xui xẻo! Muốn trách thì tự trách mình vận khí không tốt, quản chuyện ngươi không quản nổi nha."

U Vô Mệnh sửng sốt một chút, sau đó phát ra một chuỗi tiếng cười thấp thấp: "..... Thế gian này, lại có chuyện mà U Vô Mệnh ta quản không nổi sao."

"U Vô Mệnh?!"

Ngay lúc đối phương trố mắt ngây người ra, U Vô Mệnh giống một con bướm đen lớn, khinh phiêu phiêu lướt lên, xoay người, lóe lên một cái, xuất đao.

Hắn trở xuống chỗ cũ, để đao thấp thấp bên người, một đường máu chảy dài xuống mũi đao, tụ lại thành giọt rơi tích tắc trên mặt đất.

Hắn rũ đầu cười.

Căn bản không cần xác nhận kết quả.

Động tác bạo lực như vậy nhưng bị U Vô Mệnh làm ra tới, cư nhiên có loại hương vị như vô cùng nhẹ nhàng, lưu loát, gió cuốn mây trôi.

Tang Viễn Viễn bị hắn ấn vào lòng hình tượng soái khí thôi rồi.

Nàng giương mắt nhìn, chỉ thấy ba tầng trong ba tầng ngoài quan binh của Thiên Đô đã đồng thời che lại đoạn cổ bị rớt, mặt mài có thể tin mà phun máu, một người tiếp một người mềm mại ngã xuống trên mặt đất.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.....

Mới trong thời gian mấy hơi thở, người còn có thể đứng liền chỉ có Thiên Đàn thánh tử vẻ mặt đang sững sờ phát ngốc ra.

U Vô Mệnh chậm rãi xoay người, phất phất cổ tay áo, mắt giương lên, thong thả ung dung nói: "Tần Châu vương có một bào đệ, tên là Tần Ngọc Trì, nghe nói bệnh tật ốm yếu, lánh đời nhiều năm. Hoá ra là ẩn ở Thiên Đàn, làm Thiên Đàn thánh tử?"

Nghe hắn nói như vậy, Tang Viễn Viễn tức khắc như bị nước lạnh xối lên đầu, liền thanh tỉnh.

Khó trách người này lại thập phần quen mắt!

Dung mạo của hắn vô cùng tương tự như huynh muội Tần Vô Lưỡng, Tần Vô Song, chẳng qua tuổi và trang dung thì kém khá xa, nhất thời không nhớ tới.

Trong Thiên Đàn thánh tử vậy mà cũng còn có vương tộc?

Vốn dĩ ở trong mắt Tang Viễn Viễn, Thiên Đàn chính là nghiên cứu huyền học, mấy người Thiên Đàn thánh tử được cho là có thể cùng quỷ thần thông linh thực chất là một đám thần côn xem trăng xem sao, đoán vận đoán thời ăn bổng lộc nhà nước thôi.

Sau này nàng biết sự việc hồn mình xuyên qua dị thế vô cùng có khả năng tránh không khỏi dính líu với Thiên Đàn mới bắt đầu để tâm tới cái tổ chức này.

Hôm nay ngoài ý muốn phát hiện "đoạn lịch sử gốc" U Vô Mệnh chết trận ở Thiên Đô vậy mà được ghi lại bên trong miếng kính vỡ do Thiên Đàn thánh tử làm rớt, chuyện này càng làm cho nàng tinh tường ý thức được Thiên Đàn cực kỳ không đơn giản, sau lưng hết thảy nhất định là tấm màn đen thật dày.

Dù cho như thế, khi biết cái tên thánh tử trước mắt này lại là vương tộc, Tang Viễn Viễn vẫn bị kinh ngạc thật lớn —— thế lực của Thiên Đàn cũng không phải thực lớn, đám thánh tử suốt ngày ru rú trong nhà sống thật kham khổ, chỉ khi có lễ điển như vương tộc kết hôn, nghi lễ thành niên thì mới xuất hiện, đưa lời chúc phúc. Ngay cả vương tộc nghèo túng đi nữa cũng sẽ không lưu lạc đến Thiên Đàn chứ.

Trừ phi hắn sớm đã biết Thiên Đàn là con nước rất sâu.

"U, U Vô Mệnh? Ngươi là U Vô Mệnh?!" Vị này Thiên Đàn thánh tử phát hiện hộ vệ của mình thế nhưng bị một chiêu trong nháy mắt hạ gục, biểu tình thanh cao ngạo mạn tức khắc hoàn toàn tan vỡ, "Ngươi, ngươi có thể giết ta, nhưng trước khi động thủ, tốt nhất phải suy nghĩ kỹ —— Thiên Đàn không phải là sự tồn tại mà ngươi

có thể trêu chọc."

Tang Viễn Viễn: "....." Ồ lời kịch kinh điển của mấy kẻ không biết thẹn đây rồi.

U Vô Mệnh cắm thanh hắc đao lớn xuống gạch, tay chống chuôi đao, cười đến không thể thẳng nổi eo.

Thiên Đàn thánh tử Tần Ngọc Trì nhanh chóng lui hai bước.

U Vô Mệnh nâng nâng cằm, ý bảo hắn quay đầu lại đây.

"Bước qua khỏi cái vạch kia, ngươi sẽ từ chỗ này, cắt thành hai đoạn." U Vô Mệnh vươn một cây ngón tay thon dài, nhìn bên hông Tần Ngọc Trì khoa tay múa chân một chút.

Sắc mặt Tần Ngọc Trì biến đổi, quay đầu nhìn phía dưới mặt đất.

Liền thấy máu chả quan binh thực quỷ dị vạch ra một vòng tròn trên đất phía sau hắn ta.

"U Châu vương! Ta khuyên ngươi không nên đối nghịch với Thiên Đàn!" Tần Ngọc Trì ngoài mạnh trong yếu, "Ngươi thả ta ra, ta có thể làm như chuyện này chưa phát sinh!"

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau, nháy mắt đã hiểu ánh mắt đối phương —— cái chức thánh tử này sợ là dùng tiền mua về rồi.

Kết hợp hắn lén la lén lút mang theo miếng kính về Tần Châu, trên đường về làm rơi mất đồ vật cũng không dám gióng trống khua chiêng mà tìm, tìm được rồi còn muốn Giết. Người. Diệt. Khẩu. Xem hành vi của hắn, mười phần có tới tám chín là hắn ngấm ngầm làm những việc này, căn bản không dám để Thiên Đàn biết.

Cho nên.....

Tang Viễn Viễn có lý do để hoài nghi. Có thể đúng là Tần Ngọc Trì này trộm mang theo ' kính biết trước tương lai ' trở lại Tần Châu, cho Tần Châu vương xem cái gì đó. Lúc sau, Tần Châu vương mới có thể hy sinh luôn cả kim bối cung phụng ở tổ miếu hơn ngàn năm để Tần Vô Song mang theo làm của hồi môn chiêu bài mà tham gia định thê yến của Hàn Thiếu Lăng.

Cho nên, Tần Châu vương qua cái kính biết trước này, đã nhìn thấy gì?

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy ' thình thịch ' mấy cái, nói: "Đem hắn về đi, thẩm tra kỹ càng!"

U Vô Mệnh khoa trương ra bộ vái chào: "Tuân lệnh!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Tần Ngọc Trì xoay người muốn chạy.

Người này trên người một tia tu vi cũng không có, U Vô Mệnh tiện tay gõ hắn hôn mê, xách trong tay như xách một con gà con, sau đó hướng về phía tỷ đệ Khúc Nha Nhi nghiêng nghiêng đầu, đạm thanh nói, "Đi, kiếm cái kính ra."

U Vô Mệnh là người rất sợ phiền toái.

Nếu kêu Tần Ngọc Trì giao ra đồ vật, hắn nhất định không cam nguyện, lại phải xả đông xả tây ồn ào hết nửa ngày.

Dứt khoát đánh hắn ta hôn mê, sau đó để tỷ đệ Khúc gia đã từng thấy qua mảnh kính đó kiếm cho nhanh.

Bởi vì trong lòng thiêu đốt lửa cừu hận bốc cháy, cho nên hai tỷ đệ cũng không sợ mấy thi thể cùng máu huyết đầy đất. Bọn họ tìm kiếm mọi nơi, thật mau chóng liền tìm được, cố gắng hết sức xách

theo một cái rương trở lại.

Tới trước mặt, đem cái rương mở ra một cái, liền thấy đầy rương đều là vàng bạc châu bái sáng long lanh.

Khúc Nha Nhi mím môi, đôi mắt hồng hồng, đưa tay vào đống ánh vàng rực rỡ lay lay trong chốc lát, lấy ra một miếng kính hình tam giác nhỏ giao cho U Vô Mệnh.

"Đúng là vật này." Khúc Nha Nhi nâng niu miếng kính nhỏ, cố nén bi thương.

Chỉ là cái gương nhỏ tầm thường sạch sẽ như vậy, giờ đây lại nhuộm đầy máu người cả một thôn.

U Vô Mệnh vươn hai ngón tay dài xách miếng kính vỡ, nghiêng nghiêng đầu, nói: "Động tác rất nhanh, thôi, mấy thứ kia liền thưởng cho các ngươi."

Tang Viễn Viễn hiểu rõ cười.

Mới vừa rồi khi hắn kêu tỷ đệ này đi lấy đồ vật, trong lòng nàng liền có linh cảm, đoán được hắn muốn đem đống vàng bạc đó đưa cho bọn họ.

U Vô Mệnh là người ân oán phân minh, thưởng phạt cũng rõ ràng. Khúc Nha Nhi vì hắn làm mồ lập bia, một lòng vì hắn cầu bình an, phần tâm ý này hắn tuy rằng sẽ không đáp lại, nhưng cũng tuyệt không sẽ coi thường.

Nguyên nhân chính là vì Khúc Nha Nhi có tâm ý như vậy nên mới cơ duyên xảo hợp, làm Tang Viễn Viễn phát hiện ra manh mối quan trọng, cũng coi như là vô tình lập công lớn.

Hiện giờ toàn thôn bị giết, tỷ đệ hai người lưu lại nơi này dữ nhiều lành ít, muốn sống sót, nhất định đến đi tha hương, mai danh ẩn

tích. Có đống vàng bạc, ít nhất cũng có sống yên ổn thành gia lập thất. Còn con đường phía trước có như thế nào thì phải xem vào tạo hóa.

U Vô Mệnh trước đến nay vốn hành sự dứt khoát lưu loát, không một chút bẩn thỉu nào như vậy.

Trong lòng Tang Viễn Viễn cảm khái, nhìn về phía U Vô Mệnh, trong ánh mắt lại thêm phần ôn nhu.

"Tang Quả, đi thôi."

U Vô Mệnh bắt lấy Tần Ngọc Trì đã hôn mê, ôm lấy Tang Viễn Viễn, nhảy lên lưng Đoản Mệnh hướng về phía U Châu mà chạy như bay đi.

Tới trên bình nguyên, nàng lén nhìn nhìn hắn, dỗi nói: "Có người tình nguyện hứa hẹn sinh tử nha, rất đắc ý đúng không? Hèn gì ra tay hào phóng như vậy!"

U Vô Mệnh hoảng sợ, nghiêm mặt nói: "Không có đâu, đừng nói bừa."

Nàng liếc hắn một chút, ánh mắt sâu kín bay về hướng xa xôi: "U Vô Mệnh, sinh lễ chàng đưa cho ta có đáng giá được một rương bảo bối như vậy sao?"

U Vô Mệnh ' phì ' cười lên tiếng: "Nghĩ cái gì vậy Tiểu Tang Quả! Ta đập nồi bán sắt, cũng phải nhét cứng mấy chục xe vàng cho nàng làm sính lễ! Mấy thứ linh tinh kia tính cái gì!"

Tang Viễn Viễn giật mình ngoái đầu nhìn lại nhìn hắn.

Người nam nhân này thật ra chưa bao giờ nói bừa hay mạnh miệng, nếu đã có thể đếm đến số lượng cụ thể như vậy, thì hắn chắc chắn sẽ làm như vậy thật.

Mấy chục xe vàng?

Vậy thật đúng là đập nồi bán sắt rồi.

Nàng không khỏi có một chút đau lòng hắn, đang muốn há mồm nói chuyện, liền thấy tên cẩu nam nhân đắc ý này nheo mắt lại, cười ngâm ngâm nói ——

"Nhạc phụ là người như thế nào chứ, sao có thể để người khác nghị luận ông bán nữ nhi đổi vàng? Chờ xem, ông nhất định sẽ mang kim bối, đến Tần Châu, đem hết cái đống tiền đó đi mua linh giáp, xong làm như của hồi môn của nàng đưa trả về!"

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh chàng còn có thấy xấu hổ hay không!"

"Có tức phụ là được, cần mặt mũi làm cái gì." Hắn cười xấu xa, ôm nàng càng chặt hơn.

Nghẹn trong chốc lát, hắn không nín được, thần bí tiến đến bên tia nàng, nói, "Tiểu Tang Quả, nàng tin hay không, cái tên Tần Ngọc Trì này có thể đổi về mấy chục xe vàng không chừng! Đây mới là cái mỏ vàng nè!"

Tang Viễn Viễn: "..... Cho nên mấy chục xe vàng đều là gia hỏa này cống hiến cho chàng, mà vậy tính ra sính lễ mà chàng bỏ ra chắc được một cái nồi sắt là cùng chứ gì?!"

Mắt đen của U Vô Mệnh chợt lóe, lập tức chỉ tay vào phương xa: "Tiểu Tang Quả nàng mau xem! Đằng kia có một đàn dê to luôn kìa!"

Dê, trên thảo nguyên mênh mông vô bờ, có thật nhiều bò với dê!

"Đừng có lảng sang chuyện khác!" Nàng thở hồng hộc xoay người,

nhéo vạt áo hắn.

Đang định chơi đùa đùa giỡn, bỗng nhiên nhớ tới cái con rối gỗ không chấp nhận được U Vô Mệnh vui vẻ sung sướng, hai người vội vàng thu lại tâm thần, không dám lộn xộn.

Một lát sau, hai người đều bình tĩnh lại.

"Miếng kính đâu?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh nói: "Ta giữ, trước khi biết đầu đuôi cái trò quỷ của nó, ta sẽ không để ngươi đụng tới nó."

Tang Viễn Viễn chậm rãi gật đầu.

Rốt cuộc, chuyện xảy ra với nàng lúc trước không thoát khỏi can hệ với Thiên Đàn, miếng kính này đã có lực lượng thần bí như vậy, ai biết có thể lại tạo ra ảnh hưởng gì với nàng hay không?

"Về trước đã."

Trong lòng đang cánh hai đại sự là cái miếng kính vỡ này cùng con rối, U Vô Mệnh ra roi thúc ngựa, chạy về U Châu, làm Đoản Mệnh chạy thành một con gió xoáy.

Trên l đường đi, Tần Ngọc Trì tỉnh lại tổng cộng ba lần, mỗi lần mới vừa tỉnh lại liền bị U Vô Mệnh gõ cho ngất đi tiếp.

Khi tiến vào U Đô, Tần Ngọc Trì lại tỉnh thêm một lần nữa nhưng hắn không dám động đậy, chỉ tiếp tục làm bộ hôn mê —— lại gõ nữa thì trên đầu không còn chỗ cho cục u nào mọc.

Bước vào vương thành, thấy A Cổ đã lãnh U Ảnh vệ sớm canh giữ ở đó chờ.

U Vô Mệnh đem Tần Ngọc Trì ném cho A Cổ, nói: "Từ chuyện lớn

đến chuyện nhỏ, khảo vấn rõ ràng."

"Dạ!" Khuôn mặt ngày thường thoạt nhìn có vẻ hàm hậu của A Cổ kia lập tức hiện lên nụ cười dữ tợn hung ác.

Tang Viễn Viễn đưa mắt xem xét Tần Ngọc Trì đang giả bộ bất tỉnh, trong lòng không khỏi có vài phần đồng cảm —— ngay cả tử sĩ Đông Châu phái tới cũng có thể bị A Cổ cạy miệng ra, huống chi là một Tần Ngọc Trì như gà mắc nước này. Phỏng chừng trước khi trời tối hắn ta có thể khai rành mạch luôn cả chuyện khi còn nhỏ đái dầm như thế nào.

Tần Ngọc Trì phát hiện không ổn, vội vàng trợn mắt kêu to: "U Châu vương! Ngươi không thể đối với ta như vậy..... Nếu ta xảy ra chuyện, Tần Châu cùng Thiên Đàn đều sẽ không cam lòng bỏ qua cho ngươi đâu!"

Mắt U Vô Mệnh u ám lướt qua, A Cổ giơ cán đao lên, lại một lần nữa gõ hôn mê vị vương tộc thánh tử này —— A Cổ thật sự hết sức rõ ràng. Chủ quân muốn cũng không phải là loại khẩu cung lộn xộn không đầu không đuôi, ít nhất phải sửa sang lại cho thanh thanh sảng sảng, liếc mắt một cái liền nhìn ra trọng điểm thì đại khái mới được.

Đuổi đi xong vị Thiên Đàn thánh tử này, U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn, lập tức về tới tẩm cung của hắn.

Hắn nhảy lên giường lớn bằng thanh ngọc , ngồi xếp bằng, từ bên hông lấy ra cái miếng kính kia.

"Quả Tử, cách xa ta ra một chút." Hắn xua Tang Viễn Viễn tới trên trường kỷ cạnh cửa sổ, sau đó nhìn chăm chú cái kính "biết trước tương lai" trong tay.

"Tiểu Tang Quả." Hắn chăm chú nhìn miếng kính, nói.

Sau một lúc lâu, mặt vô biểu tình nghiêng nghiêng đầu.

"Ta." Hắn hơi nhíu mi, ước lượng nó, không kiên nhẫn nói.

Sau một lúc lâu, hắn lại thay đổi tư thế.

"Con rối gỗ." Hắn lạnh lùng nói.

Lại một lát sau, vẫn không có động tĩnh gì.

"Xuỳ," hắn cười nói, "Ba cái trò thần côn. Không linh."

Hắn tiện tay đem vứt cái miếng kính tới sau lưng gối thanh ngọc.

Tang Viễn Viễn đi về phía hắn.

Đi đến nửa đường, hắn dựng lên tay: "Chờ chút, ta nhìn nhìn lại."

Sau đó thật rối rối rắm rắm đem toái kính nhặt trở về.

"Đoản Mệnh." Hắn nói.

"A Cổ."

"Tiểu Bát ."

Vẫn không thu hoạch được gì.

Tang Viễn Viễn ngừng ở giữa đường, do dự một lát, kiến nghị nói: "Chàng trong lòng nghĩ Hàn Thiếu Lăng, thử một lần."

U Vô Mệnh theo bản năng nhíu mày, đang muốn nói ẩu nói tả, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hạ mi xuống đôi mắt hẹp dài, cười.

"Được." Hắn nói.

Hắn lười biếng nhắm mắt lại, chu chu môi, khinh thường nói: "Hàn Thiếu Lăng."

Sau một lúc lâu, đỉnh mày đột nhiên đựng đứng.

Chợt, hai hàng lông mày càng nhăn càng chặt.

Tang Viễn Viễn muốn ngừng thở, cẩn thận đến gần hai bước, nghiêng đầu, xem kỹ biểu tình của hắn —— cũng không biết chuyện về Hàn Thiếu Lăng hắn đến tột cùng nhìn thấy gì?

Đôi môi mỏng tinh xảo của hắn dần dần mím lại, mím chặt thành một đường kiên nghị.

Sau một lát, khoé môi bên phải chậm rãi giơ lên cao, xả ra một nụ cười vừa lạnh lẽo vừa tà đạo.

Hắn mở bừng mắt, ánh mắt tàn nhẫn lãnh khốc, thanh âm nhẹ trào phúng: "Khi ta đã chết sao."

Tang Viễn Viễn vội vàng đi đến bên cạnh hắn, đưa tay đặt trên cánh tay hắn, nhẹ giọng hỏi: "Có phải nhìn thấy gì hay không?"

U Vô Mệnh hoảng sợ, tuỳ tay quăng cái miếng kính kia đi ra ngoài.

"Tiểu Tang Quả! Khi nào chạy đến bên cạnh ta vậy!!"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái vị Tà Vương lúc nãy nhất định là ảo giác của mình rồi.

Mắt thấy cái miếng kính đoán trước tương lai có lực lượng thần bí kia đã rơi xuống nền gạch đá xanh của đại điện, đáng thương hề hề mà lăn long lóc mười bảy mười tám vòng, sau đó ngừng lại bên cạnh ngạch cửa dày nặng.

"Nhìn thấy gì vậy?" Nàng ngồi bên cạnh hắn, hỏi.

U Vô Mệnh không muốn nói.

"Không có gì." Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm, bộ dáng thật khó chịu.

"Đều là giả," nàng chu đôi môi đỏ lên, nhẹ nhàng lay lay cánh tay hắn, "Khúc Nha Nhi không phải còn nhìn thấy chàng ngày hôm trước chết mất rồi sao? Giả!"

"Ừ, giả." U Vô Mệnh kéo môi, cười lạnh một tiếng, "Chỉ bằng Hàn Thiếu Lăng hắn, còn muốn chiếm U Đô của ta? Buồn cười!"

Tang Viễn Viễn: "Ừ, ừ, trò cười lớn nhất thiên hạ!"

Trong lòng thầm nghĩ, không sai, nếu đúng như trong nguyên thư, sau khi U Vô Mệnh chết trận ở Thiên Đô, xác thật Hàn Thiếu Lăng là người đầu tiên đánh vào U Đô.

Nàng nheo mắt lại, nhìn miếng kính kia đang nằm chơ vơ phía trên mặt đất.

Nàng phảng phất như thấy một tấm gương thật lớn rơi xuống mặt đất, vỡ nát, đây chỉ là một mảnh trong đó.

Nó vốn dĩ nên là bộ dáng gì, hoặc là nói, có được cái dạng lực lượng gì nhỉ?

"U Vô Mệnh," nàng lại quơ quơ cánh tay hắn, làm nũng nói, "Chàng nhìn nhìn lại đi, xem cha ta, nương, còn có ca ca, còn có Vân Hứa Chu!"

"Tiểu Tang Quả....." Hắn bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Nhìn xem sao."

"Được được được!"

Hắn đá giày, biếng nhác đi qua nhặt miếng kính về.

"Nàng, tránh xa một chút."

Nàng ngoan ngoãn nghe lời, lấy một cái ghế gỗ nhỏ ngồi ở chỗ không gần lắm.

"Không có nhạc phụ. Không có nhạc mẫu. Tang Bất Cận cũng không có." U Vô Mệnh mau chóng hộc ra một đống kết quả.

"Di? Có Vân Hứa Chu." Hắn giật giật lông mày, "Vân Hứa Chu cũng chiêu thân được con rể này. Chậc."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hút khí, ý nghĩ trong lòng càng thêm chắc chắn.

Trong sách, U Vô Mệnh, Đoản Mệnh, Tang Viễn Viễn, cha mẹ nàng, huynh trưởng nàng, ở cái thời điểm này đều đã chết, cho nên nhìn không thấy 'tương lai' những người này.

Vân Hứa Chu tay cầm binh quyền của Vân Châu, xác thật rất có thể chiêu một người ở rể, tiếp tục chưởng quản Vân châu.

Nói cách khác, trong cái gương vỡ này, những cái có thể ' cảm ứng ' hoặc là nói ' ghi lại ', chính là 'tương lai' mà chưa bị Tang Viễn Viễn nành thay đổi qua.

Đem nó coi như ' nguyên tác ' là được. Cũng không phải quá khủng bố.

Tang Viễn Viễn nghĩ như vậy, trong lòng bỗng nhiên liền thoáng lên, tâm sự u ám thật nặng nề chìm trong đáy lòng không cánh mà bay.

"U Vô Mệnh....." Nàng mỉm cười gọi hắn.

Hắn động động lông mày, đem miếng kính ném xuống cuối giường, mở rộng vào tay ôm ấp về phía nàng: "Hử?"

Nàng bổ nhào vào trong lòng ngực hắn, dùng gương mặt cọ cọ má hắn.

"Thật tốt. Hiện tại hết thảy, thật tốt."

Hắn cúi đầu, hôn lên trán nàng.

"Không tốt." Hắn nói.

Nàng buồn bực nhìn hắn —— sao tự nhiên lại nói câu gây mất hứng như thế này chứ?

Hắn chậm rãi tiến đến bên tai nàng, thanh âm cực thấp, xấu xa tận xương tủy: "Không thể xxx nàng, có cái gì tốt chứ."

Đầu quả tim nàng run lên, hô hấp hỗn loạn, nhất thời không biết nên xấu hổ hay là nên bực.

"Phải đi bắt nó thôi." Hắn đỡ nàng đứng lên.

Nàng nhất thời không đứng vững, lui lui nửa bước.

U Vô Mệnh tức khắc vui vẻ, cười xấu xa nói: "Tiểu Tang Quả, nói một câu như vậy liền làm nàng mềm chân rồi sao? Đến lúc hành sự thật thì làm sao chống đỡ được nga? Lần sau ta cũng không lưu tình với nàng nữa đâu."

Lần trước không mang theo cảm tình làm được nửa nửa canh giờ đã mở rộng tâm lý hắn đến cực hạn, hắn biết, mình kỳ thật rất có tiềm lực, chỉ cần đừng quá kích động, nói không chừng còn có thể khiêu chiến hơn một canh giờ nha.

Nghĩ như vậy, khóe mắt đuôi lông mày đều tràn đầy xấu xa giảo

hoạt.

Tang Viễn Viễn quỷ dị nhìn ánh mắt hắn đã hiểu hắn muốn gì, mắt nàng lộ vê cảnh giác: "Chàng đừng xằng bậy nha."

Hắn cười ha ha, chế trụ năm ngón tay của nàng, đặt bàn tay nho nhỏ mềm mại của nàng vào lòng bàn tay hắn, kéo nàng đi ra phía ngoài.

"Nó sẽ ở nơi nào chứ?" Tang Viễn Viễn hỏi.

U Vô Mệnh buông tay: "Nó đi dạo lòng vòng chứ gì."

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện —— mới vừa rồi lúc U Vô Mệnh hỏi miếng kính vỡ, nhân vật thứ ba hắn hỏi là 'con rối gỗ', nhưng mà cũng không nhìn thấy cái gì hết. Đây có phải ý nghĩa là khi hắn chết đi, con rối gỗ cũng sẽ cung chết theo hắn không?

Như vậy, ngược lại thì sao?

Tang Viễn Viễn nói: "Nếu như tìm được nó, tạm thời đừng tổn thương nó, đem nó về rồi nói. Ta sợ nó bị thương có thể có ảnh hưởng bất lợi với chàng."

U Vô Mệnh hôn một cái "bang" thật mạnh ở trên trán nàng: "Nghĩ xa đến như vậy rồi à? Giả thì thôi chứ khi yêu thật thì đúng là yêu ta đến chết luôn mà!"

Tang Viễn Viễn: "Được rồi, cánh sắp xoè ra tới đúng không!"

Đoản Mệnh chở hai người, tung tăng chạy ra vương thành.

Con rối gỗ. Nó sẽ ở nơi nào nhỉ?

Một con rối gỗ nhỏ như vậy, tùy tiện trốn vào một nơi nào đó, chỉ cần nó bất động, có lẽ cả đời đều sẽ không ai tìm được.

Tang Viễn Viễn đánh giá bốn phía, trên con đường ngắn ngủn như thế này thôi, chỗ có thể ẩn thân cũng đếm không xuể—— phía dưới xe đẩy tay, trong sọt tre, vò rượu, lu gạo, xà nhà.....

Tìm như thế nào đây?

Nhưng thoạt nhìn U Vô Mệnh đã có ý tưởng.

Thân thể hắn thỉnh thoảng liền nhẹ nhàng nhoáng lên trái phải một chút.

Đoản Mệnh làm bạn với hắn mười mấy năm, đối với ngôn ngữ tứ chi của hắn nó sớm đã rõ như lòng bàn tay. Nó uyển chuyển nhẹ nhàng đá đạp bốn vó, quải mấy quải, ngừng lại bên ngoài một cái sân.

Nơi này trông có vẻ như mới tổ chức tang sự.

Mà hình như tang sự này không phải là duy nhất. Tang Viễn Viễn nhìn chăm chú đánh giá, phát hiện cờ bố màu trắng treo ở cạnh cửa có mới có cũ, cái mới hình như mới treo lên chừng mấy ngày trước, còn cái cũ lại hơi hơi bạt màu rồi, thoạt nhìn có vẻ đã hơn tháng.

"Nhà người bị hại sao?" Tang Viễn Viễn nhẹ giọng hỏi.

"Ừ," U Vô Mệnh lười nhác mà trả lời, "Trường hợp đầu tiên. Nghe một chút."

Hắn giơ giơ cằm lên.

Tang Viễn Viễn quan sát khắp nơi, nhìn thấy trước ngõ nhỏ có đang dừng một chiếc xe ba gác nặng nề, liền ném một đoá hoa mặt bự xuống bên dưới xe, mặt hoa to tướng liền nhăn nhó thành một cục, co rút hết sức để nằm gọn vào dưới đế xe.

Một sợi dây linh uẩn uốn lượn bò ra, vòng qua vách tường rêu xanh,

khinh khinh xảo xảo chuồn vào trong viện.

Ở trong viện, một đôi vợ chồng thoạt nhìn như vừa mới trở về nhà không lâu, hai người đều ở trong phòng bếp, một người nhóm lửa, một người nhặt rau.

Giữa mày hai vợ chồng này đều nhíu lại thành chữ ' xuyên ' thật sâu, ánh mắt suy yếu, uể oải ỉu xìu.

Sau khi nhóm lửa xong, phụ nhân trút tất cả gạo cùng cùng đồ ăn vào trong nồi một lượt, đậy nắp lên rồi liền mặc kệ, hai phu thê song song ngồi ở ngạch cửa phòng bếp, tay đỡ trán thở ngắn than dài.

Một lát sau, nước trong nồi đã sôi, hơi nước và mùi nước gạo đã bay ra tới nhưng hai người lại căn bản không có phản ứng gì. Hồi lâu sau, phụ nhân mới hậu tri hậu giác đi đến trước bếp trước, bớt củi trong lò đi, đem đồ ăn nấu đại cùng cơm chưa chín kỹ múc ra, vợ chồng hai người yên lặng nhai cho xong thứ không tính là đồ ăn này, sau đó liền vào trong phòng, nằm kế nhau trên giường, nhắm hai mắt, một câu cũng không nói gì.

Tang Viễn Viễn quan sát một lát, không thu hoạch được gì.

Xem ra người bị hại đã tạo cho thân nhân đả kích quá lớn,đôi vợ chồng này đã không còn cái gì là sinh khí.

Người chết đi có phải là hài tử bọn họ không ? Cái con rối gỗ xinh đẹp nho nhỏ, có lúc sẽ bày ra bộ mặt rươm rướm nước mắt ủy ủy khuất khuất, cũng có lúc đem tay nhỏ đặt ở đầu gối ngồi đến quy quy củ củ ..... mà ngay cả hài tử cũng giết sao?

Nhưng mà..... Nơi này nhìn như đã làm qua đến hai tang sự.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh, liếc mắt một cái, thấy hắn híp mắt nhìn nơi xa, giống như đang chuyên tâm nghĩ chuyện gì

đó nên cũng không lên tiếng quấy rầy hắn.

Nàng suy nghĩ một lát, thao túng dây linh uẩn bò vào trong sân cách vách.

Có đôi khi muốn thám thính tin tức, phải ra tay từ hàng xóm là tốt nhất.

Hai vợ chồng cách vách còn đang nói chuyện.

Nam nói: "Bà không có việc gì thì đi qua đi lại với nhà bên cạnh nhiều một chút, khuyên nhủ tức phụ lão Trương, ta nhìn thấy nàng ta giống như có chút không muốn sống nữa. Trưa hôm nay cứ đứng bên chỗ dòng sông đó hồi lâu, ta không dám nói gì cũng không dám rời mắt, cứ đi theo phía sau nhìn thôi."

Nữ nói: "Nè vậy ông kêu ta nên khuyên như thế nào? Miệng ta đâu phải ông chưa biết, muốn ta nói hả, ta nói nàng ta nên đốt pháo ăn mừng thì hơn!"

"Ăn nói cái gì kỳ cục!" Người nam đưa tay tátmột phát lên chỗ nào nhiều thịt của người nữ.

Nữ trở tay véo hắn: "Ta nói câu nào không đúng chứ? Mà ông thử nghĩ một chút xem, tức phục này từ khi gả vào cửa lớn nhà Trương gia, làm trâu làm ngựa, theo nam nhân của mình cùng nhau cung phụng chú em chồng bùn nhão trét không nên tường kia, hai vợ chồng thì tiết kiệm không dám ăn không dám mặc, tiết kiệm được chút đỉnh tiền toàn để chú em đem đi trả nợ cờ bạc! Khó khăn năm trước mới sinh được một nhi tử mũm mĩm, lão Trương này rốt cuộc cũng thông suốt, không cho tiền tên Trương Nhị khi ăn nhậu chơi bời tán loạn nữa. Nhưng kết quả thì sao, tháng trước lại để cho hài tử béo múp nhà mình có thể từ trong nhà chạy ra đi, ngã xuống sông chết đuối! Lão Ngô chính ông nói xem phải không, tám phần là cái tên khốn Trương Nhị kia làm chứ không ai!"

Nam nhân nói: "Đó, đó cũng chỉ là hoài nghi thôi, không chứng cứ thì không thể nói bừa!"

"Hừ," nữ cười lạnh, "Muốn ta nói, bị cái gì Truy Tâm Giả hành hung sao, cái tên Trương Nhị kia tim vừa đen vừa thối tha như vậy, là ông trời mở mắt cho người xuống đào đi! Một tay mới vừa hại chết cháu trai, quay đầu lại liền lừa tiền của ca ca tẩu tẩu vốn để dành cho con mình đi đánh bạc hết! Ông nhìn xem, tháng trước khi thằng bé chết, ông thấy hắn có ngày nào mặt này không vui vẻ hớn hở không kia chứ ! Ai nha, hàng xóm như ta đây mà mỗi khi nhớ tới tiểu hài tử mũm mĩm đó trong lòng đều thấy đau!"

"Được rồi, được rồi, người chết là lớn nhất, không nói nữa," nam nói, "Dù sao bà rỗi rãnh thì qua khuyên Trương tẩu tử nhiều một chút!"

"Tất nhiên." Nữ nói, "Mất đi hài tử tuy rằng rất khổ sở, nhưng dù sao cũng còn trẻ, còn có cơ hội có thêm đứa khác. Nhưng còn cái con trùng hút máu Trương Nhị kia nha, mất đi rồi càng tốt, sau này hai vợ chồng mới chân chân chính chính bắt đầu sống cuộc sống của họ nào! Ngày mai ta sẽ đi nói nói nàng ta, ông cũng khuyên lão Trương một chút, nha!"

Hai vợ chồng nói chuyện trong chốc lát rồi cũng leo lên giường.

Tang Viễn Viễn: "....." Quả nhiên dân chúng cổ đại thường ngày không có gì giải trí, trời còn chưa tối hẳn đã bắt đầu sống về đêm rồi.

U Vô Mệnh túm túm ống tay áo nàng.

Tang Viễn Viễn đang tiêu hóa mớ tin tức mới vừa rồi thu được, mặt mũi mờ mịt quay đầu lại nhìn hắn.

Chỉ thấy khóe mắt hắn hơi cứng lại, hướng về phía nàng đưa mắt ra hiệu.

Tang Viễn Viễn: "???"

Bên cạnh ngõ nhỏ bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét kinh thiên động địa——

"Quái vật a a a a a!"

Tang Viễn Viễn hoảng sợ, theo tiếng nhìn lại.

Liền thấy một nam nhân trung niên diện mạo trung hậu giản dị đẩy xe ba gác kia ra, lộ ra cái gương mặt to tướng của hoa mặt bự phía dưới xe.

Tang Viễn Viễn: "..... Chạy mau!"

U Vô Mệnh không cần nghĩ ngợi, kẹp Đoản Mệnh, như mũi tên rời dây cung mà phóng ra khỏi ngõ nhỏ.

"Ách....." Tang Viễn Viễn vô cùng ngượng ngùng, "Dọa con dân của chàng, xin lỗi."

"Cũng là của nàng." U Vô Mệnh nói.

Tang Viễn Viễn sờ sờ mũi: "Cái hoa này thật mà..... Mặt mỗi ngày lại một bự hơn."

Nàng lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Mới vừa rồi có nghe được một tin tức. Cái người bị con rối giết chết kia, là dân cờ bạc, ác ôn, rất có khả năng hồi tháng trước giết chết cháu trai ruột của mình. Nhưng bởi vì không có chứng cứ nên hắn ta vẫn sống phây phây thật tốt, tiếp tục xài tiền của huynh trưởng và tẩu tẩu, mãi đến mấy ngày trước bị lấy mất tim mà hàng xóm còn cho rằng đó là ông trời làm."

U Vô Mệnh ' phì' cười: "Ý của nàng là, con rối gỗ đó thay trời hành đạo?"

Thần sắc Tang Viễn Viễn hơi hưng phấn: "Đến nơi khác xem kỹ rồi hả nói."

"Ừ," U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu đáp, "Người bị hại thứ hai chính là người nổi danh là người hiền lành thật tốt bụng đó. Tiểu Tang Quả, không cần ôm kỳ vọng quá lớn với nó"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng di ngón chân: "Ừ, ta biết."

Xuyên qua ba con phố, lại tới một nhà khác treo cờ trắng trong sân.

Cửa viện mở rộng, U Vô Mệnh nhìn trái nhìn phải, bước đi vào.

Tang Viễn Viễn đang muốn đuổi theo, bỗng nhiên trong lòng có linh cảm, quay đầu lại nhìn phía phía sau —— liền thấy, một bàn tay nho nhỏ túm chặt váy nàng.

Chương 66: Mục tiêu kế tiếp

Tang Viễn Viễn chậm rãi cúi đầu nhìn, phát hiện một cánh tay nhỏ xíu đang túm chặt váy mình.

Chốc lát gian, nàng cảm giác linh hồn mình đã bay đâu mất.

Ánh mắt nàng giống như bị hồ dán dính lại, dính chặt trên cái bàn tay nhỏ xíu đang bắt lấy đuôi áo nàng, muốn dịch ra cũng không biết làm sao dịch ra.

Một lát sau, nàng mới ẩn ẩn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

Đây là một bàn tay người.

Không phải tay con rối gỗ.

Tuy rằng cái con rối gỗ đó bàn tay nhỏ của nó cũng trắng trắng nộn nộn, nhưng có thể nhìn ra là làm từ gỗ.

Không giống như bàn tay trước mắt này, nhìn thấy có vẻ như da thịt chân thật.

Chân Tang Viễn Viễn mềm nhũn, định định thần, ánh mắt theo bàn tay nhỏ lướt lên phía trên nhìn—— là một đứa bé gái tròn trĩnh thắt hai bím tóc nhỏ, bộ dáng chừng năm sáu tuổi, đôi mắt to lại tròn xoe như một chú nai con.

"Bình Bình tỷ tỷ ở bên trong, có kẹo ăn nha."

Đứa bé lấy ngón tay ngắn ngủn chỉ chỉ vào trong sân nhà của người bị hại thứ hai.

Lần này là một vị họ Mộc, là một tiên sinh dạy học, danh tiếng cực tốt.

Một vị phụ nhân vội vàng chạy tới, đánh' chát ' một cái lên abfn tay nhỏ xíu của cô bé, hướng về phía Tang Viễn Viễn ngượng ngùng cười: "Tiểu oa nhi không hiểu chuyện, quý nhân chớ trách."

Tang Viễn Viễn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy U Vô Mệnh đã đi vào trong viện.

Nàng nhìn phụ nhân cười cười, hỏi: "Nơi này không có người ở sao?"

Phụ nhân nhìn thoáng qua trái phải, thấp giọng trả lời: "Ừm. Đáng thương lắm, Mộc tiên sinh sống độc thân có một mình, ba mươi mấy tuổi đầu rồi cũng không lấy được vợ, đến khi ra đi rồi cũng không thân nhân đưa tiễn. Ai da, thật đáng thương, người tốt không được hồi báo mà! Nhà cũng đã sung công, mấy ngày nữa chắc cũng được sửa sang lại rồi bán."

Tang Viễn Viễn liền nói: "Vị Mộc tiên sinh này thường giúp đỡ mọi người sao?"

"Đúng vậy!" Phụ nhân thật mạnh gật đầu, "Vì hắn thường xuyên tiếp tế quê nhà, mới vẫn luôn không tích cóp đủ tiền cưới vợ, ai! Hiện giờ nữ tử trẻ tuổi nha, có mắt mà không biết kim nạm ngọc. Muốn ta nói, có thể gả cho người quân tử như vậy cả đời còn chả phải có chỗ nương tựa rồi ? Còn muốn đòi tiền gì nữa chứ! Mỗi lần nhắc tới cái này, Mộc tiên sinh cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ thôi!"

Đứa bé gái vẫn còn đứng nhắc mãi: "Mộc tiên sinh cho Bình Bình tỷ tỷ ăn kẹo kẹo....."

Tang Viễn Viễn hạ mi, hỏi: "Bình Bình tỷ tỷ là ai vậy?"

Phụ nhân vội vàng nhìn trái phải một chút, khẽ nói: "Là hài tử của Vương gia ở cuối hẻm, năm trước đã mất tích rồi."

Đứa bé gái chỉ vào sân, cười hì hì nói: "Bình Bình tỷ tỷ ở bên trong ăn kẹo!"

Phụ nhân lại tát con bé một cái rõ đau, mắng: "Mỗi ngày đều nói hươu nói vượn! Để ta lại nghe được ngươi nói bừa nữa ta xé miệng ngươi nghe chưa!"

Nàng ta cũng không nhiều lời nữa, bồng con bé nhỏ kẹp lên xương sườn, vội vàng rời đi.

Tang Viễn Viễn đem ánh mắt chậm rãi quay về hướng gian nhà mất đi chủ nhân, sân quạnh quẽ.

"Bình Bình tỷ tỷ ở bên trong, ăn kẹo?" Nàng thấp giọng lặp lại câu đứa bé gái vừa nói, đuổi theo U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh ôm cánh tay, lười biếng mà đứng trong viện, ánh mắt khinh phiêu phiêu đánh giá khắp nơi .

Vị Mộc tiên sinh này, sinh thời là một người dạy học, danh tiếng khá tốt, vừa nhìn qua nhà hắn liền biết ngày thường cuộc sống cũng thập phần kham khổ.

"Thích làm việc thiện à." U Vô Mệnh cười khẽ, lảo đảo lắc lư đi hướng trong phòng.

Tang Viễn Viễn đuổi tới bên cạnh hắn, nghiêng đầu nhìn hắn.

Ánh mắt U Vô Mệnh có chút hư không, thuận miệng nói: "Lúc trước họ Minh cũng thích xen vào việc người khác. Nhưng mà hắn ta có

một quy tắc."

Tang Viễn Viễn tò mò nhìn hắn. Hiếm khi hắn ta như hôm nay có hơi xúc động, lại một lần nữa nhắc tới Minh tiên sinh.

"Lợi người, cần trên tiền đề là không tổn hại mình. Không ai là thánh nhân cả."

Hắn đạm thanh nói, tùy tay lay lay bài trí trong phòng.

Tang Viễn Viễn dừng bước chân, trầm ngâm một lát, chấp nhận.

Minh tiên sinh kỳ thật là một người sống thực thông thấu.

Khi bản thân có thừa sức lực thì trợ giúp người khác một chút, thu hoạch của bản thân chính là vui vẻ, sung sướng. Nếu lực không có lại mạnh mẽ trợ người, thông thường chỉ sẽ đổi lấy oán hận cùng hối hận.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: "Cho nên, vị Mộc tiên sinh này cam nguyện sống thà thật kham khổ cô độc cũng phải liều mạng tiếp tế quê nhà, hoặc là một vị thánh nhân, hoặc là....."

Sườn mặt U Vô Mệnh hất lên, cười khẽ: "Có ý đồ khác. Bồi thường, che dấu, hoặc mê muội vì danh thanh."

Tang Viễn Viễn nói: "Cũng không hẳn vậy. Thế gian luôn có một ít người như vậy, ham muốn hưởng thụ vật chất cực kỳ thanh đạm, ấm no là có thể thỏa mãn rồi, còn lại tiền tài đều lấy làm việc từ thiện, từ đó thu hoạch sự vui sướng cho bản thân thôi."

U Vô Mệnh cười to: "Ngốc Quả Tử! Đó là thánh nhân."

Tang Viễn Viễn: "?"

Hắn cười ôm lấy nàng: "Ngươi cho rằng thánh nhân là cái dạng gì?

Ai là thánh nhân đều cũng phải bị đưa vào miếu thờ sao? Không không không, thánh nhân nơi nơi đều có, nói không chừng chúng ta ngàn năm sau, cũng có thể bị nắn cái kim thân thánh nhân không chừng ."

Tang Viễn Viễn: "..... Như thế nào mà ta lại cảm thấy ngươi đang mắng ta."

"Tiểu Quả quả của ta." Hắn rũ mắt nhìn nàng, khóe môi có nụ cười phiêu ra, "Yêu nàng còn không kịp, sao nỡ lòng mắng nàng được chứ."

Tang Viễn Viễn cảm thấy tim đập hụt một nhịp, hai lỗ tai nóng lên, vội vàng tránh khỏi lòng ngực hắn, giả vờ trấn định nói: "Mới vừa rồi ta nghe được một chút manh mối không tầm thường, chàng muốn nghe hay không ?"

U Vô Mệnh híp mắt, nhìn nàng cười, giống như hồ ly.

Nàng nói: "Cái xóm này năm trước có một nữ hài bị mất tích, một nữ hài nhỏ hơn khác hình như đã từng nhìn thấy cái vị Mộc tiên sinh này cho nữ hài đã mất tích kia kẹo ăn thì phải."

U Vô Mệnh nhướng mày: "Vậy thì có hơi lạ. Một người tốt thích làm việc thiện, cho con nít kẹo ăn không phải là chuyện thật tầm thường sao, sao có thể làm người khác nhìn thấy vẫn còn nhớ đến bây giờ chứ?"

"Cho nên hẳn là nữ hài nhỏ tuổi này hẳn là thấy được một màn thực không tầm thường." Tang Viễn Viễn nói, "Chỉ tiếc con bé tuổi thật sự là quá nhỏ, hỏi cũng hỏi không ra cái gì."

"Vậy chỉ có thể chính mình tìm thôi." U Vô Mệnh trở tay rút đại hắc đao phía sau ra.

Tang Viễn Viễn cho rằng hắn muốn hủy nơi này đi.

Không nghĩ tới, U Vô Mệnh lại rất có lễ phép mà dùng mũi đao cùng sống dao chọc chọc chỗ này một chút, vỗ vỗ chỗ kia một chút.

"Chàng nghĩ trong phòng này có gì đó lạ thường sao?" Tang Viễn Viễn hỏi, "U Ảnh vệ không phải đã tra qua à?"

Hắn không chút để ý mà cười cười: "Vào trước là chủ, đồng tình người bị hại, sẽ không đi truy tìm tận gốc người đã chết."

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, bừng tỉnh gật đầu.

U Vô Mệnh nhìn người nhìn việc đều là cực kỳ thông thấu.

Nàng nhìn thân ảnh hắn nhích tới nhích lui, trong lòng thầm nghĩ, nếu Minh tiên sinh còn sống, hắn là cũng là một nhân vật có trí tuệ cùng vũ lực ở cấp tông sư. Một cao nhân như vậy lại vẫn khó thoát được chữ "tình", thật sự đáng tiếc đến làm người bóp cổ tay.

Lại vừa chuyển ý niệm, nghĩ đến một sự kiện, da đầu bỗng nhiên ẩn ẩn tê dại.

Nếu là mình mất tích mấy năm, khi xuất hiện lại lần nữa, nhào lên ôm hôn U Vô Mệnh, kêu hắn làm thế nào kháng cự được? Suy bụng ta ra bụng người, khi Minh tiên sinh lúc trước bị Khương Nhạn Cơ ám toán, chưa chắc không có cảnh giác, chỉ là.....

Ý niệm chuyển tới chỗ này, trong lòng chợt như bị chùy đâm vào, đau đớn hít mạnh một hơi.

"U Vô Mệnh!" Nàng ngột hô lên một cái.

Hắn xoay người, thấy hốc mắt nàng ẩn ẩn đỏ lên, trong mắt ngấn lệ đong đưa.

Sắc mặt hắn đại biến, lướt đến bên cạnh nàng, bắt được bả vai

nàng, ôm nàng vào trong lòng ngực.

"Sao vậy?"

Sát ý tự trong mắt tràn ra, hắn cảnh giác nhìn trái phải.

"Cả đời này của ta, đều không bao giờ muốn rời khỏi chàng." Nàng nói.

U Vô Mệnh ngẩn ra, sau đó bật cười: "Tiểu Tang Quả....."

Hắn "bang" một phát hôn thật mạnh lên trán nàng, trong mắt tràn đầy mật ngọt, miệng lại muốn vân đạm phong khinh nói, "Tra án đi, lời âu yếm để tối quay về lên trên giường rồi chậm rãi nói."

Hắn ôm nàng vào ngực xiết chặt hai cái, sau đó buông nàng ra, đi về phía góc phòng.

Nàng lại nói tiếp: "Nhưng nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, ta tình nguyện chàng giết ta cũng không muốn để cho người khác dùng thân thể của ta làm ra chuyện ác gì."

Bước chân U Vô Mệnh dừng lại.

Sau một lúc lâu, hắn nghiêng nửa khuôn mặt tuấn tú xuống: "Sẽ không."

Trầm mặc một lát, hắn nói: "Khóa trên giường, chờ nàng quay trở về."

Tang Viễn Viễn: "....." Tự nhiên vừa cảm thấy thẹn lại cảm thấy cảm động.

Hắn vung tay lên vẫy vẫy: "Lại đây."

Tang Viễn Viễn cọ cọ đi qua.

Hắn dùng mũi đao gõ gõ tủ gỗ ở góc tường: "Chỗ này là cửa mật này."

Tang Viễn Viễn ngưng thần nghe, nghe được tiếng vọng nặng nề trống trải .

"Vào?"

Hắn giơ đao lên, đem cái tủ gỗ này chém thành hai nửa.

Vài món quần áo che đậy cửa rớt tơi tả trên mặt đất, trên vách tường phía sau tủ gỗ rõ ràng có một cái cửa bí mật nho nhỏ, trên cửa buộc xích sắt, còn treo một cái khóa thật to.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh: "Không tốt, họ Mộc đã chết mấy ngày, nếu nữ hài kia thật sự bị hắn ta nhốt ở bên trong....."

Sợ là đang sống sờ sờ bị bỏ đói đến chết!

U Vô Mệnh lưu loát xuất đao, cắt xiềng xích, một chân đá rớt cánh cửa bí mật.

Cái cửa bị phá văng ' thịch thịch thịch ' xuống bậc cầu thang tối dẫn xuống hầm ngầm, một mùi vị hôi thối tanh nồng như xú uế cùng mùi mốc từ phía dưới ' vù' một cái xông lên.

Tang Viễn Viễn theo bản năng ngừng hô hấp, trái tim trong lồng ngực nhảy loạn.

Hắn đưa tay ngăn nàng.

"Ta đem người ra, nàng thả hoa mặt bự ra sẵn chuẩn bị cứu người đi."

Nàng biết hắn đang săn sóc nàng, không muốn nàng đi xuống dính vào mấy thứ dơ bẩn hoặc là nhìn thấy cảnh tượng gì làm người khó chịu.

Nàng gật gật đầu.

U Vô Mệnh tiện tay từ trên mặt đất lượm một cái áo dài rơi rụng lên, thu đao, khom người đi xuống.

Tang Viễn Viễn triệu ra hoa mặt bự, còn bắt nó đan ra dây linh uẩn theo bước chân U Vô Mệnh đi xuống phòng tối ở phía dưới.

Chỉ thấy hắn lướt nhìn qua khắp nơi, nhanh chóng đi về hướng bên trong phòng tối, trên bàn tay nổi lên ánh sáng xanh của linh uẩn, chặt đứt cái móc xích sắt trên tường, sau đó dùng áo dài trong tay bọc lấy một thân thể nho nhỏ, trở tay nắm gọn rồi nhanh chóng đi ngược về.

Hắn xách như xách một cái tay nải, cầm nguyên trạng cái áo dài bọc lại người bên trong mà để trên giường một cái, nói: "Còn một hơi thở. Tiểu Tang Quả, bên trong tối qua ta không thấy được cái gì cả."

Nghiêm trang mà phủi sạch.

Tang Viễn Viễn vội vàng dùng linh uẩn đẳng mở cái áo dài bao lấy nữ hài ra, tìm khuôn mặt nàng ta ra tới.

Bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, đầy mặt đều là vết thương tím tím xanh xanh.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít vào một hơi, đẩy đôi môi khô khốc của nàng ta ra, lấy một ngụm nước linh uẩn màu xanh lá từ trên đĩa nhụy của hoa mặt bự đút vào trong miệng nữ hài.

"Tính mạng thật ra có thể giữ được." Nàng nhíu mày, "Chỉ là bóng ma lưu lại trong lòng thì không có cách nào xoá được, hơn nữa sinh

hoạt sau này..... sợ là không dễ dàng."

Đồn đãi vớ vẩn cũng có thể lấy đi mạng người.

U Vô Mệnh tiến lên, vươn hai đầu ngón tay, lay lay mí mắt nữ hài.

Hoá ra nàng ta đã tỉnh, vì kháng cự lại mà không chịu mở mắt.

U Vô Mệnh cong cong môi: "Nếu đã cảm thấy sống cũng sống không nổi, sao không nghĩ lại xem bây giờ sơ với nằm dưới cái hầm đó thì khi nào thoải mái hơn?"

Nữ hài mấp máy môi, bỗng nhiên nghẹn ngào hét lên một tiếng, sau đó thanh âm mang theo đau khổ mà khóc to lên, thật lâu vẫn không ngừng.

Chờ nàng ta khóc đủ rồi, U Vô Mệnh âm trắc trắc tới một câu: "Ta dạy cho ngươi nơi nào càng dễ chịu hơn nha —— bị chôn dưới mặt đất, cả người đều ngộp muốn chết nhưng lại không thể chết được. Chưa đâu, yết hầu, ngực, ngón tay, như là nhét đầy mấy cục sắt nóng hổi, còn có răng cưa, chết không được, sống không được, lâu thật lâu..... lâu đến như là cả đời."

"Thấy chưa, chết cũng không phải dễ dàng như trong tưởng tượng đâu." Hắn khinh phiêu phiêu nói.

Tang Viễn Viễn ngơ ngẩn nhìn hắn.

Nàng cũng không biết ' an ủi ' kiểu như vậy đến tột cùng là được cái gì. Nhưng có một câu hắn nói không sai, vô luận tương lai tình trạng cỡ nào bi đát, lời đồn đãi đả thương người đến như thế nào đi nữa, tóm lại là, sẽ không có gì có thể so với lúc bị nhốt ở cái hầm ngầm tối đen, ngày không biết đêm không hay, chịu đủ các loại tra tấn này.

Chính hắn, đó người đã từng chết qua.

Cho nên hắn trước nay cũng không sợ ngôn luận, mặc thế nhân như nghị luận như thế nào, hắn chỉ làm theo ý mình. Hắn là người như vậy, làm sao có thể phái U Ảnh vệ ra ngoài đem những người nghị luận sau lưng hắn giết chết hết chứ —— hắn căn bản không để bụng!

Vậy là ai làm những việc này?

Tang Viễn Viễn một bên chỉ huy hoa mặt bự trị liệu cho nữ hài, một bên âm thầm suy nghĩ.

Sau nửa canh giờ, nước linh uẩn của hoa mặt bự đã trị hết nội thương và ngoại thương trên người cho nữ hài. Nàng ta giãy giụa bò lên, nói phải về nhà. Nữ hài đã chịu đủ tra tấn, không thể tin được bất luận kẻ nào.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh nhìn theo nàng ta từng bước một rời khỏi gian điện ma quỷ này, hướng về cuối hẻm.

"Nàng ta sẽ khá lên sao?" Tang Viễn Viễn nhẹ giọng hỏi.

U Vô Mệnh cười hạ: "Phải xem chính mình thôi."

Nàng gật gật đầu, nhìn chung quanh sân phía sau —— ' người bị hại ' thứ hai, Mộc tiên sinh, cũng là cái đồ tồi đáng chết.

Chờ đến nữ hài biến mất trong tầm nhìn, Tang Viễn Viễn từ sau lưng lặng lẽ đưa cánh tay ra ôm vòng lấy eo U Vô Mệnh.

Sau đó đem gương mặt dán trên lưng hắn.

Nghe tiếng tim đập thật trầm ổn hữu lực, nàng nhẹ nhàng chậm chạp nói với hắn: "U Vô Mệnh, nó và chàng, thật giống nhau."

Rốt cục vẫn có giới hạn cuối.

"Xuy," thân thể U Vô Mệnh động đậy, "Hiện tại nói những lời này có hơi sớm không."

"Ừ." Nàng dùng gương mặt cọ hắn, vừa cọ vừa cười, "Cũng muốn xác nhận toàn bộ một chút."

Hắn trở tay nắm lấy tay nhỏ của nàng, rời sân.

Hướng về chỗ người bị hại thứ ba trong danh sách.

.....

Tới khi bình minh lên, bảy cái tên trong danh sách người bị hại mất đi trái tim đều bị U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn thăm dò chi tiết.

Không có một ngoại lệ, đều là người đáng đáng chết!

"Như vậy xem ra, hai gã U Ảnh Vệ chết đi ngày hôm đó chỉ sợ cũng có vấn đề!" Tang Viễn Viễn trầm ngâm nói.

U Vô Mệnh lấy ngọc giản ra, hạ lệnh tra rõ chỗ ở của hai người kia.

Giờ phút này phía chân trời ánh dương mới nổi lên trắng một vầng như bụng cá, Tang Viễn Viễn ngóng nhìn vương thành xanh ngắt bao phủ ở trong sương mù, ánh mắt dần dần trở nên xa xăm.

Nàng phảng phất nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ linh hoạt vượt nóc băng tường, chạy đến đây, trong toà thành to lớn này, hai chấm đen to to nhìn như đánh dấu vị trí đôi mắt vô cơ nhìn chăm chú vào những trái tim bóng ma trốn trong góc, lại hắc ám rêu phong nhưng vẫn không thể trốn qua mắt nó.

Nàng phảng phất nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia tức giận đến nọng lên thành như cái bánh bao, đôi môi gắt gao mím chặt, nếu l nó có thể nói, nhất định đang nói ——

"Giết người nga, ta tức là ta liền giết người nga! Ta hư! Ta rất xấu rất xấu nga!"

Nhưng những người nó giết chết đều là những người phạm tội ác chưa từng bị phát hiện.

Nếu U Vô Mệnh không có phát hiện điểm này, bắt được nó, xử tử nó, sau này lâu thật lâu, lúc chân tướng thật sự được sáng tỏ, U Vô Mệnh có phải sẽ hối hận hay không?

Nó chính là muốn hắn thương tâm hối hận, nó muốn hắn vì nó tim đau như đao cắt.

Rất nhiều hài tử, đều từng thử thương tổn chính mình chỉ muốn cho cha mẹ thương tâm hối hận.

Đây là một hài tử khát khao được yêu thương.

Nàng đem kết luận mình nghĩ đến nhỏ giọng nói cho U Vô Mệnh.

Hắn cười đến không thể thẳng người lên được, vỗ vỗ đầu nàng, cười lớn nói: "Suy nghĩ nhiều quá Tiểu Tang Quả! Nó chỉ là muốn nhìn một chút, những người làm loại chuyện này rốt cuộc trái tim có bị biến thành màu đen thật hay không thôi!"

"Ừ ừ ừ, chàng nói được đều đúng!" Nàng hết sức có lệ gật đầu.

Người nam nhân này, nàng thật quá hiểu rồi!

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bỗng nhiên nheo đôi mắt thật dài lại, khóe môi hiện lên nụ cười xấu xa, "Ta suy nghĩ, nếu ta lại nỗ lực nhiều một chút, có phải có thể không cần phát bổng lộc cho bên tư hình luôn không nhỉ?"

Tang Viễn Viễn sửng sốt trong chốc lát, không hiểu rõ hắn đang nói

cái gì.

Hắn cúi người xuống, hô hấp trầm trầm dừng ở bên tai nàng: "Hai chúng ta cố gắng trên giường phiên vân phúc vũ, nó ở bên ngoài trừng gian trừ ác, một công đôi việc."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn vui sướng cười lớn, đem nàng ôm vào thư phòng.

"Đem toàn bộ hồ sơ chưa định tội còn lại đưa tới đây." Hắn gõ bàn, phân phó thị vệ đứng ngoài thư phòng.

Chỉ trong chớp mắt, trước mặt bàn bị chất chồng văn thư như cái núi nhỏ.

Hắn lười nhác đưa tay ôm nàng vào lòng, đem từng phần từng phần hồ sơ vụ án thảy ra trước mặt, liếc mắt qua loa một cái, xong tùy tay ném tới một bên.

Tang Viễn Viễn căn bản chưa kịp thấy rõ ràng trên mặt chữ viết cái gì.

"Chàng đang tìm cái gì?"

Hắn liếc nàng một chút, đạm đạm cười: " Tìm người chết kế tiếp."

Tang Viễn Viễn: "?"

Tuy rằng có chút không rõ, nhưng nhìn bộ dáng hắn lưu loát lại chuyên chú, trong lòng nàng liền cảm thấy thập phần an ổn. Nam nhân đẹp lại đáng tin cậy, ai có thể không thích chứ?

Nàng tránh ra khỏi vòng tay của hắn, đi đến trong phòng, đem những tập hồ sơ bị hắn khắp nơi loạn nhặt về, chất lại ở một bên.

Còn chưa nhặt được vài cái, thấy hắn thực không kiên nhẫn mà vẫy vẫy tay: "Lại đây."

Nàng đi đến bên cạnh hắn: "Hử?"

"Lúc ẩn lúc hiện, làm nhiễu đến ta! Chậm trễ công việc!" Hắn thực ghét bỏ nói, bàn tay to túm một cái, đem nàng nhét vào trong lòng ngực, khoanh lại không buông ra.

Tang Viễn Viễn: "....." Rõ ràng như vậy mới càng chậm trễ công việc chứ?

Nàng liếc hắn, thấy môi mỏng hắn gợi lên một chút, trong mắt như vô cùng cảm thấy mỹ mãn.

Tựa như đang được ngồi ở trên giường ấm tay còn đang vuốt lông mèo ấy.

Nàng không khỏi cũng nở nụ cười, mềm như bông tựa vào trong lòng ngực hắn.

Ánh sáng mặt trời chậm rãi bò lên trên cửa sổ.

A Cổ mang theo một chồng lời khai tiến đến cầu kiến: "Chủ quân, Tần Ngọc Trì đã khai xong rồi, thuộc hạ đối chiếu thẩm tra thêm một lần nữa, chưa phát hiện chỗ nào là trước sau bất đồng, chỉ là nội dung thật sự là có chút..... hoang đường."

U Vô Mệnh phất phất tay: "Kệ. Kêu hắn viết một phong thư nhà đưa cho Tần Châu vương. Sau mỗi một nén nhang lại bắt hắn viết thêm một phần, viết cho đến khi ta nói ngưng mới thôi."

A Cổ khó hiểu ý này nhưng cũng không hỏi nhiều, chắp tay nói: "Dạ! Thuộc hạ lập tức thi hành!"

A Cổ rời khỏi thư phòng.

U Vô Mệnh tiếp tục lật xem hồ sơ vụ án trên bàn sách.

Tới buổi trưa, khi đống hồ sơ như sườn núi nhỏ đó quyển nào cũng đều bị hắn ném tới trên mặt đất.

"Đi." Hắn dắt tay nàng.

"Chuyện của Tần Ngọc Trì không xử lý một chút sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

U Vô Mệnh cười nói: "Không phải vội. Trước mắt còn phải làm một chuyện quan trọng hơn l."

Tang Viễn Viễn im lặng gật đầu.

Xác thật là cái con rối gỗ này càng quan trọng.

Tuy rằng nó giết đều là người xấu, nhưng cứ thả nó lang thang khắp nơi giết người như vậy ở bên ngoài, chung quy cũng là tai hoạ ngầm cực lớn. Huống hồ quan hệ của con rối cùng hắn chặt chẽ như thế, vạn nhất xảy ra chuyện gì.....

Tang Viễn Viễn mau chóng liền phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều quá.

U Vô Mệnh đem nàng ôm ngang lên, sải bước về hướng tẩm cung.

Đá cửa điện một cái, lập tức ôm lấy nàng, xoay người lên giường.

Tang Viễn Viễn bị thành thạo lột hết xiêm y: "?"

"Không phải có việc quan trọng sao?" Nàng hoảng sợ hỏi.

U Vô Mệnh xấu xa cười: "Đây đúng là chuyện quan trọng nhất mà."

Hắn cởi xiêm y cẩn thận đặt ở một bên, vuốt đai lưng, bày ra thật nghiêm túc.

"Dẫn nó ra tới." U Vô Mệnh thần bí cười cười, môi mỏng gần sát, hô hấp như chui vào tai.

Đầu quả tim Tang Viễn Viễn đột nhiên run lên.

"Quả Tử," thanh âm hắn trầm thấp mị hoặc, "Lần trước ở Ký Châu, nàng nói thiếu tình cảm có phải không?"

Hắn ôm sát nàng, chóp mũi chạm vào chóp mũi nàng, môi mỏng lướt qua nàng như gần như xa, thấp giọng cười nói: "Như thế nào mới tính là có tình cảm, hử? Nàng dạy ta đi!"

Bàn tay to mang theo vết chai cực kỳ không thành thật, đã chui vào trong người trước.

"Là như thế này sao?" Năm ngón tay hơi hơi phát lực.

Nàng há mồm hô nhỏ, bị hắn tranh thủ lẻn vào, hôn thật sâu đậm.

Hôm nay hơi thở của hắn thật nóng, mùi hoa độc đáo lượn lờ ở quanh thân, tiếng lòng nàng rối loạn, bị hắn ôm ấp càng chặt.

"U Vô Mệnh....." Nàng tròn phút giây chợt quên đi hết thảy, khi môi hắn thoáng rời đi một lát, nàng không tự giác mà gọi tên của hắn.

Hô hấp càng thấp.

Cuối cùng, hắn nhướng người phát lực một cái, lại lần nữa đem Tiểu Quả tử của hắn ngậm tới trong miệng.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng dần dần nổi lên màu đỏ xinh đẹp, trong lòng hắn sung sướng đến cực điểm, kềm không được l mổ khóe môi cùng đôi mắt nàng, có lúc lại bắt đầu tàn nhẫn tới,

đoạt đi hô hấp của nàng thật thô bạo.

Hắn làm càn tới cực điểm.

Nàng phảng phất thấy được bộ dáng hắn ở trên chiến trường múa đao giết địch, đại khai sát giới, lưu loát đến cực điểm, cuồng ngạo đến cực điểm, phóng đãng đến cực điểm.

"Tang Quả, Tang Quả của ta....."

Thanh âm trầm thấp khàn khàn quanh quẩn bên tai.

Nàng cảm giác được hồn phách của mình đã bay đến giữa không trung.

Trước mặt cũng không biết là trời hay là biển, khi thì bị vứt lên thật cao, khi thì lại rơi xuống thật mạnh.

Thân bất do kỷ.

"U Vô Mệnh....."

Âm thanh nỉ non của nàng chui vào ngực hắn, vô tận ngọt ngào ôm lấy hắn, hắn đã không biết nên yêu thương người đang nằm trong lòng nhu thế nào mới tốt.

"Tiểu Tang Quả, thật muốn ăn nàng." Hắn oán hận mà nói.

Nàng mở đôi mắt mê mang.

"Ăn đi....."

Thanh âm cùng tươi cười như vậy, vừa như hoa, vừa như mật, lại như rượu.

Hắn chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Hắn gắt gao ôm nàng, phóng túng cho con dã thú nấp sâu dưới đáy lòng mình triệt triệt để để mà nổi cơn điên.

Nàng chỉ có thể bắt lấy hắn như người chết đuối bắt được rơm rạ.

Nhưng mà cái cọng rơm rạ này căn bản không thể cứu mạng, ngược lại còn mang theo nàng càng thêm trầm luân.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm giác được hắn vươn tay, đem nàng từ trong đám mây kéo ra tới.

Nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, bên tai nghe giọng hắn khe khẽ cười không ngừng.

"Tang Quả," thanh âm hắn nghe có vẻ vui sướng đến cực điểm, "Nàng không phải là tiểu Tang Quả, nàng là tiểu thèm quả. Hôm nay có chính sự, lần sau lại làm nàng tận hứng."

Nàng lấy lại bình tĩnh, nhìn hắn.

Chỉ thấy hắn đã mặc xong xiêm y, đang nhanh đem xiêm y của nàng tròng lên trên người nàng.

"Nên xuất phát!"

Mặc xong xiêm y, hắn đem nàng kéo lên, đi hai bước, thấy nàng vẫn ở trạng thái ngơ ngơ ngác ngác, liền cười lớn, đem nàng ôm ngang lên đi ra tẩm cung, nhảy lên lưng Đoản Mệnh, rồi như một mũi tên rời cung từ vương thành lướt đi ra ngoài.

"Lộ Nhạc Thành," thanh âm hắn đã khôi phục thanh lãnh bình tĩnh, "Trong nửa năm, đã có ba hộ gia đình cáo trạng hắn bội tình bạc nghĩa, hại nữ tử tự sát."

Thần trí Tang Viễn Viễn thu hồi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Loại khốn nạn này chơi chán rồi liền cố ý dẫn đường nữ tử tự sát, chân chân chính chính là đồ khốn nạn nhất trong đám khốn nạn, thông thường muốn tra ra bọn họ đều không có một chút chứng cớ nào.

"Ngươi cảm thấy mục tiêu kế tiếp của con rối gỗ là hắn ta?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Có lẽ." U Vô Mệnh cười cười, "Cho dù không phải cũng không sao, chúng ta trở về lại lần nữa....."

Trong con mắt đen hiện lên xấu xa tinh nghịch thật nồng đậm, hắn gục đầu xuống, thân mật dùng cằm cọ tóc nàng.

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh!"

"Phu nhân, có chuyện gì?" Hắn cười ngả ngớn.

"Tới rồi đúng không?" Nàng thở dài.

Hắn giương mắt vừa thấy: "À, tới rồi."

Tang Viễn Viễn theo ánh mắt hắn vừa nhìn liền thấy một nữ tử đang tuổi thanh xuân đang lấm lét nhìn trái nhìn phải, sau đó lặng lẽ nghiêng người lách qua một cái cửa gỗ màu đen đang khép hờ, lên vào một gian phòng không lớn không nhỏ trong viện.

"Họ Lộ thật lợi hại!" Tang Viễn Viễn nói, "Nữ tử này là lén lút trốn tai mắt người khác chạy tới cùng hắn hẹn hò, đến lúc đó quá thương tâm mà tự sát, ai cũng thấy hắn chẳng thể làm được gì."

U Vô Mệnh vỗ vỗ đầu Đoản Mệnh, nói: "Ở bên ngoài canh gác cho tốt."

Đoản Mệnh thực không kiên nhẫn mà ủi hắn tay, chê hắn dong dài.

Trong viện có vài cây cổ thụ rậm rạp xanh um.

U Vô Mệnh ôm lấy Tang Viễn Viễn, hai cánh mở ra, khinh phiêu phiêu lướt vào chạc cây có cành lá dày đặc.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cành cây trước mặt ra, nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy cửa nhà chính đóng chặt, nữ tử lén ẩn vào trong viện đang nôn nóng gõ cửa, trong miệng nỉ non gọi: "Lộ Lang, xin chàng hãy ra đây gặp thiếp, gặp một lần này thôi!"

Một lát sau, trong phòng vọng ra một giọng nam lạnh lùng: "Trở về đi, ta sẽ không gặp lại nàng. Mẫn Bán Hương, ta không có khả năng cưới một nữ nhân trước đại hôn đã không còn thanh khiết."

Là cái loại giọng nam tràn đầy từ tính.

Nữ tử khóc ròng nói: "Nhưng thân thể của thiếp là trao cho chàng mà!"

Giọng nam lạnh nhạt lại bay ra: "Thì sao, dễ dàng cho ta như vậy, tất nhiên cũng sẽ tùy tiện cho người khác. Ta vì sao phải phụ trách với một nữ nhân thực tùy tiện chứ?"

"Lộ Lang!" Nữ tử cầu xin, "Thiếp thật tình thích chàng! Thiếp đã là người của chàng rồi, chàng không cần thiếp nữa thiếp cũng sống không nổi!"

"A." Cửa phòng mở ra, một nam nhân anh tuấn cao lớn đi ra.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú đôi mắt nữ tử, thanh âm thấp xuống vài bậc, tràn đầy mị hoặc: "Phải không? Nếu nàng thật sự dám đi chết, ta đây liền tin nàng đối với ta là thật lòng."

Trong ánh mắt hắn có ánh sao đang xoay tròn.

Vu tộc! l Lộ Nhạc Thành này lại dám dùng huyết mạch chi lực của Vu tộc lừa những nữ tử bị hắn vứt bỏ đi tìm chết!

Trong lòng Tang Viễn Viễn bốc cháy lên lửa giận, đang muốn phát tác, bỗng nhiên đuôi mắt chợt bắt giữ tới được một chút động tĩnh.

Tâm thần của nàng rùng mình, nhìn lên phía nóc nhà.

Liền thấy một thân ảnh nho nhỏ nằm trên đỉnh nhà chính, đang vạch ra một mảnh ngói, đưa đầu thăm dò trong phòng.

Tay nhỏ nắm miếng ngói to, mái ngói kia so với khuôn mặt hắn còn còn muốn lớn hơn một vòng.

Con rối gỗ!

Tang Viễn Viễn cảm thấy phía sau hơi trống trải.

U Vô Mệnh đã lặng yên không một tiếng động rời đi vị trí bên cạnh nàng.

Chương 67: Thiêu thân hoa

Tang Viễn Viễn không khỏi có chút khẩn trương.

Tự trước từ biệt ở kinh đô , nàng đã thật lâu không gặp con rối gỗ này.

Bộ dáng nó vẫn tràn đầy tà khí.

Ước chừng do chuẩn bị ra tay giết người, giờ phút này quanh thân nó đều mờ mịt lớp sương mù xanh đen—— nó thuộc Mộc, nhưng Mộc linh uẩn của nó không giống như của người bình thường. Người thường thì Mộc linh uẩn sinh cơ dạt dào, một màu xanh đậm tinh khiết, linh uẩn của nó lại là trong màu xanh biến thành màu đen, như màu gỗ chết đi lâu ngày.

Âm trầm, quỷ dị. Đứng giữa lẳn ranh âm dương.

Con rối vạch mái ngói, chui vào trong phòng. Một lát sau, một bàn tay nhỏ thò ngược ra, nhẹ nhàng đem mái ngói khép lại.

Tang Viễn Viễn nhìn chung quanh, không phát hiện thân ảnh U Vô Mệnh —— khi người nam nhân này có ý muốn che giấu tung tích thì liền giống như quỷ ảnh, lấy thực lực nhỏ nhoi hiện giờ của nàng căn bản không thể nào phát hiện ra.

Có lẽ hắn đã lẻn vào trong phòng bắt con rối đó ra đi.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, ném một đoá hoa mặt bự trên kẹt tường giữa nhà chính và tường viện kế bên.

Dây linh uẩn mỏng manh men theo vách tường bò lên trên nóc nhà, bám vào bên cạnh mái ngói, lặng lẽ lặn xuống phòng.

Phía sau cửa có chắn một miếng bình phong sơn thuỷ chỉnh tề, trên bức bình phong nửa trong suốt mơ hồ chiếu ra một thân ảnh cao lớn, đó là Lộ Nhạc Thành đứng ở cửa nhà chính.

Tang Viễn Viễn nhìn chung quanh một vòng, xuyên qua màn sương mù linh uẩn cũng không thấy con rối gỗ hay là bóng dáng U Vô Mệnh.

Trước giường cũng còn dựng một miếng bình phong hình cung nữ nhỏ hơn một chút, che lại hơn phân nửa giường.

Tang Viễn Viễn thao túng dây linh uẩn từ nóc nhà buông xuống, câu lấy một góc bình phong, thò ngọn ra xem sao.

Ngưng thần vừa nhìn, Tang Viễn Viễn giật mình không nhẹ, thầm than này họ Lộ quả thực không phải tầm thường nha!

Trên giường lại có một nữ tử quần áo không chỉnh tề vẫn đang nằm, giờ phút này dẩu môi hồng, có vẻ không vui nghịch nghịch móng tay mình.

Chợt nghe cửa phòng ' kẽo kẹt ' một tiếng, tiếng bước chân nam nhân ở trong phòng vang lên.

Là cái tên lừa người lừa tình còn lừa mạng Lộ Nhạc Thành đã trở lại.

Hắn vòng qua bình phong, tiện tay đem áo bào trắng khoác trên người ném trên mặt đất, bước đến bên giường, vừa nhấc người một phát, đem nữ tử đang nằm ngoan ngoãn trên giường kia ôm vào trong lòng ngực, hôn mấy cái kêu thật to.

"Nàng ta sao có thể phiền như vậy!" Nữ tử không vui đẩy hắn ra,

"Hôm trước tới, ngày hôm qua tới, hôm nay còn tới! Chàng không phải bảo đảm cái ả Mẫn Bán Hương tuyệt đối sẽ không quấn lấy chàng nữa sao! Nàng ta mà đến nữa thì chàng đánh nàng ta không phải xong rồi!"

"Ai bảo nam nhân của nàng mị lực phi phàm làm chi?" Lộ Nhạc Thành ôm chặt nàng ta, ấn cổ tay xuống, ý vị thâm trường mà nói, "Nhu Nương, nàng chẳng lẽ không hề lo lắng ngày nào đó ta đối với nàng cũng giống như đối với nàng ta, tuyệt tình như vậy sao? Hử? Nếu ta đánh nàng ta, mắng nàng ta, vậy còn giống nam nhân sao? Nếu ta là loại người đó, vậy nàng cũng sẽ không yêu ta, không phải sao?"

"Xí," nữ tử liếc mắt một cái, nói, "Loại nữ nhân như Mẫn Bán Hương làm sao có thể so được với ta? Lộ Lang, chàng bỏ ả ta lựa chọn thiếp, đó là chàng thật tinh mắt!"

Lộ Nhạc Thành cười xấu xa: "Không sai, Nhu Nương của ta là thiên hạ đệ nhất! Nhu Nương à, vạn nhất kia Mẫn Bán Hương kia tự mình luẩn quẩn trong lòng, thật sự làm việc ngốc nghếch gì, người nhà của nàng ta muốn tìm ta phiền toái, nàng phải làm chứng cho ta, lang quân của nàng, nha —— là nàng ta tự mình một bên tình nguyện quấn lấy ta, không có quan hệ gì với ta cả."

Nữ tử nói: "Hừ, không biết tự lượng sức mình, ả ta cũng không nghĩ, một nam nhân như Lộ Lang vậy, ả ta có thể xứng đôi sao! Đúng là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, chết cũng xứng đáng!"

Lộ Nhạc Thành cười to: "Không sai, chết cũng xứng đáng!"

Dứt lời, không lưu tình chút bắt đầu động tác.

Trên xà nhà, một khuôn mặt không có biểu tình gì chậm rãi dò ra.

Tâm thần Tang Viễn Viễn vừa động, nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ trắng bệch khuôn từ bên cạnh xà nhà đen nhánh thò ra, âm trầm quỷ dị, cái tràng hạt hổ phách vẫn luôn đeo trên cổ nhẹ nhàng va khe khẽ vào xà gỗ.

"Đốc, đốc."

Trên giường, nam nhân đang ra sức động, nữ nhân híp mắt mê mang, tầm mắt mờ mịt dần dần theo thanh âm tìm về hướng phía xà nhà.....

Con rối gỗ nhanh chóng lùi về sau mặt xà nhà

Sau một lúc lâu, một bàn tay nho nhỏ lại đưa ra, đem một mảnh góc áo nhỏ xíu đang rũ bên cạnh xà gỗ ' vèo ' một cái túm về.

Tang Viễn Viễn: "....." Sao động tác này lại thấy có chút đáng yêu vậy nhỉ?

Đôi nam nữ yêu đương vụng trộm kia căn bản không biết đang bị Diêm La truy mệnh theo dõi, hai người hô to gọi nhỏ, ở trên mặt đệm lăn thành một đống.

Tang Viễn Viễn thao túng dây linh uẩn, theo cột trụ gỗ bò về hướng trên xà nhà —— tâm thần nàng chỉ có thể ngưng tụ ở ngọn dây leo linh uẩn.

Sau khi tới chỗ giao của trụ gỗ và xà nhà, dây leo linh uẩn mỏng mang lặng lẽ mị mị mà bám lấy xà ngang, hướng về phía trước nhảy một bước! Nhưng thật trùng hợp là con rối gỗ cũng đang dùng cả tứ chi bò lại đây, một rối gỗ một dây leo, bỗng nhiên đối mặt nhau!

Cả hai đều giật mình muốn nhảy dựng!

Dây leo linh uẩn bỗng nhiên co rụt lại về phía sau, vòng hai vòng uyển chuyển. Con rồi gỗ thì há to miệng, thân thể ngã ngửa, đôi mắt vừa đen vừa lớn trừng to như cái chuông đồng.

Giờ phút này, hai đầu gối nó đang quỳ gối trên xà nhà, hai bàn tay nhỏ nhỏ cũng đỡ xà ngang, tư thế này mà bị ngưng lại giống như kiểu của Đoản Mệnh khi cách bước chạy thoát có một bước.

Hai cái ' người ' này mắt to trừng mắt mắt nhỏ, cả hai bên ngoài không tiếng động nhưng trong lòng lại thét chói tai.

Cách đó không xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo cực nhẹ.

Cả dây leo cùng rối gỗ chậm rãi quay đầu.

Liền thấy một bóng người màu đen như con dơi, ngồi xổm trên một cái xà ngang khác.

U Vô Mệnh cười như không cười, híp mắt nhìn con rối gỗ và cái dây leo linh uẩn.

Con rối gỗ sửng sốt, chợt, mấy cọng tóc đen đầy đầu thoạt nhìn nhu nhu thuận thuận ' xoát ' một tiếng dựng lên sau đầu, nó dùng cả tay lẫn chân lùi lại, ' tạch tạch tạch ' hướng ra phía ngoài trốn.

Động tác cực nhanh, tay nhỏ chân nhỏ đều liều mạng quơ loạn xạ, rất giống một con nhện chạy trốn.

Khoé môi U Vô Mệnh treo nụ cười lạnh, theo sát sau đó, giống một bóng ma đoạt mệnh đuổi theo con rối gỗ, lướt qua phía trên xà ngang một cái, trong nháy mắt, hai thân ảnh một lớn một nhỏ đã xẹt qua bình phong sơn thủy trước cửa, chỉ để lại trên cái bình phong nửa trong suốt kia bóng dáng chạy trốn và truy đuổi.

Tang Viễn Viễn duỗi dây leo ra, phát hiện tốc độ của mình còn mấy đời theo kịp hai người bọn họ, liền dứt khoát triệt hồi hoa và dây leo, ngồi trên ngọn cây đưa mắt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy U Vô Mệnh một bước bước ra nhà chính, dễ dàng đuổi theo con rối gỗ, hắn cười lạnh, tư thế lưu loát nhướng người một cái liền chộp được con rối gỗ vào trong tay.

Hắn lười biếng đứng thẳng lưng lên, một tay xách cái chân gỗ nho nhỏ của con rối, mặc cho nó giãy giụa tránh né khỏi bàn tay hắn như một cái đuôi cá.

Khoé miệng nó bành bành, giơ cả răng nanh nhỏ xíu ra, đôi mắt đen vừa hung hăng vừa thương tâm, hai cánh tay quơ loạn, làn sương đen trên người cũng tản ra tùm lum.

Khoé môi U Vô Mệnh vẫn là nụ cười lạnh, hắn đưa tay lên gỡ cánh tay con rối ra, sau đó cầm cánh tay đó mà ném lên ném xuống.

Con rối bị chặt đứt hai cánh tay hiện giờ lắc như một cái trống bỏi, hai cánh tay lại treo một bên ' thịch thịch thịch ' đập vào trước ngực rồi đến phía sau lưng, thoạt nhìn cực kỳ đáng thương.

Tang Viễn Viễn ôm thân cây trượt xuống, rơi xuống trong viện, bước nhanh tới bên cạnh U Vô Mệnh.

"Chàng đừng khi dễ nó....."

Lời còn chưa dứt, liền thấy kia con rối đang điên cuồng giãy giụa kia chợt gồng mình cong eo, ' ngao ô ' một ngụm cắn lên tay nàng.

Đau xuyên tim.

Hai người một rối gỗ đều ngây ngẩn cả người.

Tang Viễn Viễn cúi đầu nhìn chỉ thấy ánh mắt hung hăng của con rối, bộ dáng vừa đáng thương vừa ủy khuất lại sinh khí.

Nó oán hận lại nghiến một chút, nhưng lực đạo lại giảm bớt rất nhiều.

Tang Viễn Viễn lập tức liền bẹp miệng, gương mặt cong lên, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên.

So với nó càng ủy khuất, càng đáng thương, càng tức giận! Gấp trăm lần!

U Vô Mệnh cùng rối gỗ giật nảy mình.

Nó buông lỏng miệng ra, thè cái lưỡi nhỏ làm bằng gỗ liếm liếm miệng vết thương của nàng một chút. Giương mắt nhìn thấy nàng còn ủy khuất, liền lại thò đầu gỗ ra, lại liếm một chút.

Đôi mắt đen lay láy lúng túng đến kỳ cục.

Tang Viễn Viễn: "....."

U Vô Mệnh chậm rãi cúi đầu, ánh mắt dừng ở dấu răng trên mu bàn tay Tang Viễn Viễn, biểu tình tức khắc vô cùng hung ác nham hiểm, xương ngón tay vang lên rắc một cái, nắm tay lại.

"Đừng, đừng tổn thương nó!" Nàng đỡ tay hắn, "Chàng bẻ rớt cánh tay nó, nó tất nhiên phải tức giận rồi l."

Vừa nghe lời này, con rối tức khắc biến thành một gương mặt bánh bao triệt triệt để để khóc.

Nàng nhận lấy nó, đặt trên mặt đất.

Con rối biết mình căn bản không có khả năng đào tẩu từ trong tay U Vô Mệnh, liền ngoan ngoãn duỗi ra hai cái chân nhỏ, thành thành thật thật cong eo ngồi.

Tang Viễn Viễn tỉ mỉ đẩy cái áo choàng giống như áo cà sa đang phủ trên người nó ra, thấy chỗ cánh tay bị chặt đứt của nó chỉ còn khúc màu xanh đen như gân là còn liên kết với thân thể.

Nàng cầm lấy cánh tay nhỏ kia, gắn nó trở về miệng vết thương.

Nhẹ buông tay ra, cánh tay lại rớt xuống.

Miệng con rối bẹp thành một đường cong cong, khóe mắt rũ xuống, không thèm liếc mắt nhìn U Vô Mệnh một cái.

"Làm sao bây giờ?" Nàng ngẩng đầu lên, đi hỏi U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh ' xuy ' cười: "Nó xứng đáng."

Tang Viễn Viễn nghe trong phòng truyền ra một ít động tĩnh.

Nghĩ có lẽ đôi nam nữ yêu đương vụng trộm kia nghe được trong viện có tiếng động, đang chuẩn bị mặc quần áo ra xem kỹ.

"Đi trước hay sao?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh xua xua tay, thong thả ung dung dạo bước về phía nhà chính.

Con rối lén liếc mắt theo bóng dáng hắn một cái.

Tang Viễn Viễn cảm thấy đây là cơ hội thật tốt để giáo dục con nít, liền banh mặt, nghiêm trang nhìn con rối nói: "Người U Châu đều là người của hắn, muốn giết cũng chỉ có thể tự hắn tới giết. Ngươi phát hiện ra người xấu, là phải nói cho hắn, để hắn tới xử lý —— ở chỗ này hắn mới là lão đại! Nhớ kỹ chưa?"

Con rối ngơ ngác ngẩng khuôn mặt nhỏ, nhìn nàng một lát, thành thành thật thật gật đầu.

Nàng lại nâng cái tay gỗ nhỏ của con rối lên, đem nó gắn về chỗ cũ.

Cánh tay lại rớt xuống.

Con rối rũ đôi mắt to xuống, nhìn cánh tay bị chặt đứt, bộ dáng muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất.

Tang Viễn Viễn nhìn cái bánh bao mít ướt này, chỉ cảm thấy trong lòng tự nhiên kích động lên một cơn đau lòng, phảng phất như có cái lực lượng gì ngo ngoe rục rịch.

Suy nghĩ một lát, nàng tụ tập toàn bộ tinh thần, bình tĩnh nhìn thẳng cái tay cụt, nói: "Con bướm hoa!"

Cơn xúc động kỳ dị trong lòng kia phảng phất tìm được chỗ phát tiết, linh uẩn chen chúc tụ về hướng con rối.

Một bông hoa nhỏ hình con bướm bỗng nhiên xuất hiện trên vai con rối nhỏ, một bên cánh giữ cánh tay đã gãy của nó, cánh bên kia lại giữ bả vai nó.

Hai cánh bướm của hoa hợp lại, cánh tay con rối đã được đính trở về trên thân hình.

Ánh sáng trong mắt Tang Viễn Viễn sáng lên.

Ngưng thần một lát, nàng tiếp tục thảy ra con bướm hoa tiếp theo.

Thực mau, một đám hoa bướm nhỏ màu tím đem cánh tay trái của con rối nối trở về, không một vết hở.

Con rối kinh ngạc động động cánh tay, nghiêng đầu nhìn những bông hoa bướm xinh đẹp, mắt đen dần dần sáng lên vui sướng.

"Còn một bên nữa."

Nàng mới vừa nâng cánh tay phải của con rối lên, chợt nghe tiếng cửa phòng ' kẽo kẹt ' mở, âm thanh trầm thấp tràn đầy từ tính của Lộ Nhạc Thành kia vang lên ——

"Ngươi là người nào! Cả gan dám đột nhập nhà người khác à!"

Tang Viễn Viễn cùng con rối gỗ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy U Vô Mệnh đã đi tới dưới mái hiên, đứng đối mặt với Lộ Nhạc Thành.

Lộ Nhạc Thành vốn dĩ cao lớn anh tuấn, đứng cùng một chỗ với U Vô Mệnh lập tức liền tản mát ra khí chất nam nhân đáng khinh thật nồng đậm.

Quả nhiên là người so với người sẽ tức chết nha.

"Không biết ta?" U Vô Mệnh hơi ưỡn vai.

Lộ Nhạc Thành thật đúng là không biết hắn.

U Vô Mệnh hàng năm chinh chiến bên ngoài, bá tánh tầm thường vốn không có bao nhiêu cơ hội có thể nhìn thấy chân dung hắn. Tuy Lộ Nhạc Thành này cũng không phải người bình thường lắm, nhưng từ khi biết sự việc trên đời liền sa vào chuyện hoa bướm gió trăng, đầy đầu chỉ lo tính kế như thế nào lừa được con gái nhà người ta, còn mấy chuyện khác hắn đều thờ ơ không để ý.

Nhận không ra U Vô Mệnh mới là bình thường.

"Ta tại sao phải biết ngươi?" Lộ Nhạc Thành híp híp mắt, "Hay là..... ngươi tới tìm Nhu Nương?"

Một người nam nhân chạy đến trong viện nhà mình, hắn chỉ có thể nghĩ đến là người ta muốn tranh giành tình cảm.

"Ai vậy?"

Nữ tử tròn phòng ló đầu ra, nhìn rõ bộ dáng U Vô Mệnh lập tức liền

ngây dại.

"Ơ, vị lang quân này, ta phảng phất gặp qua trong mộng..... Ngươi tới tìm ta?"

Mỗi lần nghênh đón chủ quân chiến thắng trở về, có rất nhiều nữ tử hoài xuân đứng trên đường, xa xa liếc hắn một cái, mơ mộng một lần. Nàng này từng xa xa nhìn thấy dung nhan thật của U Vô Mệnh một lần, giờ phút này thấy hắn chỉ cảm thấy thập phần quen mắt, chỉ tiếc nàng ta có mượn một trăm lá gan cũng không thể tưởng tượng được nam nhân trước mắt lại là chủ quân của U Châu này.

Tuy không biết thân phận của hắn, nhưng dung nhan cùng khí chất như vậy, vừa nhìn liền biết không phải người bình thường.

Nữ tử bất chấp quần áo không chỉnh tề, từ bên cạnh Lộ Nhạc Thành bước ra: "Lang quân, tìm ta có chuyện gì, đến nhà ta đi rồi chậm rãi nói?"

U Vô Mệnh sợ tới mức bả vai run lên.

Hắn âm âm cười cười, nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Nhạc Thành: "Không biết ta cũng không sao. Mới vừa rồi ngươi không phải rất sung sướng sao? Vậy, sung sướng đến chết đi."

Thanh âm quỷ dị, mờ mịt.

Sau khi khinh phiêu phiêu ném một câu, U Vô Mệnh từ trên bậc thang nhảy vèo xuống dưới giống như tránh ôn dịch.

Cái người tên là ' Nhu Nương ' kia nhịn không được xách vây lên, muốn đuổi theo U Vô Mệnh.

Cánh tay bỗng nhiên liền bị Lộ Nhạc Thành túm chặt.

Nàng ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Lộ Nhạc Thành bộ dáng như trúng

tà, hai tròng mắt ở hốc mắt nhanh chóng xoay tròn, mấy tia sáng như ánh sao ám trầm sâu trong con ngươi điên cuồng lập loè, biểu tình đã hoàn toàn mất khống chế.

"Sung sướng đến chết..... Sung sướng đến chết....."

Môi hắn run rẩy, gắt gao nắm chặt cánh tay nàng ta kéo vào trong phòng như kéo một vật chết.

Nhu Nương hoảng sợ, trong lòng biết không ổn, bắt đầu động đậy giãy giụa, nhưng mà bàn tay rắn chắc của Lộ Nhạc Thành giống như là kìm sắt kiềm chặt cánh tay của nàng, trừ phi nàng có năng lực tự bứt đứt cổ tay mình, nếu không tuyệt đối không thể tránh thoát.

Mặc cho nàng ta đánh, mắng, nhéo, hắn đều không dao động, thẳng một đường kéo nàng ta vào phòng, ' phanh ' một tiếng, đóng sập cửa.

Lộ Nhạc Thành là Vu tộc.

Sau khi chơi bời những cái nữ tử đó xong, hắn liền phát động Vu tộc huyết mạch chi lực, dẫn các nàng tự sát.

U Vô Mệnh có áp chế với Vu tộc huyết mạch. Mệnh lệnh vừa ra, Lộ Nhạc Thành liền sẽ vô điều kiện phục tùng, cho đến chết đi.

Nhưng đến lúc đó nữ tử tên là Nhu Nương này là sống hay chết, đó hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của U Vô Mệnh.

Hắn biếng nhác trở về.

Ánh mắt dừng trên chỗ cụt tay của con rối một cái, sau đó thoáng nâng lên.

Chỉ thấy Tang Viễn Viễn cùng với con rối gỗ của hắn hai mắt nhìn nhau, xong cùng nhìn đến bên tay phải của nó đang được gắn lên.

Một người một rối gỗ liếc nhau, sau đó cả hai lại nhìn con bướm hoa mới mẻ đang gắn lại cái tay cụt, lại liếc nhau, nhìn nhau cười, trên hai khuôn mặt đều toả ra hào quang nhàn nhạt.

Đâm vào đôi mắt đang híp híp của U Vô Mệnh.

"Đang làm cái gì?" Hắn mỗi tay một đứa, đem một người một rối gỗ tách ra.

"Con bướm hoa!" Tang Viễn Viễn nhanh chóng giành đặt tên trước cho tuyệt chiêu mới của nàng.

U Vô Mệnh một tay bắt lấy rối gỗ, xách đến trước mặt nhìn nhìn.

Sau đó ' phì ' cười khẽ ra tiếng, nói: "Cái gì chứ, rõ ràng là con thiêu thân hoa."

Tang Viễn Viễn: "....."

Trực giác nói cho nàng, tên cẩu nam nhân này đang vác đá nện vào chân mình.

"Giải quyết sao rồi?" Nàng ngó hắn, liếc mắt một cái, "Còn cô Mẫn Bán Hương vừa rồi bị tên Lộ Nhạc Thành dẫn đi tự sát, có cứu hay không?"

U Vô Mệnh nhìn về phía phòng trong, nâng nâng cằm: "Lộ Nhạc Thành chết, khống chế liền được giải trừ."

"Đến lúc đó còn kịp không?" Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, gì chứ làm chuyện kia...đến chết chắc cũng mất không ít thời gian.

U Vô Mệnh một tay ôm vai nàng, một tay kia bắt lấy rối gỗ, nhanh chân đi hướng ra phía ngoài: "Mẫn Bán Hương của ngày hôm qua không chừng lại là Nhu Nương của ngày hôm nay. Sinh tử phải xem mệnh thôi."

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mới ngắn ngủn nửa năm, Lộ Nhạc Thành này đã hại chết ba nữ tử. Hôm nay nhìn Mẫn Bán Hương kia đáng thương, ai biết khi nữ tử trước đó chết đi, nàng ta có phải giống như Nhu Nương hôm nay, thập phần đắc ý không?

Làm vua của một nước, U Vô Mệnh không có khả năng xem xét từng vụ từng vụ án kiện trong châu quốc của mình, mỗi một chỗ đáng ngờ đều tra thật rõ ràng, hắn chỉ có thể lập ra một bộ qui tắc tiêu chuẩn, sau đó từ trên xuống dưới đều chiếu theo bộ này mà hành sự.

Ở U Châu, hắn chính là lão đại, chỉ cần hắn làm chủ là được.

Nàng lặng lẽ đưa cánh tay ta, ôm vòng lấy eo hắn.

Cùng suy nghĩ như vậy, một bàn tay nho nhỏ thế nhưng cũng lặng lẽ duỗi lại đây, nắm lấy một ngón tay của nàng

Nàng chậm rãi nghiêng đầu nhìn xem, thấy này con rối gỗ cũng chậm rãi cúi đầu, hướng về phía nàng chớp chớp mắt.

Tang Viễn Viễn: "....."

Bước chân U Vô Mệnh ngừng lại, ánh mắt âm u bay đến phía sau.

Tang Viễn Viễn cùng rối gỗ cực kỳ ăn ý mà ' xoát ' một cái, thu tay lại.

Tang Viễn Viễn: "....." Ta vì cái gì lại chột dạ?!

.....

U Vô Mệnh dùng một khối bố làm tay nải, đem rối gỗ bọc vào trong,

treo trước bụng Đoản Mệnh.

"Tiểu Tang Quả." Hắn nghiến răng, "Cách nó xa một chút, nó không phải thứ gì tốt."

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh đừng nói chàng còn ăn dấm với nó nha?"

Hắn khinh thường cười một cái, quay đầu đi, lẩm nhẩm lầm nhầm mà nhìn Đoản Mệnh nói: "Ta? Ghen với một khúc gỗ? Đoản Mệnh ngươi nói một chút, Tiểu Tang Quả có phải mắc bệnh thần kinh không! A, nam nhân như ta vậy, tùy tiện là có thể làm Tiểu Tang Quả mê đến muốn chết muốn sống, còn cần phải ghen?"

Đoản Mệnh: "....." Iem chỉ là một con chó nghe không hiểu tiếng người.

Hai người một rối gỗ một chó mau chóng trở về tới vương thành.

U Ảnh vệ đã cẩn thận điều tra qua, cũng không có phát hiện trong chỗ ở của hai tên U Ảnh vệ đã chết đi có đồ vật gì không tầm thường.

"Thấy không đó, Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh cúi người kè sát bên tai nàng, "Nó, còn chưa rửa sạch hiềm nghi, cách nó xa xa một chút, nghe không?"

"Ừ ừ ừ." Nàng gật gật đầu.

Nàng cảm thấy vẻ mặt của hắn như vậy thật một lời khó nói hết.

Kỳ thật ai cũng có thể nghĩ được, U Ảnh Vệ ở bên cạnh hắn toàn là những người tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cho dù có thật sự phạm phải chuyện gì họ biết chắc là tội chết, cũng tuyệt không dễ dàng để cho người ta tìm ra nhược điểm.

Nhưng mà nếu hai U Ảnh vệ này thật đã làm cái gì, con rối gỗ nhất định biết chứng cứ ở nơi nào, cho nên.....

U Vô Mệnh ngạo mạn l ngẩng mặt: "Tiểu Tang Quả, nàng trở về tắm rửa sạch sẽ chờ ta, ta muốn ra ngoài làm mấy chuyện không liên quan, một chốc nữa là về ngay."

Tang Viễn Viễn: "....." Hắn nếu không phải mang theo con rỗi gỗ đi lấy chứng cứ, nàng liền đem chữ tang viết đảo lại!

U Vô Mệnh quả nhiên làm bộ làm tịch cọ cọ bên người Đoản Mệnh, sờ sờ dưới bụng nó trong chốc lát, đem con rối gỗ xách đi rồi.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng trăm phần trăm dám khẳng định, cho dù tìm được chứng cứ, hắn cũng nhất định sẽ không nói cho nàng biết, hắn cứ để con rối gỗ luôn nằm trong tình trạng ' người bị tình nghi '.

A, nam nhân, sớm đã nhìn thấu.

Giải quyết chuyện con rối xong, trong lòng phảng phất như tan mất một mảnh u ám cực kỳ.

Nàng dạo tới dạo lui, đi thư phòng hắn.

Nàng muốn đi xem lời khai của Tần Ngọc Trì kia một chút. Trực giác nói cho nàng, trong bản cung khai của Tần Ngọc Trì, rất có thể cất giấu chân tướng chuyện nàng bị hồn xuyên dị giới!

Dọc trên đường đi, gặp được thân vệ, người hầu, mỗi người đều đối với nàng vừa thân thiết lại cung kính, thái độ cũng không khác mấy với khi bọn họ gặp U Vô Mệnh, bất luận nàng chạy đi nơi nào đều sẽ không có người cản nàng.

Trong lòng Tang Viễn Viễn lại lần nữa nổi lên một trận ấm áp ——

đây hiển nhiên là do U Vô Mệnh an bài. Hắn thật sự là một người cực cẩn thận, các mặt đều sẽ xử lý đến thập phần chu đáo.

Tang Viễn Viễn mau chóng liền tới thư phòng.

Trước cửa thư phòng có hai U Ảnh vệ đang đứng gác. Thấy nàng lại đây, hai người cười tủm tỉm giúp nàng đẩy cửa thư phòng ra, bộ dáng như khách nhân mà hắc điếm mong đợi rốt cuộc cũng tới.

Tang Viễn Viễn: "....."

Vào thư phòng, chỉ thấy trên bàn sách đoan đoan chính chính bày ra một phần công văn bìa nạm vàng, vừa nhìn dưới góc bên phải, lại là chữ ' Hoàng Phủ '.

Hẳn là công văn Hoàng Phủ Hùng tiêu tiền chuộc mấy ngàn kỵ binh kia.

Tang Viễn Viễn rất có hứng thú cầm lên.

Nàng nhớ rõ, U Vô Mệnh hét giá một người một đấu vàng —— binh lính tinh nhuệ của cả châu quốc mà chỉ trị giá như kỹ nữ nữ trai tiên kia bán thân một đêm, U Vô Mệnh cảm thấy mình báo giá cả đã vô cùng vô cùng rẻ rồi, có chút xin lỗi binh lính Đông Châu bị bắt nữa ấy chứ. Tang Viễn Viễn khuyên lại, hắn còn có chút không tình nguyện.

Số lượng nhiều mà, hét giá quá mức thì thương vụ khẳng định không thành.

Quả nhiên vẫn là nàng anh minh. Khai giá cả thích hợp thì đỡ tốn công cò kè mặc cả, thấy không, ngắn ngủn mấy ngày, mua bán liền thành không rồi đúng không?

Nàng hướng đến cái ghế bành bằng gỗ đen thật lớn ngồi xuống, từ từ nhàn hạ mở công văn ra.

Nhìn một cái, sắc mặt dần dần thay đổi.

Sau một lúc lâu, nàng ngơ ngác cầm công văn trong tay đóng lại, đỡ trán nở nụ cười.

Hoàng Phủ Hùng vậy mà bị U Vô Mệnh thuyết phục!

Hắn căn bản không trả giá, ấn theo đúng số lượng quân đội, 8000 người, dâng lên 8000 đấu vàng, còn gửi công văn chất vấn U Vô Mệnh khinh thường Hoàng Phủ Hùng hắn, cảm thấy tánh mạng của hắn không đáng tiền —— hắn lại thêm vào hai ngàn bộ linh giáp nhất đẳng của Tần Châu, công bố đó là giá trị con người Hoàng Phủ Hùng hắn.

Cuối cùng cố ý thêm một câu, Hoàng Phủ Hùng hắn là tiêu tiền mua mạng, giữa hắn và U Vô Mệnh xem như thanh toán xong, lần sau U Vô Mệnh nếu lọt vào tay hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho U Vô Mệnh một mạng!

Xem xong công văn rực rỡ ánh vàng nặng trĩu, tâm tình Tang Viễn Viễn lại càng tươi đẹp lên ba phần.

Nàng nhìn nhìn xung quanh.

Cái ghế gỗ đen lớn này, U Vô Mệnh ngồi thì rất vừa vặn, đến nàng ngồi lên thì tựa như tiểu hoàng đế nhỏ tuổi ngồi trên long ỷ, rộng thênh thang.

Hắn nhìn gầy nhưng rắn chắc, hoá ra vậy mà lớn hơn nàng nhiều như thế!

"U Vô Mệnh....."

Nàng thấp thấp nhắc mãi một tiếng, cúi đầu cười, sau đó nhặt lên bản cung khai của Tần Ngọc Trì kia.

Khinh phiêu phiêu chỉ có vài tờ giấy.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, chậm rãi mở ra.

Chương 68: Đại Thiên Diễn thuật

Cái bản cung khai này của Tần Ngọc Trì thật ra lại rất đơn giản.

Tang Viễn Viễn mau chóng xem xong.

Nàng khép bản lời khai lại, nhắm hai mắt âm thầm suy nghĩ.

Hoá ra, hai mươi năm trước Tần Châu vương Tần Ngọc Tuyền từng ngoài ý muốn cứu mạng một Thiên Đàn thánh tử. Vì báo đáp ân cứu mạng, tên Thiên Đàn thánh tử này nói cho Tần Châu vương một bí mật kinh thiên —— Thiên Đàn phát động đại thiên diễn thuật, thấy được ngày tận số của Vân Cảnh mười tám châu.

Làm mọi người cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh chính là cái ngày tận số đó thế nhưng chỉ còn ba mươi năm! Sau ba mươi năm, thế giới này đều bị Minh ma chiếm cứ, hoàn toàn biến thành luyện ngục ngập máu.

Vô luận có giả thiết như thế nào, kết cục trước sau vẫn tàn nhẫn lạnh lùng —— cái thế gian này, vận số đã hết.

Thiên Đàn dùng hết thảy biện pháp, muốn nghịch thiên sửa vận.

Cái tin tức sấm sét này làm Tần Châu vương choáng váng suýt chết đứng. Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, Tần Châu vương cùng bào đệ Tần Ngọc Trì mới đưa đến quyết định —— lẫn vào Thiên Đàn, nắm giữ tiên cơ, tùy thời mà động.

Tần Châu dùng mấy năm, đem Tần Ngọc Trì tạo thành một người

vương tộc nhàn tản ' thân thể gầy yếu, vô tâm thế tục, một lòng hướng đạo ', sau đó lại tiêu một đống tiền lớn đem hắn đưa vào Thiên Đàn làm thánh tử.

Thánh tử cũng phân thành rất nhiều giai tầng, khi mới vừa tiến vào Thiên Đàn, Tần Ngọc Trì không thể nào tiếp xúc được những bí ẩn quan trọng. Hắn chỉ biết những người giống như hắn vậy, trong nội bộ được xưng là ngoại môn thánh tử, trên đó một tầng mới là nội môn thánh tử, là những thánh tử càng cao giai hơn và có chưởng vận hơn nội môn thánh tử, trên nữa là phó đầu đàn cùng đầu đàn.

Tần Ngọc Trì chịu khổ nhiều năm, quảng rải vàng bạc, rốt cuộc mới đây không lâu được tấn giai thành nội môn thánh tử, được lĩnh một nhiệm vụ cực kỳ tuyệt mật —— Khi Thiên Đàn phát động đại thiên diễn thuật xem thiên vận, nghịch chuyển càn khôn, cần phải dùng một thánh vật là Thiên Diễn Kính. Mà cái thánh vật Thiên Diễn Kính này ở 6 năm trước khi phát động đại thuật nghịch chuyển càn khôn đã hoàn toàn rách nát thành 108 miếng, các mảnh nhỏ rơi rụng khắp nơi. Thiên Đàn cung cấp manh mối, phái thánh tử nội môn đi khắp nơi tìm kiếm.

Tần Ngọc Trì lĩnh mệnh đến manh mối ở Ký Châu. Hắn vận khí không tồi, mấy ngày trước thành công tìm được một mảnh nhỏ Thiên Diễn Kính. Hắn giấu diếm phía trên, không báo lên cho Thiên Đàn mà lấy cớ thăm bệnh trở về Tần Châu một chuyến, đem miếng kính vỡ đưa tới trước mặt Tần Châu vương.

Tần Châu vương từ trong miếng kính vỡ này nhìn thấy tương lai không lâu Hàn Thiếu Lăng sẽ đem quân thống nhất toàn bộ các châu quốc phía tây Vân Cảnh, trở thành người xuất sắc nhất lúc đó. Hắn là 'thiên mệnh chi tử' có khả năng dẫn dắt Vân Cảnh nghịch thiên sửa mệnh!

Vì thế Tần Châu vương quyết đoán đem kim bối ra, lệnh nữ nhi Tần Vô Song đi dự tiệc ở Hàn Châu cần phải bắt lấy vị trí Hàn phu nhân, cho dù có không thành cũng phải tranh bằng được vị trí tiểu phu

nhân, bám lên cái đùi vàng của thiên mệnh chi tử.

Lại nói sau đó, Tần Ngọc Trì mang theo mảnh nhỏ Thiên Diễn Kính trở về Thiên Đô, chưa từng nghĩ đến hắn vậy mà nửa đường đánh mất nó. Hắn không dám để Thiên Đàn biết hắn đã tìm được mảnh nhỏ Thiên Diễn Kính lại không hồi báo lại cho bên trên, liền ra lệnh cho thân vệ giết hết Khúc gia trang, không lưu một con gà con chó nào.

Sau đó nữa liền đụng vào sát tinh U Vô Mệnh này.....

Tang Viễn Viễn khép lại bản cung khai.

Nhắm mắt lại sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Đầu tiên, Thiên Đàn mượn lực lượng của thánh vật Thiên Diễn Kính, phát động ' đại thiên diễn thuật ', thấy được Vân Cảnh sắp gặp phải đại hoạ diệt thế. Tính từ lúc này thì có lẽ còn mười năm nữa.

Sau đó, 6 năm trước, Thiên Đàn vì nghịch thiên chuyển mệnh, từng phát động ' đại thuật nghịch chuyển càn khôn ', làm Thiên Diễn Kính hoàn toàn vỡ nát thành 108 miếng, rơi rụng các nơi.

Tang Viễn Viễn mở to mắt, nhớ đến lời khai cuối cùng, tầm mắt ngưng tụ ở bốn chữ ' hoàn toàn rách nát ' này.

"Hoàn toàn rách nát?" Nàng tự nhủ, "Nếu như nói thiên diễn kính vốn dĩ hoàn hảo, sau khi phát động 'đại thuật nghịch chuyển càn khôn' mới bị vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ, rơi rụng các nơi, hẳn là sẽ không dùng hai chữ ' hoàn toàn ' này."

Nàng nheo mắt lại, suy nghĩ một lát: "Nếu đã theo bản năng dùng ' hoàn toàn rách nát ' để miêu tả tình cảnh ngay lúc đó, như vậy, vô cùng có khả năng khi phát động cái đại thuật nghịch chuyển càn khôn này, thiên diễn kính vốn đã hư, chỉ là còn chưa vỡ nát hoàn toàn thôi."

"Cũng không biết mình có nghĩ quá nhiều hay không, nhưng lưu ý một chút tóm lại sẽ không sai." Nàng bắt lấy khuỷu tay đặt trên bàn gỗ đen, nâng má, rơi vào suy nghĩ sâu xa.

6 năm trước, đại thuật nghịch chuyển càn khôn?

Phải là cái chuyện gì mới có thể coi là nghịch chuyển càn khôn chứ?

Mà cũng thật trùng hợp, đúng là 6 năm trước hồn phách nàng bị đuổi đi tới dị thế, giữa hai sự kiện này có thể có quan hệ gì hay không?

Chỉ tiếc Tần Ngọc Trì phẩm giai thật sự quá thấp, chỉ có thể tiếp xúc đến da lông mấy cái bí mật của Thiên Đàn.

Tang Viễn Viễn nghĩ đến nhập thần.

U Vô Mệnh đã lặng lẽ đi vào bên cạnh lúc nào nàng cũng không hề hay biết.

Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần, phát hiện hắn đã ngồi trên bàn sách bằng gỗ đen thật lớn, đôi tay chống đầu gối, nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng một hồi lâu.

Tầm mắt chạm nhau, hắn hạ mi, không chút để ý lấy đi bản lời khai của Tần Ngọc Trì kia từ trong tay nàng.

Híp mắt một chút, hắn độc đến rất xa, sau đó lướt lại qua loa một lần.

"Ờ." Hắn gõ gõ mặt bàn, "Tiểu Tang Quả, nếu ta không đoán sai, năm đó nàng xảy ra chuyện, chỉ sợ đúng là cái gương này giở trò quỷ."

"Ừ." Nàng gật gật đầu, "Hẳn là có quan hệ. Lúc hồn phách ta bị đưa

đến thế giới kia, từng xem qua một quyển sách, trong sách có ghi lại một nội dung, chính là tình cảnh ngày đó diễn ra trong mảnh kính vỡ."

U Vô Mệnh nhìn nàng giống như gặp quỷ.

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn thấy, thấy hắn mím môi, đôi mắt đặc biệt tối tăm, cả người đều đọng lại.

"Làm sao vậy?" Nàng hoảng sợ.

U Vô Mệnh chậm rãi hít một hơi: "Cho nên Tiểu Tang Quả, nàng biết rằng ta sống không được bao lâu, lại vẫn nguyện ý đi theo ta sao, thích ta đến như vậy?"

Nàng nghĩ, ' thật ra cũng không phải, trong nguyên tác ta còn sớm chết mất tiêu từ hàng đầu tiên kia, ta đây cũng không thể nhận mệnh mà, còn không phải liều mạng giãy giụa sống sót? '

Đương nhiên lời nói ra thì không thể nói như vậy được, nàng thuận thế bày ra một bộ thâm tình: "Đúng vậy, hiện giờ chàng mới biết ta thiệt tình?"

Sắc mặt U Vô Mệnh bình tĩnh, lỗ tai lại lặng lẽ đỏ lên.

Sau một lúc lâu, hắn đưa một bàn tay to ra, xoa nhẹ đầu nàng một phen.

"Thật là một cái Quả ngốc!"

Hắn từ mặt bàn nhảy xuống, vạt áo xẹt qua nửa cái vòng, lướt đến trước mặt nàng, đem nàng từ trên cái ghế gỗ đen kéo ra, ôm vào trước người.

"Nàng biết rằng Hàn Thiếu Lăng sẽ xưng bá thiên hạ, vẫn không muốn ở cùng hắn sao." Hắn cười xấu xa, đưa khuôn mặt tuấn tú

tiến đến trước mặt nàng, "Tiểu Tang Quả, nàng cũng quá thích ta đi!"

Nàng nghiêm túc gật gật đầu: "Ta thích chính là chàng đối với ta toàn tâm toàn ý. Nếu chàng cũng giống nam nhân khác, chân trong chân ngoài như vậy, ta liền không thích nữa."

Hắn vui sướng nở nụ cười, khinh phiêu phiêu mà ' ừ ' một tiếng, nói: "Nàng chính là tiểu thèm quả, tiểu dấm quả. Ta biết mà, nếu ta nhìn người khác nhiều một chút, động tâm tư, nàng sẽ trở nên không còn giống như bây giờ nữa, những hương vị ngọt ngào đó nàng sẽ thu hồi lại hết, không cho ta nữa. Vậy không có lời rồi."

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn.

Quả thật là người dị thường thông thấu ấy chứ.

Nàng lặng lẽ đưa tay nhỏ vào trong bàn tay to của hắn, ngón tay tinh tế mềm mại khẽ khều nhè nhẹ vết chai trong tay hắn.

"U Vô Mệnh, vận khí chàng thật tốt nha, vậy mà gặp được ta chứ."

Lần này, hiếm khi hắn không nhếch cánh lên nói vận khí nàng càng tốt.

Hắn chậm rãi đem cằm gác lên trên đỉnh đầu nàng, cọ trái cọ phải, nói: "Ừ."

Một tiếng 'ừ' trầm thấp lại dễ nghe, lồng ngực còn rầu rĩ run một chút, làm tiếng lòng nàng bị chấn động đến ong ong.

Hai người lẳng lặng vô cớ gây rối một lát, nàng chớp chớp mắt, ngẩng mặt lên nhìn hắn.

"Chứng cứ tìm được rồi chưa?"

Nàng biết hắn vừa rồi nhất định mang theo con rối gỗ đi tìm chứng cứ phạm tội của hai U Ảnh vệ kia.

Hắn sửng sốt, vừa nhìn liền thấy rất giả tạo mà phủ nhận: "Không có! Nào có cái chứng cứ gì."

Lại sửng sốt: "Chứng cứ? Tìm cái chứng cứ gì chứ? Ta đâu có tìm chứng cứ gì đâu."

Tang Viễn Viễn nhịn không được ' phốc phốc ' cười.

"Rối gỗ đi đâu rồi?" Nàng nhéo xiêm ý hắn, không chịu buông tha.

"Nhốt lại, đồ vật nguy hiểm." U Vô Mệnh vươn một ngón tay, hướng trên người nàng chọc chọc hai cái, "Đừng nhớ thương nó, có nghe thấy không! Trước khi ta điều tra rõ, nàng không được túm tụm lại với nó."

Nàng mở to đôi mắt sáng ngời, thẳng tắp nhìn hắn: "Ta vẫn luôn tin tưởng vững chắc, U Châu vương mà ta thích là người lợi hại nhất thế gian này, tuyệt đối không có chuyện gì có thể giấu khỏi hai mắt của chàng. Cho dù con rối gỗ có thể phát hiện chứng cứ, chỉ cần là U Châu vương của ta tự mình chạy một chuyến, lại không thu hoạch được gì sao? Là người tốt hay là người xấu, dù sao cũng phải có kết quả mới không làm ta thất vọng chứ."

U Vô Mệnh: "....."

Hắn xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ thở dài: "Tra được, hai người kia thông đồng với địch phản quốc, vừa lòng chưa?"

Tang Viễn Viễn lộ ra nụ cười hiểu rõ.

Hắn trừng mắt, lớn tiếng lên án: "Tiểu Tang Quả! Người của ta, thông đồng với địch phản quốc! Nàng vậy mà còn cười!"

Tang Viễn Viễn vô tội nói: "Nhưng mà bọn họ đã chết rồi nha. Ta hy vọng người chết đều là người xấu, chẳng lẽ không đúng sao?"

U Vô Mệnh: "....." Không biết nói lời gì nữa.

Nàng chớp đôi mắt, nhìn hắn: "Cho nên Ngẫu Tử (là tên con rối gỗ) nó không có giết người tốt. Không cần phải nhốt nó lại đúng không."

U Vô Mệnh nghiêm mặt nói: "Tiểu Tang Quả, ta nói rồi, nó là một thứ đóng đen rêu phong."

"Vậy còn chàng?"

U Vô Mệnh ngẩn ra: "Ta cũng vậy. Nhưng ta sẽ không thương tổn nàng."

"Nó cũng sẽ không."

Hắn cười lạnh: "Ai nói nó sẽ không, cái đồ vật kia đã thoát khống chế."

"Ta nói," nàng thần bí mà cười một cái, "Con bướm hoa còn nằm trên người nó đấy thôi, nếu nó có động tác kỳ lạ gì, ta liền tách cánh tay nó!"

U Vô Mệnh chậm rãi chuyển động tròng mắt, trừng về hướng nàng: "Tiểu Tang Quả, rất có tiến bộ nha. Ở bên cạnh ta suốt, nàng quả nhiên là được lợi rất nhiều!"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái gì cũng có thể vơ lên người mình để tự khen! Phục luôn!

Nàng cười cười cọ cọ hắn: "Nói cho ta nó ở nơi nào đi!"

U Vô Mệnh đầy mặt bất đắc dĩ: "Khoá ở trong rương rồi. Sẽ không tổn thương nó."

"Ừ!" Tang Viễn Viễn vươn tay, vỗ vỗ công văn lời khai của Tần Ngọc Trì trong tay hắn: " U Châu vương anh minh thần võ, chuyện này chàng thấy thế nào? Mười năm sau, có hoạ diệt thế không!"

U Vô Mệnh híp mắt cười cười: "Giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền. Tới một cái đánh chết một cái, tới một đôi đánh chết cả đôi."

"Chỉ là không biết tột cùng là chuyện gì xảy ra." Nàng âm thầm trầm ngâm.

Vẻ mặt U Vô Mệnh không chút để ý, tùy tay đem nàng túm vào lòng ngực, ôm nàng, sau đó ' xoát ' một chút, đem đống thư nhà thật dày đã bắt Tần Ngọc Trì kia lượm lại đây, híp mắt xem từng tờ từng tờ một.

Trước khi hắn mang nàng đi bắt con rối gỗ từng phân phó cho A Cổ bắt Tần Ngọc Trì viết thư nhà cho Tần Châu vương, cách mỗi một nén nhang liền bắt hắn viết một phần. Nguyên cả một ngày hắn đã viết hơn ba mươi gần bốn mươi lá thư. Tần Ngọc Trì không phải người tu hành, viết đi viết đi một hồi lâu như vậy, nghiễm nhiên đã có chút thần trí không rõ.

Chữ viết qua loa hỗn loạn, xưng hô với Tần Châu vương từ ' Vương huynh ' đến ' đại ca ' lại đến ' thân ca ', có một phần còn viết luôn thành ' cha ' luôn rồi.

Mấy phong thư đầu thì còn tỏ ra vài phần khí khái, viết đến mấy lá sau thì viết luôn cả hồi ức huynh đệ khi còn nhỏ giăng nắng tắm mưa, chơi bùn cùng nhau, có khi còn có luôn cả cùng nhau đái dầm, cầu Tần Châu vương tốc tốc cứu mạng.

Còn liên quan đến chuyện của Thiên Đàn, càng là lăn qua lộn lại viết không biết bao nhiêu lần.

U Vô Mệnh từ từ nhàn hạ đem đống thư nhà xem qua một lần, sau

đó dùng cằm nhẹ nhàng gõ gõ trên đỉnh đầu Tang Viễn Viễn, trầm ngâm một lát, nói: "Có chuyện dấu diếm."

Tang Viễn Viễn giật mình quay đầu lại nhìn hắn.

Chỉ thấy người nam nhân này hơi hơi híp mo một chút l, mắt đen lập loè ánh sáng chắc chắn.

"Là nhìn từ trong những lời này ra?" Nàng tò mò hỏi.

U Vô Mệnh bình tĩnh cười cười, dùng ngón tay chỉ chỉ chồng thư nhà kia: "Thông qua những hàng chữ cũng đủ để đọc ra tâm tính một người và trạng thái lúc đó,m. Tần Ngọc Trì ở trong mắt ta đã là một tờ giấy trắng. Nên hiển nhiên ta biết hắn còn cất giấu một bí mật lớn."

Hắn ôm lấy nàng, từ trên bàn sách nhảy xuống.

"Để ta cho nàng xem thử như thế nào là công đạo."

Hắn dắt tay nàng, đi nhanh đi ra ngoài.

Tần Ngọc Trì bị giam lỏng trong một gian cung điện, đãi ngộ cũng không kém, chỉ là hai bên trái phải đều có U Ảnh Vệ biểu tình trầm mặc âm u, đao rút sẵn ra một nửa, hai bên gió thổi tới l đều mang theo hơi thở lạnh băng băng của kim loại, làm trong đại não hỗn độn của Tần Ngọc Trì kia vẫn luôn giữ lại ba phần thanh tỉnh.

Hắn chỉ có thể nằm trên bàn, chết lặng mà viết thêm một phong thư nhà.

Nhìn thấy U Vô Mệnh tiến vào, Tần Ngọc Trì cũng chỉ ngơ ngác ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lập tức cúi đầu xuống, múa bút thành văn.

Tang Viễn Viễn nhón chân vừa thấy, phát hiện chữ của hắn ta đều

sứt mẻ bay trái nghiêng phải hết rồi.

U Vô Mệnh đưa tay kéo một cái ghế bằng gỗ đen, nghênh ngang tuỳ tiện ngồi xuống vị trí đối diện Tần Ngọc Trì, thong thả ung dung mở miệng ——

"Tần Ngọc Trì, trước năm mười ba tuổi đã từng có dã tâm đoạt lấy ngôi vị quân vương. Nhưng mà tiếc là tư chất quá kém, tâm tính lại không kiên định, tẩy gân phạt tủy thất bại, chỉ có thể một lòng dựa vào huynh trưởng Tần Ngọc Tuyền. Tuy rằng không cam tâm nhưng bản thân tự biết sức mình, liền cũng chỉ có thể nhận mệnh."

Tay cầm bút của Tần Ngọc Trì run mạnh một cái, đôi mắt giăng đầy tơ máu hoảng sợ ngước lên.

Tang Viễn Viễn cũng hơi có chút ngạc nhiên nhìn về phía U Vô Mệnh —— mấy chuyện này trong chồng thư nhà và ngay cả bảng cung khai của Tần Ngọc Trì khẳng định là không có.

U Vô Mệnh tựa như một thẩm phấn không có chút tình cảm nhân loại nào l, tiếp tục dùng ngữ khí lạnh nhạt bình tĩnh nói: "Sau khi được biết bí mật của Thiên Đàn, Tần Ngọc Trì tự ti rất nhiều năm cuối cùng cũng tìm được cho mình một cơ hội tốt để xoay người —— Tần Ngọc Trì biết rõ vũ lực, địa vị đời này vô duyên với mình, nhưng nếu có thể trở thành một người ' tiên tri ', ' chúa cứu thế ', như vậy, vị huynh trưởng đè ép mình cả đời, vị chủ quân của một quốc gia, cũng phải phủ phục trước mặt mình, cần xin mình cứu hắn một mạng."

Động cơ chân thật để tiến vào Thiên Đàn bị một lời đã nói toạc móng heo, Tần Ngọc Trì ngơ ngác nằm liệt trong ghế dựa, môi mấp máy, nói không ra lời.

Tang Viễn Viễn nhìn người này bị nói toạc ra tâm tư, trong lòng hơi có chút nói không nên lời.

Khó trách khi ở Khúc gia trang gặp Tần Ngọc Trì, nàng liền cảm giác người này thập phần ra vẻ thanh cao, làm ra một bộ như mình là tiên nhân di thế xuất trần, thực chất chỉ là một người như làm bằng giấy, chọc một cái liền rách.

Ở trong mắt một người như vậy, cái gì địa hoạ diệt thế chỉ sợ căn bản là không quan trọng, hắn càng để ý đến huynh trưởng của hắn hơn, người đã quen thói nổi bật trước mặt bao nhiêu người, được bọn họ sùng kính nhìn lên.

"Đáng thương cho Tần Ngọc Trì, tư chất thật sự không biết sao lại kém đến mức như vậy....." U Vô Mệnh cười khẽ, ngữ khí trào phúng đến cực điểm, "Sau khi nhặt được mảnh nhỏ của Thiên Diễn Kính, vậy mà hắn không có cách nào nhìn thấy bất luận thiên cơ gì trong đó, chậc. Hắn tức giận. Vì sao ngay cả một thôn phụ nơi hương dã cũng có thể nhìn trộm được thiên cơ, Tần Ngọc Trì lại vì sao nhìn không thấy chứ? Làm sao bây giờ, chỉ có thể đem kia người một nhà kia tra tấn đến chết, lại nghĩ cách tìm kiếm rồi đem Khúc Nha Nhi giết chết, mới có thể tiêu mất nỗi uất hận trong lòng y."

Tần Ngọc Trì hít ngược một hơi khí lạnh thật dài, nhanh chóng lắc lắc đầu.

U Vô Mệnh không hề thương hại: "Đây dù sao cũng là lần đầu tiên Tần Ngọc Trì chính miệng hạ lệnh giết người mà, hoá ra cảm giác giết người lại tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng. Bất quá, đây chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà thôi, ngày sau, còn có càng nhiều càng nhiều người sẽ vì ngươi mà chết, có phải thế không."

Câu cuối cùng U Vô Mệnh gằn từng chữ một, như thi hành án lăng trì trên người Tần Ngọc Trì.

Ánh mắt Tần Ngọc Trì tan rã, tâm trí đã hoàn toàn hỏng mất.

"Không! Không! Không! Ma quỷ! Ngươi là ma quỷ! Ngươi không phải U Vô Mệnh, ngươi là ma quỷ! A a a a a ——"

U Vô Mệnh lười biếng nghiêng đầu nhìn nhìn Tang Viễn Viễn, đôi mắt đen láy tràn đầy đắc ý.

"Cho nên....." U Vô Mệnh bỗng nhiên đứng lên, thân hình cao gầy chồm lên mặt bàn to rộng, một tay nắm lấy cổ áo Tần Ngọc Trì, "Cái bí mật tuyệt đối không thể nói kia, ngươi còn muốn giấu tới khi nào? Hử?"

Bên trong đôi mắt đen đã có ánh sáng u ám ẩn ẩn phát động.

Tần Ngọc Trì điên cuồng giãy giụa, hồi lâu, thân thể run rẩy dần dần bình ổn lại.

U Vô Mệnh buông lỏng tay ra, làm hắn té ngã về trong ghế dựa.

Cổ cùng gương mặt của Tần Ngọc Trì nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng, vẻ mặt mờ mịt mở miệng: "Từ đầu, khi mới biết được sẽ có hoạ Minh ma diệt thế, Tần Châu liền bắt đầu tu sửa hầm ngầm của vương thành, phần lớn tài sản và sức lực của châu quốc đều dùng cho hầm ngầm này. Như thế, cho dù trên mặt đất có thật sự bị Minh ma chiếm lĩnh đi nữa, vương tộc cũng có thể mang theo con dân xuống dưới mặt đất tiếp tục tồn tại tốt....."

Tang Viễn Viễn trố mắt một lát —— chuyện như vậy, vì sao là tuyệt mật?

Liền nghe U Vô Mệnh từ từ hỏi: "Thành phố ngầm bao lớn?"

Thần sắc Tần Ngọc Trì hơi có chút giãy giụa, lại vẫn thành thật trả lời: "Toàn bộ kiến thành, ước chừng chiếm một phần ba diện tích quốc thổ. Việc này đương nhiên là không được cho phép, vì nếu đào hổng chân một diện tích lớn đất ở vùng biên cảnh, tất sẽ ảnh hưởng đến hắc thiết trường thành. Nếu trường thành bị nghiêng, Vân Cảnh nhất định bị huỷ diệt. Nhưng mà Vân Cảnh này số phận vốn là phải bị huỷ diệt nha, hồng thủy ngập trời, chúng ta chẳng qua là chặt

một gốc cây thụ làm thuyền cứu mạng thuyền mà thôi....."

Tang Viễn Viễn hít hà một hơi, trái tim trong lồng ngực nhảy loạn ' thình thịch '.

Hắc thiết trường thành vây quanh Vân Cảnh, đầu đuôi giáp lại, nếu nền sụp đổ, trường thành sẽ nghiêng hoặc sụp xuống, đều sẽ tạo ra phản ứng dây chuyền cực kỳ nghiêm trọng!

Thế mà Tần Châu lại đào xuống như vậy, chỉ sợ đợi không được mười năm, Vân Cảnh mười tám châu này sẽ sớm trở thành bữa đại tiệc trên bàn ăn của Minh ma!

Thân thể của nàng không khỏi nhẹ nhàng rùng mình mấy cái.

U Vô Mệnh đưa cánh tay dài vòng lấy vai nàng, khẽ cười một tiếng, hỏi Tần Ngọc Trì kia: "Nói hết rồi? Còn có chuyện gì chưa nói cho ta sao?"

Tần Ngọc Trì suy tư một lát, ngơ ngác nói: "Có. Ta thích mặc quần lót ngược lại. Còn thích ngửi mùi miếng độn giày."

U Vô Mệnh: "....."

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái này hẳn là có thể xác nhận khai xong hết rồi.

U Vô Mệnh từ bàn dài chồm người qua một lần nữa, xách Tần Ngọc Trì lên, kiềm thấp giọng gằn từng chữ một l nói: "Hôm nay, ngươi không có gặp qua U Vô Mệnh. Ngủ."

Dứt lời, đem Tần Ngọc Trì đẩy về sau một cái, sau đó nghiêng đầu ý bảo Tang Viễn Viễn rời đi gian cung điện này.

Hắn từ trong lòng lấy ra ra một phong thư nhà Tần Ngọc Trì viết cho

Tần Châu vương.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy phong thư này đúng là Tần Ngọc Trì cầu huynh trưởng bất kể đại giới cứu hắn, vô luận U Vô Mệnh muốn bao nhiêu tiền đều đáp ứng kia.

U Vô Mệnh đem tin giao cho thân vệ canh giữ ở một bên, lệnh hắn hoả tốc đưa đến Tần Châu.

Ngồi chờ lấy tiền.

Hắn ôm lấy nàng, chậm rãi hướng về một nơi yên lặng.

Tang Viễn Viễn vẫn có chút chưa hoãn thành lại, đã biết bí mật kia của Tần Châu, nàng cứ cảm giác dưới chân dẫm lên chỗ nào đều không rắn chắc, giống như ẩn ẩn muốn sụp đổ về hướng đông bắc.

"Ai, Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bỗng nhiên nắm thật chặt cánh tay, thực vui vẻ nói, "Mới vừa rồi Chương Châu vừa gởi thư cầu cứu, nói có dũng triều Minh ma, có muốn đi một chuyến đút no đám hoa đầu heo của nàng không?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Từ lần trước lúc ở vực sâu dưới mặt đất, sau khi ngoài ý muốn phát hiện hoa ăn thịt người có thể dựa vào cắn nuốt Minh ma tới tấn giai, Tang Viễn Viễn vẫn chưa tìm được cơ hội nào để tiếp tục cho hoa của nàng tăng trưởng.

"Việc của Tần Châu thì làm sao bây giờ?" Nàng lo lắng nắm lấy hắn.

U Vô Mệnh cười thần bí: "Không nóng nảy, hai việc này đều có thể làm cùng nhau."

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nhìn hắn, thấy khóe môi hắn tươi cười ngạo mạn tự phụ, còn mang theo chút hư ý, trái tim treo lơ lửng

nửa ngày của nàng bỗng nhiên liền chậm rãi quay trở về chỗ cũ.

"Ừ!"

"Nửa tháng sau về," U Vô Mệnh nói, "Nửa tháng sau, mạch khoáng linh hoả của Hàn Châu cũng nên tới rồi."

Nàng nghiêng đầu xem nhìn, thấy hắn vẫn là bộ dáng chắn chắn, tự tin không chút để ý như ngày thường, không khỏi cong mắt lên: "Mang theo rối gỗ cùng đi đi!"

Thấy hắn trừng mắt nhìn lại, nàng vội vàng bổ sung nói: "Ta sợ chúng ta rời đi quá xa, nó lại gây ra thêm cái chuyện phiền phức gì nữa."

Đương nhiên không phải bởi vì nàng cảm thấy cái tên nhóc này thực đáng yêu muốn mang nó theo chơi! Tuyệt đối không phải!

U Vô Mệnh hồ nghi nhìn chằm chằm nàng, bức nàng đem hết kỹ thuật diễn của hai đời ra xài hết.

"Cũng được l." Rốt cuộc, hắn khinh phiêu phiêu đồng ý, "Để nó lại đây, khẳng định sẽ kiếm chuyện giở trò phiền phức ra."

Không nghĩ tới chính là, trò phiền phức đã ra rồi.

Khi hai người trở lại tổng cung U Vô Mệnh, phát hiện bồn hoa trong đình viện rơi đầy đất, ngay cả cái cánh cửa gỗ lớn khắc hoa cũng rớt mất một miếng, trong điện truyền ra âm thanh lách cách lang cang, một chiếc ghế lớn bay ' vù ' tới một cái, đập mà cái bàn nhỏ trên giường làm mấy cái dụng cụ U Vô Mệnh ngày thường dùng để pha trà rơi rụng tứ tung, lăn tròn tròn tới bên cạnh ngạch cửa.

U Vô Mệnh còn vui vẻ.

Vạt áo hất lên một cái, hắn nhanh chân nhanh bước vào tẩm cung.

Một bóng dáng lớn màu trắng đột nhiên từ trong điện nhảy ra.

Tang Viễn Viễn cẩn thận đỡ bả vai U Vô Mệnh, ló đầu ra từ phía sau hắn tò mò nhìn xem.

Chỉ thấy cái con rối gỗ kia đang nắm lấy túm lông dài trên cổ Đoản Mệnh, toàn bộ thân thể treo trên cơ thể lông xù xù béo núc của nó, tay chân múa may, khóe miệng thì nhếch tới mang tai, lộ ra cả hai cái răng nanh nhòn nhọn. Nếu nó có thể phát ra âm thanh, giờ phút này nhất định là cười ' ha ha ha ' mà cười như tiểu ác ma ấy.

Đoản Mệnh đã phẫn nộ đến mất lý trí.

Nó nhảy lên cao cao, lại đột nhiên lăn lộn trên mặt đất, muốn thoát khỏi thằng rối gỗ đáng giận này.

"Phanh!" Lại một tấm bình phong bị đâm thành bảy tám miếng.

Đoản Mệnh điên cuồng lắc qua lắc lại cái đầu thật lớn, chỉ nghe ' phanh phanh phanh ' vài tiếng, một cái sạp đã hoàn toàn sụp đổ thành một đống gỗ vụn. Con rối gỗ rốt cuộc cũng không thể tiếp tục nắm được túm lông cổ của nó nữa, thân hình nho nhỏ bay lên, kho sắp té rớt trên mặt đất, nó vươn tay nhỏ đột nhiên túm một cái, lại túm được cái đuôi của Đoản Mệnh.

Cảm giác như mèo chó trong nhà đánh nhau thật quen thuộc.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ lăn cùi cụi, mang theo một quyển sách, nửa cái bàn gỗ, một cái ống đựng bút, lăn đến dưới chân U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh cười lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới phảng phất bị ấn nút tạm dừng.

Đoản Mệnh ngẩng đầu lên thấy chủ nhân, trong cặp mắt đen lúng liếng đã từng chút từng chút một tràn ngập hoảng sợ.

Nó cực kỳ nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, sau đó chậm rãi nghiêng cái đầu lông xù xù một góc 90 độ, hướng về phía U Vô Mệnh, phi thường phi thường vô tội mà nghi hoặc hỏi: "Âu..... Ô?"

Đây là tình huống như thế nào? Không liên quan đến iem nha? Iem cái gì cũng không biết?

Người gỗ hiển nhiên không có kinh nghiệm phong phú như Đoản Mệnh, vừa thấy U Vô Mệnh, nó hoàn toàn túng quẫn, tay còn đang nắm đuôi Đoản Mệnh, giật tới giật lui mấy cái rồi mới rũ hai cánh tay, đầu gục tới ngực, lắc qua lắc lại, cọ tới trước mặt U Vô Mệnh trước mặt.

Sau một lúc lâu, nó chậm rì rì vươn một bàn tay nhỏ, lòng bàn tay hướng về phía trước, đưa về hướng U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh: "....."

Hoá ra khi cái đồ chơi này lang thang ở bên ngoài đã thấy người ta dạy dỗ hài tử bằng đánh lòng bàn tay?

Nó thật sự coi bản thân nó là con người luôn rồi?

Đoản Mệnh vừa thấy gia hỏa này đã tự giác đứng phía trước đi lãnh phạt, lập tức tứ chi chụm lại, giống đại lão hổ ngồi xuống trên mặt đất, chu mũi miệng lên, đem đầu hướng một bên, bày ra một bộ chuyện không liên quan mình.

Tang Viễn Viễn: "..... Đây đều là yêu ma quỷ quái gì vậy?!"

Quả nhiên, sủng vật đều giống chủ nhân.

Chương 69: Ngũ Linh cố ngọc tinh

Dương Châu đang cầu viện với U Vô Mệnh cầu viện vừa lúc lại là nơi giáp giới với Tần Châu đang gây ra chuyện lớn kia, châu quốc này phía Tây giáp Tần Châu, phía Bắc giáp Minh Uyên.

U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn, Đoản Mệnh cùng con rối gỗ đồng thời xuất phát, bên cạnh đó cũng ra lệnh cho quân U Châu đang đóng ở Ký Châu cũng xuất phát đi đến Chương Châu.

Lần này, nhân dịp đợt dũng triều của Minh ma, thử xem uy lực của trang bị lột xuống trên người 8000 kỵ binh của Hoàng Phủ Hùng như thế nào.

Quân U Châu cũng là lần đầu tiên mặc áo giáp linh uẩn nha.

Nhưng đáng tiếc là đám Vân Gian thú thu được từ kỵ binh trong cùng đợt đó thì vẫn chưa thể dùng được. Do Vân Gian thú cũng là có chút linh tính, cần phải có thời gian ở chung với chủ mới thì mới có thể ăn ý trên chiến trường được. Mà Vân Gian thú của U Châu thì thể lực hoàn toàn không thể so sánh với chúng, bây giờ nếu mang lên thêm trang bị nữa sẽ ảnh hưởng đến năng lực hành động và độ linh hoạt của người lẫn thú, chi bằng không mặc cho xong.

Cho nên lần này quân U Châu tiến về hướng Chương Châu chính là bộ binh mang linh giáp, cộng 7000 người.

Tốc độ hành quân của bọn họ tất nhiên là kém hơn so với, theo lịch trình sẽ đến muộn hai ngày.

Buổi trưa ngày hôm sau, Đoản Mệnh đã băng băng lướt qua khỏi địa giới U Châu, bước vào đất Chương Châu.

Vùng đất Chương Châu này thật xinh đẹp.

Là địa mạo đan hà (*) điển hình.

(*) Địa mạo đan hà: kiểu cảnh quan độc nhất vô nhị Đan Hà ở Trung Quốc, được hình thành từ sa thạch đỏ với đặc trưng là các vách núi thẳng đứng.

Đi giữa những tầng tầng lớp lớp núi đá vôi bị nhuộm tứ phía với ba đỏ, cam, vàng, lại ngẩng đầu lên thất trời xanh thăm thẳm, thật sự như là đi lạc vào thế giới trong tranh vẽ.

Chương Châu có một món bánh rất thơm, do một loại nguyên liệu kỳ lạ làm thành. Cắn một cái có hơi chút dính răng nên mỗi ngụm đều phải dùng hai phần công lực mà nghiến nghiến một chút, kéo kéo một chút mới có thể cắn đứt. Bên trong bánh có nhồi thịt nướng băm vụn, thịt nướng thơm nức cả mũi, lại ăn kèm với một ít các loại dưa muối màu xanh xanh, vàng vàng của Chương Châu, mỗi một ngụm đều có hương vị thật khác biệt.

Tang Viễn Viễn ăn cái loại bánh này đến căng bụng, còn nổi thêm một mụt mụn trên mặt.

U Vô Mệnh thường đi Chương Châu, hắn cũng ăn qua loại bánh này mấy lần. Hắn nhìn nàng như một con sóc, cứ ôm cái bánh gặm hự hự không ngừng, trong lòng buồn cười, liền mua một bao to, treo trên cổ Đoản Mệnh để cho nàng từ từ ăn.

Nàng ăn no căng rồi nhưng vẫn thèm thuồng hương vị của mấy cái nhân thịt nướng đó, liền len lén lột da bánh ra, đợi lúc U Vô Mệnh không chú ý lặng lẽ nhút da bánh vào trong miệng Đoản Mệnh, còn mình thì ăn phần nhân thịt nướng bên trong.

U Vô Mệnh trước nay cũng không cho Đoản Mệnh ăn mấy đồ ăn lung tung, chỉ cho phép nó ăn lương thảo thôi.

Đoản mệnh biết, Tang Viễn Viễn cũng biết, nhưng chính là không khống chế được miệng mình.

Một người một thú say sưa ăn, phối hợp đến cực kỳ ăn ý, một thú lặng lẽ ai đút thì nuốt, một người im lặng len lén vừa đút vừa ăn, thỉnh thoảng chột dạ liếc mắt ngó U Vô Mệnh một cái, sau đó tiếp tục ăn vụng.

Hai gia hỏa cũng chưa chú ý tới, mỗi khi Tang Viễn Viễn đem một khối bánh nhét vào miệng Đoản Mệnh, mà nó thì cực kỳ có linh tính mà nghiêng đầu đón, phía sau U Vô Mệnh sec tự nhiên thò ra một cái tay nho nhỏ bàng gỗ, khẽ gõ gõ bờ vai của hắn, sau đó chỉ khối bánh từ trên tay Tang Viễn Viễn đang nghiễm nhiên rơi vào miệng Đoản Mệnh.

Cái con rối gỗ nào, không thầy dạy cũng biết tự nhìn mà học mách lẻo nhỉ.

"Tiểu Tang Quả, ăn được ghê nhỉ." U Vô Mệnh nhoẻn môi cười, thanh âm khinh phiêu phiêu, hàm ý không rõ.

Tang Viễn Viễn ngượng ngùng quay đầu lại nhìn hắn cười "Bánh ăn ngon mà."

Hắn cúi người xuống, hơi thở ấm áp dừng lại bên tai nàng, mùi hoa nhẹ nhàng phà ra, "Ta còn bị đói nè."

Đầu quả tim Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng giật một cái, nàng xoay người lấy một cái bánh còn nguyên nhét vào trong miệng của hắn.

U Vô Mệnh vui sướng cắn bánh, mơ hồ không rõ nói "Không ăn cái này, muốn ăn Quả Tử."

Tang Viễn Viễn ôm cổ hắn cười, tranh thủ lúc đôi mắt hắn nhìn chằm chằm không dời khỏi đôi mắt nàng, tay kia trở ra sau lưng, lại lần nữa lén đem một khối bánh không có nhân đút cho Đoản Mệnh.

Con rối phẫn nộ đưa tay nhỏ chỉ thẳng cái miệng rộng đang nhai nhồm nhoàm của Đoản Mệnh, chỉ nửa ngày, thấy U Vô Mệnh làm bộ không nhìn thấy, tức giận xoay người lại, ngồi bên cạnh cái đuôi của Đoản Mệnh, bắt đầu bứt lông đuôi nó.

Đoản Mệnh vội vàng ăn vụng, căn bản không rảnh lo mấy chuyện vặt vãnh như đứt vài cọng lông đó.

Con rối gỗ không thể ăn mỹ thực còn hoàn toàn bị thả lơ "....."

Tức đến cắn ngón tay cộp cộp.

Sau khi mặc kệ Tang Viễn Viễn đút Đoản Mệnh ăn tới bụng tròn lẳng như trái dưa hấu, U Vô Mệnh từ từ nhàn nhạt mở miệng, "Tiểu Tang Quả, nàng có biết Chương Châu có hai vị vương không ?"

Tang Viễn Viễn ngẩn ra "Chương Châu cũng có Nhiếp Chính Vương à ?"

"Không phải," U Vô Mệnh chỉ vào dãy núi một mạch chạy dài đến vô cùng ở phía trước, nói, "Chương Châu toàn bộ đều là núi, rất nhiều sơn tặc, quét sạch hết không phải chuyện dễ, chưa kể đến mặt Bắc lại giáp Minh Uyên, lo đầu này mất đầu kia. Nên sau khi Chương Châu vương Chương Đại kế vị, hàng năm hắn đều dẫn binh ra bên ngoài, bôn tẩu không dừng."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mới vừa đi vào địa phận Chương Châu có một ngày một đêm mà đã gặp phải ba lần sơn tặc tấn công, nếu là bá tánh bình thường, ở một địa phương như thế này nhất định lad một bước cũng khó đi khỏi.

Sươn tặc thì cướp bá tánh, bá tánh vì mạng sống lại đi làm sơn tặc, ác tính tuần hoàn, nơi nơi chốn chốn đều là sơn tặc, tất nhiên không có bao nhiêu người làm nông dân nộp thuế, vì người người đều vào núi, vào rừng làm tặc. Châu quốc không thu được bao nhiêu thuế, buộc phải tăng thuế lên, lại cái chu trình ác tính tuần hoàn càng ngày càng nghiêm trọng, liền trở thành một cục diện khó giải quyết như bây giờ.

Khó.

U Vô Mệnh nói "Chương Đại cũng đã rất lâu rồi chưa một lần về Chương đô, đệ đệ hắn là Chương Kính liền thay thế hắn xử lý sự vụ của châu quốc. Vì thuận tiện làm việc, Chương Đại đem vương ấn giao cho Chương Kính. Cứ như vậy qua hơn mười năm, ngoại giới đã chỉ biết mỗi Chương Kính này là Chương Châu vương."

Tang Viễn Viễn nói "Hai huynh đệ này tình cảm cũng thật tốt."

Một nước không thể có hai vua, nhưng họ vẫn duy trì được như vậy, còn không gây ra xích mích nào.

U Vô Mệnh trào phúng cười cười "Chương Đại vốn là người chỉ thấy được một tấc vuông trước mặt mà, làm gì có chuyện tìm hiểu gì mà bảo hắn bỏ sót. Nàng bào hắn cách ngàn dặm trông thấy dã tâm của Chương Kính a."

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nói "Nếu Chương Kính có dã tâm, vì sao lại không tự mình xưng vương chứ ?"

"Không cần thiết. Chương Kính trên thực tế đã là Chương Châu vương, chỉ là trên mặt tên tuổi thì vẫn lưu lại tên của Chương Đại to con ngốc nghếch kia, thế là tên ngốc tử ấy liền thay hắn ra lang thang bận rộn bên ngoài. Làm cái gì, đánh ở đâu đều nằm trong quyết định của Chương Kính ở Chương đô, chỗ tốt đều là của hắn, sao lại không làm. Chỉ đợi Chương Đại vừa chết, thanh danh cùng vương vị còn không phải là vật trong bàn tay Chương Kính."

Tang Viễn Viễn cười "Ngoại giới nhất định không phải nói như vậy, đúng không"

"Ân," U Vô Mệnh nói, "Những kẻ ngu dốt đó chỉ nói này hai người huynh cần đệ giúp, một văn một võ, chống đỡ mảnh đất lớn phong vũ phiêu diêu Chương Châu này. A, Tiểu Tang Quả, nếu không phải sợ nàng lo lắng, ta mới lười quản đến mấy chuyện vớ vẩn này. Hướng ta cầu cứu chính là Chương Đại, hắn ta thật sự sợ hãi Minh ma công tiến vào. Còn Chương Kính, đã ở mấy ngày trước tuyên bố cùng U Châu đoạn giao, hắn muốn mượn một đợt dũng triều này thuận tiện đem đầu Chương Đại giao ra luôn."

Tang Viễn Viễn nhịn không được quay đầu lại nhìn hắn.

Cái đôi mắt biếng nhác này, luôn nhìn chuyện gì cũng nhìn đến thấu triệt như vậy. Không biết lúc hắn đi châm hỏa Thiên Đô, có phải đã thấy trước được kết cục của mình rồi không.

Nếu là trước đây, hắn sẽ không quản mấy chuyện như Tần Châu lén lút đào hầm ngầm, cũng sẽ không cùng ai nói toạc mấy chuyện nội tình hai vương của Chương Châu. Trong mắt hắn, cái vùng đất này chính là một con thuyền rách nát sẽ rất mong chóng chìm xuống đáy biển. Hắn làm sao có thể quan tâm xem cột buồm nó có phải bị rách đầy lỗ thủng như thế nào, hay để ý xem phía dưới boong tàu có bao nhiêu chỗ bị thấm nước, càng không thèm nghĩ tới bản thân mình có bị con sóng dữ sau khi thuyền này chìm bao phủ luôn hay không.

Lúc trước, hắn cái gì cũng sẽ không để ý.

Nhưng là hiện giờ hắn có nàng, tất cả đều đã hoàn toàn thay đổi.

Trong ý của hắn mới vừa rồi, có nghĩa là hắn muốn xen vào cái chuyện vớ vẩn này.

Nhưng làm sao có thể giải quyết được cục diện hiện tại của Chương Châu đây, thật sự là vỡ nát, hủy tường Đông cũng không đủ bù vào tường Tây.

Nàng âm thầm suy nghĩ, quyết định không hỏi gì nữa, tự mình cân nhắc chuyện cứ coi như hắn ngàn lần vạn lần có ý nguyện bảo vệ nàng cả đời, nàng cũng tuyệt đối sẽ không để mình biến thành ký sinh trùng vô dụng. Bất kể là phương diện nào đi nữa cũng đều phải nỗ lực trưởng thành lên mới được.

Khi trời vào đêm, U Vô Mệnh đã đến bên ngoài trường thành của Chương Châu.

Mấy quân lính phòng thủ ở gần trường thành của các châu quốc đều đã quá quen thuộc gương mặt này của U Vô Mệnh cùng cây đao của hắn, xa xa thấy hắn chạy lại đây, phía trên tường thành liền vang lên từng trận hoan hô.

Tang Viễn Viễn kinh ngạc không thôi "Người Chương Châu thích chàng như vậy sao"

"Xuỳ," U Vô Mệnh đầy mặt khinh thường, "Ai muốn bọn họ thích."

Tang Viễn Viễn tựa người vào hắn, cảm giác được tâm tình của hắn thật ra cũng không tệ lắm. Hắn thích chiến trường, cũng thích những người giống hắn thích chiến trường, những binh lính dũng mãnh không sợ chết, bất luận bọn họ thuộc về châu quốc nào, có đối địch với hắn hay không.

Chờ đến khi U Vô Mệnh lướt đến dưới thành, bọn lính đã bày ra bộ dáng quen thuộc, cao hứng kéo cửa sắt trường thành ra, mặc cho hắn giống như ngôi sao băng lướt đi ra ngoài. Bọn họ cũng đều biết, U Châu vương mỗi lần đến chi viện, lúc nào cũng muốn trước hết vọt vào trong sóng triều của Minh ma, giết hết một đống lớn chúng nó, làm đám Minh ma dùng máu nghênh đón hắn, vị sát tinh này đã đến.

Tối nay, trên đỉnh đầu lại là treo một vầng trăng máu.

Đoản mệnh nhảy xuống trường thành một chốc lát, Tang Viễn Viễn nhịn không được xoay người hỏi "Mỗi khi xuất hiện trăng máu thì nhất định sẽ xảy ra dũng triều sao"

U Vô Mệnh một bên đem trọng đao xẹt vào đám Minh ma, một bên cười trả lời "Không chú ý."

Hắn căn bản không thèm để ý loại chi tiết này.

Về truyền thuyết của trăng máu thì đủ loại khủng bố, nhưng vào tai U Vô Mệnh thì toàn bộ chỉ là trò cười. Hắn không tin thiên mệnh, không sợ ngôn luận, chưa từng có cái gì có thể làm hắn sợ hãi lùi bước.

Minh ma nhào lên, bị dễ dàng cắt thành hai đoạn.

U Vô Mệnh cố ý không toả ra ánh sáng linh uẩn.

Hắn chính là muốn cho chúng nó bổ nhào tới gần, rồi vung tay cho những trận mưa máu đó rào rạt đổ xuống, để chính ngón tay cùng lòng bàn tay mình tinh tế hưởng thụ xúc cảm mỹ diệu khi lưỡi đao chặt đứt cổ họng Minh ma truyền lại.

Con rối kích động đến phát cuồng.

Đây là lần đầu tiên U Vô Mệnh đem nó đưa tới chiến trường.

Nó có thể cảm ứng được nhiệt huyết kích động và tâm tình của hắn khi giết địch, nhưng mà bản thân nó lại chỉ có thể bị giấu bên trong bóng ma, làm một ít hoạt động ám sát. Cho đến hôm nay.

Nó nhịn không được lướt đi ra ngoài.

Quanh thân nó mờ mịt sương mù xanh đen, giống một tia chớp nho nhỏ, dễ dàng mà cắt đứt thân hình Minh ma như tảng lớn. Vóc dáng nó nhỏ nhắn, lại khoác bóng đêm, lướt một cái tiến vào trong sóng triều của Minh ma tức khắc không còn bóng dáng.

Chỉ có thể định vị được vị trí của nó dựa trên chỗ nào giống như bị gió lốc quét qua, Minh ma bị giết con ngã trái con ngã phải, thảm không nỡ nhìn.

Chờ đến khi U Vô Mệnh xung phong liều chết đến gần Minh Uyên, con rối rốt cuộc tung tăng nhảy nhót trở lại.

Ngay cả tóc đều nhuộm thành màu đỏ.

U Vô Mệnh "Đừng hy vọng ta tắm cho ngươi nha."

Con rối cúi đầu nhìn nhìn mình, sau đó hướng về phía hắn nhe ra một miệng đầy răng.

"Thả hoa của nàng đi." U Vô Mệnh nhảy xuống từ trên lưng Đoản Mệnh, tiện tay vung đao, đem đám Minh ma dám can đảm thò qua tới dứt khoát lưu loát trảm thành một bãi thịt nát.

Tang Viễn Viễn ném ra ba đoá hoa hai lớn một nhỏ của mình.

Hai cây đỏ thẫm mập mạp mang theo một cây gầy guộc có cái nụ hồng hồng 'póc' một cái xuất hiện ở trước mặt, cánh hoa rắn chắc đột nhiên xoè ra, tựa như mấy cái miệng rộng đầy máu.

Con rối và Đoản Mệnh bị doạ cho giật mình muốn nhảy dựng, Đoản Mệnh cong người lên, trên sống lưng thẳng tắp của nó dựng đứng một hàng lông mao, còn con rối gỗ thì trực tiếp liền rút vào bên dưới cái bụng to tròn của Đoản Mệnh, tay nhỏ nắm chặt lông nó, từ sau bụng ló ra nửa con mắt.

Liền thấy ba đóa hoa ăn thịt người há miệng, 'bang bang' hướng về

phía đàn Minh ma giương nanh múa vuốt mà nuốt vào.

Con rối thật cẩn thận bò từ từ ra từ bên dưới cái bụng của Đoản Mệnh, đầu óc mờ mịt nhìn ra bên ngoài.

Hoa ăn thịt người chắn ở bên cạnh Minh Uyên.

Minh ma từ đáy vực bò lên tới bị chúng nó không lưu tình chút nào mà ngậm vào trong miệng, 'bang bang' từng ngụm ăn đến gì cũng không dư thừa.

Đoản Mệnh nhìn về phía Tang Viễn Viễn, ánh mắt dần dần trở nên sùng bái.

Cái này cũng quá lợi hại rồi.

Nam chủ nhân tuy rằng có thể giết nhiều lắm, nhưng hắn cũng không bản lĩnh ăn luôn nhiều như vậy nha.

Trong thú sinh quan chất phát của Đoản Mệnh, cái gì mà có thể ăn sạch hết thường thường chính là lợi hại nhất.

Con rối càng mở to đôi mắt, hai cái bàn tay bằng gỗ nắm gắt gao ở hai bên hông, miệng dẩu lên, học Đoản Mệnh, bày ra khẩu hình 'Âu ô'.

Quá lợi hại nha.

Từ xa xa trên bờ tường trường thành nhìn lại đây, một màn này thật ra là cực kỳ hung hiểm. Độ khủng bố của dũng triều thì không cần phải nói, huống chi còn thâm nhập vào trong sóng triều của Minh ma, giết đến bên cạnh Minh Uyên. Ở nơi xa nhìn tới căn bản nhìn không thấy người, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp Minh ma xếp thành một trái cầu lớn, đem một người nho nhỏ vây khốn ở ở giữa.

Từng trận gầm gừ khủng bố quanh quẩn ở trong ngoài trường

thành, quân coi giữ chỉ biết tưởng tượng ra bản thân mình nếu ở trong cục diện như vậy thì như thế nào, đồng thời cũng cho rằng U Châu vương cùng với nữ nhân hắn đang khiếp sợ hoảng loạn.

Quân coi giữ trường thành phần nhiều là tiễn thủ, không có cách nào ra khỏi thành cứu giúp, chỉ có thể ở trên tường thành lo lắng suông.

Thủ quan vội vàng cho quân đem tin tình báo đến Chương Châu vương Chương Đại hiện đang ở một điểm dũng triều khác. Chương Đại vừa nghe U Châu vương một mình chạy vào trong dũng triều, vội vàng đem quân đuổi lại.

Giờ phút này, U Vô Mệnh bị cho rằng thân kẹt trong nguy triều lại đang không nhanh không chậm, đang thản thiên quơ đao tứ phương, đem đám Minh ma đang vây công giết chết chất chồng lên đến chỉnh chỉnh tề tề, một chồng lại một chồng mà xếp ở quanh mình, càng xếp càng cao.

"Quả Tử, ăn bên này một chút nha." U Vô Mệnh trên mặt còn dính máu Minh ma, dưới ánh trăng, trên khuôn mặt tuấn tú trắng bệch còn vươn vết máu như là vương tử của quỷ hút máu trong truyền thuyết.

Nhìn theo ngón tay hắn đang chỉ, thi thể Minh ma đã chồng lên thành một đống cao ngất trong mây, nếu bây giờ không cẩn thận đụng một chút không chừng có thể ngã xuống chôn chết cả đội quân.

Lúc này, ba con hoa ăn thịt người đều đã tiến hóa hoàn toàn.

Kỳ quái chính là, nàng cũng không thể triệu ra đoá hoa ăn thịt người thứ tư.

Ba đoá hoa này nó giống như bị nghẹn nghẹn lực lượng, bộ dáng như chuẩn bị ra đại chiêu gì ấy.

Nghe U Vô Mệnh triệu hoán, Tang Viễn Viễn chỉ huy ba đóa đại hoa nhảy tới, hự hự gặm trọc cái toà núi thịt tổ bố kia.

Ba đóa ăn thịt người thật lớn đỏ tươi sau khi nuốt một lượng Minh ma bỗng nhiên toả ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Trong lòng Tang Viễn Viễn vừa động, miệng yên lặng thì thầm "Luyện linh".

Hai người một rối gỗ một chó, đồng thời cảm ứng được năng lượng dị thường dao động.

Nụ hoa của ba đóa hoa ăn thịt người to lớn tựa hồ như bị chấn động, bởi vì tần suất lay động quá nhanh, thoạt nhìn như là đang sáng lên lập loè.

Không bao lâu, mấy tia sáng vụn vặt như sao chậm rãi theo thân hoa ăn thịt người trôi xuống rễ nho nhỏ màu nâu rồi rơi ra ngoài.

Từng hạt châu trắng, xanh, đen, đỏ, vàng năm màu cứ một cái tiếp một cái rớt ra bên ngoài, lọt vào trong mấy vũng máu đen lênh láng trên mặt đất.

U Vô Mệnh trố mắt một lát, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn nghiễm nhiên thấy trên hắn trán lập loè hào quang một chữ "tiền" sáng lạn.

"Tiểu Tang Quả," U Châu Vương đại nhân từ trước đến nay Thái Sơn sập trước mặt cũng không đổi sắc, giờ phút này thanh âm run run, áp không được hưng phấn, "Đây là, cố ngọc tinh."

Tang Viễn Viễn "....."

Khó trách nhìn bộ dáng có vẻ quen thuộc như vậy.

Cho nên vậy là, hoa ăn thịt người của nàng ăn xong Minh ma, lại thải ra cố ngọc tinh năm hệ ?

U Vô Mệnh giơ tay lên, đem một cái túi con vứt cho con rối.

"Đi, đi nhặt hết lại."

Cái con rối gỗ nọ mới vừa rồi nhìn thấy những viên ngọc linh sáng lấp lánh đó, nhìn đến say mê.

Vừa nghe lời này, cả người con rối gỗ đều tức khắc giật mình một cái nhảy lên, trợn tròn đôi mắt và cái miệng, mặt đầy hưng phấn chạy tới.

Tay nhỏ của nó chộp vào trong vũng máu trên mặt đất, nhẹ nhàng vớt mấy viên ngọc tinh lên, đưa đến bên miệng thổi thổi một chút, sau đó trịnh trọng đem nó bỏ vào cái túi trong tay, còn vỗ vỗ bên ngoài chiếc túi.

Tang Viễn Viễn "....." quả nhiên sủng vật giống chủ nhân, tên này sống thoải mái một tý liền lộ rõ một tiểu tham tiền.

Đoản Mệnh rất rõ ràng không thích rối gỗ, nó vừa tách ra chút, Đoản Mệnh liền vô cùng vui sướng run rẩy bộ lông, lười nhác vươn vai, toàn bộ cơ thể thả lỏng lại.

Không thích mới bình thường. Từ này thả cái con rỗi gỗ này ra, trên người Đoản Mệnh đều trọc mất vài chỗ.

Sau khi tiến hóa ra năng lực luyện linh, Tang Viễn Viễn phát hiện nình lại có thể tiếp tục triệu hoán thêm hoa ăn thịt người.

Vung tay lên, lại có một đóa hoa ăn thịt người phiên bản nguyên thủy xuất hiện ở phía sau ba con hoa đỏ béo ị kia, thân cây màu nâu

thật dài, nụ hoa thì ra sức bắt đầu nuốt Minh ma.

U Vô Mệnh thỉnh thoảng sẽ lướt trở về, bắt lấy Tang Viễn Viễn, 'chụt' một phát hôn trên nàng thật lớn bá, lại tán tỉnh một tiếng "Tiểu Tang Quả nàng thật là một bảo bối!"

Tang Viễn Viễn "....." này còn cần đến chàng nói.

Cố ngọc tinh nha, một tráp liền giá trị 50 đấu vàng. Cố ngọc tinh mà đi đổi thành Vân Gian thú, đó là một vạn năm ngàn con giao ngọc qua tay luôn, nàng sắp trở thành tay nhà giàu số một Vân Cảnh này rồi!

Nhưng mà nàng lại nhanh chóng phát hiện ra mình hơi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Con rối chả mấy chốc đem toàn bộ cố ngọc tinh rơi trên mặt đất nhặt xong, nó nhìn nhìn cái túi ước lượng một chút, mới được có một dúm nho nhỏ, khoảng cách đến đầy một tráp còn xa lắm đi.

Nó mỏi mắt trông mong mà nhìn chằm chằm cái đuôi rễ của bốn cây hoa kia, chờ chúng nó sản xuất cố ngọc tinh.

Phần lớn Minh ma bị hoa ăn thịt người tiêu hóa xong, chỉ có thể bù thêm chút năng lượng giúp Tang Viễn Viễn triệu hồi thêm càng nhiều hoa. Duy có rất ít Minh ma mới có thể lưu lại cố ngọc tinh.

U Vô Mệnh chậm rãi khẽ đảo mắt, như suy tư gì.

Sau một nén nhang, hắn bắt đầu cố ý quăng cho mấy đóa hoa ăn thịt người những con Minh ma không giống nhau.

Hắn không hề nương tay, ánh sáng xanh loé lên một cái, xung quanh lại tử thi đầy đất.

Hắn sải bước lược tiến vào trong ngọn núi thịt đó, lựa Minh ma thích

hợp rồi dùng mũi đao ghim xuống, ném cho hoa ăn thịt người.

Tang Viễn Viễn phát hiện sản lượng cố ngọc tinh bắt đầu tăng lên thấy rõ.

"Chành làm như thế nào được vậy ?" Nàng đưa hai tay lên miệng bắc thành cái loa hướng về hắn hô to.

Hắn tiện tay xách một khối thi thể Minh ma lướt trở về, phóng về phía trước mặt nàng.

"Nhìn nè, nó phải đặc biệt cường tráng một ít."

Tang Viễn Viễn nhìn không ra khối thi thể mềm như bông này có chỗ nào cường tráng.

U Vô Mệnh lại xách một cổ thi thể khác trở về đặt bên cạnh.

Có đối lập liền lộ ra rõ điểm khác nhau nha.

Cơ thể hoàn chỉnh của Minh ma được cho là cường tráng thì lớn hơn so với Minh ma bình thường một vòng, cỡ như nếu nó đứng trước mặt thì đủ chê lấp hoàn toàn con kia. Hơn nữa màu da nó cũng hơi khác hơn một chút, mà nói cho đúng thì trên người Minh ma không có da, chỉ có một tầng dịch nhầy bao lấy phần máu thịt bên trong, nhưng có thể thấy được, Minh ma cường tráng thì phần thân thể dưới lớp dịch nhầy có vẻ đen hơn một ít.

"Con này là mang thuộc tính huyền thủy hả ?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Thông minh!" U Vô Mệnh cười, dùng mũi đao chọt một cái, ném con Minh ma huyền thuỷ này vào miệng rộng của hoa ăn thịt người.

Chả mấy chốc con rối liền thành công thu thập được một viên thủy linh cố ngọc tinh.

"Minh ma cũng mang thuộc tính à!" Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nói, "Hay là chúng nó cũng tu luyện không thành ?"

U Vô Mệnh lắc lắc đầu "Chắc là do hoàn cảnh."

"Ừ." Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, "Nói như vậy, mấy con Minh ma bên cạnh mạch khoáng linh hỏa hôm trước, chỉ sợ có rất nhiều con trên người đều mang theo Hoả linh nhỉ."

Trong đôi mắt đen của U Vô Mệnh liền nổi lên ánh sáng kim tiền tài phú, hắc đao trong tay hắn càng múa nhanh nhẹn hơn.

Thời gian kiếm tiền luôn là như bóng câu qua khe cửa.

Chả mấy chốc mà chân trời ở phía Đông đã bắt đầu nổi lên ánh dương tròn như cái trứng.

Giờ này thủ hạ của Tang Viễn Viễn tổng cộng có được mười chín đóa cứu hoa ăn thịt người thể hình cực khủng bố.

Khi U Vô Mệnh lại một lần nữa trở về hôn lên trán nàng, nàng nhịn không được cảm khái nói "Thật muốn ở nơi này không đi cho rồi."

Trong mắt U Vô Mệnh tức khắc hiện lên cảnh giác "Sắp tới đại hôn rồi nha."

Tang Viễn Viễn thuận miệng liền nói " Kiếm được nhiều tiền như vậy, còn kết cái gì hôn..."

Lời nói đến một nửa, phát hiện biểu cảm của nam nhân trước mặt trở nên nguy hiểm, vội vàng chuyển miệng nói, "Đương nhiên là ta muốn có hôn lễ long trọng nhất cho chúng rồi, nhưng hiện tại không đủ tiền..."

U Vô Mệnh quái dị cười một cái, vươn một ngón tay dài, chỉ chỉ túi tiền trong tay con rối.

"Tiểu Tang Quả, nàng suy nghĩ nhiều quá, chút tiền ấy cũng đủ bắn pháo hoa nửa nén hương rồi."

Tang Viễn Viễn giật mình nhìn hắn "Còn muốn bán pháo hoa ? Quá xa xỉ!"

Đại hôn của quốc quân là phải bắn pháo hoa, mấy cái đốt đi ấy không gọi là tiền của quốc gia à ?

Khoé mắt U Vô Mệnh co giật "Tiểu Tang Quả, ta chính là vua của một nước, đại hôn không bỏ tiền bán pháo hoa, mặt mũi ta bỏ chỗ nào."

Tang Viễn Viễn "....." hoá ra hắn vẫn cần mặt mũi ha.

Chỉ là không biết vì cái gì, rõ ràng là đang nói chuyện đại sự tột bực hai nước liên hôn, qua miệng hai người này lại gióng như hai đứa bé trai bé gái nhà nào nói chuyện phiếm về sinh hoạt trong nhà ấy.

Tiếng gầm gừ ở xa xa truyền đến bỗng nhiên có chút khác thường, mặt đất truyền đến rung động rất có tiết tấu.

U Vô Mệnh đạp lên cái núi thi thể Minh ma mà mình dựng nên một cái, một lát sau, cau mày rơi xuống bên cạnh nàng "Có người tới."

Tang Viễn Viễn lưu luyến thu lại đại quân hoa ăn thịt người.

U Vô Mệnh ôm lấy nàng, cưỡi lên lưng Đoản Mệnh, bắt con rối lại, xoay người đi về hướng có người đến.

Phía trước là một chi quân đội đang nghênh đón.

Con rối thở phì phì lấy hai tay bưng lấy mặt, hai hàng lông mày nhỏ xinh đẹp mày gắt gao nhíu vào giữa trán, mắt đen lộ hung quang, trừng trừng về hướng đám người đến cắt đường tài lộ của nó.

Đôi tay nhỏ khoanh trước ngực, gắt gao nắm chặt túi cố ngọc tinh túi tích cóp cả đêm, cũng nặng trĩu đến được chừng nửa túi chứ có ít đâu.

U Vô Mệnh duỗi tay chụp chụp hai cái cũng chưa thể thành công lấy được cái túi từ trong tay con rối đi.

U Vô Mệnh "....." thôi cho nó ôm vậy.

Hắn tiện tay hất một phát, làm con rối quăng tới phía dưới bụng của Đoản Mệnh.

Đoàn quân xuất hiện phía trước chính là một đội quân mặc ngân giáp. Ánh sáng mặt trời vừa lúc chiếu lại đây, dưới mặt đất nhiễm đầy máu, ngân giáp quân bị tia nắng ban mai nhuộm thành màu kim hồng, như là thần binh trời giáng xuống.

U Vô Mệnh chậm rãi nhếch lên một bên lông mày.

Một thân ảnh tuấn dật phi phàm cao cao đang ngồi trên chiến thú, thanh âm trầm thấp mạnh mẽ xuyên qua sóng triều của Minh ma, xa xa truyền đến.

"Nghe nói U Châu vương bất hạnh bị nhốt bên trong dũng triều, bổn vương cố ý suất quân tiến đến cứu giúp."

Lời thì nói như vậy, nhưng lại có vô số phi mũi tên không biết phân biệt đầu đuôi mà nơi nơi bắn xuống.

"Là Hàn Thiếu Lăng" trong lòng Tang Viễn Viễn rùng mình, "Tại sao hắn lại ở chỗ này ?!"

U Vô Mệnh tiện tay đem một đợt xác chết đánh rơi, không chút để ý nói "Chắc là tên khốn chui rúc ở Chương đô kia, Chương Kính, hướng Khương Nhạn Cơ mời viện binh tới."

Tang Viễn Viễn tức đến phát vui vẻ "Chương Đại hướng chàng cầu viện, Chương Kính liền tìm tới Hàn Thiếu Lăng, đây còn không phải là cố ý quấy rối sao!"

Thế gian này, ai có thể không biết U Vô Mệnh cùng Hàn Thiếu Lăng như nước với lửa.

U Vô Mệnh vui sướng khoa trương cười "Tiểu Tang Quả, ngay cả chuyện này mà nàng cũng có thể nhìn thật rõ như vậy, quả thật là danh sư xuất cao đồ"

Tang Viễn Viễn "....."

Khi nói chuyện, lại một đợt mũi tên bay như mưa lại.

U Vô Mệnh ôm Tang Viễn Viễn trong người, híp mắt lại, sau khi múa đao đẩy bay hết mưa tên thì áp đao xuống, chuẩn bị xung phong.

Ai cũng không chú ý tới, một con Minh ma bị bắn thủng lỗ chổ trên mặt đất lại bỗng nhiên thè cái lưỡi dài, đánh thẳng vào chân sau của Đoản Mệnh.

Một làn gió tanh ập đến, Đoản Mệnh muốn thu chân lại đã không còn kịp rồi.

Đôi mắt đen tròn xoe vừa lộ ra một chút hoảng sợ, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ từ dưới bụng nó bụng chui ra, một bàn tay nhỏ nắm lông nó, một bàn tay khác giơ binh khí trong tay, 'phanh' một tiếng chặn công kích của Minh ma.

Liền thấy vô số những viên ngọc châu sáng lóng lánh văng ra tứ phía.

Con rối gỗ yêu cố ngọc tinh như mạng dưới tình thế cấp bách, lại đem túi cố ngọc tinh mới vừa rồi U Vô Mệnh đều đoạt không được

trở thành binh khí, thay Đoản Mệnh chắn một kích.

Trơ mắt nhìn nguyên túi cố ngọc tinh bay về phía bốn phương tám hướng, con rối ngơ ngác vươn bàn tay nhỏ, miệng hả rộng, toàn bộ hàm dưới đều muốn rớt tới dưới cằm.

Mưa tên lại đến, Đoản Mệnh rải bốn vó phi như bay vè phía phía trước.

Con rối vẫn còn ngơ ngác đưa tay ra, giương miệng, nhìn chằm chằm những đóm sáng lấp lánh có đi không có về.

Chương 70: Ai mới là vai chính

Tang Viễn Viễn nắm lấy U Vô Mệnh xiêm y, xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy con rối ngơ ngác treo ở bên hông lông xù xù thí thí của Đoản Mệnh, vươn ra một cánh tay nhỏ, duỗi hướng những về những đốm sáng không bao giờ trở về.

Chỉ nhìn bóng dáng nó một cách đơn thuần, liền có thể cảm giác được một cơn thê lương tiêu điều nồng đậm.

Mưa tên che trời lấp đất rơi xuống, trên mũi tên đều súc có đầy đủ linh uẩn, một mảnh sáng lấp lánh kia tức khắc bị bao phủ, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Đoản Mệnh cúi đầu thấp xuống, chạy như hay thành một tàn ảnh lùn lùn.

Sau khi lướt qua một vũng máu hoa lệ đến cực điểm, nó thuận thuận lợi lợi xuyên qua vô số mưa tên, ' chi ' một tiếng phanh gấp, ngừng trước mặt quân trận của Hàn Thiếu Lăng.

Nơi đây cách hắc thiết trường thành còn có gần một dặm thôi.

Nhiều huyết khí người sống như vậy thu hút Minh ma bốn phía đều tụ lại đây.

Quân đội của Hàn Thiếu Lăng thoạt nhìn cũng hoàn toàn nhẹ nhàng, đã phải ứng phó con nước lớn Minh ma đánh úp lại từ bốn phía, lại còn phải đối địch trực diện U Vô Mệnh, con người mang đến lực áp

bách trầm trọng này.

Cách một con Minh ma cuối cùng đang ra sức rít gào gào rống, U Vô Mệnh chậm rãi nghiêng tay nâng đao lên.

Một người, đánh với toàn quân của ngươi.

Khí thế vừa toát ra, con ngươi Hàn Thiếu Lăng tức khắc co chặt, chiến kỵ dưới thân chúng quân đã nhận thấy được nguy hiểm, bất an cào vó.

Hàn Thiếu Lăng đuổi tới dưới trường thành vào lúc bình minh. Nghe được quân coi giữ báo cáo nói U Châu vương một mình hãm bên trong dũng triều, hắn lập tức điểm binh, ra khỏi thành ' cứu giúp '.

Nguyên tưởng rằng U Vô Mệnh mệt nhọc một đêm, ít nhiều gì cũng nên có bộ dáng lực kiệt mỏi mệt, không nghĩ tới giờ phút này thấy hắn tuy rằng máu nhuộm đầy thân, nhưng khí thế lại chả thấp chút nào.

Mấy trận mưa tên vừa rồi cũng chưa gây cho hắn bất cứ tổn thương nào.

Hàn Thiếu Lăng hơi có chút chần chờ.

Hắn biết quân đội của U Vô Mệnh đang cấp tốc sắp tới rồi.

Nếu U Vô Mệnh lông tóc không tổn thương, hắn lạo mạnh mẽ đánh giết lên, kia đó là chân chính khai chiến. U Vô Mệnh tu vi cao thâm, một chốc một lát cũng khó có thể lấy mạng hắn, nếu kéo dài tới khi U quân đến chiến trường, đem cửa thành mở ra lại là phiền toái rất lớn. Giờ phút này, không nên động thủ.

Vương tộc kết giao là như vậy, chỉ cần còn cách tầng cửa sổ giấy cuối cùng, cho dù là dùng búa ném tới ném lui trên người đối phương đi nữa, chỉ cần giấy không rách thì vẫn là bạn tốt.

"U Châu vương!" Hàn Thiếu Lăng cười to, "Vì ra khỏi thành giúp ngươi, Hàn Châu ta hy sinh không ít tướng sĩ nha—— ngươi nên cảm tạ ta như thế nào đây a?"

U Vô Mệnh biết ý Hàn Thiếu Lăng đây là không đánh.

Hắn cũng không muốn đánh. Thân đang ở bên trong dũng triều, đối mặt với vạn kỵ binh, lại thêm một tên Hàn Thiếu Lăng thất trọng thiên linh diệu cảnh, tuy rằng không sợ, nhưng bên người có Quả Tử, cẩu tử(con chó con) cùng ngẫu nhiên tử (con rối gỗ), khó tránh khỏi làm bị thương ai trong số đó.

U Vô Mệnh chậm rãi nhe răng nanh: "Khi nào quay về ta lại tạ cả nhà của ngươi."

Hàn Thiếu Lăng làm bộ làm tịch mà cười, ánh mắt chậm rãi lạc hướng về trước người U Vô Mệnh, vừa lúc, Tang Viễn Viễn né qua một trận mưa máu của Minh ma đang híp mắt từ trong lòng ngực U Vô Mệnh chui ra tới. Nàng ngẩng mặt lên, cùng Hàn Thiếu Lăng mắt đối mắt.

Thoáng chốc, con ngươi Hàn Thiếu Lăng, biểu tình cơ hồ không kiềm nén được.

Tang Viễn Viễn?!

Như thế nào lại là nàng?!

Quanh mình tiếng Minh ma rít gào không dứt, Hàn Thiếu Lăng lại chỉ nghe được bên trong hai lỗ tai vang vọng tiếng ' anh ——'.

Ánh mắt hắn gắt gao dính ở trên người Tang Viễn Viễn, trên mặt tuy rằng vẫn duy trì ôn hòa khách sáo mỉm cười, nhưng thái dương đã nổi lên vài sợi gân xanh, đem tâm sự của hắn toàn bộ bán đứng.

Nàng! Như thế nào lại cùng U Vô Mệnh ở bên nhau!

Bên người nàng không phải đã có một chí cường giả hỏa hệ mang cánh rồi sao? Nàng như thế nào lại rơi vào trong tay U Vô Mệnh? Sao lại thế này? Sao lại thế này?! Sao lại thế này!! Hay là, cái thị vệ kia vốn chính là người của U Vô Mệnh?!

Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng thần bí khó lường của Tang Bất Cận.

Chẳng lẽ, người cùng Tang Viễn Viễn đính hôn..... Là U Vô Mệnh?!

Hàn Thiếu Lăng chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh.

Trên tay nàng chính là còn có một cái kim bối nha..... Thứ này nếu ở trong tay U Vô Mệnh, hậu quả không dám tưởng tượng!

Hàn Thiếu Lăng trong lòng kinh nghi, mạnh mẽ áp cảm xúc quay cuồng trào dâng trong lòng xuống. Trong ánh mắt hắn, sát ý đã không thể kìm nén được —— trực giác nói cho hắn, giờ phút này nếu không trừ bỏ U Vô Mệnh, chỉ sợ cuộc đời này cũng không còn cơ hội!

Hắn quyết đoán nâng một bàn tay lên, hàm răng cắn thật mạnh một cái, liền muốn ra hiệu!

Đang ở thế trận hết sức nghìn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên nghe được hướng trường thành lần thứ hai truyền đến tiếng chân ầm vang.

Lại có quân đội đuổi đến đây!

Tang Viễn Viễn, Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh đồng loạt ngẩng đầu nhìn phía người tới.

Là quân đội của Chương Châu, dẫn đầu là vị nào đó cao lớn vạm vỡ,

gương mặt vừa đen lại đỏ, râu cùng tóc đều lộn xộn, vừa thấy chính là người thô ráp.

Trong tay hắn xách theo hai thanh rìu to bản, từ thật xa liền lên tiếng hô: "U Châu vương, Hàn Châu vương, lão Chương cũng đến rồi đây!"

Hoá ra Chương Châu vương Chương Đại thu được tin báo, biết U Vô Mệnh đơn thân độc mã ra khỏi thành, bị nhốt ở bên cạnh Minh Uyên, liền từ một chỗ dũng triều khác vội vàng chạy tới, lãnh thân binh vội vàng ra khỏi thành cứu người.

Kỵ binh xung phong liều chết tiến lên, ra sức ngăn cản Minh ma đang không ngừng nảy lên ở hai bên.

Chương Châu vương Chương Đại một mình dẫn trước, cưỡi một con Vân Gian thú lớn cốt cách đặc biệt, nhảy lên cao cao rồi rơi xuống thật mạnh.

"Ha ha ha!" Rìu to bản giương lên, chém đôi một con Minh ma ở phía trước, gương mặt đen lại đỏ hồng lên của Chương Đại kia tràn đầy vui sướng, "A! Thống khoái! Thống khoái!"

Tới giữa chiến trường, Chương Đại căn bản không phát hiện ra không khí thực không thích hợp, hắn mở đôi mắt to như mắt trâu, nhìn Hàn Thiếu Lăng, lại xem U Vô Mệnh, vui sướng miệng cười toét tới mang tai: "Hàn Châu vương biết U Châu vương thân hãm ma triều còn nôn nóng hơn so với ta nha! Ha ha ha! Thật là quá khó có được! Quá khó có được a! Sớm biết vậy ta cũng không cần sốt ruột hoảng hốt tới đây rồi!"

Hàn Thiếu Lăng đang chuẩn bị động thủ với U Vô Mệnh: "....."

Chương Đại cũng không biết mũi tên của Hàn quân giờ phút này đang chỉ vào giữa lưng mình. Hắn bộ dáng rộng rãi, đưa rìu xẹt xẹt mấy con Minh ma, đuổi chiến kỵ đi về phía mặt U Vô Mệnh, hướng

hắn cười ' hắc hắc ' không ngừng, giơ giơ rìu to bản trong tay lên.

U Vô Mệnh xụ khóe môi, thực nhàm chán vẫy đao xuống.

Xem như chào hỏi.

Tang Viễn Viễn thấy bộ dáng Chương Đại này không chút nào kiêng kị U Vô Mệnh, không khỏi cảm thấy có chút lạ.

U Vô Mệnh vừa thấy bộ dáng nàng liền biết nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn cúi người xuống, tiến đến bên tai nàng: "Tiểu Tang Quả, binh tiền tuyến liền không có ai mà không sùng bái ta."

Tang Viễn Viễn: "....." Tuy rằng thực tự đại quá phô trương, nhưng hình như cũng là lời nói thật.

Nàng nhớ tới, thật ra lúc ở Hàn Châu cũng là cái dạng này.

Quân coi giữ trường thành đều không sợ U Vô Mệnh, hắn là sát tinh, càng là thần bảo hộ.

"Mau theo ta về doanh trại trước đi!" Chương Châu vương vẫy vẫy rìu hắn, "Nhị vị đường xa mà đến, đều vất vả! Nghỉ chân một chút, nơi này giao cho bọn nhãi ranh thủ hạ của ta xử lý cũng được!"

' dũng triều ' đáng sợ nhất chính là khi 'đuôi khiếu' của hồi triều.

Chương Châu cũng không phải là châu quốc bị thế tấn công của Minh ma cuồng liệt, tuy nói đang ở ' dũng triều ', nhưng cường độ so với 'dũng triều' của các châu quốc như Hàn, Tề thì chênh lệch một trời một vực. Hiện tại có hai vạn binh mã của Hàn Thiếu Lăng, cùng với 7000 tinh binh U Châu sắp đến trợ trận, nhất định có thể bình yên chóng chọi qua khỏi đợt ' đuôi khiếu ', Chương Đại giờ phút này đã hoàn toàn thả lỏng tâm thần.

Có thể đem U Vô Mệnh bình an cứu trở về tới quả thực là cám ơn trời đất.

Dưới sự hộ vệ của hai đội kỵ quân, ba chủ quân của ba châu Hàn, U, Chương thuận lợi trở về dưới trường thành. Sau khi xuyên qua cổng tò vò của trường thành, Chương Đại vui sướng đem rìu to bản thu hồi về phía sau, hưng phấn dẫn U Vô Mệnh cùng Hàn Thiếu Lăng bước vào cung điện giản dị phía dưới trường thành.

Bị Chương Đại phá bĩnh mất kế hoạch giết rắn độc, Hàn Thiếu Lăng chỉ có thể hạ sát tâm, bày ra vẻ mặt giả cười.

"U Châu vương," Chương Đại cười đến thấy răng không thấy mắt, không thèm lựa lời mà nói, "lão Chương ta vẫn là lần đầu tiên thấy ngươi mang theo nữ tử đi ra ngoài! Đúng là anh hùng xứng mỹ nhân nha, liền giống như kia cái gì..... Đao hay xứng vỏ tốt! Đao hay xứng vỏ tốt!"

Hắn nhếch ngón tay cái lên: "Duyên trời tác hợp!"

Hàn Thiếu Lăng: "....." Muốn giết Chương Đại, ai tán thành, ai phản đối?

Tang Viễn Viễn: "....." Cái chuyện vỏ vỏ nhạy cảm này có thể cho qua không vậy?

U Vô Mệnh bất động thanh sắc cong khóe môi lên, lén nhìn nhìn Tang Viễn Viễn, sau đó lễ phép mỉm cười: "Nàng là Tang Châu vương nữ, cũng là tức phụ sắp qua cửa của ta."

Tròng mắt lại xoay nửa vòng, lại bổ sung một câu: "Ta cũng chỉ cưới một tức phụ này mà thôi."

Chương Đại rõ ràng hoảng sợ, đầu tiên là nghiêng đầu nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi đến cực điểm của Hàn Thiếu Lăng, sau đó ngơ ngác hướng về phía Tang Viễn Viễn giơ hàm răng trắng: "..... Tang

vương nữ, nghe tiếng đã lâu."

Tang Viễn Viễn: "Chương Châu vương, nghe tiếng đã lâu."

Giới đến không có thuốc nào cứu được.

Trên trán Chương Đại đang chảy ra một mảnh mồ hôi sáng lấp lánh mà mắt thường có thể thấy được: "..... Ha hả, ha hả ha hả. Tốt, tốt a!"

Ai chả biết U Vô Mệnh lúc trước đoạt đi phu nhân của Hàn Thiếu Lăng, hai người còn ở Ngọc Môn Quan đánh một trận.

Ai có thể nghĩ đến hắn cư nhiên có thể đem một vương nữ đưa tới trên chiến trường Minh ma chứ? Vương nữ yếu ớt nũng nịu không phải nên dưỡng trong thâm cung sao? Chương Đại hận không thể tát cho cái miệng rộng của mình mấy bạt tai.

Đây thật đúng là quá xấu hổ.

Chương Đại cũng chưa dám đưa mắt đi dòm Hàn Thiếu Lăng lần nữa.

Trong không khí im lặng vô cùng quỷ dị, chả mấy chốc đám người đã đi đến hành cung lâm thời được xây dụng dưới trường thành Chương Châu.

Chương Đại căng da đầu, thỉnh U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng cùng Tang Viễn Viễn đi vào.

Chiến kỵ tất nhiên chỉ có thể lưu lại chuồng thú ở bên ngoài.

Tang Viễn Viễn lặng lẽ quay đầu liếc mắt nhìn con rối một cái —— chỉ thấy nó một tay cầm cái túi rách kia, một tay kia nắm chùm lông mềm mềm dưới bụng Đoản Mệnh, ủy khuất đến miệng bẹp thành một đường cong cong, đôi mắt to đen không chớp mà nhìn chằm

chằm miệng túi bị xé rách.

Thật đáng thương.

Còn may mắn là Đoản Mệnh lúc này đã hoàn toàn không chê nó, Đoản Mệnh đem tứ chi lông xù xù cuốn lại, con rối bị ôm ấp trong cái bụng mềm mại tràn đầy lông tơ.

"Âu Âu Âu ô. Âu, ô ô." Đoản mệnh hất đầu về, hướng về phía con rối phát ra thanh âm không kiên nhẫn, nghe như là an ủi.

Con rối chậm rãi nghiêng đầu qua, giật mình nhìn Đoản Mệnh —— đây là cái con chó béo phì khổng lồ không còn ghét bỏ nó mà còn gắt gao banh bụng ra cho nó ?

Cái bụng mềm mềm như vậy, chẳng phải nhẹ nhàng chọc một cái là có thể chọc ra cái lỗ luôn sao?

Con rối cúi đầu, nhìn chằm chằm vào ngón tay nhòn nhọn của mình rồi lâm vào trầm tư.

.....

Giờ phút này, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh đã không hề có cảm giác chịu tội mà thản nhiên bước vào cung điện lâm thời Chương Châu ở trường thành.

Hành cung được xây dựng thật sự đơn giản, nhưng lại có một phong cách riêng.

Đá xây dựng ở Chương Châu đều mang ba màu đỏ cam vàng đan chéo nhau như những đường nham thạch, dùng trúc để ngăn phòng, thiên nhiên liền mang sắc thái văn nghệ, không quá mang màu sắc bi ám, nơi nơi chốn chốn đều là cảnh quan.

Bước vào hành cung, lại không nói lời nào thì thật có vẻ hơi quỷ dị.

Sắc mặt Chương Đại rối rắm, tựa như bị áp đi pháp trường ấy.

Hắn hoàn toàn không biết nên xử lý loại cục diện phức tạp trước mặt như thế nào.

Hắn vốn dĩ đã nghĩ, nhân lúc này cùng nhau hợp sức giúp Chương Châu trừ ma hoạ, nếu có thể làm hai vị cường giả Hàn Châu vương và U Châu vương này tiêu tan hiềm khích lúc trước, vậy thật đúng là một chuyện quá tốt.

Ai có thể tính được đến U Vô Mệnh thế nhưng còn mang theo cả Tang Viễn Viễn đến đâu?

Chương Đại có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể căng da đầu, duỗi tay dẫn đường, ha ha cười nói ——

"Chư vị mời theo ta, rửa ráy bụi bặm, lão Chương ta đây liền đi mở tiệc, cho chư vị đón gió, a ha ha, ha ha....."

U Vô Mệnh hạ mi, nghiêng đầu nhìn về phía Tang Viễn Viễn, cười mi cười mắt: "Đi nào."

Hắn nắm nắm tay nàng, hơi ngưỡng đường cong xinh đẹp của cái, nói: "Chương Châu vương giữ cho ta một chỗ có hồ tắm tha hồ lăn nga, hôm nay thật là lợi cho nàng rồi!"

Dứt lời, kéo tay nàng nghênh ngang đi về hướng một bên, giống như đang đi về nhà mình vậy.

Chương Đại lau lau mồ hôi trán, nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng ngượng ngùng cười: "Hàn Châu vương, mời đi bên này."

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng lạnh băng: "Ta không cần tắm rửa."

Ánh mắt vẫn luôn dính trên bóng dáng của hai người ở đằng kia. Một lớn một nhỏ, giống như đôi thần tiên quyến lữ.

Thời điểm hai người kia giơ tay nhấc chân lại có thể thân mật, ăn ý đến như vậy !

Lăn hồ tắm?

Hàn Thiếu Lăng hít sâu mấy hơi, chỉ cảm thấy trước mắt từng cơn biến thành màu đen.

Hắn không muốn tưởng tượng hai người cùng nhau lăn hồ tắm thì sẽ có cái dạng gì, rồi lại nhịn không được mà suy nghĩ không ngừng.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đang đi vào điện có hồ tắm căn bản là lười quan tâm xem Hàn Thiếu Lăng nghĩ cái gì.

Hắn từ da thú trong túi lấy ra hai bộ xiêm y sạch sẽ, đặt trên kệ bên cạnh ao ngọc, trở tay cởi chiến bào nhuộm đầy máu Minh ma, sau đó cúi người tiến lên, tay chân không ngừng lột xiêm y của nàng xuống, trong miệng lẩm nhẩm lầm nhầm: "Tiểu Tang Quả à, nàng không có tay sao? Thoát y thường cũng cần người hỗ trợ."

Nàng dựa gần hắn, chỉ có như vậy mới có thể không quá thẹn thùng —— dán dán như vậy thì mới không thấy hết hoàn toàn cơ thể đối phương không có mặc xiêm y.

Hắn lén nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, biểu cảm càng ngày càng vui sướng.

Hắn hơi khom người, đem nàng ôm ngang lên, đi về hướng hồ tắm.

"Tiểu Tang Quả," hắn nói, "Cũng không nên để cho cho lão Chương Đại chờ, tắm tắm rửa rửa đơn giản chút là được, thế nào?"

"Ừ."

Đi được m hai bước, U Vô Mệnh xấu xa giả vờ buông lỏng đôi tay.

Đột nhiên cảm thấy người bị hổng phía dưới, Tang Viễn Viễn kinh hô ra tiếng, gắt gao ôm vòng lấy cổ hắn.

"Sợ cái gì," hắn híp mắt, thanh âm tràn đầy hư ý, "Cho dù buông đôi tay ra, ta cũng đón được nàng."

Âm thanh khàn khàn dụ hoặc, mùi hoa hơi nong nóng vuốt ve trên gương mặt nàng.

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh!"

Người này, thật là hư đến không có thuốc chữa.

Xuống đến trong nước, nàng vội vàng tránh khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, chạy đến phía xa, tránh trong góc tắm rửa cho sạch.

Cách màn sương trắng mờ mịt, thấy U Vô Mệnh vẫn luôn đang cười, cười không ngừng.

Rửa sạch xong, nàng ném ra đầy hoa mặt bự ở bên cạnh ao, sau đó giống như một con cá vô cùng linh hoạt, ' vèo ' một cái nhảy vào bên trong đám hoa mặt bự đó, dùng nhiệt nhiệt linh vụ hong khô bọt nước trên người và trên tóc, lại dùng dây leo linh uẩn nhặt xiêm y sạch sẽ lại đây thay.

U Vô Mệnh cũng ra khỏi nước.

Hiện giờ, bất diệt hỏa của hắn đã sử dụng đến vô cùng thành thục, ánh lửa vừa bốc lên một cái, bọt nước trên người liền bốc hơi không còn một mảng.

Da mặt hắn thật dày, không có chút ý tứ nào muốn che đậy hay tránh nàng. Hắn nhàn nhàn lười nhác nhặt xiêm y lên, chậm rì rì phủ lên người, sau đó giơ ngón tay thon dài tinh tế sửa sang lại tầng tầng quần áo, chậm rãi buộc đai lưng, bộ dáng lười biếng quý khí,

đẹp phải làm người không dời mắt được.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề xong, lại là vương giả trẻ tuổi tự phụ bá đạo. Hắn bước ra hai bước, đôi mắt dài hẹp hơi hơi nghiêng, đưa một bàn tay to cầm lấy ngón tay của nàng.

"Tiểu Tang Quả, ta không hù chết nàng chứ! Ta có thể ở chỗ này ăn nàng sao." Hắn cố ý hướng về phía nàng nhe răng ra, làm bộ muốn cắn khuôn mặt nàng.

Nàng liếc nhìn hắn một cái, không thèm nói.

Bước qua đám hành lang xen lẫn ba màu đỏ, cam, vàng, đại điện mở tiệc đã gần ngay trước mắt.

Xuyên qua cửa điện rộng mở, nhìn thấy Chương Châu vương Chương Đại từ án bàn sau đứng lên, đi nhanh nghênh hướng ngoài điện.

Nàng bỗng nhiên nhón mũi chân, kề đôi môi như đoá hoa tươi đến sát bên tai U Vô Mệnh, nhả khí như lan, mị nhãn như tơ ——

"Mới vừa rồi, thật ra ta cũng muốn mà. Đứng ở trong bụi hoa chờ chàng suốt, vậy mà như thế nào chàng cũng không tới nha."

U Vô Mệnh như bị sét đánh, mắt đen sâu không thấy đáy từng tấc từng tấc chuyển về hướng nàng, môi mỏng trong nháy mắt mím chặt.

Nàng giảo hoạt hướng về phía hắn thở hắt ra, sau đó đứng nghiêm chỉnh về chỗ cũ, bày ra một vẻ mặt nghiêm trang, hướng về phía Chương Đại đang ra chào đón, mỉm cười thi lễ.

Hoàn thiện lễ gặp mặt tiêu chuẩn của vương tộc.

U Vô Mệnh: "....."

Đúng là cái quả yêu tinh muốn mệnh ta mà!

Chương Đại dẫn U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn bước vào yến cung.

Hàn Thiếu Lăng ngồi ngay ngắn ở trong điện chậm rãi nâng cằm lên, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét về phía cửa điện.

Tầm mắt dừng trên người Chương Đại một chút, dừng trên người U Vô Mệnh một chút, sau đó ngừng chăm chú trên người Tang Viễn Viễn.

Thấy hai má nàng hồng hồng, mặt cười cười đầy ẩn tình, con ngươi Hàn Thiếu Lăng nháy mắt co rút lại, không tự giác đứng lên.

Được nuôi dưỡng từ nhỏ trong Vương tộc làm hắn vẫn chưa lộ ra bất kỳ biểu tình gì kỳ quái, chỉ đoan chính làm lễ gặp mặt.

Bước chân U Vô Mệnh dừng lại, hơi ngửa đầu, cười như không cười đối diện Hàn Thiếu Lăng, tay làm cái lễ phi thường qua loa.

Sau một lúc lâu, trên mặt hai người đồng thời lộ ra tươi cười.

"U Châu vương, từ biệt ở Ngọc Môn Quan, bổn vương vô cùng nhớ nha."

"Hàn Châu vương, phong thái như cũ."

Mấy trò trước mặt bắt tay phía sau cầm kiếm này muốn giả bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Hàn Thiếu Lăng chuyển hướng Tang Viễn Viễn, sau một lúc lâu không có động tác gì.

Tang Viễn Viễn đạm cười làm lễ, thấy Hàn Thiếu Lăng như cũ vẫn

không nhúc nhích, liền cười nhìn phía Chương Đại mồ hôi đầy đầu, nói: "Nghe nói thịt nướng ở Chương Châu xứng danh là đệ nhất mỹ thực Vân Cảnh, không biết hôm nay có lộc ăn không nhỉ?"

Chương Đại được bậc thang, vội vàng cười nói: "Tất nhiên."

Hắn dứt khoát lưu loát giơ lên hai bàn tay to như cái quạt hương bồ, vỗ vỗ thật mạnh: "Khai yến!"

U Vô Mệnh hạ mi, nghiêng đầu nhìn về phía Tang Viễn Viễn, cười mi cười mắt: "Tới."

Hắn nắm lấy tay nàng, mang nàng ngồi xuống.

Ánh mắt Hàn Thiếu Lăng lập loè, mấy lần muốn nói lại thôi.

Đang định mở miệng thử một câu, bỗng nhiên nghe được phía sau sườn vang lên một giọng nữ trong trẻo: "Tang Viễn Viễn?! Ngươi không phải đã tham gia định thê yến của Hàn lang sao! Vì sao lại cùng U Vô Mệnh ở bên nhau! Vương tộc các ngươi chính là tùy tiện như vậy sao!"

Hàn Thiếu Lăng chỉ cảm thấy một trận choáng váng.

Hành quân Chương Châu, đường xá xa xôi, tất nhiên chỉ có thể đem Mộng Vô Ưu mang theo bên người thường xuyên giải độc.

Mới vừa rồi trong lúc thất thần, hắn không phát hiện ra thân vệ phía sau lại một lần nữa bị nàng ta lặng lẽ qua mặt —— nữ nhân này, chỉ cần nàng ta muốn, giống như tùy thời đều có thể xuất hiện ở bên cạnh mình, trong chốc lát đổi thành thân vệ, trong chốc lát đổi thành nội thị, những người này không hiểu sao có thể bị nàng ta dễ dàng thuyết phục, mở rộng cửa cho nàng ta!

Giờ phút này nghe Mộng Vô Ưu lại không lựa lời mà gào lên tiếng, hắn nhất thời cũng không biết nói hay làm cái gì để cứu vãn một

phần mặt mũi.

Dù sao, từ sau khi thu cái nữ nhân Mộng Vô Ưu, chuyện hắn mất mặt đều đã thành chuyện thường ngày.

Hắn có thể làm gì bây giờ? Chỉ có thể làm bộ không nghe thấy tiếng hỏi chuyện đột ngột đến cực điểm này, mặt vô biểu tình nhìn chăm chú Tang Viễn Viễn, bất chấp tất cả chờ nàng trả lời.

Tang Viễn Viễn mới vừa rồi căn bản không chú ý tới Mộng Vô Ưu từ bên ngoài lưu tiến vào, lẻn tới bên cạnh Hàn Thiếu Lăng —— cái gọi là ' nữ chủ ' này thật sự cảm giác tồn tại quá yếu.

Nàng lười nhác nhìn Hàn Thiếu Lăng cười cười: "Hàn Châu vương, nhiều ngày không gặp, lễ nghĩa của Hàn Châu các ngươi vẫn nghĩa làm người không dám khen tặng nha."

Hàn Thiếu Lăng xụ khóe môi, nghiêng đầu nhìn về phía Mộng Vô Ưu, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, chỉ mệt mỏi nói: "Ngươi có thể đi về trước hay không? Đừng náo loạn được không."

Dứt lời, hắn lại quay đầu lại, nhìn về phía Tang Viễn Viễn, trong đôi mắt hơi hơi ao hãm thâm thúy có vài phần nhận mệnh: "Tang vương nữ xin chớ giễu cợt ta, tình huống của ta ngươi không phải không biết."

Tang Viễn Viễn gật đầu nói: "Đích xác. Trong đời con người mà, tánh mạng mới là quan trọng nhất, thể diện lễ tiết, chung quy chỉ là hư vô của thế tục thôi, không quan trọng. Hàn Châu vương, tình huống của ngươi, ai biết cũng đều có thể hiểu mà."

Hàn Thiếu Lăng đỡ cái trán.

U Vô Mệnh nín rồi lại cười.

"Những lời này ngươi lại nói thật đúng!" Mộng Vô Ưu ngẩng mặt,

"Chung có một ngày, các ngươi sẽ hiểu rõ, mỗi người sinh ra đều bình đẳng, lễ giáo phong kiến chỉ là vũ khí mà giai cấp thống trị dùng để trói buộc tư tưởng mọi người mà thôi! Vương tộc dựa vào cái gì mà cao cao tại thượng? Mỗi một sinh mệnh đều bình đẳng, đều tôn quý, đều có quyền được tự ô!"

Mày Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng nhảy dựng.

Hoá ra thật đúng là nữ chủ xuyên qua nga, vẫn là cái loại chỉ biết hô hào nói cho suông mồm.

Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát, mỉm cười, ngẩng đầu chăm chú nhìn đôi mắt Mộng Vô Ưu, "Ngươi nói không có sai, sinh mệnh, mỗi người đều chỉ có một lần, tất nhiên là bình đẳng. Mỗi người hẳn nên được tôn trọng."

Mộng Vô Ưu hơi có chút ngoài ý muốn: "Không nghĩ tới ngươi lại có giác ngộ như thế!"

"Ta có, nhưng mà ngươi thì không." Tang Viễn Viễn trầm mặt xuống, "Việc bất chấp thân phận như thế nào, trước mặt mọi người nghi ngờ người khác, chẳng lẽ chính là tôn trọng đối với người khác sao? Ta có hứa hẹn hay không hứa hẹn với ai, cho phép người nào, toàn bộ đều không quan hệ gì với ngươi, ta cùng với ai ở bên nhau, càng là tự do của ta. Ngươi luôn mồm bình đẳng, tự do, quyền lợi, ta chưa có hôn phối, chẳng lẽ không có quyền tự do lựa chọn lang quân mà mình ái mộ sao?"

Sắc mặt Mộng Vô Ưu khẽ biến, sau một lúc lâu, thanh âm thấp rất nhiều, giải thích nói: "Nhưng mà, nữ tử phải là tự tôn tự ái tự trọng, ngươi không giữ mình trong sạch, đó là không tự trọng, còn không chấp nhận người ta nói sao?"

Tang Viễn Viễn ấn vai U Vô Mệnh đang âm hiểm cười ra tiếng xuống, hoãn thanh nói: "U Châu vương chưa đón dâu, mà ta, sớm đã cùng Hàn Châu vương chặt đứt khế. Hai người thanh thanh bạch bạch ở

bên nhau, chỉ đợi đại hôn, đâu ra chuyện không tự trọng? Hay là theo ý của ngươi, danh không chính ngôn không thuận mà đi theo bên cạnh đàn ông có vợ, ngay cả thân phận thị thiếp đều không phải, lúc này mới gọi là tự trọng tự ái sao?"

Tang Viễn Viễn trào phúng cười khẽ, cũng không nhìn Mộng Vô Ưu, chỉ đem tầm mắt dừng ở khuôn mặt xanh mét của Hàn Thiếu Lăng kia.

"Ta, ta, ta cùng với Hàn lang là chân ái!" Mộng Vô Ưu gấp đến đỏ mắt, "Hắn cùng người khác, bất quá là liên hôn thôi! Mấy chuyện liên hôn của vương tộc các ngươi làm gì có tình yêu! Các ngươi căn bản không hiểu, ép duyên là sẽ không có hạnh phúc!"

"À, chân ái." Tang Viễn Viễn cười khẽ ra tiếng, "Chân ái của ngươi thật đúng là đáng giá. So sánh với chân ái của ngươi, người khác nhiều năm làm bạn, khuynh tâm tương phó, liền thành hai chữ khinh phiêu phiêu ' ích lợi ' sao? Tâm ý của ngươi dựa vào cái gì mà quý trọng hơn so với người khác? Chỉ vì ngươi một nghèo hai tay trắng, chỉ vì ngươi không đúng tí nào? Chỉ vì ngươi yếu thì ngươi có lý?"

Tang Viễn Viễn nâng mi, thấy Mộng Vô Ưu mở to mồm thở phì phò, bộ dáng tức giận đến nói không nên lời, liền nhẹ nhàng lắc đầu ——

"Ta trước nay cũng không cho rằng vương tộc thì phải cao nhân nhất đẳng, nhưng ở trên người của ngươi, ta nhìn không ra là một người ứng xử tôn trọng với người khác chút nào. Người khác gặp ta, gọi một tiếng ' vương nữ ', đây là tán thành đối với thân phận của ta, giống như tới y quán, nên gọi một tiếng ' y giả ', tới học đường, nên gọi một tiếng ' tiên sinh '. Mà ngươi, không biết ở đâu lại có cái cảm giác về sự ưu việt, chẳng phân biệt trường hợp mà hô to gọi nhỏ, gọi thẳng tên huý của người khác, đây mới thật sự là thất thố lại thất lễ."

Mặt Mộng Vô Ưu đỏ lên, nàng ta ngày thường nhanh mồm dẻo

miệng, giờ phút này một chữ cũng không nói lên được. Nàng ta làm sao cũng không thể tưởng được, Tang Viễn Viễn thế nhưng không cần lấy cấp bậc thân phận ra áp người, lại có thể tranh luận đến bản thân mình không còn lời nào để nói.

Tang Viễn Viễn hướng tới Hàn Thiếu Lăng thi lễ: "Hàn Châu vương là người rộng rãi, trọng tình ý, không để bụng mấy nghi thức xã giao, ta không lời nào để nói. Nhưng đều là vương tộc, ta thật sự không muốn nghe người khác chửi thầm vương tộc Vân Cảnh tôn nghiêm tẫn phế!"

"Không sai!" Chương Đại nhịn không được nói, "Hàn Châu vương, không phải lão Chương ta nói ngươi, ngay cả ta là đại quê mùa như thế này cũng từng nghe người khác nghị luận nữ nhân bên cạnh ngươi chợt chợt hồ hồ không ra gì. Sách, nổi tiếng không bằng gặp mặt, hôm nay vừa thấy, ngay cả lão mặt dày như ta đều phải thay ngươi cảm thấy xấu hổ!"

"Ngươi, các ngươi!" Mộng Vô Ưu tức giận đến dậm chân, "Các ngươi bất quá sinh ra mạng số tốt, sinh ra là vương tộc thôi, nếu các ngươi sinh ra ti tiện, còn sẽ cao cao tại thượng như vậy thao túng giang sơn khinh thường người khác sao?"

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu: "Không phải ngươi nói người sinh ra bình đẳng sao? Sao lại tự coi nhẹ mình, ghét bỏ mình xuất thân ti tiện? Có khối người từ bình dân sinh ra lại có cốt cách thân phong tư ngạo, bất kể đi đến nơi nào đều có thể làm người kính trọng. Mà ngươi, lòng mang 'ưu việt' không thể hiểu được, nguỵ trang bằng hai chữ ' bình đẳng ', khi đối mặt với người có thân phận cao hơn ngươi, ngươi ra vẻ thanh cao khinh thường; đối mặt với người có thân phận thấp hơn ngươi, ngươi căn bản không xem bọn họ như người!"

Ngữ khí của Tang Viễn Viễn càng thêm kịch liệt: "Mộng Vô Ưu ngươi thật sự là dối trá tới cực điểm! Trương mama hảo tâm giúp ngươi, ngươi quay đầu lại liền bán đứng bà ngay trước mặt Hàn Châu

vương; thân vệ U Châu vương thay ngươi chết, trong lòng ngươi căn bản không có một chút cảm kích hay áy náy; ngươi không màng bản thân thực lực thấp kém, hướng Minh ma đấu đá lung tung, có biết bao nhiêu người đã vì ngươi chết như vậy, trong lòng ngươi có từng xúc động một chút nào?! Ngươi còn coi bọn họ là sinh mệnh sao, ngươi đã từng vì những người vì ngươi mà chết rớt một giọt nước mắt nào sao!"

Môi Mộng Vô Ưu run rẩy, sắc mặt trắng bệch, một chữ cũng nói không nên lời.

Tang Viễn Viễn lặng lẽ nhéo tay U Vô Mệnh tay, hơi hơi cúi người, đỡ án bàn, thong thả hỏi: "Mộng Vô Ưu, ai cho ngươi cảm giác bản thân là ưu việt? Ngươi thật sự cho rằng, mình là vai chính của thế giới này sao?"

Nàng hôm nay nói nhiều như vậy, thật ra chỉ là trải đường cho giờ khắc này.

U Vô Mệnh ngầm hiểu, thanh âm trầm thấp mị hoặc dựng lên, trong mắt ám tinh lập loè ——

"A, ngươi thật sự cho rằng, mình vai chính của thế giới này sao?"

Chương 71: Đây muôn nghìn chúng sinh

Tang Viễn Viễn một phen áp đảo, làm Mộng Vô Ưu tinh thần hoảng hốt, tâm trí thất thủ.

U Vô Mệnh phát động hoặc thuật Vu tộc, trong khoảnh khắc làm mê hoặc tâm thần Mộng Vô Ưu.

Mộng Vô Ưu nghiêng ngả lảo đảo bước về phía trước một bước, bộ dáng có chút hoang mang, lẩm bẩm mở miệng: "Ta, ta đương nhiên là vai chính của thế giới rồi, ta xuyên qua đến đây, tư tưởng giác ngộ hơn đám cổ nhân phong kiến các ngươi không biết cao hơn bao nhiêu lần. Ta chí thuần chí thiện, thân lại có vận khí tốt, tương lai sẽ giúp Hàn Thiếu Lăng lãnh đạo muôn nghìn chúng sinh Vân Cảnh vượt qua nguy nan nha! Ta tới để thay đổi thế giới, ta và cái đám hoàn toàn không biết gì các ngươi đương nhiên là không giống nhau!"

Tang Viễn Viễn không tự giác nắm lấy tay U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh trở tay đem năm ngón tay nhỏ xinh mềm mại của nàng nắm trong lòng bàn tay, dùng bàn tay ấm áp mang vết chai nhẹ nhàng trấn an nàng.

Cộng với lời khai của Tần Ngọc Trì lúc trước, mấy lời chợt nghe giống như là si ngốc này của Mộng Vô Ưu liền có thâm ý sâu sắc.

Giờ phút này nếu muốn hỏi biểu tình của Hàn Thiếu Lăng, ước chừng đó là sững sờ ngây ngốc. Trong khoảng thời gian ngắn hắn đều bị đẩy đến không biết nên nói cái gì mới tốt.

U Vô Mệnh nhẹ nhàng cười nhạo: "Ai nói cho ngươi."

Ngữ khí khinh phiêu phiêu, cực kỳ khinh thường.

"Thiên Đạo!" Mộng Vô Ưu giơ cổ lên, nói năng có khí phách.

Trong chốc lát hai chữ buột ra khỏi miệng, Mộng Vô Ưu thoáng như tỉnh mộng, bỗng nhiên nâng tay lên che miệng lại.

Tránh thoát khống chế.

U Vô Mệnh bất động thanh sắc, rũ mắt giấu mấy tia sáng như sao trong mắt.

Cả điện một mảnh yên tĩnh.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng bình tĩnh lại. Nàng thở dài, nhìn về phía Hàn Thiếu Lăng mặt đầy run rẩy: "Hàn Châu vương, người bị bệnh mất trí này thật sự không nên thả ra chạy loạn nha. Chúng ta ở đây cũng thông cảm, hiểu được nỗi khổ tâm và khó xử của ngươi, nhưng mà loại lời nói này nếu bị người có tâm nghe qua, nhất định sẽ hiểu lầm Hàn Châu vương."

Hàn Thiếu Lăng: "..... Thật sự là, đúng là đồ tâm thần mà! Người đâu, đem cái nữ nhân điên loạn Mộng Vô Ưu này áp giải về quân doanh, trông chừng thật kỹ cho ta! Lại để nàng ta thoát ra, toàn bộ đem đầu tới gặp!"

Lời này của Mộng Vô Ưu hắn không tiếp thu nổi.

Bỏ qua những cái không thể hiểu được như ' xuyên qua ', ' khí vận ', ' chí thuần chí thiện ', nhưng nghe sơ sơ nội dung có thể hiểu ngay lập tức như —— nàng ta là vai chính của thế giới, trợ giúp Hàn Thiếu Lăng lãnh đạo muôn nghìn chúng sinh của Vân Cảnh vượt qua nguy nan? Lời này nếu truyền tới tai đế quân, Hàn Thiếu Lăng hắn thành

cái gì? Đây không gọi lòng muông dạ thú, cái này kêu là miệng cá nuốt trời nha!

Mộng Vô Ưu bị kéo đi xuống.

Nàng ta cũng biết mình lỡ nói lời không nên nói, hoạ từ mồm mà ra, hiếm khi không la to gọi nhỏ, an an tĩnh tĩnh bị mang đi.

Trên đại điện, không khí hoàn toàn đọng lại.

Chương Châu vương xấu hổ giả cười, ho khan vài tiếng, nâng tay lên, hướng bàn: "Ba vị, ăn, ăn nha, thất thần làm gì? Nếm thử thịt dê nướng đi này, còn có rượu trắng hoàng cao lương của Chương Châu ta nữa!"

Hàn Thiếu Lăng cầm lấy thanh đao nho nhỏ trên bàn, chậm rãi cắt một miếng thịt dê nóng hôi hổi trên miếng thiết nướng, dùng bạc đũa kẹp lên, chấm vào đĩa tương đặt ở một bên, để vào trong miệng chậm rãi nhai.

Nuốt xuống lát thịt trong mềm ngoài giòn, mùi thơm ngào ngạt, Hàn Thiếu Lăng giơ lên cái ly sứ đang để trong mâm, rót đầy rượu hoàng cao lương ấm ấm, hướng Tang Viễn Viễn xa xa kính một cái ——

"Tài ăn nói của Tang vương nữ thật lợi hại, dăm ba câu liền đem cái tiểu thị thiếp của ta bức đến muốn phát điên. Lợi hại nha."

Hàn Thiếu Lăng bắt đầu trốn tránh trách nhiệm.

Đem chuyện ở đây kéo xuống nước, đỡ phải xong việc người khác mượn cớ thêm thắt thành nhàn thoại.

Tang Viễn Viễn khiêm tốn cười cười: "Hàn Châu vương nói đùa, ta chỉ là nói ra sự thật mà thôi, làm sao phải nói là bức người? Người đứng thẳng thì bóng không nghiêng, nếu là Hàn Châu vương ngươi không có quỷ ở trong lòng, dù ở chỗ này nói ba ngày ba đêm, ngươi

cũng sẽ không vì bị ta nói mà hồ đồ tâm trí nha."

Nàng cầm lấy ly rượu trong tầm tay rồi uống cạn.

Vừa cay vừa nóng. Quả nhiên xứng danh là "thiêu đao tử" trong truyền thuyết.

Nàng sặc khụ một cái, gương mặt nổi lên một mạt ửng hồng.

"Hàn Châu vương," thanh âm U Vô Mệnh khàn khàn, đôi tay đỡ bàn, hơi hơi cúi người, "Muốn uống rượu, ta cùng ngươi uống."

Mày khẽ nhúc nhích, ánh mắt khiêu khích, thái độ âm trầm.

Tay áo hắn vung lên, nắm bình gốm lớn đang hâm nóng trên bếp lò cạnh bàn, một tay xách lên, uống một hơi cạn sạch.

Khóe môi hơi cong, nói: "Lúc này mới thống khoái. Nam nhân, dùng ly làm gì."

Hàn Thiếu Lăng làm sao có thể chịu thua, lập tức nâng lên một cái bình không kém mấy uống ừng ực, trở tay đảo lại, giũ ra vài giọt tàn rượu.

"Chương Châu vương, thêm rượu!"

Tang Viễn Viễn nhìn hai con gà chọi này, phiền não xoa nhẹ giữa mày, nhặt lên thanh đao nhỏ, cắt một lát thịt giòn giòn mềm mềm đưa tới cho U Vô Mệnh bảo hắn nhắm rượu.

U Vô Mệnh buông rượu liền có thể ăn được thịt nóng hầm hập mới vừa lấy trên lò xuống, cả người đều mau chóng bay lên. Hắn cong mặt mày tuấn dật lên, nghiêng đầu giả vờ hung ác: "Buông buông, ai cho nàng động đao!"

Tang Viễn Viễn đem hắn đẩy trở về: "Uống rượu của chàng đi!"

Hàn Thiếu Lăng bên kia sững sờ đầy đau khổ.

Hai nam nhân nhìn chằm chằm nhau, ai cũng không chịu để đối phương xem nhẹ chút nào, từng vò từng vò rượu trắng của Chương Châu được đem lên, ' thịch thịch thịch ' rót vào bụng hai vị vương giả này.

Tu vi có cao, cũng sợ không chịu nổi.

Ánh mắt hai người dần dần liền nhiễm chút mê mang, gương mặt cả hai cũng hiện lên màu đỏ hồng.

"Hàn Thiếu Lăng," U Vô Mệnh lảo đảo lắc lư cười nói, "Ta có hôm nay, thật đúng là có lời muốn nói với ngươi —— ta thật cám ơn ngươi đã tam tâm nhị ý (*) nha."

(*) tam tâm nhị ý: một lòng hai dạ.

Giai nhân trong ngực, U Vô Mệnh thật sự không kìm nén nổi kiêu ngạo trong tâm hắn.

"Phải không." Hàn Thiếu Lăng nghiến răng nghiến lợi, "U Vô Mệnh, đã lâu không có sóng vai trừ ma, hôm nay xong yến, chúng ta ra khỏi thành, giết vài con cho thống khoái!"

Tuy nói như vậy nhưng ánh mắt sắc bén giống như phi đao, đánh thẳng U Vô Mệnh.

"Được a, thi đấu nha." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu tiếp được ánh mắt hình viên đạn, trở tay ra một bạo kích, "Ta mang theo Tiểu Tang Quả, đều giết được nhiều hơn ngươi nha."

Tiểu Tang Quả..... Tiểu Tang Quả.....

Hàn Thiếu Lăng cúi thấp đầu xuống, hai nắm tay nắm chặt, chống

trán. Vốn nên là của hắn. Nữ tử hoạt bát đáng yêu, đứng dưới rừng dâu cười ra một đôi má lúm đồng tiền nhỏ xíu, còn không phải là một Tiểu Tang Quả sao? Một Tiểu Tang Quả như vậy, hắn đặt ở Hồi Vân điện, ngoan ngoãn ngủ. Một Tiểu Tang Quả đáng yêu như vậy, vừa lơ đãng liền chạy đến trong lòng ngực U Vô Mệnh rồi.

Hàn Thiếu Lăng chậm rãi từ phía dưới nắm tay ló lên một đôi mắt nhiễm đầy tơ máu: "Dũng của thất phu tính làm gì, so phải so xem ai binh cường hơn ai!"

Hắn mang đến là quân ngân giáp.

Ngân giáp miễn cưỡng xem như linh giáp bậc cơ bản nhất, trên ngân giáp còn có kim giáp. Kim giáp là áo giáp linh uẩn thực bình thường, nếu lọt vào công kích, lực đạo sẽ bị linh uẩn hóa giải lan ra và được hấp thụ vào trong linh giáp, bình thường không thể đánh bại. Trên kim giáp còn có huyền giáp, huyền giáp không những có thể hóa giải công kích còn có tác dụng phản công ngược lại vào đối thủ.

Lần đó U Vô Mệnh thu được từ trong tay Hoàng Phủ Hùng tới 8000 bộ giáp đó, đó chính là huyền giáp.

U Vô Mệnh cười lạnh căm căm: "Được nha, ngươi hiện tại đem toàn bộ người của ngươi phái ra đi, 7000 người kia của ta chạng vạng sẽ đuổi tới, ta để ngươi giết trước nửa ngày đó."

"Buồn cười!" Hàn Thiếu Lăng dằn bình gốm lên án bàn thật mạnh một cái, "Hai vạn kỵ binh của ta, người mặc ngân giáp, còn cần đến ngươi làm gì! U Vô Mệnh, ngươi không phải túng thế quá, giả bộ, đến lúc đó so ra thua ta thì lại nói là ta đánh trước."

"Xuy," U Vô Mệnh cười, "Ta thua? Ta mà thua, từ nay về sau lấy đầu đi đường."

"Ha!" Hàn Thiếu Lăng cười to, "Được a, nếu ta thua liền đứng chổng

ngược cho ngươi xem! Ngươi nghe đây U Vô Mệnh, người của ngươi nếu có thể giết chết số lượng Minh ma bằng một nửa của ta, liền tính ta thua!"

Tang Viễn Viễn: "....." Không còn hơi sức văng tục.

Đây thật sự là hai chủ quân của hai nước sao ? Thật không phải học sinh tiểu học đấu khí?

U Vô Mệnh quay đầu đi tới, mùi rượu toả lên vẻ mặt nàng, thần bí hề hề thấp giọng nói: "Tiểu Tang Quả, nàng xem, ngốc tử này liền bị lừa."

Muốn bao nhiêu đắc ý có bấy nhiêu đắc ý.

"Ăn ăn ăn, mau ăn đi!" Nàng dùng mũi đao ghim một miếng thịt, nhét vào trong miệng của hắn.

U Vô Mệnh vui vui vẻ vẻ đưa hàm lại đây.

Đã quên trong tay nàng đang cầm chính là đao.

Ở trước mặt nàng, hắn căn bản không hề có chút phòng bị nào, há mồm một cắn, môi dưới tức khắc bị cắt một đường thật dài.

Máu tươi lập tức rỉ ra, Tang Viễn Viễn giật hình muốn nhảy dựng, luống cuống tay chân muốn triệu hoa mặt bự ra trị liệu.

Tay đã bị hắn ấn xuống.

U Vô Mệnh nâng ngón tay lên, chậm rãi lau vết máu, nhấp nhấp liếm vào trong miệng.

"Máu nồng xứng với rượu trắng nha, đủ kính!"

Hàn Thiếu Lăng không cam lòng yếu thế, lập tức cắt tay, nắm chặt

nắm tay, nhỏ một dòng máu vào trong bình, ngửa đầu uống cạn.

U Vô Mệnh cười đến ngã trái ngã phải, bả vai rũ xuống, huých huých bả vai nàng, cười: "Ta nói hắn ngốc mà! Nàng nhìn đây không phải ngốc tử thì là gì!"

Chương Châu vương Chương Đại lặng lẽ lau mồ hôi, thầm nghĩ, thôi thôi, đua rượu so với đánh nhau còn đỡ hơn. Cái thuyền nhỏ Chương Châu không chống đỡ nổi hai vị tôn đại Phật này phịch nhau vài cái đâu nha.

Món dê nướng đã dần dần lạnh, một tầng mỡ mỏng đã đông lại phía trên, ăn vào trong miệng lại hơi ngấy.

U Vô Mệnh cầm bình rượu trong tay ném một cái, lung lay đứng lên: "Ra khỏi thành!"

Bàn tay to mở ra, khoanh bả vai Tang Viễn Viễn lại.

"Quả Tử! Để ta cho nàng chứng kiến sự lợi hại chân chính của ta nga!"

Hàn Thiếu Lăng vội vàng vòng qua án bàn đuổi theo: "U Vô Mệnh ngươi giỡn đủ chưa! An toàn của Tang vương nữ....."

U Vô Mệnh cúi đầu, âm âm cười: "Không tới phiên ngươi tới nhọc lòng."

Mắt thoáng nhìn, hắn ngạo kiều đến cực điểm rồi ngửa đầu, đi nhanh ra phía ngoài.

Đi ra vài bước, Tang Viễn Viễn nghe được trên người hắn ẩn ẩn có âm thanh lửa đun ' tư tư ', liền biết hắn dùng cây đuốc bất diệt trong cơ thể thiêu hết mấy tàn rượu trong cơ thể.

Cái tên giảo hoạt này.

Lại nhìn gương mặt hồng hồng, tướng đi lâng lâng của Hàn Thiếu Lăng, bất giác cảm thấy vị ' nam chủ ' này thực sự là có chút thật thà.

Một hàng bốn người, bước ra ngoài điện.

Đoản Mệnh sớm chờ đến không kiên nhẫn. Nhìn thấy chủ nhân ra tới, nó giơ lên một cái chân trước lay lay cửa gỗ trong chuồng thú vài cái, vô cùng linh hoạt kéo rớt cái chốt khoá, lại giơ chân béo lên đẩy, tức khắc đẩy cửa chạy ra ngoài.

Thị vệ trông coi chuồng thú: "....." Cái con Vân Gian thú này không phải thành tinh rồi chứ?!

Con rối len lén ló ra nửa khuôn mặt bên dưới bụng Đoản Mệnh. Thoạt nhìn cảm xúc nó có vẻ đã ổn định, ổn định đến mức chỉ còn một cảm xúc —— muốn giết Hàn Thiếu Lăng.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn đảo qua, ngừng trên đầu ngón tay nó.

Con rối không biết từ chỗ nào tìm được rất nhiều vải mịn, bao gọn lại mười đầu ngón tay nhòn nhọn trên mười ngón tay tinh tế của nó.

Thật là đam mê kỳ kỳ quái quái.

U Vô Mệnh ôm lấy Tang Viễn Viễn, khinh phiêu phiêu lướt lên trên, rơi xuống trên lưng Đoản Mệnh.

Đoản Mệnh tung vó đi trước, hướng về phía hắc thiết trường thành.

Hàn Thiếu Lăng lãnh kỵ binh theo sát phía sau, Chương Châu vương không yên lòng hai con ma men này, vội vàng điểm binh đuổi theo.

"Lão Chương," U Vô Mệnh cuồng ngạo chỉ chỉ tường thành, "Ngươi đứng ở mặt trên đếm kỹ nhớ kỹ cho ta nga! Hôm nay, ta làm ngươi

xem thử một chút, Hàn Châu vương Hàn Thiếu Lăng làm như thế nào mà dùng đầu đi đường!"

Chương Đại cười khổ: "U đại ca của ta ơi, một mình ngươi mà đòi thi đấu với vạn kỵ binh Hàn Châu được sao?"

"Một người thì làm sao," U Vô Mệnh cười thêm càng quấy, "Một người cũng đủ giết thiên quân vạn mã của hắn!"

Hắn nâng một ngón tay lên, gõ gõ sườn trán: "Ủa không đúng, hôm nay không giết hắn, giết Minh ma! Nể mặt lão Chương ngươi mới được."

Gia hỏa này nói càng cao hứng, căn bản không để bụng Hàn Thiếu Lăng cưỡi thú đi ở bên cạnh có nghe thấy hay không.

Hàn Thiếu Lăng ổn ổn tâm thần, ánh mắt nặng nề nhìn U Vô Mệnh trong chốc lát, bất động thanh sắc gọi một người tâm phúc qua, thấp giọng dặn dò vài câu.

"Hắn khẳng định sẽ hạ độc thủ với chàng." Tang Viễn Viễn lặng lẽ nói với U Vô Mệnh.

Khoé môi U Vô Mệnh hơi cong lên, không thấy chút men say nào, thanh âm mang theo ý cười, thấp giọng thì thầm bên tai nàng: "Chỉ sợ hắn không làm."

Khi nói chuyện, đoàn người đã đi tới phía dưới trường thành.

Cái cổng hắc thiết to lớn chỗ cửa tò vò từng phiến từng phiến bị kéo ra.

Kỵ binh của Hàn Thiếu Lăng lao ra trước mở đường.

U Vô Mệnh cùng Hàn Thiếu Lăng sóng vai đi, ra khỏi cửa thành, một trái một phải thọc sâu vào sóng triều Minh ma.

Trường kích của Hàn Thiếu Lăng toả ra vầng sáng trắng hơn mười trượng rực rỡ, trường kích vung lên mang theo tiếng sấm sét ầm ầm! Thuộc tính kim hệ của hắn đã tấn giai tới mức câu động thiên lôi địa hỏa, siêu phàm thoát tục.

U Vô Mệnh tùy tùy tiện tiện vẫy đao.

Vầng sáng xanh toả ra hơn mười trượng loé lên trên đại đao, trong lúc vũ động mơ hồ mang theo men say, phóng đãng đến không kềm chế được, như chấp bút hoạ lối chữ thảo giữa thiên địa nhân gian.

Dưới sự công kích cường thế của hai vị cường giả, từng tảng lớn Minh ma đổ xuống như ngã rạ, thi cốt không được đầy đủ.

Sau khi qua lại xung phong liều chết một lần, dưới tường thành đã không còn áp lực.

"Hàn Thiếu Lăng rất mạnh." Tang Viễn Viễn lạnh mắt nhìn, bình tĩnh mà nói, "Nhưng hắn có thể tiến bộ vượt bậc như vậy, kỳ thật là mượn khí vận tốt của Mộng Vô Ưu ngày đó thôi. Nhưng hôm nay chỉ sợ hắn sẽ không thả Mộng Vô Ưu tự do bên ngoài hành tẩu, nhưng như vậy cũng đỡ cho hắn cái tai hoạ ngầm rất lớn."

"Nàng nói là....." U Vô Mệnh cúi người xuống, kề sát bên tai nàng, hô hấp trầm trầm, "Hàn Thiếu Lăng, không thể giết được sao."

"Chàng muốn giết hắn ở chỗ này?" Nàng hỏi.

"Tương kế tựu kế, bùng nổ toàn lực, ta nắm chắc chín phần." Thanh âm U Vô Mệnh thanh lãnh bình tĩnh.

"Chỉ sợ sẽ có chuyện gì đó không lường trước được, bất lợi với chàng." Tang Viễn Viễn nói, "Thiên Đạo, cái thứ được gọi là khí vận này, ta không quá tin, nhưng nó xảy ra trên người hai người này thật quá kỳ lạ, rõ ràng có chút huyền cơ."

"Vậy thử xem sao." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu nói.

"Được." Tang Viễn Viễn gật đầu, "Cũng nên cùng cái thứ ' đồ vật ' này giao chiến một lần, nếu có gì không đúng, nhớ lấy an toàn là trên hết, vạn chớ cậy mạnh."

U Vô Mệnh xoay mặt nàng qua, hôn 'chụt' trên trán nàng thật mạnh, phi thường không kiên nhẫn nói: "Biết biết."

Sau đó đem mặt nàng xoay trở về.

Tang Viễn Viễn gục đầu xuống, lén nở nụ cười.

Từ trước tới nay, hắn chỉ cần thẹn thùng một chút liền sẽ như vậy, đem mặt nàng xoay đi chỗ khác.

"Giết!" Kỵ binh Hàn Châu kêu giết rung trời.

Hàn Thiếu Lăng cùng U Vô Mệnh, tựa như hai mũi đao sắc nhọn bằng kim loại sáng loáng chẻ giữa sóng triều Minh ma, thẳng tiến không lùi.

Đoạn đường bên ngoài trường thành Chương Châu chỉ cách Minh Uyên có khoảng chừng hơn mười dặm.

Cả đoàn quân xung phong quyết liệt quét sạch vào con sóng triều, đem hơn mười dặm Minh ma kín rịt giết chết hoặc là đạp xuống dưới Minh Uyên, giống như là sóng triều nghịch hướng, đem đường ven biển đẩy về hướng biển sâu.

Ngày dần dần nghiêng về phía Tây, đại quân giết đến gần Minh Uyên.

Phía trên Minh Uyên vĩnh viễn bao phủ sương đen vô tận, như là màn đêm vĩnh hằng. Trong màn đen mây mù là những ánh chớp

màu đỏ đậm uốn lượn bay lờ đờ, phảng phất như muốn ngăn cản tầm mắt nhìn trộm của phàm nhân.

"U Vô Mệnh, chàng nói xem, cái Minh Uyên đang vây khốn loài người này có thể đúng là kiệt tác của ' Thiên Đạo ' hay không." Giọng Tang Viễn Viễn đầy trào phúng, "Rốt cuộc, có thể đem loại nữ nhân dối trá ngốc nghếch như Mộng Vô Ưu này làm như khuê nữ ruột, nói vậy ánh mắt cùng tâm địa của thiên đạo này cũng 'tốt' đến không chạy đi đâu nha."

U Vô Mệnh lười nhác nhấc đao: "Nếu nàng không vui, ta liền vì nàng trảm phá Minh Uyên hôm nay."

Lời còn chưa dứt, liền thấy hắn đã toàn lực ngưng ra một sợi bất diệt hỏa màu xanh cháy rừng rực, thẳng tắp chém về phía sấm sét trước vực sâu.

Một luồng sáng đỏ loé lên, người thấy chỉ có thể nói là ảo giác.

Tia lửa cháy hoàn toàn đi vào bên trong tầng mây, không thấy bóng dáng.

Tang Viễn Viễn: "Ồ, xem ra chúng ta còn cần phải tiếp tục tu luyện mới có thể trảm phá Minh Uyên nga."

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng: "Ngốc Quả Tử, nàng cho rằng sẽ thế nào? Chém đầu một con rồng sao?"

Hắn nhoài người qua, theo bên cạnh Minh Uyên một đường chém giết qua.

"Hàn Thiếu Lăng sẽ ở động thủ ở đâu nhỉ?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Thời gian nhiều như vậy, muốn bố trí cái gì cũng phải bố trí xong rồi chứ.

"Đằng kia á." Hắn nhàn nhàn chọt chọt mũi đao, chỉ về hướng nghiêng phía sau.

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn, thấy mũi đao hắn chỉ một chỗ kia, Minh ma phảng phất nhảy hơi đặc biệt cao một ít, từ nơi xa nhìn lại giống như một mảng nhỏ con sóng đột ngột tung lên trên mặt biển.

"Đây cũng quá lộ liễu rồi." Tang Viễn Viễn buồn bực cực kỳ.

U Vô Mệnh cười nói: "Con người á, phải nhảy ra hơn một tấc vuông xung quanh mình thì mới có thể thấy rõ toàn cục. Hàn Thiếu Lăng nhảy không ra, vĩnh viễn không biết người nhảy ra là như thế nào, thế giới trong mắt họ là bộ dáng gì."

Tâm thần Tang Viễn Viễn hơi chấn, như suy tư gì.

Hàn Thiếu Lăng quả nhiên xẹt qua tới, hai con thú kỵ chạy song song, hắn dương kích, thanh thanh lãng lãng hô: "U Châu vương, thân thủ tốt nha!"

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn, phát hiện ánh mắt hắn trầm ổn, không có chút lập loè.

Quả nhiên có thể làm vương giả thì mỗi người đều là ảnh đế.

"U Châu vương, giết một đường thẳng đến phía trước xem ai nhanh hơn ai nha!" Hàn Thiếu Lăng sang sảng cười, hô to một tiếng, sau đó một mình phi đi tiến lên, nhằm thẳng phía trước.

U Vô Mệnh lười nhác mà hạ đao, cưỡi thẳng về trước.

Cách cái mảnh đất lúc nãy hắn chỉ càng ngày càng gần.

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy ' thình thịch ', ngưng thần chú ý động tĩnh phía dưới —— nếu có biến cố gì, nàng còn có thể triệu ra hoa ăn thịt người, giết đối phương trở tay một cái không kịp!

Hai người thẳng tắp vọt qua, vẫn chưa có việc gì phát sinh.

"Phía dưới quả thực có người ẩn nấp." Tang Viễn Viễn thấp giọng nói cho U Vô Mệnh, "Hơi thở và nhịp tim đập được khống chế rất tốt, hẳn là nhân tài phi thường tinh thông thuật ám sát."

Mấy mảnh đất bị máu thịt trong thi thể Minh ma thấm vào đang có một ít dây huyết đằng đứt quãng bò trên đó. Khi rồi gần, Tang Viễn Viễn liền nghe được dưới những đống thi thể Minh ma có hơi thở cùng tiếng tim đập.

U Vô Mệnh âm âm cười: "Ngẫu tử (tên con rối nha!)."

Con rối bắt lấy túm lông trên cổ Đoản Mệnh, lộ ra nửa khuôn mặt mỹ diễm tà khí, khóe môi cong lên đầy ác ý tươi cười.

"Người phía dưới, toàn bộ giết sạch." U Vô Mệnh lạnh lùng nói.

Tay nhỏ của con rối buông lỏng, vô thanh vô tức rơi vào bên trong sóng triều của Minh ma.

Tang Viễn Viễn đồng tình nhìn nhìn Hàn Thiếu Lăng đang một mình phi ở trước.

Bóng dáng hắn thoạt nhìn thực sự rất có vài phần khí phách hăng hái, trường kích toả ra kim quang, chém ra từng đạo từng đạo ánh sáng kim loại sáng loé rất có khuynh hướng thả ra sấm sét ầm ầm.

Hắn vẫn còn chưa biết những nhân tài tinh nhuệ giấu mình dưới mấy đống thi thể Minh ma đã một loạt nằm đến tề tề chỉnh chỉnh, như đống cá câu xong chờ người đến thu hoạch.

Chỗ con rối biến mất rơi xuống một vài cuốn vải mịn.

Tang Viễn Viễn nao nao —— vải mịn? Mới vừa rồi nó dùng mấy

miếng vải mịn đó khóa lại đầu ngón tay đó đúng không nhỉ?

Nàng cúi người, vỗ vỗ đầu Đoản Mệnh: "Ngẫu nhiên tử bọc tay lại là sợ bị thương ngươi sao?"

Đoản Mệnh thập phần khinh thường lắc đầu, khinh bỉ nhìn nhìn đám vải mịn bay xuống.

Tang Viễn Viễn quỷ dị đọc hiểu ý tứ của nó —— ta dễ dàng bị thương như vậy sao? Ai mượn nó nhiều chuyện!

Nàng nhịn không được thấp giọng cười lên tiếng, bỗng nhiên cảm giác chính mình kiếm được U Vô Mệnh, còn được tặng kèm một chó một rối gỗ.

"Tiểu Tang Quả nàng đang cười cái gì," U Vô Mệnh áp người hướng nàng, ngữ khí nguy hiểm, cảnh giác hỏi, "Vì sao lại nhìn Hàn Thiếu Lăng cười ?."

Tang Viễn Viễn: "....." Nàng ngồi ở vị trí này, tầm mắt thì phải đưa ra ngoài, khẳng định sẽ nhìn thẳng Hàn Thiếu Lăng đang phi ở phía trước, cái này giải thích như thế nào đây? Sắc tức thị không?

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, nghiêm trang nói: "Bởi vì nếu ta hướng về phía hắn cười, chàng liền tức giận, mà khi chàng đã tức giận rồi, lát nữa động thủ với hắn liền có thể bộc phát ra lực lượng càng mạnh hơn!"

U Vô Mệnh: "....." Bộ dáng giống như rất có đạo lý.

Hắn tiện tay trảm bay một con Minh ma can đảm nhào đến, hất ngược nó ra ngoài, nhăn đôi mày tuấn tú lại, thực không cao hứng thầm nói: "Xem ra Tiểu Tang Quả vẫn không quá tin tưởng đối với thực lực của ta, quay về phải thêm chút sức lực tu luyện mới được. Ờ, vốn dĩ mới bỏ ra hai phần tâm tư, từ nay về sau phải bỏ ra năm phần vậy."

Đoản Mệnh: "....." Ờ thì cứ dốc hết sức nổ đi, dù sao em là gì cũng nghe không hiểu.

.....

Hàn Thiếu Lăng giết qua một vòng, lần thứ hai dẫn U Vô Mệnh hướng về nơi mai phục.

Mới vừa rồi hắn đã lặng lẽ dò quan sát qua, thực lực U Vô Mệnh cũng không khác gì mấy với hồi trận chiến ở Ngọc Môn Quan, chắc là cũng cỡ như mình, đều là thất trọng thiên Linh Diệu cảnh.

Đám người mai phục dưới đống thi thể Minh ma chính là một đội ngũ tinh thông thuật ám sát mà mấy ngày trước hắn đã gặp, tu vi tuy rằng chỉ ở khoảng dưới ngũ trọng thiên Linh Minh cảnh thôi, nhưng lại một tay xuất thần nhập hóa, kỹ thuật ám sát quỷ mị, ngay cả hắn khi nhớ tới cũng không khỏi có chút da đầu tê dại.

Đội ngũ này là do Mộng Vô Ưu đưa tới cho hắn. Đây vốn là một tổ chức ám sát mang tên là ' Âm Nguyệt Các ', một lần cơ duyên xảo hợp, các chủ Kiều Âm Nguyệt của ' Âm Nguyệt Các ' nhìn thấy Mộng Vô Ưu, đối với nàng ta nhất kiến chung tình, cuối cùng lại tiểu ái vì đại ái, thành toàn cho tình yêu của Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu, hơn nữa còn nguyện ý về dưới trướng của Hàn Thiếu Lăng dưới trướng, làm việc cho hắn.

Khoé môi Hàn Thiếu Lăng hiện lên ý vị cười không rõ.

Tuy rằng hắn đối với Mộng Vô Ưu cũng không có bao nhiêu phần thiệt tình, nhưng bộ dáng Mộng Vô Ưu níu níu lắc lắc cánh tay Kiều Âm Nguyệt kêu hắn ' Nguyệt ca ca ', vẫn làm Hàn Thiếu Lăng phi thường khó chịu.

Hôm nay, tốt nhất chính là mượn tay U Vô Mệnh diệt Kiều Âm Nguyệt cùng người của hắn, lại nhờ bọn họ tay, đem U Vô Mệnh

đánh cho trọng thương.

Đợi lưỡng bại câu thương là lúc mình lại ra tay thu hoạch.

Hiện tại, chỉ cần đưa U Vô Mệnh vào trong bẫy rập.....

"U Châu vương, quá mức khinh địch, sẽ thua rất khó nhìn nha." Hàn Thiếu Lăng quơ cái kích bạc còn nhiễm đầy máu Minh ma, mở miệng khích tướng.

U Vô Mệnh lạnh lùng cười, trở tay áp đao, nói: "Làm nóng người mà thôi, lại tiến lên!"

Dứt lời, xoay người lao thẳng về hướng mai phục của Hàn Thiếu Lăng.

Hàn Thiếu Lăng híp đôi mắt chim ưng lại, cố ý đi chậm về sau mấy trượng, mắt thấy U Vô Mệnh lỗ mãng bước vào bẫy rập không hề có chút phòng bị nào, Hàn Thiếu Lăng chậm rãi bóp nát ngọc giản trong tay, thấp giọng đọc từng chữ ——

"Động thủ!"

Sau khi hạ mệnh lệnh, Hàn Thiếu Lăng rút ra hết toàn bộ linh uẩn, đuổi theo phía trước.

Trên hắc đao của U Vô Mệnh, ánh sáng xanh càng thêm hừng hực.

Chỗ nào ánh đao loé qua, chỉ thấy một màn máu bay như mưa rơi xuống.

Minh ma bị lực cường thế vô cùng đánh vào, rách thành nhiều ảnh nhỏ, quay vòng vòng trên không trung rồi bắn ra bốn phương tám hướng.

Mắt thấy hắn sắp bước vào khu vực mai phục của Hàn Thiếu Lăng.

Mà giờ phút này, phía dưới những đống thi thể Minh ma đã không có nhịp thở cùng tiếng tim đập.

"Chàng xác định hắn sẽ động thủ luôn tại đây sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Sẽ." U Vô Mệnh nhíu mày, khóe môi gợi lên một sợi cười xấu xa.

"Vì sao?"

"Bởi vì giờ phút này ta đang giết quá hứng khởi."

Tang Viễn Viễn tuy rằng không quá hiểu rõ đây là cái mạch não gì, bất quá nếu hắn chắc chắn như vậy, vậy nàng cũng không hề có chút hoài nghi.

U Vô Mệnh dùng cánh tay nắm chặt dây cương gõ đầu Đoản Mệnh.

"Đoản Mệnh, chân ngươi bị chặt đứt rồi." Hắn thảnh thảnh thơi thơi nói.

Tang Viễn Viễn: "?"

Ngay sau đó, lại thấy Đoản Mệnh phi thường phi thường khoa trương ngẩng cái đầu lông xù xù, đưa mỏm lên không trung phát ra một tiếng kêu rên thê lương đến cực điểm ——

"Âu ô ô ô!"

Rồi nó chợt ' giãy giụa ', hướng về phía trước nhảy lên một chút, sau đó làm một tư thế ' ngựa mất móng trước ', ngã một cú thật mạnh trên mặt đất một cái, rồi lăn quay.

Nó dẫm lên máu thịt Minh ma bị giết chết nãy giờ lâu như vậy, lông nó đã nhuộm đầy máu, giờ phút này chân lệch qua trên mặt đất, run rẩy hai chân sau, nhìn thế nào cũng thấy bộ dáng bị trọng

thương, sắp đi đời nhà ma.

Tang Viễn Viễn: "....." Chó nhà thật lợi hại.

U Vô Mệnh một tay ôm nàng che chở, lăn đến một bên, đem bản thân mình lót ở phía dưới nàng.

Hắn quơ đao, đem Minh ma tứ phía đang nhào lên chém giết hầu như không còn, ánh sáng xanh lá của linh uẩn phát ra vốn hơn mười trượng nay giảm còn khoảng chín trượng.

Trong biển máu mưa thịt đó, Tang Viễn Viễn trơ mắt nhìn Đoản Mệnh bất động thanh sắc dùng bốn chân lay lay một chút, lại lay lay một chút, đem thân thể béo ú tròn vo béo của nó giấu vào dưới đống thi thể Minh ma gần đó.

Sau đó, liền thấy một cái gì phồng lên bò bò từ từ từng chút một, nhanh chóng rời khỏi khu vực nguy hiểm.

Tang Viễn Viễn: "....." Đây không phải là thành tinh, đây là siêu thần rồi.

Chương 72: Lần đầu tiên giao phong

Nhìn theo Đoản Mệnh thoát khỏi chiến trường, U Vô Mệnh vung tay lên, trong tay lập tức vận lên bất diệt hỏa màu cam, ném vào bên trong đống thi thể dưới thân.

Chợt, đao phong trảm mạnh xuống phía dưới một cái, lực ép rung động, chỉ thấy trong khu vực mai phục lập tức máu thịt bay tứ tung, ánh lửa nổi lên bốn phía, một mảnh hỗn loạn.

Hàn Thiếu Lăng đứng ở ngoài vòng phục kích, híp mắt đánh giá.

Quá rối loạn. Mới vừa rồi thấy chiến kỵ của U Vô Mệnh ngã xuống, Hàn Thiếu Lăng liền biết là người Âm Nguyệt Các đã ra tay, lại sau đó nữa, chỉ thấy thi thể Minh ma dưới đất giống nở hoa, ầm ầm nổ tung, ánh lửa xẹt lên từng đợt, phảng phất như có lực lượng hung mãnh cuồng ngo ngoe rục rịch.

Hàn Thiếu Lăng biết đây là tạc hoả do Âm Nguyệt Các đặc chế, uy lực mười phần, một khi đã nổ lên, U Vô Mệnh tuyệt đối không có khả năng toàn thân mà lui!

Nghĩ đến Tang Viễn Viễn cũng ở trong cuộc chiến cuộc đó, Hàn Thiếu Lăng âm thầm cắn chặt hàm răng, mu bàn tay nổi rõ gân xanh, trong ánh mắt lộ ra quyết tuyệt —— thôi, là nàng tự mình chọn sai người, sinh tử có mệnh, chẳng trách được ai.

Tang Viễn Viễn cũng đã nhận ra năng lượng quanh mình dao động, đang muốn làm gì đó bỗng nhiên cảm giác được thân thể U Vô Mệnh ép về phía trước một cái, kề sát tai nàng.

Hắn dùng gương mặt bưng kín một bên lỗ tai của nàng, một bàn tay thì bưng kín lỗ tai bên kia của nàng.

Nàng cảm giác được một cơn nóng cháy đánh úp lại, còn chưa phản ứng gì, liền thấy quanh mình nổ lên ánh lửa tận trời!

Đã cách qua thân thể U Vô Mệnh, nàng cũng còn nghe được chấn động ầm vang.

Hắn tiếp tục múa đao, đem mấy thứ kỳ kỳ quái quái đang bắn tứ tung đẩy ra, tròng mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm phía trước, mang theo nàng đi xuyên qua một mảng hỗn loạn này.

Hắn nhíu lại mặt mày, mím chặt, khóe môi hơi hơi rũ xuống, thần sắc cực kỳ chuyên chú. Mái tóc đen rũ xuống một sợi, dừng ở bên môi, phản xạ một chút ánh lửa làm khuôn mặt hắn trắng đến dị thường.

Phục binh chuẩn bị cho nổ tạc hỏa bị U Vô Mệnh dùng bất diệt hỏa châm lửa gây nên một trận mưa máu tưng bừng, nổ đến đẹp cực kỳ.

Giống như pháo hoa.

Chính là rơi thẳng vào mặt, văng hết vào thân.

U Vô Mệnh cũng không có cố ý trốn tránh. Tang Viễn Viễn biết, hắn phải dùng mấy cái máu thịt này để làm ra vẻ bị thương nặng.

Chờ đến khi ánh lửa dần dần tắt bớt, hắn mới rời lỗ tai nàng ra một chút, ' sách ' một tiếng, nói: "Bởi lúc nãy mới bảo nàng không cần tắm rửa sạch sẽ. Tiểu Tang Quả, trở về lại tắm thật kỹ nha. Lần này, nhất định thỏa mãn nàng, sẽ không để nàng đứng chờ nữa, hử."

Nàng sửng sốt, sau đó nhớ tới những lời mình ở ngoài điện cố ý nói

với hắn, chỉ cảm thấy máu nóng xông lên trán, lỗ tai không thể ức chế được trở nên nóng hổi.

Quả thật là bản sắc nam nhi nga! Chẳng phân biệt thời gian, chẳng phân biệt trường hợp, trong đầu đều có thể nhớ loại chuyện này!

"Chàng cứ châm lửa tạc hoả như vậy à, không sợ Ngẫu Tử còn ở dưới sao?" Nàng quyết đoán nói sang chuyện khác.

U Vô Mệnh đang điều chỉnh vầng sáng xanh trên thanh đao giảm đến còn bảy trượng, không chút để ý nói: "Nếu chết rồi thì bớt lo."

Hắn lướt ngang một bước, chân bỗng nhiên cà thọt lại.

Tang Viễn Viễn hoảng sợ, vội vàng cúi đầu xem, thấy trên đùi trái của hắn bị bốc cháy, vừa nhìn liền biết là cháy vào tận da thịt bên trong, hắn méo mó kéo chân trái, lảo đảo đi hai bước.

Nàng hơi có chút thất thần, nhất thời lại là khó phân biệt thật hay giả.

Chỉ nghe hắn cười cười bên tai, nói: "Ôi chân ta cũng đứt rồi."

Ngữ khí này cùng với câu mới vừa nãy nói ' Đoản Mệnh, chân ngươi bị chặt đứt rồi ' giống nhau như đúc.

Nàng tò mò đánh giá vị ảnh đế này.

Quả nhiên là không có đối lập liền không có so sánh. Kỹ thuật diễn của Đoản mệnh so với U Vô Mệnh liền có vẻ thập phần phù hoa, hơi mất tự nhiên rồi.

U Vô Mệnh ngạo mạn dương cằm, khóe môi treo nụ cười lạnh, giả bộ làm ra vẻ hoàn toàn không thèm để ý chân mình bị đứt.

Lợi hại.

Nếu là hắn lộ ra bộ dáng suy yếu, Hàn Thiếu Lăng nói không chừng còn sẽ sinh hoài nghi. Mà hắn giờ phút này, dáng vẻ này, vô luận kêu ai tới xem, đều tuyệt đối đoán không được hắn giả bộ. Quả nhiên, kỹ thuật diễn mạnh nhất đó là trở lại nguyên trạng, bản sắc biểu diễn không tồi.

Mưa máu rơi xuống đất dần dần ngừng lại, tất cả tạm thời bình ổn. Chỉ thấy bên trong đống lửa, thi thể Minh ma chất thành từng đống bị thiêu rụi lại có nhiều hình dáng con người, mùi thịt cháy bốc ra từng trận hôi hám.

U Vô Mệnh xách đao, cười dữ tợn nhìn phía bên ngoài ngọn lửa.

Hàn Thiếu Lăng đứng trên Vân Gian thú cường tráng, một tay nắm kích, ánh mắt lạnh băng.

Hắn cực chậm cực chậm giơ trường kích lên, mũi nhọn chỉ về hướng U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh kéo môi, nhẹ nhàng cười một cái, đem đao nâng lên ngang tầm mắt, quầng sáng xanh chấn động, một lần nữa toả sáng ra hơn mười trượng.

Đây là cực hạn của thất trọng thiên Linh Diệu cảnh.

Hàn Thiếu Lăng lạnh mắt nhìn, thấy U Vô Mệnh một thân chật vật, chân trái còn đang bị cháy chưa kịp dập tắt mà liền vội vàng rướn rướn dùng toàn lực, trong lòng liền biết, hắn đã là nỏ mạnh hết đà.

"U Vô Mệnh," Hàn Thiếu Lăng khuynh tay chém ra vài đường đao mang quầng sáng bạc cực kỳ uy thế, đánh úp về phía U Vô Mệnh cùng mấy con Minh ma vô tình nhào đến hắn, sau đó cất cao giọng nói, "Ta hôm nay giết ngươi, cũng không phải thù oán riêng tư gì, mà là suy nghĩ vì đại cục. Ngươi cứ an tâm đi, ta sẽ thay ngươi tiếp quản con dân U Châu, sẽ không để bọn hắn chịu bao nhiêu phần ủy

khuất."

U Vô Mệnh âm âm nở nụ cười, ôm Tang Viễn Viễn trên vai, tay lười biếng nâng lên một chút, vươn một ngón tay thon dài, hư không chỉ chỉ vào Hàn Thiếu Lăng: "Cái tên dối trá này, thật ra lại rất xứng đôi với cái đồ dỏm kia ấy chứ."

Hàn Thiếu Lăng tất nhiên là sẽ không so đó với một người sắp chết, hắn cười nhạt, xoay qua hướng Tang Viễn Viễn: "Đao kiếm vô tình không phân biệt nữ lưu yếu ớt. Tang vương nữ, thỉnh thối lui qua một bên, ta sẽ bảo hộ ngươi an toàn."

"Khinh thường ta à? Ai mượn ngươi bảo hộ." Tang Viễn Viễn liếc mắt nhìn hắn.

Mười chín đoá hoa ăn thịt người khổng lồ của nàng đã sớm ngo ngoe rục rịch. Cái sóng triều Minh ma sóng triều này trong mắt người khác thì là ma chướng hung ác, nhưng đối với nàng thì chính là thức ăn gia súc dinh dưỡng phong phú. Nàng hoàn toàn có thể phóng ra chỉ cần năm cây thôi cũng có thể tà tà một đường thanh thản quay trở về, muốn ngồi xổm xuống chơi một hồi cũng hoàn toàn an toàn.

Hàn Thiếu Lăng ngẩn ra, lắc đầu cười cười: "Tang vương nữ, ta biết ngươi chướng mắt Mộng Vô Ưu, nhưng mà bộ dáng ngươi giờ phút này nói ra lời không biết tự lượng sức mình như vậy, thật ra cũng không khác biệt với nàng ta thường ngày cho lắm."

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, ' Đây là kiểu nắm chắc thắng lợi rồi nên bắt đầu chèn ép ta. Thứ kịch bản nhàm chán. '

"Minh ma tới liền phóng hoa nha."

U Vô Mệnh thấp giọng dặn dò một tiếng, trở tay rút đao làm loé ra một quầng sáng xanh đậm, đem lũ Minh ma đang xúm lại xung quanh mình rửa sạch một mảng lớn, thừa dịp khe hở một lát này,

hắn để Tang Viễn Viễn tại tại chỗ, mũi chân nhún một bước thật mạnh, thân thể giống như con bướm đen to lớn khinh phiêu phiêu mà lướt lên, thẳng đến trước mặt Hàn Thiếu Lăng!

Hàn Thiếu Lăng cười ha ha, giơ kích đón nhận.

Đối mặt với U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng không dám có chút sơ sót nào, cho dù giờ phút này U Vô Mệnh thoạt nhìn như thân thể bị trọng thương nhưng ngoan cố chống cự, phản công khi sắp chết mới là hung tàn nhất.

Hắn lại không có một chút xíu nào hoài nghi thương thế của U Vô Mệnh là giả —— chân trái còn đang dính lửa, hiển nhiên đã đốt vào tận xương cốt. Toàn bộ sát thủ của Âm Nguyệt Các xung quanh hắn đều bị diệt, một người sống cũng không dư được, U Vô Mệnh tuyệt đối không thể không tổn hao cọng lông nào. Lạ mi thêm nữa, hắn ngay cả Tang Viễn Viễn cũng bỏ lại tại chỗ, nói không phải nỏ mạnh hết đà, ai tin chứ?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Hàn Thiếu Lăng vẫn xuất tuyệt chiêu bí kỹ hiếm người biết đến của hắn ra.

Phía trên trường kích kia chợt có lôi điện ' đùng ' rung động, phía trên quầng sáng linh uẩn màu bạc đang chớp nhá đầy lôi điện màu tím, trong khoảnh khắc, một con rồng bằng sét đột nhiên giương nanh múa vuốt từ trong đầu kích nhảy ra, quanh thân Hàn Thiếu Lăng lập loè linh uẩn, gió lốc từ dưới đất bằng bỗng cuộn lên!

"Lôi Long xuất uyên!"

Linh uẩn hệ Kim nhanh chóng hình thành cơn lốc, dũng mãnh cuốn vào quanh thân Hàn Thiếu Lăng. Cơn sóng lớn linh uẩn mãnh liệt cuồn cuộn không ngừng hướng về nơi con Lôi Long trên đầu trường kích mà đi, chỉ thấy Lôi Long kia ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, đúng là làm nhân tâm chấn động, làn da từng trận tê dại.

U Vô Mệnh đã lướt đến nửa đường.

Giờ phút này quay lại, căn bản đã không còn kịp rồi.

Hàn Thiếu Lăng toàn lực ra chiêu, hai mắt khóa cứng trên thân ảnh quỷ mị mờ mịt giữa không trung kia, trường kích trong tay đâm thật mạnh về phía trước một cái, liền thấy con rồng sét nhảy ra cùng mới muôn vàn tia sấm sét đùng đùng oanh tạc về hướng U Vô Mệnh!

Bên trong ánh sét chói mắt, mặt của U Vô Mệnh bị chiếu vào đến lạnh lẽo trắng bệch, khoé môi tinh xảo vô song bỗng nhiên gợi lên một nụ cười nhạt.

Giờ khắc này, ý niệm đầu tiên lướt qua trong đầu Hàn Thiếu Lăng lại là —— cái tên này thật sự lớn lên đẹp mã.

Lúc này đây gặp lại U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng rõ ràng cảm giác được trên người hắn ta đã xảy ra một ít biến hoá không rõ, nếu như nói lúc trước người này giống một vũng bùn màu đen, thì hiện giờ hắn ta càng giống một cái đầm trầm tĩnh nước sâu hơn.

U Vô Mệnh nếu không bị bao phủ trong tối tăm, hắc ám, hiển nhiên có thể dễ dàng cướp đi danh hiệu ' Vân Cảnh đệ nhất mỹ nam tử ' này rồi. Trong lòng Hàn Thiếu lòng nổi lên một cảm xúc không thể nói rõ.

Quầng sáng trên đao của U Vô Mệnh đụng phải lôi long.

Không ngoài dự kiến của Hàn Thiếu Lăng, cái quầng sáng xanh kia căn bản không có nửa điểm chống cự, trong khoảnh khắc liền bị huỷ hoại thành bụi phấn.

Hàn Thiếu Lăng lần thứ hai rút hết toàn lực, xuất chiêu thật mạnh hướng về U Vô Mệnh —— càng tới thời điểm như vậy rồi, càng không thể có chút lơi lỏng. Cần phải một kích trúng đích, chém đầu cường địch, để hắn ta vĩnh viễn không xoay người được!

Giờ phút này xuất ra toàn lực thì bản thân Hàn Thiếu Lăng cũng là nỏ mạnh hết đà.

Bên trong lôi điện đột nhiên truyền ra một tiếng cười cực nhẹ.

Nhưng lạnh lẽo tới tận xương cốt.

Liền thấy, một đôi hỏa cánh đột nhiên xoè rộng, U Vô Mệnh tay cầm đao, giơ lên cao qua khỏi đỉnh đầu, phía trên lưỡi đao bốc cháy ánh lửa xanh đậm. Ánh lửa kia vừa nhìn liền cảm giác tâm thần bị hung hăng đốt cháy, thế gian phảng phất không có bất luận một loại lực lượng gì dám cùng nó đối đầu.

Không khí xung quanh mình hầu như bị thiêu đốt đến không còn, hình thành một mảng chân không ngắn ngủi.

Dưới uy áp khủng bố của ngọn lửa, cơn gió lốc linh uẩn mà Hàn Thiếu Lăng tụ tới trong khoảnh khắc liền phiêu tán thành một dòng khí cuồng bạo.

Trong mắt hắn, hoảng sợ còn chưa kịp ngưng tụ.

Trọng đao của U Vô Mệnh đã dứt khoát lưu loát bổ xuống dưới!

Hắn còn thấp giọng ' a ' một tiếng, khàn khàn mang theo lạnh lẽo, chứa đầy sức mạnh cùng tự phụ.

Ánh lửa xanh chạm vào lôi long.

Trong đám linh uẩn màu trắng dày đặc sấm sét đột nhiên phát ra âm thanh 'anh' một cái cực kỳ chói tai, lôi long ngay cả tư thái giãy giụa cũng chưa kịp làm đã bị vỡ ra làm hai!

Ngọn lửa như lưỡi đao sắt nhọn trảm xuống!

Kim linh uẩn, từ trước đến nay vốn tính cứng cáp, nhưng tại đây, khi bị bẻ gãy nghiền nát dưới ánh lửa xanh rực rỡ lại không hề có chút lực chống cự nào, hắc đao lướt qua không gặp bất cứ trở ngại, rốt cục vỡ vụn!

Hàn Thiếu Lăng chỉ tới kịp giơ trường kính trong tay lên, đôi tay nâng lấy thân kích bảo hộ trước ngực của mình.

"Đinh —— anh ——"

"Ca ——"

Trường kích không hề ngoài ý muốn bị cắt thành hai đoạn.

Thân thể Hàn Thiếu Lăng sụm xuống thật mạnh, chiến kỵ dưới thân hắn nhận lực chấn động cộng minh đó mà bị áp thành chùm hoa mâu!

Hắn quỳ xuống trong bãi đất đầy máu thịt.

Cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi trào lên, từ trong miệng phun ra.

Khi sắp xếp bố chục ám sát này, Hàn Thiếu Lăng cố ý đem hai vạn kỵ binh kia điều xa một chút, lừa U Vô Mệnh thả lỏng cảnh giác, đồng thời phòng ngừa U Vô Mệnh lẫn vào trong đám người đó lợi dụng lộn xộn mà chạy thoát.

Giờ phút này lại hoàn toàn phản tác dụng, đại quân dưới trướng căn bản không kịp cứu viện!

Hai chân U Vô Mệnh đáp xuống đất, đầu xoay về sau nhìn Tang Viễn Viễn một cái, thấy nàng không sao, lúc này mới lười biếng động động ngón tay, một lần nữa nắm chặt chuôi đao.

Ánh lửa xanh đã hoàn toàn đi vào bên trong lưỡi dao, giờ phút này

U Vô Mệnh đang đứng trước mặt Hàn Thiếu Lăng, thường thường vô kỳ.

Hàn Thiếu Lăng ngẩng đầu lên.

Hắn chống đoạn kích gãy, trụ trên mặt đất, không ngã xuống.

"Là ngươi..... Ngươi vậy mà phá cảnh!" Thần sắc Hàn Thiếu Lăng hơi có chút hoảng hốt, "Trên Linh diệu cảnh, là cái gì?"

Mắt đen của U Vô Mệnh chậm rãi chuyển động: "Ngươi không cần biết."

Hắn khinh phiêu phiêu giơ lên đao trong tay, nhắm ngay cổ Hàn Thiếu Lăng, không chút do dự chém xuống.

Hàn Thiếu Lăng nhắm hai mắt lại, khóe môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Bại, đó là bại.

Bị người đường đường chính chính đánh bại, đánh chết, cũng không có cái gì không cam lòng. Được chiến đấu như vậy, bất kể thắng bại, chỉ cảm thấy vui sướng. Hôm nay nếu bại là U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng hắn cũng sẽ thưởng thức lẫn nhau, nhưng tuyệt không có chút lưu tình.

Ai cũng không phải vai chính của số mệnh, ai cũng đều sẽ thất bại, biến thành đá kê chân cho người khác.

Hắn cảm giác được luồng gió.

Sau luồng gió này chính là lưỡi đao lạnh băng.

Đao của U Vô Mệnh, nặng nhất, nhanh nhất, lạnh nhất.

Bị thanh đao như vậy chém đầu, hẳn là không có cơ hội cảm thấy đau đớn.

Thân thể hắn hơi gồng lên, cả người tê dại nhè nhẹ.

Một thế hệ vương giả sắp bỏ mạng dưới lưỡi đao!

Ngay một khắc khi dưới cơn gió lạnh thổi tung tóc mai tán loạn của Hàn Thiếu Lăng, lưỡi đao khó khăn lắm cắt qua da hắn cũng là lúc chợt có một đạo sấm sét, từ trên trời cao giáng xuống, đánh ngay vào lưỡi đao của U Vô Mệnh!

Trong nháy mắt đó, ai cũng không kịp phản ứng gì.

Hắc đao bị sức mạnh thiên địa ầm ầm đẩy ra, đao vẫn không rời tay, U Vô Mệnh miệng phun máu tươi, liên tiếp lui ba bước!

Con ngươi hắn co rút lại, trở tay đâm hắc đao vào dưới chân, đôi tay chống chuôi đao, đôi cánh lửa duỗi ra bao lấy thân, đỡ một cú sét lôi đình.

Ầm một tiếng lớn, chỉ thấy từ trọng tâm là U Vô Mệnh, một cơn sóng chấn động khủng bố đến cực điểm thổi quét ra bốn phía, từng đụn thi thể Minh ma bị ép thành mảnh vụn, bắn ra tứ phương.

Trận biến cố này quá đột ngột không kịp phòng ngừa, Tang Viễn Viễn chưa kịp hoàn hồn, liền thấy đạo thứ hai sét lại đánh xuống dưới, chỉ thẳng U Vô Mệnh!

Trong lòng Tang Viễn Viễn hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu không biết khi nào đã có thêm một đám mây sấm bảy màu, mấy tia sấm sét quỷ dị này đúng là đến từ bên trong đám mây đó.

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn về phía Hàn Thiếu

Lăng —— tuy cũng ở cùng trung tâm sét đánh nhưng Hàn Thiếu Lăng lại không tổn thương chút nào, giờ phút này thần sắc kinh ngạc, ngơ ngác nhìn U Vô Mệnh bị sét đánh đến lùi về sau mấy bước.

Mấy tia sét này là bảo vệ Hàn Thiếu Lăng. Trong lòng Tang Viễn Viễn hiện lên hai chữ làm nàng sởn tóc gáy —— thiên, đạo.

Nàng không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng chạy về chỗ U Vô Mệnh!

Đạo sét thứ hai là dừng ngay trên người U Vô Mệnh.

Đầu gối hắn bị ép thật mạnh tới rung một cái.

Hỏa cánh bốc cháy lên ánh lửa sáng càng lóa mắt, đối kháng với kiếp nạn ngày hôm nay.

Hắn thở hổn hển, miệng phun ra máu vẫn nắm chặt chuôi đao, trên hắc đao lại một lần nữa bốc cháy lên ánh lửa xanh.

Sóng chấn động oanh tạc khắp nơi, Tang Viễn Viễn chỉ mới ở ào vòng cuộc chiến đã cảm thấy ngực cương cứng thật mạnh một kích, nàng nuốt xuống máu đang vọt tới bên môi, tiếp tục nhào về hướng U Vô Mệnh, đồng thời giơ đôi tay lên ném hoa ăn thịt người công kích trực tiếp Hàn Thiếu Lăng!

Đạo sẻ thứ ba, nhanh chóng ngưng tụ thành.

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện kia đám mây bảy màu xuất hiện giữa không trung không biết khi nào đã tan.

Đây là đạo sét cuối cùng rồi!

Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười dữ tợn, hắn giơ đao lên trời.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, ánh chiều tà vàng nhạt chiếu xuống

dưới, dừng trên mặt U Vô Mệnh mặt cùng trên đao, lại có cảm xúc như sự vỗ về đến từ thiên nhiên, tại một khắc này có vẻ vô cùng trào phúng.

Thiên địa bất nhân, xem vạn vật như cẩu. Nhưng bất nhân, mới là nhân.

Nếu đã có thiên vị, vậy còn gọi cái gì là Thiên Đạo tự nhiên!

U Vô Mệnh gầm nhẹ ra tiếng, trên lưỡi đao, ánh lửa xanh bùng cháy mạnh!

Trong đôi mắt tối tăm toàn là hung ác quyết tuyệt.

Hắn không lùi mà tiến tới, dương đao lại trảm Hàn Thiếu Lăng!

Hắn đây là tính làm lơ sét, dùng thân thể ương ngạnh chống lại một kích này, cũng muốn đem cái gọi là thiên mệnh chi tử này trảm dưới đao của hắn!

Hàn Thiếu Lăng giờ phút này đã tụ được chút khí lực.

Hắn một tay trụ, ánh mắt cũng ngoan tuyệt như U Vô Mệnh. Hắn cầm nửa đoạn kích dính với mũi kích kia, cánh tay dồn hết sức lực, chỉ đợi U Vô Mệnh tiến vào phạm vi công kích liền sẽ mượn tia sét đánh, đâm thủng trái tim hắn!

Tiếng la của Tang Viễn Viễn bao phủ trong tiếng sấm.

Đạo sét thứ ba tới rồi!

Thân hình gầy gầy của U Vô Mệnh dưới ánh chớp nhá lên hiện ra thật rõ ràng, ánh lửa xanh lướt qua sấm sét, chém xuống thật mạnh!

Cùng thời khắc đó, Hàn Thiếu Lăng quỳ một gối xuống đất giơ lên

nửa thanh kích gãy trong tay, không quan tâm, đâm thẳng U Vô Mệnh!

' phác xuy ——'

' tạch tư ——'

' ầm vang ——'

Thế sét văng khắp nơi, đạo sét mạnh nhất này như cướp đi toàn bộ ánh sáng trong thiên địa, trước mắt chỉ có một mảnh trắng xoá, trong khoảng thời gian ngắn ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hoa ăn thịt người thật lớn bị tán thành vô số ánh sáng vụn li ti, giống như pháo hoa hạ màn mà rơi xuống đất.

Bên tai chỉ còn nghe âm thanh ngắn ngủi sắc bén vù vù.

Thị giác khôi phục.

Hàn Thiếu Lăng trước hết chậm rãi cúi đầu, nhìn nhìn mình.

Chỉ thấy toàn bộ bả vai bên trái cùng với cánh tay, cùng với gần nửa xương ngực hướng về mặt đất chảy xuống. Lồng ngực không hề che lấp mà bại lộ trong không khí, gió lạnh thổi tới, lập tức thổi đau trái tim đang nhảy lên ' thình thịch ' trong lòng ngực kia.

Mới vừa rồi hắn chỉ hơi kịp nghiêng đầu tránh chỗ yếu hại, cánh tay hợp và bả vai bị trọng đao chặt đứt, thiếu chút nữa là tước đến trái tim.

Đau đớn lúc này mới hậu tri hậu giác mà truyền đến, hắn nâng đôi mắt chết lặng lên, nhìn người phía trước.

Hắn nâng tay phải, trong tay nắm nửa thanh kích gãy, mới vừa rồi đâm xuyên qua một thân hình.

Dòng máu nóng bỏng theo thân kích chảy xuống tay hắn, hắn nhìn ngược theo đường máu uốn lượn lên phía trên, liền thấy thân thể nữ tử nhỏ xinh bị đoạn kích xuyên qua.

Đoạn kích đâm trúng Tang Viễn Viễn. Nàng nhào lên, dùng thân thể của mình cản một kích xuyên tim kia cho U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh đã bị nàng đẩy đến một bên, sau khi ương ngạnh nhận hết một đợt sấm sét kia, bộ dáng hắn cũng thảm thiết đến cực điểm, trong miệng máu tươi điên cuồng tuôn ra, nhất thời giãy giụa không dậy nổi.

Hàn Thiếu Lăng giống như quá sững sờ, buông lỏng tay ra.

Liền thấy Tang Viễn Viễn lảo đảo hai bước, mang theo đoạn kích nhào về hướng U Vô Mệnh.

Sau đó liền mềm mại ngã vào trong lòng ngực hắn.

"Tang, Tang....." Hàn Thiếu Lăng hít ngược một hơi khí lạnh, bất chấp đau đớn bị cụt tay, giãy giụa suy nghĩ muốn bò dậy.

Vừa động, liền cảm giác gió thổi vào lồng ngực, phủ tạng đầy bụng đều phát ra đau đớn kịch liệt.

Bị ép đánh bừa một kích với U Vô Mệnh, thân thể hắn cũng bị trọng thương.

Mà thằng nhãi U Vô Mệnh này, thà liều mạng gồng gân ăn sét cũng phải chém hắn một cái l, may mắn có thần lôi tương trợ, hóa giải lực đạo cùng lửa nóng trên đao, nếu không thì không phải chỉ vứt bỏ một bên bả vai đơn giản như vậy.

Hàn Thiếu Lăng run rẩy, kéo chiến bào xuống, dùng răng cùng tay còn lại quấn chiến bào quấn quanh miệng vết thương lung tung vài

vòng, sau đó thả người ngồi phịch xuống, thở hổn hển, nhìn chằm chằm U Vô Mệnh. Giờ phút này hai bên đều đánh mất năng lực hành động, chỉ đợi người của bên mình đến đây liền có thể bình định đại cục.

"U Vô Mệnh, ngươi chết rồi." Hàn Thiếu Lăng phun ra máu nói.

Bộ dáng U Vô Mệnh có chút ngơ ngẩn.

Tựa hồ căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hắn mờ mịt tiếp được Tang Viễn Viễn ngã nhào lại đây, động tác máy móc, tay run rẩy kịch liệt run rẩy, theo bản năng nhổ đoạn kích xuyên qua ngực nàng, sau đó xé vạt áo xuống quấn lấy miệng vết thương cho nàng, lại đem thân thể nho nhỏ mềm mại này không ngừng run rẩy ôm ở trước người, ngơ ngác cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt nháy mắt cũng không nháy.

"Chàng, không có việc gì chứ?" Nàng ngước mắt nhìn hắn, vừa nói chuyện, trong miệng vừa hộc máu.

U Vô Mệnh lấy hết toàn bộ sức lực, nắm thật chặt cánh tay ôm nàng, cúi đầu xuống.

"Không chết được. Tiểu Tang Quả, nàng có phải sẽ hay không." Hắn nhanh chóng hỏi.

"Chắc là sẽ không," nàng lại phun ra một ngụm máu, "Chàng trông chừng, đừng để ta ngủ."

"Ừ." U Vô Mệnh ngơ ngẩn gật gật đầu.

Nàng nhắm đôi mắt, cười: "Còn được, thí hết mạng ra cũng được như vậy."

"Ừ," hắn nói, "Cũng chỉ như vậy."

Cái gọi là ' Thiên Đạo ', cũng chỉ như vậy.

Tiếng chân ầm vang dần dần tới gần.

Địch nhân đến! Nhưng U Vô Mệnh lại ngay cả dịch khỏi vị trí một chút cũng không làm được.

"Người của Hàn Thiếu Lăng." U Vô Mệnh thở gấp một ngụm khí, hàm răng cơ hồ muốn cắn vào lỗ tai Tang Viễn Viễn, "Tiểu Tang Quả, không bằng như vầy, ta đem mạng cùng tu vi đều cho nàng. Hắn sẽ không giết nàng. Về sau, nàng cố gắng sống thật tốt."

Giờ khắc này, suy nghĩ đầu tiên trong lòng hắn lại không hề liên quan đến chuyện báo thù.

"Chàng thật sự muốn cho ta sống không bằng chết sao? U Vô Mệnh, chàng hận ta đến như vậy?" Nàng chu đôi môi đỏ nhiễm máu lên, dỗi nói, "Lúc trước là ai nói lúc chết nhất định mang theo ta? Lời nam nhân nói quả thực không tin được."

Mới nói được vài câu, chỉ cảm thấy trước mắt đang dần dần biến thành màu đen, có một mảng hào quang vàng kim cứ lập loè trong bóng tối, khuôn mặt tuấn tú của hắn trở nên mơ hồ, chỉ dư một hình dáng đong đưa.

Miệng vết thương chết lặng bắt đầu truyền đến từng cơn đau đớn, bên tai vang lên những tiếng ù ù vù vù rõ ràng.

Nàng cảm thấy hơi lạnh.

"Tang Viễn Viễn, không được ngủ."

Thanh âm U Vô Mệnh nghe có vẻ vô cùng khẩn trương.

Nàng thậm chí nghe ra một âm rung.

Nàng ngơ ngẩn nghĩ, hoá ra, người như hắn vậy, cũng sẽ sợ hãi nha.....

Nàng nỗ lực mở to hai mắt, hướng về phía hắn, dùng sức ngưng tụ tinh thần.

"Mang theo ta, sống hay chết, phải mang ta cùng đi." Nàng dùng hết toàn lực, nắm lấy ngón tay hắn.

Chợt mềm mại ngả lên người hắn, nhẹ nhàng thở phì phò.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, cũng đưa ngón tay run rẩy đặt trên mạch cổ của nàng xem xét, phát hiện tánh mạng nàng không bị nguy hiểm, không khởi tâm thần có chút hơi thả lỏng. Tầm mắt đảo qua, phát hiện kỵ bịnh Hàn Châu đã nhanh chóng tới gần, quân tiên phong cách nơi đây đã không đến trăm trượng!

Hắn nhận ba đạo sét, trong thân thể tựa như có một vạn con lôi trùng gặm nhấm tán loạn, không thể sử dụng được một chút khí lực. Mới vừa rồi cho rằng Tiểu Tang Quả sắp chết, tâm trí đều đặt ở trên người nàng, không còn cảm thấy đau đớn của cơ thể. Giờ phút này tâm thần khẽ buông lỏng, tức khắc đau đến nhất Phật xuất thế nhị Phật thăng thiên, trừ bỏ cười dữ tợn ra thì cũng không làm ra được biểu cảm nào.

Hắn một tay ôm chặt nàng, một tay kia chống đao, muốn đứng lên.

"Hàn..... Thiếu..... Lăng....."

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên mấy trượng phía trước, chỉ thấy Hàn Thiếu Lăng đã giãy giụa bò lên, muốn đi nhặt cái cánh tay cụt đang nằm lăn lóc một bên —— chỉ cần đem nó nhặt về, luôn có biện pháp gắn nó trở lại!

Chỉ cần qua mấy hơi thở nữa thôi, kỵ binh của Hàn Thiếu Lăng sẽ

nghiền qua nơi này, cứu chủ quân của bọn họ trở về và giết chết U Vô Mệnh không thể động đậy!

U Vô Mệnh bình tĩnh nhìn Hàn Thiếu Lăng duỗi tay về hướng cái tay cụt kia, trong mắt cuồn cuộn lửa giận.

Hắn đã lâu lắm lâu lắm rồi không có ở trong tình huống giống như vậy, cảm giác lực bất tòng tâm —— đã cố gắng đến thành như vậy, mà ngay cả một chút chiến quả cuối cùng cũng phải mất đi sao?

"U, Vô, Mệnh," Hàn Thiếu Lăng phun máu, cười, "Ngươi, thua a, đợi ta, trị tay xong, ta nhất định, dùng cánh tay này, diệt..... U Châu của ngươi!"

U Vô Mệnh ngay cả sức lực để cắn hàm răng cũng không có nổi.

Nhưng ngay khi Hàn Thiếu Lăng tay run rẩy, lấy được cái tay cụt trên mặt đất là lúc chợt có một cái đầu đen đen đỏ đỏ bỗng nhiên chui ra từ đống tử thi Minh ma ở phía sau hắn, chân sau đạp thật mạnh một cái, thân hình như điện, nhảy qua bên cạnh Hàn Thiếu Lăng một ngụm kéo đi cánh tay cụt mà hắn chưa cầm chắc!

Cái tia chớp đỏ đen này một khắc cũng không dừng lại, ngậm cánh tay trái của Hàn Thiếu Lăng, lướt tới trước người U Vô Mệnh, phanh gấp xoay người một cái, lùn eo xuống, cơ hồ là dùng tư thế hất ngang hông một cái, đem U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn nằm dài trên lưng mình.

Sau đó rải bốn vó, giống một đạo gió xoáy màu máu chui thẳng vào sóng triều Minh ma mà chạy qua đi.

Biến cố tới đột ngột không kịp phòng ngừa, Hàn Thiếu Lăng ngây người một cái, cánh tay không có, giết chết U Vô Mệnh cũng không, nắm chặt Tiểu Tang Quả vào lòng bàn tay, cũng không có!

Cái tia chớp lông xù đen đỏ đỏ đen đã hướng về phía xa chạy như

bay.

"Chủ quân! Ngài....." Kỵ binh đã đến, thấy Hàn Thiếu Lăng thiếu mất một bên vai cánh tay, khoé mắt của tướng lãnh cầm đầu muốn nứt ra, thống khổ quỳ gối trước người Hàn Thiếu Lăng.

Hàn Thiếu Lăng hít sâu một hơi, lấy tay còn nguyên chỉ về phía trước ——

"Giết!"

Kỵ binh bắt đầu xung phong, cung thủ giương cung cài tên, từng hàng mưa tên như châu chấu dẫn đầu ào ào hướng tới thân ảnh đã nhanh chóng đi xa.

Dưới mưa tên, U Vô Mệnh đã điều chỉnh tốt dáng ngồi, một tay kéo dây cương, đem Tang Viễn Viễn mềm mại ôm chặt trong lòng, một cái tay khác nghiêng nghiêng che chở vai ngực bụng của nàng.

Tốc độ của Đoản Mệnh tuy rất mau, chạy trốn lại thực ổn, không có gì xóc nảy.

"Tại sao còn không cắn chết hắn!" U Vô Mệnh suy nhả một câu ghét bỏ nó.

Đoản Mệnh đang phi vội vã như bay, quay cái đầu lông xù xù lại, vô cùng khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Oài oàm." Đoản mệnh ngậm cánh tay Hàn Thiếu Lăng, mơ hồ không rõ mà nói.

Tang Viễn Viễn quỷ dị lại một lần nữa nghe hiểu lời chó nói —— ngươi cũng chưa chết, ta làm gì muốn tìm chết.

Nàng không khỏi nhớ tới trong nguyên tác, sau khi U Vô Mệnh chết trận ở Thiên Đô, Đoản Mệnh biết rõ hắn phải chết, lại vẫn nhào

hướng Khương Nhạn Cơ, cuối cùng bị Hoàng Phủ Tuấn đánh vào biển lửa.

Một giọt nước mắt trong suốt xẹt qua khoé môi mang cười của Tang Viễn Viễn, lặng lẽ bay đi trong gió. Tuy rằng trên người đau muốn chết, nguy cơ sinh tử cũng chưa giải trừ, nhưng tại một khắc này, nàng vậy mà cảm giác được hạnh phúc.

Mọi người đều còn.

Đoản Mệnh chạy trái chạy phải, né khỏi mưa tên đang rào rạt trút xuống phía sau.

Nếu không có U Vô Mệnh giúp nó đánh rơi những mũi tên đó, nó ắt hẳn sẽ chật vật cực kỳ, vài lần suýt chút nữa bị bắn trúng chỗ hiểm yếu.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, trong thanh âm mang hàn ý nhè nhẹ: "Ngẫu Tử chết đi đâu vậy."

Mới vừa rồi nếu nó ở đây, nhất định có thể cho Hàn Thiếu Lăng một đòn trí mạng!

Chết đi đâu vậy nhỉ?!

Chương 73: Ngẫu Tử chết đi đâu vậy

"Ngẫu Tử chết đi đâu vậy."

Thanh âm U Vô Mệnh lạnh băng, tức giận.

Ngay khi thanh âm của hắn vừa mới rơi xuống, từ bên tròn sóng triều Minh ma trước mặt bỗng xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ. Nó thoạt nhìn vui sướng cực kỳ, tay nhỏ xách theo một cái túi tiền không chút tổn hại nào, tròn túi nặng trĩu chứa hơn phân nửa những vật gì viên viên không rõ nhưng nhìn cũng có vẻ khá nặng tay.

Hai khoé miệng con rối đều toe toét tới tận mang tai, quần áo nhiễm máu đỏ sậm tung bay theo gió, đạp qua đầu Minh ma, nhảy một cái lên cao mấy trượng, bay về phí trước, tinh thần của nó hoàn toàn hưng phấn, từ đầu đến chân đều viết một chữ ' lãng '.

Nó thật sự là đem mấy viên lấp lánh khi sáng đánh rơi nhặt về!

U Vô Mệnh: "....."

Đang sống sờ sờ bị nó chọc tức muốn vui vẻ!

Phía sau mưa tên lại đến.

Con rối đột nhiên nhíu mày, bắt lấy một con Minh ma đang le lưỡi dài ra, ném nó như ném một cái ghế xích đu, lợi dụng phản lực hất thân thể của mình lên, bắn vào giữa không trung rồi rơi xuống trên người Đoản Mệnh.

Nó cầm túi tiền trong tay vứt vào trong lòng ngực Tang Viễn Viễn, sau đó nhảy lên phía sau, trên người nổ lên sương mù xanh đen, ' lách cách lang cang ' đánh rơi hết những mũi tên đang bay tới cho Đoản Mệnh.

Cứ như vậy, Đoản Mệnh cũng không cần phải né trái tránh phải nữa mà chỉ cần một đường thẳng chạy về phía trước.

Ai cũng không đuổi kịp Đoản Mệnh thẳng tiến không lùi.

Trong nháy mắt, đội kỵ binh của Hàn Thiếu Lăng đã bị nó bỏ lại xa xa ở phía sau.

Thoát khỏi nguy cơ!

Tuy rằng Hàn Thiếu Lăng vì tìm đoạn tay cụt về nên kiên quyết không từ bỏ truy kích, nhưng khoảng cách giữa kỵ binh của hắn cùng Đoản Mệnh dù cho lấy mắt thường xem cũng thấy ngày càng xa.....

Đoản Mệnh hướng về phương đông, một đường chạy như bay.

Sau khi con rối trở về, Tang Viễn Viễn liền phát hiện U Vô Mệnh đã lên tinh thần trở lại, trên mặt hắn không nhìn thấy một tia suy yếu nào, nếu không phải thái dương cùng mu bàn tay hắn không tự giác mà nổi gân xanh, căn bản là không nhìn ra hắn giờ phút này đang chịu đựng đau đớn.

Nàng biết, hắn lo lắng con rối phản phệ.

Thứ này tâm trí vô cùng đơn thuần, nhưng đơn thuần liền có nghĩa giống như đi trên một sợi dây vậy, trái phải đều là vực sâu, một bên là chí thiện, bên kia là chí ác.

Nàng nhẹ nhàng tránh, dùng chút hơi thở hô: "Ngẫu Tử....."

Thân hình nhỏ bé hơi lung lay, rơi xuống bên cạnh nàng, nó ngồi phía trước trên đầu của Đoản Mệnh, đôi tay nhỏ đoan đoan chính chính đặt trên đầu gối, chớp mắt to nhìn nàng chăm chú.

"Giúp ta cầm cái túi." Nàng cố hết sức đem túi đẩy đẩy về hướng nó —— mới vừa rồi khi con rối gỗ đi đối phó với mưa tên, nó đem túi cố ngọc tinh vứt vào trong lòng ngực nàng.

Con rối kích động đưa tay nhỏ ra, mới vừa đụng tới cái túi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vô cùng khẩn trương ngẩng đầu, trộm liếc liếc sắc mặt U Vô Mệnh.

Thấy sắc mặt hắn tuy xấu, nhưng lại không có ý ngăn cản, nó liền nhận cái túi, sau đó thật cẩn thận buộc lại ở trước ngực.

"Tìm một chỗ nghỉ tạm để chữa thương, thuận tiện, lại sinh sản nhiều cố ngọc tinh một chút." Tang Viễn Viễn suy yếu nói.

Hai con mắt đen nhánh của con rối tức khắc hơi hơi nổi lên ánh sáng. Chủ nhân thực suy yếu có phải bị phản phệ gì đó hay không, con rối toàn bộ không biết, nó chỉ biết nếu được một chỗ tốt an tĩnh, nó sẽ có được càng nhiều càng nhiều mấy viên sáng long lanh.

U Vô Mệnh hơi hơi trầm ngâm.

Tin tức hắn bị trọng thương Hàn Thiếu Lăng nhất định sẽ báo gấp lên Khương Nhạn Cơ, nếu giờ phút này chạy đến Ký Châu để hội họp với 7000 quân U Châu, nhất định sẽ vấp phải Hàn Thiếu Lăng cùng Chương Kính toàn lực bao vây chặn đường, mặc dù có thể chém giết mà thoát đi, nhưng tình huống cũng sẽ cực kỳ thảm thiết.

Huống hồ, bản thân hắn giờ đây không có bất luận khả năng gì tự bảo vệ mình, chỉ có thể gửi hết hy vọng vào binh lính dưới trướng, vận mệnh của mình mà không phụ thuộc vào mình, đây không phải cách hành sự của U Vô Mệnh.

"Tiểu Tang Quả, nàng thật sự là con trùng trong bụng ta nha." U Vô Mệnh đạm đạm cười, lấy ngọc giản ra, lệnh cho đội quân đang chạy tới trường thành quay đầu trở lại, xuyên qua Bình Châu, mai phục ở giao giới hai châu Bình, Hàn, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Đối với mệnh lệnh của chủ quân, bộ hạ chưa bao giờ có chút nghi ngờ, sau khi nhận lệnh, 7000 binh lính được trang bị huyền giáp kia lập tức quay đầu, thẳng tắp đi về hướng Tây.

Tang Viễn Viễn biết, hắn đây là dự định phục kích Hàn Thiếu Lăng bị trọng thương trên đường về.

Khoé môi nàng hiện lên một tia mỉm cười —— phải cho Hàn Thiếu Lăng biết, 7000 người của U Vô Mệnh đối đầu với hai vạn kỵ binh của hắn, đến tột cùng ai cao ai thấp!

"Xuống Minh Uyên!"

U Vô Mệnh tức khắc quyết định.

Hắn quay đầu lại, liếc mắt nhìn kỵ binh Hàn Châu ở tít đằng xa cơ hồ như gần biến mất trong tầm nhìn, khóe miệng cười lạnh một tiếng, nắm chặt dây cương, ra lệnh cho Đoản Mệnh nhanh chóng chạy thành một đạo tàn ảnh.

Hai tay hắn hơi banh ta, tận lực che chở ôm chặt Tang Viễn Viễn, không để nàng bị xóc nảy quá nhiều, tránh rách thêm miệng vết thương.

Vạn hạnh tròn bất hạnh chính là, sau khi Hàn Thiếu Lăng xuất ra tuyệt chiêu đánh bừa cùng U Vô Mệnh, linh uẩn trên người hắn đã hao hết, cho nên một kích đâm vào Tang Viễn Viễn này chỉ là thương tổn vật lý tầm thường, cũng không có mang theo độc linh uẩn.

Chẳng qua đâm trúng ngực, còn tổn thương tới tim mạch cho nên

làm nàng nhất thời vẫn chưa hồi phục được.

Tình huống của U Vô Mệnh còn tệ hơn so với nàng rất nhiều, hắn len lén phun ra vài ngụm máu rồi.

Tang Viễn Viễn phát hiện, máu của hắn còn có nhiễm màu trắng bạc của kim loại.

"Là kim lôi." Nàng nằm trong lòng ngực hắn, dùng âm thanh suy yếu thều thào nói, "Cũng không phải hoàn toàn vô ích. Hàn Thiếu Lăng thuộc kim, nhưng tuyệt chiêu của hắn ra lúc nãy lại là Lôi Long, nói như vậy giữa hắn là Lôi lực có một chút ràng buộc nào đó mà chúng ta không biết rõ. Chuyện này có lẽ có nghĩa là, mặc dù Thiên Đạo muốn ra tay bảo hộ hắn, nhưng cũng phải không vượt qua được quy tắc nào đó."

"A," U Vô Mệnh nở nụ cười lạnh qua kẽ răng nha, "Trời, phán."

"Trong đó chắc chắn có điều cổ quái." Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát, "Trực giác nói cho ta, chuyện này không thể thoát can hệ với Thiên Đàn."

Bất tri bất giác nói chuyện lớn tiếng một chút, ảnh hưởng tới vết thương trên ngực, một ngụm máu tươi chợt phun trào ra, con rối gỗ bị dọa muốn nhảy dựng, suýt chút nữa ném luôn cả túi trong tay.

Nó mặt mày méo mó phủ phục lại đây, một bàn tay đang cầm túi thuận tiện cầm luôn vài sợi lông của Đoản Mệnh cho chắc, một cái tay khác giơ ra tới, cẩn thận duỗi về phía Tang Viễn Viễn, ngoéo ngón tay nàng một cái.

Nó nhìn chằm chằm nàng một lát, nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó rút tay nhỏ lại, đưa vào trong áo choàng, lay lay một chút, lấy ra mấy con bướm hoa màu tím đang gắn bờ vai với cánh tay của nó đưa tới trên người Tang Viễn Viễn.

Sau khi gỡ con bướm hoa xuống, cánh tay nó lập tức buông thõng xuống, lung lay như sắp rớt.

Nó vội vàng lấy cái túi đổi sang bàn tay khác để tránh rớt mất thêm lần nữa.

Tang Viễn Viễn: "....."

U Vô Mệnh nhướng mày, thu con bướm hoa lại, sau đó dùng dây cương hướng đến lỗ tai Đoản Mệnh vỗ vỗ: "Ngưng. Xoay người nhảy xuống một trượng."

Cánh tay hắn căng chặt, ôm lấy Tang Viễn Viễn gắt gao, sau đó hiếm hoi cho con rối gỗ một cái liếc mắt: "Bám chặt."

Ngẫu Tử tựa như thằng ranh con nhát gan đột nhiên bị cha già nghiêm khắc điểm danh, đột nhiên gật gật đầu, cánh tay nhỏ ôm chặt lỗ tai Đoản Mệnh.

Chỉ thấy Đoản Mệnh lập tức phanh gấp một cái, sau đó hùa theo làn sóng lớn Minh ma thẳng tắp nhảy xuống phía Minh Uyên.

Khi một khắc nhảy xuống vực sâu kia, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, tuy rằng trong lòng cực kỳ tín nhiệm U Vô Mệnh, nhưng thân thể bay lên không trong chốc lát cùng làm nàng nhịn không được dựng hết lông tay lông chân.

Nàng ngừng hô gấp lại, thân thể không tự giác căng thẳng.

Hết thảy phảng phất thành động tác quay chậm.

Nàng nhìn đôi chân gỗ nho nhỏ của con rối gỗ khẽ bay lên tạo thành một hình cung nho nhỏ xẹt qua trong không trung.

Sau một chút ngưng động cực kỳ ngắn ngủi, thân thể béo béo của Đoản Mệnh bắt đầu rơi xuống.

Nhưng lại thấy nó vô cùng linh hoạt lăn một cái trên không trung, hai chân sau chụm lại đạp mạnh vào thân thể một con Minh ma đang rơi xuống hố!

Cũng không biết nó đã mượn thêm sức lực từ chỗ nào, liền thấy con Vân Gian thú này xoay thêm nửa vòng trên không trung, sau đó thẳng tắp đâm về hướng vách tường của bờ vực Minh Uyên.

Trên vách đá đen nhánh thình lình lộ ra một thạch động đen ngòm.

Đoản Mệnh cực kỳ linh hoạt rơi xuống rồi lăn vào.

Minh ma trong động bị dọa hết hồn nhảy dựng. Phía trên khuôn mặt Minh ma xấu xí khủng bố là từng con mắt chỉ có tròng trắng chậm rãi chuyển động, nhìn thẳng vào con quái thú lông lông xù xù từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó, vô số cái lưỡi đen mọc đầy gai ngược đánh thẳng về phía Đoản Mệnh!

Trong cái hang động hẹp này lại nổi lên một luồng gió tanh tưởi cực kỳ nồng đậm.

Con rối động.

Màn sương xanh đen nổi lên, nó tựa như một cơn gió xoáy nho nhỏ, thổi quanh Đoản Mệnh qua một vòng, Minh ma ở chung quanh đều bị cắt thành từng khối từng khối.

"Đây là?" Tang Viễn Viễn cố gắng xốc dậy tinh thần, ngạc nhiên hỏi.

U Vô Mệnh nói: "Miệng vực sâu."

Tang Viễn Viễn cả kinh: "Miệng vực sâu ? Cũng thông với Minh Uyên luôn sao?"

"Đương nhiên rồi," U Vô Mệnh thực buồn cười nhìn nàng, "Bằng không Minh ma từ đâu chui ra."

"Chàng làm sao biết chỗ này có cái động?" Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hắn cúi người, cười xấu xa nói: "..... Không nói cho nàng."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hộc máu cho hắn xem!

U Vô Mệnh chỉ huy con rối, đem một chỗ hơi bằng phẳng rửa ráy sạch sẽ, sau đó ôm Tang Viễn Viễn đi xuống, để nàng song song ngồi dựa vào vách động.

"Tiểu Tang Quả," trên mặt hắn hiện lên một nụ cười soái đến lóa mắt, "Chưa bao giờ nghĩ tới, U Vô Mệnh ta một ngày gặp nạn ở thiên nhai, bên cạnh lại vẫn có người làm bạn."

"Cảm giác như thế nào." Nàng hỏi.

"Cực tốt!"

Ngẫu Tử đang ở bên ngoài liều mạng đánh chết Minh ma: "....." Không, cảm giác một chút cũng không tốt nha.

"Từ từ, ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện." Tang Viễn Viễn nói.

"Hử?" U Vô Mệnh híp mắt nhìn nàng.

"Tang Thành Minh cùng đường, mang theo tâm phúc nhảy xuống Minh Uyên, nhớ chứ?"

Là tên phản nghịch lúc trước của Tang Châu, thứ đệ của Tang Châu

vương, vương thúc của Tang Viễn Viễn. Cho đến hôm nay, Tang Viễn Viễn vẫn cảm thấy sự kiện kia phảng phất có chỗ nào hơi quái quái.

"Ừm, có lẽ chưa chết." U Vô Mệnh không chút để ý. Hắn chả có chút hứng thú nào với Tang Thành Minh. Cho dù không chết, cũng chỉ là chuyện thêm một đao mà thôi.

Hắn nghiêng người, tháo mảnh vải buộc trên miệng vết thương của Tang Viễn Viễn, sau đó bắt đầu cởi y phục của nàng.

Tang Viễn Viễn: "?"

Tuy rằng nàng cực kỳ cực kỳ hiểu người nam nhân này, biết hắn chỉ cần còn một chút ít sức lực, đều sẽ giả vờ giả vịt làm như không có việc gì, để không ai có thể nhìn ra được là hắn đang mang trọng thương. Nhưng mà lúc này lại đi cởi đồ nàng thì cũng không khỏi quá.....

Sau khi cởi xiêm y, U Vô Mệnh dứt khoát lưu loát dùng con bướm hoa dán lên miệng vết thương của nàng.

Sau khi dán xong đằng trước, lại đem thân nàng lật qua, cũng dán lên luôn miệng vết thương phía sau lưng.

"Giờ mới thấy con thiêu thân hoa này còn có chút tác dụng nha." Hắn híp mắt ngắm ngắm, sau đó khinh phiêu phiêu nói.

Đoản Mệnh chậm rãi ngẩng lên cái đầu lông xù xù của nó, ánh mắt quỷ dị nhìn hắn một cái, sau đó cùng Tang Viễn Viễn trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu.

Ừm, không sai, phành phạch thiêu thân vẫn có chỗ dùng.

U Vô Mệnh: "?"

"Tiểu Tang Quả, ánh mắt nàng với Đoản Mệnh là có ý gì chứ?" Hắn

phi thường cảnh giác, nháy mắt phát hiện không đúng.

Tang Viễn Viễn: "Cái gì ánh mắt? Đoản Mệnh làm sao vậy? Đoản Mệnh chạy đã lâu, nhất định mệt muốn chết rồi, đúng không Đoản Mệnh?"

Đoản Mệnh chậm rì rì rũ đầu xuống: "Âu ô."

Hoàn toàn không biết nhân loại các ngươi đang nói cái gì. Em muốn trước gặm cái móng heo trước mặt hơn.

Rồi nó bắt đầu thực sự gặm cánh tay đáng thương kia của Hàn Thiếu Lăng—— Vân Gian thú vốn chính là hung thú, nếu không trải qua thuần dưỡng nghiêm khắc, chúng nó cũng sẽ ăn luôn cả người chứ không đùa!

U Vô Mệnh: "....." Rõ ràng biết có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chỗ nào.

Tang Viễn Viễn cười trộm, chậm rãi đem đầu tựa vào vai U Vô Mệnh.

Nàng muốn rút hết sức lực triệu hoa.

Chương 74: Đoạt lực của tạo hóa

Tang Viễn Viễn dựa vào con phành phạch thiêu thân lớn nhà mình, chậm rãi điều tức.

U Vô Mệnh cũng dần dần nghiêm túc lại, hắn nhắm hai mắt, trong nháy mắt đã nhập định.

Không bao lâu, đầu ngón tay đang nổi lên linh uẩn xanh lá của Tang Viễn Viễn vừa động, một đóa hoa mặt bự nhảy ra tới.

Nàng đã lâu chưa thấy hoa mặt bự nhỏ xíu như bỏ túi, ấy không, giờ phút này nó căn bản không có tư cách được xưng là hoa mặt bự đâu.

Đĩa nhuỵ của nó chỉ có lớn bằng một bàn tay, nó dừng trên người Tang Viễn Viễn, lười biếng duỗi hai mảnh lá xanh trên thân nó ra.

Tuy rằng hình thể thực không đạt tiêu chuẩn về khuôn mặt, nhưng hoa mặt bự mini này vẫn cẩn trọng giơ gương mặt lên, bắt đầu phun nước linh uẩn vào miệng vết thương của nàng.

Một lát sau, Tang Viễn Viễn chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhìn về phía U Vô Mệnh trở nên một lời khó nói hết.

Cái liệu pháp trị liệu của hoa mặt bự của nàng, tuy nhìn có vẻ như dựng sào thấy bóng(*) nhưng có thể nói cực kỳ hiệu quả nha.

(*) dựng sào thấy bóng: làm nhiều mà được ít.

Lớp nước linh uẩn vừa tiếp xúc miệng vết thương, lập tức liền có cảm giác sảng khoái nhè nhẹ mát lạnh thấm xuống, có thể rõ ràng cảm giác được da thịt trên miệng vết thương bắt đầu toả sáng sinh cơ, nhanh chóng khép lại.

Lúc trước khi nàng trồng hoa cho hắn, cái tên cẩu nam nhân này cư nhiên làm bộ không hề có cảm giác gì, lừa nàng trồng hết đoá này tới đoá khác, thành một thân rậm rạp cho hắn.

Không biết xấu hổ! Nếu không phải nàng tự mình bị thương như vậy, còn tưởng rằng năng lực trị thương của hoa mặt bự cũng thực là râu ria giống như hắn biểu hiện ra ngoài ấy chứ.

Ngay lúc nàng đang âm thầm chửi thầm thì đột nhiên thấy thân thể U Vô Mệnh bỗng lảo đảo quơ, một búng máu khó có thể ức chế phun ra từ trong miệng, phun thẳng lên cả vách đá ở phía đối diện. Hắn giơ tay che môi lại, ngực phập phồng kịch liệt.

Tang Viễn Viễn giật mình muốn nhảy dựng, vội vàng đem khuôn mặt nhỏ của hoa mặt bự mini chuyển về phía hắn, nó bắt đầu phun nước linh uẩn loạn xạ từ đầu đến chân hắn một hồi.

Hắn dựng tay lên: "Không có việc gì. Trị nàng trước đi l."

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn mấy tia máu linh tinh trên vách đá.

Chỉ thấy trong mấy vệt mái tạt vào vách đá thế mà lại như là những ngôi sao bằng thiết bị nung đỏ rơi trên vải bông, phát ra tiếng ' tư tư ' , ngay lập tức, vách đá liền bị đốt ra vô số điểm lấm tấm.

Nàng tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong vết máu vốn bị sét gây ra thương tích có đan xen màu trắng bạc của ánh sấm sét, lại có thêm cả một phần ánh sáng nhạt màu cam.

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng —— hắn, dùng bất diệt hoả có thể luyện hóa vạn vật đi luyện hoá luôn cả luồng sét trong cơ

thể.

Luyện hóa cái lực lượng đến từ ' Thiên Đạo ' kia.

Lợi hại! Quả nhiên, nàng lúc trước nghĩ không sai, người nam nhân này, trừ phi một kích giết chết hắn, nếu không bất luận tạo ra cho hắn thương tổn dù nặng đến thế nào đều sẽ chỉ làm hắn trở nên càng cường đại hơn.

Cho nên..... Nếu có thể luyện hóa thành công, hắn có phải liền nắm giữ lực lượng của ' Thiên Đạo ' luôn không?!

Thật là không thể không cảm thán một câu, đại ma vương vai ác quả nhiên có tiềm chất nghịch thiên nha.

Tang Viễn Viễn không dám quấy rầy hắn.

Nàng kiềm chế trái tim đang nhảy ' thình thịch ', đem đoá hoa mặt bự mini gắn lên đỉnh hang đá trên đầu hắn, nó cúi đầu xuống nhu hoà phun ra đều đều màn sương dày đặc linh uẩn, không ảnh hưởng đến hắn mà chỉ âm thầm bổ sung linh uẩn cho hắn, cho hắn một chút trợ giúp.

Định thần, nàng lại triệu ra một đóa hoa mặt bự mini khá, đặt trên người mình tiếp tục trị liệu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngoài động sắc trời dần dần trở tối, đã về đêm.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, bên ngoài hang đá, tiếng gầm gừ của Minh ma phảng phất càng thêm dày đặc, ngay cả vách đá cũng ẩn ẩn chấn động. Tang Viễn Viễn nghĩ thầm, chắc là 'dũng triều' bên ngoài đã tới hồi kết thúc, giờ bắt đầu ' đuôi khiếu ' rồi. Khi ' đuôi khiếu ' tới, Hàn Thiếu Lăng chỉ có thể hoàn toàn từ bỏ truy kích, trợ giúp Chương Châu phòng thủ biên cảnh, chờ đến khi đợt tấn công này của Minh ma kết thúc, sẽ không bao giờ còn khả

năng truy được bất cứ dấu vết gì.

Tạm thời xem như hoàn toàn an toàn!

Chẳng qua, chịu ảnh hưởng của ' đuôi khiếu ' , số lượng Minh ma từ bên ngoài động bò vào cũng tăng vọt, mùi máu trong động lại càng dẫn tới càng nhiều Minh ma, tiếng gầm gừ quả thực muốn chấn phá màng tai.

Giờ phút này có thể đối phó với chiến lực của Minh cũng chỉ có một mình Ngẫu Tử nhỏ bé.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, cưỡng bách mình tiến vào nhập định, liều mạng tích tụ linh uẩn.

.....

Con rối gỡ con bướm hoa trên cánh tay cho Tang Viễn Viễn dùng, đoạn cánh tay rớt liền có vẻ lỏng lẽo không quá ổn. Cánh tay trái bằng gỗ gục xuống lắc lư bên hông đại để cũng ảnh hưởng năng lực hoạt động của nó, giờ phút này số lượng Minh ma tăng vọt, áp lực càng lúc càng lớn, sương mù trên người nó nhanh chóng tiêu hao, nó hả miệng lớn, thoạt nhìn hơi có chút mệt mỏi.

Ngẫu tử nhíu mặt mày, trong đôi mắt đen hung quang ẩn hiện, trên người kia nó chỉ xòn hung ác quyết tuyệt, cực kỳ giống U Vô Mệnh.

Vô luận như thế nào, tuyệt đối không thể để đám gia hoả khó coi này công phá phòng tuyến!

Thân hình nho nhỏ gồng lên, thỉnh thoảng liền khó có thể giữ được cân bằng, ngã thật mạnh trên mặt đất hoặc là bị đánh văng vào trên vách tường.

Nó phẫn nộ ngưng tụ sương mù Mộc hệ xanh đen, một lần lại một lần nhào về hướng những gia hoả có ý đồ công kích chủ nhân cùng

đại cẩu cẩu nhà nó.

Ngay ở thời điểm nó hoàn toàn cảm thấy chống đỡ hết nổi, cánh tay cùng bờ vai bỗng nhiên căng thẳng.

Chỉ thấy một loạt con bướm hoa mới mẻ dừng trên người, ' ca ca ca ' mà đính lại cánh tay cho nó.

Mới vừa ngẩng đầu lên, thân thể kiệt lực bỗng nhiên bị một cái gì mềm mại thật dày lại khổng lồ đứng kế một bên.

Con rối ngơ ngác quơ quơ cánh tay, nhìn quái vật đỏ rực khổng lồ —— khoảng cách quá gần, nhìn không thấy rõ toàn cảnh, nhất thời không nhận ra đây là cái thứ gì.

Mãi đến khi cái hoa đỏ mập mạp ' hô ' một tiếng rồi mở cánh hoa ra, đem một đống thi thể Minh ma chồng chất một bên kéo vào trong miệng nhai nhồm nhoàm một phen, con rối mới phản ứng lại, ôi cái gia hỏa túi tiền của nó đây rồi, hoa đầu heo khổng lồ có thể tạo ra viên sáng lấp lánh!

Nó nhảy tại chỗ một cái, cao hứng túm chặt cái đuôi nhỏ nâu nâu của hoa đỏ mập mạp, đem thân thể mình ném đi ném lại, hai cái chân gỗ nho nhỏ cao cao cứ loạn cả lên, hoàn toàn quên mất mệt mỏi mới vừa rồi.

Mà giờ phút này, Đoản Mệnh đã ' hự hự ' gặm sạch sẽ cái cánh tay kia của Hàn Thiếu Lăng, ngay cả xương cốt nó đều nhai 'rôm rốp' trong miệng, giống như nhai đậu xốp giòn, trong khoảnh khắc nó như hoàn toàn biến mất ở cái thế gian này.

"Âu —— ô!"

Con chó mũm mĩm kêu lên một tiếng đầy mỹ mãn.

Nếu Hàn Thiếu Lăng còn có cơ hội tới lấy cánh tay, vậy chỉ có thể cúi

đầu mặc niệm cho hắn thôi.

Tang Viễn Viễn lấy lại bình tĩnh, hướng về chỗ sâu trong hang động lại ném một đóa hoa ăn thịt người.

Lần này, hai bên trái phải đều phong bế, có thể an tâm an dưỡng.

Lúc trước nàng còn cảm thấy cái năng lực này của mình thực sự không có một chút huyễn khốc —— thiên hạ người ta tấn giai xong, tay quăng linh uẩn sáng loé, vừa tàn khốc lại ngầu, mà nàng chỉ có thể ném phành phạch phành phạch ra bên ngoài mấy cái hoa ủ rũ, nhưng giờ phút này, nàng bỗng nhiên phát hiện kỹ năng này của mình mới gọi là bảo tàng.

Bị trọng thương như vậy, đổi lại là người khác thì căn bản không có năng lực tiếp tục giết địch. Mà nàng lại không bị chút ảnh hưởng nào của vết thương, chỉ cần đem hoa quăng ra ngoài, liền có thể ngồi chờ lấy tiền, năng lực vẫn liên tục ở trạng thái tốt nhất.

Hai đóa hoa ăn thịt người liều mạng làm việc, thực mau, liền có cố ngọc tinh lấp la lấp lánh cố theo cái đuôi màu nâu rơi xuống dưới.

Hai mắt con rối tỏa sáng, khóe miệng toét tới mang tai, chạy chạy bên trái, chạy chạy bên phải, vươn cặp tay nho nhỏ đem mấy viên ngọc quý giá vò vò liên tiếp trong lòng bàn tay, sau đó thật cẩn thận bỏ vào trong túi.

Nó lúc này không có chút xíu nào nhìn ra được là bộ dáng vô dụng không còn tinh lực, toàn bộ con rối hoạt bát giống như một con khỉ vừa mới thoát ra khỏi lồng. Quả nhiên, tài phú chính là suối nguồn động lực của hết thảy sinh vật hình người mà.

Tang Viễn Viễn tạm nghỉ trong chốc lát, giơ tay lên, triệu ra một đóa hoa mặt bự có hình thể bình thường.

Nó giống như cái đài sen, đem nước linh uẩn ngưng tụ thành một

mặt rồi phun ra nhè nhẹ từng đợt từng đợt cột nước ấm, cho con rối gỗ và Đoản Mệnh tắm sạch đến thấu triệt lông tóc.

Tắm rửa xong, hoa mặt bự lại cố lấy cái mặt to bự của nó làm như máy sấy, ' hô hô ' mà phun ra gió nóng, đem hai tên này xử lý đến lông tóc xoã tung, muốn bao nhiêu sạch sẽ có bấy nhiêu sạch sẽ.

Còn thuận tiện vọt về hướng mặt đất tưới tưới rửa ráy một chút —— tuy rằng chỉ là nơi đặt chân ngắn ngủi, nhưng hoàn cảnh cư trú tốt đẹp luôn hữu ích với thể xác và tinh thần nha.

Nàng len lén nhìn nhìn U Vô Mệnh.

Chỉ thấy dưới mí mắt hơi mỏng của hắn lộ ra ánh sáng bốn màu lam, trắng, cam, xanh, giống như cái bóng đèn bị hư không ngừng lập loè.

Luyện hoá đến chỗ mấu chốt, không thể quấy rầy. Vì thế Tang Viễn Viễn mới có ý niệm tắm sạch cho một chó một rối gỗ cho xong, sau đó lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn chờ, cùng dơ bẩn với nhau luôn.

Bên hông hắn chợt có ngọc giản sáng lên.

Tang Viễn Viễn vội vàng lấy ra, đem ngọc giản đi đến một bên.

Thanh âm A Cổ truyền ra ——

"Chủ quân, cấp báo."

Tang Viễn Viễn trả lời: " Hiện giờ hắn đang vội, có việc nói với ta là được."

Sau một lát, A Cổ nói: "Dạ! Ở nhiều chỗ khắp các châu quốc đang xuất hiện ' dũng triều ', quy mô kinh người, nhiều tuyến báo nguy, ba châu Tang, Bạch, Bình đều có đoạn trường thành bị cắt đứt! Các châu còn lại cũng đang nỗ lực chống đỡ, khả năng có nguy cơ phá

thành bất cứ lúc nào!"

Vừa nghe lời này, trái tim Tang Viễn Viễn tức khắc nhảy ' thình thịch ' thật mạnh, tâm mạch vốn vừa bị thương nhói đau từng đợt, nàng hít sâu một hơi, cảm thụ gió lạnh thổi qua răng.

Ba châu Tang, Bạch, Bình đều có đoạn trường thành bị cắt đứt!.....

Ba châu quốc này bình thường thế tiến công của Minh ma cũng không xem là mãnh liệt, như thế nào đột nhiên liền.....

Tang Viễn Viễn đột nhiên đưa tầm mắt hướng ra ngoài động.

Chỉ thấy một cơn lũ đỏ từng đợt từng đợt sóng bùng lên như nham thạch sôi trào, điên cuồng hướng về phía trên.

Cho nên, thế công của Minh ma đặc biệt mạnh mẽ hơn ngày thường này cũng xuất hiện ở Chương Châu!

Trong lòng Tang Viễn Viễn đột nhiên trầm xuống: "A Cổ tướng quân, thỉnh cấp tốc chỉnh quân, sẵn sàng tư thế ra quân chi viện các nơi bất cứ lúc nào."

"Dạ!" A Cổ không chút do dự liền đồng ý.

"Còn có," Tang Viễn Viễn cắn cắn môi, ánh mắt kiên định, "Thông báo cho 7000 binh mang huyền giáp đang ở trong Bình Châu, tức khắc tiếp viện chỗ trường thành Bình Châu bị chiếm đóng, kế hoạch phục kích lúc trước hủy bỏ."

"Dạ!"

Chợt xuất hiện ' dũng triều 'mạnh mẽ như vậy, Hàn Thiếu Lăng căn bản sẽ không rời khỏi Chương Châu —— dù cho chỉ là ' dũng triều ' tầm thường cũng đã có thể dễ dàng phá huỷ con thuyền rách nát sắp hỏng Chương Châu này, huống chi là cái đại hoạ bất thình lình

xảy ra này. Hàn Thiếu Lăng nếu dẫn quân rời đi, kia Chương Châu nhất định bị phá! Vân Cảnh mười tám châu, đứt một sẽ động toàn bộ, Hàn Thiếu Lăng tuyệt không khả năng trơ mắt nhìn Chương Châu bị Minh ma công phá, cho nên hắn sẽ không đi.

Nếu là Hàn Thiếu Lăng không đi, 7000 binh lính mang huyền l giáp mai phục tại Bình Châu liền không còn ý nghĩa, chỉ lãng phí binh lực. Còn không bằng sẵn tiện trợ giúp Bình Châu, lấy lại mảnh trường thành bị Minh ma xâm chiếm.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Tuyến phía Đông như thế nào?"

Thanh âm A Cổ hơi có chút cảm khái: "Đông Châu dốc hết sức chống đỡ, các châu quốc ở tuyến Đông tạm thời không ngại, nghe nói Đông Châu vương Hoàng Phủ Tuấn đã phải đích thân dù mang bệnh cũng ra tiền tuyến đốc chiến. Hoàng Phủ Hùng lui khỏi Ký Châu, lãnh trọng binh đi về hướng Bắc, giúp Tần Châu bình ma."

Khi đối mặt với Minh ma, các đại châu quốc luôn đoàn kết kinh người. Nói cho cùng cái thế cuộc một vinh đều vinh, nhất tổn đều tổn. Loại thời điểm này, Hoàng Phủ thị là đồng minh cực kỳ mạnh mẽ đáng tin cậy.

Đánh Minh ma xong lại đóng cửa xử lý ân oán sau.

Trong đầu Tang Viễn Viễn nhanh chóng lướt qua bản đồ của toàn Vân Cảnh một lần, trong lòng đại khái cũng hình dung ra.

Đông tuyến có thể yên tâm giao cho Hoàng Phủ Tuấn. Tang Châu chỉ là bị đột ngột tấn công không kịp phòng ngừa, có phụ vương cùng huynh trưởng, định có thể thuận lợi trục xuất Minh ma. Hàn Châu cùng Chương Châu, Hàn Thiếu Lăng sẽ tự chống lại tốt. Người này tuy rằng làm trượng phu không đáng tin cậy, nhưng nếu bàn về bản lĩnh trừ ma thì cũng là một nhân vật xứng đáng có danh hào trên toàn Vân Cảnh. Bình Châu có đội quân huyền giáp 7000 người

tương trợ, vấn đề hẳn cũng không lớn.

Cho nên giờ phút này nguy hiểm nhất, đó là Bạch Châu vị trí xa xôi, thực lực lại cực kém!

"A Cổ tướng quân, thỉnh phái ra một đội kỵ binh tinh nhuệ, băng qua nội địa Tang Châu, dùng tốc độ nhanh nhất đi Bạch Châu chi viện!"

"Dạ! Thuộc hạ này liền an bài!"

Ngọc giản rách nát.

Tang Viễn Viễn lại lấy ra một cái ngọc giản từ đai lưng liên lạc với Tang Bất Cận.

Ngọc giản chuyển được, thanh âm Tang Bất Cận mười phần hào hùng truyền ra tới: "Tiểu muội, lát nữa huynh lại tìm muội sau!"

Lời còn chưa dứt liền nát ngọc.

Tang Viễn Viễn nghe được tiếng Minh ma rít gào thảm thiết ở phía đối diện.

Nghe thanh âm, hình như không giống có phiền toái lớn.

Tang Viễn Viễn nắm ngọc giản rách nát, lâm vào trầm tư.

Nàng nhớ tới một việc.

Trong nguyên tác, sau khi Mộng Vô Ưu cùng Hàn Thiếu Lăng xác định quan hệ, từng có một lần phá hư lễ hiến tế, cứu một vị thiếu nữ. Sau đó, ' dũng triều ' Minh ma ngàn năm khó gặp đã đồng thời xuất hiện ở mười hai chỗ, suýt chút nữa toàn bộ Vân Cảnh mười tám châu liền trở thành bữa ăn ngon trên bàn Minh ma.

Tình hình cũng dữ dội tương tự như tình hình trước mắt!

Theo quỹ đạo phát triển nguyên bản của cái thế giới này, thời gian này tuyệt đối không thể có một đợt tấn công của Minh ma khủng bố như vầy được. Chẳng lẽ hiệu ứng bươm bướm mà nàng mang đến còn có thể ảnh hưởng đến phía dưới Minh Uyên sao? Hiển nhiên là không có khả năng.

Cho nên trong cốt truyện này có phải còn xảy ra cái sự tình gì mà mình chưa từng lưu ý đến?

Tang Viễn Viễn ngưng thần suy tư.

Sau khi Mộng Vô Ưu cùng Hàn Thiếu Lăng ở bên nhau nhiều năm thì nàng ta mới ra tay phá hủy lễ hiến tế. Vậy mấy năm trước, tại sao nàng ta lại không làm?

Bởi vì Hàn Thiếu Lăng không cho nàng ta cơ hội.

Hàn Thiếu Lăng thực hiểu biết Mộng Vô Ưu, biết ngày lễ tế người sống đó mà một khi thả nàng ta đi ra ngoài, nàng ta trăm phần trăm muốn quấy rối, cho nên mỗi lần tới gần ngày kinh trập, hắn đều giám sát nàng ta thật chặt chẽ.

Chỉ có một lần đó.....

Trong đầu Tang Viễn Viễn hiện lên một tia sáng.

Lúc ấy, dưới sự ảnh hưởng của hào quang cường đại của Mộng Vô Ưu, thực lực của Hàn Thiếu Lăng đã càng ngày càng mạnh mẽ, so với Đông Châu cũng không nhường một tấc.

Một lần kia, Đông Châu vương Hoàng Phủ Tuấn quyết đoán quay ngựa, mời hai người Hàn Thiếu Lăng Mộng Vô Ưu đi di chỉ Tang Châu, trao đổi chuyện vì Tang Châu sửa lại án xử sai, nâng cấp thân phận Mộng Vô Ưu lên thành viên ngọc thất lạc của vương thất Tang

vương, hai bên trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Không ngờ trên đường trở về, Hàn Thiếu Lăng lại gặp phải một lần ám sát hung hiểm nhất trong cuộc đời.

Mộng Vô Ưu sớm đã bị thân vệ mạnh mẽ đánh ngất mang đi, cũng không biết Hàn Thiếu Lăng cuối cùng như thế nào lại tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ biết sau khi hắn bị thương nặng trở về, không tin tưởng nàng ta giải thích, công bố là nghĩa phụ màng ta, Hoàng Phủ Tuấn, thiết hạ bẫy muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Hai người ồn ào đến túi bụi, cuối cùng Mộng Vô Ưu nói không lựa lời, nói nếu nghĩa phụ nàng ta mà ra tay, với bản lĩnh của Hàn Thiếu Lăng căn bản không có khả năng còn sống trở về.

Hàn Thiếu Lăng tức giận đến hộc máu mấy bận, nói nếu không phải trời cao còn chính nghĩa, bản thân mình sớm đã chết nơi đáy cốc!

Loại lời nói này vừa nói ra tới, Mộng Vô Ưu thật sự tim như bị đao cắt —— vì ly gián quan hệ của nàng ta cùng nghĩa phụ, Hàn Thiếu Lăng ngay cả loại lời nói dối như thế này cũng có thể bịa ra được! Nàng ta tất nhiên không đồng ý, càng nào loạn với hắn đến trời đất quay cuồng.

Hàn Thiếu Lăng tức giận bỏ đi, quên mất việc ngày kinh trập này, một mình chạy đến một chỗ hồ ngạn yên tĩnh dưỡng thương.

Sau đó liền đã xảy ra biến cố ngày kinh trập.

Tang Viễn Viễn nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy hai má hiện lên từng dòng nước lạnh, thân thể không tự chủ được run rẩy lên.

Chỉ sợ cái biến cố kinh trập kia, không phải bởi vì Mộng Vô Ưu đại náo lễ hiến tế người sống, mà là bởi vì.....

Hàn Thiếu Lăng tìm được đường sống trong chỗ chết từ trong tay

Hoàng Phủ Tuấn, đúng là ' Thiên Đạo ' can thiệp!

Thế lực chân chính kích hoạt ma hoạ khủng bố, đúng là ' Thiên Đạo '!

Chân tay Tang Viễn Viễn lạnh lẽo, theo bản năng quay người lại, nhìn về phía U Vô Mệnh —— giờ khắc này, nàng không khỏi cảm thấy phi thường may mắn vì bên cạnh mình còn có một người như vậy, bất luận mưa gió như thế nào, luôn có người đồng tâm hiệp lực.

Không nghĩ tới, U Vô Mệnh lại đã tỉnh.

Hắn nghiêng đầu, cười như không cười nhìn nàng.

Thấy nàng nhìn lại đây, hắn cong đôi môi xinh đẹp, nói: "Tiểu Tang Quả quyết định nhanh chóng, ý nghĩ rõ ràng, quyết sách chính xác. Xem ra cái vương vị U Châu vương này của ta, chắc ngồi không lâu nữa rồi."

Bị hắn trêu chọc như vậy, cơn lạnh lẽo mới vừa rồi dâng lên trong lòng nàng nháy mắt tiêu tán hơn phân nửa. Người nam nhân này lúc nào cũng có thể cho nàng cảm giác an toàn vô tận, bất cứ lúc nào, chỗ nào.

"Chàng không tức giận sao?" Nàng đi về bên cạnh hắn, ngồi xuống, nhẹ nhàng tựa đầu vào cánh tay hắn.

"Tức giận cái gì?" Hắn nghiêng đầu nhìn nàng.

"Ta không hỏi ý kiến chàng, liền ra lệnh cho thuộc hạ của chàng." Tang Viễn Viễn biết, cái mà một vị quân chủ kiêng kị nhất, đó là có người đoạt quyền, cái ' người ' này là bao gồm hết thảy đối tượng thân mật nhất, cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, thê tử, nhi tử.

So sánh với cái đại sự ' Thiên Đạo ' kia, Tang Viễn Viễn cho rằng vẫn trước hết giải quyết chuyện giữa hai người thì hơn, không nên để lại

bất luận hiềm khích hay khó chịu nào mới là quan trọng.

Hắn nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay nâng cằm nàng: "Nàng nói đi?"

Nàng ngước mắt nhìn hắn, thấy trong đôi mắt đen kia một mảnh sâu thẳm, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

"Cũng có chút cảm giác bị mạo phạm đi." Nàng nghiêm túc nhìn về phía hắn xin lỗi, "Lần này chuyện quá khẩn cấp lại đột ngột, ta thấy chàng chuyên tâm tu luyện, không dám quấy rầy, lúc đó mới tự tiện làm chủ, lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa."

U Vô Mệnh yên lặng nhìn chằm chằm nàng.

Nhìn chằm chằm trong chốc lát, bỗng nhiên ' phì ' một cái cười ra tiếng.

"Ngốc Quả Tử," hắn bắt nàng bắt trong lòng ngực, "Ta tất nhiên có xem qua chứ."

Tầm mắt Tang Viễn Viễn lướt một cái, thấy bên cạnh hắn có một viên ngọc giản vỡ vụn.

"Lúc này mới nói sao." Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Mới vừa rồi chàng cũng lặng lẽ dùng một viên ngọc giản."

"Ta dùng lặng lẽ?" U Vô Mệnh rất bất mãn, "Ta chính đại quang minh, cho A Cổ ba chữ —— nghe phu nhân."

Khó trách trước khi A Cổ lần đầu tiên đáp ' dạ ', từng tạm dừng một lát, hoá ra cái chữ ' dạ 'kia là nói với U Vô Mệnh.

Như vậy mới đúng. Nếu chuyện đại sự của quốc quân một châu quốc, khi vắng mặt lại có thể bị một người khác tùy ý chi phối, vậy cách việc mất nước cũng không bao nhiêu ngày.

U Vô Mệnh đúng là người muốn thành tinh.

Nàng vươn cánh tay ôm vòng lấy hắn: "U Vô Mệnh, ở bên cạnh chàng, cảm giác thực an tâm."

"À, chỉ có an tâm thôi sao." Hắn khinh phiêu phiêu hỏi.

"Còn có rất nhiều, rất nhiều." Nàng nâng mắt lên, cười cười nhìn phía hắn, "Nhưng mấy mặt khác đó, nếu dùng ngôn ngữ nói ra thì chung quy nhạt nhẽo lắm."

Con ngươi hắn co rút lại, hầu kết không tự giác lăn lộn trên dưới.

"Nàng muốn như thế nào." Hắn khô cằn nói.

Đôi mắt đen hơi có chút mơ hồ, bộ dáng hoảng hốt một thoáng, như muốn chạy trốn.

Tang Viễn Viễn: "..... Không như thế nào cả."

Nàng cuối cùng phát hiện ra sức chịu đựng của gia hỏa này đối với lời âu yếm cơ hồ bằng không nha. Khi trong tình thế không tiện để làm một số chuyện gì đó, hắn ngay cả một câu trêu chọc đều chịu không nổi.

"Ta vừa mới phát hiện ra một bí mật." Nàng từ trong lòng ngực hắn chui ra tới, quay ngược hai đầu gối ngồi vào đối diện hắn, nghiêm mặt nói.

U Vô Mệnh bất động thanh sắc thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Cái gì?"

"Cái gọi là ' Thiên Đạo ' kia, một khi ra tay can thiệp vào việc thế gian, liền sẽ kích phát lên đợt tấn công của Minh ma."

U Vô Mệnh hơi nhướng mày: "Thí dụ như giờ phút này?"

"Đúng!" Biểu tình của Tang Viễn Viễn cực kỳ chắc chắn.

Hắn nhẹ nhàng chậm chạp gõ gõ đầu: "Chắc chắn phải có điểm mấu chốt nào đó, chúng ta không thể hiểu hết."

"Không sai." Tang Viễn Viễn nói, "Sớm muộn gì, nhất định phải xé rớt khăn che mặt của nó."

"Nhanh." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu nói.

Tang Viễn Viễn hai mắt sáng ngời: "Luyện hóa thành công không?"

Mặt hắn lộ vẻ đắc ý, thực khinh thường nheo đôi mắt lại: "Loại chuyện này, có khó khăn gì sao."

"Vậy có phải bây giờ có thể tắm táp rồi không?" Tang Viễn Viễn cao hứng chỉ vào Đoản Mệnh cùng con rối gỗ, nhìn hắn ý bảo, "Chàng xem, ta mới phát minh ra vòi hoa sen, cho chúng nó thử qua rồi, không có gì hỏng hóc cả."

Đoản Mệnh cùng con rối đồng thời quay đầu, ném cái nhìn tử vong chăm chú về phía Tang Viễn Viễn: "....." Vậy là lấy chúng nó tới thử độc?

Nàng quyết đoán nhào vào trong lòng ngực U Vô Mệnh, con chó còn con rối nhanh chóng xoay lưng lại nhìn vào không trung bên ngoài, phảng phất cái gì cũng không có xảy ra nga.

Tang Viễn Viễn triệu ra hoa mặt bự.

Sau nửa nén hương, hai người cả người lẫn y phục dính đầy máu đều đã rửa thật sạch sẽ.

Nàng xoã tung mái tóc dài mềm mại, tán tán bay rà rà sau lưng, sợi tóc thỉnh thoảng liền lơ đãng phất quá gương mặt hắn, tay hắn, vạt áo hở nửa ngực của hắn.

"Lực lượng của 'Thiên Đạo ' là kiểu gì, cho ta xem với." Nàng chớp chớp đôi mắt ham học hỏi.

Mặt U Vô Mệnh đầy ngạo kiều: "Không cho."

Vì thế nàng liền biết, luyện hóa chưa hoàn toàn thành công.

"Chúng ta hiện tại làm gì bây giờ ?"

U Vô Mệnh giơ cằm chỉ chỉ chỗ sâu trong hang đá ngăm đen, "Đi về hướng Đông, đến hầm ngầm Tần Châu. Phán đoán của nàng không sai, trừ Bạch Châu ra, các nơi còn lại hẳn là tạm thời không ngại. Vừa lúc nương theo một đợt Minh ma này, mượn tay Hoàng Phủ Hùng xử lý thành phố ngầm của Tần Châu."

Tang Viễn Viễn vui sướng nheo mắt lại: "Ta nhớ rõ, lúc trước người nào đó nói qua, muốn đem hai chuyện của Chương Châu lẫn Tần Châu gom lại xử lý cho xong nga."

Thành phố ngầm của Tần Châu, và chuyện loạn nguỵ vương của Chương Châu.

Thấy thế nào cũng không giống có thể kéo cả hai vào một cục rồi giải quyết cho xong cả.

U Vô Mệnh: "?"

Hắn còn nhớ kỹ, hắn chỉ nói là một chuyến đi này muốn giải quyết cả hai việc, cũng không có nói là gom lại thành một cục rồi xử lý luôn mà nhỉ?

Nhìn Tang Viễn Viễn cười cong cong mắt, mắt đen của U Vô Mệnh chậm rãi chuyển, khinh thường cười khẽ: "Chuyện nhỏ."

"Xuất phát." Hắn phất chiến bào một cái, đứng dậy đi đến hướng

Đông.

Bóng dáng cao lớn, dáng người hoàn mỹ, nhìn không ra bộ dáng mang theo trọng thương.

Đi ra vài bước, hắn nghiêng lại hơn nửa khuôn mặt: "Tang Quả?"

Nàng đang nhìn hắn sững sờ, trong hang động đen nhánh, đường cong của hắn như là giấy trắng đen cắt ra, dị thường lưu loát rõ ràng, sườn mặt trắng bệch lại lạnh lùng, càng hiện vẻ tuyệt thế xuất trần.

"Tới liền." Nàng cười tươi rói nhìn hướng hắn.

Nàng như toả sáng, hắn nhìn nàng, chỉ có một hình dáng.

Cái hình dáng như phát ra hào quang này này, mỹ lệ đáng yêu đến cực điểm.

Hắn bất động thanh sắc, xoay đầu đi, giấu nụ cười đang nổi lên trên mặt, không để nàng nhìn thấy, để tránh nàng kiêu ngạo.

Hoa ăn thịt người ở phía trước mở đường, Đoản Mệnh chở hai người một rối gỗ theo sát sau đó, bộ dáng có chút không cao hứng —— nó đói bụng.

Cái bụng bình thường tròn vo nay đã xẹp đi một vòng mà mắt thường còn có thể thấy được.

Mới vừa định lên đường, ngọc giản trên người Tang Viễn Viễn liền sáng lên.

"Là ca ca."

Nàng vội vàng lấy ngọc giản ra.

Thanh âm Tang Bất Cận truyền ra: "Tiểu muội không cần lo lắng, Tang Châu không có việc gì, huynh cùng phụ thân xung phong liều chết chặn được sóng, có thể đoạt lại cửa thành."

Tang Viễn Viễn thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy thì tốt."

Tang Bất Cận nói: "Ừ, có một chuyện huynh nói trước với muội. Mấy khách khứa vào ngày cập kê của muội đã toàn bộ tra qua, cũng không vấn đề. Vấn đề hẳn chính là trên người Thiên Đàn Thánh Tử ngày ấy, tên Thánh Tử kia họ Vân, huynh đã nói Vân Hứa Chu đi tra, tạm thời còn chưa có tin tức. Muội ở bên ngoài lưu ý chút, gặp được ai họ Vân phải ngàn vạn lần đề phòng."

U Vô Mệnh ưu nhã vươn tay ra, lấy ngọc giản từ trong tay Tang Viễn Viễn, đưa tới bên môi, ôn nhu nói: "Không có việc gì, ai dám tiến lên, ta liền lấy đầu hắn."

Tang Bất Cận: "Tốt! Làm phiền muội phu! Có ngươi ở đó ta cũng yên tâm!"

Bộ dáng như nhẹ nhàng thở ra.

U Vô Mệnh mỉm cười: "Chuyện nhỏ."

Tang Viễn Viễn: "....."

Chương 75: Không để nàng khó coi

"Thiên Đàn Thánh Tử..... Họ Vân." Tang Viễn Viễn trầm ngâm nói, "Họ Vân, trừ bỏ vương tộc, còn có những người vì trung dũng hoặc là công lao lớn mà được ban họ vương tộc."

"Ừ." U Vô Mệnh biểu tình không chút để ý.

Tang Viễn Viễn hiểu ý nghĩ của hắn—— phiền toái như vậy làm gì, giết là xong.

Nhưng mà cũng vẫn có thể xem là biện pháp đơn giản thô bạo cho xong hết mọi chuyện.

Nàng suy nghĩ một lát, nói: "Nam tử mà có thể lặn lội đường xa, đưa chúc phúc cho lễ cập kê, vậy hiển nhiên không phải Vân thị vương tộc, mà là người được ban họ Vân. Cũng không biết ở bên Vân Châu có ghi lại ký lục khônh."

U Vô Mệnh nói: "Nếu có ký lục, lâu như vậy cũng phải tra được rồi."

"Vậy có nghĩa là không có." Tang Viễn Viễn có chút thất vọng.

"Không có việc gì," hắn gác cằm lên đỉnh đầu nàng, đạm thanh nói, "Đến lúc đó đem cả đám Thiên Đàn bỏ vào nồi hấp, cần gì để ý hắn ta mập hay gầy, tròn hay méo phì. Không cần nghĩ nhiều, giao cho ta."

"Ừ," Tang Viễn Viễn xoay người ngẩng mặt lên cười, "Mấy cái giải dược hôm trước đang luyện chế hẳn cũng mau chóng đưa đến tay

Vân Hứa Chu rồi, hy vọng có thể thuận lợi giải quyết linh cổ huyết tuyến trùng kia."

Huyết mạch Vân thị 500 năm trước trúng phải ' nguyền rủa ', nếu là nam tử, nhất định không gầy yếu cũng tàn tật, hành động cực kỳ bất tiện. Cũng bởi vì nguyên nhân này, Tang Viễn Viễn tức khắc liền phán đoán tên Thiên Đàn Thánh Tử họ Vân đã động tay động chân ở lễ cập kê của nàng nhất định không phải là người trong vương tộc, bởi vì nam tử của vương tộc Vân thị tuyệt đối không có năng lực bôn ba ngàn dặm cầu phúc cho người.

Tháng trước, đám người Tang Viễn Viễn theo manh mối truy tung tới hồ Đông Hải, tra được cái gọi là 'nguyền rủa' bên trong huyết mạch của Vân thị thật ra lại chính là một loại huyết tuyến trùng ký sinh bên trong một loại trai đặc sản của hồ Đông Hải, nó trải qua luyện hoá của Bất Diệt Hoả mà thành linh cổ, ẩn núp trong huyết mạch của Vân thị, hại nam không hại nữ.

Sau khi U Vô Mệnh thành công thu phục Bất Diệt Hoả, liền đem cái loại thảo dược chuyên dụng để chữa huyết tuyến trùng kia luyện thành linh dược, sai người đưa về hướng Vân Châu, giao cho Vân Hứa Chu, hẳn cũng sắp đưa đến rồi.

Tang Viễn Viễn thu hồi suy nghĩ, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Nàng hỏi: "Nói đến Vân thị, chàng thật sự cảm thấy việc nguyền rủa huyết mạch Vân thị năm đó là do Hoàng Phủ thị làm sao?"

"Hử? Nàng có ý tưởng khác?" U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn nói: "Ta chỉ cảm thấy có chút kỳ quái. Vì sao phải dùng con huyết tuyến trùng này chứ?"

Tròng mắt U Vô Mệnh chậm rãi chuyển động, sau một lúc lâu, vuốt cằm nói: "Từ trước giờ ta cũng chưa từng nghĩ tới."

Tang Viễn Viễn nói: "Đã có bản lĩnh gieo huyết cổ này thì chỉ sợ giết người cũng không phải việc khó. Vân thị hiện giờ nữ tử đã lên làm đương gia, theo lý thuyết, người chủ mưu chuyện này phải bắt đầu khẩn trương phòng bị mới đúng. Nhưng theo cảm giác của ta, Hoàng Phủ thị đối với Vân thị cũng không có ác ý kiêng kị. Hơn nữa, huyết tuyến trùng này cũng không phải cái gì bí ẩn, nếu có tâm đi tra, sớm muộn gì sẽ tra ra chân tướng, dùng đặc sản nhà mình đi hạ độc, hình như có chút không hợp với lẽ thường."

Mặt U Vô Mệnh lộ vẻ trầm ngâm.

Tang Viễn Viễn tự mình suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ' phụt ' cười lên tiếng.

"Cười cái gì?" U Vô Mệnh nhướng mày nhìn nàng.

Nàng cười nói: "Ta có cảm giác như mình bắt người tay ngắn nha! Mới lấy được chỗ tốt của Hoàng Phủ Hùng, liền không tự giác bắt đầu bênh nhà hắn!"

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng.

Nàng xua xua tay: "Không nghĩ không nghĩ, giải quyết việc trước mắt trước đã, nhìn nhìn lại cũng chưa có biện pháp nào bắt cái tên Vân Thánh Tử kia vào tay."

.....

Sau khi đi sâu vào bên trong miệng vực sâu, trước mắt càng ngày tối om. Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, thử làm hoa ăn thịt người lấy nhiệt lượng sinh ra từ việc tiêu hóa Minh ma đưa vào trong cánh hoa, dùng để phát ra ánh sáng.

Một một mảng bóng tối, bỗng nhiên liền có hai bông hoa há rộng mồm to sáng như lồng đèn đỏ.

Tang Viễn Viễn: "....."

Sau khi được chiếu sáng rõ ràng, nàng nhanh chóng phát hiện, cái đường trong hầm ngầm vực sâu này thật thông suốt, thỉnh thoảng cũng gặp được những ngã rẽ phân nhánh, hoặc những đoạn đường nhỏ tụ lại đây.

Hang động dẫn xuống phía dưới theo phương nghiêng.

Có hoa ăn thịt người dẫn đường phía trước và phòng thủ phía sau, đoàn lữ hành hai người một chó một rối gỗ trở nên an toàn đến buồn tẻ. U Vô Mệnh tiếp tục luyện hóa cái tia sét trong người hắn, Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng dựa hắn, nhập định tu hành chữa thương.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tang Viễn Viễn bị U Vô Mệnh dùng đầu ngón tay đánh thức.

Hắn gõ bả vai nàng, thần kinh hề hề nói: "Tiểu Tang Quả, tắt đèn đầu heo của nàng đi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hoa ăn thịt người đang sáng ngời bị nàng thu lại, trước mắt lập tức tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy. Đợi đôi mắt chậm rãi thích ứng một chút, thấy rõ cảnh tượng trước mặt, nàng không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, nhất thời lại sợ ngây người.

Không biết trước mặt là tiên cảnh, hay là luyện ngục.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn phía trước.

Lọt vào trong tầm nhìn là một vòm hầm cao thật cao, diện tích khá rộng lớn.

Nàng cùng U Vô Mệnh hiện tại hình như đang ở chỗ cao hơn bên dưới, đi tới phía trước vài bước, nhìn xuống phía dưới là một đoạn

vực cạn, dưới cái vực này là một diện tích hầm ngầm có không gian rộng lớn. Trong chốc lát nhìn từ gian này ra cho người ta cảm giác giống như đang chui rúc tròn hang động hồi lâu, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện trời cao biển rộng.

Tinh thần không tự giác bay vút về phía trước, trải ra đến cuối tầm nhìn.

Nhìn thẳng bốn phía, chỉ thấy trên ba mặt vách đá có không ít thông đạo giống như cái nàng đang đứng, chúng nó từ khắp nơi chạy dài lại đây, vô số Minh ma từ trong thông đạo bò ra tới, rơi xuống dưới đoạn vực cạn rồi đáp xuống cái sân hầm ngầm rộng lớn như mặt biển.

Phía dưới đã chen chen chúc chúc đầy nhóc Minh ma, bọn Minh ma tứ phương hội tụ đã chỉnh chỉnh tề tề bò về phía Đông.

Đây vốn nên là cảnh tượng luyện ngục, nhưng mà, cái hầm ngầm lọt thỏm dưới đáy vực cạn này lại là hình thành từ năm mạch linh thạch đen chéo vào nhau tạo thành không gian ngầm. Từ phía vách đá bốn phía chạy dài đến trên khung đỉnh, đá dưới bước chân dẫm đạp của Minh ma đều khắp nơi tản mát ra ánh sáng nhạt đặc trưng của linh mạch.

Trong không gian ngầm này, năm linh mạch quấn quanh uốn lượn, tản mát ra ánh sáng năm màu huyễn mỹ nhẹ nhàng, giống như những dải lụa rực rỡ sáng quấn thành hình xoắn ốc, kéo dài về phương Đông vô tận.

Dưới ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi, Minh ma thoạt nhìn cũng không khủng bố như vậy, chúng nó lại giống như là những con thằn lằn năm màu trong suốt.

"Đến Tần Châu." U Vô Mệnh kề sát bên tai nàng, giọng trầm thấp hơi khàn.

Vừa nghe cũng biết hắn ta đang áp xuống hưng phấn trong lòng.

Tất nhiên là phải hưng phấn rồi, nhiều linh mạch như vậy, có thể có giá trị đến bao nhiêu tiền chứ!

"Dưới ngầm của Tần Châu tất cả đều là linh mạch như vậy sao?" Biểu tình của Tang Viễn Viễn đã chấn động.

"Đi xem sẽ biết." U Vô Mệnh nói, "Thả hoa đi."

Tròng mắt vừa chuyển, hắn bổ sung nói: "Minh ma dưới nền đất này lâu năm bị linh mạch thấm vào, nhất định sinh sản nhiều cố ngọc tinh, giết chết quá lãng phí."

Tang Viễn Viễn: "Ừ ừ ừ." Không vạch trần hắn giờ phút này không có năng lực tự mình giết địch là được rồi.

Nàng giơ tay lên, một đóa tiếp một đóa hoa ăn thịt người to tướng ném xuống vực cạn kia, chúng nó giống như những con rắn tham ăn bắt đầu ăn uống thỏa thích, phi về hướng Minh ma trong phía không gian ngầm mà đi.

Mấy chỗ được rửa sạch Minh ma liền lộ ra mặt đá cùng vách đá phiếm ánh sáng ngũ sắc kia, rất giống kẹo que cầu vồng.

Con rối sớm không kìm nén được, nó dang rộng hai cánh tay gỗ nhỏ xíu, thả người bay vọt xuống, ôm lấy từng phiến linh mạch màu sắc rực rỡ như pha lê, hết gặm lại cọ. Gương mặt nho nhỏ tràn đầy hạnh phúc, trên trán phảng phất khắc bốn chữ to —— ta không đi nữa!

Tang Viễn Viễn nhìn thẳng mấy dòng sáng rực rỡ đầy tài phú, suy nghĩ một lát, trong đầu dần dần có một ý tưởng lớn mật.

Nàng chỉ huy một con hoa ăn thịt người gặm lên linh mạch gặm.

"Ca tư ca tư ——"

Linh mạch năm màu thật mau chóng đã bị gặm ra một cái lỗ hỏng hình bán nguyệt, linh tiết(*) bị hoa ăn thịt người gặm ra nuốt vào trong nụ hoa thật lớn.

(*) linh tiết: là mảng lớn linh thạch thô.

Tang Viễn Viễn phất tay thu đóa hoa này lại.

Sau một lát, lần thứ hai nàng lại đem nó triệu ra, các cánh hoa hoa ăn thịt người xoè ra một cái, ' phốc kỉ phốc kỉ ' đem cái đống linh tiết vừa rồi mới nuốt vào phun hết ra.

"Phát tài rồi." Nàng bình tĩnh giơ giơ cằm lên.

Đôi tay vung lên, mười chín đóa hoa ăn thịt người sôi nổi nhào về hướng linh mạch, điên cuồng gặm lên, đào hết linh tiết chứa vào trong nụ hoa.

Nàng ngưng thần ném ra một đoá hoa ăn thịt người bản nguyên thủy cao gầy, thân hoa màu nâu kéo dài lên đến cái nụ đỏ nhỏ, chuyên môn phụ trách ăn mấy con Minh ma trào ra từ các thông đạo nhỏ.

Chờ đến khi nhóm mười chín đoá hoa to lớn đầu tiên hoàn toàn chứa đầy bụng, lại đã có một đám hoa ăn thịt người vừa mới trưởng thành lên. Tang Viễn Viễn thu nhóm hoa đầu tiên lại, để nhóm hoa vừa mới trưởng thành tiếp tục gặm thực linh mạch, dùng năng lượng tích tụ nhờ ăn Minh ma vừa rồi để tiếp tục triệu hoán thêm một nhóm hoa ăn thịt người bản nguyên thuỷ nữa.....

Nàng mau chóng tìm được phương thức sử dụng có hiệu quả nhất.

Mỗi lần triệu ra sáu đóa hoa, năng lượng chúng ăn Minh ma sinh ra cũng vừa lúc đủ để triệu đám kế tiếp, tiến đi một đám, lại kéo đám

vừa tạo được nhảy ra.

U Vô Mệnh sớm đã nhìn đến ngây người.

Biểu tình của con chó và con rối gỗ cũng không kém hắn bao nhiêu.

Thế là động tác của một người một chó một rối gỗ vô cùng nhất trí, cả đám ngồi xổm bên tảng đá bên cạnh, khoé miệng gợi lên một độ cong cũng giống nhau như đúc, sáu con mắt gắt gao chăm chú nhìn về phía đám hoa, nhìn chúng nó gặm một cây linh mạch.....

Quá trình này cũng thật buồn tẻ, nhưng ba gia hỏa lại ngồi xem đến ngon lành, đôi mắt cũng không chớp lấy một cái.

Mấy cây hoa gầy gầy bản nguyên thuỷ cắn nuốt Minh ma mà lớn lên —— sau khi thăng cấp bắt đầu tháo dỡ khuân vác linh mạch —— tiếp theo đó lại đợi một đám hoa nhỏ nữa tiếp tục trưởng thành ——

Dây chuyền sản xuất hoàn toàn thành hình, hai nhóm hoa lớn nhỏ lại luân phiên hết sức nhịp nhàng, đâu vào đấy, hành động cực có tiết tấu, còn có vẻ trôi chảy rất tự nhiên.

Mắt thấy trong không gian ngầm này, ánh sáng càng ngày càng u ám, năm linh mạch ngũ sắc lại sắp sửa bị nhóm hoa ăn thịt người tiếp sức nhau dọn hết.

U Vô Mệnh quay đầu đi, ánh mắt quỷ dị nhìn thẳng bụng Tang Viễn Viễn bụng.

"Tiểu Tang Quả, nàng thật có thể ăn được."

Nàng hơi giận: "Không phải ta ăn."

Nàng cũng không biết những cái hoa đó ngậm một bụng kinh tiết rồi bỏ vào đâu, nhưng trong cơ thể thật ra không chút nào cảm thấy trướng, chỉ là có hơi chút phí tinh thần, cũng không quá giống bình

thường thôi.

Ngày thường khi thu lại mấy cái hoa đó, nàng cũng không cảm giác được gì. Hôm nay sau khi chúng cất một bụng linh tiết xong, nàng còn phải hao phí tinh thần cảm ứng tới công sức khuân vác cái bụng của nó về.

"Không cần miễn cưỡng." Ánh mắt U Vô Mệnh có vẻ hơi bay bay, khẩu thị tâm phi nói.

Tang Viễn Viễn buông tay: "Muốn miễn cưỡng cũng miễn cưỡng không được, triệu không ra hoa ăn thịt người mới nữa rồi."

Trong đầu nàng có sáu cây linh huyền, mỗi một cây đều gắn với chín đóa hoa ăn thịt người, tổng cộng 54 đóa, đã là cực hạn.

Con rối lộ ra biểu tình thất vọng trước tiên, hai cái khóe miệng trong nháy mắt sụp xuống, bả vai cũng gục xuống không ít.

U Vô Mệnh gật gật đầu.

Hắn nói: "Vậy dùng tốc độ nhanh nhất xong rồi đi. Tiểu Tang Quả, giữ lại một đóa hoa mở đạo."

Tang Viễn Viễn triệu hồi một đóa hoa ăn thịt người, phun hết linh tiết trong nụ hoa ra.

Liền thấy kia một đống sáng long lanh chồng lên như một sườn núi nhỏ chọi ra ở trước mặt.

Con rối nhảy tới, mở rộng vòng tay ôm chặt cái đống sáng lấp lánh này.

U Vô Mệnh bình tĩnh phân phó: "Cố gắng mang đi."

Một nén nhang sau.

Tang Viễn Viễn nhìn Ngẫu Tử đem áo choàng trên người đều cởi ra làm thành túi đựng linh thạch quấn quanh hông, hơn nữa cái bụng bằng gỗ của nó còn tròn tròn lòi ra bên ngoài một vòng, còn có ý đồ lừa Đoản Mệnh ăn mấy viên đá lấp lánh, nàng đã hoàn toàn không biết nên hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào.

U Vô Mệnh giả vờ ghét bỏ, đi ra phía trước, bất động thanh sắc phủi phủi mấy hòn đá sáng lấp lánh vào trong túi bên trong tay áo của mình.

Tang Viễn Viễn: "....." Ngoại trừ làm bộ không phát hiện ra, còn có lựa chọn khác sao?

Hai người một chó một rối gỗ rốt cuộc cũng lên đường.

Hoa ăn thịt người ' hự hự ' ở phía trước mở đường, Đoản Mệnh tung bốn vó bước đi theo phía sau. Dưới sự thao túng của Tang Viễn Viễn, hoa ăn thịt người không hề đem cố ngọc tinh 'phun' ra ở phía sau đuôi mà giữ lại toàn bộ bên trong nụ hoa —— nếu có thể giữ đầy một nụ hoa như thế, số lượng cố ngọc tinh ít nhất phải lên đến 80 hộp, khả năng còn cao hơn.

Thể tích hoa ăn thịt người thể tích ước chừng khoảng hai hình lập phương, và mỗi cái tráp đựng ngọc dài khoảng 30 centimet..... Tang Viễn Viễn tính nhẩm trong chốc lát, quyết đoán từ bỏ. Học dốt mà, chỉ có tự mình hiểu lấy.

Dọc theo đường đi đều gặp không ít linh mạch, chẳng qua phẩm chất của mấy loại đó đều không bằng loại bị nàng dọn đi.

"Mấy cái linh mạch đó chôn thật sau quá, Tần Châu chỉ sợ đúng là nhờ khi xây dựng vương thành ngầm kia mới phát hiện phía dưới có bảo tàng bị lãng quên, có lẽ chuyện này làm cho bọn họ càng thêm điên cuồng tiếp tục xây dựng cũng nên." Tang Viễn Viễn trầm ngâm nói.

"Ừ."

Linh quặng sắt thì nằm khá cạn, chỉ cần khai thác núi thì cũng có thể quật lên đủ rồi, cũng không cần phải đào xuống quá sâu.

Tần Châu hẳn là khi đào đất hạ thành mới phát hiện linh mạch dưới nền đất.

Khó trách Tần Châu sử dụng nhiều năm như vậy để xây vương thành ngầm lại hoàn toàn không xuất hiện vấn đề tài chính, hoá ra chính là cái đào lên dưỡng sức người đào xuống mà.

Linh mạch khai thác ra, lấy thủ pháp đặc thù tinh luyện xong, thành phẩm sẽ là cố ngọc tinh. Khai thác một cái linh mạch đủ để gồng gánh được chi phí xây dựng một tảng lớn thành phố ngầm, thậm chí còn có thể sinh ra lợi nhuận dưỡng ngược lại kinh tế trên mặt đất.

Tang Viễn Viễn một đường đi về hướng chính Đông, đi qua l chừng một ngày một đêm, loáng thoáng trong không gian, phảng phất có thể nghe được tiếng đào bới vào đá ' leng keng đang đang '.

"Vận khí không tồi." Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên một nụ cười, "Tìm được rồi."

Không nghĩ tới vương thành của Tần Châu ngầm cách thông đạo vực sâu dưới nền đất đang bò đầy Minh ma gần là như vậy.

Tang Viễn Viễn hầu như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng mạt thế kia —— một ngày nào đó sau khi mặt đất bị Minh ma chiếm cứ, mọi người trốn tránh dưới mặt đất sẽ hoảng sợ không chịu nổi, vừa sợ hãi lại cảm thấy may mắn. Thẳng đến một ngày nào đó, khi không ngừng mở rộng thành phố ngầm, bỗng nhiên liền đào tới cửa địa ngục, Minh ma phát hiện bữa ăn ngon ngay trước mặt, dũng mãnh lao vào thành phố ngầm, chiếm lĩnh chút hương vị ngọt ngào cuối cùng của nhân loại.

Tại đây dưới nền đất đen tối, đối mặt với cái mồm to như bồn máu của Minh ma, sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng so với trên mặt đất nhất định càng thêm mãnh liệt ngàn vạn lần.

Bế tắc chỉ là chuyện sớm muộn.

"Tang Quả." U Vô Mệnh nhẹ kéo dây cương, nhàn nhạt mở miệng, "Ở chỗ này tu hành một lát."

Tang Viễn Viễn nghe phía trên truyền đến âm thanh ' leng keng ', nhẹ nhàng gật gật đầu.

U Vô Mệnh khoanh chân ngồi xuống, Tang Viễn Viễn lập tức cảm giác được cả lông tơ cả người đều dựng đứng lên.

Chỉ thấy trên làn da hắn nổi lên từng đường lôi mang(*) sét mang theo ánh lửa xanh trắng, lôi mang này phóng điện tới trong không khí, nàng thoáng vừa động, liền nghe được trên xiêm y truyền đến tiếng tĩnh điện ' xẹt xẹt '.

(*) Lôi mang: đường vân sét.

Trong quá trình U Vô Mệnh luyện hóa thiên lôi, một lượng lớn mộc linh uẩn lại lần thứ hai bốc hơi ra phiêu dật khắp nơi.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng quyết định, ngưng thần nhập định, đem này mấy Mộc linh uẩn tinh thuần nồng đậm đến cực điểm đó hút vào trong cơ thể.

Mấy Mộc linh uẩn đó bị lây dính ánh lửa cùng lôi điện, khi tiến vào thân thể, cảm giác vừa nóng lại vừa tê tê.

Tang Viễn Viễn: "....." Đã lâu rồi không ăn lẩu cay!

Tu vi của nàng cọ cọ nhảy lên trên, chờ đến khi U Vô Mệnh bên kia

ngưng tu luyện, tu vi của Tang Viễn Viễn lại tấn thêm một giai, đạt tới thất trọng thiên Linh Minh cảnh.

Nàng thăng cấp tốc độ khủng hoảng như vậy, hoàn toàn là nhờ dính hào quang của U Vô Mệnh —— khi Bất Diệt hoả cùng Lôi lực bị ép luyện hóa vào trong cơ thể, nhất định sẽ đè ép không gian sinh tồn vốn có của những Mộc linh uẩn đã có sẵn, những Mộc linh uẩn dư ra bị tống ra bên ngoài cơ thể, đối với tu sĩ tu vi thấp như Tang Viễn Viễn mà nói, hút vào mấy Mộc linh uẩn dật tá đó, chẳng khác nào tay không lượm được hàng thượng phẩm.

Màu xanh lá trong đầu lại đậm thêm một chút, một cây linh huyền mới cũng được sinh ra.

Đột nhiên có một cảm giác kỳ dị đè nén khiến trong lòng nàng hơi hơi nhảy dựng.

Nàng dựa vào bản năng, thấy cây linh huyền mới được tăng thêm lôi kéo sáu cây quang huyền còn lại cùng nhau rung lên. Trong khoảnh khắc, nàng rõ ràng cảm giác được, mấy nhóm cây ăn thịt người gắn vào trong sáu cây linh huyền kia bắt đầu thu nụ hoa lại, đè ép luyện hóa.

Đây là.....

Chúng nó đang luyện hoá mấy mảnh vụn của linh thạch mới vừa rồi khai quật được thành cố ngọc tinh!

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy một trận choáng váng. Hoá ra bản chất nhân loại chính là tham tiền a? Kỹ năng loại mới này thế nhưng liền hướng lên con đường kiếm tiền một đi không trở lại.....

Nàng định thần, cẩn thận cảm ứng.

Quá trình luyện hóa cực kỳ thong thả, 50 đóa hoa chứa đầy linh tiết bên trong nếu hoàn thành toàn bộ luyện hóa hết, ít nhất yêu cầu

cần phải mất nửa năm. Tính như vậy, cùng với giao cho người chuyên gia luyện quặng tới luyện, cũng không có gì khác nhau.

"Đáng tiếc, không kịp đại hôn....." Nàng lẩm bẩm tự nói.

"Cái gì?" U Vô Mệnh thấp giọng mở miệng.

Nghe được thanh âm hắn, Tang Viễn Viễn đột nhiên lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hắn.

Thanh âm của hắn có chút biến hoá, không giống như ngày xưa, vốn dĩ thanh âm thanh nhuận lười biếng trở nên càng trầm thấp càng có từ tính, làm đầu trái tim người cứ run lên.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn: "Thanh âm của chàng....."

U Vô Mệnh tằng hắng giọng nói: "Ờ, mới vừa rồi bị lôi lực phóng điện đã tê rần. Cái gì mà không kịp đại hôn?"

Giọng đã khôi phục nguyên dạng.

"A, là như thế này," Tang Viễn Viễn đầy mặt tiếc nuối, "Hoa ăn thịt người của ta đang luyện hóa những cái linh mạch đó, chắc cần khoảng nửa năm mới có thể luyện hết chúng nó thành cố ngọc tinh. Đáng tiếc không kịp đại hôn, nếu không hôn lễ của chúng ta liền không khó coi như vậy....."

U Vô Mệnh giơ tay bưng kín miệng nàng, như có một tầng mây mù như che kín khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm.

"Tiểu Tang Quả, đi theo ta làm sao có chuyện để nàng khó coi."

"Ờ ờ ờ!" Thanh âm phát ra từ dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Nhìn đôi mắt long lanh như nước của nàng, mặt mày hắn không tự giác nhu hòa lại. Không biết từ khi nào mà bàn tay che ở miệng

nàng bị nàng gỡ ra để một bên, nàng nhón mũi chân, hai tay ôm choàng qua cổ hắn, khuôn mặt cơ hồ tiến đến trên mặt hắn.

Thân hình U Vô Mệnh dần dần cứng đờ.

Môi nàng nhẹ nhàng đụng vào mặt hắn.

"U Vô Mệnh, nơi này không biết ban ngày hay là đêm tối, ta muốn nói cho chàng chính là, ta thích chàng, chưa bao giờ giảm bớt nửa phần."

Thân hình hắn run lên thật mạnh.

Chợt, hai tay gắt gao ôm chặt nàng.

Hắn cúi đầu hôn xuống, giống như muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Vừa mới đã trải qua luyện hoá tia sét, lôi điện thấm vào hắn, môi, răng, lưỡi đều còn có chút tê tê.

Vừa lúc nương theo ấm áp mềm mại của nàng làm hắn hồi phục linh động nhiệt liệt.

"Tang Quả," trằn trọc ngưng lại, hắn trầm thấp phun ra tiếng, "Đời này, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta."

"Mới không rời khỏi chàng," chóp mũi đụng vào chóp mũi, nàng thở phì phò, nhẹ giọng nói, "Đã chấm chàng rồi nha."

Nghe vậy, khoé môi tinh xảo của U Vô Mệnh hiện lên tươi cười, thanh âm thanh nhuận lười biếng, mang theo ý cười: "Tốt."

Như mới biết nhau lần đầu.

Hai người lại quấn quýt bên nhau đùa nghịch một lát. Nàng đem hơi thở hắn thật cẩn thận thu thập tới trên đầu quả tim, cẩn thận trân

quý. Người nam nhân này, thật là càng nhìn càng thuận mắt, càng ngửi càng thơm.

Ánh mắt hắn rất có mục đích tính quét qua một vòng khắp nơi.

Cuối cùng bất đắc dĩ từ bỏ ý đồ.

Hắn buông nàng ra, đi dạo về hướng ven tường.

"Tang Quả, đứng xa một chút." Hắn nhìn Đoản Mệnh cùng con rối, lạnh lùng hạ lệnh, "Hai đứa các ngươi nhớ bảo hộ nàng."

Đoản mệnh: "....." Em mới là cục cưng yếu ớt mà.

Ngẫu Tử: "....." Một mình ta cũng có thể bảo hộ hai đứa bọn họ!

Tam đứa tìm cái chỗ ngoặt trốn vào, động tác nhất trí mà tay đỡ vách đá, ló ra ba cái đầu theo thứ tự từ trên xuống dưới.

Liền thấy U Vô Mệnh nhàn nhàn lười nhác trở tay rút đao, tay chấn động một cái, trên lưỡi đao kia trong khoảnh khắc bốc cháy lên một hàng lôi diễm (lửa sét) xanh trắng!

' Hắn đã thành công! ' tuy rằng sớm đoán được kết quả, Tang Viễn Viễn vẫn cao hứng muốn nhảy lên.

Nàng ngẩng đầu, cúi đầu vừa nhìn liền thấy một khuôn mặt chó một khuôn mặt rối đều kích động vạn phần.

Lại nhìn U Vô Mệnh, bộ dáng kia càng thêm tuỳ tiện không chút để ý, phảng phất hoàn toàn không chú ý đến mấy tầm mắt nóng cháy bên này, hắn thả lỏng xương vai, tùy ý đến cực điểm mà dương đao nghiêng nghiêng chém một cái ——

Liền thấy một luồng lôi diễm xanh trắng hoàn toàn đi vào bên trong vách đá, một cơn chấn động vang lên 'ong' một tiếng làm nhân tâm

run rẩy, bốn vách tường bắt đầu lay động.

Tang Viễn Viễn kéo lông Đoản Mệnh một cái

Nghiêng đầu vừa nhìn lại liền thấy Ngẫu Tử nó cũng treo trên người Đoản Mệnh.

Đoản mệnh rũ một đôi mắt đen xuống, phi thường khinh bỉ nhìn nhìn hai gia hoả thiếu kiên nhẫn này, sau đó vội vàng đem đầu giấu về sau vách đá.

U Vô Mệnh lại một lần giơ đao lên.

Thực tùy ý cắt hai cái trên vách đá.

Từng có kinh nghiệm một lần trước, ba đứa đang nấp trong chỗ ngoặt cũng không còn lúng túng, ngược lại còn ló thân thể ra càng nhiều, nhìn xem này cái con thiêu thân cỡ bự này đang muốn làm cái trò gì.

Liền thấy U Vô Mệnh nhàn nhàn thu đao, đưa năm ngón tay, ấn trên vách đá bị hắn thương tổn, thực tùy tính ấn lên một chưởng ấn ——

Hình như cũng không có chuyện gì phát sinh.

Một người một rối gỗ một chó nhìn nhau liếc liếc mấy cái.

U Vô Mệnh đưa tay lên vẫy vẫy.

Tang Viễn Viễn dẫn đầu cọ cọ lại tới trước mặt hắn, tò mò đánh giá cái vách đá trước mặt dường như không có xảy ra chuyện gì này trong chốc lát, nàng đang chuẩn bị bày ra bộ dáng chả có chuyện gì thì thấy trên vách đá, bỗng nhiên xuất hiện vô số vết rạn li ti mang theo đường sét lập loè xanh trắng.

Ngay sau đó, tiếng nứt đổ liên tiếp vang lên, vách đá vững chải đã

biến l thành bột phấn, chỉ thấy một cái thông đạo tản ra ánh sáng xanh nhạt nhẽo như thần tích được tạo ra ngay trước mắt mình.

Ánh sáng xanh nhàn nhạt đó chính là vách đá bị lực lôi điện oanh đến tan xương nát thịt để lại tàn ảnh cuối cùng.

"Đi thôi." Ngữ khí U Vô Mệnh vân đạm phong khinh.

Phảng phất như đây chỉ là việc nhỏ như tiện tay hái đoá hoa ven đường.

Nhưng đuôi lông mày cùng khoé môi của hắn không tự giác nhướng lên cao đã tràn ngập ba chữ —— mau khen ta.

Tang Viễn Viễn ngóng nhìn nam tử tuấn mỹ đến không giống phàm nhân này, hốc mắt bất tri bất giác trở nên ấm áp.

Thật hy vọng hắn có thể vẫn luôn như hôm nay, lưu giữ mãi trên người bản chất thiếu niên xú thí cùng kiêu ngạo, mà không phải là bộ dáng lạnh lùng băng giá, hỉ nộ không hiện ra do gió sương khắc thành.

"U Vô Mệnh, chàng nhất định là người lợi hại nhất trên thế giới!"

Hắn thực khinh thường nhướng mày: "Trước nay đều vậy."

"Ừ ừ ừ!" Nàng kéo lấy tay hắn.

Hai người một rối gỗ một chó bước vào thông đạo mới được sáng lập này.

Thông đạo nghiêng nghiêng hướng lên trên, phía trước an an tĩnh tĩnh.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề thực không thích hợp ——

"Tu sửa một thành phố ngầm quy mô đến như vậy, nhất định cần phải có một lực lượng lao động khổng lồ lắm. Đã nhiều năm qua đi như vậy, vì sao lại một tia tiếng gió cũng không truyền tới bên ngoài?"

Thật sự là càng nghĩ càng thấy ớn.

U Vô Mệnh đạm đạm cười, trở tay nắm lấy tay nàng, bước nhanh ra thông đạo.

Trước mắt rộng mở một đường thông thoáng.

Dưới một phiến đá quý hoàn chỉnh huy hoàng, vô số cặp mắt hoảng sợ thẳng lăng lăng mà nhìn thẳng Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh, lại không ai chạy trốn, yên tĩnh như chết rồi.

Chương 76: Ai là đại anh hùng

Tang Viễn Viễn nhìn cảnh tượng phía trước, trong lòng nhất thời cảm xúc quay cuồng, không biết nên khiếp sợ hay là phẫn nộ.

U Vô Mệnh mở thông đạo ra, nó chạy thẳng một đường liên tiếp đến một gian đại điện đang được tu sửa đến một nửa.

Trong điện có năm bồn lửa lớn, lấy linh hoả chiếu sáng, độ sáng cũng tương đương với ánh sáng khi hoàng hôn chìm đến sau núi.

Trong điện có khoảng ba bốn trăm người thợ thủ công, họ nằm trên các bậc thang gỗ cao thấp, đang cẩn thận đục đục vách tường đại điện, khắc lên trên vách đá những hoa văn điêu khắc phức tạp tinh xảo. Nửa gian đại điện đã thành hình kia xinh đẹp hoa mỹ, chỉ nhìn một nửa đó một cách đơn thuần, căn bản không thể nào tưởng tượng ra đây là nơi dưới lòng đất cách mặt đấy đến mấy trượng.

Nhưng khi tầm mắt chuyển hướng đến nửa bên chưa thành hình kia, liền biết nó nguyên bản chỉ là một tảng đã lớn thô ráp vừa quật lên mà thôi.

Theo cửa điện rộng mở trông ra, cung điện này thật tinh xảo hoa mỹ bố trí tới tận cuối tầm nhìn, thợ thủ công như kiến bò ở vách tường, cột loan trụ cùng khung đỉnh.

Cái vương thành ngầm xinh đẹp đại khí này thật sự là dùng mồ hôi, máu và nước mắt cua của vô số người chồng chất lên tạo thành. Bởi vì những người thợ thủ công nằm ở bên mấy cái thang gỗ đó, mỗi một người đều bị bẻ gãy hai chân, dùng một tư thế cực kỳ quái dị

vặn chéo lại trên thang gỗ.

Trên vách tường đột nhiên phá vỡ một miệng hầm to như vậy, lại xuất hiện hai người xa lạ người cùng với một con Vân Gian thú, chưa kể còn có một con rối kỳ quái, các thợ thủ công cũng không có biện pháp chạy trốn, chỉ bất động há hốc miệng, hoảng sợ nhìn chăm chú vào đám Tang Viễn Viễn.

Từ động tác và biểu tình của bọn họ mà suy đoán, những người này chỉ sợ đã mất đi năng lực phát ra âm thanh.

Tang Viễn Viễn không tự giác nắm chặt tay U Vô Mệnh tay.

Hắn nhẹ nhàng ' sách ' một tiếng, tiếc nuối mà nói: "Xem ra nên thay đổi kế hoạch."

Tuy rằng hắn sớm đã nghĩ đến, tu sửa thành phố ngầm thì thợ thủ công nhất định phải bị trường kỳ nhốt trong hầm ngầm không thấy được ánh sáng mặt trời, lại cũng không dự đoán được Tần thị có thể tàn nhẫn đến như vậy, cư nhiên đánh gãy chân đổ thuốc mất giọng, ngăn chặn bất luận khả năng nào để lộ tiếng gió ra ngoài.

"Kế hoạch nguyên bản là?" Thanh âm Tang Viễn Viễn khẽ run.

Hắn cong cong môi: "Đuổi hết người đi, dắt Minh ma vào chứa đầy nơi này, đưa cho Tần Ngọc Tuyền một cái kinh hỉ cực lớn nga."

Tang Viễn Viễn nhìn những người thợ thủ công trước mặt dù hoảng sợ đến cực điểm nhưng lại nhất thời không thể chạy đi xa, chậm rãi mím môi. Những người này căn bản không có năng lực bỏ trốn, nếu Minh ma tiến vào, bọn họ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Mà đây chỉ là một trong những gian cung điện.

Bên ngoài cửa điện vẫn vang lên âm thanh ' leng ka leng keng ' không dứt bên tai, không phải tán đi trong không gian rộng mà

quanh quẩn như nhét nhét vào lỗ tai, hiển nhiên, vương thành ngầm đã rất quy mô rồi.

Ở bên dưới ngầm này ít gì cũng phải đến vạn người.

Nhiều người lại hành động bất tiện như vậy, muốn cứu đi, nói dễ hơn làm?

Nàng bỗng nhiên sửng sốt, nhìn phía U Vô Mệnh.

Cái kẻ điên có thể đem Minh ma dẫn đến Thiên Đô này, hiện giờ vậy mà sẽ suy xét chết sống của những thợ thủ công sao?

Hắn vừa thấy biểu tình của nàng, liền biết nàng suy nghĩ cái gì.

Hắn thực không kiên nhẫn nói: "Nếu ta thả Minh ma ra cắn chết bọn họ, Tiểu Tang Quả nàng khẳng định sẽ nổi cáu với ta."

Suy nghĩ một lát, hắn nhảy ra cửa động, dùng đao cắt trên vách đá ra một khối đá lớn to chừng cỡ miệng thông đạo, đem thông đạo che lấp lại.

"Đi thôi."

Trong muôn vàn ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chú, U Vô Mệnh từ từ nhàn hạ ngẩng đầu băng qua mảnh đất này đi về hướng ngoài điện.

Tang Viễn Viễn thở dài, đi theo phía sau hắn về hướng ngoài điện —— mấy thợ thủ công này khó có thể hoạt động và không thể nào phát ra tiếng, cũng không cần lo lắng bọn họ mách lẻo.

"Cái vương thành ngầm này chắc phải có người trông coi chứ nhỉ?" Tang Viễn Viễn nhỏ giọng hỏi.

Lời còn chưa dứt, liền nghe được phía trước truyền đến tiếng roi da đánh 'chát chát' giòn vang lên da thịt.

Thợ thủ công đều bị câm, bị đánh cũng phát không ra thanh âm.

"Lười biếng, lười biếng! Cho các ngươi lười biếng! Lão tử mốc meo hết tám đời ở chỗ chó má này làm sai vặt, cũng phải như cái đồ vô vụng các ngươi quanh năm không được thấy ánh mặt trời! Còn dám lười biếng với lão tử?!"

Tang Viễn Viễn dừng bước.

U Vô Mệnh nghiêng mắt một cái, lảo đảo lắc lư quẹo vào bên phải cung điện.

Liền thấy một tên trông coi đang dùng roi quất, dùng tay chỉ một thợ thủ công đang nằm trên mặt đất. Thợ thủ công kia đầu tóc hoa râm, người co rút hết lại, run lên không ngừng.

Một tên trông coi khác giả vờ giả vịt lên giọng khuyên nhủ: "Ai ai ai, thôi đừng đánh nữa, đủ rồi. Tháng này ngươi đã đánh chết tám người rồi, kềm chế lại một chút."

Tên đang đánh người kia dừng tay, cười lạnh nói: "Thôi đi, chính ngươi đánh chết hết chín người luôn còn gì, ở đây có ai nói đâu? Ta đây bất tài mới đánh chết tám, giờ cũng cuối tháng rồi, không nên lãng phí định mức như vậy nha."

Các thợ thủ công xung quanh liền sợ hãi đến bả vai run lên, tay chân càng thêm nhanh nhẹn, sợ mình bị theo dõi, trở thành mục tiêu kế tiếp.

Vì để đốc thúc tiến độ, mỗi cái tháng thì người trông coi đều có thể đánh chết chín người. Ngoại trừ một số ít thợ thủ công làm việc nhanh nhẹn nhất, trở thành tấm gương mẫu mực, những thợ thủ công còn lại thì ai cũng khả năng bị mấy tên trông coi này nhìn không thuận mắt, biến thành đối tượng tiếp theo cái bị đánh giết.

Người nằm trên mặt đất kia hiển nhiên là thể lực đã chống đỡ hết nổi, làm việc chậm nên bị theo dõi.

Con ngươi Tang Viễn Viễn co rút lại, siết chặt nắm tay.

"Tiểu Tang Quả không vui nga." U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng.

Hắn không hề cố kỵ thanh âm của mình kinh động đến hai gã trông coi trong điện.

Hai người kia liền quay đầu lại, nhìn thấy một đôi nam nữ dung mạo xinh đẹp, xiêm y chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt, nhất thời giật mình sững sờ tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào.

U Vô Mệnh chậm rãi đi tới trước mặt hai người.

Bước đi tiêu sái hơi lười biếng, mỗi tay một bên, bắt lấy bả vai của hai kẻ trông coi kia.

"Trong cuộc đời con người," Vẻ mặt U Vô Mệnh nghiêm túc, "Chuyện gì cũng có khả năng gặp phải mà. Đôi khi không biết chừng bản thân lại rơi vào khó khăn, ai chả kỳ vọng người xung quanh mình đối xử với mình thiện lương một chút."

Hai người này thấy khí chất hắn không giống người thường, trong lòng suy đoán ước chừng là quan lớn xuống đây tuần tra, liền ngượng ngùng cười nói: "Đại nhân, cái nơi này quy củ là như vậy. Đây còn không phải chúng ta phải làm người xấu như thế này cũng chỉ vì tiến độ công trình sao. Đại nhân ngài không biết, mấy đồ vô dụng này gian hoạt lắm, nếu không phải thường xuyên cho chúng kinh sợ chút, cho đến bây giờ lăng tẩm này còn chưa được một nửa hiện tại đâu!"

Nhóm trông coi tầng dưới này cũng không biết là công trình đang kiến tạo chính là thành phố ngầm, chỉ tưởng là lăng mộ vương tộc.

Một người khác cũng cười nói: "Đại nhân, quy củ này là do phía trên quy định. Nếu ngài cảm thấy bất cận nhân tình, có thể đệ nhiều sổ con lên trên, nói không chừng có thể sửa lại quy củ, ngài nói có đúng không?"

U Vô Mệnh lạnh mặt xuống: "Lúc ta nói chuyện, không cần ngươi xen miệng vào."

Trong tay có lôi diễm hiện lên.

Hai tên kia còn muốn biện giải, chợt thấy trong cổ họng có một cơn đau rát, mở miệng ra lại không thể phát ra bất luận thanh âm gì, giống như những người thợ bị câm ở đây vậy đó.

U Vô Mệnh buông lỏng tay ra, hai người này lập tức muốn chạy ra bên ngoài, lại bị hắn khinh khinh xảo xảo đá một cái nằm dài trên mặt đất, thực tùy ý lấy chân đạp lên.

Hai gã trông coi đau đến bộ mặt vặn vẹo, trên mặt đất không tiếng động giãy giụa phình phịch. Cái lực lượng của lôi diễm kia, người bình thường làm sao có năng lực phản kháng lại chút nào? Chỉ đối mặt một cái, thanh âm cùng chân cẳng đã hoàn toàn phế.

U Vô Mệnh chậm rãi ngồi xổm xuống, một tay một bên, ấn bọn họ, thanh âm vô cùng ôn hòa mà nói: "Ta vừa mới nói cái gì, không nghe rõ? Nhân sinh vô thường, thời điểm ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra, một khắc trước quyền lực còn nắm trong tay, ngay sau đó, nói không chừng đã có thể trở thành con sâu cái kiến. Sau này làm thợ thủ công, ngàn vạn lần nhớ rõ không được dùng mánh lới để lười biếng nha. Nếu các ngươi chấp nhất với ' quy củ ' như vậy, cũng không cần cầu nguyện mấy tên trông coi mới đến đối xử thiện lương với các ngươi ."

Hắn ôn nhu cười cười, vươn tay, chụp trên mặt hai người kia trấn an hai cái, sau đó đứng dậy, từ trong lòng lấy ra lụa bố, chùi chùi tay rồi ném ở một bên.

Hắn trở về cửa đại điện, ôm lấy Tang Viễn Viễn, nhảy lên lưng Đoản Mệnh.

"Chuyện như vậy khắp nơi đều có thể xảy ra, chúng ta làm sao quản hết." Tang Viễn Viễn thực miễn cưỡng nhìn hắn cười cười.

Nàng biết, U Vô Mệnh nguyện ý quản mấy chuyện không liên quan trước mắt này chỉ là vì làm trong lòng nàng hơi dễ chịu một chút. Nhưng mà trong cái thành phố ngầm khổng lồ như vầy, số người trông coi cùng thợ thủ công là vô số kể, nếu phải đi rửa sạch từng chỗ từng chỗ một thì không biết phải đi đến ngày tháng năm nào. Huống hồ, nguyên nhân của việc này kỳ thật cũng không ở tầng ngầm, mà ở mặt đất.

U Vô Mệnh dùng cằm chạm chạm đỉnh đầu nàng, nhàn nhàn nói: "Nếu là không cứu cái tiểu lão đầu kia, cả ngày hôm nay Tiểu Tang Quả ngay cả ý niệm đó đều sẽ không hiểu rõ. Ta không nhìn được trong lòng nàng buồn bực."

Dây cương thả ra, Đoản Mệnh liền giống như một tia chớp màu trắng, nhanh chóng xuyên qua một gian lại một gian cung điện, chuẩn xác tránh được mấy tên trông coi đang qua lại tuần tra.

"Hai cái trông coi lúc nãy thật sẽ biến thành thợ thủ công sao? Bọn họ tuy không nói được nên lời, nhưng còn có thể viết mà, luôn có biện pháp nói cho người khác biết sự tình phát sinh hôm nay." Tang Viễn Viễn tùy ý hỏi.

"A." U Vô Mệnh chắc chắn cười cười, "Đợi những người thợ thủ công đó lấy lại tinh thần, chắc chắn sẽ 'vẽ' hoa lên mặt hoa bọn, lột hết xiêm y bọn họ, sẽ không cho bọn họ có cơ hội nói cho người khác biết thân phận của bọn họ. Nàng có nhìn thấy trong mắt của những thợ thủ công đó hay không? Bên trong toàn là cừu hận bị ngọn lửa báo thù đốt cháy, sắp biến thành lửa độc rồi."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một hơi, nhất thời không biết nói gì.

U Vô Mệnh chậm chạp nói tiếp: "Hai tên trông coi kia đã từng tra tấn bọn họ, hiện giờ bọn họ lại làm cho hai gã đó có khổ không thể nói, có oan không thể kêu, đó đã biến thành suối nguồn vui sướng duy nhất trong quãng đời thợ thủ công còn lại này. Niềm vui sướng như vậy thậm chí còn nhiều hơn bất kỳ một thời khắc nào trong cuộc đời bọn họ, bao gồm luôn lúc bọn họ chưa bị bắt xuống dưới nền đất này."

"Tiểu Tang Quả, ta thật không muốn trong mắt nàng lại bị lọt vào âm u của nhân thế."

Lúc hắn nói những lời này, ngữ khí không tự giác mà có một loại uy nghiêm quỷ dị mờ mịt.

Như là vị thần chỉ tồn tại bên trong truyền thuyết, vừa hờ hững lại từ bi.

Tiếng lòng Tang Viễn Viễn rung động, thật lâu không nói một lời nào.

U Vô Mệnh nhàn nhã kéo dây cương, bắt đầu du tẩu trong cung điện tráng lệ huy hoàng này. Chỉ thấy những gian điện đã hoàn toàn hoàn thiện rồi, trên vách điện cùng loan trụ còn tinh tế sơn những hoa văn màu sắc tươi đẹp. Đến lúc đó, chỉ cần đem gia sản dọn vào, đây thực sự là một chỗ ở phú quý yên vui.

Tang Viễn Viễn nhăn chặt hai hàng lông mày: "Mấy thợ thủ công này ắt hẳn là mấy thanh niên trai tráng ' mất tích ' bao năm qua đấy nhỉ."

Một châu quốc lớn như vậy, mỗi một năm đều sẽ có vô số người vì các lý do ngoài ý muốn mà bốc hơi ở nhân gian. Ai sẽ nghĩ đến có một bộ phận trong đó l bị nhốt ở dưới hầm ngầm quanh năm không thấy ánh mặt trời, không biết ngày đêm mà quần quật lao động.

U Vô Mệnh xoa xoa đầu nàng: "Mang nàng đi xem chút vui vẻ!"

Dây cương níu lại, Đoản Mệnh phanh gấp một cái, xuyên qua hành lang mấy chỗ không người, đi vào một chỗ bên ngoài cung điện đặc biệt chỉnh tề.

U Vô Mệnh đem nàng từ trên lưng Đoản Mệnh ôm xuống dưới, vươn một ngón tay, dựng bên môi: "Suỵt."

Tang Viễn Viễn nghe thấy bên trong cửa điện rộng mở đều truyền ra âm thanh 'bạch bạch' với tiết tấu thanh thoát.

Mà tiếng đục khắc trên vách đá ' leng keng ' cũng cực có quy luật, đều đi theo nhịp vỗ tay kia.

Tiếng vỗ tay dừng lại.

"Hôm nay chỉ làm đến đây thôi! Chư vị vất vả rồi, hợp tác vui sướng, hợp tác vui sướng! Tới tới tới, lãnh màn thầu đi —— hôm nay, ta được phân ít thịt đầu heo, không cẩn thận lại rớt vào bên trong một cái màn thầu rồi. Tới đây tới đây, nhìn xem ai có lộc ăn nhất, nhặt đi rồi hôm nay ta cho thêm chút nước luộc làm canh nha!"

Tang Viễn Viễn ngơ ngẩn, nhìn lại trong điện có cửa đá tinh xảo thật lớn.

Chỉ thấy người đang nói chuyện chính là một người trông coi, bộ dáng cũng không khác quá nhiều với hai tên trông coi vừa rồi bị U Vô Mệnh dạy cho một bài học. Hắn đứng ở bên canh một sọt màn thầu trắng, rũ mi nhếch mắt, đem từng cái màn thầu đưa cho từng thợ thủ công đang lục tục dịch chuyển lại đây.

Thực mau, liền có một người thợ thủ công ăn trúng cái bánh nhân thịt đầu heo.

Hắn đem một nửa cái màn thầu trong tay giơ giơ cao lên, nhóm thợ thủ công quanh đó đều sôi nổi lộ ra vẻ hâm mộ, lại thân thiện tươi cười.

Người trông coi ôm tay, đứng ở một bên híp mắt cười.

Trong không gian một mảnh hoà thuận vui vẻ.

Tang Viễn Viễn nhìn trộm một lát, trên mặt không khỏi cũng lộ ra nụ cười.

U Vô Mệnh vui sướng ôm lấy nàng, tiếp tục lao đi về phía trước.

"Sao chàng biết có người trông coi còn có thiện tâm?" Nàng ngạc nhiên hỏi.

"Ngốc Quả Tử." U Vô Mệnh thực tự nhiên nói, "Con người chính là như vậy, dạng gì cũng có, chỉ cần số lượng đủ nhiều, nàng sẽ ở tìm được trong nhóm đó bất cứ loại người nào. Đây là một loại kỳ thật cũng không phải hiếm thấy. Nàng đừng tưởng rằng hắn ta ngốc, hắn thông minh lắm chứ, tiến độ của thủ hạ hắn nhất định số một số hai."

Tang Viễn Viễn hơi thất thần nhìn hắn.

Nàng nghĩ, có lẽ mấy cái gọi là 'phán đoán 'này là do hắn gặp qua quá nhiều người, quá nhiều chuyện, có được địa vị quá lớn, cái này làm cho trong đầu hắn chứa đựng kinh nghiệm cực phong phú. Khi đối mặt với bất luận sự tình gì, trong lòng đều đại khái hiểu rõ, tự nhiên liền có khí độ ung dung đối diện với mưu thâm kế độc bày ra mà hắn đã biết trước ở bên trong.

"Làm sao vậy?" Hắn rũ mắt nhìn nàng.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy chàng rất lợi hại." Nàng chân thành nói.

Mắt đen của U Vô Mệnh lập tức tràn đầy ý cười, trên mặt càng muốn làm bộ dường như không có việc gì, lẩm nhẩm lầm nhầm nói: "Đây có là cái gì. Tiểu Tang Quả, nàng khẳng định đoán không được, phần thịt đầu heo mà người này đặt trong màn thầu kỳ thật chỉ là một bộ phận rất ít, phần lớn vẫn là vào bụng hắn rồi."

Tang Viễn Viễn ' phì ' cười: "Ta chả có chút nào quan tâm thịt đầu heo của hắn là nhiều hay ít. Nhưng mà U Vô Mệnh, chàng có biết Đoản Mệnh đã rất đói bụng không?"

Đoản mệnh: Điên cuồng gật đầu.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn quyết định chào hỏi cái vị trông coi thân thiện thích đãi người này một cái. Hắn vòng mấy vòng, tìm được một nơi gần chỗ trông coi, theo mùi vị thịt đầu heo tìm được một bồn lớn thịt đầu heo mà vị ấy giấu ở trên bếp, cho Đoản Mệnh ăn đến miệng bóng nhẫy.

Ăn xong, U Vô Mệnh thuận tay lấy ra hai viên thổ ngọc linh từ trong túi con rối, vứt vào cái chậu lớn đã bị Đoản Mệnh liếm đến sạch sẽ lấy làm thù lao.

"Có lời cho tiểu tử này rồi, bổn vương cũng không phải lấy ăn không." Khoé môi hắn treo nụ cười mờ nhạt, dây cương thả ra, rời khỏi cái cung điện này.

Tang Viễn Viễn biết hắn vì sao muốn làm như vậy.

Để lại cố ngọc tinh, người trông coi này liền sẽ biết thịt đầu heo của hắn ta không phải bị thủ hạ hay các thợ thủ công ăn vụng, mà đây là cơ duyên của chính hắn ta.

Nơi này vốn là vực sâu hắc ám, một khi vô ý liền sẽ hoàn toàn sa đọa. Nếu bởi vì một mâm thịt đầu heo mà phá hủy không khí thân

thiện giữa tên trông coi này cùng các thợ thủ công, vậy thật đúng là độ người thành ma, tạo nghiệt lớn.

U Vô Mệnh kỳ thật rất quý trọng hết thảy thiện ý của cái thế gian này.

Sau khi cho Đoản Mệnh ăn no, U Vô Mệnh kéo dây cương, thản nhiên xoay trong chốc lát ở một nửa cung điện đã được tu sửa hoàn toàn phú quý hoa mỹ, sau đó đứng lại ở một gian cung điện lớn đặc biệt.

Trong cái cung điện này lại hoàn toàn yên tĩnh không có một bóng người, bởi vậy cũng không cần ai trông coi cả. Trong không khí hoa lệ nhưng lặng im cực kỳ này, thật sự là quá giống lăng mộ ngầm.

"Phía trên mặt đất chỗ này là tẩm cung của Tần Ngọc Tuyền." Mặt mày U Vô Mệnh rất chắc chắn.

Tang Viễn Viễn gật đầu. Nàng tuy rằng không cảm nhận được phương vị nhưng lại cũng có thể cảm giác được toàn bộ công trình vương thành ngầm này là lấy cung điện này làm trung tâm rồi phát triển ra bốn phía.

Xây dựng đầu mối then chốt trung tâm của thành phố ngầm trung tâm ngay bên dưới vương thành, đích xác tương đối ý nghĩa kỷ niệm và trung thành với nơi cũ.

U Vô Mệnh trở tay xuất đao, từng luồng sét xanh trắng theo tay hắn hướng tới đỉnh điện, vô thanh vô tức hoàn toàn thấm vào bên trong tầng nham thạch mấy trượng. Hắn được cực kỳ chuyên chú, nghiêng đầu, híp mắt, không ngừng đánh giá đỉnh điện, hướng về phía đỉnh điện thoạt nhìn không hao tổn gì của của thành phố bổ một luồng sét nữa.

Loay hoay bận rộn chừng một nén nhang, rốt cuộc, hắn vừa lòng thu đao, cười xấu xa nói: "Tốt rồi, kế tiếp, tìm một chỗ tốt xem

diễn."

Dây cương thả ra, Đoản Mệnh rải bốn vó rời khi khỏi trắc điện. U Vô Mệnh tìm một chỗ thích hợp, động tác cũng giống như lúc mới tới đây, tạc một cái thông đạo chỉnh chỉnh tề tề, sau đó mang Tang Viễn Viễn rời khỏi cung điện lớn, sau khi tới một vết nứt trên bề mặt vực sâu thì lẻn vào, sau đó lấy đất đá lại lấp kín chỗ hổng.

"U Vô Mệnh." Tang Viễn Viễn chọt chọt hắn.

"Hử?" Hắn đang đắc ý dào dạt nhìn vách tường thông đạo như không có dấu vết gì bị chạm phá qua.

"Chỗ lúc nãy chàng một đao đánh xuyên qua ấy, trên vách tường khắc đầy đồ án."

U Vô Mệnh: "....."

Cho nên hắn tỉ mỉ đứng ở chỗ này cố gắng đem đất đá phong kín thông đạo lại làm thành nguyên trạng là hành vi không hề ý nghĩa.

Tròng mắt xoay chuyển, hắn làm như không có việc gì, chỉ huy Đoản Mệnh tiếp tục đi về phía trước.

"Chúng ta sẽ từ miệng vực sâu chỗ hố tế người sống của Tần Châu đi ra ngoài." Hắn bình tĩnh nói.

Thành phố ngầm tuy cũng có cửa ra, nhưng nơi đó nhất định phòng bị nghiêm ngặt, nếu từ nơi đó rời đi, trăm phần trăm sẽ rút dây động rừng. Cho nên U Vô Mệnh lựa chọn trở lại trong thông đạo dẫn đến vực sâu đầy nhóc Minh ma, theo miệng vực rời khỏi tầng ngầm.

Tang Viễn Viễn nhịn không được nhìn lại về phía thành phố ngầm.

U Vô Mệnh đưa tay xoay đầu nàng lại: "Tiểu Tang Quả, đừng buồn rầu, họ cũng đã sống được nhiều năm như vậy rồi thì sợ chi chờ

thêm một hai ngày chứ! Trước khi rời đi Tần Châu, ta sẽ vì nàng giải quyết chuyện này."

Nàng nói: "Ừ, ta biết, làm đại anh hùng sao."

Hai người nhìn nhau cười, ngầm hiểu.

Thực mau chóng, U Vô Mệnh liền men theo vách thông đạo đi đến một đống hầm to hầm nhỏ như một mạng lưới chằn chịt, lòng vòng lèo vèo tìm được miệng vực sâu dưới hố tế của Tần Châu.

Tang Viễn Viễn quả thực khâm phục sát đất năng lực tìm đường của hắn. Tại cái nền đất hoàn toàn không có bất luận cái gì để canh theo như thế này, trên người lại không có kim chỉ nam, vậy mà còn thể dò ra bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc đã là năng lực thực nghịch thiên rồi, hắn lại còn có thể không thèm quay về lối cũ, lập tức tìm được miệng vực sâu.

Bọn Minh ma tụ lại đây đều bị hắn tùy tay xoẹt ra một vòng lôi diễm xanh trắng, quét chúng nó dính vào vách đá bốn phía. Vừa sét vừa lửa đan xen, nhóm Minh ma đáng thương liền biến thành một bãi than màu đen không rõ vật chất, như mực nước bắn lên cả vách tường.

U Vô Mệnh thực tự nhiên, thực không chút để ý nghiêng đầu nhìn Tang Viễn Viễn nói: "Thấy không đó, ta mà ra tay, nàng lại không cơ hội thu thập cố ngọc tinh."

"Ừ ừ ừ!"

U Vô Mệnh nghiêng mắt nhìn nàng.

Hắn phát hiện thần sắc của nàng có thể thập phần tự nhiên mà nhảy thoăn thắt giữa hai cảnh giới chân thành và có lệ cho qua chuyện.

"Tiểu Tang Quả, nàng thật là thiên phú dị bẩm." Hắn thần sắc đạm mạc tán một câu.

Tang Viễn Viễn khiêm tốn hướng hắn cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn phía miệng vực duy nhất phía trên như một sợi chỉ sáng.

"Mang theo cả chó nữa, còn có thể bay lên sao?"

Lần trước khi bay ra khỏi miệng vực sâu Hàn Châu, hắn chỉ mang theo một mình nàng, lại còn phải mượn lực đẩy của cái mạch khoáng linh hỏa kia nữa. Lần này còn mang theo thêm cả con chó béo béo này, nơi đây cũng không có mạch hoả làm kíp nổ, chỉ có một cái mạch khoáng linh mộc toả ánh sáng xanh nhạt nhẽo, không biết U Vô Mệnh tính đi lên như thế nào?

"Chuyện nhỏ." U Vô Mệnh giơ tay ôm chặc Đoản Mệnh vào trong ngực.

Chỉ thấy cái con chó béo béo này lập tức tứ chi cứng còng, bị hắn ôm lên toàn bộ.

Bộ dáng kia thật sự là ngốc đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung. Một con quái thú lông xù xù lại to lớn, cứ như vậy mặt mũi ngơ ngác bị U Vô Mệnh một tay ôm vào trước ngực, cái biểu tình kia trên mặt của nó..... chỉ có thể nói là một lời khó nói hết.

Tang Viễn Viễn lại một lần nữa ý thức được, U Vô Mệnh thoạt nhìn gầy nhưng gầy rắn chắc này, thật sự tứ chi thì lớn hơn nàng quá nhiều —— nếu là nàng dùng tư thế như vậy đi ôm Đoản Mệnh, cũng chỉ có thể ôm được cái cổ lớn lông xù xù kia mà thôi l, căn bản không có khả năng ôm được đống thịt đôn đôn béo béo đó vào l ngực.

Con rối ôm lấy một cái chi trước cứng đờ của Đoản Mệnh, vô cùng khẩn trương treo trên người nó.

U Vô Mệnh nghiêng đầu, "Quả Tử, leo lên lưng ôm chặt ta nào."

"Dạ." Tang Viễn Viễn cẩn thận bò đến trên lưng hắn, hai tay vòng lấy bả vai hắn.

Hai cái cánh từ hai bên trái phải của nàng bắt đầu mở ra.

' hô ' một tiếng, lập tức lượn lên cao hơn hai mươi trượng.

Xem ra luyện hóa cái tia sét kia lại làm tu vi hắn càng tiến thêm một bước!

Mang theo chó vẫn có thể bay nha!

U Vô Mệnh một tay ôm chó, một cái tay khác trở tay nắm chặt đao, thỉnh thoảng liền đạp lên vách đá bên người một cái, hơi mượn lực.

Lướt đến chỗ cao, Tang Viễn Viễn nhịn không được cúi đầu nhìn thoáng qua.

"U Vô Mệnh, từ từ."

"Hử?" Hắn cắm đao nghiêng nghiêng lên vách đá, treo giữa không trung.

"Chàng nhìn xem lũ Minh ma phía dưới có phải có điểm nào không đúng không."

U Vô Mệnh cúi đầu vừa nhìn, lập tức liền phát hiện ra vấn đề.

Ở phía dưới là một chỗ không gian ngầm tương đối không rộng lắm, Minh ma từ phía Bắc đi tới, hướng về phía Nam bò đi —— chúng nó cũng giống như lũ Minh ma trên mặt đất, đều là đến từ hướng vực sâu, tấn công về hướng trung tâm lục địa.

Thông đạo trong không gian ngầm phía dưới này lại đi thông đến

trung tâm đất liền hơi hơi xéo xéo, nghiêng về hướng Đông.

Nhưng đàn Minh ma lại thẳng tắp nhào hướng chính Nam. Từng con lại từng con đập thật mạnh vào vách đá về hướng Chính Nam, sau đó bị sóng triều Minh ma ở phía xô đẩy, hướng trái hướng phải quay cuồng mãi đến khi dũng mãnh tiến vào thông đạo về hướng Đông.

"Hướng chính Nam có cái gì đó hấp dẫn chúng nó." U Vô Mệnh trầm ngâm nói.

Hai người theo bản năng mà nhìn phía nam —— tuy rằng trước mặt chỉ có một vách đá đổ ngăm đen.

Chính nam, là Thiên Đô.

Tang Viễn Viễn thở dài: "Thật muốn nhìn xem chúng nó chen nhau đi tìm cái gì."

"Trễ chút mang nàng đi xem."

"Có lẽ sẽ phát hiện bí mật khó lường nào đó." Tang Viễn Viễn không khỏi có chút hưng phấn.

U Vô Mệnh lại bày ra một bộ không sao cả.

Hắn rút đao từ trên vách đá về, hai cánh mở ra, tiếp tục hướng về phía trước bay vút lên.

Không bao lâu, liền lướt ra khỏi miệng vực sâu.

Tần Châu cũng giống như mấy châu quốc khác, tư tế điện cũng cử mấy thủ vệ canh giữ hố tế, U Vô Mệnh ngựa quen đường cũ đạp mấy tên tư tế xuống dưới.

"Chàng thật sự không có một chút khách khí nào với người của tư tế điện nha."

"Không một đứa nào tốt."

Tư tế điện là được xây dựng ngay ở phía Bắc của vực sâu.

U Vô Mệnh đem Đoản Mệnh ném vào trong chuồng thú ngoài tư tế điện, xen lẫn cùng một đống Vân Gian thú bình thường, sau đó làm lơ ánh mắt ai oán của một chó một rối gỗ, bỏ chúng nó ở đây, mang theo Tang Viễn Viễn lướt lên trên tường thành, lẻn vào cung đình.

Mỗi châu quốc, mấy chỗ ám vệ phân bố và lộ tuyến tuần tra của thị vệ trong vương cung đều không khác nhau quá nhiều, U Vô Mệnh tùy tiện liếc mắt một cái, trong lòng liền có số lượng. Hiện giờ hắn càng bay thành thạo hơn so với trước, dễ dàng mang theo nàng xẹt qua phía trên một gian cung điện, lướt đi trong không gian giữa bóng cây và cung tường, không kinh động bất luận kẻ nào.

Ngoài chính điện lớn nhất vương thành, mấy cái trống to tướng nạm vàng đang ầm ầm ầm gõ vang.

Nghênh đón Đông Châu Trấn Tây Đại tướng quân, Hoàng Phủ Hùng.

Hoàng Phủ Hùng lĩnh trọng quân, từ Ký Châu đến, sắp lao vào phía Bắc trường thành, giúp Tần Châu phòng thủ, vượt qua một đợt ' dũng triều ' này.

U Vô Mệnh nhàn nhã ôm lấy Tang Viễn Viễn, lướt vèo trên đỉnh vàng của đại điện đang mở tiệc, đáp lại trên mái ngói của một góc phòng. Giờ phút này sắc trời đã tối, màn đêm che khuất chỉ còn lại hai bóng hình cắt.

Đôi tay Tay Tang Viễn Viễn đặt trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn hắn, thấy hắn biếng nhác ngồi, tư thế phóng đãng không kềm chế được.

Không bao lâu, liền thấy gấu đen Hoàng Phủ Hùng bị Tần Châu vương tuấn tú nho nhã dẫn vào, bước lên bậc thềm bạch ngọc, tiến

vào cung điện dưới chân hai người.

"Khi nào động thủ?" Nàng hỏi.

"Chờ bọn họ khai yến, sặc chết từng người từng người một." U Vô Mệnh cười đến đầy mặt hư ý, "Tiểu Tang Quả nàng còn nhớ rõ lần trước ta kể cho nàng nghe câu chuyện cười không?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Khi hai người lần đầu tiên ở trên giường nàng làm chuyện vợ chồng, hắn lại đi kể cái 'chuyện cười' về trong yến hội sặc chết người, cứ vậy kéo dài thời gian được nửa canh giờ.

Hắn cư nhiên còn không biết xấu hổ nói tới? Hoa mặt bự chắc cũng hổ thẹn mặt không dày bằng mặt hắn!

U Vô Mệnh nhàn nhàn nhấc vài miếng ngói lưu ly lên, liền nghe được thanh âm Hoàng Phủ Hùng từ phía dưới truyền ra: "Tần Châu vương, không cần khách khí như vậy, quân tình đang khẩn cấp, uống một chén rượu ta phải đi ngay thôi!"

Thanh âm của Tần Châu vương Tần Ngọc Tuyền cũng thanh nhã như chính diện mạo của hắn: "Trấn Tây tướng quân không cần sốt ruột, trang bị của quân ta có linh giáp, Minh ma muốn tiến công vào, còn không dễ dàng như vậy! Trấn Tây tướng quân một mảnh lòng son trừ ma, bổn vương thập phần kính nể, tới đây, tới đây, kính tướng quân một ly!"

Tần Châu thừa thải linh quặng sắt, giàu đến chảy mỡ, quân đội nhà mình tất nhiên là trang bị cao cấp nhất. Cái 'dũng triều ' này đối với Tần Châu mà nói, cũng không tính là uy hiếp gì quá lớn. Bởi vì quá giàu cho nên Tần Châu xưa nay cũng không thích thiếu nợ nhân tình, tránh bị người ta làm ơn xong bắt báo đáp.

Tần Ngọc Tuyền rất có tâm cơ, liên tiếp dẫn đề tài, xưng tụng Hoàng

Phủ Hùng là đại anh hùng đương thời đại, chân thực nhiệt tình, lấy giúp người làm niềm vui —— ý này đó là, không phải Tần Châu yêu cầu Hoàng Phủ Hùng hỗ trợ, mà là chính hắn ta xen vào việc người khác.

Hoàng Phủ Hùng tuy là người trong thô tục có tinh tế, nhưng đối với chuyện lươn lẹo trong đối thoại lại không có bất luận sức chống cự gì. Một khi được khen lập tức bắt đầu lâng lâng, chỉ thấy hắn ra vẻ khiêm tốn tiếp nhận câu chuyện, còn đem những chuyện cũ khi bản thân mình gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, thêm mắm thêm muối vào thổi phồng một hồi.

Trong không khí thôi bôi hoán trản(*), không khí trong yến hội dần dần liền nhiệt liệt lên.

(*) Thôi bôi hoán trản: đưa chén rượu mình đã dùng cho người bạn đối điện, hai người dùng chén của nhau để uống rượu.

Tang Viễn Viễn chậm rãi quay đầu nhìn về phía U Vô Mệnh, đầy mặt khâm phục: "Chàng chính là đang đợi Hoàng Phủ Hùng nở lỗ mũi, nổ lên như trẻ trâu thế này đúng không !"

Hoàng Phủ Hùng mới vừa đem bản thân mình thổi phồng thành đại anh hùng cứu người trong nguy nan, nếu lập tức liền thấy rõ vạn người thân hãm trong nước lửa, vô cùng cực khổ đáng thương đang chờ đợi hắn trợ giúp..... Hoàng Phủ Hùng nếu không làm cái anh hùng đầu to này, vậy thật sự là tự tay đem mặt mình đập nát.

U Vô Mệnh lúc này lại không hề có ý tứ kiêu ngạo, bởi vì hắn cảm thấy chuyện này hết sức bình thường, hắn tùy ý cúi người về phía trước, nhích lại gần, ôm lấy nàng, nói: "Tần Ngọc Tuyền đã muốn Hoàng Phủ Hùng trợ giúp, lại không muốn thiếu ân tình của hắn, chắc chắn cố ý tâng bốc hắn như vậy."

Tang Viễn Viễn không khỏi cảm khái, cái tên U Vô Mệnh này, thật sự là quá hiểu nhân tâm.

"Tiểu Tang Quả, chuẩn bị xem diễn đi."

U Vô Mệnh nghiêm mặt, biểu tình cực kỳ chuyên chú, đầu ngón tay ngưng ra một sợi lôi diễm xanh trắng. Hắn chậm rãi đứng dậy, cánh tay dài sạch sẽ lưu loát vung lên, liền thấy đám lôi diễm chiếu sáng nửa bầu trời đêm, thẳng tắp lướt về một chỗ đại điện tráng lệ huy hoàng, như sét đánh hoàn toàn vào đế điện.

Trong bóng đêm, khuôn mặt nghiêng cùng dáng người hắn trong một chốc bị lôi diễm chiếu sáng lên, sáng đến mức làm Tang Viễn Viễn một trận choáng váng đầu.

Giờ khắc này, hắn không còn giống phàm nhân, mà giống như bản thân hỉ nộ thần cầm lực lượng thiên địa, nắm quyền sinh sát trong tay.

Chương 77: Xem tiền đồ của ngươi

Tang Viễn Viễn nhìn mặt nghiêng của thiên nhân U Vô Mệnh, nhất thời lại thất thần.

Người nam nhân này, thật sự là lớn lên quá xinh đẹp, xinh đẹp cũng được đi, còn mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ đến chói sáng. Thật là muốn mạng người nha.

Khi U Vô Mệnh lười nhác đem ánh mắt từ nơi xa thu hồi về, ánh mắt đầu tiên liếc qua liền thấy ngốc Quả Tử nhà mình khẽ nhếch đôi môi như cánh hoa, ngốc ngốc ngớ ngẩn nhìn hắn.

Biểu cảm không chút để ý trên mặt U Vô Mệnh tức khắc bị đập nứt.

Hắn ra vẻ trấn định, bắt lấy bả vai nàng, đem đầu nàng chuyển hướng về điện ở phía sau, kề sát tai nàng nói: "Xem đi, sắp bắt đầu rồi."

Thanh âm có chút lơ mơ, trong lòng có cảm giác không thể tưởng tượng được —— ánh mắt của nàng rõ ràng không có chút nào mị hoặc, trên mặt cũng không có biểu hiện này quyến rũ người, sao liền làm cho hắn hoàn toàn chống đỡ không được, căn bản không dám nhìn nàng lại một cái, cũng không dám để nàng nhìn mình thêm nhiều một cái.

Tang Viễn Viễn bỗng dưng hoàn hồn, lỗ tai lặng lẽ nóng lên —— nàng thế này mà lại nhìn hắn đến ngây người! Thật là, quá chưa hiểu việc đời, mất mặt quá.

Chờ đợi một lát, không khí trên nóc của đại điện dần dần trở nên có chút không thích hợp.

Hô hấp của hắn trầm đi rất nhiều, hơi thở mang mùi hoa u ám độc đáo càng thêm nồng đậm, phảng phất như trần ngập không khí xung quanh mình, làm cho nàng cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Tự nhiên cảm thấy cái chỗ bình thường hơn cả bình thường này sắp phải trình diễn một ít chuyện làm tim người đập thình thịch cho xem.

May mắn biến cố phía dưới đã kịp thời xảy ra.

Trong một mảnh bóng đêm, nếu ở trên cao nhìn xuống thì những cái biến hoá nhè nhẹ đó lại rất rõ ràng ——

U Vô Mệnh khi nãy mới ném một luồng lôi diễm đã kích phát hết những gì lúc hắn ở trong vương thành ngầm đã bố trí.

Chỉ thấy vài luồng lôi diễm xanh trắng ngang dọc đan xen ẩn ẩn như ngầm nổi lên, rất giống ánh sáng khi xảy ra địa chấn.

Lập loè trong một khắc ngắn ngủi, âm thanh trầm thấp ' ong ' truyền đến, phảng phất dưới chân như có địa long xoay người, quanh cung điện bị chấn động lan đến, ngói lưu ly đổ vỡ ' quang quang đang đang ' đâm vào nhau phát ra tiếng động giòn vang.

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe một tiếng 'ầm' kinh thiên động địa vang lên, đại địa phảng phất bị một con Kim Ngưu từ trên trời giáng xuống đâm vào thật mạnh, cùng với cơn sóng chấn động lớn kinh tâm động phách này, khủng hoảng nhanh chóng lan tràn.

Tang Viễn Viễn đang đứng ở trên cao, xem cực kỳ rõ ràng.

Chỉ thấy tòa đại điện kia như là một cái cối đá lớn bị rơi xuống trên mặt đất, bỗng nhiên ngày một lùn xuống phía dưới một chút, vừa vỡ

ra lại sụp đổ từ chỗ trung tâm lan ra bốn phương, nhưng cánh hoa nở mà lan tràn phế tích ra tám hướng.

Trụ vàng, gạch ngọc, ngói lưu ly, khoảnh khắc này đều rách nát, bốc lên làn khói cuối cùng như phú quý tuẫn tiết.

Lại sau đó nữa, mặt đất tề chỉnh lại giống như miếng bánh mềm mại, nhẹ nhàng sụp xuống phía dưới, tan chảy như sáp đèn cầy.

Động tĩnh lớn như vậy liền kinh động mọi người.

Tần Ngọc Tuyền căn bản ngăn không được ' đại anh hùng' Hoàng Phủ Hùng thích chõ mũi vào chuyện người khác, chấn động chưa ngừng lại, Hoàng Phủ Hùng đã gương mẫu dẫn đầu, lướt ra khỏi đại điện mở tiệc, theo động tĩnh vọt tới chỗ vết nứt khủng bố kia.

Thăm dò trong hướng vực sâu phế tích vừa thấy, Hoàng Phủ Hùng tức khắc sững sờ trước cảnh tượng ngay ở hiện trường đổ nát thê lương kia.

U Vô Mệnh thật sự thiết kế cho trận sụp đổ này quá vừa vặn xinh đẹp.

Vừa lúc, có thể rõ ràng nhìn được rường cột chạm trổ lộ ra dưới nền đất.

Hoàng Phủ Hùng đứng ở trong phế tích, nhìn thẳng một góc ngầm vương thành băng sơn đã bị lộ ra, lâm vào trầm tư mê mang.

"Trấn Tây tướng quân! Bất quá chỉ là địa chấn mà thôi, tiền tuyến truyền cấp báo, thỉnh tướng quân tốc tốc gấp rút tiếp viện!" Tần Ngọc Tuyền bước nhanh tới, nhìn thấy thành phố ngầm đã bị lộ, cưỡng ép kinh hoảng trong lòng, muốn dời lực chú ý của Hoàng Phủ Hùng đi.

"Đó là cái gì thế này?" Hoàng Phủ Hùng vươn một ngón tay, chỉ

hướng phía dưới.

Trán Tần Ngọc Tuyền đổ mồ hôi: "Mật thất. Trấn Tây tướng quân, bản vương chẳng lẽ xây một gian mật thất bên dưới tẩm cung của mình cũng không thể hay sao? Tướng quân à, quân tình ở tiền tuyến quan trọng hơn! Chuyện nhỏ thế này bổn vương sẽ tự xử lý."

"Ta hỏi là, những người đó, là chuyện như thế nào!" Hoàng Phủ Hùng cảm giác như đang say, toàn thân tản mát ra nồng đậm khí khái anh hùng.

Tần Ngọc Tuyền ghé sát vào vừa nhìn, chỉ thấy qua ánh sáng trên cây đuốc, đám nô lệ thợ thủ công bị kinh động trong thành phố ngầm đang mấp máy, bò về hướng ánh sáng mặt trời mà những cơn gió đã rất lâu không thấy.

Chỉ trong chốc lát, phía dưới đã bò đầu nhóc thợ thủ công gãy chân, vừa nhìn thấy liền làm cho người ta sợ hãi thật sự, phảng phất như những oan hồn đòi mạng đến từ dưới nền đất.

Càng đáng sợ chính là động thái lớn như vậy nhưng tất cả bọn họ đều yên tĩnh không phát ra tiếng động.

"Nô lệ thôi!" Tần Ngọc Tuyền đã thở không xong, "Người đâu, đem đám nô lệ này bắt lấy!"

"Ngưng." Hoàng Phủ Hùng chậm rãi bóp một viên ngọc giản, nói, "Tần Châu vương, việc này rất có kỳ quặc, ta muốn truyền lệnh cho đại quân trú ở ngoài thành tiến vào vương thành trợ giúp Tần Châu vương vượt qua nguy nan ngày hôm nay, mong rằng Tần Châu vương cố gắng quản bọn thuộc hạ, chớ có nháo ra cái gì không thoải mái."

Tần Ngọc Tuyền hít một ngụm khí lạnh thật dài.

Trong vương thành, cấm vệ quân cũng chỉ có hai ba vạn người, làm

sao địch nổi năm vạn thiết kỵ của Đông Châu? Còn dám xua quân tiến vào châu quốc của hắn? Hoàng Phủ Hùng rõ ràng có ý muốn xen vào việc người khác!

Mỗi một vương đô của châu quốc đều sẽ không dự trữ quá nhiều binh, bởi vì không cần thiết phải như vậy. Hai ba vạn cấm vệ quân đủ để giải quyết mấy chuyện phản loạn nội bộ châu quốc rồi, mà quân đội bình thường thì phải chinh chiến ở xa, dưới tình huống không cần thiết tuyệt đối không thể chạy đến gần vương đô.

Hoàng Phủ Hùng vốn cũng chỉ là dẫn quân đi ngang qua Tần đô. Tần Ngọc Tuyền có tính toán, lúc này háo hức mời hắn vào vương thành, không nghĩ tới lại là lượm cục đá đập chân mình. Giờ phút này mới điều quân từ gần biên ải trở về chỉ sợ là nước xa không cứu được lửa gần.

Ở một bên, tướng lãnh dưới trướng Hoàng Phủ Hùng nhận được mệnh lệnh, không quan tâm đến cái gì khác, bắt đầu chỉ huy quân lính xông thẳng cửa thành.

Mà cường giả tam trọng thiên Linh Diệu Hoàng Phủ Hùng đã sớm thân mật ôm lấy bả vai thon gầy của Tần Ngọc Tuyền, lập tức đạp phế tích nhảy xuống dưới địa cung.

Bị người nắm trong tay, Tần Ngọc Tuyền còn có thể làm sao bây giờ? Hắn tất nhiên chỉ có thể truyền lệnh xuống, để đại quân của Hoàng Phủ Hùng tiến vào vương thành.

Tình huống bây giờ đã nhất thời hỗn loạn tới cực điểm.

Hoàng Phủ Hùng tiến vào hầm ngầm, thấy rõ trước mắt là vương thành ngầm san sát nối tiếp nhau, cả người đều chấn động đến muốn dựng lông tóc lên, bàn tay to đang chế trụ Tần Ngọc Tuyền càng nắm chặt, nhất thời lại nói không ra tiếng, chỉ biết mở to mồm thở hổn hển.

Nơi đây chính là trung tâm của vương thành ngầm, đứng bên trong dải phế tích này, bấy kể nhìn phía trước, sau, trái, phải, đều chỉ có thể thấy lối đi dẫn đến vô cùng vô tận, một gian lại một gian đại điện huy hoàng.

Bởi vì thành phố ngầm là từ nơi này tản ra tứ phương, cho nên cách chỗ trung tâm càng gần thì các công đoạn tu sửa càng hoàn thiện. Đứng ở chỗ này nhìn ra xung quanh còn giật mình tưởng rằng vào nhầm cái mặt không gian thần dị gì —— cung điện trải rộng về tứ phía, chạy dài đến vô cùng vô tận, hút khỏi tầm mắt. những chỗ cách mình càng gần thì chính là cung điện càng tinh xảo hoa mỹ, tới những nơi xa xôi hơn thì có vẻ như còn thô kệch hơn chút.

Phóng tầm mắt nhìn thấy như vậy, không cần nhìn bảng kế hoạch cũng biết tòa thành phố ngầm này quy mô thật quá to lớn, đã vượt luôn cả vương thành Tần đô ở phía trên nó.

Đừng nói cái gì mật thất, cho dù có dùng lăng tẩm làm cớ, cũng tuyệt không khả năng lừa gạt được Hoàng Phủ Hùng.

Hoàng Phủ Hùng chậm rãi đem tầm mắt từ cực nơi xa thu về, nhìn về hướng những gương mặt vừa kinh hoàng lại vừa mừng như điên của các thợ thủ công.

Những người này, vừa thấy liền biết là bị cầm tù dưới mặt đất đã mấy năm rồi. Chân bị chặt đứt, giọng nói bị hạ dược cho câm, bị buộc phải lao động không biết ngày đêm, đem cái hầm ngầm này đào về phía vô cùng xa.

Tình huống càng thêm hỗn loạn. Vô số thợ thủ công kia chợt nhìn thấy ánh mặt trời và cơ hội tự do gần ngay trước mắt, liều mạng kéo cái chân gãy bò điên cuồng trên mặt phế tích, mặc cho da thịt bị gỗ vụn cào loạn đến máu tươi đầm đìa, bọn họ cũng không chần chờ một khắc.

Bao nhiêu người còn có biết bao điều quan trọng chưa kịp nói với

người thân, người thương liền bị quan binh bắt đến nơi không thấy ánh mặt trời này. Cứ tưởng rằng quãng đời còn của mình này đều phải trải qua ở chốn địa ngục, lại không ngờ trời xanh có mắt, làm cái địa ngục sụp xuống một miệng to. Trong đầu tất cả mọi người đều chỉ còn lại một ý niệm —— trốn.

Phía trên mái ngói của điện chủ, U Vô Mệnh cười xấu xa, ôm lấy Tang Viễn Viễn lập tức lướt xuống, vô thanh vô tức liền hoà vào đám người ngư ngư long hỗn tạp bên dưới.

Hắn cũng thật sự là không kiêng nể gì, nghênh ngang liền đi đến bên cạnh phế tích, hết sức săn sóc đỡ Tang Viễn Viễn bước qua những bức tường đầy kim phấn đang đổ nát mà đi vào thành phố ngầm.

Người Tần Châu cùng Đông Châu cũng đều nhảy xuống dưới hết rồi, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn xen lẫn trong đám người, không chút nào thu hút.

Tang Viễn Viễn triệu ra một đóa hoa mặt bự mini, giấu trong vạt áo U Vô Mệnh, nhét đến ngực hắn căng phồng. Sau đó chỉ huy hoa mặt bự mini bện ra một sợi dây leo linh uẩn mỏng manh theo mặt đất, bò tới dưới chân Hoàng Phủ Hùng cùng Tần Ngọc Tuyền để nghe trộm.

Trong tình thế hỗn loạn như vậy, một sợi dây leo trong suốt căn bản không có bất luận cảm giác tồn gì.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh quái dị nhìn chằm chằm nàng, "Vì sao không bỏ trên người nàng mà phải bắt ta ôm cái bông này chứ."

Nàng đang ở chuyên chú nghe trộm động tĩnh bên phía Hoàng Phủ Hùng, nghe vậy, thuận miệng liền trả lời: "Để chàng tập trước cho quen, tương lai ôm hài tử đỡ bỡ ngỡ."

U Vô Mệnh: "???!!!" Chấn động đến mất giọng!!!

Tang Viễn Viễn cũng không ý thức được lời mình thuận miệng vừa nói ra làm U Vô Mệnh nhấc lên một hồi gió lốc tâm linh làm cho người ta sợ hãi.

Ở kiếp trước của nàng, cách có một nhà ba người. Nam chủ nhân không phải là loại chồng về nhà liền ôm di động không bỏ, Tang Viễn Viễn thường xuyên có thể nghe được tiếng cười 'ha ha ha' của một nhà ba người trên ban công bay tới. Ngẫu nhiên ở trên đường gặp được, luôn nhìn thấy nam chủ nhân đem hài tử đặt lên vai, bước đi ở phía trước, nữ chủ nhân đi theo phía sau, mặt mày hai người tươi cười thật sự là tràn đầy ôn nhu cùng thỏa mãn.

Tang Viễn Viễn cảm thấy mình cùng U Vô Mệnh tương lai nhất định sẽ giống như đôi phu thê kia, thật hạnh phúc. Cho nên, hắn ôm hài tử không phải chuyện gì xấu.

Ý niệm thoáng qua trong đầu, nàng không tự giác giơ khóe miệng lên, tiếp tục quan sát động tĩnh bên phía Hoàng Phủ Hùng.

"Tần Châu vương, ngươi thực giỏi lắm." Hoàng Phủ Hùng hơi có chút thất thần, "Ta giờ phút này cũng không biết nên hỏi cái tội nào của ngươi trước nữa."

Tần Ngọc Tuyền biết sự tình đã không thể gạt được rồi, liền âm trầm hạ gương mặt tuấn tú xuống, quay người bắt lấy vạt áo Hoàng Phủ Hùng, môi cơ hồ như dán vào mặt hắn mà nói: "Hoàng Phủ Hùng, ta nói cho ngươi, việc này, đế quân cũng biết. Hiện tại nhanh chóng phong tỏa tin tức mau lên thì còn kịp!"

Hoàng Phủ Hùng chậm rãi nâng mắt lên, chăm chú nhìn Tần Ngọc Tuyền.

Chỉ thấy trong mắt Tần Ngọc Tuyền ba phần tuyệt vọng, bảy phần hung ác, biểu cảm là bất chấp tất cả.

Đôi mày đang nhíu lại của Hoàng Phủ Hùng nhẹ nhàng nhảy dựng.

Mà lúc này, Tang Viễn Viễn cũng đồng thời có phán đoán giống như hắn —— Tần Ngọc Tuyền không nói dối, việc này, Khương Nhạn Cơ thật sự biết!

Cho nên việc này, Khương Nhạn Cơ cũng có phần?

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc, tiếp tục nhìn thẳng Hoàng Phủ Hùng.

Hoàng Phủ Hùng hiển nhiên chần chờ một lát, nhưng bên trong cặp mắt hổ kia thực mau liền nhanh chóng che kín một tầng đen nhánh khiến Tần Ngọc Tuyền hoàn toàn không hiểu được.

"Ha ha ha ha!" Hoàng Phủ Hùng cất tiếng cười to, thanh âm hào phóng sang sảng quanh quẩn trong phế tích, "Tần Châu vương nói mê sảng à! Trăm ngàn năm qua, lệnh cấm chưa bao giờ sửa đổi, tuyệt đối cấm đào bất cứ cái lỗ chuột nào dưới mặt đất! Ngươi có biết ngươi làm như vậy sẽ mang đến cho Vân Cảnh mười tám châu này bao nhiêu nguy hại không! Tần Châu vương, ngươi chọc phải đại sự rồi!"

Tần Ngọc Tuyền nóng nảy, không ngừng đem ngọc giản nhét vào tay Hoàng Phủ Hùng, ém giọng nôn nóng nói: "Ngươi không tin ngươi tự nói với đế quân đi! Đừng gào lên!"

Hoàng Phủ Hùng triệt triệt để để làm lơ hắn, cười càng thêm lớn tiếng: "Đế quân biết? Đế quân nếu biết đã sớm phái người đem ngươi giải về Thiên Đô vấn tội rồi! Đâu có chuyện còn thả ngươi ở đây mà đào với bới!"

Nếu như lúc trước, nghe được chuyện này đế quân cũng biết, trong lòng ai cũng sẽ rớt xuống ' lộp bộp ', tạm thời đem sự tình áp xuống, chờ đến khi xác nhận cẩn thận xong mới quyết định bước tiếp theo như thế nào. Nhưng nay đã khác xưa, huynh đệ Hoàng

Phủ đã đơn phương quyết sống chết với Khương Nhạn Cơ, vì thế sau khi Hoàng Phủ Hùng kết luận việc này có quan hệ với Khương Nhạn Cơ, nhanh chóng quyết định càng đem sự tình làm cho lớn lên, thề muốn đâm bà ta một đao cho gà chó lên trời!

Hoàng Phủ Hùng lấy ngọc giản ra, đem chuyện Tần Châu vương tự mình xây dựng thành phố ngầm, còn dám "hất nước bẩn" lên đầu đế quân nói cho cho huynh trưởng Hoàng Phủ Tuấn, nhân tiện còn báo cho cho một số Châu quốc ngày thường có chút giao tình như Đồ, Tấn, Tề.

Truyền tin xong rồi, Hoàng Phủ Hùng thần khí thanh l sảng vung tay lên, lệnh cho quân lính thủ hạ giải cứu toàn bộ thợ thủ công trong thành phố ngầm lên mặt đất, sau đó tiếp tục thu thập chứng cứ phạm tội của Tần Ngọc Tuyền.

Nhìn thấy đại cục đã định, Tang Viễn Viễn thu hoa lại, kéo U Vô Mệnh đến một góc của gian cung điện.

"Chuyện thành phố ngầm này, Khương Nhạn Cơ chắn hẳn là biết." Nàng nâng mắt lên, khẩn trương quan sát thần sắc của hắn.

"Ừ." Cặp mắt đen lay láy của U Vô Mệnh lại không nhúc nhích mà thẳng lăng lăng nhìn nàng, môi mỏng vừa động, sau đó lại không phản ứng.

Tang Viễn Viễn chớp chớp mắt, chờ đợi một lát, thấy hắn vẫn không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi có chút hốt hoảng.

"U Vô Mệnh?" Nàng nắm lấy tay hắn.

Hắn chậm rãi chớp mắt, tụ ánh nhìn xuống, lại liếc mắt nhìn nàng thêm một cái, sau đó tầm mắt lại trở nên trống trơn: "Ừ, biết."

Tang Viễn Viễn thấy cả người hắn đều không thích hợp.

Lại đợi trong chốc lát, thấy hắn vẫn là không nói lời nào, chỉ thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm nàng, trong lòng không khỏi càng rợn da gà.

Nàng lắc lắc hắn tay: "Chàng, chàng thấy thế nào? Nói chuyện đi!"

U Vô Mệnh bĩu môi dưới, quái dị cười nói: "Ta ôm, t ôm theo mà."

Tang Viễn Viễn: "???"

Nàng khẩn trương giơ tay xoa xoa mặt hắn: "U Vô Mệnh chàng làm sao vậy, chàng đang nói cái gì?"

Đừng nói là nghe được tên Khương Nhạn Cơ, lại muốn phát bệnh đi? Hắn không phải đã tốt lên một thời gian rồi sao?

Hắn bắt lấy cái tay nhỏ lộn xộn của nàng, ánh mắt hơi có chút lơ mơ, khóe môi cười soái đến lóa mắt: "Ta ôm hài tử, có thể mà."

Tang Viễn Viễn: "....." Nàng mới vừa rồi tùy tiện nói như vậy, hắn lại vẫn luôn đứng đây cân nhắc cái này?!

Nàng hơi hơi hé miệng, muốn nói cái gì, rốt cuộc không nhịn cười nổi, gục đầu xuống, cười suýt cắn vào lưỡi.

U Vô Mệnh chậm rãi hoàn hồn.

Hắn căng mặt lại.

"Tiểu Tang Quả," hắn nghiêm mặt nói, "Chúng ta tu vi quá cao, chưa chắc có thể có hài tử."

Nàng giương mắt liếc hắn một chút, chỉ cảm thấy mấy giọt ý cười trong mắt mình cũng muốn bay ra ngoài luôn rồi, muốn giữ cũng giữ không được.

"Không có liên quan, không cần cưỡng cầu. Dù sao chúng ta còn có Ngẫu tử cùng cẩu tử mà."

Ánh mắt mềm mại như vậy làm hắn lần thứ hai khó có thể chống đỡ.

Hắn kéo môi, cười: "Xuỳ, hai cái thứ đó kể làm gì."

Nàng cười trong chốc lát, banh mặt lên: "Cho nên chàng không nghe được ta vừa mới nói gì đúng không. Cái chuyện thành phố ngầm này, Khương Nhạn Cơ vô cùng có khả năng cũng biết đó."

U Vô Mệnh sửng sốt, chợt khóe môi hiện lên nụ cười lạnh: "Không chút ngoài ý muốn."

"Nhưng mà bị Hoàng Phủ Hùng làm um sùm lên như vậy, chỉ sợ bà ta cũng chỉ có thể cắn răng ' không biết sự tình '." Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát, "Chúng ta còn cần ở đây làm cái gì sao? Giờ phút này nhân dịp đang loạn rời đi sẽ tương đối thuận lợi."

U Vô Mệnh suy nghĩ một lát, túm chặt tay Tang Viễn Viễn, mang theo nàng xuyên qua gian cung điện trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên thò tay túm chặt một người.

Một gã trông coi diện mạo thường thường vô kỳ.

Gã trông coi giật mình mà cúi đầu nhìn nhìn cánh tay bắt lấy mình, giật giật hai phát lại thấy không thể động đậy, liền ngẩng đầu lên, hướng về phía U Vô Mệnh lộ ra một nụ cười cực kỳ vô tội.

U Vô Mệnh hướng về phía Hoàng Phủ Hùng đứng như hạc trong bầy gà giơ giơ cằm lên, nhìn gã trông coi nói: "Chờ lát nữa nếu Hoàng Phủ Hùng thu thập kiến nghị, ngươi nói cho hắn, Chương Châu vốn địa chất tơi, những cái khối đá nham thạch đó thực dễ đào, lại nhẹ, dễ vận chuyển. Rất phù hợp đem đến đây lấp cái hang chuột này."

Gã trông coi sửng sốt một lát, hít ngược một hơi khí lạnh: "Cao nhân! Cao nhân! Kế sách này thật thần kỳ, sao ngài không tự mình đi hiến kế ?!"

Vừa nghe cái giọng này, Tang Viễn Viễn liền nhận ra hắn. Chính là cái người trông coi đối xử thân thiện với thợ thủ công, đem thịt đầu heo kẹp trong màn thầu để phát phúc lợi.

U Vô Mệnh bày ra vẻ mặt đầy biểu tình kiểu thi ân bất cầu báo, buông tên trông coi này ra, ôm lấy Tang Viễn Viễn, khinh phiêu phiêu lướt vào trong đám người.

"Thì sao chứ," hắn nghiêng mắt liếc nàng, trong đôi mắt tràn đầy kiêu ngạo, "Một công đôi việc, giải quyết luôn chuyện kia."

Tròng mắt Tang Viễn Viễn xoay chuyển: "Giải quyết như thế nào? Thành phố ngầm của Tần Châu thì giải quyết rồi, còn cái loạn Chương Kính ở Chương Châu kia....."

U Vô Mệnh ôm lấy vai nàng, hơi hạ mi, đem nàng lên trên mặt đất, vừa đi vừa nói: "Hoàng Phủ Hùng nếu đã nhúng tay vào việc này, nhất định sẽ phụ trách đến cùng. Chỉ cần hắn đến Chương Châu khai thác đá, sẽ phát hiện nơi đó toàn bộ là phỉ tặc, sơn tặc, dân chúng lầm than, một khi phát hiện, hắn sẽ quản."

Tang Viễn Viễn: "..... Chàng vậy là đem Hoàng Phủ Hùng như dao nhỏ để xài à."

Hắn nhàn nhàn nói: "Hoàng Phủ Tuấn trị quốc không tệ, Hoàng Phủ Hùng mưa dầm thấm đất, nhưng muốn trổ tài cũng không biết chạy đi đâu. Cứ tưởng tượng xem, sau khi biết loạn lạc ở Chương Châu là do tên Chương Kính giảo hoạt kia, vừa lúc đem Chương Kính lẫn Tần Ngọc Tuyền cùng nhau bắt lại, đưa đến chỗ Khương Nhạn Cơ cho bà ta đau đầu một phen."

Tang Viễn Viễn trộm nhìn hắn, thấy hắn khi nhắc tới tên' Khương

Nhạn Cơ ' đã không giống như trước, mặt mày tràn đầy tối tăm.

"Chuyện này bảo Hoàng Phủ Hùng tới làm đích xác là thích hợp nhất." Tang Viễn Viễn cười nói, "Nếu chàng ra tay, nhất định phải bị chụp mũ phản loạn hay âm mưu gì gì lung tung, cuối cùng còn bị người có tâm cơ lợi dụng bôi cho một đống đen thui, còn kẻ xấu lại được lợi chạy thoát."

Tròng mắt hắn chậm rãi chuyển, khóe môi hiện lên nụ cười quỷ dị xấu xa: "Cho nên một khi ta ra tay, thì không lưu lại người sống nào, đỡ phải ồn ào."

Tang Viễn Viễn chậm rãi gật đầu. Nàng hiểu. Thanh danh cùng tính tình giống kiểu như U Vô Mệnh, người khác muốn hãm hại hắn, thật sự là quá dễ dàng. Cũng giống như cái lần Hoàng Phủ Độ thiết kế án giết Tang thị rồi đổ tội cho U Vô Mệnh, nếu không phải Tang Châu ra mặt làm ' chứng giả ', U Vô Mệnh căn bản sẽ không đi giải thích, bởi vì có giải thích cũng không ai tin.

U Vô Mệnh đã sớm hiểu rõ chỗ này, cho nên hắn hành sự càng thêm cô tuyệt tàn nhẫn. Nếu để hắn ra tay tới giải quyết cái đống lộn xộn này, cả hai chuyện của Tần châu lẫn Chương châu, nhất định là dùng một trận giết chóc máu lạnh tới dẹp yên hết thảy.

Cũng đỡ phải phiền toái.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi vào chuồng thú bên ngoài tư tế điện.

Đoản Mệnh lại không có ra đón.

Nhìn trong chuồng thú đen tuyền, từng hàng Vân Gian thú đang ngáy ngủ hết đợt này đến đợt khác.

"Đoản Mệnh." U Vô Mệnh đưa hai tay đặt lên bên môi giả như cái loa.

Trong chuồng thú lan vẫn không hề có phản ứng gì.

Tang Viễn Viễn khẩn trương nắm lấy tay hắn: "Không lẽ bị người dắt đi rồi sao!"

U Vô Mệnh thẳng eo, híp mắt đánh giá một lát, xoay người, phủi phủi tay.

"Ba, hai....."

Quái thú lông xù ' Âu ô ' một tiếng, nhảy ra khỏi rào cản chạy ra tới.

Tang Viễn Viễn: "....."

Ánh mắt U Vô Mệnh quái dị: "Ngẫu Tử đâu? Ngươi bày đặt yểm trợ cho nó, kéo dài thời gian à? Nó đi đâu ?."

Tang Viễn Viễn: "..... Lợi hại."

Nàng nhìn một vòng.

Thực mau, liền bắt được vào mắt một thân ảnh nho nhỏ đang vượt nóc băng tường.

Quần áo nó đã cởi hết mấy cái túi linh ta linh tinh đi, giờ phút này chỉ mặc một bộ trung y màu trắng hơi mỏng, bộ dáng đón gió bay vút quá hai mái hiên, cực kỳ giống u linh màu trắng trong truyền thuyết.

Con rối đang bay nhanh nhảy trở về, nhìn thấy U Vô Mệnh, đầu tiên là nó giật mình nhảy dựng, sau đó nhanh chóng giấu bộ dáng chột dạ, thay đổi biểu tình, bày ra một mặt tranh công, đem một cuốn giấy phong kín đưa cho hắn.

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, quả nhiên cái xấu thì dễ dàng học giỏi,

Ngẫu Tử mới đi theo cẩu tử lăn lộn không đến mấy ngày, liền ẩn ẩn tập đến được tinh tuý của cẩu tử.

U Vô Mệnh không đưa tay cầm, chỉ dùng một đôi mắt tối tăm thẳng lăng lăng mà nhìn chằm chằm con rối.

Sau một lúc lâu, bộ dáng nó càng ngày càng chột dạ, rốt cuộc nó chịu đựng không nổi, chậm rãi từ từ đưa cái tay nhỏ đang giấu ở phía sau lưng ra.

Trong tay xách theo một cái túi cơm, bên trong loáng thoáng còn có mùi hương thịt heo bay bay theo gió.....

Đoản mệnh vô cùng kịp thời mà nghiêng đầu phủi sạch quan hệ: "Âu ô?"

Không liên quan đến em nha, em gì cũng không biết.

Khoé miệng U Vô Mệnh run rẩy, vui vẻ: "Trộm đồ luôn, có tiền đồ."

Còn trộm thịt heo!

Ngẫu Tử rũ đầu xuống càng thấp.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng kéo kéo ống tay U Vô Mệnh, kéo hắn đến một bên, nói nhỏ: "Chàng nói Đoản Mệnh là dùng mấy âm ' Âu ô ô ' như thế nào mà có thể truyền đạt cho Ngẫu Tử hiểu rằng được ý tứ phức tạp như là ' đi giúp ta trộm thịt heo với, hơn nữa đừng cho U Vô Mệnh phát hiện '?"

Quả thực là quá thần kỳ. Càng thần kỳ hơn là vậy mà con rối cũng có thể hiểu được đến!

U Vô Mệnh đưa môi mỏng tiến đến sát trên lỗ tai nàng, lẩm nhẩm lầm nhầm nói: "Lần sau, hai chúng ta trốn đi lén xem!"

"Ừ!" Tang Viễn Viễn gật đầu thật mạnh, "Cho nên lúc này, đừng để cho Đoản Mệnh phát hiện chúng ta đã biết nó mới là lão đại phía sau màn!"

Ngữ khí nàng nghiêm trang làm hắn buồn cười.

Hắn đưa nắm tay lên, để ở bên môi khụ một tiếng, xoay người nói: "Trộm ba cái thứ này làm cái gì! Không có tiền đồ! Cho Đoản Mệnh đi, đưa cuốn giấy qua đây."

Con rối rốt cuộc vẫn còn chưa có học thành tinh, vừa nghe lời này tức khắc khóe môi liền mở rộng, vui mừng đem cuốn giấy đưa đến tận tay U Vô Mệnh, sau đó đem thịt heo đưa tới trước mặt Đoản Mệnh, hướng về phía nó bày ra một bộ dáng tranh công.

Đoản mệnh: "??!!" Cái thằng quỷ này biểu tình như thế chẳng phải là bán đứng em sao! May mắn nam chủ nhân nữ chủ nhân chỉ lo đi xem cuốn giấy đó!

Nó nhìn trộm U Vô Mệnh một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu, há miệng cuốn hết thịt heo chỉ trong một ngụm.

U Vô Mệnh ' hoàn toàn không biết gì cả ' đang lười nhác mở cuốn giấy ra.

Là tấu sớ khẩn cấp từ biên quan đưa tới. Bởi vì Tần Ngọc Tuyền đang mở tiệc chiêu đãi Hoàng Phủ Hùng, cho nên tên cấp báo phải lấy ngọc giản truyền tới chỗ tình báo phụ trách thẩm tra để đối chiếu sự thật, sau khi thẩm tra đối chiếu sự thật xong mới viết thành văn phong, đưa về hướng đại điện.

Không khéo bị con rối xen vào đoạt được.

Phần tấu này rất đơn giản —— thành đã bị phá, nhanh lên!

Sáu chữ đơn giản, lại chói mắt dị thường.

Ngay cả trường thành trang bị hoàn mỹ như Tần cũng bị công phá!

"Xem ra, ma họa lần này đúng là quá ngoài ý muốn." Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hút một ngụm khí lạnh, "U Vô Mệnh, hôn kỳ chúng ta sớm định ra sợ là phải hoãn."

Ngay lúc nước sôi lửa bỏng như thế này mà đi thành hôn, đừng nghĩ có nửa người khách.

Mật tấu trên đầu ngón tay U Vô Mệnh hóa thành bụi phấn, hai tròng mắt hẳn híp lại, thần sắc âm lãnh, khóe môi lại chậm rãi tràn ra nụ cười.

Đoản Mệnh hoang mang cùng hưng phấn đứng một bên nâng đôi mắt liếc hẳn một chút, lại còn quơ quơ đầu vui sướng khi người gặp họa —— có người sắp xúi quẩy rồi!

Chương 78: Tức phụ cưỡi heo

Biết được tin tức Tần Châu có một đoạn trường thành bị Minh ma công phá, U Vô Mệnh lập tức rời khỏi Tần đô, đi thẳng ra tiền tuyến.

Hắn khoác bóng đêm, một thân huyền y thỉnh thoảng khúc xạ ra ánh sáng nhàn nhạt, khuôn mặt tuấn tú càng hiện ra vẻ lạnh lùng. Ban đêm không nhìn rõ nhan sắc lại có thể biết được hình dạng của đôi môi mỏng hoàn mỹ màu sắc tươi đẹp kia. Ánh trăng thay hắn miêu tả hình dáng, dị thường tuấn mỹ.

Một người nam nhân như vậy, khi mặt mày chau lại cấp tốc lên đường, thần sắc vạn phần chuyên chú, chính là mê người nhất.

Chẳng qua chỉ cần mở miệng liền lập tức đánh tan ảo ảnh.

Đi được tới nửa đường, hắn không chút để ý cúi người xuống, tiến tới bên tai nàng, cười nhẹ nói: "Tiểu Tang Quả nàng biết không, lúc nàng lén lút nhìn trộm ta, bộ dáng thật không giống một trái Tang Quả, giống một con sóc thèm Tang Quả hơn."

Tang Viễn Viễn: "....."

Cho nên hắn đến bây giờ cũng không biết Tang Quả rốt cuộc là thứ gì sao? Không phải là hắn lại nghĩ rằng Tang Quả kỳ thật là quả tùng đi?!

"U Vô Mệnh, cái quả mà con sóc nó ăn gọi là quả tùng nha, hơn nữa bản thân quả tùng cũng không thể ăn, nó ăn là ăn mấy hạt thông dính bên trong quả tùng thôi." Nàng nghiêm trang phổ cập khoa học

cho hắn.

U Vô Mệnh: "....." Phảng phất nhớ lại đoạn ký ức cực kỳ không thoải mái về trân châu vàng.

Sau lúc đó hắn tất nhiên có hỏi thăm qua, trân châu xác thật không phải trong đất trồng ra, hơn nữa trên đời này cũng không có trân châu bảy màu.

' trân châu vàng tính là cái gì? Nàng muốn, ta bắt cho bọn họ trồng cho nàng đầy bảy màu! '

Nhớ tới mấy từ ngu ngốc mình đã từng buông ra, U Vô Mệnh hận không thể đem đào cái hố chôn mình thì thôi.

Hắn bình tĩnh bưng kín miệng nàng.

"Ta biết không có hạt thông bảy màu, không cần nàng nói." Hắn vân đạm phong khinh nói, "Câm miệng, luyện công."

Tang Viễn Viễn: "???"

Ai có thể nói cho nàng hạt thông bảy màu là cái quỷ gì?

.....

Đoản Mệnh ngoại trừ ưu thế chạy trốn như chớp mắt ra, còn có một cái ưu điểm nghịch thiên, đó chính là tự động định hướng tự động chạy.

U Vô Mệnh vòng tay ôm lấy Tang Viễn Viễn, khoảnh khắc liền nhập định.

Nàng biết, hắn muốn lại đốt cháy giai đoạn một lần nữa, làm nàng đột phá Linh Diệu cảnh.

Sau khi tấn giai lên Linh Diệu cảnh, liền có thể đạt được một năng lực mà một cường giả Linh Minh cảnh không có —— đó là quán chú linh uẩn, đem linh uẩn rót vào trong thân thể kẻ địch, làm đồng hoá thân thể hắn.

Tựa như U Vô Mệnh đã làm với Khương Cẩn Bằng vậy.

Hay cũng như khi trong động băng ở Vân Châu đối phó với con rồng băng, cũng bởi vì U Vô Mệnh đem hơn phân nửa con rồng băng biến thành rồng gỗ, lúc này mới rớt áo choàng, bị Vân Hứa Chu phát hiện thân phận thật của hắn.

Lúc này nếu có thể thuận lợi đột phá Linh Diệu cảnh, vậy kỹ năng của nàng.....

Tang Viễn Viễn không lạc quan chút nào. Người khác Linh Minh cảnh liền có thể phóng linh uẩn ra ngoài, nàng tới Linh Minh cảnh lại chỉ có thể ném ra một đống hoa xấu đau xấu đớn. Người khác Linh Diệu cảnh có thể quán chú linh uẩn, nàng tới Linh Diệu cảnh, có thể làm phóng được linh uẩn ra ngoài đều cám ơn trời đất.

Căn bản là không ôm chờ mong gì!

Nhưng mà nếu lên cấp, nàng có thể triệu ra càng nhiều hoa, sinh ra càng nhiều cố ngọc tinh, thật sự cũng là một việc phi thường gấp gáp nha. Tới Linh Diệu cảnh, nói không chừng lại tăng thêm loại hoa mới có thể triệu hoán?!

Nàng nín thở ngưng thần, thực mau liền theo U Vô Mệnh nhập định.

Sự thật chứng minh nàng nghĩ có hơi nhiều.

U Vô Mệnh liều mạng tụ tới Mộc linh, đồng thời thiêu đốt linh uẩn trong cơ thể mình cung cấp nàng, làm tới mức sắc mặt tái nhợt cũng chỉ đem nàng mang lên một trọng thiên, còn cách Linh Diệu cảnh đến hai trọng thiên và một tầng bình cảnh.

Hiện tại, Tang Viễn Viễn là một cường giả bát trọng thiên Linh Minh cảnh.

Nhớ lúc nàng mới vừa ' xuyên qua ', Hàn Thiếu Lăng đã được xưng là tuyệt thế cường giả, cũng chỉ là cường giả bát trọng thiên Linh Minh cảnh thôi.

Lại có một gốc quang huyền tăng lên trong đầu nàng, nàng lại có thể tiếp tục triệu hoán hoa ăn thịt người bản nguyên thủy.

Tang Viễn Viễn hưng phấn quay đầu lại nhìn U Vô Mệnh.

Vừa lúc nhìn thấy hắn mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm búng máu.

Tang Viễn Viễn thất kinh đến nhảy dựng: "U Vô Mệnh!"

"Không có việc gì," hắn chùi khóe môi, xấu xa cười, "Chỉ là bị nàng ép quá ép thôi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Mới vừa rồi khi đánh sâu vào thiên bích chướng của bát trọng thiên Linh Minh cảnh, liên tục thất bại ba lần, nàng có thể cảm giác được hắn cũng sắp tới giới hạn, nên một lần cuối cùng hắn cố ép mình đốt rất nhiều tinh túy Mộc linh cho nàng, mạnh mẽ giúp nàng vượt lên.

Vốn là một chuyện thật làm người bất an cùng cảm động, bị hắn nói như vậy liền lập tức có mùi ám muội không thể miêu tả được.

Tang Viễn Viễn không để ý đến hắn, ném ra một đóa hoa mặt bự mini ghé vào trên vai mình, gương mặt tử hướng tới hắn ' hô hô ' phun sương giúp phục hồi.

"Tiểu Tang Quả," Mặt U Vô Mệnh đầy ngạc nhiên, "Hoa mặt bự của

nàng sao lại thế này, hiện giờ muốn mặt bự thì mặt bự, muốn mặt nhỏ liền mặt nhỏ à?"

Tang Viễn Viễn sâu kín quay đầu lại liếc hắn một cái, duỗi cổ tiến đến bên tai hắn, thấp thấp đọc từng chữ: "Có thể lớn, có thể nhỏ, phóng ra thu lại tự nhiên, hơn nữa..... vắt hoài cũng không khô."

U Vô Mệnh hít ngược một hơi khí lạnh, lỗ tai đang trắng bệch nhanh chóng nhiễm một tầng màu đỏ ửng.

Thần sắc nắn có chút khó có thể tin, giống như hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm cái gì không, lại cảm thấy mình có thể là suy nghĩ nhiều.

Nàng nói là nói hoa..... đúng không?

Đoản Mệnh chạy lên trên một ngọn núi thấp.

Hắc thiết trường thành đã xuất hiện ở xa xa trên mặt đất bằng, tuy đã nửa đêm, lại có thể rõ ràng nhìn thấy nó như là một con đường càng đậm đen đậm đặc, nằm dưới bóng đêm hơi hơi mang theo chút hơi thở lạnh lẽo.

Gió đêm mang đến một luồng tanh hôi, cùng với tiếng kêu rên đứt quãng.

Nơi đây cách hắc thiết trường thành vẫn còn mấy trăm dặm, phía trước là một tòa thành, trong thành nhiều chỗ còn có ánh sáng lửa cháy.

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh: "Minh ma, đến đất liền!"

Ngay cả nội trường thành cũng bị công phá rồi sao! Nhanh như vậy?!

Từ nơi này nhìn về phía trường thành, chỉ có thể thấy được hình

dáng đang nằm trên mặt đất mơ hồ. Nếu Minh ma đột phá được nội trường thành tiến vào đất liền, như vậy toà thành trước mắt này đúng là đứng mũi chịu sào.

"Dưỡng hoa." Hắn thả dây cương, Đoản Mệnh rải bốn vó chạy xuống ngọn núi nhỏ, lao thẳng tới tòa thành trì đang chật vật.

Trên đồng ruộng ngoài thành, có thể thấy lác đác những xác chết bị gặm đến trơ xương.

Ngẫu nhiên còn có Minh ma núp ở trong đồng ruộng, hướng về phía Đoản Mệnh đang phi như bay qua thử vươn đầu lưỡi chúng nó ra. Chỉ thấy Đoản Mệnh nhảy lên cao cao, vuốt sắt cong lại, đem lớp thịt lót trong lòng bàn chân bảo hộ kín mít, sau đó hướng tới những cái cái lưỡi ma dài thòng kia đá thật mạnh một cái, mượn lực nhảy đến xa hơn.

Minh ma bị đá đến thất điên bát đảo, đau đến đầu lưỡi đều quấn lại, nằm trên ruộng kêu rên không ngừng.

Đoản Mệnh thản nhiên thẳng một đường xuyên vào thành.

Trong thành chỉ còn một đống hỗn loạn, nơi nơi chốn chốn đều có thể thấy quan binh đang vật lộn với Minh ma.

Quân binh Tần Châu trang bị rất tốt, chống chọi với móng vuốt của Minh ma không hề quá áp lực, nhưng mà cho dù có như thế tổn thất cũng là cực kỳ thảm trọng.

Bọn họ che chở bá tánh, rút lại phòng tuyến, tụ tập phía Đông thành cố thủ doanh trại—— cả tòa thành cũng chỉ có mỗi một chỗ này là chưa thất thủ.

Phía ngoài doanh tụ hơn phân nửa Minh ma trong thành, lũ ma vờn quanh như những con bướm mê muội màu đỏ thẫm, không ngừng xông về phía vách doanh trại cố thủ đang ngập trong nguy cơ kia.

Bọn lính tử thủ cửa lớn, mỗi người mím chặt môi, thần sắc kiên nghị. Tuy dùng hết toàn lực nhưng tình thế lại là càng ngày càng nguy cấp.

Một xe chuyên chở dầu hỏa từ trong doanh trại chạy ra, trên xe có mấy binh lính không mặc giáp trụ, trên người đều mang theo trọng thương. Mùi máu hấp dẫn lực chú ý của Minh ma, chúng nó đuổi theo đoàn lái xe này chạy về phía Tây, làm giảm bớt áp lực của doanh trại cố thủ, chiến tuyến lại được dời về bên ngoài một chút.

Sau một lát, âm thanh nổ mạnh ầm vang từ phía Tây truyền đến, binh lính bị thương cùng với một đàn lớn Minh ma đồng quy vu tận.

Nhìn một màn trước mắt này, Tang Viễn Viễn càng thêm hiểu U Vô Mệnh.

Lúc hắn chiến đấu với Minh ma, trước nay đều sẽ không quan tâm châu quốc là địch hay là bạn. Bởi vì đứng trước mặt chống lại ma họa, hắn sẽ là người đầu tiên. Dưới tình huống bản thân mình có thừa sức, ngay cả một người bình thường cũng không thể khoanh tay đứng nhìn trước đồng loại đang lâm vào nguy hiểm.

Vốn dĩ hắn thật ra chính là một anh hùng bi kịch đi lên tuyệt lộ.

Nàng nhịn không được quay người lại, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên khóe môi hắn.

U Vô Mệnh trở tay xuất đao, ép bên cạnh người. Đang muốn xung phong, bị nàng hôn một phát liền ngốc một chút, bộ dáng trong nháy mắt liền ngây người, thật sự là soái mà quá dễ thương đi !!.

Tang Viễn Viễn lén cười, đôi tay giương lên, ném hoa ăn thịt người bản nguyên thủy ra để chúng nó tự do trưởng thành.

Trong cả nửa thành đã chen đầy Minh ma.

Con rối treo ở dưới bụng Đoản Mệnh chuyên môn phụ trách đối phó những con Minh ma âm u lén lút công kích. Trên người nó mờ mịt sương đen, một mắt phảng phất như hắc ám nhất của thế gian này, hết thảy Minh ma dù nằm trong góc nào cũng không thể che giấu khỏi mắt nó.

Có nó ở bên, U Vô Mệnh cũng không cần phân tâm chiếu cố vấn đề ăn toàn của Đoản Mệnh.

Hắn thỉnh thoảng lưu loát huy đao một chút, liền thấy lôi diễm xanh trắng như sóng xung kích, trong khoảnh khắc thổi quét qua hết một con đường, ngay sau đó, toàn bộ Minh ma trên đường phố đồng thời bay ngược, văng vèo đến nửa đường, đập xuống đấy thành một bãi nước cháy đen thui, trộn lẫn vào trong dấu vết máu lửa trên đường..

Tang Viễn Viễn lại lần nữa bị tư thế soái khí của hắn làm ngẩn ra.

Nàng bất động thanh sắc, giương mắt nhìn nhìn đoá hoa bị mình ném trên một nóc nhà, vừa tình tang đi tới vừa kéo mấy con Minh ma lọt lưới còn sót lại từ mái hiên đang lè cái lưỡi đỏ thẫm ra vào trong miệng. Trong lòng Tang Viễn Viễn trầm mặc nói, mây bay, hết thảy đều là mây bay, sát tức thị không, nhưng nếu nhìn kết quả mà nói, hoa ăn Minh ma hay U Vô Mệnh giết Minh ma kỳ thật cũng chả khác nhau chút nào.

Người trưởng thành muốn học sẽ sẽ nhìn xuyên qua hiện tượng mà thấu hiểu thấu hiểu bản chất.

Xây dựng tốt tâm lý xong xuôi, nàng bình tĩnh nhìn thanh đao của U Vô Mệnh trong chốc lát lại vẽ ra một đường vô cùng xinh đẹp.

Sóng xung kích lôi diễm hình bán nguyệt xẹt qua con sóng Minh ma, toả ra một luồng thanh khí tươi mát; hoa ăn thịt người đỏ rực há mồm to đứng trên nóc nhà lôi kéo lũ Minh ma vào miệng cũng liên

tục sản xuất được một mảnh sáng lấp lánh đầy cố ngọc tinh.

Vẫn là cái chiêu này của nàng mới thực tế.

Tang Viễn Viễn bình thường trở lại.

Trong thành khắp nơi đều bị lửa thiêu, khói đặc cuồn cuộn, cản mất tầm nhìn.

Doanh trại cố thủ bị Minh ma vây quanh lâu ngày, bọn lính sức cùng lực kiệt, tâm thần sớm bị giam cầm chặt chẽ ở một tấc vuông trước mặt, không thể phân ra được chút xíu tinh lực nào để nhìn về hướng phương xa một cái.

Đánh đến hơn nửa đêm, nhìn những gương mặt quen thuộc từng người lại tiếp từng người vĩnh viễn biến mất ở trước mặt, bọn lính sớm đã chết lặng, binh lính chỉ còn múa binh khí trong tay bằng bản năng . Hết lần này đến lần khác chém về phía lũ ma ở trước mặt, còn an nguy của bản thân như thế nào, con đường phía trước ra sao, căn bản không muốn cũng không dám suy nghĩ.

Trong lúc chiến đấu, ánh mắt thỉnh thoảng có thấy mấy luồng sét xanh trắng ngắn ngủi loé lên, nhưng cũng không có ai để trong lòng —— nếu trời xanh thật sự có mắt giáng thần xuống phạt, vậy cũng sẽ không có thứ tà ác khủng bố thế gian như thế này.

Lại một chuyến xe chở dầu hoả chuẩn bị chạy ra khỏi doanh trại cố thủ.

Ngồi trên xe đều là binh lính trọng thương đã mất đi chiến lực —— cái chuyện dẫn dắt Minh ma rời đi này dù sao cũng phải có người làm, các huynh đệ thể chiến đấu đều ở phía trước liều sống liều chết còn gì, bọn họ bây giờ không còn sức giết địch, tất nhiên cũng muốn cố gắng hết sức cống hiến thêm mấy giây phút cuối cùng.

Nhưng trên xe này lại đặc biệt không giống khi nãy.

Bởi vì trên xe có thêm một nữ tử.

Nàng ta là thê tử vừa mới cưới của một binh lính trọng thương ở trong đó, nàng khăng khăng muốn lên xe đi theo trượng phu của mình, nàng nắm tay trượng tay, trong mắt một mảnh ôn nhu kiên định.

Đoản Mệnh nhảy lên cao cao trong chốc lát, Tang Viễn Viễn liếc mắt liền trông thấy đôi mắt trong như nước của vị thê tử binh lính kia.

Nàng ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy lồng ngực bị tình cảm hung mãnh đánh trúng, suýt chút liền rớt nước mắt. Chỉ liếc mắt một cái như vậy, nàng phảng phất như xem toàn một câu chuyện xưa sinh tử gắn bó, không rời không bỏ.

Trong nháy mắt Đoản Mệnh rơi xuống, Tang Viễn Viễn thấy kia lái xe đã chạy ra khỏi doanh trại cố thủ, dẫn theo một dòng Minh ma lớn phi về phía Tây.

"Chàng đi giải nguy ở cửa thành đi, không cần lo lắng ta, lát nữa gặp lại!" Nàng thu hồi một đóa hoa ăn thịt người nay đã thành hoa đầu heo, hướng bên cạnh ném một cái, sau đó nhảy lên trên nụ hoa.

U Vô Mệnh: "....." Nàng chạy trốn quá đột ngột, không kịp bắt lấy.

Liền thấy nàng hăng hái cưỡi trên đoá hoa đầu heo màu đỏ thật lớn một đường thẳng tiến hướng Tây.

U Vô Mệnh: "....." Hoá ra tức phụ cưỡi heo cũng đáng yêu như vậy.

Hoa ăn thịt người rất lớn, Minh ma nhảy không được cao như vậy, mà hoa ăn thịt người lại mở mồm to kéo chúng nó vào nên chúng nó cũng không có cơ hội xếp chóng lên nhau. An toàn của nàng hẳn là không đáng lo ngại.

U Vô Mệnh trầm mặt xuống, chăm chú nhìn một lát, nghiêng nghiêng đầu: "Ngẫu Tử."

Liền thấy cái thân ảnh nhỏ xíu nãy giờ nằm dưới bụng Đoản Mệnh lập từ nhảy ra ngoài, nhanh như chớp đuổi kịp Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn đây vẫn là lần đầu tiên ra khỏi sự che chở của U Vô Mệnh, một mình đối mặt Minh ma —— nếu không tính một đống lớn hoa đầu heo đang giương miệng rộng kia.

Nàng nằm trên cánh hoa. Xúc cảm khi chạm vào cánh hoa cũng không khác lắm với trong tưởng tượng của nàng, giống như thực vật mọng nước. Nàng tiện tay dùng móng tay cào cào hai cái, phát hiện không thể cào rách được —— mấy cánh hoa này thật sự rất cứng cỏi nha.

Hoa ăn thịt người: "....."

Đối mặt với cái đầu hoa đột nhiên quay đầu lại, Tang Viễn Viễn ngượng ngùng thu hồi tay vẫn còn muốn tiếp tục thử.

Nàng ngước đầu lên cao hơn cánh hoa một chút, nhìn ra xung quanh.

Khoảng cách gần như thế này mà nhìn Minh ma bị hoa ăn thịt người kéo vào trong miệng, sau đó hóa thành năng lượng nóng bỏng chảy khắp bên trong cánh hoa ,cảm giác rất là thần kỳ, những năng lượng đó ' ục ục ' chảy xuôi phía dưới bàn tay nàng, toàn bộ hoa trở nên càng thêm hung tàn cùng sinh cơ bừng bừng.

"Đuổi theo cái xe kia!" Tang Viễn Viễn ra lệnh.

Hoa ăn thịt người ra sức há mồm to nuốt Minh ma, cái đuôi vung vung, cấp tốc chạy tới.

Thùng xe chuyên chở dầu hỏa đã bị Minh ma bao vây, hai gã binh lính trọng thương lăn xuống xe, hơi chật vật một chút, liền biết phải bật lửa dầu hoả ngay bây giờ.

"Từ từ ——"

Tang Viễn Viễn hô to, hướng về phía xe dầu hỏa ném ra vô số đóa hoa.

Người đang ngồi trên xe chở dầu hỏa nghe tiếng gọi đồng loạt quay đầu lại, cũng đồng loạt sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy một cái mồm to khủng bố đầy máu lúc đóng lúc mở, hướng về phía ta nhanh chóng tới gần, lại có một nữ tử tuyệt sắc nằm ở phía trên bồn máu này, làm người nhất thời không rõ là mộng hay là thật.

Lại nhìn bốn phía, có vô số đóa hoa tạo hình quỷ dị đang điên cuồng cắn nuốt Minh ma.

Một người binh lính giãy giụa hô: "Mau, mau nghĩ cách báo cáo về, Minh ma đã xuất hiện ma chủng mới!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Một binh sĩ khác lại có ý đồ mau chóng bật lửa dầu hỏa cùng với mấy cái hoa khủng bố này đồng quy vu tận, hắn ném một que châm hỏa vào thùng xăng.

May mắn Tang Viễn Viễn tay mắt lanh lẹ, thao túng một đóa hoa ăn thịt người loại nhỏ, dùng rễ cuốn lấy thùng dầu hỏa, ' hô ' một cái ném xa xa ra ngoài.

Chỉ nghe ' ầm vang ' một tiếng, thùng dầu hỏa nổ đùng ở giữa không trung.

"Quay đầu lại, quay đầu lại, ta tới cứu các ngươi!" Tang Viễn Viễn phi thường không kiên nhẫn, lập tức ném ra hai đóa hoa đầu heo cực lớn, một đóa ở phía trước mở đường, một khác đóa ở phía sau ' hự hự ' đẩy xe, nhanh chóng trở về phương hướng doanh trại cố thủ.

Nàng cưỡi hoa đi ở bên cạnh phòng thủ.

Sau khi khiếp sợ đến cực độ, bọn lính dần dần hoãn thần lại, biết Tang Viễn Viễn tuy rằng nhìn tạo hình có điểm quỷ dị, nhưng kỳ thật là tới cứu bọn họ.

"Ngài, ngài là thần tiên sao?" Thê tử của binh lính kia thật cẩn thận hỏi.

Tang Viễn Viễn đắc ý mà nhìn nàng ta nhe răng: "Ta là Tang Châu vương nữ, hiện giờ đã cùng U Châu vương đính hôn, là phu nhân chưa qua cửa của hắn."

Lời nói còn nhanh hơn cả não, chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng thốt ra.

Lời vừa ra khỏi miệng, Tang Viễn Viễn lại tự mình ngây ngẩn cả người —— ngữ khí nàng nói lời này, quả thực là cực kỳ giống U Vô Mệnh khi đắc ý đến muốn xoè cánh.

Cho nên hắn đã biến thành kiêu ngạo của nàng sao?

Một xe đầy thương hoạn ngơ ngác nhìn nàng.

Bọn họ đều suy nghĩ, đây là Tang Châu vương nữ? Vì sao khi nàng ta cười rộ lên lại thấy trời đất sáng thêm?

Hoá ra đây là đệ nhất mỹ nhân của Vân Cảnh làm Hàn Châu vương cùng U Châu vương trở mặt thành thù, quả thật là tuyệt sắc nhân gian, chỉ là nàng ta thật sự muốn gả cho cái kẻ điên U Vô Mệnh kia

sao? Thật là một đóa hoa tươi cắm ở..... Đáng tiếc đáng tiếc quá!

Chờ đến khi Tang Viễn Viễn hộ tống đoàn xe này trở lại doanh trại cố thủ, U Vô Mệnh đã rửa sạch sẽ hết đám Minh ma vây kín ở cửa.

Một tướng lãnh của quân coi giữ thành đi theo bên cạnh hắn, trong mắt tràn đầy sùng bái cùng cảm kích.

Chỉ thấy U Vô Mệnh hơi ngưỡng cằm, đứng ở cửa doanh trại cố thủ, nhìn Tang Viễn Viễn ở xa xa. Có cơn gió thổi tung bay tóc của hắn, tay hắn còn cầm đao, xa xa như chiến thần hạ phàm.

"Chẳng lẽ, vị kia là u, u..... U Châu vương trong truyền thuyết?" Một cái binh sĩ lớn tuổi khiếp sợ nói.

"Ừ!" Tang Viễn Viễn không do dự đáp, "Phu lang của ta, đẹp đúng không!"

Binh sĩ lớn tuổi: "..... Dạ, đẹp."

Trong lòng quả thực đang rít gào —— U Châu vương U Vô Mệnh nha! Sát thần la sát! Ma đầu máu lạnh !! Đẹp là cái quỷ gì?! Ừ..... thật đúng là cũng khá xinh đẹp..... Thoạt nhìn cùng vị Tang Châu vương nữ này lại còn khá xứng đôi.....

Thê tử binh lính trên xe dầu hỏa nhịn không được che miệng nở nụ cười, tìm được đường sống trong chỗ chết, phu thê hai người nắm chặt tay nhau suốt, mặt mày đều tràn đầy hạnh phúc.

Giải quyết xong nguy cơ của thành trì, Tang Viễn Viễn bị bắt trở về trên lưng Đoản Mệnh. Trong tiếng cảm ơn vang rền chấn động của quân nhân cả thành trì, hai người xuyên qua cửa Bắc tới một vùng quê.

Đi ra thật xa, quay đầu lại còn có thể nhìn thấy có người đứng trên tường thành hướng theo bọn họ vẫy vẫy tay.

Ở vùng quê thì không có mấy Minh ma, căn bản không cần U Vô Mệnh ra tay, tiểu ngẫu tử lướt tới lao đi là có thể dẹp hết.

"A," Tang Viễn Viễn nhạy bén phát hiện vấn đề, "Xem ra cửa thành bị công phá chỗ trường thành đã đóng lại được rồi!"

Nếu còn chưa đóng được, vậy chắc chắn vùng quê này cũng đầy Minh ma lang thang khắp nơi. Nếu không có Minh ma, kia chỉ có thể chứng minh một sự kiện —— quân coi giữ trường thành đã thành công lấy lại mảnh đất, đem đất nhà mình đoạt lại từ trong miệng Minh ma!

Tang Viễn Viễn vui sướng cười toe hai khóe môi: "Xem ra chúng ta không cơ hội làm anh hùng rồi!"

U Vô Mệnh đạm mạc cười: "Luôn có anh hùng."

Đúng vậy, người tài ba ở Vân Cảnh xuất hiện lớp lớp, anh hùng hào kiệt như gió nổi mây phun, nếu không phải như thế, này khối lục địa màu mỡ này sớm đã biến thành thịnh yến cho Minh ma cuồng hoan.

Đoản mệnh rải vó chạy, thực mau, trường thành đã gần như hiện ra ngay trước mắt.

Tới cũng tới rồi, tất nhiên muốn xem thử đến tột cùng là ai giải nguy cho trường thành.

U Vô Mệnh tính là men theo bên ngoài trường thành toàn lực giết bằng hết. Tuy rằng sẽ trì hoãn rất nhiều thời gian, nhưng như vậy có thể giúp giảm áp lực cho toàn bộ chiến tuyến.

Tới gần trường thành, liền thấy có quân coi giữ đuổi tới trên bình nguyên, chém giết mấy con Minh ma linh tinh.

"Thoạt nhìn rất thành thạo." Tang Viễn Viễn có chút kỳ quái, "Cái

mật tấu mà tên cấp báo mang về cũng mới hôm qua mà thôi, trừ phi có viện trợ cực kỳ cường đại, nếu không sao có thể giải quyết nhanh như vậy?"

Ở đâu ra viện trợ cường đại đây? Phía tây là Chương Châu, ốc còn không mang nổi mình ốc, phía Nam là Ký Châu nhưng Hoàng Phủ Hùng vừa mới lĩnh quân lên phía Bắc, bị dính lại với vụ thành phố ngầm ở Tần Đô, giải quyết chuyện đại sự có thể gây hoạ diệt toàn Vân Cảnh kia. Trừ phi.....

Đáp án mau chóng được công bố.

Dưới trường thành sớm có trận địa cao thủ sẵn sàng đón địch, nghênh đón U Vô Mệnh.

Một thân ảnh màu tím hơi suy nhược, ngồi ngay ngắn bên trong kiệu liễn cao cao, tay khoanh lại trước ngực, cười như không cười ngóng nhìn Vân Gian thú đang nhanh chóng tiếp cận.

Hoàng Phủ Tuấn!

Ngoài dự liệu, nhưng lại vô cùng hợp tình hợp lý.

Cũng chỉ có hắn lãnh quân gấp rút đến trường thành này mới có khả năng tiếp viện trước tiên chỗ trường thành bị Tần Châu công phá.

Trước đó vài ngày đã nghe nói Hoàng Phủ Tuấn không màng trọng thương chưa lành, tự mình lao tới tiền tuyến hỗ trợ. Xem tình hình trước mắt, hắn mấy ngày gần đây hắn là vừa lúc đang trên đường tới Tấn Châu, nghe nói thành Tần Châu bị công phá, nên có thể hành quân về hướng Tây chi viện trước tiên —— vốn dĩ hắn cũng không cần lại đây, nhưng hôm qua Hoàng Phủ Hùng bẩm báo hắn về chuyện thành phố ngầm của Tần Châu, Hoàng Phủ Tuấn tất nhiên biết Hoàng Phủ Hùng không thể nào phân thân chi viện cho trường thành, vì thế tự mình lại đây.

Hoàng Phủ Tuấn ra ý bảo người hầu đỡ hắn, chậm rãi đi xuống kiệu liễn.

"U Châu vương, từ biệt hôm nào, hôm nay tái ngộ, càng thấy oai hùng anh phát!"

Tuy mang theo trọng thương cùng tâm tật, nhưng Hoàng Phủ Tuấn dù sao cũng là một cao thủ tuyệt thế, thanh âm dễ dàng liền xuyên qua cả cánh đồng hoang vu vững vàng rơi vào tai U Vô Mệnh.

Hắn chờ ở nơi này thật ra không chút nào ngoài ý muốn.

Chuyện lúc trước phát sinh ở trường thành Chương Châu, nhất định sớm có người báo lại với hắn, thực lực của U Vô Mệnh đã giấu không được —— kỳ thật sau khi trận chiến với Hàn Thiếu Lăng còn bị ' Thiên Đạo ' sau lưng hắn cho một trận, tin tức U Vô Mệnh phá cảnh liền đã truyền đi khắp mười tám châu.

"Lần này hắn là bạn, không phải địch." Tang Viễn Viễn nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Tuấn nếu có thể cố ý đưa trang bị cho U Vô Mệnh, tất nhiên là muốn ngồi vào ghế 'ngư ông đắc lợi' kia, xem hắn cùng Khương Nhạn Cơ chém giết. Lúc này nếu xem U Vô Mệnh là địch, trừ phi đầu óc Hoàng Phủ Tuấn bị úng nước.

U Vô Mệnh gật gật đầu, lười biếng lên tiếng đáp: "Đông Châu vương thoạt nhìn lại không quá tốt nha."

Mới nói có hai câu qua lại, Đoản Mệnh đã đến gần thành.

Tang Viễn Viễn ngước mắt nhìn, liền thấy Hoàng Phủ Tuấn thật sự muốn già rồi đi hơn mười tuổi.

Lần trước khi chiến một trận ở Thiên Đô, Hoàng Phủ Tuấn thoạt nhìn cùng lắm cũng khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt hắn âm nhu

tuấn mỹ, nói là hai mươi mấy cũng có thể miễn cưỡng tin được luôn. Giờ phút này nhìn lại hắn, tuy rằng tóc mai chưa bạc, nhưng trên người lại tản mát ra một hương vị nồng đậm tuổi xế chiều, vừa nhìn liền biết là người đã bôn ba qua năm tháng thiên mệnh.

Cũng cùng là ăn mặc áo tím, nhưng nếu so với một Hoàng Phủ Tuấn âm nhu lại khí phách lúc trước gặp ở Thiên Đô kia, quả thực rõ ràng là hai người khác biệt.

Lần này, hắn liếc mắt cũng không nhìn Tang Viễn Viễn một cái, đôi mắt sắc bén như chim ưng sắc giờ phút này cũng hiện lên vẩn đục, khóe mắt gục xuống xuống phía dưới, chăm chú nhìn vào mắt U Vô Mệnh.

Đôi môi khô khốc đỏ tươi vừa động: "Ma họa buông xuống, lòng bất an, đêm khó ngủ, tất nhiên là không tốt. Tuổi già cũng không còn dùng được, thiên hạ này chung quy vẫn là thiên hạ của tuổi trẻ các ngươi! Đồng lứa này của chúng ta cũng tới lúc thoái vị nhường hiền rồi!"

Trong lời ngoài lời gì cũng làm như chuyện ám sát ở Thiên Đô chưa từng phát sinh. Nhưng câu cuối cùng này mới là thâm ý sâu sắc. Đồng lứa này của bọn họ nên thoái vị nhường hiền? Khương Nhạn Cơ còn không phải là đồng lứa với hắn? Đây là bất động thanh sắc trêu chọc U Vô Mệnh, vương giả trẻ tuổi từng có dã tâm soán vị.

Làm U Vô Mệnh và Khương Nhạn Cơ cắn xé lẫn nhau là cục diện Hoàng Phủ Tuấn hiện giờ muốn nhất.

U Vô Mệnh vô cùng hiền hoà đáp: "À, hoá ra Đông Châu vương đang tính lui dòng nước xiết, đỡ nghĩa tử thượng vị sao. Mà nói cũng nhớ, có lẽ ta đã nhiều năm không gặp Hoàng Phủ đốc chủ, có hắn tọa trấn ở Tấn Châu, Đông Châu vương cũng thật sự bớt lo."

Lời này mới thật sự là tàn nhẫn hung hăng đâm vào tim hắn, Hoàng Phủ Tuấn run lên đến mắt thường có thể thấy được nhưng chỉ một

chút, bộ dáng trong nháy mắt lại trở về già cỗi như năm tháng trôi qua.

Lại còn không phát tác ra được —— để làm Khương Nhạn Cơ mờ mịt, tin tức Hoàng Phủ Độ chết đến nay vẫn còn phong toả chặt chẽ, đám tang cũng chỉ mấy người chí thân đưa đầu Hoàng Phủ Độ nhập táng, miễn bàn có bao nhiêu thê lương.

"Độ Nhi còn phải học rất nhiều." Hoàng Phủ Tuấn nuốt về một ngụm máu, làm dường như không có việc gì trả lời.

Thảm trạng này ngay cả Tang Viễn Viễn nhìn thấy đều khó chịu thay hắn đến phát hoảng.

Hoàng Phủ Tuấn chung quy là một con hồ ly, hắn thực mau chóng đổi chủ đề, đạm cười nói: "Đã quên chúc mừng U Châu vương phá cảnh. Là dùng linh tuỷ vạn năm đúng không?"

Nhìn như không chút để ý, kỳ thật đã nhìn chằm chằm từng biến hoá nhỏ nhất trên mặt U Vô Mệnh.

Cái hộp linh tuỷ vạn năm bị Khương Cẩn Chân đánh mất kia trước sau vẫn là khúc mắc trong lòng Hoàng Phủ Tuấn.

Mấy ngày nay tin tức về linh tuỷ vạn năm liền chỉ có một ——

Tại bữa tiệc tam thập định thê của Hàn Thiếu Lăng, Mộng Vô Ưu từng làm trò trước mặt thế tử vương nữ chư quốc, nói nàng ta tìm được linh tuỷ vạn năm, cứu Hàn Thiếu Lăng một mạng. Hoàng Phủ Tuấn nghe xong việc có hỏi qua, nhưng Mộng Vô Ưu lại nói không rõ là linh tủy kia từ đâu ra, chỉ nói dễ dàng nhặt được.

Nếu Mộng Vô Ưu nhặt được đúng cái hộp linh tủy mà Khương Cẩn Chân đánh mất kia thì cũng liền thôi.

Nhưng ngày hôm trước ngoài ý muốn biết được, U Vô Mệnh cùng

Hàn Thiếu Lăng đánh nhau một trận bên ngoài trường thành Chương Châu, lúc bộc phát ra lại là thực lực sau khi phá cảnh!

Chuyện này làm cho Hoàng Phủ Tuấn không thể không đa tâm.

Nếu như người cầm được hộp linh tuỷ vạn năm kia của Khương Cẩn Chân là U Vô Mệnh, như vậy Hoàng Phủ Tuấn phải tự hỏi một lần nữa trong toàn bộ sự tình có phải có bút tích của U Vô Mệnh hay không.

Vừa nghe bốn chữ ' vạn năm linh tủy ' này, U Vô Mệnh lập tức liền cười.

Hắn nhìn nhìn trái phải, thần bí vô cùng đi về hướng Hoàng Phủ Tuấn.

Hoàng Phủ Tuấn giật mình muốn nhảy dựng, lập tức bày ra tư thái mười phần phòng ngự, cao thủ hộ vệ bên người cũng nhanh chóng vây lại, ngăn U Vô Mệnh cách ra.

U Vô Mệnh bất đắc dĩ gõ gõ giữa mày: "Tiểu Tang Quả, cữu cữu không yên tâm ta, nàng tới nói với hắn đo."

Tang Viễn Viễn ngầm hiểu, cũng bày ra bộ dáng giống hắn, thần bí vô cùng tiến lên phía trước.

Hoàng Phủ Tuấn: "....." Lại trốn nữa thì quá mất mặt.

Chỉ có thể phất tay cho phép Tang Viễn Viễn tới bên cạnh.

Tang Viễn Viễn đưa tay lên làm thành cái loa, nhỏ giọng nhìn Hoàng Phủ Tuấn nói: "Đông Châu vương có chuyện không biết đó thôi, cái thứ đồ như linh tuỷ vạn năm này ngàn vạn lần dùng không được nha! Trước đây vài ngày, dược sư đệ nhất của Thiên Đô, Thi lão, sau khi nghiên cứu kỹ linh tuỷ vạn năm xong, biết được tỷ lệ thành công phá cảnh cực thấp, theo sau liền bị..... diệt khẩu luôn! Chuyện này

ta chỉ có thể ngầm trong lòng rõ ràng thôi, ngàn vạn lần không được nói ra."

Hoàng Phủ Tuấn nheo đôi mắt thon dài lại, ngưng thần đánh giá nàng trong chốc lát.

Biểu cảm của Tang Viễn Viễn thản nhiên, cũng không chút gì trốn tránh.

Hoàng Phủ Tuấn suy nghĩ một lát, không hề hoài nghi —— nếu U Vô Mệnh biết sử dụng linh tuỷ vạn tỷ lệ phá cảnh chỉ có ba phần nhất định sẽ không đi mạo hiểm như vậy.

Xem ra là có cơ duyên khác!

"Vậy, ta không chậm trễ chính sự của U Châu vương." Hoàng Phủ Tuấn gật đầu nói.

Hai bên đang muốn chia tay, chợt có một tên mật báo vội vàng đưa tờ giấy đến tay Hoàng Phủ Tuấn.

Hoàng Phủ Tuấn liếc mắt xẹt qua một cái, sắc mặt ngay lập tức thay đổi!

Lại phát hiện thêm manh mối mới về chuyện Hoàng Phủ Độ bị hại.

Hoá ra là có người ở miền núi đi vào trong Băng Vụ Cốc thu thập băng tủy, trong lúc vô tình lại phát hiện thêm một cái nhẫn ngón cái bằng ngọc dưới đống băng đó. Người miền núi đem nhẫn đưa tới trên chợ Tiểu Khương Châu muốn bán giá tốt. Vô cùng trùng hợp là Tấn Lan Lan đang ra cửa giải sầu thì tình cờ trông thấy, lập tức mua mang về Đông Châu, sau khi xác nhận mấy lần thì xác định này cái nhẫn này chính là thuộc về vong phu Hoàng Phủ Độ của nàng ta!

Giờ phút này, Hoàng Phủ Tuấn cùng Hoàng Phủ Hùng đều dẫn quân ra bên ngoài, Tấn Lan Lan liền tự mình cho người đi đến Băng Vụ

Cốc tìm thêm manh mối.

"Băng Vụ Cốc?" Hoàng Phủ Tuấn không tự giác mà hơi cao giọng.

Tang Viễn Viễn mới từ bên cạnh hắn rời đi hai bước, hô hấp không khỏi đột ngột cứng lại.

Mới vừa rồi thấy sắc mặt Hoàng Phủ Tuấn thay đổi như chớp, trong lòng Tang Viễn Viễn đã ' lộp bộp ' một chút, cảm thấy thật là không khéo. Giờ phút này lại nghe l hắn không tự giác nói ra ba chữ ' Băng Vụ Cốc ' này, Tang Viễn Viễn liền biết tuyệt đối không có chuyện gì tốt!

Nhất định là có người phát hiện ra manh mối gì đó dưới Băng Vụ Cốc.

Một khi chuyện U Vô Mệnh ra tay châm ngòi mâu thuẫn của Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ bại lộ, hai người này sẽ nghĩ thông suốt mấy điểm mấu chốt, nhất định sẽ cùng nhau hợp sức không màng tất cả tiễu trừ cái đại hoạ U Châu này trước.

Giờ phút này, U Châu đang đứng ở thời kỳ mấu chốt nhất từ trước đến giờ, tuyệt đối không chịu nổi một đợt tai họa ngập đầu như vậy!

Trái tim Tang Viễn Viễn không thể ức chế được nhảy lên nhanh mấy nhịp nhưng nàng vẫn khống chế được tư thái của mình, không để bóng dáng mình biểu hiện ra bất luận cái gì dị thường.

"Tang vương nữ." Thanh âm Hoàng Phủ Tuấn bỗng nhiên u ám vang lên ở sau người, "Ngươi đang khẩn trương cái gì? Vì sao máu chảy trên người bỗng nhiên lại nhanh như vậy?"

Lời vừa nói ra, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy rơi vào động băng.

Hoàng Phủ Tuấn là cường giả thuộc Thuỷ hệ, có dị năng phụ là có thể cảm ứng được dạo động của vật chất dạng lỏng xung quanh

mình!

Đây là bí mật mà Hoàng Phủ Tuấn không muốn người biết nhất!

Chương 79: Thiêu thân vương

Hoàng Phủ Tuấn có thể thông qua linh uẩn, cảm ứng được dao động của vật chất thể lỏng xung quanh mình!

Trong nháy mắt này, Tang Viễn Viễn đã lần đầu tiên thể nghiệm được thế nào là cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh.

Khó trách lần ám sát ở Thiên Đô, Hoàng Phủ Tuấn dễ dàng liền phát hiện nàng không phải là trà nương chân chính. Bởi vì nàng khẩn trương nên trạng thái đã khác hẳn với người thường. Cũng khó trách mới lúc nãy vừa nói U Vô Mệnh không phải dựa vào vạn năm linh tủy phá cảnh, Hoàng Phủ Tuấn lại dễ dàng tin như vậy, bởi vì sự thật đúng là như thế, Tang Viễn Viễn không khẩn trương chút nào, tốc độ chảy của máu cũng không phát sinh bất luận biến hoá gì.

Trước mặt Hoàng Phủ Tuấn với năng lực đặc thù đó, bất luận lời nói dối gì đều không thể che giấu.

Mà giờ phút này, hắn không tiếc bại lộ bí mật quan trọng không muốn ai biết của hắn cũng phải bức bách Tang Viễn Viễn, hỏi một câu minh bạch. Bởi vì đối với Hoàng Phủ Tuấn mà nói, không có việc gì có thể quan trọng hơn so sánh với chân tướng cái chết của Hoàng Phủ Độ.

Tang Viễn Viễn đứng tại chỗ.

Nàng nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Hình như cũng không có bất luận cái biện pháp gì —— việc nàng

khẩn trương đã lộ hết ra rồi.

Giờ phút này lựa chọn duy nhất chỉ sợ là còn mỗi đường giết chết Hoàng Phủ Tuấn.

Nhưng bên người Hoàng Phủ Tuấn toàn những cao thủ theo hầu, còn có mấy vạn trọng binh trừ ma, mặc dù có lấy thực lực của U Vô Mệnh giờ phút này chăng nữa, chỉ sợ cũng có năm phần thắng.

Hơn nữa, cho dù có giết chết Hoàng Phủ Tuấn, cũng không thể lay động lực lượng trung tâm của Đông Châu được. Đến lúc đó cũng chỉ có thể hứng lấy sự trả thù điên cuồng của Hoàng Phủ Hùng cùng quân Đông Châu, đại chiến thảm thiết là không thể tránh được. Tang Viễn Viễn phảng phất như đã ngửi được mùi mưa máu tanh tưởi ập vào trước mặt.

Mưa máu tanh tưởi.....

Nàng ngơ ngác nhìn về phía trước, bước chân bỗng nhiên hơi lảo đảo.

Sắc mặt Hoàng Phủ Tuấn càng thêm âm trầm, môi mỏng căng ra, răng nanh không tự giác hiện lên: " Khẩn trương đến như vậy sao? Tang vương nữ đang sợ hãi cái gì?"

Tang Viễn Viễn chậm rãi xoay người lại, chăm chú nhìn vào mắt Hoàng Phủ Tuấn.

Sau đó nâng một cái tay hơi run lên, chỉ về hướng cửa lớn nội trường thành đang rộng mở —— Hoàng Phủ Tuấn cùng tinh binh của hắn đang ở chỗ này giữ trường thành, tất nhiên là không cần đóng cửa thành lại.

Hoàng Phủ Tuấn hơi chau mày, tầm mắt theo tay nàng chỉ liếc qua.

Trong nháy mắt, trái tim Hoàng Phủ Tuấn cũng mãnh liệt nhảy lên.

Xuyên qua cửa lớn nội trường thành, xa xa có thể nhìn thấy một đoạn hắc thiết trường thành nằm bên ngoài. Giờ phút này, phía trên cái đoạn trường thành đen đen đó thế nhưng lại bị một màu đỏ đậm bao trùm.

Một bức tường đỏ thẫm phủ bóng lên bả bên ngoài trường thành màu đen tuyền, từ nơi xa nhìn lại, nó dường như không có gì uy hiếp, hành động cực chậm, cũng không thấy có ý tứ động đậy gì. Nhưng đầu óc hơi động một chút liền sẽ hãi hùng đến khó thở —— hắc thiết trường thành cao tới 30 trượng, mà bức tường đỏ đậm xuất hiện ở phía trên trường thành kia thoạt nhìn cao hơn cả bản thân trường thành, phảng phất như một cái mồm to đầy máu đang há rộng, sắp sửa ập xuống dưới, đem cả đoạn trường thành hoàn chỉnh nuốt hết vào chỉ trong một ngụm!

"Đây là....." Hoàng Phủ Tuấn hít một ngụm khí lạnh, quai hàm còn nổi cả da gà, nhất thời lại không nói gì được.

Chưa từng có bất cứ thời gian nào, bất luận địa điểm nào đã từng xuất hiện ' dũng triều ' như thế này. Dũng triều, tên như nghĩa, đó là một làn sóng công kích của Minh ma vô cùng dũng mãnh. Mà trước mắt bây giờ làm gì có cái gì gọi là cơn sóng chứ, nó chính là một mặt biển rộng thẳng đứng thì có!

Minh ma tại sao đột nhiên lại như vậy..... Chúng nó điên rồi sao!

Tang Viễn Viễn nhanh chóng chạy về bên cạnh U Vô Mệnh.

Giờ khắc này, nàng thậm chí không biết là nên thấy may mắn hay là nên kinh hãi.

Sóng thần Minh ma khủng bố đến cực điểm, thành công dời đi lực chú ý của Hoàng Phủ Tuấn, cũng đem chuyện nàng khẩn trương làm máu chảy nhanh trong người mới vừa rồi che lấp qua đi.

Hoàng Phủ Tuấn phất vạt áo một cái, nhảy lên một còn Vân Gian thú cả người khoác toàn giáp trụ, dẫn đầu gương mẫu chạy về phía cổng thành.

Tang Viễn Viễn nằm ở trước người U Vô Mệnh, vội vàng lấy ngọc giản ra liên lạc Tang Bất Cận.

"Tình hình Tang Châu như thế nào?" Đôi tay nàng càng lạnh lẽo.

Thanh âm Tang Bất Cận hơi căng thẳng: "Minh ma muốn chồng lên tới trời mà! May mắn dầu hỏa cũng đủ, đã lập phòng tuyến lửa, tạm thời còn chống đỡ được."

"Ừ," Tang Viễn Viễn nói, "Ngàn vạn lần cố gắng chống đỡ, muội nhất định mau chóng về ngay!"

"Không vội!" Tang Bất Cận cười nói, "Muội gấp trở về cũng không giúp được cái gì, tiểu muội, an toàn trên hết. Bên này phụ thân và đại ca có thể giải quyết được!"

Tang Viễn Viễn do dự một lát: "Vụ ở Băng Vụ Cốc, hình như là để sót lại manh mối gì. Nếu có thừa lực còn phải nhờ Vân Hứa Chu an bài một số chuyện."

Tuy rằng so sánh với ma hoạ ngập trời trước mắt này thì tất cả mọi chuyện đều đã không còn quan trọng nữa, nhưng lúc này nếu không nắm lấy cơ hội cuối cùng giải quyết chuyện Băng Vụ Cốc, chỉ sợ ngày sau sẽ mang đến chuyện khó lường.

Tuyệt không thể để lại một tai hoạ ngầm như vậy!

"Được! Tiểu muội chớ lo lắng, trời sập xuống cũng chúng ta đỡ cho muội!" Tang Bất Cận bóp nát ngọc giản.

Tang Viễn Viễn nắm ngọc giản đang tan thành bụi, nhịn không được nói thầm một câu: "Hắn còn không cao bằng ta, làm sao đỡ cho ta

đây."

U Vô Mệnh tức khắc mừng rỡ.

Thấy tên nam tử khác ăn mệt hình như lại là lạc thú chung của cộng đồng các sinh vật giống đực vậy.

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu lên, thấy U Vô Mệnh vẫn y nguyên bộ dáng không chút để ý, đuôi lông mày hơi hơi giương lên một chút, đôi môi đẹp lại cong thành một hình cung 'không sao cả', đôi mắt tôi tăm chăm chú vào trên mặt nàng, căn bản không đem cái sóng thần Minh ma khuynh diệt kia để vào mắt.

"Tang Quả." Hắn đưa một bàn tay to ấn trên vai nàng.

"Không cần lo lắng cho ta." Hắn hơi hơi cong người xuống gần, nhìn chăm chú hai mắt nàng, "Bất kể là tình trạng gì cũng không làm khó được ta, hiểu chưa?"

Trái tim Tang Viễn Viễn ngưng hết một nhịp.

U Vô Mệnh trước mắt phảng phất như trở lại với hình ảnh trong tiểu thuyết —— như được sinh ra từ máu và lửa, dễ dàng hủy diệt hết tất cả những gì chắn trước mặt hắn.

Nhưng cũng lại có một chút khác biệt với trong cốt truyện —— cánh chim của hắn đang bảo vệ sự uy hiếp.

Nàng, chính là sự uy hiếp của hắn.

Còn chưa lấy lại tinh thần, liền nghe được hắn cười lớn một tiếng, chợt ôm nàng vào trước người, Đoản Mệnh như một cơn gió lốc lướt qua Hoàng Phủ Tuấn, vọt tới trận tuyến phía trước!

Giữa nội trường thành và ngoại trường thành còn cách nhau một khoảnh đất trống trải, gọi là phần đất giảm xóc.

U Vô Mệnh một mình chạy ra trước, chỉ qua một lát liền vọt tới dưới trường thành bên ngoài.

Trên bờ tường của ngoại trường thành, quân coi giữ đã sợ hãi đến tâm thần mất khống chế, cơn sóng thần Minh ma còn cách bên ngoại trường thành có một chút, đã có rất nhiều binh lính hoảng loạn tới mức lập tức nhảy từ trên tường cao 30 trượng xuống, ngã đến tan xương nát thịt. Có lẽ vì chạy trốn mà hoảng quá không chọn đường, cũng có lẽ là trong tiềm thức cảm thấy chết như vậy còn tương đối thống khoái hơn so với ngồi chờ đến lúc cái làn sóng Minh ma ngập đầu đó bao phủ tới.

Có thể lần tấn công này của Minh ma đã làm cho binh lính cả đời thân kinh bách chiến, cùng Minh ma chiến đấu bao nhiêu trận cũng hoàn toàn mất lý trí, đủ thấy cảnh tượng trước mắt làm cho người ta sợ hãi đến cỡ nào.

Khoảng cách tới ngoại trường thành càng ngày càng gần, Tang Viễn Viễn cảm giác chân tay hơi nhũn ra, lạnh băng.

Giờ phút này không cần ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy sóng lớn Minh ma ngay lập tức.

Hắc thiết trường thành cao tới 30 trượng vậy mà đứng trước đầu sóng trước mặt này lại phảng phất như mấy cây trúc non trên bờ đê nhỏ, vô lực bị sóng đánh nghiêng qua ngả lại.

Tang Viễn Viễn nhất thời cũng không biết nên dùng cách nào để hình dung được cảm thụ trong lòng như thế nào.

Chỉ biết cái sóng triều cuồn cuộn Minh ma kia đã đẩy lên đến độ cao mấy chục trượng, gió lốc từ cuộn Minh ma đang trào dâng nghiêng về phía trước một chút, mấy con Minh ma đang bị cuốn lên cao tới mấu chục trượng liền bị cuộn gió này đánh văng ra bên ngoài con sóng. Chúng nó cố gắng múa may tứ chi cùng lưỡi dài nhưng cũng

không bám lại được, giống như bọt nước bị bắn đến phía trước, sau đó bị cơn sóng lớn lao nhanh kia không lưu tình cắn nuốt.

Cái luồng sóng triều này căn bản không có khả năng ngăn trở.

Chúng nó sẽ bẻ gãy, nghiền nát, hủy diệt tất cả sự vật dám can đảm che ở trước mặt.

U Vô Mệnh một tay bảo vệ ôm Tang Viễn Viễn, một tay kia giơ thanh hắc đao ra, trên lưỡi đao bốc cháy lôi diễm màu xanh trắng.

"Cánh trái phía trước, toàn lực hộ tá U Châu vương!" Từ bên sườn phía sau truyền đến giọng nói âm nhu và kiên định của Hoàng Phủ Tuấn.

Tang Viễn Viễn nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Tuấn đang dẫn đầu quân Đông Châu, theo sát U Vô Mệnh, xông thẳng đến một đường.

Sau lưng hắn, quân chủ lực nhận lệnh trú ở bên trong trường thành đã bắt đầu lên thiết kỵ, xung phong về hướng sóng thần Minh ma, không có chần chờ, không có lùi bước.

Sau khi hắn ta ra lệnh lúc, đội quân thép phía bên trái lập chia ra thành một nhánh, đi theo U Vô Mệnh.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn không khỏi hơi hơi lóe lên.

Giờ phút này Hoàng Phủ Tuấn, mặt mày túc mục, biểu tình lạnh lẽo, trong mắt lại không còn chút tư oán cùng dã tâm nào. Hắn rút thanh kiếm lớn ra, thân kiếm tràn đầy ánh sáng màu đen toả ra bảy trượng, hắn đã dốc ra toàn lực!

Hoàng Phủ Tuấn trọng thương chưa lành, lại còn mang tâm bệnh, lần này lấy toàn bộ lực chém giết Minh ma đã thiêu đốt hết sinh

mệnh lực.

Này, đó là anh hùng, cũng lã kiêu hùng của Vân Cảnh mười tám châu.

Phía trên ngoại trường thành, lục tục có binh lính ngã xuống dưới.

Mấy con Minh ma từ trên cao bị cơn sóng thần hất văng xuống đã bắt đầu ngã vào vách tường và trên bờ tường của ngoại trường thành!

Có thể nói, giờ phút này nếu thân ở trên tường thành của ngoại trường thành,trong tầm nhìn chỉ còn lại duy nhất một phiến đỏ đậm, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác! Trời đất quay cuồng, núi sông không còn, thế gian đã chỉ thấy yêu ma quỷ quái!

Nếu vẫn còn dũng khí cầm chặt binh khí trong tay đã là nhân trung long phượng rồi.

"Oanh ——"

Đột nhiên, dưới chân phảng phất có cái gì đó đang rung lên muốn đội đất mà ra.

Đoản Mệnh kịp thời nhảy cao lên, trong khoảnh khắc hết thảy như biến thành đoạn phim quay chậm. Không biết từ đâu có một lực lượng cực mạnh đánh sâu vào lòng đất làm nguyên cả khối bình nguyên phía trên trong khoảnh khắc bị nứt ra mấy vết rách sâu gần một thước, uốn lượn dài đến mấy trượng!

"Ô —— ong ——" mặt đất rộng lớn phát ra tiếng rít gào bất kham.

Vết rách nhanh chóng lan rộng. Vô số Vân Gian thú như ngựa mất móng trước, rớt xuống khe hở trước mắt.

Hắc thiết trường thành đã từng là niềm kiêu ngạo của Vân cảnh,

được cho là đứng lặng lẽ vạn năm, kiên cố không phá vỡ nổi, bỗng nhiên đột ngột run lên, sau đó rùng mình một cái, hơi vặn vẹo trái phải như một con rắn đen lớn, bụi đất tung mờ hai bên trái phải.

Đây đúng là một giọt nước làm tràn ly, đánh sâu vào nỗi sợ hãi của tất cả mọi người!

May mà hắc thiết trường thành này đầu đuôi giao nhau, móng thành lại rất sâu, tuy có chút run rẩy nặng nề bất kham nhưng cũng ổn định nền móng bên dưới được, chưa có vẻ sắp sụp đổ.

Nhưng cơn sóng thần Minh ma kia lại đã lập tức lướt qua 30 trượng tường thành, bổ nhào vào khu vực đất giảm xóc trên bình nguyên!

Thông tin từ thị giác đánh sâu vào não, cực kỳ khủng bố.

Giờ phút này những người đang tiếp tục xông về phía Bắc đón lấy con sóng ma này, mỗi người đều cảm thấy hai má đã chết lặng đến cứng đờ, hít vào phổi không phải là không khí mà là mùi tanh vô cùng nhớp nháp. Thật giống như thân thể bị quăng vào trong một biển cá thối, không có cách nào thoát ra, dù có cố gắng giãy giụa chăng nữa cũng không thể đưa đầu ra ngoài nổi để hít một ngụm mới mẻ không khí.

U Vô Mệnh nhẹ thả dây cương, chỉ thấy quân Đông Châu mà Hoàng Phủ Tuấn phái lại đây hỗ trợ hắn đã không chút do dự, trong khoảnh khắc vọt tới phía trước, xếp thành trận hình tam giác chống đỡ lực tấn công mạnh mẽ.

"Cũng có thành ý." Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười nhạt.

Hắn vừa mở miệng, Tang Viễn Viễn đang chật vật trong luồng gió đầy máu tanh, đột nhiên lại hít được một chút không khí tươi mát, còn mang theo mùi hoa u ám. Nàng theo bản năng nhích về phía sau gần hắn hơn một chút, dùng thân thể mềm mại của mình tựa hẳn vào lồng ngực thon chắc sắt thép ở sau lưng.

Chỉ mới nói một câu, đầu sóng Minh ma đã lập tức bay vùn vụt qua ngoại hắc thiết trường thành, dẫn theo hàng vạn quân lực, lấy tư thái bẻ gãy, nghiền nát, dọn sơn bình hải mà ầm ầm rơi xuống!

Dưới tình thế như vậy, bất luận kẻ nào dù tâm thần vững chải tới đâu cùng đều bị lực lượng nghiêng trời kia áp bách giam cầm trong một tấc vuông, tầm nhìn phảng phất trở nên cực kỳ hẹp, dù có nỗ lực giãy giụa như thế nào cũng vô không thể đem tầm mắt hướng tới nơi xa.

Đây ước chừng là một loại bản năng của sinh vật.

Tang Viễn Viễn cũng không dám có bất luận sơ hở gì.

Đôi tay nàng vung lên, mười chín đóa hoa đầu heo to tướng đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt quân Đông Châu, chúng nó đồng thời giơ nụ hoa lên, há rộng miệng như bồn máu nuốt lấy sóng triều Minh ma từ trên trời trời giáng xuống Minh ma.

Cũng không thể trách Tang Viễn Viễn muốn tiền không muốn mạng, nàng thật ra là muốn đem hết tất cả 53 đóa hoa ăn thịt người chứa đựng linh mạch triệu ra tới ngăn địch, nhưng chúng nó lại không nghe sai sử, chỉ lo luyện hóa những linh mạch đó, làm như thế nào cũng không điều động được, chỉ có thể từ bỏ.

Mới thất thần chần chờ có một khắc, sóng lớn Minh ma sóng lớn đã ập đến!

Mười chín đoá hoa to tướng xếp hàng ở phía trước quân Đông Châu sau khi nuốt hết làn sóng Minh ma đầu tiên, đồng thời cũng bị đợt sóng Minh ma sóng lớn đè bẹp đến cúi đầu, cánh hoa giống như cuộn sóng, run rẩy thật mạnh.

Làn sóng Minh ma kế tiếp trong khoảnh khắc lập tức đến.

Quân Đông Châu đã sớm cầm chắc binh khí, không cần nghĩ ngợi liền chém về phía trước, đem làn sóng Minh ma thứ hai trảm xuống dưới chân!

Minh ma liên tục không dứt, lần kế tiếp lại ấp đến.

Tang Viễn Viễn bớt thời gian liếc mắt nhìn về hướng bên phải một cái, liền thấy hàng quân phòng ngự đứng trước người Hoàng Phủ Tuấn đã bị sóng lớn Minh ma đập cho tan tành mấy chỗ. Tuy rằng có linh giáp hộ thân, thân thể nhất thời không có vấn đề gì, nhưng con sóng lớn Minh ma đã theo lỗ hổng dũng mãnh tiến vào, dẫm đạp lên binh lính bị ngã xuống đất hất vào trong con sóng, căn bản không thể đứng thẳng dậy nổi.

Trên chiến trường với Minh ma, rất nhiều binh lính đã oan uổng mà chết đi như vậy. Giáp trụ che chở bọn họ, tuy không bị cắn chết nhưng lại sẽ bị tầng tầng lớp lớp Minh ma đè ép, không hề sức phản kháng, mãi đến khi tử vong.

Hoàng Phủ Tuấn trên người còn trọng thương, tuy rằng nhất thời động tác thành thạo, nhưng thực hiển nhiên, năng lực chiến đấu liên tục của hắn chính là vấn đề.

Hắn múa thanh kiếm lớn, từng đạo hào quang huyền thủy chém về phía lỗ hổng bị Minh ma phá tan, trợ giúp những binh lính đó thêm chút thời gian để có thể đứng lên một lần nữa, củng cố phòng tuyến.

U Vô Mệnh không ra tay.

Hắn híp mắt, nhìn khắp nơi.

Dưới sự che chở của hắn, Tang Viễn Viễn cảm giác được sợi dây vô hình trói buộc tâm thần phảng phất như được thả lỏng ra rất nhiều. Nàng nhìn theo ánh mắt hắn hướng về nơi xa, liền thấy sóng thần Minh ma này đều không phải là hai ba chỗ. Xem hai bên trái phải

đến cuối tầm nhìn, chỉ cảm thấy nó thật sự là một cuộn sóng, có lên có xuống, nếu là chỗ ngọn sóng đang lên thì toàn bộ đã đột phá hắc thiết ngoại trường thành, oanh oanh nện vào mảng đất giảm xóc trên bình nguyên.

Mấy ngày trước đây, lúc ' Thiên Đạo ' che chở Hàn Thiếu Lăng mà dẫn đến kích phát loạt ' dũng triều ', đâu hoả cùng đá lăn ở trường thành khắp nơi đã hao đi rất nhiều. Một đợt công kích kinh khủng làm cho người ta sợ hãi như thế này, cũng không biết nên chống chọi như thế nào mới có thể chịu đựng đến khi nó trôi qua.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Tang Viễn Viễn tràn ngập cảm giác vô lực cùng tuyệt vọng.

Cái gọi là hoạ diệt thế nhanh như vậy đã tới rồi sao?

Giờ này khắc này, những người tâm thần đang loay hoay trong một tấc vuông, không thể nhìn ra đến toàn cục ngược lại là những người may mắn —— mơ mơ màng màng mà giết, chiến đấu đến cuối cùng cao lắm thì chết đi, từ đầu đến cuối trong lòng vẫn còn hy vọng.

Bỗng nhiên nghe được U Vô Mệnh cười khẽ một tiếng.

Hắn chậm rãi giơ đao lên, động tác cực chậm, nhưng mũi đao hướng lên trời chỉ trong chớp mắt, chợt thấy lôi diễm chớp động, một trận gió lạnh hất vào mặt, đao ảnh như mơ, chém thẳng về phía trước.

Sóng lớn Minh ma cường thế dường như không gì chống đỡ nổi, phảng phất đụng phải khắc tinh.

Liền thấy, đám Minh ma không thể ngược dòng sóng triều chạy ngược về phía sau, trốn tránh hoàn toàn không có hiệu quả, hàng loạt Minh ma bị Bất Diệt hoả đốt thành máu đen, đám máu đó khi chạm được vào đồng loại, trong khoảnh khắc liền dẫn lửa vào người chúng nó, tầng tầng Minh ma bik bậc lửa vẫn không ngừng nghỉ,

hướng về phía sau lăn lộn cuồn cuộn.

Cơn sóng to màu đỏ đậm trong khoảnh khắc bị xé ra một vết rách không thể nào chữa trị!

"Một đao xuất thế có thể khủng bố như vậy!"

Trong sóng triều Minh ma gào thét, Tang Viễn Viễn đột nhiên nghe được một câu không biết sao có vẻ quen tai như lời thoại trong mấy kịch bản, không khỏi nao nao, nghiêng đầu nhìn.

Người phát ra cảm khái chính là Hoàng Phủ Tuấn.

Nghĩ chắc mấy ngày nay Hoàng Phủ Hùng kể cho hắn ta nghe không ít mấy cái chuyện xưa rồi.

Hoàng Phủ Tuấn ngơ ngẩn nghiêng mắt nhìn lại đây, ánh mắt kia phức tạp đến cực điểm.

U Vô Mệnh xả dây cương, Đoản Mệnh nhảy lên cao cao, lập tức lướt qua đỉnh đầu, ra khỏi vòng bảo vệ của quân Đông Châu đi ra ngoài. Vó sau Vân Gian thú hướng về phía hoa ăn thịt người, Tang Viễn Viễn cực kỳ phối hợp, thao túng hoa ăn thịt người cúi thấp xuống, hất một cái, liền thấy Đoản Mệnh lại bay lên cao hơn ba trượng, chi trước rút lại ở trước ngực, tư thái lưu sướng lưu loát, cực kỳ giống như thần thú trong truyền thuyết.

U Vô Mệnh cười đến hung tàn, một tay huy đao, từng luồng hào quang phiêu đãng khắp nơi, đợi lúc bốn vó Đoản Mệnh rơi xuống đất cũng là lúc nơi dưới chân đã chỉ dư lại từng mảnh đen nhánh chết chóc.

Đỉnh sóng thần cao như Thái Sơn đang sinh sôi cuồn cuộn bị chính lực của bản thân xé rách một chỗ hổng khủng bố.

Mười chín đóa hoa ăn thịt người bám chặt theo bước chân U Vô

Mệnh, chúng lạch bạch lê cái đuôi rễ màu nâu nhỏ, đi về phía trước, nuốt những con Minh ma linh tinh vào bụng.

"Muốn giúp Hoàng Phủ Tuấn sao?" Nàng tranh thủ thời gian hỏi một câu.

"Giúp." Môi mỏng của U Vô Mệnh hơi câu lại.

Vì thế Tang Viễn Viễn đem dàn hoa điều tới gần Hoàng Phủ Tuấn, giảm bớt rất nhiều áp lực cho hắn.

Quân Đông Châu phía sau thực mau liền đuổi đến, bày trận hình, ổn định dưới chân.

Có một luồng 'đê đập' sắt thép thật dài này, khí thế Minh ma đang đánh sâu vào bình nguyên liền hơi chậm lại, con sóng đem Minh ma quăng đến khắp nơi trên ngoại trường thành đã chỉ có thể tấn công giết đến nửa bờ tường.

Quân coi giữ trường thành lợi dụng dầu hỏa, đá lăn cùng với nỏ hắc thiết, chống chọi qua được khí thế của con sóng triều thứ nhất làm cho người ta sợ hãi.

U Vô Mệnh xoay đầu, nghiêng nghiêng xung phong về hướng nội trường thành, đem làn sóng Minh ma che trời lấp đất kia ở ven đường cắt thành nhiều mảnh nhỏ.

Chỉ thấy những nơi đao ảnh đi qua chỉ còn dư lại tàn tro đen đen của Minh ma bị bất diệt hoả thiêu đốt lượn lờ trong không trung, như từng con bướm nhỏ màu đen.

Mà U Vô Mệnh toàn lực chiến đấu một trận này, phía sau lưng đã không biết khi nào xoè ra đôi cánh ánh sáng.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên có trực giác, sau trận chiến này, U Vô Mệnh không chừng sẽ thu được một cái ngoại hiệu mới.

Ý niệm mới vừa mới nảy ra, liền nghe được trong quân Đông Châu đang vội vàng đuổi theo phía sau, có người đã phát ra cảm khái ——

"U..... U minh điệp vương!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Rõ ràng chính là thiêu thân vương chứ!

Quân Đông Châu tu vi cao, kỳ thật cũng không sợ Minh ma.

Bọn họ chặt chẽ đi theo phía sau U Vô Mệnh, thay hắn dẹp yên những con Minh ma lắt nhắt, phối hợp vậy mà cũng vô cùng ăn ý.

Một màn này liền như một lưỡi dao tam giác sắc bén, chui vào thật sâu trong chỗ nghiệt của đội quân Minh ma, làm làn sóng ma quân mãnh liệt mênh mông dần dần tan rã. Có thể nhìn thấy được, cơn sóng thần Minh ma chỉnh chỉnh tề tề tức khắc bị chia ba xẻ bốn, dẫm đạp liên tiếp lên nhau, tiết tấu bị rối loạn, con sóng lớn khủng bố nhất nghiễm nhiên đã có dấu hiệu tan rã.

Quân Đông Châu bên cạnh Hoàng Phủ Tuấn cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Lúc ban đầu đánh giáp lá cà cũng chỉ là bị sóng lớn động trời này đập vào đến mức tạm thời ngây ngốc, đợi sau khi phục hồi tinh thần lại, triển khai trận hình, liền như một bức tường bằng kim loại, không có con Minh ma nào có thể phá.

Đại quân này đang xếp thành đội hình, lấy cánh bảo vệ mũi, giống như U Vô Mệnh, nghiêng nghiêng hướng về phía gần trường thành mà đi. Tốc độ tuy chậm nhưng thắng ở thanh thế cực lớn, một khi đội hình quét ngang qua, tức khắc làn sóng Minh ma dưới một tảng lớn trường thành bị nghiền nát dưới gót chân.

Binh của Hoàng Phủ Tuấn, nếu bàn về thực lực tổng hợp, tại Vân Cảnh mười tám châu này không phải số một thì cũng số hai —— chỉ có đội cấm quân từ trước đến nay đều không lộ ra của Thiên Đô kia có lẽ mới có thể cùng chiến một trận chính diện.

Trong lòng Tang Viễn Viễn âm thầm đánh giá một lát, liền biết vì sao U Vô Mệnh muốn giúp Hoàng Phủ Tuấn. Bởi vì giúp hay không giúp, Minh ma này cũng chả thể làm gì được Hoàng Phủ Tuấn, cao lắm chết thêm chút binh lính. Chi bằng nhặt lấy ân tình này, dù sao cũng là một chuyện tốt.

Đối mặt với ma họa, Nhân tộc bớt chết người nào hay người đó!

Một đội quân Đông Châu đi theo bên cạnh U Vô Mệnh này đây cũng là hoàn toàn chí công vô tư, toàn tâm toàn ý thay U Vô Mệnh bảo vệ trận. Nếu U Vô Mệnh là đầu sóng, vậy bọn họ là đuôi sóng theo sát sau đó, phối hợp khăng khít, toàn lực giết địch.

Bôn ba một lúc đã vượt hơn trăm dặm.

Đoạn thành của Tần Châu chung quy là trang bị hoàn mỹ, ngoại trường thành tuy là toàn quân bị diệt, nhưng nội trường thành lại trên cơ bản đều chống chọi được qua cơn sóng lớn thứ nhất —— khi đại bộ phận Minh ma tự độ cao mấy chục trượng ném tới phần đất giảm xóc đã đem bản thân mình quăng thành một bãi thịt nát, con sóng Minh ma tiếp tục cuốn xuống dưới, lại đem mấy con Minh ma ở đầu ngọn sóng đập chết rất nhiều, cho nên khi tới nội trường thành thì áp lực đã tự động giảm bớt không ít.

Có mấy chỗ vốn đã lung lay sắp đổ, may mà Tây có U Vô Mệnh, Đông có Hoàng Phủ Tuấn, hai đội quân đảo qua, hóa giải nguy cơ cho nội trường thành.

Nhưng mà tình thế cũng không quá lạc quan.

Tần Châu vốn là có ưu thế trang bị tuyệt đối, không chỉ có là linh

giáp, còn bao gồm các loại khí giới thủ thành đều là chế ra từ linh quặng sắt, toàn là hàng thượng phẩm, uy lực tất nhiên vượt xa mấy đồ tầm thường. Hơn nữa dưới sự tương trợ của hai vị cường giả đứng đầu Vân Cảnh là Hoàng Phủ Tuấn cùng U Vô Mệnh, lúc này mới giữ được trường thành không bị phá.

Nơi khác thì không cần phải nói.

Khi đối diện với thế công của Minh ma còn không quá mãnh liệt trong quá khứ, mấy châu quốc thực lực thấp kém đã rất chật vật rồi, huống chi bây giờ chỉ cần đối mặt với một đợt ma triều như vậy, trên cơ bản chỉ có nằm yên chờ chết.

"Phải đi rồi." U Vô Mệnh híp mắt nhìn nhìn phía trước, nghiêng đầu nhìn tướng lãnh Đông Châu đang theo sát phía sau nói, "Trở về nói cho Đông Châu vương, U Vô Mệnh sắp đại hôn, sẽ phát thiệp mời cho hắn, người có thể không tới, lễ cần thiết phải hậu."

Tướng lãnh Đông Châu giương mắt vừa nhìn thấy đã sắp đến chỗ giao giới hai châu Tần, Chương, trong lòng liền hiểu rõ nên trở về phục mệnh.

"U Châu vương, bảo trọng!"

U Vô Mệnh nhàn nhàn xả dây cương, hắc đao lướt một cái, quét sạch Minh ma trên một mảng không rộng dưới trường thành, xem như đưa tiễn.

Quân Đông Châu đồng loạt quay đầu.

Tiếng vó của Vân Gian thú được trang bị linh giáp đầu đủ sấm ầm vang lên, Đoản Mệnh nghiêng hẳn đầu lớn lại, thập phần ai oán liếc U Vô Mệnh một cái —— nó đến bây giờ còn không có trang bị gì nha!

Con rối treo ở trên cổ nó, cái chân gỗ nhỏ đong đưa tới lui. Người

Đông Châu đi rồi, nó lại có thể lướt ra giết chết những con Minh ma đó. Nó cũng không biết Minh ma đối với Nhân tộc mà nói là hung hiểm cỡ nào, chỉ biết giết mấy con quái thú độc nhãn đó thật là vui, hơn nữa chủ nhân cũng rất vui lòng cho nó đi giết.

Nhìn con rối hứng thú bừng bừng, Đoản Mệnh dần dần có một ý tưởng lớn mật.....

"Âu ô?"

U Vô Mệnh nhìn bóng dáng Đông Châu quân chỉnh tề rời đi, ánh mắt hoảng hốt một lát, sau đó nhợt nhạt cười cười, đi thẳng về hướng Tây.

"Dưới Băng Vụ Cốc chưa chắc có dấu vết, cho dù có, Vân Hứa Chu cũng có thể giải quyết." Hắn thong thả ung dung nói, "Hiện giờ muốn đề phòng phải là đề phòng Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ gặp mặt."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Không sai. Nhẫn ngón cái của Hoàng Phủ Độ xuất hiện ở dưới Băng Vụ Cốc hạ, tuy rằng đủ để làm Hoàng Phủ Tuấn nghi ngờ, nhưng đây cũng không phải là chứng cứ mang tính quyết định —— nói không chừng là chính hắn ta lúc trước ném đi, hoặc là Khương Cẩn Chân cố ý bỏ xuống ở ven đường.

Chỉ cần không phát hiện thêm nhiều manh mối khác ở dưới Băng Vụ Cốc, chuyện này liền không giải quyết được gì.

Hôm nay Hoàng Phủ Tuấn bị lộ khả năng bí mật có thể cảm giác được dòng chảy trong máu người khác thật ra lại làm U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn ý thức được thế cục hoá ra lại vẫn có một chỗ sơ hở khủng bố như vậy —— chỉ cần Hoàng Phủ Tuấn gặp mặt Khương Nhạn Cơ, vừa hỏi liền sẽ biết cái chết của Hoàng Phủ Độ thật sự là không một xu quan hệ với Khương Nhạn Cơ.

Hảo huyền!

Vạn hạnh vạn hạnh! Giờ phút này biết được bí mật của Hoàng Phủ Tuấn cũng không phải quá trễ!

"Còn có một việc....." U Vô Mệnh không chút để ý, "Tiểu Tang Quả, nàng nói Minh ma này làm sao tới?"

Tang Viễn Viễn đầu tiên là ngẩn ra, chợt phản ứng lại l: "Hay là hai người Hàn Thiếu Lăng và Mộng Vô Ưu kia lại đang gặp phải nguy cơ sinh tử gì còn nghiêm trọng hơn cả mấy ngày trước?!"

Ba đạo sét cứu mạng Hàn Thiếu Lăng liền đã dẫn phát ' dũng triều ' trên phạm vi toàn Vân cảnh, vậy cái thứ sóng thần Minh ma ngập trời trước mắt này.....

Tha thứ cho nàng vô năng, thật đoán không được cặp đôi nam nữ kia giờ phút này đến tột cùng là đang làm chuyện chết chóc gì?

Tang Viễn Viễn định thần: "Lần sau gặp lại, đập cho hắn bệnh luôn, lấy mạng hắn! Cho dù thật sự dẫn tới đại họa gì đi nữa còn hơn là kiểu thỉnh thoảng lại lăn lộn đứng tim một lần như thế này! Một động tác trừ bỏ hai tai hoạ này, cùng lắm thì phá hết rồi lập mới, xây dựng lại trên phế tích này!"

U Vô Mệnh đầy mặt hoảng sợ: "Tiểu Tang Quả, ta thật sự là xem nhẹ nàng —— nàng mới chân chính là đại ma vương diệt thế!"

Tang Viễn Viễn giơ giơ đầu, tay nhỏ vung lên: "Xuất phát!"

Chương 80: Cây cỏ bôn ba

Phía Tây của Tần Châu là Chương Châu.

Binh lực của Chương Châu quốc vốn đã yếu, đối mặt với' dũng triều ' tầm thường đều đã phải cầu xin sự giúp đỡ của châu quốc khác, càng không cần phải nói hiện tại. Với sóng thần Minh ma diệt thế như vầy, nhất định có rất nhiều trường thành bị công phá.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh cũng không thể nào chiếu cố hết, giờ phút này bọn họ phải làm là trợ giúp đoạn trường thành toàn Vân Cảnh vượt qua nguy cơ, còn phần những con Minh ma đã xâm nhập vào đất liền thì chỉ có thể giao cho các châu quốc tự mình xử lý.

Bước đến nơi này giống như một đại địa bị trận gió lốc lôi đình nghiền quá, chịu đủ sự tàn phá của Minh ma.

Nhiều khu đất giảm xóc phía sau ngoại trường thành đã bị công phá vào tới. May mà trong lòng mỗi chiến sĩ đều rất rõ ràng, nếu thất thủ luôn cả phòng tuyến cuối cùng là nội trường thành, thì thế gian này không còn nhà cho bọn họ nữa. Liều chết phản kích lại còn kích hoạt được một số tiềm lực của bọn họ, nên mỗi một chỗ vừa bị công phá thì giây tiếp theo đã có rất nhiều người liều mạng che lại, thậm chí hy sinh bản thân để bám trụ tới cùng, trước sau vẫn chưa đến mức hoàn toàn thất thủ..

Những chỗ U Vô Mệnh nghiền qua, lôi diễm chớp động, tảng lớn tảng lớn Minh ma hóa thành những vệt máu như những con bướm đen bay trên không trung, văng xa mấy chục trượng. Vốn dĩ cơn

sóng thần Minh ma thế công đang rào rạt lại giống như bị thủy triều rút mất đế, vô lực rơi xuống dươi tường thành.

Áp lực vẫn luân hãm bên cạnh tường thành chợt giảm, ngắn ngủi dỡ xuống gánh nặng của vạn quân.

Tin tức U Vô Mệnh cứu vớt toàn bộ chiến tuyến cũng không biết khi nào đã truyền ra.

Một tia sét lôi đình xẹt qua, liền nghe được trên trường thành bùng nổ từng trận gầm lên ——

"U Châu vương! U Châu vương!"

Như gió như lửa, từ đoạn trường thành tiếp theo còn phản phất truyền lại.

Cái gì như là ngọn lửa hy vọng.

Tiếng hoan hô dời non lấp biển áp hẳn tiếng Minh ma rít gào.

"U Châu vương! U Châu vương!"

Tiếng gầm kích động vang lên từng đợt qua các đoạn trường thành, tuyệt sát ngàn dặm!

Tang Viễn Viễn: "....."

Muốn chết, nàng muốn chết!

Năng lực đồng cảm của nàng quá sâu sắc, nhất thời không thể chịu nổi cơn bão cảm xúc này.

Trong ngực nhiệt huyết sôi trào ' lộc cộc lộc cộc ' lên, nàng không thể ức chế mà cũng bị lây nhiễm khí thế và cảm xúc của quân coi giữ trường thành, quay cuồng trong cơn sóng tình cảm mãnh liệt

làm nàng choáng váng run rẩy. Trong đầu óc nàng, ánh sáng màu xanh lá đang buộc chặt những nụ hoa chứa linh mạch bỗng nhiên chấn động, một loại cảm xúc làm khoé miệng nàng cong lên nhanh chóng phát sinh, nàng có dự cảm có gì đó không tốt!

Thực mau, dự cảm trở thành sự thật.

Mấy cái linh mạch chứa đựng bên trong nụ hoa trong nháy mắt bị luyện hóa, một luồng nhiệt nóng dũng mãnh đánh vào ánh sáng màu xanh lá, chỉ thấy kia phía trên nụ hoa bỗng nhiên thấm ra linh dịch trắng đục óng ánh thật nồng đậm, vừa nhìn liền biết trong đó tràn đầy linh uẩn cực kỳ tinh túy.

Tang Viễn Viễn ngây ra như phỗng.

Cái thứ này hình như nàng từng gặp qua.

Đây là linh tủy!

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh lá chấn động ong ong, linh tủy trắng đục óng ánh nhanh chóng tan ra.

Tang Viễn Viễn: "!" Không, dừng lại!

Đó là tiền, đó là trang bị, đó là Vân Gian thú!!!

Ôi đó là đang đốt tiền a a a!

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn đột nhiên nhanh trí, hiểu rõ vì sao sử dụng linh tuỷ vạn năm sẽ phải đối đầu với nguy hiểm thật lớn.

Bởi vì linh tủy không phải là chỉ là một loại linh uẩn mà năm loại linh uẩn của ngũ hành trộn vào nhau, dưới áp lực của nền đất cực nóng mà tạo thành. Về mặt lý luận, lợi dụng linh tủy để đánh sâu vào vách tường bình cảnh của Linh Diệu cảnh hẳn chỉ có một phần năm tỷ lệ thành công.

Bốn loại thuộc tính khác đều có khả năng hủy diệt căn cơ thuần túy, làm tu vi cường giả tẫn phế, tánh mạng khó bảo toàn.

Nếu tính toán tổng cộng lại, sử dụng linh tủy để phá cảnh xác thật chỉ có khoảng hai ba phần tỷ lệ thành công.

Ngay khi ý niệm chợt lóe lên, ánh sáng màu xanh lá trong đầu đã đem linh tuỷ óng ánh chấn một phát rã ra, ngoại trừ Mộc linh uẩn màu xanh lá, bốn màu còn lại đều bị vứt bỏ, không lưu tình chút nào hất ra khỏi thân thể của nàng, chỉ trong chốc lát rời khỏi thân thể đã hóa thành làn sương mỏng bốn mày nhợt nhạt, tiêu tán không còn tung tích.

Tang Viễn Viễn: "?!"

Đây không phải là đốt tiền nữa rồi, đây là nó quăng bỏ núi vàng của nàng mà !!!

Tang Viễn Viễn choáng váng một trận, chỉ cảm thấy sống không còn gì luyến tiếc.

Quá trình luyện hóa không thể cắt ngang, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn những linh mạch sáng sáng đó bị luyện hóa thành linh tủy, sau đó bỏ đi 80%.....

Đây là cái thảm kịch gì thế này! Nàng biết nói chuyện U Vô Mệnh thế nào chứ!

Đúng lúc này, ánh sáng màu xanh lá lần thứ hai nhẹ nhàng run lên. Chỉ thấy Mộc linh tuỷ đã được tinh luyện như một dòng cam lộ, từ linh đài trào ra, thấm nhập khắp người nàng.

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái thứ này, ngay cả một phần năm còn lại cũng không thèm giữ lại,

lập tức liền tự sinh ra tự tiêu đi.

Hay rồi, nàng có thể chuẩn bị từ bây giờ xem phải nịnh nọt an ủi U Vô Mệnh cùng con rối như thế nào. Trời biết này hai tên gia hỏa này có bao nhiêu chờ mong cái đống cố ngọc tinh bên trong kia.....

Bả vai nàng hơi banh ra, U Vô Mệnh cũng phát hiện.

Hắn phút này giết người tới hứng khởi, hô hấp cực trầm, nhiệt độ trên người lại càng nóng.

Thanh âm khàn khàn cực trầm của hắn còn mang khuynh hướng cảm xúc, thấp giọng ghé sát bên tai nàng nói, "Tiểu Tang Quả, Minh ma có cái gì đáng sợ chứ. Khi nào quay về ta sẽ cho nàng biết nam nhân của nàng mới thật đáng sợ nha. Ngay cả cơ hội nàng xin tha cũng không có, làm nàng muốn sống không được, muốn chết không xong."

Hắn cho rằng nàng sợ chứ.

Người nam nhân này khi ở trên chiến trường cũng giống như hắn ở trên giường.

Không kiêng nể gì, không lựa lời, đem một mặt sóng cuồng nhất của hắn bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Câu ' muốn sống không được muốn chết không xong ' hắn nói ra thật hư hỏng đến tận xương tủy, ý vị trong lời giống như muốn biến thành vậy chất, qua giọng nói trầm thấp khàn khàn của hắn nặng nề rơi vào sâu trong tâm khảm, làm trái tim của nàng như kích khởi một trận sóng lớn quay cuồng.

Tang Viễn Viễn nhất thời đều đã quên chuyện mình đang phá hủy cả núi vàng rồi.

Hô hấp nàng bị rối loạn làm tâm tình hắn rất tốt, từng đạo lôi diễm

xanh trắng càng như là rồng ngâm trên chín tầng trời lượn vòng trong làn sóng ma, hoá từng tảng lớn tảng lớn Minh ma thành những cánh bướm máu đen.

Quả thật là khắc tinh của ma vật.

Hắn đã trở nên cường đại hơn. Tang Viễn Viễn phát hiện nếu so sánh với thời điểm chiến đấu ở Tần Châu, phạm vi lôi diễm của U Vô Mệnh vi lại mở rộng thêm gần ba phần. Cũng không biết là do lúc trước trọng thương của hắn chưa lành nên không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, hay vẫn là quá trình giết chóc này đối với hắn mà nói, giống như rèn đao.

Sau khi cường lực của linh tủy thấm vào trong, tu vi của nàng cũng bắt đầu dâng lên, thực mau liền đột phá bích chướng, thành công tấn giai lên cửu trọng thiên Linh Minh cảnh.

Vung tay lên, lại lục tục ném ra thêm được chín đóa hoa ăn thịt người bản nguyên thủy, chúng nó kéo thân rễ thật dài, nhảy nhót đi theo phía sau Đoản Mệnh.

U Vô Mệnh rõ ràng ngẩn ra một chút: "Tiểu Tang Quả, ta giết Minh ma mà nàng cũng thăng cấp à?"

Tang Viễn Viễn không dám nói thẳng, sợ bị hắn kích động quăng ra ngoài. Nàng tính hé hé một chút, cho hắn thời gian giảm sốc.

Nàng nói: "Ừ..... Chúng nó ăn ăn, cũng bổ ích với ta một chút."

U Vô Mệnh cực kỳ nhạy bén: "Không phải ăn linh mạch chứ?"

Tang Viễn Viễn quyết đoán nói gần nói xa: "Mau! Sóng to Minh ma bên tay phải lại tới nữa rồi!"

Thật có cảm giác khủng hoảng khi lén lấy tiền mua xe bị chồng phát hiện.

Bậy, bậy, không có liên quan nha, tiền, nàng có thể kiếm. Sau đó chỉ cần lặng lẽ bù về cho hắn là được.

Tang Viễn Viễn vừa an ủi chính mình, vừa bất đắc dĩ tiếp thu nhận một đợt lại một đợt Mộc linh tuỷ thấm ra từ linh đài.

U Vô Mệnh khẽ cười một tiếng, ngữ khí toàn là sủng nịch: "Nếu là có thể ăn thì càng tốt chứ sao! Tiểu Tang Quả, vì giúp nàng mau chóng cường đại lên, ta nguyện khuynh tẫn hết tất cả. A, linh mạch đã tính là cái gì."

Tang Viễn Viễn: "....." Nhất thời thật không sờ rõ hắn đang bày tỏ tình cảm chân tình hay vẫn đang giở trò câu cá.

Nàng ngoái đầu lại nhìn nhìn hắn, nhỏ giọng mà nói: "U Vô Mệnh chàng thật là nam nhân tốt nhất thế gian."

Bởi vì hơi có vài phần chột dạ, con ngươi nàng có vẻ mọng nước đến dị thường, nhoáng lên một cái liền làm người say chết trong đó.

Hắn nhanh chóng xoay mặt nàng ra phía trước lại, lại huy đao một phen đến càng thêm xinh đẹp.

Đi thêm một đoạn, dưới những tiếng hoan hô như nước mạnh mẽ thúc giục, một nụ hoa chứa đầy linh mạch lại lần thứ hai hòa tan, một đợt Mộc linh tuỷ nồng đậm tinh túy đến cực điểm lại từ linh đài trào ra, cung cấp cho Tang Viễn Viễn.

Lần này, tu vi nàng như diều gặp gió, đột phá bích chướng lớn của tầng bình cảnh, lập tức tăng lên thành nhất trọng thiên Linh Diệu cảnh!

Nàng xấu hổ nghiêng đầu, thật ngượng ngùng nói cho U Vô Mệnh: "Ta..... Lại tấn giai."

Linh tủy thuần tuý một hệ thế này đối với việc phá cảnh có hiệu quả thần diệu, đẩy một kẻ hèn Linh Minh cảnh băng băng vượt qua bích chướng tầng bình cảnh chạy vèo lên Linh Diệu cảnh tự nhiên như chơi.

Chuyện này thật không thể gạt được. Chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngủn như vậy, liền nhảy hai giai, còn phá cảnh luôn, ngoại trừ dùng hết một đám linh mạch kia thật không biết còn có thể giải thích như thế nào.

Tang Viễn Viễn cảm giác được đống linh mạch chứa đựng trong nụ hoa đã bốc hơi không còn —— Khi đem chúng nó luyện hóa thành cố ngọc tinh, giống như ép vào trong hầm luyện chầm chậm, làm chúng nó chậm rãi kết tinh, quá trình tất nhiên là cực kỳ thong thả. Mà luyện hóa linh tủy thì lại là những chấn động cực nóng, mạnh mẽ đè ép, tựa như ép nước trái cây ấy, tốc độ tất nhiên phải gọi là làm người đầu vựng mắt hoa.

Đầy trời hắc điệp phi tiết trung, U Vô Mệnh gục đầu xuống tới, cười như không cười, nhìn chăm chú nàng.

Tang Viễn Viễn: "....." Sớm biết nhanh như vậy đã bị nuốt trụi lũi, vừa rồi nên thẳng thắn xin khoan hồng.

Chỉ thấy U Vô Mệnh ưu nhã mỉm cười: "Tiểu Tang Quả, ta nói, ta nguyện khuynh tẫn hết tất cả giúp nàng thăng cấp —— hiện tại nói ta nghe đi, dùng hết bao nhiêu linh mạch rồi, hai phần? ba phần? Hay là..... năm phần?"

Con rối cũng chui từ dưới bụng Đoản Mệnh ra tới, ngồi nghiêm chỉnh, đôi mắt đen lúng liếng không chớp mắt mà nhìn Tang Viễn Viễn, toàn bộ con rối như một mảnh tĩnh mịch, giống như nó chỉ là một con rối bất động thông thường vậy.

Tang Viễn Viễn: "..... hơn nữa."

U Vô Mệnh nhẹ nhàng hít ngược một hơi khí lạnh, cố áp kinh hoàng nơi khóe mắt: "Chẳng lẽ là bảy phần?!"

Tang Viễn Viễn bi thống khó ức chế: "Đừng hỏi có được không? Tim ta cũng đau quá đây này!"

"Được, ta đã biết," U Vô Mệnh bình tĩnh hít sâu một hơi, "Tám phần đúng không, không sao cả. Tám phần mà thôi, dư lại hai phần đã đủ trang bị đỉnh cấp cho một đội quân tiên phong rồi."

Tang Viễn Viễn đỡ trán, quay người lại.

Tránh thoát U Vô Mệnh, lại phải trực diện đối mặt với con rối.

Nó đặt đôi tay nhỏ của chính ở đầu gối, dương đầu, đôi mắt đen nhánh ngóng nhìn nàng, cái miệng nhỏ bẹp thành một đường thẳng, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

Không đợi Tang Viễn Viễn nói chuyện, cái đầu nhỏ cùng cả thân thể không lớn hơn bao nhiêu đã đầy quyết tuyệt biểu hiện ra ' ta không nghe ta không nghe ' , xoay hẳn về một bên, chợt, đầu và thân đều bắt đầu cử động nghiêng người tụt lại về phía dưới bụng của Đoản Mệnh —— bóng dáng của đôi bả vai nho nhỏ kia thật sự là cô đơn tiêu điều đến bất tận.

Tang Viễn Viễn: "....." Ngẫu tử ngươi đừng đi, ngẫu tử!

Nàng cũng từng làm hài tử rồi, thực minh bạch tâm lý của hài tử —— loại thời điểm này mà nàng lại phun ra thêm mấy lời hứa hẹn hữu danh vô thực nữa sẽ chỉ làm tâm hồn thương tâm của hài tử chịu thêm thương tổn lần thứ hai, cảm giác càng thêm tủi thân cùng thương thân. Không có gì có thể đền bù được việc mất đi một đống sáng lấp lánh, trừ phi có càng nhiều sáng lấp lánh!

Còn U Vô Mệnh..... Hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu so với hài tử.

Hai người lớn nhỏ đều như cùng nhau chui vào một nồi hấp.

Tang Viễn Viễn cân nhắc như vậy, dứt khoát đóng chặt miệng, lại không nói nhiều điều vô nghĩa.

Phải cho thiêu thân vương cùng tiểu ngẫu tử có thời gian yên lặng một chút, mình cũng có thời gian cân nhắc một chút làm sao kiếm càng nhiều tiền lại cho bọn hắn!

U Vô Mệnh đang chờ đợi trấn an: "???"

Cuộc chiến đấu với Minh ma bị gián đoạn, hắn nhịn không được vẫn luôn liếc nàng, lại thấy nàng bất động như núi, căn bản không có chút ý tứ giải thích với hắn.

U Vô Mệnh: "!!!"

Hắn bắt đầu nghĩ lại, mình mới vừa rồi chắc không phải biểu hiện quá keo kiệt chứ, chọc cho tức phụ chưa qua cửa không vui. Thật ra hắn hoàn toàn không có chút ý tứ muốn trách nàng, cho dù nàng có tiêu hết tám phần linh mạch..... Tiêu thì tiêu chứ có sao! Cho dù có tiêu hết chín phần chăng nữa thì đã sao! Hắn là người thiếu một phần linh mạch này à!

Giờ phút này, người đang bị U Vô Mệnh âm thầm cân nhắc tâm tư, Tang Viễn Viễn, đang nghiên cứu sau khi tấn giai lên Linh Diệu cảnh thì có gì khác trước.

Biến hoá rõ ràng nhất, không có gì hơn là chín cây quang huyền trong đầu cô đâu ngưng tụ lại với nhau, biến thành một mầm quả linh chi sáng sáng. Nàng lướt lướt thử, phát hiện xuyên qua mầm sáng này, cảm ứng của nàng cùng Mộc linh uẩn quanh mình trở nên càng thêm rõ ràng chặt chẽ.

Linh Diệu cảnh, có thể đem linh uẩn phóng ra ngoài, quán chú vào

trong thân thể quân địch, làm thân xác bị đồng hóa.....

Tâm niệm Tang Viễn Viễn vừa động, chỉ thấy trên mặt đất ở phía trước, một gốc cây cỏ dại bỗng nhiên ' hô ' một cái nhảy lên cao gần ba trượng, lá hình răng cưa hung hăng xẹt qua người Minh ma, chỉ nghe ' xoẹt ' một tiếng như tiếng lưỡi dao sắc bén tận xương cắt ngang vang lên, chỗ cỏ dại đảo qua, Minh ma đồng loạt bị cắt thành hai đoạn, rơi trên mặt đất, vừa mấp máy vừa phát ra từng trận gào thét thảm thiết.

Tang Viễn Viễn: "!!!" Lợi hại.

Sau khi cỏ dại thu hoạch một đám Minh ma nhỏ xong cũng không có khôi phục nguyên trạng, mà là vẫn như con bọ ngựa múa may lưỡi hái, hướng về đàn Minh ma đang vọt từ phía sau lên mà diễu võ dương oai.

Nàng ngưng thần cảm ứng, phát hiện lượng linh uẩn rót vào bên trong cơ thể cỏ dại đang thong thả tiêu giảm.

Cứ theo như tốc độ tiêu giảm của nó, ước chừng một lần rót vào có thể duy trì được trên dưới hai mươi giây.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nhắm mắt lại, toàn lực làm!

Liền thấy trên cả cái bình nguyên giảm xóc này, từng gốc từng gốc thực vật đột ngột từ mặt đất nhảy lên, trong nháy mắt, liền thành một mảnh quái vật rừng rậm.

Những cái cỏ dại đó khi quỳ rạp trên mặt đất, thoạt nhìn thấy hết sức bình thường. Không nghĩ tới khi chúng nó được phóng đại ra, tạo hình của gốc này so với gốc kia lại càng kinh khiếp.

Có cây to lớn như loài bò sát, có loại như quả quýt lớn lại dài, có lại cười dữ tợn như lồng đèn quả dưa, còn có lại bò loằng ngoằng trên mặt đất như con giun.....

U Vô Mệnh nhìn đến khóe miệng cứng đờ một chút, lại cứng đờ một chút.

Tang Viễn Viễn: "..... Chúng nó vốn dĩ là hình dạng như vậy nga!"

Đây thật không phải là do nàng đâu.

Đại quân thực vật xung quanh nàng hiện lên, lan ra đến hơn trăm trượng bên ngoài —— giờ phút này, đây là khu vực nàng có thể cùng Mộc linh trong thiên địa cộng minh đến cực hạn.

Đoản mệnh: "Âu, Âu, Âu ô?!"

Nó giống như tránh ôn dịch, né trái né phải tránh đám thực vật quái dị hơi đáng sợ đó.

Ngẫu tử cũng quên mất vừa rồi nó còn đang giận dỗi, nó nắm chùm lông của Đoản Mệnh, từ phía dưới bụng con chó chui ra. Nó há hốc miệng nhìn đám Minh ma che trời lấp đất lọt vào một mảnh quái vật rừng rậm này, bị mấy cái thực vậy đáng sợ ' rắc rắc ' quơ cành lá, chém thành phân bón đầy đất.

Đoản Mệnh chạy về phía trước như bay, Tang Viễn Viễn giơ tay lên, chỉ thấy chỗ linh uẩn cộng minh lại nhanh chóng hiện ra một rừng quái thực vật ở phía trước.

Loại cảm giác này không khác gì biến cát thành vàng, rải đậu thành binh.

Sau khi lướt ra hơn ngàn trượng, đám quái thực vật đầu tiên bị nàng cường hóa đã khôi phục nguyên trạng.

Tang Viễn Viễn dừng tay, xoay người, như suy tư gì đó rồi nhìn U Vô Mệnh nói: "Khuyết điểm chính là thời gian không dài."

U Vô Mệnh hơi hơi hoảng sợ, chợt, mặt đầy thâm ý chấp nhận gật gật đầu: "Không sai, nếu bàn về kéo dài thời gian, ta có kinh nghiệm nhất, để ta dạy cho nàng."

Tang Viễn Viễn giật thót nhìn hắn: "Ta nói là nói linh uẩn nha."

U Vô Mệnh ưu nhã mỉm cười: "Ta nói cũng là nói linh uẩn."

Liền thấy hắn đem hắc đao hơi áp xuống một chút, nhìn nàng nói:

"Nàng xem, nếu làm như vậy, đó là tát ao bắt cá, nhìn có vẻ hung mãnh, nhưng bùng nổ không được vài lần liền sẽ kiệt lực."

Hắn bắt lấy tay nàng, ngón tay dài nắm lại, chỉ nàng cầm chuôi đao. Hắn cầm tay nàng đang nắm đao, chậm rãi hươ nhẹ hắc đao, rót linh uẩn vào, đem lôi diễm xanh trắng phóng ra bốn phía.

Tay hắn cực trầm ổn, cực có cảm giác có lực, lòng bàn tay khô ráo lại nóng ấm, linh uẩn qua thân thể của nàng, nhập vào lưỡi đao.

Tang Viễn Viễn cảm giác được chấn động ma sát kỳ dị.

"Như thế, như thế....."

Giọng nói hắn hơi khàn, khi giết địch thấy máu bị nhiễm một phần sát ý, hưng phấn mà cuồng nhiệt.

Nàng không khỏi tâm thần bị đắm chìm, hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần theo hắn, cảm thụ động tác thao túng cùng hình thức linh uẩn ở trong cơ thể.

Đợi khi hắn ngừng lại, nàng đã hiểu được một chút.

Lại điều động linh uẩn, hiệu quả tăng lên hơn ba phần.

Nàng vội vàng trở tay cầm tay hắn, đem ngón tay tinh tế mềm mại

của mình ép sát vào uyển mạch (mạch trên cổ tay) của hắn, hơi nghiêng đầu, môi đỏ cong lên, nhìn hắn ngọt ngào cười nói: "Giúp ta nhìn thử xem, cách điều khiển linh uẩn như thế này được chưa, còn cần phải sửa đổi gì không?"

Lời còn chưa dứt, nàng đã điều động mầm ánh sáng màu xanh lá trong đầu mình kích động linh uẩn trong thân thể hắn cùng chấn động —— Tang Viễn Viễn cũng không cảm thấy cái tu vi tép riêu của mình có thể tạo thành thương tổn gì với U Vô Mệnh.

Nàng điều khiển dòng suối linh uẩn như một dải lụa, vừa vô cùng mềm mại nhưng lại cầm không cầm nắm được, cứ thể lởn vởn trong cơ thể hắn làm hắn cũng bị chấn động.

U Vô Mệnh: "??!!!"

Toàn thân trên dưới, bất luận chỗ nào có linh uẩn đều cái linh uẩn mềm mại mờ mịt kia của nàng kia vỗ về sờ soạng! Khi chậm khi nhanh, khi nhẹ khi nặng.

Chấn động cao tầng nhanh chóng lan tràn.

Hắn hít sâu một hơi, cắn chặt răng.

Tay xoay lại, chặt đứt suy nghĩ của nàng.

"Không đủ thuần thục, dẫn linh uẩn còn phải càng đều đều mới được. Như thế." Tiếng nói của hắn ách lại hoàn toàn, như đang cưỡng ép cái gì.

Hắn nắm tay nàng, lần thứ hai chém ra mấy đao.

"U Vô Mệnh chàng quá lợi hại!" Tang Viễn Viễn từ trước đến nay đều không keo kiệt lời ca ngợi của mình.

"Quá lợi hại chưa chắc là chuyện may mắn nha Tiểu Tang Quả." Chỉ

thấy người nam nhân này ngạo mạn hơi hơi giơ cằm lên, ánh mắt trên cao nhìn xuống, rất có thâm ý dừng trên mặt nàng, "Nàng tốt nhất, nên chuẩn bị tinh thần."

Là cái loại ánh mắt của kẻ săn mồi nhìn chằm chằm con mồi, sắp nhe ra răng nanh, một ngụm táp một cái nuốt luôn nàng vào bụng.

Tang Viễn Viễn: "....."

Quả nhiên, giống đực sinh vật khi bắt đầu động tình là hoàn toàn chẳng phân biệt thời gian hay hoàn cảnh!

Nàng căn bản không ý thức được mới vừa rồi chính nàng đã vô tình khơi mào cái ngọn lửa muốn mệnh hắn.

Nàng không dám nói nhiều, thành thành thật thật l dựa theo hắn dạy dỗ, triệu ra từng mảnh quái vật rừng rậm càng thêm dầy đặc.

Thực mau, liền tới đoạn trường thành của Chương Châu xúi quẩy.

Tần Châu trang bị hoàn mỹ như vậy mà trước mặt cơn sóng thần Minh ma này cũng chỉ có thể nỗ lực chống đỡ, Chương Châu càng không cần phải nói. Loạn trong giặc ngoài, Chương Kính chiếm cứ kinh đô kia là một con đại sâu mọt, lương thảo, quân bị, đều bị cắt xén. Chương Đại lãnh quân bôn ba khắp nơi, có thể hủy huỷ tường Đông mà đắp vào tường Tây đã là nên khen hắn một câu —— thật là một người biết giật gấu vá vai!

Một con thuyền nát như vậy còn phải phiêu diêu giữa trận mưa gió không ngừng, có thể ngăn cản được sóng thần ngập trời này thì đúng là có quỷ.

Tang Viễn Viễn nhìn tường thành cùng cửa thành phía trước bị Minh ma nhét đầy, trong một chốc lát thật có chút không dám thừa nhận.

Đây vẫn là trường thành sao? Nhìn lên đi, bất quá là cái sóng triều

Minh ma đang chồng lên ngày càng cao mà thôi.

Trên mảnh đất dưới trường thành bị Minh ma chiếm đóng, quân coi giữ sớm đã toàn quân bị diệt.

Nói thảm cũng nhìn không ra thảm bao nhiêu —— dưới ma hoạ như vậy, ngay cả đống xương trắng cũng không còn nguyên vẹn, đều bị đạp nát vung vãi khắp nơi trên mảnh đất đầu máu đen.

"Làm sao bây giờ?" Tang Viễn Viễn nhìn cơn sóng đỏ xa xa trước mặt, chỉ cảm thấy hô hấp thật gian nan.

U Vô Mệnh thả nhẹ dây cương.

Đoản Mệnh ngừng vó lại.

Hắn nói: " Ở lại chỗ này."

Dứt lời, đôi cánh ánh sáng phía sau mở ra, thẳng tắp lướt ra ngoài.

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi triệu ra hoa ăn thịt người, bảo hộ một người một chó một rối gỗ kín mít.

35 đoá hoa chứa đựng linh mạch kia hiện giờ đã trở nên trống không.

Tất cả chúng nó đều bị nàng triệu hồi ra, giương miệng rộng, tự do du đãng tại khu đất giảm xóc chứa đầy Minh ma này.

Nàng tiếp tục ném hoa ăn thịt người ra.

Liên tục thăng cấp hai trọng thiên, hiện tại nàng đã không biết cực hạn của mình là ở đâu.

Dứt khoát mượn cơ hội thử một lần.

Hơn nữa mấy canh giờ trước, lúc còn chiến đấu ở trong thành trì của Tần Châu, mấy cây hoa ăn thịt người bản nguyên thuỷ cũng đã trưởng thành từ trong đó. Hiện giờ, nàng có được gần 70 đoá hoa đầu heo thể trạng to lớn, mấy đoá khác dư lại phải cần thời gian để chậm rãi trưởng thành.

Năng lượng bên trong nụ hoa kích động, một đóa lại tiếp một đóa hoa ăn thịt người dạng nguyên thủy bị nàng ném ra ngoài, lung lay kéo thân rễ đi về phía những Minh ma nằm rải rác.

Nhìn toàn bộ hoa đầu heo mồm to đang tác chiến, trong lòng Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, hiện giờ nếu so sánh cùng với cường giả cao giai, khả năng đánh xáp lá cà trên diện rộng của mình rõ ràng là phi thường ưu dị. Khiếm khuyết trong năng lực này là khi phải đối mặt, đơn thương độc mã tác chiến với cao thủ chân chính.

Nếu là cao thủ như Hàn Thiếu Lăng, Hoàng Phủ Tuấn, Khương Nhạn Cơ tới, nàng mà ném mấy cái đống hoa này ra chắc chỉ đổi được một trận chê cười.

Dưới tình huống U Vô Mệnh không ở bên cạnh, nếu có cao thủ nào thực lực cao như vậy tùy tiện tới đều có thể dễ dàng lấy đi mạng nhỏ của nàng.

Hiện giờ trong hệ thống lực lượng của nàng, khiếm khuyết chính là kỹ năng phòng ngự cùng kỹ năng ra độc chiêu khi đơn đả độc đấu. Bất đắc dĩ chính là kỹ năng mà cô lĩnh ngộ thật sự là quá hiền lành, quá tùy ý, hoàn toàn không thể khống chế.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn vè phía U Vô Mệnh.

Hắn đã làn sóng đỏ đậm ngập trời kia, thẳng tắp lướt vào, ngay lập tức liền bị bao phủ hoàn toàn.

Tang Viễn Viễn lại không một chút sốt ruột cho hắn.

Cái đám Minh ma vặt vãnh này làm sao có thể thương tổn cao thủ đã phá cảnh chứ.

Chỉ không biết U Vô Mệnh tính làm cái gì? Trong lòng nàng có linh cảm hắn hình như muốn thừa dịp nơi này không có người sống, tính thử bí kỹ có lực sát thương khủng bố kinh người nào đó một lần.

Ý niệm mới vừa chuyển, bỗng nhiên liền cảm giác được trên làn da có một cơn tê dại nhè nhẹ.

Còn chưa phục hồi tinh thần lại đã thấy lông mao mềm mại của Đoản Mệnh ở kế bên đã dựng đứng lên thẳng tắp khi đụng vào chất vải trên quần áo cô lại kích hoạt một loạt tĩnh điện xẹt xẹt tia lửa.

Lợi hại!

Ở nơi cực xa, một cơn xúc cảm cực kỳ trầm thấp mang theo khuynh hướng kỳ dị, giống như tiếng kim loại nghiền vào nhau ' ô ong ' một tiếng chấn động, từ đáy tim lăn qua thật mạnh, làm cả thân hình đều run rẩy.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo lại một đạo lôi diễm xanh trắng làm người không tự giác nheo hai mắt lại bay thẳng tới sóng triều Minh ma ngập trời, như là khi đám mây đen nhẹ hở ra có một vài tia nắng lọt xuống vậy.

Lại sau đó nữa, trong không khí một tiếng ầm vang, Tang Viễn Viễn nhất thời không biết rõ đến tột cùng là chuyện nào xảy ra trước, chuyện nào xảy ra sau, chỉ thấy ——

Chỗ lũ Minh ma tụ lại đông đen nhất vốn là một nơi hoang dã giữa thiên địa, bỗng nhiên liền xuất hiện một trái cầu sét đỉnh thiên lập địa. Lúc vừa thấy được nó cũng là lúc nó đã là nổ tung. Tàn ảnh của Minh ma vẫn cứ vẫn duy trì tư thế như sóng thần đỏ đậm ngập trời, nhưng kỳ thật ở cái nháy mắt kia, chúng nó đã bị oành một cái, đốt thành máu đen văng vào giữa không trung, hình thành một đóa mây

nấm.

Sóng lớn chấn động hướng về bốn phía cuồn cuộn, đầu tiên là va chạm vào phía trên nội trường thành và ngoại trường thành, khơi dậy tiếng gầm rũ ken két như kim loại. Sau đó chợt văng tung toé ra khắp nơi, kinh khủng hơn chính là Minh ma bị xé nát, đốt cháy, căn bản không có một chút xíu lực chống cự!

"Nguy hiểm!" Tang Viễn Viễn hoảng sợ nhìn sóng lớn kia nổ mạnh rồi đánh thẳng về phía mình.

Nàng vừa triệu tập tất cả hoa ra chắn phía trước, vừa ôm cẩu tử cùng ngẫu tử, đem chúng nó ép chặt xuống mặt đất.

Mới vừa thu xếp xong tư thế, sóng xung kích liền tới rồi!

Nàng thậm chí căn bản không dám ngẩng đầu lên xem, chỉ giống như con đà điểu đem ba cái đầu gắt gao ôm chặt bên nhau, nhắm chặt mắt, gồng cứng sống lưng.

Gió lốc cuồng liệt đến cực điểm từ trái phải thổi qua.

Lại mang theo tiếng rít chói tai , như là kim loại cọ vào nhau nghiền hết tất cả xung quanh ra bã.

Tang Viễn Viễn không khỏi càng nhắm chặt, nhắm chặt đôi mắt hơn, cắn răng chờ đợi một lát, lại không có cảm giác được gió như đao quét qua trên người.

Sau một lúc lâu, nàng thật cẩn thận mà hé một con mắt ra.

Liền thấy trước mắt mình, bên trong cơn sóng bão lửa, một bóng người đứng thẳng tắp, chặn lại tất cả luồng gió lốc đang đánh về phía nàng.

"Sách," U Vô Mệnh bày ra một bộ không chút để ý, "Còn được. Có

thể chắp vá dùng một chút."

Vô số mái đen tung bay sau lưng hắn, hắn, giống như là vương giả hắc ám bước ra từ trong Quỷ Vực u minh.

Rất lâu sau đó, gió lốc rốt cuộc cũng ngưng lại.

Tang Viễn Viễn bắt lấy vạt áo U Vô Mệnh, vừa nhìn vừa thăm dò.

Mảnh đất chen chúc đầy Minh ma trước mặt khi nãy đã bị một đợt sấm chớp mưa bão này rửa sạch ra một mảnh đường kính chừng hơn một dặm, trong không khí tràn đầy hương vị điện ly tươi mát. Mảnh đất bên cạnh sấm chớp mưa bão lúc nãy vẫn còn lác đác lôi diễm xanh trắng, Minh ma một khi đặt chân lên, trong khoảnh khắc liền bị đốt thành tro tàn.

"Ta đi đóng cửa."

Quang cánh mở ra, U Vô Mệnh lướt tới dưới cửa thành mới rồi bị công phá, liền thấy cái cửa thành cao gần mười trượng kia bị hắn một tay bắt lấy, một phiến lại một phiến, không chút cố sức đã bị khép lại.

Đóng cửa thành xong, hắn nhàn nhàn huy hắc đao, đem tất cả Minh ma chồng chất dưới chân tường như núi kia đốt thành máu đen.

Chuyện còn lại liền chỉ có thể giao cho Chương Châu tự mình giải quyết.

"Không có việc gì, Hoàng Phủ Hùng cũng nên đến Chương Châu khai thác đá rồi." U Vô Mệnh thực thiếu đánh mà nói.

Tang Viễn Viễn hơi có chút lo lắng nhìn khuôn mặt tuấn tú rõ ràng tái nhợt đi không ít của hắn.

Chỉ thấy một hàng huyết lệ theo khoé mắt khắc trên đôi mắt hẹp dài

kia chảy ra.

Đây là do tiêu hao quá mức.

Người nam nhân này, hễ đánh nhau là căn bản giống như không muốn sống.

Tang Viễn Viễn cảm thấy một cơn đau lòng.

Nàng nhanh chân tiến lên, ôm cổ hân, nhón mũi chân, dùng đôi môi ấm áp mềm mại của mình ngăn lại mấy lời mồm mép của hắn, tay trái lặng lẽ nâng lên, xoa gương mặt hắn.

Khi mùi đinh hương huyễn hoặc tâm thần hắn, nàng dùng ngón tay cùng lòng bàn tay lén lau huyết lệ trên mặt cho hắn.

Cái con thiêu thân kiêu ngạo như vậy, thôi đành làm cho hắn vẫn luôn kiêu ngạo.

Chương 81: Trả ta tiền mua mạng

Tại cánh đồng bát ngát trần đầy mùi máu, hai thân ảnh ôm chặt lấy nhau, trao nhau nụ hôn môi ngắn ngủi mà ngọt ngào.

Nàng dựa vào bản năng, đem linh uẩn đưa về phía hắn, chặn lại tổn thương vì tiêu hao linh uẩn quá mức cho hắn.

"Mới vừa rồi là cái gì vậy? Quá lợi hại!" Sau một lúc lâu, Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng vùng ra khỏi vòng tay của U Vô Mệnh, tán thưởng từ đáy lòng nói.

Gương mặt U Vô Mệnh khôi phục một chút huyết sắc, vân đạm phong khinh trả lời: "Linh bạo. Nhưng đối với cao thủ thì không thực dụng, không xài được mấy."

Tang Viễn Viễn hiểu rõ gật đầu: "Không sai, ta vừa mới rồi cũng suy nghĩ, nếu gặp phải cường giả lợi hại thì ta cũng thiếu kỹ năng phòng ngự cùng sát thương nha."

"Nàng làm sao lại không có!" U Vô Mệnh nhướng nhướng đuôi lông mày, mặt đầy không ủng hộ.

"Có sao?" Tang Viễn Viễn lắp bắp kinh hãi.

Hay là nàng còn tuyệt chiêu gì mà mình không tự biết?

U Vô Mệnh đắc ý nhếch khóe môi lên: "Ta đây. Ta chính là cái mâu (khiên) kiên cố nhất thế gian, cũng là thuẫn (ngọn giáo) sắc bén nhất."

Hắn là mâu của nàng, cũng là thuẫn của nàng.

Tang Viễn Viễn: "..... Ta có cái chuyện xưa không biết có nên kể hay không."

Người của thế giới này hẳn là chưa ai từng nghe qua cái từ'mâu thuẫn' nhỉ?

Sắc mặt U Vô Mệnh khẽ biến, bàn tay to bưng kín miệng nàng, đem nàng mang lên trên lưng Đoản Mệnh, thúc nó chạy về phía trước.

Hắn đã bị mấy trò phổ cập kiến thức phổ thông này của nàng tạo thành bóng ma tâm lý.

Để nàng mở miệng, hắn nhất định lại mất mặt.

"Tiểu Tang Quả, gặp được nàng ta quả thật rước được học giả về nhà!" U Vô Mệnh oán hận bật từng chữ bên tai nàng.

Nàng dựa hắn, cười đến run rẩy cả người.

Cùng một người như vậy ở bên nhau, cho dù phía trước có là biển máu ngập trời phảng phất cũng không có gì khác với ngày thường.

Đi về phía trước một đoạn, bỗng nhiên nhìn đến một cái sào đỏ thẫm cao ngất trong mây.

"Đó là vật gì!" Mặt Tang Viễn Viễn lộ vẻ chấn động.

U Vô Mệnh tùy ý huy đao, đem chân từng của đoạn dài trường thành bị chiếm đóng rửa sạch hết Minh ma. Hắn vừa xua Đoản Mệnh chạy như bay về phía trước, vừa trấn định nhìn nàng nói, "Có đội quân bị Minh ma vây khốn."

Nghe bộ dáng có vẻ rất có kinh nghiệm.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một chút liền hiểu. Bình thường cái tu giả đều có thể dễ dàng đánh chết Minh ma, nhưng không thể nào kịp thời xử lý hết tất cả các thi thể đó. Cho nên một khi đại quân bị Minh ma vây khốn sẽ thật nhanh chóng bị nhốt trong biển máu núi thây đó.

Có thể chồng lên cao đến như vậy, đủ để chứng minh cái đội quân này ngoan cường bất khuất đến cỡ nào .

Đoản Mệnh rải bốn vó chạy như điên, nhanh chóng tới gần chỗ xảy ra chuyện.

Đến gần thêm chút nữa, Tang Viễn Viễn nhìn càng thấy rõ ràng. Chi quân đội này dựa vào tường thành đã bị chiếm đóng mà cố thủ, Minh ma chen chúc chồng chất, chết sống hỗn độn kẹp ở bên nhau, giống một tổ ong lớn màu đỏ, phía trên ' tổ ong ' là lũ Minh ma đang lúc nhúc bò đầy trên đó, như lũ ong nhỏ chi chít bên ngoài tổ ong lớn..

Vừa liếc mắt qua nhìn một cái, Tang Viễn Viễn đều muốn mắc chứng sợ đông cao độ.

Trong tiếng gào rú rung trời của Minh ma, thỉnh thoảng sẽ văng ra một giọng nam dũng cảm tục tằng, tiếng mắng thô tục xen lẫn với tiếng cười lớn.

"Là Chương Đại!" Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn thoáng qua cửa thành đang đóng chặt cách đó không xa.

Một chủ quân của một quốc gia cùng quân đội của hắn, vậy mà bị nhốt ở ngoài trường thành.

U Vô Mệnh mở đôi môi mỏng lộ ra đầu răng trắng, cười nói: "Vậy cũng đỡ phải ly gián tình thâm huynh đệ."

Chương Đại bị nhốt ở ngoài thành, thực hiển nhiên là do Chương Kính ra tay.

Cách' tổ ong ' càng ngày càng gần, U Vô Mệnh từ trước đến nay tự đại cuồng vọng cũng không khỏi hơi hơi nhăn mày lại.

Tình huống trước mắt thật khó giải quyết.

Chương Đại cùng với tướng sĩ dưới trướng hắn đã triệt triệt để để kẹt cứng trong đám Minh ma, người ma xen lẫn chồng chất, người thì mê muội, chết, sống, trọng thương đủ cả, toàn bộ trộn vào chung một chỗ, căn bản không thể phân rõ.

Nếu U Vô Mệnh vung đạo chém qua sẽ đem cả ma cả người sống đều quăng vào cùng một nồi hấp, một người sống cũng không thể giữ được.

Còn nếu chứ giết từng con, từng con một, vừa giết vừa lựa thì biết giết đến ngày tháng năm nào. Đám tướng sĩ đó thì đã lung lay sắp đổ, không thể chống đỡ được lâu lắm.

Hắn nhướng lông mày, đi vòng vòng bên ngoài, đem mấy con Minh ma đang bò xung quanh ' tổ ong ' và mấy con kế tiếp sắp vọt tới tới toàn bộ hóa thành những con bướm máu đen.

Tang Viễn Viễn nhìn nhìn, liền biết đại thiêu thân nhà mình tay lo lực lớn, mấy chuyện tinh tế lựa chọn vật sống hắn không làm nổi.

Nàng ngồi thẳng lên, nghiêng đầu nhìn hắn nói: "Loại việc nhỏ này, không cần vương của ta tự mình ra tay —— để đó cho ta!"

U Vô Mệnh hơi nhướng mày: "Vậy à?"

Từ trong miệng nàng mềm mềm mại mại mà phun ra hai chữ ' vương của ta ' này, thật sự là dỗ hắn đến trong lòng nở đầy hoa —— biết rõ cái quả yêu tinh này đang dụ hắn, lại cứ nguyện ý vì nàng hồ

đồ làm hôn quân.

Loại thời khắc này, ưu thế của Tang Viễn Viễn liền thể hiện ra.

Đôi tay nàng liền vung lên, từng đóa hoa ăn thịt người phóng ra, giương mồm to chạy đến 'tổ ong' lẫn lẫn lộn lộn vừa người vừa Minh ma. Hiện giờ nàng đã là cường giả nhất trọng thiên Linh Diệu cảnh, số lượng hoa ăn thịt người bản trưởng thành thành hoa đầu heo đã hơn cả trăm, còn loại hoa ăn thịt người bản nguyên thuỷ thì nhiều vô số kể, đến nay còn chưa nhìn được cực hạn là bao nhiêu.

Liền thấy nhóm hoa đầu heo đỏ thẫm mập mạp kéo theo cái đuôi nhỏ, ba lần bốn lượt chui vào bên trong ' tổ ong '. Chúng nó sẽ tự động phân biệt, chỉ ăn Minh ma, bất kể chết hay sống.

Một gốc cây lại tiếp một gốc cây hoa ăn thịt người bản nguyên thuỷ thì lại chui vào trong núi thi thể, một ngụm một con, đem mấy con Minh ma nhìn có vẻ béo tốt ngậm vào trong miệng, ' òm ọp òm ọp ' tiêu hóa thành từng luồng năng lượng nóng hổi.

Sản xuất năng lượng, giúp Tang Viễn Viễn mở rộng cực hạn, triệu ra càng nhiều hoa.

Khi U Vô Mệnh vòng một vòng quanh núi thi thể thì trong cái 'tổ ong' màu đỏ thật lớn này đã nơi nơi chốn chốn đều thấy hoa đầu heo tung tăng nhảy nhót kéo theo cái đuôi chạy khắp nơi.

Một ít thân thể binh lính bắt đầu lộ ra từ bên trong ' tổ ong ', có chết, có sống, có bị trọng thương mất đi bộ phận hay tứ chi.

Tang Viễn Viễn mơ hồ cảm giác được, số lượng hoa ăn thịt người hình như đã đến cực hạn.

Khoảng trên dưới 300 đóa.

Nàng trầm ngâm một lát, ngưng thần tụ tới càng nhiều linh uẩn.

Nàng không kích phát cái trò cỏ dại công kích trên diện rộng cả cánh đồng như hôm trước, mà lấy thủ pháp tương tự để quăng hoa hướng dương ra đầy đất.

Liền thấy xung quanh cái ' tổ ong ' màu đỏ thật lớn kia lập tức mọc lên từng đoá lại từng đoá hoa hướng dương.

Hình thể mỗi một đóa đều không lớn, chỉ bằng khoảng hoa bồ công anh nhưng thắng ở chỗ số lượng dày đặc, trong nháy mắt, toàn bộ đồng loạt chỉnh lại đĩa nhuỵ về phía tổ ong, toả ra làn sương vàng nhạt cùng ánh sáng linh uẩn xanh non, phảng phất đem một mảnh tiên cảnh dịch chuyển tới tròn luyện ngục đầy máu thịt này.

Tang Viễn Viễn cảm giác được trong đầu có một cơn choáng váng đánh úp lại.

Nàng biết mình đang giống như U Vô Mệnh lúc nãy, cũng là tiêu hao quá mức tinh thần lực.

Bất quá nếu đã bắt đầu rồi thì không có khả năng dừng lại.

Nàng cắn đầu lưỡi thật mạnh, làm cái đầu đang hơi hơi choáng váng hoàn toàn thanh tỉnh, sau đó khép hai mắt lại, nâng đôi tay lên, thao túng linh uẩn của cánh đồng hoa hướng dương, làm chúng nó giống như hạt của hoa bồ công anh, từ đĩa nhuỵ bay lên, thấm nhập vào bên trong ' tổ ong ' to lớn màu đỏ đậm.

Từng đốm linh uẩn màu xanh lá lấp lánh liền tụ lại thành một biển ánh sáng đang bay múa.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn trào ra một loạt hình ảnh hết sức rõ ràng còn mang theo cả cảm giác vô cùng chân thật.

Nàng theo biển linh uẩn này trôi đi, thâm nhập vào trong ' tổ ong ', thấy rõ mỗi một hình ảnh trong đó, nghe thấy được tiếng bọn lính

cùng Minh ma chém giết, thậm chí cảm giác được đau đớn trên những vết thương đó.

Cơn choáng váng đánh vào đầu càng thêm mãnh liệt. Nàng cắn chặt khớp hàm, đem toàn bộ biển linh uẩn mang theo sương mù màu xanh mờ mịt đẩy mạnh vào trong ' tổ ong ', những tia sáng tinh mịn dừng lại trên người các tướng sĩ đang bị nhốt.

Một lượng lớn tinh thần lực bị xói mòn, thân thể của nàng không tự giác mà run rẩy, sâu trong hốc mắt truyền đến cảm giác lạnh lẽo vô cùng, nàng cố gắng ép mình lên tinh thần, làm màn sương mù linh uẩn bay lên phía trên, thấm vào từng chỗ trên chiến trường.

Những nơi bị sương mù này thấm qua, trên người các tướng sĩ phảng phất như có thêm một tầng áo giáp tuy mềm nhẹ đến cực điểm nhưng lại cứng cỏi vô cùng, khi vô ý bị cái lưỡi dài hay gai độc của Minh ma chụp trúng, màn sương mù màu xanh lá kia lại rung động một cái, hoá giải công kích tan về bốn phía, thân thể lại lông tóc vô thương!

Binh lính vốn dĩ đang bị trọng thương càng cảm thấy không thể tưởng tượng, khi màn sương mù kia bay qua, phảng phất như một trận cam lộ mát lạnh thoải mái ve vuốt miệng vết thương, đau đớn dường như cũng giảm bớt rất nhiều, trên làn da đang mệt mỏi đến cực điểm một lần nữa lại toả sáng sinh cơ cùng sức sống.

Trong mắt mỗi người đều lóng lánh ánh sáng chấn động cùng mừng như điên.

Mà đám hoa đầu heo đang há mồm to ăn Minh ma bên trong lại được ngập trong sương mù xanh mát, càng thêm phấn chấn tinh thần, tốc độ nhanh hơn mấy lần.

Chúng nó thực ma tính run run cánh hoa thật lớn hoặc lắc lắc cái thân rễ gầy gầy, đem đám Minh ma đang bu trên người binh lính xé xuống, hoặc ngay lúc binh lính đang gặp tình huống tai họa ngập

đầu không thể chống đỡ, thì chúng nó liền phát động tập kích nhanh như rắn, đem con Minh ma đang nhe nanh múa vuốt ngậm đi, còn hướng về phía binh lính vừa được cứu vớt mà uốn éo cái eo thon nhỏ.

Tâm thần Tang Viễn Viễn theo màn sương mù xanh lướt đi khắp toàn bộ ' tổ ong ', sau đó hoàn toàn kiệt lực, hai mắt tối sầm, yếu ớt ngã vào trước ngực U Vô Mệnh.

Thở hổn hển hít hai ba ngụm khí xong, nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn vào đôi mắt đang đầy vẻ nguy hiểm và không vui đến cực điểm của hắn.

"U Vô Mệnh!" Nét mặt nàng sáng lạn đến cực điểm, tươi cười nói, "Ta quá lợi hại!"

U Vô Mệnh: "....."

Nàng bẻ ngón tay tính cho hắn xem. Thanh âm suy yếu, lại hứng thú dâng trào: "Chàng xem, nguyên đội quân trước mặt này chắc ít gì cũng hai vạn người đúng không ? Ta dốc toàn lực làm, có thể đỡ cho mỗi người hai lần công kích trí mạng! Đây không phải tương đương với hai vạn bộ kim giáp sao ?Hai vạn bộ kim giáp thì trị giá bao nhiêu tiền nào?!"

U Vô Mệnh một bên quơ đao tiếp tục tiêu diệt Minh ma bên ngoài, một bên chậm rãi mở đôi mắt to hẹp dài.

Chậc.

Tang Viễn Viễn tiếp tục nói: "Còn không chỉ có như vậy đâu nha. Màn sương mù xanh của ta thổi qua, chỉ cần không phải gãy chi hoặc là vết thương trí mạng, đều có thể giảm được phần lớn đau đớn. Nếu không phải chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa, chờ đến khi trận đánh này kết thúc, thương thế có thể tốt lên bảy tám phần lận ! Tính thử xem nếu để được như vậy thì cần bao nhiêu thuốc trị

thương chứ?! Càng đừng nói đây chính là linh đan diệu dược có tác dụng ngay tức thời nha! Này lại là bao nhiêu tiền!"

Nàng nói đến kích động không thôi, nhất thời lại quên đi thân thể suy yếu đến cực hạn.

Hầu kết thanh tú xinh đẹp của U Vô Mệnh kia lăn lộn một vòng.

"Đúng không, đúng không!" Nàng hướng về phía hắn, hai mắt cong thành hình trăng non.

Cho nên, cái chuyện không còn linh mạch kia liền không cần so đo với nàng, nhé?

Sau một lúc lâu, hắn rũ mắt xuống, chăm chú nhìn chằm chằm nàng một chút: "Yên tâm. Số tiền này ta định đòi Chương Đại trả lại."

Tang Viễn Viễn: "....." Ủa cái mạch não này thật tình theo không kịp.

"Vậy thì không để cho Chương Đại chết được." U Vô Mệnh nói, "Ngẫu Tử, bảo hộ Tang Quả."

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng lướt lên, giống một con bướm đen thật to bay đến phía 'tổ ong' bị đám hoa ăn thịt người gặm một trận giờ không biết phải nói là ra cái dạng gì.

Cuộc chiến đấu kết thúc thật mau.

Hai cánh phía sau U Vô Mệnh xòe ra, lao tới bên cạnh cái núi thi thể chất đống đó, nhanh như một cơn gió, nhẹ như cánh bướm, ra tay như sét đánh. Chỉ trong vòng mười lăm phút thôi liền đem đại quân một vạn người đang bị chôn trong biển máu với Minh ma chỉnh chỉnh tề tề cứu ra —— đương nhiên, công lao chủ yếu vẫn là hoa và sương mù của Tang Viễn Viễn, U Vô Mệnh bất quá là thu thập tàn cục thôi.

Các tướng sĩ này vốn đã ôm quyết tâm hẳn phải chết, chỉ nghĩ giết được bao nhiêu Minh ma thì hay bấy nhiêu, không đoán được lại có thể tìm được đường sống trong cái chết, quái vật hoa, thần sương mù, U Châu vương mang cánh, quả thực xuất hiện như là thần tích, cứu người giữa biển lửa nguy nan.

Chương Đại kích động muốn khóc.

Hắn đã quên trong tay còn đang cầm hai thanh rìu to bản, muốn gạt lệ, suýt chút nữa tước luôn đầu của mình.

May mắn U Vô Mệnh kịp thời ra tay bắt lấy cánh tay hắn, cứu cái vị còn chưa biết mình đang thiếu món nợ khổng lồ trong vô thức.

"U Châu vương, ta thay các huynh đệ cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi!"

"Không cần," U Vô Mệnh đạm nhiên nói, "Đứng ở chỗ này chờ đi, ta mở cửa thành ra cho ngươi, sau đó có chuyện quan trọng nói với ngươi."

"Ừ ừ ừ!" Chương Đại giờ phút này bội phục sát đất U Vô Mệnh, vô luận hắn nói cái gì đều chỉ biết gật đầu.

Bọn lính dìu người bị thương chuẩn bị trở về thành.

Ngẩng đầu nhìn sang hắc thiết trường thành cao 30 trượng, nhìn nhìn lại cái cửa thành đang được khóa trái từ bên trong, trong lòng mọi người không khỏi đồng thời hiện lên một ý niệm —— mở cửa? Cái này chỉ có nước bay vào mới có thể mở được.

U Vô Mệnh sẽ bay sao?

Liền thấy hai cánh phía sau hắn mở ra, thẳng tắp lướt lên trên hai mươi trượng, mắt thấy hắn sắp hết lực phải rơi xuống thì bỗng nhiên hắn quơ hắc đao trong tay cắm thẳng vào trong vách thiết

trường thành như cắm đậu hủ, ngừng một cái muonj lực, rút đao lại tiếp tục bay lên trên, vững vàng đứng trên bờ tường của trường thành.

Sau đó chỉ thấy phía trên tường thành nổ tung một luồng sét xanh trắng hẹp dài lóa mắt, mấy con Minh ma đang đeo đeo bám bám trên trường thành chưa kịp phản ứng đã biến thành những con bươm bướm máu đen tung bay theo gió, cả tường thành không còn một con.

"Tê ——"

Chúng quân hít một ngụm khí lạnh, miệng há hốc, răng cơ hồ muốn rớt cả ra.

Lại sau một lúc lâu, liền nghe được từng tiếng im loại trầm đục của cửa sắt mở ra đang dần dần truyền đến.

Nhìn đến chỗ cửa thành tinh thiết cao hơn mười trượng đang từ từ mở ra, mọi người lần thứ hai đồng thời hút khí.

Như thế này còn gọi là người sao!

Thực mau, thân ảnh gầy gầy kia liền xuất hiện dưới cửa thành hắc thiết, hắn một tay kéo cửa thành ra chừng nửa trượng, nhàn nhàn lười nhác đứng ở nơi đó, hất hất đầu về phía mọi người .

Chương Đại như tỉnh lại từ trong mộng, cả người run lên thật mạnh, vẫy vẫy bàn tay to như cái quạt hương bồ, lệnh tam quân hồi doanh.

Trường thành bị phá, bọn họ còn có rất nhiều việc phải làm.

Chương Đại nhảy nhót chạy tới trước mặt U Vô Mệnh, bày ra bộ dáng thành kinh chờ nghe thánh huấn.

"Trả ta ba vạn bộ kim giáp." U Vô Mệnh từ từ nhàn nhã phất phất ống tay áo đang dính mấy hạt bụi.

Chương Đại: "??!!"

"Tiền mua mạng." U Vô Mệnh giơ giơ cằm lên.

Chương Đại lần thứ hai tỉnh lại từ trong mộng: "À à! Nhưng mà U Châu vương này, tình hình tài chính của Chương Châu ta ngươi cũng biết....."

U Vô Mệnh dựng bàn tay lên: "Hốt cái ngân khố riêng của Chương Kính, ngươi tự nhiên liền có tiền."

Chương Đại đầu tiên là ngẩn ra, chợt, hai hàng chân mày rậm gắt gao nhíu lại, đôi môi mím chặt, ánh mắt có chút giận dữ, lại có chút khó có thể tin.

Thời điểm hiện mình bị người bán đứng nhốt ở ngoài thành, hắn là thật sự không có chút nào hoài nghi đệ đệ ruột của mình, mãi cho đến khi dùng ngọc giản liên lạc Chương Kính.

Chương Kính dứt khoát đổ một đống lại một đống tội danh lên người hắn, cuối cùng còn nói niệm tình nhiều năm huynh đệ, để hắn mang theo thân binh của mình chết trận sa trường, cũng coi như là đã cạn tình cạn nghĩa lắm rồi.

Việc đã đến nước này, Chương Đại có ngu đến mấy cũng thấy rõ sắc mặt của Chương Kính. Chẳng qua hắn vẫn cứ không thể tin được, Chương Kính lại là tích trữ được nhiều tiền —— mấy năm nay, Chương Kính không có một ngày này không khóc than với hắn, làm hắn khi lãnh binh ra bên ngoài đánh giặc cũng nhớ thắt chặt đai lưng, có thể ăn ít một ngụm thì ít ăn một ngụm, chỉ vì giúp Chương Kính giảm bớt chút áp lực.

Nếu Chương Kính thật sự có ngân khố riêng, còn có thể đem ra đến

ba vạn bộ kim giáp, như vậy, nhiều năm bôn ba trả giá của Chương Đại liền toàn bộ đều thành một câu chuyện cười.

Đúng là bởi vì tài chính khó khăn đến sắp hỏng mất nên Chương Châu mới có thể biến thành cục diện đạo phỉ hoành hành , dân chúng lầm than như hiện giờ! Nếu tiền đều lọt vào túi Chương Kính, vậy mà Chương Kính còn không thẹn với huynh trưởng như mình thì thôi đi, chẳng lẽ còn có thể đối mặt với trăm triệu bá tánh Chương Châu ?!

Chương Đại hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, thấy U Vô Mệnh thần bí cười cười, hướng hắn vẫy tay.

Chương Đại tiến lên, chỉ thấy U Châu vương mới vừa rồi một tay sấm sét chấn động vô số, giờ lại đang cười đến cong mắt như một con hồ ly.

U Vô Mệnh nói: "Ngươi một đường quét sạch Minh ma đi về hướng đông, sẽ gặp được Hoàng Phủ Hùng. Ngươi đem khó xử của mình nói cho hắn, hắn sẽ tự giúp bạn không tiếc cả mạng sống, toàn lực giúp ngươi —— Cứ tình cờ đề cập chuyện Chương Kính giấu diếm ngân khố riêng trước mặt Hoàng Phủ Hùng, hắn chắc chắn chi viện ngươi tiền tài. Đợi hắn đi rồi, ngươi lại quật ngân khố của Chương Kính, trả ta ba vạn bộ kim giáp."

Chương Đại: "....." Hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Cảm giác giống như bị người hố nhưng lại giống như cũng không phải.

Hay là kiếm chút tiền tài ở chỗ Hoàng Phủ Hùng để chia sẻ một chút áp lực nhỉ?

Chương Châu vương hàm hậu bưu hãn , liền bị U Vô Mệnh rù quến như vậy, từ đây một đường đi lên con lộ giảo hoạt này không trở lại.

U Vô Mệnh đi ra hai bước, bỗng nhiên dừng lại.

"Đúng rồi," thân hình cao dài hơi hơi ngửa ra sau, hắn nghiêng đầu ra sau liếc một cái, mắt nhìn phía Chương Đại, hỏi: "Hàn Thiếu Lăng đâu ? hắn đi đâu rồi ?."

Chương Đại nhớ lại tình hình trước đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi, trả lời: "Sau khi ngươi cùng hắn chiến một trận, hắn thân bị trọng thương nên vẫn ở lại đây, giúp ta bảo hộ trường thành. Sau đó không phải xảy ra ' dũng triều ' càng thêm hung mãnh sao, phía Đông truyền đến tin tức có một chỗ đoạn đường yếu ớt đã bị phá, hắn liền lãnh quân đi về hướng Đông! Ai có thể dự đoán được lại đến nước như thế này, này....."

Hắn nhìn hai bên trái phải, cũng không biết hình dung một đợt Minh ma sóng triều này như thế nào .

"Cho nên Hàn Thiếu Lăng rất có thể đã gặp nạn." U Vô Mệnh nhanh chóng nói, "Xứng đáng, chết rồi thì bớt việc."

Chương Đại chỉ có thể cười khổ ' hắc hắc ' .

"Đi thôi," U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu vẫy vẫy tay, "Ta đi đây. Ba vạn bộ kim giáp, nhớ nha."

"Ừ, ừ."

U Vô Mệnh lướt trở về, ôm lấy Tang Viễn Viễn, dây cương xả ra, Đoản Mệnh đưa bốn vó hướng về mặt Đông.

Sắc mặt Tang Viễn Viễn thoáng khôi phục một ít.

Chuyện tinh thần tiêu hao quá mức này không có biện pháp chữa trị, chỉ có thể chậm rãi an dưỡng chờ đợi phục hồi như cũ.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bộ dáng trầm tư, "Tương lai, tu vi của nàng lại càng ngày càng cao thì..... Chậc, chậc!"

Tang Viễn Viễn mềm mại dựa hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi tu vi của nàng tăng lên, có thể che chở cho càng nhiều chiến sĩ trên cả chiến trường. Khó có thể tưởng tượng được cuối cùng có thể phát triển thành cái cục diện khủng bố gì —— Có khi nào có một ngày, chỉ cần là nơi nàng có thể nhìn đến thì quân đội cấp dưới đều trở thành không có kẻ địch.....

Liền nghe được U Vô Mệnh sung sướng đến cực điểm nói: "Mấy cái tiền trang thiết bị cho quân đội ta khỏi cần lo nữa rồi!"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái ý nghĩ này nàng lại theo không kịp rồi.

Một đường đi về hướng Đông, lại phát hiện hai cửa thành bị phá.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn rửa sạch đám Minh ma đứng lít nhít dưới trường thành,giúp quân Chương Châu đóng xong cửa thành, còn tất cả những chuyện còn lại chỉ có thể để bọn họ tự mình đi giải quyết.

"Cũng không biết Hàn Thiếu Lăng đã chết chưa." Giọng U Vô Mệnh thanh đạm, thờ ơ, "Chương Châu đã được giải thoát, Minh ma nhiều nhất chạy đến biên giới U Châu hoặc Ký Châu sẽ bị quét sạch sẽ. Nhưng còn Bạch Châu và Phong châu kia, nếu bị công phá....."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một hơi.

Bạch Châu cùng Phong Châu thực lực đều rất yếu, thông thường Minh ma cũng không phải công kích rất mãnh liệt, giống tình huống như ở Chương Châu đây.

Nếu Chương Châu bị công phá, kế bên còn có U Châu cường đại có thể giúp giải quyết hậu hoạn. Nhưng còn bên cạnh Bạch Châu và Phong châu kia, Triệu châu thì sức lực chiến đấu tương đương với hư vô, Khương Châu cũng chỉ là một con gà mắc nước, mà Tang Châu thì kinh nghiệm đối phó Minh ma cũng không tính là phong

phú. Nếu Minh ma từ biên giới Phong Châu và Bạch Châu tràn vào đất liền thì thật sự là trăm họ lầm than, huyết tẩy vạn dặm.

Hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nếu chỉ có cái luồng đột kích 'dũng triều' bị kích hoạt bởi ba tia sét của "Thiên Đạo" hôm trước thôi, đã có A Cổ lãnh binh từ trường thành bôn trợ giúp các châu quốc ở phía Nam, hơn nữa Tang Châu xuất binh phối hợp, cũng có thể đủ trợ giúo mấy châu quốc nhỏ chống đỡ Minh ma, chia sẻ giúp vượt qua khó khăn. Nhưng hôm nay với con ' sóng thần ' này, toàn bộ Bình châu, Hàn Châu, Tang châu đều khắp nơi có nguy cơ bị công phá, khắp nơi đều thiếu nhân lực, chỉ còn một đội quân chi viện nhỏ của U châu thì làm sao có thể hỗ trợ hết được.

Nhất định sẽ bỏ lỡ rất nhiều chỗ, không rảnh tay chiếu cố hết.

Nếu Hàn Thiếu Lăng thật sự gặp nạn lần thứ hai thì sao?

Như vậy có thể nói đứa con ruột của Thiên Đạo này càng không thể không chết.

Tang Viễn Viễn thở dài: "Ta hình như đã thông hiểu được tại sao cái ' Thiên Đạo ' này rất muốn lấy tánh mạng của chúng ta. Người khác nếu phát hiện nhân vật ôm thiên mệnh sẽ dẫn dắt vận mệnh, an nguy của toàn Vân cảnh, nhất định sẽ chọn bảo hộ hắn, vì hắn đánh sống đánh chết, không để hắn đã chịu một chút thương tổn nào. Nhưng hai người chúng ta cũng chỉ muốn giết chết hắn cho xong hết mọi chuyện."

Cái ý nghĩ này thật sự là phong cách của vai ác nha, rất nguy hiểm.

Nàng vừa ném hoa đầy đất điên cuồng thu hoạch Minh ma trên đường, vừa dựa vào trên người U Vô Mệnh, thở dài: "Hiện giờ ngẫm lại, Hàn Thiếu Lăng hắn kỳ thật cũng không làm chuyện gì quá độc ác, nếu bàn về cống hiến, hắn thật ra có thể tính là đại anh hùng

trong lòng nhân loại. Nếu có thể chọn, chỉ sợ hắn cũng không muốn dùng an nguy của toàn Vân Cảnh để đổi lấy ' Thiên Đạo che chở ' như vậy."

U Vô Mệnh nhanh chóng gật gật đầu: "Họ Hàn vốn cũng không phải là người xấu."

Tang Viễn Viễn than: "Nhưng mà hiện giờ lại thành cái cục diện không chết không ngừng như thế này. Nhân sinh trên đời, luôn là có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ. Kỳ thật ai cũng không phải người xấu mà....."

U Vô Mệnh hơi động, trong lồng ngực phát ra âm thanh nghe như buồn cười: "Ngốc Quả Tử, sao phải phiền toái như vậy. Ai muốn giết ta, ta liền giết người đó, thực công bằng, không có gì cần phải so đo."

"Ừ!" Nàng cong mắt lên hướng về phía hắn cười.

Trên con đường độc hành, trời dần dần cũng về hoàng hôn, xa xa liền trông thấy một đoạn tường thành vẫn có thừa lực bắn ra nỏ cùng mũi tên.

"Người của Hàn Thiếu Lăng." U Vô Mệnh nheo nheo mắt.

Chỉ có hơn hai vạn tinh nhuệ đó của Hàn Thiếu Lăng kia mới có khả năng thủ trường thành thong dong đến như vậy.

Cơn sóng lớn đầu tiên qua đi, cơn thứ hai lại tiếp đến, Minh ma của phía sau đều mạnh hơn phía trước, tuy rằng vẫn rất mạnh mẽ hơn dũng triều bình thường, nhưng sau khi đã trải qua cơn ác mộng như vậy, tâm lý các tướng sĩ đã cứng cỏi hơn nhiều, tất cả những tiềm lực ngày thường không thấy đều bị buộc phải thể hiện ra, thế nên mới có được cục diện như trước mắt này.

Cứ như vậy mà chiến đấu để điqua khẳng định là không được.

U Vô Mệnh tuy mạnh, nhưng cũng không đến mức có thể mạnh mẽ xông vào giết chết chủ quân nhà người ta đang nằm trong sự bảo vệ của hai vạn binh lính tinh nhuệ.

Tang Viễn Viễn ngóng nhìn từng mảnh chỉnh tề dày đặc mưa tên nơi xa kia, trầm ngâm nói: "Phòng ngự đâu vào đấy, không giống như là Hàn Thiếu Lăng xảy ra chuyện lớn gì. Nếu hắn đang gặp phải nguy cơ sinh tử, khẳng định hắn vô cùng có khả năng không ở nơi này."

"À ?" U Vô Mệnh không chút để ý, "Vậy sẽ ở nơi nào."

"Không biết." Tang Viễn Viễn cúi đầu nhìn nhìn xiêm y trên người, nói, "Chàng đưa ta lên tường thành đi, ta đi tra xét một phen, gặp lại nhau ở một dặm ngoài thành."

Nếu Hàn Thiếu Lăng không ở nơi này, như vậy, nàng giả thành Mộng Vô Ưu đi tìm hiểu tin tức, vậy cũng thật là thích hợp nha.

U Vô Mệnh hơi hơi nhíu mày.

"An tâm. Chàng đã quên ta đã là cường giả Linh Diệu cảnh sao!" Mi mắt Tang Viễn Viễn cong cong.

U Vô Mệnh: "....." Chưa bao giờ gặp qua' cường giả ' như vậy !

"Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ trực tiếp nhảy tường xuống dưới, chàng cứ đi sát tường đi, chuẩn bị tiếp được ta là được. Sẽ không có việc gì đâu, chàng phải tin tưởng ta chứ." Nàng túm chặt vạt áo hắn, chu môi đỏ lên, "U Vô Mệnh..... Tin tưởng ta mà....."

"Được được được !" Thân thể đi trước đại não một bước, đồng ý nàng.

Đáp ứng rồi, liền không thể hối hận.

Hắn mím chặt đôi môi mỏng, tìm chỗ Minh ma công kích mãnh liệt nhất, đứng sát vào tường thành, xòe hai cánh ra, thần không biết quỷ không hay đem nàng đẩy lên bờ tường.

Tang Viễn Viễn đột nhiên xuất hiện làm quan binh trên tường thành đồng thời sửng sốt.

Nàng bất động thanh sắc đánh giá một vòng, phát hiện trên tường thành đang có quân lính Hàn Châu cùng Chương Châu đứng hỗn tạp bên nhau, đang cùng nhau phòng ngự.

Nàng bĩu bĩu môi, nhảy xuống bờ tường, cầm dương ra một cái đầy kiêu ngạo, hiên ngang vọt tới trước mặt một binh lính Hàn Châu thoạt nhìn hơi có vẻ như có thẩm quyền, cao giọng nói: "Nói! Quan lớn nhất của các người ở chỗ này là ai! Lập tức mang ta đi gặp hắn! Lập tức!"

Sĩ quan nháy mắt liền ' nhận ra ' nàng: "..... Mộng cô nương?! Thuộc hạ chính Cố Xuyên Phong, sĩ quan dưới trướng tướng quân, thuộc hạ liền mang ngài đi gặp Cố tướng quân."

Nhìn hơi có chút đau răng.

Tang Viễn Viễn biết, cái nữ tử thần kỳ Mộng Vô Ưu này có khả năng xuất hiện ở bất luận chỗ nào, bất kể lúc nào, và cũng nghênh ngang đưa ra bất cứ yêu cầu gì với thủ hạ của Hàn Thiếu Lăng, mọi người đều không thấy kỳ quái.

Sĩ quan đi trước dẫn đường, Tang Viễn Viễn mới vừa đi được hai bước, đột nhiên thấy một con Minh ma lọt lưới nhảy lên tường thành, dừng ngay một trượng trước mặt nàng.

Tang Viễn Viễn thực nghiêm túc biểu hiện vẻ kinh hoảng thất thố.

Sĩ quan rút kiếm chém giết Minh ma, mắt lướt qua nhìn Tang Viễn Viễn xác nhận nàng không có việc gì. Trong chớp nhoáng, Tang Viễn

Viễn từ trong ánh mắt hắn đọc ra sự khinh bỉ nhàn nhạt kiểu tập mãi thành thói quen.

Thực tốt, tuy rằng đã vắng bóng không làm nghề mấy tháng, nhưng phản ứng của người xem cho thấy kỹ thuật diễn của nàng cũng không có lụt nha.

là một ảnh hậu bằng thực lực, nàng vô cùng cô tâm với nghề, đã diễn phải diễn cho hết, bèn giơ khuôn mặt nhỏ mang nước mắt lên, hướng về phía sĩ quan cao giọng gào một câu: "Đừng cho là ta không biết, mỗi người các ngươi đều khinh thường ta! Có tu vi thì giỏi lắm sao!"

Sĩ quan lau mồ hôi lạnh: "..... Thuộc hạ không dám!"

Cái người này, một tia nghi hoặc cuối cùng đều tan thành mây khói.

Tuy rằng đột nhiên xuất hiện ở trên tường thành thực sự có chút kỳ quái, nhưng nữ tử trước mắt này xác thật là Mộng Vô Ưu Mộng cô nương, không thể nghi ngờ!

Chương 82: Đề bài này khó quá

Tang Viễn Viễn thành công bị sĩ quan ngộ nhận thành Mộng Vô Ưu.

Đã lâu không diễn kịch, diễn một cái liền cảm thấy thật thành tựu.

Nàng dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm vị sĩ quan dẫn đường này, nhìn chằm chằm đến khi hắn da đầu tê dại, sống lưng không tự giác mà banh ra.

Nàng hướng về phía vị sĩ quan xưa nay không quen biết này lên án: "Ta đến tột cùng làm sai cái gì, vì sao các ngươi đều chán ghét ta?"

Sĩ quan: "....." Từ trước liền nghe đồng liêu lầm rầm chửi rủa sau lưng vị Mộng cô nương này, lúc ấy còn chê cười người ta đồ trứng thối xui xẻo. Không nghĩ tới hôm nay liền đến phiên chính mình.

"Ngươi nói đi!" Tang Viễn Viễn không buông tha, "Ta rốt cuộc có chỗ nào làm không đúng? Nếu ta có không đúng, ngươi có thể nói cho ta, nếu ta thật sự sai rồi ta có thể sửa mà! Các ngươi vì cái gì nhất định phải mang thành kiến, khắp nơi đều nhìn ta không vừa mắt? Vì cái gì chán ghét ta!"

Sĩ quan vội vàng lau mồ hôi lạnh, cười mỉa nói: "Mộng cô nương, ngài hiểu lầm rồi, thuộc hạ sao dám, sao dám chán ghét ngài chứ!"

"Vậy ngươi vì sao không thích ta?"

Sĩ quan ngũ lôi oanh đỉnh: "???!!!" Trời xanh ơi, ai tới cứu cứu hắn? Hắn chỉ là một sĩ quan nho nhỏ nhận quân lương sống qua ngày, vì

sao phải bắt hắn chịu đựng tra tấn như thế này chứ?

Ngay lúc Tang Viễn Viễn sắp nhịn không được cười ra, thì vị sĩ quan cái khó ló cái khôn, nghẹn ra một câu: "Ngài cùng chủ quân chính là duyên trời tác hợp, thuộc hạ không dám, không dám có ý tưởng phạm thượng!"

Đều sắp khóc luôn.

Tang Viễn Viễn cuối cùng cũng buông tha hắn.

Diện mạo của nàng cùng Mộng Vô Ưu kỳ thật chỉ có tám phần tương tự, chẳng qua nữ nhân của chủ quân ngày thường cũng không có ai dám nhìn chằm chằm. Ở đây bọn họ chỉ biết nàng ước chừng là cái bộ dáng như vậy , hơn nữa sắc trời đã tối cùng với kỹ thuật diễn giống như đúc của Tang Viễn Viễn, liền mờ mờ mịt mịt nhầm thành Mộng Vô Ưu.

Thực nhanh chóng, sĩ quan liền đưa nàng tới trước mặt một tướng quân đang bận rộn.

Vị tướng quân này Tang Viễn Viễn vẫn có chút ấn tượng —— khi lần đầu tiên cùng U Vô Mệnh gặp mặt, đúng là vị đệ nhất mãnh tướng Cố Xuyên Phong, Cố tướng quân của Hàn Châu ngồi ở đối diện nàng, U Vô Mệnh ngồi bên tay trái hắn, dưới sự ảnh hưởng của hào quang đại ma vương, vị mãnh tướng này cả buổi tiệc đều ngồi run rẩy tựa như con chim cút.

Hôm nay lại không còn giống chim cút nữa. Cố Xuyên Phong rất bận, đang lưu loát sạch sẽ chỉ huy hướng dịch chuyển cho các tướng sĩ ở trên tường thành , từng chỗ từng chỗ đều dẹp yên nguy cơ bị công phá.

"Tướng quân, Mộng cô nương muốn gặp ngài!" Sĩ quan cùng Cố Xuyên Phong ước chừng có chút giao tình, hướng về tên hổ tướng này vứt ánh mắt một lời khó nói hết.

Sắc mặt Cố Xuyên Phong biến đổi, trừng mắt nhìn Tang Viễn Viễn.

Ánh mắt Tang Viễn Viễn hơi lóe lên, dựa theo bộ dáng Mộng Vô Ưu ngày thường hơi nhút nhát lại cố gắng quật cường cao ngạo diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Cố Xuyên Phong ổn định hai bên, tới gần một bước.

Tang Viễn Viễn vội vàng lui về phía sau một bước kéo giãn khoảng cách với hắn —— nàng nhớ rất rõ ràng, Hàn Thiếu Lăng từng nói qua, Mộng Vô Ưu tuyệt không cho phép nam nhân khác tới gần nàng ta.

Cố Xuyên Phong nhíu mi thật mạnh, trong thanh âm đều đang đè ép sự tức giận: "Làm sao lại là ngươi? Chủ quân đâu?!"

Tang Viễn Viễn: "....." Thực xin lỗi, đề bài này khó quá. Nếu nàng biết đáp án, vậy còn tới đây làm chi?

May mắn Cố tướng quân giờ phút này cũng đang hết sức gấp gáp, thấy nàng mím môi không đáp, hắn đè lửa giận trong lòng, lại nói: "Chủ quân không có việc gì đúng không?"

Tang Viễn Viễn quật cường giơ khuôn mặt nhỏ: "Hắn có thể có chuyện gì chứ!"

"Ngươi!" Cố Xuyên Phong nắm chặt nắm tay, chung quy không dám mắng, chỉ cắn răng nói, "Chủ quân vì cứu ngươi, không phải cùng ngươi nhảy xuống Minh Uyên sao, tại sao ngươi lại một mình quay trở về!"

Những lời này mang lượng tin tức thật lớn lớn. Tang Viễn Viễn dùng thời gian hai hơi thở mới có thể hấp thu hết được.

Hóa ra là rớt xuống dưới Minh Uyên. Cố Xuyên Phong còn phong tỏa

tin tức, sợ gây ra khủng hoảng.

Tang Viễn Viễn nói: "Nếu người đã biết tại sao lại không cứu người! Ngươi tại sao không phái người tới cứu chúng ta! Ngươi cứ trơ mắt nhìn chúng ta đi tìm chết sao!"

Cố Xuyên Phong: "....." Thôi được rồi, trước giờ nói chuyện cùng nữ nhân này có khi nào hiểu rõ được đâu.

Hắn đè lửa giận trả lời: "Mộng cô nương lại không phải không biết Minh Uyên là tình huống như thế nào, làm sao đi cứu người? Nếu không phải ngươi cáu kỉnh một hai phải nhảy xuống dưới, chủ quân làm sao đến nỗi này! Chủ quân hiện tại là như thế nào rồi?"

Ặc, cáu kỉnh nhảy Minh Uyên, đây là cái tuồng diễn nào vậy ?

"Hắn không có việc gì," Tang Viễn Viễn thực có lệ mà trả lời, "Ngươi cứ an tâm bảo vệ tốt nơi này, xong việc chắc chắn nhớ công ngươi."

"Nhưng mà..... haiz..!" Cố Xuyên Phong nhắm mắt.

Là mãnh tướng tâm phúc của Hàn Thiếu Lăng, Cố Xuyên Phong tất nhiên biết nữ nhân Mộng Vô Ưu này thực không bình thường, luôn có chút cơ duyên kỳ kỳ quái quái, chủ quân cùng nàng ta ở bên nhau hẳn là có thể tìm được đường sống trong chỗ chết. Nhưng mà tại sao cứ như vậy làm người không yên lòng chứ?

"Chỉ cho ta địa điểm lúc mới rớt xuống Minh Uyên đi! Ta cần dùng đến." Tang Viễn Viễn nói.

Cố Xuyên Phong kêu người mang tới một bản đồ da dê, đem địa điểm rơi xuống đại khái khoanh lại cho nàng.

Tang Viễn Viễn tiếp nhận bản đồ, lập tức đi đến phía trước.

Trong lòng thầm nghĩ —— có ' Thiên Đạo ' tương trợ, Hàn Thiếu

Lăng tám phần là còn sống. Tuy còn sống nhưng lại không dùng ngọc giản liên lạc với bộ hạ, vậy chỉ sợ là trọng thương hôn mê. Nói cách khác, giờ phút này Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu hẳn là đang ở miệng vực sâu, là Mộng Vô Ưu lợi dụng lực lượng ' Thiên Đạo ' để bảo vệ nàng ta cùng tín mạng của Hàn Thiếu Lăng, lúc này mới kích phát ra đợt sóng thần Minh ma này.

Tang Viễn Viễn một đường đi tới hơn một dặm bên ngoài.

Đến chỗ nàng cùng U Vô Mệnh ước định.

Nơi này vừa mới bị liên quân Hàn, Chương rửa sạch xong, Minh ma nhất thời còn chưa thể tụ lại được, chỉ chậm rãi quay cuồng ở chỗ mảnh đất giảm xóc, hướng tới tường thành ngốc nghếch đập đập mấy phát.

U Vô Mệnh vì không muốn để người khác chú ý, cố tình thu liễm rất nhiều, dán người ở chân tường, đứng giữa mấy ngọn núi thi thể.

Tang Viễn Viễn từ trên bờ tường ló đầu ra thăm dò, liền nhìn thấy hắn.

Nàng triệu ra một đóa hoa hướng dương nhỏ bằng bàn tay, ném xuống phía hắn.

Đóa hoa hướng dương nhỏ nhắn lăn lăn mấy vòng rồi giống như một trái tú cầu thẳng tắp rơi vào trong lòng ngực U Vô Mệnh. Hắn ngẩng đầu vừa nhìn liền thấy nàng giương hai tay, giống một con chim nhẹ nhàng, lập tức từ trên tường thành bay xuống dưới.

Hắn lướt lên giữa không trung, ôm nàng vào trong lòng ngực.

Trên đà bay xuống, gió thổi tung mái tóc dài của nàng, mái tóc nhẹ nhàng đáp vào má hắn.

U Vô Mệnh: "....."

Rõ ràng tìm được một tức phụ như tiên nữ, nhưng khi cùng nàng ở bên nhau làm thế nào cứ cảm thấy thập phần bình dân?

Sau khi trèo lên lưng Đoản Mệnh rồi, Tang Viễn Viễn bình tĩnh mà đem đầu tóc mình đều thu gọn lên, sau đó nói: "Hàn Thiếu Lăng vì cứu Mộng Vô Ưu, ngã xuống Minh Uyên, đây, đại khái vị trí ở chỗ này."

Nàng đem bản đồ da dê mở ra, chỉ vào cái bị trí đã được khoanh lại.

U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nhìn Minh ma che trời lấp đất, hơi hơi trầm ngâm.

Chuyện này giải quyết càng nhanh càng tốt.

U Vô Mệnh xả dây cương, Đoản Mệnh lập tức gật gẩ đầu đi thẳng đến Minh Uyên.

Lần trước Tang Viễn Viễn vẫn còn rất tò mò, U Vô Mệnh làm sao biết được trên vách của Minh Uyên này chỗ nào có cửa động đi xuống vực sâu kia chứ?

Lần này nàng cố ý để ý, liền thấy hắn híp mắt lại, ở cẩn thận đánh giá hướng đi của đám Minh ma từ dưới vực nhảy lên.

Thực mau, nàng liền phát hiện vấn đề —— khi lũ Minh ma đi qua một vách tường có miệng vực sâu, chúng nó sẽ ưu tiên nhào vào vực sâu trước, nên cả đội quân Minh ma nếu từ dưới Minh Uyên kéo quân lên nền đất liền, nếu có đi ngang qua miệng vực sâu sẽ xuất hiện một lỗ hổng trong đội hình, sau đó lũ Minh ma ở hai bên cánh sẽ tràn vào giữa để bổ khuyết.

U Vô Mệnh thông qua quan sát cái sóng triều Minh ma kinh người này mà phán đoán vị trí cửa vực sâu nằm ở đâu.

Quả nhiên là đại lão có kinh nghiệm nha.

U Vô Mệnh thực mau liền xác định được vị trí Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu ngã xuống.

Hắn đưa tay vỗ đầu Đoản Mệnh một cái: "Nhảy xuống, hai trượng."

Đoản mệnh nhảy xuống, thành thạo ở giữa không trung xoay chuyển đá một cái, mượn lực nhào hướng cửa động vực sâu.

Lôi diễm xanh trắng tỏa ra trên nửa mặt vách đá.

Nhìn những vệt máu đen rơi lả tả xuống dưới, Tang Viễn Viễn rõ ràng nhìn thấy trên vách đá kia còn có dấu vết bấu víu của năm ngón tay.

Quả nhiên là nơi này!

Khi lọt vào miệng vực sâu, nàng nhịn không được lặng lẽ kề sát bên lỗ tai hắn hỏi: "Hàn Thiếu Lăng thiếu một bên cánh tay, làm như thế nào mà bắt lấy Mộng Vô Ưu đồng thời lại bám lấy vách đá này nhỉ?"

"Chân a." U Vô Mệnh cười xấu xa.

Tang Viễn Viễn tưởng tượng một chút: "....."

U Vô Mệnh hướng phía hang động vực sâu phóng ra một luồng lôi diễm. Lôi diễm xẹt qua, đem lũ Minh ma đứng ở chỗ thị lực có thể thấy được rửa sạch đến không còn một mảnh, đồng thời nhoáng lên ngắn ngủi chiếu sáng không gian đen nhánh này.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng đánh giá một vòng, phát hiện cửa động có một cái hố như có ai ngã trong đó, trên một mảnh đá nhô lên còn lưu lại vài sợi tóc bị kết dính lại bằng vũng máu.

Sau đó đó là một dấu vết thật dài kéo dài vào động, đi suốt vào tận

sâu trong hang động.

Suy nghĩ một chút liền biết Hàn Thiếu Lăng kẹp lấy Mộng Vô Ưu, ngã vào cửa động lúc sau đó liền kiệt lực, đầu đập vào tảng đá khi nãy, lâm vào hôn mê, Mộng Vô Ưu kéo hắn vào trong động tránh né.

Tang Viễn Viễn tinh tế nhìn kỹ bốn phía, cũng không phát hiện dấu vết ra tay của ' Thiên Đạo '.

Nàng trầm ngâm nói: "Mộng Vô Ưu làm thế nào chống đỡ được Minh ma nhỉ?"

Có thể dẫn đến cơn sóng thần Minh ma này thì việc động tay chân của 'Thiên Đạo' đó ắt hẳn là không tầm thường.

Vẻ mặt U Vô Mệnh không sao cả, tiếp tục xâm nhập vào miệng vực sâu.

Tang Viễn Viễn triệu ra một đoá hoa mặt bự phát ra vầng sáng màu vàng nhạt, đem gương mặt treo trên đỉnh đầu hai người để chiếu sáng.

Sau khi quẹo qua một khúc thông đạo cong cong, mơ hồ có thể nghe được tiếng nổ vang ù ù.

Lại đi về phía trước một đoạn, nghe được sau một chỗ quẹo ở vách đá không xa trước mặt truyền đến từng luồng âm thanh' ào ào ' ào ào kỳ quái, mơ hồ có một chút ánh sáng hắt lên vách đá.

Khoé môi U Vô Mệnh gợi lên nụ cười âm trầm: "Bắt được rồi."

Hắn phóng ra lôi diễm, đem Minh ma trước mặt càn quét đến không còn một con.

Tang Viễn Viễn cực kỳ phối hợp hướng ra phía sau ném mấy đóa hoa

ăn thịt người, phong bế cửa động lại, ngăn chặn lũ Minh ma phía sau tiến đến—— nơi này chính cuộc chiến cuối cùng!

Nàng hơi ảo tưởng sức mạnh mà nghĩ.

U Vô Mệnh từ trên lưng Đoản Mệnh nhảy xuống, trở tay xách theo đao, lảo đảo lắc lư đi về phía trước. Không cần nhìn cũng biết cái khoé môi tinh xảo vô song của hắn đang cong lên một độ cong chuẩn nhất cho vai ác khi sắp thấy máu, biến thái cười dữ tợn.

Tang Viễn Viễn: "....."

Kỳ thật nàng trước kia từng có ảo tưởng tương lai nếu phải gả người nào đó, hẳn phải là chính nhân quân tử ôn nhuận như ngọc, đoan chính, đầy người là hơi thở cấm dục thanh chính. Mãi đến khi cùng U Vô Mệnh tâm linh tương thông, nàng rốt cuộc ý thức được cái gì là vai ác chính phái, kiêu hùng trong anh hùng, thật ra căn bản không phải trọng điểm, trọng điểm là, phải có giá trị nhan sắc nha.

Nhìn xem đại vai ác U Vô Mệnh này, bóng dáng cà lơ phất phơ chuẩn bị giết người đều soái đến làm người không dời mắt được.

Sau khi đi sát vách đá, ánh sáng bảy màu như cầu vồng toả ra sau vách đá ngày càng sáng.

U Vô Mệnh dừng bước chân, năm ngón tay bóp chặt đao trong tay lần nữa.

Đột nhiên, một khuôn mặt bảy màu từ chỗ ngoặt sau vách đá ló ra dò xét!

Tang Viễn Viễn hoảng sợ, tập trung nhìn vào, đúng là Mộng Vô Ưu.

"U Vô Mệnh?!" Mộng Vô Ưu sợ hãi kêu ra tiếng, "Ngươi, ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này!"

U Vô Mệnh thấp giọng cười: "Ta tới đưa các ngươi lên đường."

Mộng Vô Ưu hoang mang rối loạn dùng đôi tay nắm chặt một thứ, giơ lên trước người: "Ngươi đừng tới đây!"

Tang Viễn Viễn liếc mắt một cái liền nhận ra, đây lại là một miếng kính vỡ gần giống như cái của Tần Ngọc Trì khi trước, điểm khác nhau chính là, nó thoạt nhìn càng hơi dày nặng hơn, tản mát ra vầng sáng bảy màu, làm Mộng Vô Ưu toàn bộ gắn vào hào quang cầu vồng đó.

Cái hào quang bảy màu này nhưng thật ra rất là quen mắt —— thời điểm U Vô Mệnh bị ba đạo sét đánh muốn lạc phách, trên đỉnh đầu đúng là có một đám mây có bảy màu giống như vậy.

U Vô Mệnh từng bước tới gần.

"U Vô Mệnh ngươi nghe đây!" Mộng Vô Ưu giơ khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lên, "Ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao! Ngươi còn dám bước về phía trước một bước, ta sẽ liều mạng với ngươi!"

U Vô Mệnh liền bước ba bước, bức nàng ta trở về sau vách đá.

Tang Viễn Viễn biết, hắn chưa động thủ là vì hắn muốn tìm được Hàn Thiếu Lăng trước đã.

Nàng nhanh chân đuổi theo. Chuyển qua chỗ ngoặt, phát hiện thiên chi kiêu tử, thanh niên vương giả Hàn Thiếu Lăng vô cùng chật vật nằm trên mặt đất, bên phía cánh tay bị cụt đã dùng vải mịn thật dày bọc lại, lại vẫn còn máu tươi không ngừng thấm ra.

Gần đó tứ tung m ngang dọc đầy xác chết Minh ma nằm lẫn lộn, Tang Viễn Viễn dùng tầm mắt tùy ý đảo qua, phát hiện mặt trên xác chết đều bị cháy đen, nhưng vết thương lại lung tung rối loạn, rất nhiều vết cũng không đánh trúng chỗ nghiệt.

Là Mộng Vô Ưu giết Minh ma, dùng lôi lực giết.

Cho nên cái toái kính này phát ra ánh sáng chính là lôi quang, lực lượng thuộc về ' Thiên Đạo '.

Tang Viễn Viễn híp mắt suy nghĩ một lát, trong lòng có một suy đoán lớn mật —— hẳn là ' Thiên Đạo ' đem lôi lực rót vào trong khối kính vỡ này cho Mộng Vô Ưu sử dụng, lúc này mới dẫn phát tới hàng loạt ma triều. Đem lực lượng của ' thần ' trực tiếp giao cho thế nhân, đây có thể là quá nhiều so với trời giáng sét xuống nha!

Nhưng không phải chuyện này có ý nghĩa cái gọi là ' Thiên Đạo 'kia đối với việc nhúng tay can thiệp vào thế gian đã đến cực hạn sao?

"Để ý gương trong tay nàng ta." Tang Viễn Viễn nhắc nhở nói.

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng, hắc đao giương lên, lôi diễm bùng phát, dứt khoát lưu loát xẹt qua một luồng ánh sáng hình cung, trảm thẳng Hàn Thiếu Lăng!

Mộng Vô Ưu hoảng loạn nhào tới bên người Hàn Thiếu Lăng, giơ lên kính lên chắn.

Trong chốc lát, lôi quang chói mắt, hang động cao một trượng chợt lay động mãnh liệt, đất đá bị bắn vỡ rớt ' rào rào ' trên l đầu vai.

Mộng Vô Ưu lòng nóng như lửa đốt, một tay giơ gương, một tay kia liều mạng lay lay Hàn Thiếu Lăng: "Chàng mau tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!"

Hàn Thiếu Lăng sâu kín tỉnh lại. Một là bị chấn động, hai là bị hoảng hốt.

Hắn gian nan bò lên, đưa tay còn lại bảo vệ Mộng Vô Ưu, hai mắt dùng sức nhìn, khó tin mà nhìn U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh từ trước đến nay đều không để cho kẻ địch có thời gian phản ứng, mới vừa rồi thử một kích, hắn đã dò ra sâu cạn của vầng sáng bảy màu kia.

Chỉ thấy tay hắn cầm chuôi đao, dương đao tiếp tục chém xuống!

Lúc này, trên lưỡi thanh hắc đao đã rải đầy lôi diễm xanh trắng! Hắn cũng không lại dùng đuôi ngọn lửa đi đụng vào ánh sáng miếng kính trên tay Mộng Vô Ưu mà là nương đao thế, thân thể như núi ầm ầm hướng về hai người kia đánh thẳng tới.

"Oanh ——"

Lôi diễm trên lưỡi đao bùng nổ, thẳng tắp trảm xuống vầng sáng bảy màu!

Một trận tiếng động 'anh ong' làm người ê răng ù tai vang lên, U Vô Mệnh miệng phun máu tươi, thân thể bay ngược ra một trượng, hắn trở tay đem hắc đao cắm vào mặt đất, một tay nắm đao, ổn định thân hình.

Mà Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu như là hai mảnh lá rơi rụng trong cuồng phong, thẳng tắp bay ngược ra ngoài, văng tới chỗ mà hoa mặt bự của Tang Viễn Viễn không chiếu sáng tới.

Hàn Thiếu Lăng đáng thương vừa mới tỉnh dậy, căn bản liền không biết đã xảy ra sự tình gì, chỉ kịp dùng cái tay còn lại kéo Mộng Vô Ưu.

"Đinh —— đinh —— đinh ——"

Cái miếng kính vỡ kia đã rời khỏi tay nàng ta bay ra, dừng ở một bên.

Cái gọi là ' Thiên Đạo ', quả nhiên là không thể ra tay lần thứ hai!

Tang Viễn Viễn bước nhanh tới đỡ U Vô Mệnh lên.

Chỉ thấy khóe môi hắn còn không ngừng trào máu ra, sắc mặt xanh trắng như quỷ, đôi mắt đen nhánh lại phát ra ánh sáng rạng rỡ.

Hắn hung ác cười một cái, tùy ý nâng ống tay áo lau vết máu bên môi, sau đó xách đao lên, đi nhanh về phía trước.

Thanh âm âm trầm quanh quẩn trong hang động không lớn lắm: "Không có bùa hộ mệnh, ta xem ngươi làm thế nào giữ mệnh."

Lời còn chưa dứt, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đồng thời ngẩn ra, phát hiện không quá thích hợp. Mới vừa rồi khi tiến vào hang động, đã nghe được âm thanh ầm vang mơ hồ, mà giờ phút này, âm thanh ầm vang này lại càng vô cùng rõ ràng vang vọng bên tai.

Hoa mặt bự giơ mặt về phía trước, chiếu ánh sáng về hướng đó.

Vách đá mười trượng bên ngoài rất mỏng, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu bị bay ngược về vách đá, đánh vỡ một cái động lớn, hai người đó cũng bị ném tới trong cái động kia.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn liếc nhau, sau đó giơ tay phát ra một luồng lôi diễm, đem mặt vách đá hoàn toàn đánh nát.

Âm thành ầm vang lại càng lớn hơn nữa, thậm chí còn mang theo hơi nước ập vào mặt!

Hai người vội vàng tiến lên vừa thấy, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Sau vách đá mỏng là một vực sâu không thấy đáy. Phía dưới chân hai người một chút là một thác nước ngầm có một cái bề rộng chừng hai trượng, từ một chỗ hang đá khác trào ra. Thác nước rơi thẳng xuống, rơi vào mạch nước ngầm phía dưới

Mạch nước ngầm cuồng cuộn chảy, dòng nước thật lớn như đang gầm rú, quay cuồng, chảy xuôi về phía nam. Giữa sông tràn đầy Minh ma, như là những cái hồ lô ngụp lặn nổi trên sông, bị dòng nước kéo xuống nâng lên khi cao khi thấp.

Hai người kia đã không còn bóng dáng.

U Vô Mệnh đứng ở phía trước thác nước, chậm rãi nhướng đôi lông mày xinh đẹp. Hắn hơi ngưỡng cằm, không chút để ý liếc phía dưới dòng sông ngầm, hai hàm răng hơi cắn nhẹ.

Rớt vào con sông như vậy, muốn bắt cũng không được.

"Nếu không chết đuối, chỉ sợ sẽ tình cờ gặp lại họ ở ' chỗ đó ' mà thôi." U Vô Mệnh cắn sắc hàm răng sắc nhọn, trúc trắc nói.

Toàn thân đều là hơi thở của vai ác.

Tang Viễn Viễn biết hắn muốn nói đến nơi nào.

Chính là chỗ hấp dẫn Minh ma.

Xem tình hình trước mắt, ' Thiên Đạo ' rõ ràng là không thể lại ra tay, nhưng hai người khí vận nghịch thiên đó còn không dễ dàng chết như vậy. Hàn Thiếu Lăng không có cánh, không thể bay lên qua miệng vực sâu mà trở lại mặt đất, nếu bọn họ chưa chết, đường đi duy nhất là theo con nước lớn Minh ma đi thẳng về phía trước, cuối cùng đến chỗ trung tâm bí mật nhất dưới nền đất nhất kia.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một chút, liền cân nhắc nặng nhẹ rồi nói: "Ngăn cản một đợt sóng thần Minh ma này mới là sự kiện quan trọng nhất trước mắt. Việc này một khi giải quyết xong, Hoàng Phủ Tuấn chỉ sợ sẽ vào kinh một chuyến, gặp mặt Khương Nhạn Cơ. Chúng ta cần phải bất chấp mọi giá ngăn cản chuyện này xảy ra. Còn sau đó, là chuyện của Thiên Đàn, ngầm bí mật, nếu chúng ta nhanh chân một chút hẳn là có thể ở chỗ bí mật trước hai người

Hàn, Mộng."

"Ừ." U Vô Mệnh gật đầu, "Lần này cũng không tính là không có thu hoạch gì."

Tầm mắt hắn chậm rãi vừa chuyển, nhìn thẳng cái miếng kính vỡ toả ra ánh sáng bảy màu ban nãy giờ đã im lỉm tối tăm, nhìn chằm chằm một lát, thấp giọng cười lạnh một tiếng, chậm rãi tiến lên nhặt nó bỏ vào trong đai lưng.

Cái miếng kính vỡ này thật ra là khác biệt rất nhiều với miếng mà Tần Ngọc Trì tìm được kia, đây giống như là một mảnh trung tâm của nó.

"Quay về rồi lại xem tiếp, đi thôi."

U Vô Mệnh trở về qua đường cũ, bắt lấy con chó con ú và Tiểu Quả, lướt trở về trên miệng Minh Uyên, tiếp tục vừa đi về phía Tây vừa giết Minh ma.

Mắt thấy cách khu vực quân Hàn Châu phụ trách phòng thủ càng ngày càng xa, Tang Viễn Viễn lại ném hoa của nàng ra, giống một đám hoa hồng đỏ thật lớn, quay cuồng trái phải bên cạnh Đoản Mệnh. Mà U Vô Mệnh dứt khoát liền bay tới luân hãm trên ngoại trường thành, từng đạo lôi diễm nhanh nhẹn xẹt qua xẹt lại, trong ngoài tường thành sôi nổi văng máu đen lên đầy trời.

Giờ phút này sắc trời đã tối hoàn toàn, nhìn từ xa lại ngoại trường thành liền chỉ thấy lôi diễm xanh trắng lưu loát đến cực điểm loé lên khắp nơi, như trời giáng thần phạt.

Lúc mặt trời bắt đầu ngoi lên từ phía Đông, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn rời địa giới Chương Châu, tiến vào Bình Châu.

Bình Châu thực lực nhiều hơn Chương Châu một chút, trong số mười tám châu có thể đứng trước hơn mười nước.

7000 quân huyền giáp kia của U Vô Mệnh cũng ở chỗ này, chẳng qua trải qua một đợt ma hoạ nghiêng trời lệch đất, đã mất liên lạc với đội quân này.

Bình Châu cũng gặp phải ma hoạ khủng bố.

Nhưng không giống như Chương Châu, rất nhiều đoạn đường của ngoại trường thành thế nhưng vẫn nằm trong tay Nhân tộc, tuy rằng nhìn thảm thiết đến cực điểm, nhưng tốt xấu cũng bảo vệ được hai đường phòng tuyến.

Ở mảnh đất giảm xóc giữa ngoại trường thành và nội trường thành cũng có kỵ binh Bình Châu đang xung phong liều chết gấp rút tiếp viện.

Nhìn thấy U Vô Mệnh đến gần, lập tức có một vị tướng lãnh trẻ tuổi đang đứng trong đám kỵ binh Bình Châu nhanh chóng cưỡi thú đi tới trước mặt, trên khuôn mặt tràn đầy máu đen lộ ra hai hàm răng trắng: "U Châu vương vất vả! Ta thay mặt quân dân Bình Châu đa tạ ơn viện trợ của ngươi!"

U Vô Mệnh đánh giá một lát: "Bình thế tử."

"Lần này cũng nhờ U Châu vương khuynh lực tương trợ! Phần ân tình này ta cùng với phụ vương minh khắc trong lòng! Vĩnh viễn không quên!" Bình thế tử lần thứ hai đem tay đặt trên trán, hành lễ trịnh trọng.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn liếc nhau, minh bạch.

Bình thế tử tạ ơn là tạ 7000 quân huyền giáp kia. Nhìn bộ dáng người này muốn khóc không khóc được, trong lòng Tang Viễn Viễn tức khắc dâng lên một sự cảm thật không tốt.

7000 quân huyền giáp nhất định đang ở trong hàng phòng ngự của

Bình Châu, chắc chắn mang lại tác dụng quan trọng nhất, nhưng thương vong thì.....

Sắc mặt U Vô Mệnh cũng trầm xuống dưới, giọng lạnh băng: "Người ở đâu."

Bình thế tử vội vàng trả lời: "Ngũ tướng quân đoạt lại một đoạn tường thành này, liền suất quân đến phía trước chi viện rồi!"

U Vô Mệnh xả dây cương một cái, Đoản Mệnh như mũi tên rời cung, bắn về phía phía trước.

Giết lũ Minh ma ra hơn 30 dặm, liền thấy bóng dáng của quân huyền giáp.

Bọn họ đang ở cùng Minh ma tranh đoạt ngoại trường thành.

U Vô Mệnh lạnh mặt, đi vào cửa thành. Chỉ thấy một phân đội nhỏ huấn luyện đang gấp rút đem cái giá hắc thiết lắp ráp lên, định xua đỉnh sóng Minh ma ra khỏi thành, sau đó tính khép cửa thành lại.

Bọn họ đã thất bại một lần. Lần này số lượng Minh ma thật sự quá mức khổng lồ, lực tấn công còn vào sâu hơn, mấy sóng triều bình thường không thể so sánh. Một khi không l thể thành công khép lại cửa thành, vậy hai chi đội nhỏ lưu tại cửa thành để đẩy cửa nhất định sẽ rơi vào ma triều, thập tử vô sinh.

Mọi người đã đỏ đôi mắt đem trọng lượng toàn thân đều nhào vào cái cửa hắc thiết nặng nề phía trên, đấu sức với làn sóng thần Minh ma ở bên ngoài cửa.

Mắt thấy khe hở khoảng cách giữa hai cánh cửa liền sắp biến mất, Minh ma sắp bị ngăn cách bên ngoại.

Nhưng còn kém một chút như vậy là lại xảy ra như lúc này, ánh sáng linh uẩn trong tay các tướng sĩ từng người một lại tiếp nối nhau tắt

dần, đây là kiệt lực.

Vốn dĩ cái khe hở chỉ còn khoảng một nắm tay, hiện giờ lại từng chút một mở rộng ngay ở trước mặt, trong khoảnh khắc liền bị Minh ma đẩy ra mở rộng đến hơn một thước!

"Hắc ——" tướng sĩ cùng nhau gầm nhẹ, không một người nào lui về phía sau chạy trốn mà đem toàn bộ thân thể đều dán lên phía sau cửa hắc thiết, dùng hết toàn lực đẩy về hướng phía trước.

"Oanh —— oanh ——"

Một đợt lại một đợt Minh ma va chạm vào cửa, tướng sĩ liên tiếp phun máu tươi.

Khe hở giữa hai phiến cánh cửa cực lớn trong khoảnh khắc bị đẩy ra hơn ba thước!

Mắt thấy thất bại trong gang tấc, trên mặt mọi người đều lộ vẻ cực kỳ không cam lòng, nhưng mà lại mất lực xoay chuyển thế trận.

Ngay lúc tuyệt vọng bắt đầu tràn ngập, chợt có một luồng lôi diễm xanh trắng như khai thiên tích địa, chém xuống một phát đập tan hạ tối tăm cùng tanh hồng ngoài cửa thành.

Trong chốc lát, mọi người chỉ cảm thấy trên người nhẹ hẫng, chợt thấy như có cảm giác an toàn gắn vào phía sau, ý niệm trong đầu còn chưa chuyển, ngực đã nhảy dựng ' thình thịch ', hưng phấn cùng mừng như điên mờ mịt trong lòng, không tự giác liền hô lên ——

"Chủ quân!"

Nghiêng đầu vừa nhìn lên, đúng là như vậy.

Chỉ thấy thân ảnh cao dài kia lướt tới một phát, giơ hai tay, hơi rũ

đầu, một tay nắm một phiến cửa sắt, đem chúng nó chậm rãi khép lại!

Hai tiểu đội sức cùng lực kiệt tức khắc như người lữ hành giữa sa mạc được uống cam tuyền, đôi mắt sáng rạng rỡ, hớn hở chạy theo lực đạo vô cùng kiên định kia, đem cửa thành đẩy đi ra ngoài ——

"Oanh!"

Tiếng kim loại va chạm nhau thật mạnh, tiếng động trầm đục truyền đến toàn bộ trên dưới trường thành, mặt đất dưới lòng bàn chân đều đang run rẩy.

Cánh cửa lớn hắc thiết cao mười trượng dần dần đóng chặt.

Minh ma lại đập tới, liền giống như đánh vào một ngọn núi hắc thiết, không thể lay động mảy may.

"Chủ quân!" "Chủ quân!"

Trong ánh mắt mọi người đều phát ra tia sáng.

U Vô Mệnh thu tay, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt khôi phục bộ dáng không chút để ý bộ dáng: "Tiểu Ngũ đâu."

"Bẩm chủ quân, Ngũ tướng quân đang thu phục tường thành!" Thủ lĩnh phân đội nhỏ đứng dậy.

Tầm mắt U Vô Mệnh lười nhác xẹt qua giáp trụ trên người hắn, thanh âm nhẹ mà mau: "Huyền giáp như thế nào?"

Chúng tướng sĩ đều cười nhe răng trắng: "Dùng tốt! Dùng quá tốt luôn!"

Ê? Từ từ.

Chủ quân đang đứng ở giữa hai phiến cánh cửa cực lớn, vậy cảm giác an toàn đáng tin cậy mới vừa rồi xuất hiện ở sau lưng, hỗ trợ giữ vững cửa thành, là chuyện gì xảy ra?

Mọi người chậm rãi nghiêng đầu nhìn ra sau.

Chỉ thấy một loạt nụ hoa thật lớn ' hô ' một cái thu cánh hoa lại, như là sợ dọa người, đem hoa đầu ngượng ngùng chuyển hướng ra phía sau.

Chúng tướng sĩ: "....."

Thực rõ ràng, đây là quái vật phương nào.

Mấy người lính đi theo U Vô Mệnh lâu năm cũng không phải người bình thường gì hỏa, lá gan của quân U Châu lại còn lớn hơn rất nhiều so với người bình thường, bọn họ nhịn không được vươn tay, vừa chụp, vừa gõ những cánh hoa rắn chắc đó.

"Hắc, cái đồ chơi gì thế này!"

Tang Viễn Viễn: "....." Thỉnh cho hoa ăn thịt người hết sức khủng bố một chút tôn trọng đi.

Nàng thao túng bầu hoa lớn này, ' hô ' một tiếng hướng tới mấy binh lính anh dũng không sợ sệt, há ra cái mồm to như bồn máu.

Mọi người: "Phốc ha ha ha ha! Hình thù kỳ quái còn đáng yêu!"

Có người còn đưa cánh tay vào thăm dò, có người còn đưa cả đầu tò mò vào xem.

Tang Viễn Viễn: "....."

U Vô Mệnh nhéo giữa mày, lướt về trên lưng Đoản Mệnh, theo ven

tường bò lên trên ngoại trường thành.

"Ngũ tướng quân là Tiểu Ngũ sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Ừ."

Tiểu Ngũ đó là cái một gã U Ảnh Vệ nhìn khá trẻ tuổi mặt dài dài như con khỉ.

Mỗi U Ảnh Vệ đơn độc xách ra đều là có thể một mình đảm đương Đại tướng quân một phía.

Lên trên tường thành, liền thấy các tướng sĩ người mặc huyền giáp đang ra sức cùng Minh ma chém giết, đoạt lại một đoạn lại một đoạn tường thành, dùng cái giá hắc thiết phòng ngự đắp lên một phòng tuyến giản dị, lại hướng về sâu bên tròn trong ra sức đẩy.

U Vô Mệnh đảo mắt liếc qua loa một cái, sắc mặt lại càng trầm chút.

"Chủ quân?!"

Trên tường thành lập tức liền có người phát hiện hắn.

Tiếng hoan hô bùng nổ, giống pháo hoa xông lên giữa không trung.

Một thân ảnh cực nhỏ gầy ' vèo ' một cái lướt tới trước mặt hắn, mặt đầy máu đen nhìn không rõ bộ dáng.

Hắn vươn tay, quẹt quẹt lau mặt một cái, lộ ra một gương mặt như mặt khỉ.

"Chủ quân!" Lại cười đến lộ hàm răng trắng.

"Tất cả mọi người đều ở chỗ này à?" U Vô Mệnh lạnh căm căm hỏi.

Tiểu Ngũ đang đầy mặt vui sướng tức khắc tan thành mây khói.

Miệng hắn bẹp lại, hắn trả lời: "Hồi chủ quân, nơi này chỉ có 4500 người."

Tâm Tang Viễn Viễn bỗng nhiên trầm xuống.

Quả nhiên trả giá thảm trọng! 7000 quân huyền giáp, ngắn ngủn một ngày một đêm thương vong đã gần một nửa.

Cứ tiếp tục như vậy, chờ đến khi Bình Châu chống đỡ qua khỏi một đợt ma họa này, chỉ sợ chẳng còn ai còn sót lại.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi.

Tiểu Ngũ vội vàng giải thích: "Người còn lại vẫn chưa phải toàn bộ đều chết trận. Bọn họ ở phía trước trấn thành."

Bình Châu là ở phía Tây Bắc của Vân Cảnh. Hắc thiết trường thành ở Đông Bắc, Tây Bắc, Đông Nam, Tây Nam là bốn điểm cong, đều phải có từng quốc gia tự trấn một tòa pháo đài thành luỹ hắc thiết, xưng là trấn thành.

Không đợi U Vô Mệnh đặt câu hỏi, Tiểu Ngũ liền cúi thấp đầu xuống, héo héo nói: "Nhưng cũng là dữ nhiều lành ít. Các huynh đệ lưu tại trấn thành đều bị nội thương nghiêm trọng, liền lưu tại nơi đó, hấp dẫn Minh ma....."

"Có bao nhiêu người sống?" U Vô Mệnh đạm thanh hỏi.

"Gần hai ngàn." Tiểu Ngũ gục đầu xuống thật mạnh, "Là thuộc hạ vô năng!Không thể đem các huynh đệ đều bình an mang về nhà! Thuộc hạ vô dụng!"

Giọng nói còn mang theo tiếng khóc khống cùng bi thống kinh động tướng sĩ ở gần đó, rất nhiều người vừa đánh chết Minh ma, vừa vội vàng giải thích cho Tiểu Ngũ: "Ngũ tướng quân làm gương cho binh

sĩ, đã đem hết toàn lực, chủ quân, bọn thuộc hạ đều thấy trong mắt mình, xin đừng trách phạt tướng quân! Chết trận trên sa trường chính là vinh quang của quân nhân! Các huynh đệ tuyệt không nửa câu oán hận!"

"Ừ," U Vô Mệnh ngạo mạn giơ lên cằm, "Đi theo ta, cướp trấn thành trở về."

"Dạ!" Tiếng la rung trời.

U Vô Mệnh nhảy xuống phía sau lưng Đoản Mệnh, trở tay xuất đao, ôm Tang Viễn Viễn, hôn nhẹ nhàng lên trán nàng một chút, thấp giọng dặn dò: "Ngoan ngoãn ở nhà tịnh dưỡng tâm thần."

Tang Viễn Viễn nghiêm túc banh mặt, gật gật đầu.

Đôi cánh phía sau U Vô Mệnh xoè ra, giống như bươm bướm đen bay tới phía trước tam quân, trong lúc bay vút qua, lưỡi đao xoẹt ra khắp trái phải, rửa sạch một mảng trống trải.

Sau khi rơi xuống đất, chỉ thấy hắn tay cầm chuôi đao, bôn ba đi trước mọi người, thật hoành tráng chỉnh tề mà vung từng luồng lôi diễm xanh trắng sáng lạn qua phải qua trái. Nhưng chỗ thân ảnh cao gầy lướt qua thì Minh ma đồng thời hóa thành máu đen.

Tướng sĩ U Châu đều trợn tròn mắt nhìn.

"Âu ô ——" Đoản Mệnh ngửa mặt lên trời thét dài.

Các tướng sĩ đầu óc đang nóng lên không chú ý đã bị lây theo nó: "Âu —— Âu? Ối mẹ ơi!"

Mọi người cười ha ha, gắt gao đi theo bước chân U Vô Mệnh, đại sát về phía trước.

Lực lượng của một người nói chung là có hạn, có này 4000 quân

huyền giáp trợ lực, nơi đi qua thật sự là một mảnh thiên hạ thái bình, phảng phất như về lại trạng thái ngày tháng thanh bình chưa từng bị Minh ma đột kích.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của U Vô Mệnh, càng đánh càng hăng, hết thảy mỏi mệt tuyệt vọng đều biến mất. Lôi diễm xanh trắng phía trước phảng phất chiếu vào đáy lòng mỗi người, kích phát ý chí chiến đấu cùng hy vọng vô tận.

Cách xa ngàn quân đang sôi trào, Tang Viễn Viễn ngóng nhìn thân ảnh cao gầy soái khí kia, trong lòng kích động, cũng không biết là vui mừng, là khuynh mộ, hay là yêu say đắm.

Trong lòng nàng kích động, khóe môi không tự giác tươi cười.

Chương 83: Đêm lửa trại động phòng

Đã tới Trấn thành.

Bước vào thành luỹ hắc thiết này, liền cảm giác từng luồng hơi thở thê lương nhưng lừng lẫy ập vào trước mặt.

Tướng sĩ U quân chết trận đều bị các đồng bạn vận chuyển đến nơi này, an tĩnh chỉnh tề nằm ở giữa thành lũy.

Một chỗ lại một ngôi cao cao trên hắc thiết thành luỹ, các tướng sĩ đã bị trọng thương nhưng vẫn còn chút hơi sức đang liều mạng hơi thở cuối cùng ngăn cản Minh ma xâm lấn.

Phía dưới ngôi cao đã không biết chồng chất bao nhiêu xác chết Minh ma.

Mới vừa vừa bước vào Trấn Thành, Tang Viễn Viễn liền nghe được một giọng cười sang sảng suy yếu: "Lão tử cho dù cũng nằm nghỉ cũng không sống qua khỏi tối nay, bây giờ đứng đây còn có thể giết nhiều lũ ma này như vậy cũng thật xứng đáng! Phi!"

Vừa nghe thanh âm liền biết phun là phun một ngụm máu tươi.

Tựa như ngày mùa hè ve kêu theo đàn, một chỗ vang lên tiếng cười, lập tức kéo theo những tiếng cười khác cũng vang lên thành một tràng cười. Nhóm thương binh vừa cất tiếng cười to vừa dùng hinh khí trong tay những đường kiếm thật vô lực.

U Vô Mệnh thu đao, thần sắc đạm mạc: "Đi, thay toàn bộ người

khác vào chiến đấu."

"Dạ!" Tiểu Ngũ lập tức an bài tướng sĩ thủ hạ. Mười lăm phút lúc sau, binh sĩ trọng thương vẫn còn không khí sôi động đều bị khiêng tới một chỗ trống trái ở trung tâm thành lũy, Tiểu Ngũ mang theo người đổi vị trí của những thương binh đang ngồi trên ngôi cao chống đỡ Minh ma.

"Chủ quân!" Mấy người trọng thương cùng kêu lên kháng nghị, "Chúng thần nội thương quá nặng, cũng sống không được vài ngày! Cứ nằm như vậy chờ chết không phải là lãng phí sao! Để chúng thần ra trận đi! Chúng ta còn có thể giết thêm một chút! Chủ quân, chúng thần thật sự không muốn sống nữa! Đừng liên luỵ thêm các huynh đệ khác!"

"Được nha," U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu cười một cái, "Ai đã chết, quay về ta giết cả nhà hắn, cho toàn gia chỉnh chỉnh tề tề đoàn viên dưới mặt đất."

Đám người thương hoạn: "....."

U Vô Mệnh giơ mặt lên: "Câm miệng, nhập định."

Lần này không ai còn dám lẩm bẩm nữa, cả đám cắn răng, không tình nguyện đi nhập định.

U Vô Mệnh quay đầu, nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Nàng hơi mím môi, thần sắc kiên định nhìn triều hắn gật gật đầu.

Sau khi biết được trong Trấn Thành để lại gần hai ngàn binh lính trọng thương, Tang Viễn Viễn đã bắt đầu tranh thủ thời gian tích tụ linh uẩn, khôi phục tinh thần.

Binh lính này đều mặc huyền giáp.

Huyền giáp, có thể làm cho những thương tổn mà Minh ma chụp đến trên người đều chia tới những vị trí khác nhau trên giáp trụ. Nếu thực sự bị nội thương trí mạng trong khi trên người vẫn đang mặc huyền giáp thì chỉ có một nguyên nhân —— lực đạo công kích dày đặc của Minh ma từng chút từng chút như lửa hầm thịt, xâm lấn vào thân hình, nội tạng, xương cốt bên trong huyền giáp, tất cả đều đã hư giống như sợi bông.

Bị thương như vậy tất nhiên sẽ làm người thống khổ đến cực điểm. Khi không chịu nổi nữa, nhóm binh sĩ trọng thương liền dùng tiếng cười to để đánh lạc hướng bản thân khỏi sự đau đớn và tê mỏi của mình.

Từ khi Tang Viễn Viễn bước vào Trấn Thành, những tràng cười to mang theo đau đớn cũng chưa có lúc nào dừng lại.

Chờ đến khi đè nén đến cực hoạn và đau đớn phát tác ra tới, căn bản đã không thể xoay chuyển được gì.

Trong lòng những tướng sĩ đó đều hiểu rõ, cho nên họ mới tự nguyện ở lại nơi này, bảo hộ xác chết của đồng đội, bám trụ chống đỡ Minh ma.

Thật ra chính là đang đợi chết.

4000 người đi theo U Vô Mệnh quay trở lại đây tất nhiên thực hiểu rõ tình huống của những người bị thương đó, trong số bọn họ đã có rất nhiều người từng ở trong tình trạng giống như những binh sĩ trọng thương này.

Hai cảm giác bi thương và kích động cùng tụ lại một chỗ, làm cho hắc thiết Trấn Thành này đều tràn ngập hơi thở bi kịch.

Giờ phút này, dưới mệnh lệnh cường thế của Vô Mệnh, các tướng sĩ trọng thương hấp hối đã dựa người bên cạnh, xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi trong trung tâm Trấn Thành, bộ dáng vờ như nhập định —— nhập

định là không có khả năng nhập định, chỉ có thể liều mạng hít thở mới có thể hơi chút giãy giụa sống thêm một khắc nửa khắc như vậy.

Những người còn lại chỉ cho rằng chủ quân muốn để cho các huynh đệ này chết thống khoái, bọn họ tự phát hát lên bài ca phúng điếu của U Châu.

Khúc an hồn bi tình lừng lẫy không biết từ đâu bắt đầu mà bay ra, thực mau liền thành một chuỗi âm thanh phối hợp, lượn lờ lượn lờ, dường như có thể đem anh linh về bầu trời.

Có binh sĩ trọng thương yên lặng rơi nước mắt.

Trong bầu không khí bi ai, Tang Viễn Viễn giơ đôi tay lên.

Bỗng chốc vô số hoa hướng dương chỉ cao ngang đầu gối xuất hiện ở trung tâm Trấn Thành, đĩa tuyến giơ lên, tản mát ra một luồng sáng xanh lạnh lẽo mà nhu hoà, trong khoảnh khắc nhóm binh lính trọng thương đắm chìm trong biển linh uẩn.

Thương thế của bọn họ quá nặng, khi màn sương linh uẩn chữa trị vừa mới lướt qua cơ thể bị tàn phá của bọn họ, lập tức liền giống như nước rơi vào trong bọt biển, bị hấp thu đến không còn một miếng. Mà hoa hướng dương trong nháy mắt liền khô quéo lại!

Tang Viễn Viễn nhấp môi, tụ thêm càng nhiều linh uẩn.

Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, thân thể thoáng lung lay, môi dưới bị răng cắn chặt làm thủng một lỗ nho nhỏ.

Nàng giơ hai tay lên, cảm thấy bản thân giống như một bao cát cực nặng bị treo chúc đầu xuống vậy, người lung lay, đầu choáng váng, đau nhức từ trong xương tuỷ thấm ra, không tự giác co rút run rẩy.

"Đem những người bị thương còn lại đều ném vào đây!" Nàng cắn

răng, nghiêng đầu nhìn U Vô Mệnh nói.

Chỉ liếc mắt qua một thoáng cũng thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng, đôi môi xinh đẹp mím lại thành một đường thẳng.

Cuối cùng, hắn cũng không nói gì, chỉ làm theo lời nàng lướt về hướng các ngôi cao trong Trấn Thành, đem những binh sĩ mang theo trọng thương lại ngậm miệng không nói cố gắng chống cự tiếp tục chiến đấu đó, hết người này đến người khác, ném vào biển hoa hướng dương.

Tang Viễn Viễn cắn chót lưỡi, toàn lực ra sức!

Càng xoa nhiều hoa hướng dương xuất hiện bên trong biển người. Một đợt đĩa nhuỵ khô héo hóa thành tro tàn tan đi, lại có thêm dàng nhiều hoa hướng dương mặt nhỏ nhảy ra tới, đĩa nhuỵ vàng rực rỡ ẩn ẩn mang theo một tia huyết sắc, thoạt nhìn nhưng lại không hề ủ rũ cụp đuôi.

Chúng nó phảng phất như đang cười.

Linh uẩn mang theo máu giống như có độ ấm, sau khi thấm nhập vào thân thể binh sĩ bị trọng thương, trên những khuôn mặt kiên nghị đó, từng người một đều chảy nước mắt xuống.

Cảm giác được lẫn nhau.

Ai cũng đều có thể cảm giác được những linh uẩn trong nháy mắt có thể chữa khỏi trọng thương cho bọn họ đều nhiễm máu trong tim của vị nữ tử xinh đẹp trước mặt này. Nàng đã toàn lực tiêu hao quá nhiều năng lượng, giờ đang bắt đầu thiêu đốt chính mình để chống đỡ pháp thuật trị liệu khổng lồ như vậy.

Có người giãy giụa đứng lên, muốn dịch ra khỏi phạm vi chữa trị của biển hoa để giảm bớt áp lực cho Tang Viễn Viễn.

U Vô Mệnh đành phải canh giữ ở bên ngoài, gõ bất tỉnh những tướng sĩ hảo tâm không yên phận nào đang rụt rịch muốn đi ra.

Biển hoa giằng co ước chừng nửa canh giờ.

Trong nháy mắt thu tay lại, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể lơ mơ, không thể khống chế lảo đảo về phía sau.

Ngã vào cái ôm quen thuộc.

Chỉ thấy l khóe mắt hắn cũng thấm màu máu l, hàm răng ' khanh khách ' rung động, thanh âm lại vẫn bình tĩnh mang cười: "Phu nhân vất vả rồi."

Bên trong Trấn Thành, mấy ngàn tướng sĩ đồng thời hô lên mang theo nức nở: "Đa tạ ân cứu mạng của phu nhân, huhu ——"

Tang Viễn Viễn cố hết sức trợn mắt mở to, thấy gương mặt đẹp trai của U Vô Mệnh trong tầm nhìn rồi đảo qua xung quanh một chút, vội vàng nhắm hai mắt lại, hướng hắn xua tay: "Đừng, chớ chọc ta khóc. Kêu bọn họ nên làm gì làm gì đi!"

U Vô Mệnh biết khả năng đồng cảm của nàng là rất cao, chịu không nổi trường hợp xúc động như vậy, liền không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: "Đi."

Hắn ôm nàng bế ngang lên.

"Trong Trấn Thành nhà nhỏ, chúng ta nghỉ tạm một lát."

Hắn mang nàng tiến vào căn nhà nhỏ hẹp, đóng cửa lại, nhốt Đoản Mệnh và Ngẫu Tử ở bên ngoài.

"Âu, Âu, Âu ô?!!!"

"Cọ cọ cọ cọ cọ!"

"Phanh!"

Trong nhà nhỏ chỉ có một cái giường đá, U Vô Mệnh ném đệm chăn trên giường xuống, ngồi dựa lưng vào vách tường cho ổn định rồi đem Tang Viễn Viễn ôm lên trước người, gục đầu xuống, nhẹ nhàng hôn trán nàng, gương mặt nàng.

"Tiểu Tang Quả. Tiểu Tang Quả. Tiểu Tang Quả của ta."

Thanh âm trầm thấp lưu luyến, khó mà biểu lộ hết toàn bộ cõi lòng, nhưng lại tràn đầy yêu thương và luyến tiếc.

Đầu của Tang Viễn Viễn thực sự đang choáng váng, không dám trợn mắt, chỉ dùng trán làm nũng cọ cọ sườn mặt hoàn mỹ của hắn, mặt dán mặt ủi tới ủi lui, suy yếu mà nói: "Trúng mỹ nam kế của chàng, chỉ có thể bán mạng cho chàng thôi."

Hắn cúi đầu vừa nhìn liền thấy khuôn mặt nhỏ của nàng tái nhợt, đôi môi lại trắng bệch như cánh hoa anh đào chưa nở, nhịn không được cúi đầu, hôn xuống thật mạnh một cái.

Đôi môi của nàng lạnh lẽo lại mềm mại, trong mùi hoa quả tươi mát đến cực điểm lại có nhàn nhạt mùi máu tươi, luẩn quẩn ve vuốt đến tận hồn phách của hắn.

Khi buông ra mới phát hiện môi nàng đã từ màu trắng phớt hồng biến thành mân hồng nhạt.

"Ừ." Lồng ngực chấn động, giọng hắn trầm thấp đáp lại.

"Chàng thiếu ta biết bao nhiêu mạng rồi nhé, U Châu vương." Nàng nói, "Ta nhớ rõ rất rõ chàng từng nói qua, nơi này của chàng thực công bằng, đều là một mạng đổi một mạng. Hôm nay cứu nhiều người của chàng như vậy, chàng tính trả ta như thế nào đây?"

Nàng mở mắt, trong mắt lập loè ý cười giảo hoạt.

"Nàng muốn ta trả như thế nào?" Hắn gục đầu xuống, cơ hồ cùng chóp mũi chống chóp mũi nàng, thanh âm thấp thấp, phảng phất như có tẩm lôi lực rơi vào đáy lòng nàng, làm nó nóng lên.

"Đời này là không cần nói!" Nàng nói, "Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, còn kiếp sau sau nữa, chàng đều là của ta."

"Được," hắn khinh phiêu phiêu cười, "Ta sẽ đối đãi với nàng tốt một chút, đem chính mình giao hết cho nàng. Toàn bộ đều, cho nàng."

Ý vị thâm trường, xấu xa tận xương phùng.

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh!"

Chết không đứng đắn!

"Hử, phu nhân." Hắn cười cong đôi mắt.

Hai người trán chống trán.

Người nam nhân này, rõ ràng cũng chỉ có một thân thể, một đôi cánh tay, nhưng khi hắn ôm lấy nàng như vậy, nàng luôn là có loại ảo giác là từ đỉnh đầu đến gót chân mình đều bị hắn bao đến kín mít, một sợi tóc cũng không lọt!

Đó là cảm giác an toàn đến cực hạn.

Nàng nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ trong chốc lát.

Chờ đến Tang Viễn Viễn hết đầu váng mắt hoa, bên ngoài binh lính U Châu đã tiêu diệt sạch đám Minh Ma bên ngoài Trấn Thành không còn một mảnh.

Tướng sĩ chết trận ở Bình Châu này cũng hơn 900 người, xác chết không thể mang hết về, cũng không thể đem chôn hết được, chỉ có thể đốt ngay tại chỗ đốt.

7000 binh lính lần này phái đi hướng Bình Châu vốn dĩ chỉ là binh lính tầm thường mà U Vô Mệnh lưu tại Ký Đô. Trải qua mấy ngày mấy đêm khốc liệt, đã nhanh chóng trưởng thành lên rất nhiều —— có huyền giáp trên người, mỗi người tương đương mấy chục cái mạng, tại nơi sinh sinh tử tử này đã đạt được kinh nghiệm mà thường nhân khó có thể sánh bằng.

Hiện giờ số lượng tướng sĩ sống sót ước chừng khoảng hơn 6000 ngày, đội ngũ này đã là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

U Vô Mệnh suất quân xuất phát.

Một đường này khí thế như chẻ tre, nhanh chóng trợ giúp Bình Châu bình định toàn mảnh đất trường thành. Trong toàn bộ trong quá trình này, đội quân hơn 6000 người lại lập nên kỳ tích không có thương vong —— huyền giáp có thể phân tán vết thương trí mạng, nếu có xuất hiện người bị thương linh tinh, Tang Viễn Viễn chỉ cần ném lên vai hắn một đóa hoa hướng dương bé nhỏ cùng hắn đồng hành một đoạn là có thể trị thương.

Càng chiến đấu thì kinh nghiệm của các chiến sĩ càng ngày càng già dặn. Về sau này số người chịu vết thương trí mạng cũng không còn nhiều nữa, Tang Viễn Viễn càng thêm thanh nhàn.

"Huyền giáp không lợi hại, chân chính lợi hại chính là phu nhân chúng ta!" Các tướng sĩ lẩm nhẩm lầm nhầm.

Hai ngày sau, đội quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ thuận lợi đến giao giới hai châu quốc Bình, Hàn.

Bình Châu vương tự mình canh giữ ở trường thành phía Nam, chọn 6000 đầu Vân Gian thú tốt nhất, có mang sẵn cả thú giáp tặng cho

U Vô Mệnh, tỏ lòng cảm kích.

Có chiến kỵ, đội quân này càng như hổ thêm cánh, những nơi họ lướt như lôi phong đi qua, lũ Minh ma ngay cả phần còn lại của chân tay cụt đều không giữ được.

Theo trường thành tiến thẳng về phía Nam, thực mau liền tới đoạn trường thành của Hàn Châu.

U Vô Mệnh cũng không vì mâu thuẫn với Hàn Thiếu Lăng mà giận chó đánh mèo lên Hàn Châu. Hắn dẫn quân một đường chém giết, giúp Hàn Châu ổn định trường thành.

Hàn Thiếu Lăng mất tích, hiện giờ chủ trì đại cục tạm thời ở Hàn Châu là đường đệ Hàn Thiếu Phong của hắn, tuổi mới đầu hai mươi, hành sự đã rất là trầm ổn.

Hắn cố ý ra tận trường thành đón, gặp mặt U Vô Mệnh.

Hàn Thiếu Phong cùng Hàn Thiếu Lăng dung nhan tương tự, nhưng ít đi một chút hùng hổ bá đạo doạ người bá đạo mà nhiều thêm một phần dáng vẻ thư sinh thanh tuyển. Mới mở miệng liền biết không đơn giản, lời nói hắn rất lão luyện, hoàn toàn không có một chữ nhắc tới ân oán cùng U Châu, chỉ cảm kích U Châu vương đã tận tình giúp đỡ.

Khi rời khỏi Hàn Châu, Tang Viễn Viễn quay đầu lại nhìn nhìn thân ảnh đĩnh bạt kia, nhịn không được cảm khái: "Thế gian này, người tài ba xuất hiện lớp lớp, anh kiệt vân dũng, làm sao có thể thiếu ai không được chứ?"

U Vô Mệnh không vui đem nàng quay trở về: "Hàn Thiếu Phong rất đẹp à ?"

"Đẹp," nàng đón ánh mắt muốn giết người của hắn, cong khóe miệng lên, "Nhưng so với chàng vẫn là kém xa!"

Đôi lông mi dài của U Vô Mệnh hơi nhướng lên, lại đưa tay xoay mặt nàng qua hướng khác.

Tiến vào Tang Châu.

Tang Châu so với Hàn Châu chật vật hơn một ít, nhưng cũng đã ổn định trận tuyến đầu, không xảy ra đại loạn gì.

Một hán tử cường tráng như tháp sắt chạy từ từ tới trước mặt Tang Viễn Viễn: "Vương nữ, chủ quân cùng thế tử đã dẫn quân cùng với A Cổ tướng của U Châu A Cổ đi chi viện Bạch Châu trước rồi! Bạch Châu cũng nhiều ngày bị chiếm đóng, Minh ma đã xâm nhập đất liền!"

Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh —— quả nhiên, tình huống tệ nhất vẫn là đã xảy ra. Đây cũng là chuyện không thể nào tránh khỏi. Viện quân từ hai châu U, Tang có dẫn quân đến cứu đi chăng nữa cũng cần một ít thời gian, sóng thần Minh ma kia lại tới như một cơn lốc bất ngờ, Bạch Châu lại là châu quốc yếu đuối như vậy, khẳng định không chịu nổi một đòn tấn công.

Tuy nói Chương Châu cũng yếu, nhưng hoàn toàn không giống kiểu của Bạch Châu. Chương Châu là bị Chương Kính dùng thủ đoạn vơ vét tài chính mà kéo cho suy sụp, chứ thật ra tướng sĩ Chương Châu cực kỳ bưu hãn, chiến đấu với Minh ma đều là liều mạng không muốn sống. Còn nam nhân của Bạch Châu lại là có tiếng mềm yếu, mềm yếu ở các mặt, ra trận giết địch tất nhiên cũng không kiên cường được bao nhiêu.

"Tình huống như thế nào." Tang Viễn Viễn vội hỏi.

Hán tử trả lời: "Tang Thanh Linh tướng quân lĩnh quân đi biên cảnh phía Nam, đề phòng Minh ma từ phía Bắc của Bạch Châu xâm lấn Tang Châu ta. Còn đám Minh Ma đã đột phá Bạch Châu thì tạm thời chưa thể bận tâm! Hiện giờ trong lãnh thổ của các nước Bạch,

Phong, Khương, Triệu, Chu, Tề đều đã xuất hiện Minh ma. Thiên Đô đã phái 5000 quân bình ma, do Khương Thập Tam lĩnh quân từ phía Nam Khương Châu càn quét xuống. Hiện giờ vẫn còn đang ở tại địa giới Khương Châu, sắp đến Phong Châu."

Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn nhìn U Vô Mệnh.

Hai người trao đổi ánh mắt như ngầm hiểu.

Khương Nhạn Cơ vì bảo tồn thực lực, thật sự là không màng tới cái gì.

Ma họa buông xuống, vô luận là U Vô Mệnh, Hoàng Phủ Tuấn hay là Hàn Thiếu Lăng, đều tận hết sức lực mà trừ ma. Còn Khương Nhạn Cơ này lại không nóng không lạnh, phái quân đội ra mà giờ vẫn còn ung dung ở Khương Châu !

Chờ người của bà ta từ từ lượn lờ qua cái Khương Châu không có bao nhiêu ma vật kia đi ra, người khác đều đã thu thập xong chiến trường.

U Vô Mệnh chậm rãi cúi người xuống, hô hấp trầm trầm dừng nên tai Tang Viễn Viễn : "Ăn cái đội quân này của bà ta không."

Thanh âm khàn khàn, mang theo chút hưng phấn cùng giảo hoạt.

"Được!" Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi.

"Đi từ Bạch Châu đi." Hắn cười, tâm tình dữ tợn nhiễm qua cả l tiếng nói.

"Ừ!"

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh híp híp mắt, "Nàng biết ai là Khương Thập Tam không?"

"Ai?"

Khoé môi U Vô Mệnh hơi cong lên một tia cười lạnh, vươn một ngón tay dài, chậm rãi chỉ vào chỗ đã từng bị tên bắn trong lòng ngực.

"Cái người bắn tên kia!" Tang Viễn Viễn bừng tỉnh.

U Vô Mệnh từng trúng một mũi tên, mà lần đó chặn giết Hoàng Phủ Tuấn ở Thiên Đô cũng vì tiễn thủ kia bắn liền hai mũi tên bức U Vô Mệnh cùng A Cổ dạt ra mới cứu Hoàng Phủ Tuấn một mạng.

Người này, có thể sớm diệt trừ thì tốt nhất. Tương lai cùng Khương Nhạn Cơ chắc chắn không tránh khỏi một hồi ác chiến, nếu trong lực lượng của bà ta lại có một sát thủ gây sát thương tầm xa lợi hại như vậy, số lượng thương vong bên ta nhất định cũng phải tăng đáng kể.

Nên diệt trừ hậu hoạn trước thì hơn!

Tang Viễn Viễn chậm rãi nheo mắt, khóe môi hiện lên nụ cười giống y đúc như của U Vô Mệnh.

"Tiểu Tang Quả!" U Vô Mệnh trừng mắt lớn, "Nàng đang làm cái biểu cảm gì vậy!"

Tang Viễn Viễn bị hắn la đến sửng sốt: "Biểu cảm gì chứ?"

Hắn vươn hai ngón tay cái, xoa xoa khóe môi nàng thật mạnh, thanh âm bá đạo: "Không được cười như vậy. Quá tà ác."

Tang Viễn Viễn: "....." Hoá ra lão đại ngài cũng biết nụ cười của mình thực tà ác ha?

.....

6000 huyền giáp thiết kỵ tiếp tục đi về phía Nam.

Địa phận Bạch Châu, phần lớn trường thành và diện tích xung quanh thật ra đã được liên quân U, Tang đoạt lại từ tay Minh ma rồi.

Khi U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đến toàn Trấn Thành ở phía Tây Nam Vân Cảnh này, phát hiện Tang Châu vương Tang Thành Ấm đang cùng A Cổ ngồi bên nhau nướng thịt. Hai người ngồi xếp bằng trong trung tâm của Trấn Thành l, trước mặt là giá nướng, phía dưới châm liệt hoả hừng hực, đang ở nướng một khối thịt không rõ là thịt của sinh vật gì.

Từng trận mùi hương thức ăn mang thêm mùi thịt đậm đà dật ra tới.

Tang Viễn Viễn hồ nghi đánh giá cái vật thể đang bị xâu lên trên giá hắc thiết.

Nửa người không dài không ngắn, tứ chi khá dài, bị khoanh ở trên giá nướng, đầu không lớn, một cái lưỡi đai hư hư thực thực gục xuống ở một bên. Tang Thành Ấm tùy tiện đem cái giá nướng kia lật lại mặt bên kia, liền thấy một dòng mỡ trào ra bên cạnh giá nướng, rơi vào bên trong đóng lửa l, khơi dậy một chùm liệt hoả càng dữ dội.

Tang Viễn Viễn đầu tiên đảo một ngụm khí lạnh, chợt hai mắt tỏa ánh sáng: "Cha! Các ngươi đang nướng thị Minh ma ăn?! Minh ma cũng có thể ăn sao!"

Tuy rằng đây thực là một chuyện làm người hoảng sợ, nhưng mà Tang Viễn Viễn đối với những việc này rất có kinh nghiệm. Nàng biết, một thứ mặc kệ sức sinh sản kinh người như thế nào, bản thân nguy hiểm nhiều đến bao nhiêu, chỉ cần thịt nó có thể ăn ngon, là một giây sao cũng có thể làm cho nó bị diệt sạch.

A Cổ đang uống rượu, nghe vậy phun một ngụm rượu mạnh ' phốc 'ra một cái, vội vàng đứng dậy chắp tay: "Chủ quân! Tang vương nữ!"

Tang Thành Ấm kéo áo hắn lại, ngăn hắn nói chuyện.

Đại hán như cái hắc tháp này chậm rãi cong người đứng lên, đưa đao cắt một miếng thịt nướng to bằng bàn tay trên giá, đặt trong một cái khay bạc nhỏ, tiếp đón Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh: "Mau tới đây, nếm thử tay nghề của cha!"

Môi A Cổ mấp máy, phảng phất muốn nói gì, lại bị Tang Thành Ấm trừng một cái, đành phải nuốt trở về, ' hắc hắc ' cười ngây ngô.

Tang Viễn Viễn hồ nghi nhìn này hai người này đang mày đi mắt lại với nhau.

Xem ra mấy ngày nay cùng sóng vai trừ ma, tên A Cổ ngốc nghếch thành thật này đã bị con cáo già Tang Thành Ấm khoác lớp hàm hậu kia thu phục.

Nàng nhận cái khay bạc mà cha đưa cho.

Chỉ thấy trên cái khay bạc này đoan đoan chính chính bày một khối thịt vuông vức, cắt thành số miếng nhỏ, da nướng đến khô vàng, thịt cắt ra lại nhìn thơm ngon mềm mại đến mắt thường có thể thấy được.

Tang Viễn Viễn nhịn thèm, cười ngâm ngâm dùng bạc đũa gắp một khối thịt nướng nhỏ, đút vào trong miệng U Vô Mệnh.

"Nè, nếm thử tay nghề cha ta đi!"

U Vô Mệnh: "....."

Hắn còn có thể làm sao bây giờ, răng cắn một cái, tâm địa tàn nhẫn mà từng ngụm từng ngụm nhai vào —— chuyện ăn thử thịt Minh ma như thế này cũng không thể để Tiểu Tang Quả làm chứ nhỉ?!

Sau một lúc lâu, dưới ánh mắt chăm chú tha thiết của Tang Viễn

Viễn, U Vô Mệnh nuốt xuống khối thịt cực kỳ mỹ vị cũng cực kỳ khả nghi này.

"Ăn ngon không?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh: "....."

Tang Thành Ấm lớn tiếng cười nói: "Hiền tế, như thế nào!"

Nghẹn trong chốc lát, U Vô Mệnh có chút bất đắc dĩ mà nói: "Hương vị tạm được, cũng coi như là không phải không thể mua bán. Nhưng dù sao cũng là Minh ma, trong lòng thế nhân nói gì thì nói cũng sẽ có chút cố kỵ. Ý kiến của ta là chỉ nên bắn thịt cắt sẵn, hoặc thịt đã cắt thành từng khối nhìn không ra hình dạng gì."

"Phốc!" Lúc này không chỉ có A Cổ, ngay cả Tang Thành Ấm cũng phun ra một ngụm rượu.

A Cổ nói: "Chủ quân! Đây không phải là Minh ma mà là đặc sản Bạch Châu, ếch đồng khổng lồ!"

U Vô Mệnh: "....."

Ánh mắt sâu kín liếc Tang Viễn Viễn.

Vừa mới bước vào đã bị nàng lây cho cái ý nghĩ biến thái đó, thấy thế nào lại bảo đây đều là Minh ma.

Tang Viễn Viễn: "Ai da ha ha ha, hoá ra là ếch đồng nha!"

Sau khi công bố đáp án, nhìn lại đám thịt đang nướng trên cái giá kia, nhìn thế nào cũng ra đó là ếch đồng.

A Cổ thở dài, nói: "Mới vừa rồi chủ quân nghiêm trang nói muốn bán thịt Minh ma thật sự là làm thần nổi da gà từ đầu đến chân —— Thịt Minh ma thần đã ăn qua rồi, hương vị giống như là thùng đồ ăn cặn

còn trộn thêm thịt heo để thối nửa năm ấy!."

Khoé miệng U Vô Mệnh vừa kéo lên: "Trách ta phát quân lương không đủ hả?"

Lưu lạc đến mức ăn Minh ma?

A Cổ vội vàng xua tay: "Ngay cái lần chiến đấu ở Chương Châu, không cẩn thận cắn một ngụm, làm hại thần nôn hết nửa tháng. Ăn cái gì vào miệng cũng đều là mùi vị nước đồ ăn thừa cộng với thịt heo thối! Vị hình như cũng thật sự tương tự với vị con ếch đồng khổng lồ này nga."

Ba người Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn nói như vậy ai cũng không cách nào "hạ miệng" với đống thịt ếch đồng 'có mùi vị tương tự với thịt Minh ma' trên giá nướng kia.

Vì thế A Cổ một mình ôm một đống thịt ếch đồng ăn mảnh, gặm đến cái miệng bóng nhẫy —— người xấu thì nghìn bài một điệu, ' người thành thật ' lại có cách láu cá khác.

"Ca ca đi đâu rồi?" Tang Viễn Viễn cuối cùng nhớ tới đại ca của mình.

"Đến Phong Châu hỗ trợ rồi." Tang Thành Ấm hỏi, "U Vô Mệnh, ngươi muốn thay ta canh trường thành hay vẫn muốn tính toán đến đất liền nhập bọn với thằng con kia của ta?"

"Ta đi đất liền." U Vô Mệnh văn nhã cười cười, "Nhạc phụ như rồng như hổ, bước đi mạnh mẽ uy vũ, chỉ có ngài mới trấn được ải bên này. Cái loại việc nhỏ như rửa sạch dư nghiệt này có thể giao cho tiểu tế."

Muốn nhiều khiêm tốn có bấy nhiêu khiêm tốn, muốn bao nhiêu chân thành có bấy nhiêu chân thành.

Tang Viễn Viễn: "....." Nhìn xem, ảnh đế vỗ mông ngựa đã đến!

Tang Thành Ấm bị hắn nịnh đến tươi cười rạng rỡ, đắc ý rung đùi.

"A!" Hắn bỗng nhiên đập hai bàn tay to bản thật mạnh xuống ba cái, "Hôm nay vốn nên là ngày đại hôn của hai đứa! Ta với A Cổ ở chỗ này thịt nướng uống rượu là vì cái này đó chứ!"

A Cổ đang gặm gặm đến mấy khúc xương thừa của đống thịt ếch nướng, vội vã đưa mặt lên nói: "À đúng thế, cung chúc chủ quân cùng phu nhân bách niên hảo hợp!"

Tang Viễn Viễn hoảng hốt một lát.

Hoá ra nên là hôm nay à? Mấy ngày nay đuổi theo trừ ma không biết ngày đêm, đã sớm không nhớ rõ hôm nay là hôm nào.

"Không bằng làm đơn giản một chút ở chỗ này?" Tang Thành Ấm nói, "Làm tiệc tối lửa trại, cũng chung vui chúc mừng được mà!"

"Tốt," U Vô Mệnh cười cười, "Khi nào quay về lại làm bổ sung thêm."

"Quyết định như vậy đi!" Bàn tay Tang Thành Ấm vung lên.

"Được," U Vô Mệnh cung cung kính kính đưa tay làm lễ cảm ơn, "Ta thương nghị cùng với Tang Quả mấy chi tiết một chút."

Dứt lời, hắn ôm lấy vai Tang Viễn Viễn, đi tới vọng đài.

"Tối nay nên tập kích cái tên Khương Thập Tam tò mò kia." Mặt U Vô Mệnh lộ vẻ mỉm cười, "Kiếm chút chứng cứ vắng mặt ở hiện trường nào."

"À," Tang Viễn Viễn nhàn nhàn nhìn phía xa, "Đêm động phòng hoa chúc, phu lang lại một lòng nhớ thương muốn ra cửa đánh giặc....."

U Vô Mệnh đột nhiên ngẩn ra: "Vậy thôi. Ăn Tang Quả càng quan trọng hơn."

"Chúng ta có thể làm chuyện chúng ta trước, sau đó đi cũng không chậm trễ." Trong mắt nàng bỗng dâng lên một mảnh hơi nước, vươn tay nhỏ, nhẹ nhàng túm chặt hắn.

Hôm nay vốn chính là ngày đại hôn, nàng muốn hắn.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, tươi cười dần dần dữ tợn: "..... Được nha."

Chương 84: Dung túng nàng quá mức

Hôm nay, vốn chính là ngày đại hôn của bọn họ.

U Vô Mệnh nắm lấy cái tay nhỏ của Tang Viễn Viễn, giống như sợ nàng đột nhiên đổi ý chạy vậy.

"Tiểu Tang Quả," ánh mắt hắn hơi hơi có chút lơ mơ, ngữ khí rất là không được tự nhiên, "Hoàn cảnh nơi này, sẽ không quá tốt nha."

"Có chàng là được." Nàng thấp giọng trả lời.

Bộ dáng U Vô Mệnh nhìn có hơi choáng váng.

Hai người liếc nhau, vội vàng dời tầm mắt.

Độ ấm trong lòng bàn tay hắn nhanh chóng tăng lên, phảng phất như muốn thông qua bàn tay mà lạc xuống cõi lòng nàng vậy.

Phòng tân hôn giản dị thực mau chóng làm tốt.

Phòng tuyến Bạch Châu đã bị Minh ma công phá, này trong khoảng thời gian ngắn, khẳng định là không mua được cái gì dùng trong hôn lễ đâu. Các tướng sĩ hướng về đất liền giết chết đám Minh ma một vòng, xong lục lọi tìm kiếm, không biết từ đâu vui mừng tìm về được một bộ chăn đệm còn nguyên chưa dùng qua, lại chặt một ít củi gỗ, bắt được mấy trăm con ếch đồng khổng lồ, ba chân bốn cẳng bố trí xong tiệc cưới lửa trại ngay chỗ mảnh đất trống dưới chân trường thành.

Đưa mắt nhìn qua đám nhộn nhịp một cái liền biết chỉ chờ đến khi trời tối, mảnh đất bình thản này nhất định sẽ trở thành nơi lửa trại cực kỳ náo nhiệt.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy không khí vui mừng.

Mấy ngày này, ngày nào cũng lăn lộn trong biển máu luyện ngục, các chiến hữu đồng bạn bên cạnh từng người từng người một ngã xuống, trong lòng tướng sĩ sớm đã tràn đầy bi tráng u ám. Hỉ sự hôm nay, một hơi thở của cuộc sống thường nhật giống như ngọn đèn cầy le lói cháy sáng giữa bóng đêm mờ mịt, làm bi tình trong lòng người cũng vơi bớt, từ nội tâm mỗi người đều phát ra lời chúc mừng sung sướng.

Đồng thời một loại dự cảm mơ hồ lại dâng lên trong lòng l —— trận này sắp kết thúc.

"Bọn họ làm sao lại cao hứng hơn cả chúng ta nữa chứ?" Tang Viễn Viễn nhìn mấy tướng sĩ đang bận bộn chạy tới chạy lui nhưng vẫn không tự giác khẽ nhẩm mấy giai điệu tiểu khúc, trong lòng rất ngạc nhiên.

U Vô Mệnh chậm rãi cúi người xuống, kề tai nàng thấp giọng nói: "Chả mấy chốc nữa, chúng ta sẽ càng cao hứng hơn bọn họ."

Dứt lời, hắn không lập tức đứng dậy mà tiếp tục dùng hơi thở nóng bỏng của mình nhuộm khuôn mặt nàng.

Hơi thở nặng nề, dừng trên má, trên tai nàng làm cho cả khuôn mặt bừng lên một màu đỏ ửng.

Phòng hoa chúc đã bố trí xong.

Vốn dĩ chỉ là một gian phòng chứa đồ, nhưng được các tướng sĩ cọ đi cọ lại, rửa ráy cẩn thận đến từng góc cạnh, muốn sạch bao nhiêu có bấy nhiêu. Trên mặt bàn bày hai giá cắm nến cổ xưa nhưng thủ

công lại cực kỳ tinh xảo, vừa nhìn liền biết vơ vét từ trong căn nhà bỏ lại của gia đình phú quý nào đó.

Trên giá cắm nến có nến hỉ cháy hơi cay cay đôi mắt.

Bên trái là một cây nến đỏ nhìn rất bình thường, nhưng cây bên phải lại có phần hơi quỷ dị. Vì không thể tìm được cây nến đỏ thứ hai nên các binh lính đã nghĩ ra cái trò là lột một tầng của cây nến đỏ duy nhất, xong đun chảy thành sáp, hồ lên bên ngoài cây nến trắng kia.

Bên cạnh giá cắm nến có đặt hai cái ly nhìn hơi khả nghi, còn một bình rượu vừa nghe mùi liền biết không phải rượu ngon.

Rượu giao bôi này..... Thôi cũng được.

Lại nhìn trên giường, nguyên bộ chăn cưới được trải phẳng phiu tề tề chỉnh chỉnh.

Đây là bộ chăn đệm mới, là cái loại tồn lại ở nhà kho phường vải thật lâu, lâu năm không bán được nên có phần cũ kỹ lỗi thời —— mấy chỗ như góc chăn hay góc đệm đều đã hơi chuyển sang màu khác, từng đường gấp màu xám thình lình trước mắt, chợt vừa nhìn thấy chính là cái khăn trải giường ô vuông nha.

Tang Viễn Viễn: "Phốc ha ha ha!"

Khoé mắt U Vô Mệnh giật tăng tăng.

"Thôi được, thôi được rồi, bọn họ đã tận lực." Nàng cười ngâm ngâm nhìn chung quanh một vòng.

Toàn bộ nhà ở đều dùng vải đỏ trang trí, cũng ra dáng ra hình lắm chứ.

Ánh mắt tình cờ lướt qua hướng gối đầu nằm đang được phủ một tấm vải đỏ, Tang Viễn Viễn không khỏi ngẩn ra.

Bên cạnh gối đầu, lại đang có một hộp phù dung chi đoan đoan chính chính đặt ở đó!

Tang Viễn Viễn: "....."

Khuôn mặt nàng nháy mắt trở nên đỏ bừng, nàng buồn bực trừng mắt U Vô Mệnh: "Cái này là chàng dặn phải không?!"

U Vô Mệnh vội vàng phủi sạch: "Nơi này là Bạch Châu, tìm được cái này không phải thực bình thường sao. Ta dặn cái này làm cái gì?"

Tang Viễn Viễn nửa tin nửa ngờ, đang muốn nói thì thân ảnh cao dài của nam nhân đã nặng nề quét tới, ánh sáng trong phòng tức khắc vụt tắt.

Trái tin nàng đột nhiên nhảy nhanh hai cái, liền cảm thấy không khí bỗng nhiên hơi không đủ dùng.

Một bàn tay to lặng lẽ xoa gương mặt nàng, sau đó vòng đến sau đầu, chế trụ nàng chặt chẽ.

Nhiệt độ trong phòng dần tăng lên, trong hơi thở của hắn, mùi hoa càng thêm nồng đậm, hắn cướp đi hô hấp của nàng, dứt khoát lưu loát ấn nàng lên cái giường cưới giản dị.

Khi hắn bận rộn lột xiêm y của cả hai người, nàng đưa tay ôm hắn, ngơ ngác nhìn mặt hắn, đầu có chút choáng váng.

Nam nhân đẹp như vậy, cùng hắn ở bên nhau, dù cho là phòng tân hôn đơn sơ đến mấy cũng không thua kém cung điện tráng lệ huy hoàng.

Càng nóng.

"Tang Quả," Đôi mắt U Vô Mệnh đen nhánh trong không gian tối

tăm lại phảng phất như sáng lên, "Nàng là của ta."

"Ừ, của chàng." Nàng nhìn thẳng vào trong mắt hắn, giờ khắc này, nàng giống như không còn sở hữu thân xác của mình nữa, đem những gì mềm mại nhất ôn nhu nhất qua ánh mắt đưa tới đáy mắt của hắn.

Động tác của hân cũng không khỏi ôn nhu lại rất nhiều.

Giống như một tân lang dịu dàng thắm thiết. Ôn nhu như nước chảy sông trôi.

"Thích không?" Thanh âm hắn khàn khàn, đè nén con dã thú hung mãnh nhất đang gào rú trong ngực hắn.

"Thích. Chàng như thế nào ta đều thích."

Hai người gắt gao ôm nhau, như cả hai đang bồng bềnh trôi trên mặt nước tràn đầy tình yêu, theo sóng gió không ngừng nhấp nhô, phập phồng.

"Tang Quả, chúng ta không có nhiều thời gian." Hơi thở hắn cực trầm, từng luồng hơi thở bổ nhào vào bên tai nàng, "Đợi trời tối hắn phải hành quân gấp, từ địa giới Phong Châu lẻn vào Khương Châu, tốc chiến tốc thắng, sau đó lập tức trở về."

"Ừ. Được."

Hắn tạm dừng một lát, nheo mắt lại như rắn nhìn thẳng nàng.

"Khí định thần nhàn đến như vậy, Tiểu Tang Quả, xem ra ta đã dung túng nàng quá mức."

Chợt, người nam nhân này xé rách gương mặt ôn nhu lúc nãy, hung hăng ép chặt nàng vào trong người một cái, như phát tiết tất cả cuồng dã trong chớp mắt, khoảnh khắc liền làm nàng không tự giác

cuộn tròn lên, mặt mày mất khống chế.

Hắn kịp thời che miệng nàng lại.

"Suỵt..... Bên ngoài sẽ nghe thấy."

Hai má Tang Viễn Viễn đỏ bừng, đuôi mắt thấm ra mấy giọt nước mắt thật tinh tế.

Nàng vô lực bắt lấy vai hắn, nhìn khóe môi hắn tươi cười càng ngày càng làm càn.

"U Vô Mệnh....."

"Xin tha vô dụng!"

Không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy mình như biến thành một vũng nước mềm mại, muốn thấm vào hắn trong cái khăn trải giường ô vuông trên đệm cưới đỏ thẫm này.

Bỗng nhiên nàng lại cảm thấy mình hình như là một con cá bị mắc cạn, chỉ biết giương miệng vô vọng thở dốc.

"Mới bao nhiêu đã không được rồi sao." Cái tên nam nhân đáng giận kia cười đến càng thêm thoải mái, đuôi lông mày khóe mắt tất cả đều đắc ý, suýt nữa thì cả cánh cũng xoè ra luôn.

Nàng chậm rãi phun khí, thanh âm run rẩy: "Tiệc tối, sắp, sắp bắt đầu rồi ....."

Hắn cong khoé môi tinh xảo, tươi cười xấu xa đến mức phải làm nhân tâm phát run: "Còn sớm."

Cảm thụ một lát, cánh tay dài của U Vô Mệnh tìm tòi, lấy cái hộp phù dung chi lại.

Tang Viễn Viễn: "!!!"

"U Vô Mệnh! Ta thật sự không được....."

Môi bị chặn lại.

Hắn ta dùng phù dung chi đã lão luyện lắm rồi.

Sau một lúc lâu.

"Kẻ lừa đảo," hắn hung hăng ngậm con mồi của mình, "Rõ ràng liền còn được."

.....

Tang Viễn Viễn bị U Vô Mệnh ôm đi tham gia tiệc tối lửa trại.

Nàng vẫn chưa hồi phục được tinh thần và thể chất.

Các binh lính U Châu đặc biệt vui vẻ, không nhịn được càng xôn xao ồn ào, ý tứ ước chừng đó là nếu nam nhân U Châu trên suốt buổi hôn lễ có thể ôm tức phụ toàn bộ hành trình thì đó là nam nhân tốt cường tráng nhất khỏe mạnh nhất.

U Vô Mệnh cười thực ôn hòa, thực khiêm tốn, bước chân trầm ổn, rất có phong phạm vương giả.

Tang Viễn Viễn: "....." Hoá ra tên cẩu nam nhân đã sớm lên kế hoạch làm nàng không đi đường nổi.

Lúc này sắc trời đã tối.

Trên tường trường thành, chiến đấu vẫn chưa kết thúc. Thế tấn công của Minh ma đã giảm đi một phần, ước chừng cũng chỉ tương đương với 'dũng triều' của ngày thường ' —— nói đến mới nói, con người quả thật là một loại sinh vật này từ trước đến nay tiềm lực vô

cùng, vô luận áp lực tăng lên như thế nào đi nữa, chỉ cần được ngưng lại thở dốc một chút thôi là có thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, ứng đối gian nan khốn khổ trước mặt. Đã trải qua cơn sóng thần Minh ma kinh khủng đó, thì hai từ ' dũng triều ' trước nay luôn là cơn ác mộng của binh sĩ giờ đây chỉ như biến thành mưa bụi.

Các tướng sĩ luân phiên nay chiến đấu với ' dũng triều ', người còn lại đều đi tới mảnh đất bình nguyên tham gia tiệc tối lửa trại.

Mọi người đều giơ ly rượu rẻ tiền trong tay lên, hai mắt chăm chú nhìn vào đám ếch đồng khổng lồ đang phồng lên, bốc mùi thơm lừng trên giá nướng trước mặt. Vì tranh đoạt mấy cái chân ếch đồng chưa nướng xong mà đã có vài chỗ đã xảy ra lục đục nhưng không ảnh hưởng đến quy mô toàn cục cho lắm.

Dưới bóng đêm đen tuyền, từng đống lửa trại bốc cháy như bừng lên niềm sung sướng cùng hy vọng vô tận.

U Vô Mệnh cứ ôm Tang Viễn Viễn như vậy, thản nhiên đi lại giữa đám lửa trại.

Nàng hơi có chút chột dạ, tự nhiên cảm thấy toàn thân trên dưới của mình nơi nào cũng tản ra mùi của U Vô Mệnh thật nồng đậm, cứ nhột nhạt cho rằng người khác chỉ cần nhìn một cái liền nhìn thấu những chuyện xảy ra trong khi động phòng đã làm nàng mềm ra như một bãi nước.

Nàng giấu khuôn mặt vào trong lòng ngực hắn, đôi tay nắm xiêm y hắn, đốt ngón tay căng ra đến trắng bệch.

Nghe xung quanh mình hết đợt hoan hô này đến đợt hoan hô khác cùng những cơn mưa chúc phúc, trong lòng vui sướng đến không nhịn được, làm mặt mày đỏ ửng.

U Vô Mệnh lại thật sự bình tĩnh như không.

Người mặt đủ dày quả là không giống người thường.

Hắn chậm rãi đi tới, tim đập trầm ổn, bước chân một tia rối loạn.

"Tang Quả, tới rồi." Hắn bỗng nhiên gục đầu xuống, thấp giọng nói với nàng.

Nàng ngẩn cái đầu đà điểu từ trong lòng ngực hắn ra, liền nhìn đến Tang Thành Ấm đang bành mặt, đứng bên cạnh một đống lửa lớn cách đó không xa.

U Vô Mệnh thả nàng xuống trên mặt đất, thực tri kỷ đỡ nàng, đề phòng nàng bị chân mềm đứng không nổi.

"Hừ!" Một giọng mũi hừ thật mạnh làm ngọn lửa trại đang cháy trước mặt lung lay nhoáng lên, Tang Châu Vương người như một con gấu đen trầm giọng nói, "U Vô Mệnh, khuê nữ bảo bối của ta chỉ có như vậy liền giao cho ngươi rồi! Trước mặt tướng sĩ Tang Châu cùng tướng sĩ U Châu của ngươi, ta cần phải nói rõ ràng —— nếu ngươi nếu dám đối xử không tốt với nàng, ta nhất quyết sẽ đuổi cùng giết tận chân trời góc biển, cùng ngươi không chết không ngừng!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Thật sự là lời chúc mừng hôn lễ phi thường kỳ diệu nha.

Càng kỳ diệu hơn chính là bất kể là tướng sĩ Tang Châu hay là tướng sĩ U Châu, ai cũng chỉnh chỉnh tề tề vẻ mặt tràn đầy thản nhiên và nghiêm túc, hoàn toàn không cảm thấy thời điểm ngay lễ kết hôn của người ta mà lại nói mấy chuyện đánh đánh giết giết này thật không may mắn chút nào.

Quả thực là hành vi mê hoặc.

Tang Viễn Viễn cảm thấy đoàn người này nhất định là chỉ nhớ

thương mấy con ếch đồng khổng lồ đang nướng trước mặt đang toả hương thơm lừng, căn bản liền không để ya Tang Thành Ấm nói gì.

U Vô Mệnh vẫn đang cười, tươi cười thậm chí có chút không thu lại được, ý cười còn tràn ra cả đuôi lông mày rồi tản ra khắp mặt.

Hắn gật đầu nói: "Đa tạ nhạc phụ tín nhiệm! Cuộc đời này của U Vô Mệnh ta, chỉ cưới một vị phu nhân này, cho nàng tất cả những gì của ta, bảo vệ nàng, yêu nàng, tuyệt không để nàng chịu bất luận ủy khuất gì."

Tang Thành Ấm ngây người trong chớp mắt, chợt vô cùng quyết đoán mà la lớn: "U Châu vương! Cuộc đời này chỉ cưới một vị phu nhân, đây chính là lời ngươi nói!"

"Quân tử nhất ngôn." U Vô Mệnh nắm chặt Tang Viễn Viễn tay.

Người có thân phận như hắn không bao giờ cần phải phát ra lời thề long trọng gì. Chủ quân của một quốc gia, lời nói ra nói chính là khuôn vàng thước ngọc, tuyệt không có đạo lý tự mình vả mặt mình.

"Sách!" Tang Thành Ấm sải bước qua đống lửa lớn bước lại đây, thân mật ôm lấy bả vai U Vô Mệnh, vẻ mặt răng đau nói, "Sớm làm vậy đi! Sớm nói ngươi chỉ cưới một người duy nhất, ta còn cùng Hàn Châu nghị thân cái gì chứ, sớm đem nữ nhi gả cho ngươi!"

U Vô Mệnh: "..... Hiện tại cũng không muộn."

Tang Viễn Viễn mím môi muốn cười, hốc mắt lại ngăn không được mà lên men.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Tối nay U Vô Mệnh thoạt nhìn đứng đắn cực kỳ, chính là bộ dáng mà nàng đã từng ảo tưởng —— khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận tựa ngọc, đĩnh bạt như tùng.

Nàng nhịn không được dùng năm ngón tay mềm mại của mình gắt gao trở tay nắm lấy hắn.

"Tới tới tới, uống rượu!" Tang Thành Ấm cất tiếng cười to, giơ bát rượu lớn trong tay lên, "Các vị huynh đệ! Chúng ta đều là huynh đệ, tối nay đừng phân cái gì Tang Châu U Châu, mọi người đều là người một nhà! Tới! Uống nào!"

"Chúc mừng Tang Châu vương! Chúc mừng U Châu vương! Chúc mừng vương nữ phu nhân!"

Tang Viễn Viễn: "....." Vương nữ phu nhân là cái quỷ gì.

Tiếng hoan hô, tiếng chạm chén, sung sướng lan tràn toàn bộ yến tiệc.

Ếch đồng khổng lồ liên tục từng con, từng con được nướng chín, không khí trong sân càng khí thế ngất trời. Mấy ngày liền chinh chiến mệt mỏi, giờ phút này trở thành hư không, chúng tướng sĩ cười đến ngửa tới ngửa lui, hoàn toàn thả lỏng, mau chóng ấm áp dễ chịu hơn.

"Cần phải đi rồi." U Vô Mệnh cúi người, kề sát tai Tang Viễn Viễn nói.

Nàng tiến đến bên cạnh lỗ tai hắn: "Ta cho rằng chàng muốn để ta lại nơi này chứ."

U Vô Mệnh nghiêm trang nhướng đôi mắt: "Ta sao có thể để nàng ở đây lo lắng được chứ?"

"Ta không thèm lo lắng!" Nàng cười ngâm ngâm nói, tay nhỏ lại níu chặt bàn tay to có mấy vết chai của hắn, một khắc cũng không buông ra.

Hắn dắt nàng trở về phòng tân hôn.

Hai người vội vàng thay y phục dạ hành, rời đi bằng cửa sổ phía sau.

500 thú kỵ, đã chỉnh chỉnh tề tề nấp trong bóng đêm trên một cánh đồng hoang vu, lẳng lặng chờ đợi chủ quân đến.

"Chỉ mang 500 người sao?" Tang Viễn Viễn ngạc nhiên hỏi.

"Mang nhiều thì không dễ giấu diếm được." U Vô Mệnh lười biếng nói, "Tuy rằng bại lộ cũng không có gì, nhưng chó cắn chó sẽ càng đẹp mắt chút."

Tầm mắt Tang Viễn Viễn đảo qua 500 tướng sĩ đang cố tình giả ra thành ' quân Đông Châu 'này, giữa mày không khỏi nhíu chặt lại hai cái, trong lòng yên lặng thắp nến cho Hoàng Phủ Hùng.

Đoạt huyền giáp của Hoàng Phủ Hùng, thuận tiện giả thành người của hắn đi giết Khương Thập Tam?

"Nhưng mà thanh đao của chàng thì quá dễ nhận ra....." Lời Tang Viễn Viễn còn chưa dứt, liền thấy U Vô Mệnh thực tự nhiên trở tay rút một thanh kiếm to ra.

"Phu nhân, còn có gì chỉ giáo?" Nam nhân này đắc ý giả vờ không có gì hỏi.

"Không có gì."

Bốn vó của Vân Gian thú đều dùng vải mịn nhất tinh tế nhất bọc lại thật dày bọc lại, chạm xuống đất không nghe tiếng động. Một đội hắc kỵ hướng về phía Đông Bắc xuất phát, trước nửa đêm trước đã lướt qua địa giới Phong Châu tiến vào Khương Châu —— Hai châu Bạch, Phong đã toàn bộ bị Minh ma công phá, trong nội thành đều là một mảnh hỗn loạn, pháo đài sớm đã thất thủ, khắp nơi đều có thể thấy được bóng dáng của Minh ma, tất nhiên là không có ai còn

quan tâm để ý đến đội kỵ binh 500 người đang nhất kỵ tuyệt trần lướt đi này.

Thực mau chóng liền phát hiện ra hành tung của Khương Thập Tam.

Khương Thập Tam lãnh 5000 binh mã, đã đến biên giới hai nước Khương, Châu.

Giờ phút này bọn họ đang chiến đấu trên một toà pháo đài của Khương Châu.

Khương Thập Tam mang cung lớn, cao cao ngồi trên pháo đài của tường thành, thỉnh thoảng kéo ra dây cung, nhàn nhàn tản tản bắn một mũi tên không đích đến, giết chết một con Minh ma —— tu vi tới trình độ như vậy rồi, đối phó Minh ma hay những người có tu vi thấp đã không còn phải dùng mũi tên. Chỉ cần ra dẫn linh uẩn bắn ra theo cung tên cũng đủ chấn động, nhẹ nhàng thủ cấp người cách đó mấy trăm trượng.

Liền thấy hắn nhàn nhàn giơ cung trong tay, từng tiếng thanh thúy ' băng ' vang lên là hàng loạt ánh lửa xẹt qua bầu trời đêm, đem một đầu lại một đầu Minh ma đóng đinh trên mặt đất.

U Vô Mệnh mang theo 500 kỵ binh tinh nhuệ mặc huyền giáp, an tĩnh đóng trên đỉnh núi bên ngoài một dặm, giống một thợ săn đêm đang rình rập, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Mắt Tang Viễn Viễn lạnh lùng nhìn trận chiến phía bên dưới.

Khương Thập Tam cùng đội quân của Thiên Đô mà hắn dẫn tới không thể nói là không làm hết phận sự —— ngược lại, bọn họ làm hết phận sự muốn chết. Đại quân tiến vào pháo đài, tiến hành kiểm tra cẩn thận đến mức không có thể cẩn thận hơn được nữa, sau khi nghiền áp qua khỏi chỗ nào thì tuyệt đối không có bất luận một con Minh ma nào có thể còn sống được, cho dù là nó có trốn xuống tầm hầm hay chui vào trong đáy giường cũng vậy.

Quét sạch đến tinh tế như vậy, tốc độ tất nhiên phải chậm cực kỳ. Đều đã qua mấy ngày rồi mà vẫn lẩn quẩn ở Khương Châu chưa dọn dẹp xong, dù đây chỉ là một châu quốc bị lây lan hoạ Minh ma không quá nghiêm trọng chứ không phải chịu tấn công trực tiếp.

Tang Viễn Viễn không khỏi có chút giật mình: "Bà ta làm như vậy không sợ người trong thiên hạ phản đối sao?"

Trên mặt U Vô Mệnh hiện lên nụ cười lạnh đến tận xương tủy, âm thanh lạnh lẽo, dùng ngữ khí như đang đọc sách trả lời: "Đế quân đối với Minh ma căm thù đến tận xương tuỷ, đối với bá tánh không may thân rơi vào ma họa đầy lòng trắc ẩn, đồng cảm như bản thân mình cũng bị, giận dữ xuống lệnh, đem tất cả Minh ma trục xuất ra khỏi Vân Cảnh, tuyệt đối không chừa lại một con nào."

Tang Viễn Viễn bừng tỉnh: "Đây là rắp tâm của đế quân!"

Quân lệnh hào hùng một chút, lại nhuộm đẫm tâm tư đau lòng của mình, liền có thể dễ dàng kích được người thiên hạ nhiệt huyết sôi trào, chỉ còn ca tụng đế quân. Khương Thập Tam phụng mệnh hành sự, tự từ mà làm, không ai có thể tìm ra được khuyết điểm gì.

Mà hiệu quả thực tế đó là, người của Khương Nhạn Cơ chậm rãi từ từ rửa sạch Minh ma ở hậu viện nhà mình trước (Khương Châu), bảo tồn thực lực, chuyện đưa đầu ra trước đánh sống đánh chết toàn bộ ném chi mấy châu quốc phụ cận. Đến cuối cùng, mỹ danh bà ta thu, trái lại còn có thể trách cứ hai châu Tang, U không đủ tận tâm tận lực giúp đỡ các châu quốc khác, để sót không ít Minh ma, tai họa bá tánh.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn phía U Vô Mệnh: "Chàng nói, bà ta thực sự có mặt mũi trách cứ chàng và cha sao?"

U Vô Mệnh kéo kéo môi: "Nhất định. Cho nên nhạc phụ muốn lôi kéo chúng ta làm cái hỉ sự qua loa này. Làm như thế, khi bị chỉ trích

liền có thể lây việc này làm cớ, còn có thể lừa được chút đồng tình."

Tang Viễn Viễn: "....." Quả nhiên, ai cũng như ai, đều là hồ ly tinh nhảy ra từ trong truyện Liêu Trai nha.

Dựa vào biểu hiện của trận đại náo nghi điển phạt U lúc trước, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh Tang Thành Ấm bộ dạng giả vờ giả vịt gào khóc thảm thiết đầy uỷ khuất —— vốn việc hai nước liên hôn là việc rất trọng đại, bởi vì ma họa buông xuống, không thể không làm qua loa dưới chân trường thành, đốt vài đống lửa trại cho xong. Không nghĩ tới thế nhưng vẫn chậm trễ không có thời gian, làm cho việc thu nhặt Minh ma có phần thiếu sót, thật là làm lòng người vô cùng đau đớn.

Như thế thì không ai lại nhẫn tâm trách cứ, chỉ biết đổi thành đồng cảm rất nhiều. Đa số thời điểm, ý chí chung của dân chúng đều là như vậy.

"Cứ như vậy, có lẽ Khương Nhạn Cơ cũng sẽ không lại tự mình làm lớn chuyện cho mất mặt." Tang Viễn Viễn nói.

"Ừ."

Thật đúng là cao thủ so chiêu trong truyền thuyết —— trước khi động thủ đã vô hình giải hoá chiêu thức từ bên trong đầu mình, sau đó mới chân chính giao phong.

U Vô Mệnh nghiêng nghiêng vươn ngón tay dài, chỉ về hướng pháo đài.

"Tiểu Tang Quả, ta sẽ đem nàng lên trên chỗ tháp mũi tên trước, chờ đến lúc bọn họ chỉnh quân ra khỏi thành ta sẽ giết Khương Thập Tam. Tiểu Ngũ sẽ dẫn người xung phong từ ngoài cửa pháo đài, nàng ở chỗ cao nhìn tổng quát tình hình, phải đảm bảo mình không rồi mới tận lực cứu trị người bị thương."

"Hiểu rồi."

Hắn ôm lấy nàng, từ đỉnh núi lướt xuống.

Trên hai cánh của hắn, ánh lửa đen đã biến mất, như một con dơi lướt trong bóng đêm, vô thanh vô tức liền tới tháp mũi tên của pháo đài góc Đông Nam.

U Vô Mệnh trở tay rút trọng kiếm ra, quét qua một cái, năm người đang thủ trên tháp mũi tên liền che yết hầu lại ngã xuống, căn bản không kịp phát ra dấu hiệu cảnh báo nào.

"Phong kín cửa thang lầu, phòng ngừa có người từ phía sau đánh lén." Hắn ôm chặt nàng, hôn lên trán nàng thật mạnh một cái, "An toàn là trên hết, tất cả những chuyện khác đều không sao cả."

"Được!" Tang Viễn Viễn trịnh trọng trả lời.

U Vô Mệnh không trì hoãn, thu kiếm vào lại trong vỏ, kéo mặt nạ bảo hộ lên che đi dung nhan la sát, sau đó một tay chống đài đá bên cạnh tháp mũi tên, khinh phiêu phiêu lướt đi ra ngoài.

Nàng nhìn thân ảnh vừa mới nói lưu loát đang im ắng xoè hai cánh lướt đi trong đêm tối, không tiếng động hạ xuống dưới.

Thật là yêu cực kỳ cái tên nam nhân này.

Thời điểm che chở cho nàng, hắn có thể làm nàng cảm giác được mỗi một sợi tóc đều có thể an toàn vô tận, nhưng lúc nên buông tay, hắn lại không hề vướng víu hay dây dưa ướt át, toàn bộ chừa cho nàng cơ hội cùng không gian thật lớn để hành động, cho nàng tự mình đảm đương một phía, tự phát huy năng lực của bản thân.

Hắn tin tưởng nàng, giao trọng trách vào tay nàng.

Khi ý niệm đang còn xoay xoay trong đầu, U Vô Mệnh đã lặng yên

không một tiếng động dừng trên tường thành của pháo đài.

Minh ma trên tường thành sớm đã rửa sạch đến sạch sẽ, hắn trở tay xuất kiếm, không súc linh uẩn, chỉ bằng thân hình quỷ mị linh hoạt đến cực điểm xuyên qua giữa đám tiễn thủ đang rút lui của Thiên Đô. Kinh ngạc ở chỗ là từng tia máu loé lên không tiếng động chiếu vào trong bóng đêm, làm giữa không gian hắc ám lại nhiều thêm một màu đỏ nồng đậm rực rỡ.

Lúc trước cũng nhìn quen bộ dáng U Vô Mệnh huy đao, trong lòng Tang Viễn Viễn đã đem cái binh khí ' đao ' này liệt vào vị trí đầu tiên trong các binh khí soái nhất. Hôm nay nhìn bộ dáng hắn sử dụng kiếm, nàng lại không khỏi có chút dao động —— kiếm thoạt nhìn cũng là mạnh mẽ chịu không nổi ấy chứ!

Đội ngũ quân lính Thiên Đô đã tụ tập chuẩn bị sẵn sàng xuất phát ở giáo trường phía trước pháo đài. Khương Thập Tam nhàn nhàn đem cánh cung trong tay trả về sau lưng, phất tay hạ lệnh ra khỏi thành.

Quân lệnh mới vừa hạ, Khương Thập Tam liền phản ứng cực nhanh trở tay giương cánh cung, chỉ thấy "Tranh ——" một tiếng kim loại đập vào nhau réo rắt giòn vang, nơi cánh cung cùng thân kiếm giao nhau tạo nên một chuỗi xẹt lửa thật dài.

U Vô Mệnh đã thần không biết quỷ không hay giết đến phía sau hắn ta, đột nhiên đánh lén!

Tiếng binh khí va nhau một cái đó chính là tín hiệu.

Chỉ thấy 500 kỵ binh đã bọc vó ngựa cẩn thận, vô thanh vô tức khoác bóng đêm mai phục tới liền ngay lập tức xung phong như mưa bão không ngừng.

Lúc này, đội quân Thiên Đô đóng ở giáo trường chuẩn bị ra khỏi thành hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe được tiếng binh khí va chạm nhau, mọi người kinh ngạc cực kỳ, đồng thời dại ra

ngửa đầu nhìn về phía tường thành.

Còn chưa kịp phản ứng liền thấy một luồng sóng lớn màu đen tận trời húc đầu đập xuống dưới!

Lại là kỵ binh!

Một đội trọng kỵ binh này phảng phất như từ bầu trời giáng xuống, chờ đến khi bọn họ phát hiện, trên tay những người đó đã lẫm lẫm trọng đao quơ tới trước mặt họ.

"Địch tập ——"

Chữ "kích" còn chưa ra khỏi miệng, máu tươi đã bắn thẳng lên cao cao, gót sắt không lưu tình chút nào nghiền áp qua.

Lại sau đó nữa, kỵ binh tiên phong đã đâm vào đám người ở trước giáo trường!

Ngay cả ở tình thế được chuẩn bị sẵn sàng đầy đủ đi nữa, kỵ binh lúc nào cũng có ưu thế áp đảo hơn so với bộ binh.

Quân Thiên Đô cũng cùng mang là huyền giáp, nhưng mà tại đây, dưới cơn sóng thần thật mạnh tận lực đánh vào trong mặt, cũng không có gì có thể chống cự nổi, hoặc là bị va chạm văng ngược ra ngoài, hoặc là bị nghiền dưới móng Vân Gian Thú. Có người bị bể giáp mà chết, cũng có người trong nháy mắt trọng thương hộc máu.

Kỵ binh nghiền qua giáo trường, gần một phần ba quân Thiên Đô té ngã trên đất, đứng thẳng dậy không nổi.

Khi xoay người chuẩn bị tấn công đợt hai, tốc độ liền không đủ.

Quân Thiên Đô đã có phòng bị, kỵ binh U Châu đã không còn ưu thế áp đảo nữa, khi xông đến giữa đội hình quân Thiên Đô đã hoàn toàn bị bám trụ. Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ngũ, mọi người nhảy xuống

khỏi lưng Vân Gian thú, trực tiếp cùng quân Thiên Đô đang đứng gần mà chém giết.

Tang Viễn Viễn cố gắng ổn định, phấn chấn tinh thần lên hai vạn lần.

Nàng bất động thanh sắc, đem từng đóa hoa hướng dương ném xuống, trồng đầy bên cạnh giáo trường.

Dây linh uẩn mỏng manh trong suốt lặng lẽ từ các phương hướng bò về phía giữa sân, vừa làm vướng ngã binh lính Thiên Đô, vừa vận chuyển màn sương trị thương cho các tướng sĩ bên ta.

Quân Thiên Đô thực mau chóng tuyệt vọng phát hiện, cái đội quân đánh lén đang đứng trước mặt họ đây dường như mỗi người đều đao thương bất nhập, ra chiêu chứa đầy linh uẩn còn không nói, thỉnh thoảng đòn tấn công của họ còn bị một lớp linh uẩn màu xanh lá trên huyền giáp của đối phương dễ dàng ngăn lại.

"Đây là tinh mộc huyền giáp thượng thừa nhất! Bọn họ là cận vệ bên người của Đông Châu vương!" Một binh lính Thiên Đô phát hiện ra huyền cơ, cao giọng hét lên.

Tang Viễn Viễn: "....."

Tuy rằng vốn dĩ cũng xác thật là muốn giá họa cho Đông Châu, nhưng cái gì tinh mộc huyền giáp thì thuần túy là chuyện ngoài ý muốn nha.

Chương 85: Thiên diễn kính mê hoặc

U Vô Mệnh cùng Khương Thập Tam đã đánh ra xa trăm trượng.

Hắn cố ý không cần linh uẩn, chỉ bằng lực lượng cùng bùng nổ của bản thân, nhất kiếm nhất kiếm thật mạnh chém trên cung của Khương Thập Tam.

Khương Thập Tam tu luyện chính là tài bắn cung, cũng không am hiểu về chiến đấu cận chiến cho lắm.

Hắn vẫn luôn muốn kéo giãn khoảng cách với đối phương, nhưng bất đắc dĩ đối phương lại như ung nhọt trong xương, thân ảnh quỷ mị cứ ép sát, như thế nào cũng không thoát ra được.

"Ngươi là người phương nào! Có biết đánh lén cấm quân của Thiên Đô là hậu quả gì không!" Khương Thập Tam gầm lên.

Cánh cung cùng dây cung lập loè hoả linh uẩn.

Đây là một cây cung tốt.

U Vô Mệnh đè thấp giọng, phảng phất cực lơ đãng nói: "Cây cung này đem về cũng thực thích hợp với tướng quân."

Trấn Tây tướng quân Hoàng Phủ Hùng, đúng là cường giả Hoả hệ.

Khương Thập Tam hít ngược một hơi khí lạnh. Mới vừa rồi hắn ẩn ẩn nghe được phía dưới linh tinh kêu lên ' quân đánh lén là thân vệ của Đông Châu vương ', nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn tin.

Giờ phút này nghe được lời này, trong lòng chỉ cảm thấy thật lạnh lẽo —— tuy đối phương vẫn chưa nói rõ ' tướng quân ' là người phương nào, nhưng, một đội quân có trang bị hoàn mỹ đến như vậy, còn có một ' tướng quân ' mang Hoả hệ, thế gian chỉ có một mình Hoàng Phủ Hùng.

"Đông Châu các ngươi là muốn phản sao!" Khương Thập Tam cực kỳ tức giận.

U Vô Mệnh cười lạnh trả lời: "Ai nói ta là người Đông Châu."

Kiếm trong tay quơ càng thêm lưu loát, lực sét chứa bên trong cực kỳ mạnh mẽ, mỗi lần va vào liền chấn động đến mức Khương Thập Tam liên tiếp suýt nữa làm rơi cung trên tay.

Cuối cùng cũng ép đến một cái vách tường, Khương Thập Tam liên tiếp lui mấy bước, nhảy xuống tường thành.

Khương Thập Tam thật ra là cố ý.

Hắn đâm cánh cung vào vách tường, một loạt tiếng động ' thứ lạp ' chói tai cùng phía sau cháy lên, xẹt qua tường cao, lưu lại một dấu vết khắc sâu.

Hắn một tay nắm cung, một tay kia đưa ra sau rút mũi tên, đặt trên dây cung.

Nếu đối phương dám nhảy từ trên tường xuống đuổi theo liền ăn một loạt tên của bắn ngay lập tức!

U Vô Mệnh đỡ vách tường ' trầm tư ' một lát, lựa chọn truy kích bằng đường mấy bậc thang đá.

Khương Thập Tam rơi xuống đất, ổn định hô hấp, thấy đối phương lướt xuống hướng cầu thang, liền vội vội lấy ngọc giản ra liên lạc

quan trên, báo cáo bị cận vệ quân Đông Châu đánh lén, chờ bắt lấy người sống lại tra hỏi kỹ càng hơn —— Mới vừa rồi Khương Thập Tam đã xác nhận, đối phương chỉ là cao thủ luyện thể, tu vi cũng không cao.

Khương Thập Tam cho rằng chỉ cần kéo giãn khoảng cách, đối phương nhất định tránh không khỏi mũi tên Linh Diệu cảnh!

U Vô Mệnh bước xuống bậc thang đá cuối cùng, thấy trong tay đối phương đang cầm ngọc giản vỡ nát, hắn không khỏi híp híp mắt, khoé môi dưới mặt nạ bảo hộ chậm rãi giương lên.

Cuộc chiến bên kia giáo trường đúng là kịch liệt.

Sau khi tướng sĩ U Châu nhảy xuống chiến kỵ liền kết thành một trận hình bộ binh đơn giản, lao vào chém giết với quân Thiên Đô. Dưới sự chi viện thầm lặng tinh tế của Tang Viễn Viễn, lực lượng nhỏ bé nhìn như lung lay sắp đổ này lại trước sau cứng cỏi tiếp tục chiến đấu.

Ngay lúc U Vô Mệnh phân thần trong chốc lát, một mũi tên xé gió mang theo lửa khói hừng hực ngay thẳng mặt hắn bay đến!

Mũi tên của người này hắn cũng từng chịu qua một lần.

Ngày ấy buổi tối đột nhập vào đế cung, trúng một độc chưởng của Khương Nhạn Cơ, vốn muốn rời khỏi nhưng con rối lại ngoài ý muốn phát hiện Tang Viễn Viễn rơi vào tà trận. Vì quay lại cứu nàng, hắn vô ý ăn một mũi tên của Khương Thập Tam.

Hiện giờ nghĩ đến, một mũi tên kia thật ra ăn rất là đáng giá.

Đổi được một cái quả tức phụ nóng hầm hập vừa thơm vừa mềm mại.

Trong con ngươi đen nhánh có ý cười thoảng qua. Hắn nâng tay lên,

bắt được mũi tên sắc nhọn đang lao vun vút có thể xuyên qua cả kim loại ngay trước mắt này.

Đuôi mũi tên anh ong chấn động, phảng phất như có sinh mệnh mà giãy giụa trong tay hắn.

Đầu mũi tên cách mắt hắn chỉ có một tấc.

Mũi tên thứ hai lại đến!

U Vô Mệnh ra tay trước một bước, tay xoay ngược lại, đem mũi tên nhọn đang nắm trong tay thẳng tắp ném ra ngoài.

Hai mũi tên chạm vào nhau, cùng rơi xuống.

Thân hình hắn kề sát mũi tên mà hắn ném bay, lại xẹt qua mấy chục trượng khoảng cách, tiến thẳng đến cạnh Khương Thập Tam.

Chỗ Khương Thập Tam ẩn nấp bắn ra hàng loạt mũi tên lại bị U Vô Mệnh dễ dàng phát hiện.

Chờ đến khi Khương Thập Tam rốt cuộc ý thức được có gì đó không thích hợp , nam nhân như quỷ mị đã dán tới gần, một bàn tay to với khớp xương rõ ràng đột nhiên bắt được hỏa cung.

Đối phương còn chưa xuất kiếm, nhưng Khương Thập Tam giờ phút này cảm giác kinh tâm hơn gấp trăm ngàn lần so với khi mũi kiếm kia xẹt qua yết hầu của hắn.

Linh hoả đang chảy tràn phía trên hoả cung đã mãnh liệt quay ngược trở lại, mang theo ma ý nhè nhẹ rót vào thân thể Khương Thập Tam, căn bản không có chút đường chống cự nào!

Khương Thập Tam ý thức được hình như mình đã phạm phải sai lầm —— đối phương đúng là đang chờ hắn dùng ngọc giản liên lạc với Thiên Đô!

Cho nên.....

Đối phương thật sự không phải là người Đông Châu!

Đáng tiếc chính là, giờ phút này tỉnh ngộ đã quá muộn. Mới vừa rồi gặp phải tình huống quá bất ngờ, căn bản không có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ, chỉ dựa vào lệ thường tìm những manh mối hiện có để báo cáo lại, vốn muốn để cho Thiên Đô kịp thời phản ứng. Mà đối phương lại nhắm vào chính là cái chỗ trống này.

Khương Thập Tam bỗng nhiên thanh tỉnh hẳn, phảng phất như bị sấm sét đánh ngang đầu.

Sau đó nữa, mũi kiếm lạnh lẽo nặng nề đã xẹt qua yết hầu cháy đen chết lặng của hắn.

Khương Thập Tam vẫn trợn tròn đôi mắt mang theo lôi diễm lập loè, chậm rãi đảo về phía sau, khi té rớt trên mặt đất thì đầu và thân đã chia lìa.

U Vô Mệnh liếc mắt nhìn hoả cung trong tay, khinh phiêu phiêu lướt một cái, lướt đến bên đài cao phía trên giáo trường, hắn tuỳ tiện biếng nhác ngồi ở bên cạnh đài cao, tay trái cầm cánh cung, ngón trỏ tay phải tùy tính kéo dây cung lên, híp mắt ngắm ngắm, bắn ra ' phanh ' một tiếng.

Liền thấy một sợi ánh lửa thẳng tắp bắn về phía giữa sân, tên phó tướng kiêu dũng kia của Thiên Đô khoảnh khắc biến thành một người lửa.

"Sách," U Vô Mệnh tự nói, "Ta thật đúng là thiên tài."

Hắn chậm rãi bò lên, tư thái cực kỳ nhàn lười, xuống tay lại thật sự lưu loát, ' vèo vèo vèo ' tia lửa liên tục bắn ra mấy phát, như Khương Thập Tam bắn chết Minh ma, đem những cao thủ khó giải

quyết của Thiên Đô bắn thành trụ lửa.

Chiến trường hỗn loạn, ai cũng không biết mấy ngọn lửa này là từ đâu tới.

Quân Thiên Đô chém giết hồi lâu, thấy đội ngũ chỉ có 500 tên vặt vãnh trước mắt này đánh mãi mà không giảm quân số bao nhiêu, trong lòng không khỏi dâng lên dự cảm không ổn

Có người bắt đầu trốn.

Quân đội Thiên Đô vốn sống trong nhung lụa, địa vị cao, nguy hiểm lại thấp, tu luyện thì lại sử dụng những bổ dược cực phẩm. Bọn họ rất hiếm khi rời khỏi kinh đô, ngày thường chỉ cần phụ trách công việc phòng ngự Thiên Đô, công việc vừa nhàn lại vừa thăng chức nhanh, xem như cũng có cuộc sống nhất đẳng thoải mái. Ngày tráng trôi qua, trong đội ngũ tất nhiên sẽ bị nhét vào rất nhiều con cháu quan lại cùng phú quý, đây cũng là chuyện thường tình.

Mấy tên con cháu có thiên phú cao, được bồi dưỡng tốt, tu vi tăng lên vùn vụt, địa vị trong quân cũng cao, nhưng kinh nghiệm thực chiến kỳ thật cực nhỏ, tâm thái càng lại không vững chắc, nói hoảng loạn liền sụp đổ, so với đám quân lính U Châu từ biển máu lăn ra đây, căn bản không thể so sánh được.

Bọn họ bắt đầu chạy trốn tứ tán.

Chiến trường hoàn toàn hỗn loạn, U Vô Mệnh còn đang phải híp mắt nhắm kỹ phân biệt xem đâu là quân địch đâu là quân ta, bọn họ đang là địch mà lại chạy tán loạn ra bên ngoài như vậy thật ra thành một đám bia sống rải rác, bị U Vô Mệnh từ từ nhàn nhàn bắn thành từng đống tro bụi, chỉ để lại một đống nhìn giống như huyền giáp trên đầy đất bị bất diệt hỏa thiêu không ra hình thù gì.

Tang Viễn Viễn ở trên tháp mũi tên cũng dùng hết toàn lực.

Sau khi chiến đấu gay cấn, nàng cũng không hề ngừng tay, từng cây hoa hướng dương trực tiếp mọc ra dưới chân tướng sĩ bị thương, phun ra màn sương mù nồng đậm len lỏi vào trong thân hình của họ.

Chiến trường chiến đấu giằng co chừng nửa canh giờ.

Khương Thập Tam mang 5000 người, toàn quân bị diệt.

U Châu 500 tướng sĩ lại sống sót hơn 400 người. Nhìn thi thể quân địch khắp nơi, mỗi người đều cảm giác được trong lòng hơi hoảng thần.

Loại sự tình lấy một địch mười này, từ trước đến nay chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Thật sự là không thể tưởng tượng được.

Một tướng sĩ phản ứng lại trước tiên hết: "Nếu không có phu nhân kịp thời trị thương, ta đã chết bảy tám mạng rồi!"

Lập tức liền có người gật đầu nói: "Không sai, ta suýt nữa bị người đâm trúng mắt, may mắn phu nhân làm hắn vướng chân ngã một cái."

"Đúng đúng đúng, rất nhiều lần áp lực tăng lên, may mắn nhờ phu nhân chi viện!"

Mọi người liên thanh phụ hợp, kích động vô cùng.

Cũng chưa chú ý tới U Vô Mệnh giống một cái bóng dáng, im ắng lướt đến bên cạnh.

"Ta nói," thanh âm hắn trắc trắc nói, "Lấy mũi tên bắn chết những người này, là ta."

"Chủ quân!"

Mọi người hoảng sợ, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ lại không mất lễ phép mỉm cười.

Một trận chiến này, thu hoạch thật quá lớn.

Trong cuộc chiến này, hai bên đều là cường giả Linh Minh cảnh, huyền giáp cũng nhịn không được đạp hư, đánh hỏng rất nhiều, mọi người chọn chọn nhặt nhặt, thu thập được gần hai ngàn bộ huyền giáp còn hoàn hảo, binh khí linh uẩn vô số, đều cột vào trên người Vân Gian thú, ép chúng nó kêu to ' Âu Âu '.

Sau đó đem huynh đệ chết trận mang lên, xuất phát hồi doanh.

Lấy thương vong không đến một trăm mà tiêu diệt một đội quân 5000 người đã là kỳ tích trong lịch sử chiến tranh rồi. Nỗi buồn khi mất đi chiến hữu đều bị trận đại thắng này xoa dịu rất nhiều, mỗi người đã chiến đấu vô cùng nhiệt huyết lại được một hồi vui sướng như vậy, tuy chết nhưng cũng không uổng.

Đoản Mệnh một mình chạy trước, chạy tới nơi các tướng sĩ nhìn không thấy.

"Chàng tính trước hết rồi đúng không," Tang Viễn Viễn dựa vào ngực U Vô Mệnh, quay đầu đi, hữu khí vô lực nhìn hắn nói, "Cho nên mang theo có 500 người."

U Vô Mệnh đưa tay nâng cằm nàng nhìn nhìn, hỏi: "Cảm giác như thế nào?"

Tang Viễn Viễn yên lặng tính toán một lát: "Có cảm giác như một kích trí mạng, thật sự không có cách nào. Trừ bỏ những tướng sĩ ngoài ý muốn chết trận, dưới trận chiến kiểu như thế này, cực hạn của ta ước chừng giữ được 450 người trong nửa canh giờ không thương vong thôi."

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh cười xấu xa, "Nàng thật sự là kéo dài

không nổi mà!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn bỗng nhiên liền cúi đầu hôn nàng.

Loại triền miên cực kỳ tinh mịn kia làm đầu quả tim nàng run rẩy, thân thể cũng hơi run rẩy.

"Trở về chúng ta tiếp tục động phòng." Thanh âm hắn khàn khàn, ánh mắt u ám.

Khi 500 kỵ trở lại doanh trại Bạch Châu, phương Đông đã ẩn ẩn nhú lên mấy tia nắng đầu tiên nhưng yến tiệc lửa trại lại vẫn chưa tan.

Tướng sĩ tiếp ứng vội vàng chào đón, giúp đỡ đoàn người thay áo giáp dính đầy máu, thu hồi chiến lợi phẩm, vận chuyển những tướng sĩ đã bỏ mình.

U Vô Mệnh lấy một mảnh bố xanh cẩn thận gói hỏa cung lại, đem cả phần đại kết cục của 《 Tiêu Trọng báo thù ký 》 cũng gói luôn vào, cho người ra roi thúc ngựa, đưa về hướng Tần Châu.

"Hoàng Phủ Hùng coi tiền như rác thật sự sẽ nhận cái này?" Tang Viễn Viễn tò mò nháy mắt.

Nàng phát hiện U Vô Mệnh hành sự thật sự giống như đang đi trên dây bắc ngang qua vực thẳm vậy, rất nhiều thời điểm, rõ ràng chỉ cần đối phương hỏi thêm một câu, nghĩ thêm một bước, kế hoạch bên ta sẽ toàn bộ bại lộ. Nhưng cố tình hắn lại có thể tính được hoang mang đắn đo của lòng người tinh chuẩn đến cực điểm, đối phương lại chính là sẽ không hỏi thêm một câu kia, nghĩ thêm một bước nữa.

U Vô Mệnh cười nói: "Cung như vậy tuy rằng hiếm lạ, nhưng lại không phải độc nhất vô nhị. Hoàng Phủ Hùng nhân được 《 Tiêu

Trọng báo thù ký 》, lòng tràn đầy xúc động chỉ biết xem ta là người tốt, là tri kỷ. Nếu Khương Nhạn Cơ hưng sư vấn tội, tỏ thái độ đi ép hỏi xuất xứ của hỏa cung, Hoàng Phủ Hùng bênh vực người mình, nhất định giận dữ, càng muốn đối chọi gay gắt với bà ta, tuyệt đối sẽ không nhắc nửa chữ tới quan hệ với â."

Tang Viễn Viễn thở dài: "U Vô Mệnh, thật may mắn chàng không phải là địch nhân của Tang Châu."

Hai người về lại phòng tân hôn giản dị.

U Vô Mệnh không nói hai lời, liền đẩy nàng lên trên giường. Trong đôi mắt hẹp dài u ám chợt loé lên ánh sáng màu xanh lục như một con sói đang cực kỳ đói khát. Rút kinh nghiệm từ trước mấy lần không rõ đầu rõ đuôi mà làm càn, hắn chân chính thực tủy biết vị, cả đầu đều đang bốc lửa.

"Từ từ....." Ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của phù dung chi, Tang Viễn Viễn không khỏi chân mềm nhũn, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nàng vội la lên, "Xem thử cái mảnh kính vỡ lấy được chỗ Mộng Vô Ưu kia đã!"

U Vô Mệnh cười như không cười, dừng động tác.

Hắn chỉ chỉ cái bàn gỗ nhỏ ở góc phòng: "Nàng cách xa chút."

Tang Viễn Viễn thành thật ngồi xuống trong góc, bộ dáng lại như không cho là đúng: "Ta hiện tại cảm thấy cái mảnh kính vỡ này hoàn toàn không có bản lĩnh ném ta tới không gian khác đâu. Thứ đã quăng ta đi chính là cái đại thuật 'nghịch càn khôn' đã làm cho thiên diễn kính vỡ thành 108 khối kia ấy."

U Vô Mệnh không thèm để ý nàng, hắn khoanh chân trên giường.

Toái kính lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay hắn.

Người thì gầy, tay lại rất lớn, ngón tay cũng dài. Mảnh kính vỡ này lúc nằm trong tay Mộng Vô Ưu nhìn còn rất lớn, nhưng tới khi nằm trên tay U Vô Mệnh lại là nhỏ nhắn đáng yêu, giống một cái vỏ sò nho nhỏ hình cánh quạt.

Nó vẫn toả ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt.

Lúc trước U Vô Mệnh toàn lực cho một kích, làm cái lực lượng đến từ ' Thiên Đạo 'này suy yếu tới cực hạn, nhìn hữu khí vô lực, dường như muốn tắt bất cứ lúc nào.

U Vô Mệnh híp híp mắt, lòng bàn tay bỗng nhiên nổi lên lôi diễm xanh trắng.

Luyện hóa!

Tang Viễn Viễn mở to hai mắt.

Nàng vốn ý chỉ là muốn nhìn xem trong cái miếng kính vỡ tương đối đặc thù này có thể phát hiện thêm chút gì về bí mất của cái ' tương lai ' kia không, nhưng nàng chưa từng nghĩ U Vô Mệnh căn bản không phải loại người tính cách bảo thủ, đi từng bước tính từng bước, hắn ra tay liền muốn luyện hóa vật này luôn.

Ánh sáng bảy màu trong miếng kính vỡ chợt lóe liên bắt đầu liều chết phản kháng.

Tang Viễn Viễn nhịn không được lê chân mang theo cái ghé dưới mông, từng chút một dịch về gần hướng U Vô Mệnh một chút

Cái luồng sáng cầu vồng này còn biết phản kháng, thật là ngoài dự liệu của nàng.

Như vậy xem ra, ' Thiên Đạo ' còn rất có linh tính nha.

Trong lòng nàng đã ẩn ẩn có dự cảm, kẻ địch thực chất cũng không

phảilà Thiên Đạo thiên nhiên gì đó, mà chỉ là một hay một đám người nắm giữ lực lượng huyền huyễn mà thôi.

Thiên Đạo chân chính phải vận hành theo quy luật của vạn vật, là một pháp tắc chung cực kỳ cỏ bản có thể giải thích hết thảy các hiện tượng.

Chứ không phải cái thứ đồ chơi thiểu năng trí tuệ sau suốt ngày thiên vị đi che chở cho con trai ruột, con gái cưng ngốc nghếch một cách không thể hiểu được.

Tang Viễn Viễn có chút lo lắng.

Tuy rằng U Vô Mệnh đã thành công dùng Bất Diệt Hỏa luyện hóa quá sấm sét trong cơ thể, nhưng cái sấm sét tụ trên người hắn lại rõ ràng chính là vật sinh ra từ cái lực lượng bảy màu kia, mà cái ánh sáng cầu vồng trước mặt này còn có cả một lực lượng thần bí nào đó ở phía sau bức màn.

Khóe môi U Vô Mệnh dần dần hiện lên nụ cười dữ tợn.

Huyết lệ theo khóe mắt hắn thấm ra.

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc, trồng ra một loạt hoa hướng dương trên đỉnh màu đỏ của gian phòng như những cây quạt trần, không ngừng đem những màn sương tinh mịn đều đều phủ lên người U Vô Mệnh.

Luồng sáng cầu vồng trên miếng kính vỡ trong bàn tay của U Vô Mệnh đang giãy giụa văn vẹo hết sức, nhưng cũng không thể thoát khỏi sự giam cầm của lôi diễm xanh xanh trắng trắng.

Sau khi chảy ra huyết lệ, khóe môi U Vô Mệnh cũng bắt đầu thấm ra một dòng máu đen. Hắn ánh mắt lại không còn tàn nhẫn, thỉnh thoảng còn xẹt qua khuôn mặt của Tang Viễn Viễn trong chốc lát .

Tang Viễn Viễn che giấu lo lắng trong lòng, chỉ bình tĩnh nhìn hắn chăm chú.

Thoạt nhìn quá trình luyện hóa còn phải tốn thêm một thời gian.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Tang Viễn Viễn đứng dậy, kéo cái cửa nhỏ ra.

Là Tang Châu vương.

"Cha?" Tang Viễn Viễn ngoái đầu nhìn lại nhìn nhìn U Vô Mệnh, sau đó tay chân nhẹ nhàng lách ra ngoài, đứng phía trước cửa.

Tang Thành Ấm đem một viên ngọc giản đưa cho nàng: "Tang Bất Cận có việc muốn nói với con."

Không biết có phải ảo giác hay không, Tang Viễn Viễn nhìn gương mặt già tràn đầy nghiêm túc của Tang Thành Ấm này, lại nhìn ra một loại vui sướng ' phá ngang đêm động phòng hoa chúc của tiểu tử thúi kia '.

Nàng nhận ngọc giản.

Ánh sáng xanh nổi lên, trong ngọc giản truyền ra tiếng Tang Bất Cận: "Tiểu muội, Vân Hứa Chu dùng đuốc san bằng Băng Vụ Cốc như con sông băng ở đối diện rồi, đáy cốc bây giờ chỉ còn là một mặt phẳng, người của Tấn Lan Lan người đều bị nhốt ở bên ngoài, sẽ không tìm được bất luận dấu vết gì."

Tang Viễn Viễn: "..... Nhiếp Chính Vương thật là thủ đoạn lôi đình!"

"Thuốc U Vô Mệnh đưa tới, Vân Hứa Chu đã cho Vân Hứa Dương dùng thử, nói là trong vòng hai ngày đã hộc ra một ngụm cổ độc, đánh giá trong vòng nửa tháng liền có thể quét sạch hết toàn bộ huyết cổ trong cơ thể." Tang Bất Cận vui tươi hớn hở nói.

"Vậy thật đúng là thật tốt quá." Tang Viễn Viễn nói, "Như thế, ca ca cũng không cần lo lắng cho hài tử tương lai nữa nha."

Tang Bất Cận xấu hổ: "Ai lo lắng cái này!"

Tang Thành Ấm đứng một bên trợn tròn mắt hổ: "Cái gì hài tử?! Tang Bất Cận cái thằng nhãi ranh này, dám lén lão tử làm cái gì rồi!"

"A a a a!" Tang Bất Cận tức giận, "Cha ở bên cạnh, sao muội lại không nói cho ta!"

Tang Viễn Viễn: "..... Được rồi được rồi, phụ tử hai người đợi lát nữa muốn nói gì thì nói đi. Ca ca, trước hết nghe ta nói, huynh hiện tại lập tức liên lạc Vân Hứa Chu, việc linh cổ có thể trị khỏi ngàn vạn ngàn vạn lần không cần nói cho bất cứ ai biết, bao gồm luôn cả tất cả mọi người của Vận thị, chỉ cần một mình Vân Hướng Chu biết là được rồi."

Tang Bất Cận rõ ràng ngẩn ra: "Tiểu muội, có phải muội phát hiện ra cái gì không?"

"Cũng không phải," Tang Viễn Viễn nói, "Chỉ là ẩn ẩn cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm. Ca, biểu hiện của Hoàng Phủ thị thật sự là có chút không giống người đứng phía sau tạo ra cái màn hạ linh cổ này. Cụ thể chỗ nào có vấn đề ta cũng không nói lên được, dù sao, trước hết cứ phong tỏa tin tức đã, không cần thiết nói ra bên ngoài, hết thảy chờ sau khi bình định ma họa lại thương lượng cũng không muộn."

"Được, ta sẽ nói với nàng."

Ngọc giản vỡ nát, Tang Viễn Viễn quay đầu lại, thấy trong ánh mắt Tang Thành Ấm ẩn ẩn có tia nước chợt lóe lên.

"Cha, người khóc cái gì?"

"Ai, ai khóc!" Tang Thành Ấm thổi bay chòm râu.

Nàng thấu tiến lên, nắm lấy cánh tay của đối phương: "Có phải cha ảm thấy khuê nữ trưởng thành rồi, có thể tự mình động não, không cần lại lo lắng phát sầu?"

"Là cảm thấy mình già rồi." Tang Châu vương rầu rĩ ung ung mà nói.

"Cha là bảo đao chưa già nha!" Tang Viễn Viễn nói, "Chờ U Vô Mệnh tới tuổi này của người, khẳng định không uy phong của ngày hôm nay!"

"Thật sao!"

"Đúng vậy!"

Tang Thành Ấm cảm thấy mỹ mãn bước đi.

Tang Viễn Viễn về lại trong phòng tân hôn đơn sơ, liền thấy U Vô Mệnh ngồi xổm trên giường, trong tay bắt lấy một cái hoa hướng dương nhỏ, đang ngồi xé xé cái mặt hoa người ta chơi.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nhìn thấy Tang Viễn Viễn tiến vào, U Vô Mệnh thực vui sướng vẫy vẫy tay với nàng.

Nàng đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, tầm mắt lướt qua, không thấy cái mảnh kính vỡ kia đâu.

"Luyện hóa như thế nào rồi?"

U Vô Mệnh không chút để ý, nâng một bàn tay đến trước mặt nàng .

Liền thấy trên lòng bàn tay cùng năm ngón tay chậm rãi bốc cháy

lên lôi diễm. Nhưng màu sắc lại không hề là màu trắng xanh, mà là đen tuyền.

Tang Viễn Viễn: "?"

Hắn không phải luyện hóa ' thần lực ' bảy màu sao? Như thế nào lại là đen?!

"Trúng độc?!" Nàng khẩn trương bắt lấy cánh tay hắn.

Tay U Vô Mệnh nhoáng lên, thu lại ngọn lửa.

"Không thích cái màu kia." Hắn vân đạm phong khinh mà nói.

"Còn có thể biến đổi màu ?!" Tang Viễn Viễn thật lòng khiếp sợ.

"Ừ," U Vô Mệnh trầm ngâm nói, "Cái lực lượng đó là ngũ hành siêu việt."

Hắn đem ngón tay thon dài đưa tới dưới mí mắt nhìn trong chốc lát.

"Là của ta."

Tang Viễn Viễn hơi tưởng tượng một chút, thấy như hắn vừa ra tay là một ngọ hắc diễm bùng ra.

Quả thực là soái đến phạm quy.

Nhìn nhìn lại những cái hoa đó của mình .....

Tang Viễn Viễn không khỏi rũ đầu xuống.

"Tang Quả!" Hắn nâng tay lên, xoa xoa khuôn mặt nàng, "Ta thấy được một số thứ."

"Hử?"

Chỉ thấy U Vô Mệnh cúi đầu, tùy ý xốc xốc đệm chăn cùng gối đầu bên cạnh.

"..... Kiếm gì vậy ?."

Thân thể hắn dịch một phát, phát hiện kia mảnh kính vỡ kia bị hắn đè dưới mông.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn cầm mảnh kính trên tay, đưa cho nàng.

Tang Viễn Viễn mỉm cười dịch người ngồi xa một ít: "Ta tự giác, cách nó xa một chút."

U Vô Mệnh: "....."

Hắn nhìn nàng, lẩm nhẩm lầm nhầm nói: "Không phải chỉ bị ta ngồi lên một chút thôi sao. Nàng cũng đâu phải chưa sờ qua ta, khi đó không phải còn yêu muốn chết sao, sao bây giờ còn bày đặt ghét bỏ."

Tang Viễn Viễn: "!!"

Đúng là thời điểm mất khống chế, nàng xác thật có cào loạn xạ ôm tùm lum thật.

Dáng người hắn tốt như vậy, ai có thể không mù quáng chứ.

Vấn đề là.....

U Vô Mệnh thấy nàng mặt mày đỏ bừng, không khỏi tâm tình rất tốt, thò cánh tay dài lập tức ôm nàng vào trước người, ý bảo nàng xem cái miếng kính vỡ kia.

Miếng kính này thật sự khác với miếng của Tần Ngọc Trì kia rất lớn, mặt sau kính mặt là một cái hình thoi như miếng đỡ kính, nhưng vật chất lại giống hệt như mặt kính.

Nàng vươn tay, U Vô Mệnh liền đặt miếng kính vào trong lòng bàn tay của nàng.

Khuôn mặt tuấn mỹ kia đắc ý hơi hơi híp lại, bộ dáng như đã liệu trước, đạm thanh nói: "Tùy tiện chơi đi."

Nghĩ đến khi hắn luyện hóa cái ' thần lực' kia cũng đã sờ khắp hết miếng kính này rồi.

Miếng kính đặt vào tay trầm lạnh, so trong tưởng tượng còn nặng hơn một chút.

Tang Viễn Viễn lật qua lật lại nhìn kỹ một lần, nói: "Phía dưới thanh đỡ kính có một cái lỗ nhỏ nhìn có vẻ như bị đứt gãy, thoạt nhìn, nó có lẽ vốn là còn liên kết với một vật nào đó khác."

"Thử xem!" U Vô Mệnh xúi giục nói.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, nhẹ nhàng cầm miếng kính lên.

Giờ khắc này, tim nàng đập không khỏi đập thật nhanh.

"U Vô Mệnh."

Nàng thật tự nhiên bày ra thần thái cùng động tác giống y chang U Vô Mệnh lần đầu tiên sử dụng miếng kính vỡ.

Trước mắt một mảnh yên tĩnh.

"Ta." Nàng lại nói.

Không thu hoạch được gì.

Không cần thử thêm nữa những ' người đã chết '.

"Mộng Vô Ưu."

Trước mắt có ánh sáng như bóng nước nhoáng lên.

Chợt, chính giữa phạm vi của thị giác tự nhiên mở ra một không trung rồi trải rộng ra, nàng thấy mái điện cong cong, cái trống vàng đỏ to tướng ầm vang gõ vang, một tấm thảm đỏ cực lớn trải dài từ đại môn của vương thành cho đến thềm ngọc chính điện, hai người ăn mặc huyền y đẹp đẽ quý giá nặng nề, nắm tay nhau đạp theo nhịp trống đi đến, hai bên thảm là đủ loại quan lại đang đồng thời triều bái.

Thị giác kéo lại gần.

Dưới lớp trang phục lộng lẫy, cái đồ dỏm này lại nhìn giống như nàng đến chín phần, trong từng cử chỉ đã có chút dáng vẻ cao quý.

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy quanh thân hai người Hàn, Mộng đều là vầng sáng bảy màu, nhưng người khác hình như căn bản nhìn không thấy.

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, cái miếng kính vỡ này quả nhiên là hàng cao cấp hơn một chút nha. Lần trước dùng cái khối của Tần Ngọc Trì kia, U Vô Mệnh rõ ràng chỉ có thể thấy Hàn Thiếu Lăng phá U Đô. Hôm nay khối này đều có thể thấy đại hôn của Hàn, Mộng.

Nàng nhìn thẳng vào vầng sáng bảy màu kia, trong lòng đều trào phúng.

Vừa muốn nhíu mày, bỗng nhiên nghe được bên tai vang lên một tiếng cười nhẹ lạnh lẽo cực thấp.

Chợt, lại thấy cái quầng sáng bảy màu đang vây lấy hai người kia

bỗng nhiên biến thành vầng lửa đen, còn tràn ngập ác ý vẽ một con rùa đen sinh động như thật ở trên trán hai người kia.

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng mở to mắt, liền thấy U Vô Mệnh đang để một ngón tay lên trên mảnh kính vỡ trong tay nàng, khóe môi cong lên tươi cười tràn đầy ác ý.

"Bọn họ cho rằng, hai con rùa bảy màu này có thể cứu vớt thế giới." Ngữ khí hắn trào phúng đến cực điểm.

Trong lòng Tang Viễn Viễn muốn nhảy dựng: "Chàng đã thấy bí mật của ' bọn họ ' ?! Bọn họ là ai?"

U Vô Mệnh cười xấu xa: "Muốn biết, đem thân tới đổi nha"

Ánh mắt âm trắc trắc liền theo cổ áo nàng đi xuống, ngón tay dài lơ đãng nhẹ nhàng gõ gõ hộp phù dung chi bên gối đầu.

Đốc, đốc.

Tang Viễn Viễn: "..... Ta tự mình xem!"

Nàng lui xa hai bước, nắm chặt miếng kính vỡ.

"Đầu đàn của Thiên Đàn."

Một mảnh yên tĩnh.

"Phó đầu đàn của Thiên Đàn!"

Vẫn cứ một mảnh yên tĩnh.

U Vô Mệnh cười đến đập đập chân: "Tiểu Tang Quả, phải nhận biết được người mới có thể thấy được."

Tang Viễn Viễn chậm rãi trợn tròn đôi mắt: "Cho nên chàng đã biết được một người trong số đó rồi, sau đó mới phát hiện bí mật của ' bọn họ ' đúng không!"

Nàng vội vàng định thần, thầm nghĩ: "Khương Nhạn Cơ, Hoàng Phủ Tuấn!"

Trước mắt chậm rãi hiện lên hình ảnh.

Chương 86: Chỉ ta có thể giết

Nắm mảnh nhỏ của thiên diễn kính, trước mắt Tang Viễn Viễn chậm rãi hiện lên hình ảnh.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, hình ảnh về Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn sẽ trở nên như thế này.

Nàng thấy được kết cục của hai người kia.

Tu vi bị phế, tứ chi bị bẻ gãy, bị nhốt trong một cái lồng sắt lớn, đang được vận chuyển lên cầu bạch ngọc.

"Ngàn không nên, vạn không nên, không nên nhiều lần động sát tâm với đế quân như vậy," một lão hoạn quan mặt tròn tròn lão cười ngâm ngâm nói, "Tới bước này rồi, Mộng nương nương cũng sẽ không mềm lòng nữa đâu! Nhị vị, mong hai người sạch sẽ mà đi thôi! Đây là nước hồ Thanh Trì nha, nhất định có thể rửa sạch tội nghiệt trên người nhị vị, kiếp sau nhớ thành thành thật thật đầu thai, an an phận phân làm người!"

Đế quân? Mộng nương nương? Là nói Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu đúng không!

Khương Nhạn Cơ dù bị nhốt trong lồng sắt, tiều tụy chật vật, nhưng sống lưng lại vẫn ưỡn đến thẳng tắp, nàng hung ác nhìn chằm chằm lão hoạn quan, thanh âm nghẹn ngào: "Khương Nhất, bổn đế quân đối với ngươi không tệ, từ trước đến nay cực kỳ tín nhiệm. Lại không nghĩ rằng, ngươi lại cấu kết với Hàn Thiếu Lăng cấu kết, phản bội bổn đế quân!"

Nghe Khương Nhạn Cơ như vậy vừa nói, Tang Viễn Viễn lập tức liền nghĩ tới, cái lão thái giám mặt tròn tròn này hình như là khi nàng nhập kinh có gặp qua rồi thì phải, là cái lão dính như cái đuôi sau lưng Khương Nhạn Cơ, một tấc cũng không rời.

Có thể được ban tên là Khương Nhất cũng đủ thấy độ tín nhiệm. Người này vậy mà lại phản bội Khương Nhạn Cơ, đầu nhập Hàn Thiếu Lăng?

Lão thái giám vẫn cười thật hòa ái, quay người nhìn về nơi xa chắp tay, sau đó mới xoay người lại nói: "Đế quân chính là chân mệnh thiên tử, nếu ngài có thể sớm chút xem xét thời thế, thoái vị nhường hiền, vẫn còn có thể xem là một đoạn giai thoại. Đáng tiếc, nhị vị càng muốn cùng đối nghịch với ông trời! Ai, từ xưa đến nay, những người một hai phải nghịch thiên có ai có thể có kết cục tốt chứ?"

"Phi!" Hoàng Phủ Tuấn lạnh lùng phun ra một ngụm nước bọt, "Đi con mẹ nó thiên mệnh đi!"

Hắn dựa vào lồng sắt, méo mó mà ngồi, xem bộ dáng liền biết chịu không ít khổ hình.

Lão thái giám tiếc nuối lắc đầu: "Nhị vị hà tất phải thế? Nếu chịu cúi đầu thấp một chút cầu tình, đế quân tất nhiên sẽ không đuổi tận giết tuyệt, đáng tiếc....."

Hắn ra vẻ không đành lòng quay người lại, phất phất tay.

Bên cạnh lập tức chạy ra hai tiểu thái giám, đem cái lồng sắt kia nâng lên, ném xuống cầu bạch ngọc.

"Phanh ——"

Lồng sắt rơi vào nước, văng lên một tiếng ầm trầm vang.

Từng đám từng đám bọt khí nổi lên, dần dần im ắng hẳn, chỉ ngẫu nhiên nổi lên một hai bong bóng nước nhỏ.

Lão thái giám lẳng lặng canh giữ ở hành lang bên cầu, nhìn ảnh phản chiếu của vầng trăng trong ao, hồi lâu, đầu lắc lệch về một bên.

Liền có mấy tiểu thái giám ' thình thịch thình thịch ' nhảy xuống, sau một lúc lâu, kéo hai cái xác chết lên bờ.

Khương Nhạn Cơ một thế hệ nữ đế, Hoàng Phủ Tuấn kẻ tuyệt thế kiêu hùng, thế nhưng lại vô cùng tức tưởi nghẹn khuất mà chết đi trong hồ nước nho nhỏ này.

Lão thái giám ngồi xổm xuống, một tay ấn một cái xác, thực mau, hai xác chết không nhắm mắt liền bị đốt thành tro đen.

"Đế quân đã đăng cơ mười ba năm, căn cơ đã củng cố vững vàng, tội tình gì mà không chịu từ bỏ ý định chứ?" Lão thái giám thở dài, "Quyền thế mê mắt người, muốn mạng người nào....."

Hình ảnh chậm rãi tang biến trước mắt Tang Viễn Viễn.

Khi nàng đang xem được một đoạn, U Vô Mệnh cũng không ra tay quấy nhiễu, chỉ khoanh chân xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi ở một bên, tay nâng má, lắc qua lắc lại nhìn nàng.

Tang Viễn Viễn mở mắt.

"Đăng cơ mười ba năm....." Ánh mắt nàng trống trơn như đang nhìn xuyên thấu U Vô Mệnh, lẩm bẩm, "Đại thiên diễn chi thuật, tính khí vận thế gian từ khoảnh khắc này, chỉ còn mười năm....."

Lão thái giám lại nói Hàn Thiếu Lăng đã đăng cơ mười ba năm.

Sau khi hắn đăng cơ mười ba năm, lịch sử vẫn còn tiếp diễn.

Nói cách khác, sau khi Hàn Thiếu Lăng đăng cơ, thật sự mang Vân Cảnh mười tám châu vượt qua đại kiếp nạn mười năm đã được tiên đoán đó!

"U Vô Mệnh....." Tang Viễn Viễn chậm rãi hoàn hồn, ánh mắt sâu kín nhìn tên nam nhân thoạt nhìn thực không đứng đắn kia, "Hai người chúng ta hình như chọc phải đại sự rồi!"

U Vô Mệnh cười ha ha, hắn nghiêng hơn nửa thân người, kéo nàng vào trong lòng ngực.

"Ta xem cái này cũng hiểu sơ sơ rồi." Tang Viễn Viễn nói, "Thế gian này, vốn có một đại kiếp nạn không qua được. ' Thiên Đạo ' bấm tay tính toán, tính đến việc đem cái hồn phách Mary Sue trong thân thể Mộng Vô Ưu kia từ dị thế đem lại đây, dùng vận may tuyệt cường phụ tá Hàn Thiếu Lăng, hai người này sẽ có thể dẫn dắt Vân Cảnh vượt qua kiếp nạn lần này."

U Vô Mệnh nhướng mày: " Mary Sue là gì?"

Tang Viễn Viễn: "..... Kiểu nữ tính có bộ dáng như là ' mỗi nam nhân đều yêu ta, mỗi người đàn bà đều ghen ghét ta '."

U Vô Mệnh rầu rĩ cười đến gập người.

Sau một lúc lâu, hắn cười đủ rồi, nói: "Tiểu Tang Quả, ý nàng chính là kỹ nữ đầu bảng?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Cân nhắc một lát, cư nhiên cảm thấy hoàn toàn không thể phản bác.

Nàng gặp qua rất rất nhiều nam nữ thanh niên ưu tú, bọn hắn / các nàng đều vô cùng tự tôn tự ái, cũng không sẽ giống ruồi nhặng không đầu suốt ngày loi nhoi, nhất định phải cướp đoạt được một

sinh vật khác phái nào đó, đặc biệt là cái loại đã có chủ.

Ví dụ như Vân Hứa Chu, khi ở trong động băng, nàng ấy bị vẻ soái khí của U Vô Mệnh làm cho ngơ ngẩn một chút, nhưng nàng ấy cũng không ghen ghét Tang Viễn Viễn, cũng không có ý tưởng gì đối với U Vô Mệnh, nhiều nhất đó là hỏi một câu hắn có huynh đệ không.

Lại ví như Tang Viễn Viễn, nàng cũng không phải không hề tiếp xúc các nam tử khác, nhưng bất kể là thủ hạ của U Vô Mệnh hay các vương tôn công tử của các các châu quốc còn lại cũng thế, đối với nàng đều là tôn trọng khách khí, cũng không ngốc nghếch truy đuổi.

Chỉ có trong mấy chốn kỹ viện, lúc nào cũng sẽ thường xuyên trình diễn màn chúng nam tranh một nữ, chúng nữ đố một người.

Bộ dáng cũng quả thật không sai.

"Tiểu Tang Quả," U Vô Mệnh bỗng nhiên tiến đến bên lỗ tai nàng, thấp giọng chỉ dẫn, "Còn nhớ rõ cái đêm mà lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nữ nhân kia nương theo hoả hoạn chạy đến trên giường Hàn Thiếu Lăng, đúng không."

Tang Viễn Viễn hơi băn khoăn không biết nên nói là nhớ rõ hay không, nếu nói nhớ rõ không biết người này có lại nổi máu ghen hay không.

"Ờ, hình như là có chuyện như vậy." Nàng cảnh giác nói.

U Vô Mệnh cười xấu xa: "Đều là bán cho người ta, bất quá chỉ là bán đồ lớn hơn mà thôi, lại còn không thu đồng bạc nào, vậy mà còn dám cho rằng mình cao quý hơn kỹ nữ."

Tang Viễn Viễn: "....." Giống như hoàn toàn không có cách phản bác.

Hắn nhàn nhàn dựa lưng ra phía sau: "Người mà thực lực không gánh nổi dã tâm, nhìn qua là dáng vẻ đó còn gì."

Hắn híp mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp không thấy chán ghét, chỉ có đạm mạc.

Nàng tựa vào trong lòng ngực hắn, cười cười hỏi: "Ta thì sao? Chàng lúc trước nhìn ta ra bộ dáng gì?"

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn nàng trong chốc lát, trong mắt hiện lên một sợi hồi tưởng, thanh âm trầm thấp, mang chút ý cười: "Giống như nàng nhìn ta."

Tang Viễn Viễn giơ mặt lên nhìn hắn: "Có ý tứ gì?"

"Ngoài ý muốn," hắn vỗ vỗ tóc nàng, "Thật không giống như trong tưởng tượng. Sau đó liền có chút tò mò, muốn tới gần một chút nhìn xem."

Tang Viễn Viễn ngạo kiều chu miệng lên: "..... Chàng xác thật là hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của ta, nhưng ta cũng không hiếu kỳ một chút nào nha, cũng không muốn tới gần."

Ai có thể nghĩ được đại ma vương vai ác thoạt nhìn lại giống như tiểu bạch kiểm ăn chơi trác táng chứ?

"Khẩu thị tâm phi nha,Tiểu Tang Quả." Hắn cười xấu xa nhìn thẳng nàng, đề tài chợt chuyển xa ngàn dặm, "Hiện tại muốn không?"

Tang Viễn Viễn: "???"

Nhìn kịch bản của cái cẩu nam nhân này!

Nếu nàng nói ' không cần ', hắn nhất định nói nàng ' khẩu thị tâm phi '. Nếu nàng nói ' muốn ', hắn liền sẽ nói ' như nàng mong muốn '.

U Vô Mệnh nắm chắc thắng lợi, híp mắt, khóe môi tràn đầy xấu xa.

"Hử? Muốn không?" Hắn ưu nhã tản mạn thu lưới.

Tang Viễn Viễn từ trước đến nay không phải là người ngồi chờ chết.

Nàng quyết đoán hạ gục hắn.

Một hồi thần hồn điên đảo.

.....

Một canh giờ sau, Tang Viễn Viễn nằm liệt trong lòng ngực U Vô Mệnh, giọng nói yếu ớt: "Chúng ta có phải lạc đề rồi không?"

U Vô Mệnh nghiêm trang: "Đâu có, đây là làm chính sự."

Nàng cọ hắn vài cái, ổn định tinh thần, nói: "Nói lại chuyện mới vừa rồi. Lão thái giám nói Hàn Thiếu Lăng đã đăng cơ mười ba năm, vậy có nghĩa, hắn thật sự sống sót thanh thản qua trận hạo kiếp mười năm sau kia. Ta xem qua trong cốt truyện, Hàn Thiếu Lăng cũng không có đánh bại Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn, chỉ tới khúc đại hôn của hắn cùng Mộng Vô Ưu là kết thúc. Không nghĩ tới chuyện xưa kết thúc xong, những nhân vật trong đó lại vẫn tiếp tục sinh hoạt."

"Cho nên người viết sách cho nàng xem là ai?" U Vô Mệnh nhàn nhàn hỏi.

Tang Viễn Viễn: "..... Không để ý tên tác giả. Chàng không biết khi đó ta bận rộn biết chừng nào, so với chàng còn bận hơn ấy!"

—— một điểm cho thấy tầm quan trọng của tên tác giả nga.

"Ừ ừ ừ," U Vô Mệnh nhẹ nhàng buông đầu, bộ dáng vô cùng có lệ

nhưng thoạt nhìn gợi cảm cực kỳ, "Phu nhân trăm công ngàn việc, không thể chơi bời lêu lỏng như ta được."

"Nhưng mà đại anh hùng cứu vớt thế giới đã bị chúng ta đá xuống dưới lòng đất rồi, phải làm thế nào mới đúng đây?" Tang Viễn Viễn thở dài.

U Vô Mệnh mặt không sao cả, hắn híp híp mắt, nói: "Tiểu Tang Quả, nàng không hiếu kỳ đại hoạ diệt thế vốn dĩ là bộ dáng gì sao? Toàn bộ thế gian bị Minh ma chiếm cứ, văn minh Nhân tộc không còn sót lại chút gì, hoàn toàn biến thành luyện ngục đầy máu?"

Tang Viễn Viễn nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hắn —— vậy thì có vấn đề gì?

U Vô Mệnh nói: "Ngẫm lại những cung điện đó, những thành lũy đó, những quân đội đó. Cho dù Minh ma có thể đẩy ngã toàn bộ trường thành đi nữa, chịu khổ cũng chỉ là người thường thôi. Vương tộc tuyệt đối bình yên vô sự."

Tang Viễn Viễn chậm rãi gật đầu.

Lúc trước nàng liền phát hiện, trong vương cung, mỗi một toà cung điện quan trọng đều kiên cố như thành lũy, chỉ cần cửa điện một khi đã đóng chặt, Minh ma một trăm năm cũng không thể tấn công vào đến. Còn có những pháo đài quân sự quan trọng, lực phòng ngự tuyệt đối sẽ không thua hắc thiết trường thành!

"Huống chi chỉ có mười năm." U Vô Mệnh lãnh đạm cười cười, "Cho dù hiện tại trường thành đổ hết, mười năm sau, cũng cách thời điểm diệt vong không mấy gần nha!"

Càng đừng nói đến tình huống trường thành vẫn còn vững chãi.

Hiện giờ dù có ba châu là Bạch, Phong, Tề bị Minh ma phá thành, chưa nói tới cái gì hoạ diệt Vân Cảnh nha, nhiều nhất hơn một tháng

nữa, Minh ma trong toàn bộ đất liền sẽ bị quét sạch đến không còn một mảnh.

Nhân loại luôn bộc phát ra tiềm lực vô hạn, tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.

Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát: "Chẳng lẽ chàng hoài nghi cái gọi là hoạ diệt thế kia là lời nói dối của Thiên Đàn?"

"Không phải nói dối." U Vô Mệnh nói, "Nhiều năm như vậy, ngoại giới cũng không nghe chút tiếng gió nào."

Hắn không nói ra hoàn toàn, nhưng Tang Viễn Viễn đã có thể lĩnh hội. Nếu rải một lời nói dối quan trọng như vậy, dù sao cũng phải có mục đích. Nhưng Thiên Đàn nhiều năm như rồi vẫn chỉ là yên lặng hành sự ở sau lưng, ngay cả Hàn Thiếu Lăng là người thu lợi lớn nhất cũng hoàn toàn không biết gì cả —— đây cũng không có bộ dáng là tung lời nói dối để lợi dụng làm chút chuyện gì.

Tang Viễn Viễn yên lặng lý một chút rồi nói: "Hai mươi năm trước, Thiên Đàn thi triển đại thiên diễn thuật, nhìn thấy ba mươi năm sau, thế gian sẽ bị Minh ma hoàn toàn chiếm cứ. Sau đó bọn họ lại làm ' nghịch càn khôn ' thuật, đem ta ném tới dị thế. Thêm một thời gian sau nữa, trong gương liền ' tiên đoán ' nhân loại vượt qua nguy cơ....."

Theo tình thế như vậy, nàng thật giống như nữ ma đầu diệt thế ấy nhỉ. Chỉ xem kết quả mà nói, vốn dĩ là thế cục diệt thế, một khi không có nàng, đổi thành Mộng Vô Ưu theo chân Hàn Thiếu Lăng, liền có thể cứu thế. Hiện giờ nàng đã trở lại, còn cùng U Vô Mệnh đánh cho Hàn Thiếu Lăng tàn tật.....

Vận mệnh phảng phất xoay một vòng tròn, một lần nữa lại hồi lại vị trí cũ.

Tang Viễn Viễn tròn nháy mắt liền rươm rướm nước mắt: "Trước kia

ta không để ý, hiện tại ta muốn làm người tốt."

"Được rồi, khi nào trở về lại bắt vài người đến thẩm vấn thật kỹ....." U Vô Mệnh nhẹ nhàng nghiến răng, ôm nàng thật chặt.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

Bất quá, muốn bắt được thủ lĩnh Thiên Đàn cũng không phải là một việc dễ dàng.

Thiên Đàn này thật sự là quá mức ẩn dật, chỉ phụ trách một ít việc bói toán, chúc phúc. Phó đàn đầu hay đàn đầu tên họ là gì, ngoại giới căn bản không ai quan tâm. Cứ như vậy, một tổ chức không quan trọng mấy được bố trí và xây dựng trong đế thành, nhưng cấu tạo hay phương vị cụ thể của nó lại là không ai hiểu biết.

Nàng dựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn, thanh âm mềm nhẹ: "U Vô Mệnh, chàng đã thấy rồi sao?"

Sau một lúc lâu, lòng ngực hắn rầu rĩ rung lên một chút: "Ừ."

Nàng không cần phải nói ra, hắn cũng không cần hỏi, cả hai đều biết đối phương đang muốn nói về cái gì.

"Chàng thấy thế nào?" Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng cọ hắn.

Hắn chậm rãi phun ra một ngụm khí: "Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn, chỉ ta mới có thể giết."

Nàng do dự một lát: "Chàng có nghĩ tới một loại khả năng này không. Phụ thân chàng cũng giống như chàng, đều là những người thông tuệ hiểu thấu như vậy, sao lại có thể thích cái loại nữ tử dã tâm bừng bừng được chứ? Có khi nào....."

U Vô Mệnh không cần nghĩ ngợi: "Tại bà ta ép."

Tang Viễn Viễn: "....."

Suýt chút nữa một hơi thở không lên nổi, sống sờ sờ mà bị sặc chết.

"Nam nhân các người đều nông cạn như vậy sao!" Tang Viễn Viễn tức giận lên án.

U Vô Mệnh nhướng mày, bàn tay to đặt trên người nàng nhéo hai cái: "Ờ."

Nàng nhìn chằm chằm hắn một lát, không thấy cái sơ hở gì.

Trực giác nói cho nàng, U Vô Mệnh cố ý nói sang chuyện khác. Hắn không muốn nghĩ nhiều về chuyện này.

Khương Nhạn Cơ đã gây cho hắn thương tổn cùng cừu hận thật sự quá sâu, hắn không có cách nào cho mình một lý do để không nên giết bà ta, cho dù có bất kỳ khả năng ngoại lệ nào đi nữa l.

Hắn cần phải giết bà ta.

Chỉ có thể giết bà ta.

Thậm chí cho dù trên người Khương Nhạn Cơ thật sự phát sinh ra chuyện giống như của Tang Viễn Viễn.

"Bất kể chàng quyết định như thế nào, ta đều ủng hộ chàng." Nàng cười ngâm ngâm ngẩng đầu lên nhìn hắn.

U Vô Mệnh lười biếng đưa một tay ra sờ sờ khối kính vỡ kia, hai ngón tay cầm lấy giơ lên, soi vào vài tia nắng sớm rọi qua cửa sổ, híp mắt nhìn.

"Ở cái thế giới trong này không có Tiểu Tang Quả." Hắn nói, "Không có Tiểu Tang Quả, ta sẽ được ăn cả ngã về không, liều mạng cùng Khương Nhạn Cơ ở Thiên Đô."

"Chàng sẽ làm vậy?" Nàng nằm trên người hắn, mềm mềm mại mại hỏi.

"Sẽ." Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên một tia mỉm cười mờ mịt, "Lúc đó, cứ cho là thực lực của ta cũng có chút giá trị, nhưng cứ càng kéo dài thì tình huống đối với ta càng bất lợi."

Nàng nhất thời không biết nên nói cái gì, mặt cười, tâm lại đau.

"Sách," U Vô Mệnh ấn đầu nàng lên người hắn một cái thật mạnh, "Lại không nghĩ rằng Hoàng Phủ Tuấn vô sỉ như vậy, hắn muốn sĩ diện mà lại đi đánh lén ta, haiz..."

Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, ' mặc dù không bị tập kích đi nữa, một mình chàng cũng đừng nghĩ đánh lại hai người bọn họ nha. '

Đương nhiên, nay đã khác xưa, một lần kia ở bình nguyên Đông Châu, hắn vì nàng phá kén thành bướm, nếu đơn đả độc đấu, hắn chưa chắc đánh không lại liên thủ của Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn.

Chưa nói tới bây giờ, hắn đã có được Bất Diệt Hoả cùng cái lực lượng ánh sáng bảy màu gọi là ' thần lực ' kia, đánh chết hai người đó càng không phải nói chơi.

Nàng giơ l khuôn mặt nhỏ lên: "Lấy thực lực của phu quân, giết hai người bọn hắn quả thực giống như lấy đồ trong túi!"

"Đó là đương nhiên." U Vô Mệnh nheo mắt lại.

"Đúng rồi!" Tang Viễn Viễn nhớ tới một chuyện, "Ca ca đưa tin nói, Vân Hứa Chu trực tiếp dùng cây đuốc đánh sập Băng Vụ Cốc bên cạnh sông băng, hiện giờ kia đáy cốc đã hoàn toàn bị bao trùm, sẽ không có bất luận dấu vết gì nữa."

U Vô Mệnh đang chậm rãi vỗ tóc nàng, nghe vậy, động tác chợt dừng lại.

"Tiểu Tang Quả, xem ra, tình huống có biến."

"Hả ?"

Biểu tình trên mặt U Vô Mệnh nhàn nhạt: "Nếu Vân Hứa Chu chỉ làm mất hết dấu vết, Tấn Lan Lan tra không được manh mối, Hoàng Phủ Tuấn sẽ liền từ bỏ con đường này, sau khi bình định đoạn thành của Tần Châu xong, tự mình đi Thiên Đô đối chất với Khương Nhạn Cơ. Nhưng náo loạn thành động tĩnh lớn như vậy, Hoàng Phủ Tuấn nhất định sẽ đi Băng Vụ Cốc xem xét."

"Vậy....."

U Vô Mệnh khẽ cười ra tiếng: "Vậy liền ở nơi đó chấm dứt một đoạn ân oán đi."

Hắn nhanh chóng dùng ngón tay gõ gõ đầu gối: "Lúc trước giết Hoàng Phủ Độ, Tang Bất Cận có phần tham dự, lần này cũng mang theo hắn!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Nghe cái ngữ khí này, nói cứ như kiểu muốn mời người ta ăn cơm.

Hai người còn chưa xuống giường, tin tức đã ùn ùn kéo đến.

Thiên Đô phái ra 5000 quân bình ma, gặp phục kích ở Khương Châu, toàn quân bị diệt, không một người nào may mắn thoát khỏi!

Khương Nhạn Cơ cũng không nhắc nửa chữ tới việc chuyện này có quan hệ với Đông Châu, chỉ phái người thúc ngựa như bay, đi đến chiến trường đẫm máu đó truy lùng chứng cứ, đồng thời lệnh cưỡng chế các thế lực lớn đóng quân ở chung quanh Khương Châu cung

cấp chứng cớ vắng mặt để chứng minh trong sạch.

Nếu là ngày thường, bất kể xảy ra án kiện ác liệt cỡ nào, Thiên Đô đều chỉ biết bày ra gương mặt việc công xử theo phép công, chưa bao giờ có trường hợp nổi phong ba điên cuồng như bây giờ, hết thảy những ai chỉ cần hơi có hiềm nghi phải tự mình trình lên chứng cứ vắng mặt để chứng minh bản thân trong sạch.

Lần này, Khương Nhạn Cơ không nhịn nổi rồi —— bà ta nhất định là vừa kinh sợ vừa tức giận vô cùng mới có thể rối loạn trận tuyến đầu như vậy.

Toàn bộ hành trình của U Vô Mệnh đều không phát ra tiếng gió.

Quân U Châu cùng quân Tang Châu hạ tiệc lửa trại cả đêm dưới chân trường thành là chuyện mọi người ai ai đều biết. Và ai cũng rất rõ ràng U Châu vương cùng Tang vương nữ đốt nến đỏ suốt một đêm trong phòng tân hôn giản dị, quả thực là ngọt ngào như đường mật, làm người cực kỳ hâm mộ.

Chắc chắn là không thể ở hiện trường nha!

Khi mặt trời lên cao, U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn mặt đầy thẹn thùng, cưỡi Vân Gian thú, lĩnh quân cùng nhạc phụ Tang Châu vương cáo biệt.

Hắn muốn đi đất liền trợ giúp Tang Bất Cận một tay, dẹp yên ma hoạ trong đất Vân Cảnh.

Sau khi lên đường, Tang Viễn Viễn phát hiện sắc mặt U Vô Mệnh hình như không đẹp lắm.

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Nàng có chút khẩn trương.

Thanh âm U Vô Mệnh thấp buồn: "Không có việc gì."

"Nói đi!"

"Không có việc gì."

"U Vô Mệnh....." Nàng kéo dài làn điệu, dẩu môi, tay nhỏ nắm lấy vạt áo hắn, giật bên trái một chút, lại giật bên phải một chút.

U Vô Mệnh nháy mắt đầu hàng: "Nhạc phụ lấy một ngàn bộ huyền giáp, nói là thù lao dấu diếm cho ta."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng nói: "Cho dù chàng không đáp ứng, cha cũng không có khả năng thật sự bán đứng chàng mà!"

U Vô Mệnh càng thêm buồn bực: "Tân hôn ngày thứ nhất, không dám đắc tội nhạc phụ."

Tang Viễn Viễn làm ra một bộ dáng như cùng hắn có chung kẻ địch, lòng đầy căm phẫn, trong lòng lại là âm thầm vụng trộm nín cười —— đại ma vương U Vô Mệnh lại thêm một người để ' sợ hãi ' nha.

Nàng quyết đoán nói sang chuyện khác: "Đêm qua tiêu diệt đội quân kia, có làm Khương Nhạn Cơ thương gân động cốt gì không?"

Sắc mặt U Vô Mệnh hơi trầm xuống, chậm rãi lắc lắc đầu: "Đó chỉ là một đội trong số đoàn cấm vệ quân của Thiên Đô thôi, thực lực mạnh nhất tất nhiên thuộc về ngự y vệ, hai vạn người, sau đó là bốn doanh vệ ở Đông, Tây, Nam, Bắc, chừng năm vạn người. Còn thêm một số lượng cấm quân không nhỏ giống như đội quân hôm qua vậy, tổng cộng ước chừng 50 vạn."

" U Châu chúng ta có bao nhiêu quân?"

"Trăm vạn." Ngón tay U Vô Mệnh nhẹ nhàng gõ gõ trên dây cương, "Tính luôn cả hậu cần, binh sĩ tạm thời điều động, tù binh."

Tang Viễn Viễn hỏi tiếp một câu: "Vậy quân chủ lực là bao nhiêu?"

"Không đến 30 vạn."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

Quân đội Khương Nhạn Cơ toàn bộ đều trang bị huyền giáp. Quân U Châu dù có lợi hại đến mức nào đi nữa cũng không thể bù được chênh lệnh về trang bị cùng nhân số của hai bên. Như vậy nếu cùng Khương Nhạn Cơ khai chiến, hoàn toàn là tự chuốc lấy diệt vong.

Nàng nói: "Thực lực của Tang Châu còn hơi kém hơn một ít, cộng vào với quân U Châu vẫn là đua không nổi với Khương Nhạn Cơ, huống chi, một khi động thủ với Thiên Đô, bất luận châu quốc nào cũng có thể quang minh chính đại lấy cớ công kích chúng ta."

"Làm cho bọn họ chó cắn chó." U Vô Mệnh nói.

Trong mơ hồ, Tang Viễn Viễn cảm thấy hình như mình quên mất một việc gì thì phải, một việc mà nàng muốn hỏi U Vô Mệnh một câu. Là cái gì nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy tin tức nhét vào đầu chỉ trong một ngày này thật sự là quá nhiều, nhất thời căn bản chứ sắp xếp lại gọn gàng cho lắm.

Thôi được rồi, chuyện mà nàng đã có thể quên đi đều là không quan trọng.

.....

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn lĩnh 6000 trọng kỵ binh, ầm vang nghiền vào trong địa giới Bạch Châu, đi về hướng Bắc, một đường khí thế như chẻ tre, không lưu cho Minh ma được cái tứ chi nào.

Một ngày một đêm liền đánh tới vương thành Bạch Châu.

Tang Bất Cận lính quân từ phía Nam vây kín lại, hai bên chạm mặt nhau tại vương thành Bạch Châu.

Mấy ngày không thấy, Tang Bất Cận dầm mưa dãi nắng đen đi rất nhiều, gương mặt vốn dĩ tú lệ theo kiểu nữ tính bây giờ bị tầng màu đen này che khuất, nhưng thật vừa vặn lại để lệ ra thêm rất nhiều khí khái anh hùng.

"Vân Hứa Chu truyền tin tức đến, nói Hoàng Phủ Tuấn đã đến biên giới phía Bắc Vân Châu, nhìn bộ dáng là muốn đi đến núi lở Băng Vụ Cốc. 800 người đi theo, vào Vân Châu mua sắm khí giới quật băng, hình như có ý khai quật cả ngọn núi lên." Tang Bất Cận bước lên, thấp giọng nói.

"Vậy không thể trì hoãn được nữa rồi." Thần sắc Tang Viễn Viễn hơi nghiêm lại, "Thừa dịp đang có hoạ Minh ma tác quái, nhanh chóng điểm tinh binh, đi qua Phong Châu, vượt Triệu Châu, lẻn vào phía Nam Vân Châu, tranh thủ đến Băng Vụ Cốc trước Hoàng Phủ Tuấn, phục kích hắn!"

Tang Bất Cận ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: "Tiểu muội, mới vừa rồi làm đại ca ta hoảng hốt một cái nha, cảm thấy dường như trở về thời điểm hồi tháng trước muội an bài vụ chặn giết ở Băng Vụ Cốc vậy."

"Lần này hắn chết chắc rồi!" Tang Viễn Viễn chém đinh chặt sắt.

Tang Bất Cận hơi hơi nhíu mày: "Nhưng mà, nếu giết Hoàng Phủ Tuấn, vậy những bố trí tỉ mỉ của chúng ta trước đó, kế châm ngòi ly gián bọn họ chẳng phải tất cả đều uổng phí?"

U Vô Mệnh cười khẽ ra tiếng, thân thể hơi khom về phía trước, thanh âm cực nhẹ, thần bí nói: "Chúng ta còn có Hoàng Phủ Hùng nha."

Tang Bất Cận im lặng một lát, không khỏi văng tục một chữ rồi nói: "U Vô Mệnh, ngươi thật là ma quỷ! Chỉ mong cuộc đời này không cần phải đối địch với ngươi."

U Vô Mệnh nhướng mày cười: "Sợ cái gì, Tang Quả l là vỏ của ta mà. Chỉ cần một ngày còn có nàng, ta đều sẽ bảo hộ Tang Châu ngươi không việc gì."

Tang Bất Cận: "Xuy! Cần ngươi bảo hộ à!"

Trong đầu Tang Viễn Viễn bỗng nhiên có ánh sâng l chợt lóe, nhớ tới chuyện mà mình đã quên là chuyện gì —— U Vô Mệnh hôm qua nói một câu ' bọn họ cho rằng hai con rùa bảy màu này có thể cứu vớt thế giới ', lúc ấy nàng cho rằng cái từ ' bọn họ ' này là ám chỉ Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Tuấn, nhưng sau đó nàng tự mình nhìn thấy kết cục của hai người này qua mảnh kính vỡ, phát hiện hai người bọn họ hình như không có một xu quan hệ nào với cái gọi là ' Thiên Đạo ' cả.

Như vậy, người U Vô Mệnh thấy, là ai?

Cần phải nhận biết người đó mới có thể nhìn thấy được qua thiên diễn trong gương.

Cao tầng của Thiên Đàn chính là một người hắn cũng biết sao?

Ai?!

Chương 87: Trời không tuyệt đường người

U Vô Mệnh cùng Tang Bất Cận một người rửa sạch phía Nam Bạch Châu, một người rửa sạch phía Bắc Bạch Châu, rốt cuộc gặp nhau dưới vương thành Bạch Châu.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhớ tới đã quên hỏi U Vô Mệnh một chuyện —— hắn rốt cục đã thông qua nhân vật nào mà thấy được âm mưu nâng đỡ hai người Hàn, Mộng của Thiên Đàn?

Khi đang muốn mở miệng hỏi hắn, chợt thấy một hàng loan kiệu vội vàng trong vương thành ra đón.

Hai vị tỷ muội Bạch Thị đẫy đà trắng nõn bước xuống khỏi kiệu liễn, yểu điệu đi đến trước mặt Tang Bất Cận cùng U Vô Mệnh, cúi lạy thân tình đến như nước chảy mây trôi.

"Đa tạ U Châu vương, Tang thế tử tương trợ, phụ vương ở trong cung thiết đãi tiệc rượu, thỉnh nhị vị dời bước, uống ly rượu xoàng." Thanh âm vừa yểu điệu vừa run, làm da đầu người tê dại.

Mắt đẹp vừa nhấc lên, một người nhìn thẳng Tang Bất Cận, một người nhìn thẳng U Vô Mệnh, trong đôi mắt sáng rỡ chỉ phản chiếu ảnh ngược của người ngay trước mắt, hốc mắt lại hơi hơi nổi lên một chút màu đỏ, thật sự là nhìn thấy mà thương.

Tang Bất Cận vừa mới chắp tay thi lễ, thì Đại vương nữ của Bạch thị liền lập tức tiến lên quàng qua cánh tay hắn, thân thể dán về phía trước, niêm trụ hắn, đem cánh tay hắn ôm chặt vào trước người.

Nếu hắn dám rút cánh tay kia lại, khó tránh khỏi liền phải cọ qua hai luồng sóng gió mãnh liệt kia.

Thái dương Tang Bất Cận nổi đầy gân xanh, cả người cương cứng như muốn hoá thành gỗ.

Đây là đang bày trò chơi gì vậy? Vương tộc rụt rè kiêu quý đâu?

Thật không thể trách hắn kinh ngạc, bởi vì từ xưa đến nay, chưa bao giờ gặp qua nào một vương nữ nhà nào sẽ chủ động tiến lên dán sát người vào một nam nhân —— hành vi giống như Tần Vô Song, mang lên cả kim bối tới cho không Hàn Thiếu Lăng đều phải bị cười nhạo rất nhiều năm, càng không cần phải nói như tình huống trước mắt thế này, trực tiếp dùng thân thể cho không.

Thời điểm Tang Bất Cận khôi phục thân nam nhi sẽ là người tính tình ngượng ngùng e lệ, đối mặt với thế tấn công ào ạt của Đại vương nữ, nhất thời ngây ra như phỗng, căn bản không biết nên làm gì.

Hai tròng mắt U Vô Mệnh nhíu lại, thần sắc cảnh giác, khi tiểu vương nữ Bạch thị tiến lên, hắn nhanh nhạy vô cùng lách về phía sau một cái, làm nàng ta vớt được cái hư không.

May mắn còn có vết xe đổ của Tang Bất Cận này!

Tiểu vương nữ một kích không trúng, lại vội vàng tiến lên, còn muốn túm tay U Vô Mệnh tay, động tác vội vàng tựa như sói đói chụp mồi.

U Vô Mệnh nhíu chặt đôi lông mày, một tay chống trên lưng Đoản Mệnh, thân thể khinh phiêu phiêu rơi xuống bên kia, né qua một túm nhu tình này.

Lại nhìn Tang Bất Cận thật đáng thương, chỉ thấy đại vương nữ một kích thực hiện được, lập tức củng cố chiến lợi phẩm, đem toàn bộ thân hình mềm mại dán sát vào hắn. Tang Bất Cận dáng người tinh tế, bị đại vương nữ đẩy đà dán lên như vậy, lập tức như là một

miếng thịt ba chỉ bị khoá lại bên trong đám da bánh bao vừa trắng vừa nộn.

Tang Viễn Viễn: "....."

Tang Bất Cận đáng thương giờ đã hoàn toàn rơi vào ma trảo, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mắt thấy tỷ tỷ đã thành công bắt lấy Tang Bất Cận, tiểu vương nữ nóng nảy, vội vàng vòng qua phía sau Đoản Mệnh, còn muốn kéo U Vô Mệnh lại.

Đoản Mệnh lắc lắc cái đầu lông xù xù một cái, không chút thương hương tiếc ngọc mà thả nguyên cái rắm to tướng về phía tiểu vương nữ.

Tiểu vương nữ bị hơi rắm thổi đến rối loạn tóc: "....."

U Vô Mệnh mặt đầy ghét bỏ, gập một ngón tay gõ gõ vào hư không hai cái: "Dám mang mùi hôi lại đây, mạng ngươi không còn."

Vành mắt tiểu vương nữ lại càng hồng, nhìn thấy sắp phát khóc.

Tang Viễn Viễn chậm rãi nheo mắt lại, lần thứ hai cẩn thận đánh giá hai vương nữ này một phen.

Trong hôm sinh nhật Hàn Thiếu Lăng, nàng cùng này hai vị vương nữ đây cũng coi như là có chút ' giao tình '. Hai người này khắc nghiệt, lắm mồm, ngốc nghếch, cũng thập phần kiêu căng, các nàng coi trọng Hàn Thiếu Lăng, một lòng mơ tưởng làm tiểu phu nhân của hắn, ngầm thương lượng bỏ thuốc cho hắn sau đó giao hàng tận nhà. Nhưng dù vậy, hai vị vương nữ mày bên ngoài lại không bao giờ tỏ ra có bộ dáng càn rỡ như vậy, dáng dấp là mười phần đoan trang thuỳ mị.

Hành vi hôm nay thật sự là khác thường.

Khác thường chắc chắn có chuyện.

Nếu nói là bởi vì Bạch Châu bị Minh ma công phá mà tim và mật đều run, gấp không chờ nổi muốn tìm chỗ dựa, vậy thật ra cũng không phải hoàn toàn không thể. Nhưng ngay cả như vậy, cũng sẽ không để hai nàng ta phải chịu khuất nhục dán lên người người ta như thế.

Đây giống như là bị ép bức.

Nàng bất động thanh sắc, liếc U Vô Mệnh một cái.

U Vô Mệnh ngầm hiểu, thực không kiên nhẫn phất phất tay, nói: "Còn không phải là uống rượu sao. Đi là được."

Lời này vừa nói ra, hai vị vương nữ lập tức như là thở được một ngụm khí lớn, không tự giác tươi cười.

Tang Viễn Viễn từ từ hỏi: "Bạch Châu vương cùng thế tử mạnh khỏe chứ?"

Hai vị Bạch vương nữ lập tức vẻ mặt nghiêm lại, đại vương nữ xả ra một nụ cười khô cằn: "Vì này ma họa, phụ vương cùng huynh trưởng dốc hết sức lực, tóc cũng rụng rất nhiều, nhưng thân thể cũng không xảy ra việc gì."

Vừa nghe liền biết là nói dối. Vương tộc Bạch thị nhất định đã xảy ra chuyện.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng bắt đầu suy tư —— cho dù sự tình lúc trước có để lộ sơ hở, Khương Nhạn Cơ có thể xác định đội quân của Khương Thập Tam kia là bị U Vô Mệnh xử lý, muốn ra tay với hắn cũng tuyệt đối không thể trong một đêm liền vượt qua hai châu Khương, Phong, giết đến vương đô Bạch Châu rồi bố trí một thế cục như vậy.

Hoàng Phủ Tuấn đang đi Vân Châu, càng vạn dặm xa xôi.

Như vậy còn có ai có năng lực bắt cóc vương tộc Bạch Châu, dụ dỗ mình nhập cung chứ?

Bạch Châu tuy yếu nhưng vương thành cũng không phải nói vào là có thể vào. Bạch vương đô gió êm sóng lặng, bộ dáng không giống như bị người huy quân tấn công xông qua, cho nên, đối phương là quang minh chính đại tiến vào vương thành, tiếp xúc gần gũi vương tộc, đột nhiên làm khó dễ, bắt cóc con tin.

Đáp án được miêu tả sinh động.

"Đưa tới cửa à ?" U Vô Mệnh nhẹ nhàng mà nói thầm, răng trắng không tự giác nghiến hai cái.

Tang Viễn Viễn thấp giọng nói: "Đối phương có chuẩn bị mà đến, chỉ sợ từng bước đều có sát khí."

Trọng kỵ binh hai châu U, Tang không có khả năng cứ như vậy trực tiếp tiến vào vương đô Bạch Châu. Nếu đối phương nếu lúc này uy hiếp tính mạng của Bạch Châu vương, buộc cấm quân Bạch Châu ra tay đối phó ba người U Vô Mệnh, muốn giết hết quay trở ra thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Biết rõ là bẫy rập, nhảy hay không nhảy?

U Vô Mệnh ôm lấy Tang Viễn Viễn, từ trên lưng Đoản Mệnh nhảy xuống, đôi mắt dài và hẹp chợt nghiêng một cái, ngó ngó con rối gỗ đang nằm dưới bụng Đoản Mệnh.

"Nếu Bạch Châu vương có thành ý mời, mang theo binh khí áo giáp đi dự tiệc thì dường như không quá lễ phép." U Vô Mệnh lười biếng nói, cởi áo giáp trên người ném tới trên lưng Đoản Mệnh, lại rút đao giao cho thân vệ đi theo, bảo bọn họ dắt Đoản Mệnh đi.

Hai vị Bạch vương nữ lại lần nữa thở dài nhẹ nhõm một hơi, liếc nhau, bộ dáng hơi có chút vui mừng.

Tang Viễn Viễn lại biết, động thái này của U Vô Mệnh là chuẩn bị đại khai sát giới. Ngẫu Tử có thể rửa sạch hết sát thủ mai phục tại bên ngoài điện, nếu đối phương có ý động thủ, U Vô Mệnh cũng không ngại làm yến hội máu chảy thành sông.

Bị đại vương nữ níu chặt cánh tay, Tang Bất Cận hiển nhiên phát hiện dị thường, hắn nhăn đôi lông mày thanh tú xinh đẹp lại, chần chờ nhìn Tang Viễn Viễn.

"Sách, đại cữu tử một thân huyết ô chật vật, đi đổi thân xiêm y trước đã. Ta cùng với Tang Quả đi vào trước, như thế nào?" U Vô Mệnh không chút để ý hỏi.

Hai vị Bạch vương nữ liếc nhau, gật gật đầu: "U Châu vương, Tang vương nữ, thỉnh ——"

Tang Viễn Viễn xác định, mục tiêu quả nhiên là hai người bọn họ!

"Tiểu muội....." Tang Bất Cận bị đại vương nữ vô tình vứt bỏ thoạt nhìn có chút hỗn độn.

Tang Viễn Viễn quay đầu đi, giảo hoạt hướng hắn chớp mắt phải.

Tang Bất Cận nhìn phía U Vô Mệnh, chỉ thấy cái tên muội phu đáng giận này nhíu nhẹ đôi lông mi dài, khóe môi cong lên một độ cung không kiên nhẫn, nhìn hắn nghiêng nghiêng đầu.

Tang Bất Cận: "....." Hiểu rồi, đây là muốn hắn lãnh binh ở bên ngoài, chuẩn bị tiếp ứng.

Kỵ binh Tang Châu chừng hai vạn, hơn nữa còn có 6000 trọng kỵ binh tinh nhuệ của U Châu mang huyền giáp, nếu thật có ai muốn ra tay cũng không sợ.

Hắn nhăn đôi lông mày thanh tú, nhìn hai người U Vô Mệnh, Tang Viễn Viễn theo Bạch vương nữ bước vào Bạch vương thành.

Phong cách kiến trúc Bạch Châu chỉnh thể tạo cảm giác mềm như bông. Vật liệu xây dựng công sự chính là dùng một loại đá nguyên liệu nhìn như đậu hủ màu trắng, mặt trên còn có từng hàng hoa văn nhũ vàng vằn vện.

Tang Viễn Viễn tăng cường thêm mười hai vạn phần cảnh giác, chú ý quan sát những cung nhân cùng thị vệ đang lui tới, lại không thấy được bất luận cái dị thường gì.

Minh ma không có khả năng tới gần vương thành, nơi này chính là 'năm tháng tĩnh hảo' nhất cả châu quốc. Cấm quân tuần tra đâu vào đấy, nếu không phải hai vị Bạch vương nữ biểu hiện quá mức vội vàng, chỉ sợ ngay cả Tang Viễn Viễn cũng sẽ không ý thức được nơi này có cái biến cố gì.

Vào chính điện, liền thấy Bạch Châu vương cùng Bạch thế tử sau án bàn đứng thẳng lên, đoan đoan chính chính hành lễ gặp mặt của vương tộc.

Yến hội này lại hoàn toàn bất đồng với cảnh giương cung bạt kiếm như trong tưởng tượng.

Trong cung điện to như vậy chỉ để có tám cái ghế. Xung quanh cũng không phải thật đông đảo, nhìn không ra bộ dáng đang muốn thiết yến.

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc đưa mắt nhìn xung quanh, thấy được một vị văn sĩ nho nhã dị thường xuất chúng. Hắn đứng ở vị trí ngay phía dưới Bạch thế tử, mặc bộ cẩm y màu hồng cánh sen dài, giơ tay nhấc chân chi đều rất cao nhã xuất trần.

Là hắn? Chỉ một mình hắn?

U Vô Mệnh nắm tay Tang Viễn Viễn, tùy tiện đi đến ngồi xuống đối diện Bạch Châu vương.

"Không cần chờ đại cữu ca của ta." Ánh mắt U Vô Mệnh hướng tới trên án bàn trống không đảo qua một cái, thật không khách khí gõ gõ mặt bàn nói, "Bạch Châu vương, có thể khai yến."

Chỉ còn kém nói thẳng một câu, muốn hạ độc, nhanh nhanh lên giùm chút.

Bạch Châu vương không nói một tiếng, thi lễ xong liền thẳng lưng ngồi ở phía sau án bàn, mím chặt môi, mặt mày phủ đầy táo bạo cùng khuất nhục.

Căn bản không có ý muốn nói lời nào.

Không khí vừa quỷ dị vừa xấu hổ.

Tiểu vương nữ đi lên trước, hướng về văn sĩ ngó sen kia yểu điệu bái một bái: "Thánh Tử đại nhân, U Châu vương cùng Tang vương nữ đã đến, ngài xem....."

Thánh Tử.

Nghe vậy, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đồng thời đưa tầm mắt nhìn về hướng văn sĩ nho nhã kia.

Ngũ quan hắn cực kỳ xuất trần, như là một bức hoạ sơn thuỷ bị mây che sương mù bao phủ, môi vừa động phảng phất có hoa trên khóe môi nở rộ. Cả người thanh nhã đến cực điểm, lại có loại quý khí kể không hết.

Một vị Thiên Đàn Thánh Tử trẻ tuổi xinh đẹp có khí chất.

Hắn ôn hòa nói: "U Châu vương một đường tới đây, vất vả không

ngừng, còn phải mời Bạch Châu vương tự mình dâng lên một khúc ca vũ biểu lộ tấm lòng."

Lời này nói ra thật sự là cực kỳ hoang đường.

Từ xưa đến nay, chưa bao giờ nghe nói qua chủ quân nhà ai lại tự mình dâng ca hiến vũ cho khách nhân, vậy còn ra cái gì.

Ngón tay U Vô Mệnh đang gõ gõ bàn hơi hơi ngừng lại một chút.

Kỳ lạ nhất chính là, Bạch Châu Vương đang mặt mày âm muốn tích nước vậy mà không hề dị nghị, từ án bàn đứng lên, đi đến đại điện giữa, bắt đầu xướng nhảy.

Giọng hát của Bạch Châu vương thật ra so với trong tưởng tượng càng tốt hơn một chút, cũng không phải ngũ âm không được đầy đủ, ngược lại còn rất có dáng vẻ chuyên nghiệp một chút. Dáng múa cũng còn chắp vá được, không có bài bản gì nhưng lại không quá khó coi.

Trong buổi quốc yến như vậy, từ trước đến nay đều rất đứng đắn túc mục, ca vũ cơ tuyệt đối không có khả năng đặt chân đến. Vị chủ quân của một nước vốn nên tự mình ngồi ngay ngắn thưởng thức lại kết cục là lẻ loi mà tự hát tự múa, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật.

Một loại cảm giác bức áp bị đè nén khó lòng giải thích đang bao phủ ở toàn bộ đại điện, không khí dường như không muốn chảy đến nơi này.

Hai vị Bạch vương nữ đỏ hốc mắt, nước mắt rào rào rơi xuống.

Bạch thế tử từ đầu đến cuối tựa như con chim nhỏ rút vào phía sau án bàn, hận không thể biến thành người trong suốt.

Thiên Đàn Thánh Tử dẫn đầu vỗ tay: "Hay! Hay!"

U Vô Mệnh lười biếng nâng đôi tay lên, chụp hai cái.

Ca vũ kết thúc, Bạch Châu vương ngồi trở lại sau án bàn, biểu tình cũng không biến hoá quá lớn. Nghĩ có lẽ đây đã không phải lần đầu ông ta ' biểu diễn '.

Thiên Đàn Thánh Tử chậm rãi đem ánh mắt quay về hướng Bạch thế tử: "Kế tiếp....."

Đại vương nữ ' oa ' một tiếng, khóc nức nở: "Không được vũ nhục phụ vương cùng huynh trưởng! Muốn làm cái gì, ta đều có thể làm! Cầu ngài buông tha phụ vương cùng huynh trưởng đi!"

Đôi tay Bạch Châu vương run rẩy, ấn cứng trên án bàn, cắn răng nói: "Không được cầu xin tên tiểu nhân đê tiện này! Ngươi nhớ giết ta, nếu không ta nhất định đem ngươi bầm thây vạn đoạn!"

Kia Thánh Tử cũng không giận chút nào, tươi cười ấm áp: "Bạch Châu vương như vậy không thú vị đâu, ca vũ chỉ là một loại phương thức biểu đạt tình cảm l thôi, cũng không đê tiện mà."

Hàm răng Bạch Châu vương cắn chặt: "Vân Chi Trạc..... Ngươi chắc chắn sẽ hối hận việc hôm nay!"

Thiên Đàn Thánh Tử họ Vân?!

' Vân Chi Trạc.....' Trong lòng Tang Viễn Viễn thầm nghĩ, họ Vân, không biết có quan hệ gì với cái vị Thánh Tử họ Vân trong lễ cập kê của mình không?

Người này nhìn chỉ khoảng đầu hai mươi. Nếu người lúc trước trên lễ cập kê là hắn, vậy có ý nghĩa hắn là một cao thủ Linh Diệu cảnh trở lên —— tu vi tới Linh Diệu cảnh liền có thể cố linh (trẻ mãi không già).

Chỉ là, không biết người này đã làm gì mà có thể uy hiếp một nhà Bạch Châu vương? Giết người thì dễ dàng, nhưng muốn làm chủ quân một châu ở trong điện vừa múa vừa hát, vậy không phải chỉ đơn giản là dùng tánh mạng uy hiếp liền có thể làm được.

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc đánh giá Vân Chi Trạc này.

Trên mặt hắn trước sau vẫn treo nụ cười khiêm tốn, nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

"Sách," U Vô Mệnh thực không kiên nhẫn đem một cái đĩa không trên án bàn ném một cái, "Rượu và thức ăn không có, còn phải nghe người cãi nhau, không thú vị!"

Vân Chi Trạc hơi hơi mỉm cười: "U Châu vương đừng vội. Sẽ mau chóng có thôi."

"Vậy ngươi lại hạ độc vào à." U Vô Mệnh nghiêm trang.

"A," Vân Chi Trạc có chút ngượng ngùng, "Xin lỗi, ta sơ sót, đã quên nói cho nhị vị —— đã hạ rồi. Không tin, nhị vị thử vận linh uẩn trong cơ thể thử xem, thử một lần là biết."

Tang Viễn Viễn bị thần sắc chân thành của hắn làm cho rất có chút ngượng ngùng.

Nàng thử điều động linh uẩn trong cơ thể.

Lập tức phát hiện một sự kiện kinh người —— giống như lúc trước ở Băng Vụ Cốc bị trúng độc Kim Minh Tuyết Nga, trên linh uẩn trong cơ thể tràn đầy từng vệt tròn tròn li ti mờ nhạt phát ra ánh sáng, linh uẩn trong cơ thể như nặng nề ngủ đông, không nghe sai sử.

"Hai độc lúc nào?" Tang Viễn Viễn ngạc nhiên cực kỳ.

Vân Chi Trạc khiêm tốn cười cười: "Kỳ thật cũng không phải độc, chỉ

là lư hương dưới án bàn có chút vấn đề. Tang vương nữ, 6 năm không gặp, phong thái của ngài càng uy nghiêm hơn trước, khí độ lại không khác xưa, yên lặng đạm bạc, khiến người khâm phục."

6 năm trước, là hắn!

Nàng khống chế biểu tình không lộ ra bất luận dị sắc gì, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Nếu chúng ta không tới dự tiệc, ngươi phải làm sao bây giờ?"

Thần sắc Vân Chi Trạc ôn nhu cực kỳ, thậm chí còn có chút sủng nịch: "Các ngươi sẽ đến."

"Ngươi xác định độc như vậy có thể chế được U Vô Mệnh?" Nàng tò mò chớp đôi mắt, "Nếu ta không nhận sai, nó hình như đúng là độc Kim Minh Tuyết Nga được ghi lại trong y thư nha."

Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình từng đi qua Vân Châu, còn từng trúng phải độc Kim Minh Tuyết Nga kia.

Vân Chi Trạc nâng tay lên, cực kỳ ưu nhã hướng về phía bốn người vương tộc Bạch thị vẫy vẫy: "Không phải chuyện của chư vị, ngủ đi."

Cha con Bạch thị lập tức méo mó đổ rập xuống trên án bàn, ngủ như chết.

Trong lòng Tang Viễn Viễn giật mình một cái —— thủ đoạn khống chế như vậy, thật sự nghe rợn cả người!

"Tang vương nữ quả thật là kiến thức rộng rãi!" Vân Chi Trạc cực kỳ chân thành mà tán thưởng nói, "Bất quá, đây cũng không phải là độc Kim Minh Tuyết Nga gì, nó không phải độc, là thiên mệnh lực, không có bất luận lực lượng gì có thể đối kháng với thiên mệnh."

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn nhìn những đốm vàng kim đó lẻn vào vân da của mình, lưu tâm một chút, phát hiện chúng nó thật ra

lại ẩn ẩn chứa bảy màu.

Trong lòng nàng lại giật thót lên lần thứ hai, bàn tay giấu dưới án bàn lặng lẽ vói qua, nắm lấy ngón út của U Vô Mệnh.

Hắn xoay tay cầm tay nàng, trấn an nhéo nhéo ngón tay mấy cái.

"Thế nào là thiên mệnh lực?" Tang Viễn Viễn chân thành đặt câu hỏi.

Vân Chi Trạc phiền não xoa xoa giữa mày: "Thiên mệnh, không thể diễn tả được, phải chính mình lĩnh ngộ rồi sẽ hoàn toàn hiểu rõ. Lúc trước chỉ trách ta làm việc sơ hở, để lại một đường sinh cơ nhỏ như vậy lại dẫn đến đại hoạ hôm nay, chỉ có thể do đích thân ta tới bình định."

"Lúc lễ cập kê của mình nên thỉnh vị Thiên Đàn Thánh Tử nào có thể nói chuyện rõ ràng một chút nhỉ." Tang Viễn Viễn nhịn không được nói thầm một câu.

"Phì." U Vô Mệnh quyết đoán phá ra cười một tràn.

"Cho nên 6 năm trước người đá ta ra khỏi thân thể ta là ngươi?" Tang Viễn Viễn hỏi đơn giản dễ hiểu.

"Xem như ta đi." Đối mặt hai người đang mặc cho mình xâu xé, Vân Chi Trạc cũng không dấu diếm.

"Làm sao làm được?"

"Nói ngươi cũng sẽ không hiểu." Vân Chi Trạc nói, "Tang vương nữ, ngươi cũng không cần oán hận, lúc trước tất cả mọi chuyện phát sinh đều là ngươi cam tâm tình nguyện, chỉ là ta cũng không nghĩ tới, chỉ một sơ xuất nhỏ không nghĩ bại lộ lại bại lộ, để lại mầm tai hoạ, làm cho ta hôm nay không thể không lần nữa rời Thiên Đàn ra mặt thu thập tàn cục."

Tang Viễn Viễn nhạy bén bắt được trọng điểm: "Bại lộ? Là để ta sau 6 năm trở về sao?"

"Đúng, cũng không đúng." Vân Chi Trạc cười thật thần bí khó lường.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát: "Nếu ta còn có thể trở về, vì sao lại đối mặt với thế cục lập tức phải chết?"

Nói lời này là sự thật, khi nàng mới vừa ' xuyên qua ' hay còn gọi là trở về, hoàn cảnh lúc đó thật sự là thập tử vô sinh.

Vân Chi Trạc nói: "Bởi vì trời không tuyệt đường người."

Tang Viễn Viễn: "....." Nói chuyện phiếm với bọn thần côn thật là tự tìm đường không thoải mái!

Thần sắc Vân Chi Trạc có chút tiếc nuối, nói: "Là ta sơ sót. Thật sự không thể lường trước được ở trong tình thế chắc chắn phải chết như vậy, Tang vương nữ lại có thể nghịch chuyển càn khôn..... Ta thật là khá tò mò, Tang vương nữ là làm thế nào mà trốn thoát khỏi tay tiểu Hàn phu nhân ? Không sợ Tang vương nữ chê cười, ta sống đã rất nhiều rất nhiều năm, đây là lần đầu tiên cảm thấy khó hiểu với một sự việc như thế này."

Tang Viễn Viễn sửng sốt trong chốc lát, mới phản ứng lại cái ' tiểu Hàn phu nhân ' này là chỉ U Doanh Nguyệt.

Nàng ưu nhã cười cười: "Muốn biết sao? Ta có thể nói cho ngươi, nhưng ngươi cũng phải trả lời ta một vấn đề, như vậy mới công bằng, không phải sao?"

Vân Chi Trạc mỉm cười: "Tang vương nữ nguyện ý giải thích nghi hoặc trong lòng ta thì thật sự tốt quá. Ta nguyện ý trao đổi, ta có thể bảo đảm đáp án của ta nhất định trung thực, nhưng ta không cam đoan Tang vương nữ ngài có thể nghe hiểu được hay không."

Không thể không nói, người này cười rộ lên thật sự ôn hòa nho nhã cực kỳ, trong ánh mắt hắn nhìn không ra chút dã tâm cùng ác niệm nào. Nói chuyện với hắn giống như đang uống rượu tâm tình cùng bạn tri kỷ ở dưới ánh trăng trong rừng trúc.

Tang Viễn Viễn biết hắn không sợ hãi. Hắn chỉ cần nói chuyện theo kiểu ' huyền diệu khó giải thích ' giống như vừa rồi thì trên đời này sẽ không ai có thể hiểu. Nếu hắn thật sự nói như vậy, nói hay không nói cũng không có cái gì khác biệt.

Bất quá loại vấn đề này từ trước đến nay đều không làm khó được Tang Viễn Viễn.

Nàng gật gật đầu: "Ta tất nhiên tin tưởng Vân Thánh Tử. Ta sẽ trả lời trước —— ta nói cho U Doanh Nguyệt, người ta thích không phải là Hàn Thiếu Lăng, mà là U Vô Mệnh. U Doanh Nguyệt là người trọng thân tình lại hiếu kính huynh trưởng, biết ta là vương tẩu tương lai của nàng ta, liền giải độc cho ta, đối xử với ta cực kỳ cung kính."

Vân Chi Trạc bật cười: "Là ta ngu dốt. Kỳ thật nhìn thấy hôm nay Tang vương nữ cùng U Châu vương phu thê tình thâm, phải nên nghĩ đến rồi. Tang vương nữ muốn hỏi ta cái gì? Thỉnh ——"

Tang Viễn Viễn cong môi cười: "Người các ngươi dùng thiên mệnh lực lực bảo vệ là Hàn Thiếu Lăng, hay là Mộng Vô Ưu?"

Đôi bàn tay Vân Chi Trạc đang nhàn nhã đặt trên án bàn bỗng nhiên nắm chặt.

Sau một lúc lâu, khoé môi trẻ tuổi tuấn tú kia hiện lên một tia cười khổ.

"Tang vương nữ thật khó lường." Vân Chi Trạc thở dài, "Một câu hỏi là có thể đem ta tất cả những gì ta có thể nói hay không thể nói đều

một lưới bắt hết."

Nàng hỏi như vậy chính là căn bản không cho hắn lợi dụng nói kiểu mông lung thiên địa như lúc nãy. Hoặc là phun ra một cái tên, hoặc là nói bọn họ không thể dùng thiên mệnh lực bảo vệ hai người kia. Mặc kệ đáp như thế nào đều chỉ có thể là đáp án mà nhân loại bình thường có thể nghe hiểu được.

"Cho nên Thánh Tử tính đổi ý sao?" Tang Viễn Viễn tiếc nuối mà thở dài.

"Tất nhiên sẽ không." Vân Chi Trạc lắc đầu cười cười, "Nếu hôm nay đã nắm chắc thắng lợi, cũng không cần phải ra sức làm tiểu nhân nói không giữ lời, làm vậy tâm ma sẽ sinh ra, ta cũng sẽ khúc mắc trong lòng. Hôm nay, Tang vương nữ cùng U Châu vương hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, vậy ta sẽ trả lời."

Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc, nghịch ngợm nhéo nhéo vết chai trong tay U Vô Mệnh.

"Trả lời, là Mộng Vô Ưu." Vân Chi Trạc nói như thế.

"À....." Tang Viễn Viễn nói, "Cảm tạ Thánh Tử giải đáp nghi vấn của ta. Ta muốn hỏi tiếp chuyện khác, nhưng Thánh Tử cũng sẽ không trả lời đúng không?"

"Đúng vậy." Vân Chi Trạc cười càng thêm ôn hòa, "Nhị vị, có thể đi chết rồi."

Bộ dáng hắn nói lời này có chút ngượng ngùng, có chút cung kính, có chút khách khí, giống như là mời khách ngồi vào bàn ăn nhưng lại không chuẩn bị thức ăn đầy đủ phong phú để đãi khách vật.

U Vô Mệnh từ đầu đến cuối híp hai mắt, biếng nhác dựa vào trên án bàn, nghe câu nói thế, mí mắt nãy giờ không nhúc nhích cũng vừa động.

Tang Viễn Viễn hỏi: "Thánh Tử muốn cho chúng ta chết như thế nào?"

Vân Chi Trạc càng thêm ngượng ngùng: "A..... U Châu vương không đem binh khí mang tiến vào, vậy ta cho mượn bội kiếm dùng một chút vậy."

Hắn chậm rãi đứng dậy, bước nhanh tới, gỡ bội kiếm trên người xuống, đặt trước mặt U Vô Mệnh.

"Tự vận đi." Hắn nói, "Khi sinh mệnh bồng bột đang lúc tràn đầy, đột nhiên đứt đoạn khó tránh khỏi thống khổ. Nếu là tự vận, thời gian đau đớn hẳn là sẽ ngắn hơn một chút. Tuy rằng ta chưa thử qua, nhưng ta cảm thấy, đừng tức giận cắt bậy cắt càng, không sặc máu thì hẳn cũng không tệ."

Ánh mắt thành khẩn, hoàn toàn là niệm tưởng vì người khác mà làm, một chút cũng không giống như đang kêu người ta đi tìm chết.

"Nhưng mà ta vì cái gì phải nghe ngươi?" Tang Viễn Viễn nghiêng đầu hỏi.

Vân Chi Trạc ngượng ngùng nở nụ cười: "Tang vương nữ cho rằng, Bạch Châu vương vì sao phải hiến vũ cho người ta? Đó không phải là vò không có cách nào chống cự sao. Thiên mệnh lực, phàm nhân như thế nào có thể chống cự được?"

Lời hắn còn chưa dứt, Tang Viễn Viễn liền phát hiện tay mình bỗng nhiên động lên, duỗi về hướng cây kiếm đặt trên bàn, cầm lây chuôi kiếm rồi giơ lên.

Nàng ngạc nhiên nhìn tay mình. Nó, đang, tự, cử, động!

Ngưng thần cảm thụ một lát, phát hiện là do mấy cái lực lượng bảy mày trong cơ thể quấy phá.

"Có lực lượng như vậy, các ngươi còn chuyện gì không thành được chứ?" Tang Viễn Viễn nói, "Lúc trước muốn làm gì thì cứ làm đi? Hà tất làm nhiều chuyện như vậy, gây ra quá nhiều phiền toái như vậy."

"Hổ thẹn." Thân thể Vân Chi Trạc đột nhiên ngã về phía trước một cái, trong miệng bỗng nhiên có máu phun trào, "Thật ra chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi. Lúc thi triển đại thuật cấm kỵ, ta vô ý nhiễm thần lực vào thân, đã không còn sức xoay chuyển trời đất. Đàn đầu phải vận dụng hết sức lực của toàn đàn mới giúp ta chống đỡ được đến giờ phút này. Đúng là vì để ta ở trước khi chết, mượn thiên mệnh lực trong người để đến đây lấy mạng nhị vị, bình ổn tình hình."

Chỉ thấy mái tóc đen của hắn trong nháy mắt liền trắng như tuyết.

Trên khuôn mặt tuấn tú, từng hàng từng nếp nhăn hiện lên, chỉ trong một khoảnh khắc, hắn từ một thanh niên mới ngoài đôi mươi xinh đẹp biến thành một ông lão sắp dầu hết đèn tắt!

Chân cẳng hắn mất đi lực chống đỡ, té ngã trên mặt đất, thở phì phò, suy yếu nói: "Thiên mệnh lực, phàm nhân là tuyệt đối không thể mạo phạm. Hiện giờ, tâm nguyện đã xong, ta cũng an tâm đi. Trước khi chết lại có thể lấy thân thể phàm nhân này nắm giữ thiên mệnh lực một lần, còn có thể bù đắp những sai lầm từng phạm phải, Vân Chi Trạc chết cũng không hối....."

Ánh mắt hắn sáng quắc, nhìn thẳng bàn tay cầm kiếm của Tang Viễn Viễn.

"Ta lại cố gắng một lát, chờ nhị vị, cùng nhau lên đường."

Bởi vì nôn ra nhiều máu, hắn có chút sặc khụ, thần sắc lại thập phần kích động, "Làm đi!"

Tang Viễn Viễn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, đặt lên cổ mình.

Nàng vẫn biểu tình bình đạm, nói: "Ngươi nói đại thuật cấm kỵ chính là việc là đem lực lượng kia rót vào trong mảnh kính vỡ trên tay Mộng Vô Ưu đúng không?"

Con ngươi đang tan rã của Vân Chi Trạc hơi hơi co rút lại.

Hắn đã mất năng lực nói, nhưng từ vẻ mặt của hắn, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh đều nhìn ra đáp án.

"Các ngươi sai rồi," Tang Viễn Viễn nói, "Nếu thế gian thực sự có hủy diệt, vậy nhất định là bởi vì trẻ mới sinh lại cho cầm vũ khí sắc bén, tự mình hủy diệt mình. Các ngươi không nên cưỡng cầu."

Ánh sáng trong mắt Vân Chi Trạc nhanh chóng tắt.

Tang Viễn Viễn buông lỏng ngón út của U Vô Mệnh ra.

Tay áo U Vô Mệnh phất một cái, quăng cái thanh trường kiếm đang đặt trên cổ Tang Viễn Viễn ra ngoài, nó bay vèo ra thẳng tắp gọt bỏ một nửa cái đầu của Vân Chi Trạc.

Tay hắn lưu loát xoay trở về, nắm lấy uyển mạch của nàng, ngọn lửa đen trên đầu ngón tay khẽ di động.

Sau một lát, những cái đốm bảy màu trong cơ thể Tang Viễn Viễn đồng thời hướng về U Vô Mệnh chạy đi, bị hắc diễm của hắn đốt cháy hầu như không còn.

"Hắn hình như cũng không phải người xấu." Tang Viễn Viễn thở dài, "Thiên Đàn, thật quá nhiều bí mật nha. Chân tướng chắc cũng cách chúng ta không xa đâu."

U Vô Mệnh tiện tay giải hết chất 'độc' trong cơ thể bốn người vương tộc Bạch thị, sau đó ôm Tang Viễn Viễn: "Đi thôi."

Hai người đi ra khỏi vương thành Bạch Châu, nhìn thấy Tang Bất Cận đang cau mày đi đi lại lại trước cửa thành.

"Nhanh như vậy?" Nhìn thấy hai người ra tới, Tang Bất Cận cả kinh.

"Sách," U Vô Mệnh mặt không đứng đắn, "Loại chuyện như thế này, mau một chút thì mới tốt nha."

Tang Bất Cận không biết tưởng tượng ra cái gì, lỗ tai chậm rãi đỏ lên.

Hai người chọn ra một ngàn tinh binh đi theo, những người còn lại liền làm thủ hạ đắc lực dưới sự dẫn dắt của các tướng lãnh, tiếp tục trừ ma trong đất liền hai châu Bạch, Phong.

U Vô Mệnh bế Tang Viễn Viễn lên trên lưng Đoản Mệnh lưng, hắn híp mắt, một tay bóp bóp lông mày thành một hàng, ngóng nhìn về phía Bạch Châu vương thành như đang chờ đợi cái gì.

Sau một lúc lâu, một thân ảnh nho nhỏ vượt nóc băng tường, ' vèo ' một chút nhảy trở về.

Là Ngẫu Tử.

Đầu nó loạng choạng, đem một cái lệnh bài khắc hoa văn phức tạp bằng vật liệu khá kỳ lạ đưa cho U Vô Mệnh.

"Tuỳ tùng của Vân Chi Trạc, thân phận nói vậy cũng thấp đâu." U Vô Mệnh đem lệnh bài thu lại, "Người giết?"

Con rối thực nghiêm túc gật gật đầu, đôi mắt to đen nhánh rành mạch viết —— bị chết giống như khúc gỗ ấy.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, hỏi U Vô Mệnh một vấn đề: "Ngày đó, chàng nói ' bọn họ ' cho rằng hai con rùa bảy màu là có thể cứu vớt thế giới, chàng nhìn từ ai mà ra vậy?"

U Vô Mệnh không sao cả nói: "Khương Nhất đó."

"A!" Tang Viễn Viễn vỗ một cái thật mạnh lên trán mình, "Ta thật là cái đồ đầu dưa ngu ngốc!"

"Không!" U Vô Mệnh nghiêm trang, "Nàng không phải dưa, là quả, quả ngốc."

Tang Viễn Viễn: "....."

Một lão thái giám đi theo Khương Nhạn Cơ rất nhiều năm, thâm tình đến mức bà ta tín nhiệm như vậy mà cũng quay đầu phản bội bà ta, quả thật là một chuyện bản thân không thể tưởng tượng được. Huống chi cái lão thái giám kia há mồm ngậm miệng đều là ' thiên mệnh ', cho nên, hắn ta có xác suất cực kỳ lớn là người của Thiên Đàn, hơn nữa cấp bậc còn không thấp.

Muốn nhìn thấy người nào qua mảnh nhỏ thiên diễn kính đó cần phải ' biết được ' danh tính, nói cách khác, lúc cầm mảnh kính đó trong tay, trong đầu giống như có một có nhân tài có thể cảm nhận được ý nghĩ của mình. Khương Nhất là người được tính nhiệm nhất bên cạnh Khương Nhạn Cơ, U Vô Mệnh tất nhiên là biết được.

"Chàng nhìn thấy gì từ Khương Nhất vậy?"

"Một đám người nhìn như quỷ, vây quanh nhau một đống ngầm thi triển tà thuật." U Vô Mệnh nhíu đôi mi xinh đẹp, thực đáng tiếc mà nói, "Đầu lĩnh đều mặc áo choàng đen kín mít, lại đeo mặt nạ, nhìn không ra là người phương nào."

"Thiên Đàn....." Tang Viễn Viễn hỏi, "Vậy Vân Chi Trạc này cấp bậc Thánh Tử cao giai hả ?"

"Một trong ba phó đàn đầu." U Vô Mệnh nói, "Khương Nhất cũng là phó đàn đầu. Hiện giờ chỉ không rõ thân phận của phó đàn đầu thứ

ba và Thiên Đàn đàn đầu."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Nếu U Vô Mệnh thông qua Khương Nhất thấy được quá trình thi thuật của bọn họ dưới mặt đất, hôm nay gặp Vân Chi Trạc, tất nhiên có thể nhìn thân hình hắn mà nhận ra Vân Chi Trạc đúng là một trong ba phó thủ lĩnh.

"Cho nên, vì đem cái lực lượng bảy màu kia rót vào trong miếng kính vỡ của Mộng Vô Ưu, Thiên Đàn hy sinh một phó đàn đầu. Ta nghĩ," nàng giảo hoạt mà chớp chớp mắt, "Nếu hôm nay chúng ta nhất định không chịu tiến vào vương cung Bạch thị dự tiệc, Vân Chi Trạc này có thể đang sống sờ sờ mà tức chết không?"

Hắn đã vận dụng cổ lực lượng kia đi khống chế vương tộc Bạch thị, không còn có đường cứu vãn.

U Vô Mệnh mặt tiếc nuối: "Sớm biết vậy liền để đại cữu ca tự mình đi vào. Họ Vân dưới tình thế cấp bách, nhất định muốn khống chế đại cữu ca, ra biểu diễn một màn đầy kích thích cho chúng ta xem để ép chúng ta đi vào."

Tang Viễn Viễn: "....."

Tang Bất Cận hoàn toàn làm không rõ ràng trạng huống cho lắm: "?". Có chuyện gì liên quan tới ta? Cái gì khống chế? Biểu cái gì diễn? Ta sao lại muốn biểu diễn?

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau, một người mím môi cười trộm, một người từ từ chớp mắt, nhìn phía phương xa.

Chương 88: Vết thương của Đông Châu Vương

Rời khỏi Bạch Châu, liền phải đến Phong Châu, Triệu Châu, đi hướng Vân Châu.

Dọc theo đường đi, Tang Viễn Viễn đều ngồi sửa sang lại cái manh mối trong đầu.

Hiện giờ đã có thể xác định một vài sự tình rồi nha.

Thứ nhất, 6 năm trước, chuyện nàng bị hại cho hồn xuyên dị thế xác thật xuất phát từ bút tích của Thiên Đàn, từ cái này là do Vân Chi Trạc ra tay, hơn nữa chuyện này lúc ấy nàng lại cảm kích, chỉ tiếc hiện giờ đã hoàn toàn quên mất đoạn ký ức kia.

Thứ hai, từ một nhân chứng, cái linh hồn Mary Sue Mộng Vô Ưu này cũng là do Thiên Đàn làm ra, mục đích chính là thay thế Tang Viễn Viễn nàng phụ tá cho Hàn Thiếu Lăng.

Thứ ba, Thiên Đàn có thể thông qua thủ đoạn bí mật không muốn người biết nào đó, ở một trình độ nhất định thao túng cái gọi là ' thiên mệnh lực ', ba đạo sét cùng với đám mây bảy màu lúc ở biên cảnh đều toàn bộ xuất phát từ tay Thiên Đàn, nhưng khi vận dụng cái ' thiên mệnh lực ' này sẽ kích thích Minh ma xao động, không biết giữa hai điểm này đến tột cùng có liên hệ gì.

"Còn có một vấn đề." Tang Viễn Viễn trầm ngâm một lát, "Bọn họ làm sao biết Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu khi nào sẽ xảy ra chuyện?"

Bảo hộ đến chặt chẽ được như vậy thật sự là có chút không thể tưởng tượng.

U Vô Mệnh híp híp mắt.

Bí mật của Thiên Đàn, thật nhiều quá.

"Không quan hệ," hắn cắn cắn hai hàm răng trắng vào nhau đến rung động khanh khách, "Bắt về, chậm rãi thẩm vấn."

Cả đội quân một hàng men theo đường biên giới, lặng lẽ lướt qua Phong Châu, qua Triệu, Khương, đến Vân Châu.

Người Vân Hứa Chu phái tới đã chỉnh chỉnh tề tề đứng đón ở hai bên cửa, chờ đám người Tang Bất Cận đến.

Tới gần chỉ thấy một vị nữ quan địa vị cao nhảy xuống khỏi Vân Gian thú, bước nhanh đến trước mặt chắp tay thi lễ, nói: "Nhiếp Chính Vương hôm nay có chuyện quan trọng trong người, lệnh cho thuộc hạ suất quân đến khuynh lực tương trợ, Tang thế tử có chuyện gì chỉ lo phân phó. À, ta tên là Trương Nhất Kiều."

Chưa gặp được Vân Hứa Chu, bộ dạng Tang Bất Cận rõ ràng có một chút mất mát, nói: "Vậy liền làm phiền Trương tướng quân."

Bởi vì trước đó đã được Vân Hứa Chu dặn dò, cho nên người của Trương Nhất Kiều đều đem khí giới quật băng mang đến.

"Ngày hôm trước Đông Châu vương mua rất nhiều khí giới ở nội thành Vân Châu, Nhiếp Chính Vương đã dặn dò quá, đồ vật bán cho cho Đông Châu vương đều là ' đặc biệt tốt '! Trên cuốc đều phải nạm ngọc mạ vàng." Trương Nhất Kiều thực khiêm tốn nói, "Ta dùng lại là mấy thứ đồ bình dân để quật băng, không đáng giá tiền, chỗ tốt duy nhất đó là rắn chắc và dùng bền, cứ quật gãy luôn thì lấy cái mới, cũng chả sao!"

Vừa nghe lời này, Tang Viễn Viễn liền biết vị tướng quân Trương Nhất Kiều này cũng là người vi diệu nha.

Nàng tiến lên đi sóng vai với vị nữ tướng này.

"Trương tướng quân có thể hé hé cho ta một số việc được không, Nhiếp Chính Vương cố ý tránh mặt huynh trưởng ta?" Nàng lén liếc mắt về hướng Tang Bất Cận một cái, nhỏ giọng hỏi.

"Không phải vậy." Trương Nhất Kiều cũng không gạt nàng, "Thật ra hôm nay là ngày họp tộc mỗi năm một lần. Ngài cũng biết, vị tổ tông kia tuy tê liệt nhiều năm như vậy, nhưng thân thể vẫn luôn khoẻ mạnh, mỗi năm một ngày này nha, tất cả tiểu bối của vương tộc Vân thị đều sẽ đi chùa tổ gặp lão tổ tông một lần, đã là truyền thống rồi! Chẳng qua ngài cũng biết lão tổ tông rốt cuộc thân phận đặc thù, việc này Vân Châu ta từ trước đến nay đều lặng lẽ làm, cũng không phô trương bốn phía."

"À....." Tang Viễn Viễn bừng tỉnh.

Vị tổ tông mà nàng ta nói đến, đó là vị Vân đế cuối cùng từ 500 năm trước.

Trước khi bị liệt, ông ta vốn là người có khả năng phá cảnh nhất thế gian, cường giả tuyệt thế cửu trọng thiên Linh Diệu cảnh. Bất đắc dĩ bị cái gọi là ' nguyền rủa ' kia ám toán, tê liệt ốm đau, con cháu điêu tàn, không thể không nhường ngôi đế vị.

Người có tu vi quá cao, lại làm đế quân nhiều năm, tri thức thật phong phú, đến nay vẫn luôn dùng linh dược dưỡng thân cho nên tới hôm nay vẫn chưa rời khỏi dương thế.

"Lão tổ tông hẳn nhất định là tâm tâm niệm niệm ngóng trông Vân thị phục hưng!" Tang Viễn Viễn cảm khái không thôi.

"Tất nhiên là vậy rồi." Trương Nhất Kiều thở dài, "Vương tộc khi thêm một người, lão tổ tông đều cao hứng suốt mấy ngày. Mỗi năm họp tộc, lão tổ tông đều sẽ tốn tiền cho cả bốn phía, để bọn tiểu bối mấy thứ linh dịch —— ngài không biết, lão tổ tông ngày thường là keo kiệt vô cùng!"

Tang Viễn Viễn nói: "Lão tổ tông chắc chắn nhìn được đến lúc Vân thị phục hưng!"

.....

Có dân bản xứ Vân Châu dẫn đường, đoàn người thật mau chóng thuận lợi một đường đi vào sườn khác của Băng Vụ Cốc.

Nơi này là Băng Vụ Cốc?

Tang Viễn Viễn cơ hồ không nhận ra.

Vân Hứa Chu không biết đã san bằng như thế nào lại có thể đánh sụp luôn cả một tòa sông băng. Đừng nói đáy cốc, ngay cả cái đường núi duy nhất kia cũng bị chôn vùi không còn bóng dáng.

Hiện giờ đứng giữa hai ngọn núi tuyết, phía trước nhìn lại chỉ có thể thấy khối lớn khối nhỏ vụn băng cùng tuyết đọng, làm cho nơi vốn dĩ mà một đoạn thung lũng cùng khe sông băng kia trở thành một ngọn đồi băng tuyết mới. Người của Hoàng Phủ Tuấn đang đứng ở trên sườn đồi băng tuyết đó mà đào xuống.

Tang Bất Cận mặt len lén đỏ lên. Thầm nghĩ, đừng thấy Vân Hứa Chu không thèm hé răng nói lời nào, nhưng khi hắn đã nhờ đến nàng rồi, nàng sẽ khuynh tẫn toàn lực tương trợ, đây là kiểu tình cảm gì chứ!

Trương Nhất Kiều buông tay, nói: "Cũng không biết như thế nào lại xảy ra như vậy! Ta lúc đó chuẩn bị hoả lực chỉ có thể đánh đổ đoạn đường tầm một dặm thôi, không thể nào nhiều hơn được! Nhưng

mà ai có thể nghĩ đến con sông băng này nhìn cứng cỏi như vậy lại bị chấn động vỡ theo đến vỡ một khúc to!"

Tang Bất Cận đang tự mình đa tình: "....."

"Tình huống Đông Châu vương bên kia như thế nào?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Trương Nhất Kiều giơ ngón tay cái lên nói: "Tang vương nữ thông minh, khi ta phái người nhìn chằm chằm đều đoán được! 800 người kia khai quật thật cẩn thận, ước chừng trên đoạn đường mà họ đi qua, mỗi khối băng đều phải đào lên xem thật kỹ, vậy ngược lại còn giúp chúng ta mở đường."

U Vô Mệnh nghiêng nghiêng cưỡi Vân Gian thú, đưa tay túm quá bản đồ, dùng đầu ngón tay bốc lên hắc diễm chỉ vào một dấu vết: "Đánh từ động này đi vào."

Quân lệnh ra, các tướng sĩ lập tức giống như con tê tê, khiêng khí giới quật băng nhào về hướng trước đối băng khổng lồ ngay trước mặt cự, khí thế ngất trời mà tiến hành.

U Vô Mệnh lại túm thêm một bản đồ khác, chỉ chỉ vào chỗ vốn dĩ trước đây là đường núi đi qua cốc: "Đào nơi này ra."

Một đội tướng sĩ khác hự hự liền đi.

U Vô Mệnh nhìn chằm chằm hai cái bản đồ trong chốc lát, bên môi hiện lên nụ cười đạm mạc.

"Cha con chết cùng một chỗ, thực nhân từ."

Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ cấu kết, hại chết Minh tiên sinh, mối thù giết cha không đội trời chung, U Vô Mệnh đối với hắn tuyệt không có khả năng nhân từ nương tay.

Hơn nữa Hoàng Phủ Tuấn đã bại lộ dị năng ' phát hiện nói dối ' kia, càng là không thể lưu tính mạng hắn quá lâu.

Cho nên phải có cái kết thúc.

Dưới đáy Băng Vụ Cốc, nếu đào ra một cái thông đạo thông đến nơi ngày đó đánh chết Hoàng Phủ Độ chắc cần khoảng 5 ngày. Chỗ đường núi vòng qua cốc ở phía trên vậy mà được đào ra thật sự mau, buổi tối ngày hôm sau đã đào đến cái hang động mà lúc ấy mai phục đặt cái kiệu liễn giả dùng kế "ly miêu tráo thái tử" —— cái hang động này sau khi dùng xong, bọn họ đã đổ đất vào cửa động để lắp lại rồi.

"Không cần làm giả chút manh mối ở chỗ này sao?" Tang Viễn Viễn nhìn chung quanh hang động sạch sẽ.

Lúc trước sau khi giết Hoàng Phủ Độ, hiện trường vụ án đã cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ, không có lưu lại bất luận dấu vết gì.

"Không cần," U Vô Mệnh nhớ lại rồi nhìn nhìn, "Hoàng Phủ Tuấn nhìn thấy cái động này sẽ tự đoán được."

Hắn cong môi: "Không nói trước cho hắn!"

.....

5 ngày sau, thông đạo đã được đào tới hiện trường vụ án.

Mà bên phía Hoàng Phủ Tuấn kia, bởi vì không có manh mối gì, lại sợ để sót manh mối, cho nên còn chậm rì rì san bằng cả ngọn đồi băng tuyết, từng từng chút một như tằm ăn dâu hướng vào phía trong.

5 ngày này U Vô Mệnh đều không hay nói chuyện, thường xuyên nhìn thông đạo xuyên qua đồi tuyết mà sững sờ, sửng sốt, đứng như vậy một hồi có khi mất một hai canh giờ.

Nàng biết hắn suy nghĩ gì.

Hắn suy nghĩ đến cái khe sâu lúc trước hắn cùng phụ thân cùng nhau bị tập kích.

Ngày tháng để chính tay mình đâm vào kẻ thù gần ngay trước mắt, hắn rốt cuộc có thể không kiêng nể gì vui sướng nhớ về người đã mất kia. Hắn phải dùng hồi ức của mình để đem người kia tìm về, ở chỗ này cùng hắn, báo thù lên Hoàng Phủ Tuấn.

Lúc trước mỗi lần gặp mặt Hoàng Phủ Tuấn đều là ngẫu nhiên hoặc ngoài ý muốn, không có bất cứ thời gian nào để tự hỏi, chỉ có thể vội vàng ứng đối tình trạng đột ngột phát sinh.

Mà lúc này, ai cũng có thể cảm giác được, tình huống đã không còn như xưa nữa rồi. Hoàng Phủ Tuấn, đại thế đã mất.

Hoàng Phủ Tuấn cường giả ngay cả thân thể và tình cảm đều bị tổn thương sâu sắc, kế ly gián kế thành công, lại gỡ xuống được mối quan hệ đồng minh vững chắc của hắn và Khương Nhạn Cơ.

Hoàng Phủ Tuấn, đã không còn là Hoàng Phủ Tuấn không chê vào đâu được của trước kia nữa rồi.

Tang Viễn Viễn lẳng lặng trông chừng U Vô Mệnh, không có quấy rầy hắn, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh hắn. Hắn phát ngốc, nàng liền cùng hắn cùng nhau phát ngốc. Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng liền giơ khuôn mặt nhỏ lên, tặng hắn một nụ cười ngọt thanh.

Nàng tìm được một loại cảm giác huyền diệu nói không rõ.

Một người cũng vậy, một thế lực cũng vậy, một châu quốc cũng chả khác mấy, trước khi diệt vong luôn có dấu hiệu hơi chút rõ ràng như vậy.

Khi ở kinh đô ám sát Hoàng Phủ Tuấn, nếu thật sự có thể giết hắn, đó là ngẫu nhiên, là may mắn, mà đối với Hoàng Phủ Tuấn mà nói, đó là chết non.

Lúc ấy, thực lực của Hoàng Phủ Tuấn cường thịnh, mạng không thể tuyệt, lúc đó chỉ cần hơi có một đường sinh cơ, liền không thể chân chính đặt hắn vào chỗ chết —— thật ra cũng có rất nhiều thời điểm thế sự đều là cái kiểu này, khi thất bại trong gang tấc, thiếu một chút vận khí cũng không thể thành công, chỉ có thể là ' thời thế là như thế '.

Mà tới hiện tại, toàn bộ đại cuộc đã nghịch chuyển. Hoàng Phủ Tuấn đại thế đã mất, lần này cho dù có thể may mắn không chết ở đáy Băng Vụ Cốc, cũng sẽ chết ở ngoài cốc. Chuyện tới hiện tại, Vân Châu đã bị kéo xuống nước, nếu vụ ám sát tại Băng Vụ Cốc thất bại, Vân Hứa Chu không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể xua quân bao vây tiễu trừ, tuyệt sẽ không để Hoàng Phủ Tuấn còn sống rời đi.

Liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra kết cục đã định, không có khả năng nghịch chuyển.

' không biết lúc Hoàng Phủ Tuấn ý thức được không thể xoay chuyển trời đất, có thể cho rằng mấy cái này là thiên mệnh khó trái hay không? ' Tang Viễn Viễn yên lặng nghĩ.

"Báo —— chủ quân, thông đạo đã quật xong, cũng không phát hiện bất cứ cái gì." Một chiến sĩ lông mày dính đầy tuyết tiến đến báo cáo.

Kỳ thật, dưới Băng Vụ Cốc không có lưu lại chứng cứ gì.

U Vô Mệnh chậm rãi phun ra một ngụm trường khí.

"Chia ra đào hai cánh trái phải, xếp quân vào mai phục." Hắn chỉ chỉ vào bản đồ da dê, "Chỗ này, chỗ này, còn chỗ này nữa, đào rỗng."

"Dạ!"

Vân Hứa Chu đã lặng lẽ chạy tới Băng Vụ Cốc.

Nàng ta và Tang Bất Cận đều có thể nhìn ra trạng thái của U Vô Mệnh cùng ngày thường không giống nhau, liền không tiến lên quấy nhiễu hắn, chỉ làm làm bạn với Tang Viễn Viễn an tĩnh đang ở nơi đó một mình.

Lại một đêm qua đi.

Khi ánh mặt trời vẩy đầy trên ngọn đồi băng tuyết, trong thông đạo có tướng sĩ tới báo: "Chủ quân, quân mai phục đã vào vị trí!"

U Vô Mệnh giật giật lông mày, xoay người, không nhanh không chậm đi về hướng Vân Hứa Chu.

"Làm phiền Nhiếp Chính Vương an bài nhân thủ, đem tin tức phát hiện hang động ở sơn đạo cũ truyền đến cho Đông Châu vương." Thanh âm hắn thanh lãnh bình tĩnh, cả người giống một đầm nước sâu, nhìn không ra bất luận dao động gì.

Vân Hứa Chu nghiêm mặt nói: "Ta sẽ làm tốt không để lại dấu vết."

U Vô Mệnh nói: "Cảm tạ. Thỉnh Nhiếp Chính Vương quay trở về, tận lực tạo chứng cứ không ở hiện trường."

Bộ dáng bình bình tĩnh tĩnh lại làm cho Vân Hứa Chu vốn thần kinh sắt đá cũng không khỏi rùng mình, nàng ta hơi nghiêng người, hướng về phía ba người U Vô Mệnh, Tang Bất Cận cùng Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng vái chào: "Bảo trọng."

Nhìn Vân Hứa Chu rời đi xong, U Vô Mệnh dắt tay Tang Viễn Viễn.

"Tức phụ. Đi theo ta nào, báo thù cho cha chồng nàng."

Mũi nàng như lên men, mím môi gật gật đầu: "Ừ!"

U Vô Mệnh hít một hơi thật sâu.

Dưới lớp y phục màu trắng đơn bạc, đường cong ngực rắn chắc phồng lên, chợt, chậm rãi bật hơi, nhướng mày cười, nắm tay nàng tiến nhanh vào thông đạo băng tuyết!

Chỗ lúc trước đánh chết Hoàng Phủ Độ đã bị khoét thành một cái hang động băng trống trải . Tướng sĩ hai châu U, Tang Nhị châu mai phục ở hai bên sườn trái phải khuất sau đám băng bên ngoài cửa động, chỉ đợi 800 người kia của Hoàng Phủ Tuấn tiến vào động, liền có thể chặt đứt đường lui, bắt ba ba trong rọ.

Lúc này, tướng sĩ đang mặc áo giáo của quân Thiên Đô quân.

Dưới đồi băng tuyết, một mảnh đen nhánh yên tĩnh.

Hơi thở của băng tuyết thuần túy tán ra trong không khí, ẩn ẩn có cảm như nghe thấy một mùi tùng hương mờ mịt.

Chậm rãi đợi thật lâu thật lâu sau, âm thanh ' đinh đang ' thanh thuý mở tiếng động vang lên, rốt cuộc từ mặt Bắc đi đến, tốc độ cực nhanh như cá lội qua sông, xuyên đến đáy đồi băng hắc ám yên tĩnh không tiếng động này.

Hoàng Phủ Tuấn, tới.

Phát hiện có cái hang động khả nghi kia trên sơn đạo, Hoàng Phủ Tuấn sẽ không đào theo kiểu san bằng từng tấc từng tấc núi băng như trước đó nữa, mà sẽ giống như U Vô Mệnh, đào một cái thông đạo thẳng đến địa điểm phát hiện này.

Nếu là Hoàng Phủ Tuấn trước đây, hắn nhất định sẽ vô cùng thận trọng nghĩ đủ các đường, nhìn nhiều thêm mấy hướng. Nhưng hắn của hiện giờ, đã không thể so với ngày xưa.

Cảm giác mình là người đại thế đã mất, thông thường chỉ biết bất chấp tất cả, được ăn cả ngã về không, cuối cùng thua trận —— tâm thái kiểu dân cờ bạc như thế này cũng là thái độ thông thường trong chúng sinh.

Trong một mảnh bóng đêm, Tang Viễn Viễn không nghe được tiếng các tướng sĩ hít thở, lại có thể nghe được nhịp hô hấp của U Vô Mệnh.

Thậm chí có thể nghe được trái tim hắn đang nhảy, dòng hắn đang cuộn trào.

"Hắn ta sẽ cảm giác được nơi này có phục binh không?" Tang Viễn Viễn nhẹ giọng hỏi.

Hiện giờ chỉ biết Hoàng Phủ Tuấn có thể cảm giác được dao động của chất lỏng xung quanh hắn giống như tốc độ chảy của máu, nhưng lại không biết phạm vi cảm giác của hắn là bao nhiêu, độ nhạy bén như thế nào.

"Cách lớp băng tuyết, không sao đâu." Tiếng nói của U Vô Mệnh khàn khàn có chút hưng phấn ức chế không được.

Âm thanh quật băng đang càng ngày càng gần!

Rốt cuộc, một tiếng phá băng thanh duệ đến cực điểm vang lên!

Người của Hoàng Phủ Tuấn đã đào đến cái động băng lớn mà U Vô Mệnh chuẩn bị tốt cho hắn!

"Chủ quân! Phát hiện một cái động lớn!" Cách vách tường băng, tiếng la của binh lính Đông Châu hưng phấn có phần hơi vặn vẹo.

U Vô Mệnh nắm tay Tang Viễn Viễn đi tới một chỗ cách vách băng.

Người của Hoàng Phủ Tuấn cầm ngọn lửa xanh, bốc lên khói trong suốt, chiếu vào đoàn người như quỷ ảnh. Ánh sáng xuyên thấu vào vách tường băng làm thị giác của Tang Viễn Viễn hơi u ám một chút.

Hoàng Phủ Tuấn hôm nay vẫn ăn mặc áo tím, nhanh chân tiến vào trong động băng lớn, đang định nói chuyện, bỗng nhiên trên ngọc giản trên người sáng lên.

Giọng Hoàng Phủ Hùng phẫn nộ đến cực điểm từ trong ngọc giản truyền ra ——

"Đại ca! Lão tử rốt cuộc chịu không nổi con chó cái đội lốt người Khương Nhạn Cơ kia! Bà ta dám nói lão tử tấn công Khương Thập Tam, còn hỏi có phải ta mang theo 500 người giết 5000 người của bà ta ở Khương Châu hay không! Đại ca! Cái con chó cái này đúng là bệnh tâm thần, muốn trở mặt thì cứ nói thẳng ra luôn đi!"

Hoàng Phủ Tuấn hơi hoảng hốt trong chốc lát, âm nhu mở miệng: "Tiểu đệ tạm thời đừng nóng nảy, ta đã tìm được một chỗ hơi khác thường, có người cố ý làm chuyện này, chỉ sợ đây mới đúng là nơi Độ Nhi xảy ra chuyện....."

"Ta đã hiểu rõ rồi!" Hoàng Phủ Hùng rít gào lên như sư tử, "Con chó cái Khương Nhạn Cơ kia chắc đánh hơi được đại ca sắp bắt được dấu vết của bà ta cho nên luống cuống, định úp cái sọt này lên đầu lão tử trước! Mẹ nó! Lão tử nếu có thể có 500 người giết chết được 5000 người của bà ta, sớm đã mụ nội nó xốc mười tám phần mộ tổ tiên nhà bà ta lên rồi!"

Hoàng Phủ Tuấn bị rống đến đầu ong ong, đưa tay xoa xoa thái dương, cách lớp băng cũng có thể nhìn ra hắn vô cùng mỏi mệt.

Một thế hệ kiêu hùng, đại thế đã mất. Tang Viễn Viễn hoảng hốt nhớ tới lúc ở Thiên Đô gặp Hoàng Phủ Tuấn, khi đó hắn khí thế cường thịnh, xảo trá nhạy bén, căn bản sẽ không giống một lão nhân, phạm phải một sai lầm hồ đồ trí mạng.

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Tang Viễn Viễn rất rõ ràng, hôm nay, Hoàng Phủ Tuấn ắt hẳn phải chết không thể nghi ngờ gì nữa.

Thanh âm Hoàng Phủ Tuấn nghe thập phần vô lực: "Tiểu đệ, ta nhìn xem trước đã, mộ lát nữa lại liên lạc với đệ."

"Được! Đại ca chú ý cẩn thận!"

Ngọc giản vỡ đi.

"Đây là..... dấu vết rất mới." Hoàng Phủ Tuấn vỗ vỗ vách tường băng, thanh âm ôn nhu, "Cố ý đục ra vì ta sao? Nếu là như thế, ngươi chính là thủ phạm giết hại Độ Nhi....."

Chỉ cách một vách tường, U Vô Mệnh vươn người, chậm rãi nâng một ngón tay đang bùng lên ngọc lửa đen lên, đầu ngón tay thẳng tắp chọc về hướng đôi mắt Hoàng Phủ Tuấn.

Khoé môi hắn hiện lên nụ cười tà ác.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn hắn.

Nàng cũng không hề lo lắng hắn lại rơi vào vực sâu hắc ám một lần nữa.

Nàng biết, những cái âm u đen tối đó trong lòng hắn dù sao cũng phải có chỗ để phóng thích. Phải để cho hắn cố hết sức phát tiết những cái ác niệm đó đi, sau khi giải quyết xong Hoàng Phủ Tuấn cùng Khương Nhạn Cơ, cõi lòng hắc ám hoang vu đó mới có thể nảy sinh sinh cơ mới mẻ.

Trong lòng Hoàng Phủ Tuấn có linh cảm, đứng ngay phía trước vách tường băng, cũng không nhúc nhích.

U Vô Mệnh chậm rãi bóp một viên ngọc giản, bỏ xuống vạt áo trong,

sau đó hướng về phía thông đạo đi dạo dạo từ từ, vừa đi vừa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ từng nhịp trên vách tường băng.

Đốc, đốc, đốc.....

Thân ảnh màu tím nhoáng lên, Hoàng Phủ Tuấn không màng tất cả lập tức đuổi theo!

Phần lớn các thân vệ của hắn đang đứng bên trong thông đạo, một số rất ít đã đi theo hắn vọt vào trong động băng, thấy hắn lướt đi một hướng bên cạnh, nhất thời không phản ứng kịp.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, vang dội.

Đoạn hầm sụt lún an bài trước đó đã xảy ra.

800 thân vệ Đông Châu 800 đều bị chặn bên trong thông đạo và bên trong động băng, còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy hai bên sườn băng trái phải nhanh chóng vỡ ra, vô số binh lính trên người mặc huyền giáp của Thiên Đô như mãnh hổ phi vèo ra tới, gặp người liền chém!

"Có mai phục! Là quân Thiên Đô!"

"Bảo hộ chủ quân!!"

"Mau đưa tin hồi báo! Quân Thiên Đô đánh lén chủ quân! Chủ quân gặp nạn!"

Phía sau hỗn loạn, đã thất trận m lại quấy nhiễu Hoàng Phủ Tuấn cùng U Vô Mệnh.

Hai kẻ địch trong số mệnh này, đã đứng ở hai đoạn thông đạo cách biệt nhau, trong bóng tối nhìn chăm chú vào nhau.

U Vô Mệnh nâng cánh tay lên, đẩy Tang Viễn Viễn ra phía sau hắn.

Nàng biết, chuyện này hắn không muốn bất luận kẻ nào nhúng tay vào.

Trong một mảnh bóng tối, bỗng nhiên có tiếng chân chạy đến!

Hoàng Phủ Tuấn vốn chính là kiêu hùng trong thế hệ của hắn, đối mặt như tình trạng như vậy, trong lòng sớm đã rất sáng như gương —— người thiết lập bố cục này, chắc chắn là hung thủ giết hại Hoàng Phủ Độ!

Sư tử oai hùng một cõi, tuy từ từ già đi nhưng khi bộc phát cũng không gì sánh kịp.

Tuy có U Vô Mệnh che ở trước người, Tang Viễn Viễn vẫn cảm giác được một cơn gió lạnh chứa đầy hơi nước trực diện đánh tới, đánh vào gương mặt muốn ẩn ẩn đau.

U Vô Mệnh cũng động.

Hắn cũng không có nương tay, thân ảnh lướt ra một phát cũng là lúc hắc diễm dán quanh thân hắn bùng cháy lên, lưu loát sạch sẽ lướt người ra một cái, mang theo hình dáng hủy diệt và hơi thở tử vong.

Trong thông đạo tối đen, một ngọn hắc diễm như vậy cũng đủ để chiếu sáng.

Càng hắc ám hơn cả hắc ám, nhưng lại phát ra ánh sáng, chiếu sáng khuôn mặt trắng bệch lạnh lùng, càng giống như Diêm La sát tinh.

Hoàng Phủ Tuấn hiển nhiên kinh hãi.

"U Vô Mệnh?! Sao lại là ngươi!"

Lời còn chưa dứt, hai bóng dáng uy hùng mạnh mẽ như thân ảnh của vạn quân đã va vào nhau thật mạnh 'oanh' một cái!

Hoàng Phủ Tuấn lập tức phun máu, bay ngược về phía sau.

Mắt thấy sắp phải bị một đòn tấn công cường đại này đánh cho văng trở về trong động băng lớn luôn.

Khoé môi U Vô Mệnh cũng tràn ra máu tươi.

Hoàng Phủ Tuấn là cường giả cửu trọng thiên Linh Diệu cảnh, giờ phút này đối diện với kẻ tử thù liền bộc phát ra lực lượng siêu việt hơn hẳn ngày thường.

U Vô Mệnh vốn có thể nhẹ nhàng dựa vào thân pháp quỷ mị mà tránh khỏi một kích khuynh tẫn toàn lực này, nhưng mà hắn lại lựa chọn cứng đối cứng cùng Hoàng Phủ Tuấn, không tiếc đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại 800! Như vậy là nhanh kết thúc nhất, Hoàng Phủ Tuấn cũng đã không có chút đường sống nào, chỉ có thể gồng người ăn hết một kích toàn lực của U Vô Mệnh.

Dưới một kích này, Hoàng Phủ Tuấn là văng ra bay ngược về sau, nhưng U Vô Mệnh lại ương ngạnh đánh sâu vào lực lượng đó, không lùi mà còn tiến tới!

Ngay lúc Hoàng Phủ Tuấn sắp đập lưng vào mảnh bên dưới, liền thấy thân hình đang bùng cháy lên ngọn lửa đen của U Vô Mệnh đã xuyên qua khoảng cách mấy trượng, nắm lấy vạt áo của hắn giật lại!

Hắc diễm chiếu sáng gương mặt Hoàng Phủ Tuấn.

Sau phi phun ra máu, càng lộ vẻ già nua.

U Vô Mệnh trở tay quăng ngã hắn một cái.

Hoàng Phủ Tuấn lưng va vào mặt đất, khoảnh khắc hắn bị ném một cái thật mạnh lên tầng băng mỏng, hàng loạt khe nứt như tơ nhện lan tràn 'tách tách' về hai hướng trái phải của vách tường băng!

Hoàng Phủ Tuấn hộc máu lần thứ hai, thanh kiếm dài mang theo ánh sáng huyền thủy đen đã bị ' quang lang ' rơi xuống đất.

U Vô Mệnh lập tức xoay hắn ta lại như một cái bao tải rách, cong đầu gối lên chấn thật mạnh xuống.

Tiếng xương sống lưng đứt gãy vang lên răng rắc, Tang Viễn Viễn nghe được có chút răng đau.

Giờ phút này, khoé môi U Vô Mệnh treo nụ cười dữ tợn, xuống tay càng lúc càng nặng hơn, thật sự như ác quỷ Tu La đi tới thế gian.

Đợi khu hắn dừng tay lại, mặt của Hoàng Phủ Tuấn đã không nhìn ra hình dáng nguyên bản.

U Vô Mệnh nhẹ nhàn đẩy một cái, đẩy hắn lên vách trong một khe băng.

Ánh sáng mỏng manh trong mắt Hoàng Phủ Tuấn lập loè, hơi ngừng nôn ra máu, không cam lòng hỏi: "U..... Vô Mệnh..... Ta và ngươi, đến tột cùng..... có thù, oán gì....."

Hoàng Phủ Tuấn là người trọng tình thân, từ thái độ của hắn đối với Hoàng Phủ Hùng, Hoàng Phủ Độ, cùng với động tác hắn nhìn xác chết của U Vô Mệnh gạt lệ trong cốt truyện, đều có thể nhìn ra được.

U Vô Mệnh dù sao cũng là cháu trai ruột của hắn. Nếu là U Vô Mệnh không giết sạch hết cả U thị, hoặc là nói, nếu l U Vô Mệnh thức thời lúc thượng vị chừa lại tính mạng của Hoàng Phủ Lệ, Hoàng Phủ Tuấn chắc cũng không ngần ngại chút nào mà nâng đỡ hắn, ngồi ổn định trên ngai vàng một phương của toàn bộ phía Tây Vân Cảnh.

Hoàng Phủ Tuấn hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Mới vừa rồi, hắn còn rất chắc chắn chuyện này là do nữ nhân lòng lang dạ sói Khương Nhạn Cơ kia làm, tại sao lại có thể là U Vô Mệnh chứ?! Hắn vẫn luôn cho rằng, U Vô Mệnh bất quá chỉ là một tên có dã tâm thôi, ở đâu ra cừu hận ác độc sâu sắc như vậy?

Phút giây thấy rõ người trước mặt là U Vô Mệnh kia, Hoàng Phủ Tuấn khiếp sợ thật sự.

Sự ngạc nhiên và khó hiểu trong lòng hắn đã vượt qua sợ hãi cùng không cam lòng trước cái chết.

U Vô Mệnh chậm rãi cúi người, đến gần hắn.

Đôi môi tuấn mỹ đến cực điểm của U Vô Mệnh bỗng nhiên mờ mịt nhẹ nhàng phun ta một câu.

"Hoàng Phủ Độ, là chính tay ta giết."

Hoàng Phủ Tuấn gian nan động đậy môi: "Chúng ta không thù không oán..... làm sao đến nỗi này?"

"Không thù không oán." U Vô Mệnh kề sát đến càng gần, "Bị người ta đánh tới quỳ xuống, là tư vị gì ngươi còn nhớ rõ không?"

Hoàng Phủ Tuấn ngơ ngác nhìn hắn.

Đôi mắt hắn đang bị sưng húp đến chỉ còn thấy một đường kẽ ngang mắt, đột nhiên hoảng sợ đến càng mở to hơn.

Giờ khắc này, khuôn mặt U Vô Mệnh ở trước mắt hắn cùng với một khuôn mặt thanh tuấn khác từ sâu thẳm trong ký ức của hắn dần dần hợp lại. Bọn họ nhìn tuy không giống nhau, nhưng có chút khí chất hay cái đó lại có thể từ trong xương trong cốt, trong huyết mạch tiết lộ lẫn nhau.

Cả cuộc đời này của Hoàng Phủ Tuấn chỉ thua một lần, bị người ta

đánh tới ngã quỳ gối trên đất, đó là.....

"Thật là không thù không oán?" U Vô Mệnh tươi cười dữ tợn, âm thanh ôn nhu, "Mối thù giết cha, không đội trời chung."

"Không, không có khả năng..... Ngươi sao có thể là Minh tiểu quỷ kia..... Sao có thể!" Hắn lắc lắc đầu, hai mắt trợn lên.

U Vô Mệnh cúi đầu cười cười, nhấc chân đá một cái, làm gãy xương ống chân của Hoàng Phủ Tuấn.

Hoàng Phủ Tuấn cắn chặt hàm răng, không phát ra nửa tiếng rên.

"Nhờ ngươi ban tặng nha." U Vô Mệnh chậm rãi cong eo, trong mắt có những đóm sáng đang chậm rãi xoay tròn, "Ta chiếm khối thân thể này, còn có huyết mạch của Vu tộc cùng Minh tộc —— hiện tại, ta yêu cầu ngươi làm một chuyện cuối cùng, làm tốt ta sẽ để cho ngươi chết không hề thống khổ. Lấy ngọc giản ra, liên lạc Hoàng Phủ Hùng."

"Mơ tưởng." Hoàng Phủ Tuấn sầu thảm cười, "Muốn tra tấn ta, tùy ngươi. Mơ tưởng lợi dụng ta, châm ngòi Đông Châu và Thiên Đô! A, cái thứ huyết mạch Vu tộc hèn hạ, không thể khống chế được người có ý chí kiên định!"

"Vậy à?" U Vô Mệnh đạm cười, luồng lửa đen theo ngón tay thon dài của hắn bò về phía Hoàng Phủ Tuấn.

Động tác chợt dừng lại, hắn nghĩ tới cái gì.

"Tang Quả!" Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn Tang Viễn Viễn hô, "Xoay người, đừng nhìn."

Hắn phải làm một ít chuyện tàn nhẫn với Hoàng Phủ Tuấn.

Tang Viễn Viễn không những không lui, ngược lại còn tiến về phía

trước vài bước, đến bên cạnh hắn, đặt một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng lên vai hắn: "Ta không sợ. Ta nói rồi, bất kể chàng làm cái gì, ta đều ủng hộ chàng."

Hắn cảm nhận được tiếng nói nàng có hơi run run, không khỏi khe khẽ thở dài.

Hắn thu hồi hắc diễm, từ bỏ tính toán ban nãy, chỉ giơ quyền lên đánh một đòn nghiêm trọng thẳng vào trong ngực Hoàng Phủ Tuấn, đánh tới mức hắn ta gần như chết rồi.

U Vô Mệnh đưa tay kéo cằm Hoàng Phủ Tuấn lên, trong mắt lần thứ hai nổi lên đốm sáng li ti, thanh âm nhẹ nhàng thì thầm: "Ta nói lại lần nữa, cầm lấy ngọc giản, liên lạc Hoàng Phủ Hùng, nói với hắn....."

Vừa nói những lời này, hắn đã đưa một cái tay khác moi ra một viên ngọc giản từ đai lưng Hoàng Phủ Tuấn, bẻ gãy.

Tầm mắt Hoàng Phủ Tuấn đã dần dần tan rã, phun ra một ngụm máu, trả lời: "Hừ! Mơ tưởng, lợi dụng huyết mạch Vu tộc, ép ta lừa tiểu đệ....."

U Vô Mệnh kề sát lỗ tai hắn, thanh âm nhỏ đến mức chỉ một mình Hoàng Phủ Tuấn có thể nghe thấy: "Nói cho hắn, người giết ngươi không phải là Khương Nhạn Cơ."

Tầm mắt Hoàng Phủ Tuấn đang hoàn toàn tan rã trong ngắn ngủi lại ngưng một lát, phảng phất có chút khó hiểu, nhưng đại não trì độn gần chết đã phản ứng không kịp, trong lòng lại đang nôn nóng tình thế cấp bách, gấp không chờ nổi muốn báo cho tiểu đệ biết chân tướng, liền đem câu nói sự thật này phun ra ——

"Người giết ta không phải Khương Nhạn Cơ!"

Dứt lời, Hoàng Phủ Tuấn phảng phất như đã đạt được tâm nguyện,

lả ra một cái, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Hắn đã mất hết sức lực để tự hỏi, hai câu này hợp lại với nhau, nghe vào tai Hoàng Phủ Hùng thì biến thành như thế nào ——

"Hừ! Mơ tưởng, lợi dụng huyết mạch Vu tộc, ép ta lừa tiểu đệ, người giết ta không phải Khương Nhạn Cơ."

Chương 89: Thành phố ngầm trong sông băng

"Hừ! Mơ tưởng, lợi dụng huyết mạch Vu tộc, ép ta lừa tiểu đệ, người giết ta không phải Khương Nhạn Cơ."

Hoàng Phủ Tuấn đã để lại một câu di ngôn như vậy cho Hoàng Phủ Hùng.

Một chuỳ này mới là thật sự đập chết Khương Nhạn Cơ.

U Vô Mệnh đứng lên, đầu ngón tay ngưng ra một sợi lửa đen, ném vào xác Hoàng Phủ Tuấn.

Một thế hệ kiêu hùng, đã tan thành tro bụi.

Sau một lát tĩnh mịch, ở đối diện ngọc giản truyền ra âm thanh rít gào điên cuồng đến cực điểm ——

"A a a a a!"

Sau một lúc lâu, lại truyền ra một thanh âm run rẩy khẩn trương: "Đại ca!! đừng làm ta sợ! Đại ca, mau nói chuyện! Đại ca! Đại ca!"

U Vô Mệnh rũ đầu, cũng không cười.

Lại qua một lát, tiếng phun máu cùng với tiếng rít gào hàm hồ của Hoàng Phủ Hùng lần thứ hai vang lên ——

"A a a a a ta giết Khương Nhạn Cơ!!!"

Ngọc giản vỡ nát.

U Vô Mệnh chậm rãi nâng tay lên đặt trên vai Tang Viễn Viễn.

Bàn tay hắn rất lớn, bao trọn đầu vai nho nhỏ của nàng, năm ngón tay nắm chặt, dường như đang dùng hết lực.

Nhưng không biết vì sao, nàng lại cảm giác được một cơn suy yếu rõ ràng từ ngón tay hắn truyền đến.

Sau khi cùng Hoàng Phủ Tuấn liều mạng một kích kia, hắn cũng bị thương, nhưng bị thương không nặng. Lúc sau, trong suốt quá trình Hoàng Phủ Tuấn không có một chút phản kháng gì, bị hắn nắm chặt trong tay, đánh như bao cát.

Vậy mà hắn lại trở nên suy yếu như thế này.

"Ta vẫn luôn muốn giết hai người đó." Hắn gằn từng chữ một, "Đây là tâm nguyện của ta cho tới nay."

"Tiểu Tang Quả," hắn chậm rãi quay mặt đi, "Giết hắn, vì sao ta cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào."

Nàng dang rộng hai tay, ôm lấy hắn, đặt gương mặt mình lên vai hắn.

Cái đề tài này nếu còn muốn nói sâu hơn thì sẽ quá trầm trọng.

Giờ phút này, hắn không cần trầm trọng như vậy, hắn chỉ cần tâm lý nhẹ nhàng một chút.

Một đóa hoa mặt bự ở phía sau hắn đứng thẳng lên, bất động thanh sắc phun màn sương chữa trị về phía hắn.

Nàng mềm nhẹ nói: "Vậy chàng còn nhớ rõ, mới vừa rồi khi chưa

động thủ chàng đã cảm thụ ra sao?"

U Vô Mệnh ngẩn ra.

Hắn không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy. Hắn cứ tưởng rằng nàng sẽ an ủi hắn —— người bình thường lúc tâm tình không tốt, tức phụ không phải mắng thì chính là an ủi. Hắn cảm thấy Tang Quả của hắn là một người ôn nhu, cho nên hẳn sẽ an ủi hắn.

Không nghĩ tới lại không phải.

Hắn nghĩ nghĩ một lát, nói: "Hưng phấn cực kỳ."

"Ừ," nàng nhẹ nhàng cọ hắn một chút, "Ta đứng ở bên cạnh chàng đều có thể cảm giác được máu trong người chàng như sôi sùng sục, trái tim chàng cũng vạn phần đập loạn. Đối phó một Hoàng Phủ Tuấn, ngươi căn bản không cần phải khẩn trương, cho nên đó chính là kích động. Vậy khi mới vừa rồi đánh giết hắn, chàng lại cảm thụ ra sao?"

U Vô Mệnh nói: "Thống khoái."

"Vậy không phải đúng rồi sao." Nàng cười ngâm ngâm nhìn hắn.

U Vô Mệnh chần chờ một chút, cúi đầu nhìn nàng: "Nhưng mà..... chuyện đó có quan hệ gì với việc tâm trạng ta hiện giờ không tốt chứ ?"

Nàng nhón chân tới, kề sát tai hắn: "Lúc chàng cùng ta..... như vậy..như vậy, không phải cũng vô cùng hưng phấn, kích động sao? Sau khi chấm dứt, không phải cũng cảm thấy tứ đại giai không, chỉ muốn lẳng lặng nghỉ ngơi hay sao?"

U Vô Mệnh: "....." Thật không còn lời gì để nói.

Sau một lúc lâu, hắn nhíu khóe mắt, hỏi: "Tiểu Tang Quả, nàng nói

lời này là nghiêm túc hả?"

"Ừ!" Nàng nghiêm túc gật đầu, "U Vô Mệnh, đây là bình thường hiện tượng, không cần ép bản thân suy nghĩ quá nhiều!"

"Ờ....." Hắn chậm rãi gật gật đầu, bất động thanh sắc nhướng mày, trong lòng thoải mái.

"Chúng ta nên đi giúp các tướng sĩ." Tang Viễn Viễn thở dài nói, "Vì không để bại lộ, 800 người Đông Châu này, tốt nhất một người cũng không thể tha."

"Ừ." U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn phía một sườn băng khác đang lún xuống, sắc thái mất mát mời mịt ban nãy đã tan biến không còn chút gì.

Hắn trở tay xuất đao, một luồng lửa đen đánh vào vách tường băng.

Vụn băng văng khắp nơi, sát thần Diêm La đánh vỡ thông đạo sông băng, xuất hiện trên chiến trường của hắn.

Tang Bất Cận cùng U Vô Mệnh mỗi người mang theo một ngàn binh, tổng cộng hai ngàn, đều mặc huyền giáp lấy từ trên người quân lính Thiên Đô, đấu với 800 thân vệ tinh nhuệ của Hoàng Phủ Tuấn lại là bất phân thắng bại!

Quân Đông Châu thật sự rất mạnh.

Chỉ có bọn họ mới có thể cùng đế quân Khương Nhạn Cơ đối diện trên chiến trường chém giết.

"Tang Quả, cố gắng hết sức."

Trên vai U Vô Mệnh bốc cháy lên hai luồng hắc diễm, thân hình nhoáng lên, lướt vào bên trong chiến trường.

Người nam nhân này thích đấu pháp đại khai đại hạp. Lúc này đây hắn mang theo đao, một nhát bổ ra của trọng đao liền có thể đánh nát huyền giáp, hồn phách quân Đông Châu tinh nhuệ đánh bay ngược ra ngoài, đập vào trên vách băng.

Tang Viễn Viễn tung hoa.

Nhiều người như vậy nàng không thể chiếu cố hết toàn bộ, chỉ có thể tận lực.

Thân vệ của Hoàng Phủ Tuấn trên người mặc tinh mộc huyền giáp mà lần đó quân Thiên Đô từng nhắc tới, có tác dụng tự chữa trị cùng thanh tỉnh tinh thần, lực phòng ngự so với huyền giáp tầm thường càng mạnh hơn gấp đôi.

Liên quân của hai châu U, tang chiến đấu vô cùng gian nan và hung hiểm.

May mà có lực lượng cường đại tuyệt thế của U Vô Mệnh gia nhập, dưới sự ảnh hưởng của hắn, toàn bộ chiến cuộc rốt cuộc bắt đầu nghiêng về một bên, quân tinh nhuệ của Đông Châu dần dần tan tác.

Một trận chiến vô cùng thảm khốc.

Khi trận chiến kết thúc, tinh mộc huyền gián trên người quân Đông Châu hầu như toàn bộ đều vỡ nát, không tìm được cái nào còn nguyên vẹn.

Liên quân của U, Tang thì thương vong gần ngàn, Tang Bất Cận cũng thần sắc hơi trắng bệch, trên đùi còn có một vết thương do đao chém, đi đường khập khiễng.

Tang Viễn Viễn ngoài ý muốn phát hiện, sau khi Tang Bất Cận bị thương, giơ tay nhấc chân của hắn ngược lại là tràn ngập khí khái nam nhi, cả người thoạt nhìn sang sảng rất nhiều, giọng nói cũng

gần như to gấp đôi ngày thường, có một chút cảm giác hào hùng của hắn khi mặc nữ trang.

Vì thế Tang Viễn Viễn quyết đoán không chữa trị cho hắn.

"Ca, ca xem các tướng sĩ bị thương còn nặng hơn huynh nhiều, chúng ta là vương tộc, cần phải noi gương cho binh sĩ, phải chịu khổ trước, hưởng lạc phía sau, huynh nói đúng không?"

Tang Bất Cận: "Tiểu muội nói không sai! Đây mới là bộ dáng khí thế của vương tộc chúng ta! Muội chỉ cần lo chăm sóc cho các tướng sĩ đi!"

Sau đó hắn chỉ có thể đưa mắt trông mong nhìn Tang Viễn Viễn tỉ mỉ trị thương cho các tướng sĩ, ngay cả những vết cắt nhỏ ngang đầu ngón tay của những tướng sĩ đều trị xong rồi vẫn chưa đến phiên hắn.

Hơi khôi phục được một chút, mọi người bắt đầu dọn dẹp chiến trường, thu thập tàn cục.

Xác chết đều phải chở đi hủy thi diệt tích.

Tang Bất Cận: "Tiểu muội, hình như đã không còn ai bị thương nữa rồi thì phải."

Hắn điên cuồng ám chỉ.

Tang Viễn Viễn giơ bộ mặt đáng thương ra: "Muội không tụ không ra linh uẩn được nữa. Xin lỗi ca ca, huynh nhẫn nại chờ trong chốc lát được không?"

"Không có việc gì! Ta không có việc gì!" Tang Bất Cận vội vàng nhe răng nhếch miệng đi đi lại lại vài bước, "Xem này, ta thật sự không sao!"

Tang Viễn Viễn làm bộ dạng suy yếu cười cười: "Ca ca, giờ phút này bộ dáng bị thương của huynh thật ra đặc biệt anh tuấn soái khí đó nha, Nhiếp Chính Vương mà nhìn thấy được, nhất định vừa thích lại vừa đau lòng."

Tang Bất Cận: "!!!"

Hắn đỏ lỗ tai, lặng lẽ kéo chân què trốn một bên, đi cân nhắc 'lời vô tâm' của tiểu muội.

"Nàng hố hắn." U Vô Mệnh vốn đang vội vàng cùng mọi người chỉ đạo hủy diệt chứng cứ, nhìn thấy một màn này, nhịn không được bước trở về, kề bên tai Tang Viễn Viễn cười nhẹ.

Hắn đánh một trận như vậy, trên người sớm đã đổ mồ hôi, tản mát ra mùi hoa hết sự nhiệt liệt, đột nhiên lại ập tới như vậy làm nàng không khỏi run rẩy, ngay cả sợi tóc đều cảm thấy bị hắn lưu manh xâm phạm một chút.

"Hử? Lạnh à?" U Vô Mệnh đưa tay kéo nàng vào trong lòng ngực.

"Không có, chàng làm gì làm đi." Tang Viễn Viễn hơi có chút thẹn thùng, "Mới vừa rồi đánh nhau động tĩnh quá lớn, băng nứt ra rất nhiều, nơi đây không thể ở lâu."

U Vô Mệnh hồ nghi cúi đầu quan sát mặt nàng, sau một lúc lâu, đột nhiên cười khẽ ra tiếng: "Hoá ra là thèm ta. Đừng nóng vội, làm việc đi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn thật đáng giận mà cười lớn, hôn mạnh lên trán nàng một cái, sau đó quay quay bả vai, bước ra xa khỏi vị trí bên cạnh nàng.

Cái bộ dáng cà lơ phất phơ đắc ý kia, còn chút nữa thôi chắc cũng xoè luôn cả cánh ra.

Các tướng sĩ vận chuyển những người tử trận của bên Đông Châu lẫn bên ta lục tục hướng ra phía ngoài.

U Vô Mệnh ở lại cuối cùng, dùng ngọn lửa đen rửa sạch dấu vết.

Hắn tâm tư kín đáo, ánh mắt độc ác, để hắn làm chuyện này là thích hợp nhất.

Tang Viễn Viễn tất nhiên là ở lại với hắn.

Trận chiến rung chuyển động băng này để lại quá nhiều dấu vết, hắn dùng bàn tay nâng ngọn lửa lên, nhàn nhàn lười nhác đi chầm chậm vòng quanh vách tường băng.

Chỉ còn lại hai người, nơi này liền trở nên có vẻ trống trải dị thường.

Hơi thở băng tuyết lạnh lẽo đã bị nhiễm nhiệt độ của máu huyết khắp nơi, ngọn lửa đen lướt qua, đốt những khối băng còn dấu vết do binh khí để lại hay nhưng vết máu tươi thành từng mảnh sương bạc đỏ mong manh.

Sương mù tràn ngập trong toàn bộ động băng, hơi nước mỏng manh dán đầy mặt băng.

Không gian trong tầm nhìn hết thảy biến thành màu hồng phấn nhàn nhạt.

"Như vậy là không có dấu vết sao?" Tang Viễn Viễn nghi hoặc hỏi.

U Vô Mệnh không chút để ý cười: "Không nhìn thấy dưới ánh mặt trời sẽ không nhìn, mà phơi dưới ánh mặt trời rồi, chúng nó sẽ liền tan biến."

Thực mau chóng, toàn bộ động băng giống như bị giấy nhám mài giũa qua, khắp nơi đều bóng loáng bóng lưỡng, nhìn không ra chút

dấu vết nào của trận đánh nhau.

Hắn vỗ vỗ tay, đi về phía nàng.

"Về thôi."

Đầu ngón tay mới chạm nhau chốc lát, một âm thanh trầm thấp đến cực điểm bỗng nhiên vang vọng bốn phương tám hướng.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hẫng một cái, đang muốn nắm tay hắn đột nhiên thân thể trơn tuột, ngay sau đó, khối băng hoàn chỉnh đang dẫm dưới chân giống như là tầng nham thạch bị đứt gãy, nứt ra từng đường như mạng nhện rồi rơi thẳng xuống bên dưới.

Ngây người một cái, U Vô Mệnh đang đứng ngay trước mắt đã biến mất, trước mặt chỉ còn lại vách tường băng đang vù vù tuột theo phương thẳng đứng xuống dưới!

Một cơn gió lạnh lẽo sắc lẹm không biết từ đâu mà đến quật vào hai má nàng thật đau đớn. Trong lòng ngực nổi lên một cơn ghê tởm, hai mắt cảm thấy choáng váng.

Đỉnh đầu bỗng có tiếng gió vang lên.

Nàng ngẩng đầu vừa nhìn liền thấy U Vô Mệnh xoè đôi cánh đen, vùn vụt lao xuống phía nàng như một tia chớp hắc ám.

Tốc độ hắn lao xuống thật sự quá nhanh, đôi cánh ánh sáng treo ở phía sau cơ hồ kéo thành hai đường thẳng tắp. Môi hắn mím thật chặt, mặt mày trầm xuống, nghiêm túc hơn so với bất kỳ thời khắc nào trong dĩ vãng rất nhiều lần.

Lướt nhanh tới, giơ cánh tay qua khoanh eo nàng lại.

Ngay khi Tang Viễn Viễn cảm giác được bên hông bỗng nhiên căng

ra là lúc chỉ nghe một tiếng nổ thanh thúy đến cực điểm vang ầm dưới chân.

Sương mù băng ầm ầm tản ra, vô số vụn băng bắn ra bốn phía.

U Vô Mệnh ôm gọn nàng vào ngực, tay ấn chặt, bảo hộ nàng trên vách băng , dùng chính sống lưng và đôi cánh của mình chặn lại làn sóng xung kích khủng bố này cho nàng.

Hoá ra nàng vừa mới vừa dẫm lên một mặt băng bị gãy đế!

Tang Viễn Viễn hậu tri hậu giác, đổ mồ hôi lạnh khắp toàn một thân.

Nếu U Vô Mệnh bắt lấy nàng chậm một giây, giờ phút này, nàng đã bị cả tầng băng cứng này đè xuống đáy cốc!

Tốc độ rơi xuống như vậy đã vượt xa xa khỏi tốc độ rơi tự do rồi.

Tang Viễn Viễn nhất thời không phản ứng kịp đã xảy ra chuyện gì, mới vừa giương mắt nhìn hắn, liền nghe âm thanh dịch chuyển khủng bố kia nổ vang thật lớn lần thứ hai.

Ánh sáng trong đầu nàng chợt lóe, hiểu rồi. Đây không phải là tự rớt, mà là do con sông băng ở dưới đang vận động!

Khó trách Trương Nhất Kiều dùng lượng thuốc nổ chỉ nổ đủ một dặm mà lại làm văng mất cả một mặt sông băng hoàn chỉnh. Đây là vô tình gặp trúng vận động của sông băng đi?!

Hai cánh U Vô Mệnh chấn động, phải hướng phía trên bay vút lên.

Nhưng vào lúc này, một khối băng khổng lồ đứt gãy một phương bỗng nhiên chậm rãi hướng về phía bên phải lăn đi.

Nói là chậm rãi nhưng thật ra sau một lúc choáng váng ngắn ngủi, Tang Viễn Viễn đã không thể phân rõ trên dưới trái phải. Sông băng

còn đang đứt gãy dịch chuyển, U Vô Mệnh mặt mày ngưng trọng, cảnh giác lướt qua từng tràng réo rắt âm thanh băng gãy đổ, xuyên qua giữa trận mưa vụn băng và các khe sâu mới được hình thành.

Hắn lách người cấp tốc thoát qua khỏi vách tường băng chiều dài đã vượt qua ngọn núi cao nhất của Vân Cảnh, bức tường đổ rập xuống dưới, tạo mà một hồ sâu nghiễm nhiên vượt qua chiều sâu của hồ Đông Hải.

Tang Viễn Viễn bám lấy bả vai U Vô Mệnh, muốn ngừng hẳn hô hấp, ỷ lại ép sát hắn, mặt mày ngơ ngẩn toát ra sự vô thố mờ mịt.

Đối mặt với sức mạnh thiên nhiên vĩ đại như vậy, Tang Viễn Viễn cảm giác được nhân loại nhỏ bé đến nhường nào, không biết phải ứng đối ra sao. Nàng hoảng hốt có loại ảo giác như hai người bất quá chỉ là một đôi kiến nhỏ trước mặt người khổng lồ thiên nhiên vĩ đại, nàng ôm lấy người này cũng chỉ là một con kiến cường tráng hơn một ít so với những con kiến khác thôi.

Hắn rũ mắt nhìn nàng, thấy nàng hơi hơi thở phì phò, bộ dáng có chút mờ mịt, giống như động vật nhỏ bị kinh sợ, cả người vô cùng ỷ lại dính vào trên người hắn.

Hắn bỗng nhiên có cảm giác, nếu không có hắn bên cạnh mà chỉ có mỗi Tiểu Quả Tử trong lòng ngực hắn ở nơi đây, giờ phút này nhất định nàng sẽ sợ hãi đến co rút người hết lại. Nhưng vì có hắn ở đây, nàng liền không sợ hãi, nàng hoàn toàn tín nhiệm hắn.

U Vô Mệnh chỉ cảm thấy trong ngực bốc cháy lên một ngọn lửa hào hùng vạn trượng.

"Tiểu Tang Quả đừng sợ, ta nhất định sẽ đem nàng ra ngoài." Hắn có chút nhẹ nhàng, thanh âm khàn khàn cười.

Nghe được thanh âm của hắn, nàng mờ mịt động động cặp mắt thanh triệt kia, trong mắt tràn ra một màn hơi nước mỏng.

"Ở bên cạnh chàng, cái gì ta cũng không sợ." Thanh âm nàng nhẹ nhàng mềm mại, kiều thanh tế khí, làm nhiệt huyết hắn càng lên cao.

Nàng ôm chặt hắn, chôn cả gương mặt vào trong lòng ngực hắn.

U Vô Mệnh cười ha hả.

Tiếng cười cuồng dã nghẹn ngào cẩu thả đến cực điểm quanh quẩn trong sông băng.

Vì bảo hộ nàng, cho dù có phải đấu với trời đi nữa thì cũng đã sao!

Hai người xoay chuyển trong một không gian như giữa sông băng và đất trời, không biết bao lâu.

Rốt cuộc, tiếng gào rú dịch chuyển của sông băng quanh mình dần dần chậm lại, thế giới lại ổn định trở lại.

Bên trong sông băng thật ra chứa đựng không ít không khí tươi mát đến cực điểm.

U Vô Mệnh lơ lửng trên một mặt sông đóng băng óng ánh như mặt gương, hắn vững vàng chầm chậm đợi hồi lâu, rốt cuộc cảnh giác thu đao lại, ôm lấy Tang Viễn Viễn, đứng yên ở giữa sông băng đang đan đen trước sau.

Dưới chân là một đoạn thân thể trong suốt vặn vẹo.

Bọn họ đã từng gặp một lần trong núi băng, Minh Long.

U Vô Mệnh ngồi xổm xuống, đưa tay ấn trên xác chết của Minh Long, dò xét tìm tòi.

"Vừa mới chết không lâu."

Trước mặt đại nạn như vậy, cá trong chậu bị tai vạ nhiều đếm không xuể.

"Hy vọng ca ca và những người khác đều bình yên rời đi." Tang Viễn Viễn lẩm bẩm nói.

Ngoại trừ U Vô Mệnh, ai rơi vào con sông băng đang vận động này tuyệt đối không có chút xíu đường sống nào.

"Lo lắng à?" Hắn hỏi.

Nàng chậm rãi gật đầu, đến giờ phút này, nàng vẫn cảm giác đầu nặng chân nhẹ, có chút khó có thể tin.

U Vô Mệnh chăm chú nhìn nàng một lát, từ bên hông lấy ngọc giản ra: "Nè."

Tang Viễn Viễn nhận lấy, mím môi, không chút do dự bẻ gãy. Loại chuyện này trốn tránh cũng vô dụng.

"U Vô Mệnh!" Đối diện ngọc giản truyền đến tiếng rít gào của Tang Bất Cận, "Tiểu muội ta đâu!"

Vừa nghe thanh âm này liền biết không bị tai nạn gì.

Tang Viễn Viễn lúc này mới phát hiện những viên ngọc giản dắt trên đai lưng của mình sớm đã toàn nát.

Hoá ra vừa rồi Tang Bất Cận liên lạc nàng, chỉ là khi rơi xuống tiếng gió quá vang, hơn nữa còn âm thanh đất rung núi chuyển vù vù như vậy làm sao có thể nghe được thanh âm mỏng manh của đối phương qua ngọc giản.

"Chúng ta không có việc gì. Ca ca giải quyết tốt mấy chuyện hậu quả là được. Gặp lại sau nha." Tang Viễn Viễn trấn định nói.

Nghe nàng nói như vậy, Tang Bất Cận lập tức liền yên tâm.

Ngọc giản nát, Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn về phía U Vô Mệnh, trong nháy mắt mặt mày đều là mềm mại ỷ lại: "Hiện tại làm sao bây giờ?"

U Vô Mệnh: "....."

Xem bộ dáng nàng mới vừa rồi nói chuyện với Tang Bất Cận, thật đúng là cho rằng Tiểu Quả tử này đã có định liệu trước rồi.

Nhưng nghĩ lại một chút, nàng vốn là người hay cậy mạnh, chỉ có ở trước mặt mình mới có thể lộ ra mềm yếu, trong lòng không khỏi dương dương tự đắc, cánh không chào hỏi cũng giãn ra.

Vì che dấu việc vô cớ xoè cánh ra như thế này, hắn ôm lấy nàng một phen, hai cánh mở ra, lướt về phía trước.

Đi một lát, Tang Viễn Viễn bỗng nhiên vươn tay nhỏ túm túm xiêm y hắn.

"U Vô Mệnh, tắt lửa."

U Vô Mệnh: "....."

Hắn đứng trên một khối băng lớn nổi trên mặt sông ổn định thân hình, dập tắt ngọn lửa đen.

Sau một lúc lâu, hai người đều thấy được ánh sáng.

Đó là ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, bị sông băng chiết xạ phóng đại ra thành một phiến mờ mịt mông lung. Trong bóng tối lại phát ra một vầng sáng ở phía trước giống như một con đom đóm trong đêm.

Trên cánh hắn lại một lần nữa bốc cháy lên.

"Thú vị nha."

Nam nhân như kiểu U Vô Mệnh này là người tự mang trong mình kim chỉ nam, chỉ cần chú ý liếc mắt một phương vị nào đó, liền không cần đối chiếu bản đồ cũng đi tới được.

Dần dần tiếp cận vầng sáng kia, hai người ngoài ý muốn phát hiện dọc theo đường đi có vô số những thi thể các sinh vật ra đời trong động băng này.

Trên con đường đang hẹp bỗng nhiên rộng ra một chút thành con sông băng trong cốc, có không ít Minh Long đang nằm ngang nằm dọc —— vóc dáng chúng nó to lớn, rất bắt mắt.

Trong vô số cột băng đổ nghiêng lệch đó, có không ít vụn băng còn chứa hàng đống xác chết các động vật nhỏ như bò cạp, kiến, rắn.

"Đốt chúng thử xem." Tang Viễn Viễn chỉ vào mấy thi cốt đó, nghiêm trang nhìn về phía U Vô Mệnh kiến nghị.

Khoé miệng U Vô Mệnh vừa kéo lên: "Tiểu Tang Quả, nàng đói hả? Cái này tốt nhất không nên ăn bậy."

Tiện miệng của hắn còn lặng lẽ nói thầm một câu —— "Lúc nào cũng chỉ nhớ ăn".

"Chàng mới là toàn đầu óc đều nhớ chuyện ăn." Tang Viễn Viễn nói, "Ta cảm giác có gì đó không đúng."

Hắc diễm lan qua.

"Ờ....." U Vô Mệnh nói, "Xác thật, bên trong mấy thi thể này có chất chứa một ít lực lượng bảy màu nga."

Khuôn mặt nhỏ của Tang Viễn Viễn nghiêm túc: "Cho nên vì cái gì mà đám động vật dưới lớp băng này đều có tên mang theo chữ ' Minh ' ?".

U Vô Mệnh híp mắt, thu hồi thái độ không chút để ý, trầm ngâm một lát, nói: "Vậy cái bảy màu này, đó là ' Minh '?"

Hai người ngừng tại chỗ, suy nghĩ.

Lúc trước Tang Viễn Viễn từng trúng phải độc Kim Minh Tuyết Nga.

Hiện giờ hồi tưởng lại, cái gọi là Kim Minh Tuyết Nga thực chất căn bản là không có hình thể —— chỉ có người có thân thể suy yếu mới thấy được chúng nó và bị chúng nó độc hại.

"Bên trong sông băng vốn không nên có nhiều động vật sinh tồn cư trú đến như vậy. Nhưng chúng nó vẫn có thể sống sót, có thể là bởi vì ' nhiễm ' cái thứ bảy màu kia đi?" Tang Viễn Viễn chỉ hướng vầng sáng bảy màu.

"Vô cùng có khả năng." U Vô Mệnh nắm cánh tay thật chặt, ôm nàng bảo hộ trong lồng ngực, đôi cánh ánh sáng mở ra, tiếp tục lao về phía trước.

Sông băng sau một hồi kịch biến đã bảy ra một vẻ ỷ cảm vô cùng hùng vĩ, từng hàng đá lởm chởm sáng như pha lê đâm thẳng lên đến thông thiên hết sức nguy nga, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đang len lỏi đi giữa không gian đó giống như đang hành tẩu trong một bộ xương người khổng lồ vậy.

Đích đến càng ngày càng gần.

"Tang Quả." Thanh âm U Vô Mệnh bỗng nhiên lạnh thấp rất nhiều, "Phía trước có quỷ."

Tang Viễn Viễn: "???!!!"

Ở loại địa phương này mà nói như vậy, thật sự là có hơi không phúc hậu.

Hắn tìm một cái khối băng tương đối bằng phẳng, ngừng lại.

Tang Viễn Viễn ngưng thần nhìn ra, chỉ nhìn đến phía xa có một cái gì thật lớn mang hình dáng quái vật khổng lồ, nàng bị lời nói ban nãy của hắn làm cho trong lòng nghi ngờ có quỷ, chỉ cảm thấy có phải cái sông đó thật lớn đó đã sống lại, biến thành đại quỷ đỉnh thiên lập địa, muốn giết chết hai kẻ đột nhập nhỏ bé là nàng và hắn đây.

"Để nàng lại chỗ này ta không yên tâm. Mang theo nàng qua bên đó cũng không yên tâm." U Vô Mệnh trong nháy mắt quyết định, "Rời khỏi nơi này thôi, không đi nữa."

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh chàng còn nhớ rõ cái truyện kể thám hiểm mộ cổ mà mình viết trước kia không ? Ngừng ngay chỗ sắp công bố đáp án, lương tâm chàng sẽ không đau sao?"

U Vô Mệnh: "....."

"Là cái dạng quỷ gì?" Nàng hỏi.

"Áp lực." U Vô Mệnh mặt mày ngưng trọng.

Tang Viễn Viễn không hiểu ra sao: "Áp lực?"

Hắn suy nghĩ một lát, bắt nàng vào trong lòng ngực, mặt đầy bất đắc dĩ: "Thật là cái Quả tò mò. Thôi, trời sập xuống ta cũng đỡ cho mình."

Đôi cánh đen mở ra, lướt về phía trước.

Được hơn ngàn trượng, Tang Viễn Viễn bỗng nhiên cảm giác được

'áp lực' như lời U Vô Mệnh nói.

Giờ phút này từ phía trước nhìn lại, chỗ ngọn nguồn truyền ra vầng sáng bảy màu vẫn còn xa xôi không thể nhìn tới, nhưng phía trước giữa những cột băng loang loáng bỗng nhiên liền có thêm một áp lực vô cùng đè nén làm người có chút thở không nổi.

Thật giống như là bị một con thú tiền sử khổng lồ cao tới trời đang nhìn chăm chú.

Tang Viễn Viễn: "..... Bằng không thì không đi tiếp cũng được."

"Không có việc gì." Hắn nói, "Hình như chỉ có áp lực, ngoài ra không còn gì khác."

Hai cánh mở ra, tốc độ bay vút đi càng nhanh mấy lần.

Trong kẽ hở của sông băng đã thay đổi hình dạng, rào rào rơi xuống càng nhiều xương cốt động vật. Đều chết vào trận kịch chấn của sông băng này.

Lại đi thêm một đoạn, không cần ánh lửa trên cánh của hắn thì không gian phía trước cũng có thể chiếu sáng.

Trên mặt sông băng đều nhiễm một vầng sáng nhàn nhạt. Chợt vừa nhìn thấy như là bên trong trung tâm sông băng đang cất giấu một cái đèn mờ nhạt, nhìn kỹ một chút, nó còn toả ra ánh sáng bảy màu.

U Vô Mệnh bỗng nhiên nâng tay lên, chụp một cái vào bên cạnh.

Sau một lát, Tang Viễn Viễn thấy trong ánh lửa đen ở lòng bàn tay hắn đang bắt giữ một vầng sáng bảy màu nhỏ xíu, đúng là cái thứ giống con thiêu thân mà nàng từng gặp qua.

"Kim Minh Tuyết Nga!"

Vầng sáng bảy màu bị luyện hóa, U Vô Mệnh híp mắt nhìn phía trước: "Đây là ngọn nguồn của nó sao?"

Mũi chân nhún một chút, hắn giống như một con bướm đen cực lớn, khinh phiêu phiêu dẫn dắt nàng lập tức lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng, ngừng ở một chỗ phía trước sông băng.

Nguyên phiến sông băng này đã hoàn toàn nhiễm ánh sáng bảy màu.

"U Vô Mệnh," Tang Viễn Viễn lui thân thể giấu sau lưng hắn, "Tưởng tượng đến ở đây đều là mấy con thiêu thân bảy màu, ta thật sự lo lắng nhích bên nào cũng đụng trúng."

U Vô Mệnh rầu rĩ cười: "Không phải thiêu thân. Làm gì có nhiều thiêu thân như vậy."

"À." Nàng ló khuôn mặt nhỏ ra.

"Chỉ là từ phía sau rọi lại đây thôi." U Vô Mệnh nói, "Vòng qua mặt sông băng này liền có thể nhìn được cái nguồn sáng đó mà. Tang Quả, áp lực đúng là đến từ chỗ đó."

"Chúng ta lặng lẽ qua đi." Nàng tận lực giảm âm lượng, lén lút nói với hắn.

Tới cũng tới rồi.

Giờ phút này mà quay đầu rời đi, khi nào đó ngẫm ngẫm lại khẳng định sẽ hối hận, miễn bàn có bao nhiêu luyến tiếc. Sau đó nói không chừng rốt cuộc cũng không tìm thấy cái chỗ này nữa.

Hắn thu hắc diễm lại, mang theo nàng, men theo sông băng vòng về phía sau.

Càng đi đến trước, vầng sáng càng sáng ngời.

Toàn bộ đáy sông băng đã biến thành bộ dáng lúc hoàng hôn.

Tang Viễn Viễn không tự giác nắm chặt tay U Vô Mệnh tay, mỗi một bước, đều vô cùng cẩn thận.

Men theo bên cạnh sông băng mà đi, Tang Viễn Viễn cảm giác được trái tim trong lồng ngực mình càng nhảy càng nhanh.

Áp lực hình như còn có thực chất, nặng nề bao phủ trên đầu, dường như đang cười nhạo phàm nhân ngu không ai bằng.

Mắt thấy chỗ rẽ đã ở ngay phía trước.

Một cạnh sông băng này giống như là đứng trước một mặt bình phong, một khắc từ bên cạnh vòng ra kia, Tang Viễn Viễn bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh thật dài, giọng nói đều như bị tắt lại.

Nàng khó có thể hình dung trước mắt mình đang chứng kiến đến tột cùng là cái gì.

Nó cũng không xa lạ.

Là hắc thiết.

Là hắc thiết như muốn nối liền đất và trời. Tỉ mỉ, bóng loáng, có những hoa văn ngẫu nhiên phồng lên hoặc là dẹp xuống, rõ ràng chứng tỏ dấu vết có bàn tay con người nhúng vào.

Trên, dưới, trái, phải, tất cả những nơi tầm nhìn có thể lan đến đều bị nó chiếm cứ. Nó hoàn toàn lẫn lộn cảm giác về phương hướng, phảng phất như trên mảnh đất rộng lớn trước mắt, hắn cùng nàng chỉ là hai con kiến con đứng song song nhau trên mặt đất huyền phù.

"Đây là, thứ gì?"

Tâm thần ngơ ngẩn, kề sát ngay trước mắt đây quả là một công trình mang dấu vết của con người cực kỳ rõ ràng, là mảnh đất bằng hắc thiết tràn ngập cảm giác cổ xưa tang thương, hướng về bốn phương cong vút lên.

Chương 90: Kỳ ngộ trong thành phố ngầm

Áp lực, lại là đến từ một ' vật chết ' như vậy!

Nó tuy rằng không có sinh mệnh, nhưng nó khổng lồ, đã đủ làm nhân tâm sợ hãi, thở không nổi. Nó rõ ràng là đứng sừng sững ở trước mắt, nhưng đứng trước mặt nó, người lại cảm thấy như tri giác mất cân đối, cho rằng nó mới là mặt đất —— mặt đất hắc thiết cổ xưa, vĩ đại.

Tang Viễn Viễn nhắm mắt cố gắng hồi phục tâm lý, bật hơi ra tiếng: "Ánh sáng bảy màu đó từ đâu tới?"

"Nơi đó."

U Vô Mệnh dắt tay nàng, dẫn nàng bước vào một bên.

Cái ánh sáng bảy màu này là từ khe hở của bức màn hắc thiết này lọt ra ngoài.

Một khe hở thật nhỏ, tầm khoảng bằng đầu ngón út, dài cỡ một thước. Ánh sáng bảy màu từ trong khe hở chiếu ra, chiếu vào trên sông băng, thấm vào lớp băng, phát ra bốn phía.

Tang Viễn Viễn hạ người, định kề sát vào xem một chút.

U Vô Mệnh túm một túm thật mạnh, kéo nàng trở về: "Nguy hiểm."

Hắn dùng cánh tay kéo nàng ra phía sao bảo hộ, hắc diễm bùng lên bao ngoài thân hắn, tiến lên.

Ánh sáng bảy màu vừa chạm được hắc diễm trên người hắn lập tức phát ra âm thanh 'tư tư' nhỏ vụn.

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng hít một hơi.

Đây là 'thiên mệnh lực' nồng đậm đến cực điểm.

Tiếng lòng run lên, nàng không khỏi ngửa đầu lại lần nữa xem cái màn hắc thiết như con thú khổng lồ ngay trước mắt. Không phải đây là nơi cất giữ cái lực lượng bảy màu này đó chứ?!

U Vô Mệnh thẳng lưng đứng dậy.

Lông mày xinh đẹp nhíu lại, hắn nói: "Rất sâu, nhìn không thấy bên kia."

"Cái tường này, nhìn không thấy bên kia ?" Tang Viễn Viễn lại lần nữa hít ngược một hơi khí lạnh.

"Ừ," U Vô Mệnh nhanh chóng gật gật đầu, "Vách tường này dày vượt qua tưởng tượng."

Hắn vừa nói vừa trở tay xuất đao, chém về phía hắc thiết phía trước.

"Đang ——"

Lưỡi đao lại không thể đâm thủng, chỉ vẽ lên một vết đao dày trên mặt ngoài của hắc thiết.

"So trường thành thì cứng hơn nhiều." U Vô Mệnh bình tĩnh nói.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

"Vậy khe hở này từ đâu ra?"

"Hẳn là khi xây nên có sơ sẩy."

"Xây ?." Tang Viễn Viễn lần thứ hai hút một ngụm khí lạnh, " Công trình như vậy, ai làm chứ."

U Vô Mệnh lắc đầu: "Đi, nhìn xem nó rốt cuộc là lớn đến bao nhiêu."

Trên cái tạo vật hắc thiết khó có thể hình dung này, khắp nơi đều có dấu vết động chạm qua, nhìn như là ai đùng rìu lớn khai thiên tích địa trong truyền thuyết tạc ra vậy, bất luận là độ sâu hay độ rộng gì cũng vượt qua một trượng, chiều dài thì không thể nói rõ, bởi vì chúng nó cứ theo một hướng, chạy dài đến ra khỏi tầm nhìn.

Hai người cứ men theo cái tạo vật bằng hắc thiết này bay không biết bao lâu.

Trên toàn bộ hắc thiết đã bị sông băng bao trùm, U Vô Mệnh không tiếc tiêu hao lực lượng của bản thân, dùng hắc diễm mở thông đạo phía trên sông băng, không ngừng tiến về phía trước thăm dò, toàn lực đi tới, nhất định phải nhìn xem cái này đến tột cùng là cái thứ gì.

Tang Viễn Viễn dần dần có chút mệt mỏi rã rời.

Một bên là sông băng, một bên sườn khác là hắc thiết thẳng đứng không biên giới, đi len lỏi ở giữa giống như ngồi ở ghế trước của một đoàn tàu cao tốc, cảnh tượng hai bên cứ liên tiếp tiếp nối không hề thay đổi, cực kỳ thôi miên.

Hầm ngầm này không có năm tháng.

Không biết qua bao lâu, trên phía trước sông băng lại một lần nữa xuất hiện ánh sáng bảy màu.

"Còn có một cái khe khác à?" Thần sắc Tang Viễn Viễn chấn động.

"Không, vòng trọn vẹn qua một vòng rồi." U Vô Mệnh dùng mũi đao

gõ gõ vách tường hắc thiết khổng lồ ở một bên.

"Đang ——"

Tang Viễn Viễn nhận dấu đao lúc nãy hắn lưu lại.

U Vô Mệnh gật đầu nói: "Vật này là hình tròn đường kính tầm 1500. Nằm ngầm dưới hai châu Vân, Ký cùng Thiên Đô. Độ cao không lường được, nhưng ta xem cái hoa văn này, không giống như hình cái bình lùn mập đâu."

Nó quá lớn, vô luận xem từ phương diện nào đều chỉ có thể nhìn thấy mặt phẳng vô tận, thật sự khó có thể phỏng đoán hình dạng hoàn chỉnh. Cho nên nó có thể là hình cầu, cũng có thể là hình thùng, cũng có khi là hình cái đỉnh.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên phát hiện một vấn đề: "Phía dưới Ký Châu cùng Thiên Đô hoá ra đều có sông băng sao!"

U Vô Mệnh nhẹ nhàng gật đầu: "Chiều sâu của chỗ này thật sự là nằm ngoài sức tưởng tượng."

Tang Viễn Viễn: "....." Ngã xuống có một cú này mà như là bị ném ra ngoài không gian.

Hơi tưởng tượng một chút, chỉ cảm thấy sởn tóc gáy.

Dưới nền đất ở trung tâm đại lục lại có một tạo vật hắc thiết khổng lồ ngủ đông như vậy, đường kính vượt qua ngàn dặm, độ cao không biết bao nhiêu.

"Ta có một ý tưởng lớn mật." Tang Viễn Viễn nói, "Minh ma, chỉ sợ đúng là đang hướng về phía ' nó ' mà đến!"

"Không sai." U Vô Mệnh cân cân đao trong tay đao, nói, "Hướng lên trên phía trên hẳn có thể đi đến miệng vực sâu."

Tang Viễn Viễn yên lặng gật đầu.

Hắn một tay ôm lấy nàng, hai cánh mở ra, hướng về phía trước nhảy lên.

Mỗi khi đến mất sức rơi xuống, hắn sẽ cắm hắc đao nghiêng nghiêng vào sông băng ở gần đó, sau đó ngồi xổm trên mặt đao nghỉ một hơi giống con cú mèo.

Có đoạn đường giữa sông băng cùng với tạo vật hắc thiết này không có khe hở, Tang Viễn Viễn cực kỳ phối hợp ném hoa ăn thịt người lên phía trên, hoa ăn thịt người há to cái miệng rộng, giống như giác hút dính vào trên lớp băng, từng tiếng ' phốc kỉ phốc kỉ ', ' rắc rắc ' kỳ quái vang lên, lớp băng dày nặng lập tức đã ăn thành một thông đạo tròn vo.

Nàng trở tay vừa thu hoa ăn thịt người lại, U Vô Mệnh liền đem theo nàng lướt đi lên.

Tới một đài băng thoạt nhìn tương đối vững chắc, Tang Viễn Viễn túm túm U Vô Mệnh: "Từ từ."

"Hử?" Hai cánh thu lại, hắn ngừng lại.

Tang Viễn Viễn nhìn khắp xung quanh, tìm được một chỗ không nhìn thấy đoạn cột mỏng manh chống mảnh băng này.

"Ừ, chỗ này không tồi."

U Vô Mệnh: "?"

Chỉ thấy nàng vung tay lên, một con lại một con hoa đầu heo bụng đăng căng phồng xuất hiện ở chỗ nàng đã chấm trúng, năm cánh hoa to tướng xoè ra, hướng xuống thung lũng băng bên dưới rầm rầm phun ra vụn băng ào ạt.

Như một cơn mưa vụn băng lớn lớn bé bé rào rào rơi xuống, U Vô Mệnh nhìn đến cong cả khóe miệng lên.

"Băng không thể tiêu hoá được, chỉ có thể phun ngược trở ra thôi. Hoa ngậm nhiều băng như vậy trong bụng, làm não ta muốn đông cứng lại rồi đây này." Tang Viễn Viễn thực vô tội buông tay.

U Vô Mệnh: "....."

Nhóm hoa đầu heo từng đội từng đội lần lượt nhả ra hết những khối băng nãy giờ nuốt vào trong bụng.

Hai người tiếp tục lên đường.

Càng hướng lên trên càng kinh hãi.

Cái tạo vật hắc thiết này căn bản không có gì sơ hở. U Vô Mệnh cố tình không đi đường thẳng mà đi theo đường xoắn ốc vây quanh nó không ngừng xoay lên trên. Nhưng vô luận bất cứ chỗ nào nó đều tinh xảo tinh mịn, những hoa văn rõ ràng do ai đó tạo nên cũng không hề bị gián đoạn.

"Là hoa văn trang trí." Hắn bình tĩnh nói.

Tang Viễn Viễn hít sâu một ngụm khí.

"Cho nên, người tạo được một ngọn núi hắc thiết to lớn nhường này còn có thời gian điêu khắc hoa văn lên nó?"

"Chưa chắc là người." Khoé môi U Vô Mệnh treo một nụ cười.

"Ừ." Tang Viễn Viễn thở dài, "Không chừng đây là thần tích ấy chứ."

Có chút ' hoa văn ' lớn đến mắt thường không nhìn ra độ rộng và hình dạng của nó.

"Rời nơi này trước đã." U Vô Mệnh mở rộng hai cánh, tiếp tục bay về phía trước.

Hắn cũng không từ bỏ việc thăm dò, vẫn cứ đi theo đường xoắn ốc lên phía trên.

Vách tường hắc thiết khổng lồ này vẫn trước sau giống nhau như đúc, Tang Viễn Viễn có ảo giác hình như mình là một con côn trùng bé xíu vo ve bay bên cạnh một một cái đỉnh vạc cực to lớn, khả năng cả đời này cũng đừng hòng bay qua hết vòng eo của nó.

Thật sự nhỏ bé mờ mịt.

Chợt ngọc giản loé lên.

"Chủ quân!" Âm thanh A Cổ truyền ra, "Hoàng Phủ Hùng điều 80 vạn binh, xuyên qua biên giới hai nước Đồ, Tấn, mạnh mẽ xâm nhập địa giới Tần Châu, nói là muốn báo thù trận đánh hôm trước, thuận tiện thay Ký Châu vương thu phục Ký Châu! Chiến thư đã đưa đến nơi này của chúng ta, chủ quân, xử lý như thế nào?"

Tang Viễn Viễn cảm thấy một cơn hoảng hốt, dường như đang ở trên l trời bị lôi trở lại nhân gian.

"Vậy nhường Ký Châu cho hắn." Thanh âm U Vô Mệnh bình tĩnh.

A Cổ hơi có chút lo lắng: "Chủ quân không phải đã thành công châm ngòi Hoàng Phủ Hùng đối nghịch với Thiên Đô sao? Lúc này không biết sao hắn ta lại dở chứng đánh ngược lại chúng ta! Hắn điên rồi sao!"

"Không nhận chiến thư là được." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu trả lời.

A Cổ vẫn sốt ruột: "Vậy nếu hắn nhất định phải đánh thì làm sao

bây giờ?"

U Vô Mệnh: "Vậy chờ chết đi."

A Cổ: "....."

U Vô Mệnh thở dài: "Ăn đồ bổ não một chút đi."

A Cổ: "....."

Ngọc giản vỡ tan.

U Vô Mệnh hơi bất đắc dĩ nói thầm: "Tiểu Tang Quả, người ta nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, A Cổ theo ta lâu như vậy, như thế nào hoài tới nay không thông minh lên được một chút nào vậy? Hoàng Phủ Hùng nói muốn đánh ta, hắn liền tin là thật?"

"Hắn não thẳng mà." Tang Viễn Viễn nói, "Người như vậy, sống đơn giản nhất mà."

U Vô Mệnh híp híp mắt: "Hoàng Phủ Hùng vốn cũng là người như vậy. Hiện giờ cũng thành xảo trá đấy thôi."

"Nhưng mà chính là vì hắn vốn dĩ là người như vậy, người khác mới không hề phòng bị hắn." Trong lòng Tang Viễn Viễn rất cảm khái.

Hoàng Phủ Hùng điều 80 vạn đại quân này tất nhiên là muốn đánh Khương Nhạn Cơ.

Hắn bị trúng kế U Vô Mệnh sắp xếp cho hiểu lầm lời di ngôn của Hoàng Phủ Tuấn, đã hận Khương Nhạn Cơ thấu xương.

Lúc ấy nghe thâm âm Hoàng Phủ Hùng đều hộc máu, cũng không biết sau lại đã như thế nào mà hạ được hoả nhiệt công tâm, ra vẻ ngu ngốc vô tư, giả vờ giả vịt thử thăm dò, điều binh xuất phát về hướng Ký Châu.

Hắn tự biết mình không phải loại người am hiểu mưu lược, nếu cùng Khương Nhạn Cơ vu xé rách mặt nhau, ngược lại dễ dàng lộ ra dấu vết, vì thế dứt khoát liền tụ tập đại quân, lấy cớ tiến công Ký Đô mà xuất phát về hướng Ký Châu —— từ Ký Đô xua quân thẳng xuống tiến công Thiên Đô, chỉ mất nửa ngày thôi!

Đây cũng coi như là dương mưu.

Khương Nhạn Cơ nếu thật cho rằng Hoàng Phủ Hùng muốn đánh U Vô Mệnh, vậy bà ta liền bị Hoàng Phủ Hùng đột kích mà không kịp phòng ngừa. Khương Nhạn Cơ nếu có điều phòng bị, vậy nếu phải trực diện đối địch với 80 vạn quân tinh nhuệ của Hoàng Phủ Hùng cũng không phải thoải mái cho bà ta!

Lại nói tiếp, trong toàn bộ sự kiện này, Khương Nhạn Cơ mới là người chân chính từ đầu tới đuôi chẳng hay biết gì cả.

Mãi đến tận hôm nay, chỉ sợ bà ta còn chưa biết nhu tử Hoàng Phủ Độ của mình đã chết, hơn nữa lại là ' chính bà ta giết '. Càng không biết mấy ngày trước, nhân tình Hoàng Phủ Tuấn đã ' chết trên tay bà ta '.

Bà ta có thể đi tìm Hoàng Phủ Hùng hỏi sự tình cái cánh cung kia của Khương Thập Tam, liền chứng minh bà ta không hề có một chút nghi ngờ nào đối với Đông Châu —— nếu Khương Nhạn Cơ phát hiện Đông Châu có dị tâm, lấy tính tình âm hiểm giảo quyệt của bà ta, tuyệt đối sẽ không ngồi đây mà đã đi hốt xác Hoàng Phủ Hùng xúi quẩy kia.

Chờ đến khi lần này Hoàng Phủ Hùng tiến sát Đế Đô, trước trận tuyên cáo tội trạng của bà là giết chết Hoàng Phủ Tuấn, Hoàng Phủ Độ, Khương Nhạn Cơ chỉ biết cảm thấy đây đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ, căn bản không có khả năng nghĩ lại xem trong đó có phải có cái gì hiểu lầm hay không, bà ta sẽ chỉ biết phẫn nộ đến cực điểm, đem cuộn chỉ hiểu lầm vốn dĩ đang rối rắm đánh thành bế tắc.

Bế tắc không giải quyết được, chỉ có một trận chiến.

"Hoàng Phủ Hùng sẽ chết." Trên đường bay vút lên trên, U Vô Mệnh bỗng nhiên đạm thanh nói một câu.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, gật gật đầu.

Đến lúc Khương Nhạn Cơ phát hiện Hoàng Phủ Hùng thật sự phát điên, muốn cùng bà ta không chết không ngừng, bà ta định sẽ nghĩ cách giết hắn, ổn định thế cục.

Một thân Hoàng Phủ Hùng, cả đời này đều được Hoàng Phủ Tuấn bảo hộ rất tốt, tính tình vẫn còn là thiên chân thẳng thắn, tâm huyết lãng mạn. Hoàng Phủ Tuấn vừa là anh cũng vừa là cha, che chở cho sự thiên chân của hắn, lại cho một không gian tung hoành bao la, giữa huynh đệ hai người chỉ có thể nói là tình thâm như biển.

Nhiệt huyết vì huynh báo thù đủ để che mắt Hoàng Phủ Hùng, làm hắn liều lĩnh tham công.

Khương Nhạn Cơ nếu có lòng muốn giết hắn nhất định có thể thành công —— Hoàng Phủ Hùng này, tính kế hắn là chuyện thật sự quá dễ dàng, giống như trận chiến ở Ký Châu kia, U Vô Mệnh tùy tiện là có thể giam giữ hắn.

Một khi Hoàng Phủ Hùng đã chết, quân Đông Châu sẽ như rắn mất đầu, nhất định nhân tâm tan rã, thực dễ dàng liền bị Khương Nhạn Cơ tiêu diệt từng phần một.

"Cần phải giữ được Hoàng Phủ Hùng!" Tang Viễn Viễn chém đinh chặt sắt nói.

U Vô Mệnh cười nói: "Xem ra Tiểu Tang Quả đã có ý tưởng."

"Bảo ngẫu tử đi thôi." Nàng suy nghĩ một lát, "Lấy trạng thái của

Hoàng Phủ Hùng trước mắt, bất luận cái khuyên bảo gì đều không thể nghe được vào tai, tìm lối tắt nói không chừng còn có thể có tác dụng. Lại nói, ngẫu tử vóc dáng nhỏ bé, nếu có thể giúp hắn phòng bị ám sát đó là tốt nhất rồi."

U Vô Mệnh cười ' phốc ' một cái: "Tiểu Tang Quả, nàng thật là một kỳ tài. Hoàng Phủ Hùng cùng ngẫu tử, nhất định sẽ ở chung thật sự vui sướng."

Tang Viễn Viễn liên lạc Tang Bất Cận.

Tang Bất Cận đã sớm biết sự tồn tại của ngẫu tử, cũng không hỏi nhiều, tức khắc liền đi đến chuồng thú tìm kia một chó một rối gỗ kia.

"Chúng ta cũng nên trang thủ thời gian chút."

U Vô Mệnh không đi đường xoắn ốc nữa, thân ảnh cực kỳ lưu loát nay vút xuyên qua giữa các lớp băng.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ thấy trong lớp băng trên đỉnh đầu, lần thứ hai xuất hiện vầng sáng bảy màu mờ mịt nữa. Vách tường hắc thiết khổng lồ cùng vách tường băng đang toả ánh sáng bảy màu huyễn hoặc kia như dệt vào nhau, nhìn tráng lệ nhưng không kém phần quỷ dị.

"Không lẽ ở chỗ này cũng có một cái khe sao? Nhìn có vẻ còn nghiêm trọng hơn cả cái khe phía bên dưới nữa."

Nàng vừa nói, tay chân vừa không ngừng ném từng đoá hoa ăn thịt người hướng lên phía trên.

Tiếng gặm băng ' rắc rắc ' đang vang lên, bỗng nhiên truyền ra một tiếng 'lạch tạch không hài hòa cho lắm, như là gặm tới cái thứ gì khác.

Lại trong nháy mắt tiếp theo, một ít vụn đất nhỏ li ti chợt rơi xuống.

"Rời khỏi tầng sông băng rồi!" Trong lòng Tang Viễn Viễn vui mừng.

Hoa ăn thịt người ra sức giương miệng rộng, tiếp tục nhảy lên trên.

Đột nhiên cảm giác quen thuộc truyền đến, một dòng nước ấm thấm nhập vào cánh hoa ăn thịt người.

"Ăn tới Minh ma rồi!"

Phía trên bỗng nhiên ánh sáng bùng cháy mạnh!

U Vô Mệnh ấn Tang Viễn Viễn vào trong lòng ngực, quanh thân lửa đen bốc cháy lên, hắn lướt lên, hai chân vững vàng dẫm trên vùng đất lạnh màu đen.

Hắn trở tay một phát, đẩy Tang Viễn Viễn ra sau người, sau đó ngưng thần nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên vách hắc thiết khổng lồ này có một cái cửa hình tam giác, nó rất lớn, giống như cửa lớn của cung điện, ba đường biên cực kỳ hợp quy tắc, vừa nhìn liền biết có người cố ý tạo ra.

Minh ma theo thông đạo như mạng nhện bò đến tận chỗ này, điên cuồng hướng kia về vết nứt đang tràn ra vầng sáng bảy màu kia.

Kỳ quái chính là, Minh ma vốn không trong suốt, nhưng vầng sáng bảy màu này lại có thể xuyên thẳng tắp qua thân thể Minh ma, xuyên đến bên ngoài.

Cái vết nứt hình tam giác sau khi nhét đầy Minh ma, tất cả đều là thoạt nhìn như đó là lũ Minh ma ' bảy màu trong suốt .

Chúng nó một con đạp lên một con, ùa vào trong vòng vách tường hắc thiết khổng lồ.

Minh ma nơi này hoàn toàn đánh mất hứng thú đối với một thân đầy máu thịt của U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn, cho dù bọn họ có bò qua chăng nữa, bọn chúng cũng tuyệt đối không phân thần liếc mắt nhìn họ thêm chút nào.

Mục tiêu chính của chúng nó chính là chỗ hổng hình tam giác trên vách tường hắc thiết khổng lồ kia, con mắt độc nhất trên mặt chúng nó dại ra, lưỡi dài gục xuống, bị dẫm đến đầu lưỡi đều hoàn toàn không có cảm giác, chỉ biết bò về cái ánh sáng bảy màu kia, đu bị dẫm đạp cũng hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại.

"Đây có giống như một cái bếp lò không nhỉ?" U Vô Mệnh bỗng nhiên khinh phiêu phiêu hỏi.

"Bếp lò luyện hóa Minh ma à?" Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy sởn tóc gáy.

"Cũng chưa chắc," hắn cười cười, ôm lấy vai nàng, "Đây là cái gì hình như cũng không quá quan trọng."

Tang Viễn Viễn cân nhắc một lát, âm thầm chấp nhận.

Vô luận đây là thứ gì, bên trong nó đến tột cùng có cái gì, đó đều không phải là chuyện nên tốn sức tìm hiểu.

Rõ ràng nhất chính là cái thứ gì đó bên trong vách tường hắc thiết khổng lồ kia đúng là thứ làm bọn Minh ma như vịt bị xua vào bên trong.

"Nơi này là thông đạo từ miệng vực sâu." Tang Viễn Viễn xoay người nhìn nhìn những đường đi dày đặc như mạng nhện.

Chúng nó từ các nơi kéo đến, gặp nhau ở chỗ này.

Một khi tìm được miệng vực sâu, vậy sẽ cách mặt đất liền không quá

xa. Tang Viễn Viễn rốt cuộc tìm được một chỗ làm chỗ dựa tinh thần, cảm thấy an toàn hơn.

"Muốn vào xem à?" U Vô Mệnh chỉ vào lỗ hổng tam giác bảy màu trên vách tường hắc thiết khổng lồ, hỏi.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi: "Nếu chàng nắm được."

U Vô Mệnh cười ha ha: "Tiểu Tang Quả! Trên đời này, còn chưa có sự tình gì có thể làm khó được ta!"

Nói xong, hai tay hợp lại, bảo hộ nàng kín mít. Hắc diễm bốc cháy lên, hắn nâng chân lên, không chút để ý bước một bước, thân hình như mũi tên thẳng tắp lướt vào lỗ hổng tam giác!

Nếu muốn hỏi cảm thụ của Tang Viễn Viễn giờ phút này ra sao, ước chừng giống như bị một khối băng bảo hộ, xuyên qua một mảnh hơi nước bảy màu cao vút cực nóng sốt!

Hắc diễm rung động tư tư, đối kháng với cái lực lượng bảy màu này.

Vách tường hắc thiết khổng lồ quả nhiên dày nặng như trong tưởng tượng của nàng. U Vô Mệnh cấp tốc bay vút đi, thế nhưng cũng mất hết một ít thời gian mới đến được điểm đến, líu lo dừng lại.

Thông đạo hình tam giác, chiều dài gần ngàn trượng. ' Vách tường' dài gần ngàn trượng đúng kiểu làm cho người ta sợ hãi.

Đứng ở cửa thông đạo này nhìn vào phía trong, bất kể hướng lên trên hay xuống hướng, hướng trái hay hướng phải, đều không thể nhìn đến biên của vách tường hắc thiết, chỉ thấy hắc thiết vô cùng vô tận.

Thật giống như, hắc thiết này là toàn bộ thế giới, nàng cùng U Vô Mệnh đang đứng ở cửa sổ thế giới, hướng ra phía ngoài đưa mắt nhìn ra xa một cái.

Trước mắt tất cả đều là vầng sáng bảy màu. Mơ hồ có thể nhìn ra này cái vầng sáng là trung tâm, chúng nó cũng giống như một con quái vật khổng lồ liếc mắt một cái nhìn không đến điểm cuối. Cái đồ vật này thật lớn vượt quá tưởng tượng, ở trong trung tâm của vách tường hắc thiết khổng lồ này nhìn cứ như nội hạch của tạo vật hắc thiết đó vậy.

Khoảng cách giữa nội hạch và vách tường hắc thiết lại cách xa nhau khá xa, không thể chạm tới.

U Vô Mệnh khép hai mắt lại, ngưng thần cảm thụ một lát.

"Vật chết."

Tang Viễn Viễn thẳng thắn gật gật đầu.

Cái tạo vậy này lớn như vậy, nếu là vật còn sống, vậy có thể thật sự nuốt gọn toàn bộ Vân Cảnh mười tám châu trong nháy mắt.

Nó thật là quá lớn, cho dù U Vô Mệnh có năng lực bay một vòng quanh nó đi nữa, cũng không có cách nào phán đoán ra nó rốt cuộc là cái gì. Cũng giống như cái vách tường hắc thiết này vậy, chỉ biết nó nhiều nhất là đường kính 1500, là một vật hình tròn thôi.

Tang Viễn Viễn cảm thấy sởn tóc gáy, trên người cũng không biết là lạnh hay là nóng, máu cả người có chút không theo điều khiển của bản thân, khi thì ' ào ào ' trào dâng lung tung, khi thì như bị đình trệ, như đầu bị từng đợt say xe.

Ai có thể nghĩ đến có một ngày đáp án cứ như vậy bày ra ở trước mắt, không thần bí, không trở ngại, lại bởi vì kích cỡ quá to lớn mà làm người nhìn cũng không hiểu nó là gì?

Nàng nhịn không được cảm khái: "Trước vũ trụ mênh mông, nhân loại chỉ là con kiến nhỏ xíu."

U Vô Mệnh liếc mắt nhìn nàng một chút, muốn cười, lại nhịn xuống.

Minh ma từ bên cạnh đi tới, cắm đầu bò về phía trước, một con lại một con, theo bên cạnh thông đạo này mà rơi thẳng tắp xuống vực sâu nhìn không thấy đáy.

"Ui ——" Tang Viễn Viễn có chút răng đau, "Đây là cái gì, hành hương tự sát sao?"

Hai người cúi đầu nhìn xuống.

Nơi này tột cùng là cao bao nhiêu? Ngàn ngàn vạn vạn năm, Minh ma vẫn như vậy, vẫn luôn quăng người xuống cái lỗ thủng vĩ đại này ?

"Lần này tới đây có giá trị nha." Tang Viễn Viễn lẩm bẩm nói, "Hiện tại đã biết vì sao Thiên Đàn vừa động đến cái lực lượng bảy màu này liền sẽ kích thích bọn Minh ma bạo động. Minh ma cùng với cái gọi là ' thiên mệnh 'này thật đúng là cùng một nhịp thở nha!"

U Vô Mệnh chà xát tay: "Có chút ý nghĩa đó."

Khi thu hồi tầm mắt lại, ánh mắt Tang Viễn Viễn lại đột nhiên cứng lại.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, trở tay nắm lấy tay U Vô Mệnh: "Đó là cái gì."

Thanh âm đều biến đổi.

U Vô Mệnh theo ý nàng nhìn lại.

Chỉ thấy dưới chân có một thông đạo sát bên, dường như từ một khuôn đúc ra với cái thông đạo này, trên sàn hắc thiết bóng loáng thình lình có một dấu chân ba ngón thật rõ ràng.

Đặc biệt thanh mảnh, đặc biệt dài, lõm sâu vào hắc thiết gần hai tấc.

Da đầu Tang Viễn Viễn tê dại, trên sống lưng liền chạy qua một đường khí lạnh.

Nàng nhớ rất rành mạch, mới vừa rồi U Vô Mệnh rút đao chém qua cái tường thành hắc thiết khổng lồ này chỉ để lại dấu đao chém không đến một tấc.

U Vô Mệnh vẫn là bộ dáng không chút để ý kia, hắn ôm lấy bả vai nàng, ló ra nửa thân mình, nhìn khắp trên dưới trái phải.

Thực mau, lại phát hiện không ít dấu vết.

Vết cào, dấu tay.

Nhìn qua những dấu vết đó, lập tức liền có thể tưởng tượng ra một người dùng tay bắt lấy vách tường hắc thiết khổng lồ, bộ dáng từ dưới bay lên trên.

Là một người có ngón tay đặc biệt dài, móng tay cũng đặc biệt lớn.

Cổ Tang Viễn Viễn bỗng như có luồng khí lạnh quấn lấy.

"Có người sống ở nơi này?" Nàng không tự giác hạ thấp âm lượng, thật cẩn thận dán vào lỗ tai U Vô Mệnh hỏi.

Hắn híp mắt, cẩn thận đánh giá trong chốc lát, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

"Về."

Thân hình U Vô Mệnh đảo lược, nhanh chóng lùi ra khỏi cái cửa động tam giác của ngọn hắc thiết này.

"Không giống như là người, hình như là....." Hắn chậm rãi lắc lắc đầu, hai hàm răng trắng thảnh thơi cọ cọ nhau như nhẹ nhàng vuốt ve.

"Như là cái gì?"

"Khụ, khụ khụ." Ở một chỗ không xa bỗng nhiên truyền đến vài tiếng ho khan.

' xoát ' một cái, lông tơ trên cả người Tang Viễn Viễn đều dựng lên. Không nghe lầm, xác thật là tiếng ho khan!

Nàng khẩn trương nắm lấy U Vô Mệnh, hít sâu vài ngụm khí.

Thật là, quá kinh khủng.

Du cho bên cạnh có U Vô Mệnh, vẫn làm người sởn tóc gáy.

U Vô Mệnh hơi ngưỡng đầu, nhìn khắp mọi nơi.

Ánh mắt thực mau liền đứng lại ở một chỗ.

Tang Viễn Viễn theo hắn tầm mắt nhìn qua, chỉ thấy trong thông đạo giữa hai bên là vực sâu có một cái hang động ẩn giấu, thanh âm này tựa hồ như chính là từ nơi đó truyền ra.

"Để ý." Nàng cẩn thận nắm tay U Vô Mệnh.

"Xuy." U Vô Mệnh vẫn không cho là đúng, "Tiểu Tang Quả, ở bên cạnh ta, có cái gì phải sợ."

Hắn ôm lấy nàng, nhúng người lướt một cái, lọt vào hang động.

Tang Viễn Viễn: "....." Trực tiếp xông vào như vậy cũng được sao!

Trái tim nàng như bị nắm lên, khẩn trương nhìn vào.

Nhìn thấy bên trong liền ngơ ngẩn.

Người trong hang động trung cũng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ở nơi mà ánh sáng bảy màu chiếu không tới này, trong hang động lại như là đang lúc hoàng hôn, người đang dựa vào trên vách động, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt ảm đạm, khi ho khan trong miệng tràn ra từng luồng máu màu vàng, như sắp hết sức, gần chết.

Là một người quen.

Hàn Thiếu Lăng.

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn hắn. Bỗng nhiên cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng cũng đột nhiên lại cảm thấy có tình lý bên trong —— Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu ngã xuống dòng sông ẩn chỗ miệng vực sâu, lúc ấy nàng cùng U Vô Mệnh đã suy đoán hai người này sợ là rất khó chết đuối, hẳn là sẽ xuôi dòng đến cái nơi làm Minh ma đang bị lùa như lùa vịt về.

Còn không phải là nơi này sao.

Tang Viễn Viễn nhất thời không biết nên phản ứng gì, nàng nhìn Hàn Thiếu Lăng, Hàn Thiếu Lăng cũng nhìn nàng.

Chỉ có một mình Hàn Thiếu Lăng.

Không thấy Mộng Vô Ưu.

Chương 91: Bảo vệ Hoàng Phủ Hùng

Hàn Thiếu Lăng tựa người vào bích động cũng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Tính một chút, từ lần trước U Vô Mệnh đánh hai người Hàn, Mộng rơi xuống dòng sông ngầm, ước chừng đã qua được trên dưới một tháng rồi.

Mấy ngày này, U Vô Mệnh luyện hóa sét cùng lực lượng bảy màu trong mảnh kính vỡ, tu vi tiến bộ vượt bậc, thương thế đã hồi phục như cũ từ lâu.

Còn giết Hoàng Phủ Tuấn.

Lại nhìn Hàn Thiếu Lăng, bộ dáng hắn lúc này so với lúc ấy càng không xong. Chỗ cụt tay đã hóa mủ, bước vào hang động liền có thể ngửi được mùi hôi thối nồng đậm —— mang theo ngoại thương như vậy ngã vào mạch nước ngầm đầy lũ Minh ma, lại ở dưới nền đất âm u ẩm ướt lâu như vậy, miệng vết thương tất nhiên là chuyển biến xấu.

Tang Viễn Viễn hướng về phía đỉnh đầu hắn ném một đoá hoa hướng dương nhỏ, linh uẩn đẳng tìm tòi một lúc, phát hiện tạng phủ của Hàn Thiếu Lăng đã bị lực lượng ánh sáng bảy màu nhuộm kín, tâm mạch đã bị độc của Tình tộc ăn mòn đến gồ ghề lồi lõm, không cứu nổi.

"Tang Nhi, ta lại mơ thấy nàng." Hàn Thiếu Lăng giật giật đôi môi khô khốc nứt nẻ, lẩm bẩm nói, "Mới vừa rồi còn mơ hồ nghe được

tiếng của nàng..... Ta liền biết nàng lại muốn tới trong mộng gặp ta. Tốt lắm, tốt lắm, mộng đẹp như vậy đã lâu rồi chưa từng gặp được."

"Vậy à? Đẹp sao?" U Vô Mệnh vui sướng lộ ra khuôn mặt tuấn tú của mình.

Hàn Thiếu Lăng: "..... Thu hồi lời vừa mới nói, hoá ra là ác mộng."

U Vô Mệnh cúi đầu cười cười, không chút để ý đi đến bên cạnh Hàn Thiếu Lăng ngồi xuống, dựa lên vách hang động bên cạnh hắn một cái, giơ giơ cằm về phía hắn.

"Uy, dã nữ nhân của ngươi đâu? Bỏ ngươi chạy trốn rồi à?"

"Tại sao ta phải nói với ngươi chứ, U Vô Mệnh." Hàn Thiếu Lăng ghét bỏ nhíu hạ mũi, "Cách ta xa một chút, mùi quá."

Khoé miệng U Vô Mệnh nhếch lên, nửa tin nửa ngờ nâng cánh tay lên ngửi.

"Không có mùi nha." Hắn thực nghiêm túc biện giải cho mình, "Tuy rằng mấy ngày chưa tắm gội, nhưng ta là từ phía dưới sông băng lại đây, không có ra mồ hôi đâu. Ngươi mới toàn thân là mùi ấy, vừa máu, vừa mủ lại còn mồ hôi nữa."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc đầu, khóe môi hiện lên nụ cười nhẹ. Nàng biết Hàn Thiếu Lăng nói mùi, là chỉ một thân khí chất thanh khiết của U Vô Mệnh kia.

Hàn Thiếu Lăng suy yếu nở nụ cười. Hắn nâng lên tay, xua xua.

"U Vô Mệnh à U Vô Mệnh, ha, ha ha, không nghĩ tới trước khi chết, cư nhiên ta lại mơ thấy ngươi, còn có thể bình tâm tĩnh khí mà nói chuyện như vậy. Sách, thật không giống ngươi nha U Vô Mệnh. Như thế nào, không động thủ còn chờ cái gì?"

U Vô Mệnh nhàn nhạt cười: "Tính ra ngươi vận khí tốt. Mới vừa giết Hoàng Phủ Tuấn, hiện tại không muốn giết ngươi."

"Xuy!" Hàn Thiếu Lăng không lưu tình chút nào mà cười nhạo, "Muốn giết Hoàng Phủ Tuấn, ngươi nằm mơ đi! Quân Đông Châu có thực lực gì, U Vô Mệnh ngươi là thực lực gì. Coi như ta mù quáng rồi mới nghe theo lời người nói."

"Lời này của ngươi liền không đúng rồi." U Vô Mệnh nghiêm trang, "Đó không phải là ngươi mù quáng, là không tự mình hiểu lấy."

Hàn Thiếu Lăng cười lạnh: "Không tự mình hiểu lấy? Ngắn ngủn hơn tháng, tu vi ta bay vọt năm trọng thiên, tốc độ này phàm nhân chắc chắn theo không kịp..... Ta sao có thể dự đoán được ngươi lại có thể phá cảnh. U Vô Mệnh, ngươi mới là vận khí tốt thôi!"

U Vô Mệnh dựa đầu lên trên vách động một cái: "Ngươi không hiểu ta đang nói cái gì."

"Ngươi đang nói cái gì?"

U Vô Mệnh đồng tình liếc mắt nhìn hắn: "Ta có thể phá cảnh, đều là công lao của Tiểu Tang Quả. Ta có tự mình hiểu lấy, biết xa Tiểu Tang Quả không được, cho nên ta cố gắng đối đãi Tiểu Tang Quả thật tốt, nàng liền cho ta càng ngày càng nhiều phúc khí."

Nghe hắn nhắc tới Tang Viễn Viễn, Hàn Thiếu Lăng không cấm tụ lại tầm mắt hơi tan rã, nhìn nữ tử đứng ở một bên, quanh thân dường như được bao kín một vầng hào quang mỹ lệ.

"Tang Nhi....."

U Vô Mệnh châm biếm: "Mà ngươi thì sao, rõ ràng chính là dựa vào nữ nhân, lại không dám thừa nhận. Giờ này thì tốt rồi, Mộng Vô Ưu có thể cứu mạng ngươi, cho ngươi cơ duyên đã chạy đâu mất, ngươi liền chờ chết đi!"

Mặt mày tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, trào phúng.

Hàn Thiếu Lăng lập tức liền nổi giận: "Nàng ấy là vì cứu ta, mới đi theo Minh ma vương kia!"

Đôi mắt dài hẹp của U Vô Mệnh nghiêng nghiêng, hướng về phía Tang Viễn Viễn, chớp mắt phải ' đinh ' một cái.

Tang Viễn Viễn: "....." Con đường dài nhất ta từng gặp phải chính là kịch bản của U Vô Mệnh.

"Ngươi đừng xạo đi." U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu cười, "Cái gì Minh ma vương, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói. Uy, ta nói nè Hàn Thiếu Lăng, con người ấy mà, lúc nên nhận thua thì liền nhận thua, ngoan cố tới chết thì có ý nghĩa gì."

"Ai ngoan cố tới chết." Hàn Thiếu Lăng hướng lên trên tránh tránh, nói, "Ta thừa nhận, Mộng Vô Ưu giúp ta rất nhiều, nhưng ta cầu nàng ta trợ giúp sao? Nếu không phải nàng ta giấu diếm thân phận Tình tộc của mình tới tính kế ta, ta cần gì phải cân não, phải bị thương nhiều như vậy vì nàng ta chứ? U Vô Mệnh, ngươi có biết cả đời này chuyện ta hối hận nhất là cái gì không, chính là chạm vào cái Mộng Vô Ưu kia!"

Hắn khụ hai cái, lại phun ra một ngụm máu màu vàng, cảm xúc càng kích động chút: "Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có thể tốt hơn ta sao? Ta hỏi ngươi, ngươi có phải nam nhân hay không!"

U Vô Mệnh nhíu đôi mắt: "Đương nhiên rồi!"

Hàn Thiếu Lăng nhìn hắn nghiêng nghiêng đầu: "Vậy nếu là ngươi, lẻ loi một mình, ánh trăng cũng đẹp, gió cũng mát, rượu cũng ngon, độ ấm cũng vừa vừa vặn. Một đêm như vậy, một nữ nhân mềm mại bò lên giường ngươi, là nam nhân ngươi có thể không động nàng? Ngươi nói ngươi có phải nam nhân hay không đi!"

Tròng mắt U Vô Mệnh chậm rì rì di chuyển: "Ngươi nói cái này không xảy ra nha. Ta có Tiểu Tang Quả, làm thế nào mà lẻ loi một mình."

"Nếu là không có thì sao!" Hàn Thiếu Lăng sách một tiếng, "U Vô Mệnh, ngươi nói đi, nếu ngươi vô ý chạm vào một nữ nhân Tình tộc, ngươi làm thế nào chứ! Hử? Lại không chạm vào nàng ta, chờ chết a?"

U Vô Mệnh thực nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát.

"Nói đi, U Vô Mệnh ngươi trả lời ta thật lòng đi! Ngươi liền cam tâm chờ chết mà không hề đi chạm vào nàng ta? Còn dám dối trá nói như vậy được không!" Hàn Thiếu Lăng cười nói, "Ngươi giả đến như vậy, ta cần phải khinh thường ngươi."

"Con người của ta," U Vô Mệnh hoãn thanh nói, "Thứ nhất không ăn nổi là bị hiếp bức. Vô luận là loại hình thức hiếp bức này. Có người dám can đảm tính kế ta như vậy, chắc chắn đã bị ta giết."

"Xuy!" Hàn Thiếu Lăng khinh thường nói, "Vậy người nếu giết nàng ta, ngươi bị độc phát rồi làm sao bây giờ?"

"Chịu chứ sao." Trên mặt U Vô Mệnh hiện lên nụ cười bất cần đời, "Nếu là đau đến nỗi ta phát điên, vừa lúc ta đi tìm kẻ thù của ta, đua một trận cho ngọc nát đá tan đi."

Hàn Thiếu Lăng nghiêm túc nhìn hắn một cái, lắc lắc đầu: "Ta lại quên mất, U Vô Mệnh ngươi là người điên!"

"Ừ, kẻ điên khá tốt." U Vô Mệnh cười đến lóa mắt, "Chân thật!"

"Ngươi có thể đi chưa?" Hàn Thiếu Lăng thở dài, "Đổi Tang Nhi lại đây nói chuyện với ta."

U Vô Mệnh tất nhiên liền không đáp ứng: "Chứ nói chuyện xong mà!

Uy, ngươi mới vừa nói kia Mộng Vô Ưu kia chủ động bò lên giường ngươi à? Không phải bị ngươi cường bạo sao!"

Hàn Thiếu Lăng lé mắt liếc hắn: "U Vô Mệnh, nữ nhân ỡm ờ giả vờ hay liều chết không chịu, chẳng lẽ ngươi không phân biệt được? Ngươi sẽ không chưa từng chạm qua nữ nhân khác đi?"

U Vô Mệnh: "....."

Hắn mở to đôi mắt đen nhánh, sau một lúc lâu không biết nên lắc đầu hay là gật đầu.

Nói thật ra thì thật mất mặt! Nói láo thử xem, vạn nhất Tiểu Tang Quả xem là sự thật chẳng phải là muốn mạng!

"Dù sao, nữ nhân của ngươi cũng bỏ chạy rồi." U Vô Mệnh cứng cổ nói ngang.

"Nói rồi, nàng ta là vì cứu ta, mới cùng Minh ma vương đi."

"Gạt người!"

"Lừa ngươi làm cái gì."

Đề tài lại vòng trở về.

U Vô Mệnh làm bộ làm tịch nghĩ nghĩ: "Vì cứu ngươi chạy theo người khác, ném ngươi ở chỗ này chờ chết? Lời này ngươi tin sao."

"Nàng nhất định sẽ nghĩ cách trở về."

"Ý ngươi chính là, họ Mộng kia sẽ mê hoặc cái gọi là Minh ma vương đến thần hồn điên đảo, sau đó mang thảo dược trở về cứu ngươi? Hàn Thiếu Lăng, ta thật không biết nên đồng tình các ngươi như thế nào. Lại đây, lại đây, ngươi nói chuyện với ta cái, Minh ma vương trông như thế nào, không lẽ cũng bộ dáng một con mắt, một cái

lưỡi, đầy người dính đầy bả nhờn? Sách, nữ nhân kia của ngươi khẩu vị cũng thật nặng nha."

Hàn Thiếu Lăng lắc lắc đầu: "Không phải. Bộ dáng không kém nhân loại bao nhiêu. Cũng nói được một chút lời nói, tự xưng là Minh ma vương, thực lực sâu không lường được. Ta từng thấy nó vượt nóc băng tường ở trên nóc cái màn hắc thiết bên ngoài kia như giẫm trên đất bằng!"

U Vô Mệnh nheo mắt: "Sau đó thì sao, nó đối với nữ nhân của ngươi nhất kiến chung tình?"

Hàn Thiếu Lăng: "..... Ừ."

Bộ dáng có thể nói là phi thường khuất nhục.

Tang Viễn Viễn yên lặng ở một bên nghe, trong đầu hiện lên dấu vết như vết cào cùng dấu tay trên vách tường hắc thiết mới vừa rồi. Nói vậy chính là kiệt tác của ' Minh ma vương ' rồi.

Minh ma vương..... lại là cái thứ gì? Chìa khoá mở ra bí ẩn có thể ở trên người nó hay không ?

"Ta nói Hàn Thiếu Lăng, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?" U Vô Mệnh hảo ý nói, "Ngươi xem Tiểu Tang Quả của ta, mặt nào cũng vượt xa Mộng Vô Ưu kia của người mười tám cái Thiên Đô có phải hay không? Nhưng vì cái gì mà phàm là nam nhân liền một hai vây quanh nữ nhân kia của ngươi nha? Cả Minh ma nàng ta đều không buông tha. Còn ta thì chưa bao giờ thấy ai mặt dạn mày dày muốn đeo bám theo Quả Tử của ta, à quên, trừ bỏ ngươi."

Hàn Thiếu Lăng: "....." Muốn phát hỏa lại không biết nên phát từ góc độ nào.

"Được rồi, U Vô Mệnh, hại ta đến tận đây còn chưa đủ, cố ý muốn chạy tới trong mộng ta chỉ vì tiếp tục nhục nhã ta sao."

U Vô Mệnh nói: "Chính ngươi nhớ thương ta, ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, trách ta sao? Uy, ngươi thật không thấy kỳ quái sao? Nữ nhân kia, dựa vào cái gì?"

Hàn Thiếu Lăng bộ dáng rầu rĩ không có biện pháp, thở dài một tiếng: "Ngươi muốn nói như vậy, ta xác là phát hiện cũng có một chút dị thường. Trước giờ, mỗi lần ta muốn tìm nàng xử tội, liền không biết lộn xộn như thế nào liền cùng nàng lăn lên trên giường đi."

Hắn giơ tay chỉ chỉ cái vầng sáng bảy màu đang che trời lấp đất bên ngoài hang động: "Ta cảm thấy, trên người nàng dường như cũng có vầng sáng như vậy, làm não người cứ say say, liền muốn nàng. Người khác có lẽ cũng là như thế."

U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nhìn Tang Viễn Viễn.

Nghe Hàn Thiếu Lăng nói như vậy, Tang Viễn Viễn lập tức liền hiểu rõ. Lăn lộn nửa ngày, cái gì Mary Sue vạn người mê, cái gì trời sinh có lực tương tác vô cùng ,mỗi người đều nàng ta bật đèn xanh, hoá ra đều là cái ánh sáng bảy màu này quấy phá.

Muốn nói ' số mệnh ', ước chừng cũng chỉ có cuối cùng một lần này cùng Minh ma ' nhất kiến chung tình ', coi như chân chính là quan hệ nhân quả —— nàng ta tiếp xúc với đám ánh sáng bảy màu đó lâu như vậy, Minh ma vương vừa thấy nàng, liền phát hiện trên người nhân loại này có đồ vật mà nó quen thuộc.

"Mộng Vô Ưu sẽ không trở lại." U Vô Mệnh bình tĩnh quay đầu lại nhìn Hàn Thiếu Lăng.

"Nàng sẽ trở về." Hàn Thiếu Lăng tự tin cười.

U Vô Mệnh thản nhiên ôm cánh tay, không tính phản ứng hắn.

"Sẽ không." Tang Viễn Viễn thở dài đến gần chút, "Hàn Thiếu Lăng, ngươi chẳng lẽ không phát hiện sao, sau khi ngươi cùng nàng ngã xuống mạch nước ngầm, vận may đến nghịch thiên trên người nàng ta liền biến mất. Nếu không vậy sao một đường đi đến đây, ngươi cần gì phải vất vả như vậy, xiêm y đều bị hư hao như vậy, linh uẩn tiêu hao hầu như không còn. Hơn nữa, một đoạn đường dài như vậy ngay cả một gốc cây dược thảo cầm máu tầm thường nhất cũng không gặp được."

Hàn Thiếu Lăng ánh mắt phức tạp: "Tang Nhi, nàng nguyện ý nói chuyện với ta sao? Đây là đường ngầm mà, không có bất cứ cái gì không phải là chuyện thực bình thường sao?"

"Nhưng mà, từ trước đến giờ Mộng Vô Ưu vô luận ở bất cứ chỗ nào đều có thể nhặt được kỳ trân dị bảo đúng không."

Hàn Thiếu Lăng dại ra gật gật đầu: "Đúng. Xác thật không thể tưởng tượng."

"Đó là bởi vì mặt gương vỡ kia trong tay nàng ta." Tang Viễn Viễn ngồi xổm bên cạnh hắn, "Có người thông qua mặt gương này, đem khí vận thực mơ hồ cuồn cuộn không ngừng chuyển đến cho nàng ta."

Hai mắt Hàn Thiếu Lăng hơi mở: "Đó là miếng gương lần trước bị các ngươi đoạt đi?"

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn thở dài, "Ngươi có biết, cái gọi là khí vận kia chính là lấy đi khí vận của cả thiên hạ này hay không ?Mộng Vô Ưu dùng một phần, chúng sinh liền mất đi một phần, cho nên ngươi xem, nàng ' nhặt ' được linh tuỷ vạn năm giúp ngươi chữa thương tấn giai, các nơi liền nổi lên ' dũng triều ' mạnh mẽ. Nàng ta dẫn sét đến cứu tính mạng ngươi từ trong tay U Vô Mệnh, 'dũng triều' ngàn năm khó gặp liền xuất hiện trên toàn Vân Cảnh."

"Lại sau khi hai người các ngươi ngã xuống miệng Minh Uyên, vì bảo

tính mạng của các ngươi, người đứng sau lưng nàng ta trực tiếp đem khí vận vô cùng đưa đến trong mặt gương..... Lúc sau đã xảy ra chuyện gì ngươi hẳn là còn chưa biết đi? Sóng thần Minh ma cao mấy chục trượng đồng thời tập kích toàn Vân Cảnh." Trong ánh mắt Tang Viễn Viễn toát ra một chút đồng tình.

"Lại sau đó, Mộng Vô Ưu làm mất gương, không còn khí vận kỳ ngộ từ trên trời giáng xuống giúp các ngươi vượt qua cửa ải khó khăn. Các ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình. Hàn Châu vương, có phải thật lâu thật lâu rồi người không thể nghiệm qua việc dựa vào đôi tay của chính mình làm lấy mọi việc, cảm giác bước đi giữa khó khăn không ? Các ngươi chật vật, nhưng bên ngoài lại gió êm sóng lặng, nhân loại chiến thắng Minh ma, tạm thời bảo vệ được gia đình."

Hàn Thiếu Lăng chấn động khôn kể, ngơ ngác nhìn nàng.

"Đây, đây thật là mộng sao? Nàng nói mấy chuyện này, vì sao..... Thế nhưng làm ta khó phản bác....."

Hắn hoảng hốt một lát, liền phun vài ngụm máu vàng: "Cho nên, Mộng Vô Ưu bây giờ không còn vận khí hộ thân, nàng ta sẽ bị Minh ma vương giết chết đúng không? Khó trách U Vô Mệnh nói nàng sẽ không trở lại."

Tang Viễn Viễn nói: "Nàng ta có thể giữ được tánh mạng hay không ta không biết. Bất quá nếu nàng ta dùng kinh nghiệm ở chung từ trước cùng các ngươi đến đối phó Minh ma vương, ta cảm thấy xác sống còn sống sẽ không quá lớn. Muốn làm Minh ma vương hóa tiểu ái vì đại ái, thành toàn cho tình yêu của ngươi và nàng, sau đó thả nàng mang theo dược thảo trở về cứu ngươi, vật càng không có nửa khả năng."

Hàn Thiếu Lăng cười ha ha lên: "Hay cho một cái hóa tiểu ái vì đại ái, ha ha ha ha! Ngươi đang nói chính là tên các chủ Kiều Âm Nguyệt của Âm Nguyệt Các đi, cái đồ con lợn kia, thật đúng là suýt làm ta cười chết!"

Tang Viễn Viễn không biết ai là Kiều Âm Nguyệt, nhưng nàng biết khẳng định lại là một vị trong đại quân theo đuổi Mộng Vô Ưu.

"Chính là đám mai phục ám sát ở Chương Châu ngày ấy." Hàn Thiếu Lăng vẫy vẫy tay, "Đã không còn quan trọng."

Ánh mắt hắn lại hoảng hốt một lát.

"Tang Nhi, nàng nói lại cho ta một lần. Đúng thật là bởi vì ta mới làm toàn Vân Cảnh lần lượt lâm vào nguy cơ và tai nạn sao? Là thật vậy chăng? Nàng không có gạt ta?"

Tang Viễn Viễn nhìn mắt hắn, gật gật đầu: "Không có lừa ngươi. Lần công kích của sóng thần Minh ma này công phá rất nhiều châu quốc, nhưng mà hiện giờ cũng không còn đáng ngại."

"Đã chết rất nhiều người đúng không?" Khoé môi Hàn Thiếu Lăng hiện lên nụ cười khổ, máu ố vàng theo khóe miệng ào ạt chảy ra bên ngoài.

"Đúng, nhưng cũng may là kinh nghiệm đối phó Minh ma cũng còn chống chọi được." Tang Viễn Viễn không biết nhớ tới cái gì, khóe miệng bỗng nhiên hiện lên một nụ cười tươi sáng, "Hết thảy thương tổn, chỉ cần không thể tiêu diệt được nhân loại, đều sẽ chỉ làm chúng ta càng cường đại hơn."

"Hàn Châu thế nào? Không có ta, Hàn Châu....." Hàn Thiếu Lăng nhăn mi lại.

Tang Viễn Viễn mỉm cười nói: "Hàn Châu vẫn tốt. Đường đệ Hàn Thiếu Phong của ngươi thực trầm ổn, thủ được."

"Vậy tốt rồi." Trên mặt Hàn Thiếu Lăng hiện lên tươi cười, có vui mừng, cũng có tự giễu.

"Cái thế gian này làm sao không thể thiếu ai chứ?" Hắn lẩm bẩm nói.

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn tán đồng, "Hết thảy, vốn nên thuận theo tự nhiên. Đây mới là thiên đạo chân chính. Mạnh mẽ đem hết khí vận tụ lại cho người nào đó, chỉ biến khéo thành vụng, ngược lại trở thành đại hoạ."

"Không sai." Hàn Thiếu Lăng nở nụ cười, "Tang Nhi, nếu ta sớm biết rằng mình đoạt đi khí vận của chúng sinh, mang đến nhiều tai nạn như vậy, ta đã sớm đích thân giết chết Mộng Vô Ưu, sau đó huy kiếm tự sát! Nàng tin ta."

"Ta tin." Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hàn Thiếu Lăng cũng vậy, giống như Hoàng Phủ Tuấn, tuy là đối địch, nhưng nàng lại biết bọn họ trong xương cốt đều là anh hùng. Vì chúng sinh, vì Nhân tộc, bọn họ không tiếc thân mình.

"Tốt, nàng tin ta là được. Tang Nhi, nếu có khả năng, nên để chúng sinh cứ như thế này, bình định đi!" Hàn Thiếu Lăng hơi hơi cười, ánh mắt bỗng nhiên cứng lại.

U Vô Mệnh nghiêng đầu nhìn nhìn: "Hắn tự tuyệt tâm mạch. Đi thôi."

Hai người bước ra khỏi hang động.

Tang Viễn Viễn nhịn không được ngoái đầu nhìn lại một cái.

"Tiểu Tang Quả!" U Vô Mệnh hung ác trừng mắt nàng.

"Kỳ thật ta cùng hắn, thật sự không thân....." Tang Viễn Viễn khẽ than thở, "Cảm thấy có một chút đáng tiếc thôi. Hắn cùng Hoàng Phủ Tuấn, kỳ thật đều là anh hùng bảo hộ Vân Cảnh a."

Giữa Hàn Thiếu Lăng và U Vô Mệnh thật ra cũng không có mâu thuẫn gì không thể hóa giải, chỉ tiếc tới hôm nay, hắn đã bị ánh sáng bảy màu cùng độc của Tình tộc thấm vào, ngay cả Tang Viễn Viễn cũng không thể xoay chuyển trời đất.

"Ừ. Đi thôi." U Vô Mệnh ôm lấy nàng.

Theo thông đạo, hai người mau chóng liền tìm được đường lên miệng vực sâu của Vân Châu, hiện giờ U Vô Mệnh điều khiển cánh đã rất thuần thục, bay qua cái vực sâu này cứ như chơi.

.....

Ký Đô.

"Trấn Tây tướng quân, Ký Châu vương lại cầu kiến lần nữa!"

"Không gặp." Sắc môi Hoàng Phủ Hùng có chút trắng bệch, cô độc dưới ở cửa sổ, ánh mắt ngơ ngẩn.

80 vạn đại quân, điều động hết cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Hắn đến Ký Châu chờ.

Mấy ngày trước đây, tâm hắn còn giống như bị ném trong chảo dầu, cứ chiên đi chiên lại, chiên tới chiên lui, mấy ngày nay phải đợi thời cơ, làm hắn cũng có hơi lạnh xuống.

Khương Nhạn Cơ vô số lần muốn liên lạc, Hoàng Phủ Hùng đều cáo bệnh từ chối.

Hắn hiểu rõ bản thân mình.

Nghe được cái giọng của nữ nhân ác độc kia, nhất định sẽ không kìm nén được mà xả ra cả một bụng đầy thô tục.

Hiện tại không thể. Đại quân vẫn có hơn một nửa chưa tới, chưa đánh được.

Mấy ngày nay, Hoàng Phủ Hùng căn bản không dám nhớ lại giọng nói, nụ cười hay dáng điệu của Hoàng Phủ Tuấn. Trong cuộc đời hắn, Hoàng Phủ Tuấn vẫn luôn như một ngọn hải đăng, chỉ dạy hắn, dẫn dắt hắn, là đèn soi đường, cũng là nơi cập bến của hắn.

Tuy không thèm nghĩ, nhưng bất kể bản thân ở chỗ nào, Hoàng Phủ Hùng đều có loại ảo giác bản thân mình mất đi ngọn đèn trong lòng, bị giam giữ trong bóng đêm dày đặc, tránh không khỏi, chạy cũng không thoát.

Tóc trên đầu cũng từng sợi, từng sợi bạc đi.

Cường giả Linh Diệu cảnh, vậy mà lại già đi với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Có khi ngồi như vậy, đột nhiên trong lòng hoảng hốt lên một cái, giống như thấy được kết cục của bản thân ở đoạn cuối con đường này. Hắn biết hiện giờ mình giống như núi ngả đổi nghiêng, căn bản không có khả năng đấu được với nữ nhân quá ác độc âm hiểm như vậy —— ngay cả đại ca đều thua, không phải sao?

Nhưng hắn lập tức lại cổ vũ mình.

Trong tầm tay hắn đang để đoạn kết cục của quyển 《 Tiêu Trọng báo thù ký 》 mà vị tiên sinh kia trước đây không lâu đã đưa tới.

Như là một cọng rơm cứu mạng.

"Tiêu Trọng có thể, ta cũng có thể!"

Trong ngực lại khó tránh khỏi vẫn còn uất ức ứ đọng, há mồm phun ra liền là đàm mang theo máu.

Như là rơi vào một cũng bùn không thể tránh thoát. Rõ ràng thù sâu như biển, bây giờ đúng ra phải là lúc thẳng tiến không lùi, nhưng cảm xúc lại vẫn âm u hôi bại, kéo dài càng lâu, càng là cảm thấy lòng tràn đầy bất lực.

Hoàng Phủ Hùng là người cầm quân nhiều năm, hắn biết rõ khí thế của tướng lãnh đủ để ảnh hưởng toàn quân. Dê đầu đàn như hắn còn như thế, càng đừng nói tướng sĩ dưới trướng còn đến mức nào.

"Ta thật có thể đấu được với bà ta sao?" Ánh mắt Hoàng Phủ Hùng dần dần vẩn đục, "Nếu trời xanh có mắt, tại sao không cho ta một chút gợi ý? Hoàng Phủ Hùng ta, cuộc đời này thật sự còn có hi vọng báo thù cho huynh trưởng sao?!"

"Đốc, đốc, đốc."

Âm thanh thật thanh thúy, thật vui sướng từ ngoài điện truyền đến.

Hai mắt Hoàng Phủ Hùng khẽ nhếch, nghiêng đầu nhìn lại.

Ngạc nhiên thất thần.

"Cái, cái gì....."

Một con người gỗ hơi nhỏ chỉ cao đến đầu gối đang lung lay đi về phía hắn.

Trên người nó treo một cái áo cà sa xám đơn bạc hơi cũ, trên ngực dán một chữ 'phúc' hơi lớn, trên cổ treo một chuối tràng hạt bằng hổ phách trong vắt, một viên trân chân to trên tràn hàn đánh đánh vào cái bụng nhỏ bằng gỗ của nó, phát ra thanh âm thanh thúy dễ nghe.

"Đốc, đốc, đốc."

Trên khuôn mặt nhỏ trắng bệch là hai đôi mắt đen thật lớn, cái mũi nho nhỏ, cái miệng nhỏ cũng hồng hồng, cười lên vừa xinh đẹp vừa ngọt ngào.

Nó giương hai tay, lung lay đi tới dưới chân Hoàng Phủ Hùng, bất động.

"Đây là cái gì?!"

Hoàng Phủ Hùng dùng sức chớp chớp mắt, nhìn con rối gỗ từ bên thành cửa sổ nhảy xuống, hắn liền ngồi xổm xuống trước mặt nó.

..... Còn ngại hơi quá cao.

Thân hình hắn uy mãnh to lớn, ngồi xổm xuống vẫn chỉ có thể nhìn thấy cái đỉnh đầu đen nhánh của con rối

Vì thế Hoàng Phủ Hùng cũng không kiên nể gì, giơ mông ngồi bẹp xuống luôn.

..... Vẫn hơi quá cao.

Con rối vẫy vẫy hai cánh tay khẳng khiu, giống như bươm bướm đang vẫy vẫy cánh.

"Muốn ôm một cái?" Hoàng Phủ Hùng buột miệng thốt ra.

Lời vừa ra khỏi miệng, cả hắn đều sửng sốt.

Nam nhân Đông Châu từ trước đến nay có truyền thống ' yêu tức là hại ', ngay cả đối với hài tử của mình (đặc biệt là con trai) lấy chèn ép để mài giũa là chính, những người cha cầm binh lại càng ít khi thể hiện tình yêu đối với hài tử của mình.

Thí dụ như Hoàng Phủ Tuấn, đem Hoàng Phủ Độ đá đến một nơi xa, chẳng quan tâm, chỉ không ngừng tạo áp lực, giao trọng trách vào

tay hắn.

Trong mắt nam nhân Đông Châu, đây mới là tình thương thâm trầm nhất của cha, này, mới là yêu!

Hoàng Phủ Hùng cũng như thế. Hắn trước nay cũng chưa từng ôm nhi tử của mình, từ trước đến giờ đều học theo bộ dáng huynh trưởng của mình, bày ra một bộ mặt lạnh, giống như nhi tử ruột là đueá thiếu tiền mình từ tám đời không bằng.

Nhưng mà vào lúc này, đối với như vậy một con người gỗ quỷ dị lai lịch không rõ ràng, hắn cư nhiên thốt lên câu hỏi nhão nhão dính dính' muốn ôm một cái ' như vậy.

Quả thực là, khí tiết tuổi già khó giữ được!

Chỉ thấy con rối trước mặt ' hô ' một cái ngẩng khuôn mặt nhỏ, đôi mắt đen nhánh nhìn hắn chớp hai cái, lông mi vẫy vẫy, quả thực chính muốn mạng già của hắn mà.

Đôi cánh tay nhỏ lại vẫy hai cái.

Hoàng Phủ Hùng: "..... Phúc đồng tử?!"

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Hoàng Phủ Hùng cảm giác được ' ơn trạch của trời cao'. Ngay tại thời điểm hắn nhất mờ mịt nhất, bất lực nhất hoang mang cô độc nhất, bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một đồ vật hoàn toàn không phù hợp lẽ thường như vậy!

Đây không phải gợi ý của trời cao, còn có thể là cái gì?!

Vẻ mặt Hoàng Phủ Hùng đứng đắn, vươn đôi tay to như cái đệm hương bồ, bắt được thân hình nhỏ bé của con rối, nhấc nó lên.

"Ta phải kiểm tra kỹ càng một chút, có phải có cái ám khí gì hay không ."

Con rối bành hai khóe môi, lộ ra hai hàm răng nhỏ trắng đều xinh đẹp.

Hoàng Phủ Hùng: "....."

Nếu thế gian này có một loại chết gọi là ' bị đáng yêu đến chết ', Hoàng Phủ Hùng cảm thấy mình có thể mỉm cười nơi cửu tuyền rồi.

Hắn giống như ăn trộm, len lén đem con rối ôm tới trên sạp, tuy biết trong điện không người, vẫn cứ cảnh giác nhìn chung quanh trái phải.

Sau đó dùng chòm râu của mình cọ một vòng thật mạnh trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của con rối .

Con rối: * hử*

Hung dữ cho hắn xem!

Đối mặt với con rối nhỏ bỗng nhiên nhe cái răng nanh bé xíu tỏ vẻ phẫn nộ, Hoàng Phủ Hùng càng cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình đều bay đi rồi.

"A a a —— ta chết mất thôi!" (đáng yêu chết ta)

À tiếng rống này thì kinh động thị vệ ngoài điện.

Bọn thị vệ đều biết tinh thần đại tướng quân đã sa sút nhiều ngày. Chợt nghe một giọng nói như vậy, thị vệ sợ tới mức không nhẹ, bất chấp quân lệnh đẩy cửa tiến vào.

"Tướng quân?!" Thị vệ ' leng keng ' một tiếng, rút đao ra.

Hoàng Phủ Hùng thật sự bị giật mình hoảng hốt.

Hắn bày ra tư thế như chim mẹ bảo vệ con, ôm con rối vào trong lòng ngực một vòng, sau đó hung ác trừng mắt về phía thân vệ của mình.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tướng, tướng quân không có việc gì chứ?"

"Có thể có chuyện gì! Đi ra ngoài!"

Hoàng Phủ Hùng vội vàng đuổi thị vệ đi, cúi đầu vừa nhìn xuống liền thấy tiểu khả ái trong lòng ngực đã không cánh mà bay.

Hoàng Phủ Hùng: "???" Chẳng lẽ là ảo giác?!

Đầu vừa xoay lại đã thấy phía sau cái ghế con trên sạp chợt ló ra một mảnh góc áo màu xám, một bàn tay nhỏ vươn ra, ' vèo ' một cái, túm góc áo vào giấu kỹ.

Hoàng Phủ Hùng: "!!!"

Chương 92: Một thân Vân Chi Trạc

Vân Châu.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn theo miệng vực sâu lướt ra, trở lại mặt đất.

Chuyện xảy ra bên dưới nền đất thực sự chấn động, Tang Viễn Viễn hồi lâu vẫn chưa hồi thần được.

"U Vô Mệnh, chàng nói, phía dưới kia rốt cuộc là thứ gì vậy?"

Biết rõ hỏi cũng như không hỏi, nhưng nàng vẫn nhịn không được lẩm bẩm buột miệng thốt ra.

U Vô Mệnh: "....."

Muốn mạng già ta à.

Một trái Tiểu Tang Quả đáng yêu như vậy, đôi mắt loang loáng nước mở to, môi đỏ xinh đẹp dẩu lên, dùng thanh âm ôn nhu như vậy hỏi hắn.

Tín nhiệm cùng ỷ lại đến như vậy, bảo hắn làm sao có thể cô phụ?

Muốn hắn nói một câu ' ta cũng không biết ', vậy không bằng trực tiếp một đao giết hắn luôn đi.

"Đó là nguồn gốc của vạn ác." U Vô Mệnh hơi hơi dựng thẳng lưng, thần sắc tự nhiên, hai tròng mắt híp lại, trong lòng tính toán nếu

nàng hỏi tới thì phải nói như thế nào.

"À..... Thì ra là thế!" Nàng nặng nề gật gật đầu.

Hắn ôm lấy Tiểu Quả tử đang hồn vía lên mây, chậm rãi đi về phía trước. Tròng mắt đen nhánh chậm rãi chuyển động —— cái đồ chơi đó rốt cuộc là cái gì chứ? Hắn cũng rất muốn tìm người hỏi một chút.

Tang Viễn Viễn vực dậy tinh thần, tận lực đem những màn chấn động nhân tâm trong hầm ngầm kia trục xuất ra khỏi óc.

Nàng phát hiện bản thân mình hình như bị ám ảnh bởi cái vật khổng lồ khi nãy hay sao ấy, giờ phút này nhìn thấy cái gì đều cảm thấy nhỏ. Cung điện nhỏ, thông đạo nhỏ, ngay cả cái tường cong bao vòng hết một vòng toà thành thoạt nhìn cũng rất nhỏ.

Hai người đều rất ăn ý, không nhắc đến chuyện của Hàn Thiếu Lăng.

Tuy rằng lập trường đối địch, nhưng Hoàng Phủ Tuấn cùng Hàn Thiếu Lăng đã chết, đối toàn bộ Vân Cảnh mà nói, cũng không phải là chuyện tốt.

.....

Nơi đây là vương thành của Vân Châu, thực mau chóng có thị vệ phát hiện đôi nam nữ thần sắc thực không bình thường này.

Vân Hứa Chu nghe tin liền tới ngay.

Ngày hôm nay đã là ngày thứ mười một kể từ khi con sông băng bị sụt lún, Vân Hứa Chu bước đi vội vàng, người còn chưa tới, thanh âm đã truyền đến ——

"Tuyết lở có chút xíu lại làm hai người các ngươi mệt nhọc chật vật

hơn mười ngày sao?"

Nàng ta bước nhanh đến gần, đôi mắt to chuyển trái chuyển phải, ra hiệu cho thân binh hai bên lui ra.

"Người của Đông Châu phái tới còn đang quay cuồng bên dưới Băng Vụ Cốc. Xem như các ngươi vận khí tốt, đụng phải kỳ ngộ sông băng dịch chuyển vị trí 500 năm mới có một lần, chứng cứ toàn bộ bị hủy diệt rồi." Vân Hứa Chu phủi phủi tay, cúi người cười nói.

"Sông băng dịch chuyển vị trí?" Tang Viễn Viễn hơi hơi mở to hai mắt.

"Ờ," Vân Hứa Chu gật gật đầu, "Theo kinh nghiệm của mấy ông lão nhóm quật băng đó. Tổ tông mấy đời của họ kiếm ăn ở sông băng, đã quá quen thuộc với đống băng tuyết kia, đôi khi chỉ nhìn nhìn vài cái liền sẽ hiểu được sông băng đang trong thời kỳ gì ngay. Theo kinh nghiệm của bọn họ, những chuyện xảy ra trong sông băng rõ ràng là do địa chất đứt gãy, cũng gần như đúng kỳ 500 năm di chuyển một chuyến của nó —— sông băng sẽ dịch chuyển vị trí trên quy mô lớn."

Khó trách lập tức đưa nàng cùng U Vô Mệnh đến thẳng địa tầng phía dưới.

"Hoàng Phủ Tuấn ở Vân Châu xảy ra chuyện, Hoàng Phủ Hùng không làm khó dễ ngươi chứ?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Vân Hứa Chu cười vẫy vẫy tay: "Ta chỉ việc hỏi một câu là đã ba câu không biết, hắn có thể làm gì được ta chứ. Hắn có dám chạy đến nơi băng thiên tuyết địa này đánh nhau với ta một trận không đã ?

Khí hậu Vân Châu này cực kỳ ác liệt, lạnh vô cùng, nhưng thật ra đó lại chính là ưu thế thiên nhiên bất bại của quân Vân Châu —— nếu là chỉ thủ chứ không tấn công.

"Vân Hứa Chu, ngươi có biết phía dưới mấy này có cái gì không?" U Vô Mệnh bỗng nhiên giảo hoạt hỏi một câu.

"Phía dưới cái nào?" Vân Hứa Chu cúi đầu nhìn nhìn, "Nền? Vùng đất lạnh?"

"Lại phía dưới nữa."

"Băng." Vân Hứa Chu đột nhiên cười cười, "Đều là băng. Ta đã từng nghĩ tới, nếu có một ngày, khí hậu Vân Châu này thay đổi, chuyển thành ấm áp, vậy thì nguyên mảnh đất này ước chừng sẽ biến thành hồ thành biển, hoặc là đầm lầy. Cũng không sao, trời không tuyệt đường người, đến lúc đó lại xây dựng nó thành một châu quốc trên mặt nước là được."

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh bất động thanh sắc liếc nhau.

Xem ra nàng ấy thật sự không biết dưới ngầm có cái đại gia hỏa.

Hai người cũng không tính nói cho Vân Hứa Chu.

"Đúng rồi," U Vô Mệnh tiến lên đi cùng với hai người, đưa tay kéo kéo khóe môi, nghiêng đầu thấp thấp hỏi, "Vân Chi Trạc, nghe qua tên người này chưa?"

Vân Hứa Chu nheo đôi mắt trầm tư một lát: "Chưa từng nghe qua tên này. Vân thị mấy trăm năm tới giờ chưa có dòng nào mang chữ lót là ' chi ' , nếu là được ban họ..... Đúng rồi, lần trước khi tra cái vị Thiên Đàn Thánh Tử chi đó, danh sách cùng lý lịch những người họ Vân người trong nước đang ở chỗ ta đây, hiện giờ đi xem luôn không?"

Tang Viễn Viễn mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó hơi không đúng.

"Trạc. Ý nghĩa là tẩy xoá. Nếu ban tên..... Ngụ ý này không phải là ý tốt nha."

Thực dễ dàng làm người liên tưởng đến ý tứ rửa sạch vương tộc Vân thị.

Nhiều đen đủi nha!

Nàng đi hai bước, ngón tay gõ thái dương: "Nếu ta nhớ không lầm, cái của từ này phảng phất còn có ý như là trừ tội ác."

Trừ đi tội ác của Vân thị?!

Sách, vậy còn lợi hại hơn.

"Có ý tứ." U Vô Mệnh mím môi nở nụ cười.

Nếu là ban họ, lễ quan nhất định sẽ nghiêm khắc chọn chữ thật cẩn thận, tuyệt đối không có khả năng xảy ra sơ xuất lớn như vậy. Cái tên như thế này thật sự là quá phản động, quan viên Lễ Bộ nghiền ngẫm từng chữ một làm sao có thể sẽ bỏ qua được nó.

Cho nên, người này rất có thể là tự dùng vương họ.

Tự mình lén dùng họ của vương tộc thật ra cũng không phải không có. Nhưng mà mấy chuyện như thế này chỉ có xảy ra ở nơi xó xỉnh hiu hắt nào đó không bao giờ cùng người ngoài giao thoa hay quan hệ gì, thuận tiện lại tự lập cái vương triều gì đó, trời cao hoàng đế xa, ai cũng quản không được.

Tưởng tượng như vậy, Thiên Đàn quả thật cũng giống như là một cái thế giới độc lập nào đó vậy.

Chỉ là một cơ quan chuyên cầu nguyện quốc vận và chúc phúc, không có bất luận thực quyền gì, thu nhận sử dụng người toàn bằng một chữ ' duyên ', tuy rằng mỗi năm cũng sẽ trình danh sách đàn tử lên đế cung, nhưng trước nay cũng không có ai đi khảo chứng thực hư ra sao.

Vân Chi Trạc là một cường giả Linh Diệu cảnh, tuổi thì đã không thể đoán được.

Cứ như vậy, ' ẩn mình ' ở Thiên Đàn?

Nếu không phải Tang Viễn Viễn bỗng nhiên ý thức được cái tên này có chút không ổn, chỉ sợ tất cả mọi người chỉ biết cho rằng đây là một người thời trước có lẽ được ban họ vương tộc nhưng lại vừa lúc không l lưu lại ký lục.

"Có thể là tên giả hay không?" Vân Hứa Chu hỏi.

Tang Viễn Viễn nhớ lại dáng điệu, giọng nói và nụ cười của Vân Chi Trạc, chậm rãi lắc đầu: "Không giống. Khi hắn gần chết cũng từng đề nói đến của mình, cực kỳ tự nhiên và lưu loát, mặt mày không có chút nào miễn cưỡng, chứng tỏ là hắn đối với cái tên này đồng cảm rất mạnh, hẳn là vẫn luôn dùng. Hơn nữa, thân phận của hắn trên lệnh bài rõ ràng viết xác thật là ba chữ ' Vân Chi Trạc ' này."

Vân Hứa Chu phun một hơi dài: "Vậy ta trước tiên cho người đi tra ký lục những ai được ban tên trước đã, tìm cái tên này hoặc là tương tự, hoặc tên trùng âm. Nếu là không có, xin U Châu vương đem lệnh bài thân phận này đưa cho ta, ta cầm nó, trực tiếp đối chất với Thiên Đàn! Người này trộm họ vương tộc của ta, nhục nhã Vân thị ta, ý đồ đáng chết! Ta muốn hỏi một chút Thiên Đàn bao che đủ bề như thế là có ý như thế nào!"

Vân Hứa Chu, xác thật có lý do và có tư cách đi náo loạn chuyện này.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Thừa dịp Vân Hứa Chu đang sắp xếp điều động người, Tang Viễn Viễn lén nắm lấy đai lưng của U Vô Mệnh: "Đưa mảnh kính vỡ cho ta."

Đôi mi dài của U Vô Mệnh khẽ hạ, bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Vân Hứa Chu một cái.

Sau đó lấy mảnh kính vỡ ra, khẽ khàng chuyền qua lòng bàn tay cho Tang Viễn Viễn.

Lúc trước, nàng đã cùng U Vô Mệnh lợi dụng cái mảnh kính vỡ này xem xét Vân Chi Trạc một lần.

Tiếc nuối chính là, thử mấy lần đều chỉ có thể thấy hắn một mình ngồi trong mật thất âm u tập trung tu hành —— cái tên Vân Chi Trạc này, thật sự sống khổ hạnh như một tăng nhân sắp đắc đạo ấy.

Nếu hợp với cái đoạn tra được từ lão thái giám Khương Nhất, có thể nhìn thấy rất nhiều người tụ tập trong một toà cung điện ngầm đen nhánh, vây quanh tế đàn thi thuật. Những người còn lại đều mặc áo choàng đen, mang mặt nạ kim loại, không thể nhận ra thân phận.

Manh mối liền đứt ở chỗ này, không có cách nào rời đi cái vòng tuần hoàn khép kín —— tra Khương Nhất, đang thi thuật; tra Vân Chi Trạc, đang đả tọa; tra Vân Chi Trạc cùng Khương Nhất, lại đang thi thuật, hoàn toàn không có gì đột phá.

Vân Chi Trạc và Khương Nhạn Cơ, Hoàng Phủ Tuấn đều không có bất luận giao tiếp gì, tra tới tra đi, hắn vĩnh viễn đều là một mình một người, ở trong mật thất đả tọa.

Vì thế Tang Viễn Viễn căn bản liền không đem người này cùng Vân Hứa Chu trẻ tuổi liên tưởng cùng một chỗ.

Theo bản năng xem nhẹ.

Lúc này Vân Hứa Chu nói muốn nương việc này đi làm ầm ĩ một trận, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh tự nhiên muốn xác nhận trước một chút, thay nàng ấy loại bỏ hiềm nghi.

Tang Viễn Viễn cầm mảnh kính vỡ mà U Vô Mệnh truyền qua, nhắm mắt lại, yên lặng nhớ về hình dáng Vân Chi Trạc.

Thầm nghĩ: ' Vân Chi Trạc, Vân Hứa Chu. '

Trước mắt hiện lên hình ảnh.

Trái tim Tang Viễn Viễn đột nhiên thót một cái.

Nàng kỳ thật đã chuẩn bị tinh thần là hai người này không hề có quan hệ gì.

U Vô Mệnh nhìn thấy Tang Viễn Viễn thay đổi sắc mặt, lập tức nheo mắt lại, trên bàn tay đang rũ tại bên người chậm rãi ngưng tụ hắc diễm.

Vân Hứa Chu cũng không biết bản thân đang bị con rắn độc mang theo hắc diễm theo dõi, sau khi sắp xếp cho thủ hạ đi tra ký lục, vừa cân nhắc sắp sửa làm chút việc, vừa hướng Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh đi tới.

"Tang....."

Vân Hứa Chu đột nhiên ngẩn ra.

Nàng thấy khoé môi U Vô Mệnh như ôn hòa tươi cười, thân hình cao gầy của hắn chắn trước mặt Tang Viễn Viễn.

Vân Hứa Chu: "U Châu vương?"

U Vô Mệnh nhẹ giọng nói: "Ngươi đứng yên đi, chờ."

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng không thể phản đối.

Vân Hứa Chu: "?"

Nếu Đoản Mệnh ở chỗ này, liền sẽ biết chủ nhân nhà mình đang sắp chuẩn bị giết người.

Vân Hứa Chu không hiểu ra sao, hơi hơi nghiêng người, tầm mắt muốn vòng qua U Vô Mệnh, xem Tang Viễn Viễn phía sau lưng hắn.

"Tang Quả làm sao vậy?"

Chợt thấy một cơn lạnh lẽo ' xoát ' một chút bò đầy ngực cùng sống lưng phía sau.

Vân Hứa Chu lông tóc dựng đứng, cực kỳ chậm rãi nghiêng đầu đi nhìn U Vô Mệnh. Lại thấy hắn vẫn còn mỉm cười, biểu tình ấm áp, đôi mắt đen hơi cong lại là nhè nhẹ nhiễm hàn khí, có thể đông lạnh đến tận xương cốt. Vân Hứa Chu lúc này mới ý thức được mới vừa rồi câu nói kia của U Vô Mệnh không phải là tùy tiện nói ra.

Vân Hứa Chu lui một bước, nhăn chặt hai hàng lông mày: "Ta đứng yên, được rồi chứ."

Sau một lúc lâu, rốt cuộc có một bàn tay nhỏ từ phía sau U Vô Mệnh ló ra, túm túm ống tay áo U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh quay người lại, ánh mắt bình tĩnh, đầu nhìn về nàng.

Tang Viễn Viễn đối diện với tầm mắt của hắn, trái tim m liền ' đông ' nhảy dựng một cái—— khí tức cùng thần sắc của người nam nhân này phảng phất như nói với nàng ' bất kể muốn giết ai cũng không sao, tất cả vấn đề đều giao cho ta '.

Nàng nhịn không được men theo cổ tay áo hắn tìm được bàn tay mang vết chai của hắn, dùng năm ngón tay đan vào.

U Vô Mệnh bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng thu lại hắc diễm trong tay, xoay lại cầm tay nàng.

Hắn dùng khoé mắt hơi hơi nhíu lại liếc Vân Hứa Chu một chút.

Tang Viễn Viễn nhớ lại hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy, đi đến trước mặt Vân Hứa Chu.

Vân Hứa Chu giờ phút này đã ý thức được có gì đó không thích hợp, nàng ấy hơi có chút cảnh giác nhìn thẳng Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh.

"Tang vương nữ nghe được tin tức gì về ta sao?"

Cằm nàng ấy khẽ nhếch, cười lạnh nói: "Vân Hứa Chu ta, cả đời hành sự đều ngay phẳng, ngoại trừ việc giúp các ngươi dấu diếm vụ ám sát vương tộc Đông Châu ra, chuyện ta đã làm không bao giờ không thể cho người khác biết!"

Tang Viễn Viễn nghiêm mặt nói: "Nhiếp Chính Vương hiểu lầm."

"Hiểu lầm." Mặt Vân Hứa Chu giận tái đi, "Mới vừa rồi một thân sát khí của U Châu vương cũng không phải là hiểu lầm."

Tang Viễn Viễn thở dài: "Đến trong điện nói chuyện đi."

Vân Hứa Chu hầm hầm dẫn hai người Tang Viễn Viễn tiến vào thư phòng.

Nàng ấy vẫn tức giận: "U Châu vương, thân thủ ngươi siêu tuyệt thì ta đã biết, nhưng Vân Châu ta chưa chắc sợ ngươi. Nếu ngươi dám ở chỗ này động thủ với ta, ta dám cam đoan ngươi tuyệt đối không khả năng bình bình an an mang Tang vương nữ ra khỏi địa giới Vân Châu!"

Tang Viễn Viễn vội vàng giơ gương mặt tươi cười ra: "Tẩu tẩu đừng tức giận, nghe ta nói đã."

Vân Hứa Chu ngồi vào trong ghế bành thật mạnh. Vốn còn muốn xả giận, nhưng lại bị xưng hô không biết xấu hổ của Tang Viễn Viễn làm cho có vài phần xấu hổ buồn bực.

"Ai phải gả cho Tang Bất Cận chứ!"

"Đươc rồi, được rồi, không gả thì không gả." Tang Viễn Viễn cúi đầu cười cười, sau đó nghiêm mặt nói: "Nhiếp Chính Vương nghe ta nói, tên Vân Chi Trạc này, có liên quan đến ngươi."

Vân Hứa Chu mở to hai mắt: "Hả ?!"

Tang Viễn Viễn nhớ lại hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy, nói: "Trong đại điện với ánh sáng tối tăm, đỉnh điện rũ xuống rất nhiều màn, không khí hoàn toàn nghiêm ngặt túc mục. Ngươi và hắn, cách nhau khá xa, cũng chưa từng nói chuyện với nhau, giữa hai người cũng có rất nhiều người khác, ăn mặc không phú cũng quý, đa số là nữ tử, nam tử thì gầy yếu, hẳn đều là vương tộc của Vân thị. Không biết Nhiếp Chính Vương có ấn tượng với cảnh này không?"

Vân Hứa Chu chậm rãi nheo mắt lại: "Còn gì khác nữa không?"

Tang Viễn Viễn lắc lắc đầu: "Không còn."

"Đây là tin tức từ đâu ra?" Vân Hứa Chu kỳ quái hỏi, "Nếu biết ta cùng với Vân Chi Trạc đã từng xuất hiện chung tại một chỗ, sao lại không có thêm nhiều tin tức khác chứ?"

Tang Viễn Viễn xoa nhẹ thái dương: "Một lời khó nói hết, xem như thuật thông linh thần thần thao gì đó đi."

"À....." Vân Hứa Chu thở dài, "Xác suất chính xác như thế nào."

"Hẳn sẽ không chênh lệch quá lớn."

Tang Viễn Viễn cũng không có nhiều tiếp xúc với Vân Châu, hiệu ứng

cánh bướm khi nàng ' chết mà sống lại ' hẳn là không ảnh hưởng đến Vân Châu bên này.

Nhưng mà chỉ có một hình ảnh như vậy, không đầu không đuôi, cũng không có điểm đặc thù nào thể hiện rõ, thật sự làm khó người khác mà.

Dù cho ở chùa, tế đàn, tổ miếu, đạo quan, đều có thể xuất hiện hình ảnh như vậy.

"Ta mặc lễ phục à?" Vân Hứa Chu hỏi.

"Không phải." Tang Viễn Viễn nói, "Quần áo cũng nghiêm túc nhưng đều là thường phục."

"Vậy không phải lễ hiến tế rồi."

Trầm mặc sau một lát, Vân Hứa Chu bỗng nhiên ' ê ' một tiếng, nhíu đôi mắt lên: "Tang Quả! Ngươi nói là tên cuồng đồ vũ nhục vương tộc của ta, cư nhiên lăn đến bên cạnh mà mà ta hoàn toàn không biết gì cả!"

Tang Viễn Viễn: "....." Cái phản xạ này cũng hơi bị chậm rồi nhỉ.

"Vân Chi Trạc, không đơn giản nha....." Vân Hứa Chu gõ gõ mặt bàn, "Xem ra, không chỉ là nguyền rủa vũ nhục đơn giản như vậy, hắn và lực lượng sau lưng hắn là muốn điên đảo Vân thị của ta. Hắc, có chút có lý đấy! Rõ ràng là bọn họ làm đủ thứ trò kỹ xảo quỷ quái sau lưng, quay mặt lại liền ra vẻ như cái gì anh hùng chính nghĩa, muốn trừng phạt vương tộc bội nghịch Vân thị!"

"Như thế nào, khinh thường tín ngưỡng của vai ác à?" Tang Viễn Viễn nở nụ cười.

"Vèo!" Vân Hứa Chu bị nàng quơ đũa cả nắm như vậy, tâm tình cũng hoàn toàn thả lỏng lại, dỗi nói, "Ngươi còn cười! Như ngươi

mới vừa nói, người này có thể lăn lộn đến bên trong con cháu Vân thị, đây đúng là loại chuyện làm cho người ta sợ hãi! Nếu mà hắn cơ thể đem theo thuốc nổ hay gì đó đột nhiên ném ta một cái không kịp phòng ngừa, sách..... Da đầu tê dại! Thôi tới đây, vẽ lại gian đại điện ngươi nhìn thấy kia cho ta!"

Vân Hứa Chu ' xoát ' một tiếng, ném giấy bút tới trước mặt Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn: "....."

Vẽ tranh hả, có hơi khó khăn nga.

Nàng cầm bút đặt lên giấy, cố gắng nhớ lại thật tỉ mỉ hình ảnh trong đầu, từng chút từng chút một vẽ ra gian đại điện tinh tế kia.

Vẽ được một nửa, bỗng nhiên có thân vệ không kịp chờ thông truyền vội vàng chạy vào.

Vân Hứa Chu nhíu chân mày, ' xoát ' một chút giấu đi bức vẽ 'hiện trường vụ án' mới được một nửa mà Tang Viễn Viễn vẽ.

Thân vệ chắp tay cúi đầu, thanh âm vội vàng: "Nhiếp Chính Vương, không tốt rồi, chủ quân hắn, cổ độc phát tác, sắp không được rồi!"

"Cái gì?!" Vân Hứa Chu đột nhiên đứng lên.

Tên thân vệ này là người mà nàng ấy phái đi bên cạnh để ' chiếu cố ' Vân Hứa Dương.

Vân Hứa Dương lúc trước bao che dung túng cho hung thủ hành hạ thiếu nữ đến chết chỉ để thỏa mãn tâm lý rình coi biến thái của mình. Sau khi sự việc xảy ra, Vân Hứa Chu đem hắn nhốt vào thiên lao, phái thân vệ đắc lực nhất theo nhìn chằm chằm.

Trước đó vài ngày U Vô Mệnh có đưa tới dược giải linh cổ, Vân Hứa

Chu liền để Vân Hứa Dương dùng, hắn phun ra rất nhiều huyết cổ, lúc ấy đã gần như hồi phục rất tốt.

Vân Hứa Chu vốn đang có kế hoạch nhờ U Vô Mệnh nhiều chế thêm giải dược, dự định sẽ chữa trị cho vương tộc Vân thị trong phạm vi lớn, ai ngờ thân vệ lại mang đến tin tức như sét đánh giữa trời quang như vật.

"Vân Hứa Dương?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Vân Hứa Chu vội vàng gật đầu, hai mắt đã nổi lên màu đỏ: "Mau đi xem!"

Ba người vội vàng đi đến đại lao giam giữ Vân Hứa Dương.

Vân Hứa Dương được đối xử cũng không khác mấy so với tù phạm khác, ngoại trừ bản thân bị giam một mình trong một gian ngục, giường, thức ăn, đều cũng giống như những người khác.

Giờ phút này ngự y đã chạy tới trong lao, đang xem xét bệnh tình của Vân Hứa Dương.

Hắn nằm trên cái giường gỗ trải rơm rạ, sắc mặt trắng bệch, hai mắt tối đen, môi trắng bệch.

Trong miệng từng ngụm máu tươi lớn đang lần lượt trào ra.

Ngự y trường nhìn thấy Vân Hứa Chu, vội vàng tiến lên: "Nhiếp Chính Vương! Đây là linh cổ bùng nổ, đột nhiên tấn công tâm mạch! Lão thần không biết nguyên nhân gây ra, không dám tùy tiện dùng dược!"

"Lúc trước không phải nói cổ độc trong cơ thể cơ bản đã quét sạch sao." Thanh âm Vân Hứa Chu bình tĩnh, nhưng bàn tay giấu ở trong ông tay áo đã nắm chặt lại thành quyền.

Lão ngự y tóc trắng như tuyết lập tức liền quỳ xuống mặt đất: "Lão thần vô năng! Hổ thẹn với tín nhiệm của Nhiếp Chính Vương!"

"Đừng nóng vội, để ta xem." Tang Viễn Viễn trấn định hỏi, "Ngự y, dược mang đến chưa?"

"Có manh đến ." Ngự y tiện tay lấy hòm thuốc đang mang theo ra.

Tang Viễn Viễn cầm lấy đưa cho U Vô Mệnh.

Nhờ hắn xem xét tra, có phải trong dược bị người động tay chân hay không.

Nàng cùng U Vô Mệnh sớm đã ăn ý mười phần, một ánh mắt liền có thể hiểu rõ ý tứ đối phương. U Vô Mệnh nhận dược lập tức đem dược luyện hoá thử.

Tang Viễn Viễn cố gắng an định tâm mình lại, ném ra một bông hoa hướng dương nhỏ lên bên cạnh Vân Hứa Dương, dây leo linh uẩn mỏng manh lặng lẽ bò lên trên ngực hắn, đột nhiên lặn một cái vào bên trong cơ thể của hắn.

Tang Viễn Viễn nhắm mắt nhập định.

Chỉ thấy trên trái tim của Vân Hứa Dương, huyết tuyến trùng thật nhỏ mấp máy khắp nơi, vừa nhìn liền biết đó là loại trùng non vừa mới ra khỏi trứng, đang vô cùng cấp bách có nhu cầu tìm năng lượng để lớn lên, vì thế mới có thể gặm cắn sinh cơ của Vân Hứa Dương như điên, làm cho bệnh hắn phát ra bừa nguy hiểm lại vừa nhanh.

Bên trong kinh mạch bên chồng chất đầy vỏ trứng trùng đã phá xác.

"Vân Hứa Chu!" Vân Hứa Dương vừa hộc máu, vừa khóc mắng, "Ngươi đúng là kẻ lừa đảo đốn mạt! Căn bản là bệnh của ta không có khả năng trị khỏi, căn bản là không có khả năng! Ngươi lại cố ý

hại ta, ngươi muốn hại chết ta, muốn quang minh chính đại cướp đi vị trí Vân Châu vương của ta, ô ô ô....."

Sắc mặt Vân Hứa Chu lạnh nhạt, chờ đợi kết quả.

Sau một lát, U Vô Mệnh thu lại hắc diễm trong tay, nói: "Dược không có vấn đề."

Tang Viễn Viễn cũng mở mắt: "Đều là cổ độc mới, trong cơ thể xác thật không có cổ độc cũ còn lưu lại. Dược là hữu hiệu."

"Cái rắm!" Vân Hứa Dương phốc một chút lại phun ra một mồm máu tươi, "Đừng cho là ta không biết! Các ngươi cùng Vân Hứa Chu liên thủ hại ta, muốn đoạt vương vị của ta! Lão tổ tông đã nói, đây là nguyền rủa của trời cao đối với Vân thị chúng ta! Căn bản là không có khả năng hồi phục! Vân Hứa Chu ngươi đừng quên bản thân ngươi đã phát lời thề trước mặt lão tổ tông, cho dù ngươi hại chết ta đi nữa, cũng cả đời ngươi cũng không thể bước lên vương vị!"

Tang Viễn Viễn nhìn về phía Vân Hứa Chu: "Đem dược đổ cho hắn uống trước đã, đừng để trong chốc lát không chừng chết thật."

Nghe vậy, Vân Hứa Chu nhận dược đi tới, hướng về phía cái giường gỗ kia ngồi xuống, bóp miệng Vân Hứa Dương cho mở ra, không quan tâm hắn thế nào liền rót xuống.

Vân Hứa Dương điên cuồng vặn vẹo như vùng vẫy giành lại sự sống, nhưng mà thân thể này thật sự ốm yếu, bị nắm trong tay cường giả Linh Minh Cảnh như Vân Hứa Chu này, căn bản không có chút sức phản kháng.

"Các ngươi đều là hung thủ! Hung thủ!" Vân Hứa Dương khóc lớn kêu to, "Lão tổ tông nói, căn bản không có khả năng chữa khỏi, cái dược gì đó đều là gạt người, chỉ làm ta bị chết càng mau! Vân Hứa Chu, ngươi chính là cố ý hại ta!"

"Lão tổ tông đã già nên hồ đồ rồi." Vân Hứa Chu lãnh đạm mà nói.

Vân Hứa Dương khóc lớn, muốn moi họng phun dược ra, bị Vân Hứa Chu trở cán đao gõ một cái liền ngất xỉu.

Tang Viễn Viễn chần chờ nhìn Vân Hứa Chu: "Phảng phất có nội tình gì thì phải?"

Vân Hứa Chu thở dài một tiếng, phất tay ra lệnh cho ngự y lui ra.

"Ngày các ngươi đến Băng Vụ Cốc, ta không phải bận tham gia họp tộc sao?" Vân Hứa Chu thở dài, "Một thị vệ sơ sẩy để cho Vân Hứa Dương tóm được cơ hội chạy đến trước mặt lão tổ tông, cáo trạng ta."

Lông mày Tang Viễn Viễn vừa động: "Cho nên lão tổ tông biết linh cổ có thể trị rồi sao?"

Vân Hứa Chu lắc lắc đầu: "Cũng không tính là biết. Vân Hứa Dương cái gì cũng không biết, cũng chỉ biết ta lấy hắn thử thuốc, trước đó vài ngày tuy rằng đã giải xong cổ độc, nhưng thân thể hắn yếu đuối nhiều năm như vậy, trong chốc lát cũng không có cách nào khôi phục như người thường được. Ta đã dặn qua mọi người, không được nói với hắn bất cứ chuyện gì."

Tang Viễn Viễn thấy sắc mặt nàng ấy không được tốt, liền tri kỷ hỏi: "Vậy, lão tổ tông có trách cứ ngươi không?"

Vân Hứa Chu nhàn nhạt cười: " Niệm kinh như bao lần, không nghe không nghe."

Xem ra là bị mắng thật nhiều rồi.

Trầm mặc một lát, Vân Hứa Chu gục đầu xuống, đế giày cọ cọ trên mặt đất vài cái, thanh âm vắng vẻ bay ra: "Lão tổ tông là người chứng kiến Vân thị xuống dốc. Khi đó, trong tộc cứ liên tục một

người lại một người ngoài ý muốn ly thế, vẫn luôn không thể tra ra nguyên nhân. Sau lại đó bạo phát lên cái gọi là ' nguyền rủa ', lúc ấy lão tổ tông chính là đế quân, người nào có năng lực duỗi tay đến trên người ông ấy, trong một đêm liền làm cả nhà Vân thị nhiễm cổ độc?"

"Cho nên lão tổ tông vẫn luôn tin tưởng chắc chắn rằng đây chính là thiên mệnh chứ không phải hành vi của con người." Tang Viễn Viễn thở dài.

Vân Hứa Chu cười khổ: "Không sai. Lão tổ tông là người phản đối việc tìm y hỏi dược nhất. Phàm là ai muốn điều ra sâu một chút, ý đồ tra ra nguyên nhân bệnh liền sẽ bị gọi vào tổ miếu thoá mạ cho một hồi. Ta này đây lại rót thuốc cho Vân Hứa Dương, còn có hiềm nghi muốn soán vị, không bị mắng cho thất khiếu bốc khói đã là may."

Thái dương Tang Viễn Viễn không khỏi nhảy dựng.

"Từ từ," nàng bỗng nhiên trợn to mắt, "Trên thực tế, Vân thị không phải là trong một đêm, bị người hạ cổ cả nhà?!"

"Đúng vậy....." Vân Hứa Chu đầy mặt bực bội, "Vấn đề là, những người lúc trước đó sớm đã xuống mồ nhiều năm, không thể nào kiểm chứng."

"Có thể tra." Tang Viễn Viễn mỉm cười, "Bắt đầu ra từ nguyên nhân vì sao Vân Hứa Dương lại lần nữa nhiễm trứng cổ độc đi!"

Hai mắt Vân Hứa Chu sáng ngời.

Chương 93: Đêm thăm Vân tổ miếu

Vân Hứa Chu mang ký lục của ngự y mấy ngày nay tới.

Có thể minh xác nhìn ra được, sau khi uống thuốc mười lăm ngày, trong cơ thể Vân Hứa Dương đã hoàn toàn mất đi huyết cổ.

"Khi nào bị nhiễm lại chứ?" Con ngươi Vân Hứa Chu co chặt, "Không lẽ thức ăn đưa vào thiên lao bị người động tay chân?"

Suy nghĩ một lát, Vân Hứa Chu chậm rãi lắc lắc đầu: "Ta làm y như ngươi dặn dò, giấu kín chuyện này đến không còn kẽ hở, người biết nội tình Vân Hứa Dương chữa bệnh chỉ có ta, ngự y trưởng cùng với Vân Nhất."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật đầu.

"Tang Quả à Tang Quả!" Vân Hứa Chu thở dài, "Ngươi quả thực có dự kiến trước, nếu không phải ngươi sớm nhắc nhở ta phong tỏa tin tức, việc này chỉ sợ sớm đã bị mọi người đều biết, càng không thể nào tra ra được."

Tang Viễn Viễn nói: "Vậy Nhiếp Chính Vương muốn điều tra từ đâu trước ?"

"Tất nhiên là điều tra từ trên người ngự y trưởng và Vân Nhất, cũng may chỉ có mỗi mấy người chúng ta biết chuyện, tất nhiên là có ai đó vô ý tiết lộ tin tức rồi!" Vân Hứa Chu đi vài bước thật mạnh.

An tĩnh trong chốc lát, U Vô Mệnh đột nhiên phì cười.

"U Châu vương, ngươi cười cái gì?" Vân Hứa Chu nhíu mày hỏi.

"Cho nên ngươi cảm thấy người hạ cổ chính là hai người bọn họ?"

"Không phải!" Vân Hứa Chu quả quyết phủ định, "Hai người này nhiều nhất là vô ý để lộ bí mật thôi, tuyệt đối không thể là hung phạm, cái chuyện nhìn người này ta cũng có khả năng một chút."

"Cho nên sẽ là ai hạ cổ?" U Vô Mệnh thực ôn hòa cười hỏi.

Vân Hứa Chu liền hơi gấp lên một chút: "Ta làm sao biết!"

"Đi tra xem mấy con sâu này muốn phá xác nở ra thì mất mấy ngày đi." U Vô Mệnh nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Vân Hứa Chu hít ngược một hơi khí lạnh thật dài, ngón tay cái dựng lên: "Thông minh!"

U Vô Mệnh: "....." Cái này gọi là thông minh? Vân Hứa Chu chắc là đầu óc không xài tốt lắm thì phải.

Tang Viễn Viễn liếc hắn một cái liền biết hắn suy nghĩ cái gì.

Nàng kéo hắn đến một bên, lặng lẽ nói: "Chàng đừng có ghét bỏ người ta. Nhiếp Chính Vương thật có bản lĩnh lãnh đạo, chàng xem, nàng ấy trị vì cái Vân Châu này thật tốt nha."

U Vô Mệnh lập tức liền không phục: " U Châu của ta cũng....."

"U Châu của chàng nghèo." Tang Viễn Viễn không chút khách khí.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn híp mắt nghĩ nghĩ, âm thầm gật đầu.

Vân Châu, nếu bàn về thực lực tổng hợp thì thật là xuất sắc. Nơi đây khí hậu khốc liệt, tài nguyên thì gần như không có, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vân Hứa Chu, chính trị, kinh tế, quân sự, chỗ nào cũng không thua thiệt với người.

Đủ thấy kỹ thuật lãnh đạo của Vân Hứa Chu quả thật không tầm thường.

U Vô Mệnh vẫn có chút không phục: "A, đó chỉ là ta chưa nghiêm túc thôi."

Tang Viễn Viễn: "Được được được."

"Tiểu Tang Quả nàng lại đồng ý cho có lệ với ta."

Tang Viễn Viễn hiện giờ sớm đã hiểu rõ hắn đến từng sợi tơ cọng tóc, nàng nheo mắt lại, nhìn về phía hắn cười, cười đến khi U Vô Mệnh hoàn toàn không còn biết giận nữa thì thôi.

Ba người về tới thư phòng, Tang Viễn Viễn tiếp tục nhặt bút lên, dựa theo trí nhớ mà vẽ tiếp cái gian đại điện đen đen đó.

Mười lăm phút lúc sau, rốt cuộc khó khăn lắm mới vẽ được đại khái.

Vân Hứa Chu nhận lấy cầm trong tay, ngưng thần nhìn trong chốc lát, mày nhăn càng chặt: "Nếu ta không nhìn lầm, đây là....."

Đúng lúc vào lúc này, hai thủ vệ được cử đi điều tra cũng cùng nhau ra kết quả!

Một người đã điều tra tỉ mỉ danh sách người được ban họ Vân, không có ' Vân Chi Trạc ', cũng không có bất luận cái tên gì tương tự.

Một người khác thì, dựa theo thời gian huyết cổ cần thiết để phá xác mà tính, ngày Vân Hứa Dương trúng cổ lại, đúng là ngày đi đến tổ

miếu tham gia họp tộc kia!

"Trúng cổ trong buổi họp tộc ?" Con ngươi Vân Hứa Chu rút sâu.

Trên mặt U Vô Mệnh không có chút gì ngoài ý muốn, hắn ôm cánh tay, dựa vào chiếc ghế lớn, bộ dáng giống như thực nhàm chán, không thú vị.

Vân Hứa Chu run run cầm bức hoạ trong tay kia: "Ta vừa nãy đang muốn nói, nơi này, đúng là tổ miếu!"

"À!" U Vô Mệnh nhướng đuôi lông mày, lộ ra vẻ cười thật hàm ý, "Cũng đúng nha."

"Cho nên người hạ cổ lên vương tộc Vân thị của ta chính là tên Vân Chi Trạc này!" Vân Hứa Chu nắm chặt nắm tay, "Không, không đúng, hắn chỉ là một cây đao, người cầm đao đao chính là Thiên Đàn! Hay cho một cái Thiên Đàn! A, bây giờ tất cả đều có vẻ hợp lý rồi đây! Cái tên Vân Chi Trạc này đúng là nhằm vào Vân thị ta, hắn xuất hiện ở tổ miếu, mà Tiểu Dương sau khi đi họp tộc lại trúng trứng cổ mới, không phải hắn còn có thể là ai!"

Vân Hứa Chu nhịn không được giơ nắm tay lên, nện thật mạnh lên mặt bàn: "Vân Chi Trạc, hắn ta đúng là muốn chết rồi!"

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh nhìn nhau chớp mắt một cái.

Vân Hứa Chu này thật là người không câu nệ tiểu tiết —— xử lý đại sự, nắm chắc phương hướng chủ chốt, ra tay thật sự hoàn toàn không có bất luận sai lầm gì. Nhưng khi xử lý các việc nhỏ, nàng ấy lại cẩu thả, lộn xộn.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn ở Bạch Châu gặp được Vân Chi Trạc, cùng ngày hôm đó hắn cũng chết đi. Ba ngày sau, U Vô Mệnh thẳng một đường đi vào Vân Châu, Vân Hứa Chu đi họp tộc không thể tự mình tới đón —— hôm họp tộc đó, thi thể Vân Chi Trạc đã bị

Bạch Châu vương đốt thành tro bụi, làm sao có thể hạ cổ Vân Hứa Dương chứ?

Hai người bất động thanh sắc liếc nhau.

Đi tổ miếu.

Làm quen với cái vị đế vương cũ của Vân vị oai phong một cõi 500 năm trước xem nào.

Chẳng qua, trước mắt không có chứng cứ gì, tùy tiện nói là mình hoài nghi lão tổ tông nhà người ta chẳng khác nào tìm đánh. Muốn cứu vãn tình hình phải nghĩ biện pháp cong cong vòng vèo một chút.

"Không có sao, chỉ mới chết có một tên Vân Chi Trạc, còn cả một đám còn sống." U Vô Mệnh đạm cười, "Nhiếp Chính Vương, muốn đi Thiên Đô bắt người à? Ta giúp ngươi."

Vân Hứa Chu gật gật đầu: "Chúng ta hợp tác!"

Bộ Tang Viễn Viễn hơi có chút chần chờ, chậm rãi thanh nói: "Ta cảm thấy việc này can hệ quá lớn, trước khi xuất phát, có biện pháp nào mang ta đến tổ miếu để tận mắt nhìn thấy cái gian đại điện mà ta đã thấy không —— lỡ như vì kỹ thuật vẽ của ta yếu kém mà lại gây ra hiểu lầm gì đó thì còn làm tình hình rắc rối hơn."

Vân Hứa Chu có chút khó xử: "Lão tổ tông muốn tĩnh dưỡng, nếu không phải là ngày họp tộc, từ trước đến nay không ai dám đến tổ miếu quấy rầy."

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh bất động thanh sắc liếc nhau.

Tang Viễn Viễn hỏi: "Thân thể lão tổ tông như thế nào? Vẫn luôn tê liệt nằm trên giường sao? Hoặc là ngẫu nhiên có thể đứng dậy làm chút động tác?"

Vân Hứa Chu chậm rãi lắc lắc đầu: "Nhiều năm như vậy rồi, trước nay không có ai thấy lão tổ tông rời khỏi cái giường kia."

"Hay là chúng ta nửa đêm lặng lẽ đi? Không kinh động bất cứ ai." Tang Viễn Viễn giảo hoạt nháy mắt, "Dù sao lão tổ tông cũng không xuống khỏi giường, không đưa mình vào tầm mắt ông thì được rồi."

Vân Hứa Chu: "..... Tang Quả à, bộ dáng làm chuyện xấu này của ngươi thật là cực kỳ giống Phượng Sồ lúc trước!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Vân Hứa Chu không khỏi ngẩn ra, mặt mày có chút buồn bực —— người kia, lúc trước giả nữ nhân thì thú vị như vậy, khi trở lại làm nam nhân tại sao lại.....

"Vậy Nhiếp Chính Vương muốn thử làm hài tử hư một lần không?" Tang Viễn Viễn nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Dù sao ngày họp tộc ấy, Nhiếp Chính Vương đã bị lão tổ tông hung hăng mắng một hồi, cho dù bây giờ có bị bắt được, cùng lắm thì lại mắng một hồi thôi. Dù sao đều là cho lão tổ tông mắng, mắng vài lần cũng đâu có gì khác nhau."

Vân Hứa Chu: "....." Trong nhát mắt bị thuyết phục.

"Được thôi, vậy đi xem gian đại điện kia vậy." Vân Hứa Chu dùng tay vỗ vỗ giấy vẽ trên mặt bàn, "Cũng đúng thật, nếu chỉ nhìn bức hoạ một cách đơn thuần như vậy liền tùy tiện xác định đây là thần miếu, cũng đúng là hơi quá cẩu thả."

"Một bức họa thì làm sao. Tang Quả nhà ta làm sao mà vẽ xấu được chứ?" U Vô Mệnh lười biếng ngồi thẳng thân mình, đưa tay chộp giấy vẽ vừa thấy.

Khóe miệng hạ một chút, lại hạ một chút.

Vân Hứa Chu đồng tình nhìn hắn, liếc mắt một cái.

U Vô Mệnh: "..... Chỉ là cần xác nhận một chút."

"Phốc." Vân Hứa Chu bưng miệng cười, "Vậy quyết định như vậy đi, ta đi chuẩn bị y phục dạ hành."

Vân Châu không giống những nơi khác.

Nơi này khắp bốn phương đều là băng tuyết trắng tinh cùng với kiến trúc băng hạch phát ra vầng sáng màu lam nhạt. Nếu mặc hắc y đi vào ban đêm, cách xa dặm đều có thể thấy thật rõ ràng. Cho nên y phục dạ hành phải là quần áo đơn giản nửa trong suốt đặc chế màu lam bạch.

Sắc trời dần tối, Vân Hứa Chu mang theo Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh, ngồi trên xe trượt tuyết, len lén đi tới gần tổ miếu.

Tang Viễn Viễn ngửa đầu vừa nhìn lên chỉ thấy đây là một toà miếu lớn vô cùng bình thường, trên cửa chính thượng treo dây đèn lồng lớn, bốn phía an an tĩnh tĩnh, vài cây hoa Giả Hạc đầy tuyết, nhìn rất có không khí điềm lành.

Xác thật là nơi thích hợp cho người cao tuổi tĩnh tâm dưỡng lão.

Vân Hứa Chu chỉ vào một cây tuyết bồ đề cổ thụ phủ đầy tuyết trong viện miếu nói: "Nè, chỗ cái cây tuyết bồ đề kia là phía mặt trước của Đại điện mà chúng ta muốn xem. Lão tổ tông thì ở tại trai phòng phía sau đại điện."

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu nhìn nhìn, vị trí đó còn rất sâu bên trong nha.

Trên tường có mấy bóng người đong đưa, cũng có một đội thị vệ qua lại tuần tra.

Chỗ này không tính là lớn nhưng phòng thủ cực nghiêm mật, không

giống như kiểu có thể đi vào xong chuồn êm trở ra.

"Xem ra cần phải có người dẫn thị vệ rời đi." Tang Viễn Viễn nhìn về phía U Vô Mệnh.

"Không cần. Đi thôi," Vân Hứa Chu phất phất tay, "Chúng ta đi vào từ động tuyết."

"Động tuyết?"

"Khụ." Vân Hứa Chu đưa nắm tay lên môi, ho nhẹ một tiếng, "Họp tộc dài dòng lắm, sau khi gặp lão tổ tông xong, đám con nít không chịu nổi tịch mịch, nhân lúc đám thị vệ thay ca, trốn theo động tuyết ra ngoài trước. Đây xem như bí mật trong vương tộc, ai cũng hiểu rõ mà không nói ra."

Tang Viễn Viễn phì cười: "Ai cũng từng làm hài tử, ta hiểu ta hiểu."

Ba người vòng tới dưới cây tuyết tùng to sau lưng tổ miếu, Vân Hứa Chu đứng trên thân cây lay ly trong chốc lát, quả thật khui ra một cái động tuyết lớn.

"Đi." Nàng ấy dẫn đầu đi vào.

Tuyết trong thân cây lại ấm áp hơn so với trong tưởng tượng, Vân Hứa Chu bật lửa trên tay đốt lên một ngọn đèn, hạ eo xuống như mèo trong động tuyết, không quên dặn dò U Vô Mệnh đi cuối cùng, kêu hắn đem cái mành da ở hốc cây treo lên lại phía trên để bên ngoài về nguyên dạng.

"Một lát nữa tuyết rơi xuống sẽ nhìn không thấy dấu vết gì." Vân Hứa Chu đắc ý cười.

Ba người đi theo động tuyết, chỉ trong thời gian một chén trà liền thuận lợi đến nơi.

Vân Hứa Chu xốc mành da lên, từ sau thắt lưng lấy roi tuyết ra, thật cẩn thận chui ra khỏi tầng tuyết ngay trước mặt, sau đó mắt láo liên nhìn trái nhìn phải bên ngoài.

"Suỵt," nàng nói nhỏ, "Trong chốc lát nữa quân canh gác trước cửa đại điện sẽ thay ca. Chúng ta nhân cơ hội đó chạy vào đại điện."

Nàng ấy thu hồi roi tuyết, dùng nắm tay đấm đấm trán, thở dài: "Ta thật không nhớ rõ bao nhiêu năm rồi mình chưa làm mấy chuyện li kinh phản đạo như thế này! Thật ra vốn có thể thoải mái hào phóng đi cửa chính, thật là trúng độc của Tang Quả ngươi!"

Tang Viễn Viễn vội vàng phủi sạch: "Không phải vậy nha. Rõ ràng là Nhiếp Chính Vương l ngươi bị lão tổ tông mắng qua túng đầu mới không dám đi cửa chính."

Vân Hứa Chu: "....." Nói như vậy, không hiểu sao cảm giác càng không dễ chịu.

Sau một lát, Vân Hứa Chu lần thứ hai đưa mắt nhìn nhìn ra phía trên hang động tuyết, sau đó dứt khoát lưu loát đưa tay bẻ gãy mấy thanh nhũ băng mỏng trước mắt, nhảy ra khỏi động tuyết.

Tang Viễn Viễn và U Vô Mệnh theo sát sau đó.

Ra tới vừa nhìn lại, hoá ra cửa vào bên đây của cái động tuyết cũng là cái hốc cây, đúng là thò ra dưới cây bồ đề ngay trước bậc thang cuối cùng của cửa chính đại điện.

Vân Hứa Chu xoay người kéo tấm mành da xuống, còn lấy mấy nắm tuyết quăng lên trên tấm mành, sau đó khinh thân phóng một cái, mang theo Tang Viễn Viễn và U Vô Mệnh lập tức lướt đến dưới hành lang đại điện.

Thị vệ đang ở lòng vòng thay ca ở bên ngoài, nếu thật không có cái động tuyết này, đúng là không có khả năng tiến vào.

Vân Hứa Chu híp mắt xem xét một lát, thấy không có gì sơ hở gì lớn, liền cẩn thận đẩy cái cửa điện bằng gỗ đen dày nặng ra, bảo Tang Viễn Viễn và U Vô Mệnh lắc mình lẻn vào đại điện.

Vân Hứa Chu tay chân nhẹ nhàng khép cửa điện lại. Chỗ cổng vòm hai bên sườn hành lang, đội thị vệ nhận ca mới vừa lúc đi ra, đi đến trước cửa đại điện rồi đứng yên.

"Lần sau bọn họ thay ca tiếp thì chúng ta đi ra." Vân Hứa Chu dùng khẩu hình nói.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, đi vào trong điện, xem xét khắp nơi.

Trong điện có trường minh đăng đang cháy, chiếu sáng khá rõ nên nhìn xung quanh cũng không khó.

Nơi này đích xác chính là nới Vân Chi Trạc xuất hiện trong mảnh kính vỡ. So với cái đại điện trong trí nhớ của Tang Viễn Viễn, đám mành bố dày nặng rũ xuống đỉnh điện đang xuất hiện trước mắt đây mới hơn một ít so với cái trong thiên diễn kính nàng nhìn thấy.

Cho nên hình ảnh tròn thiên diễn kính chính là họp tộc của mấy năm sau.

Trong nguyên tác, khi không có địch thủ hung tàn lại biến thái là U Vô Mệnh đây, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu trải qua nhiều năm nhàn nhã, chỉ toàn những ngày tháng ngược tới ngược lui cùng với đối phó các bạn nam phụ nữ phụ thôi. Đám người của Thiên Đàn kia chỉ cần tiêu phí một chút lực lượng bảy màu là có thể duy trì được hào quang Mary Sue của Mộng Vô Ưu, không cần đem một lượng lớn lực bảy màu rót vào trong mảnh gương nhỏ trong tay Mộng Vô Ưu, Vân Chi Trạc cũng không cần anh dũng hy sinh.

Nhưng hôm nay, hết thảy đã long trời lở đất.

Hàn Thiếu Lăng đã chết, Hoàng Phủ Tuấn đã chết, Vân Chi Trạc cũng đã chết. Mộng Vô Ưu rơi vào trong tay Minh ma vương, sinh tử không rõ. Trong một tương lai gần, Thiên Đàn nhất định sẽ bị xốc ngược đáy lên trời, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, khó lòng nói trước được.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh, cũng thật giống như là đại ma đầu vai ác —— hai người hủy diệt đi cái 'tương lai' nguyên bản hoà bình ổn định.

Tất cả những chuyện này, nên oán ai chứ? Nói sao cũng không thể bắt hai người bọn họ nằm yên cho người ta giết đi?

Vân Hứa Chu dùng bả vai chạm chạm Tang Viễn Viễn, cắt ngang trầm tư của nàng.

"Có đúng không?" Vân Hứa Chu dùng khẩu hình hỏi.

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

"Vậy chuẩn bị theo đường cũ quay về, quân canh gác lại sắp thay ca." Vân Hứa Chu nói.

Tang Viễn Viễn giương mắt nhìn qua U Vô Mệnh.

Hắn đang ở thưởng thức cái lư hương đồng nhỏ trên bàn thờ. Ánh mắt chạm nhau, ngầm hiểu.

Chỉ thấy hắn động tay động chân đem lư hương thả lại chỗ cũ.

Bàn thờ làm bằng thiết, chân lư hương vô cùng cứng rắn chạm lên, chỉ nghe "Đang ——" một tiếng giòn vang, âm thanh va chạm cũng quẩn quanh trong điện không dứt!

"Không xong rồi!" Tang Viễn Viễn giữ chặt Vân Hứa Chu, "Mau tránh đi!"

Vân Hứa Chu ngốc ra một cái, theo bản năng liền xoay người nắm lấy Tang Viễn Viễn, sau đó lao vào trong điện.

Thị vệ bên ngoài phản ứng ngay, lập tức đẩy cửa điện ra tiến vào.

"Cẩn thận kiểm tra!"

Đôi khi thỉnh thoảng cũng có những con mèo tuyết, thỏ tuyết hay chuột bọ gì đó lén chui vào trong điện đụng tới đồ vật, cho nên bọn thị vệ cũng không tùy tiện nhận định là kẻ cắp.

Da đầu Vân Hứa Chu tê dại, vội vàng mang theo hai người Tang Viễn Viễn qua cửa nhỏ ở mặt sau rời khỏi đại điện, đi vào tiểu viện nhỏ mà lão tổ tông tĩnh dưỡng.

Trong lòng Vân Hứa Chu khỏi phải nói có bao nhiêu hối hận!

Đường đường là Nhiếp Chính Vương, đi vào tổ miếu lại biến thành đạo tặc, thật sự là đi một bước sai sẽ dẫn tới bước sai kế, không có đường rút lui.

Nhờ có y phục dạ hành hỗ trợ, nàng ấy lanh lẹ mang theo hai người Tang Viễn Viễn lặn xuống qua hành lang gấp khúc kế bên bên.

Vân Hướng Chu chỉ chỉ nóc nhà tứ giác: "Lão tổ tông sợ ồn, trong viện không có thị vệ, chỉ có tứ đại cao thủ bên cạnh, mỗi người canh một góc."

Mặt Tang Viễn Viễn dại ra, ngẩng đầu nhìn lại —— thấy thân mình đang vừa vặn ở vị trí sườn chéo ngay dưới mí mắt vị cao thủ kia.

Chỉ thấy có một nam nhân trung niên ngồi nghiêng đối diện trên nóc nhà, bên hông treo một bầu hồ lô, giờ phút này hai mắt đang thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm Vân Hứa Chu, không động đậy hay nhúc nhích gì.

Tang Viễn Viễn: "....." Đây là ý tôi thấy rồi nhưng tôi không bắt?

Vân Hứa Chu hướng về cao thủ trên phía nóc nhà nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Chợt, nam nhân trung niên trên nóc nhà kia chậm rãi chuyển đôi mắt đến một sườn khác, phảng phất như hoàn toàn không phát hiện ba người này.

"Hắn là người lúc trước ta an bài." Vân Hứa Chu nhún nhún vai, bộ dáng bất chấp tất cả.

Nàng ấy trước nay cũng không hề nghĩ tới mình cố ý điều cao thủ đến thủ vệ cho lão tổ tông lại vẫn có thêm tác dụng như vậy —— đánh yểm trợ cho mình làm đạo tặc.

Tang Viễn Viễn dùng khẩu hình trả lời: "Nhưng mà thị vệ ở phía trước thị vệ sắp tiến vào kiểm tra rồi, làm sao bây giờ?"

Tay Vân Hứa Chu cũng là hoàn toàn đã tê rần.

Đường đường là Nhiếp Chính Vương ở chỗ này bị tóm hiện thân, thật là mặt không còn chỗ nào để!

"Bằng không trốn vào phòng lão tổ tông đi." Tang Viễn Viễn chân thành kiến nghị nói, "Cùng lắm thì bị lão tổ tông mắng một trận, so với bị người bắt thì còn đỡ hơn một chút."

Vân Hứa Chu: "....."Đêm nay tôi tột cùng đã tạo cái nghiệt gì nha!

Dưới sự dẫn dắt của Vân Hứa Chu, ba người đang làm đạo tặc này dán vào hành lang gấp khúc, nhanh chóng lẻn về phía chủ phòng sau viện.

Vân Hứa Chu bớt chút thời gian hướng vào vị cao thủ mình xếp vào

kia ra dấu một cái, liền thấy hắn thả người xuống, lướt về hướng cao thủ khác, cố ý như muốn nói rằng sẽ yểm hộ ba người Vân Hứa Chu vào trong phòng.

Một cái bình phong lớn che ở sau cửa.

"Cứ tránh ở chỗ này đi." Vân Hứa Chu vỗ vỗ ngực, nhẹ giọng nói, "Chỉ mong không phải kinh động lão tổ tông."

Lời còn chưa dứt, liền thấy thân hình U Vô Mệnh nhoáng lên, lập tức lẻn qua bình phong, xông vào trong phòng.

Vân Hứa Chu: "U Vô Mệnh!!!"

Nàng ấy giờ không rảnh lo ai nghe tiếng, vội vàng vòng qua bình phong đuổi theo.

Làm sao còn kịp?

Chỉ thấy U Vô Mệnh đã xông vào phòng ngủ bên trái, đứng ở giữa phòng, chậm rãi xoay người lại, khóe môi treo một ý cười nhàn nhạt giả tạo: "Không rời được giường sao, người đâu rồi?"

Con người Vân Hứa Chu rút lại, đưa mắt nhìn về phía giường bằng ngọc ấm.

Căn bản không có nửa bóng người.

Đôi mắt hạnh của Vân Hứa Chu mở tròn xoe, trong mắt chớp động một cơn khiếp sợ.

Lão tổ tông tê liệt nằm trên giường mấy trăm năm, vì sao không ở trên giường?!

"Chuyện gì đã xảy ra? Lão tổ tông đâu!" Nàng ấy bỗng nhiên xoay người, "Bọn họ đã trông coi như thế nào vậy!!!"

Dưới sự kinh giận, nàng quên mất mình hiện giờ đang dưới thân phận là kẻ đột nhập, liền lập tức muốn lao ra cửa tìm đám cao thủ trông chừng lão tổ tông hưng sư vấn tội.

Tang Viễn Viễn vội vàng một phen nắm lấy nàng ấy: "Suỵt....."

Vân Hứa Chu nhíu mắt, trừng về hướng nàng.

"Đừng nhúc nhích." Tang Viễn Viễn khẩn trương chỉ chỉ đuôi giường.

Vân Hứa Chu tập trung nhìn vào, chỉ thấy ở đó có một con Minh Long, đôi mắt nửa mở nửa khép đang chậm rãi di chuyển hướng về phía ba người.

"Nó ăn lão tổ tông?" Ánh mắt Vân Hứa Chu ngơ ngác quét về phía cái bụng trong suốt của Minh Long, "..... Không có trong bụng nó. Đây là có chuyện gì, trong phòng của lão tổ tông làm sao lại có Minh Long?"

"Không chỉ vậy." Tang Viễn Viễn đầy mặt như đau răng, "Ngươi nghe đi."

Vân Hứa Chu lập tức liền nghe được một loạt tiếng ' sàn sạt ' bên tai.

Chỉ trong chớp mắt, từ phía bốn vách tường, cây cột, nóc nhà, mặt đất, khắp nơi đều tràn ra chi chít những sinh vật băng trong suốt, bò lúc nhúc đầy phòng.

Minh Băng xà, Minh bò cạp, Minh kiến, còn có chút sinh vật hình thù kỳ quái không biết tên gì.

Chúng nó hướng về ba cái kẻ xâm nhập này giơ răng nanh và móng vuốt sáng loé.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn liếc nhau —— xem ra vị lão tổ tông Vân thị này, bí mật cũng không ít nha!

"Hình như là bẫy rập." Vân Hứa Chu bình tĩnh nói.

Động tĩnh trong phòng đã kinh động vài vị cao thủ ở bên ngoài. Cùng lúc, đám thị vệ ở trước điện cũng đi tới rồi.

"Đại nhân, trong điện có dấu vết bị động qua!"

Vô số ánh mắt như nhất trí mà hướng về phía phòng chính.

Người thị vệ mà Vân Hứa Chu an kia không có lý do gì ngăn trở người khác, chỉ có thể lướt tới cửa trước một bước, nhẹ nhàng gõ cửa: "Lão tổ tông?"

Ba người trong phòng liếc nhau.

Không thể gạt được.

Vân Hứa Chu nhìn nhìn độc trùng đang bán đầy trong phòng, thở dài, lên tiếng nói: "Lão tổ tông bí mật triệu bổn Nhiếp Chính dạ đàm, các người toàn bộ lui ra, không được tiếp cận."

Thanh âm trầm ổn, chân thật đáng tin.

Mấy người bên ngoài đồng thời ngẩn ra, sau một lát, thanh âm giật mình phập phồng: "Nhiếp Chính Vương điện hạ?!"

"Là ta." Vân Hứa Chu trầm giọng quát, "Lui ra!"

"Dạ!"

Ánh mắt Vân Hứa Chu hơi loé lên, nhìn chằm chằm con Minh Long đã bị kinh động, chậm rãi nhe ra răng nhọn.

"Trực tiếp đánh lên thì động tĩnh quá lớn, chỉ sợ bọn họ vẫn sẽ xông vào." Nàng ta nghiêng đầu nhìn chằm chằm hai người Tang Viễn Viễn, liếc mắt một cái, "Đánh xong, các ngươi tốt nhất cho ta một lời giải thích."

"Đánh đã rồi nói!" Tang Viễn Viễn lập tức triệu hoa mặt bự ra, ' rong biển ' lượn vòng, cửa chính mà cửa sổ đều toàn bộ bị phong kín, "Thả tay mà đánh đi, bọn họ trong chốc lát sẽ không vào được, trừ phi hủy cái phòng này đi."

Vân Hứa Chu bất đắc dĩ mà ' ờ ' một tiếng, lấy roi tuyết sau thắt lưng ra, trên roi bốc cháy lên ngọn lửa, quét về phía những con rắn, trùng, chuột, kiến độc đó.

Một roi đảo qua là từng tiếng ' tư tư ' vang lên, lại thấy ngọn lửa rực rỡ trên thân roi giống như bị cắn nuốt, nhanh chóng tiêu giảm!

Vân Hứa Chu hít ngược một ngụm khí lạnh, vẻ mặt khó tin thu hồi roi tuyết lại, chỉ thấy cái roi tuyết như bị lửa đốt cháy, xuất hiện vô số chỗ hổng gồ ghề lồi lõm bảy màu.

"Là lực lượng kia rồi." U Vô Mệnh buông lỏng mày, khóe môi hiện lên nụ cười nhạt, "Tiểu Tang Quả, thử ăn chúng nó xem!"

"Gì? Chàng không phải nói không thể ăn bậy mấy thứ này?"

"Hoa đầu heo ăn, ai kêu nàng ăn."

Tang Viễn Viễn: "..... À."

Nàng ném hoa ra.

Nàng điều khiển hoa ăn thịt người, cẩn thận há miệng từ từ, chỉ ngậm một con con bò cạp băng thôi.

Cánh hoa vừa động, bò cạp băng hóa thành vụn băng nho nhỏ,

Tang Viễn Viễn cảm giác được trong đầu truyền đến một luồng cay đau thật nhỏ, như là bị mù tạc xông lên đầu một chút. Không có cảm giác nguy hiểm, chỉ là không quá dễ chịu.

Trên người U Vô Mệnh đã bốc cháy lên lửa đen, rửa sạch một mảnh đất nhỏ an toàn chung quanh ba người.

"Mấy thứ này trong cơ thể có lực lượng bảy màu, so với những con trùng hay thú trong thiên nhiên thì lợi hại hơn rất nhiều, linh lực cũng không ít." U Vô Mệnh đạm thanh nói, "Nàng thử luyện hóa chúng nó, lấy về cho mình dùng."

Tang Viễn Viễn biết, U Vô Mệnh muốn mang theo nàng, đột phá cực hạn, đạt được sức đối kháng với cái lực lượng thần bí kia.

"Ăn mấy muỗng mù tạc mà thôi, có là gì!" Đôi tay nàng giương lên, ném năm đóa hoa ăn thịt người ra, bảo hộ ba người kín mít, "U Vô Mệnh, chàng buông tay đi đối phó Minh Long, nơi này giao cho ta!"

U Vô Mệnh đã khinh phiêu phiêu lướt lên, đạp một cái nhẹ lên cánh hoa ăn thịt người, phiêu về hướng Minh Long đang hung hãn giãn thân hình ra.

Mới vừa giao thủ một chút, liền thấy dưới giường lại chậm rãi ra một con Minh Long khác.

Cái con Minh Long này lại càng đặc thù hơn một chút, trên người đã có ánh sáng bảy màu còn phóng ra phía bên ngoài.

"À, thì ra đang bảo hộ cái giường nha." U Vô Mệnh tươi cười tràn đầy giảo hoạt, ngọn lửa đen trong tay giương lên, giống như con bướm đen lớn mà bay qua.

Chương 94: Bí mật quan trọng

Trong phòng của lão tổ tông Vân thị thế nhưng lại như là cái động Ngũ Độc, cuồn cuộn không ngừng trào ra rắn trùng chuột kiến!

Tang Viễn Viễn chỉ huy hoa ăn thịt người há mồm to kéo những con trùng đó ăn vào.

Nước mắt liền chảy xuống.

"Tang Quả, ngươi làm sao vậy?" Nhìn thấy sắc mặt Tang Viễn Viễn có gì không đúng, Vân Hứa Chu cũng không rảnh lo cái gì, nàng ta chấn kinh rồi, vội vàng đỡ Tang Viễn Viễn.

"Không, không có việc gì, ui ——"

Nếu muốn hỏi nàng hiện tại có cảm thụ gì, thì đó là mấy thứ hoa ăn thịt người ăn xong liền biến thành mù tạc trong đầu nàng.

Nàng cay đến xoay vòng vòng tại chỗ.

"Hoa mặt bự, hoa mặt bự!"

Vội vàng triệu ra hoa mặt bự không ngừng phun màn sương linh uẩn vào mặt của mình.

Hai má vẫn là đỏ như mông khỉ.

"Úi!" Vân Hứa Chu bỗng nhiên hô đau một tiếng.

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn, hoá ra trên nóc nhà rớt xuống một con bò cạp, kẹp vào bên gáy của Vân Hứa Chu.

"Đừng nhúc nhích!" Tang Viễn Viễn khẩn trương hít một hơi.

Loại đồ vật này người thường không thể dính được! Vân Chi Trạc là bị toàn thân nhiễm độc bảy màu này mà chết, Hàn Thiếu Lăng cũng bị phế phủ tạng là do bị lực lượng này tẩm cho ướt sũng.

Tang Viễn Viễn hít hít khí, tung ra hai con bướm hoa, kẹp lấy con bò cạp bảy màu này, thật cẩn thận gỡ nó xuống.

"U Vô Mệnh cứu mạng!" Tang Viễn Viễn rống lên một tiếng.

Đang cùng hai con Minh Long đánh nhau, U Vô Mệnh khinh phiêu phiêu lướt trở về.

"Trừ độc giùm một chút." Tang Viễn Viễn chỉ vào vết thương của Vân Hứa Chu.

Đầu ngón tay của U Vô Mệnh ngưng ra một sợi lửa đen, miệng vết thương liền chảy ra một dòng máu nóng hổi, lập tức liền có mấy giọt độc tố bảy màu thấm ra, bị hắc diễm đốt cháy trụi.

Hắn lướt trở về, tiếp tục đối phó Minh Long.

Tang Viễn Viễn đem một bông hoa ăn thịt người vứt lên trên nóc nhà, cái đuôi màu nâu nhỏ của nó móc vào trên xà nhà, xoay tròn thân thể, nuốt hết độc trùng tứ phía bò tới vào trong bụng.

Theo mấy dòng lực lượng bảy màu không ngừng bị hoa ăn thịt người hấp thu, Tang Viễn Viễn cảm giác được ánh sáng xanh lá lấp lánh trong đài hoa kia bắt đầu ẩn ẩn tản mát ra ánh sáng bảy màu.

Tang Viễn Viễn: "....." Khi nào trở lại nàng cũng muốn đổi màu nha!

Độc trùng trào ra càng ngày càng ít.

Bọn chúng mau chóng bị hoa ăn thịt người ăn đến thưa thớt.

Mấy cây hoa ăn thịt người không hề vây quanh Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu nữa mà động đậy cái đuôi nhỏ bò ra bốn phía, ăn sạch luôn những con trùng độc bị lọt lưới.

Cuộc chiến của U Vô Mệnh bên kia cũng kết thúc.

Hắn vốn có thể dễ dàng đem hai con Minh Long đốt thành tro bụi, nhưng hắn lại không làm như vậy mà là chế trụ chúng nó, dùng hắc diễm luyện hoá chúng nó luyện hóa nên mới trì hoãn một chút thời gian.

Rốt cuộc, trong phòng gió êm sóng lặng.

"Các ngươi cố ý." Vân Hứa Chu nhàn nhạt nói.

Nàng ta đứng ở giữa phòng, thần sắc nhìn không ra vui hay giận.

"Xin lỗi." Tang Viễn Viễn chân thành xin lỗi, "Ta cũng chỉ suy đoán là nơi tổ miếu nơi này có lẽ có vấn đề gì đó, cũng không bất luận chứng cứ gì, chỉ có thể đưa ra hạ sách này."

"Không cần giải thích, ta hiểu rõ." Vân Hứa Chu thở dài, "Nếu thuyết phục ta mang các ngươi tới đây, nếu chuyện đó đoán đúng rồi còn đỡ, cũng chính là kết quả trước mắt này. Nhưng nếu lỡ như đoán sai, làm ta vô cớ hoài nghi lão tổ tông, trong lòng ta nhất định sẽ có bóng ma. Các ngươi cũng là suy xét vì ta, ta hiểu rõ."

Tang Viễn Viễn: "Thực xin lỗi."

Vân Hứa Chu ra vẻ trấn định, biểu cảm lại hơi có một chút thẩn thờ: "Làm sao có thể nhìn ra lão tổ tông có vấn đề? Chỉ bởi vì Vân Hứa Dương bị hạ cổ một lần nữa vào ngày họp tộc ấy sao?"

"Cũng không phải chỉ là nguyên nhân này." Tang Viễn Viễn thở dài, "Nói đến chuyện này lại có hơi dài dòng, không bằng trước nhìn mắt nhìn xem nơi này có cái đồ vật gì kỳ quái hay không, trở về ta kể tỉ mỉ lại cho ngươi nghe."

"Được." Vân Hứa Chu nghĩ nghĩ, "Vấn đề là, các ngươi vì sao không nghi ngờ là tên Vân Chi Trạc kia giở trò quỷ?"

"Bởi vì hôm họp tộc đó, Vân Chi Trạc đã chết....." Tang Viễn Viễn thật ngượng ngùng nói.

Vân Hứa Chu: "..... Ta thật là đồ ngốc tử."

Nói chuyện một chốc, U Vô Mệnh đã tìm ra một cái hộp ngọc nửa trong suốt trong ngăn kéo ẩn trên thành giường.

Trong hộp ngọc này đang có nột vật gì đó bộ dáng đỏ đỏ mềm mại nằm bò ra như một con sứa, thỉnh thoảng lại mấp máy vài cái, sản xuất ra mấy cái trứng đỏ trong suốt.

Vân Hứa Chu hít một ngụm khí lạnh thật dài, đỡ trán, một trận choáng váng.

Tang Viễn Viễn nhanh chóng tiến lên đỡ nàng ta.

"Chẳng lẽ đây đều là huyết cổ? Nhìn như là cổ mẫu." Vân Hứa Chu thất thần lẩm bẩm.

Thả nhiều rắn trùng chuột kiến độc như vậy là vì bảo vệ cho bí mật này sao?

U Vô Mệnh biếng nhác vươn tay, lấy đi cái hộp trên tay Vân Hứa Chu trong tay.

"Luyện thử xem."

Hắn nhảy dựng về phía sau, nhảy tới cái giường lớn được chế tác từ ngọc ấm kia, giày cũng không cởi ra, leo lên trên giường ngồi xổm một cái, cầm cái hộp ngọc mang cổ mẫu kia luyện hóa thử.

Hắc diễm trong lòng bàn tay dâng lên, vây tròn lấy hộp ngọc.

Cổ mẫu ở trạng thái con sứa đột nhiên nhảy lên, phát ra âm thanh 'chi chi' sắc nhọn, điên cuồng uốn éo thân hình mềm như bông, ý đồ phá hộp ngọc chạy trốn.

U Vô Mệnh lạnh lùng cười, một cái tay khác ' bang ' một cái đóng nắp hộp lại, hắc diễm trong tay lại càng bùng lên.

Tang Viễn Viễn nhìn thấy biết chuyện này không phải một chốc là làm xong, liền kéo qua hai cái ghế dựa, ý bảo Vân Hứa Chu ngồi xuống.

"Mới vừa rồi ta đã nói qua, thật ra cũng không có chứng cứ gì, chỉ là rất nhiều nghi vấn hợp lại, làm ta muốn nhìn thấy lão tổ tông một cái mà thôi." Tang Viễn Viễn chân thành nói.

Kế hoạch nàng sớm định ra cũng thật là như vậy.

Chỉ cần biết lão tổ tông, nàng liền có thể xuyên qua mảnh kính vỡ đi xem xét ông ta đến tột cùng có vấn đề gì.

Ai có thể nghĩ vị tổ tông này lại tự mình bại lộ chứ?

"Là nghi vấn gì ?" Bộ dáng Vân Hứa Chu mệt mỏi đến cực điểm.

Ấn tượng của vị lão tổ tông này trong lòng hậu nhân Vân thị hậu không phải là nhỏ, nói là tín ngưỡng sụp đổ cũng không sai.

Tang Viễn Viễn bẻ ngón tay phân tích cho nàng ta ——

"Đầu tiên, ta ý thức được việc huyết cổ có chút không đúng. Bởi vì người phía sau màn độc thủ này đã có thực lực làm cả tộc Vân thị trúng cổ, vậy muốn giết chết hết cả tộc Vân thị lại có gì khó —— cứ cùng kiểu đẩy cho ' ý trời ' là được. Kẻ nào đã dám làm đến vậy rồi, đủ để chứng minh hung đồ căn bản không kiêng nể gì. Nhưng hung đồ vì sao lại muốn hạ thủ lưu tình với Vân thị ? Chỗ này chắc chắn có nội tình."

"Thứ hai, 500 năm trước, Vân thị cũng không có dấu hiệu suy sụp nhưng chuyện ' ngoài ý muốn ' lại liên tiếp phát sinh, tài tuấn trong tộc không ngừng chết đi, bản thân ta cũng không thể tưởng tượng được —— nghĩ thử xem, hiện giờ Khương thị không tính là thế lực lớn đúng không, nếu là Châu muốn liên tục ám sát tài tuấn của Khương thị, có khả năng làm được không? Lúc ban đầu có lẽ có thể được tay, nhưng sau khi giết được mấy người, Khương thị nhất định sẽ phản ứng lại, tăng mạnh phòng bị. Mà Vân thị lúc trước tại sao lại mặc người xâu xé? Chỗ này lại có nội tình."

"Thứ ba, Vân Chi Trạc vì sao lại xuất hiện ở tổ miếu, cùng với việc Vân Hứa Dương bị hạ cổ lần nữa vào hôm họp tộc. Lúc này ta mới có một hoài nghi —— có thể mỗi một người Vân thị đều trúng cổ tại chỗ này hay không?"

"Thứ tư, hôm qua ngươi nhắc tới việc sông băng ngầm của Vân Châu mỗi 500 năm sẽ có chuyện di chuyển vị trí. Thời gian này lại tình cờ trùng hợp với thời gian lúc trước khi Vân thị xảy ra chuyện. Tất cả những chuyện này, tuy rằng đều không có chứng cứ xác thật, nhưng lại đồng thời chỉ về phía một cá nhân."

Vân Hứa Chu nhịn không được chen vào nói: "Sông băng có liên quan gì đến việc này?"

Tang Viễn Viễn nói: "Ta và với U Vô Mệnh bị sông băng di chuyển vị trí đưa vào dưới nền đất, gặp được một màn kỳ tích. Mà kỳ tích này lại cùng một nhịp thở với những sự tình mà Thiên Đàn hiện tại đang núp sau lưng làm. Ta liền nghĩ, nói không chừng đây không phải là

trùng hợp, mà là nhân quả thì sao? Nếu lúc trước Vân đế bởi vì sông băng di chuyển vị trí mà phát hiện bí mật ngầm, sau đó, hắn đích thân chỉ đạo hết thảy mọi chuyện kế tiếp thì sao?"

Vân Hứa Chu đột nhiên cúi thấp người, đỡ lấy trán, khóe môi hiện lên nụ cười hơi mang vài phần điên cuồng: "Cho nên, Vân Chi Trạc là người của hắn, người muốn rửa sạch cái gọi là 'tội ác' của Vân thị chính là Vân đế hắn. Ha, ha ha ha ha!"

Cười cười, chỉ có nước mắt chảy xuống.

"Vì chính hắn thôi!" Chỉ thấy U Vô Mệnh chọn mi, từ trên giường ngọc ấm nhảy xuống tới.

Hộp ngọc tổng tay lúc nãy đã trống không, cổ mẫu không cánh mà bay.

"Ăn xong rồi hả?" Tang Viễn Viễn hữu hảo khách khí hỏi.

Khoé miệng U Vô Mệnh kéo lên thật mạnh, bành mặt nói: "Cái cổ mẫu và huyết cổ này cũng không phải dùng bất diệt hỏa luyện ra, mà nó dùng chính là cổ độc cùng lực lượng bảy màu tương quan đến khí vận kia. Huyết cổ sau khi lấy đi sinh cơ của con cháu Vân thị sẽ hội tụ vào cổ mẫu chỗ này, đem cho lão đông tây kia dùng."

Vân Hứa Chu đã phát ngốc một hồi lâu, rốt cuộc nhận mệnh cười cười: "Cho nên, hắn chính là Thiên Đàn đàn đầu, cũng là người đứng sau màn độc thủ."

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu: "Luận tư cách luận thực lực, hắn là không có người nào thích hợp hơn."

"Cho nên cái gì thoái vị nhường hiền, cái gì ý trời nguyền rủa, bất quá là che dấu việc hắn hút máu con cháu hậu bối này thôi!" Vân Hứa Chu giận quá hoá cười, "Hắn muốn cái gì? Trường sinh bất lão, đắc đạo thăng thiên?"

"Có lẽ." Tang Viễn Viễn nhíu mày, "Trước mắt thực lực của hắn chỉ sợ còn mạnh hơn trong tưởng tượng nhiều."

Vân Hứa Chu híp mắt: "Hơn nữa, hắn còn có lực lượng hỗ trợ hết sức cường đại."

"Hả?"

Vân Hứa Chu thở một hơi dài, dựa vào lưng ghế một cái: "Trong tay hắn nắm giữ một thế lực, đó là cả họ tộc Vân thị. Muốn thao túng trận giết hại lẫn nhau lớn như vậy, không có khả năng. Cho nên, hắn làm nội ứng, để cho thế lực bên ngoài ra tay tiêu diệt tinh nhuệ của Vân thị. Chờ đến một ngày chỉ còn lại những người yếu ớt dễ khống chế, hắn lại hạ cổ, một thế hệ tiếp một thế hệ, hút hết máu tuỷ của hậu thế."

Nàng ta đỡ lưng ghế đứng lên, đi ra hai bước: "Nhưng hắn không thể huỷ hoại căn cơ của Vân thị. Nếu Vân thị hoàn toàn xuống dốc, vậy hắn sẽ mất đi lợi thế quan trọng nhất. Cái huyết trùng tổn thương nam không tổn thương nữ này là thích hợp nhất. Để lại một sân toàn nữ nhân, còn phải chiếu cố nam đinh ốm yếu trong nhà, thật muốn sinh ra dã tâm cũng không rảnh để làm, sau đó thì vĩnh viễn để lại sức lựa có tự bảo vệ mình."

Tưởng tượng như vậy tưởng, liền có thể thông suốt nhiều vấn đề.

Tang Viễn Viễn gật đầu nói: "Nói như thế, người hợp tác với hắn ta nhất định chính là Khương thị. Hoàng Phủ thị hắn là chẳng hay biết gì, làm tấm bia cho bọn họ thôi."

"Ừ," Vân Hứa Chu trào phúng cười, "Những năm gần đây, dư luận trong toàn Vân Châu đều nhận định Đông Châu là thủ phạm."

"Nhưng trong đó vẫn thiếu một chuyện." Tang Viễn Viễn trầm ngâm nói, "Dưới hầm ngầm bí mật, ta và U Vô Mệnh cũng tận mắt nhìn

thấy, nhưng không thể liên hệ được nó với chuyện Vân đế làm việc này."

U Vô Mệnh cười cười, lười nhác lãnh đạm mà nói: "Thần côn bí mật, tất nhiên ở Thiên Đàn."

"Không sai."

"Chỉ là, kế hoạch nên sửa lại." Mặt Tang Viễn Viễn lộ vẻ trầm ngâm, "Chuyện đem nay thăm tổ miếu, giờ phút này nhất định đã truyền tới tai hắn, nếu bây giờ vào kinh nhất định là chui đầu vào lưới."

Vân Hứa Chu cau mày, gật đầu thật mạnh: "Vậy..... Chúng ta trở về, bàn bạc kỹ hơn!"

"Từ từ."

U Vô Mệnh bước vài bước trong phòng, trở tay xuất đao, dùng sống đao gõ gõ đánh đánh lên trên gian đại điện, nghiêng tai nghe ngóng tiếng vang.

Sau một lát, hắn đi đến bên cạnh giường ngọc ấm, giơ tay một cái, xốc nó đến một bên.

Tay nhoáng lên, hắc đao thẳng tắp đâm về hướng mặt đất.

Đang ——

"Phía dưới có cái gì!" Vân Hứa Chu trợn tròn hai mắt.

U Vô Mệnh gõ gõ chỗ này, vỗ vỗ chỗ đó, nhấc lên mấy khối gạch, lộ ra một cái cửa ẩn bằng hắc thiết.

Cạy cửa ra, phía dưới là một cái đường nhỏ ngăm đen, không biết đi đến nơi nào.

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên nói: "Hoá ra hắn cố ý đem huyết cổ bí mật như vậy tùy tiện đặt ở giường ngọc ấm là vì che dấu bí mật lớn hơn nữa —— nếu thực sự có người xông vào đây, phát hiện được bí mật của huyết cổ, nhất định sẽ lập tức rời khỏi nơi này trước tiên, đi xử lý huyết cổ."

Đáng tiếc U Vô Mệnh không phải người bình thường.

Ba người đối diện một lát.

"Đi!" Tang Viễn Viễn vươn tay tung ra một đóa hoa ăn thịt người, hự hự một cái liền dẫn đầu chui xuống.

"Tang Quả, mấy cái hoa này của ngươi thật không tồi, rất thực dụng nha." Vân Hứa Chu tán thưởng từ tận đáy lòng.

Tang Viễn Viễn đắc ý mà nheo mắt lại: "Theo ta đi!"

Nàng đi đầu đi vào ám đạo.

Vân Hứa Chu theo sát sau đó.

U Vô Mệnh ôm tay, nghiêng đầu, nhìn bóng dáng nhỏ xinh đến xuất thần một lát.

Vốn dĩ hắn còn có chút ghét bỏ Vân Hứa Chu —— tự nhiên lòi thêm một người ngoài, Tiểu Tang Quả sẽ không lộ ra bộ dáng mềm mại ỷ lại vào hắn, làm trong lòng hắn rất khó chịu. Nhưng giờ phút này lại phát hiện, bộ dáng này hơi mang một chút kiêu ngạo đắc ý cũng có thể làm người thật sự khuynh tâm.

Giống như con chuột tự tin trên cây tuyết tùng. Ngày thường chỉ là một cục tròn tròn mềm mại, nhưng khi cần cũng sẽ giơ móng vuốt cào tới, nhìn có vẻ vô cùng hung dữ nha.

Đang lúc U Vô Mệnh nhìn Tang Viễn Viễn xuất thần, thông đạo trước

mắt bỗng nhiên lung lay nhoáng lên thật mạnh, dưới chân truyền đến từng cơn chấn động khủng bố dày đặc.

Hai tròng mắt U Vô Mệnh nhíu lại, thanh âm nhỏ mà gấp gáp: "Tiểu Tang Quả!"

Hắn lướt một cái đi xuống.

Tang Viễn Viễn quay đầu nhìn lại: "Động đất?"

U Vô Mệnh tiến lên ôm lấy nàng, nghiêng đầu nhìn Vân Hứa Chu nói: "Ngươi đi lên, triệu tập nhân thủ, chuẩn bị bất trắc."

Địa đạo dưới chân lại lung lay nhoáng lên lần thứ hai, đỉnh thông đạo đang rào rạt rơi xuống mấy vụn đất lạnh, thanh âm hí vang ầm ầm quanh quẩn bên tai.

"Được!" Vân Hứa Chu nói, "Các ngươi tự chú ý bản thân!"

Nàng ta từ trước đến nay không phải loại người ướt át mềm yếu, lời còn chưa dứt, người đã lướt ra khỏi thông đạo, nhanh chóng rời đi.

Tang Viễn Viễn nhìn nhìn U Vô Mệnh thu lại cái tay trong tay áo, giương mắt nhìn hắn: "Nếu như nàng ấy kiên trì không đi, có phải chàng sẽ tính quăng nàng ta ra ngoài?"

"Tiểu Tang Quả! Nàng thật là con sâu trong bụng ta!"

Tang Viễn Viễn phì cười, cao giọng nói: "Nhiếp Chính Vương lại không phải cái loại làm ra vẻ——' ta không đồng ý, ta không đồng ý, ta không đi, ta không đi, ta muốn ở chỗ này cùng các ngươi '."

Người thông minh đều xem xét thời thế, biết mình đến tột cùng là có thể giúp đỡ hay là là con chồng trước.

U Vô Mệnh nhướng mi: "Còn rảnh rỗi nói giỡn, xem ra Tiểu Tang

Quả đã có phán đoán với thế cục trước mắt nga."

"Không sai." Nàng trở tay ôm lấy eo hắn, "Ta nếu không tính sai, nhất định là đại gia hỏa ở dưới động đậy!"

Lời còn chưa dứt, liền thấy thông đạo ngâm đen trước mặt nhanh chóng vặn vẹo biến hình!

Mặt đất đang dẫm dưới chân cũng bỗng nhiên cao cao phồng lên!

Tang Viễn Viễn hướng lên trên tung ra một đóa hoa ăn thịt người, chợt, hai người liền bị một sức mạnh khổng lồ đẩy lên phía trên một cái, đập vào cánh hoa rắn chắc.

Trên người U Vô Mệnh bốc cháy lên hắc diễm, đánh úp lại tứ phương, cứng rắn đốt vùng đất lạnh thành tro bụi.

Ngay sau đó, thân thể đang đứng trên đất bằng, đột nhiên cảm giác không trọng lực truyền đến!

Tang Viễn Viễn không tự giác hơi hơi khuỵ đầu gối, chống đỡ kích động chua xót trong ngực.

Chỉ trong nháy mắt, hoa ăn thịt người đứng trên đỉnh đầu liền chặt đứt xà nhà cùng nóc nhà, vụn gỗ ngói bắn ra bốn phía, lại sau đó nữa, toàn bộ tiểu viện dưới chân liền nở hoa, tường viện hướng về bốn phía vỡ toang một cái, sau đó ầm ầm quăng ra tám hướng.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh đã bị mang lên giữa không trung!

Vùng đất lạnh dưới tầng ngầm giống nở hoa đang dần dần mở ra. Màu trắng của băng tuyết đan xen với màu đen của vùng đất lạnh như là một bức tranh thuỷ mặc đen trắng bị chia năm xẻ bảy.

Một toà tổ miếu như vậy lại giống như cái phòng nhỏ được xây trên

mặt đất cát chảy, bị đỉnh măng mùa xuân phá đất trồi lên làm cho sụp đổ.

U Vô Mệnh một tay ôm lấy Tang Viễn Viễn, một tay khác vững vàng mà vung ra trước ngực , đôi cánh ánh sáng phía sau xoè ra, thần sắc vững vàng hơi mang một chút không chút để ý.

Trong khoảng một nhịp thở, hai người đang ở trung tâm biến cố đã bị đưa lên không trung cách mặt đất hai mươi trượng.

Đất cát trên mặt đất lạnh dưới chân rào rạt chảy xuống, dần dần lộ ra một hình dáng trong suốt thật lớn.

Là một con rùa băng người mọc đầy gai nhọn khổng lồ!

Mai rùa còn chưa hoàn toàn lắc xuống hết đất đá, đã hoàn toàn thay đổi toàn bộ đỉnh tổ miếu.

Tang Viễn Viễn và U Vô Mệnh đang đứng trên đầu nó !

Vô số đạo thân ảnh từ dưới gian phòng chỉ còn lại phế tích bay vút lên.

Tang Viễn Viễn đưa mắt nhìn qua, thấy Vân Hứa Chu đã được một bọn thị vệ vây quanh hộ giá chạy ra khỏi phạm vi của đất đá rơi xuống.

Vô số mũi tên bắn về phía con rùa băng này, chỉ thấy thân thể nó nổi lên từng đợt ánh sáng bảy màu, ngăn chặn tất cả đòn công kích lại, lông tóc vô thương.

Con rùa băng khổng lồ bắt đầu nhấc người, rút toàn bộ thân hình của nó dưới lòng đất ra.

Cách xa mấy chục trượng Tang Viễn Viễn đều có thể nghe được âm thanh mọi người đang hít ngụm khí dài.

Cái này thật sự là quá dọa người rồi!

Ai có thể tưởng được bên dưới tổ miếu lại có một đại gia hoả như thế này ẩn nấp chứ.

Trong một mảnh hỗn loạn, Vân Hứa Chu bỗng nhiên nhận được một cấp báo —— Năm vạn đại quân của Bắc doanh vệ Thiên Đô vốn dĩ đang đóng quân tại biên giới của Thiên Đô và Ký Châu đã điểm quân xuất phát, tiến thẳng đến Vân Châu!

"Hồi cung!"

Ngay lập tức, thần sắc chấn động cùng mờ mịt trên mặt Vân Hứa Chu trở thành hư không, trong đôi mắt đen chỉ thấy trầm ổn, vội vàng hồi cung trong quá trình, quân lệnh ban xuống từng thị vệ chạy như gió đi khắp nơi.

Bắc doanh vệ của Thiên Đô bị điều đến phòng tuyến phía Bắc vốn dĩ là muốn đề phòng U Vô Mệnh —— hắn giữ Ký Châu trong tay, bất cứ khi nào cũng có khả năng tiến xuống phía Nam tấn công Thiên Đô.

Hiện giờ, quân U Châu đã bị Hoàng Phủ Hùng ' đuổi ' trở về U Châu, năm vạn quân Bắc doanh vệ này vừa lúc được rảnh rỗi không có chỗ bố trí, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát chi viện các nơi.

Cho nên nhân tiện dùng để tấn công Vân Châu?!

Khuôn mặt mỹ lệ của Vân Hứa Chu hiện ra nụ cười lạnh như băng.

Trừ bỏ ngự y vệ trong cấm cung, bốn doanh vệ ở bốn phía Đông Tây Nam Bắc này chính là chiến lực mạnh nhất của Thiên Đô.

Mà Vân Châu.....

Hiện giờ ma họa chưa bình ổn xong, phần lớn quân chủ lực của Vân Châu đều đã phái đi ra ngoài, một nhánh quân xuôi về phía Nam giúp đỡ Tề châu giành lại phần trường thành bị Minh ma chiếm đóng đồng thời quét sạch ma vật trong đất liền; một nhánh khác đi về phía đông đến hai châu Đồ, Tấn để trợ giúp bảo vệ đoạn trường thành phía Đông Vân Cảnh, vốn dĩ là nhiêm vụ mà Hoàng Phủ Độ nên phụ trách.

Tinh nhuệ của Vân Châu đã đi khỏi, giờ điều quân trở lại đã là quá trễ, chắc chắn nội trong hôm nay Bắc doanh vệ sẽ lập tức phá được cổng thành, đánh thẳng vào đến vương thành!

Đối phương vội vàng xé rách mặt đến như vậy, mục đích và lý do đúng là không cần phải nói nữa.

"Tang Quả, U Vô Mệnh!" Vân Hứa Chu trước khi vội vàng rời khỏi, nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua con thú khủng bố kia, thầm nghĩ, "Chuyện này nhất đinh là bí mật lớn nhất bị che giấu! Ta giúp các ngươi cản người, các ngươi cũng đừng nên làm ta thất vọng!"

Thực lựa của Bắc doanh vệ không phải là nhỏ, nếu phái lẻ tẻ quân đội tạm thời ra ngăn chặn lại, thật còn chưa đủ đưa đồ ăn lên miệng người ta. Vì thế Vân Hứa Chu dứt khoát từ bỏ tuyến phòng ngự ngoài cùng, chỉ lệnh cho trên đường quân đội Bắc doanh vệ nhất định phải đi qua lập tức tưới nước đá, tạo ra vô số chướng ngại vật, đồng thời điều tât cả binh lực có thể của Vân Đô tập trung lại ngay phòng tuyến cuối cùng, cùng quân địch tử chiến một trận!

Vân Hứa Chu một khắc không ngừng chạy về chủ điện, liên tiếp hạ xong hằng trăm mệnh lệnh, rốt cuộc chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đem thân hình đang vô cùng mệt mỏi quăng vào trong ghế bành thật lớn.

Suy nghĩ một lát, lại lấy một viên ngọc giản nhìn có vẻ đặc thù từ trong một cái hộp ngọc ra.

Ngọc giản để liên lạc với đế cung.

Ánh sáng chợt lóe, thanh âm trầm ổn ung dung của nữ đế Khương Nhạn Cơ liền truyền ra ——

"Vân Châu vương, bổn đế vương biết Vân Châu có nghịch vương có mưu đồ tạo phản, ta đã phái Bắc doanh vệ đi đến Vân Đô, thay ngươi tiêu diệt phản nghịch. Ngươi cứ an tâm."

Khương Nhạn Cơ biết rõ đương gia hiện tại làm chủ Vân Châu chính là Nhiếp Chính Vương Vân Hứa Chu, nhưng mỗi một lần liên lạc với Vân Châu, bà ta đều sẽ ' vô ý thức mà xem nhẹ ' chuyện này, chỉ nói chuyện với ' Vân Châu vương '. Tới ngày hôm nay, biết rõ người đối diện là ' nghịch vương ' Vân Hứa Chu, Khương Nhạn Cơ cũng vẫn tính tình như vậy.

Vân Hứa Chu vẫn như ngày xưa, không rên một tiếng, yên lặng bóp nát ngọc giản —— mặc dù nàng cũng là loại người thần kinh nhạy cảm không quá nhiều nhưng vẫn vẫn luôn cảm giác được địch ý rõ ràng của nữ đế đối với mình. Đều là nữ tử, tay cầm quyền cao, khó tránh khỏi bị người ta lấy ra so sánh . Dù cho Vân Hứa Chu thường ngày vô cùng khiêm tốn, nhưng lòng người làm sao lường được, có thể đem một ít lời nữ đế không thích nghe truyền tới lỗ tai bà ta đi.

Nữ đế đối với nàng vẫn luôn kiêng kị và không mừng. Hôm nay tìm được cớ phát binh như vậy, cũng coi như là rốt cuộc xé rách tầng thể diện 'giả mù sa mưa' đó, cả hai đều nín nhịn nhau khá nhiều rồi.

Suy nghĩ một lát, Vân Hứa Chu lại cầm ra một cái ngọc giản khác.

"Vân Hứa Chu? Tìm ta có việc gì?" Thanh âm Hoàng Phủ Hùng truyền ra.

Vân Hứa Chu không khỏi ngẩn ra.

Tâm trạng men đến phát trướng lên trong khoảnh khắc lại thanh tỉnh một chút —— Hoàng Phủ Hùng hình như không quá thích hợp nha, không phải nói tinh thần sa sút, muốn chết muốn sống sao?

Vì sao nghe tiếng lại có vẻ vài phần nhẹ nhàng?

Vân Hứa Chu âm thầm trầm ngâm, nhất thời lấy không đoán được tình cảnh bên kia của hắn là như thế nào.

Hoàng Phủ Hùng đợi một lát không nghe được tiếng của Vân Hứa Chu, lập tức liền không kiên nhẫn: "Có việc thì nói đi, lão Vân, ngươi từ lúc nào mà trở nên dong dong dài dài như vậy! Không có việc gì thì ta bóp vỡ ngọc giản đây, đang bận!"

Vân Hứa Chu thuận thế liền mắng: "Hay cho cái đồ lòng lang dạ sói nhà ngươi!"

Hoàng Phủ Hùng bị mắng suýt ngốc: "Cái gì?"

Vân Hứa Chu cười lạnh: "Ta phái tinh binh ra để thay ngươi gác trường thành, ngươi ngược lại lấy danh nghĩa đánh U Vô Mệnh rình mò, đây là muốn động thủ với ta có phải hay không! Hả?!"

Hoàng Phủ Hùng: "??? Lão Vân ngươi nói rõ ràng, ta lúc nào động thủ với ngươi ? Ta chẳng qua phái vài người đến Băng Vụ Cốc của ngươi tìm đồ vật mà thôi, như thế nào, hay là bọn họ kiếm chuyện xung đột với ngươi à? Để đó xem ta có lột da bọn họ không!"

Vân Hứa Chu hét lớn một tiếng: "Vậy ngươi giải thích cho ta chuyện doanh vệ là chuyện như thế nào!"

"Cái gì Bắc doanh vệ?" Hoàng Phủ Hùng chân thành ngốc ra hẳn.

"Giả bộ, ngươi lại giả bộ tiếp đi!" Thanh âm Vân Hứa Chu nghe thật tức giận, "Ngươi dám nói Thiên Đô chưa chưa báo cho ngươi biết?! Ha, ngươi giúp Thiên Đô phòng thủ phòng tuyến phía Bắc, đề phòng

U Vô Mệnh, bên này Thiên Đô liền có thể tay chân rảnh rỗi điều Bắc doanh vệ lại đây đánh ta, ngươi dám nói với ta các ngươi không có thông đồng nhau à!"

"Không, thật tình là không! Ta có một chút xíu ý này ngay lập tức liền bị sét đánh!" Hoàng Phủ Hùng trước tiên vội vàng phủ nhận, sau đó 'ê' một hồi thật dài, "Vân Hứa Chu, lão Vân, ngươi nói cái gì tới? Ngươi lặp lại lần nữa, Thiên Đô điều Bắc doanh vệ đi đánh ngươi? Vì sao đánh ngươi?"

Thanh âm Vân Hứa Chu ghìm chặt đè lửa giận, cố tình nhỏ tiếng một chút, vừa nghe liền biết đang nói chuyện tuyệt đối bí ẩn gì: "Ta phát hiện bí mật Khương thị lúc trước hại Vân thị ta! Khương Nhạn Cơ phao tin đồn ta mưu nghịch, lập tức đánh lại đây! Hiện tại! ĐÃ PHÁ hai tòa thành của ta!"

"Bang ——" phía ngọc giản đối diện truyền đến tiếng Hoàng Phủ Hùng đập chân, "Đại ca ta nói không sai mà! Hắn nói độc của Vân thị các ngươi khẳng định là do Khương thị hạ! Chẳng qua Đông Châu ta cùng Khương thị là một phe, cho nên khoanh tay đứng nhìn là được."

Vân Hứa Chu: "..... Ta cảm ơn ngươi thẳng thắn thành khẩn nha? Vậy ngươi hiện tại cũng còn có mặt mũi nói với ta, việc tấn công Vân Châu của ta không có liên quan gì đến ngươi?! Hử?"

"Không phải, từ từ." Thanh âm Hoàng Phủ Hùng bỗng nhiên trở nên quỷ dị, ý vị thâm trường, "Lão Vân, ngươi xác định, Bắc doanh vệ đã toàn bộ vào địa giới Vân Châu ngươi? Ý của ngươi là, phòng tuyến phía Bắc của Thiên Đô giờ phút này không có quân chủ lực?"

"Vậy thì thế nào, trừ bỏ U Vô Mệnh, còn có kẻ điên nào sẽ động thủ với Thiên Đô chứ?! A, U Vô Mệnh, U Vô Mệnh cũng không vòng qua khỏi nhà ngươi đi!" Vân Hứa Chu oán hận cắn răng, "Hoàng Phủ Hùng, ta thật không nghĩ tới ngươi cũng là một đồ tiểu nhân đâm dao nhỏ sau lưng ta! Nếu là không ngươi tới Ký Châu như vậy, Thiên

Đô dám điều Bắc doanh vệ đi sao!"

"Ai hắc! Cái này ngươi tính sai rồi lão Vân!" Thanh âm Hoàng Phủ Hùng hưng phấn mà cuồng nhiệt, "Lão Hùng ta hôm nay đúng là muốn thọc đao, nhưng mà ta thọc cũng không phải là ngươi! Ha ha ha ha ha! Thật là trời cũng giúp ta, ta biết trời xanh sẽ mở mắt. đưa tới tiểu phúc tinh cho ta ha ha ha ha!"

Nghe thanh âm như vừa cười vừa khóc.

"Ngươi có ý gì?" Vân Hứa Chu hỏi.

"Yên tâm lão Vân!" Hoàng Phủ Hùng cười ha ha nói, "Ngươi cố gắng chống đỡ một chút, ta bảo đảm, Khương Nhạn Cơ tuyệt đối không năng lực diệt ngươi! Ngươi chỉ cần chống đỡ, cố gắng qua một hồi!"

"Đừng hòng lừa ta." Vân Hứa Chu không dao động.

"Xuỳ, vậy ta đây cho ngươi biết một bí mật!" Hoàng Phủ Hùng cũng hạ tiếng nhỏ lại, "Ta hiện tại lập tức liền lĩnh hai mươi vạn quân tiên phong, tiến về phía Nam đánh vào Thiên Đô! Ngươi cần phải phối hợp hành động với ta, nghĩ cách cầm chân Bắc doanh vệ cho ta! Vân Hứa Chu, thành bại chỉ một cử động này của ngươi ở đây thôi!"

Chương 95: Mary Sue bảy màu

Thanh âm cuồng nhiệt của Hoàng Phủ Hùng quanh quẩn trong đại điện nơi Vân Hứa Chu, thậm chí còn mang một chút âm thanh nức nở như vậy.

Ước chừng chính là khóc cho cái chuyện ' trời xanh rốt cuộc mở mắt 'này.

Vân Hứa Chu bình tĩnh nói: "Đế cung cảm thấy Vân Châu ta dễ khi dễ. Hoàng Phủ Hùng, không cần ngươi dặn, ta sẽ tự tóm năm vạn Bắc doanh vệ kia lại. Ngươi đánh hay không đánh Khương Nhạn Cơ ta quản không được, nhưng nếu ngươi dám nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đánh lén ta, cũng đừng trách ta đánh bay cửa thành hai châu Đồ, Tấn thành toàn cho ngươi!"

"Ngươi yên tâm." Hoàng Phủ Hùng cắn răng, âm thanh yếu đuối nhưng thực nghiêm trọng, "Lão Vân, ta với Khương Nhạn Cơ thù không đội trời chung. Nếu ngươi chịu giúp đỡ ta báo thù, sau khi thành sự, cái vị trí đế quân kia ngươi ngồi đi! Chỉ cần ngươi chịu giúp ta báo thù này!"

Vân Hứa Chu trầm ngâm một lát: "Ý của ngươi là, giữ lại này năm vạn quân Bắc doanh vệ còn chưa đủ? Ngươi muốn ta xuất binh đánh Thiên Đô? Ngươi vì sao không tìm U Vô Mệnh?"

Hoàng Phủ Hùng sửng sốt trong chốc lát: "..... Nói được cũng đúng ha, ta vì sao không tìm U Vô Mệnh?"

"Đúng vậy, ngươi vì sao không tìm U Vô Mệnh?"

Hoàng Phủ Hùng: "....."

Sau một lúc lâu, rầu rĩ nói: "Lúc nào cũng coi hắn như kẻ địch, không có cách nào liên lạc. Mà nữa, nếu U Vô Mệnh chịu giúp ta, ta cũng không thể nâng đỡ người điên làm hoàng đế chứ?"

Vân Hứa Chu cười cười: "Ngươi đấu thắng Khương Nhạn Cơ rồi nói sau. Lão Hùng, nghe lời này của ngươi, cháu trai ngươi thật sự đã xảy ra chuyện? Xác định là họ Khương làm?"

Thanh âm Hoàng Phủ Hùng chậm rãi truyền ra: "Không chỉ mỗi Độ Nhi. Ngay cả đại ca ta, cũng bị bà ta..... hại."

"Tê ——" Vân Hứa Chu giả vờ thất thần nói không nên lời.

"Không nói nữa!" Hoàng Phủ Hùng nói, "Việc này không nên chậm trễ, ta bên này điều quân, liên lạc U Châu, ngươi bên kia cố gắng kéo chết Bắc doanh vệ cho ta."

"Được."

Ngọc giản vỡ nát.

Liên lạc xong Hoàng Phủ Hùng, Vân Hứa Chu xoa xoa thái dương ẩn ẩn đau, bắt đầu xử lý tin tức tình báo ở biên cảnh. Bắc doanh vệ quả nhiên thực lực kinh người, từ lúc tin trực tiếp truyền đến đến khi bây giờ lại có tin kế tiếp còn chưa đến một canh giờ, bọn họ liền đã phá liền ba tòa thành, đi vào đại địa băng nguyên.

Địa hình Vân Châu hẹp dài, Đông Tây thì hẹp, Nam Bắc thì dài. Bắc doanh vệ bắt đầu xâm lấn từ phía Tây Vân Châu, chỉ cần năm sáu cái canh giờ liền có thể đánh đến Vân Đô —— đây cũng là nguyên nhân mà Thiên Đô không ngại bại lộ hoạt động hợp tác với lão Vân đế cũng phải trực tiếp phái tinh binh nghiền lại đây.

Mắt Vân Hứa Chu lộ ra trầm ngâm. Giờ này khắc này, sự tình bên kia tổ miếu ngược lại càng không thể nóng nảy. Chỉ cần bảo vệ được Vân Đô, bí mật phía dưới tổ miếu sớm muộn gì cũng bị phanh phui ra khắp thiên hạ.

Nếu bị Bắc doanh vệ kia đánh vào.....

Vân Hứa Chu nghiến răng thật mạnh, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên bi phẫn.

Nếu không phải đội binh tinh nhuệ đã bị phát đi bình ma hết, một đám Bắc doanh vệ mà dám đánh tới Vân Châu sao?!

.....

Bên kia.

Trên đỉnh đầu con rùa khổng lồ thú, Tang Viễn Viễn thấy ngọc giản liên hệ với Vân Hứa Chu lập loè, liền vội vàng rời đi, sau đó trong lòng đã hiểu được đại khái.

"Thiên Đô nhất quyết xuất binh ra tay với Vân Châu! U Vô Mệnh, con quái vật này khẳng định bảo hộ bí mật khó lường gì đó. Bọn họ đang tức giận!"

U Vô Mệnh nhướng mày: "Nhưng cánh quân bị điều đi chính là Bắc doanh vệ."

"Thì sao ?"

"Bắc doanh vệ được điều tới biên giới phí Bắc Thiên Đô là để duy trì đề phòng chiến tranh, nói trắng ra là để phòng ta. Hiện giờ ta bị Hoàng Phủ Hùng dọa chạy, Thiên Đô nếu muốn điều quân tới đánh nơi này, cánh quân thích hợp nhất không đâu hơn mũi tên đen Bắc doanh vệ đã lên cung này."

Tang Viễn Viễn mở to mắt: "Vậy..... Chẳng phải là cơ hội tốt cho Hoàng Phủ Hùng động thủ sao?!"

"Đúng," Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười xấu xa, "Khương Nhạn Cơ sẽ lơ là không để quân lại thủ Đế cung, nếu Hoàng Phủ Hùng giờ phút này động thủ, chờ đến khi Khương Nhạn Cơ lấy lại tinh thần chỉ sợ đã bị đánh tới cửa nhà!"

"Hoàng Phủ Hùng sẽ động thủ sao?"

U Vô Mệnh thần bí nở nụ cười: "Xem Nhiếp Chính Vương nói như thế nào nữa."

Bỗng nhiên, cơn chấn động như trận núi lở truyền đến, chỉ thấy phía dưới đại địa gồm mặt đất đen xen lẫn với tuyết trắng hỗn độn thành một mảnh màu xám ầm ầm nổ tung, con rùa băng to lớn đang liên tiếp rút hai cái chân sau từ dưới mặt đất ra, đạp thật mạnh lên phế tích, sò đá bó từng vòng lên xiềng xích bằng hắc thiết thông qua ngầm.

U Vô Mệnh nắm thật chặt cánh tay: "Tiểu Tang Quả, nắm cho chặt."

Nàng lập tức triệu ra một đống ' rong biển ', tự quấn bản thân mình lại thành một cái bao thuốc nổ cột vào trên người hắn.

U Vô Mệnh: "....." Tức phụ này của hắn thật không có chút nào giống như, thật sự luôn.

Hoàn cảnh này vốn nên là nàng ôm lấy eo hắn, tóc dài cùng váy áo phiêu lãng trong gió, duy mĩ như một bức hoạ tình, bây giờ lại cứ như vậy mà nàng trói mình thành cái bánh chưng.

Cúi đầu vừa nhìn thấy người này dán vào trước người mình, đang giơ khuôn mặt nhỏ cười, bộ dáng như đang cảm thấy vô cùng an toàn.

U Vô Mệnh: "....." Thôi được rồi, an toàn là trên hết.

Gói thành cái bánh như vậy, thật đúng là an toàn vô cùng.

Sau khi tứ chi to lớn của con rùa băng lần lượt được rút ta hết l, chỉ thấy một sợi dây nối đất thẳng tắp ngay lập tức căng lên, chỉ trong chớp mắt, đại địa phảng phất bị một đao chém thành hai nửa, vỡ ra một khe hở dài sâu hơn trăm trượng, chợt, một cái đuôi treo đầy gai nhọn từ dưới nền đất quăng lên, hất lên giữa không trung một cái, chợt ném thật mạnh về phía hai người dám can đảm đứng trên đỉnh đầu nó.

U Vô Mệnh trở tay xuất đao.

Không đánh không được, hắn giơ đao chém về phía cái đuôi khủng to như dãy núi đang đập đến.

Hắc diễm bùng cháy rừng rực trên lưỡi đao, chống lại kia cái đuôi khủng bố đang lao vút lại mang theo từng trận gió.

Thân hình cao gầy của hắn như một cây tùng hiên ngang đứng trong bão tuyết không suy sụp.

Hắn bỗng nhiên phát hiện cái gói rong biển Tang Viễn Viễn này thực sự cũng tiện lợi vô cùng, nếu không giờ phút này hắn còn phải phân tâm đi che chở nàng.

Trận gió mang theo lửa cháy bừng bừng chạm vào cái mũi đuôi mang đầy gai ngược kia ầm ầm trên sông băng!

Phía trên cái đuôi rùa, hào quang bảy màu lưu chuyển, khi chạm vào hắc diễm, cả hai đều văng ra.

Giống như đánh phải một tầng phòng hộ không thể phá được.

Sau một kích đó, con rùa băng to lớn chợt rụt đầu lại, sau đó hất lên

thật mạnh, ném U Vô Mệnh đến giữa không trung, cái miệng khổng lồ há rộng, nghiêng đầu hứng lấy người phía trên rơi xuống!

Đừng thấy hình thể nó khổng lồ mà khinh thường, động tác lại như gió mạnh mang sấm sét, khi nó vươn đầu ra như mang theo tàn ảnh.

Hai cánh U Vô Mệnh rung lên, lao mình xẹt qua nguy hiểm trong gang tấc.

Thân hình lưu loát xoay một cái trên không trung, đá trúng cái mũi to lớn của con rùa băng, lướt qua đôi mắt nó, giương đao ra trảm!

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy cả hai đang sắp trượt đà văng vào tòa sông băng.

Nàng tung ra một dây rong biển, câu lấy đỉnh sừng trên đầu còn rùa đen, cho U Vô Mệnh mượn lực.

"Thông minh!" Hắn bớt thời giờ tán thưởng một câu, giây tiếp theo, trọng đao chém trúng đôi mắt con rùa băng.

Vẫn như cũ có hào quang bảy màu chặn công kích lại.

"Có thể đánh đấy." Hắn lời ít ý nhiều, "Nhưng mà..... Ta muốn ăn nó."

Hắn thu hai cánh lại, nhảy về phía sau xoay lại một cái, rơi xuống theo hình vuông góc.

Rùa băng chớp mí mắt thật lớn, đột nhiên mở cái miệng khổng lồ ra, một ngụm táp về phía cái con con trùng bay bay không biết trời cao đất rộng này.

U Vô Mệnh giơ tay ấn đầu Tang Viễn Viễn vào trước ngực mình thật chặt, quanh thân nổ lên hắc diễm, giống một con cá trơn trượt lách

vào trong cái miệng khổng lồ của con rùa băng.

Rùa là loại không có răng nhưng trong khoang miệng lại dày đặc vô số gai ngược sắc nhọn, như một cái băng truỳ dán đầy lớp gai ngược theo các chiều lại rậm rạp, vừa nhìn liền cảm thấy sởn tóc gáy.

U Vô Mệnh đem đao xoay ra phía trước, hắc diễm bùng lên dữ dội, nhưng kinh khủng ở chỗ, khi hắc diễm trong mấy khắc ngắn ngủi chạm vào hào quang bảy màu nổi lên trên băng trùy, trong khoảnh khắc phá luôn cả bức tường bảo vệ của ánh sáng bảy màu.

Máu băng bay tứ tung, băng quy phát hiện không đúng, nó lập tức rụt cổ muốn phun hắn ra ngoài.

"Không kịp nữa rồi."

U Vô Mệnh lạnh lùng cười, hai cánh phía sau lưng mở ra, lập tức xuyên qua cổ họng của con rùa băng, theo thực quản lập tức chui vào trong bụng nó.

Tang Viễn Viễn: "....." Sau khi tốt nghiệp nhà trẻ xong, nàng chưa từng lần nào chơi cầu tuột lại nha.

U Vô Mệnh chêm phía dưới nàng, hắn cong người dậy, ôm lấy che chở cho nàng, cười đến thập phần vui sướng bên tai nàng.

Tang Viễn Viễn: "....." Nàng biết ngay mà, người này khẳng định chơi vui muốn chết.

Từ trong cơ thể con rùa khổng lồ nhìn ra ngoài, tầng tầng lớp lớp nội tạng trong suốt, huyết nhục và các lớp thịt đan xen vào nhau, như kính vạn hoa bằng băng sương.

"Chàng muốn ăn ở đâu?" Nàng sợ hắn chơi vui đến quên cả trời đất, quên mất chính sự.

"Trái tim."

U Vô Mệnh vui sướng cười, ôm lấy nàng xoay người đứng lên, hai cánh mở ra, chỉ xuống một chỗ có một viên băng cầu hình bầu dục thật lớn.

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên phát hiện, viên băng cầu dưới chân mình đang trầm ổn, chậm rãi nhảy lên.

"Chàng muốn luyện nó?"

U Vô Mệnh đánh giá khắp nơi một lát, nghiêng nghiêng đầu chỉ vào một khe hở nơi tạng phủ: "Ờ. Tiểu Tang Quả, nàng chui vào đó mắc võng nằm đi, ngủ một giấc tỉnh lại là ta xong rồi."

"Nó sẽ lăn lộn khắp nơi không?" Tang Viễn Viễn không dám tưởng tượng cái con rùa băng khổng lồ này nếu mà đau đớn lăn lộn chắc chắn một đường nghiền Vân Đô thành bình địa, lúc đó sẽ là cái cảnh tượng gì.

Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận không chừng là hoàn toàn mồ yên mả đẹp.

U Vô Mệnh có lệ trấn an nói: "Yên tâm yên tâm, ta xem qua rồi, con rùa này bốn chân còn mang xích sắt lớn mà. Lăn không được bao xa."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

' rong biển ' lượn vòng, quấn lấy những cái đó phần nội tạng lớn lớn bé bé của rùa băng, đan thành một cái kén linh uẩn. Tang Viễn Viễn nhìn trái nhìn phải, sau đó ném một đoá hoa ăn thịt người ra để nó ngậm cái cái kén kia vào giữa, cố định nó thêm ổn định vững chắc.

Làm xong cái giường hoa quỷ dị này, Tang Viễn Viễn khinh thân

nhảy lên, nhảy vào trong miệng hoa, chỉ huy cánh hoa khép lại, chỉ để lại một cái cửa sổ nho nhỏ.

Nàng ghé vào nụ hoa, tay nâng má, chớp mắt nháy mắt nhìn U Vô Mệnh.

Chỉ thấy hắn trở tay đâm hắc đao vào trái tim băng quy, sau đó hai đầu gối châu lại, một tay cầm chuôi đao duy trì thân hình, một tay kia bắt quyết đơn giản, đặt đầu gối xuống.

Ánh lửa đen bùng phát lên, bắt đầu từ trên sóng hắc đao, như hắc triều đổ xuống, tràn về hướng trái tim trong suốt.

Ngay lập tức trái tim trong suốt của con rùa băng khổng lồ bảy màu bị hắc diễm hoàn toàn bao trùm, luyện hóa lên. Nó đau đến nghẻn cổ kêu gào, bắt đầu phình phịch quay cuồng.

Tang Viễn Viễn không để ý bị quăng người một phát 360 độ ngã ra khỏi nụ hoa.

Nàng vội vàng trèo lại lên cánh hoa ăn thịt người, rút cánh hoa lại thành một cái túi ngủ, lại triệu ra mấy cuộn ' rong biển ', cố định thân thể của mình chặt chẽ ở bên trong.

May mắn bốn chân của con rùa băng này đều bị xiềng xích hắc thiết trói chặt, có giãy giụa đến điên loạn cũng chỉ có thể đem toà cổ miếu cặn bã vốn đã là phế tích nghiền một hồi, cũng không gây ra tai ương gì cho bá tánh gần đó.

Thời gian tích tắc trôi đi.

Dưới sự luyện hoá của hắc, trái tim trong suốt kia dần dần bị nhuộm thành màu đen, mà tất cả những gì tuần hoàn đến trái tim xong đều biến thành vật trong tay của U Vô Mệnh.

Tạng phủ của con rùa băng bắt đầu thấm máu.

Dòng máu lạnh băng đó cũng chất chứa đầy linh lực bảy màu, tâm niệm Tang Viễn Viễn vừa động, ném hoa ăn thịt người ra, lệnh chúng nó quyến rũ giãn ra cánh hoa, tại thân thể của rùa băng mà chạy đi chạy lại, miệng khép khép mở mở như sứa, nuốt hết tất cả máu rùa vào trong cánh hoa.

Linh lực bảy màu trong cơ thể rùa băng còn nồng đậm hơn nhiều mấy con rắn trùng chuột kiến trong tổ miếu, Tang Viễn Viễn cảm thấy từng đợt cay nồng xông thẳng lên trán, làm nàng sặc đến nước mắt lưng tròng.

Nàng trở mình, nằm thẳng bên trong cánh hoa, ném ra một đống lớn hoa thái dương để trị liệu cho mình.

Bỗng nhiên nàng ngoài ý muốn phát hiện, mấy cái khuôn mặt nhỏ của hoa hướng dương đã ẩn ẩn biến thành màu hơi tổng hợp.

Nhưng thật ra cũng không phải xấu như trong tưởng tượng. Khuôn mặt hoa vẫn vàng óng ánh, nhưng từ một góc độ nào đó nhìn lại có thể nhìn ra óng ánh bảy màu lưu chuyển, giống như là xà cừ trong vỏ sò vậy.

Nàng có dự cảm mình sẽ thực mau chóng có thể hoàn toàn thích ứng với cái lực lượng bảy màu này.

Nằm trong chốc lát, trong lòng lại thấy nhớ U Vô Mệnh, liền bò lên, ló ra thăm dò nhìn hắn một cái

Chỉ thấy từng đóa hoa ăn thịt người cực đại như là con mực con sứa, khép mở cánh hoa tuần tra khắp mọi nơi, cắn nuốt hết tất cả máu rùa chảy ra để luyện hóa. Mà sau khi U Vô Mệnh dùng hắc diễm bao lại trái tim rùa băng xong, ngọn lửa đen lại theo tâm mạch lan tràn đi khắp nơi, đem toàn bộ nội tạng đều nhuộm thành màu đen.

U Vô Mệnh vẫn còn đang khép hai mắt, nhàn nhàn mà ngồi ở trên trái tim, một tay nắm chuôi đao.

Nàng phát hiện, hắn cũng không phải luyện hoá theo kiểu cắn nuốt hết trái tim thật lớn của con rùa băng này mà là ở dùng hắc diễm của mình đồng hóa nó.

Băng quy giãy giụa càng ngày càng yếu dần.

Rốt cuộc nó cũng quy phục, giống như đã chết rồi, chỉ còn mỗi trái tim vẫn đang nhảy lên.

"Tang Quả." Thanh âm của U Vô Mệnh thập phần khàn khàn, mang theo hơi run rất nhỏ.

"Ta đây ta đây." Tang Viễn Viễn vội vàng buông cánh hoa ra, dùng linh uẩn đẳng treo mình lên đu tới trên trái tim của rùa băng, khẩn trương nhìn chăm chú vào hắn.

"Vân Hứa Chu sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng giờ phút này ra đi không được."

Trong hai tròng mắt của hắn có ngọn lửa đang nhảy lên.

"Ta đi giúp nàng ấy!" Tang Viễn Viễn đứng thẳng người l.

Vì để hắn yên tâm, nàng quyết đoán triệu ra một con lại một con hoa hướng dương nhỏ, sau đó kéo cổ áo mình ra, nhét chúng nó vào.

U Vô Mệnh: "....." Rõ ràng là chuyện nghiêm túc cực kỳ đứng đắn có thể làm người lo lắng bất an, như thế nào đã bị nàng làm cho buồn cười như vậy.

Thực mau, quần áo Tang Viễn Viễn căng phồng, toàn bộ nhét đầy hoa hướng dương nhỏ.

"Ta trực tiếp cưỡi hoa ăn thịt người đi qua, bên cạnh cũng sẽ triệu ra một đám hoa đầu heo bảo hộ ta luôn l."

U Vô Mệnh buồn cười, khóe miệng hơi câu: "Tiểu Tang Quả, nàng sợ chết đến vậy à."

"Đương nhiên rồi." Nàng lại nhét thêm mấy cái hoa hướng dương nhỏ vào trong cổ áo.

"Ta chưa muốn chết đâu," nàng cười còn rạng ngời hơn so với hoa hướng dương, "Ta muốn thích chàng cả đời. Không cần lo lắng!"

U Vô Mệnh: "!"

Hắn chậm rãi chuyển đôi mắt hướng một bên: "Đi đi, ta làm gì có lo lắng chút nào."

Sau một lúc lâu, hắn lại bổ sung một câu: "Tốt nhất cũng dán lên mặt luôn đi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng tung dây linh uẩn ra, nhanh chóng đu về hướng yết hầu của rùa băng.

Nàng cảm thấy mình có chút giống Spider Man nha —— tung ra một đống dây cuốn vào chỗ trên cao ở xa xa, sau đó thu dây lại đồng thời làm cho thân thể liền ' vèo ' một cái xẹt qua đoạn khoảng cách này.

U Vô Mệnh và nàng vô cùng ăn ý, hắc diễm lan qua, rùa băng thống khổ cúi đầu gào rống, để Tang Viễn Viễn vững vàng lướt ra khỏi cái miệng rộng của nó, dừng lại trong phế tích tổ miếu.

Bọn thị vệ đang vây quanh ở xa xa bị dọa một trận đến nhảy dựng.

Tang Viễn Viễn phát hiện chân đám người đều đang phát run. Lại nghĩ là do bị con rùa băng khổng lồ này quay cuồng quấy phá nên mới bị sợ quá mức.

Nàng tung ra một đóa hoa ăn thịt người, cưỡi lên nụ hoa.

Nó lập tức kéo theo cái đuôi nhỏ, vẽ ra trên nền tuyết một đường cong thật dài uốn lượn, ' vèo vèo vèo ' vừa chạy vừa nhảy về hướng vương cung.

Cung điện Vân Hứa Chu quả nhiên đã bị người bao vây.

Chiến đấu vô cùng kịch liệt, cũng may Vân Hứa Chu cũng không phải không hề phòng bị, trước khi người do lão Vân đế an bài tiến vào đánh lén, nàng ấy đã bố trí phục binh mai phục tốt ở bốn phía đại điện, một trận chiến này lại thật ra có chút kiểu ôm cây đợi thỏ, ý tứ thành thạo l.

Người ngựa của hai phía vẫn luôn chiến đấu ở phân nửa sân bên ngoài cung dưới bậc thang của chính điện, toàn bộ tiền viện đều là từng đôi chém giết.

Không thể tiến vào bằng cửa lớn rồi.

Tang Viễn Viễn thao túng hoa ăn thịt người, bơi tới vách tường bên cạnh.

Hoa ăn thịt người rút nụ hoa xuống rồi thình lình bắn thẳng lên.

Tang Viễn Viễn ' vèo ' một cái liền nhảy lên bờ tường, sau khi ổn định thân hình, nàng ném một đoá hoa ăn thịt người xuống phía bên kia của bờ tường, đè bẹp một đôi thị vệ đang chiến đấu, sau đó mới nhảy xuống, dừng lại trên cánh hoa.

Hoa ăn thịt người chiều ngang cũng cầm một trượng, nàng nằm ở

mặt trên thật ra không cần lo lắng bị hai bên chiến đấu ngộ thương.

"Ta má ơi!" Một thị vệ không có kiến thức bị dọa đến nhảy dựng, vung đao chém qua.

Hắn chợt thấy có ảnh sáng bảy màu loé lên trên cánh hoa ăn thịt người rồi biến mất, cây đao của thị vệ tức khắc nứt toạc, ngay trong nháy mắt hắn thất thần, đối thủ phía sau nhân cơ hội một kiếm đâm xuyên qua tim hắn.

Tang Viễn Viễn cúi đầu nhìn, thấy cánh hoa lông tóc không tổn hao gì.

Quả nhiên, luyện hoá cái sức mạnh bảy màu này thật vô cùng có lợi nha.

Lá gan Tang Viễn Viễn ngày càng lớn.

Nàng đấu đá lung tung, nhào về hướng bậc thang chính điện —— hai bên người ngựa này đều là thị vệ của Vân Châu, ăn mặc giống nhau như đúc, nàng không có biện pháp phân biệt đâu là người của Vân Hứa Chu, đâu là người của lão Vân đế, đành phải không giúp đỡ ai cả.

Vân Hứa Chu đã từ trong điện đi ra, nàng ấy ngưỡng mặt, ngạo nghễ đứng ở bậc thang, khoanh tay, mắt lạnh nhìn cuộc chiến đấu hỗn loạn phía dưới.

Bỗng nhiên, biểu tình lạnh lùng đó liền bị nứt.

Khi thấy Tang Viễn Viễn cưỡi hoa đầu heo tròn ủm đang ủn ủn tới.

Vân Hứa Chu: "....."

Tang Viễn Viễn vui sướng phất phất tay về phía nàng ta: "Ta tới hỗ trợ đây!"

Liền ngay lúc này, một thị vệ cao giai bị vài tên phản nghịch vây công bỗng nhiên thất thủ, ngực trúng một đao, sau đó bị người tung chân đá một cái văng tới bậc thang, thanh đao trong tay bay vèo ra ngoài.

"Vân Thất!" Hai mắt Vân Hứa Chu ngưng trọng, đi nhanh hai bước, ngồi xổm xuống xem xét thương thế của thị vệ này.

Miệng thị vệ hộc một búng máu, khóe môi vẫn nhe ra tươi cười: "Ta chết cũng không tiếc....."

Thần sắc Vân Hứa Chu thần sắc chấn động, giơ tay liền muốn dìu hắn: "Đừng nói chuyện, ta giúp ngươi....."

Chợt thấy một con hoa hướng dương có gương mặt tròn tròn từ trên trời giáng xuống, ' phanh ' một cái đạp vào ngực nàng ta, làm nàng ta té ngã ngửa ra sau.

Vân Hứa Chu: "?!"

Liền thấy Vân Thấp vừa mới rồi còn hơi thở thoi thóp đã cầm một cây chủy thủ, đâm thật mạnh vào vị trí lúc nãy nàng ta đang ngồi.

Lưỡi đao xanh biếc, vừa nhìn liền biết là có bôi kịch độc!

Vân Thất một kích thất bại, oán hận nghiến răng, giơ chủy thủ lên tiếp tục tấn công Vân Hứa Chu.

"Vân Hứa Chu! Ngươi lòng muông dạ thú, làm hại Vân Châu vương, làm hại lão tổ tông! Vân Thất hôm nay thay trời hành đạo, giết ngươi tên loạn thần tặc tử này!"

Thế cục hôm nay thật sự quá loạn, đột nhiên bại lộ nhiều người như vậy, Vân Hứa Chu nhất thời cũng không phản ứng được hết. Mới vừa rồi Vân Thất vẫn luôn chống cự chủ lực của quân phản nghịch, Vân

Hứa Chu liền theo bản năng tín nhiệm hắn, không nghĩ tới vậy mà là khổ nhục kế.

Những người nghe theo lệnh của lão Vân đế, trước khi chuyện lật mặt này bùng nổ, trước nay cũng chưa từng làm bất cứ chuyện gì thương tổn đến Vân Châu, làm việc cũng giống như tất cả những người khác, mà chuyện ngày hôm nay cũng chỉ là vì bị lão Vân đế che dấu, họ phục tùng quân lệnh mà thôi.

Trong đôi mắt hạnh mỹ lệ của Vân Hứa Chu hiện lên một tia bi thương.

Quân lệnh như núi, lệnh đã ban ra, bất kể tướng sĩ nào cũng đều chỉ biết phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện cho đến nhận được lệnh rút lui lại hoặc là chết trận mới thôi. Đây là bản chất của lập quân, cũng là đảm bảo cho đến khi đạt được thắng lợi.

Phục tùng mệnh lệnh, bất kể đúng sai, không chút nào dao động.

Vân Hứa Chu biết, cho dù mình có biện giải như thế nào, các chiến sĩ này đều sẽ không có chút dao động.

Nàng ta cũng không cần bọn họ dao động. Một nhánh quân sẽ do dự là đáng sợ đến mức nào.

Hôm nay, chỉ có thể để cho bọn họ chết trận.

"Giết!" Giọng nói của nàng ta lạnh lẽo.

Lập tức liền có hai thân vệ nhảy lên bậc thang, cuốn lấy Vân Thất, chiến đấu quyết liệt xuống phía dưới.

Tang Viễn Viễn thao túng hoa ăn thịt người bò lên trên bậc thang.

Hai chân mới vừa vừa rơi xuống đất, lông tơ sau cổ liền dựng lên, một linh cảm nguy hiểm lạnh băng thẳng tắp nhập vào trong óc,

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi, lập tức triệu ra một con hoa ăn thịt người, úp đầu l xuống dưới, bọc lại bản thân mình cùng Vân Hứa Chu vào trong cánh hoa rắn chắc.

Ngay khi trước mắt tối sầm lại, vô số mũi tên nhọn ' đốc đốc đốc ' bắn trúng cánh hoa ăn thịt người, sôi nổi ngã xuống.

Còn chưa kịp nói chữ nào, liền thấy ngọc giản trong tay Vân Hứa Chu chợt lóe, thanh âm dồn dập truyền ra ——

"Báo! Năm vạn binh mã của Bắc doanh vệ đã lướt qua Phượng Lăng thành, sắp đến vương đô!"

Thật sự là, loạn trong giặc ngoài!

Vân Hứa Chu bóp nát ngọc giản, hơi hơi nheo hai mắt lại.

"Viện quân gần nhất đuổi đến đây cũng cần ít nhất ba canh giờ." Nàng ta nói, "Ba canh giờ, cũng đủ ta đào rỗng toàn bộ đường lui của bọn họ, chôn thuốc nổ xuống, để bọn hắn có đến mà không có về! Nhưng mà Tang Quả, Vân Đô chỉ có hai vạn quân trông giữ thành, chưa chắc có thể chống đỡ được ba canh giờ, ngươi và U Vô Mệnh vẫn nên mau chóng trà trộn vào đám bá tánh tị nạn rời khỏi nơi này đi, không cần thiết phải mạo hiểm."

Tang Viễn Viễn giương mắt nhìn thấy thần sắc nàng ta kiên nghị, đã quyết tâm không còn để ý sinh tử của bản thân nữa rồi.

"Không vội." Tang Viễn Viễn nói, "Ta phải nhìn xem bốn doanh vệ trong truyền thuyết của Thiên Đô đến tột cùng là thực lực như thế nào, rốt cuộc sớm muộn gì đến phải đánh nhau với bọn họ mà. Mạo hiểm một chút như vậy lại đạt được tin tình báo chuẩn xác trân quý trong tay, vẫn vô cùng đáng giá nga."

Vân Hứa Chu: "....." Khỏi cần nói thêm câu khuyên bảo nào.

Nàng ta chà chà ấn đường giữa mày.

Vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được phía tây truyền đến một tiếng vang lớn kinh thiên động địa.

Mặt đất dưới chân đều chấn động.

Sắc mặt Vân Hứa Chu kịch biến: "Không tốt! Còn có nội ứng! Tiếng động này sợ là....."

Ngọc giản lập loè, tin cấp báo truyền đến.

Cửa Tây của Vương đô đã bị đánh đổ!

Không có cửa thành phòng ngự, làm như thế nào chống cự lại đám trọng kỵ binh không hề sợ hãi đang xung phong đến?

"Giặc nhà khó phòng....." Vân Hứa Chu thở gấp, ' keng ' một tiếng rút ra bội kiếm bên hông, phất phất tay thật mạnh, "Tang Quả, ta phải tự mình ra trận!"

"Tốt."

Tang Viễn Viễn trở tay thu hoa, lại lần nữa ném một đoá khác to hơn, kéo Vân Hứa Chu theo, nhảy lên trên cánh hoa, theo bậc thang trợt xuống.

Vân Hứa Chu: "....."

Vốn là cảnh tượng bi tình thực nghiêm túc, nhưng sau khi cưỡi lên cái bông hoa đầu heo đỏ đỏ mập mạp này xong, không khí tức khắc trở nên không đứng đắn nổi.

Quá khó khăn.

Vân Hứa Chu bất đắc dĩ chỉ đường, hoa đầu heo xuyên qua đám

tướng sĩ đang khẩn trương bận rộn đầy đường, nhanh chóng đi tới dưới cửa bị đánh đổ.

Phản đồ đã bị bắt rồi, đúng là một nhánh quân đội ngày thường phụ trách trông giữ tường thành, hơn 400 người.

Cửa thành đang khẩn cấp chữa trị, nhưng thời gian hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

Vân Hứa Chu mặt không có biểu tình: "Trảm."

Dứt lời, nàng đưa Tang Viễn Viễn bước lên trên tường thành.

"Số lượng nhân thủ mà ông ta có thể trực tiếp khống chế có gần ba phần." Nàng nói, "Nhiều hơn ta dự đoán một chút."

Tang Viễn Viễn đưa tay đặt lên đầu vai nàng ta, vỗ vỗ: "Không cần để ý, ngươi đã làm được đủ tốt rồi."

"Ta biết." Khoé môi Vân Hứa Chu hiện lên nụ cười chua xót.

Rốt cuộc nàng chỉ là Nhiếp Chính Vương thôi, lão tổ tông muốn thay chủ quân để trông coi giang sơn này, cũng là danh chính ngôn thuận.

Hai người đồng loạt nhìn về phía phương xa.

Bắc doanh vệ thân mặc chiến giáp màu đỏ đã xuất hiện trong tầm nhìn.

Phía trên băng nguyên là một mảnh đỏ như máu che trời lấp đất, giống như thiên hoả vô pháp kháng cự, sắp thổi bay toà thành băng tuyết nho nhỏ này.

Tiếng có ngựa kêu ù ù vang vọng đến tường thành cao 30 trượng này, làm chân thành ẩn ẩn chấn động.

Phía trên tường thành, cung thủ đã vào chỗ, chỉ chờ Bắc doanh vệ tiến vào tầm bắn.

Nhưng mà cái đội quân này vừa tinh nhuệ lại có trang bị thượng thừa, tu vi cao thâm, nỏ hay mũi tên chỉ sợ là không có bao nhiêu tác dụng.

Vân Hứa Chu nhìn nhìn trận hình phòng ngự đang sàn sau ở phía sau cửa thành, bất động thanh sắc mà thở dài một hơi.

Ngăn không được.

Chỉ có thể dùng tín mạng để chống đỡ kéo dài!

Chương 96: Trận chiến không thể trì hoãn

Vân Hứa Chu đứng ở trên tường thành, sống lưng thẳng tắp, áo choàng bay phất phới trong gió lạnh.

Tang Viễn Viễn đứng cạnh bên nàng ta, hô hấp không tự giác trở nên dồn dập một chút.

Nàng đã quen thói hay đứng phía sau U Vô Mệnh, chỗ dựa lớn mười phần mang lại cảm giác an toàn như vậy. Giờ phút này hắn không ở đây, nàng chỉ cảm thấy phía sau sườn trống rỗng, không ngừng có gió lạnh thổi lại.

Thân thể của cường giả Linh Diệu cảnh đã không sợ lạnh sợ gió, nhưng nàng vẫn cảm giác được hàn ý nhè nhẹ.

Đã từng có người nói, trong lòng không hề sợ hãi cũng không tính là dũng cảm chân chính, mà dũng cảm chân chính là tinh tường cảm nhận được sợ hãi, toàn thân phát run, tay chân mềm lại nhưng vẫn bức bách mình thẳng sống lưng, đưa ra nắm tay chém đinh chặt sắt.

Nàng chuyển mắt, nhìn qua Vân Hứa Chu một cái.

Chỉ thấy vị nữ vương giả nàng khóe môi hơi banh ra, trên quai hàm nổ một lượt da gà thật nhỏ, đầu ngón tay hơi hơi run, ánh mắt chưa từng dao động một khắc nào.

"Ta ở chỗ này với ngươi." Tang Viễn Viễn cảm giác được thanh âm của mình có chút cứng đờ.

Đại quân kinh khủng như vậy tấn công vào, những cái hoa đó của nàng căn bản ngăn không được, chỉ có nước bị nghiền thành bùn nát dưới gót sắt chinh quân. Nếu U Vô Mệnh không phải đã chuẩn bị ở sau lưng, chưa từng có kế hoạch tới cứu người, nàng cũng chỉ có thể ở chỗ này cùng Vân Hứa Chu chiến đấu đến cuối cùng —— hoặc là hiện tại đào tẩu, còn kịp.

Tang Viễn Viễn: "....." Mới vừa nói ra câu nói kia có thể thu lại hay không?

Đại quân đỏ như máu nhanh chóng tới gần.

Một tiếng nói trung khí mười phần xuyên qua băng nguyên, vọng lên trên tường thành ——

"Nhiếp Chính Vương Vân Hứa Chu, ta phụng lệnh đế quân, tiến đến thảo phạt nghịch tặc ngươi!"

"Bắc doanh vệ ở đây, còn không ngoan ngoãn đưa tay chịu trói!"

Gót sắt ầm vang, cung nỏ trong tay các tướng sĩ trên tường thành nhẹ nhàng mà phát run.

Mắt thấy, một đội đại quân đỏ như máu sắp đi vào tầm bắn!

Trận hình bắt đầu phát sinh biến hóa, 50 quân kỵ tiên phong đi song hành khiêng cái khiên lớn bằng linh thiết lên, tiến về phía cửa thành.

Tiễn thủ đi phía sau nhanh chóng vào vị trí, từng tiếng gào thét của mưa tên vô cùng mạnh mẽ phát ra sắc nhọn, như châu chấu đâm đầu về hướng tường thành!

Nỏ và xạ thủ của đối phương quả thật không phải chỉ cao hơn của Vân Châu một cấp bậc.

Tiễn thủ của Vân Châu trên tường thành giờ phút này cũng rất khó

khăn mới có thể bắn tới hàng quân tiên phong đầu tiên của Bắc doanh vệ mà thôi.

Mà trận mưa tên lại xuất phát từ đội ngũ phía sau của đối phương, như châu chấu bay lên tường thành, trong khoảnh khắc liền bắn chết mấy trăm binh lính xuyên qua lỗ châu mai.

Tốc độ hành quân của quân tiên phong cầm khiêng cũng vô cùng thần tốc, không chậm hơn so với cơn mưa tên bắn ra bao nhiêu, trên tường thành trận mưa tên đầu tiên rơi xuống, còn chưa kịp trở về vị trí cũ thì dưới cửa thành đã bị tổn hại truyền đến một tiếng vang ' oanh ' thật lớn —— đó là tiếng của các phiến khiêng lớn bằng linh thiết kia chạm vào cái cửa thành đơn sơ mới vừa tu bổ tạm thời ban nãy.

Cửa thành rú lên một tiếng rồi ngã xuống, quân mang khiêng nhảy vào dưới cửa thành, bỏ khiêng xuống, xáp lá cà đánh một trận rền rĩ với quân lính Vân Châu thiết lập tại cửa thành.

Một trận người ngã ngựa đổ.

Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu ở phía trên tường thành, nhìn không thấy tình cảnh phía dưới cửa thành nhưng nghe thanh âm liền có thể tưởng tượng ra vô số bộ dáng bị khiêng lớn tấn công đến vặn vẹo tổn hại.

Tiếng kêu nổi lên bốn phía.

Sau khi va chạm, cao thủ Bắc doanh vệ từ trên lưng thú cưỡi sôi nổi phóng người lên, rơi vào bên trong trận chiến của quân Vân Châu và binh lính mang khiêng, đại khai sát giới.

"Rất mạnh." Vân Hứa Chu âm thầm nắm chặt nắm tay.

"Có thể chống đỡ được bao lâu?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Vân Hứa Chu trường hút một hơi: "Nhiều nhất nửa canh giờ, cửa thành chắc chắn mất! Vốn dĩ không nên nhanh như vậy!"

Nàng ta có thể phòng bị người của lão Vân đế ra tay với nàng ta, lại thực sự không dự đoán được những người này ngay cả quốc gia cũng không màng, lại dám cho nổ cửa thành.

Chỉ cần để Bắc doanh vệ của Thiên Đô vọt vào cửa thành, ưu thế phòng thủ của Vân Châu liền không còn sót lại chút gì!

Quân trông giữ trú trong Vương thành cũng chỉ có hai ba vạn, hơn nữa không phải là quân tinh nhuệ nhất —— ngoại trừ Thiên Đô, không ai sẽ để quân tinh nhuệ nhất lưu lại vương thành dưỡng lão, bảo đao là phải dùng để lên sân khấu giết địch.

Tinh nhuệ nhất của Vân tự trước mắt còn ở phía trường thành Đông, Nam Vân Cảnh trừ ma, căn bản không kịp về Vân Châu cứu viện.

"Viện quân khi nào có thể tới?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Vân Hứa Chu nói: "Thành Nam, Bắc điều bảy vạn người, đang hành quân gấp tới đây, cần ba canh giờ. Đông thành có ba vạn người, trong vòng nửa canh giờ có thể đuổi tới."

Nàng ta híp híp mắt: "Nhưng những người này đều không phải là tinh nhuệ của Vân thị ta, bất quá là dùng đầu người kéo thời gian thôi. Để sư đoàn tinh nhuệ của Vân tự trở về tới phải cần hai ngày. Tang Quả, ngươi không cần ở chỗ này với ta, nhanh đi về phía dưới tổ miếu, lấy cái bí mật làm bọn hắn kiêng kị như vậy, cùng U Vô Mệnh rời đi từ cửa Đông —— ta sẽ khuynh tẫn toàn lực cầm chân cho các ngươi ra khỏi thành."

Bên người thời thời khắc khắc đều có tướng sĩ ngã xuống.

"Từ bỏ tường thành, chuẩn bị chiến đấu trên đường!" Vân Hứa Chu lạnh giọng hạ lệnh.

Tiễn lực cùng tiễn thủ của hai bên chênh lệch thật sự quá lớn, tiễn thủ lại thương vong thảm trọng, tỉ lệ tử vong của hai bên gần hai mươi với một. Cứ đứng ở chỗ này thủ hoài sẽ hao tổn quá lớn, chuyển sang chiến đấu trên đường phố, ít nhất dùng bốn năm cái mạng đổi lấy một mạng của đối phương hẳn là không phải là việc khó.

"Tang Viễn Viễn, ngươi đi đi."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Nhiếp Chính Vương, bảo trọng!"

Nàng ở lại nơi này không thay đổi được gì.

Dưới cửa thành, trọng kỵ binh hô to dẫn đầu xung phong, người đạp người, thú dẫm lên thú, đột phá qua khỏi phòng tuyến đầu tiên nhảy vào Vân Đô, sau đó liên tiếp liền có nài ngựa xâm nhập vào thành, tuy rằng bọn họ rất mau chóng bị loạn đao chém chết, nhưng cái phòng tuyến trung tâm của quân Vân Châu đã bị công phá.

Thực mau, thế trận bày dưới cửa thành hoàn toàn hỏng mất, từng đội từng đội kỵ binh nhảy vào trong thành, chém giết ra bốn phía.

Tang Viễn Viễn vừa mới đi xuống tường thành nhanh chóng quay đầu chạy vèo trở về.

"..... Phía dưới hơi không dễ đi."

Một đội Bắc doanh vệ đuổi theo nàng, bò lên trên tường thành.

"Nghịch vương Vân Hứa Chu ở chỗ này!" Một binh lính hưng phấn kêu to.

Tang Viễn Viễn ném một con hoa nện hắn rơi xuống tường thành.

Nàng có chút u sầu.

' ngay cả kỹ năng công kích bình thường cũng thiếu.....'

Vẫn luôn thiếu, hoàn toàn không có chút bộ dáng nào là muốn ngộ đạo.

Sầu hết cả người.

Nàng ném hoa ra chặn cửa thông đạo, quay đầu nhìn Vân Hứa Chu nói: "Xuống khỏi tường thành từ chỗ khác đi!"

Hai người dưới sự bảo vệ của thân vệ Vân Châu, vội vàng đi xuống hướng nam.

Bắc doanh vệ đỏ đậm đã giống như thủy triều ùa vào trong thành, giết quân Vân Châu đang không hề có sức chống trả.

Vân Hứa Chu vô cùng nghẹn khuất: "Bọn họ có giỏi thì đường đường chính chính đánh một trận với Vân sư đoàn tinh nhuệ của ta!"

Tiếc nuối chính là, kẻ địch căn bản không định nói cái gì công bằng với nàng ta.

Trong khoảnh khắc, sương tuyết đã nhiễm đầy máu.

Dân chúng bình thường thật ra sớm đã sơ tán, thiết kỵ của Bắc doanh vệ không tính cùng Vân Châu chiến đấu trên đường phố, nhưng kinh khủng ở chỗ những nhà cửa được làm từ băng bị bọn họ dùng thế trận khiên dày dứt khoát lưu loát mà nghiền phẳng, chỉ thấy chỗ nào có sóng triều màu đỏ lướt qua là hàng loạt các băng tuyết màu đỏ hiện ra, băng sương mù bốc lên cao mấy trượng.

Móng tay Vân Hứa Chu bấm vào thật sâu trong lòng bàn tay.

Giờ phút này, trong lòng đã mất đi sợ hãi, chỉ có phẫn nộ.

Mắt thấy này một chi quân đội nhanh chóng hướng tới gần vương cung, Vân Hứa Chu chỉ có thể trơ mắt nhìn, lửa giận thiêu đến hai tròng mắt đỏ bừng, cắn răng nói: "Quân đội của ta còn đang trừ ma, quân đội của ta còn đang trừ ma....."

Trong lòng Tang Viễn Viễn cũng dâng lên bi thương vô tận: "Nhiếp Chính Vương, ngươi có hận ta không?"

"Vì sao hận ngươi?"

"Nếu không phải ta và U Vô Mệnh lừa ngươi đi vào tổ miếu, phát hiện những bí mật đó, hôm nay cũng sẽ không....."

Vân Hứa Chu dựng lòng bàn tay lên, cắt ngang lời nàng.

"Người phạm sai lầm chính là bọn họ, chúng ta tại sao phải tìm lỗi trên người của mình chứ l? Hôm nay thua, chỉ có thể trách Thiên Đạo bất công! Ta làm sao có lý do đi trách ngươi?"

Thiên Đạo bất công.

Liền phải có người tới bình định.

Nhưng mà hôm nay còn có ai có thể giải nguy cho Vân Đô?

U Vô Mệnh?

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng lắc lắc đầu. U Vô Mệnh cũng không thể lấy một địch một vạn nha.

Đường sống duy nhất đó là phải cố gắng chống chọi được ba canh giờ.

Chống được đến khi viện quân ở Đông, Nam, Bắc Vân Châu đuổi tới, chống được đến khi binh đoàn của Hoàng Phủ Hùng tiến vào Thiên

Đô, Bắc doanh vệ không thể không về cứu viện.....

Nhưng mà dựa vào thế cục trước mắt này, đừng nói ba cái canh giờ, chỉ cần chỉ nửa canh giờ nữa thôi, Bắc doanh vệ liền có thể huỷ diệt cả tòa Vân Đô thành đất bằng!

"Chắc cũng sắp sửa bị băm làm vằn thắn." Vân Hứa Chu oán hận mà nói.

Sóng triều thiết kỵ đã hiện lên ở hướng Nam thành, chỉ cần muộn thêm một chút nữa, ngay cả xuống khỏi tường thành đều khó khăn.

Vân Hứa Chu mím chặt môi, mang theo Tang Viễn Viễn đi vào thanh lầu thông đạo.

Động tác nàng ta đột nhiên ngưng lại.

Tang Viễn Viễn tay mắt lanh lẹ, triệu ra một đóa hoa mặt bự thật lớn che trước mặt.

Một trận sóng xung kích khủng bố đánh trúng khuôn mặt của hoa mặt bự, linh uẩn như cuộn sóng run rẩy ngay trước mắt.

Đám thị vệ đi đầu bị nổ đến chia năm xẻ bảy, máu tươi tầm tã rơi như mưa, rơi xuống cả gương mặt của hoa mặt bự đang đong đưa.

Một tràn tiếng ' leng keng ' tinh mịn vang lên.

Hàng loạt cây châm màu trắng nhỏ xíu như lông trâu rơi như mưa rồi theo gương mặt hoa trượt xuống dưới.

"Linh Diệu cảnh, hệ Kim, trên ngũ trọng thiên." Vân Hứa Chu hít ngược một hơi khí lạnh.

"Vệ chủ Bắc doanh vệ, Uông Chính Thanh, đặc biệt tới lấy thủ cấp nghịch vương."

Một thanh âm từ dưới thông đạo truyền ra tới, thổi qua thông đạo đã bị máu thịt văng tung bét nhiễm dày đặc mùi máu tươi.

Tang Viễn Viễn không cần nghĩ ngợi, trở tay thu hoa mặt bự lại, theo thông đạo, nhanh như chớp ném xuống vô số đóa hoa ăn thịt người.

"Đi!"

Rút lui về phía đông.

Linh Diệu cảnh chưa bay được, chờ hắn tiêu diệt hết đám hoa ăn thịt người này rồi mới xông được lên tường thành, các nàng đã đào tẩu từ một chỗ thông đạo khác rồi.

Thỉnh thoảng cũng có tên lạc bay lên tường thành, Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu cúi đầu tránh né, vội vàng chạy về hướng mặt đông.

"Vương thành còn có thể hơi chóng chọi trong chốc lát." Vân Hứa Chu nói, "Chỉ mong U Vô Mệnh giải quyết được cái con yêu quái kia, tìm được bí mật giấu ở phía dưới!"

Tang Viễn Viễn yên lặng gật gật đầu.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại.

"Có nghe thấy thanh âm gì không?"

Vân Hứa Chu nhíu mày: "Không. Đi nhanh đi, nếu chần chừ không đi....."

Tang Viễn Viễn dựng thẳng bàn tay lên, đưa mắt nhìn ra ngoài lỗ châu mai.

Nàng hít một ngụm khí lạnh, hét lớn một tiếng: "Chạy!"

Cái tên cường giả trên ngũ trọng thiên Linh Diệu cảnh hệ Kim, Uông Chính Thanh kia, đã đem đôi tay hóa thành kim loại, giống như con nhện hình người, đang bám theo tường thành bò về phía trước thật nhanh nhẹn, mắt thấy hắn sắp bò lên đến trên bờ tường rồi!

"U Vô Mệnh chàng còn không chạy nhanh tới, tức phụ chàng cũng không còn!" Tang Viễn Viễn nhịn không được nói thầm một tiếng.

Thân vệ bên cạnh Vân Hứa Chu sôi nổi nhào về phía sau, ngăn cản người này.

Những kẻ đó vừa đi, đó là có đi mà không có về.

"Quá mạnh." Vân Hứa Chu hung hăng cắn răng.

Hai người dắt tay nhau, tiếp tục trốn về một sườn khác của tường thành.

Uông Chính Thanh hiển nhiên là nhìn chằm chằm Vân Hứa Chu như người đã chết.

Hắn cũng không ham chiến đấu, chỉ tùy tay đem thị vệ đang chính diện chặn đường bóp thành một bãi máu tươi, bước chân căn bản không ngừng, ' phanh phanh phanh ' theo tường thành đuổi theo.

Mắt thấy khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy lông tơ trên sống lưng của mình toàn bộ dựng đứng lên.

Nàng không muốn bị nổ thành bãi máu tươi chút nào nha.

Hoa ăn thịt người một đóa tiếp một đóa bị nàng ném ra phía sau, hoa mặt bự múa may lá xanh, từng dây linh uẩn tung ra muốn trói Uông Chính Thanh lại.

Chỉ tiếc thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản ngăn không được cái tên nam nhân có bộ râu cá trê kia. Một chùm linh uẩn màu trắng kim loại nổ lên, Uông Chính Thanh linh hoạt như một con khỉ, nhảy nhót lung tung, tránh khỏi ngăn trở của hoa mặt bự và hoa ăn thịt người, tốc độ tiến tới cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn.

Khoảng cách càng ngày càng gần!

Tang Viễn Viễn căn bản đã không dám quay đầu lại nhìn, chỉ biết vừa cùng Vân Hứa Chu nắm tay chạy vội, vừa ném hoa lung tung về phía sau.

Thiếu kỹ năng sát thương cường lực trong chiến đấu cận chiến, sợ nhất chính là phải một mình đấu với cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiếng cười của Uông Chính Thanh xuyên qua biển hoa: "Giỏi cho một tiểu cô nương chơi hoa nga, đợi ta bắt sống ngươi, đem ngươi xích lên giường, cho ngươi tha hồ xem nam nhân chơi châm là bộ dáng gì! Cái tư vị mười ngón nhỏ dài, châm chọc chui vào đi vào, sách! Còn có hai điểm hồng anh kia....."

Trong lòng Tang Viễn Viễn hung hăng mắng hai chữ thô tục, lên tiếng trả lời: "A nha, hoá ra đường đường là vệ chủ Bắc doanh vệ chỉ là đồ ẻo lả kim thêu hoa nha! Thất kính thất kính!"

"Muốn chết!"

Kim linh uẩn mảnh như lông trâu che trời lấp đất rơi xuống dưới.

Tang Viễn Viễn vội vàng dùng hoa đi chắn.

"Tang Quả ngươi chạy đi! Ta đi cản hắn trong chốc lát!"

Vân Hứa Chu hung hăng đẩy nàng.

Tang Viễn Viễn liếc trái liếc phải một cái, quyết tâm: "Chuẩn bị nhảy

tường! Ta ném hoa xuống dưới rồi nhảy, tám phần té không chết!"

Cũng không còn biện pháp khác!

Hai người đang chuẩn bị nhảy ra khỏi bờ tường, bỗng nhiên, chỉ nghe phía Bắc vương thành Vân Đô truyền đến một tiếng ' ầm vang ' kinh thiên động địa.

Ngay cả Uông Chính Thanh kia cũng đều ngẩn ra, không tự giác dừng bước chân lại, nghiêng đầu đi nhìn.

Nhanh như vậy liền công phá vương thành? Thật ra vượt ngoài dự đoán của hắn.

"Vân Châu, quá yếu." Hắn thực khinh thường nhe răng.

Lại ' ầm vang ' một tiếng động lớn truyền đến.

Băng sương mù tràn ngập, vừa thấy chỗ mới bốc lên vụn băng và sương mù, liền biết nhất định có một mặt tường thành bị phá.

Vân Hứa Chu hít sâu một ngụm khí lạnh: "Sao có thể! Tường thành của Vương thành đều dùng băng hạch tạo ra! Làm sao nói phá là có thể phá!"

Dưới băng sương mù mờ mịt, mơ hồ thấy một ngọn núi nhỏ từ trong vương thành oanh tạc ra tới.

"Là cái con yêu quái kia!" Vân Hứa Chu ngạc nhiên.

Chỉ thấy một con rùa khổng lồ quanh thân bốc lên đầy lửa đen, ngạo mạn ngưỡng ngửa đầu, tứ chi vung lên trái phải.

Sò đá giống như nằm trên dãy núi nhỏ quét ngang qua, một đội gần trăm người kỵ binh Bắc doanh vệ bị quét thẳng tắp trúng thành máu loãng đầy trời.

Từng phiến từng phiến huyền giáp như mạt sắt thật nhỏ văng ra bốn phía.

Bắc doanh vệ phản ứng cực kỳ nhanh chóng, trận hình mũi lập tức xếp thành bên trong phế tích, vô số mưa tên như châu chấu, thẳng tắp nhào về hướng đầu con rùa khổng lồ bốc lên hắc diễm cao tới 30 trượng.

Nó không lùi lại mà còn tiến tới, mở cái miệng khổng lồ đón cơn mưa tên, âm thanh rít gào tuy rằng không nghe thấy, nhưng cái đầu hung tàn kia lại chụp xuống, làm cho tiễn thủ bốn phương cảm giác được sâu đậm bản năng sợ hãi cực kỳ nguyên thủy, như là bị kẻ săn mồi ngậm cứng yết hầu, trong khoảnh khắc đại não trống rỗng.

Con rùa khổng lồ bốc lửa lại đi một bước, lần thứ hai quét đuôi ngang.

Một mảnh quân lính đang xếp thành trận mũi tên nháy mắt biến mất trong phế tích.

Lại nhìn con rùa lửa đó, trên người nó thưa thớt bị dính mấy trăm mũi tên, lại không có chút nào tỏ ra đau đớn. Nó ngạo mạn mà nghiêng nghiêng đầu, một đôi mắt thật lớn lạnh băng hờ hững mà nhìn xuống dưới.

"Quái..... Quái vật!"

"Đây là thứ gì!"

"Mau! Mau cấp báo vệ chủ!"

Thiên Đô Bắc doanh vệ sợ hãi đến tim và mật đều muốn nứt ra, hoàn toàn rối loạn trận tuyến đầu.

Con rùa lửa khổng lồ hơi hơi hạ mắt, bò nhanh về hướng tường

thành.

Cái đuôi của nó muốn dài bằng thân thể nó, dày đặc mọc đầy gai ngược to lớn, dưới chóp đuôi hắc diễm hừng hực, mỗi khi vung lên đều có thể dẹp yên một mảnh quân Bắc doanh vệ.

Chỉ trong mấy giây đối mặt, đại quân sát thần Bắc doanh vệ lđã tổn thất gần hai ngàn người!

"Hắn thật đúng là sẽ cho người kinh hỉ nha!" Mắt thấy con rùa lửa đã tiếp cận tường thành, Tang Viễn Viễn vui sướng mở rộng khoé môi, bắt lấy Vân Hứa Chu, nhảy một cái thật mạnh về phía dưới tường thành.

Uông Chính Thanh hậu tri hậu giác, ném ra một lưỡi dao bọc kim linh uẩn sắc bén, chém vào nơi Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu mới vừa đứng.

Hai người kia đã nhảy xuống tường thành.

Uông Chính Thanh nhào về hướng lỗ châu mai, thăm dò nhìn xuống.

Lại đối diện một con mắt thật lớn, thật lười biếng.

Xung quanh con ngươi màu đen là từng vằn vện màu xanh lục lưu li cùng chấm vàng, nhìn xa cách, đạm mạc, nguyên thủy.

Nó chậm rãi khép miệng lại, một mảnh đuôi váy ' vèo ' một chút từ cái mõm thật lớn của con rùa nhanh chóng biến mất.

Uông Chính Thanh: "..... Bị ăn?!"

Ngây người một cái, chỉ thấy con mắt rùa thật lớn kia chậm rì rì mà mị lên, trong mắt có ánh sáng lạnh ngắt chợt lóe.

Uông Chính Thanh chỉ cảm thấy một linh cảm nguy hiểm khủng bố

đến cực điểm từ trên trời giáng xuống, hắn căn bản không dám quay đầu lại, giơ tay ôm lấy đầu, như một con lừa mà lăn đi ra ngoài.

Liền thấy một cai đuôi rùa treo đầy gai ngược thẳng tắp bổ xuống, ' oanh ' một tiếng làm vách tường thành trước mặt bổ thành hai nửa, phản lực cùng lực cộng minh hướng về trái phải nổ tung, cao thủ ngũ trọng thiên Linh Diệu cảnh bị trận gió hất ra xa mấy chục trượng.

Sau khi bình ổn thân thể, tâm can vẫn còn đang run.

Con rùa lửa khổng lồ lười biếng liếc mắt nhìn hắn, chợt xoay người, bò về hướng chiến trường rộng lớn.

Uông Chính Thanh nhìn nó không hiểu sao quỷ dị hiểu ý nó —— "Lát quay lại ta thu thập ngươi sau."

.....

Tang Viễn Viễn dùng ' rong biển ' nắm lấy Vân Hứa Chu, thẳng tắp trượt xuống tới trái tim của con rùa khổng lồ.

Vân Hứa Chu sớm đã hoàn toàn ngốc ra.

Sinh vật khi bị kẻ săn mồi nuốt vào yết hầu, thường thường sẽ bị đột phát cơ chế tự bảo hộ, đánh mất năng lực suy nghĩ cùng sợ hãi, như là linh hồn rời khỏi thân xác, vô tri vô giác chết đi.

Vân Hứa Chu giờ phút này liền ở vào trạng thái đi vào cõi thần tiên như vậy.

Tang Viễn Viễn đưa tay lắc lắc trước mặt nàng ta nửa ngày, nàng ta mới hậu tri hậu giác lấy lại tinh thần.

Nàng ta lẩm bẩm nói: "Tang Quả, nơi này chính là nơi người ta sẽ

đến sau khi chết?"

Tiếp tục lẩm bẩm nói: "Hèn gì! Hoá ra U Vô Mệnh cũng đã chết, khó trách không tới cứu ngươi được."

Mặc sau một lúc lâu, lại thở dài: "Chết như vậy coi như cũng tốt hơn là bị lọt vào tay Uông Chính Thanh kia một chút, mấy lời mới vừa rồi hắn nói với ngươi, thật sự là đệ nhất vô sỉ."

Tang Viễn Viễn theo tầm mắt dại ra của Vân Hứa Chu nhìn về phía trước, liền thấy được U Vô Mệnh.

Hắn nhắm chặt hai mắt, một tay vẫn nắm chuôi đao đang chui vào trái tim rùa đen, hắc diễm liên tiếp bao lấy hắn cùng con rùa băng to lớn này, bộ dáng cả người thoạt nhìn như là thần trí không có ở nhà.

Hắn đang toàn lực thao túng cái con yêu quái thật lớn này!

Nàng bỗng nhiên rất muốn hôn một cái lên gương mặt hắn.

Rất muốn nói cho hắn, hắn thật sự là quá lợi hại.

Thật là một nam nhân như bảo tàng!

.....

Toàn thân con rùa đen châm đầy hắc diễm to lớn phảng phất như thần rùa Huyền Vũ trong truyền thuyết giáng xuống nhân gian, nó đấu đá lung tung giữa bãi phế tích, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Bắc doanh vệ tuy nói kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, nhưng cũng không phong phú đến mức chiến đấu vượt qua giống loài.

Uông Chính Thanh toàn lực duy trì trận hình, vừa đánh vừa lui.

Thời điểm vào trong thành cứ tưởng chính là bắt ba ba trong rọ, lại không nghĩ rằng mình cư nhiên sẽ bị ba ba mổ?!

"Toàn lực công cổ nó, khuỷu tay nó!"

Mấy vạn đại quân, rốt cuộc không phải ăn chay. Lúc đầu xác thật là trận cước đại loạn, bị giết cho gà bay chó sủa, trong một chút thời gian ngắn ngủi liền tổn thất mấy nghìn người. Nhưng bọn hắn cũng thực mau hồi thần lại, sau một quá trình bị đánh cho tơi bời đã nhanh chóng kết trận, từ từ làm đâu chắc đấy.

Mưa tên như châu chấu nhào về hướng con rùa hắc diễm khổng lồ, mũi tên dầy đặc, như mưa châu chấu phóng thẳng vào mặt nó, mau chóng liền ngừng lại bước tiến của nó.

Cái linh lực bảy màu kia đều không phải chân chính vô địch, sau khi bị U Vô Mệnh luyện hóa, công kích càng hung hiểm hơn, nhưng năng lực phòng ngự lại yếu hơn so với ban đầu không ít —— U Vô Mệnh chính là như vậy, phong cách của hắn là không cần phòng, chỉ cần công, cho nên này con rùa này mạnh thì cũng rất mạnh, nhưng lực phòng ngự lại chỉ giống như mấy con rùa khác.

Những vị trí yếu ớt nhanh chóng bị nhét đầy không ít đầu mũi tên.

Trên mũi tên còn mang theo xiềng xích to dày như ngón cái, chúng quân túm xiềng xích mà kéo, đại khái có thể hạn chế năng lực hành động của rùa lửa, rốt cuộc cũng mạnh dạn không kiêng nể gì mà kéo đổ nó xuống.

Cuộc chiến dài dòng tiêu hao năng lượng bắt đầu rồi.

"Kéo chết nó!" Uông Chính Thanh hung hăng phun ra một búng máu.

Một kích từ cái đuôi rùa ban nãy làm hắn dính nội thương không

nhẹ.

Con rùa lửa lại phản công vài lần, lại đoạt đi gần ngàn tánh mạng.

Cuộc chiến đấu với con rùa khổng lồ bắt đầu tiến vào giai đoạn dẫn co tiêu hao năng lượng. Nó cứ nằm cản ở trước vương thành, muốn vòng qua nó để tập kích vương thành, phải chịu nguy cơ là cái đuôi đầy gai ngược kia có thể tập kích bất ngờ, rốt cục cũng phải để cho hỗn loạn trong vương thành được bình ổn lại, quân Vân Châu dù bận vẫn ung dung, đang đợi bọn Bắc doanh vệ nóng nảy tìm chết.

Ba vạn quân tiếp viện từ thành Đông của Vân Châu cũng tới rồi, cùng hội quân thuận lợi với quân lính giữ vương thành.

Vân Hứa Chu lúc này mới hồi thần.

"U Vô Mệnh khống chế con yêu quái này, còn chúng ta thì ở trong bụng nó?"

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn lộ ra một nụ cười ' ngươi cuối cùng thông suốt '.

Vân Hứa Chu thẳng lăng lăng gật gật đầu, lấy ngọc giản ra, bắt đầu hạ một loạt mệnh lệnh.

Thực mau, liền có quân Vân Châu quân từ bức tường đổ của vương thành đột kích ra, dựa vào con rùa lửa này cùng Bắc doanh vệ chính thức khai chiến!

Rùa lửa không hề tứ cố vô thân, nó thực mau chóng liền thoát khỏi đám dây xích trói buộc, lĩnh một đám quân Vân Châu, không ngừng đánh sâu vào vào đại trận tinh thiết của Bắc doanh vệ.

Chiến cuộc dần dần nghiêng về một bên.

Trời đất u ám, chém giết không biết giằng co bao lâu, bỗng nhiên,

chấn động ầm vang không ngừng truyền đến, ngay cả Tang Viễn Viễn đang ở trong bụng con rùa lửa cũng cảm giác được.

"Viện quân của hai thành Nam, Bắc tới rồi!" Trên mặt Vân Hứa Chu hiện lên nụ cười lãnh khốc, "Phong thành! Tử chiến một trận với Bắc doanh vệ!"

Giờ phút này, vệ chủ Bắc doanh vệ Uông Chính Thanh đã thu được tin tức, Hoàng Phủ Hùng xua hai mươi vạn quân, từ Ký Châu thần tốc đi xuống phía Nam, thẳng đến Thiên Đô!

"Rút quân!"

Ngay vào lúc này, hai cửa Nam, Bắc đồng thời mở rộng ra, hai luồng đại quân như nước lũ ào ạt tràn vào hội tụ tại đô thành đã bị nghiền phẳng hơn phân nửa này, tiếng giết rung trời, toàn bộ thế giới băng tuyết đều đang run rẩy.

Bắc doanh vệ triệt triệt để để bị ép vào thế 'bắt ba ba trong rọ'.

Bọn họ lợi dụng khiêng dày chống đỡ lại đại quân, vừa lúc tiện cho trọng kỵ binh của hai cánh quân Vân Châu khởi xướng xung phong.

U Vô Mệnh mở mắt ra.

Trong mắt lập loè hắc diễm.

"Tiểu Tang Quả, ta đi giết Uông Chính Thanh, đi một chút sẽ về." Tiếng nói hắn hoàn toàn khàn khàn, càng như là cát thô lăn qua lượn lại trên đầu quả tim của nàng, làm cho nàng không tự giác mà run run, vành tai cũng dần dần nóng lên.

Nàng giương mắt nhìn lên, thấy khóe môi hắn gợi lên nụ cười vừa âm vừa lãnh, vừa thấy liền biết có người sắp gặp xúi quẩy.

Hử? Ai chọc hắn sao?

Biểu tình cực kỳ khủng bố này làm Vân Hứa Chu run rẩy thật mạnh mấy cái.

Chờ đến khi U Vô Mệnh giương cánh bay mất, Vân Hứa Chu rốt cuộc mới dám thở hổn hển mấy hơi, nói: "Hắn sợ là nghe thấy lời ta vừa mới nói."

Mới vừa rồi Vân Hứa Chu từng lẩm bẩm nói, Uông Chính Thanh nói mấy lời đệ nhất vô sỉ với Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn ' úc ' một tiếng, buông tay: "Kim thêu hoa chết chắc rồi."

Sau khi U Vô Mệnh giải trừ khống chế, con rùa băng khổng lồ này như bị tắt lửa, nó mềm như bông quỳ rạp trên mặt đất, bất động.

Giờ phút này bên ngoài thật sự loạn, ba cánh quân Vân Châu đã cùng Bắc doanh vệ đánh đến túi bụi.

Uông Chính Thanh đã một mình một ngựa, chạy ra khỏi cửa Tây nổ tung của Vân Đô.

Không có sao..... Hoàng Phủ Hùng dám tấn công Thiên Đô, nhất định lại một hồi đại chiến kinh thiên, chỉ cần nhiều đoạt một chút chiến công liền có thể đoái công chuộc tội, đền bù thất bại ở Vân Châu.....

Uông Chính Thanh không ngừng an ủi mình, bất chợt phát hiện một bóng đen vô tận nhô lên cao đập xuống dưới, như bóng như hình nhưng không đường trốn thoát.

Chương 97: Thần lực cộng minh

Trận chiến tranh này thắng là không thể trì hoãn.

U Vô Mệnh thật lâu không trở về, Tang Viễn Viễn kìm nén không được, mang Vân Hứa Chu trốn qua miệng con rùa, lợi dụng linh uẩn đẳng, bò tới trên đỉnh đầu con rùa băng khổng lồ này.

Chiến giáp đỏ đậm của Bắc doanh vệ đã bị bao phủ trong lớp tuyết trắng xóa —— chiến giáp của quân Vân Châu đều là màu trắng, quan sát toàn bộ thế cục, cảm giác giống như là có từng quả mơ màu đỏ còn tươi mới, bị băng tuyết nghiền qua, thấm thành một bãi chất lỏng nho nhỏ trên mặt đất.

Mới mẻ mà.

Tang Viễn Viễn nhìn xa xa khắp nơi, cũng không thấy được đôi cánh dài của cái con thiêu thân lớn nhà mình.

Giết Uông Chính Thanh, giết như thế nào mà còn chưa thấy.

"Uông Chính Thanh còn tính là gặp may mắn." Tang Viễn Viễn thở dài.

Những lời nói của hắn với nàng ở trên tường thành thật sự là không thể chịu nổi, Vân Hứa Chu chỉ đơn giản nói ra một miệng một câu. Nếu U Vô Mệnh biết nguyên văn lời nói đó là cái gì, Uông Chính Thanh kia có khả năng không phải chỉ chết đơn giản như vậy.

Cho tới hôm nay nàng đều không quên được tình cảnh U Vô Mệnh

đã chụp Khương Cẩn Bằng một chút một chút còn có nửa thân mình, sau đó quăng đại vào trong cái rương cho Ngẫu Tử chơi. Uông Chính Thanh chỉ là bị hắn giết đơn thuần, cũng còn xem như may mắn.

"Gặp may mắn?" Vân Hứa Chu nhướng mày, "À may là may thế nào, hôm nay hắn muốn chết sao?"

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn nàng ta như gặp quỷ: "Nhiếp Chính Vương, ngươi vậy mà cũng nói giỡn!"

Vân Hứa Chu mím môi cười: "Hừ, ngươi không biết, ta từ trước tới nay cũng cùng Phượng Sồ thắp nến tâm sự suốt đêm..... Haizz! Ta thật là....."

Lại nghĩ tới người kia.

"Tang Quả ngươi biết không, ta thường xuyên có một loại ảo giác, Tang Bất Cận chính là tình địch của ta, hắn đoạt Phượng Sồ đi rồi, không bao giờ trả lại cho ta."

Tang Viễn Viễn: "..... Ta cũng không biết nên nói giúp hắn như thế nào?"

"Vậy không cần phải nói cái gì cả."

Lời còn chưa dứt, chợt thấy một bóng hồng y từ cửa thành thẳng tắp xông vào.

Tiêu sái bừa bãi như vậy!

Lợi kiếm trong tay dương lên, như phượng vũ cửu thiên, chỉ trong thoáng chốc một đám Bắc doanh vệ đều ngã rạp xuống như người ta cắt lúa mạch. Đầu nghiêng về một bên, chỗ trán giữa hai mắt cùng khoé mắt đều có ánh vàng rực rỡ lấp lánh nhỏ vụn mà lập loè, xa xa vừa nhìn liền biết là hoa văn đuôi phượng màu vàng tỉ mỉ vẽ

nên.

Thỉnh thoảng thấy hắn lướt thân lên phía trên, quần áo đỏ thẫm lượn vòng, từng vòng hoa văn màu vàng kim trên góc áo dần dần lộ ra, tầng tầng lớp lớp nở rộ.

"Tê ——"

Tang Bất Cận tới chi viện!

Phía sau hắn, một đội Tang quân gắt gao đi theo, khắp bốn phía thu hoạch Bắc doanh vệ còn sót lại.

Hoá ra Tang Bất Cận hộ tống cẩu tử cùng ngẫu tử đi Ký Châu đối phó Hoàng Phủ Hùng xong, còn chưa kịp trở về l Tang Châu liền nghe được tin Vân Châu xảy ra chuyện, vì thế vội vàng lĩnh thân vệ gấp rút chạy tới tiếp viện!

"A! Hắn mặc đồ nữ thật sự rất tuấn tú!" Tang Viễn Viễn không khỏi cảm khái vạn ngàn.

Thần sắc Vân Hứa Chu có chút phức tạp, mắt to nhấp nháy nhấp nháy, thỉnh thoảng còn lén liếc mắt nhìn thân ảnh kia. Cái này nói như thế nào nhỉ, tình địch cùng tình nhân tới cứu giá sao?

Đều nói giữa những người người yêu nhau sẽ có cảm ứng tâm linh.

Tang Bất Cận thân bên trong loạn quân, cũng không có tin tức gì của Vân Hứa Chu, lại liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng ta đứng trên đầu con rùa băng.

Dây cương thả một cái, phi tới gần.

"Đi xuống đi." Vân Hứa Chu nói, "Tang thế tử đường xa tới chi viện, ta đứng như thế này thật thất kính quá."

Tang Viễn Viễn ' phì ' cười, cuốn ra dây linh uẩn, mang theo nàng ta khinh phiêu phiêu rơi xuống mặt đất.

Vân Hứa Chu rõ ràng nhớ Phượng Sồ cô nương bừng bừng như lửa, đôi mắt nhìn chăm chú đến nháy mắt cũng không nháy.

Tang Bất Cận giống như một tia chớp đỏ, phút chốc người liền đến gần.

Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu ngẩng đầu vừa nhìn lên, cùng nhau giật mình đứng tại chỗ.

Chỉ thấy Tang Bất Cận dương cằm, bộ dáng khí phách hăng hái: "Làm sao, chưa thấy qua mỹ nam tử sao!"

"Khụ! Khụ!" Tang Viễn Viễn bị sặc một chút.

Hoá ra, hắn hôm nay tuy rằng ăn mặc áo bào đỏ thẫm tơ vàng, khóe mắt cũng có vẽ kim phấn, nhưng lại không phải giả nữ trang, mà là.....

Nam trang hoa lệ tôn quý, vừa yêu hoặc vừa xinh đẹp!

Tang Bất Cận rốt cuộc cũng tìm được được ra chính xác cho mình rồi!

Nam trang nhưng mặc vào nhiệt tình như lửa, vẽ hoa văn nhưng là hoa văn kim long đẹp kiểu nam yêu!

Hắn thông suốt!

"Vân Hứa Chu!" Tang Bất Cận híp đôi mắt dài, dương cằm, "Hôm nay giúp ngươi, ta muốn ngươi lấy thân báo đáp!"

Tang Viễn Viễn đẩy Vân Hứa Chu về phía trước, sau đó tay chân nhẹ nhàng lùi lại, thối lui đến một chỗ ánh sáng không hề chiếu tới.

Tuyết đọng dưới chân đã bị máu tươi ướt sũng, khắp nơi toàn là khôi giáp bị đánh vỡ, binh ký gãy rời cùng với đám thi thể không ai lo lắng thu thập.

Nàng triệu ra đóa hoa ăn thịt người, mới vừa cưỡi nó ra xa hơn tới trượng, liền nhìn đến một thân ảnh mang cánh đen từ trên trời giáng xuống.

Đầy người hắn mang lệ khí, người còn chưa tới, một luồng hơi thở mang mùi máu liền xông ra đầu tiên toả xuống phía dưới.

Tang Viễn Viễn cũng không ghét bỏ hương vị này.

Bên trong loạn thế, anh hùng nào không phải tay dính đầy máu tươi chứ?

Nàng hướng về phía hắn giơ cánh tay lên.

' phanh ' một cái, ôm đầy cõi lòng.

U Vô Mệnh vốn dĩ đang banh mặt ra thực khó chịu lập tức liền không có tâm trạng tốt: "Tiểu Tang Quả, nàng nhớ ta đến như vậy à?"

"Ừ. Nhớ."

Hắn suy nghĩ một lát, vẫn có chút khó chịu.

Lúc này nhiệt độ cơ thể hắn rất cao, hô hấp cũng nóng bỏng.

Hắn kề sát đến bên tai nàng, thanh âm hơi khàn, mang theo một chút ngoan tuyệt: "Tưởng tượng nàng nghe được những lời nói không thể chịu nổi như vậy, ta thật nhịn không được muốn cắn luôn lỗ tai nàng xuống."

Lúc Uông Chính Thanh sắp chết, thần trí thác loạn, tất cả đều khai.

Hắn nói như vậy xong, làm bộ muốn nghiêng đầu cắn, hơi thở ' hô ' một cái phà qua vành tai nàng .

Tang Viễn Viễn giật mình, rùng mình một cái, vội vàng đẩy hắn ra, giơ tay bưng kín lỗ tai.

"U Vô Mệnh chàng không bệnh đi!"

Liền thấy hắn cong môi, hai mắt mị đến vừa soái lại vừa hư: "Ta có bệnh mà."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng suýt nữa đã quên, nam nhân của nàng là bệnh kiều, thuần chủng.

"Vậy ngươi có giết Uông Chính Thanh thực thảm không?" Nàng thử thăm dò vươn một cái tay nhỏ ngăn lại đôi môi mỏng xinh đẹp kia của hắn.

"Giết rất đẹp." Hắn nghiến nghiến hai hàm răng trắng, "Muốn xem không?"

Tang Viễn Viễn: "....." Quả nhiên mạch não không giống nhau chính là không giống nhau, giết rất đẹp còn kêu xem là ý gì?

Công nghệ khắc hoa hình nhân cỡ lớn à?

"Ta nhớ chàng!" Nàng chu môi lên, tung ra tuyệt kỹ của mình, "U Vô Mệnh chàng rời đi lâu như vậy, ta nhớ chàng muốn chết!"

Thân thể hắn rõ ràng cứng đờ.

Nàng nhân cơ hội nhào lên, cánh tay vòng ra sau ôm cổ hắn, đưa

đôi môi mềm mại thơm tho của mình lên.

Ước chừng là do một lúc lâu chỉ nghe thấy mùi máu, hô hấp của hắn thật nóng, hơi thở mang mùi hoa độc đáo bị lẫn vào mùi máu, rõ ràng là nàng nhào đến chọc hắn trước, nhưng hơi thở ấm áp và khí thế mạnh mẽ của hắn lại làm nàng run rẩy thật lâu.

Cuộc chiến thật mau chóng kết thúc.

Năm vạn quân Bắc doanh vệ của Thiên Đô cuối cùng cũng chỉ còn sót lại mấy trăm người tìm đường chạy thoát được.

Đại chiến toàn thắng!

Phải đi xốc góc gác của lão Vân đế lên rồi.

Bốn người Vân Hứa Chu về tới phế tích tổ miếu.

Cây tuyết bồ đề kia, từ trước đến giờ luôn lẳng lặng giãn cành ra, giống như một lão giả cường tráng, che chở hậu nhân của mình. Giờ phút này sớm đã rễ hướng lên trời, chật vật ngã nhào vào bên cạnh phế tích.

"Thấy có giống ông ta không." Vân Hứa Chu chỉ chỉ cái cây trơ rễ ra.

Hoá ra, bộ rễ ngầm cứ tưởng thật sâu thật vững ấy sớm đã hủ bại mốc meo.

Tang Viễn Viễn yên lặng thở dài một tiếng, gắt gao nắm lấy cánh tay U Vô Mệnh, hấp thu lực lượng từ trên người hắn.

Sau khi trải qua một hồi nguy hiểm như vậy, nàng phát hiện mình giống như đột nhiên biến thành một tiểu nữ nhân, muốn ỷ lại vào hắn, đưa đầu dán vào ngực hắn, toàn bộ thân thể như treo trên người hắn.

Bộ dáng U Vô Mệnh miễn bàn có bao nhiêu đắc ý.

Hắn còn hận không thể kéo một cái biểu ngữ trên đầu —— mau xem Tiểu Tang Quả yêu ta đến nhường nào này!

Tổ miếu đã hoàn toàn thành phế tích.

Lúc ấy cái con rùa băng kia là trực tiếp từ trong hầm ngầm đội đất đứng lên, thông đạo sớm đã không còn bóng dáng.

Một đội thân vệ loay hoay trong khu phế tích hồi lâu, rốt cuộc đào ra một không gian ngầm không rộng nhưng hết sức dị thường, bốn góc đều có một cái cọc thiết thật lớn, trên cọc đều còn lại một phần xiềng xích hắc thiết đã bị đứt gãy —— đây là mới vừa rồi sau khi U Vô Mệnh khống chế được rùa băng đã dùng hắc diễm thiêu đứt.

Trên vách vốn có một cái cửa ẩn, hiện giờ bốn vách tường đều sụp rớt, chỉ còn một cánh cửa đứng lẻ loi.

Phía sau cửa lại là một cái thông đạo, thông vào hầm ngầm nào không biết.

Tuyết cùng l đất lạnh đã lấp vào.

Thủ lĩnh thị vệ chạy chậm đến trước mặt Vân Hứa Chu, nghiêm nghị chắp tay: "Nhiếp Chính Vương, đào không?"

Vân Hứa Chu nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

"Phía dưới chỉ sợ có nguy hiểm, để đi trước cho." Tang Viễn Viễn triệu hoa ăn thịt người ra, hự hự đi xuống.

Cái hoa ăn thịt người này thoạt nhìn phi thường khó chịu —— trời biết một cái hoa không có ngũ quan chỉ có năm cánh hoa đỏ mập rắn chắc to lớn như nó thì làm sao mới có thể biểu đạt ra ý tứ ' khó chịu ' này!

Tóm lại, bắt nó ăn đất, nó phi thường phi thường không vui rồi.

Thực mau chóng, phía trước bỗng dưng không còn vật cản, đống tuyết cùng đất lạnh bị ăn sạch.

"Đi."

Tang Viễn Viễn vừa muốn nhích người, bỗng nhiên bị Tang Bất Cận ngăn lại.

"Có đại ca ở đây, còn có thể bắt tiểu muội đánh trận đầu?" Bộ dáng bôn phóng sang sảng.

Tang Viễn Viễn cười len lén ngó Vân Hứa Chu một cái, thấy trên gương mặt trắng nõn của nàng ta đã ẩn ẩn hiện lên một chút đỏ ửng, đôi mắt hơi hơi phát ra ánh sáng.

Tang Bất Cận tản mạn vỗ vỗ cánh tay Vân Hứa Chu: "Theo ta đi lên đầu! Đừng sợ, bảo vệ được ngươi mà!"

Tang Viễn Viễn xoa xoa giữa mày.

Thật sự, động vật giống đực đứng trước mặt giống cái mà mình ngưỡng mộ, ai cũng giống như ai, đều kiêu ngạo như con khổng tước.

U Vô Mệnh khó có khi mà không lên tiếng trào phúng, chỉ bày ra bộ dáng khinh bỉ, chậm rì rì đi vào trong thông đạo.

Thông đạo không dài lắm, đi chưa được mấy bước liền đến đầu bên kia, phía dưới là một gian mật thất, xây bằng hắc thiết, ở giữa mật thất có một cái đỉnh bằng hắc thiết cao khoảng nửa thân người đang được dựng chổng ngược, bề ngoài có vẻ cổ xưa, ba chân đỉnh đều hướng lên trời, miệng đỉnh lại nằm sát dưới mặt đất, không biết bên trong cất giấu cái gì.

Tang Bất Cận mặt đầy cảnh giác: "Để ý độc!"

Tang Viễn Viễn triệu ra một đoá hoa thái dương nhỏ, bện ra một sợi linh uẩn tinh tế, nó bắt đầu dò vào trong miệng đỉnh ở dưới sát mặt đất.

Đánh giá một vòng, phát hiện trong cái đỉnh này cái gì cũng không có, chính giống như một con quay hình tam giác đỉnh chống xuống mặt đất, là một cái đỉnh lớn bằng hắc thiết thường thường vô kỳ.

"Bên trong không có cái gì cả." Tang Viễn Viễn thất vọng lắc đầu.

Trong lòng thầm nghĩ: Lúc nơi này còn chưa bị phá hư thì nó chính là gian mật thất bằng hắc thiết có con rùa băng khổng lồ kia nằm lên bảo hộ là, cho nên lý ra nó phải cất giấu bí mật gì mới đúng chứ? Gian mật thất này thoạt nhìn thực sự là thường thường vô kỳ, không giống như kiểu cần phải được người hao hết tâm tư bảo hộ, chẳng lẽ bí mật bên đã bị người lấy đi rồi?

Vân Hứa Chu đi trước nàng một bước, phát hiện ra nghi vấn: "Bị người khác nhanh chân đến trước không?!"

Nơi này thật sự là quá bình thường, căn bản không có bí mật gì.

Tang Bất Cận đi lên phía trước, tiện tay liền muốn nhấc cái đỉnh hắc thiết kia lên nhìn một cái —— toàn bộ trong mật thất này, cái duy nhất có thể gọi là ' đồ vật 'thật sự là chỉ có cái này.

Gió lạnh thổi qua, thân hình U Vô Mệnh chợt lóe, cản hắn lại.

"Đừng nhúc nhích." Thần sắc U Vô Mệnh có chút thần bí, dựng thẳng một ngón tay lên ấn trên môi, "Suỵt....."

Trong mật thất tức khắc có thể nghe được tiếng hô hấp.

Sau một lúc lâu, ba người còn lại hai mắt nhìn nhau, khó hiểu có ý gì.

U vô hợp đưa lòng bàn tay đặt ở sau tai, lắng nghe một lát, nói: "Cộng hưởng tiếng động."

Tang Viễn Viễn, Tang Bất Cận, Vân Hứa Chu: "?"

U Vô Mệnh nghe xong hồi lâu, rốt cuộc hao hết kiên nhẫn, lông mày xinh đẹp nhướng lên lên, đôi mắt đen hiện lên vẻ táo bạo rõ ràng.

Hắn thật sự là không có tâm trạng tốt nga.

Đôi mắt âm u nhìn chằm chằm cái đỉnh hắc thiết lộn ngược nằm giữa mật thất.

Sau một lúc lâu, hắn bực bội đi tới đi lui hai bước, lại đứng yên, hai mắt nhìn chằm chằm càng chăm chú, ánh mắt điên cuồng chớp động, thái dương còn nổi cả gân xanh ra.

Trong ánh mắt hắn dần dần hiện lên tơ máu.

Tang Viễn Viễn biết, là do tiêu hao tinh thần quá độ —— người nam nhân này thật sự không chút nào giống người bình thường, có lẽ giống như hắn vậy, hắn là một thiên tài. Hắn muốn biết đáp án, liền điên cuồng tự suy nghĩ cho đến khi đầu óc bị quá tải năng lượng tiêu hao quá mức. Không thể không nói đây cũng là một loại năng lực siêu phàm thoát tục.

Nhớ tới trước đây khi nàng còn tham gia khảo thí trong trường học, bất luận trong lòng khao khát ' vắt hết óc ' đến bao nhiêu đi nữa, chỉ tội là đại não của nàng cứ giả chết, căn bản không muốn động là không động.

Nhìn nhìn lại người ta đi.

Hai tròng mắt U Vô Mệnh trở nên đỏ đậm, dần dần có huyết lệ chậm rãi theo khóe mắt sâu hoắm thấm ra.

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu chưa từng nhìn thấy trường hợp khủng bố như thế này, vô cùng kinh ngạc, cho rằng hắn gặp vấn đề nên muốn tiến lên hỗ trợ.

Tang Viễn Viễn vội vàng ngăn hai người này lại, lặng lẽ lắc lắc đầu.

Nàng dùng đầu ngón tay triệu ra một con hoa thái dương nhỏ, nó đem linh uẩn tán thành một màn sương mù tinh mịn đến mức không thể cảm giác được. Nàng thử thử độ ấm, lại điều chỉnh một chút, mãi đến khi xác định hoàn toàn sẽ không làm người phát hiện ra, mới đưa màn sương mù này nhẹ nhàng chậm chạp phun về hướng U Vô Mệnh.

Hắn vẫn chuyên tâm gắt gao nhìn chằm chằm cái đỉnh trước mặt.

Tang Viễn Viễn quay mặt đi không dám đưa ánh mắt quấy rầy hắn. Nàng biết nếu mình nhìn huyết lệ thấm ra hốc mắt hắn, nàng nhất định sẽ lo lắng đau lòng, trong ánh mắt khó tránh khỏi lộ ra chút khác thường, làm hắn phân tâm.

Bọn họ bước đến con đường này, không thể lui về sau được, cũng không có cách nào quay đầu lại, không thể để bản thân mềm yếu, mỗi một bước đều cần phải toàn lực ứng phó.

Thời gian chờ đợi l luôn đặc biệt lâu.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc, nghe được U Vô Mệnh khinh mạn khinh thường mà ' sách ' một tiếng.

Trong ánh mắt Tang Viễn Viễn tức khắc nhấp nhoáng ánh sáng, nàng ném hoa thái dương nhỏ về phía hắn một cái, vội vàng tiến đến, quyết đoán dùng ống tay áo lau huyết lệ cho hắn.

U Vô Mệnh quái dị nhìn nàng.

Hắn bắt được ống tay áo nàng, kéo đến dưới mí mắt nhìn nhìn.

"Tiểu Tang Quả." Hắn nói, "Chỉ một chút máu như vậy mà hù nàng đến thế này à?"

Tang Viễn Viễn: "..... Ta rất sợ hãi mà."

"Phốc!" Hắn vui sướng ôm lấy nàng, nghiêng đầu nhìn nhìn Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận, hỏi, "Ai giúp ta đi bắt một con chuột tới đây với?"

"Cùng nhau đi!" Tang Bất Cận sang sảng cười, "Lão Vân, còn nhớ rõ lần đó ở Triệu Châu, ta đem ngươi đi trộm con chuột tre của Triệu hành nuôi không?"

Vân Hứa Chu lệ nóng doanh tròng: "Nhớ rõ, vậy mà ngươi cũng có thể ăn."

Hai người liền nắm tay nhau đi.

U Vô Mệnh đỡ vai Tang Viễn Viễn, ấn nàng xuống thấp một chút, ý bảo nàng xem cái đỉnh này.

"Phát hiện cái gì không?"

Nàng nhận mệnh lắc lắc đầu.

U Vô Mệnh thực khoan dung mà cười nói: "Không có phát hiện là được rồi. Nếu nàng có thể phát hiện, ta còn cần nghĩ lâu như vậy sao?"

Tang Viễn Viễn: "..... Có chuyện mau nói!"

Hắn chẳng lẽ cho rằng người khác nhìn không ra à, hắn cố ý tách

khỏi Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu sao.

"Đây là cái đồ vật kia." U Vô Mệnh vô cùng thần bí cười cười.

Tang Viễn Viễn vẫn không hiểu ra sao: "Thứ gì?"

"Nguồn gốc của vạn ác."

Nàng sửng sốt trong chốc lát, sau đó nhảy dựng lên. Nhảy đến một nửa, che miệng rơi xuống đất, vươn ngón tay ra chỉ chỉ mặt đất dưới chân.

"Cái..... đồ vật kia?!"

"Đúng vậy." U Vô Mệnh nhẹ nhàng bâng quơ.

Tang Viễn Viễn hoảng sợ nhìn chằm chằm cái đỉnh này, sau một lúc lâu, càng thêm mờ mịt nhìn về phía hắn: "Vẫn không hiểu. Nó làm sao là cái đồ vật kia được chứ?"

Tang Viễn Viễn hỏi ra vấn đề mà nhân loại bình thường đều sẽ nghi hoặc.

Cái thứ vĩ đại dưới ngầm kia lớn đến nhìn không thấy toàn bộ, đường kính chừng 1500 hơn dặm, vượt qua khỏi diện tích chừng ba châu quốc, và cái đỉnh hắc thiết nhỏ cao chừng nửa thân người ngay trước mắt này, có thể có quan hệ gì?

U Vô Mệnh cười đắc ý: "Không hiểu là được rồi."

Tang Viễn Viễn: "..... Vậy chàng nhanh nói cho ta!"

Người lớn như vậy rồi còn bày đặt úp úp mở mở, trình độ ấu trĩ chắc không ai bằng hắn.

U Vô Mệnh thong thả đi tới hai bước, nói: "Ta vừa mới tính toán. Ta

nhớ lại cái kiểu hoa văn đã thấy ở dưới mặt đất, những dấu vết khắc óng ánh trên sông băng, cùng với các độ cong của nó, đủ loại chi tiết, sau đó so sánh với cái vật trước mặt này."

Hắn vươn ngón tay ra, chọc chọc vào cái đỉnh hắc thiết.

"Ta phát hiện, nếu cái thứ vĩ đại dưới ngầm kia cũng là một cái đỉnh đảo đầu như thế này, như vậy cái chỗ hổng tam giác chúng ra đã phát hiện ra sẽ nằm ở vị trí này ——"

Tang Viễn Viễn theo ngón tay hắn nhìn thấy, phát hiện một cái lỗ động nhỏ xíu đến mắt thường cơ hồ không thể nhìn ra được.

"Ý chàng nói là, cái lỗ nhỏ này chính là cái hình tam giác mà chúng ta tìm thấy dưới mặt đất, cái lỗ hổng to lớn giống như cổng cung điện kia?" Nàng hỏi.

Lúc ở mặt đất, căn bản không thể phán đoán cái tạo vật hắc thiết kia là được chế thành hình dáng quái vật khổng lồ gì. Nếu U Vô Mệnh từ chi tiết suy đoán ra một vị trí, sau đó lại tìm ra một vị trí tương đồng với cái đỉnh hắc thiết nhỏ ở trước mắt này đây, vậy thật khó nói được chỉ là trùng hợp.

Tang Viễn Viễn hít một ngụm khí lạnh, đại não bắt đầu mở rộng ra: "Ý của chàng là, lúc trước chúng ta cho rằng mình đang ở dưới ngầm, nhưng trên thực tế, chúng ta bị thu nhỏ thành những con người nhỏ xíu xìu xiu bò tới bò đi trên cái đỉnh này?"

Được rồi, hiện tại đầu óc nàng đã hoàn toàn biến thành một cục hồ nhão.

U Vô Mệnh hoảng sợ trừng mắt nàng: "Tiểu Tang Quả, nàng suy nghĩ cái gì lung tung rối loạn vậy!"

Tang Viễn Viễn không còn sức chửi tục: "Vậy chàng nói với ta không phải là ý đó chứ là gì?"

U Vô Mệnh bị trí tưởng tượng chạy nhanh như bay trong đại não nàng làm thương cảm, thở dài, không úp úp mở mở nữa: "Không phải, ý ta là, ở dưới ngầm kia cái đồ vật đó có khi cũng là một cái đỉnh nằm chổng đầu như thế này, hình dạng, vật chất, hoa văn, cũng giống hệt như cái nằm trước mặt chúng ta đây trước. Chẳng qua cái ở dưới ngầm kia lớn hơn cái trước mắt này vô số lần."

Tang Viễn Viễn rất muốn liếc một cái xem thường —— rõ ràng là chuyện vô cùng đơn giản, một câu là có thể nói rõ, hắn một hai lại úp úp mở mở không chịu lập tức nói rõ ràng, còn bắt nàng động não suy nghĩ tùm lum như vậy ?

Nhưng dục vọng cầu sinh làm nàng không tỏ ra vẻ khác thường mà chân thành tán thưởng: "U Vô Mệnh chàng quá lợi hại! Nói tiếp đi! Ta tò mò muốn chết rồi nè."

U Vô Mệnh nhướng mày: "Sau đó, ta căn cứ vào ba chân của cái đỉnh này, rồi suy ra ba chân của cái vật khổng lồ dưới ngầm kia, màng đoán xem thế nào, ta phát hiện, một trong những cái chân nếu có của cái vật đó chính xác là chỉ hướng nơi này!"

Tang Viễn Viễn hút một ngụm khí lạnh, không hiểu ra sao.

U Vô Mệnh biết nàng nhất định không hiểu, đạm nhiên cười cười, tiếp tục nói: "Mà một chân khác nha, đối diện Thiên Đô."

Tang Viễn Viễn híp híp mắt, nỗ lực chuyển động cái đại não nhão nhẹt của mình: "Ý của chàng là, chỗ tổng bộ của Thiên Đàn cũng có một cái đỉnh nhỏ giống như vầy?"

"Không tồi, chắc hẳn là giấu ở dưới tế đàn kia. Nàng nhớ lại hình dạng xem, có phải rất giống không?"

Tang Viễn Viễn cố gắng nhớ một lát, phát hiện cái 'tế đàn' dưới mặt đất chỗ Khương Nhất cùng Vân Chi Trạc thi thuật kia xác thật là xấp

xỉ bằng kích thước với cái đỉnh hắc thiết này.

"Cho nên ta vẫn chưa hiểu quan hệ giữa chúng nó với nhau là như thế nào!" Nàng nói, "Chàng có thể làm ơn giải thích vào sâu ra cạn một chút?"

U Vô Mệnh đột nhiên ngẩn ra, tròng mắt cực chậm cực chậm chuyển về hướng nàng: "Vào sâu, ra cạn hả? Được nha."

Ngữ khí ngả ngớn, ý vị thâm trường.

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh!"

Hắn vui sướng nở nụ cười, ôm lấy bả vai nàng, nói: "Còn nhớ rõ ban đầu ta nói gì đó? Cộng hưởng. Tiểu Tang Quả, không biết nàng có từng nghe qua một câu chuyện xưa, nếu cái chuông ở chùa miếu trên núi mà gõ một cái, thì cái mỏ thiết dưới chân núi cũng sẽ vang theo. Đây là cộng hưởng cộng minh."

Hắn dán người phía sau nàng, đem hai lòng tay dựng lên ở sau lỗ tai nàng, cúi người nói nhỏ: "Nghe, cẩn thận nghe....."

Tang Viễn Viễn chậm rãi mở to hai mắt.

Khi hắn nhắc tới, nàng liền mau chóng bắt giữ được cái cảm giác cực kỳ kỳ dị này.

Nếu phải dùng ngôn ngữ mà hình dung, ước chừng giống như là đứng ở chính giữa sóng điện cực mạnh mẽ vậy, tuy rằng thật ra là không nghe ra được âm thanh bình thường nào, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được một loại chấn động đang phát sinh.

Nàng khó có thể tin mà nói: "Cho nên, bọn họ chế tạo ra mấy cái đỉnh hắc thiết có tỷ lệ tương đồng với cái đỉnh khổng lồ dưới ngầm kia, đặt ở một vị trí thích hợp, có thể cộng hưởng với cái đồ vật dưới ngầm kia ? Vấn đề là, bọn họ như thế nào biết được cái đồ vật dưới

ngầm đó lại dài như vậy?"

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên có cảm giác, người như lão Vân đế đúng là một nhân tài khoa học kỹ thuật, nếu không phải đi theo con đường chính trị này, nói không chừng ngay cả Internet cũng có thể bị hắn làm ra.

U Vô Mệnh rầu rĩ nở nụ cười.

Bàn tay hắn vẫn đặt ở sau lỗ tai nàng, nụ cười này cùng với thanh âm trầm thấp đồng thời tiến hành truyền bá vật lý rồi cả truyền bá không khí vào lỗ tai nàng, chui vào đáy lòng nàng.

Một trận rùng mình nổi lên, nàng trong khoảnh khắc đỏ lỗ tai, quay người thoát khỏi vòng giam cầm của hắn.

Hắn cũng không để ý con mồi chạy thoát ngay trong lòng bàn tay, nhàn nhàn lười nhác nói: "Mới chỉ là suy đoán, muốn chứng thực phải thử một lần."

Ánh mắt Tang Viễn Viễn hơi lơ mơ một chút, nói: "Nên bắt chuột tới thử sao?"

Hắn chỉ nhìn nàng cười.

"Tiểu Tang Quả," thanh âm hơi khàn, "Lại đây. Đừng để ta tới bắt nàng nga."

Ánh mắt sáng quắc, giống như hắn mà bắt được nàng, thế nào cũng sẽ làm một chút sự tình không thể cho ai biết trong cái gian mật thất này vậy.

Trước cửa thông đạo có tiếng bước chân truyền đến.

Tang Viễn Viễn như được đại xá: "Ca ca đã trở lại!"

"Chậc." U Vô Mệnh tiếc nuối vô hạn.

Tang Bất Cận dùng hai ngón tay nắm đuôi một con chuột, con chuột to lớn béo ú trong tay hắn không ngừng giãy giụa vặn vẹo, ' chi chi ' kêu la.

Vân Hứa Chu phụ một tay đi bên cạnh hắn, thoạt nhìn tâm tình không tồi.

Thấy hai người bọn họ trở về, U Vô Mệnh ngưng thần một lát, đưa ra một bàn tay, nhàn nhàn để vào trên không giữa ba chân của đỉnh hắc thiết.

Trong tay hắn tràn ra hắc diễm, bao lại toàn bộ đỉnh hắc thiết, dùng toàn lực hút lên trên.

Mu bàn tay hắn trong nháy mắt liền nổi gân xanh.

Hắn thoạt nhìn cũng không nhẹ nhàng gì, khoé môi xinh đẹp hơi hơi hạ xuống, mặt mày ngưng trọng, cực kỳ chuyên chú.

Thực mau, một loại cảm giác chấn động kỳ dị làm người theo bản năng hoảng sợ không biết từ chỗ nào truyền đến, phảng phất như lúc hai viên tinh cầu đi ngang qua nhau, cộng minh ngắn ngủi một tiếng.

Môi U Vô Mệnh cong lên, thu hắc diễm lại, bắt lấy chân đỉnh, đột nhiên xốc lên.

Chỉ thấy dưới cái đỉnh này hiện ra một vầng sáng bảy màu mờ mịt, thoạt nhìn loá mắt mà vô hại, nó hư không treo chỗ giữa bụng đỉnh hắc thiết, chậm rãi di động trên dưới.

Tang Viễn Viễn minh bạch.

Đây là lợi dụng cộng hưởng cộng minh, hấp thu lực lượng bảy màu

trong cái đỉnh vĩ đại dưới nền đất kia.

Cái hiện tượng cộng hưởng này, nhìn như mơ hồ nhưng trong sinh hoạt thật ra thường xuyên có thể gặp được. Âm thoa, nhạc cụ cộng minh là hiện tượng cũng thường thấy, càng thần kỳ hơn còn có điện tích sinh vật cũng cộng hưởng —— như sóng điện não.

Sóng điện não cộng hưởng có hai ví dụ rất điển hình, một cái là ngáp sẽ ' lây ', một cái khác là, hai người tự nhiên đồng thời không tự giác mà nhẩm ra cùng một bài hát.

Cho nên, cộng hưởng của cái sức mạnh bảy màu tuy rằng huyền diệu, lại không phải là hiếm lạ.

Nàng cũng hiểu rõ vì sao U Vô Mệnh chỉ đem nguyên lý nói cho một mình nàng —— đây là một nguồn năng lượng vô tận, nhưng sử dụng nguồn năng lượng này sẽ dẫn đến hậu quả cực kỳ đáng sợ, xảy ra mấy chuyện giống như Thiên Đàn đã làm lúc trước.

Không nên dùng dụ hoặc như vậy đi khảo nghiệm người khác.

U Vô Mệnh hướng tới Tang Bất Cận nghiêng nghiêng đầu: "Ném vào đi."

Tang Bất Cận làm theo, cầm trong tay con chuột béo đang vặn vẹo ném về hướng vầng sáng bảy màu kia.

Chỉ nghe một tiến hét thảm, con chuột béo đầu tiên là trong nháy mắt biến thành một con băng chuột trong suốt, sau đó thân hình nhanh chóng bành trướng, chỉ chưa đến một khắc đã biến lớn thành như một con nghé con, ngay sau đó, ' phanh ' một tiếng, nổ thành một đống vụn băng.

U Vô Mệnh tay mắt lanh lẹ bảo vệ Tang Viễn Viễn.

Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu nghe thấy nổ một cái đột nhiên

không kịp phòng ngừa, đầy đầu đầy cổ đều treo đầy vụn băng lớn lớn bé bé.

"À, dung thuốc quá liều." U Vô Mệnh chớp đôi mắt, đầy mặt vô tội, "Nhưng mà suy đoán đã đúng, lão già kia đúng là trộm cái lực lượng bảy màu ở chỗ này nuôi nấng mấy thứ rắn trùng chuột kiến, rùa cổ."

Nuôi được một con rùa khổng lồ nha!

"Các vấn đề còn lại nên đi Thiên Đàn tìm người thỉnh giáo." Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười thoả mãn đắc ý.

Hắc diễm trong tay chấn động, đỉnh hắc thiết lập tức chia năm xẻ bảy, vỡ thành một đống cặn nhìn không ra bộ dáng nguyên trạng.

Bí mật bên dưới Tổ miếu tan thành mây khói.

Chương 98: Bí mật của Thiên Đàn

Tang Viễn Viễn biết, việc lão Vân đế dùng lực lượng bảy màu để nuôi nấng đám rắn trùng chuột kiến, cũng không phải là bí mật sâu nhất của hắn.

U Vô Mệnh nói như vậy, chủ yếu là muốn tống cổ người khác thôi.

"Hắn có thể khống chế mấy con động vật này, thuyết minh hắn đã thành công đem lực lượng bảy màu vào chính thân thể của hắn." Tang Viễn Viễn nói, "Người này, không thể khinh thường."

"Chuyện nhỏ." U Vô Mệnh vẫn không chút để ý.

Hắn mang theo nàng lên đường trước.

Vân Hứa Chu cùng Tang Bất Cận thực lực không đủ, giờ tiến vào Thiên Đô chỉ trở thành liên lụy, vì thế hai người liền ở lại Vân Châu chờ hai ngày, chờ đến khi sư đoàn tinh nhuệ của Vân Châu về triều, trực tiếp dẫn đại quân theo con đường Bắc doanh vệ tiến đánh bọn họ, phản công Thiên Đô.

"Không mưu nghịch một lần thật đúng là có lỗi với chờ mong của Khương Nhạn Cơ nha." Vân Hứa Chu đã nói như thế.

Vân Đô đã có hơn phân nửa đô thành biến thành phế tích, trải qua mấy canh giờ dọn dẹp, trên chiến trường đã không còn bao nhiêu thi thể nguyên lành, dưới một ít phế tích nhỏ dễ dàng bị bỏ qua ngẫu nhiên lộ ra một chút phần còn lại của chân tay đã bị cụt.

Cái con rùa đen khổng lồ mà lão Vân đế giấu giấu diếm diếm nuôi dưới ngầm lòng đất mấy trăm năm đã kiệt sức chết trận, thi thể nó như một cái núi nhỏ bị vận chuyển ra ngoài thành, mấy đứa bé lớn mật còn bò tới mặt trên mai rùa đùa giỡn đuổi bắt nhau, vui vẻ thật sự —— cũng chỉ có cái tuổi không biết ưu sầu này mới có thể thoát ra khỏi bóng ma của chiến tranh nhanh như vậy.

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh cưỡi Vân Gian thú, rời từ cửa Tây đi Vân Đô.

"Nhớ Đoản Mệnh ghê." Nàng vỗ vỗ đầu con Vân Gian thú.

Nó bỗng nhiên phanh gấp một cái, dừng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn nàng.

"Ngao?" Một gương mặt cẩu xa lạ.

Tang Viễn Viễn bị dọa đến nhảy dựng: "Ối con này cũng khai não hiểu tiếng người rồi sao!"

Vân Gian thú đợi trong chốc lát, thấy nàng cũng không phân phó cái gì, lập tức ném cho nàng một ánh mắt nhàn nhạt khinh bỉ, sau đó quay đầu lại, tiếp tục khua vó lên đường.

Tang Viễn Viễn lại một lần nhìn thôi đã hiểu ý con Vân Gian thú —— không có việc gì đừng quấy rối, iem đang vội.

U Vô Mệnh cười đến không thẳng nổi người.

"Vân Gian thú vốn là đã có trí tuệ của đứa nhỏ bảy tám tuổi."

Tang Viễn Viễn ngạc nhiên không thôi: "Nhưng mà ngày thường tiếp xúc những con Vân Gian thú đó, phảng phất hình như đều nghe không hiểu tiếng người mà."

U Vô Mệnh hạ giọng: "Đó là chúng nó cảm thấy nhân loại thực ngu

xuẩn, khinh thường không thèm để ý tới thôi."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hay thật, vậy mà cũng có thể bị cục lông xù xù mạnh mẽ xem thường.

Vân Gian thú đưa bọn họ ra khỏi băng nguyên. Tới một thành trì nơi giáp ranh với Thiên Đô, nó lập tức đưa hai người tới chỗ xe ngựa, hạ thân mình, ý bảo hai người xuống khỏi người nó, mua một con Vân Gian thú khác mà đi.

"Nó là chiến kỵ của Vân Hứa Chu đó." U Vô Mệnh nói, "Nó nhận lên đưa chúng ta ra khỏi đại băng nguyên, giờ phải trở về phục mệnh."

Vân Gian thú giơ cái đầu lông xù xù lên, thưởng U Vô Mệnh một ánh mắt' vẫn là ngươi tương đối thông minh ' ánh mắt.

Tang Viễn Viễn bị kinh ngạc đến không nhẹ.

Thật sự, ngẩng đầu ba thước có thần linh, lời này không một chút giả dối nào. Bất cứ lúc nào chỗ nào, nói chuyện hay làm việc vẫn nên cẩn thận ngó trước ngó sau một chút, nếu không, có quỷ mới biết đã bị cái đồ vật kỳ kỳ quái quái đồ vật nào nghe được không chứ?

Nói không chừng còn muốn làm trò cười cho chúng nó?

Thay một con Vân Gian thú khác để cưỡi xong, Tang Viễn Viễn cũng không dám nói bậy bạ gì nữa.

Bỗng nhiên biết được bên cạnh có nhân vật khác lắng nghe mình, cảm giác thật sự là phi thường kỳ quái.

Hai người thực mau chóng liền đến biên giới Vân Châu, sau khi dịch dung đơn giản xong, rời Vân Châu bước vào địa giới Thiên Đô.

Không khí ở Thiên Đô đã không còn giống như trước.

Cả một khu vực đều đang giới nghiêm, vật tư không ngừng vận chuyển về hướng Bắc, khắp nơi đều có thể nhìn thấy quân đội đang hành quân hoặc tất bật vận chuyển đồ về phía Bắc.

Đế đô đã nghiêm cấm người không liên quan không được tiến vào, để ngừa thám tử của quân địch.

Sau chuyện lần trước ám sát Hoàng Phủ Tuấn, cơ sở tình báo của U Châu núp trong đế đô đã bị Khương Nhạn Cơ quét sạch đến không còn một mảnh, cho nên lúc này đây, hai người phải thông qua quan hệ của Tang Bất Cận mà vào thành.

Tên đến tiếp ứng là một nam nhân mặt chữ điền, thống lĩnh của tả cấm vệ quân, tên là Kim Ngô, là bạn tri giao với thân phận giả Phượng Sồ kia của Tang Bất Cận.

Lần trước U Vô Mệnh ở đế đô hành thích Hoàng Phủ Độ, thân bị trọng thương, lúc Tang Bất Cận dẫn hắn ra khỏi thành gặp phải phiền toái, may mắn có này Kim Ngô tương trợ mới thuận lợi chuồn ra khỏi Đế Đô.

Hiện giờ Thiên Đô và Vân Châu khai chiến, Kim Ngô còn dám đem người của ' Vân Phượng Sồ ' bỏ vào trong thành, cũng coi như là tình thâm không đáy rồi.

"Các ngươi đừng nghĩ đến chuyện có thể đào được tin quân tình nào ở chỗ ta," biểu tình của vị Kim Ngô tả thống lĩnh nghiêm túc, hung ác nói, "Càng đừng hòng đem tin tức phát về Vân Châu! Nếu để ta phát hiện các ngươi mua được cái tên Phó thống lĩnh Đào Kỳ Thắng tham tài háo sắc kia, ta nhất định trảm không tha!"

Dứt lời, vung roi, cưỡi Vân Gian thú rời đi.

Tang Viễn Viễn buồn bực chớp chớp mắt: "Nếu ta không có hiểu sai, hắn là đang kiến nghị chúng ta đi thu mua cái tên Đào Kỳ Thắng kia làm nội ứng cho Vân Châu đúng không?"

"Ờ." U Vô Mệnh nhìn bóng dáng Kim Ngô đang rời đi, khóe môi hiện lên nụ cười nhạt nhẽo

"Đáng tiếc, chúng ta trước mắt thật sự không rảnh." Tang Viễn Viễn buông tay.

U Vô Mệnh nói thầm một câu: "Chủ yếu cũng không có tiền."

Tang Viễn Viễn: "....."

Bởi vì đã tập trung toàn lực xét duyệt người vào thành cực kỳ nghiêm khắc, cho nên bên trong Đế Đô ngược lại là tương đối lơi lỏng, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn công nhiên đứng ở đầu đường, hoàn toàn không có ai tiến lên nghi vấn cái gì.

Ai cũng rất bận.

Hôm qua Hoàng Phủ Hùng bỗng nhiên xua quân xuống phía Nam, vừa lúc Bắc doanh vệ bị điều khỏi phòng tuyến phía Bắc, không có quân chủ lực áp trận, hai mươi vạn quân hùng sư của Đông Châu thuận lợi liền nghiền xuống, đâm thẳng đến trung tâm Thiên Đô, hiện giờ đã đánh chiếm một toà quan ải cuối cùng phía Bắc Đế Đô —— Phượng Lăng thành.

Phượng Lăng thành vừa vỡ, Đế Đô nhất định lật úp.

Hiện giờ, ngoại trừ Tây doanh vệ đang đóng ở phía Tây để đề phòng U Vô Mệnh, hai doanh vệ Nam và Đông đã toàn bộ xuất động, xuống Phượng Lăng thành chặn Hoàng Phủ Hùng lại, 30 vạn cấm quân lục tục đi trước chi viện, thực lực mạnh nhất và thần bí nhất là ngự y vệ không biết đã đi đâu.

Mà bên phía Hoàng Phủ Hùng, đại quân kế tiếp cũng lục tục áp tới Phượng Lăng thành, 60 vạn đại quân, đã thử tính liên tục công thành hai lần, nếu còn tiếp tục nữa là chiến tranh toàn diện liền sẽ chân chính bùng nổ.

Khương Nhạn Cơ tất nhiên là không muốn đánh, đáng tiếc Hoàng Phủ Hùng từ đầu đến cuối không chịu cùng liên lạc với bà, phái sứ thần đi tới đều bị chém đầu, đối phương nhất ý cô hành(*), nhất định phải đánh.

(*) Nhất ý cô hành: quyết chí chỉ làm theo ý mình.

Khương Nhạn Cơ đã phát hiện không ổn, chẳng qua tâm tư bà ta thâm trầm, trước mắt không có bất luận động tác kích động nào nhìn từ bên ngoài.

Lúc trước Hoàng Phủ Hùng đánh nghi binh U Vô Mệnh, U Châu đã cực kỳ phối hợp điều một nhánh quân đội mười vạn người, trú ở biên giới hai châu U, Ký, giờ phút này vừa lật mặt xong liền quay lưng đối diện Tây doanh vệ của Thiên Đô.

Chỉ cần cái nhánh quân U Châu này bất động, Tây doanh vệ sẽ bị níu chết ở tuyến biên giới, bất kể Thiên Đô đánh thành cái dạng gì, bọn họ cũng không dám quay đầu lại chi viện. Cứ như vậy, Hoàng Phủ Hùng liền không cần lo lắng bị Tây doanh vệ thọc đao sau lưng.

Phía Tây, Hàn Châu không có chủ quân, ốc còn không mang nổi mình ốc, nhất định là không có khả năng tiến đến bình định cứu giá. Sau lưng không có mãnh hổ Hàn Thiếu Lăng này cầm chân, U Vô Mệnh lúc nào cũng có thể dốc toàn bộ lực lượng, không có nỗi lo lắng nào.

Phía Tây Nam, Tang Châu vương Tang Thành Ấm nhiệt tình yêu hoà bình vẫn ở xa xa mà xem, sự tình không liên quan mình kê cao gối mà ngủ. Trước đó vài ngày hắn cầm kim bối, đưa về hướng Tần Châu mua hết mười vạn bộ huyền giáp, đưa cho U Châu, làm của

hồi môn cho Tang Viễn Viễn xuất giá. Hiện giờ, mười vạn U quân mang huyền giáp không biết đã đi rõ, cũng thành cây đao treo lơ lửng trên đầu Khương Nhạn Cơ.

Có cây đao này, ngự y vệ của bà ta liền không dám rời đi quá xa.

"Chiến lực Khương Nhạn Cơ bị gọt bỏ nhiều như vậy, Hoàng Phủ Hùng sao vẫn chưa thể đánh cái ngang tay chứ." Tang Viễn Viễn nói.

Bốn doanh vệ Đông Tây Nam Bắc cùng ngự y vệ là chủ lực tuyệt đối dưới trướng Khương Nhạn Cơ.

Hiện giờ Bắc doanh vệ toàn quân bị diệt, Tây doanh vệ cùng U Vô Mệnh giằng co, mạnh nhất là ngự y vệ đều phải để dành đề phòng quân huyền giáp của U Vô Mệnh. Lực lượng mà Hoàng Phủ Hùng phải đối phó chẳng qua là Đông doanh vệ cùng Nam doanh vệ, tổng cộng mười vạn quân chủ lực, còn thêm 50 vạn cấm vệ quân nữa thôi.

Qua hai ngày nữa, sư đoàn quân tinh nhuệ của Vân Châu sẽ lập tức tới nơi tăng thêm nguy cấp, đến lúc đó Khương thị sẽ không dám giữ lại cái gì, nói là đánh trận này đến táng gia bại sản cũng không quá.

Khương Nhạn Cơ, đại thế đã mất.

Trước đây có chỗ dựa là Đông Châu vô cùng vững chắc, Khương Nhạn Cơ phòng cũng chỉ cần phòng có mỗi U Vô Mệnh, bà ta có thể nhẹ nhàng tùy tiện tước đi thực lực của hắn, từng bước một dồn hắn đến tuyệt lộ.

Lần này, Khương Nhạn Cơ dám buông tay đi đánh Vân Châu, cũng là vì Hoàng Phủ Hùng trú ở Ký Châu, làm bà ta có ảo giác, cho rằng không cần lo lắng gì cả.

Ai biết Hoàng Phủ Hùng chính là tới làm thịt bà ta.

Lần này nói cho chính xác chính là hai mặt thụ địch, luống cuống tay chân, đỡ trái hở phải.

Uổng công cho một người luôn tự cho là mình lợi hại.

"Xem ra bên kia tạm thời không tới phiên chúng ta nhọc lòng, đem cái Thiên Đàn bưng lại trước đã." Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, nói, "Đại chiến mà quy mô công thành đến mấy chục vạn, một chốc cũng sẽ không đánh xong đâu."

Có Ngẫu Tử làm bạn ở bên cạnh Hoàng Phủ Hùng, mấy chuyện ám sát gì đó căn bản không cần nhọc lòng —— nếu bàn về thuật ám sát như bóng ma, Ngẫu Tử có thể nói là vương giả trong vương giả, siêu thần trong siêu thần.

Nhớ trước đây nó dựa vào thực lực mới đầu của linh diệu cảnh cũng có thể chạy đến đế trong cung đâm bị thương Khương Nhạn Cơ, tuy nói là thân thể nó nhỏ nên có chút lợi thế, nhưng đã đi con đường ám sát này, từ trước đến nay chỉ nói hiệu quả, không hỏi công bằng.

U Vô Mệnh nhàn nhàn tản tản dẫn dắt nàng, đi vào nhìn một chỗ có cái giếng cổ.

"Theo truyền thuyết thì cái chỗ này có rồng, không ai dám tiếp cận cái mặt giếng này." Hắn cười quỷ quyệt, "Ta bịa ra đó."

Tang Viễn Viễn biết, U Vô Mệnh muốn mang nàng đi xem bí mật của hắn —— chính là địa cung nuôi dưỡng Minh ma ở phía dưới Thiên Đô. Theo cốt truyện cũ, hắn dùng Bất Diệt Hoả để đốt chúng nó, xong đem chúng nó bỏ vào Thiên Đô.

"Vốn là một bước cờ bí mật. hiện giờ không dùng được." Bộ dáng hắn nhìn có chút tiếc nuối ưu thương, "Làm chuẩn bị hồi lâu."

Khi nói chuyện, hắn đã ôm lấy nàng nhảy vào trong giếng.

Theo mật đạo sau cửa ẩn, tiến vào miệng vực sâu, đi vào địa cung.

Toà địa cung này là được xây dựng từ cửa vực sâu thông với bốn phương trên mặt đất, đem mấy cái thông đạo dưới vực sâu đều dẫn lại đây, cùng gặp nhau ở một cái hố sâu cực lớn. Minh ma rớt vào trong hố này liền bò không ra, ở phía dưới chém giết lẫn nhau, giống như hình thức dưỡng cổ, mấy con Minh ma nào còn sót lại chắc chắn là thân thể cường tráng to bự lại cực kỳ hung tàn.

"Không cần chúng nó nữa." U Vô Mệnh yên lặng nhìn trong chốc lát, phảng phất như cáo biệt cùng đoạn hồi ức hắc ám, "Ăn đi."

Tang Viễn Viễn ném hoa ăn thịt người ra.

Mấy con Minh ma này không thể trèo ra được khỏi hố, số lượng đồng loại bị chúng nó ăn là không đếm được, những con Minh ma trên người mang linh uẩn bị chúng ăn mất cũng chạy tới trong cơ thể chúng nó luôn, cả đám thoạt nhìn đều rất màu mỡ, thân thể nhìn như rất đáng sợ lại tản mát ra ánh sáng tài phú.

Lúc hoa ăn thịt người gặm chúng, sẽ còn có một chút phảng kháng nho nhỏ này nọ, ngẫu nhiên có thể làm cánh hoa ăn thịt người rắn chắc kia đội lên một cục u nho nhỏ, hoa ăn thịt người ra sức mấp máy quai hàm, ' kẽo kẹt kẽo kẹt ' nhai lũ Minh ma như nhai kẹo mạch nha vậy.

Vô số viên tròn tròn cưng cứng tựa như kim sa bị đào ra leng keng mà rơi xuống bên trong cánh hoa.

"Ngẫu Tử lần này vất vả như vậy bảo hộ Hoàng Phủ Hùng, chờ nó trở về, ta nhất định phải chuẩn bị cho nó thật nhiều sáng lấp lánh nha." Tang Viễn Viễn nói.

U Vô Mệnh bất động thanh sắc chuyển tròng mắt.

'Dù sao trước đến giờ con rối đó cũng không dám ngỗ nghịch với mình', hắn âm thầm nghĩ, 'lúc đó tất cả đều là của hắn, ừ, không sai'.

Hoa ăn thịt người gặm lũ Minh ma tràn đầu linh uẩn này có chút hơi lao lực, ước chừng một canh giờ sau, hơn 300 đóa hoa ăn thịt người rốt cuộc cũng rửa sạch cái địa cung này thật sạch sẽ, cả đám kéo lê cái đuôi đi tới lui khắp nơi tuần tra, bộ dáng không biết thoả mãn.

"Bây giờ thì sao? Đi tìm Thiên Đàn à ? Nhưng nơi bí mật của Thiên Đàn khẳng định không ở ngoài vị trí tổng bộ của Thiên Đàn đâu. Không biết cái tên Phó thống lĩnh có thể dùng tiền bạc thu mua kia có thể biết manh mối gì hay không ?" Nàng hỏi.

U Vô Mệnh cười thần bí: "Không cần tìm."

"Gì?"

Nàng sửng sốt một lát rồi bừng tỉnh đại ngộ.

Cái tên U Vô Mệnh đầu như máy vi tính này, nhân lúc nghiên cứu cái vị trí của đỉnh hắc thiết chỗ Vân Đô không chừng đã sớm suy tính tới vị trí của đỉnh hắc thiết nằm ở Thiên Đô rồi. Cái đỉnh ở nơi nào, tổng bộ bí mật của Thiên Đàn nhất định liền xây ở nơi đó, còn cần hỏi ai sao?

"Nó ở nơi nào?" Nàng hỏi.

"Dưới ngầm đế cung."

Tang Viễn Viễn tức khắc hơi đau đầu: "Giờ phút này đế cung nhất định có cao thủ tề tụ, đề phòng cực kỳ nghiêm ngặt, ai cũng không có biện pháp đưa hai người chúng ta vào đâu."

U Vô Mệnh đắc ý cười, trở tay nắm một cái, bắt lấy tay nhỏ của nàng: "Trên đời này, còn có chuyện ta làm không được sao?"

Hắn ôm lấy nàng, hai cánh mở ra, khinh phiêu phiêu rơi xuống đáy địa cung.

"Nơi này, ta đào một cái thông đạo bí mật thông đến Ngự Hoa Viên. Tiểu Tang Quả, lần đó nếu không phải vì cứu nàng, ta đã sớm rời khỏi bằng thông đạo bí mật này rồi, chứ lấy bản lĩnh của Khương Thập Tam còn nghĩ bắn trúng ta? Đều là vì nàng, Tiểu Tang Quả!" Hắn kiêu ngạo cong môi lên.

Tang Viễn Viễn làm bộ quên mất chuyện lúc ấy tu vi của hắn cũng không cao hơn bao nhiêu so với Khương Thập Tam: "Ừ ừ ừ! Chỉ bằng Khương Thập Tam sao, hắn còn không xứng!"

U Vô Mệnh hoàn toàn phân không rõ đây là thiệt tình khen hay vẫn là ậm ờ có lệ.

Cái tức phụ này, thật là càng ngày so càng khó đối phó.

U Vô Mệnh thực nhanh chóng kéo ra một phiến cửa mật bằng đồng thau.

Một thông đạo đen tối xuất hiện ở trước mắt, như là đường đi thông tới huyệt mộ, lộ ra từng trận mùi mốc âm lãnh.

U Vô Mệnh trở tay vung hắc đao, trên mũi đao bùng lên hắc diễm, thiêu không khí ẩm ướt đến phát tiếng 'chi chi' rất nhỏ.

Sau một lúc lâu, hắn ôm lấy nàng đi vào, đi được một đoạn, hắn chậm rãi ngửi ngửi, sau đó tắt lửa trên mũi đao.

Trong thông đạo trở nên một mảnh đen nhánh, bên tai bỗng hơi lành lạnh, giống như có cơn gió yếu ớt nào đó đang lưu động.

Trong lòng Tang Viễn Viễn hơi sợ, nàng cảm giác được cảm xúc của U Vô Mệnh giống như có chút không thích hợp.

Hắn bỗng nhiên nói chuyện. Trong thông đạo một mảnh đen nhánh, thanh âm hắn có chút nhẹ, có chút phiêu.

"Tiểu Tang Quả," hắn nói, "Người đào cái thông đạo này cho ta, cuối cùng đều bị ta giết. Loại chuyện này, tuyệt đối bảo mật, không được tiết lộ ra."

Đầu ngón tay Tang Viễn Viễn khẽ run lên.

Thanh âm hắn vẫn bình tĩnh: "Trên người mỗi người, ta đều lấy một đoạn xương cốt, toàn bộ chôn phía dưới tẩm cung của ta —— muốn hóa lệ quỷ tìm ta báo thù, có thể, ta hoan nghênh."

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trong lòng và phía sau lưng nhè nhẹ phát lạnh.

Nàng nhớ tới gian đại điện màu xanh lá đậm kia của hắn. Lúc hắn hôn mê chữa thương, trong điện quỷ khí dày đặc.

Hắn yên lặng chờ đợi một lát, trong lòng có một chút hoảng, nhưng có chút chuyện không thể không nói.

Hắn yêu nàng, cần phải đem hết tất cả của mình hết mở ta trước mặt nàng.

Ở cái chỗ này, hắn giết chết rất nhiều người. Toàn là người vô tội, cùng hắn không thù không oán.

Hắn không có lựa chọn khác. Nuôi dưỡng Minh ma dự trữ phía dưới đế cung, đây là tuyệt đối là một bí mật lớn không thể để lộ. Nhiều người như vậy, không có khả năng giữ được bí mật.

Sau khi hoàn công, hắn liền đứng giữ địa cung, bảo bọn họ cùng nhau vây công hắn.

Cuối cùng, hắn tay không giết chết toàn bộ người.

Sau một lúc lâu, thanh âm của nàng rốt cuộc nhẹ nhàng phiêu ra: "Chàng đã cho bọn họ cơ hội giết chàng, có phải không?"

U Vô Mệnh sửng sốt một chút: "..... Ừ, làm sao nàng biết được ?. Ta ở chỗ này, đích thân giết bọn họ, toàn bộ."

Nàng không trả lời, tiếng bước chân từng chút từng chút vững vàng vang lên trong thông đạo

"Tiểu Tang Quả, nàng không được chán ghét ta." U Vô Mệnh gấp gáp nói, "Ta không phải thích giết chóc. Cái này đúng là không giống như khi đánh giặc, ta đích thân giết bọn hắn, chỉ là....."

Dưới sự hỗ trợ của bóng tối, người nam nhân này lần đầu tiên lộ một chút vô thố.

Hắn không biết nàng có thể hiểu được hay không.

Hắn nhớ rõ lúc ở thành phố ngầm dưới Tần Châu khi thấy những thợ thủ công đó, trong ánh mắt nàng lập loè ánh lửa phẫn nộ.

Hắn sợ nàng tức giận. Nhưng mà, chuyện cũng đã làm rồi.

Trong sinh mệnh của hắn trước nay cũng không có hai chữ ' trốn tránh ' , nếu đã đi vào nơi này, bên tay quanh quẩn thanh âm của vong linh như vậy, muốn hắn làm bộ chuyện gì cũng không xảy ra, trầm mặc mang nàng đi qua mảnh đất nhuộm đầy máu tươi này, hắn làm không được.

"Ta biết," thanh âm nàng nhẹ nhàng vang lên, "Chàng chỉ muốn cho bọn họ được chết rõ ràng, chỉ là muốn trực diện chính bản thân chàng kết thúc hết tất cả sự tình, máu tươi, tội ác, từng chút từng chút một đều cột lên trên người mình, vĩnh viễn không quên."

Trong bóng đêm, U Vô Mệnh không nói nữa.

Chỉ có tiếng bước chân hai người không nhanh không chậm mà quanh quẩn.

Nàng không biết biểu cảm của hắn giờ phút này là cái gì.

Sau khi đi ra một khoảng cách rất xa, U Vô Mệnh đứng lại.

Hắn chậm rãi hít một hơi.

"Tới rồi," thanh âm hắn có chút nhẹ nhàng, cũng ẩn ẩn có chút suy yếu, "Tiểu Tang Quả, bên ngoài có lẽ trời đã sáng!"

Người nam nhân này, lần đầu tiên cảm giác được tay mình không thể ức chế mà run rẩy, hắn nắm hai tay lại với nhau, trong lòng thầm mắng mình không tiền đồ.

Sau một lúc lâu, thanh âm nàng cũng nhẹ nhàng mềm mại vang lên: "Ừ. Hôm nay cũng giống như ngày hôm qua, cũng thích chàng."

Tốt, xấu, từ đây hai người cùng nhau chia sẻ. Ngày nào đó nếu có cái gì phải trả giá, nàng theo hắn cùng nhau chịu.

"À." U Vô Mệnh đáp lời như thực không sao cả, nhưng đôi tay hắn không tự giác mà xiết thật mạnh một cái, tự mình bấm xương cốt mình đến đau.

Hắn lén lắc lắc tay, trở tay xuất đao, trên vách thông đạo cắt ra mấy lát cắt xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đi qua một đoạn, mũi đao bỗng dưng nhẹ đi, đâm vào trong không khí.

"Tìm được rồi."

Thành thạo lay ra một cái cửa, tức khắc có ánh nến chiếu vào.

Hai người nhìn khắp nơi, phát hiện nơi này là một gian điện bên ngoài.

Là một điện phủ được kiến tạo dưới nền đất, trên vách tường có khắc hoa văn phức tạp, trên mấy cái đỉnh đồng thau cao chân có một con hạc đồng đang há mỏ nâng đèn, cảm giác thần bí u ám quỷ dị.

Tìm được rồi!

Tang Viễn Viễn: "Dễ dàng như vậy liền tìm được rồi!"

Quả thực thuận lợi đến không thể tưởng tượng.

U Vô Mệnh buông tay: "Tìm hiểu nguồn gốc thôi. Ở trước mặt ta lộ một chút sơ hở, chính là một đường tử lộ."

Tang Viễn Viễn cân nhắc một chút, phát hiện hắn nói chính là lời nói thật.

Kỳ thật, cái này căn bản không thể xưng là ' thuận lợi ', mà là U Vô Mệnh thật sự quá biến thái. Đổi một người khác, tuyệt đối không được.

Nếu không có U Vô Mệnh, hành trình đi đến tổ miếu Vân Châu kia, khi tới chỗ phát hiện huyết cổ rồi sẽ lập tức bị mất dấu vết.

U Vô Mệnh lại vì huyết cổ phát hiện thật quá dễ dàng, phỏng đoán Vân đế còn cất giấu bí mật càng sâu hơn, tiến tới phát hiện đỉnh hắc thiết trong mật thất.

Mà bí mật của cái đỉnh hắc thiết kia, trừ bỏ U Vô Mệnh chỉ sợ lại không có người thứ hai có thể phá giải mấu chốt trong đó.

Cũng gì nguyên nhân chính là để phá giải bí mật ' cộng hưởng ', U Vô Mệnh liền có thể lợi dụng vị trí cái đỉnh vĩ đại trong lòng đất kia mà suy đoán ra vị trí chính xác của cái đỉnh nhỏ gây cộng hưởng nằm ở Thiên Đô, từ đó xác định nơi bí ẩn nhất của Thiên Đàn.

Quả nhiên, là tìm hiểu nguồn gốc.

Chẳng qua cái ' đầu mối ' để suy được đến đây đối với người khác quả thực chả khác gì đám mây lượng tử.

"U Vô Mệnh, chàng thật sự thật là lợi hại nha." Tang Viễn Viễn thở dài.

U Vô Mệnh mặt vô biểu tình: "Tiểu Tang Quả, không cần phải luôn lặp lại sự thật rõ ràng."

Lời tuy nói như vậy, đôi cánh sau lưng hắn lại quyết đoán phản bội hắn, ' hô ' một tiếng liền xoè ra, còn vô cùng kiêu ngạo mà vẫy hai cái.

U Vô Mệnh: "....." Ta giết cánh của ta mất!

Phía mặt Bắc có một cái cửa bí mật bằng hắc thiết.

U Vô Mệnh chỉ chỉ phiến cửa kia, nói: "Ở chỗ đó đó. Tiểu Tang Quả, nàng đừng tưởng rằng ta sai lầm đi nhầm chỗ nha."

Hắn thực nghiêm túc lấy lại uy tính của mình: "Ta sợ thu tay không được, nên cố ý đi xéo xéo một chút. Chỉ là không muốn trong lúc vô ý hủy diệt manh mối thôi."

"Đúng đúng đúng!" Tang Viễn Viễn gật đầu cho có lệ.

Hai người đi tới trước cánh cửa mật bằng hắc thiết, U Vô Mệnh híp mắt suy nghĩ một lát, cũng không rút đao, mà là lấy lệnh bài thân phận của Vân Chi Trạc ra.

Hắn đem lệnh bài lấp vào trong một chỗ lõm trên cửa hoa mai bằng hắc thiết.

Hai giây sau, cửa hắc thiết chậm rãi tách ra theo hình bát quái.

Tang Viễn Viễn giương mắt vừa nhìn liền thấy một loạt ánh nắng không biết từ nơi nào chiếu xuống dưới, chiếu vào trên tế đàn ở giữa đại điện âm u.

Nơi này đúng là gian mật điện ngầm mà Khương Nhất cùng Vân Chi Trạc thi thuật.

Tâm thần Tang Viễn Viễn hoảng hốt một lát.

Đây, chính căn nguyên làm nàng hồn xuyên dị thế.

Cứ mơ hồ như vậy, chuyện không thể tưởng tượng được như vậy, nàng cùng U Vô Mệnh lại có thể đi từng bước một tìm hiểu nguồn gốc, tìm được người chủ mưu rồi.

Đủ loại hồi ức lúc trước chợt thoáng qua như một giấc mơ.

Dưới tế đàn, vô số người trên thân khoác áo choàng màu đen, mặt mang mặt nạ bảo hộ bằng đồng thau, xoay người nhìn chăm chú hai cái kẻ xâm lấn này. Phần lớn trong số bọn họ vẫn cứ mềm mại mà ngồi dưới tế đàn, bộ dáng nhìn như là vừa mới ở chỗ này thi cái gì thuật xong, mệt mỏi đến nhất thời không thể đứng lên.

Từng đôi mắt nhìn về phía U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn, trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

U Vô Mệnh đột nhiên cười cười.

"Có ai nguyện ý trước khi chết nói cho ta một chút chuyện xưa của mình không?"

Ngữ khí hắn mơ hồ, bộ dáng không chút để ý, trên thân hình lại dần dần bốc cháy lên hắc diễm, hắc diễm đốt cháy lớp dịch dung trên khuôn mặt, lộ ra một thần sắc la sát.

Hắn buông Tang Viễn Viễn ta, cà lơ phất phơ đi về hướng tế đàn.

Mấy cái người áo đen nhảy ra tới, không nói một lời, tấn công U Vô Mệnh.

Đều là cao thủ từ ngũ trọng thiên Linh Diệu cảnh trở lên.

Thiên Đàn quả thật là ngọa hổ tàng long.

Những người này thân chứa nội lực cực mạnh, chiêu thức thường thường vô kỳ nhưng mỗi khi trực tiếp đấu chưởng với U Vô Mệnh, đều sẽ có hắc diễm kích động linh uẩn bốn phía, chiến đấu không tiếng động mà vô cùng kịch liệt.

Tang Viễn Viễn phất phất tay, hoa ăn thịt người ngăn chặn cửa ra, hung thần ác sát đứng bên cạnh nàng, đề phòng những người khác chạy trốn hay đánh lén.

Đấu pháp của U Vô Mệnh căn bản chính là không muốn sống, chiêu thức cứ đánh bừa.

Dù sao hắn biết Tiểu Tang Quả cũng len lén quăng một bông hoa hướng dương nhỏ ẩn dưới xiêm y của hắn.

Thực mau, người tấn công về hướng U Vô Mệnh người liên tiếp bị hắn đốt thành bụi.

U Vô Mệnh đã đi tới bên trong đám người.

Những người còn sót lại đều như tượng đất, vẫn không nhúc nhích.

Nếu không phải dưới mặt nạ là rất nhiều ánh mắt lộ ra bất an cùng hoảng sợ, Tang Viễn Viễn thật đúng là cho rằng này mấy tên tự xưng ' thánh ' này chẳng ai có chỗ nào sợ hãi.

Nàng bất động thanh sắc quan sát những người giấu dưới áo đen cùng mặt nạ.

Khương Nhất thân hình hơi béo, lại chậm chạp, thực dễ dàng có thể nhận ra, giờ phút này hắn cũng không ở chỗ này.

Nàng cùng U Vô Mệnh đều chưa gặp qua lão Vân đế, nhưng liếc mắt một cái nhìn lại, trong bao nhiêu đôi mắt dưới lớp mặt nạ này đều không có khí chất thâm trầm ẩn nhẫn như vậy.

Cho nên hai tên thủ lĩnh quan trọng cũng không có ở nhà? Thật là quá đáng tiếc.

U Vô Mệnh mau chóng đi đến bên cạnh tế đàn được dựng trên đài cao kia.

Hắn giống như một kẻ ăn chơi trác tán, không có gì sức lực gì, lười biếng dùng tay chống tế đàn bên cạnh, cả nửa người đều tựa bò lên trên tế đàn, buồn bã ỉu xìu ngồi.

Hắn tay xoa xoa đầu, hữu khí vô lực hỏi: "Đàn đầu không ở nhà a?"

Tất nhiên là không ai trả lời.

"Phó đàn đầu cũng không ở?"

Vẫn không ai trả lời.

Hắn trở tay vỗ vỗ phía sau.

Bỗng nhiên ' ác ' thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên tế đàn này, đoan đoan chính chính đặt rất nhiều mảnh kính vỡ rất chỉnh chỉnh tề tề , hợp thành một mặt phương kính đường kính tầm hai thước, chỉ có ở giữa còn thiếu một khối nhỏ.

Hắn đưng tay một chút, điểm trúng một tên Thiên Đàn Thánh Tử đang lặng lẽ lấy chủy thủ ra chuẩn bị đánh lén Tang Viễn Viễn, sau đó quay đầu đi, không nhanh không chậm mà đếm số lượng khối kính vỡ đặt trên tế đàn: "Một, hai, ba....."

Cái tên Thiên Đàn Thánh Tử kia bị ngón tay hắn điểm trúng bỗng nhiên liền nghẹn giọng kêu thảm thiết lên, thân thể giống một cây nến sắp bị thiêu đổ hết sáp, vặn vẹo mềm mại, nhưng trước sau cũng không ngã xuống. Tiếng kêu thảm thiết vẫn liên tiếp vang lên không dừng chút nào.

Mãi đến khi U Vô Mệnh đếm xong số mảnh kính vỡ trên tế đàn: "107."

Tên Thiên Đàn Thánh Tử bị hắn điểm trúng rốt cuộc ' xoát ' một cái ngã xuống trên mặt đất —— lúc xuống đất cũng là lúc cả người đã thành một đống máu đen, chỉ còn sót lại một cái áo choàng đen, một cái mặt nạ đồng thau nằm xoài trên mặt đất.

"Thiên diễn kính vỡ thành 108 phiến." U Vô Mệnh cười ngâm ngâm mà nói, "Tìm đủ 107, không dễ dàng. Còn thừa một mảnh kính quan trọng đang ở ta đây, hôm nay còn đặc biệt đưa tới nha."

Dưới áo choàng, một mảnh trầm mặc.

Hắn nhảy xuống tế đàn.

"Đều không sợ chết mà..... Vậy phải làm sao bây giờ đây."

Trên đời này, làm gì có người thật sự không sợ chết đâu.

Tang Viễn Viễn đã phát hiện vài tên đang phát run.

Trong đó một người nơm nớp lo sợ hô: "U Châu vương, cho ta một con đường sống, ta có thể cho bọn họ dùng tiền tới chuộc ta!"

Hắn tháo mặt nạ xuống, đúng là bào đệ của Tần Châu vương, Tần Ngọc Trì.

Lúc trước hắn ở Ký Châu giết người, bị U Vô Mệnh bắt được, sau khi U Vô Mệnh hỏi xong thông tin, thu vàng của Tần Châu đưa tới xong liền để hắn mang theo mảnh kính vỡ rời đi.

Không khéo hôm nay lại ở chỗ này bắt được hắn.

Thật là số mệnh chú định khó thoát một kiếp.

U Vô Mệnh vẫy vẫy tay: "Lại đây."

Tần Ngọc Trì tiến lên, miễn cưỡng nở một nụ cười.

U Vô Mệnh giơ tay vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Trốn giỏi há."

Trong chớp mắt như vậy, người đã hóa thành bụi đen, đống tro tàn bảo trì hình dáng con người với khuôn mặt tươi cười trong một chốc, sau đó tan đầy đất.

U Vô Mệnh lại tùy tiện chỉ vài người.

Người bị hắn chỉ đến, một người tiếp một người chậm rãi bị đốt thành một đống bụi đen.

"Sách, cũng chỉ có thể đủ thiêu trong một nén nhang thôi, sợ tới mức đó để làm gì." Hắn rất bất mãn mà nói thầm, "Vấn đề là tu vi ta nó như vậy, cũng không thể thiêu chậm hơn."

"Tiểu Tang Quả!" Hắn lớn giọng hô, "Ta thiêu ai, nàng giúp ta chỉ đi. Ta phải thử một chút có thể thiêu trong nửa canh giờ được không!"

Lời vừa nói ra, rất nhiều Thánh Tử áo đen không tự giác run rẩy lên.

U Vô Mệnh buông tay: "Tiểu Tang Quả nàng xem, những người này đều không sợ chết, tới đây, chúng ta thử xem đi."

Rốt cuộc có một tên Thánh Tử không nín được, run xuống tay gỡ mặt nạ xuống, nói: "Ngươi muốn hỏi cái gì? Ta nói, ta cái gì cũng nói!"

U Vô Mệnh nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, giơ tay lên, đem hắn đốt thành bụi.

Tang Viễn Viễn không khỏi đau lòng —— thật vất vả mới có một người đầu hàng, thế nhưng hắn cứ thiêu đi như vậy?!

Thực mau, nàng liền phát hiện một sự thật, U Vô Mệnh kỳ thật căn bản là không có chút ý tứ muốn bức cung nào, hắn chính là thực đơn thuần muốn tiêu diệt kẻ địch Thiên Đàn.

Mấy người áo đen đó, vô luận làm cái gì, đều chỉ có thể đổi lấy hắn khinh phiêu phiêu vẫy ngón tay một caia.

Vô luận là xin tha, chạy trốn, muốn động thủ với hắn hoặc Tang Viễn Viễn, kêu ' muốn giết cứ giết '..... Ngoại trừ những người đứng ở tại chỗ tận lực giảm đi cảm giác tồn tại của bản thân, người còn lại thực mau đều biến thành xiêm y đầy đất.

"Loại chuyện như thế này, còn cần các ngươi nói sao." U Vô Mệnh mặt đầy mỉa mai, "Chuyện ta biết còn nhiều hơn các ngươi biết nhiều. Hôm nay ta thật sự chỉ là đơn thuần nhận uỷ thác của người khác, đến đây giết người —— có một vị lão nhân gia thành tâm thành ý cầu ta hỗ trợ giết các ngươi, ta không đành lòng cự tuyệt. Dù sao cũng là lão tổ tông tiên đế Vân Thị sống mấy trăm năm, mở miệng cầu người một lần đâu phải chuyện dễ."

Lời vừa nói ra, một người đang có cảm giác tồn tại cực thấp, đứng trong đám người còn thừa lại tức khắc bật thốt lên tiếng kinh hô thấp thấp: "Không có khả năng!"

Động tác U Vô Mệnh dừng lại, khóe môi hiện lên nụ cười vui sướng.

"Bắt được một con cá lớn."

Thân phận lão Vân đế dĩ nhiên là tuyệt mật, chỉ có thủ lĩnh trung tâm mới có tư cách biết thôi.

U Vô Mệnh lướt tới một cái, bóc mặt nạ đồng thau trên mặt người này.

Chương 99: Nghịch càn khôn mê hoặc

Dưới mặt nạ thế nhưng lại là một người quen, Khương Châu vương, Khương Hư Quân.

Trước khi hắn ta tự đoạn tâm mạch, U Vô Mệnh đã hoàn toàn chế trụ hắn.

Khương Hư Quân sắc mặt trắng bệch.

Lúc trước đang ngóng trông có người tới cứu mạng, ôm may mắn tâm lý không nỡ tự tuyệt, mà giờ phút này rơi vào tay địch thủ lại mất đi cơ hội cuối cùng có thể dứt khoát lưu loát mà chết.

U Vô Mệnh trở tay xuất đao, tay vung lên, sau đó thu đao vào vỏ, ở phía sau hắn, mấy tên Thánh Tử còn lại đang đứng trung tâm Thiên Đàn đồng thời ngã xuống, đầu thân chia lìa.

Nếu muốn theo tội mà xử, những kẻ của Thiên Đàn này giết một trăm lần cũng m không đủ.

Hắn kéo Khương Hư Quân tay chân nhũn ra đi lên tế đàn.

Tang Viễn Viễn yên lặng thở dài —— mới vừa rồi cả nàng đều suýt nữa bị hắn lừa luôn, cho rằng hắn thật sự không muốn lưu lại bất luận người sống nào, cũng chỉ muốn giết chơi mà thôi. Hoá ra hắn vì đi bước công phá tâm lý đề phòng của đối phương, một kích bắt trúng tên thủ lĩnh đang trốn tránh trong đám người.

Nàng bước qua đám quần áo đen trống trơn ngập trong máu đen

đầy đất, đi lên tế đàn.

"Đó là thiên diễn kính nha." Nàng khẩn trương nhìn mặt gương đặt trên tế đàn.

Khoảng hai thước vuông, nhìn cũng thường thường vô kỳ.

"Cứ chạm vào đi." U Vô Mệnh cười cười, "Không dẫn một lượng lớn năng lượng bảy màu kia vào sẽ không kích phát cái hiệu quả kỳ kỳ quái quái gì đâu."

Vừa nghe lời này, sắc mặt Khương Hư Quân càng thêm trắng bệch —— U Vô Mệnh thật sự cái gì cũng biết!

Vốn dĩ trong lòng Khương Hư Quân còn hơi do dự, nếu khi U Vô Mệnh hỏi mình bí mật của Thiên Đàn, mình nên khai hay là không khai ? Co nên bịa ra chút lời nói dối lừa gạt hắn? Mà giờ phút này, phòng tuyến tâm lý mỏng manh cuối cùng đã sụp đổ.

Trong lòng vẫn còn cắm rễ một nghi vấn đang dần dần đâm chồi. Vì cái gì, vì cái gì đàn đầu lại muốn Giết. Người. Diệt. Khẩu?!

Khương Hư Quân không dám nói, cũng không dám hỏi. Kinh nghiệm thảm thiết ban nãy nói cho hắn, vô luận là nói ' ta không sợ chết ' hoặc là ' ngươi giết ta đi ' hay là ' ta nói, cái gì ta cũng nói ', đều sẽ bị kẻ điên này mắt cũng không nháy, liền xử lý.

Như vậy xem ra, lời U Vô Mệnh mới vừa nói đều là nói thật, hắn ta căn bản không phải muốn bức cung, hắn thật sự nhận uỷ thác của đàn đầu tới giết người!

Một khi đã như vậy, mình còn bảo cái gì mật chứ!

Vấn đề là, vấn đề là U Vô Mệnh giống như cũng không muốn hỏi cái gì nha?

Khương Hư Quân theo bản năng bắt đầu hy vọng, U Vô Mệnh có chỗ nào khó hiểu muốn hỏi hắn.

Cho dù là hỏi một chút xem hắn vì cái gì ở chỗ này cũng được a!

Kỳ thật hắn thật vô tội! Hắn ngồi trên vị trí phó đàn đầu này đều còn chưa có nóng đít.

Mà giờ phút này, Tang Viễn Viễn cũng bất động thanh sắc đánh giá Khương Hư Quân —— một nhà của Khương Châu vương này, thân hình đều thực đặc biệt, giống như cây gậy trúc, ẩn núp trong đám người thật thành công không hề thu hút, nhưng nếu là đứng ở phía trước dẫn đầu mọi người thi thuật, liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Nàng có dùng toái kính xem qua cảnh tượng bọn họ thi thuật, một người là đàn đầu, có ba gã phó đàn đầu, nhưng không có ai như một cây trúc như vậy.

U Vô Mệnh lười biếng híp mắt.

Hắn như là hoàn toàn quên mất bên cạnh còn một nhân vật Khương Hư Quân yếu đuối.

"Tiểu Tang Quả, chúng ta thử xem cái gương này đi."

Tang Viễn Viễn nhìn theo hắn ánh mắt vừa thấy, thấy tầm mắt hắn dừng ở giữa thiên diễn kính, chỗ đang thiếu một khối.

Hắn lấy khối thấu kính đã đoạt được từ Mộng Vô Ưu kia ra.

Cái khối kính này có một hình thoi nhỏ bé nhô lên, vừa nhìn liền biết là là trung tâm của thiên diễn kính, là kính hạch.

U Vô Mệnh thần thần bí bí đem khối kính hạch tiến sát đến bên môi, nhéo giọng nói, ỏng a ỏng ẹo kinh hoảng thất thố kêu lên: "Thiên

Đạo lão gia gia, mau cứu mạng a! Nhanh lên cứu ta cùng Hàn lang a!"

Tang Viễn Viễn: "....." Không thể không nói, hắn bắt chước ra tinh tuý của Mộng Vô Ưu thật chuẩn xác.

Khương Hư Quân đứng một bên càng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng —— thấy tư thái biến thái của đại ma vương này, hắn ta làm sao có khả năng cho mình con đường sống?

Chết là chết chắc rồi, vấn đề là chết như thế nào, đây là một vấn đề nghiêm túc.

Chỉ thấy U Vô Mệnh sau khi thẩm duyệt âm thanh cái kính xong, 107 khối kính vỡ trên tế đàn bỗng ' ong ' run lên, ánh sáng bảy màu nhàn nhạt lưu chuyển, mặt trên kính, bỗng nhiên liền hiện lên hình ảnh —— tại gian ngầm đại điện, U Vô Mệnh giả vờ hoảng sợ, Tang Viễn Viễn đang mặt không nói nên lời, Khương Hư Quân mặt đầy tang tóc sắp chết, còn có áo đen cùng mặt nạ đầy đất.

Âm thanh kêu cứu quái dị của U Vô Mệnh từ trong vầng sáng bảy màu hơi hơi đong bay ra —— "Thiên Đạo lão gia gia, mau cứu mạng a! Nhanh lên cứu ta cùng Hàn lang a!"

Tang Viễn Viễn cảm thấy công năng của diễn kính hôm nay thật ra có chút giống máy tính siêu cấp —— có thể biểu diễn ' tương lai ', cũng có thể ghi lại những hình ảnh cùng thanh âm. Còn cái lực lượng bảy màu kia chính là ' điện ' của nó.

"À, ra là đồ dỏm kêu cứu kiểu như vậy." U Vô Mệnh sách một tiếng, "Không thú vị."

Thử một lần liền thí ra tới, chỉ cần kêu cứu với kính hạch, thiên diễn kính trên tế đàn liền có thể theo đúng sự thật mà phản ánh tình trạng chung quanh kính hạch, Thiên Đàn có thể kịp thời phản ứng, tiến hành cứu viện.

Tang Viễn Viễn ngẩn ra một lát, đột nhiên cười khẽ ra tiếng.

Sau một lúc lâu, cười đến che bụng lại, cong eo xuống.

"Tang Quả?"

Tang Viễn Viễn vừa cười vừa vẫy vẫy tay: "Ta nói cái này, Mộng Vô Ưu suốt ngày không có việc gì chỉ thích gào to lên cũng có chút đạo lý đó chứ. Hoá ra nàng ta cho rằng những lời kêu gào kêu cứu đó tất có tác dụng, là thần chú để mượn sức ' Thiên Đạo ' đi! Khó trách mỗi lần gặp nguy hiểm, người khác đều suy nghĩ nhanh chóng chạy trốn, còn nàng ta đều sẽ đứng ở tại chỗ eo éo la um sùm."

U Vô Mệnh cảm nhận một lát, đầu đầy hắc tuyến: "....."

Hắn tuy không lên tiếng, nhưng Tang Viễn Viễn rành mạch nhìn ra trong hai con ngươi đen láy của hắn hai chữ —— ngu, ngốc.

Chân Khương Hư Quân càng run lợi hại.

Giờ này hắn càng thêm khẳng định, U Vô Mệnh căn bản không cần giữ lại mạng của hắn để hỏi chuyện.

Tư vị chờ chết đã đủ dày vò, thảm hại hơn chính là, U Vô Mệnh giống như hoàn toàn quên mất một cá nhân như vậy, làm hại Khương Hư Quân trong lòng nửa vời, mạng già cũng lăn qua lộn lại không biết thế nào.

Bỗng nhiên, U Vô Mệnh xoay người tại chỗ, đôi mắt đen sâu không thấy đáy thẳng lăng lăng nhìn về phía hắn.

U Vô Mệnh mặt thực không sao cả nói: "Tùy tiện chút chuyện của ngươi không? Tốt nhất nói cái gì ta không biết."

Khương Hư Quân giật mình một cái, vội vàng trả lời: "Ta bị người

dẫn đầu của Khương thị triệu qua đàn, vừa tới không lâu, thay thế vị trí vốn của Tang Thành Minh —— Tang Thành Minh vốn là phó đàn đầu, lần trước hãm hại Tang Thành Ấm thất bại, đàn đầu lo lắng hắn lọt vào tay người khác tiết lộ bí mật của chúng ta, liền đem hắn diệt khẩu, thay thành ta đến."

Thật đúng là như đã nói, tin tức này U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn cũng không biết.

Thì ra là thế.

Vương thúc Tang Thành Minh lại là một trong phó đàn đầu, Tang Viễn Viễn thật ra hoàn toàn không nghĩ tới. Khó trách mãi không tra ra nguyên nhân hắn làm phản, Thiên Đàn hành sự bí ẩn, ngần ấy năm vẫn luôn hành tẩu dưới mặt đất, tra không ra là chuyện bình thường.

Khương Hư Quân nói tiếp: "Người dẫn đầu của Khương thị chính là Khương Nhất, mặt ngoài hắn chỉ là một thái giám kiêm hộ vệ, kỳ thật hắn làm vậy để đích thân nhìn chằm chằm Khương Nhạn Cơ. Tang Thành Minh kỳ thật cũng là người mà Khương thị ta âm thầm bồi dưỡng —— mẹ đẻ của hắn là vương tộc Khương thị ta, từ nhỏ liền dạy hắn, hắn là người của Khương chứ không phải người của Tang."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng, như thế thì cũng hợp lý l, mất đi một người lệ thuộc Khương thị là Tang Thành Minh, Khương Nhất liền nhất định điều người khác có phân lượng trọng yếu từ Khương thị đến thay vào, cũng coi như là thoả thuận hành động với lão Vân đế —— bốn thủ lĩnh, Vân thị hai người, Khương thị hai người.

Khương Hư Quân có chút khẩn trương nói: "Ta không biết đàn đầu vì sao muốn dồn ta vào chỗ chết. Ta vừa tới không bao lâu, người trong đàn cũng biết mấy người....."

U Vô Mệnh xấu xa cười cười: "Vậy ngươi muốn biết sao? Ta nói cho ngươi nha!"

Biểu tình ' để cho ngươi chết minh bạch ' .

Khương Hư Quân càng run: "Không không không không ta không muốn....."

"Như vậy, việc lúc trước hại ta, ngươi cũng biết đúng không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Khương Hư Quân thấy nàng có chuyện hỏi chính mình, không khỏi thở ra một hơi thật lớn: "Chuyện này ta biết. Là Vân Chi Trạc nói cho ta. Lại nói tiếp, trong số vài người ở đây, ta cũng chỉ nơi chuyện được với Vân Chi Trạc, hắn đối với người khác rất chân thành. Ta vừa tới cái gì cũng không hiểu, đều là hắn giảng giải cho ta, cũng sẽ không mất kiên nhẫn, là người rất tốt."

Điên cuồng kéo dài thời gian.

"Nói trọng điểm!" Tang Viễn Viễn giận.

Khương Hư Quân lau mồ hôi: "Được, được, nhưng ta phải nói từ đầu. Nguyên nhân của việc này là ngay từ ban đầu, hơn hai mươi năm trước, Thiên Đàn dùng đại thiên diễn thuật suy tính vận mệnh thế gian, tính được số mệnh diệt thế —— đại địa mênh mang vô tận, không có một người sống, chỉ có máu tươi, lửa cháy, đất đai khô cằn vô tận, Minh ma cùng với xác Minh ma thôi. Một người cũng không có, toàn bộ nền văn minh đều bị hủy diệt, phía cuối đại thuật thấy được hai ác ma trên người bùng lên ngọn lửa diệt thế, thật sự là làm cho người ta sợ hãi!"

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn bất động thanh sắc mà liếc nhau.

Hắn nói cũng tương ứng với lời khai lần trước của Tần Ngọc Trì, chẳng qua Tần Ngọc Trì không có nhắc tới cái gọi là ' ác ma diệt thế

', đây hẳn là tuyệt mật mà chỉ có cao tầng mới biết được.

U Vô Mệnh nhướng mày: "Ừ, nói tiếp."

Khương Hư Quân: "Thiên Đàn lặp đi lặp lại việc tiên tri này, tìm đường giải quyết, cuối cùng, đại thiên diễn thuật đã hiện ra duy nhất một đường sinh cơ —— Hàn Châu vương thế tử Hàn Thiếu Lăng, chính là thiên mệnh chi tử, có nữ tử chí thuần chí thiện phụ tá, hơn nữa còn Thiên Đàn toàn lực giúp đỡ, liền có thể đào ra một đường sinh cơ, tránh cho đại họa thế gian buông xuống."

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau, bất động thanh sắc gật gật đầu.

Đây cũng là một đầu mối giống như bọn họ đã biết.

"Nhưng mà có một người lại không chịu theo con đường của đại thiên diễn thuật biểu diễn ' tương lai ' , chính là Khương Nhạn Cơ. Dựa theo tương lai thể hiện trong thiên diễn thuật, nàng ta hẳn là đăng cơ trở thành nữ đế, làm đá kê chân cho Hàn Thiếu Lăng, nhưng mà Khương Nhạn Cơ này, lại..... Ai, nàng ta tìm một tên nam nhân ở bên ngoài, còn sinh một đứa con riêng, chúng ta tìm mọi cách vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nàng ta cũng không chịu phối hợp, một lòng chỉ nghĩ muốn ở bên nam nhân kia."

"Việc thiên mệnh, chỉ cần một manh mối sai đường sẽ chấn động toàn đại cuộc, nếu Khương Nhạn Cơ không phải nữ đế, như vậy 'tương lai' sẽ bị rối loạn, Hoàng Phủ Tuấn nhất định sẽ không nguyện ý luôn luôn làm hậu thuẫn cho Khương thị..... Cái đường sinh cơ duy nhất kia sắp bị hủy trong tay Khương Nhạn Cơ."

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy thật mạnh, lặng lẽ vươn tay, nắm lấy U Vô Mệnh.

Tay hắn còn hơi hơi phát run.

"Sau thì sao." Trong hàm răng của U Vô Mệnh bình tĩnh mà nhảy ra ba chữ.

Khương Hư Quân nói: "Sau đó, đàn đầu nghĩ tới một biện pháp —— lừa Khương Nhạn Cơ trở về, sau đó đem những cái 'tương lai' ' chính xác ' đó thông qua kính hạch, dùng thiên mệnh lực cưỡng ép rót vào trong đầu Khương Nhạn Cơ."

Tang Viễn Viễn cảm giác được tay U Vô Mệnh run đến lợi hại hơn, khi thì lạnh như băng, khi thì hơi lửa khó có thể ức chế, truyền đến tay nàng.

"Kết quả lại ai cũng không dự đoán được," Khương Hư Quân nói, "Khương Nhạn Cơ cũng không có thay đổi suy nghĩ, mà là thay đổi linh hồn. Chuyện này thật sự là quá mơ hồ, Vân Chi Trạc cũng chỉ nói sơ không rõ, ước chừng là hồn phách nguyên bản của Khương Nhạn Cơ bị đuổi tới một thế giới khác, mà một hồn phách tàn nhẫn độc ác thực phù hợp với cái ' tương lai ' kia bị đổi lại đây."

"Sau khi ' Khương Nhạn Cơ ' này đến đây, tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra chính xác giống như 'tương lai' trong đại thiên diễn thuật thể hiện. Vì thế chúng ta cùng Hoàng Phủ Tuấn tận lực đẩy Khương Nhạn Cơ này thượng vị. Hoàng Phủ Tuấn kia trọng thân tình, Khương Nhạn Cơ liền sinh cho hắn đứa con trai, nhi tử đó chính là Hoàng Phủ Độ của Đông Châu kia, có đứa nhỏ này, Hoàng Phủ Tuấn liền sẽ cam tâm đứng sau lưng duy trì Khương Nhạn Cơ."

"Tóm lại, Hoàng Phủ Tuấn bị Khương Nhạn Cơ lừa chẳng hay biết gì, Khương Nhạn Cơ thật ra cũng bị chúng ta lừa chẳng hay biết gì. Nàng ta căn bản không biết, tất cả những gì nàng ta cùng Hoàng Phủ Tuấn làm, cuối cùng chính là lót đường cho thiên mệnh chi tử Hàn Thiếu Lăng thôi."

U Vô Mệnh rũ đầu, cả khuôn mặt đều chôn trong bóng ma, thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Khương Hư Quân nói: "' Khương Nhạn Cơ ' này không phụ sự mong đợi của mọi người, giết chết nam nhân bên ngoài cùng đứa con tư sinh kia, thành công lấy được sự tín nhiệm hoàn toàn của Hoàng Phủ Tuấn, thuận lợi đăng cơ trở thành nữ đế. Trải qua chuyện này, Thiên Đàn liền tìm được biện pháp giải quyết vấn đề —— nếu lại có ai có thể ảnh hưởng đến tiến trình lịch sử, làm nhân vật trọng yếu không đi theo đường đã định liền đổi người đó đi."

Bước chân Tang Viễn Viễn hơi lảo đảo: "Người tiếp theo bị đổi, chính là ta."

Khương Hư Quân gật đầu: "Đúng vậy, Thiên Đàn lần thứ hai thi triển thuật nghịch càn khôn, đó là vì Tang vương nữ ngươi. Đại thiên diễn thuật thể hiện, nữ tử cuối cùng làm bạn bên cạnh thiên mệnh chi tử Hàn Thiếu Lăng kia là một nữ tử bình đẳng bác ái, chí thuần chí thiện, vì trợ giúp người khác, không tiếc hy sinh lợi ích của mình cùng người bên cạnh mình. Thực bất hạnh, Thiên Đàn trải qua sự quan sát lâu dài, phát hiện Tang vương nữ ngươi không phải là một người như vậy."

Tang Viễn Viễn hạ giọng nói: "Ta thật đúng là cảm ơn Thiên Đàn đánh giá ta chính xác, ta thật đúng không phải là đồ não tàn."

Nàng muốn làm cho ngữ khí nhẹ nhàng một chút, nhưng tiếng nói lại không tự giác khàn khàn rất nhiều, nhiễm sự tối tăm nặng nề.

"Còn không phải sao," Khương Hư Quân lấy lòng cười cười, "Kỳ thật ngay cả Vân Chi Trạc đều chịu không nổi Mộng Vô Ưu kia, nhưng mà không có biện pháp a, chỉ có nàng ta ở bên cạnh Hàn Thiếu Lăng, chỉ có bọn họ trở thành người thắng cuối cùng, thế gian mới có thể thoát khỏi một kiếp, chuyện này ai cũng không có cách nào đúng không."

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Nói chuyện 6 năm trước."

Khương Hư Quân vội vàng nói: "6 năm trước, Thiên Đàn lại thi triển

nghịch càn khôn đại thuật, đem ' tương lai ' cùng thiên mệnh lực rót vào kính hạch, để Vân Chi Trạc mang theo kính hạch tới tham gia lễ cập kê của ngươi, tính sẽ làm giống như Khương Nhạn Cơ, đổi một hồn phách thích hợp đến đây tiếp nhận hết thảy của ngươi."

"Kết quả lại tạo ra một đường rẽ. Vân Chi Trạc nói, sau khi ngươi bị thiên mệnh lực rót vào trong người, lại nói cho hắn, ngươi cũng không cùng Hàn Thiếu Lăng ở bên nhau được, mà sẽ chết vào 6 năm sau —— bởi vì đại thiên diễn thuật chính là nhìn trộm thiên cơ, chỉ có thể nhìn thấy những chuyện đại thế hoặc mấy đoạn ngắn linh tinh, cho nên lúc trước ai cũng không biết, Tang Viễn Viễn sẽ sớm chết đi, người sẽ ở bên cạnh Hàn Thiếu Lăng kia chỉ là một nữ nhân khác có bề ngoài tương tự với ngươi mà thôi."

"Vân Chi Trạc không nghi ngờ ta nói dối sao?" Tang Viễn Viễn nhịn không được hỏi.

Khương Hư Quân nói: "Bị thiên mệnh rót vào người, ngươi lúc ấy hồn phách đã không được đầy đủ, thần trí không rõ, không có khả năng nói dối. Lúc ấy Vân Chi Trạc nhất thời mềm lòng, tha cho ngươi, trước kính hạch ưng thuận một nguyện vọng —— trước khi chết, lại cho ngươi một lần cuối cùng nhìn lại cái thế giới này."

"Vân Chi Trạc nói, đây là sai lầm duy nhất cả đời hắn phạm phải. Hắn vốn dĩ cho rằng một chút mềm lòng nho nhỏ cùng nhân từ lặt vặt như vậy chẳng là gì, không nghĩ tới trời không tuyệt đường người, trong cục diện thập tử vô sinh, ngươi cư nhiên có thể tìm được đường sống, còn quấy rầy toàn cục. Rất nhiều người vốn nên chết cũng chưa chết, người vốn nên tồn tại lại một người tiếp một người đã chết....."

Tang Viễn Viễn lập tức nhớ tới những lời Vân Chi Trạc nói ở Bạch Châu trước kia, lúc đó nghe cứ như lọt vào trong sương mù.

Cho nên, 6 năm trước, thiếu nữ thiên chân hoạt bát tiếp nhận 'chúc phúc' của Thiên Đàn Thánh Tử đã không nghĩ rằng này phần chúc

phúc này lại nghiêm trọng như vậy, làm cho hồn phách nàng từ trong thân thể xé rách ra ngoài.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên thấy cả người lạnh lùng, tuy không có ký ức nhưng một ít bản năng thống khổ lập tức phản ứng, xâm nhập vào óc làm nàng run rẩy.

Tang Viễn Viễn phảng phất cảm giác được tâm trạng và tình cảnh của mình lúc ấy —— khi giai đoạn tốt đẹp nhất của nữ tử sắp bắt đầu, lại bị vận mệnh ra tay vô tình bóp chết. Nàng hoàn toàn không làm được cái gì, chỉ có thể cố nén thống khổ khi linh hồn bị xé rách, nhìn đao phủ cầu mong một tâm nguyện bé nhỏ không đáng kể, trước khi chết, được xem lại thế giới này một lần cuối cùng.

Châm chọc nhất chính là, khi nàng mới vừa biết được số mệnh của mình nhất định phải chết trên tay tiểu phu nhân của Hàn Thiếu Lăng cũng là lúc hắn hướng nàng cầu thân.

Tang Viễn Viễn rốt cuộc hiểu rõ bản thân mình vì cái gì sẽ bắt một người chỉ gặp mặt một lần chờ đợi 6 năm.

Nếu Hàn Thiếu Lăng nguyện ý chờ nàng, nếu hắn không có cưới U Doanh Nguyệt, như vậy Tang Viễn Viễn sẽ không bị giết chết, hắn, theo lúc ấy nàng có thể thấy, chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất mạng nàng giơ tay có thể bắt lấy.

Nếu hắn chờ nàng, chỉ cần hắn chờ nàng.

Nàng có thể sống.

Đáng tiếc hắn không có.

Nàng cũng không oán hận Hàn Thiếu Lăng, hắn lựa chọn cũng không sai, chẳng qua bắt đầu từ lúc ấy, nàng cùng hắn đã bước một bước lên con đường đi tới kết cục ngày hôm nay.

Hắn cho rằng chỉ là chút phụ lòng nho nhỏ không đáng kể, kỳ thật lúc ấy nàng đang đặt cược cả sinh tử của chính mình.

Hắn không chờ nàng, rồi lại cưới nàng, cho nàng vị trí chính thê nhưng lại là phụ bạc mạng của nàng.

Hết thảy những cái này đều là do tính cách cho phép.

Nếu đổi thành một người như U Vô Mệnh, hắn hoặc là không đáp ứng, nếu đáp ứng, hắn liền nhất định sẽ làm được —— không phải hứa hẹn xong rồi đi đường vòng, chỉ cần chừa lại vị trí chính thê là được.

Có lẽ, đây mới là 'ý trời' chân chính.

Ai với ai, chú định phải ở bên nhau.

Hốc mắt khó có thể ức chế mà nóng lên, mũi trướng lên đau xót, nước mắt nóng bỏng lướt qua khuôn mặt.

Một bàn tay to ôm lấy bả vai nàng.

"Quả, đừng sợ." Trong thanh âm của U Vô Mệnh quay cuồng cảm xúc áp lực đến cực điểm.

Nàng rất muốn nhào vào trong lòng ngực hắn, thống thống khoái khoái mà khóc lớn một trận.

Nhưng mà hiện tại không phải thời điểm.

Nàng nhìn về phía Khương Hư Quân: "Mộng Vô Ưu kia là chuyện như thế nào?"

"Vân Chi Trạc nói, hắn triệu hoán một linh hồn chí thuần chí thiện từ dị thế tới, không biết vì sao không vào được thân thể của ngươi, cứ kẹt trong kính hạch. Hắn chỉ có thể ra lệnh cho người tìm kiếm một

nữ tử có tướng mạo tương tự ngươi, thử đem cái hồn phách này bỏ vào. Sau lại tìm được người, đó là Mộng Vô Ưu."

"Vân Chi Trạc để lại kính hạch cho Mộng Vô Ưu, nói cho nàng ta sứ mệnh của nàng ta là phụ tá thiên mệnh chi tử Hàn Thiếu Lăng, dạy Mộng Vô Ưu rất nhiều đạo lý cùng với con đường tương lai nàng ta sửa đi."

Tang Viễn Viễn: "....." Có chút nói không rõ rốt cuộc là ai hố ai.

Nàng im lặng một lát, hít vào một hơi, hỏi: "Thiên diễn kính đúng là bị thuật nghịch càn khôn làm vỡ vụn, đúng không?"

"Đúng," Khương Hư Quân nói, "Vân Chi Trạc nói, thuật này quá mức nghịch thiên, lúc trước khi thi thuật với Khương Nhạn Cơ, thiên diễn kính đã nứt ra, chỉ miễn cưỡng còn có thể dùng. 6 năm trước thi thuật với ngươi, thiên diễn kính hoàn toàn vỡ nát, bị thiên mệnh lực bắn lên trời cao, văng ra tứ phương."

"Mấy năm nay vẫn luôn thu thập những mảnh kính vỡ, rốt cuộc cũng có được một cái gần như nguyên lành. Nhưng một lần Mộng Vô Ưu cùng Hàn Thiếu Lăng rớt xuống vực sâu xin giúp đỡ, bất đắc dĩ, chúng ta phải sử dụng cái thiên diễn kính không hoàn chỉnh này, đem thiên mệnh lực cách không mà rót vào kính hạch trên tay Mộng Vô Ưu, trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thiên diễn kính cơ hồ hỏng mất, Vân Chi Trạc dưới tình thế cấp bách, dùng thân thể mạnh mẽ bảo vệ mặt kính, bất hạnh thân bị nhiễm thiên mệnh lực."

"Hắn nói hắn không còn được bao lâu, cũng thuận lợi vừa lúc mang theo lực lượng Thiên Đạo đi tìm ngươi, bình định thế cuộc. Sau đó thì sao," Khương Hư Quân rũ mắt, "Nghe nói Bạch Châu vương đem l thi thể hắn treo ở trên tường thành phơi một thời gian dài."

"Chết là may." U Vô Mệnh đạm thanh nói.

Khương Hư Quân xấu hổ cười cười: "Kỳ thật, Vân Chi Trạc cũng

không phải người xấu..... Đều là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ....."

"Ngọn nguồn của thiên diễn kính, ngươi biết không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Khương Hư Quân lắc đầu: "Không biết. Ngay cả Vân Chi Trạc cũng không biết."

"Vậy ngươi làm sao biết phải thi thuật như thế nào ?!"

Khương Hư Quân tiếp tục lắc đầu: "Đàn đầu thi thuật, dẫn đường cho linh uẩn cộng hưởng. Chúng ta chỉ cần dốc lòng phối hợp là được."

"Ê ——" Khương Hư Quân đảo một ngụm khí lạnh, hậu tri hậu giác phản ứng lại, "Không đúng, hôm nay thật vất vả gom đủ tất cả mảnh kính vỡ nhỏ ngoại trừ kính hạch, chúng ta ở chỗ này tiêu tốn mấy canh giờ, mỗi người đều mệt đến chết khiếp, đúng là vì lợi dụng thiên diễn kính cùng cảm ứng của kính hạch nhìn trộm U Vô Mệnh. Vậy hắn làm sao có thể là do đàn đầu phái tới! Ta mắc mưu rồi!"

Tang Viễn Viễn gật gật đầu: "Đối với chuyện ngươi bị lừa, ta không có gì muốn hỏi."

Khương Hư Quân lập tức trợn tròn đôi mắt: "Ta nói cho các ngươi hết tất cả rồi, còn muốn giết ta sao?!"

U Vô Mệnh ôn hòa cười cười: "Đều là bất đắc dĩ nha Khương Châu vương, hai tên nhi tử của ngươi đều chết trên tay ta, cho dù ta chịu buông tha ngươi, ngươi cũng sẽ không bỏ qua ta đâu. Khương Cẩn Chân cùng Khương Cẩn Bằng, thật ra đều là ta giết, cả hai luôn."

Khương Hư Quân: "??!!"

Ngốc nửa ngày, hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thảm thiết:

"Tại sao ngươi lại phải nói cho ta chứ!"

U Vô Mệnh tùy tay đốt hắn thành tro bụi, nhưng tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền đã chết, không chịu tra tấn gì.

Bộ dáng hắn rất có vài phần nghiêm túc: "Tự giải thích nghi hoặc cho nhau đi, có đi có lại mà."

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Vội vã diệt Khương Hư Quân cũng là vì mới vừa rồi hắn cảm giác được Tiểu Tang Quả giống như rất muốn ôm hắn khóc.

Lúc này nàng lại không có ý muốn khóc.

Nàng chống tay lên, cong eo, nhìn kỹ thiên diễn kính.

Trong lòng U Vô Mệnh bỗng nhiên nhói lên một trận —— hắn biết, nàng cũng không phải đã hồi phục tâm thần, chỉ là một mình nuốt thống khổ xuống.

"Tang Quả."

"Hả?" Nàng quay mặt mại đi tới, trên mặt treo một nụ cười.

Hắn nhất thời không biết nên nói cái gì.

Do dự một lát, hắn hỏi: "Nàng suy nghĩ cái gì?"

Tang Viễn Viễn nói: "Ta suy nghĩ, có thể lợi dụng cái gương này đem Khương Nhạn Cơ chân chính tìm trở về!"

U Vô Mệnh: "!!!"

Hô hấp của hắn bỗng nhiên liền cứng lại.

Sau một lúc lâu, thanh âm khàn khàn, mang theo hơi yếu ớt: "Loại chuyện này..... Ai biết bà ta bị ném tới nơi nào, ai biết sống hay chết....."

"Ta có thể biết nga!" Nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt, "Cái này chàng chắc chắn không có cách rồi, vẫn phải dựa vào tức phụ của chàng thôi."

U Vô Mệnh: "!!!" Hắn làm sao có thể quên mất, Tiểu Tang Quả của hắn chính là cái quả bảo tàng, lúc nào cũng có thể mang kinh hỉ ngoài dự liệu đến cho hắn chứ!

"Nhưng mà, chúng ta phải nghiên cứu cách sử dụng cái gương này một chút mới được." Tang Viễn Viễn nói, "Ta xem như hiểu rồi, bí mật chân chính về cái gương này chỉ có một mình lão Vân đế biết, ta nghĩ hắn nhất định sẽ không nói cho chúng ta biết."

"Không sai," Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên đạm cười, "Người thành thật lại ngốc nghếch như Khương Hư Quân, không có người thứ hai."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hai người nắm tay đi đến cạnh thiên diễn kính.

Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm mặt gương trong chốc lát, nói: "U Vô Mệnh chàng có phát hiện một vấn đề hay không, kỳ thật ngoại trừ cái gương này, tất cả mọi chuyện khác đều phù hợp lẽ thường —— dùng quy tắc cơ bản cùng logic của thế giới đều có thể giải thích rõ ràng. Nhưng mà cái gương này không giống như vậy, năng lực của nó đã vượt xa phạm trù bình thường, nếu ta không đoán sai, nó nhất định đến từ nền văn minh cang cao cấp hơn..... Ê, chàng suy nghĩ cái gì?"

Chỉ thấy U Vô Mệnh hơi hơi nhăn mày một chút, nhìn kính hạch trong tay, nói: "Ta suy nghĩ một việc. Tiểu Tang Quả, vừa mới nãy

Khương Hư Quân nói lão già Vân hôm nay lợi dụng cảm ứng giữa cái gương này cùng kính hạch để nhìn trộm ta, đây là có ý gì..... Nhìn thấy gì mà sau đó lão già họ Vân và Khương Nhất liền rời nơi này đi?"

Trong lòng Tang Viễn Viễn hơi hơi rùng mình.

U Vô Mệnh đưa bàn tay đặt trên mặt kính, rót hắc diễm vào, quái thanh quái khí thì thầm: "Gương a gương, cho ta xem cái kính hạch bị mất nó đang ở nơi nào, đang làm cái gì?"

Khi cộng hưởng phát sinh, trên mặt kính rành mạch mà hiện lên một cảnh tượng. Kỳ quái chính là, nó cũng không phải là tại nơi đây, lúc này, mà là hình ảnh U Vô Mệnh luyện hóa con rùa băng khổng lồ kia.

U Vô Mệnh suy nghĩ một lát, lại lần nữa rót hắc diễm vào. Lần này cảnh tượng xuất hiện chính là lúc hắn nhặt khối kính hạch này lên.

Cũng giống như khi dùng mảnh kính vỡ xem cái ' tương lai ' đó, hình ảnh là tùy cơ xuất hiện, không có quy luật gì.

U Vô Mệnh hít một hơi thật dài.

Sau khi lấy được cái kính hạch này, bản thân mình làm không ít chuyện tốt đâu.

Ví dụ như đêm tập kích Khương Châu Khương Thập Tam, lại ví như giết Hoàng Phủ Tuấn ở trong Băng Vụ Cốc..... Vân đế ở chỗ, cứ liên tục tra xét vài canh giờ, cuối cùng được cái gì?

Chợt có ngọc giản chợt lóe.

Là Vân Hứa Chu truyền tin tức ——

"U Vô Mệnh, ta vừa lấy được tin tức, Khương Nhạn Cơ bắt được một

viên Ký Linh Châu, nói là ghi lại cảnh ngươi ở Băng Vụ Cốc giết Hoàng Phủ Tuấn, muốn cho Hoàng Phủ Hùng xem. Hoàng Phủ Hùng hỏi ý kiến ta, ta chỉ có thể nói hắn cẩn trọng xem xét một chút, phòng ngừa bẫy rập. Phỏng chừng kéo dài không được lâu lắm, U Vô Mệnh, ngươi không thật sự để lại cái thứ đồ vật này chứ?!"

Quả thực, một chuyện xấu chỉ cần có khả năng phát sinh, như vậy nó liền nhất định sẽ phát sinh.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn, đồng loạt cúi đầu nhìn hình ảnh sinh động như thật trên mặt gương phía dưới.....

Dùng Ký Linh Châu ghi lại, nhất định vô cùng rõ ràng.

Chương 100: Lõi của đỉnh khổng lồ

Vân Hứa Chu truyền tin tức đến làm khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười lạnh băng.

"Thật đúng là ' gặp may mắn ' rồi."

Tiền căn hậu quả của chuyện này thật không khó suy đoán.

Vân tổ miếu bị xốc lên cùng với việc Hoàng Phủ Hùng thẳng tiến đánh Thiên Đô, rốt cuộc làm lão Vân đế ý thức được vấn đề mấu chốt —— tất cả mọi chuyện này chỉ sợ đều có can hệ với U Vô Mệnh.

Khương Nhạn Cơ giết Hoàng Phủ Độ cùng Hoàng Phủ Tuấn? Thật là hoang đường đến cực điểm! Nhất cử nhất động của Khương Nhạn Cơ đều có Thiên Đàn giám thị, bà ta căn bản không phải hung thủ giết hại Hoàng Phủ Độ cùng Hoàng Phủ Tuấn.

Chuyện này chắc chắn có quỷ, trước khi hết thảy hoàn toàn bùng nổ, ngoại trừ vương tộc Đông Châu, những người còn lại ai cũng không biết Hoàng Phủ thị đã chết hai nhân vật trọng yếu, càng không biết từ khi nào trên người Khương Nhạn Cơ liền vững chắc đeo lên hai mạng người một cách oan uổng.

Căn bản không có bất luận cơ hội nào phản ứng hay giải thích cả.

Mãi đến khi bị Hoàng Phủ Hùng ép vào nguy cấp, Thiên Đô mới hậu tri hậu giác, phát hiện hậu viện nhà mình đã bốc lửa. Buồn cười nhất chính là, Khương Nhạn Cơ còn có thể xem Hoàng Phủ Hùng đang

giết đến cửa nhà kia là chỗ dựa, còn yên tâm xuất binh đi đối phó Vân Châu.

Lão Vân đế suy nghĩ rà soát lại trước sau một lượt, lập tức liền đoán được, sau lưng tất cả những chuyện này chắc chắn có độc thủ, âm hiểm xảo trá đến cực điểm, giống như một cái bóng nhưng lại từng bước một đem các quân cờ đều đẩy đến vị trí hắn muốn.

Độc thủ sau cái màn này, không phải U Vô Mệnh, còn có thể là ai?

Vì thế lão Vân đế quyết đoán trở lại Thiên Đàn, lợi dụng cảm ứng trên mặt kính cùng kính hạch để điều tra U Vô Mệnh.

Cũng là vận khí hắn tốt, tra một loạt như vậy lại thật sự bào ra chứng cứ quan trọng nhất —— là tình cảnh lúc U Vô Mệnh giết chết Hoàng Phủ Tuấn.

Hình ảnh xuất hiện trên mặt kính, vậy có thể dùng ký linh châu ghi hết lại.

Chỉ cần Hoàng Phủ Hùng nhìn thấy U Vô Mệnh giết Hoàng Phủ Tuấn, như vậy tất cả những gì U Vô Mệnh làm lúc trước toàn bộ như nước chảy về biển đông. Hoàng Phủ Hùng nhất định sẽ liên thủ cùng Khương Nhạn Cơ, lập tức chỉnh đốn quân xuất phát, nghiền nát U Châu!

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh nhìn hình ảnh hiện lên trong gương, đã hiểu rõ được tình cảnh hiện tại.

"Cho nên lão Vân đế và Khương Nhất cầm ký linh châu vội vàng rời đi!" Tang Viễn Viễn hút vài ngụm khí lạnh, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy càn khôn nghịch chuyển, long trời lở đất.

"Đi." U Vô Mệnh nghiêng nghiêng đầu.

Chỉ sau mấy giây ngắn ngủi, sau lưng Tang Viễn Viễn đã chảy một

dòng nước lạnh, quanh mình rõ ràng không có cái gì hết, lại rành mạch cảm giác được một bóng ma thật lớn bao phủ lên đỉnh đầu, thân thể phảng phất như rơi vào vũng bùn, cảm giác hít thở không thông tràn ngập đầu óc, căn bản tránh không thoát, trốn không thoát.

May mắn, bàn tay to của U Vô Mệnh ôm lấy đầu vai nàng vẫn kiên định hữu lực như vậy.

"Chưa tới tuyệt lộ."

Thanh âm hắn bình tĩnh, lại bước nhanh như bay, phía sau xoè đôi cánh ánh sáng ra, trong nháy mắt liền ra khỏi điện phủ nặng nề của Thiên Đàn.

.....

Khi U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn lại lần nữa xuất hiện trước mặt tả thống lĩnh cấm vệ quân Kim Ngô, Kim Ngô suýt chút nữa xỉu luôn.

"Lựa chọn đi." U Vô Mệnh ngưng mặt mày, "Hoặc là, đưa ta tới tiền tuyến, ta giết Khương Nhạn Cơ. Hoặc là, chờ Khương Nhạn Cơ dẹp yên U Châu của ta, sau đó lại diệt Vân Châu."

Tang Bất Cận có thể tiếp xúc gần gũi với Kim Ngô như vậy, nhất định không đơn giản chỉ là tính tình hợp nhau. Kim Ngô cùng Vân Châu, chắc chắn có gì đó sâu xa.

"Không có khả năng." Kim Ngô nghiến răng nghiến lợi, "Ta tuyệt đối không thể làm ra chuyện như thế này, ngươi cho rằng ta là Đào Kỳ Thắng, cái loại tiểu nhân tham sống sợ chết sao!"

U Vô Mệnh đạm đạm cười: "Đã biết Đào Kỳ Thắng tính tình như thế nào, hắn ta làm sao có thể có năng lực đưa ta tới tiền tuyến? Kim Ngô, trong ba giây, nếu ngươi không gật đầu, ta liền giết ngươi, ngươi cũng không cần nhìn Vân Châu bị huỷ diệt. Ba....."

Mặt Kim Ngô nổi đầy gân xanh, rốt cuộc hung hăng gật đầu.

"Đi!"

Kim Ngô để U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn giả thành thân vệ của hắn, cưỡi Vân Gian thú, như gió cuốn mây tan chạy về phía Phượng Lăng thành.

Giờ phút này, Khương Nhạn Cơ đã tự mình chạy tới dưới Phượng Lăng thành, cửa thành mở rộng, nữ đế ra khỏi thành, tự mình đàm phán với Hoàng Phủ Hùng.

Khương Nhạn Cơ kiên trì nhất định phải đem ký linh châu giao tận tay cho Hoàng Phủ Hùng, không để qua tay bất luận tên Đông Châu nào —— Ký Linh Châu vô cùng yếu ớt, chỉ cần là một cao thủ Linh Diệu Cảnh liền có thể dễ dàng bóp nát nó. Hoàng Phủ Hùng nếu có thể bị U Vô Mệnh lừa đến xoay như chong chóng, ai biết bên cạnh hắn có thể có người của U Vô Mệnh ẩn nấp không? Cho nên Khương Nhạn Cơ nhất định phải để Hoàng Phủ Hùng tự mình tới lấy.

Hoàng Phủ Hùng tất nhiên cũng không tin được Khương Nhạn Cơ —— loại nữ nhân âm hiểm đê tiện, nói không chừng chính là muốn giở trò ngả ngớn, định câu dẫn con gấu ngô nghê như hắn thì sao!

Hai bên cứ giằng co như vậy, nhất thời không có kết quả.

Hoàng Phủ Hùng sở dĩ nguyện ý tâm bình khí hòa đứng nơi này nói chuyện với Khương Nhạn Cơ là có nguyên nhân.

Hôm qua khi công thành, một tướng lãnh tâm phúc dưới trướng hắn vô ý thất thủ bị bắt. Không lâu sau, tên tướng lãnh bị bắt này không hiểu sao lại đổi đầu đứng về phía Khương Nhạn Cơ, nôn nóng nói cho Hoàng Phủ Hùng, hắn tận mắt nhìn thấy trong Ký Linh Châu ghi lại hình ảnh Đông Châu vương chết trong tay U Vô Mệnh, van Hoàng Phủ Hùng ngàn vạn không nên hành sự khi xúc động, nhất định phải

nhìn Ký Linh Châu một cái rồi mới quyết định.

Người này đã đi theo Hoàng Phủ Hùng nhiều năm, không phải có thể tùy tiện bị thu mua.

Vì thế Hoàng Phủ Hùng áp xuống xúc động muốn toàn quân xuất kích, nguyện ý cùng Khương Nhạn Cơ dong dài nói hai câu.

Dù sao là thật hay giả, vừa nhìn cái ký linh châu kia liền rõ ràng.

Nhưng mà cái đồ cẩu nương Khương Nhạn Cơ này không chịu thống thống khoái khoái giao ra ký linh châu, một hai phải hắn tự mình đi lấy. Đây là có âm mưu gì.

Hai bên giằng co nửa ngày, rốt cuộc, Khương Nhạn Cơ đồng ý yêu cầu của Hoàng Phủ Hùng ——

Khương Nhạn Cơ phải một mình một người mang theo ký linh châu đến, mà Hoàng Phủ Hùng, được mang theo hai cao thủ đỉnh cấp của Đông Châu, ba chọi một, gặp nhau ở giữa hai bên trận địa.

Hoàng Phủ Hùng sẽ xem xét Ký Linh Châu tại hiện trường, nếu có điều gian trá, hai cao thủ Đông Châu liền sẽ ra tay với Khương Nhạn Cơ ngay tại chỗ, hai bên trực tiếp khai chiến, Khương Nhạn Cơ thập tử vô sinh.

Nếu lời nói của Khương Nhạn Cơ không phải là giả, Hoàng Phủ Hùng liền bồi tội với bà ta, cùng nhau chinh phạt U Vô Mệnh.

Điều kiện không công bằng đến như vậy, Khương Nhạn Cơ suy nghĩ sâu xa một lúc vậy mà đồng ý, thật là vô cùng thành ý.

.....

Khi Kim Ngô mang theo U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn chạy tới Phượng Lăng thành, Khương Nhạn Cơ đã một mình một người cưỡi

Vân Gian thú, đi vào vùng đồng bằng lớn giữa hai quân, Hoàng Phủ Hùng cũng mang theo hai cao thủ đứng đầu rời khỏi quân trận, hai bên đi vào giữa vùng đất này.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn bước lên tường thành, xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy Khương Nhạn Cơ lấy ra một viên Ký Linh Châu trong một cái tráp, đưa cho Hoàng Phủ Hùng.

Trơ mắt nhìn Hoàng Phủ Hùng nhận cái hạt châu kia, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm —— đến chậm rồi, hết thảy đã không thể cứu vãn.

Giờ phút này, Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Hùng đang đứng giữa mấy chục vạn đại quân, mặc dù có mạnh mẽ như U Vô Mệnh đi nữa cũng không có cách nào nghịch chuyển càn khôn.

"Đi." U Vô Mệnh lập tức ôm lấy Tang Viễn Viễn, chạy gấp vài bước, phi thân nhảy xuống tường thành, toàn lực chạy, hướng về phía Nam.

Giờ phút này lực chú ý của mọi người đều tập trung chỗ Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Hùng, U Vô Mệnh nhảy xuống tường cũng không gây ra rối loạn gì lớn, bị Kim Ngô mạnh mẽ áp xuống.

Xong việc khẳng định sẽ bị truy cứu, nhưng cũng là chuyện sau khi xong việc.

Vị tả thống lĩnh cấm vệ quân từng nhận đại ân của Vân Châu đỡ lấy bờ tường, trong lòng nhất thời chỉ cảm thấy trống trải tịch liêu.

Thôi.

.....

Tim U Vô Mệnh vẫn đập trầm ổn.

Hắn toàn lực chạy, hô hấp nặng nề từng chút từng chút một thổi qua đỉnh đầu Tang Viễn Viễn.

Cần phải rời khỏi tiền tuyến trước đã!

Một khi giải quyết xong chuyện của Hoàng Phủ Hùng, Khương Nhạn Cơ thở phào nhẹ nhõm, lập tức liền sẽ phát hiện hành động dị thường của tả thống lĩnh cấm vệ quân Kim Ngô, đến lúc đó, muốn chạy đã chậm.

"Muốn đánh, phải không?" Tang Viễn Viễn nhẹ giọng hỏi.

"Có sợ không?" Hô hấp U Vô Mệnh nóng bỏng.

"Cùng chàng ở bên nhau, ta không sợ cái gì cả." Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, lộ ra một nụ cười.

Loại thời khắc này, không ai có thể đủ thoải mái chân chính mà cười ra.

"Nếu thật sự đánh nhau, còn có thể chống cự được nhiều ngày mà." U Vô Mệnh nói, "Cũng đủ để ta làm nàng mệt chết trên giường. Tiểu Tang Quả, không cần lo lắng, khi cùng đường, ta sẽ làm nàng chết đi trong vui sướng."

Ánh mắt cùng biểu cảm của hắn rõ ràng l nói cho nàng, hắn không phải đang nói đùa với nàng.

Vào thời điểm sung sướng nhất, bóp gãy xương cổ nàng. Tiễn nàng đi xong, hắn lại cùng các tướng sĩ chết trận sa trường.

Môi run rẩy, nàng nhẹ giọng nói: "Được."

Thật ra nàng càng nguyện ý theo hắn chiến đấu đến giây phút cuối

cùng.

Nhưng mà l nàng biết, đến khi thật sự tới con đường cuối cùng, hắn nhất định không muốn bị nàng nhìn thấy hắn chật vật.

Hai người mặc đồ cấm vệ quân, một đường không ai ngăn trở, trong chớp mắt liền tới đế cung.

U Vô Mệnh bỗng nhiên dừng bước, tròng mắt cực chậm cực chậm đảo qua một vòng.

"Tiểu Tang Quả. Có dám đánh cuộc một phen không."

"Hả?" Nàng hơi hơi mở to đôi mắt, nhìn về phía hắn.

Tới hiện tại, trên tay bọn họ còn có cái gì giá trị mà có thể lấy ra để đánh cuộc sao?

"Mạng." Tròng mắt U Vô Mệnh chậm rãi từ bên trái chuyển tới bên phải, nheo mắt lại, trong con ngươi càng lộ ra ánh sáng , "Tiểu Tang Quả, đánh bạc mạng của ta, nếu thua, ta sẽ mang theo nàng cùng đi."

Tang Viễn Viễn: "?"

Hắn ôm lấy vai nàng thật mạnh, dẫn theo nàng hăng hái đi qua địa cung của Thiên Đàn.

Thực mau, hai người một lần nữa về tới tế đàn.

"Phóng kín cái cửa kia lại." Hắn nhàn nhàn chỉ chỉ cái cửa ẩn bằng hắc thiết mở ra theo hình bát quái.

Tang Viễn Viễn nghiêm túc gật gật đầu, triệu ra hai đoá hoa mặt bự có bộ mặt đặc biệt hung ác, một trái một phải đứng phía sau cửa, bện ra một đống dây linh uẩn rậm rạp, phong toả toàn bộ cái cửa

kia.

"Tính làm như thế nào?" Nàng hơi có chút khẩn trương.

"Cộng hưởng." Khoé môi U Vô Mệnh hiện lên nụ cười hung ác.

Hắn bước tới bên cạnh tế đàn, sau khi đem thiên diễn kính đẩy qua một bên, dùng hắc diễm châm vài cái đao bên trái phải, đi đến cái đỉnh hắc thiết lật ngược giấu bên trong.

Hắn nhìn nàng, liếc mắt một cái.

Trái tim Tang Viễn Viễn nhảy ' thình thịch ', nàng đi đến bên cạnh hắn, banh khóe môi, thật tập trung nói vào trọng điểm: "Ta và chàng ở bên nhau. Sống hay chết cũng phải mang theo ta."

U Vô Mệnh đột nhiên cười khẽ ra tiếng, vươn ngón tay ra véo véo khuôn mặt nàng: "Tiểu Tang Quả, nàng nhất định phải làm cho ta biết hồi trước khi nói mấy lời này với ta là đang lừa người sao?"

Tang Viễn Viễn: "A đúng. Lại lòi."

Lúc ban đầu bị bắt cùng hắn ở bên nhau, nàng cũng không thiếu dùng những lời thề non hẹn biển mà lừa dối hắn.

Hắn đưa tay hướng sau, hôn lên nàng thật mạnh một cái.

Tang Viễn Viễn cực kỳ tự nhiên dâng lên đôi môi, đem tình ý mềm mại nhất ấm áp nhất của mình toàn bộ lộ ra cho hắn.

Thời gian ở bên nhau cũng không ngắn, nhưng hơi thở hắn vẫn cứ có thể dễ dàng quấy rối tâm trí nàng, làm nàng hoảng hốt thở gấp, đầu ngón tay không nhìn được mà run lên.

"Tang Quả, nếu thất bại, ta sẽ mang theo hỏa, xxx nàng. Cho đến khi nàng chết." Hắn dùng trán chạm vào trán của nàng, hung tàn vô

cùng nói.

Tang Viễn Viễn ngẩn ra trong chốc lát: "..... Nghe có vẻ kích thích lắm nga!"

"Không sợ?"

"Không thấy sợ gì. Còn hơi cảm thấy có chút chờ mong."

Hắn buông nàng ra, rũ đôi mắt dài xuống, trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái: "Tiểu Tang Quả, miệng nàng cũng bạo lắm rồi! Cho dù cùng ta ở bên nhau, nàng cũng hơi rụt rè chút chứ!"

Tang Viễn Viễn: "..... Phu quân không cần à?"

"Phốc!" Thoạt nhìn hắn đã hoàn toàn thả lỏng lại.

"Được rồi, ta phải bắt đầu rồi. Cái tức phụ này thật là không có chút nào làm người bớt lo."

Hắn nói thầm, đem một ngón tay đang cháy lên lửa đen ấn vào trên đỉnh.

Lửa cháy hừng hực theo đế đỉnh bò xuống, bò về hướng cái miệng đỉnh nằm gần sát dưới đất, sau đó lên vào bên trong đỉnh.

Tang Viễn Viễn khẩn trương nhìn chăm chú vào hắn.

Nàng bỗng nhiên hiểu rõ hắn muốn làm cái gì.

Cộng hưởng.

Là dùng lực hỗ trợ lẫn nhau.

Hắn muốn đem hắc diễm của mình, lợi dụng cộng hưởng, đưa đến trong cái đỉnh vĩ đại dưới ngầm kia đi!

Nếu thành công, như vậy hắc diễm của hắn sẽ được phóng đại mấy vạn lần, dùng trình độ lớn nhất mà luyện hoá, cướp lấy lực lượng bảy màu trong cái đỉnh vĩ đại dưới ngầm kia.

Cứ như vậy, hắn sẽ trong thời gian ngắn nhất, đạt được lực lượng khủng bố đến cực điểm.

Nhưng làm như vậy, chẳng phải là muốn kích phát thêm sóng triều Minh ma đáng sợ hơn nữa hay sao?

Nàng hút một ngụm khí lạnh thật dài, hoảng sợ nhìn về phía U Vô Mệnh.

Tuy nói là tới tuyệt lộ, nhưng mà làm như vậy, có gì khác với cái Thiên Đàn này?

Ánh mắt nàng mang theo một chút hoảng loạn cùng khó có thể tin, dừng trên mặt U Vô Mệnh. Ngẩn ra một lúc, tâm tình của nàng bỗng nhiên liền yên tĩnh lại.

Nàng hiểu người nam nhân mà mình yêu này.

Hắn không phải là người tốt, nhưng hắn tuyệt đối là một người có nguyên tắc, có giới hạn cuối cùng. Hành động lần này nếu không thành công thì thôi, nếu có thể thành công, hắn nhất định đã tính toán kỹ, nghĩ xong đường lui rồi.

Giờ phút này hắn đang khép đôi mắt lại, cố gắng hết sức làm.

An tĩnh lại xinh đẹp.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, thật cẩn thận triệu ra rất nhiều hoa mặt bự vây quanh hai người, nếu hắn thất bại, nàng sẽ tận lực cứu hoả.

Trong từ điển của nàng cũng không có ba chữ ' ngồi chờ chết ' này, cho dù có bị ấn lên trên thớt đi nữa, cũng phải toàn lực cố gắng giãy dụa từng cái một.

Nàng khẩn trương nhìn chăm chú vào U Vô Mệnh, lưu ý mỗi một chút thần sắc biến hóa rất nhỏ của hắn để đối ứng kịp thời.

Nàng không dự đoán được chính là, thế lửa này thế nhưng lại hung mãnh đến như vậy.

Quá đột nhiên!

Nàng căn bản không kịp chuẩn bị bất luận cái gì!!

Trong nháy mắt liền hoảng thần, U Vô Mệnh vốn như người ngọc, mi mắt đen môi hồng ngồi an an tĩnh tĩnh, bỗng nhiên liền bốc cháy thành một người lửa lớn!

Ánh lửa bảy màu ' ầm vang ' một tiếng, từ trên người hắn bốc cháy lên, từ trong ra ngoài, đốt cháy toàn thân hắn. Đỉnh hắc thiết dưới bàn tay hắn phát ra âm thanh 'banh, bang' trầm đục đến cực điểm, đang sắp tới cực hạn chịu đựng rồi.

Tang Viễn Viễn trong nháy mắt từ đỉnh đầu lạnh tới gót chân.

Trong lòng và trong đầu cũng chỉ có hai chữ: Xong rồi.

Nghĩ đến cũng đến cái đỉnh vĩ đại dưới ngầm kia đường kính 1500, bên trong nó phải chứa được bao nhiêu lực lượng bảy màu chứ! Đem hắc diễm trong cái đỉnh nhỏ này thông qua cộng hưởng, phóng đại lên trăm triệu lần, bốc cháy lên bên trong cái đỉnh ngầm khổng lồ, U Vô Mệnh phải nhận lực phản phệ khủng bố cỡ nào chứ?!

Đại não Tang Viễn Viễn so với thân thể càng nhanh hơn một bước, phản ứng lại trước.

Nàng chạy tới, ôm chầm lấy hắn.

Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy từ thân thể đến thần hồn đều bị cái ngọn lửa bảy màu này nướng xuyên qua.

Nàng dựa vào bản năng, đem toàn bộ linh uẩn đều hóa thành cam lộ, liều mạng rưới hết về thân hình đang bừng bừng lửa lớn của hắn.

Trong màn lửa cháy hừng hực lửa cháy tại đây, nàng cùng U Vô Mệnh triệt triệt để để địa tâm linh tương thông.

Nàng rõ ràng cảm giác được kiên cường bất khuất của hắn.

Tuy rằng đã bị ngọn lửa bảy màu hoàn toàn đốt cháy, nhưng hắn căn bản không có chút ý tứ từ bỏ nào, ý chí cả người giống như là đao của hắn, thẳng tắp, thẳng tiến không lùi, dưới ngọn lửa luyện hoá hừng hực, trở nên đỏ bừng trong suốt, lại không có một chút nào là có ý lùi bước.

Trừ phi đem hắn đốt cháy thành tro!

Thần niệm của nàng như dây leo, quấn lên hắn.

Thân hắn nóng như bàn ủi, làm nàng đau đớn muốn chết.

Thân phải chịu khổ hình trong ngọn lửa, mới vừa rồi còn phảng phất cảm thấy như bị ném vào chảo dầu, nhưng ngược lại trái tim lại trầm tĩnh hơn.

Thật tốt. Nàng có thể cùng ở bên cạnh hắn, hắn như thế nào, nàng cũng như thế ấy.

Có sợ thì chỉ sợ phải trơ mắt nhìn, không có cách nào chia sẻ với hắn.

Nàng làm như bản thân mình thành cây mía, liều mạng biến cả cơ

thể thành một loại chất lỏng mát lạnh, giúp hắn làm hạ nhiệt.

[Tiểu Tang Quả, nàng từng nói nàng là vắt không khô. Dám gạt ta, nàng chết chắc rồi.] Thần niệm U Vô Mệnh cực kỳ chậm chạp động động.

[Thời điểm như thế này mà chàng không thể nói câu nào dễ nghe sao?] nàng dùng toàn bộ bản thân mình bám sát vào cả người hắn.

[Được, lát nữa nói.] thần niệm hắn phảng phất như còn mang ý cười.

[?]

Tang Viễn Viễn đã không thể phân rõ mình đã chết hay vẫn còn sống.

Trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất, đó là dùng hết toàn lực gắt gao bám chặt vào hắn, cùng hắn tựa vào nhau. Tới lúc này, nàng cũng không rảnh lo cái gì linh uẩn hay chính là ngọn lửa đang biến thành một bộ phận của thân thể và thần hồn.

Có lẽ là nước linh uẩn bốc cháy, cũng có lẽ là bản thân ngọn lửa bị đốt thành nước linh uẩn.

Ai biết được?

Nàng chỉ biết, U Vô Mệnh cùng nàng giống nhau, đều dùng cố gắng lớn nhất để hai người sống sót.

Đây mới chân chính là sóng vai chiến đấu.

Từ trong tay thần chết mà cướp lại đường sinh cơ không thể thấy.

Dưới cảm giác tra tấn làm người điên cuồng đau nhức, thời gian dường như không thấy trôi qua.

Phảng phất qua một giây đồng hồ, lại phảng phất như qua một vạn năm.

[U Vô Mệnh, ta còn chưa từng nói với chàng là ta yêu chàng.]

[Tiểu Tang Quả! Nói câu dễ nghe nè —— chúng ta thành công rồi!]

[?!]

Trong nháy mắt tiếp theo, Tang Viễn Viễn cảm giác được một cơn mát lạnh đến cực điểm, khổng lồ đến cực điểm xông thẳng trong óc. Thân hình cùng thần hồn bị đốt đến chết lặng nháy mắt sống lại, giống như trên một cây gỗ hoàn toàn bị đốt thành than cốc bỗng nhiên nảy sinh một mầm sống mới.

Tinh thần rung động, nàng phát hiện thần hồn của mình đi tới bên trong cái đỉnh hắc thiết vĩ đại vô biên vô hạn, một hơi thở dữ dội hơn cả lửa cháy hơn, cứng rắn hơn cả tinh thiết, hồn hậu hơn cả đất mẹ gắt gao bao vây nàng.

Nàng biết đây là ái nhân của nàng.

Mà nàng, giống như là một cái quả gì đó nhỏ mềm mại, mát lạnh, thấm ra thuỷ chi nhè nhẹ mềm dẻo vô cùng, cứ lẩn quẩn không rời hắn, chẳng phân biệt ai là ai.

[Tiểu Tang Quả, muốn biết bí mật của nơi này không, ta dẫn nàng đi xem.]

Thần niệm của U Vô Mệnh khôi phục vẻ biếng nhác ngày thường, bộ dáng không chút để ý.

Tâm thần bay vút.

Bên trong cái đỉnh vĩ đại này, hắc diễm phiếm một chút mát màu

xanh lục mát lạnh đã chiếm ưu thế, đang điên cuồng cắn nuốt, đuổi những ngọn lửa bảy màu đó đi.

Hắn mang theo nàng, nhanh chóng dạo qua một vòng vòng quanh toàn bộ vật có hình dạng đỉnh vĩ đại bằng hắc thiết.

[đền bù một chút cho tiếc nuối lần trước của nàng, cái quả tò mò này.]

Thanh âm lười biếng lại hơi kiêu ngạo.

[còn không phải chỉ là cái đỉnh thôi sao, bề ngoài giống y đúc cái đỉnh nhỏ đây này.]

Tang Viễn Viễn trả lời, vẻ không để ý chút nào.

Nàng tựa cả bản thân mình lười nhác vào sát hắn, thần thái có vẻ như tứ đại giai không.

[ờ.]

U Vô Mệnh khẽ cười một tiếng, vây lấy nàng, từ nơi cao nhất trên cái đỉnh vĩ đại này thẳng tắp nhảy xuống.

[ui ——]

Tuy rằng chỉ là trạng thái thần niệm nhưng Tang Viễn Viễn vẫn cảm giác được một cơn chấn động tâm can.

Toàn bộ thần hồn đều sững sờ!

Loại cảm giác như từ trên trời cao rơi xuống này, nếu không trải qua huấn luyện, trong chốc lát thật đúng là có chút chịu không nổi, nhưng cái chính là lúc này ngay cả thân xác bên ngoài nàng cũng không có, chỉ trụi lũi một cái thần hồn, cảm giác như không mặc gì đi nhảy vực vậy (?).

Tang Viễn Viễn bị trí tưởng tượng của bản thân mình làm cho cả người đều thấy không thích hợp.

Ngay khi nàng không chịu nổi, mềm mại yêu cầu hắn chậm một chút, hơi thở U Vô Mệnh bỗng nhiên thay đổi, ôm nàng từ từ đáp xuống bên cạnh một vật thể trong suốt thật lớn.

Nó được tạo thành từ ánh sáng bảy màu thuần khiết.

Tựa như một ánh nắng, được ánh sáng bảy màu chí thuần như ngọn lửa chi chít đan chéo vào nhau, thoạt nhìn giống như ánh sáng trắng trong suốt ôn nhu vô hại.

Mật độ ánh sáng bên trong nó cực kỳ dày đặc, vừa nhìn liền biết không cùng bản chất với các vật tầm thường khác. Nhìn có vẻ như cực mềm, lại có vẻ như cực cứng cỏi.

U Vô Mệnh mang theo nàng lướt xuống.

Tâm thần nàng hoàn toàn bị cái vật thể sáng trong suốt này mê hoặc, nhất thời quên mất cảm giác không trọng lực khó chịu, chỉ ngơ ngác nhìn nó.

Những vầng sáng bảy màu kia quả đúng là từ nó mà phát ra.

Thứ này, thoạt nhìn thật sự không tìm được điểm nào có liên quan đến chữ ' ác ' cả.

[nó như là trung tâm thế giới nhỉ, cực kỳ đẹp.]

Tang Viễn Viễn lẩm bẩm nghĩ.

U Vô Mệnh giống như nghẹn cười. Hắn mau chóng mang theo nàng đi tới bên dưới cùng của cái đỉnh vĩ đại.

[nhìn thấy không? Nó là một cái xương ngón tay.]

Một cái xương ngón tay nổi lơ lửng ở giữa không trung. Toàn bộ cái đỉnh này là bao xung quanh nó.

Tang Viễn Viễn chấn động không thôi, nhất thời không biết nên phản ứng gì.

Thần niệm của U Vô Mệnh mang theo ý cười.

[nên làm chính sự, Tiểu Tang Quả.]

Hắn mang theo nàng lại lướt trở lên, dừng lại bên cạnh cái lỗ hổng tam giác thật lớn.

Chỉ thấy vô số Minh ma vẫn kiên trì cố chấp mà bò vào, té rớt vào vực sâu vô tận. Bởi vì U Vô Mệnh làm động đến ánh lửa bảy màu nên hành động của đám Minh ma nhóm rõ ràng trở nên điên cuồng hơn rất nhiều.

Tang Viễn Viễn đã hiểu rồi, đám Minh ma bị cái ' xương ngón tay ' kia thu hút gần như mất hết lý trí, ngửi thấy hơi thở nó liền cố gắng từ dưới vực sâu Minh Uyên bò lên phía trên, bò tới chỗ thông đạo nào với miệng vực sâu, tìm được chỗ hổng trên cái đỉnh khổng lồ, liền nhảy về phía cái xương ngón tay trong suốt kia —— ngã xuống vực sâu ngàn dặm không thấy đáy, biến thành một luồng hơi nước bồng bềnh bảy màu.

Một khi ngọn lửa bảy màu quấy quanh ' xương ngón tay ' hơi tan đi, giống như mặt trời rẽ mây cho nhìn thấy, lộ ra cái 'xương ngón tay' kia sẽ làm Minh ma trở nên điên cuồng.

Tang Viễn Viễn nhất thời không biết nên có cảm giác như thế nào.

Ngay lúc này, trên đỉnh và trên vách của cái đỉnh vĩ đại này đang có hắc diễm bò đầy, mấy con Minh ma từ chỗ hổng tam giác dũng

mãnh bò vào bên trong vách tường khổng lồ bên nháy mắt đã bị hắc diễm đốt thành tro bụi.

Thần niệm U Vô Mệnh trở nên vừa lạnh băng lại vừa nóng rực.

Tang Viễn Viễn biết hắn muốn khai đại sát giới. Cũng giống như thời điểm hắn ở trên chiến trường, tâm là lạnh, máu là nóng.

Từng cơn hắc diễm như gió xoáy, từ dưới đáy vực sâu vô tận xoay tròn, thiêu đốt, leo lên chỗ hổng hình tam giác tương thông với miệng vực sâu này —— giờ phút thần niệm của hai người tản ra với tốc độ cực nhanh, đủ để cho bọn họ dò xét xem cấu tạo bên trong cùng hình dạng của cái đỉnh khổng lồ. Chỗ hổng hình tam giác tổng cộng có chín chỗ, giống như cái đai lưng vòng quanh thân đỉnh khổng lồ.

Không bao lâu, liền thấy cơn gió lốc hắc diễm này theo chín lỗ tam giác đó mà thổi phù ra thật dũng mãnh!

Nơi ánh lửa mãnh liệt mênh mông thổi quét qua, liền dẹp yên hết tất cả yêu ma quỷ quái!

Nhìn cái ngọn lửa kinh hồn kia nhanh chóng trào ra khỏi mấy lỗ hổng, Tang Viễn Viễn kích động đến không biết làm gì. Hắn châm lửa cái lực lượng bảy màu bên trong đỉnh khổng lồ, dùng chúng nó đi đối phó Minh ma? U Vô Mệnh thật đúng là một thiên tài.

[mượn lực đánh lực sao? U Vô Mệnh chàng quá lợi hại!]

Thần niệm của hắn mang theo một tia bỡn cợt: [Tiểu Tang Quả. Cái này kêu lấy bỉ chi mâu, công bỉ chi thuẫn (*). Cái câu chuyện về mâu với thuẫn, ta cũng biết nha.]

(*)Lấy bỉ chi mâu, công bỉ chi thuẫn: lấy vũ khí của đối phương để đánh lại đối phương.

Tang Viễn Viễn:.....

Hắn thật sự hiểu lầm nàng, nàng trước nay cũng không nghĩ hắn là thất học, thật sự.

[cần phải đi thôi!]

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy mình bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, ôm đến thở không nổi.

Trong hai cái chớp mắt, tâm thần nàng trở về thân thể, ôm hắn, đứng bên cạnh đỉnh hắc thiết.

Nàng nhất thời quên mất phải dùng miệng nói chuyện như thế nào.

[U Vô Mệnh, U Vô Mệnh.....]

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, đôi mắt nháy cũng không nháy.

U Vô Mệnh vui vẻ.

"Ngốc Quả Tử, sao không nói chuyện?" Hắn gục đầu xuống, nặng nề mổ lên cánh môi nàng.

Tang Viễn Viễn: "..... À."

Sau một lúc lâu, nàng ngơ ngác hỏi một câu: "Hiện tại hai chúng ta có phải đã rất lợi hại rất lợi hại hay không? Chỉ có hai người chúng ta có thể diệt trăm vạn đại quân của bọn hắn sao?"

U Vô Mệnh suýt chút cười đến nội thương.

"Có thể," hắn khinh phiêu phiêu nói, "Nằm xuống, nằm mơ đi, là diệt được."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn tiện tay đem cái đỉnh nhỏ đã sử dụng xong đốt thành một bãi nước thép.

Thiên diễn kính thì lại không hủy, chỉ đập bể thành nhiều mảnh nhỏ, dùng một khối lụa bố bọc lại, đeo ở sau người.

"U Vô Mệnh, U Vô Mệnh, U Vô Mệnh!" Nàng đuổi theo phía sau hắn.

"Hử ?" Hắn nghiêng mắt liếc nàng.

"Chàng hiện tại có thể đánh mấy người?"

Hắn dừng bước, nghiêm túc suy tư trong chốc lát: "Cũng không rõ ."

Hắc diễm đã châm lửa toàn bộ lực lượng bảy màu trong đỉnh khổng lồ kia, nhưng luyện hóa thì phải cần thời gian không ngắn. Có thể xác định chính là, tu vi của hắn từ khoảnh khắc này, mỗi một khắc đều sẽ tiến bộ vượt bậc, cho đến khi tiêu hao hết toàn bộ lực lượng bảy màu trong cái đỉnh khổng lồ kia thì mới có thể dừng lại.

Mà phần lớn diễm lực trong đó theo chín chỗ hổng hình tam giác chảy qua tất cả thông đạo vực sâu, chảy xuống Minh Uyên, Minh ma chạm vào là chết ngay. Cứ như vậy, áp lực trên trường thành của toàn Vân cảnh sẽ giảm bớt rất nhiều, nếu đã không còn nỗi lo về sau, liền có thể buông tay chiến một trận với địch nhân!

Tang Viễn Viễn xem như đã hiểu phía dưới khuôn mặt soái khí khí phách hăng hái là anh hùng lưng đeo trách nhiệm nặng nề.

"U Vô Mệnh, ta hình như có thêm đến kỹ năng mới!"

Cái tầng nước cam lộ lúc nàng dốc hết toàn lực bảo vệ hắn bình an lúc đó lại hình như có ánh sáng linh uẩn.

"Làm cho ta xem đi!" Hắn nhướng cao lông mày, biểu tình như

chuẩn bị ban một cái tên thiếu đòn nào đó cho kỹ năng mới của nàng.

Tang Viễn Viễn: "....." Xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Sau một lúc lâu, nàng rầu rĩ nói: "Cũng không biết bên ngoài hiện tại loạn thành gì rồi. Nếu Khương Nhạn Cơ và Hoàng Phủ Hùng liên thủ tấn công chàng rồi, vì sao A Cổ không truyền tới một chút tin tức nào nhỉ?"

U Vô Mệnh sửng sốt một hồi, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn phía phía phương Bắc.

Ký Linh Châu kia rõ ràng đã đưa đến tay Hoàng Phủ Hùng.

Vì sao không có bất luận động tĩnh gì ?

Chương 101: Lý tưởng thật nhiều

Ngay lúc U Vô Mệnh mang theo Tang Viễn Viễn nhảy xuống từ trên tường cao, đi địa cung cũng là lúc Hoàng Phủ Hùng đang cau mày, nhận lấy viên Ký Linh Châu kia từ trong tay Khương Nhạn Cơ.

Một hạt châu nho nhỏ.

Hoàng Phủ Hùng nhớ tới đại ca của mình. Lần đó, đại ca tiều tụy đến không còn hình người, tựa nửa người vào giường, đem một viên linh châu đưa tới tay mình.

Bên trong ghi lại chứng cứ Khương Nhạn Cơ hại chết Hoàng Phủ Độ.

Mà giờ phút này, nữ nhân rắn rít mình hận đến ngứa răng liền ở trước mặt, liền ở trước mặt.....

"Trấn Tây tướng quân, bổn đế quân đã biểu hiện đủ thành ý, ngươi cứ xem cái viên Ký Linh Châu này, sau khi xem xong, chúng ta bàn lại." Bộ dáng Khương Nhạn Cơ ung dung vô cùng, hơi ngưỡng cái cằm tinh xảo ra, đôi mắt vẽ hỏa phượng lập loè ánh sáng của quyền thế.

Hoàng Phủ Hùng cắn môi dưới thật mạnh, cũng không vội vã rót linh uẩn vào mà là từ trong túi tay áo lấy ra một viên linh châu khác, vứt cho Khương Nhạn Cơ.

"Không bằng ngươi xem cái này trước đi."

Hắn cười lạnh, híp mắt nhìn về phía nữ nhân rắn độc này.

Khương Nhạn Cơ ngẩn ra, theo lời hắn rót linh uẩn vào viên ngọc.

Cái Ký Linh Châu này lúc trước bị một cái tay nhỏ nắm trong lòng bàn tay, không ghi lại hình ảnh, chỉ có thanh âm.

Thanh âm nồng nhiệt độc đáo của Khương Nhạn Cơ kia bay ra ——

"Đứa bé đáng thương, mẫu thân cũng không có cách nào, chỉ có thể vứt bỏ ngươi a....."

Khương Nhạn Cơ càng nghe càng kinh hãi, đôi mắt đẹp càng mở to càng lớn, khó có thể tin trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Hùng.

"Ngươi làm sao có được!"

Khương Nhạn Cơ vốn dĩ tin tưởng tràn đầy rằng mình nắm chắc thắng lợi rồi, bị chiêu thức loạn bài của Hoàng Phủ Hùng đánh cho ngây ngốc. Chuyện này bà ta tất nhiên không quên được, nhưng vấn đề là, lúc trước tại sao có người dùng Ký Linh Châu, mà này Ký Linh Châu này còn chạy đến tay Hoàng Phủ Hùng?!

Hoàng Phủ Hùng sách một tiếng: "Ngươi không giả vờ giả vịt nữa sao. Ngươi cứ như vậy mà thừa nhận giọng nói đó là ngươi? Thừa nhận dứt khoát như vậy, nếu ta còn để ngươi đầy đủ chân tay trở về, ta chẳng phải là còn ngu hơn heo?"

"Không phải," Khương Nhạn Cơ nóng nảy, "Hoàng Phủ Hùng, ngươi có ý gì! Đây có thể chứng minh cái gì!"

Hoàng Phủ Hùng nhất thời giận dữ: "Bằng chứng như núi, ngươi còn muốn chống chế sao! Đây còn không thể chứng minh cái gì?! Đây là bằng chứng ngươi giết Độ Nhi!"

Khương Nhạn Cơ: "Làm thế nào mà đây lại là bằng chứng giết Độ Nhi chứ! Hoàng Phủ Hùng, ngươi bị U Vô Mệnh lừa rồi! Lời nói này

ta không phải nói với Độ Nhi!"

Hoàng Phủ Hùng tức đến vui vẻ: "Chuyện này có liên quan gì đến U Vô Mệnh chứ? Không phải Độ Nhi, ngươi còn đứa con trai nào khác à?!"

Lúc trước Khương Nhạn Cơ từng có nhi tử tư sinh, chuyện này đối với Hoàng Phủ Tuấn thực sự không phải là chuyện đáng tự hào gì. Nam nhân ở phương diện này là sĩ diện nhất, cho nên Hoàng Phủ Tuấn cũng không nói cho huynh đệ nhà mình nghe qua.

Khương Nhạn Cơ đỡ đỡ trán: "Ta không thể nói rõ, ngươi cứ nhìn xem cái Ký Linh Châu ta đưa cho ngươi đi! Hoàng Phủ Hùng, ngươi đúng là một con gấu mà còn ngu hơn cả heo!"

Hoàng Phủ Hùng làm sao nuốt được cục tức này?

Lập tức điếu cao đôi mắt: "Khương Nhạn Cơ, ngươi cho rằng ngươi vẽ phượng hoàng trên mặt ngươi liền không phải gà?! Ngươi so với gà còn, so với gà còn....."

Nhất thời nghẹn lời.

Kiếm từ nào thật xúc phạm mà lại thuộc về thuộc tính của con "gà" cũng không phải là dễ.

Thành thật mà nói, Hoàng Phủ Hùng có chút mắng không ra miệng. Nếu mắng bà ta so với gà còn đê tiện hơn, vậy bản thân mình thần phục bà ta ngần ấy năm lại thành thứ gì?

Nghẹn trong chốc lát, nhìn đầu tóc Khương Nhạn Cơ vì quyền thế ngày đêm làm lụng vất vả mà trở nên không rậm rạp lắm, Hoàng Phủ Hùng đột nhiên nhanh trí, hung hăng mắng: "..... Ngươi so với gà còn trọc hơn!"

Khương Nhạn Cơ: "....." Đau nhói tim gan.

Thật sự, nếu không phải không muốn tên U Vô Mệnh cứ vậy mà 'ngư ông đắc lợi', bà hiện tại phải đánh cho cái tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này một trận!

"Hừ!" Hoàng Phủ Hùng hừ lạnh một tiếng, vứt vứt Ký Linh Châu trong tay, "Xem thì xem, ta xem xong, ngươi liền chờ chết đi, Khương gà thiến!"

Khương Nhạn Cơ không phải không nghe ra cái ngữ điệu quái dị này của hắn là ý gì, nhưng giờ phút này, nghe Hoàng Phủ Hùng nói muốn xem hình ảnh trong Ký Linh Châu, bà còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể nhịn xuống!

Trong lòng Khương Nhạn Cơ đã âm mưu sau khi tiêu diệt U Vô Mệnh, nên một đao một đao tước chết cái con gấu ngốc Hoàng Phủ Hùng này như thế nào.

Ngay lúc Hoàng Phủ Hùng rót linh uẩn vào Ký Linh Châu, chờ đợi hình ảnh hiện lên, phía sau cái lưng to như ngon núi nhỏ của hắn bỗng nhiên ' đằng ' một tiếng, nhảy ra một thân thể nho nhỏ, bàn tay nhỏ xíu đưa ra kéo tay hắn lại, đem Ký Linh Châu trong lòng bàn tay hắn cầm vào tay mình.

Giờ phút này, Khương Nhạn Cơ đã xoay lưng lại, nắm chắc thắng lợi, chỉ chờ Hoàng Phủ Hùng gào thét ân hận 'biết vậy chẳng làm'. Mà Hoàng Phủ Hùng sau khi thấy ai đoạt hạt châu trong tay hắn, theo bản năng mà căng hai khoé miệng, mở hai cánh tay to lớn ra, muốn ôm ôm tiểu khả ái biến đâu mất cả ngày hôm nay.

Hoàn toàn không ai để ý cái hạt châu kia.

Đôi mắt đen lúng liếng tròn xoe của Ngẫu Tử liếc trái liếc phải, tay nhỏ giương lên, ' rột ' một cái, Ký Linh Châu đã vào bụng.

Trong bụng nó lén giấu rất nhiều sáng lấp lánh cùng mấy cái linh

tinh, Ký Linh Châu nuốt không xuống, nghẹn ở cổ họng.

Ngẫu tử: "....."

Tung ra sát chiêu nghiêng đầu bán manh.

Hoàng Phủ Hùng: "A a a lão hùng chết cũng không tiếc!"

Khương Nhạn Cơ vừa nghe lời này mang âm thanh có hơi quái quái, lập tức xoay người qua.

Liền thấy một con người gỗ ngồi ở trên vai Hoàng Phủ Hùng, hai đôi chân nho nhỏ bắt chéo, hướng về phía bà, lộ ra một nụ cười tà đạo tới cực hạn.

Khi thấy rõ khuôn mặt của con người gỗ này, Khương Nhạn Cơ hít ngược một ngụm khí lạnh, theo bản năng liên tiếp lui ba bước.

"Sao có thể, sao có thể....."

Hoàng Phủ Hùng cũng giống như con người gỗ, chậm rãi xoay đầu 45 độ.

"Ký Linh Châu đâu ? Sao ngươi chưa xem!" Khương Nhạn Cơ tuy hoảng loạn vẫn không quên chính sự.

Hoàng Phủ Hùng cười, gằn từng chữ một: "Ta xem mả mẹ ngươi."

Khương Nhạn Cơ: "???"

Vẻ mặt Hoàng Phủ Hùng như hiểu rõ: "Thấy tiểu Ngẫu Ngẫu, ngươi có cần chột dạ thành như vậy sao? Khương gà thiến, nếu ngươi trong lòng không quỷ, ngươi lui cái gì chứ?!"

Khương Nhạn Cơ suýt tức giận đến biểu diễn một mang nổ mạnh tại chỗ.

"Hắn, hắn, hắn!" Đôi mắt bà tay trừng đến toàn tròng trắng, "Hắn chính là nhi tử của ta! Hoàng Phủ Hùng ngươi rơi vào trò quỷ của U Vô Mệnh!"

Hoàng Phủ Hùng cảm thấy lỗ tai mình cùng trí tuệ của mình đồng thời đã chịu đủ vũ nhục từ phía Khương Nhạn Cơ : "..... Khương gà thiến, ngươi đừng nghĩ rằng giả ngây giả dại, lão tử liền không đánh ngươi!"

Lỗ tai bỗng nhiên bị người túm túm.

Hoàng Phủ Hùng quay đầu đi, thấy Ngẫu Tử gỡ từ trên lưng ra một con cái bọc nhỏ.

Hai bàn tay nhỏ sột soạt gỡ dây buộc, mở bọc ra, lộ ra bên trong là một đôi ám khí còn dính máu, độc vật, còn có bộ phận hay linh kiện của người nào đó.

Hoàng Phủ Hùng tuy rằng là người cộc lốc, nhưng cũng không ngốc.

Vừa nhìn thấy liền biết là thích khách tiến đến hành thích mình bị Ngẫu Ngẫu tiêu tiệt.

Làm mấy chuyện này, trừ bỏ Khương gà thiến thì còn có ai sẽ phái người tới hành thích hắn?

Hoàng Phủ Hùng đứng tại chỗ nở nụ cười.

Đang muốn nói chuyện, chợt thấy ngẫu tử ' xoát ' một cái, lột chữ 'Phù' dán trên ngực kia ra, lộ ra bên dưới hai chữ to khác—— nhân nghĩa.

Hoàng Phủ Hùng híp híp mắt, vỗ vỗ đôi bàn tay: "Nhân nghĩa, không sai, ngươi bất nhân, ta bất nghĩa. Lên!"

Hai cao thủ đang đợi bên cạnh hắn chỉ chờ một tiếng ra lệnh này.

Khương Nhạn Cơ căn bản không kịp phản ứng, liền bị hai gã cao thủ gắt gao cuốn lấy.

Hoàng Phủ Hùng nheo mắt lại, âm âm nhìn chằm chằm Khương Nhạn Cơ một chút, lấy ngọc giản bóp nát, hạ lệnh bắt đầu tổng tiến công.

Hắn ôm lấy ngẫu tử, quay người lướt một cái, lướt tới trên lưng Đoản Mệnh.

Đoản Mệnh: "!!!" Ngoạ tào, cái con gấu này thật con mẹ nó nặng!

Đoản Mệnh như sao băng lông xù xù béo trong chớp mắt liền quay trở về quân trận —— biến thành thành chiến kỵ trung tâm của Đông Châu, hiện giờ nó đã được mặc thú giáp tốt nhất, súng bắn chim ngày nào đã thành đại pháo, không phải cái con thú nghèo kiết hủ lậu lúc trước.

"Giết!"

Chiến đấu chạm vào là nổ ngay.

Ký Linh Châu gì đó, hoàn toàn bị Hoàng Phủ Hùng vứt ra sau đầu.

Biểu hiện vừa rồi của Khương Nhạn Cơ đã chứng minh quá rõ ràng, bà ta chính là nữ nhân điên rồ coi người khác đều là đồ ngốc.

Lấy sự thông minh và tài trí của Hoàng Phủ Hùng, tất nhiên sẽ không hoài nghi con trai Hoàng Phủ Tuấn có quan hệ gì với U Vô Mệnh.

Vốn dĩ là cái chuyện quăng tám sào cũng không tới.

Đại quân trong trận địa khí thế sẵn sàng đón quân địch lập tức xung

phong.

Khương Nhạn Cơ bị kia hai cao thủ Đông Châu bám lấy không ngừng, tức muốn nổ phổi, lại không có cách nào giáo dục được tên ngu ngốc Hoàng Phủ Hùng này!

Chỉ có thể hô to cứu giá.

Vì thế, cuộc đại chiến quy mô mấy chục vạn cứ như vậy khai hỏa.

Khi U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn lén quay về tới, ánh mắt đầu tiên liền thấy Kim Ngô đứng ở trên tường thành xem chiến.

Hắn cũng mông lung hết cả người, không gì hơn Kim Ngô.

Vốn đã chuẩn bị nghênh đón mưa rền gió dữ, lại không nghĩ rằng, Khương Nhạn Cơ cùng Hoàng Phủ Hùng giao qua đưa lại cái Ký Linh Châu kia như thế nào mà lại cứ như vậy đánh lên.

Quy mô chiến dịch như vậy, liếc mắt một cái cũng không thể nhìn được hết chiến cuộc trong tầm mắt. Nhìn hai bên trái phải, cuộc chém giết kéo dài đến tận đường chân trời, người giống như đứng gom lại khăng khít vào nhau giữa trung tâm luyện ngục, mỗi một cái nháy mắt đều có vô số máu người nhiễm lên chiến trường.

Không còn ai rảnh rỗi đi truy cứu chuyện tả thống lĩnh mang theo hai người xa lạ thần bí đến tiền tuyến.

Tâm tình Kim Ngô cũng không trở nên nhẹ nhàng hơn, ngược lại càng thêm nặng nề.

Giờ khắc này, hắn không biết cái gì là đúng, cái gì là sai.

Đang lúc hắn trầm mặc tự hỏi cái vấn đề nhân sinh khó nói đúng sai này, hắn ngạc nhiên phát hiện đôi nam nữ kia vậy mà đã trở lại.

Kim Ngô: "....."

"Kim Ngô tướng quân, có chuyện gì vậy?!" Tang Viễn Viễn vô cùng giật mình hỏi, "Như thế nào mà đánh nhau rồi?"

Kim Ngô: "..... Không phải các ngươi xúi giục sao?"

Tang Viễn Viễn hoảng sợ: "Không phải ta! đừng nói bừa."

Kim Ngô nhìn về phía U Vô Mệnh, chỉ thấy biểu tình hắn tuy trấn định nhưng mang theo một sợi mờ mịt.

U Vô Mệnh: "Lâu như vậy không đánh nhau, lấy được chứng cớ ta giết Hoàng Phủ Tuấn rồi mà làm sao giờ lại trở mặt chó cắn chó chứ."

Hắn buồn bực đến lộ ra cảm xúc thật.

Kim Ngô: "....." Ta tuy rằng không sợ chết cho lắm nhưng ta cũng không muốn bị diệt khẩu chút nào nga.

Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, đánh nhau lên thì đúng là chuyện tốt.

"Đó là cái gì?" Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhìn thẳng một chỗ trong chiến trường.

Nơi đó là nơi đánh nhau kịch liệt nhất, vừa nhìn liền biết là chỗ cao thủ hai bên đang quyết chiến.

Cao thủ của Thiên Đô toàn lực tung ra hết, muốn cứu Khương Nhạn Cơ về, Đông Châu tất nhiên không chịu thả con cá lớn đang ngậm trong miệng này ra, cũng phái ra tinh nhuệ trong tinh nhuệ, hai bên đánh nhau túi bụi.

Cách chiến trường đó không xa, bùn đất trộn máu tươi bỗng lên đùn

lên, một bóng dáng như tia chớp từ trong lòng đất nhảy ra, còn chưa đứng yên liền bắt đầu ngửa mặt lên trời gào rống, phát ra thanh âm không giống nhân loại.

Chiến địa quy mô vậy cũng giống như không gian tranh đoạt giữa biển rộng cùng lục địa.

Ngay khi tiếng rống quái dị kia vang lên, trên bãi chiến trường không thấy chiến tuyến cuối cung đó, thi hài đầy đất bỗng nhiên đong đưa kịch liệt, tiếng ' ầm vang ' nghe như tiếng sấm liên tục nghiền qua, từng chỗ từng chỗ một trên mặt đất bỗng nhiên run lên, một vét rách sâu hoắm xuất hiện chạy dài đến tận phía chân trời, từ khe hở trên mặt đất đó, liên tiếp mọc ra vô số vật gì đó như có tứ chi.

Trong tiếng gào rống rung trời, ẩn ẩn bay ra âm thanh hoảng sợ: "Minh ma! Là Minh ma! Để ý Minh ma!"

Trên chiến tuyến của Đông Châu cùng Thiên Đô lại xuất hiện một đại quân Minh ma!

Mà thủ lĩnh của chúng nó là tên đầu tiên chui từ dưới đất lên lên, sau đó ngửa mặt lên trời hí vang - Minh ma chi vương!

Theo như lời Hàn Thiếu Lăng, đó là một con vật vẻ ngoài thoạt nhìn cũng không có gì khác nhau nhân loại. Nó đứng thẳng, hai chi trước thoạt nhìn cũng giống như tay của nhân loại, dẫn đầu đại quân Minh ma chui ra từ lòng đất tấn công về hướng quân Đông Châu.

Đại quân Minh ma sau khi cùng quân Đông Châu khóa lại một chỗ, Minh ma vương xoay cái đầu cứng đờ, sau đó thẳng tắp nhào về hướng những cao thủ Đông Châu đang cuốn lấy Khương Nhạn Cơ.

Minh ma vương thực lực khủng bố đến cực điểm, đối mặt một cái liền có ba gã cường giả Đông Châu bị nó dùng tay không sờ sờ xé thành hai nửa. Trong vòng vây nháy mắt bị xé rách một lỗ to, Khương Nhạn Cơ dưới sự hộ tống của thân vệ, vội vàng đi về hướng

Phượng Lăng thành.

Tuy là Khương Nhạn Cơ là người suốt ngày lăn lê bò lết trong sóng to quyền thế, trải qua một phen ác chiến này cũng là mặt mũi trắng bệch, bước chân hơi có hoảng loạn.

Tướng lãnh vội vàng tới báo: "Đế quân! Đại quân Minh ma xuất hiện trên chiến trường, chúng ta có nên đi tiêu diệt ma trước không?"

Ánh mắt Khương Nhạn Cơ kịch liệt loé lên. Cơ hội tốt như vậy..... Minh ma rõ ràng chính là trời xanh phái tới trợ giúp mình, bằng không chúng nó vì sao chỉ giết quân Đông Châu?! Loại thời điểm này đương nhiên muốn thuận nước đẩy thuyền, diệt Hoàng Phủ Hùng mới đúng!

Khương Nhạn Cơ hung hăng hạ quyết tâm, mở to đôi mắt tròng trắng nhiều hơn tròng đen mà nhìn phía tướng lãnh thật quyết liệt.

"Không cần để ý tới Minh ma, toàn lực truy sát nghịch tặc Đông Châu!"

Tướng lãnh theo bản năng muốn đáp 'Dạ', thông tin chạy qua đại não, bỗng nhiên ngơ ngẩn, khó tin mà ngẩng đầu nhìn về phía Khương Nhạn Cơ.

Lúc hắn đến đây vốn nghĩ chỉ làm theo phép hồi báo một tiếng, chuyện tất nhiên ai chả biết trừ ma là quan trọng hơn, ai biết Khương Nhạn Cơ lại nói không cần để ý tới Minh ma.

Không cần để ý tới Minh ma?!

Ở Vân Cảnh mười tám châu này, từ nhỏ cho đến lớn ai cũng bị lặp đi lặp lại dạy dỗ rằng Minh ma chính là tử địch của Nhân tộc, quan niệm phải cùng nó chiến đấu không chết không ngừng đã in vào óc.

Ngay cả chuyện to bằng trời cũng không thể vượt qua được chuyện

trừ ma.

Nhưng vì sao đế quân.....

Tên tướng lãnh này cũng chính là vệ chủ của Đông doanh vệ, lúc này đang khai chiến với quân Đông Châu, hắn lãnh ấn soái, làm chủ soái của cả mấy chục vạn đại quân này. Hắn nhíu nhíu mày, xác nhận lại lần thứ hai: "Đế quân! Hay chúng ta tiêu diệt Minh ma trước đi!"

Hắn đã dùng câu khẳng định, chứ không phải là câu nghi vấn.

Mặt Khương Nhạn Cơ đầy vẻ không kiên nhẫn: "Bổn đế quân nói, không cần lo chuyện Minh ma, chỉ cần đánh người Đông Châu."

Tướng lãnh ngơ ngác nhìn bà ta.

"Ngươi muốn kháng chỉ?!"

"Không dám!"

Vị tướng lãnh mím môi thật chặt, cau mày lui về phía trong quân trận.

Mệnh lệnh như vậy thật sự cũng quá sức là tâm người phai nhạt!

Nhưng mà lệnh vua khó trái, suy nghĩ một lát, hắn bất đắc dĩ truyền mệnh lệnh xuống.

Giờ phút này, quân Thiên Đô và quân Đông Châu đang đứng giữa chiến tuyến đã thập phần ăn ý, nhất trí quay về phía bên ngoài, sôi nổi giơ từng nhát đao phủ lên con nước lũ Minh ma đang sôi trào lên từ phía lòng đất.

Trừ ma đã là một phản ứng vô cùng tự nhiên, gần như trở thành bản năng khắc sâu vào cốt nhục con quân dân Vân cảnh mười tám

châu.

Vậy mà ngay vào lúc này, mệnh lệnh quỷ dị kia lại truyền xuống dưới.

Cùng lúc đó, quân Đông Châu cũng vừa nhận được lệnh ưu tiên trừ ma.

Quân tiên phong của cả hai bên hiện tại là đang quấn vào nhau, cả hai đều có thể nghe được mệnh lệnh mà đối phương đang nhận, trên mặt quân nhân của cả hai phía không hẹn mà cùng hiện lên biểu tình một lời khó nói hết.

Binh lính Thiên Đô theo bản năng ngoáy ngoáy lỗ tai, lần đầu tiên toát ra dao động cùng chần chờ vô cùng minh xác, rõ ràng trên chiến trường

Phản ứng đầu tiên của mọi người đều là —— làm sao có khả năng? Không đánh Minh ma mà đánh người? Nhất định là nghe lầm rồi!

Giờ phút này, kia Minh ma vương đã thuận lợi xé nát chiến lực của một đội quân đỉnh cấp Đông Châu, giống như một lưỡi dao sắc bén, đâm thật sâu vào trong quân trận Đông Châu.

Chỉ cần đi theo nó, không cần mấy cái canh giờ là có thể xé 60 vạn đại quân Đông Châu này thành hai nửa!

Vấn đề là, đi theo Minh ma đánh giết Nhân tộc?

Ai có thể xuống tay được!

Trong chiến cuộc hỗn loạn, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Quân lệnh như núi, nên làm theo lệnh hay vẫn tuân theo lương tâm của mình?

Lúc này giám quân liền ra tay, liên tục chém giết vô số binh lính đang có sắc mặt chần chờ, giết gà dọa khỉ.

Trên chiến trường nếu bị giám quân chém đầu chính là liên lụy cả nhà! Không vì mình cũng phải vì người nhà!

Các tướng sĩ Thiên Đô bất đắc dĩ cắn chặt răng, binh tướng đều nhắm ngay quân Đông Châu.

Bên phía Đông Châu, mắt thấy chiến lực cao cường được phái ra đi chặn giết Khương Nhạn Cơ bị Minh ma vương kia xé nát từng người từng người một, Hoàng Phủ Hùng tức giận đến cắn rơi hết một cái răng, hắn nhấc cây kích nặng nề lên, muốn tự mình ra trận.

Thân vệ muốn cản cũng cản không được.

May mắn Đoản Mệnh vẫn thật sự muốn giữ mệnh, mặc cho hắn xua nó về phía trước, nó không quan tâm chỉ hướng tới phía sau.

Hoàng Phủ Hùng giơ roi muốn đánh nó, lại bị ngẫu tử đáng thương vô cùng đưa tay nắm lấy cánh tay hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ thở ngắn than dài.

Ngay vào lúc này, chợt nghe giữa không trung truyền đến âm thanh lửa cháy ào ào như phá không.

Mọi người dương đầu ra nhìn liền thấy một đôi cánh bừng bừng cháy lửa đen rộng chừng mấy trượng trải ra trong gió, lướt một cái liền lọt vào chỗ kịch liệt nhất của cuộc chiến.

Ánh sáng của hắc diễm lại trộn vào linh uẩn màu xanh đậm thuần tịnh như phỉ thúy, những chỗ linh uẩn phỉ thúy quét qua, trên người các tướng sĩ như tráng vào một tầng ánh sáng mỏng trong suốt, khi móng vuốt Minh ma đánh úp tới chạm vào, lại giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, ôm móng vuốt đau đớn lăn lộn.

Mọi người ngạc nhiên nhìn một tầng ánh sáng phỉ thúy đang phủ trên người mình.

Cái lớp ánh sáng này gắn vào người chính là phòng hộ tuyệt cường, vừa có hiệu quả chữa lành mát lạnh, lại có tác dụng biến thành kịch độc trên người Minh ma, thực mau chóng theo móng vuốt của chúng bò lên toàn thân, an mòn chúng nó thành một bãi mủ dịch đen.

Một giọng nữ thanh triệt đến cực điểm quanh quẩn trên chiến tuyến: "Ai về phe Minh ma, ra tay với Nhân tộc, đừng trách ta không khách khí! Nhìn Minh ma đi, đây chính là kết cục!"

Chúng tướng sĩ nhìn cái tầng ánh sáng như sương khói thanh triệt như phỉ thuý trên người mình, nghĩ đến bất cứ lúc nào nó cũng có thể biến thành kịch độc, từng đôi mắt nhìn phía quan trên và giám quân.

Quan trên và giám quân có thể làm sao bây giờ, trên người bọn họ cũng bị tráng ánh sáng phỉ thuý kia.

Bao gồm cả vị tổng soái của cả ba cánh quân.

Hắn chủ động bước lên, để toàn thân nhiễm một màu xanh lục.

Vị tổng soái này thoạt nhìn bộ dáng như thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẫy vẫy đao: "Trừ ma!"

Mệnh lệnh đắc nhân tâm này không cần lớn tiếng hạ xuống, trong khoảnh khắc liền lan tràn ra toàn bộ chiến cuộc.

Giờ phút này, Minh ma vương cả người tản ra ánh sáng bảy màu kia đã sắp bổ nhào vào trước mặt Hoàng Phủ Hùng.

Minh ma vương này có bộ dáng tương đối giống con người nhất,

trong miệng cũng có thể phun ra một cái lưỡi dài ngoằng, hơn nữa đao thương bất nhập, bắt được ai xé người nấy.

Cao thủ Linh Diệu cảnh tiến ra đón, bị nó bắt lấy, cũng liền bị xé thành hai mảnh trong một chiêu!

Đây là thần lực kiểu gì!

Hoàng Phủ Hùng bị tổn thất vô số thủ hạ, tức giận đến râu muốn dựng đứng lên: "Cái con chó cái đội lốt người, đồ tiện nhân, vậy mà dám thông đồng với cả Minh ma! Ta xxx mười tám đời tổ tông nhà bà!"

Ngay tại lúc Minh ma vương nhảy lên cao gần mười trượng, rớt xuống đầu Hoàng Phủ Hùng như một cơn sóng lớn, chỉ thấy một bóng đen thật từ đâu xà xuống trước mặt, ánh lửa màu đen phảng phất như đốt hết không khí xung quanh mình, làm người theo bản năng ngừng hô hấp.

Một đôi cánh bốc cháy lửa đen soái khí đến cực điểm xẹt qua loang loáng tạo thành một đường cong, mạnh mẽ tát một cái, làm Minh ma vương kia bay ra ngoài!

Hoàng Phủ Hùng ' ác 'thở phào, trợn tròn đôi mắt.

Này mẹ nó là anh hùng cứu thế gì gì từ trên trời giáng xuống!

Liền thấy kia đôi cánh lửa kia thu lại về phía sau, một thân ảnh cao dài màu đen đạp xuống tàn lửa như đang chậm rãi tiêu tán, như ma thần rơi xuống, phá lửa mà ra.

Trong tay hắn nắm một thanh hắc đao cực dài, mũi đao cháy lên hắc diễm.

Hắn mắt cùng phát cực hắc, làn da cực bạch, môi cực hồng.

Khóe môi còn nhướng ra một nụ cười đầy tà khí.

Hoàng Phủ Hùng: "....." Bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc muốn quỳ là chuyện như thế nào?

Đang rối rắm không biết nên khen hắn một câu xinh đẹp, hay vẫn vì mặt mũi nói vài câu không cần ngươi cứu linh tinh, thì phát hiện U Vô Mệnh người ta căn bản không thèm liếc mình một cái, xách theo đao, đi trảm con Minh ma vương kia.

Hoàng Phủ Hùng: "....."

Ngẫu Tử mới vừa rồi vẫn luôn tránh ở phía sau bỗng nhiên nắm xiêm y bò đến trên vai Hoàng Phủ Hùng, ngồi xuống.

Hoàng Phủ Hùng: "Ngẫu Ngẫu, ngươi cũng cảm thấy U Vô Mệnh rất lợi hại đúng không?"

Ngẫu nhiên: Điên cuồng gật đầu.

Đoản mệnh: Thật không kiến thức.

Vân Gian thú, chính là chủng tộc kiêu ngạo như vậy.

Biến cố nảy sinh ở bên này này lập tức liền truyền tới tai Khương Nhạn Cơ.

Mắt thấy Minh ma vương sắp săn được Hoàng Phủ Hùng, từ đâu trong đất chui ra một tên U Vô Mệnh, Khương Nhạn Cơ suýt chút phun ra một ngụm máu.

Thế này thì hay rồi, rõ ràng U Vô Mệnh nên là huyết hải thâm thù với Hoàng Phủ thị giờ xoay người biến thành ân nhân cứu mạng của Hoàng Phủ Hùng?!

U Vô Mệnh, U Vô Mệnh, hắn làm sao lại ở chỗ này! Như thế nào lại ở

chỗ này!

Còn có, cái con người gỗ kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Vì sao nó giống Minh tiểu quỷ kia như đúc vậy chứ?!!

Khương Nhạn Cơ vừa kinh ngạc lại tức giận, đứng trên bờ tường thành, không tự giác mà bóp nát vài khối gạch trên thành.

Thấy biến cố phát sinh, ánh mắt lão thái giám Khương Nhất kịch liệt loé lên, hạ quyết tâm: "Đế quân, quân tâm đã tan rã, sợ không ngăn được Hoàng Phủ Hùng! Lão nô có một kế, không biết có nên nói hay không....."

"Nói!"

Khương Nhạn Cơ đã lửa sém lông mày, cũng chỉ có thể cố gắng chữa ngựa chết coi như ngựa sống.

Ở biên giới với Vân Châu, sư đoàn tinh nhuệ của Vân thị đã họp lại với nhau ở biên cảnh, bắt đầu tấn công thành trì biên giới của Thiên Đô biên. Phía U Châu thì như hổ rình mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhận lệnh của chủ quân bọn họ, tràn qua giết tới.

Mà trước mắt, lửa giận của quân Đông Châu đã hừng hực đốt lên giữa không trung, quân của bên ta lại đang dao động chần chờ.

Loạn trong giặc ngoài, đại thế đã mất!

"Đế quân, lão nô cảm thấy, nếu Phượng Lăng thành bị vỡ, đế đô thật sự không phòng thủ nổi. Không bằng nhanh chóng chỉnh quân đi về hướng Khương Châu, kim thiền thoát xác, sau đó tốc chiến tốc thắng bắt lấy Tang Châu, lấy tính mạng Tang Châu vương uy hiếp U Vô Mệnh, buộc hắn phải ngừng lại." Khương Nhất hiến kế.

Khương Nhạn Cơ híp mắt nhìn lại, thấy bên trong chiến cuộc, thân ảnh màu đen tiêu sái lưu loát kia đang đánh cho Minh ma vương liên

tục lùi lại, căn bản không có sức đánh trả.

Trên trán Khương Nhạn Cơ không khỏi ứa ra mồ hôi lạnh, chủ ta trong lòng dần dần liền rõ ràng, kiên quyết hơn.

Đây cũng có thể xem như một kế sách tốt. Đến lúc đó buộc bọn họ giết hại lẫn nhau, đám ô hợp này nhất định tự sụp đổ!

"Được. Truyền mệnh lệnh của bổn đế quân, rút quân. Còn việc của Tang Châu, ta vẫn chưa quyết, không được truyền ra nửa tiếng gió nào."

Lão thái giám cung cung kính kính: "Dạ!"

Trên gương mặt tròn tròn của hắn lộ ra một nụ cười cười, ai cũng nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Việc đã đến nước này, không còn còn biện pháp khác.

Muốn bình định, chỉ có thể xuống tay từ khúc bắt đầu đi chệch khỏi quỹ đạo 'tương lai' của bọn hắn —— khác biệt lớn nhất chính là Tang Châu chưa bị diệt.

Nương theo cây đao Khương Nhạn Cơ này, trước tiên diệt Tang Châu trước, chuyện khác, từ từ mưu tính.

Chương 102: Đủ tư cách làm đại vai ác

Trên chiến trường, Hoàng Phủ Hùng đã quên mất cả lịch sử dai dẳng mình đã cùng U Vô Mệnh đối địch, không quan tâm để ý, vọt tới phía mảnh đất nguy hiểm phía trước, dẫn đầu vỗ tay reo hò cổ vũ U Vô Mệnh.

"Tốt!"

"Xinh đẹp!"

"Một đao này quá khí phách!"

"Chém chết mụ nội nó!"

U Vô Mệnh: "....." Đang đánh tốt, bị hắn nói vào như vậy, tức khắc giật mình tay không phải tay, chân không phải chân.

Trong lúc vô cùng gây cấn, hắn cũng bớt thời giờ nghiêng đầu quát lạnh: "Câm miệng."

Hoàng Phủ Hùng: "Bộ dáng hắn mắng chửi người cũng quá đẹp rồi!"

Tang Viễn Viễn cũng đang đứng ở một bên xem chiến: "....."

Hoàng Phủ Hùng quay đầu lại liền khen nàng một câu: "Ánh mắt nhìn người của ngươi thật tốt!"

Tang Viễn Viễn: "..... Ánh mắt ngươi cũng tốt."

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Tang Viễn Viễn suýt chút đứng không vững, bờ vai đang bình thường bỗng hơi rung lên.

Tang Viễn Viễn: "....." Quả thực có độc!

Hai cánh sau lưng U Vô Mệnh đã dài đạt độ dài mấy trượng, khép khép mở mở, toàn bộ thân ảnh như biến thành một thanh đao không gì phá nổi, ép Minh ma vương kia đến liên tục lùi lại, không hề kịp có sức đánh trả.

Tang Viễn Viễn nghiêng nghiêng đầu: "Ngươi, đi đánh Khương Nhạn Cơ đi, chỗ Minh ma này giao cho chúng ta."

"Tốt! tốt! không thành vấn đề! không thành vấn đề!" Hoàng Phủ Hùng phi thường chân chó đáp ứng.

Tang Viễn Viễn lén liếc mắt về hướng ngẫu tử chớp chớp mắt phải, lại hướng Hoàng Phủ Hùng hất hất cằm.

Bảo nó tiếp tục bảo hộ hắn.

"Gừ oàm!" Đoản Mệnh cất tiếng tìm chút cảm giác tồn tại.

Tang Viễn Viễn lại liếc mắt nhìn nó một cái, liền biết nó đang khoe trang bị trên người.

Cái đối lập này thật càng nhấn mạnh U Vô Mệnh thật sự là ông chủ lòng dạ hiểm độc vô lương.

Một người, một rối gỗ, một chó tung tăng dẫn quân đi công thành.

Tang Viễn Viễn thu ánh mắt trở về, nhìn về phía U Vô Mệnh đang cùng Minh ma vương đánh túi bụi.

Nàng biết, U Vô Mệnh đang dùng con Minh ma vương này thử đao đây mà.

Hắn đã đốt cháy toàn bộ lực lượng bảy màu trong cái đỉnh khổng lồ đó, đạt được lợi ích cũng không phải là nhỏ. Hiện tại ngay cả bản thân U Vô Mệnh cũng không rõ ràng lắm mình là đang có thực lực gì, vừa lúc có người đưa tới cửa kiếm chuyện, còn không phải là buồn ngủ gặp chiếu manh sao?

Móng vuốt Minh ma vương cực kỳ sắc bén, làn da lại cực kỳ cứng rắn, mỗi khi đánh ầm vào một cái, đều như hai hành tinh bằng tinh thiết chạm vào nhau thật mạnh. Trong phạm vi gần một dặm, căn bản không để ai khác có thể chen chân. Những ngọn lửa quét qua tứ phía đó, đuôi chỉ cần chạm vào ai thì đừng hòng sống sót.

Ngoại trừ Tang Viễn Viễn.

Nàng tung tăng đi theo phía sau U Vô Mệnh.

Trong lửa cháy bừng bừng cùng sóng xung kích hỗn loạn, sự tồn tại thân ảnh nhỏ xinh lung linh này thật quá sức dị thường rồi.

Vừa nhìn liền biết thực lực nàng không tầm thường.

Một màn này lọt vào trong mắt một người.

Vệ chủ Đông doanh vệ, cũng tổng soái mấy chục vạn quân hiện giờ của Thiên Đô, Ô Bạch Sơn.

Hôm nay thế cục phát triển thành như vậy, người thông minh đều biết, đại thế của vương triều Khương thị đã mất, nhất định đặt một dấu chấm hết là xong việc.

Mắt thấy Hoàng Phủ Hùng cúi đầu khom lưng, như Thiên Lôi, chờ U Vô Mệnh sai đâu đánh đó, nhìn lại thực lực hiện tại của U Vô Mệnh giờ phút này bộc phát ra, sau đó ngẫm lại quân đoàn tinh nhuệ của Vân Châu đang tiến vào từ phía Đông, quân U Châu ở phía Tây thì như hổ rình mồi. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, vị trí

cộng chủ thiên hạ này rơi vào trong tay ai.

Ô Bạch Sơn mau chóng liền hạ quyết tâm, hắn hít hít khí thật sâu, thanh âm chứa đủ nội lực, nặng nề quanh quẩn chiến trường ——

"Chúng ta sinh ra làm người, đầu tiên phải là người trước. Ngoài ra lại là quân nhân, Ma họa trước mặt, Nhân tộc phải lấy bình ma làm đầu, còn lại hết thảy, toàn bộ sau này tính!"

Đầu hàng, cũng phải đầu hàng thật xinh đẹp!

Tuyệt đối không phải làm lơ nhường đường cho quân Đông Châu tùy tiện đi đánh Khương Nhạn Cơ, mà là do trong mắt chỉ có thương chúng sinh, chỉ có trừ ma!

Chủ soái mở miệng nói ra lời này, đó là dựng cờ phản bội.

Những tướng lãnh đang đứng thành hàng muốn nhân lúc còn sớm, quyết định tiếp tục trung thành theo Khương Nhạn Cơ lập tức suất quân về Phượng Lăng thành viện trợ, mà tướng lãnh quyết định đi theo Ô Bạch Sơn, tiếp tục chỉ huy thuộc hạ tiếp tục đánh chết mấy con Minh ma từ trong lòng đất ngầm trào ra.

Dưới Phượng Lăng thành, trận quyết chiến chân chính của Hoàng Phủ Hùng cùng Khương Nhạn Cơ bắt đầu rồi.

Tang Viễn Viễn thở ra một hơi, bắt đầu tung ra một lượng hoa cùng dây leo, tìm kiếm đại bản doanh của Minh ma.

Cho tới bây giờ, Minh ma còn đang không ngừng trào ta từ trong đất.

Minh ma không phải khoai tây, sao có thể len lỏi trong đất bò lên được? Ở gần chỗ này, khẳng định là có một không gian ngầm tiện lợi cho Minh ma vương giấu quân đội của nó ở đây.

Chỉ một lúc sau nàng đã phát hiện ra một lỗ hổng khá lớn.

Tang Viễn Viễn vui sướng cười rộ lên, triệu ra một đóa hoa ăn thịt, xoay người cưỡi lên, lập tức chạy tới chỗ hổng đó.

Nàng vung tay một cái, 300 đoá hoa đầu heo cực to lập tức xếp thành hàng, rung đùi đắc ý ủn ủn đi vào, ăn uống thỏa thích.

Nàng quăng dây linh uẩn ra, đuổi theo.

Nơi đây là một chỗ giao lại giữa vực sâu và thông đạo, bị khoét thành một không gian ngầm to lớn, lại phong kín đường thông đến cái đỉnh khổng lồ, nhốt lại một đại quân Minh ma.

Minh ma vương quả thật là thực lực kinh người, những tầng núi đá cao mấy chục trượng cứng rắn như vậy mà cũng bị nó lột xuống, đào ra một chỗ không gian thật lớn như vậy. Chỗ này cực kỳ rộng lớn, liếc mắt nhìn chung quanh một cái cũn không thấy được hết phạm vi của nó, như bao trùm lên toàn bộ chiến tuyến.

Nhìn đâm Minh ma chi chít này, trong ánh mắt Tang Viễn Viễn nổi lên ánh sáng vàng rực rỡ.

Một gốc cây lại một gốc cây hoa ăn thịt loại nhỏ bị nàng vứt xuống chỗ hổng.

Cuồn cuộn không ngừng.

Hiện giờ, nàng cũng không biết cực hạn của mình là ở chỗ nào.

Nàng nhìn chằm chằm cái động này, âm thầm suy nghĩ.

Cái đám Minh ma bị giấu ở chỗ này, tuyệt đối không phải là tình cờ.

Chúng nó hiện tại tới trợ giúp Khương Nhạn Cơ đánh trận này, chuyện này không thể nghi ngờ.

Nhưng nội tình trong đó, đến tột cùng là cất giấu cái bí mật gì?!

Bất tri bất giác, Minh ma trước mặt đều đã bị ăn sạch sẽ.

Hoa ăn thịt người loại nhỏ thật ra tích cực hơn so với mấy hoa đầu heo cỡ lớn nhiều, từng con một đều lắc lư cái thân cây màu nâu, chạy tán loạn hào hứng về bốn phương tám hướng, chạy ra khỏi tầm nhìn của Tang Viễn Viễn. Nàng cũng không để ý, tiếp tục tung ra thêm nhiều hoa, đi khắp bốn phía cắn nuốt Minh ma dưới toàn bộ không gian ngầm.

Nàng cố ý không bịt hết đường lên mặt đất của Minh ma —— nếu không còn con Minh ma nào, tình cảnh Ô Bạch Sơn cầm đầu quân trừ ma sẽ trở nên vô cùng xấu hổ.

Không nên hố đồng đội như vậy.

Nàng vừa ném từng bó lớn hoa ăn thịt người xuống dưới không gian ngầm, vừa phân tâm quay đầu nhìn U Vô Mệnh.

Cách thật xa như vậy mà nàng đều có thể cảm giác được hắn đánh vô cùng vui sướng.

Nghĩ lại, ở bên cạnh hắn lâu như vậy rồi, cũng không thấy hắn thống thống khoái khoái chiến đấu được mấy lần.

Ở Hàn Châu, lúc bị phản nghịch Tang Thành Minh vây bên ngoài trường thành, tính một lần. Ở Ký Châu, một mình một người một ngựa đấu 8000 binh huyền giáp của Hoàng Phủ Hùng, tính một lần. Thời điểm còn lại, bao gồm cả khi chiến đấu với Hàn Thiếu Lăng, những người khác căn bản không chịu được mấy chiêu trên tay hắn, thật sự không coi là thống khoái.

Nhưng còn Minh ma vương này, lại có cả lực lượng bảy màu thêm vào, đánh nửa ngày cũng chưa xong, kích phát toàn bộ hung tính

trong người U Vô Mệnh, làm hắn cười giống như một đại ác ma diệt thế.

Hắc diễm văng khắp nơi, hắn dùng đao, dùng khuỷu tay, dùng đầu gối, từng chút từng chút đánh thật mạnh vài người con Minh ma vương kia, đánh đến mức nó lùi lại liên tục, trong miệng phát ra âm thanh quái dị.

Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm thân ảnh lưu loát kia của U Vô Mệnh một lát, nhịn không được mím môi lén cười lên.

Ánh mắt nàng thật sự là tốt nha.

Đột nhiên động tác tay dừng lại.

Hoa ăn thịt người đã đến cực hạn.

Ngay cả bản thân nàng cũng không biết rõ tổng cộng nàng đã quăng bao nhiêu hoa ăn thịt người xuống dưới cái hang động này. Chúng nó hầu đều là đoá hoa bản nguyên thủy còn nhỏ, cần một ít thời gian mới có thể lớn lên được, nếu như Minh ma bên dưới đủ cho chúng ăn, chờ đến khi đợt thúc dưỡng khủng bố này kết thúc, nàng sẽ có được một đội quân chân chính rồi nha.

Nàng nhìn về hướng Nam ở ra xa.

Hoàng Phủ Hùng đã lãnh quân Đông Châu đánh tới Phượng Lăng thành, từng tiếng 'rầm tầm' nặng nề như sấm truyền đến, q là đang dùng xe công thành đâm vào cửa thành.

Tầm mắt Tang Viễn Viễn vừa chuyển, mau chóng liền tìm được chủ soái quân Thiên Đô, Ô Bạch Sơn.

Hắn rất quan trọng.

Nếu phát hiện thế cục chuyển biến xấu, hắn nhất định sẽ lựa chọn

từ bỏ tấn công Minh ma, quay sang cắn chặt Hoàng Phủ Hùng, một lần nữa quay đầu phò tá Khương Nhạn Cơ —— đây cũng là chuyện thường tình trong nhân sinh, vị trí đứng càng cao, hành sự càng phải cân nhắc lợi hại.

Chỗ Minh ma vương cần phải tốc chiến tốc thắng!

Tang Viễn Viễn chạy về phía U Vô Mệnh.

Chỉ thấy đôi cánh đen của hắn mở ra, lướt đến giữa không trung, chân dài giơ lên, đá thẳng xuống.

Chân như lưỡi đao đá vào trên vai Minh ma vương, làm nó văng sấp vào mặt đất. ' Ầm vang ' một tiếng, trên mặt đất văng đầy những đường nứt nẻ, Minh ma vương một đầu gối chỉa xuống đất, quỳ gối ở trung tâm một cái hố thật lớn.

Sau một kích đó, hai cánh của U Vô Mệnh lại giang ra, lần thứ hai lướt đến giữa không trung.

Tang Viễn Viễn vừa chạy vừa ném hoa mặt bự.

Giờ phút này chỉ cần nàng muốn, cái mặt của hoa mặt bự có thể lớn như cả một gian cung điện. Nàng thu nhỏ hoa mặt bự lại, chỉ ném ra một vòng hoa cao khoảng nửa thân người rậm rạp vây quanh cái hố kia, dây linh uẩn đẳng giống như những dây gai sắc nhọn, lượn vòng, từ bốn phương tám hướng tấn công Minh ma vương đang chậm rãi đứng lên.

"Nữ..... Người."

Minh ma vương nâng đôi mắt lên, nhìn về phía Tang Viễn Viễn.

Nhìn gần thế này mới thấy rõ, tròng mắt nó hoá ra chỉ có gì đó như một đống đậu xanh lớn nhỏ khảm ở trung tâm tròng trắng mắt thành một khối thật lớn, khó trách nhìn từ nơi xa lại cảm thấy thập

phần quái dị.

Bộ dáng cũng coi như đàng hoàng, nhưng mà cái lưỡi dài cuốn cuốn đảo đảo như kẹt ở trong cổ họng, tiếng nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Dây linh uẩn đánh trúng Minh ma vương.

Nó giơ hai tay lên chắn chắn, dây gai như tơ nhanh chóng xoắn lấy tứ chi nó, kéo ra về bốn phía.

Ngay tại một khoảnh khắc này, bóng dáng U Vô Mệnh đã từ trên cao lướt xuống dưới, đôi tay nắm đao, đâm đầu chém xuống!

Tang Viễn Viễn tiếp tục chạy gấp, vọt tới bên cạnh cái hố, khinh thân nhảy lên, hoa thái dương lùn xuống lấy đà một cái, hất nàng bay lên giữa không trung, như tiên tử uyển chuyển nhẹ nhàng bay về hướng U Vô Mệnh.

Động tác của hắn không một chút chần chờ, hắc đao vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, trảm thẳng Minh ma vương. Khi lưỡi đao khó khăn lắm mới chạm được vào tầng ánh sáng bảy màu nổi lên trên người Minh ma vương, cũng là lúc Tang Viễn Viễn đã ngưng lại bên cạnh U Vô Mệnh, đưa một bàn tay nhỏ đặt lên cổ tay hắn. Ánh sáng xanh như phỉ thúy dũng mãnh đi vào năm ngón tay hắn, hắn trở tay lắc mạnh, đuôi ngọn lửa đen đang cháy trên lưỡi đao tức khắc nổi lên ánh sáng xanh đậm.

Giống như bị kịch độc ăn mòn, vầng sáng bảy màu trên người Minh ma vương trên nhất thời bị linh uẩn xanh phỉ thuý của Tang Viễn Viễn nhiễm vào.

Minh ma vương đau nhức gào rống, môi nó toét ra bốn hướng, giống y như hoa ăn thịt người đang há mồm kéo thức ăn vào, lộ ra khoang miệng tối om.

Một cái lưỡi dài mang gai ngược bảy màu phóng ra, quăng thẳng tắp về hướng cái cổ mảnh khảnh của Tang Viễn Viễn.

U Vô Mệnh hai tay cầm đao, hắc đao khó khăn lắm mới có thể cắm vào đầu vai Minh ma vương, nhất thời không kịp cứu viện.

Ngay lúc nguy nan khẩn cấp, chỉ thấy Tang Viễn Viễn bỗng nhiên nhảy về phía sau, một đóa hoa ăn thịt người từ trên trời giáng xuống, cuốn lấy toàn bộ nàng vào trong.

Cái lưỡi dài của Minh ma vương dễ dàng xé nát hoa ăn thịt người, tiếc nuối chính là, sau khi đánh tan

đóa hoa đỏ tươi kia, lưỡi dài chỉ câu được hư không —— Tang Viễn Viễn không có ở đó.

Tâm U Vô Mệnh rớt xuống thật nhanh, tròng mắt loạn chuyển khắp nơi tìm người không thấy, khi đang sắp mất bình tĩnh thì cảm giác được trên mặt đất có động tĩnh, cúi đầu vừa nhìn liền thấy tiểu tiên hoa của hắn đang giơ hai tay ôm đầu, đáng thương vô cùng mà ngồi xổm một bên, nâng đôi mắt lên nhìn hắn.

Cảnh giả lập lướt qua não hắn một cái, U Vô Mệnh không khỏi kéo khóe miệng lên —— khi hoa ăn thịt người chụp xuống tới, đồng thời nàng cũng hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, còn thuận thế lăn đi như trái cầu tới bên cạnh hắn.

Tuy rằng tư thế đó không giống nữ chiến sĩ, càng không giống một tiên nữ, nhưng ý thức tự bảo vệ bản thân này của nàng vẫn l làm hắn cảm thấy vui mừng.

Giờ phút này, nhờ thêm vào linh uẩn phỉ thuý của nàng, trọng đao của hắn đã chạm vào được da thịt Minh ma vương, từng chút từng chút cắm sâu vào.

Minh ma vương phát ra tiếng kêu khủng bố.

Trọng đao đã đâm đến phần hông của Minh ma vương.

Minh ma không có nội tạng. Thật ra loại ' sinh vật ' này có cấu tạo căn bản không phù hợp với lý lẽ sinh vật học bình thường, cơ thể chúng nó chỉ là một bao máu đen cùng mấy thứ cốt nhục mềm mại màu đen xen vào.

U Vô Mệnh éo sát vào, không hề ngại dơ, bàn tay mang theo hắc diễm và ánh sáng phỉ thúy bỗng nhiên nắm chặt, nắm lấy cái lưỡi dài của Minh ma vương, không chút khách khí rút nó ra.

Chợt tay hắn ấn mạnh chuôi đao, dùng sức đè xuống một cái, thứ trước mặt liền đứt ra.

Minh ma vương theo tiếng đao cắt chia làm hai nửa, một bên có đầu, một bên chỉ còn túi da ngốc nghếch.

U Vô Mệnh xoay trọng đao lên, áp cuống, ấn lên cổ nó, ấn nửa bên có đầu kia của nó vào vũng bùn trên đất.

"Thiên diễn kính, là ngươi đưa." Cặp mắt đen của U Vô Mệnh yên lặng nhìn nó, ánh mắt không né tránh, như là một khối lưu li không có sinh mệnh, làm người không tự giác dựng thẳng lông tơ lên.

Hắn dùng câu khẳng định.

Minh ma vương dùng sức trừng mắt, nhưng bất đắc dĩ tròng mắt nó thật sự là quá đục, trừng như thế nào đều chỉ có thể thấy đục ngầu như hạt đậu xanh, thật sự là vô không thể xuyên qua cái cửa sổ tâm hồn nó mà nhìn thấy tâm linh.

Một vật chất màu đen lẫn lộn máu huyết không rõ từ nó khoang miệng lăn lên.

Nó không có chút ý nào muốn trả lời, chỉ không ngừng kéo kéo yết

hầu, phát ra từng tràn âm thanh ' hô hô '.

Tang Viễn Viễn cẩn thận đứng sau lưng U Vô Mệnh, ló ra đôi mắt từ sau vai hắn.

"Nữ..... Người....." Minh ma vương lại một lần hàm hàm hồ hồ phun ra tiếng người, "Ta..... Nữ..... Người....."

U Vô Mệnh lập tức vung đao lên, cắt bỏ đầu Minh ma vương.

"Thứ đồ vật không có mắt cũng không có đầu óc, để lại cũng không hỏi ra cái gì."

Tang Viễn Viễn âm thầm đồng ý.

Có thể nhận nhầm nàng thành Mary Sue Mộng Vô Ưu kia, đủ để chứng minh thứ này hoàn toàn không có chỉ số thông minh.

U Vô Mệnh đứng thẳng người, cúi đầu nhìn nhìn bàn tay đang dính dịch nhầy, hắc diễm bốc cháy lên, tức khắc thiêu sạch sẽ.

Tang Viễn Viễn không hề khúc mắc nắm lấy tay hắn.

Lòng bàn tay ấm áp đầy vết chai thô ráp vuốt ve lòng bàn tay nàng, năm ngón tay đan lại với nhau, đầu quả tim bỗng nhiên nóng lên, lại rung động.

"Oanh ——"

Phượng Lăng thành đã phá.

Đôi mắt dài của U Vô Mệnh nghiêng một cái, liếc về hướng Ô Bạch Sơn chủ soái của Thiên Đô.

Nhìn thấy U Vô Mệnh giải quyết xong Minh ma vương, Ô Bạch Sơn tất nhiên càng thêm không hành động thiếu suy nghĩ, hắn ' toàn

tâm toàn ý ' dẫn quân công kích Minh ma, thực mau chóng liền tìm được vài chỗ Minh ma từ đó tràn ra.

Tang Viễn Viễn không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười. Tuy rằng U Vô Mệnh suốt lúc nãy đang chiến đấu với Minh ma vương, nhưng kỳ thật hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm Ô Bạch Sơn. Người tỉ mỉ như hắn làm sao có thể sẽ xem nhẹ một tai hoạ ngầm lớn như vậy được.

"U Vô Mệnh, ở bên cạnh chàng quá lâu rồi, nhất định sẽ biến thành kiểu người như cùng cội rễ với chàng." Tang Viễn Viễn cảm khái vạn ngàn.

"Sẽ không," hắn lười nhác thay đổi tay khác nắm tay nàng, vươn cánh tay dài còn lại, ôm lấy vai nàng, "Tiểu Tang Quả nhất định sẽ không thay đổi 'cội rễ' nha, bởi vì nàng làm gì có 'cội rễ'."

Tang Viễn Viễn: "..... U Vô Mệnh!"

Hắn cười đến cong cả mắt.

Trong đầu Tang Viễn Viễn bỗng nhiên truyền đến một cảm giác quái dị.

"Hoa ăn thịt người ăn phải thứ kỳ quái gì rồi!"

Hai người liếc nhau, lướt về hướng không gian ngầm.

Mau chóng tìm được cái bông hoa ăn thịt người đang đứng ngắc ngứ kia.

Thân cánh hoa giống như thực không quá thoải mái, nhưng lại phun không ra.

"Đâu ra nhiều như vậy chứ!" Tang Viễn Viễn trở tay thu lại, làm đoá hoa này tan biến mất.

Liền thấy Mộng Vô Ưu trên người không manh áo che thân, bị vây ở trong một tầng giống như hổ phách nhưng cũng không quá rõ ràng, vừa nhìn liền có cảm giác như đang ở trạng thái bị cố định trong dịch nhầy dơ bẩn.

Khoé miệng U Vô Mệnh kéo lên, đem tròng mắt hướng qua chỗ khác.

Tang Viễn Viễn ném ra một đóa hoa mặt bự, phun linh vụ rửa sạch toàn bộ dịch nhầy kia, lại hướng về phía miệng mũi Mộng Vô Ưu cọ rửa một chút.

Sau một lúc lâu, nàng ta hít một hơi thật dài, kịch liệt mà sặc khụ lên.

Tang Viễn Viễn mới vừa rồi liền chú ý thấy bụng Mộng Vô Ưu đang phình lên như một cái bao căng tròn cực kỳ khủng bố, như là đang hoài thai năm sáu đứa. Giờ phút này sau khi rửa nàng ta ra khỏi đống dịch nhầy, xem lại thì càng thêm rõ ràng.

Da bụng của nàng ta đã căng đến thật sự mỏng dính muốn thấy hết bên trong, phảng phất như có thể sẽ bị xé rách bất cứ lúc nào. Xuyên qua một tầng da trong suốt này, có thể nhìn ra ' thai nhi ' trong cơ thể nàng ta đã biến thành màu đen, cực kỳ không bình thường.

"Tang, tang....." Mộng Vô Ưu cuối cùng cũng hít thở đều lại, nàng ta mở to con mắt, không chớp mắt nhìn Tang Viễn Viễn.

Tròng mắt chuyển động, liền thấy U Vô Mệnh đứng ở một bên.

Mộng Vô Ưu hít ngược một hơi khí lạnh, tay chân mấp máy, muốn bò ra phía sau.

Bất đắc dĩ bụng thật sự quá lớn, quá nặng, nàng ta căn bản không thể dịch được một tấc.

Tang Viễn Viễn phát hiện trên người nàng ta tất cả đều là vết thương. Những vết sẹo do bị véo thật đáng sợ, còn vết cào, dấu cắn, còn có một chút vết thương vừa nhìn liền thấy là dấu vết của cái lưỡi dài đầy gai ngược kia gây ra, một mảnh huyết nhục mơ hồ, Minh ma vương quả nhiên không quá thương hương tiếc ngọc.

Nhìn nhìn lại mấy thứ màu đen đáng sợ trong bụng Mộng Vô Ưu kia, đã xảy ra chuyện gì tất nhiên không cần hỏi.

"Nhìn thấy con người, chẳng lẽ người không thấy vui vẻ sao?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Mộng Vô Ưu giãy giụa nói: "U Vô Mệnh là ác ma giết người không chớp mắt, căn bản không phải người! Ngươi cấu kết với hắn làm chuyện xấu, ngươi cũng không phải người!"

U Vô Mệnh chậm rãi xoay nửa con mắt qua, ánh mắt âm lãnh.

Mắng hắn thì cứ tùy tiện, còn mắng Tiểu Tang Quả thì không được.

Hắn đang muốn ném hắc diễm ra, bị Tang Viễn Viễn cản lại.

"Ta muốn trò chuyện với nàng ta chút." Tang Viễn Viễn ôn nhu nhìn chăm chú vào hắn, "Dù sao cũng là đồng hương từng sống cùng một thế giới mà."

"Cái loại đồ vật này, có cái gì mà nói." Mặt U Vô Mệnh lộ vẻ khinh thường, ôm cánh tay, chậm rãi đi tới một chỗ xa.

Tang Viễn Viễn cẩn thận ngồi xổm xuống, triệu một đoá hoa mặt bự đứng ở bên cạnh, phun sương trị liệu cho Mộng Vô Ưu.

"Lúc xuyên qua, ngươi bao nhiêu tuổi?" Nàng hỏi.

Mộng Vô Ưu đột nhiên ngẩn ra: "Ngươi, ngươi....."

"Đúng vậy, ta cũng xuyên qua mà." Tang Viễn Viễn gật gật đầu.

Mộng Vô Ưu lập tức mở to hai mắt: "Nếu ngươi đến từ xã hội hiện đại văn minh, sao có thể cùng tên U Vô Mệnh vô pháp vô thiên này ở bên cạnh nhau chứ?!"

Tang Viễn Viễn phiền não xoa xoa giữa trán: "Ta hỏi ngươi cái gì, ngươi cứ đáp cái đó, còn nói gần nói xa một lần nữa, ta sẽ giết ngươi, ta không nói đùa đâu."

Biểu cảm của Mộng Vô Ưu giống như một con vịt bị nắm cổ.

"Khi xuyên qua, ngươi bao nhiêu tuổi."

"Hai mươi tuổi."

Tang Viễn Viễn: "Không vào đại học?"

"Không có, học xong sơ trung liền ra đi làm công nuôi đệ đệ."

"Tan tầm về làm cái gì?"

Mộng Vô Ưu mím môi: "Đọc sách, xem TV."

Tang Viễn Viễn: "Là loại nữ chủ sau khi gặp được hoàng đế tổng tài bá đạo phúc hắc, sau đó một bước lên trời vả mặt nữ xứng ác độc?"

Mộng Vô Ưu gật gật đầu.

Tang Viễn Viễn thở dài, ngồi xuống bên cạnh thai phụ đang mang ma chủng trong người, nhìn kỹ cái bụng đang lan ra một tầng màu đen.

Mộng Vô Ưu bị Minh ma vương mang đi cũng không được mấy ngày, nhưng thai lại có thể lớn đến như vậy.

"Ở thế giới kia, ta là một diễn viên." Tang Viễn Viễn nói.

Trong ánh mắt Mộng Vô Ưu rành mạch hiện lên vẻ tràn ngập hâm mộ.

Tang Viễn Viễn câu đầu cười cười: "Có cái gì tốt mà hâm mộ. Ta ở bên kia chỉ là một cô nhi, lớn lên ở viện phúc lợi, người khác chỉ có thể giúp ta học xong hết sơ trung."

Dòng chảy thời gian của hai thế giới này hoàn toàn không giống nhau. Ở bên đây nàng mới rời đi 6 năm, hồn phách nàng ở thế giới bên kia đã trải qua gần nửa đời người.

Mộng Vô Ưu há to miệng: "Vậy ngươi sao có thể làm diễn viên? Ngươi ngủ với đạo diễn hả?"

"Chậc." Tang Viễn Viễn quăng cho nàng ta một ánh mắt khinh bỉ, "Cả ngày đi quảng cáo bản thân rùm beng là người tự lập tự cường, trong đầu lại chỉ có mấy chuyện hạ đẳng như vậy! Ta làm công, tích cóp tiền, tham gia thi tuyển, tiếp tục đi học, lấy thành tích của bản thân chứng minh với giáo viên, tìm kiếm sự trợ giúp trong xã hội, sau đó càng nỗ lực học tập, thi đậu Học Viện Điện Ảnh, lấy học bổng toàn phần, tốt nghiệp bằng thành tích ưu tú. Sau khi có việc làm bắt đầu tận lực hồi báo xã hội và những người đã từng trợ giúp ta."

Mộng Vô Ưu ngơ ngác nhìn Tang Viễn Viễn. Nàng ta trước nay cũng không nghĩ tới còn có thể làm như vậy. Khi đó, nàng ta nằm mơ đều ngóng trông trên trời rớt xuống một chàng rể vàng, mang nàng ta và người nhà của nàng ta sống một cuộc sống giàu có hạnh phúc. Nỗ lực gì đó, đều là mấy lời chỉ có mấy ông thày giáo già mới nói ra, thứ lỗi thời như vậy còn có hữu dụng sao?

Tang Viễn Viễn giống như biết thuật đọc tâm, liếc liếc nàng ta: "Ngươi không có dũng khí cố gắng thoát ra khỏi cuộc sống bất hạnh, toàn ngóng trông có người mang ngươi thoát khỏi biển khổ, cho nên

ngươi vui vẻ tiếp nhận rất nhiều quan điểm kỳ kỳ quái quái, biến thành một người cũng kỳ kỳ quái quái. Chẳng lẽ đến nay ngươi còn chưa phát hiện sao? Ngươi đem toàn bộ hạnh phúc của chính mình ký thác lên người của người khác, đây mới là chuyện thực đáng sợ."

Mộng Vô Ưu liền bắt được một chút sơ hở, hô: "Chẳng lẽ ngươi không phải sao! Ngươi còn không phải dựa vào U Vô Mệnh!"

Tang Viễn Viễn nhàn nhạt cười cười: "Ở bên cạnh hắn, ta xác thật sống vô cùng tốt, cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng là, cho dù không có hắn, ta vẫn là một người có tay có chân đầy đủ, sẽ tự đem bài trên tay của mình đánh tốt nhất. Ta cũng sẽ như thế này, cũng có thể làm cho mình sống thật hạnh phúc vui sướng."

Mộng Vô Ưu há miệng thở dốc: "Còn không phải là vì ngươi sinh ra trong hoàn cảnh tốt sao?"

"Đừng tìm cớ cho chính mình." Tang Viễn Viễn nói, "Ở thế giới kia, ngươi với ta sinh ra có cái gì khác nhau?"

Khuôn mặt mỹ lệ của Mộng Vô Ưu hiện lên khuất nhục khó chịu: "Vậy ngươi nói đi, vì sao ta lại sống không tốt? Đây đúng là không công bằng!"

"Bởi vì ngươi nói như rồng leo, làm như mèo mửa chứ còn gì." Tang Viễn Viễn nói, "Ngươi không hề có chút nhận thức chính xác bản thân mình, ngươi không hiểu được như thế nào là trao đổi đồng giá. Ngươi ngóng trông trên trời rớt xuống chàng rể vàng, nhưng ngươi có thể cho người ta cái gì ? Ngươi thật ra chả có gì quý báu trong tay mình cả, cái duy nhất mà ngươi nghĩ ngươi có chính là thứ tình yêu mà không thể niên yết giá rõ ràng. Ờ, tình yêu chính là cái thứ yêu quỷ không thể định giá, nhưng khi ngươi muốn dùng nó để cào bằng chênh lệch giữa ngươi với một nam nhân thành công, nó chẳng phải đã bị ngươi định giá trên trời rồi sao? Mà đã có giá cả, nó vẫn là yêu sao? Không, đó là bán."

Mộng Vô Ưu hít một ngụm khí lạnh. Cho dù trong lòng có một vạn cái không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta lại không thể không thừa nhận, Tang Viễn Viễn nói trúng tâm sự bí ẩn nhất của nàng ta, điều nàng ta không dám đối mặt nhất. Trước khi xuyên qua, bên cạnh nàng ta có một anh phú nhị đại đã kết hôn, nàng ta với hắn rõ ràng chỉ là bạn tốt, nhưng mà vợ hắn vẫn tìm tới cửa, ác độc mắng nàng ta là trà xanh, nói nàng ta muốn bán phiếu cơm trường kỳ.

Nàng ta thật ủy khuất, nàng chỉ là kiến nghị hắn phản kháng lại hôn nhân không hạnh phúc mà thôi, nhưng mà người bên cạnh đều không hiểu nàng ta, ngay cả phú nhị đại kia cũng vì đối tượng liên hôn đó mà trách cứ nàng ta.

Nàng ta vẫn luôn cảm thấy những người đó căn bản không hiểu tình yêu. Mãi đến hôm nay, những lời Tang Viễn Viễn nói giống như một cây đao, mổ trái tim thuần trắng không tỳ vết của nàng ta ra, lộ ra bên trong là một đống thứ bẩn thỉu trần thế bất kham.

Mộng Vô Ưu không muốn nghe tiếp, nhưng mà giờ phút này thân bất do kỷ. Nàng ta có dự cảm, Tang Viễn Viễn nhất định sẽ nói ra càng nhiều lời đáng sợ hơn nữa.

Tang Viễn Viễn am hiểu xem mặt đoán ý, nhìn biểu tình Mộng Vô Ưu, lại kết hợp với phương pháp hành sự mê hoặc áp đảo của nàng, cái ' nữ chủ ' này ở trước mặt Tang Viễn Viễn đã như là một tờ giấy trắng, liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

"Hiện giờ thì sao?" Tang Viễn Viễn tiếp tục nói, "Ngươi được một cái bàn tay vàng là hào quang bảy màu, ngươi liền yên tâm tự tiện dùng, trước nay cũng chưa từng nghĩ tới, khi sử dụng nó có phải trả giá cái gì hay không, bởi vì ngươi cũng căn bản không muốn trả giá bất luận cái gì. Hiện giờ ta nói cho ngươi biết, đại hoạ Minh ma lần lượt xảy ra đều là do ngươi lạm dụng nó mà mà kịch phát, ngươi cảm thấy áy náy không? Ngươi sẽ không."

Mộng Vô Ưu khó tin mà phe phẩy đầu: "Không, ta không tin....."

Tang Viễn Viễn căn bản không để ý tới nàng ta: "Nhưng là Hàn Thiếu Lăng sẽ, lúc biết được sự thật này, hắn đã tự sát tạ tội. Ngươi cùng Hàn Thiếu Lăng cũng ở bên nhau thật lâu, ngươi hiểu hắn vì sao làm như vậy không? Ngươi không hiểu đâu, ngươi chỉ biết 'không nghe, không nghe, không tin, không tin'. Giống như hiện tại ta nói cho ngươi Hàn Thiếu Lăng đã chết, ngươi vẫn là muốn che lỗ tai lại, ở trong lòng thét chói tai, cho rằng ta nói dối. Mộng Vô Ưu, đừng có nằm mộng, mộng của ngươi đã hại chết quá nhiều người rồi, hiện tại nên tỉnh mộng đi thôi."

Mộng Vô Ưu tiếp tục lắc đầu: "Ngươi nói ta nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Theo quan điểm của ngươi mà nói, nếu ngươi không phải vương nữ, căn bản là không xứng với U Châu vương, vậy ngươi cam tâm gả cho ai? Ngươi nhìn trúng người thường sao!"

Tang Viễn Viễn liền vui vẻ: "U Vô Mệnh của ta, hắn có thể là tiểu thuyết gia ngọc thụ lâm phong, có thể là tiểu tướng quân hung tàn trên chiến trường, cũng có thể là tiểu thợ mộc cơ trí giảo hoạt, cái thân phận nào không gả được? Nếu có thể chọn, ta càng muốn bản thân ở niên đại hoà bình hơn, được theo đuổi một chút, lại cùng nhau sống cuộc sống bình thường hạnh phúc, còn tốt hơn tình trạng bộ bộ kinh tâm như bây giờ nhiều."

Lúc nàng nói nói những lời như vậy, đôi mắt đen lay láy chợt lóe lên phát ra ánh sáng, Mộng Vô Ưu nhìn đến ngơ ngẩn. Nàng ta từ trong ánh mắt Tang Viễn Viễn thấy được một ít thứ mà nàng ta trước nay cũng chưa từng có được.

Mặt Tang Viễn Viễn lộ vẻ mỉm cười, lời nói ra lại thập phần lãnh khốc: "Mà ngươi thì sao, Hàn Thiếu Lăng này đối với ngươi mà nói, ngoại trừ thân phận Hàn Châu vương, thiên mệnh chi tử, hắn còn có ý nghĩa gì khác không? Ngươi đem tình yêu trở thành công cụ bắt lấy một nam nhân thành công, vậy ngươi cũng đừng trách người khác coi ngươi là công cụ. Mộng Vô Ưu, thừa nhận bản thân mình không đúng ngươi có thể thấy rõ ràng vì cái gì chính mình sống thất

bại như vậy."

"Ta, ta không đúng chỗ nào sao?" Mộng Vô Ưu lẩm bẩm nói.

"Ngươi không đúng chút nào, còn khinh thường những người bình thường giống như ngươi, cái này kêu là tự cho là đúng. Ngươi không hài lòng cuộc sống của bản thân, nhưng trước nay chưa từng nghĩ tới dựa vào bản thân mình nỗ lực thay đổi hiện trạng, mà là oán trời trách đất, chỉ lo nằm mộng giữa ban ngày, đây là lười biếng vô năng. Ngươi lấy cớ vì chân ái, đem tình cảm hôn nhân của người khác công kích đến không đáng một đồng, đây là dối trá ích kỷ. Một người tự cho là đúng, lười biếng vô năng lại dối trá ích kỷ, nếu là còn có thể sống thật tốt thì mới chân chính gọi là Thiên Đạo bất công."

Mộng Vô Ưu như bị sét đánh: "Ngươi, ngươi là đứng nói chuyện không đau eo, ngươi nếu lâm vào tình cảnh của ta, dù kiếp trước hay kiếp này, ngươi có thể làm được gì? Đã sinh ra không có gia thế, càng không có kỹ thuật diễn hay bàn tay vàng gì đó, ngươi có thể làm cái gì!"

"Có thể làm cái gì?" Ánh mắt Tang Viễn Viễn giống như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, "Nếu không có sở trường đặc biệt hay yêu thích gì, vậy làm chuyện mà tuyệt đại bộ phận con người chỉ cần muốn làm là có thể làm được. Ở thế giới bên kia, ta sẽ nỗ lực học tập. Ở thế giới bên này, ta sẽ nỗ lực tu luyện. Muốn bàn tay vàng gì đó, kiên định chăm chỉ mới là bàn tay vàng chân chính của nhân sinh."

Tang Viễn Viễn dừng một chút: "Nếu ta không có gặp được U Vô Mệnh, ta liền nghĩ cách chu toàn với Hàn Thiếu Lăng, tranh thủ từng phần thời gian để khắc khổ tu luyện. Ta tin tưởng trời không tuyệt đường người, thực lực càng mạnh, ta sẽ tìm được càng nhiều cơ hội. Trừ phi giết ta, nếu không, đừng ai hòng sẽ nắm lấy ta cả đời."

Mộng Vô Ưu ngơ ngác nhìn nữ nhân đang sáng lên trước mắt này.

"Này, người như vậy..... Còn có thể như vậy..... Ta, ta không biết có thể như vậy, nỗ nổ lực, liền có thể sao? Ta cũng muốn làm người như vậy....." Sau một lúc lâu, Mộng Vô Ưu đầy cõi lòng mong đợi nói, "Tang vương nữ, ngươi nói với ta nhiều như vậy, là muốn cho ta một cơ hội nữa đúng không?"

Nàng ta còn không biết, giờ phút này màu đen trong bụng đã dần dần đồng hoá luôn cả nàng ta, hơn phân nửa thân thể đã biến thành một khối máu thịt hỗn độn như Minh ma.

"Không, ta muốn cho ngươi chết được minh bạch." Tang Viễn Viễn nói, "Nếu có kiếp sau, nhớ rõ làm một người bình thường. Muốn tiền, tự mình đi đua đi kiếm, muốn tình yêu, trước hết phải làm mình biến thành một người đáng giá cho người khác yêu. Đừng suy nghĩ những chuyện tào lao hư đầu hại não."

Mộng Vô Ưu hoảng sợ mở to hai mắt.

Tang Viễn Viễn chém ra dây gai linh uẩn, đâm vào trong trái tim nàng ta, thuận tiện cũng giết luôn những vật màu đen đang mấp máy trong bụng nàng ta.

Trong một khắc cuối cùng này, ánh mắt của 'nữ chủ' Mộng Vô Ưu rốt cuộc hiện lên một tia thanh tỉnh cùng hối hận.

U Vô Mệnh không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau Tang Viễn Viễn.

Nàng vươn người một cái, phía sau lưng liền đụng phải bộ ngực rắn chắc của hắn.

"Lần đầu tiên giết người, cảm giác như thế nào?" Hô hấp hắn trầm trầm dừng bên tai nàng.

Tang Viễn Viễn nhún nhún vai: "À..... làm một vai ác cái đủ tư cách đi, trước khi giết chết vai chính, lải nhải một đống, nhìn xem có ai có

thể đến cứu giá cho nàng ta hay không. Nếu có, vừa lúc cũng cho vào một nồi hấp luôn."

U Vô Mệnh: "Phốc ha ha ha!"

Sau một lúc lâu, hắn cúi đầu nhìn nàng: "Vì sao phải dạy Mộng Vô Ưu?"

Tang Viễn Viễn cười cười: "Bản tính nàng ta cũng không xấu, nhưng mà là một nữ hài không ai dạy dỗ. Thật ra ta cũng rất thích mấy câu chuyện cổ tích như cô bé lọ lem và hoàng tử này nọ, chẳng qua đầu óc thanh tỉnh hơn nàng ta thôi. Nếu có kiếp sau, hy vọng nàng ta còn có thể nhớ rõ giáo huấn này, làm người tốt, đừng lại hại người hại mình."

U Vô Mệnh cong mắt nhìn nàng trong chốc lát, xuy cười: "Tiểu Tang Quả, bộ dáng nàng nói lời này, giống như quả Bồ Tát ấy."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng đè tâm huyết muốn phổ cập khoa học cho hắn xuống.

Chương 103: Bắt sống Khương Nhạn Cơ

Đại quân Minh ma do Minh ma vương triệu hoán tới bị quét sạch đến không còn một mống.

Trận chiến giữa hai bên với quy mô lớn nhất trong lịch sử, huy động hơn trăm vạn người đã kết thúc, thương vong thảm trọng nhất đó là trận chiến khi Hoàng Phủ Hùng xua quân tấn công Phượng Lăng thành —— Khương Nhạn Cơ để lại trọng binh gác Phượng Lăng thành, yểm hộ bà ta bình an bỏ trốn.

Hoàng Phủ Hùng vì đoạt được Phượng Lăng thành, trả giá đại giới cực kỳ thảm trọng.

Lưỡng bại câu thương, đây đúng là cục diện U Vô Mệnh muốn nhìn thấy.

Khương Nhạn Cơ bỏ rơi Thiên Đô, thối lui đến Khương Châu. Giờ phút này chiến lực của bà ta còn dư lại hai vạn ngự y vệ tinh nhuệ nhất, hoàn chỉnh một đội Tây doanh vệ năm vạn quân, cấm vệ quân không đến hai mươi vạn, còn hai mươi vạn quân chính quy Khương Châu vừa mới lấy thêm.

Đội quân do Ô Bạch Sơn cầm đầu trừ ma cũng không quay đầu theo Hoàng Phủ Hùng. Bọn họ dứt khoát lưu loát đi về phía Bắc, đi trường thành trước —— trong đất liền xuất hiện nhiều Minh ma như vậy, tất nhiên là nhân tâm hoảng sợ, giờ phút này đứng trên lập trường nào cũng xấu hổ, chi bằng lao tới trường thành trấn giữ biên cảnh, chờ đợi bên nội bộ ổn định thế cuộc mới đúng là lựa chọn tốt nhất.

Quân lính theo Ô Bạch Sơn rời đi ước có hai mươi vạn, trước khi đại cục bình định, chi quân đội này nhất định không giúp đỡ bên nào.

"Khương Nhạn Cơ hạ một nước cờ sai." Tang Viễn Viễn nhìn Thiên Đô cùng Phượng Lăng thành bị quân Đông Châu chiếm lĩnh, trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Thật ra đây cũng là do tính cách mà thôi. Cứ xem cách Khương Nhạn Cơ chấp chính mấy năm nay, liền biết bà ta chỉ là một người có dã tâm ham thích và đùa bỡn với quyền lực mà thôi.

Tới giai đoạn loạn trong giặc ngoài thế này, không từ thủ đoạn để giữ được đế vị cho mình, đúng là lựa chọn tất nhiên của bà ta.

Chỉ tiếc, bà ta đã xem nhẹ cừu hận Minh ma của người Vân Cảnh. Cừu hận như vậy đã khắc thật sâu vào huyết mạch cùng hồn phách, đủ để cho người khác theo bản năng động thân, đối kháng lại quân quyền. Mặc dù những binh sĩ đó vẫn lưu tại bên cạnh Khương Nhạn Cơ, nhưng trong lòng cũng mang tâm tư hoặc nỗi khổ riêng, đánh mất ý chí chiến đấu thẳng tiến không lùi.

"Khương Nhạn Cơ đi Khương Châu." Khoé miệng U Vô Mệnh hiện lên nụ cười xấu xa, "Nên truyền mấy lời đồn rồi."

Khi trời còn chưa vào đêm, tin đồn Khương Nhạn Cơ thất bại đào tẩu đến Khương Châu, giết chết thứ huynh Khương Châu vương là Khương Hư Quân cướp lấy binh quyền, đã truyền ra đầy trời.

Hai mươi vạn quân chính quy của Khương Châu kia ngay tức khắc nhân tâm tan rã, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Mỗi một khắc đều có vô số binh lính lén trốn đến các châu quốc gần đó.

Khương Nhạn Cơ muốn bác bỏ tin đồn, nhất định phải giao ra

Khương Hư Quân. Vấn đề là, Khương Hư Quân sớm bị U Vô Mệnh đốt thành một đống bụi đen rồi, bà làm sao có thể giao ra được?

Vì việc này, Khương Nhạn Cơ đang ở Khương cung lại một phen trọc tóc. Cái lời đồn này nếu không thể nhanh chóng làm sáng tỏ, như vậy Khương Nhạn Cơ bà liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích —— vì đoạt binh quyền liền sát hại cả thứ huynh, còn có châu quốc nào dám bảo vệ bà?

Hai châu là Triệu Châu và Phong Châu giáp ranh với Khương Châu đã phong tỏa pháo đài, bắt đầu đưa quân đến biên cảnh canh giữ, đề phòng Khương Nhạn Cơ đến nhà mình ' làm khách '.

Tới một bước này, Khương Nhạn Cơ tất nhiên là biết ai mới chân chính là độc thủ phía sau màn.

"U Vô Mệnh! U Vô Mệnh!"

Vừa nhớ tới thảm trạng sắp chết của Hoàng Phủ Tuấn trong cái Ký Linh Châu kia, Khương Nhạn Cơ bất giác thấy sau sống lưng từng cơn phát lạnh.

Nếu sớm biết có hôm nay, bà sao có thể lựa chọn thủ đoạn cắt thịt mềm dẻo như vậy? Sớm đã xua quân về phía Tây, trực tiếp tiêu diệt U Vô Mệnh!

Ai có thể nghĩ được một cái châu quốc chư hầu hèn mọn, thế nhưng có thể gây ra được tới tình trạng này!

Nhưng mà may mắn, người nam nhân nào chung quy cũng phải có nhược điểm và uy hiếp —— hắn không phải không thích nữ sắc, mà là ánh mắt quá cao, chướng mắt mấy nữ tử bình phàm bình thường.

Khương Nhạn Cơ hít sâu một hơi, nắm chặt đế ấn trong tay thật mạnh.

Trước mắt phải dùng tính mạng vương tộc Tang thị uy hiếp U Vô Mệnh, bắt hắn đi đánh Hoàng Phủ Hùng cùng Vân Hứa Chu!

.....

Sư đoàn tinh nhuệ của Vân Châu đã đến Thiên Đô, liên thủ với Đông Châu, nặng nề áp về phía Tây.

U Châu cũng động thủ.

Ba đoàn đại quân nhanh chóng chiếm cứ các thành trì lớn của Khương Châu, đánh tới bên ngoài thành Khương Đô.

Sau trận ác chiến ở Phượng Lăng thành, tổn thất của Hoàng Phủ Hùng cũng cực kỳ thảm trọng. Dù sao cũng là một trận chiến công thành ác liệt, quân Đông Châu phải lấy mệnh ra mà đu theo hai doanh vệ Đông, Nam của Khương Nhạn Cơ, cộng thêm gần mười vạn cấm vệ quân. Trải qua một trận đó, Hoàng Phủ Hùng hiện giờ chỉ có thể mang theo được đội quân chỉnh tề hơn hai mươi vạn, những binh lính khác đã phải hộ tống thương binh nặng nhẹ trở về Đông Châu tĩnh dưỡng chỉnh quân.

Trước cửa thành Khương Đô, quân của ba nước U Châu, Vân Châu, Đông Châu gặp nhau.

Hoàng Phủ Hùng cùng Vân Hứa Chu vô cùng tự nhiên đều thối lui một bước, đem vị trí thủ lĩnh nhường cho U Vô Mệnh.

U Vô Mệnh cũng 'việc nhân đức không nhường ai', tiến lên trước một bước, mang theo Tang Viễn Viễn đứng trước mọi người.

Hai châu Chương, Bình sớm đã đầu nhập dưới trướng hắn, phía sau còn có trợ lực lớn từ nhạc gia Tang Châu, toàn bộ Tây Cảnh có thể nói cơ bản đều dưới sự khống chế của hắn.

Mà bản thân hắn tu vi đã đến mức kinh thế hãi tục, còn tinh thông

mưu lược, kiêu dũng thiện chiến, mấy năm nay chạy khắp nơi gấp rút tiếp viện trường thành, danh vọng ở trong quân đã cực cao, một người như vậy trở thành lãnh tụ liên quân, đúng là mục đích chung.

Hơn nữa, sau trận chiến chém giết Minh ma vương ấy, Ô Bạch Sơn toàn bộ xem tận mắt, chỉ cần diệt Khương Nhạn Cơ, tất cả quân Thiên đô đang đóng ở trường thành sẽ quay đầu về hướng U Vô Mệnh.

Một trận chiến còn chưa khai hỏa, trong lòng

mọi người đã âm thầm xác định vị chủ nhân tiếp theo của thiên hạ.

Hoàng Phủ Hùng nhìn hai thân ảnh thẳng tắp phía trước, lặng lẽ hoành dịch hai bước, dùng khuỷu tay khều khều Vân Hứa Chu.

Lặng lẽ nói một lời.

"Lão Vân, ngươi nói không sai, hai người chúng ta đều không thích hợp vào vị trí đầu lãnh, vẫn là U Vô Mệnh thích hợp nhất. Haizz, vừa rồi thấy khí thế của hắn vừa mới đi tới, ta liền hiểu được quyết định của ngươi có bao nhiêu chính xác. Ta hiện tại nhìn thấy hắn, tự nhiên đã có chút cảm giác an toàn như nhìn thấy đại ca."

Vân Hứa Chu: "....."

Nàng do dự một lát, nâng tay lên, vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Hùng.

"Lão Hùng, nhân sinh trên đời này, có đôi khi, hồ đồ là phúc."

"Đúng đúng đúng," Hoàng Phủ Hùng giơ ngón tay cái lên, "Người giống như ta vậy, ngươi muốn ta ngồi ở phía cao nhất ra lệnh xuống, thật đúng là không bằng giết ta còn hơn. Ta liền làm tướng quân hồ đồ thôi, bên trên chỉ nào, ta đánh nấy!"

Vân Hứa Chu: "..... Ờ, ngươi vui vẻ là được."

Nàng không khỏi thầm nghĩ, Hoàng Phủ Hùng ắt hẳn cả đời này sẽ không biết chân tướng..... nhỉ? Nhìn này bộ dáng mặt mày hớn hở của con gấu này, Vân Hứa Chu thiệt tình thực lòng hy vọng, hắn vĩnh viễn cũng không cần biết hung thủ giết chết cha con Hoàng Phủ Tuấn là ai.

U Vô Mệnh đi đến trước ba quân, bộ dáng thực tùy ý mà vẫy vẫy đao, vô cùng biếng nhác.

"Giết."

Hắn thoạt nhìn không có bộ dáng trịnh trọng chút nào, nhưng khi từ ' giết ' ra khỏi miệng, chỉ thấy đôi cánh đen mở ra, thân ảnh hắn đã như một mũi tên rời dây cung, bắn vào mưa tên trước mặt, thẳng tắp lướt lên tường thành.

Đại quân công thành còn chưa lấy lại tinh thần, liền thấy hai cái cánh chim kia chỉ còn là hai điểm nhỏ quơ quơ trên tường thành rồi biến mất sau bức tường thành.

Mọi người còn đang ngây ngốc, liền thấy A Cổ tướng quân đã dẫn trọng kỵ binh U Châu bắt đầu xung phong.

Hoàng Phủ Hùng: "?"

Quân U Châu dường như nhìn không thấy tường thành cao ngất trước mặt cùng với cửa thành nạm đầy gai ngược hắc thiết thật lớn, liền cứ như vậy hướng về Khương Đô thẳng tiến.

Một âm thanh như sấm rền ' ầm ầm ' vang lên ở trong thành.

Nguyên mảnh đại địa đều chấn động. Ẩn ẩn có ánh lửa màu đen từ trong những khe gạch hở của tường thành xoạt ra tới.

Ngay lúc Hoàng Phủ Hùng còn đang hoảng thần, lại một luồng âm

thanh 'táp táp' nặng nề đến cực điểm truyền đến, liền thấy giữa cửa thành đang gắt gao khép kín kia bỗng nhiên xuất hiện một khe hở.

Khe hở nhanh chóng mở rộng.

Lộ ra tình cảnh phía dưới cửa thành.

Quân coi giữ bày trận lớn phía sau cửa thành đã biến mất không còn một mảnh, trên hai sườn và đỉnh chóp của cổng tò vò rải rác tàn lưu một chút hắc diễm cùng mảnh nhỏ áo giáp rách tung toé, mặt đất phảng phất như bị quét sạch qua một tầng.

Đây là..... đặt thuốc nổ cực mạnh ở cổng tò vò đi?

U Vô Mệnh vẫn là một bộ dáng biếng nhác, mỗi tay bắt lấy một cánh cửa thành, đẩy nó hướng về hai bên trái phải.

So sánh với cái cửa thành bằng tinh thiết cao tới hơn mười trượng kia, một con người nhỏ nhoi như vậy nhìn chỉ giống một cây gậy gỗ mỏng manh.

Nhưng mà dưới cái cửa thành to như con thú khổng lồ đó, thuộc hạ của hắn thành thành thật thật một phân thành hai. Khi hai tay hắn hoàn toàn mở rộng ra, hai phiến cửa tinh thiết nặng nề kia theo quán tính, tiếp tục mở rộng về hai bên trái phải, thẳng đến kho ' oanh ' một tiếng đụng phải vách tường thành mới thôi.

Trọng kỵ của U Châu trọng kỵ vừa lúc vọt tới dưới cửa thành, bọn họ giống cá đang bơi gặp phải đá ngầm, chia làm hai bên tránh đi U Vô Mệnh, từ hai bên phải trái của hắn mà đẩy cao tốc độ xung phong, giết vào trong thành.

Hắn cứ đứng tang tang như vậy ở giữa cửa thành, hơi rũ đầu, gió biên thuỳ tuỳ tiện thổi nhẹ qua hai cọng tóc mai hai bên gương mặt hắn, làm chúng nó nhẹ nhàng lay động.

Tang Viễn Viễn: "....." Trang bức chi vương, hồn nhiên thiên thành (*).

(*) Trang bức chi vương, hồn nhiên thiên thành: giỏi nhất là giả yếu ớt, tạo dáng đến mức không có tỳ vết gì.

Hoàng Phủ Hùng liền bật khóc ngay tại chỗ: "Cửa thành cứ như vậy là mở được sao! A a a! Ta giết Minh ma vương! Nếu không phải nó bám trụ lão U, trận ở Phượng Lăng ta làm gì đến nỗi thương vong hai mươi vạn!"

Tang Viễn Viễn cùng Vân Hứa Chu liếc nhau, cùng thở dài.

Đại quân tràn vào thành Khương Đô.

Lực chống cự mỏng manh hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều, nghe tiếng giết xong đã nhanh chóng đánh tới Khương cung.

"Không đúng nha." Tang Viễn Viễn nhíu mày, "Khương Nhạn Cơ còn có ngự y vệ, còn có cả một Tây doanh vệ tinh nhuệ, sao có thể không có chút sức đánh trả nào?"

Dự cảm điềm xấu giống một mạch nước ngầm màu đen, lặng lẽ bò lên trong lòng nàng.

Trong lòng vừa mới rùng mình, liền thấy U Vô Mệnh đang bôn ba ngược hướng với đại quân nhanh chóng lướt tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Hắn không nói hai lời, trở tay ôm lấy eo nàng, mang theo nàng thẳng tắp lướt về hướng Tây.

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trái tim trong lòng ngực ' đông ' một tiếng rơi xuống đất, rồi lại bắn lên thật mạnh, cứ ' thịch thịch thịch phanh ' mà đánh lên đến cổ họng.

Nàng lần đầu tiên, có chút sợ hãi chuyện mình nói ra: "Tang Châu, đã xảy ra chuyện?"

Thanh âm đã run đến không ra bộ dáng gì.

"Ừ." Môi mỏng của U Vô Mệnh mím chặt.

Sau một lúc lâu, hắn thấp giọng nói: "Ngự y vệ, so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn. Lợi dụng bóng đêm, Khương Nhạn Cơ lĩnh quân chủ lực đánh lén Tang Châu, bất ngờ đột kích, một người sống cũng không tha —— ngay cả cơ hội đưa tin cũng không."

Tang Viễn Viễn hít một ngụm khí lạnh thật dài.

Đây là kiểu chiến lực kinh người gì chứ!

Chợt, dòng nước lạnh theo xương sống thẳng tắp xông lên não.

Thanh âm nàng bắt đầu thay đổi: "Cho nên, khi phát hiện bọn họ thì đã đến sát dưới mí mắt rồi sao."

"Ừ." U Vô Mệnh nói, "Nhạc phụ nói, không kịp, thủ không được, bảo ta không cần đưa quân cứu viện, ông nhất định sẽ không rơi vào tay Khương Nhạn Cơ, liên lụy chúng ta."

Tang Viễn Viễn cắn môi thật mạnh, mũi chua xót, nghẹn ra tiếng nức nở.

U Vô Mệnh nói tiếp: "Nhưng ổng đã quên rằng ta sẽ bay."

"U Vô Mệnh." Tang Viễn Viễn gần như khóc nức nở, "Nhờ chàng."

"An tâm."

Hai cánh xoè ra, thân ảnh từ trên mặt đất phóng lên để lại âm thanh của gió quất mạnh trên mặt đất.

Sau khi cuồng phong quét qua rồi, trong mắt trào ra nước mắt, Tang Viễn Viễn tận lực cố gắng bình tĩnh bản thân lại, tiết ra linh uẩn phỉ thúy, trợ lực cho hắn.

Lãnh quân cứu viện tuyệt đối là không còn kịp rồi, U Vô Mệnh ngay cả Vân Gian thú cũng không cưỡi, lập tức mang theo nàng, toàn lực lướt về hướng Tang Châu.

Trên đại địa dày đặc cát vàng dần dần xuất hiện mấy bóng cây xanh.

Khương Châu nhiều sa mạc, là một châu quốc khô ráo đầy cát vàng, mà Tang Châu lại trồng dày đặc cây dâu lùn, toàn bộ châu quốc đều xanh mượt.

Màu xanh lục nhiều lên, đó là cách Tang Châu càng gần.

Trong lúc đang bay vút đi, U Vô Mệnh bỗng nhiên vươn tay ra, dùng ngón cái khảy khảy môi dưới của nàng.

"Đừng cắn nữa." Ngữ khí rất táo bạo.

Tang Viễn Viễn bừng tỉnh hoàn hồn, nếm thấy một miệng đầy máu.

Môi không biết từ khi nào đã bị bản thân nàng cắn rách, lòng bàn tay cũng truyền đến đau đớn, cúi đầu vừa nhìn liền thấy mấy cái móng tay đang ấn chặt bàn tay mình, máu tươi chậm rãi tràn ra.

"U Vô Mệnh, ta....."

"Không sợ, có ta."

Tốc độ hắn càng mau, chỉ trong chớp mắt liền lướt vào một toà thành tử khí trầm trầm.

Lọt vào trong tầm mắt đều là thi thể người Tang Châu.

Hầu hết đại bộ phận người ngay cả binh khí đều không có cơ hội rút ra.

Tang Viễn Viễn cũng không nghĩ tới, ngự y vệ lại là một đội ngũ ám sát phạm vi lớn tinh thông như vậy.

U Vô Mệnh một khắc cũng không dừng lại, thẳng tắp xuyên ra khỏi thành.

Cứ toàn lực bôn ba như vậy, mang theo nàng qua hai châu quốc, hắn rõ ràng tới cực hạn rồi vẫn mạnh mẽ kéo theo một hơi thở cố gắng chịu đựng.

Hắn biết nàng trong lòng nóng như lửa đốt.

Nàng nôn nóng, làm hắn sắp điên rồi, trong ngực càng thêm như lửa đốt, hận không thể xé nát hết thảy trước mắt.

Hắn chậm rãi hít thở thật sâu, tốc độ không giảm bớt chút nào.

Bên trong hơi thở dần dần nhiễm mùi máu tươi.

Thực mau, lại xẹt qua một tòa thành bị đánh sập.

Quả nhiên là, một người sống cũng không để lại. Ngay cả đứa nhỏ vừa mới đi học về trên đường cũng bị kẻ địch sạch sẽ lưu loát một đao cắt họng.

Tang Viễn Viễn lại một lần nữa nếm thấy mùi máu tươi.

Nàng hơi có chút chết lặng mím môi lại, phát hiện môi mình cũng không bị rách.

Là từ ngực nổi lên.

Lửa công tâm.

Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua U Vô Mệnh, thấy hai má hắn ửng hồng một cách thực không bình thường, hô hấp cực chậm cực nặng, mang theo một chút âm thanh khò khè.

Hắn bay đến nội thương!

Nàng vừa gấp lại vừa đau, tung một đoá hoa nhỏ màu phỉ thuý, chôn trong ngực hắn.

Nàng biết tính hắn, loại này thời điểm này hắn tuyệt sẽ không dừng lại.

Chỗ đại quân của Khương Nhạn Cơ nghiền qua, cây dâu lùn đổ đầy đất. Nhìn những cành lá xanh biếc bị dẫm đạp trong bùn lầy, trái tim Tang Viễn Viễn từng đợt run rẩy đau.

Đã quá xem nhẹ thực lực cùng quyết đoán của Khương Nhạn Cơ.

Vốn dĩ cứ tưởng rằng bà ta chật vật chạy trốn đến Khương Châu, chỉ có thể bị động đánh lại. Ai biết được bà ta ném quân Khương Châu quân cùng cấm vệ quân đang quân tâm tan rã ở Khương Đô làm bia, chỉ mang theo ngự y vệ tinh nhuệ nhất cùng tây doanh vệ đến tập kích Tang Châu.

"Bà ta đã nhìn ra ai mới chân chính là uy hiếp."

Ép U Vô Mệnh đi đánh Hoàng Phủ Hùng cùng Vân Hứa Chu là phương pháp phá cục diện duy nhất của Khương Nhạn Cơ.

Nếu vợ chồng Tang Châu vương thật sự nằm trên tay Khương Nhạn Cơ, lấy tính cách của U Vô Mệnh, nhất định sẽ như bà ta mong muốn, cùng hai người kia đánh đến lưỡng bại câu thương.

Thực đê tiện, cũng rất có hiệu quả.

Trong lòng Tang Viễn Viễn bừng lên như lửa đốt, lần đầu tiên lại hận một người đến khắc cốt ghi tâm như vậy.

Nàng hận không thể đem Khương Nhạn Cơ này, không, cái hồn này, lôi ra lăng trì một trăm lần!

Khi hình dáng xám trắng xen kẻ xanh biếc của đô thành Tang Châu rốt cuộc xuất hiện ở trong tầm nhìn, U Vô Mệnh bỗng nhiên phun ra một miệng máu tươi, đè ép trái tim đang một đường đập mất khống chế, thình thịch lao lên trong lồng ngực.

Hắn nâng ngón tay lên, điểm thật mạnh mấy chỗ huyệt vị, chặn khí huyết chảy ngược.

Cho dù có là Vân Gian thú am hiểu nhất thuật chạy tốc độ cao, cũng không thể duy trì suốt một tốc độ đó qua hai châu quốc, mà U Vô Mệnh, hắn còn lại toàn lực bay vút!

Tang Viễn Viễn đau lòng vô cùng, nhìn mặt nghiêng của nam nhân kiên nghị đến lạnh lẽo, chỉ cảm thấy tình yêu cùng cảm động trong lòng lần thứ hai bị hắn càng đồ lên cho nồng đậm và rực rỡ hơn.

Nhanh chóng tới gần Tang Đô, Tang Viễn Viễn ngoài ý muốn phát hiện, tình thế vẫn còn tốt hơn một chút so với nàng tưởng tượng.

Quân đội Khương Nhạn Cơ còn đang tranh đoạt tường thành!

Hoá ra, chiến dịch lặng lẽ công thành vào đêm hôm trước bất ngờ xuất hiện ngã rẽ.

Ngự y vệ nương theo bóng đêm dùng móc thiết câu lên thành, muốn mau, chuẩn, tàn nhẫn giết chết ai tình cờ bắt gặp mà không kinh động quân coi giữ thành.

Nhưng trước khi tập kích bất ngờ Tang Đô, ngự y vệ lại bị một nông phụ đang bò thu hoạch dâu chỗ mấy dây ở trên cao phát hiện hành tung. Nàng ta liền truyền tin tức đi ra ngoài —— nông phụ này thấy một đội quân như vậy lại im ắng hành quân về hướng thủ đô, dưới tình thế cấp bách, không màng tánh mạng bản thân, dùng mồi lửa mà bản thân mang theo bậc đốt tán cây.

Tuy rằng ngự y vệ kịp thời phát hiện, dập tắt lửa, giết chết nông phụ, nhưng chỉ một hơi khói lửa nho nhỏ yên này thôi cũng hấp dẫn được sự chú ý của lính gác, hành tung của ngự y vệ cùng tây doanh vệ bị bại lộ, Tang Đô kịp thời phòng bị, không để kế hoạch đánh lén của Khương Nhạn Cơ thực hiện được.

Chẳng qua thực lực của đội quân tinh nhuệ này quá mạnh mẽ, cho dù phát hiện sớm, nhưng vẫn bị bọn họ thuận lợi công tường thành, tình thế thật sự nguy cấp.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, hai cánh mở ra, lập tức mang theo Tang Viễn Viễn bay lên.

Bay cự ly xa như vậy đây là lần đầu tiên.

Hai tròng mắt U Vô Mệnh đỏ bừng, khóe mắt lại trào ra huyết lệ.

Hai chân vừa bước lên tường thành một chốc, một ngụm máu đầu tim lại phun trào ra, hắn rốt cuộc không thể chống đỡ, đưa tay thiêu chết mấy binh lính Thiên Đô ở chung quanh xong, liền khoanh chân ngồi xuống thật mạnh, nhập định chữa thương.

Tiêu hao thật sự quá lớn, hắc diễm có xu hướng phản phệ, mí mắt hắn bắt đầu ẩn ẩn lộ ra ánh sáng bảy màu.

Tang Viễn Viễn trồng cho hắn cả người đầy hoa.

Nàng nhảy lên lỗ châu mai, thấy Tang Châu vương xa xa đứng trên tường cao vương thành, đang chỉ huy Tang quân ngoan cường

chống cự.

Thân ảnh Tang phu nhân nhỏ xinh gắt gao rúc vào bên người trượng phu. Không phải là không thể chia lìa, mà là để tiện cho thời điểm cuối cùng cùng nhau xuống hoàng tuyền, không trở thành mối uy hiếp.

May mắn, bọn họ còn sống.

Đã đến lúc kẻ địch phải trả giá đại giới rồi!

Tang Viễn Viễn bình ổn hô hấp, khép hai mắt lại.

Trên người nàng hiện lên một tầng ánh sáng phỉ thúy.

Ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, trên tường thành càng giống như vừa mọc thêm một cái mặt trời bé con sáng rực.

"Vương nữ, là vương nữ!"

"Là vương nữ cùng U Châu vương đã trở lại!"

Tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, các tướng sĩ mỏi mệt phảng phất như được tiêm máu gà, vung đao lên, bổ thật mạnh về phía kẻ địch trước mặt.

Ngự Y vệ tấn công về hướng Tang Viễn Viễn đều bị tướng sĩ Tang Châu ngăn cản lại.

"Muốn tới gần vương nữ? Trừ phi giết sạch toàn bộ chúng ta đi!"

"Tìm chết —— giết sạch bọn họ!" Thực lực Ngự y vệ hơn xa Tang Châu quân, một trận công kích mạnh mẽ, trận hình quân Tang quân trong nháy mắt lung lay sắp đổ.

Càng lúc càng có nhiều ngự y vệ cùng tây doanh vệ xông lên tường

thành.

Mà Tang Châu nay cũng giống như Vân Châu mấy ngày trước, quân chủ lực căn bản không có ở vương thành.

Mắt thấy, tường thành sắp bị chiếm đóng hoàn toàn!

Ngay tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tang Viễn Viễn bỗng nhiên uyển chuyển nhẹ nhàng xoay người lại, mở hai mắt, nâng hai tay lên.

Con ngươi của nàng đã biến thành màu phỉ thúy xanh biếc.

Mọi người đồng thời đều nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được —— theo đôi tay nàng chậm rãi nâng lên, những dây dâu lùn như dây thường xuân đó bò đầy tường thành bỗng nhiên liền điên cuồng sinh trưởng lên!

Trên lá và thân dây leo tản mát ra ánh sáng xanh óng ánh. Chỉ trong chớp mắt, chúng nó liền dài ra đến chiều cao gần nửa người.

"Kẻ xâm lấn phải chết!"

Lúc nàng mở miệng cũng là lúc những cái cành phỉ thúy đó đồng thời run lên, đem thanh âm của nàng đưa tới mỗi góc tường thành.

"Kẻ xâm lấn phải chết!"

"Kẻ xâm lấn phải chết!"

"....."

Các chiến sĩ sức cùng lực kiệt trong nháy mắt lại sôi trào.

"Giết! Giết! Giết!"

Những dây dâu lùn biến dị phảng phất như những con rắn độc,

phun nọc, cuốn về hướng quân địch.

Màn sương mù óng ánh tràn ngập chiến trường, trên áo giáp quân Tang Châu có thêm một tầng ánh sáng xanh biếc, thay bọn họ chặn công kích của đối thủ.

Thế cục trong nháy mắt liền nghịch chuyển!

Tốc độ sinh trưởng của mấy cây dâu lùn này vẫn chưa ngừng lại, ư Tang Châu là chiến sĩ, cây của Tang Châu cũng là chiến sĩ, nhánh cây bay phấp phới, vây cả đám quân địch lại trong một mảnh rừng rậm.

Có ánh sáng phỉ thúy mạ lên một tầng, lưỡi đao của tướng sĩ Tang Châu có thể dễ dàng công phá phòng ngự của huyền giáp trên người ngự y vệ!

Cây dâu lùn lớn thành từng bụi rậm hạn chế năng lực hoạt động của kẻ địch, quân Tang châu cao lớn uy mãnh như là từng tòa tháp sắt, ầm vang nện xuống là muốn cướp đi một tánh mạng.

"Giết sạch bọn họ!"

Thanh âm Tang Viễn Viễn xuyên thấu qua một rừng cây dâu lùn phủ khắp cả thành, bay về mọi góc trong chiến trường.

Cái màn thần tích này làm tâm trí quân lính Thiên Đô càng thêm nhanh chóng không giữ được.

Quân Tang Châu điên cuồng phản công, tường thành suýt chút nữa bị chiếm lấy đã nhanh chóng về dưới sự khống chế của Tang Châu, thêm sự trợ giúp của mấy cây dâu lùn, quân Thiên Đô tinh nhuệ từng người từng người một máu nhuộm thành trì.

Rốt cuộc, mệnh lệnh khoan thai của Khương Nhạn Cơ tới muộn: "Rút quân!"

"Lui lại! Rút lui mau!"

Ngự y vệ cùng tây doanh vệ như được đại xá, sôi nổi tránh những dây dâu lùn ma quỷ, hướng về dưới tường thành chạy trốn.

Tang Viễn Viễn nhảy xuống lỗ châu mai, đi về hướng bên ngoài tường thành.

"Muốn chạy?"

Dây dâu lùn bò lên mấy cái thang dây dùng để công thành.

Ánh sáng phỉ thúy như nước, theo tường thành, lan tràn chảy xuống phía dưới chân tường.

Kinh khủng hơn là cây cối đều sống lại, từng cây một liền giương nanh múa vuốt, cuốn lấy kẻ địch.

Thang dây bị cắt đứt ở giữa.

Ánh sáng phỉ thúy trải rộng về phương xa, chỉ trong mấy hơi thở, trận doanh của quân Thiên Đô trú ở ngoài thành toàn bộ đều đình trệ.

Phát động thảm thực vật trên phạm vi lớn như vậy, tất nhiên lực công kích cường không có mấy mạnh mẽ, chỉ là làm địch thủ giống như thân hãm vũng bùn, hành động gian nan, không dám lộ ra sơ hở.

"Mở cửa thành, kỵ binh xuất kích!"

Giọng Tang Thành Ấm như sư tử rống quanh quẩn phía trên cả tòa vương thành.

Thừa thắng xông lên, ra sức đánh chó rơi xuống nước gì đó, là sở

trường của Tang Châu vương.

"Lão cha này là muốn bóc lột chết ta mà!" Tang Viễn Viễn thì thầm trong miệng, trên tay vẫn thành thành thật thật ném đầy tầng phòng hộ bằng ánh sáng phỉ thuý lên người kỵ binh cùng Vân Gian thú lao ra ngoài thành.

Kỵ binh tiên phong tấn công thẳng về phía kẻ địch đang chật vật bị dây dâu lùn quấn lấy.

Ngay khi quân Thiên Đô bắt đầu cảm nhận được sự tuyệt vọng, thì cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà cũng đến.

U Vô Mệnh chậm rãi đi tới bên cạnh Tang Viễn Viễn.

Hắn nâng tay lên, liếc mắt một cái đáp nhìn về phía chủ soái của đối phương.

Hôm nay, Khương Nhạn Cơ cũng mặc huyền giáp đen tuyền, son phấn thì không bôi, chỉ vẽ hai hàng lông mày dài cong nhẹ. Xa xa nhìn lại, tựa hồ như có thể nhìn thấy cả không khí suy tàn hết sức nồng đậm trên người bà.

"Đi bắt sống." U Vô Mệnh lười nhác động động bả vai.

Hắn lướt ra ngoài.

Tang Viễn Viễn đứng ở trên tường thành, tiếp tục dùng toàn lực thao túng ánh sáng phỉ thúy.

U Vô Mệnh bay vào trung tâm trận địa của địch, thẳng về phía Khương Nhạn Cơ, mà kỵ binh của Tang Châu cũng theo bước hắn, đứng chỗ gò đất dưới tường thành, hoàn toàn khai hoả trận chiến bảo vệ Tang Đô.

Dây dâu lùn mọc ở khắp nơi đều là tay, đều là mắt của Tang Viễn

Viễn.

Cảm giác cộng minh kỳ dị xoay xoay trong lòng nàng, nàng cảm thấy mình giống như biến thành một máy tính siêu cấp, giám sát chiến trường hết sức tỉ mỉ đâu vào đấy. Linh uẩn chảy xuôi theo mấy cây dâu lùn biến dị, dựa vào nặng nhẹ nhanh chậm, chi viện từng chỗ một, sau đó tiếp tục chảy về chỗ tiếp theo.

Tuy rằng không có khả năng cung cấp lớp phòng hộ phỉ thuý cho tất cả các binh sĩ, nhưng dưới sự chi viện hiệu suất cao của nàng, thương vong của quân Tang Châu đã được hạ tới mức thấp nhất.

Vô số hoa khuôn mặt nhỏ cùng hoa ăn thịt người theo tường thành rơi xuống đám dây dâu lùn, có chúng nó gia nhập, Tang Châu càng như hổ thêm cánh.

Tang Thành Ấm đã tự mình ra trận, hắn quơ một thanh chuỳ lớn đầu sư tử, thanh thế to lớn, không giết được bao nhiêu kẻ thù nhưng lại nghiễm nhiên trở thành trung tâm của chiến trường, thu hút sự chú ý chặt chẽ của quân địch.

Căn cứ theo nguyên tắc ' bắt giặc bắt vua trước ', vô số ngự y vệ như sao băng đánh úp về phía Tang Thành Ấm, thề muốn bắt lấy hắn.

Tang Viễn Viễn không thể không quăng cho vị Sư Vương này lớp phòng hộ gấp đôi.

Trận chiến này đánh từ khi ánh sáng mặt trời mới vừa lên, đánh tới khi hoàng hôn nghiêng về phía Tây.

Ánh tà dương vàng kim chiếu sáng trên đám dây dâu lùn, cùng màu máu đỏ tươi giao hòa chiếu sáng lẫn nhau.

Viện quân các nơi của Tang Châu lục tục đuổi tới, phong kín toàn bộ đường lui của quân Thiên Đô.

Trọng đao của U Vô Mệnh một cái tiếp một cái, bổ trúng đại trận phòng ngự cho ngự y vệ kết thành. Lúc lên đường hắn tiêu hao quá nhiều sức lực, giờ phút này không sử dụng diễm lực nữa, mà dựa vào thân thể cường đại cùng kỹ thuật chiến đấu cao siêu không gì sánh kịp, trực tiếp đánh nhau với ngự y vệ bên cạnh.

Vòng vây càng rút càng nhỏ.

Trận tuyến của quân Thiên Đô bắt đầu tan vỡ từng chỗ một.

Tang Viễn Viễn cưỡi hoa ăn thịt người chạy xuống tường thành, đi vào bên cạnh U Vô Mệnh, tiếp thêm linh uẩn cho hắn.

Tu vi của Khương Nhạn Cơ là cửu trọng thiên Linh Diệu cảnh, Khương Nhất là bát trọng thiên Linh Diệu cảnh, sau khi bị cắt bỏ hết toàn bộ vây cánh, hai người này đối với U Vô Mệnh căn bản không có chút xíu sức chống trả nào.

Dưới sự phối hợp của dây linh uẩn, Khương Nhất mau chóng đã bị bó thành một cái bánh chưng, ném ở một bên, bị tướng sĩ Tang Châu vây quanh bắt lấy.

Khương Nhạn Cơ biết đại thế đã mất, không hề hấp hối giãy giụa, mà ngạo nghễ đứng ở chỗ đó, vươn đầu nói: "U Châu vương, bản đế quân có chuyện quan trọng phải nói với ngươi."

Chương 104: Tàn dư cuối cùng

Khương Nhạn Cơ ngạo nghễ đứng trên mặt đất đầy máu.

"U Châu vương, bản đến quân có chuyện quan trọng phải nói với ngươi."

Giờ khắc này, thanh âm chiến đấu lác đác chung quanh phảng phất biến thành hư không.

Tang Viễn Viễn đứng bên cạnh U Vô Mệnh, hai người theo bản năng duỗi tay bắt lấy tay đối phương, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Ánh mắt Khương Nhạn Cơ lười biếng, nghiêng nghiêng liếc Tang Viễn Viễn một cái: "Tang vương nữ, bản đế quân có chuyện cần nói riêng với U Châu vương, ngươi tránh chỗ khác."

Đế quân cao cao tại thượng, khi đối mặt Tang Viễn Viễn, biểu tình càng tràn đầy khinh mạn bễ nghễ. Bà ta có tự tin, cho dù thân đang hổ lạc xuống đồng bằng nhưng trong tay vẫn còn nắm lá bài chủ chốt đủ phân lượng, không sợ U Vô Mệnh không động tâm.

Khoé môi U Vô Mệnh chậm rãi cong lên một nụ cười âm hiểm, nghiêng đầu nói: "Tang Quả, nàng tránh chỗ khác suy nghĩ xem bà ta nên chết như thế nào."

Khương Nhạn Cơ, cái con ả này là thứ gì? Nếu không phải ả ta chiếm cái thân xác này, giờ phút này, ả ta đã chết không toàn thây. Còn muốn ly gián hắn cùng Tiểu Tang Quả? Nằm mơ cũng hơi bị nhanh đấy!

Tang Viễn Viễn mím môi cười, vuốt cằm, làm bộ làm tịch như đang trầm ngâm.

Khương Nhạn Cơ hít sâu một hơi: "U Châu vương, chuyện bổn đế quân sắp sửa nói với ngươi là chuyện vô cùng tốt cho ngươi. Nếu là nữ nhi tầm thường, ánh mắt thiển cận, xử trí theo cảm tính, ta bảo Tang vương nữ tránh ra chỗ khác đều là tốt cho cả nàng và ngươi. U Châu vương, ta biết ngươi tân hôn yến nhĩ, mới nếm thử tư vị tình yêu, đúng là vô cùng hạnh phúc. Nhưng ngươi cũng nên nghe ý kiến của ta rồi quyết định cũng không muộn."

U Vô Mệnh quái dị nhìn chằm chằm bà ta trong chốc lát, bĩu môi nói: "Bà định tìm tiểu thiếp cho ta à?"

Mặt Tang Viễn Viễn lộ vẻ cảnh giác: "Loại chuyện này là do ta định đoạt."

Ý cười trên khoé môi U Vô Mệnh muốn giấu cũng không giấu được, âm thầm nắm chặt ngón tay Tang Viễn Viễn.

"Vậy à? Ta thấy chưa chắc đâu." Khương Nhạn Cơ cười lạnh một tiếng, chậm rãi tiến lên, đi đến một bên khác của U Vô Mệnh, nghiêng người một cái, một bàn tay ngọc nâng lên, đặt lên vai U Vô Mệnh, một cái tay khác xoa xoa khoé mắt vẫn còn tuổi trẻ, không hề tì vết, môi đỏ mở ra ——

"U Châu vương, ta hâm mộ ngươi tuổi trẻ tài cao, anh tuấn cường thịnh, nguyện giao thân cho ngươi. Ngươi xưng đế, ta là hậu, ta đem người tài ba tâm phúc, quan văn võ tướng, thế lực căn cơ ngầm, tất cả giao cho ngươi, toàn lực phụ tá ngươi. Ngươi có trợ lực này nhất định có thể thuận lợi tiếp nhận vị trí bá chủ thiên hạ, thành một thế hệ thánh quân vĩ đại. Nếu không, chỉ mỗi cục diện rối rắm kia cũng đủ ngươi đau đầu không biết bao nhiêu năm."

Lời vừa nói ra, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đều ngây người

hoảng sợ, lộ ra cảm xúc chân thật của mình.

"Ngươi không bị bệnh chứ!"

Chỉ thấy U Vô Mệnh rùng mình thật mạnh hai cái, không nói hai lời, trở tay chế trụ Khương Nhạn Cơ, phong kín linh uẩn của bà ta.

Khương Nhạn Cơ càng cười rực rỡ hơn: "Như thế nào, U Châu vương thích dùng sức mạnh sao? Vậy cũng rất thú vị nha."

U Vô Mệnh cảm thấy thân thể của mình trở thành một khúc gỗ, linh hồn dường như bay tới đỉnh đầu, da gà nổi lên lại nổi lên từng tầng một.

Sau một lúc lâu, hắn rốt cuộc cũng mở miệng được.

"Thật là..... muốn từng mảnh từng mảnh, cắt thịt trên người ngươi xuống." Hắn thở hổn hển thật dồn dập, "Ngươi dám, dám,..... Tiểu Tang Quả, ta muốn điên rồi."

Câu cuối cùng là từ kẽ răng rít ra.

Hắn đã nghĩ tới rất nhiều rất nhiều tình cảnh sau khi mình tóm được Khương Nhạn Cơ sẽ như thế nào, nhưng không một lần nào hắn dự đoán được cảnh tượng như trước mắt.

Đôi môi đỏ vốn thuộc về mẫu thân hắn, từng chữ từng chữ phun ra lời nói như vậy, với hắn mà nói, không khác gì khổ hình lăng trì. Hắn cảm thấy trời đất quay cuồng, hai mắt biến thành màu đen.

Tang Viễn Viễn cũng choáng váng mấy đợt.

Nàng trở tay đỡ U Vô Mệnh, nghiêng đầu rống giận về phía Khương Nhạn Cơ: "Ngươi thật sự quá vô sỉ rồi! Ngươi sao lại có thể nói với hắn những lời như vậy! Ngươi sao lại có thể nói với hài tử thân sinh của Khương Nhạn Cơ những lời như vậy!"

Khương Nhạn Cơ nhất thời cũng ngơ ngẩn, nghe được Tang Viễn Viễn mắng bà ta, lập tức chửi nói: "Tiện tì, còn dám hất nước bẩn lên người của ta, ngươi muốn bôi nhọ ta là có quan hệ mờ ám đáng khinh thường với lão U Vương sao! U Vô Mệnh, ta với lão U Vương tuyệt đối không có bất cứ chuyện gì! Không tin ngươi có thể cùng ta lấy máu nghiệm thân! Nếu ngươi và ta không có bất luận quan hệ gì, ta muốn ngươi bồi thường ta. Ngươi yên tâm, ta chắc chắn cho ngươi nếm được tư vị mỹ diệu nhất thế gian."

U Vô Mệnh ấn tay xuống trán, hô hấp càng nặng: "Tiểu Tang Quả, được rồi. Không cần tìm nương ta về nữa, ta muốn ả ta chết, muốn ả ta nhận hết tra tấn, muốn sống không được, muốn chết không xong, ta muốn cho ả ta nếm hết tất cả khổ hình của thế gian này, ta....."

Tay hắn run lên thật mạnh, năm ngón tay run rẩy, cảm xúc hầu như hoàn toàn mất khống chế.

Tang Viễn Viễn đã lâu lắm rồi không thấy U Vô Mệnh lộ ra biểu cảm đáng sợ như vậy. Hai mắt hắn long lên một mảnh đỏ đậm, mặt xanh lét như quỷ, môi trắng bệch như tờ giấy, trên trán gân xanh nổi dày đặc, năm ngón tay run rẩy co rút.

Nàng hít sâu một hơi, hung hăng nhìn về phía Khương Nhạn Cơ đang mày ngả ngớn. Tuy rằng Khương Nhạn Cơ cũng không biết U Vô Mệnh là hài tử thân sinh của khối thân thể này, nhưng những chuyện bà ta làm cũng như lời đề nghị khiếm nhã với hắn giờ phút này đã tạo thành thương tổn, thật là chết trăm lần cũng khó chuộc.

Tang Viễn Viễn cả giận nói: "Ngươi có biết U Vô Mệnh là ai không! Ngươi chiếm thân thể Khương Nhạn Cơ, giết hại trượng phu cùng hài tử mà bà ấy yêu thương! Hiện giờ, linh hồn báo thù từ trong địa ngục bò ra tới, ngươi lại dám buông ra ô ngôn uế ngữ trước mặt hắn như cật! Ngươi thật sự là, chết một vạn lần cũng không hết tội!"

U Vô Mệnh câu lấy cổ Tang Viễn Viễn lực đạo mạnh mẽ làm nàng có chút hít thở không thông. Hắn nói không nên lời, hô hấp từng tiếng một càng lúc càng có vẻ khó khăn, nặng nề mà vang vọng bên tai nàng. như là hung thú bị thương lại đang bị nhốt trong bẫy rập.

Tang Viễn Viễn giận dữ mắng Khương Nhạn Cơ: "Đêm khuya nằm mộng, ngươi chẳng lẽ chưa từng thấy đôi mắt của phụ tử hai người sao! Thế gian làm sao có thể có người mặt dày vô sỉ như vậy mặt, đồ đê tiện bỉ ổi!"

Trong lòng phẫn nộ làm hốc mắt Tang Viễn Viễn đỏ bừng, khóe mắt không tự giác chảy nước mắt. Nàng khó có thể tưởng tượng được giờ phút này U Vô Mệnh nên có bao nhiêu thống khổ.

Lại còn không được động đến Khương Nhạn Cơ!

Hai hàng lông mày của Khương Nhạn Cơ càng nhăn càng chặt.

"Cái, cái gì....." Bà ta khó tin mà nhìn về phía U Vô Mệnh, "Ngươi là Minh tiểu quỷ? Sao có thể, sao có thể..... Không, ngươi không thể trách ta, muốn trách ngươi phải trách chính bản thân mình! Ta vốn dĩ đã sớm đánh mất dấu vết của hai phụ tử các ngươi, ta cũng từ bỏ việc tìm kiếm. Ai kêu ngươi, ai kêu ngươi lại khắc một đống người gỗ giống ta đến như vậy ném ở trong lòng sông chứ? Do chính ngươi tự bại lộ hành tung của mình, là ngươi hại chết cha ngươi và bản thân ngươi, ngươi không nên oán trách ta!"

Vừa nghe lời này, Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng nàng lo lắng cùng đau xót đồng thời xông ra, vội vàng nhìn về phía U Vô Mệnh.

Chỉ thấy trong mắt U Vô Mệnh nổi lên ánh lửa đen, mang theo huyết lệ biến thành màu đen, theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Năm ngón tay rung rẩy cũng bốc lửa lên, ngừng tại chỗ chỉ cách cổ Khương Nhạn Cơ có chút xíu.

Hắn có chút thần trí không rõ, trong đầu truyền đến từng cơn đau nhức như cắt, hắn không muốn quản chuyện Khương Nhạn Cơ chân chính đang ở đâu, có thể trở về hay không. Hiện tại, hắn phải làm cho người trước mắt này nếm thử tư vị luyện ngục là thế nào! Mấy ngày nay hắn đã sống dưới ánh mặt trời quá lâu rồi, những ấm áp đó đã bốc hơi như giọt sương dưới nắng sớm vô tung vô ảnh, hắn lại một lần nữa rơi vào vũng bùn hắc ám, một lần nữa biến thành một khối đá phát mốc đầy rêu phong.

Hắn muốn báo thù, hắn chỉ cần báo thù.....

Tang Viễn Viễn nhào lên phía trước, nửa ôm nửa níu, ôm chặt U Vô Mệnh, đẩy hắn đến một bên.

"U Vô Mệnh, bình tĩnh chút!"

Tròng mắt nằm trong hốc mắt của hắn run rẩy kịch liệt như động đất, hắn chậm rãi rũ đôi mắt xuống, nhìn nàng. Tất cả những ai dám can đảm ngăn ở trước mặt đều sẽ bị hắn không chút do dự xé nát!

..... Nhưng mà đây là Tiểu Tang Quả của hắn.....

Hắn run rẩy ngón tay, nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng.

"Tiểu, tang, quả. Không được cản ta." Hắn gằn từng chữ một.

Giờ phút này, nhìn thấy U Vô Mệnh phát bệnh, Tang Viễn Viễn đã cưỡng bách bản thân bình tĩnh lại.

Khoé môi nàng cong lên thành một nụ cười ôn nhu, dán thân thể mềm mại của mình đến gần sát con người đang cuồng bạo đầy lệ khí của hắn, cánh tay không bị hắn nắm lấy nhẹ nhàng ôm vòng lấy hắn, kề sát vào tai hắn, nhẹ giọng tế khí, nói ra lời nói cũng thật ôn nhu ——

"Chàng cho ta chút thời gian nghĩ biện pháp, lợi dụng thiên diễn kính bắt cái hồn phách đáng chết này ra, đến lúc đó, tùy tiện chàng muốn làm như thế nào thì làm. Không nên gấp gáp, có thể nhập vào, tất nhiên có thể xuất ra."

Tang Viễn Viễn cũng không nắm chắc một chút nào, nhưng nàng biết, giờ phút này nếu mặc kệ U Vô Mệnh giết Khương Nhạn Cơ, hắn nhất định sẽ rơi hẳn vào vực sâu hắc ám.

Người nam nhân nàng yêu thương sắp ngã xuống vực sâu một lần nữa, nàng cần phải giữ chặt hắn.

Không biết qua bao lâu, hô hấp của U Vô Mệnh cuối cùng cũng trở nên vững vàng.

Hắn cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy cánh tay Tang Viễn Viễn đã bị hắn bóp chặt, hiện ra một dấu tay xanh xanh tím tím.

"Tang Quả!"

"Không có việc gì, không có việc gì, ta có hoa thái dương chữa trị mà." Nàng rất rộng rãi mỉm cười, triệu một đoá hoa hướng dương nhỏ đặt lên chỗ cánh tay bị thương.

Hắn từ phía sau ôm nàng thật mạnh, đem nàng quấn gọn thành một cục ôm vào trong ngực, hô hấp nặng nề dừng bên tay nàng.

"Tang Quả, thật may mắn còn có nàng."

Nếu cứ giết Khương Nhạn Cơ như thế này sẽ giết chết luôn cả hy vọng Khương Nhạn Cơ chân chính trở về, sau khi hắn bình tĩnh suy nghĩ lại, nhất định cả đời sẽ vô cùng hối hận.

Nàng xoay người, nhón chân, dùng trán chạm vào trán hắn.

"Ta cũng vậy. May mắn còn có chàng."

Bốn mắt nhìn nhau, hết thảy tình ý đều giao nhau qua ánh mắt.

Nàng nhẹ nhàng hôn hôn cằm hắn: "U Vô Mệnh, chúng ta không có sai, kẻ dai chính là bọn họ. Nhiệm vụ của chúng ta là làm cho bọn họ phải trả giá đắt cho sai lầm ma bản thân họ đã gây ra."

Ánh mắt U Vô Mệnh dần dần hoàn toàn bình tĩnh.

"Ừ, thẩm vấn Khương Nhất trước. Ta tự mình thẩm, Tang Quả, nàng không được xem." Khoé môi hắn lộ ra một nụ cười đầy ác ý.

Loại thời điểm này, U Vô Mệnh cần phải ép bản thân đi làm chuyện gì khác một chút, để bản thân hắn không bị đắm chìm trong quá khứ vô cùng nặng nề đó.

Khương Nhạn Cơ tạm thời không được động đến, vậy chỉ có thể Khương Nhất tự nhận mình xui xẻo thôi.

.....

Tướng sĩ Tang Châu người nào cũng thân cường thể tráng, tốc độ thu dọn chiến trường mau lẹ như gió. Ngoại trừ Khương Nhạn Cơ cùng Khương Nhất, một tù binh cũng không để lại.

Khương Nhạn Cơ cùng Khương Nhất đều bị nhốt vào thiên lao của Tang Châu.

Lúc U Vô Mệnh thẩm vấn Khương Nhất, Tang Viễn Viễn đi tìm cha mẹ, ba người đứng ở trên vương thành, nhìn Tang Bất Cận suất quân bôn ba lao trở về như lửa cháy đến mông.

"Đồ vô dụng!" Tang Thành Ấm rống lên, tiếng rít gào lan xuống cả dưới tường thành, "Chờ ngươi trở về, thi thể ta cũng lạnh rồi!"

Tang Bất Cận: "....."

Vừa ủy khuất vừa mất mặt.

Vân Hứa Chu cùng Hoàng Phủ Hùng đều ở chỗ này mà! Cũng không chừa cho hắn chút mặt mũi!

.....

Đây là một buổi tối đã xác định là không ngủ.

U Vô Mệnh còn đang ở trong địa lao thẩm vấn Khương Nhất, mọi người của mấy chư quốc còn lại họp nhau nói chính sự, hoàn toàn làm lơ ý kiến người trong cuộc là U Vô Mệnh, dưới sự đại diện của Tang Châu vương, vô cùng qua loa, dễ dàng gõ định chủ nhân mới của Vân Cảnh mười tám châu.

Chờ đến khi U Vô Mệnh xoa xoa cánh tay biếng nhác tới tìm Tang Quả, mọi người đã đồng thời hướng hắn cúi đầu, thanh âm như bắt nhịp ——

"Bái kiến đế quân!"

U Vô Mệnh: "....."

Đôi mắt hắn xoay chuyển phải trái một cái, tìm được Quả Tử đang tránh ở một bên cười trộm.

Hắn nhướng mày, nháy mắt đã nhập vai: "Hiện giờ thiên hạ đại loạn, việc cấp bách là phải bình định trật tự, trấn an nhân tâm."

"Dạ!"

Đuổi mọi người đi rồi, U Vô Mệnh mới bắt được Tang Viễn Viễn đang đứng yên lặng.

"Khương Nhất đã chết." Vẻ mặt của hắn có chút chưa đã thèm.

"Có khai không?"

U Vô Mệnh rất không vừa lòng, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Tiểu Tang Quả, ta tự mình đi thẩm vấn, nếu không làm hắn phun ra sạch sẽ ta chẳng phải ngay cả A Cổ cũng không bằng?"

"Đúng rồi, đúng, đúng, đế quân lợi hại nhất."

U Vô Mệnh: "..... Sao ta lại cảm thấy nàng đang mắng ta."

Hắn có chút phiền não, nhéo nhéo giữa mày: "Tiểu Tang Quả, ngươi biết ta không muốn quản những cái đó."

Tang Viễn Viễn cười giống như hồ ly: "Chúng ta có thể thỉnh Nhiếp Chính Vương tới phụ chính mà."

Mấy chính sự phải khéo léo như lùi trước tiến sau chuyên nghiệp như thế này, nàng và U Vô Mệnh xác thật đều không am hiểu.

Nàng nói: "Mới vừa rồi bọn họ và cha đã thương lượng chuyện này rồi, ta đã nghĩ tới, sau khi nhận Thiên Đô, đem ba châu U, Ký, Khương đều nhập vào Thiên Đô, tiện quản lý."

Vương thất của hai châu quốc Ký, Khương đều bị U Vô Mệnh diệt, hắn vào làm chủ Thiên Đô, vừa lúc đem địa bàn mở rộng ra đường hoàng chính chính.

"Thỉnh Nhiếp Chính Vương tới xử lý mấy việc vặt vãnh này, đợi đến khi chúng ta trở về, chỉ sợ tất cả việc bận rộn cho đại hôn của chúng ta đều đã chuẩn bị tốt." Tang Viễn Viễn cười tủm tỉm, khoanh tay đi hai bước.

U Vô Mệnh hơi ngạc nhiên: "Tiểu Tang Quả, nàng đoán được chúng ta sắp đi đâu à?"

Tang Viễn Viễn thực không cao hứng: "U Vô Mệnh, chàng thật cho rằng ta rất ngu sao? Đỉnh có ba chân, Vân Châu một chân, Thiên Đô một chân, Ký Châu một chân. Lão Vân đế nếu có chạy, khẳng định là đi Ký Châu."

U Vô Mệnh vui sướng ôm lấy nàng: "Thật là một quả thông minh, khó trách có thể coi trọng ta."

Tang Viễn Viễn: "....."

Trước khi lên đường đi Ký Châu, U Vô Mệnh nói cho Tang Viễn Viễn nghe những tin tức Khương Nhất lộ ra.

Bắt đầu của tất cả những chuyện này, là 500 năm trước, trong một lần sông băng Vân Châu di chuyển vị trí. Minh ma vương bị bại lộ hang ổ trong băng, lúc ấy lão Vân đế đang là đế quân tự mình suất quân bao vây tiễu trừ.

Khi đó thực lực của Minh ma vương vẫn chưa mạnh mẽ như hiện giờ, sau khi chiến bại, vì bảo vệ tính mạng, nó đem một bí mật không để cho người biết nói cho lão Vân đế, hơn nữa giao ra một thánh vật, thiên diễn kính.

Minh ma cùng thiên diễn kính đều đến từ một thế giới khác. Ở thế giới kia, con người cường đại vượt qua tưởng tượng, đối với bọn họ mà nói, người đang sinh sống ở Vân Cảnh mười tám châu chỉ là động vật cấp thấp vẫn còn man di mọi rợ.

Cái đỉnh khổng lồ trong lòng đất là do bọn họ tạo ra, thiên diễn kính chỉ là món đồ chơi bọn họ dùng để đoán trước thời tiết. Đối với bọn họ, thế giới cấp thấp giống như Vân Cảnh vậy, chỉ đáng để dùng làm bãi rác xử lý Minh ma. Bên trong cái đỉnh khổng lồ đó có một thứ đồ vật trong suốt sáng lên, đó là mồi để hấp dẫn Minh ma chặt chẽ ở thế giới này.

U Vô Mệnh nói đến một nửa, quay đầu lại, quái dị nhìn Tang Viễn Viễn: "Tiểu Tang Quả, nàng không giật mình sao?"

Tang Viễn Viễn buông tay: "Cổ nhân đã dạy, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Chuyện kỳ quái gì mà chả có?"

U Vô Mệnh: "....." Thế nhưng không có lời gì để nói.

Sau một lúc lâu, hắn nói: "Chuyện thiên diễn trong gương dự báo tương lai đích xác như lời đám người Khương Hư Quân nói, trên cái Vân cảnh mười tám châu này, văn minh nhân loại không còn sót lại chút gì, chỉ còn Minh ma và lửa. Nhưng, lão Vân đế cùng Khương Nhất liên thủ lại làm những việc này, lại không phải vì cứu thế."

Khoé môi Tang Viễn Viễn lộ ra nụ cười trào phúng: "Đoán được mà."

U Vô Mệnh nói: "Lão Vân đế nhìn thấy kết cục của chính bản thân mình qua thiên diễn trong gương, biết tương lai mình sẽ chết trên tay một hậu bối ruột thị của Vân thị, người ra tay giết hắn mặt mày nhìn không rõ, chỉ biết là nam tử. Lúc đó hắn đã làm đế vương nhiều năm, trong lòng đã đoạn tuyệt thân tình, vì thế liền mượn sức mạnh trong thiên diễn kính luyện hóa huyết cổ, liên thủ với Khương thị, tự mình ra tay lên kế hoạch cho đại hoạ của Vân thị. Hắn giả bệnh, thoái vị, lợi dụng huyết cổ hút hết sinh cơ của Vân thị, mưu tính muôn vàn nhưng kết cục của bản thân mình lại không có bất luận thay đổi gì."

Tang Viễn Viễn nhạy bén nhận thấy được có gì không đúng: "Mặc dù Vân đế cùng Khương thị liên thủ, hắn cũng không cần phải đem mấy chuyện cơ mật đến vậy của mình nói cho Khương Nhất chứ? Chỉ nói vì cứu thế thôi không tốt sao?"

Đuôi lông mày U Vô Mệnh hơi nhướng lên: "Thông minh. Người đem nội tình này nói cho Khương Nhất cũng không phải lão Vân đế, mà là Minh ma vương."

"Gì ?"

U Vô Mệnh nheo mắt lại: "Minh ma vương giao thiên diễn kính ra, cùng Nhân tộc liên thủ, mục đích chân chính là vì muốn lật đổ cái đỉnh ngầm kia. Một khi cái đỉnh đổ, Minh ma liền có thể tha hồ muốn làm gì thì làm cái vật trong đỉnh đó. Nhưng mà lão Vân đế cũng không nguyện ý làm chuyện này, hắn chỉ muốn lợi dụng cộng hưởng để hấp thu lực lượng trong đỉnh, muốn dựa vào việc tăng thực lực của mình lên để thay đổi số phận. Minh ma vương đành phải chọn đồng minh khác."

Tang Viễn Viễn nhớ lại cái vật trong suốt toả sáng mà thần niệm của mình khi ở trong đỉnh đã nhìn thấy. Nó bay lơ lửng ở giữa cái đỉnh khổng lồ, chỉ cần đỉnh không ngã, Minh ma liền sờ không được, với không tới.

Nếu như đỉnh đổ..... Tang Viễn Viễn hít ngược một hơi khí lạnh.

Cái đỉnh đó thật ra chính là căn cơ ngầm của Vân Cảnh mười tám châu này, nếu như đỉnh đổ, cả khối đại lục này nhất định cũng sụp đổ, ngã về hướng Minh Uyên.

Trong đầu nàng liền loé lên ánh sáng: "Cho nên, lúc trước là Khương Nhất cố ý đưa tin cho Tần Châu vương, lừa dối hắn đi đào đất dưới trường thành! một khi nền đất bên dưới Tần Châu sụp xuống, liên đới trường thành của Vân cảnh tại Tần Châu cũng suy sụp theo, đến lúc đó, trường thành hắc thiết khoanh lại toàn bộ Vân Cảnh vốn bị khoá bên nhau sẽ bị kéo theo, kéo cả đại địa lật úp xuống chỗ lún ở Tần Châu, tất cả đều rơi vào Minh Uyên!"

"Thông minh." U Vô Mệnh nói, "Quy mô thành phố ngầm dưới chân Tần Châu rất lớn, chỉ cần dùng một lượng lớn xiềng xích bằng hắc thiết, nối chân đỉnh bên dưới nền đất Ký Châu lại với thành phố ngầm của Tần Châu, đợi khi Tần Châu chảy xuống Minh Uyên, nhất định có thể kéo theo cả cái chân đỉnh kia."

Lưng Tang Viễn Viễn bỗng nhiên thấy lạnh: "Cho nên, Hoàng Phủ Hùng đã lấp lại cái hố kia sao?"

"Ừ," U Vô Mệnh cười đắc ý, "Tiểu Tang Quả, ta lúc trước nói gì nhớ không? Nàng và ta, cũng là thánh nhân cứu thế."

Tang Viễn Viễn: "....."

"Từ từ," Tang Viễn Viễn phát hiện không thích hợp, "Vậy Khương Nhất kia hắn muốn cái gì?"

U Vô Mệnh từ trong lòng ngực ' xoát ' một cái lấy ra một bản đồ, đưa ngón tay dài chỉ vào phía Nam.

"Tang Quả nàng xem, nếu đỉnh khổng lồ sụp về phía Bắc, trường thành sụp đổ sẽ không xẹt qua vùng này, đây là vùng cực kỳ an toàn." Ngón tay hắn bắt đầu chỉ từ phía Tây Tang Châu, khoanh lại một vùng lãnh thổ đi qua ba châu quốc Khương, Triệu, Tiểu Khương, còn đi tới tận Đông Châu.

"Khi đỉnh khổng lồ sụp xuống, Minh ma sẽ đuổi theo đồ vật đó mà chạy khỏi Vân Cảnh, chúng nó cũng sẽ không trở về nữa. Từ đây, Vân Cảnh chỉ còn lại nửa giang san nhưng hoàn toàn là thái bình yên vui." Khoé môi U Vô Mệnh gợi lên sự châm biếm, "Dùng một nửa bản đồ, đổi lấy an ổn của hiện thế. Đây cũng chính là nguyên nhân Khương thị vẫn luôn dòm ngó Tang Châu, theo địa lý của Vân Cảnh mới, Tang Châu an toàn, hoàn cảnh tốt, tài nguyên phong phú, thích hợp nhất để làm đế đô mới."

Tang Viễn Viễn nghe được, da đầu tê dại.

Nếu không phải nàng và U Vô Mệnh ở bên nhau ra sức phá hư âm mưu này, hết thảy chỉ sợ sẽ dựa theo kế hoạch của bọn họ vững bước thúc đẩy về phía trước. Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu vẫn luôn ỷ lại vào cái gọi là ' thiên mệnh lực ', xài lâu thành nghiện, nhất định chỉ biết trở thành con rối của Thiên Đàn.

Cái kế ' diệt nửa thành ' chắc chắn thành công!

Trong lòng Tang Viễn Viễn thập phần chấn động, yên lặng đem suy nghĩ mình sắp xếp rõ ràng, nói: "Cho nên, bọn họ ai cũng có mục đích. Vân đế là vì bản thân trường sinh bất tử, Khương thị cùng Minh ma vương, là vì đẩy ngã cái đỉnh kia. Nhưng mà trong cái 'tương lai' gốc ban đầu chưa bị thay đổi, tất cả bọn họ đều thất bại, đúng không?"

Ba kẻ này ai cũng ôm trong lòng ý đồ đen tối, bàn tính gõ lách cách, nhưng thiên diễn kính lại hiện ra tương lai là kết cục diệt thế, kết quả này ai cũng không hài lòng. Cho nên bọn họ liên thủ, lợi dụng thiên diễn kính, muốn thay đổi tương lai.

U Vô Mệnh nói: "Không tồi. Thiên diễn kính cứ lặp lại tiên đoán diệt thế đó, mãi đến hơn hai mươi năm trước, mới tính ra một đường sinh cơ."

Chính là sau khi Khương Nhạn Cơ cùng Tang Viễn Viễn bị ném tới dị thế, thiên diễn trong gương mới ghi lại một cái ' tương lai ', cũng chính là 'tương lai' mà Tang Viễn Viễn xem được trong quyển tiểu thuyết 《 kiều thê mật sủng: cô vợ nhỏ thứ 99 bỏ trốn của Hàn vương 》.

Chỉ có cái l phiên bản tương lai đó là có thể làm Minh ma vương, Vân đế cùng Khương Nhất đều vừa lòng.

Cái l ' tương lai 'kia, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu thành chủ Thiên Đô, Vân đế sẽ không chết trên tay hậu duệ Vân thị, Minh ma vương cùng Khương Nhất có thể thuận lợi đẩy ngã đỉnh khổng lồ, ai cũng được kết quả bọn họ mong muốn.

"Cái tương lai đó không có chàng và ta." Tang Viễn Viễn nhẹ giọng nói, "Mấu chốt của tất cả sự thay đổi này chính là chàng và ta."

"Ừ," U Vô Mệnh không chút để ý cười, "Chúng ta chính là người đưa ma cho bọn họ."

Tang Viễn Viễn nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn hồi lâu.

Hoá ra vận mệnh của nàng và hắn lại tương liên chặt chẽ với nhau như vậy. Hai người chính là thành tựu của nhau, thiếu ai cũng không được.

Tang Viễn Viễn sau khi sắp xếp rõ ràng ngọn nguồn xong, U Vô Mệnh cũng vừa lúc dừng bước chân lại.

Đã đến nơi cần đến rồi.

Lão Vân đế thiết lập một căn cứ bí mật tại Ký Châu này, thoạt nhìn giống như là một viện tử của một hộ dân phú hộ bình thường.

Im ắng, hai bên trái phải cũng không có người nào.

Tang Viễn Viễn lặng lẽ hỏi: "Chúng ta lén đi vào hay vẫn là....."

U Vô Mệnh một chân đá văng cửa viện.

Tang Viễn Viễn: "....."

Hai người bước vào trong viện, phát hiện toàn bộ trong viện chỉ là một mảnh tĩnh mịch, không có thân vệ, không có tôi tớ.

Trên hành lang bay đầy bụi.

"Hắn không tin được ai." U Vô Mệnh trào phúng cong môi lên, "Lại đi tin một con Minh ma."

Tang Viễn Viễn lắc đầu thở dài: "Có lẽ biết được bản thân mình sẽ chết trên tay hậu bối, đã tạo cho hắn một bóng ma tâm lý cực lớn."

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, thật là có chút chua chát như vậy.

U Vô Mệnh không tỏ ý kiến, dứt khoát lưu loát hủy đi từng phiến cửa, lập tức mang theo Tang Viễn Viễn tìm được mật đạo giấu trong phòng ngủ chính, đi xuống đó.

Thuận lợi đến không thể tưởng tượng được.

Tiến vào đại viện trước sau chỉ mới mất thời gian một chén trà nhỏ, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liền mở ra cái cửa hắc thiết cuối cùng, đi vào trong mật thất có đặt sẵn cái đỉnh hắc thiết nhỏ.

Một người mặc hoàng bào màu đen, đỉnh đầu đội kim quan đứng ở sau đỉnh, một bàn tay đặt trên đỉnh hắc thiết nhỏ, chậm rãi nâng hai mí mắt dày nặng lên, nhìn về phía U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn.

Bộ dáng của lão Vân đế thường thường vô kỳ, tựa như một lão đế vương tầm thường tuổi già lẩm cẩm.

"Vào đi." Lão Vân đế cười cười, "U Vô Mệnh, ta thật sự đã xem thường ngươi."

U Vô Mệnh lười nhác khoanh hai cánh tay lại: "Ồ, không còn chống cự, thúc thủ chịu trói rồi sao?"

"Không ——" lão Vân đế kéo dài chữ 'không' ra một chút, "Sao có thể vậy được, làm gì có chuyện đó. Vân Dật ta đây, mạng của ta trời cũng không quyết được. Hiện tại ngươi quay đầu, rời khỏi nơi này, nhớ đóng cửa lại cho ta, đôi bên đều tường an không có việc gì. Bằng không, ta liền lấy thiên mệnh lực tràn đầy trong cái đỉnh này rót hết vào cái thân già này của ta, biến thành một trái pháo lớn —— phanh! Cùng nhau xong đời."

Ánh mắt Tang Viễn Viễn quỷ dị nhìn nhìn cái đỉnh kia.

U Vô Mệnh nói: "Ta ngàn dặm xa xôi lại đây, thật là muốn hỏi ngươi một câu, thiên diễn kính dùng như thế nào."

Lão Vân đế ôn hòa cười cười: "Thật ra cách dùng rất đơn giản, đưa tay lên phía trên, trong lòng nghĩ đến chuyện gì liền có thể cảm ứng được. Chẳng qua sau này trong gương không còn thiên mệnh lực, cần phải thông qua cộng hưởng để rút thiên mệnh lực phía dưới ra rót vào nó, hơi có chút phiền phức, cần phải nuôi một đám người ở Thiên Đàn kia để hỗ trợ. Còn sau này nữa thì..... Không còn xài được gì, nó đã hư mất rồi."

Tang Viễn Viễn hiểu rõ, lúc lão Vân đế mới vừa nhận được thiên diễn kính, nó giống như vẫn còn giữ một chút lượng điện bên trong, lão Vân đế có thể sử dụng nó, cũng có thể xem xét rất nhiều tư liệu. Sau này khi xài hết pin rồi, chỉ có thể nhờ đám Thiên Đàn một bên kích điện, một bên mở hết công suất mà xài, vì thế nên tranh thủ xài được chừng nào thì xài chừng nấy.

Tang Viễn Viễn nói: "Cho nên việc chế tạo cái đỉnh nhỏ hắc thiết này cũng là học được từ trong thiên diễn kính."

Lão Vân đế nhướng mày: "Tiểu cô nương rất thông minh."

"Vậy ngươi có biết cái vật trong suốt toả ra ánh sáng trong đỉnh khổng lồ là cái gì không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

Lão Vân đế sửng sốt một chút: "Hậu sinh khả uý nha. Tiểu cô nương vừa xinh đẹp lại vừa thích ái động não như vầy, ta thật sự đúng là không được gặp mấy người. Cái vấn đề ngươi vừa mới hỏi, Vân Cảnh mười tám châu, chỉ có ta có thể trả lời ngươi."

"Đó là chủng tộc của thế giới đẳng cấp cao, gọi là minh." Lão Vân đế híp mắt, phảng phất như nhớ lại cảnh tượng lúc trước nhìn được từ trong gương, "Người khổng lồ phát sáng đỉnh thiên lập địa. Biết vì cái gì gọi chúng nó là ' minh ' không? Ngươi xem cái từ minh này, có phải mặt trên là một chữ thiên, phía dưới chữ thiên có cái gì giống

như cái đầu lớn, phía dưới còn có cổ và tứ chi. Minh, chính là một thứ lớn như vậy đó, một ngón tay thôi cũng dài cả ngàn dặm."

Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh liếc nhau.

Lão Vân đế nói: "Người ở thế giới kia vô cùng lợi hại nha. Minh bị bọn họ vây lấy, mấy vạn năm không động đậy nổi, cuồn cuộn không ngừng mà cung cấp tài nguyên cùng năng lượng cho người tu luyện, chế tạo những thành luỹ vượt quá tưởng tượng, có thể bay lên trời. Minh ma, đó là oán niệm cùng thống khổ của Minh, một khi đã hình thành, sẽ ô nhiễm nguồn năng lượng thuần tịnh của Minh."

"Vì thế bọn họ mới tạo ra cho Minh một đoạn tứ chi, đã cắt bỏ hết máu thịt, chỉ còn xương cốt, bỏ nó vào cái thế giới kém cỏi như của chúng ta, thiết lập bẫy rập, thống khổ cùng oán niệm của Minh sẽ bị đoạn xương cốt này hấp dẫn, chạy đến thế giới của chúng ta, chính là đám Minh ma che trời lấp đất kia!"

Tang Viễn Viễn hút một ngụm khí lạnh: "Vậy chúng ta tính cái gì?"

"Tính cái gì?" Lão Vân đế trào phúng cười cười, "Là con chuột vừa lúc sinh ra trong đống rác thôi."

"Ngươi muốn lấy được lực lượng để chui ra khỏi nơi này, phải không?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Đúng." Lão Vân đế cười cười, "Ngươi nói đúng. Ai cam tâm cả đời làm chuột chứ? Đương nhiên là muốn đi ra ngoài nhìn xem rồi."

U Vô Mệnh gật gật đầu: "Ngươi chắc là nhìn không kịp rồi, đợi tương lai ta cùng Tang Quả chiếm những cái địa bàn đó, ta sẽ nhớ rõ đốt cho ngươi nén hương, báo ngươi biết một tiếng."

Lão Vân đế hung ác nham hiểm nheo mắt lại : "U Vô Mệnh, ngươi đã quên lời ta mới nói rồi vừa rồi rồi à? Muốn đồng quy vu tận sao!"

Hắn ấn mạnh tay lên cái đỉnh hắc thiết.

U Vô Mệnh vẻ mặt không sao cả, chậm rãi rút từ phía sau ra thanh đao lớn, mũi đao bốc cháy lên hắc diễm, khóe môi cong cong trào phúng cười, bước tới gần một bước .

"Ha! Được lắm! Vậy cùng chết đi!" Lão Vân đế đột nhiên xốc cái đỉnh hắc thiết lên.

Chỉ thấy này đỉnh trung cũng không bảy màu chi lực, mà là một đoàn cùng U Vô Mệnh đao thượng ra như một triệt hắc diễm.

Cái kim quan trên đầu lão Vân đế bị lệch hẳn xuống: "Sao có thể! Rõ ràng là thiên mệnh lực gấp thu từ dưới ngầm lên, sao có thể bị đánh tráo chứ!"

Tang Viễn Viễn đồng tình nhìn hắn: "Không có ai đánh tráo đâu. Chẳng qua, U Vô Mệnh đã thay thế được ' thiên mệnh ', trở thành sự tồn tại mà ngươi khó có thể lý giải."

Cái ánh lửa bảy màu trong đỉnh khổng lồ đã bị U Vô Mệnh châm cháy, lão Vân đế lợi dụng cộng hưởng để hấp thu năng lượng trong đỉnh, tất nhiên khi dẫn lên sẽ chỉ là hắc diễm của U Vô Mệnh rồi.

U Vô Mệnh thành thạo bắt lão Vân đế, phế bỏ tu vi, ném một bên.

"Tang Quả, để ta thử một chút xem có thể mượn lực trong cái minh cốt kia chữa trị cho thiên diễn kính hay không."

U Vô Mệnh lấy mấy cái mảnh kính vỡ ra, đặt trên mặt đất, nghiêm túc xếp chúng nó lại như hình dạng ban đầu, sao đó đem nó đặt vào trong cái đỉnh nhỏ hắc thiết, phát động cộng hưởng.

Tang Viễn Viễn thấy U Vô Mệnh mặt mày chuyên chú, yên lặng chăm chú nhìn trong chốc lát, lặng yên không một tiếng động đứng bên cạnh hắn, canh giữ cho hắn.

Hồi lâu lúc sau, U Vô Mệnh phun ra một ngụm khí, chậm rãi mở cái đỉnh hắc thiết nhỏ ra.

Liền thấy một mặt kính trơn bóng không một vết rạng an an tĩnh tĩnh nằm dưới đỉnh.

Thiên diễn kính sửa được rồi.

Tang Viễn Viễn duỗi tay muốn chạm vào nó, bị U Vô Mệnh ngăn lại.

Hắn nói: "Không vội. Đưa lão tổ tông về Vân Châu đã."

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn lại có chút nhìn không thấu người nam nhân quen thuộc này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp kia của hắn, phẳng phất như có một tầng mờ mịt đang bao phủ, là cái loại thần sắc hờ hững hư không mà hàng từng nhìn thấy trên người hắn.

Nàng hơi khẩn trương một chút.

U Vô Mệnh cũng không khắt khe với lão Vân đế. Hắn mua hai con Vân Gian thú, hắn cùng Tang Viễn Viễn cưỡi một con, lão Vân đế cưỡi một con khác.

Suốt trên đường đi U Vô Mệnh đều trầm mặc.

Tang Viễn Viễn mơ hồ cảm giác được hắn phảng phất như chờ mong cái gì.

Nàng không hỏi. Bởi vì giờ phút này không khí thực không thích hợp để hỏi. Ưu điểm lớn nhất của bản thân nàng chính là hiểu được xem mặt đoán ý, khi người khác rõ ràng không muốn mở miệng nói chuyện, nàng tuyệt đối còn là một cái hũ nút hơn so với hắn .

Hai người áp lão Vân đế đến Vân Châu.

Vân Hứa Chu nghe tin ra đón, U Vô Mệnh đem người giao cho nàng ta, một câu xã giao cũng không nói, lập tức mang Tang Viễn Viễn đi Thiên Đô —— cũng là nhà mới của bọn họ.

Suốt trên đường, hắn vẫn không nói gì, ngoại truwd trên đường về kinh có một ít thành trì nổi danh mỹ thực gì đó, nàng sẽ hỏi nàng một câu ăn không, còn ngoài ra hắn không nói với nàng bất cứ một câu dư thừa nào khác.

Tang Viễn Viễn mạc danh tìm được rồi một chút cảm giác cùng bạn trai chiến tranh lạnh.

Mắt thấy cũng sắp đến Đế Đô, Tang Viễn Viễn rốt cuộc không nín được, nàng xoay người nắm lấy xiêm y hắn, vô cùng đáng thương chu lên môi.

"U Vô Mệnh....."

Ánh mắt hắn đang trống trải nhìn về nơi xa.

Nghe được nàng kêu hắn, hắn rũ mắt xuống, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên có ngọc giản sáng lên.

Là Vân Hứa Chu.

Nàng ta nói, theo luật pháp Vân Châu, phạm nhân Vân Dật (lão Vân đế) tàn sát người Vân thị, tội không thể tha, phán xử hình phạt lăng trì bằng băng. Đợi hành hình xong, nàng ta sẽ lập tức chạy về Đế đô, xử lý chuyện tân đế đăng cơ và đại hôn của Đế hậu.

U Vô Mệnh trầm mặc trong chốc lát, môi mỏng khẽ nhúc nhích: "Người hành hình là Vân Hứa Dương?"

Vân Hứa Chu tạm dừng một lát, hít sâu một hơi, trả lời: "Đúng. Đây

là hình phạt lao dịch và trước đây ta đã an bày cho Vân Hứa Dương, cũng mong đây là hình phạm tử hình cuối cùng trên tay hắn."

"Thật trùng hợp." Ngữ khí U Vô Mệnh nhàn nhạt.

"Đúng vậy." Vân Hứa Chu than, "Cảm giác thật giống như một loại luân hồi hoặc là chú định gì đó."

Ngọc giản vỡnát.

Tang Viễn Viễn đã ngơ ngẩn.

Đôi mắt đen của U Vô Mệnh vừa động, nhìn lại nàng, khóe môi hiện lên ý cười: "Tiểu Tang Quả, mới vừa rồi nàng muốn nói gì với ta vậy?"

"Chàng vẫn luôn đợi tin tức này sao?"

"Ừ."

"Cho nên....." Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy da đầu từng trận tê dại, "Hết thảy, lại trở về với nguyên gốc ban đầu?"

Lúc trước, lão Vân đế đúng là do 'biết trước'được bản thân mình chết trên tay hậu nhân nên mới bắt đầu kéo ra cái trận đổi hồn sửa mệnh này.

Vòng đi vòng lại, hắn vẫn rơi vào kết cục đã định.

Tang Viễn Viễn hiểu rõ.

U Vô Mệnh cố ý không nói một câu nào, chỉ đem lão Vân đế giao cho Vân Châu, mục đích của hắn đúng là muốn tận mắt nhìn thấy uy lực của ' vận mệnh ' .

Hắn nhìn nàng, không nói một lời.

Tang Viễn Viễn bị hắn nhìn chằm chằm đến muốn nổi da gà, trong lòng hình như cũng hiểu hiểu đôi chút: "U Vô Mệnh chàng đang lo lắng cho ta. Thiên diễn kính sửa được rồi, ta có thể giúp chàng đi tìm mẫu thân, chàng sợ ta vừa đi không trở về, có phải hay không?"

"Đúng vậy." Trong đôi mắt đen láy của U Vô Mệnh dần dần sáng lên ánh sáng kiên nghị, "Nàng quay về đó làm cái gì, một đống cục diện rối rắm. Tiểu Tang Quả, không đáng mạo hiểm như vậy."

"Nhưng mà ta rất muốn trở về xem một cái." Nàng tỉ mỉ đánh giá sắc mặt của hắn, "Lúc ấy bỗng nhiên bị sét đánh, cũng không biết có phải còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt lãng phí tiền bạc hay không nữa. Chàng biết không, ở thế giới kia ta kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền nha, vậy mà còn chưa kịp tiêu nữa."

U Vô Mệnh: "....."

Nàng nhẹ nhàng đưa tay nắm cánh tay hắn: "Cứ xem một chút trước thử, nếu thấy an toàn thì đi, còn không thì lại tính sao."

Chuyện này, nàng cũng có quyết tâm của bản thân mình, sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Nói gì thì nói, đó cũng là một người phụ nữ gặp cảnh ngộ giống như nàng, rốt cục, đó cũng là mẹ của hắn.

Nhưng mà Khương Nhạn Cơ cũng không giống như nàng, bà ấy vô cùng có khả năng còn nhớ rõ sự tình của thế giới này, bằng không làm sao có thể viết được quyển sách kia chứ?

Cái người phụ nữ tuy thần sắc trắng bệch nhưng vẫn tỏa ánh sáng khi cho con bú, người phụ nữ đó sẽ rất nhớ trượng phu cùng hài tử của mình, nhớ đến phát điên luôn không chừng?

Chuyện này, nàng cần phải làm vì hắn.

U Vô Mệnh không nói chuyện, chỉ dang hai cánh tay ôm nắng thật chặt vào trong lòng ngực của hắn.

Hắn hơi có chút lưu luyến, mất khống chế mà gọi nàng.

"Tiểu Tang Quả, ta Tiểu Tang Quả....."

Chương 105: Bay lượn và đại hôn

Lễ đang cơ cùng nghi điển đại hôn đã được quyết định sẽ tổ chức vào ba ngày sau.

Suốt một đêm cuồng hoan, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn bịt kisn cửa sổ cung điện, lấy thiên diễn kính ra.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, đặt bàn tay nhẹ nhàng lên trên mặt kính trong như nước.

Kính mặt hơi hơi rung động, nàng rõ ràng mà cảm ứng được.

Đây là một loại cảm giác cực kỳ huyền diệu, nếu là nhất định phải so sánh với cái gì đó cho dễ hiểu một chút, thật giống như đang dùng sóng điện não để điều khiển một cái máy vi tính vậy.

Sau một lát, nàng thu tay lại.

"Có thể được." Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, "Thiên diễn kính có thể chống đỡ được ba canh giờ, ta chỉ cần trong vòng ba canh giờ này tìm được Khương Nhạn Cơ, là cũng đủ năng lượng mang theo bà ấy cùng nhau trở về."

"Có nguy hiểm không?" Trên mặt U Vô Mệnh vô cùng nghiêm túc.

"Có!" Tang Viễn Viễn nghiêm túc gật gật đầu, "Thân thể ta ở thế giới kia không biết đã chết hay chưa. Nếu đã chết, ta có khả năng phải điều khiển tro cốt của mình chạy ra khỏi mộ địa, còn phải dùng đống tro cốt ấy cố gắng viết từng chữ từng chữ trước mặt Khương

Nhạn Cơ để cho bà ấy xem, xác thật là một nhiệm vụ nguy hiểm lại khó khăn."

Khóe miệng U Vô Mệnh vừa kéo: "..... Tiểu Tang Quả! Nàng đứng đắn chút."

Nàng sâu kín liếc hắn: "Đêm qua ăn rồi lại ăn, ta cầu chàng đứng đắn chút, chàng bỏ qua cho ta sao."

U Vô Mệnh không chút chột dạ nào, cánh tay dài mở rộng, bao lấy nàng, ép vào trong lòng ngực, bóp lấy cằm: "Là do ta quá mức dung túng nàng rồi."

Tang Viễn Viễn nhanh chóng xin khoan hồng: " Cái thân thể kia của ta chắc đang ở trong trạng thái người thực vật rồi. Sau khi ta quay về đó, nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện, tìm được Khương Nhạn Cơ, mang bà quay về, không có gì khó khăn! Tin tưởng ta!"

"Ừ." U Vô Mệnh buông nàng ra.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, ấn bàn tay lên mặt kính.

Đôi mắt U Vô Mệnh cũng không dám nháy lấy một cái.

Đợi rất lâu sau đó.

Đột nhiên thấy nàng mở to mắt.

U Vô Mệnh theo bản năng ngừng hô hấp.

Lại thấy trong mắt nàng không có chút linh động nào, nàng nhìn hắn hơi hơi nhíu mi, nói: "Đế quân cùng thiếp chưa thành hôn, đơn độc ở cùng nhau trong một điện, không hợp lễ nghi."

U Vô Mệnh: "....."

Đôi mắt đen nhánh chuyển một chút, lại chuyển một chút.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề —— Tang Viễn Viễn khi hồn xuyên dị thế 6 năm, cái người gỗ Tang vương nữ kia, là ai?

Còn không phải là vị trước mặt này.

U Vô Mệnh chỉ cảm thấy cổ họng phát khô: "Ngươi là người phương nào."

Chỉ thấy mặt mày nàng càng không vui: "Đế quân là chủ nhân của thiên hạ, mỗi tiếng nói cử động đều phải làm gương tốt cho thiên hạ, ăn nói như vậy còn ra thể thống gì?"

U Vô Mệnh: "....."

Hắn nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Liền thấy nàng ta đứng dậy bước đi.

U Vô Mệnh nóng nảy, mở hai tay ngăn nàng lại: "Ngươi muốn đi đâu."

Người trước mắt rõ ràng là khuôn mặt, thân thể của Tiểu Tang Quả, nhưng toàn thân không có chút linh khí nào của nàng, còn giống như một con rối gỗ.

Hắn lại không dám động nàng.

Nàng cúi người, thi lễ vô cùng chuẩn: "Thiếp về Tang Châu đợi gả. Đế quân, xin đừng ngăn trở."

U Vô Mệnh trừng mắt, nghiêng người về bên hông.

Liền thấy nàng liếc mắt một cái cũng không nhìn hắn, theo đúng

khuôn phép, từ bên cạnh hắn nhẹ nhàng bước qua, không chút lưu luyến bước về phía cửa điện.

U Vô Mệnh hít sâu một hơi, một tay giơ lên, đánh hôn mê nàng.

Hắn đưa lòng ngực ra đỡ nàng, nghĩ tới cái gì, suýt chút ném nàng đi ra ngoài.

U Vô Mệnh: "..... Mẹ nó."

Ôm nàng, cảm giác giống như là phản bội tức phụ nhà mình ấy.

Ném nàng, ngã bị đau vẫn là tức phụ nhà mình.

U Vô Mệnh cảm thấy mình quá gian nan rồi.

Hắn đem nàng thả lại trên giường, ngồi xổm bên cạnh giường, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, không ra manh mối gì.

Bộ dáng này của nàng không có chút nào giống với Khương Nhạn Cơ giả cùng với Mộng Vô Ưu, loại nữ nhân ' xuyên qua 'này.

Rốt cuộc thì là cái thứ gì chứ?

Lúc trong lòng đang nôn nóng, thời gian luôn trôi qua đặc biệt chậm.

Ba canh giờ này phải được cho là ba canh giờ dài nhất trong cuộc đời của U Vô Mệnh.

Bất tri bất giác, trời đã tối đen rồi.....

U Vô Mệnh giật mình nhảy lên một cái.

Thiên Đô tối đen, vậy ba canh giờ cũng sớm trôi qua lâu rồi, Tiểu Tang Quả vì sao còn chưa trở về!

Hắn hít một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt, trên người bùng nổ sát ý cơ hồ muốn phá tan đỉnh điện.

Hắn nhanh chóng bước ra ngoài cửa cung, hỏi cung nhân mới biết được đã qua bảy canh giờ.

Hắn chờ bảy cái canh mà cứ tưởng ba canh giờ, khó trách thấy lâu đến như vậy.

U Vô Mệnh cảm thấy mình biến thành con kiến bò trên chảo dầu, lại giống như con bướm bị đứt cánh rơi vào mạng nhện.

Hắn xoay xoay nửa ngày, lại ngồi xổm trước giường, trừng mắt nhìn nàng ngủ đến an tường.

"Tiểu Tang Quả, Tiểu Tang Quả, Tiểu Tang Quả....."

Hắn thấp giọng khẩn trương gọi.

Âm thanh đã khàn khàn.

Nàng vẫn không tỉnh.

U Vô Mệnh không biết một đêm này hắn làm sao để trải qua hết, nhưng khi ánh mặt trời chiếu sáng tiến vào trong phòng, hắn mơ mơ màng màng nhìn ánh sáng sáng ngời kia, chỉ cảm thấy trong đầu như choáng váng.

Hết thảy giống như đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Ngay khi hắn cảm thấy mình nên biến thành một người gỗ luôn thì hơn, thì trên giường bỗng nhiên truyền đến âm thanh 'ưm' cực nhẹ.

Hắn hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn qua.

Liền thấy nàng cau mày, một bàn tay không biết khi nào che kín sau cổ, rầm rì không mở được mắt.

U Vô Mệnh: "....."

Hắn đã quên, ngày hôm qua hắn cho một kích làm hôn mê cái Tang Viễn Viễn như đầu gỗ kia.

Cho nên, nàng thật ra sớm đã trở lại, nhưng mà do thân thể này đang hôn mê.....

U Vô Mệnh cười: "Phốc ha ha ha ha!"

U Vô Mệnh giận: "Ta giết ta chính mình thì hơn!"

Tang Viễn Viễn cố hết sức mở mắt: "U Vô Mệnh, chàng làm sao vậy?"

Tròng mắt hắn chạy tán loạn một vòng , lấp lửng cho qua nói: "Không, không có việc gì. Tiểu Tang Quả, thế nào rồi."

Làm bộ như không chút để ý.

Tang Viễn Viễn nhìn chằm chằm hắn trong chốc lát, sau đó chớp chớp mắt, nói: "Khương Nhạn Cơ kia, tùy tiện xử trí đi. Nương nói không cần cái thân thể kia nữa."

U Vô Mệnh cực chậm cực chậm mà hút một ngụm khí: "Gặp rồi?"

"Ừ." Biểu tình Tang Viễn Viễn có chút một lời khó nói hết, "Bà ở thế giới khác kia sống khá tốt, thực hạnh phúc, không muốn trở về."

U Vô Mệnh xuy cười: "Vậy là tốt rồi, ta cũng không muốn gặp lại bà ta. Quay về ta phải nuôi thêm một miệng ăn nữa, tốn một mớ tiền

chứ không ít đâu."

"Chàng thật giống bà ấy." Nàng thấp giọng nói thầm một câu.

Hắn u ám nhìn chọc chọc, quan sát biểu tình của nàng, giống như kẻ săn mồi, bất động thanh sắc tiến đến bên cạnh nàng, đem nàng cuốn vào trong lòng ngực. Đợi nàng hơi hoàn hồn trở về một chút, hắn dứt khoát lưu loát ấn nàng vào giữa đống chăn đệm trên giường.

Lần này, U Vô Mệnh trực tiếp không bỏ nàng xuống giường.

Cánh tay dài vẫn ôm chặt nàng, hơi thở bao bọc lấy nàng, hắn nhìn chằm chằm nàng, cắn răng thầm hận: "Làm tới đại hôn luôn, ta xem nàng còn chạy đi đâu!"

Tang Viễn Viễn: "?" Chạy? Chạy cái gì? Vì sao muốn chạy? Ai muốn chạy?

Nàng không phải kiểu người thích chơi trò tân nương bỏ trốn nha.

Quả thực có độc.

Tang Viễn Viễn mau chóng sẽ biết cái gì gọi là chết đi sống lại.

Nàng biết hắn trên giường thực hung, lại không dự đoán được có thể hung đến nước này. Nàng cũng chưa có cơ hội cùng ai bình thường lên giường nên cũng không rõ lắm.

Nàng phát hiện giữa mái tóc đen của hắn không biết khi nào xuất hiện ra một sợi bạc, nhưng nàng căn bản không có sức lực đi hỏi, thậm chí cả sức lực giơ tay lên nhổ cọng tóc bạc kia cũng không có l.

Tay nàng mềm mại nằm liệt bên người, nàng cảm thấy mình biến thành một bãi nước, mặc cho hắn nhào nắn nàng thành loại hình

dạng gì.

Nàng phát hiện, một trận này hắn đánh còn vui sướng hơn so bất luận cái gì.

Mãi đến khi lễ quan tới thúc giục, U Vô Mệnh mới phát hiện mình phóng túng hơi quá.

Đã quên thời gian.

Dưới đôi mắt hai người đều treo quầng thâm mắt hết sức rõ rệt.

Dưới sự trợ giúp của người hầu, tân đế tân hậu thay hôn phục vô cùng nặng nề, bước lên long phượng liễn, vội vàng đi tới chính điện.

Tang Viễn Viễn nhân cơ hội triệu mấy đoá hoa thái dương nhỏ, phun sương trị liệu cho cái thân thể đang bủn rủn vô cùng của mình.

Xa xa vẫn có thể cảm giác được nghi điển thập phần long trọng trong chính điện kia.

Hai người xuống khỏi long phượng liễn ở trước Thiên môn, nữ hầu xúm lại, phô dọn cái đuôi áo thật dài, sau đó cung kính lui ra.

U Vô Mệnh vươn tay tới, nắm lấy tay Tang Viễn Viễn tay.

"Đi nào."

Tuy rằng hoa thái dương nhỏ đã ra sức trị một đường, nhưng trên người nàng vẫn dấu vết có chút thâm thâm thiển thiển, chưa hoàn toàn biến mất, chân cũng có chút nhũn ra, đáy mắt vẫn có mơ hồ, phấn đánh lên mặt cũng không áp xuống hết.

Hắn thật quá đáng.

Mũ phượng to nặng trên đầu nàng lắc qua lắc lại, hơi có chút bất

kham.

"Thế gian này chỉ sợ sẽ không có đôi nào như chúng ta, ngay đại hôn lại chật vật đến như vậy. Đều tại chàng đó, U Vô Mệnh!"

Nàng căm giận thì thầm nói.

"Tại ta tại ta." Khoé mắt đuôi mày của hắn đều tràn đầy không khí vui mừng, căn bản áp không được.

Hai người nắm tay, theo con đường bạch ngọc đi về hướng chính điện.

Mấy trang trí phục sức cũ đã toàn bộ bị huỷ đi, hiện giờ trong chính điện của đế cung đã dày đặc trang trí màu xanh lục đậm, giống như một con cự thú thâm trầm, nằm phía trên bậc thang.

Lễ quan dẫn dắt văn võ bá quan cùng với chư hầu, vương hầu các châu quốc đứng hai sườn, tuy là ban ngày, cũng đã bắt đầu châm ngòi pháo hoa.

Môi U Vô Mệnh bất động, thanh âm lại lẩm nhẩm lầm nhầm phiêu vào lỗ tai Tang Viễn Viễn.

"Ta chưa nói qua là muốn phóng pháo hoa ban ngày nha, xong việc rồi thì cái đống tiền lãnh phí này phải lấy lại từ phía Vân Hứa Chu thôi. Tự chủ trương."

Tang Viễn Viễn: "....."

Môi nàng cũng bất động, thanh âm tinh tế bay ra: "Người ta thu xếp cho chàng nhiều như vậy, không trả tiền công thì thôi đi, còn muốn người ta thối tiền lại cho mình, giống bộ dáng gì. Số tiền này, khi nào xong việc lại nương theo chuyện thành phố ngầm, hung hăng gõ Tần Châu một cái, đòi lại cũng được."

U Vô Mệnh nghiêng mắt nhìn nhìn nàng, đuôi lông mày, khóe môi bất động, nói: "Thông minh! Nghi điển một kết thúc, ta lập tức liền làm việc này trước!"

"Đồ tham tiền." Tang Viễn Viễn bưng phong nghi dành cho Hoàng Hậu, mặt mày đoan trọng túc mục, ngữ khí lại vừa mang chút mắng yêu lại lười biếng, làm tâm tình U Vô Mệnh rất tốt.

Hai bên tả hữu, vương hầu tương tướng không rõ nội tình, nín thở đứng hầu một bên xem lễ, trong lòng chỉ cảm thấy tân đế uy nghi lẫy lừng, Đế hậu quốc sắc thiên hương, thật là châu liên bích hợp.

Lên đài tế thiên, nhận bá quan triều bái, xong đến đủ loại quan lại chúc phúc, một thêm một loạt lễ nghi phức tạp nữa, ước chừng khoảng năm sáu canh giờ, rốt cuộc chính sự cũng hạ màn, tiến vào giai đoạn thịnh yến khắp chốn mừng vui.

Đế hậu cao cao ở phía trên, trái phải là quốc quân cùng phu nhân các chư quốc, phía dưới nữa là văn võ bá quan.

Giữa tiếng nhạc du dương khắp đại điện, Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh nhận rượu mời ở khắp nơi, uống đến hơi say, ngậm cười, nhìn phía dưới ai cũng hoà thuận vui vẻ.

Vợ chồng Tang Châu vương hỉ khí dương dương.

Hỉ sự của Tang Bất Cận cùng Vân Hứa Chu đã gần thành.

Hoàng Phủ Hùng đi dự tiệc cũng mang theo ngẫu tử.

Chương Châu vương, cha con Bình Châu Vương xưa nay vốn giao hảo tốt với U Vô Mệnh cũng mừng rỡ say mèm.

Đế muội đang chịu tang phu U Doanh Nguyệt lập tức biến thành cái bánh nóng hổi, đối mặt khắp nơi đều vô cùng khiêm tốn, nàng ta càng biến thành chim sợ cành cong, vẫn luôn lén giương mắt đánh

giá sắc mặt Đế quân Đế hậu, túng như con mèo chỉ dám ngồi im.

Yến hội tan đi, U Vô Mệnh bảo chư hầu và các quan lại thối lui trước.

Hắn ôm ngang Tang Viễn Viễn, từ thiên điện, một đường ôm trở về động phòng.

Chân trời treo một vòng trăng tròn, tường trong cung vừa cao lại vừa dày, dưới ánh trăng, hắn không giống đế vương chút nào, chỉ tựa như một tân lang vô cùng đắc ý.

Không khí trong tẩm điện ấm áp.

Hai người dựa theo lễ chế, uống rượu hợp cẩn, xá nhau một cái.

Mũ phượng quá lớn, suýt nữa chọc vào mắt U Vô Mệnh.

Hai người cười một hồi, trút bỏ hết đống lễ phục nặng nề, ôm nhau tiến vào đống chăn đệm hỉ đỏ như lửa.

Hôn môi một lát, nàng đưa tay nhổ cọng tóc bạc trên đầu hắn.

"Ta trở về muộn một đêm, hại chàng lo lắng, phải không?"

Tang Viễn Viễn đáng thương vẫn còn không biết tên ngốc U Vô Mệnh này đánh hôn mê nàng, sau đó tự bản thân mình nóng nảy một suốt đêm.

Nàng tưởng thiên diễn kính xảy ra sai lầm gì, tốc độ dòng chảy thời gian của hai bên bị thay đổi.

Nhưng sự việc mất mặt như vậy, có đánh chết U Vô Mệnh cũng không có khả năng thừa nhận.

Hắn đạm thanh nói: "Không, là hiệu quả của luyện hóa Minh cốt

thôi."

Căng da đầu bịa ra.

"A, như vậy." Tang Viễn Viễn nói, "Nếu luyện hoá xong rồi thì sau này lửa của chàng trở thành toàn màu trắng rồi nhỉ?"

U Vô Mệnh: "....." Làm sao bây giờ? làm sao bây giờ?

Hắn ngắt lời nàng.

Tròng mắt xoay chuyển: "Chuyện nhỏ, ta sẽ tự nghĩ cách giải quyết. Đúng rồi Tiểu Tang Quả, khi hồn phách nàng rời đi, ta gặp được cái đầu gỗ Tang Viễn Viễn kia."

U Vô Mệnh kể lại sự tình ngày đó một lần.

Tang Viễn Viễn suy nghĩ một lát, chậm rãi gật gật đầu: "Ta đã biết. Một người nếu mất đi ý thức tự chủ, tiềm thức sẽ chi phối thân thể, nước chảy bèo trôi, sống thành bộ dáng mà nàng cần có trong mắt thế nhân. Cũng không phải nói không tốt, chỉ là không thú vị."

Nàng cong mắt, khóe môi tràn ngập tươi cười.

"Ừ." Hắn chống trán của nàng, bàn tay to lặng lẽ bắt đầu chơi xấu, "Muốn ăn thử Quả Tử như vậy, đó mới là thú vị cực kỳ nha."

.....

Hoàng Phủ Hùng bị đế quân giữ lại một ngày.

Khi rời khỏi đế cung, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn tự mình tiến đến tiễn đưa, làm Hoàng Phủ Hùng thụ sủng nhược kinh.

"Lại đây."

U Vô Mệnh tìm một sườn núi sạch sẽ thảo, ngồi xuống trước.

Tang Viễn Viễn mỉm cười tựa vào bên người hắn, ngẫu tử cùng Đoản Mệnh nhảy nhót ủn ủn tới bên cạnh hai người, một nhà bốn người cười ngâm ngâm nhìn Hoàng Phủ Hùng.

Hoàng Phủ Hùng ngơ ngác há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

"Lại đây, ngồi xuống, nghe chuyện xưa." Khoé miệng U Vô Mệnh nhướng lên đạm cười, từ phía sau lấy ra mấy vại rượu.

Thanh mai linh nhưỡng.

Hoàng Phủ Hùng ngơ ngác ngồi xuống, ngơ ngác nghe hết câu chuyện xưa của Minh tiểu công tử.

Hắn xách rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

"Làm, làm thành rối gỗ sao?" Hoàng Phủ Hùng thất hồn lạc phách, "Minh tiểu công tử, thật quá đáng thương."

Khi hắn nghe được đôi cẩu nam nữ kia kết phường hại chết hai người phụ tử kia, hắn chân tình thật cảm mà muốn đem đôi cẩu nam nữ kia lôi ra, thiên đao vạn quả.

Sau đó hắn ý thức được cái cẩu nam kia là ai.

Hắn mê mang.

Nội tâm phảng phất có một toà tháp hạnh phúc cao lên rồi sụp đổ, sau đó lại có một tòa thống khổ lại dần dần cao lên rồi sụp đổ, hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng hỗn tạp đan xen vào nhau, mài giũa trái tim hắn, hắn không biết đây là tư vị gì.

Hắn hoảng hốt trong chốc lát, hỏi một vấn đề mà trong lòng sớm đã

biết đáp án: "Ngài, chính là tiên sinh viết thuyết Tiêu Trọng báo thù lúc trước....."

"Đúng." U Vô Mệnh bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn.

Không cần nói rõ, Hoàng Phủ Hùng đã có thể đoán được từ đầu đến cuối.

Từ lúc bắt đầu chính là lừa gạt cùng lợi dụng.

Hắn cảm thấy mình hẳn là nên báo thù, nhưng mà hắn lại không có một chút sức lực nào để nhấc lên. Không phải bởi vì tu vi chênh lệch, mà là tâm đã biến thành năm bè bảy mảng.

Ngẫu tử lung lay đi đến trước mặt hắn, phun ra một quả Ký Linh Châu nho nhỏ, đặt bên chân Hoàng Phủ Hùng.

Hoàng Phủ Hùng cầm nó lên. Ngày hôm đó ở trung tâm quân trận, hắn vẫn chưa xem hình ảnh bên trong, hôm nay, còn còn phải xem sao?

Hồi lâu, hai ngón tay bóp lại.

Ký Linh Châu vỡ thành bột phấn.

"Hai mạng, đổi hai mạng." Hoàng Phủ Hùng xoay thân lại, thanh âm nhàn nhạt mà bay ra, "U Vô Mệnh, Đông Châu cùng ngươi thanh toán xong. Từ đây về sau không ân không oán."

"Được."

Sau một lúc lâu, Hoàng Phủ Hùng hít sâu một hơi, quay thân lại, một đầu gối khuỵ xuống đất: "Đế quân bảo trọng, Hoàng Phủ Hùng còn mang trọng trách thủ vệ đông tuyến, xin cáo lui trước!"

Nam tử cao to như gấu, khóe mắt lại nổi lên ánh lệ phức tạp đến

cực điểm.

Cô đơn đi ra một đoạn, vạt áo bỗng nhiên bị kéo lấy.

Tiểu Ngẫu Ngẫu nắm chặt xiêm y hắn, cọ cọ bò bò lên trên, bò đến ngực, cái tay nhỏ bằng gỗ vòng lấy cái cổ thô kệch của hắn, khuôn mặt nhỏ tiến lên, ' bang kỉ ' hôn quai hàm hắn một cái.

Hoàng Phủ Hùng: QAQ

Thanh âm U Vô Mệnh âm trắc trắc mà thổi tới: "Hoàng Phủ Hùng, ngươi dưỡng cái con Đoản Mệnh của ta đến khó ăn khó ở lắm rồi, sau này mỗi nửa tháng, ta liền thả nó cùng ngẫu tử đi Đông Châu ngươi ăn ké một trận mới được."

Hoàng Phủ Hùng: "!!!"

Hoàng Phủ Hùng: Điên cuồng gật đầu.

Nam nhân cao tám thước, chùi nước mắt chạy đi.

Tiễn Hoàng Phủ Hùng xong, U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn đi địa lao, ' thăm ' Khương Nhạn Cơ.

Khương Nhạn Cơ sớm đã không còn khí thế nữ hoàng.

Ả ta biết U Vô Mệnh nhất định sẽ không bỏ qua ả, cái kẻ điên này không biết suy nghĩ ra biện pháp gì tới tra tấn ả rồi. Mấy ngày nay dày vò chà sáng, nhuệ khí của ả cũng sắp gần hết, tóc ả thoạt nhìn càng thêm thưa thớt, sau khi bị phế tu vi, ẩn ẩn đã có dấu vết tuổi già hiện ra.

U Vô Mệnh lấy thiên diễn kính ra.

Hắn tiến đến bên cạnh Khương Nhạn Cơ, bộ dáng thoạt nhìn vô cùng hữu hảo khách khí.

Hắn có thương có lượng mà nói: "Hiện tại, ta đang muốn thử luyện hoá ngươi cùng cái mặt gương này, khả năng là hơi đau một chút, cũng hơi lâu một chút, ngươi kiên nhẫn nha. Nếu nhịn không được..... vậy cũng không có biện pháp gì."

Khương Nhạn Cơ lui về phía sau, đập lưng vào trên vách tường.

Thanh âm U Vô Mệnh càng thêm ôn hòa: "Nếu ta thất bại, ngươi sẽ cùng với cái gương này bị đốt thành một đống bụi nho nhỏ."

Hắn xoa xoa hai ngón tay vào nhau, khoa tay múa chân một chút: "Nè, một chút như vậy nha."

Khương Nhạn Cơ rùng mình một cái.

Khoé môi U Vô Mệnh cong lên cao, cười như gió xuân ấm áp: "Ngươi hy vọng ta thành công không?"

Khương Nhạn Cơ hoảng sợ nhìn hắn.

U Vô Mệnh nói thẳng: "Nếu ta thành công, gương này vẫn sẽ bị đốt thành tro, chỉ còn lại kính hạch, mà hồn phách của ngươi sẽ bị ta bắt ra, nhốt vào bên trong kính hạch. Mỗi một ngày ta tước một chút, một ngày lại tước một chút, một ngày nào đó, nó vẫn sẽ hoàn toàn biến thành một đống bụi nho nhỏ. Đến đây đi, đoán xem ta sẽ thành công, hay là sẽ thất bại?"

Hắn cười ngâm ngâm đưa chân chuyển về hướng Khương Nhạn Cơ.

Cười giống như một tiểu thiên sứ.

"Ta đánh cuộc ta sẽ thành công nga!"

Thực mau, trong địa lao truyền ra tiếng người kêu thảm thiết.

.....

Sau khi đăng cơ, U Vô Mệnh liền làm một hôn quân, không thèm để ý tới triều chính.

Tang Viễn Viễn khuyên vài lần, hắn thực có lệ, thực ứng phó mà khai đại hội bảo mọi người tụ tập tới.

Chứ loay hoay lộn xộn như vậy, bất tri bất giác, chủ quân các châu quốc lớn lớn bé bé đều lục tục giao ra vương ấn, cúi đầu xưng thần.

"U Vô Mệnh, đây có tính là chúng ta đem lịch sử bẻ trở về quỹ đạo?"

"Có lẽ?"

"Nhưng nếu như vậy, thực mau sẽ có hoạ diệt thế nha."

U Vô Mệnh thực khinh thường, cười nhạt một tiếng.

Nàng thay đổi tư thế, lười biếng ghé vào trên đùi hắn.

"Hiện giờ Vân Cảnh này, thoạt nhìn còn tốt hơn so với lúc trước nhiều, vì sao lại còn hoạ diệt thế chứ? Chàng nói xem, có thể nào là những ' người bên ngoài ' đó tiến vào tiêu diệt chúng ta?"

"Ừ," hắn câu được câu không vỗ vỗ tóc nàng, "Không có chuyện gì. Không tới mấy năm, ta có thể hoàn toàn luyện hoá cái Minh cốt trong đỉnh khổng lồ rồi."

Nàng gật gật đầu, ôm hắn.

Quá trình luyện hóa nàng cũng có tham dự. Năng lực đồng cảm của nàng từ trước đến nay rất mạnh, khi luyện hóa Minh cốt, nàng ẩn ẩn có thể cảm giác được cảm xúc còn sót lại bên trong Minh cốt.

' Minh ', chính là trung tâm của ánh sáng cực độ thuần tịnh, tự tại

du tẩu, toả xuống toàn bộ thế gian ánh sáng và ấm áp sái lạc, nó vốn là một nguồn năng lượng quang minh vô tận và tốt đẹp cho thế giới.

Nhưng nhân loại tham lam cũng không thỏa mãn, bọn họ giam cầm Minh, điên cuồng bòn rút năng lượng từ trên người chúng nó, làm chúng nó sinh ra tâm ma.

Sau đó, nhân loại lại đem tâm ma của nó như rác rưởi mà ném tới thế giới khác.

Ác liệt đến cỡ nào chứ.

Thống khổ và oán niệm của Minh đều xuất phát từ nhân loại, không có nhân loại tham lam, sẽ không có sinh linh và những thế giới bị Minh ma độc hại.

Những tàn khốc cùng tham lam đó mới chân chính là nguồn gốc của vạn ác.

Tang Viễn Viễn biết, trong lòng U Vô Mệnh đã có ý niệm, tính toán làm một chút chuyện.

Con người của hắn, một khi đã có ý niệm, sẽ không bỏ qua.

Địch nhân bị U Vô Mệnh theo dõi nhất định sẽ phi thường hối hận đã sinh ra trên đời này, điểm này, Tang Viễn Viễn vô cùng chắc chắn.

Nàng ngẫu nhiên có chút hoài nghi, có khi nào Minh tộc ở Vân Cảnh này, cái chủng tộc tự hy sinh chính mình, có thể chính là thần tính ban đầu của Minh cốt ? Một cái xương ngón tay, bị trấn áp tại nơi đây hàng trăm triệu năm, ký thác thần tính không cam lòng cùng hy vọng, cuối cùng sẽ thức tỉnh hoàn toàn trên người một người nào đó, tạo thành một thiên tài.

Chẳng qua, đây là một chuyện vĩnh viễn không có cách nào chứng thực được.

Dù sao, bất kể hắn muốn làm cái gì, nàng đều sẽ ủng hộ hắn vô điều kiện, chuyện này thì chắc rồi.

.....

Chợt có một ngày, U Vô Mệnh mặt vô cùng thần bí tiến đến bên tai Tang Viễn Viễn.

"Quả tò mò! Ta mang nàng đi ra ngoài chơi nha."

Hiện giờ hắn, đã có thể bay lượn chân chính.

Hắn mang theo nàng, bay xuống Minh Uyên.

Lôi điện thật mạnh ở bên cạnh nổ vang, tiếng cười của U Vô Mệnh càng cuồng vọng.

Phong lạnh thổi vù vù qua mặt, Tang Viễn Viễn cảm thấy mình giống như ở xuyên qua năm tháng vô tận trong một câu chuyện cổ tích.

Rốt cuộc.

Dưới Minh Uyên là một không gian rộng lớn cùng đại địa mênh mông vô bờ màu đỏ đậm.

Trên đại địa này chứa đầy Minh ma.

Từ nơi này nhìn lại, Vân Cảnh mười tám châu cũng chỉ là một nơi bị lôi điện vờn quanh, nhìn như đỉnh núi lớn rất xa rất xa, ánh sáng từ Minh cốt ẩn ẩn lộ ra từ ngọn núi lớn đó, hấp dẫn toàn bộ thế giới Minh ma dày đặc, hết con này đến con khác, hướng về cái ngọn núi kia mà bò đi.

Đại địa vô biên vô hạn, U Vô Mệnh bay vút hồi lâu, đều không thấy biên giới gì.

Toàn bộ thế giới đều là Minh ma. Nơi này quá lớn, xa xa nhìn lại, Vân Cảnh mười tám châu giống như một toà núi nhỏ trong biển ma.

"Nếu diệt hết tất cả chúng nó, thế giới trên mặt đất liền có thể trải qua rất nhiều năm tháng thái bình." Tang Viễn Viễn vuốt cằm, âm thầm trầm ngâm.

Nàng ngưng thần cảm ứng một lát.

"Trong lòng đất có rất nhiều dây leo cây bông mục nát."

U Vô Mệnh ngầm hiểu, từ từ cong khóe môi.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, dùng ý niệm kéo ra mấy dây leo mục quăng về hướng đại địa vô cùng vô tận màu đỏ đậm.

Nàng toàn lực làm, liền thấy một đóa lại một đóa bông màu đỏ đen thật lớn chui ra từ trong mấy đống Minh ma, cánh bông nứt ra, một tia lại một tia sợi bông từ trong cánh hoa xoã tung ra, vừa nhìn liền biết là đồ dễ cháy.

U Vô Mệnh rơi xuống thẳng tắp, trở tay nắm đao, đâm vào mặt đất.

Trong hai tròng mắt của hắn bốc cháy lên hắc diễm, ánh lửa thuần triệt như vậy, đã phân không rõ là nước hay là lửa.

Hắc diễm theo chuôi đao, chảy qua thân đao, trong khoảnh khắc, ầm ầm bùng nổ.

Liền thấy dòng chảy lửa cuồn cuộn, dũng mãnh hướng về tứ phương, châm lửa vào những sợi bông xoã tung, thế lửa càng ngày càng lớn, Minh ma phảng phất như rơi vào luyện ngục chật kín, không hề có sức giãy giụa chút nào, hóa thành một đống bụi đen

chạy dài ra xa.

Từng vòng từng vòng bụi đen, lấy trung tâm là hai người, mở rộng ra đại địa vô biên vô hạn.

U Vô Mệnh cùng Tang Viễn Viễn liếc nhau.

Trong ánh mắt hai người đều là lửa ngập trời, trên người cũng có hơi lửa đang chậm rãi tiêu tán.

Phóng tầm mắt nhìn khắp thế giới, nơi chốn là lửa quay cuồng, Minh ma, cùng với xác chết của Minh ma.

Giữa thiên địa không thấy văn minh của nhân loại, chỉ còn ở xa xa một ngọn núi cô đơn, cùng với hai ác ma phóng hỏa.

À, thì ra đây là vận mệnh.

Thì ra là thế.

(chính văn xong)

Chương 106: Ngoại truyện 1: Nhà văn và ảnh hậu

Thành phố B.

Tòa nhà cẩm tú hoa viên, căn 28A.

Tang Viễn Viễn hít sâu một hơi, ánh mắt dừng trước lỗ nhỏ trên cánh cửa dùng để chủ nhà nhìn thấy người ở bên ngoài, ấn chuông cửa vang lên.

Thời gian của nàng không nhiều lắm, thiên diễn kính rách nát chỉ có thể chống đỡ ước chừng ba canh giờ, cũng chính là khoảng sáu tiếng đồng hồ, một phần tư ngày. Trong khoảng thời gian này, nàng phải tìm được Khương Nhạn Cơ chân chính, thuyết phục bà, mang bà ta theo nàng trở về thế giới bên kia.

Nàng đã tiêu tốn hết một tiếng đồng hồ mới tra được tên tác giả của quyển 《 kiều thê mật sủng: cô vợ thứ 99 bỏ trốn của Hàn vương 》, tên thật là Tưởng Nhạn, ở nơi này.

Tuy rằng trước đó đã gọi điện thoại trước rồi, nhưng Tang Viễn Viễn vẫn có chút khẩn trương.

Nàng giật giật cánh tay mềm mại, cố gắng làm cho bản thân thoạt nhìn có tinh thần một chút.

Cánh cửa nhà dày nặng nhanh chóng được kéo ra từ bên trong.

Một nữ nhân tóc còn cuốn đủ thứ, lê đôi dép lê biếng nhác xuất hiện

ở phía sau cửa, thấy rõ bộ dáng của Tang Viễn Viễn xong, bàn chải đánh răng từ trên miệng cũng rớt xuống.

Tang Viễn Viễn: "....." Vô ngữ.

"Mẹ nói, đúng thật là ảnh hậu Tang Viễn Viễn! Chồng ơi!" Nữ nhân quay đầu lại hướng vào trong phòng hô to, "Tới xem đại minh tinh! Đại minh tinh không hoá trang cũng đẹp quá nè!"

Tang Viễn Viễn: "....." Vô ngữ X2.

Từ từ, chồng ? Bà ta có chồng? Thôi được rồi, trời cũng phải mưa, nương cũng phải gả cho người, có gì lạ chứ.

Một nam nhân mang đôi mắt văn nhã xuất hiện ở phía sau Tưởng Nhạn.

Hắn ôn hòa cười cười, nói: "Mời vào trong nói chuyện đi, xin chớ chấp nhất Tiểu Nhạn, lúc nào cô ấy cũng tính nết như thế này."

Tang Viễn Viễn sửng sốt.

Tưởng Nhạn bắt lấytay nam nhân: "Đây là Tang Viễn Viễn mà! Đại minh tinh nha! Chồng ơi anh không kích động một chút nào sao!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Vào cửa nhà chồng thật đúng là không dễ dàng.

"A!" Tưởng Nhạn bỗng nhiên nhảy dựng lên, "Từ từ, Tang Viễn Viễn, cô không phải tới tìm tôi phiền toái chứ ? Tôi cần phải giải thích trước một chút, thời điểm tôi viết cái quyển Hàn vương sủng thê, cô còn chưa nổi tiếng nha, tôi không có dựa hơi mượn tiếng tăm của cô nha! Cũng không tính ăn vạ gì gì!"

"Đúng, đúng, đúng, tôi hiểu mà." Tang Viễn Viễn thở dài, "Đi vào

trong nói chuyện đi."

Trong cái cuốn tiểu thuyết kia của Tưởng Nhạn, câu đầu tiên chính là ' Tang Viễn Viễn đã chết ', cũng khó trách bà ấy khẩn trương như vậy.

Nam nhân mang mắt kính bắt bà vợ của mình qua một bên, mời Tang Viễn Viễn vào cửa, xong pha cho nàng một ly trà.

Động tác văn nhã, trên người tràn đầy phong độ trí thức .

Hắn tự giới thiệu nói: "Tôi họ Minh, công tác ở đại học A. Tưởng Nhạn không hay xã giao, công việc hợp tác bàn bạc này nọ đều do tôi phụ trách."

"Xin chào Minh tiên sinh." Lời vừa ra khỏi miệng, Tang Viễn Viễn tức khắc ngơ ngẩn, không tự giác mà hít ngược một hơi khí lạnh.

Minh tiên sinh?!

Minh tiên sinh!!

Nàng hoảng sợ mà nhìn nam nhân văn nhã tuấn tú này.

Không phải là, không phải là Minh tiên sinh bên kia chứ ?

Tưởng Nhạn đưa bàn tay qua, hươ hươ thật mạnh trước mặt Tang Viễn Viễn : "Đại minh tinh, đây là đàn ông có vợ!"

"A, xin lỗi xin lỗi!" Tang Viễn Viễn nhanh chóng dịch tầm mắt, nhất thời khiếp sợ quá độ, không biết nên nói cái gì.

Minh tiên sinh sủng nịch thở dài: "Tiểu Nhạn, Tang tiểu thư chỉ là tiểu bối."

"Xuy!" Tưởng Nhạn nói, "Nhiều ông già trung niên cũng thích con

gái hai mươi tuổi đấy thôi!"

Tang Viễn Viễn hoàn hồn trở về, giải thích: "Thật ra tôi đã có đối tượng rồi, ta vô cùng yêu hắn."

Tưởng Nhạn lại la 'oái' một tiếng: "ối ông trời ơi, đây là cái bát quái kinh thiên động địa rồi!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên câu nói mà U Vô Mệnh từng nói qua —— họ Minh tính tình quá nhạt nhẽo , cùng Khương Nhạn Cơ ở bên nhau thì cũng coi như bù trừ cho nhau một chút.

"Tiểu Nhạn!" Minh tiên sinh lại bất đắc dĩ, vừa hơi sủng nịch, "Tang tiểu thư hôm nay lại đây, khẳng định có chuyện quan trọng nói với nhau. Tang tiểu thư, tác phẩm của Tưởng Nhạn đã ủy thác cho tôi toàn quyền đại lý, có chuyện gì xin cứ nói."

Đối mặt như vậy một vị quân tử khiêm khiêm như vậy, Tang Viễn Viễn cảm thấy thật sự có chút ngượng ngùng: "Thực xin lỗi Minh tiên sinh, tôi muốn nói chuyện riêng, về phương diện tình cảm với phu nhân ngài một chút."

Minh tiên sinh hiếm khi lộ ra một mặt đầy nghi hoặc.

Bà vợ của ông có chuyện riêng tư về phương diện tình cảm gì mà ông như thế nào hoàn toàn không biết?

Tang Viễn Viễn: "..... Là phương diện tình cảm của tôi, chuyện hơi cá nhân một chút. Lúc xem tiểu thuyết của phu nhân, tôi cảm thấy bà ấy nhất đinh là một người tinh tế, hiểu rõ nhân sinh lại nhạy cảm....."

Minh tiên sinh văn nhã có lễ nghĩa suýt chút bật ra một tràn cười: "Là cô vợ bỏ trốn, ông chồng truy đuổi, sủng bằng được lại treo giá

như trên trời?"

Tưởng Nhạn kéo lấy ống tay áo sơ mi không có một nếp nhăn nào của hắn: "Nói chuyện tâm sự mà! Tôi cái gì cũng tâm sự được! Chuyện tình cảm là chuyện tôi am hiểu nhất còn gì!"

Bộ dáng như quay đầu lại liền đem chuyện đi tám khắp nơi.

Minh tiên sinh đầy mặt bất đắc dĩ.

Mẹ chồng nàng dâu hai người rốt cuộc thuận lợi vào thư phòng.

"Thật không dám dấu diếm, ta xuyên thư." Tang Viễn Viễn đi thẳng vào vấn đề.

Tưởng Nhạn ' bang ' một cái, ngã trên giữa thảm.

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên giơ lên nửa khuôn mặt: "Không phải là vào cái tiểu thuyết của tôi đó chứ!"

Tang Viễn Viễn thở dài: "Đúng vậy còn gì."

"Mẹ nó!" Tưởng Nhạn bò lên bằng cả tay lẫn chân, "Tôi biết ngay là có liên quan tới cái thứ đồ mơ hồ đó mà! Tôi nói với cô nha Tang Viễn Viễn, quyển sách kia là tôi nằm mơ thấy nên mới viết lại. Chậc, chậc, cô cũng không biết ta chán ghét cái ả Mộng Vô Ưu kia biết bao nhiêu đâu!"

Tang Viễn Viễn: "A..... Anh hùng ý kiến giống nhau."

Tưởng Nhạn cười thần bí: "Ta thích nhất chính là viết mấy đoạn ngược ả ta, mấy chỗ ngược ả, ngược thật là ngược, tôi đôi khi tâm huyết viết đến gần 5000 chữ, cô có tin không!"

"Khó trách, tôi đúng là cùng ý tưởng với tặc." Tang Viễn Viễn cầm tay Tưởng Nhạn truyền đạt ý chiến hữu.

"Ê mà không đúng nha, không phải khúc đầu cô đã chết rồi sao?" Tưởng Nhạn nói.

Tang Viễn Viễn: "..... Tôi dựa vào hơn người kỹ thuật diễn, nghịch chuyển càn khôn, tôi còn gả cho U Vô Mệnh."

Tưởng Nhạn cổ quái nhìn cô: "Vậy chẳng phải là cô đã sớm thủ tiết luôn."

Tang Viễn Viễn nói: "Không có, tôi thay đổi cốt truyện, tôi và U Vô Mệnh thành người thắng cuối cùng. Hàn Thiếu Lăng và Mộng Vô Ưu đều đã chết."

Tưởng Nhạn thực nghiêm túc gật gật đầu: "Chuyện này, Tang Viễn Viễn à, tôi cảm thấy chúng ta cần nói cho rõ ràng chút. Cô chơi sửa cốt truyện tôi, cấu thành tội xâm phạm tác quyền, tôi quyết định muốn cô phải bồi thường."

Tang Viễn Viễn: "..... Bà viết truyện hại tôi xuyên qua tôi còn chưa tìm bà đòi tiền bồi thường thiệt hại tinh thần nha!"

"Cô cũng đâu thiếu tiền đâu. Minh tinh lớn như vậy mà còn thiếu chút tiền vậy sao. Không lec lại không biết xấu hổ mà tìm tôi đòi tiền chứ." Tưởng Nhạn lẩm nhẩm lầm nhầm.

Tang Viễn Viễn: "....."

Giờ nàng đã biết U Vô Mệnh là di truyền gien của ai rồi.

Tang Viễn Viễn thở dài một tiếng, nói: "Hiện tại tin tức của chúng ta không gập ghềnh không giống nhau, nói chuyện sẽ trật đầu trật đuôi hết. Bằng không thì như vầy, tôi sẽ nói cho bà nghe hết tất cả những thông tin mà tôi biết, bà nghe xem tôi có thiếu cái gì cần bổ sung hay không."

Vì thế Tang Viễn Viễn bắt đầu nói từ lúc bản thân mình xuyên qua, nói đến đoạn nàng cùng U Vô Mệnh phá huỷ đại bản doanh của Thiên Đàn, phát hiện bí mật của Minh, cùng với việc sau khi đại thiên diễn thuật xem xét vận thế, bị Thiên Đàn hai lần thay đổi ' tương lai ', còn có chuyện hai nữ nhân bị bắt phải hồn xuyên dị thế —— Khương Nhạn Cơ cùng Tang Viễn Viễn.

Suốt một buổi chiều, Tang Viễn Viễn nói đến miệng khô lưỡi khô, rốt cuộc nói xong câu chuyện thật dài này.

Tưởng Nhạn không hổ là người viết văn, nháy mắt liền bắt được trọng điểm: "Không phải rồi, câu chuyện này của cô làm sao ngay cả một người nam thứ cũng không có chứ ? Hả ? Nếu bên cạnh nữ chính không có một hai nam phụ si tình theo đuổi thì còn gì là nữ chính ? Vậy sau này mấy lúc tình cảm nam nữ chính gặp khó khăn, cô lấy cái gì mà câu độc giả chứ ?Còn nữa, cô cũng không có mấy màn vả mặt này nọ sao ?Ai da này thời đại này ai còn chơi tình cảm chứ, muốn vả mặt, muốn sướng thì đừng động cái logic gì cả. Bằng không đúng lúc dùng cơm rồi này, tôi giảng cho cô nghe một ít!"

Tang Viễn Viễn: "....." Tâm thật mệt.

"Tôi có thể dựa vào mặt kiếm ăn, không cần viết tiểu thuyết." Tang Viễn Viễn trở tay cho một kích trí mạng.

Tưởng Nhạn: "..... Thật sự, tôi không có chút nào áy náy khi mới đầu truyện đã viết cô ngủm củ tỏi luôn, thật sự không chút hối hận."

"....."

Tang Viễn Viễn hoãn hoãn cảm xúc: "Cho nên, nếu tôi muốn nói cho bà, trong câu chuyện tôi vừa kể lúc nãy, Khương Nhạn Cơ, người đầu tiên bị nghịch càn khôn đại thuật đổi đi đó chính là bà, hơn nữa hiện tại tôi có thể mang bà trở về thế giới trong tiểu thuyết, bà khẳng định là không tin đúng không?"

"Ha ha ha cô nói là tôi sinh ra U Vô Mệnh? Ha ha ha cô đúng là chọc ta cười chết!"

"Đúng vậy." Tang Viễn Viễn mệt mỏi gật đầu, "Về mặt ý nghĩa nào đó, bà hiện tại là mẹ chồng của tôi."

Khóe miệng Tưởng Nhạn ngưng lại cứng đờ.

Sau một lúc lâu, cặp mắt đen của bà chậm rãi xoay vài vòng, đưa đầu đến gần hơn một chút, vô cùng thần bí mà nói: "Nói như vậy, có nghĩa là cô sẽ mau chóng phải trở về thế giới trong tiểu thuyết đúng không, vậy cô đi rồi, tiền cũng không mang theo được, nếu cô nói tôi là mẹ chồng của cô rồi, bằng không....."

Tang Viễn Viễn: "..... Bà không phải không tin sao."

"Tin ——" Tưởng Nhạn nhướng lông mày, thanh âm kéo thật dài, "Làm sao lại không tin chứ! Ai nha con dâu à, mới xuyên qua trở về con có đói bụng không ? Muốn nếm thử chút đồ ăn quê nhà không ? Để ta bảo cha chồng con làm cho con ăn nga ? Cơm nhà làm đảm bảo hợp khẩu vị của con đó!"

Tang Viễn Viễn: "..... Cho nên bà sẽ không theo tôi đi, đúng không?"

Tưởng Nhạn thực nỗ lực cố gắng làm cho ánh mắt của mình không giống như đang xem một kẻ ngốc: "A, cha mẹ chồng của con tuổi giá sức yếu, không tiện lăn lộn xuyên qua cái gì cả, đành ở lại nơi này trông nhà trông cửa cho con, con với thằng chó con kia nếu không có việc gì nhớ thường xuyên về chơi với chúng ta là được rồi."

Tang Viễn Viễn: "....." Thực tốt nha, kêu thằng chó con cũng kêu thật thuận miệng rồi.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy U Vô Mệnh có khả năng không quá muốn nhận người mẹ này.

"Vậy," Tang Viễn Viễn châm chước dùng từ một chút , "Cái thân thể của Khương Nhạn Cơ kia, bà cũng không còn cần nữa có đúng không? Chúng ta giết chết luôn nha?"

"Giết đi, giết đi," Tưởng Nhạn nói, "Đúng tội rồi, tùy ý các con, muốn chơi thế nào thì chơi, vui là được, ta không có ý kiến, hoàn toàn không có ý kiến!"

Tang Viễn Viễn nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Bà và Minh tiên sinh nhất định sống rất hạnh phúc đúng không?"

"Từ từ!" Tưởng Nhạn cảnh giác nhìn chằm chằm nàng, "Cô không phải là vừa nãy mới thấy ông chồng ta quá đẹp trai, cảm thấy cạy góc tường nhà ta không được, nên ở chỗ này bịa chuyện lừa ta đi tìm con trai ta chứ?!"

Tang Viễn Viễn: "!!!"

Ai tới dạy nàng rốt cuộc phải sống chung vơi mẹ chồng này như thế nào đi!

"Thôi được, thôi được," Tang Viễn Viễn lắc lắc tay, "Nếu bà đã quên hết tất cả mọi chuyện rồi, hiện tại cuộc sống cũng rất tốt, vậy cũng không cần thiết trở về."

"Cũng không phải thực tốt lắm đâu," Tưởng Nhạn đáng khinh cười cười, "Tiền không đủ xài."

Tang Viễn Viễn: "....." Thật sự ngượng ngùng, lúc nàng từ trong bệnh viện chuồn ra, đã thuận tay đem tiền cho từ thiện hết rồi.

Phía bên ngoài cửa sổ dần dần sáng lên ánh đèn đường.

Tang Viễn Viễn nhịn không được đi đến cửa sổ nhìn xuống đất vài

lần.

"Thời gian của tôi cũng không còn nhiều lắm." Nàng quay người lại, nhìn Tưởng Nhạn, "Hỏi bà chuyện này, ngươi và Minh tiên sinh nếu tương lai sinh con trai, muốn lấy tên gì?"

U Vô Mệnh của nàng còn chưa có được tên của mình, đã bị cái linh hồn độc ác chiếm lấy thân xác của mẹ mình hại chết.

Tang Viễn Viễn ngẫu nhiên cũng nghĩ, nếu hắn bình an lớn lên, Minh tiên sinh và Khương Nhạn Cơ chân chính sẽ cho hắn lấy cái tên gì?

Nhìn Tưởng Nhạn trước mắt, Tang Viễn Viễn hoàn toàn đánh mất ý niệm đưa bà trở về thế giới bên kia. Như vậy thật sự là quá tàn nhẫn.

Thôi vậy liền tìm cho U Vô Mệnh cái tên, lấy làm kỷ niệm đi.

Tưởng Nhạn chớp chớp mắt: "Cái này, chúng ta thật ra là có nói với nhau rồi."

Tang Viễn Viễn chờ mong nhìn bà.

"Thật ra muốn tìm một cái tên thông dụng cho cả nam lẫn nữ." Tưởng Nhạn cười hắc hắc, "Minh Tinh. Nam nữ gì tên Minh Tinh đều OK nha! Muốn hỏi vì sao gọi là Minh Tinh à? Đương nhiên là bởi vì Minh Tinh có thể kiếm tiền còn gì! Con nhìn xem con có nhiều tiền thế nào, không giống cha mẹ chồng con, sống nagfy nào xài hết ngày đó."

Tang Viễn Viễn: "....."

Vẫn là để cái tên này trong lòng bà ấy còn hơn.

Nàng hít một hơi: "Hôm nay nói chuyện phiếm với bà thực vui vẻ, chuẩn bị sẵn sàng, không nên sợ hãi nha, tôi định ' vèo ' một cái

biến mất trước mặt bà đây."

Giọng nói nhỏ xuống, người đã ' vèo ' một cái biến mất.

"A a a a gặp quỷ ——"

Trong quá trình xuyên qua, Tang Viễn Viễn mơ hồ nghe được âm thanh của vị mẹ chồng kia.

.....

Sau khi thân ảnh Tang Viễn Viễn hoàn toàn biến mất, vẻ mặt hoảng sợ của Tưởng Nhạn cũng giống như khối băng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, nhanh chóng tan mất.

"Việc ta ' mất trí nhớ ', đối với bất cứ ai đều là kết quả tốt nhất rồi." Ngón út của Tưởng Nhạn cong lại, quét xuống giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt, "Ta rõ ràng cũng có thể dựa kỹ thuật diễn ăn cơm nha cái con bé kia..... Nhi tử, thực xin lỗi, ta thật vất vả mới tìm được cha con, không đi gặp con được, con khẳng định có thể hiểu được cho mẫu thân đúng không ~"

Sau một lúc lâu, bà điên điên khùng khùng mở cửa, như một con cá lặn xuống chui vào trong lòng ngực Minh tiên sinh ——

"Ông xã! Cô ta là quỷ đó ông xã! Cô ta hù em sợ muốn chết luôn ông xã ơi!!!"

Chương 107: Ngoại truyện 2 (1): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa

Tang Viễn Viễn xuyên thư, xuyên thành một pháo hôi ngay mới đầu truyện đã chết.

Nhưng vận khí nàng còn tính không tồi, nam chủ Hàn Thiếu Lăng hư hư thực thực lại trọng sinh, hắn kịp thời vọt vào, đuổi nữ phụ U Doanh Nguyệt đi, cứu cái mạng nhỏ của Tang Viễn Viễn.

Tang Viễn Viễn thập phần cảm kích, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần Hàn Thiếu Lăng mở miệng, nàng không nói hai lời liền đồng ý ly hôn, thành toàn cho tình yêu nam chủ cùng nữ chủ, tuyệt đối không dây dưa một giây đồng hồ.

Hàn Thiếu Lăng chậm rãi xoay người, nhìn về phía nàng.

"Tang Nhi, nói cho ta, người nàng yêu, là ai."

Hắn là cường giả tuyệt thế, lại đứng ở địa vị cao một thời gian, khuôn mặt lạnh xuống như vậy, Tang Viễn Viễn tức khắc cảm giác được áp lực hết sức trầm trọng.

Ánh mắt hắn càng tới gần.

Trong lòng Tang Viễn Viễn không khỏi nhẹ nhàng rớt lộp bộp một cái. Nam chủ đây là muốn diễn cảnh tình cảm với nàng đi?

Muốn mạng nàng à.

Nàng không có nhu cầu làm tiểu tam ở vị trí chính thê nga! Làm ơn, mấy cái loại tác phẩm ngược văn cổ đại này, mặc cho giai đoạn trước nam chủ nữ chủ ngược nhau như thế nào, ngược đi ngược lại một hồi, cuối cùng lúc nào chả HE ? Chen ở giữa con đường tình cảm của bọn họ thì có cái gì tốt chứ?

Nam phụ cô độc sống quãng đời còn lại, cả đời vô cùng hối hận.

Nữ phụ không chết cũng tàn phế, còn dính thêm tiếng thân bại danh liệt.

Cái lựa chọn này, Tang Viễn Viễn cự tuyệt.

Nàng quyết định xong liền bình tĩnh ngồi thẳng lên, thản nhiên đối diện với Hàn Thiếu Lăng, thực đứng đắn mà nói với hắn: "Xin lỗi, ta mất trí nhớ, nhớ không nổi quá khứ giữa hai chúng ta."

Chỉ là một danh nghĩa, không có cảm tình.

Hắn híp híp mắt, đến gần một chút.

Vạt áo trước của hắn còn chưa kéo kín, hạ người xuống liền lộ ra gần nửa cơ ngực cường tráng.

Tang Viễn Viễn: "....." Dáng người thật tốt nha! Không hổ là nam chủ.

Hai mắt Hàn Thiếu Lăng ửng đỏ, hai ngón tay như kìm sắt nắm cằm nàng: "Nói, người nàng yêu, có phải là U Vô Mệnh hay không."

Tang Viễn Viễn vội vàng lắc đầu phủi sạch: "Không phải! Ta không quen biết người này."

U Vô Mệnh không phải đại ma vương vai ác sao? Ăn nói cái gì thế này?

Hàn Thiếu Lăng nhíu nhíu mày, một cái tay khác quyết đoán ấn xuống uyển mạch của nàng: "Lặp lại lần nữa, người nàng yêu, có phải U Vô Mệnh hay không?"

"Ta thật sự không biết hắn, xin ngươi đừng tùy ý hủy danh dự ta ." Theo Tang Viễn Viễn thấy, cái vấn đề này không có nguy cơ toi mạng.

Phát hiện nói dối gì đó, nàng chấp, căn bản không phải giả mà.

Hàn Thiếu Lăng lại nắm lấy mạch của nàng trong chốc lát, xác định tim nàng đập không thay đổi, tốc độ máu chảy cũng không tăng lên, nhiệt độ cơ thể không cao.

"Thật không yêu hắn?" Hắn bám riết không tha.

Tang Viễn Viễn hết chỗ nói rồi, thật sự, chưa thấy qua có ai vội vàng làm kẻ bị cắm sừng như vậy. Động tác xoay người 360 độ, đoạt nón xanh đội lên đầu, thật làm người xem ngơ ngác đủ rồi.

Có lẽ là sự khinh bỉ trong ánh mắt nàng quá mức rõ ràng, Lòng nghi ngờ của Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc cũng hoàn toàn đánh mất.

Hắn đột nhiên hít một hơi thật lớn, sau đó khóe môi liền không tự giác toét về hai bên mang tai, ngăn cũng ngăn không được.

"Thật tốt quá, thật tốt quá. Tang Nhi không có trọng....." Hắn đột nhiên mím môi.

Tang Viễn Viễn lộ ra nụ cười hiểu rõ.

Quả nhiên để nàng đoán trúng đi! Cái tên nam chủ này, chính là trọng sinh!

Câu này của hắn cũng không đúng nha? Cái gì bảo là thật tốt quá, Tang Nhi không trọng sinh?

Là một nữ phụ pháo hôi chết ngay khúc đầu của quyển tiểu thuyết, nàng trọng sinh hay không trọng sinh, có gì khác nhau à?

Bàn tay to của Hàn Thiếu Lăng buông lỏng uyển mạch của nàng, bất động thanh sắc mà đưa vào cổ tay áo của nàng, ánh mắt càng thêm nhiệt liệt. Tang Viễn Viễn cảm thấy mình như tiểu bạch thỏ bị sói xám nhìn thẳng vậy.

Cứ tiếp tục như thế này, sợ là muốn **.

Tang Viễn Viễn bình tĩnh hít một hơi: "Xin lỗi, giờ phút này cái gì ta cũng nghĩ không ra, hơn nữa đầu thực choáng váng, vô cùng muốn ói. Có cái gì muốn nói có thể để muộn một chút được không ? Để ta nghĩ tạm trong chốc lát đã ?"

Hàn Thiếu Lăng đại khái là bị ' vô cùng muốn ói ' của nàng doạ, thu tay lại, đỡ nàng nằm xuống, nói: "Nàng cứ nghỉ ngơi thật tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều, sáng sớm ngày mai ta liền tới thăm nàng."

Suy nghĩ một lát, hắn vuốt cằm, nói: "Ta sẽ phái người tới bảo hộ nàng, nàng chỉ cần an tâm biết một điều, trên thế gian này, không có ai có thể hãm hại nàng!"

"Đa tạ." Tang Viễn Viễn lễ phép cười cười.

"Thật tốt quá." Nụ cười của Hàn Thiếu Lăng hơi có chút làm nàng nhìn không hiểu, "Tang Nhi, thật sự là quá tốt! Ta thật sự quá vui vẻ!"

Tang Viễn Viễn: "....." Thôi được rồi, ngươi vui vẻ là được.

Hàn Thiếu Lăng lưu luyến mỗi bước đi mà rời khỏi gian cung điện hoa lệ này.

Tang Viễn Viễn xoa xoa thái dương, đang định suy nghĩ một chút,

bỗng nhiên nghe được âm thanh 'phành phạch' rất nhỏ, dường như có chim chóc từ nơi xa bay đến cửa sổ phòng mình.

Một âm thanh lẩm nhẩm lầm nhầm vang lên ——

"Họ Hàn có quyền có thế, tuy so với ta thì hơi xấu hơn một chút, nhưng cũng đâu đến nỗi xấu ma chê quỷ hờn, hôm nay còn cứu mạng nàng ta, nàng ta làm gì muốn ở bên ta nữa chứ. Nương của ta thật là, muốn cưới vợ cho ta mà muốn đến điên luôn rồi. Thôi được rồi, nể tình bà ấy cũng không làm gì xấu cho ta, không thèm so đo với bà ấy nữa. Chỉ thấy ta uổng công đi một chuyến thôi."

Thanh âm này thật trẻ tuổi, khinh phiêu phiêu, có hơi hồn nhiên, dùng khí âm mà nói ra.

Tang Viễn Viễn hoảng sợ.

Nàng chống người ngồi dậy, nhìn xung quanh khắp nơi.

Cách một tấm màn lụa, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh cao gầy ngồi xổm trên mái cửa sổ, giọng nói vừa kết thúc thì có cái gì như hai cái cánh ở phía sau lưng người này mở ra, hô một cái, bay ngược vào trong bóng đêm.

Tang Viễn Viễn: "???!!!"

Ai nói cho nàng, nơi này vì sao lại có người chim như cái con thiêu thân khổng lồ thế này chứ?!

Chuyện này, đầu thật sự có chút choáng váng. Tang Viễn Viễn cảm thấy, đây nhất định là tác dụng phụ còn lại sau khi giải độc rồi.

Nàng quay trở lại trên giường, nằm liệt ra như con cá mặn.

Nếu nam chủ trọng sinh, khẳng định muốn đi bù đáp cho nữ chủ bị hắn ngược đi ngược lại kia, bọn họ kim phong ngọc lộ tương phùng,

nữ phụ như mình trong lòng phải có chuẩn bị trước.

Không tạo cảm giác tồn tại, thành thành thật thật chờ bị ly hôn, mới có thể thoải mái tự do được.

Nàng nhắm mắt ngủ.

Tiếng hít thở của nàng dần dần đều đều.

Ngay khi lúc nàng ngủ, một thân ảnh áo bào đen chậm rãi từ hiên cửa tiến vào.

Hàn Thiếu Lăng đứng bên cạnh giường, nhìn chăm chú nét mặt đang say ngủ của Tang Viễn Viễn, khóe môi hiện lên nụ cười quái dị.

"Tang Nhi," hắn lẩm bẩm tự nhủ, "Thật tốt rồi. Nếu nàng nhớ rõ U Vô Mệnh, ta đành phải đem nàng trói lại, mạnh mẽ muốn nàng, ép nàng sinh hài tử cho ta. May mắn nàng không nhớ rõ, không nhớ rõ là được. Ta không trách nàng, ta tha thứ cho nàng, lần này ta sẽ không cho U Vô Mệnh cơ hội, ta sẽ cùng với nàng đầu bạc răng long."

Hắn trầm tư một lát, xoay người: "Hàn Thập Nhị, bảo hộ phu nhân. Thập Tam, đi theo ta."

Hai thân ảnh màu đen từ hai bên cửa loé lên tiến vào: "Dạ! Chủ quân!"

.....

Hàn Thiếu Lăng trầm mặt, ánh mắt hơi lóe: "Đi, điều tra rõ hành tung của U Vô Mệnh."

Hàn Thập Tam không hiểu sao: "Chủ quân, ai là U Vô Mệnh? Là vương tộc của U thị sao?"

Hàn Thiếu Lăng trợn tròn hai mắt, âm thanh cất cao một chút: "U Châu vương, U Vô Mệnh."

Mặt Hàn Thập Tam lộ vẻ u sầu, lo lắng nói: "Chủ quân, ngài gần đây có phải quá mệt mỏi rồi hay không? U Châu vương không phải U Minh Hiên sao?"

U Minh Hiên?

Hàn Thiếu Lăng hốt hoảng một trận. Tên này cũng không xa lạ, trong cuộc đời hắn vừa mới trải qua xong kia, U Minh Hiên đã sớm liền bỏ mạng trong tay U Vô Mệnh, thông thường được gọi là lão U Vương.

"Vậy U thế tử đâu?" Hàn Thiếu Lăng cắn răng hỏi.

Hàn Thập Tam nói: "U thế tử, U Doanh Nhật, huynh trưởng của tiểu phu nhân..... Chủ quân, hắn có vấn đề gì sao?"

"U Doanh Nhật?"

Hàn Thập Tam mặt lo lắng: "U Doanh Nhật á, U Doanh Nhật nổi danh phế vật trên toàn Vân cảnh. Chủ quân, muốn tra hắn?"

Hàn Thiếu Lăng nhẹ nhàng hít vào một hơi, ánh mắt hoảng hốt, khóe môi hiện lên mỉm cười.

Thế giới này, không có U Vô Mệnh?

Vậy Tang Nhi thật sự là vật trong bàn tay hắn.

Không, từ từ, cái tên U Doanh Nhật kia, cần phải điều tra rõ!

.....

Tang Viễn Viễn ngủ một giấc này cũng không biết ngủ bao lâu.

Nàng mơ thấy một con chim gõ kiến.

Vẫn luôn đốc đốc đốc mà mổ bả vai nàng, giống như muốn mổ cho nàng tỉnh luôn.

Đôi mắt trợn mắt, thiếu chút nữa bị dọa đến đứng tim.

Một người, nam nhân, nam nhân xa lạ, ngồi xổm bên cạnh giường của nàng, nghiêng đầu, rất có hứng thú mà nhìn nàng.

Hắn dùng hai ngón tay xách theo một chuỗi tràng hạt bằng hổ phách, giống như câu cá mà đem từng hạt châu nặng trĩu từng chút một chọi lên vai nàng.

Tang Viễn Viễn dùng sức chớp chớp mắt, hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn.

"Suỵt." Hắn nói.

Tang Viễn Viễn tận lực duy trì bình tĩnh, cất giọng hỏi hắn: "Ngươi vì sao lại ngồi xổm ở chỗ này?"

Hắn chớp chớp mắt: "Bằng không ta ngồi xổm chỗ nào?"

Tang Viễn Viễn: "....." Hàn Thiếu Lăng sao lại đem một thị vệ không có đầu óc như thế này cho nàng?!

Nàng hít vào một hơi: "Ngươi vì sao dùng châu châu chọi ta?"

Hắn vèo cười: "Châu châu. Tiểu Tang Quả, nàng là con nít ba tuổi sao!"

Tang Viễn Viễn: "?" Tiểu Tang Quả lại là cái gì?

"Thôi được rồi." Hắn thực không thèm để ý, vẫy vẫy tay, sau đó đem

cái tràng hạt bằng hổ phách kia vòng lại thành hai ba vòng, tròng vào trong cổ tay, sau đó nói, "Mẹ ta nói ngươi mất trí nhớ, sợ ngươi không an toàn, bắt ta trở lại. Không có việc gì, ngươi cứ lo ngủ đi, ta sẽ trông chừng ngươi."

Tang Viễn Viễn minh bạch. Đây là thị vệ mà Hàn Thiếu Lăng phái tới bảo hộ nàng, còn mẹ hắn, nói không chừng chính là y sư xem bệnh cho nàng.

Tuy rằng hơi cảm thấy có chỗ nào đó ông nói gà bà nói vịt, nhưng không sao cả, chỉ cần bảo vệ được mạng nhỏ là được.

"Ta còn muốn ngủ tiếp một chốc lát, ngươi đừng làm phiền ta."

Tang Viễn Viễn nhắm mắt lại.

Bộ dáng của người thị vệ này còn lưu lại trong một cái chớp mắt của nàng. Nàng hậu tri hậu giác ý thức được, người nam nhân này phi thường trẻ tuổi, phi thường anh tuấn, môi hồng răng trắng đôi mắt lại đen, so với Hàn Thiếu Lăng còn muốn đẹp hơn một chút! Xinh đẹp đến giống người giả ấy.

Ai? Không nhìn lầm chứ?

Đôi mắt đều đóng chặt, lại mở lại, lại có chút ngượng ngùng.

Rối rắm như vậy trong chốc lát, trong lòng bỗng cảm thấy giống bị như bị mèo cào.

Một tiếng cười khẽ truyền đến.

Thanh âm của nam nhân trẻ tuổi này dễ nghe cực kỳ, mang theo một chút ý giận: "Cứ vậy mà ngủ? Cũng quá chủ quan rồi đó Tiểu Tang Quả! Khó trách nương ta không yên lòng."

Nàng mượn cơ hội trợn mắt nhìn, lại chỉ thấy được bóng dáng hắn

nhanh chóng rời đi qua màn lụa trắng.

Gầy gầy cao cao, áo choàng màu đen gắn vào trên người, gió thổi qua giống như cả người đều muốn bay lên luôn.

Hắn nhìn như là có chút lạnh, đang hai tay ôm vai, bàn tay còn xoa xoa hai cái.

Tang Viễn Viễn: "....." Thị vệ này, nhìn bộ dáng có vẻ như cũng không chất lượng lắm nha.

.....

Tang Viễn Viễn mau chóng lại bị người nhìn chằm chằm đến tỉnh.

Trợn mắt vừa nhìn, lại phát hiện đã đến giữa trưa, người đang ngồi bên cạnh giường đưa mắt thâm tình nhìn nàng là Hàn Châu vương Hàn Thiếu Lăng.

"Tang Nhi, trưa nay muốn ăn cái gì?"

Ánh mắt thâm trầm lại thâm tình, xứng với một khuôn mặt anh tuấn như vậy, thật sự là làm người rất khó kháng cự.

"Cứ tuỳ ý Hàn Châu vương an bài là được."

"Quá khách khí. Gọi ta là Thiếu Lăng." Nam nhân soái khí sủng nịch nói.

Tang Viễn Viễn: "..... Thiếu, phốc, xin lỗi."

Da gà đều nổi lên hết.

"Tang Nhi....." Hàn Thiếu Lăng càng thêm ôn nhu, "Nàng cũng giống y hệt như trước nay, không hề thay đổi."

Tang Viễn Viễn: "?"

Xin lỗi, nàng thật đúng là không biết Hàn Thiếu Lăng cùng bạch nguyệt quang đã từng có một đoạn tình cảm nha ?

"Ta đợi nàng 6 năm, Tang Nhi, rốt cuộc chờ được nàng rồi, tựa như nằm mơ vậy!"

"6 năm?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Đúng vậy, nàng bắt ta chờ nàng 6 năm, ta liền đợi nàng 6 năm." Hàn Thiếu Lăng thâm tình chân thành.

Tang Viễn Viễn: "....." À, là vừa cùng người khác lăn giường vừa chờ à ?

Nàng cảm thấy chỉ có nữ chủ Mộng Vô Ưu cái loại trải qua trăm ngược ngàn ngược còn si tình không thay đổi trong quyển sách này mới xứng đôi với nam chủ ' tốt ' như vậy.

Hàn Thiếu Lăng đang muốn tiến lên đỡ nàng, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng cãi cọ ầm ĩ, một người nam nhân trẻ tuổi cao giọng kêu ' ta muốn gặp lão sư ', một người nữ nhân trẻ tuổi lại khóc sướt mướt nói ' không cần đâu, Khương Cẩn Nguyên, không cần ', đang quậy tưng bừng với nhau, ồn ào đến đau cả đầu.

Tang Viễn Viễn: "?"

Sao lại thế này, cũng đã qua một đêm rồi, Hàn Thiếu Lăng còn chưa trấn an được kiều thê bỏ trốn của mình sao?

Sắc mặt Hàn Thiếu Lăng đại biến, tay áo đen phất một cái, bước nhanh đi ra phía ngoài.

Thực mau, âm thanh lung tung rối loạn bên ngoài toàn bộ biến mất.

Tang Viễn Viễn an tĩnh đợi thật lâu, nhưng vẫn không có ai đưa cơm tới cho nàng.

Nàng, một mỹ nhân đoan trang ưu nhã như vậy, cũng ngượng ngùng đi hỏi xin những thị nữ đó đồ ăn —— các nàng ta thoạt nhìn hình nhưng đều đã ăn cơm xong hết rồi, trên miệng ai cũng bong bóng dính dầu.

Suy nghĩ một lát, nàng nói: "Các ngươi đi xuống đi, đóng cửa điện lại, ai cũng không được tiến vào."

Cung điện lớn như vậy, khẳng định có thể tìm được gì đó để ăn!

Bọn thị nữ cung kính thi lễ lui ra.

Vạt áo Tang Viễn Viễn kéo lên, nàng nhảy xuống khỏi giường một cái, vén tay áo, nhào về hướng những án bàn tinh xảo hoa mỹ đang bày trong điện. Trong phim truyền hình, trên mấy cái bàn lùn nhỏ đó thường sẽ bày đầy trái cây, kẹo bánh, cái này nàng rất có kinh nghiệm.

Lục soát khắp nơi trong chốc lát, không thu hoạch được gì.

Nàng không bỏ được mà ngay cả tủ gỗ cũng mở ra.

Bỗng nhiên nghe được sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ: "Tiểu Tang Quả, ngươi tìm chứng cứ họ Hàn phản bội ngươi sao? Đừng tìm nữa! Ta dẫn ngươi đi xem nha!"

Tang Viễn Viễn vừa quay đầu lại, liền thấy thị vệ trẻ tuổi đêm qua dùng cái tràng hạt hổ phách gõ nàng.

"Ta tìm đồ ăn!"

Đối với cái tên đầu óc có chút không bình thường này, Tang Viễn Viễn thật sự là không làm ra giá vương nữ nổi.

"Gạt ta à!" Hắn cười, "Mẹ ta nói rồi, phàm là nữ tử lén trượng phu lục soát khắp nơi, hoặc là đang tìm tiền riêng của trượng phu, hoặc là tìm chứng cứ hắn ngoại tình thôi."

Tang Viễn Viễn: "....." Nương ngươi thật là một nhân tài. Ngươi cũng là một nhân tài.

Nàng hít sâu một hơi, bày ra gương mặt tươi cười: "Ta tiếp tục tìm chứng cứ, ngươi giúp ta tìm chút thức ăn lại đây, được không?"

Nam nhân trẻ tuổi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Ngươi muốn ăn cái gì? Ta đến phòng bếp trộm cho ngươi."

Trộm?

Tang Viễn Viễn giờ phút này đói đến choáng váng đầu, cũng bất chấp hắn có phải nói sai cái gì hay không, nàng vội la lên: "Gà nướng! Vịt nướng! Cá nướng! Mực mực! Vịt nấu nấm! Tôm hùm sốt cay! Thịt kho tàu! Sườn heo chua ngọt! Canh cá cay! Thịt bò xào! Cơm tẻ!"

Hắn trợn tròn đôi mắt đen nhánh, đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá nàng: "..... Tiểu Tang Quả! Ngươi ăn nhiều như vậy!"

Thấp giọng nói thầm một câu: "Ta làm sao nuôi nổi."

Tang Viễn Viễn nhìn hắn như nhìn tên ngu ngốc: "Đây đâu phải là ta gọi cơm trong quán, có thể tìm được món giống như vậy đã là không tồi rồi. Nói nhiều mấy món, lúc đó tiện có cái nào thì lấy cái đó thôi, lỡ như nói một hai món ngươi tìm không có quay về tay trắng thì sao ?"

"Thông minh." Hắn ngạc nhiên nhướng mày.

Tang Viễn Viễn: "....." Ngươi thì đúng là ngốc tử.

Hắn đi.

Tang Viễn Viễn nằm liệt trên trường kỷ, ngóng trông hắn nhanh lên mang đồ ăn về cho nàng.

Hắn thực mau chóng trở về.

Trong tay nâng một cái mâm gỗ, trên mặt trên còn đậy một cái nắp bằng gỗ.

"Nhanh dữ vậy?"

Tang Viễn Viễn biết, mấy món đồ ăn mình nói ra khẳng định một cái cũng không có —— tính thời gian, lúc này ắt hẳn đã qua giờ ăn khá lâu rồi, trong phòng bếp khẳng định đều là bếp lạnh, mà những món đồ ăn nàng nói ra đều là những món nóng hổi, còn phải mới mẻ. Cứ coi như tạm nhóm lửa tự làm, khẳng định không nhanh như vậy.

Cho nên tên thị vệ này chắc tùy tiện lấy mấy món nào đó để cho qua với nàng rồi.

Không có việc gì, nàng cũng không kén chọn.

"Tiểu Tang Quả, tới ăn đi."

Tang Viễn Viễn kỳ quái hỏi: "Ngươi vì sao kêu ta là Tiểu Tang Quả?"

Hắn sửng sốt hạ: "Nương ta nói cho ta ngươi tên là Tiểu Tang Quả."

Tang Viễn Viễn theo bản năng hỏi: "Nương ngươi là ai?"

"Khương Nhạn Cơ." Hắn thực tự nhiên nói.

Miệng vừa nói, tay vừa vịn lên cái nắp gỗ đậy trên khay.

"Phốc!" Tang Viễn Viễn đang ngậm một hớp nước trà liền phun ra ngoài, "Ngươi là Thái Tử a?"

Khương Nhạn Cơ?! Thế giới này chỉ có một nữ nhân tên là Khương Nhạn Cơ. Nàng là nữ đế quân của Vân Cảnh mười tám châu này. Nương hắn nếu là Khương Nhạn Cơ, vậy hắn không phải là Thái Tử thì còn gì ?

"Thái cái gì tử, Tiểu Tang Quả, ngươi không bệnh chứ!" Hắn nhíu hai mắt, "Không phải chỉ là mất trí nhớ thôi sao, đầu óc cũng mất luôn à ?"

Tang Viễn Viễn: "....." Ta vì sao phải cùng một tên bệnh thần kinh tranh luận xem ai mới là người bệnh thần kinh chứ?

Nàng vẫy vẫy tay, thực mệt mỏi kéo hết cái nắp gỗ che trên khay ra.

Một mùi hương thơm ngát nóng hầm hập bỗng nhiên bốc lên, hít phải làm nàng cảm thấy cõi lòng thật chan chứa.

Chỉ thấy này ở giữa cái khay gỗ này đoan đoan chính chính đặt một cái đĩa sứ vừa dài vừa to lại trắng muốt, mặt trên là một con cá trích nằm dài vừa thấy liền biết đã nướng đến ngoài giòn trong mềm, mùi hương thơm nức mũi, bên cạnh đặt một cái ống trúc nhỏ, ống đựng cơm tẻ thơm ngon bên trong.

Tang Viễn Viễn giật mình há to miệng.

Cái con cá nướng này rõ ràng chính là mới ra lò. Làm sao trùng hợp đến như vậy chứ, không lẽ trong bếp lại vừa vặn có một con cá như vậy, cũng trùng hợp là mới ra lò, trùng hợp bị hắn trộm bưng tới?

"Sách," hắn đầy mặt răng đau, "Không phải chính ngươi muốn cá sao? Sao lại không ăn?"

Cũng không đợi nàng trả lời, hắn liền ôm bả vai đi đến một bên, lẩm

nhẩm lầm nhầm nói: "Quả nhiên nữ nhân là phiền toái nhất, trừ bỏ họ Minh cái loại người không bao giờ biết giận kia, ai có thể chịu được sinh vật đáng sợ này chứ? Cưới về nhà không phải tự tìm chỗ cho mình chịu tội sao, ai muốn cưới ai thì cưới, ta dù sao cũng không cần."

Tang Viễn Viễn: "....." Hắn có phải cho rằng thính lực nàng có vấn đề? Đứng ngay trước mặt nói bậy bạ vậy cũng được ?

Thật sự, vị thị vệ đại gia mà Hàn Thiếu Lăng phái tới bảo hộ nàng đây thật sự làm trong lòng nàng tràn đầy mỏi mệt.

Gia vệ. Đây là gia vệ thật nha.

Nàng thở dài, nhặt trúc đũa lên, đẩy da cá giòn vàng ra, cẩn thận gắp một khối thịt cá.

Quả nhiên cũng giống như trong tưởng tượng của nàng, vừa mềm vừa mọng nước, mùi tiêu nhẹ nhàng thấm vào tới bên trong từng sợi thịt cá, bỏ vào trong miệng không cần nhai nhiều cũng tan đi, hương lại thoát ra ngoài, mùi thơm ngọt hấp dẫn tràn ra, còn mang theo nhàn nhạt mùi cỏ cây!

Tang Viễn Viễn: "!!!"

Thức ăn này của Hàn Châu thật quá tuyệt vời rồi!!

Nàng xắn ống tay áo lên, bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Không biết từ khi nào, tên thị vệ trẻ tuổi kia đã đi đến đối diện nàng ngồi xuống, đôi tay chống đầu gối, hơi cong sống lưng, rất có hứng thú nghiêng đầu nhìn nàng.

"Ăn rất ngon sao? Ta cảm thấy chả có gì lạ." Hắn nói.

"Ngươi thật kén chọn!" Nàng vừa nuốt hết một ngụm, vội vàng trả

về một câu, bỗng nhiên tiếp tục vùi đầu ăn.

Hắn lại quan sát nàng trong chốc lát, đột nhiên cười ra tiếng: "Ta làm mà!"

Tang Viễn Viễn: "....." Thật sự, người này, có thể bình thường mười phút thì nàng thua!

Thời gian lúc nãy hắn đi về từ đây đến cái phòng bếp kia, nhóm lửa còn không đủ.

Còn nướng cá?

Nhưng mà niệm tình hắn kiếm đồ ăn cho nàng, nàng cũng không có vạch trần, chỉ buông đũa xuống, lau miệng, mỉm cười hỏi: "À, phòng bếp vừa lúc có sẵn cá sao?"

"Không có," hắn không hề có chút liêm sỉ mà lắc lắc đầu, "Ta bắt cá bên ngoài sông chứ đâu. Còn gia vị thì thật ra là ta trộm trong phòng bếp."

Tang Viễn Viễn: "....." Cho dù nàng nguyện ý che mắt lương tâm lại nói dối, nhưng lời này của hắn cũng không khỏi quá khó tiếp thu!

Không đến mười lăm phút, đi qua sông bắt cá trở về, lại nướng thành một món đầy đủ sắc hương vị như vậy? Nói dối cũng phải có chút logic chứ!

"Làm như ngươi bay đi không bằng." Nàng cảm thấy không thể quá chiều chuộng hắn.

Cái tên bệnh thần kinh có diện mạo xinh đẹp này thực nghiêm túc gật gật đầu: "Đúng vậy, không được nói cho người khác nga."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn dùng ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn: "Có nghe thấy không? Phải bảo mật."

"Được, được, tốt." Lòng Tang Viễn Viễn tràn đầy tang thương.

"Tiểu Tang Quả ngươi đang ờ cho có lệ." Vẻ mặt hắn đầy bất mãn.

Tang Viễn Viễn: "..... Ta mệt mỏi, ta ngủ."

Hắn giật mình, trừng lớn cặp mắt đen hẹp dài thâm thúy: "Ngủ nữa hả ? Tiểu Tang Quả, ngươi là heo sao, ngươi như vậy ta làm sao dám cưới ngươi!"

Tang Viễn Viễn: "....."

Cái vụ xuyên qua này, thật sự là khó chơi.

Người ta xuyên qua có bàn tay vàng, nàng thì ngược lại, cốt truyện hoàn toàn không khớp với bản trong sách còn chưa nói, bên cạnh tự nhiên được tặng một tên có bệnh thần kinh.

"Ai nói ta phải gả ngươi?" Nàng mệt mỏi hỏi.

"Nương ta."

"Khương Nhạn Cơ a?" Tang Viễn Viễn lộ ra nụ cười lễ phép giả dối.

"Đúng vậy."

"Được nha." Tang Viễn Viễn nói, "Ngươi bảo bà ta trước hết giúp ta giải quyết hôn khế cùng đồng tâm khế đi, được không?"

Hắn hoảng sợ lùi lại một bước: "Ngươi từ từ, ta còn chưa có đồng ý cưới ngươi đâu."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình giống như cũng bị hắn lây bệnh thần kinh rồi.

Quá khó khăn, cái chuyến xuyên qua này, thật sự quá khó khăn.

Chương 108: Ngoại truyện 2(2): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa

Tang Viễn Viễn nằm trên giường, tròng mắt thỉnh thoảng chuyển lại chuyển, nhìn tên thị vệ trẻ tuổi xinh đẹp đang đi tới đi lui trong đại điện.

Hắn ôm cánh tay, thoạt nhìn vô cùng nhàm chán.

Sau một lúc lâu, hắn bước tới, đưa đầu tiến gần sát bức màn lụa, không có gì biểu tình hỏi nàng: "Hàn Thiếu Lăng tới, muốn gặp hắn không?"

Tang Viễn Viễn: "....." Chẳng lẽ nàng còn có sự lựa chọn sao?

Nàng cảm thấy cái tên thị vệ này có thể sống đến bây giờ, nhất định là bởi vì y thuật của mẹ hắn quá mức cao minh.

"Gặp, làm sao lại không gặp." Tang Viễn Viễn thở dài, "Ta cùng với hắn rốt cuộc là có hôn khế trong người."

Hắn gật gật đầu, rời đi khỏi màn lụa, bước ra phía ngoài điện.

Một câu nói thì thầm thổi qua: "Cho nên ta vì sao lại lãng phí thời gian ở chỗ này chứ?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn vừa đi khỏi trong chốc lát, Hàn Thiếu Lăng liền bước vào.

Hàn Thiếu Lăng thoạt nhìn tâm tình cũng không tệ lắm.

Hắn đã vận dụng hết thảy thủ đoạn đi điều tra, kết quả chính là, trên đời này thật sự không ai là U Vô Mệnh.

Rất nhiều chuyện đều không còn giống như đời trước, người đang ngồi trên long ỷ ở Thiên Đô chính là Khương Hư Hồng, nữ đế quân kiếp trước là Khương Nhạn Cơ sớm đã bỏ đi theo một người nam nhân nhiều năm trước, đến nay tung tích không rõ.

Vương tộc U thị cũng không có gặp phải kiếp nạn thảm sát kia, U Châu vương trẻ trung khoẻ mạnh, dưỡng ra một tên rõ đầu rõ đuôi là phế vật, ăn chơi trác táng, thế tử U Doanh Nhật —— không phải là U Vô Mệnh cái tên tính tình khó đoán giả heo ăn thịt hổ, mà rõ ràng chính xác là phế vật.

Mấy ngày trước đây, U Doanh Nhật chạy tới Đông Châu, mua được nữ trai tiên kỹ tử của Tây Phủ, vừa nghe thấy Hàn Châu vương muốn tìm hắn, lập tức tung tăng mang theo nữ trai tiên chạy lại đây, Hàn Thiếu Lăng mới vừa rồi đã gặp qua, diện mạo U Doanh Nhật tương tự như U Doanh Nguyệt, mập mập lại giả tạo, vừa nhìn liền biết trầm mê tửu sắc.

Hàn Thiếu Lăng tính để Tang Viễn Viễn trông thấy hắn, hoàn toàn loại bỏ bóng ma mà kiếp trước U Vô Mệnh đã mang lại cho mình.

"Tang Nhi, hôm nay khí sắc nàng không tồi, ta đưa ngươi đi dạo ngoài vườn, chờ lát nữa có tiệc tối, nàng phải cùng ta đi gặp một người." Hắn thập phần chu đáo nâng nàng dậy.

Tang Viễn Viễn lễ phép gật gật đầu, để nữ hầu phủ thêm cho nàng áo ấm thật dày, đi theo bên cạnh hắn, chậm rãi đi dạo về hướng hoa viên.

Đi ra khỏi tẩm điện, trong lòng bỗng nhiên nổi lên bất an nhàn nhạt, nhịn không được quay đầu lại, vô ý thức nhìn về phía đỉnh điện.

Cái gì cũng không có.

Mới vừa bước ra khỏi cửa Hồi Vân điện, liền có thị vệ vội vàng tới báo, nói là bên chỗ U thế tử xảy ra chút chuyện.

Trực giác Hàn Thiếu Lăng cảm thấy không ổn.

Thị vệ gian nan nói: "U thế tử ngẫu nhiên gặp được Mộng Vô Ưu cô nương, đối với nàng vừa gặp đã thương, nói là..... dùng thị thiếp hắn mang đến, cùng chủ quân..... trao đổi."

Tang Viễn Viễn mặt lộ vẻ hiểu rõ.

Loại nữ chủ Mary Sue như Mộng Vô Ưu vậy, cốt truyện đều là có thật nhiều nam phụ quay chung quanh yêu nàng, chọc cho nam chủ ăn thêm mấy bình dấm, bình thường thôi, bình thường thôi.

Tang Viễn Viễn phát hiện Hàn Thiếu Lăng bỗng dưng nắm chặt tay.

Nàng thực săn sóc mà lui về phía sau một bước, hướng về phía hắn hơi hơi thi lễ: "Hàn Châu vương đi xử lý chuyện của U thế tử trước đi, ta vừa lúc cũng mệt mỏi, liền trở về nghỉ tạm."

Loại tình huống này nàng quả thực quá có kinh nghiệm!

Trên đất diễn của nam chủ và nữ chủ, nếu xuất hiện nữ phụ, cái nữ phụ này nhất định sẽ bị hung hăng vả mặt, không cần thương lượng. Nàng mới không cần đưa mặt ra làm trống.

Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên quay đầu, khẩn trương nhìn thẳng nàng.

Nhìn chằm chằm nửa ngày, không phát hiện nàng có chút không vui nào.

Hàn Thiếu Lăng không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi —— thật tốt quá, nàng còn không biết chuyện của Mộng Vô Ưu kia, những chuyện đó đó lần này nhất định phải gắt gao giấu nàng, chờ đến bắt được trái tim nàng rồi, lại chậm rãi thổ lộ với nàng bản thân mình cũng là bất đắc dĩ.

"Tang Nhi, vậy nàng nghỉ ngơi thêm đi," Hàn Thiếu Lăng thâm tình nhìn nàng, "Ta mau chóng trở về, cùng nàng dùng bữa tối."

Tang Viễn Viễn đáng thương vẫn luôn chờ đến màn đêm buông xuống, đều không nhìn thấy Hàn Thiếu Lăng, cùng với cơm của hắn.

Có lẽ là diện mạo nàng quá đẹp quá có tiên khí, người khác thực tự nhiên liền cho rằng nàng không dính khói lửa phàm tục, từ đầu tới đuôi, đám nữ hầu đều không có lại đây hỏi nàng một câu, có đói bụng không?

Người khác không hỏi, nàng cũng không nói. Mắt thấy màn đêm buông xuống, nàng cho lui nữ hầu, một mình ngồi ở bên cửa sổ gỗ lớn khắc hoa, cũng không biết đang chờ đợi cái gì.

Dù sao khẳng định là không phải đang đợi Hàn Thiếu Lăng.

Đạo lý này nàng hiểu, sau một màn ngược đi ngược lại, nam nữ chủ nhất định sẽ điên loan đảo phượng một hồi, tâm sự ân ái nhau.

Bụng kêu vài lần, nàng rốt cuộc kìm nén không được, bình tĩnh gọi: "Thị vệ, mời ngươi ra đây."

..... Cư nhiên quên hỏi tên hắn!

Sau một lúc lâu không có động tĩnh.

Tang Viễn Viễn đứng dậy, giương giọng kêu: "Vị thị vệ Hàn Châu vương phái tới bảo hộ ta, mời ngươi ra đây, ngay lập tức!"

Trước cửa điện truyền tới thanh âm hơi chần chờ : "Phu nhân có gì phân phó ạ?"

Thanh âm không đúng.

Tang Viễn Viễn nói: "Ngươi tiến vào đây."

Đối phương do dự một hồi, đẩy cửa ra đi vào trong điện, khoanh tay đứng ở một bên.

Cũng không phải là tên kia.

"Phu nhân có gì phân phó?" Thị vệ lại hỏi.

"Các ngươi thay phiên nhau canh gác sao?"

Thị vệ cung kính thành thật trả lời: "Thuộc hạ tu vi là thất trọng thiên Linh Minh cảnh, không cần ngủ, một mình vẫn có thể khán hộ phu nhân."

Tang Viễn Viễn phát hiện không đúng rồi, nàng do dự một lát, hỏi: "Hàn Châu vương chỉ phái một mình ngươi bảo hộ ta?"

"Đúng vậy." Thị vệ nghi hoặc nâng mắt lên, "Phu nhân?"

Tâm Tang Viễn Viễn bỗng dưng trầm xuống.

Suy nghĩ lướt qua một chút, nàng nói: "Ta có chút không thoải mái, có thể mời y giả lại đây xem một chút được không?"

"Dạ, phu nhân!"

Ngự y mau chóng tới.

Tang Viễn Viễn rào trái đón phải một lát, thực mau liền xác định, cũng không có vị nữ y sư nào có nhi tử trong cung làm thị vệ.

Nàng rốt cuộc ý thức được chuỗi vấn đề râu ông nọ cắm cằm bà kia là từ ai mà ra.

Người kia, căn bản không phải thị vệ của nàng, nương của hắn cũng căn bản không phải y sư của nàng.

Cho nên hắn là ai?

Một đêm này Tang Viễn Viễn mất ngủ.

Nàng thỉnh thoảng sẽ ngồi dậy, nhìn chung quanh gian địa điện hoa lệ quạnh quẽ này.

Một người không biết danh tính, thế nhưng có thể vòng qua hàng phòng ngự thật mạnh mẽ, lặn xuống bên cạnh nàng, nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút làm nhân tâm kinh sợ. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng cũng không nói chuyện này cho cái thị vệ chân chính kia.

Trực giác nói cho nàng, tên bệnh thần kinh xinh đẹp đó cũng không có ác ý với nàng.

Còn mang cho nàng cá nướng ngon đến như vậy nữa.

Vừa nhớ tới cá nướng, nàng càng ngủ không được.

Quay đầu ngẫm lại, từ khi biết Hàn Thiếu Lăng tới nay, hắn vậy mà cả một bữa cơm cũng không cho nàng ăn!

Loại người này có thể làm chồng sao? Cho xin đi!

Bụng đói kêu vang, trằn trọc.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới câu cuối cùng mà người kia nói —— "Cho nên ta vì sao phải lãng phí thời gian ở chỗ này?"

Lúc ấy hắn hỏi nàng có gặp Hàn Thiếu Lăng hay không.

Nàng nói đương nhiên muốn gặp, nàng cùng Hàn Thiếu Lăng rốt cuộc có hôn khế trong người.

Sau đó hắn liền đi rồi.

Hắn cảm thấy không cần tiếp tục lãng phí thời gian trên người nàng nữa?

Cho nên, hắn thật đúng là do nương hắn phái tới cưới nàng?

Tang Viễn Viễn bị tốc độ động não của mình chinh phục. Nàng lại quay cuồng trong chốc lát, đói đến thật sự ngủ không được, dứt khoát phủ thêm xiêm y ngồi vào trên sạp bên cửa sổ, nâng má nhìn ánh trăng.

Nàng phát hiện tình cảnh của mình thật quá bi đát.

Đã là nữ phụ rồi mà ngay cả bụng cũng không được ăn no, có thể sống được mấy tập? Phải mau chóng nghĩ cách liên hệ Tang Châu.

Cuộc hôn nhân này, cần phải ly càng sớm càng tốt!

Vương tộc vì ăn không đủ no mà ly hôn, thật đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.(*)

(*) tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: ý chỉ người trước, kẻ sau chưa từng có ai trải qua.

Bất tri bất giác trời liền sáng.

Tang Viễn Viễn đứng lên, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, chân mềm nhũn liền ngã xuống dưới sạp, cái trán ' phanh ' một cái đập vào trên sạp gỗ, đem mấy cục đói trong bụng phải tràn ra hết, hóa

thành sao Kim, xoay vòng vòng trước mắt.

Chợt nghe tiếng ' phành phạch ' nhẹ nhàng một cái, trước mắt nàng xuất hiện một đôi cẳng chân thon dài thẳng tắp.

Người nọ ngồi xổm xuống, hai tay vịn đầu gối, tang tang nhìn nàng: "Vì một người nam nhân? Ngươi cần thiết phải vậy sao?"

Tang Viễn Viễn phát hiện mình đã đói đến mức không có sức lực nói chuyện.

Hắn bắt lấy cánh tay nàng, xách nàng từ trên mặt đất lên, sắc mặt nhìn có chút xú.

Hắn nói: "Hàn Thiếu Lăng cũng không phải ngày đầu tiên ngủ với nữ nhân khác. Hắn ngủ thì ngươi liền không ngủ được?"

Tang Viễn Viễn suy yếu nhìn hắn một cái, phun ra như khí âm: "Đói."

Hắn: "....."

Sau một lúc lâu, hắn phốc lên cười một tiếng, quái dị nhìn chằm chằm nàng: "Ta không trở lại, ngươi sẽ không ăn cơm?"

Tang Viễn Viễn: "..... Không phải, là không có cơm ăn."

"Lừa quỷ à. Hàn Thiếu Lăng không lẽ không cho ngươi được bữa cơm." Hắn phiền não nhíu nhíu mày, "Đây là ăn vạ ta?"

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn do dự một chút, sau đó cong lưng, ôm nàng chặn ngang lên.

Tang Viễn Viễn phát hiện, người này nhìn yếu đuối mong manh, kỳ thật rất rắn chắc, trên người có một tầng cơ bắp gầy nhưng rắn

chắc, rất có cảm giác có lực.

Hắn đem nàng đặt lên trên giường, rũ mắt nhìn nàng: "Còn ăn cá nướng không?"

Tang Viễn Viễn: "..... Canh."

Hắn gật gật đầu, từ cửa sổ nhảy đi ra ngoài, biến mất trong tầm nhìn.

Tang Viễn Viễn: "....." Thị vệ bên ngoài, cường giả thất trọng thiên Linh Minh cảnh là để bài trí sao?

Thực mau, cái tên soái bức tang tang này liền đã trở lại.

Hắn mang về một cái bình gốm nhỏ, trong bình đựng đầy canh cá vừa thơm lừng vừa trắng đục.

Hắn nâng nàng dậy, nàng liền dựa vào trước ngực hắn, cầm tay hắn, há to mồm uống hết canh cá.

"Cá đâu?" Nàng quay đầu nhìn hắn.

"Quăng rồi," hắn đương nhiên nói, "Ngươi không phải nói muốn canh."

Ánh mắt Tang Viễn Viễn bi phẫn: "..... Ta đói."

Con ngươi hắn bỗng nhiên co rút lại thật mạnh một chút.

Cái Tiểu Tang Quả này, vừa nhỏ lại vừa mềm, cuộn thành một cục nho nhỏ, bộ dáng dẩu môi đỏ đáng thương vô cùng, bỗng nhiên ' ầm vang ' một tiếng, dường như đâm vào trong lòng hắn.

"..... Ta lại đi tìm thêm cho ngươi." Thanh âm của hắn có hơi phát run.

"Cảm ơn ngươi." Nàng hướng về phía hắn cười, "Chờ ta về Tang Châu, nhất định sẽ báo đáp ngươi."

Hắn gật gật đầu qua loa, hai hàng lông mày sắc sảo như đẽo ra nhíu chặt lại, giống như đang gian nan tự hỏi vấn đề gì.

Đi được hai bước, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, từ trong lòng lấy ra hai tờ khế, vỗ vào bên gối.

"Đây nha, hôn khế và đồng tâm khế, ngươi muốn đây."

Tang Viễn Viễn: "?!"

Nàng nhặt lên nhìn nhìn.

Giấy làm bằng vật chất bất phàm, mặt trên khắc đầy ám văn cổ xưa hoa lệ.

Hắn ôm cánh tay, đắc ý nhìn nàng, giống như đang chờ đợi nàng khích lệ.

"Ngươi còn sẽ làm đồ giả luôn hả!" Tang Viễn Viễn cảm khái vạn ngàn.

Vấn đề là, nàng cần mớ giấy tờ giả này để làm gì chứ?

Hắn có chút khó hiểu, nghiêng nghiêng đầu, sau đó nói: "Ta đi tìm đồ ăn cho ngươi trước."

"Ngươi tên là gì?" Nàng hỏi.

Hắn bỗng nhiên dừng lại.

Trong nháy mắt, Tang Viễn Viễn cảm thấy hơi thở của hắn đều biến mất.

Sau một lúc lâu, hắn thấp giọng nói: "Tộc của chúng ta, trước khi thành niên, không có tên. Ta đã 25, nhưng nương ta vẫn không cho ta lấy tên, nàng nói, tức phụ tương lai của ta sẽ nói cho ta biết ta nên gọi là gì."

Tang Viễn Viễn: "....." Thật là một nhà quá kỳ dị.

"Ta cưới không được tức phụ, nên vẫn luôn không có tên." Hắn tang tang nói.

Tang Viễn Viễn hoàn toàn không biết nên an ủi thanh niên bất hạnh này từ góc độ nào.

Ánh mắt hắn bỗng nhiên lóe lên, nheo lại đôi mắt xinh đẹp, kề sát vào một chút: "Hàn Thiếu Lăng tới, muốn gặp hắn không?"

Tang Viễn Viễn nhướng mày: "Không muốn."

"Ờ." Trong đôi mắt đen nhánh lập loè một chút ánh sáng nhảy nhót, hắn xoay người, bước đi ra ngoài.

Hàn Thiếu Lăng quả thực không có xuất hiện.

Ước chừng qua hai mươi phút, soái ca vô danh mang theo một bình canh cá mới nấu cùng cơm lam đã quay trở lại.

Tang Viễn Viễn trước nay chưa từng ăn qua canh cá nào tinh tế thơm ngon như vậy.

Nàng như gió cuốn mây tan ăn sạch mấy đồ hắn mang về tới, nghiêng đầu vừa nhìn, thấy hắn đứng ở cạnh giường, cũng không nhúc nhích.

"Khẩu thị tâm phi." Thanh âm thanh lãnh bình tĩnh sâu kín bay ra.

Tang Viễn Viễn nhìn theo ánh mắt hắn vừa nhìn, thấy hôn khế cùng đồng tâm khế.

"Nói cái gì không muốn Hàn Thiếu Lăng, cầm hôn khế tới cho ngươi luôn rồi, còn không phải không nỡ xé." Hắn xoay người, lãnh đạm cười cười.

Tang Viễn Viễn: "....." Cái tên này trình độ diễn còn muốn cao hơn mình.

À được, tới luôn, thi diễn xem nào!

Nàng tiến lên một bước, cầm hai cái khế ước kia lên, dùng động tác vô cùng khoa trương đem chúng nó xé thành hàng trăm mảnh, hướng về chỗ cao ném đi.

Một cổ cảm giác kỳ dị chợt lướt qua đầu tim.

Dường như có thứ gì tách ra, một cảm giác kỳ quái vừa chua xót vừa đau đớn tràn đầy trái tim, có chút giống như tư vị thất tình.

Đồng tâm khế.

"Đây là hôn khế cùng đồng tâm khế thật hả?" Trong hàng trăm mảnh giấy bay tán loạn, nàng hoảng sợ mà nhìn chằm chằm hắn.

"Còn có thể giả được ?." Hắn dùng ánh mắt xem kẻ ngu ngốc nhìn nàng.

"Cho nên ta đã đơn phương hoà li cùng Hàn Thiếu Lăng?" Tang Viễn Viễn cảm thấy một cơn choáng váng.

"Ừ." Hắn lui một bước, cảnh giác nhìn nàng, "Nhưng ta còn chưa đồng ý cưới ngươi. Tiểu Tang Quả, ngươi không cần nghĩ quá nhiều. Ta còn muốn quan sát kỹ một chút."

Tang Viễn Viễn: "....." Rốt cuộc là ai nghĩ quá nhiều?

"Từ từ!" Nàng hồ nghi nheo mắt lại, "Mới vừa rồi Hàn Thiếu Lăng thật sự đã tới? Ngươi làm như thế nào có thể khiến hắn biến mất?"

Vẻ mặt hắn không sao cả: "Ta đem cái đồ dỏm lớn lên giống ngươi ném vào trên giường U Doanh Nhật."

.....

Ngay thời điểm Tang Viễn Viễn xé đồng tâm khế, Hàn Thiếu Lăng đang đứng ở cung điện hắn bố trí cho U Doanh Nhật, nhìn U Doanh Nhật cùng Mộng Vô Ưu quần áo bất chính, ánh mắt lạnh băng.

Hắn nói: "Không sao cả. Ta đối với Mộng Vô Ư cũng không chút tình ý nào, chẳng qua nàng ta là Tình tộc, ta vô ý dính, cần phải lấy nàng ta giải độc. Ngươi nếu cũng muốn bị nàng ta độc hại, có thể, tùy tiện ngủ, còn có thể kêu luôn Khương Cẩn Nguyên cùng nhau chơi —— hắn cũng chân ái cái ả Mộng Vô Ưu này mà."

U Doanh Nhật ngơ ngác nhìn Hàn Thiếu Lăng, ý cười trên mặt hoàn toàn cứng đờ.

Hàn Thiếu Lăng tiếp tục tàn nhẫn nói: "Chỉ là cái công cụ giải độc thôi, ba người chúng ta xài chung cũng được mà. Bất quá có chuyện quan trọng ta cũng phải nói trước cho rõ ràng, để không ảnh hưởng tới tình cảm của cùng với phu nhân, ta sẽ hoàn toàn hủy đi gương mặt của Mộng Vô Ưu này, ngươi suy xét rõ ràng, muốn ngủ với một nữ nhân dung nhan đáng sợ hay không, ngủ cả đời."

U Doanh Nhật sợ tới mức liên tục xua tay, cười làm lành nói: "Hàn Châu vương, Hàn Đại ca, Hàn muội phu, ta ta ta ta tuyệt đối không có ý này, không không, không có, ngươi làm sao lại tưởng thật chứ!"

Mộng Vô Ưu đứng một bên nghe được, ruột gan đứt từng khúc.

Nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, nàng ta đâm đầu về phía loan trụ bên cạnh.

"Hàn Thiếu Lăng, ta hận ngươi cả đời!"

Ngay khi đầu Mộng Vô Ưu sắp đập vào trong loan trụ, Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên cảm giác được một cảm giác cực chua xót từ đáy lòng trỗi lên! Hắn khép hờ ngực, căn bản không ý thức được đây là tác dụng của đồng tâm khế bị huỷ, chỉ cho rằng bản thân mình kỳ thật có yêu Mộng Vô Ưu.

Hắn rùng mình một cái, không cần nghĩ ngợi lướt lên, dùng thân thể của mình chặn nàng ta.

Nàng ta lặn xuống một cái đâm vào trong ngực của hắn.

Hàn Thiếu Lăng phát hiện, lực đạo đâm vào trụ này thật sự không tính là lớn, khẳng định người đâm không chết được, nhiều lắm nằm trên giường năm bữa nửa tháng.

Nhưng mà, mặc dù đã thấy rõ gương mặt thật một khóc hai nháo ba thắt cổ của nữ nhân này, nhưng giờ phút này thấy nàng ta tìm chết, tâm hắn vẫn rất thành thật mà đau nhức, đâu đến mức hắn cả người khó chịu, kinh hãi không thôi.

"Nữ nhân, ta không để ngươi chết được."

Hoá ra, kiếp trước làm bạn bên nhau lâu dài, nữ tử này trong lòng hắn đã có một vị trí nhất định, hắn căn bản không thể chấp nhận nỗi đau khi mất đi nàng.

Trời ạ, hoá ra hắn lại là yêu nàng ta sao! Nếu không phải, vì sao giờ phút này tâm hắn lại đau như vậy! Phản ứng bản năng của thân thể tuyệt đối không sai, hắn nhất định là yêu Mộng Vô Ưu.....

Mộng Vô Ưu cùng Tang Viễn Viễn, hai người này hắn đều muốn!

Các nàng đều là của hắn!

Trong nháy mắt, Hàn Thiếu Lăng liền hạ quyết tâm.

Nếu trên thế gian này không có U Vô Mệnh, như vậy, còn có cái gì mà hắn không chiếm được chứ? Giang sơn, mỹ nhân, hết thảy những thứ này đều là vật trong túi của hắn!

Hàn Thiếu Lăng hào hùng vạn trượng, bế Mộng Vô Ưu đàn khóc đến cơ hồ tắt thở lên, bỏ lại U Doanh Nhật đang vô cùng sửng sốt, bước đi về hướng tẩm điện của mình.

"U thế tử, không giữ ngươi!"

Hàn Thiếu Lăng hoàn toàn tiếp nhận Mộng Vô Ưu, dùng thân hình cường tráng của mình an ủi nàng thương tâm, hai người phiên vân phúc vũ suốt một đêm trên chiếc giường thật lớn ở Vô Cực điện kia.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình có chút ngốc. Kiếp trước Tang Viễn Viễn phản bội mình theo U Vô Mệnh, là nàng phụ lòng mình trước, vậy mình hà tất còn phải khách khí với nàng như vậy?

Trước để nàng ở đó mấy ngày lại nói!

.....

Tang Viễn Viễn ngồi ở bên cửa sổ phát ngốc.

Sau khi cơm chiều xong, vô danh bệnh thần kinh liền đi ra ngoài, trời tối đen rồi còn chưa thấy trở về.

Nàng phát hiện mình đối hắn có một chút tình cảm chim non mới nở —— từ lúc xuyên qua tới nay, chỉ có hắn cho nàng ăn. Đến bây giờ, khi bụng đói, liền không tự giác mà bắt đầu nhớ tới hắn.

Nên ăn khuya rồi.

Tiếng trống canh bên ngoài cửa lại gõ một hồi, rốt cuộc thấy hắn một tay chống cửa sổ nhảy vào.

Hắn mang cho nàng một bao thịt hươu nướng.

"Chứng cớ ngươi muốn đã thu thập được gần đủ rồi." Hắn ngồi xổm xuống đối diện nàng, "Chỉ còn thiếu tình cảnh nào cho ba người ngươi, Hàn Thiếu Lăng và Mộng Vô Ưu cùng nhau xuất hiện thôi. Nếu chỉ có hai người bọn họ bên cạnh nhau, Hàn Thiếu Lăng có thể giảo biện nói Mộng Vô Ưu là ngươi."

Bắt đầu từ hôm qua, hắn liền dùng Ký Linh Châu giúp nàng thu thập chứng cứ, chứng minh Hàn Thiếu Lăng tìm về một nữ nhân giống nàng như đúc —— thu thập mấy chứng cứ này chỉ là để ngừa vạn nhất. Nếu Hàn Thiếu Lăng nguyện ý chia tay hoà bình, vậy tất nhiên là hảo tụ hảo tán, mọi người đều vui vẻ.

Sợ là sợ nam chủ ngược văn đầu óc không mấy thanh tỉnh, không chịu thả người.

Tang Viễn Viễn cần phải tính đường lui trước cho mình.

"Cảm ơn ngươi vì ta làm nhiều như vậy." Nàng một bên cắn miếng thịt vừa thơm vừa mềm, một bên chân thành nói, "Giờ phút này ta chỉ có hai bàn tay trắng, chưa dám nói tới chuyện báo đáp, ngươi cho ta chút thời gian, ta nhất định sẽ không lúc nào cũng vô dụng như vậy."

Hắn vứt vứt cái Ký Linh Châu vừa mang về tới, lười biếng hỏi: "Ngươi tính làm cái gì?"

"Tu hành." Tang Viễn Viễn vui sướng cong mắt lên.

Hắn nhướng mày: "Cái này ta am hiểu nha, để ta dạy cho ngươi."

Ngữ khí hắn cực kỳ tự nhiên, làm trong lòng nàng nổi lên một chút khác thường: "Sau khi ta về Tang Châu, ngươi còn thường xuyên tới thăm ta không?"

"Bằng không thì sao? Mẹ ta nói ngươi là tức phụ của ta." Hắn vẻ mặt đương nhiên trả lời.

Tang Viễn Viễn bỗng nhiên có một chút hoảng loạn.

Liền thấy hắn biếng nhác mà nửa tựa vào gối dựa trên sạp, biểu tình ai oán: "Tiểu Tang Quả, ngươi không biết nương ta có bao nhiêu khủng bố."

Hắn bẻ ngón tay: "Ba tuổi bức ép ta tẩy gân phạt tủy. Bảy tuổi dùng linh tủy mạnh mẽ ép ta đột phá linh diệu cảnh. Mười tuổi mang ta đến Đông Châu bức ta luyện hoá Bất Diệt hoả. Mười lăm tuổi phá cảnh. Hai mươi tuổi diệt một đống lão già thần thần thao thao. Từ khi đó, mỗi một năm, một nửa thời gian đem ta ném dưới mặt đất giết Minh ma, một nửa thời gian kia bức ta luyện hoá loại ánh sáng bảy màu đáng sợ. Ngươi nói một chút xem, ta có bao nhiêu thảm!"

Tang Viễn Viễn ngơ ngác nhìn hắn. Nàng không khỏi nhớ tới những tiểu bằng hữu học cùng nhà trẻ hay bu nhau lại than vắn thở dài.

Hắn sâu kín liếc mắt nhìn nàng một cái: "Mấy ngày trước đây, bà kêu ta tới cứu tức phụ của ta. Tiểu Tang Quả, ngươi nói ta có thể làm thế nào chứ."

Tang Viễn Viễn: "....." Hoá ra là nam thanh niên bị bắt ép lớn lên.

Mới vừa rồi, trong lòng dâng lên kia một tia mạc danh hoảng loạn bị nàng ' bang ' một cái, bóp chết.

"Ta hiểu ngươi." Nàng nói bằng tự đáy lòng, "Nếu là ngươi muốn ta cùng ngươi ứng phó nương ngươi, ta chắc chắn toàn lực phối hợp."

"Ừ." Hắn vui sướng nheo mắt lại, "Tiểu Tang Quả, ngươi đúng là người không tồi."

Tang Viễn Viễn: "....." Đây là phát thẻ người tốt cho nàng sao?

Nàng ăn xong thịt nướng rồi, thấy hắn đem cái Ký Linh châu tròn xoe đặt ở trên mặt bàn lăn qua lăn lại, nhịn không được duỗi tay kéo lại đây.

"Ta nhìn xem hôm nay ngươi ghi lại cái gì?"

Nàng không có linh uẩn, xem không được Ký Linh Châu.

"Được nha." Hắn lập tức hứng thú lên, vòng qua cái bàn lùn nhỏ, ngồi xổm bên cạnh nàng, hắn nói, "Ta đem nó đặt ở nóc nhà, sau đó liền đi nướng thịt cho ngươi rồi, lúc ta rời đi cái đồ dỏm kia còn đang khiêu vũ, không thấy gì."

Rót linh uẩn vào, Ký Linh Châu nổi lên ánh sáng trắng.

Sau một lát, trước mặt xuất hiện một khối hình ảnh hình vuông như phát ra từ máy chiếu.

Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu ăn cơm, Hàn Thiếu Lăng xem Mộng Vô Ưu khiêu vũ, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu nói chuyện, Hàn Thiếu Lăng cùng Mộng Vô Ưu..... lên giường.

Thanh âm cùng hình ảnh thiếu nhi không nên xem phiêu ra tới. Tuy rằng cách xa không nhìn thấy chi tiết, nhưng mà.....

Tang Viễn Viễn xấu hổ đến lông tóc dựng đứng, lé mắt nhìn qua bệnh thần kinh ngồi xem bên cạnh.

Chỉ thấy hắn cũng như bị sét đánh trúng, đôi mắt đen rành mạch hiện lên vẻ ảo não, tròng mắt chậm rãi chuyển, bộ dáng cố gắng

trấn định.

Sau một lúc lâu, hình ảnh cùng thanh âm rốt cuộc biến mất.

"Tiểu Tang Quả ngươi tại sao lại đỏ mặt vậy, xem chứng cứ thôi mà, có phải ngươi lại tưởng tượng những chuyện lung tung rối loạn gì rồi." Hắn quay đầu đi, nghiêm trang giở trò ác nhân cáo trạng trước.

Tang Viễn Viễn: "..... Ta không phải, ta không có!"

Hắn đột nhiên kề sát vào, một khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng phóng đại lên trước mắt nàng.

Một cổ mùi hoa u ám cùng hơi thở ấm áp đột nhiên đánh úp lại, hắn vươn hai ngón tay, xem xét gương mặt và cái trán nàng.

"Sao nóng vậy, bị bệnh à?"

Tang Viễn Viễn: "..... A, có chút không thoải mái."

Hắn đưa tay ôm ngang nàng lên, đi về hướng giường.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, cánh tay và cái eo gầy nhưng rắn chắc kia của hắn đều phi thường phi thường có cảm giác tồn tại, hơi thở nam tử dễ ngửi như có như không nhiễm trên người nàng.

Trái tim Tang Viễn Viễn hơi hơi căng thẳng, liếc mắt nhìn trộm, phát hiện hắn đầy mặt đứng đắn.

"Ta tìm thuốc cho ngươi." Hắn đem nàng đặt lên trên giường, vội vàng thối lui đến bên cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Tang Viễn Viễn: "....." Muốn chết.

Nàng giống như bị tên bệnh thần kinh kia lây bệnh luôn rồi!

Hắn vừa rời khỏi không lâu, cửa điện bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Hàn Thiếu Lăng mang theo mùi rượu đầy người đi đến.

Trong lòng Tang Viễn Viễn hơi kinh sợ, vội vàng bò từ trên giường lên, đoan đoan chính chính thi lễ về phía hắn.

"Tang Nhi," Hơi thở Hàn Thiếu Lăng nặng nề, "Đã nhiều ngày nay bận công vụ, vắng vẻ nàng. Tới đây, ta cho người tiêu một số tiền lớn tìm được một viên linh đan, sau khi ăn vào, có thể giúp nàng nhớ lại tình ý của chúng ta."

Trực giác Tang Viễn Viễn thấy không ổn, nàng cảnh giác nói: "Hàn Châu vương, ngươi có phải uống rượu quá nhiều hay không ? Ta kêu người làm canh giải rượu cho ngươi."

Vừa nói vừa nhanh chóng đi đến hướng cửa điện.

Hắn nắm lấy cánh tay nàng một phen.

"Tang Nhi, nàng sợ ta? Vì sao sợ ta?" Hắn túm lấy nàng một cái làm nàng lảo đảo, đánh vào trong lòng ngực cứng rắn của hả, "Hử?! Nàng làm sao lại không sợ U Vô Mệnh chứ?"

Vẻ mặt của hắn có chút dữ tợn: "Lúc nàng và U Vô Mệnh ở bên nhau, tại sao không thấy sợ hãi gì!"

"Ngươi say rồi!" Mùi rượu nồng đậm xông vào trong mũi Tang Viễn Viễn làm đầu nàng bị choáng váng một lúc.

Nàng buồn bực muốn chết. U Vô Mệnh, lại là U Vô Mệnh, Hàn Thiếu Lăng này một ngày không nhặt nón xanh đội lên đầu liền cả người khó chịu có phải hay không?

"Ừ say." Hàn Thiếu Lăng híp mắt cười, "Nghĩ về nàng suốt hai đời, không biết nên mở ra chuyện tình giữa hai chúng ta như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, thật ra không cần phức tạp như vậy, nàng là là phu nhân mà ta cưới hỏi đàng hoàng, vi phu chỉ cần thực hiện tốt nghĩa vụ của mình, chúng ta liền có thể cầm sắt hòa minh."

Hôm nay, Khương Cẩn Nguyên lại tìm hắn ồn ào một đống, một hai phải gặp Mộng Vô Ưu. Hiện giờ Khương Cẩn Nguyên cũng không giống như kiếp trước, cha ruột của hắn Khương Hư Hồng đang là đế quân của Thiên Đô, Khương Cẩn Nguyên hiện tại chính là đường hoàng chính chính Thái Tử gia, Hàn Thiếu Lăng không muốn đắc tội.

Nghẹn một cổ khí axit trong họng, Hàn Thiếu Lăng bỗng nhiên liền nhớ tới mình còn có một vị chính phu nhân vô dụng.

Sau khi bước vào cảm giác say, trước mắt hiện lên hình ảnh kiếp trước Tang Viễn Viễn cùng U Vô Mệnh ở bên nhau, lòng đố kị công tâm, trong đầu chỉ còn một ý niệm —— chiếm hữu nàng!

Vì thế hắn tới.

Trong lòng Tang Viễn Viễn hiện lên dự cảm xấu, hoảng sợ nhìn hắn vân vê một viên thuốc ở trong tay.

Vừa thấy liền biết không phải là cái thứ tốt gì!

Nàng cố gắng bình ổn nỗi lòng, bình tĩnh mỉm cười: "Vậy, cũng để ta tắm gội một chút đã....."

"Uống thuốc rồi đi." Trong ánh mắt hắn như bốc cháy lên một ngọn lửa thâm trầm.

Trực giác nói cho Tang Viễn Viễn, nếu nàng cự tuyệt, hắn sẽ trực tiếp bóp miệng nàng miệng, đem viên thuốc kia nhét vào bụng nàng.

Hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt.

Đến phòng tắm rồi phun.

Nàng mỉm cười, từ trong tay hắn nhận viên thuốc viên, không chút do dự ăn vào.

"Hàn Châu vương," nàng cười đến kiều diễm, "Chờ ta nga."

Da đầu Hàn Thiếu Lăng muốn tê dại.

Nàng dùng đầu ngón tay đẩy nhẹ hắn, buộc hắn lùi lại vài bước, ngã xuống giường.

"Không được lộn xộn, ở chỗ này chờ ta!" Nàng lại vứt một cái mị nhãn.

Vốn đang mắt say lờ đờ mông lung, Hàn Thiếu Lăng càng là tìm không ra có gì bất thường.

"Tốt!" Hắn cười đến nhe cả răng ra.

Tang Viễn Viễn chạy ra khỏi tẩm điện.

Một cơn sóng nhiệt từ dạ dày bốc lên bừng bừng, thổi quét toàn thân.

Nàng nghiến răng nghiến lợi mà nhìn nữ hầu nói: "Ta muốn tắm gội bằng nước lạnh."

Khi bước vào thau tắm, nàng phát hiện mình ngay cả sức nôn mửa cũng không có. Đang ở trong nước lạnh như băng, vẫn cảm thấy cơ thể nóng bừng muốn chết.

May mắn Hàn Thiếu Lăng uống rượu nhiều, may mắn nàng ổn định hắn, nếu không dữ nhiều lành ít!

Trong thân thể giống như có một vạn con kiến đang bò, nàng đem

cả đầu nhúng vào trong nước đều khó có thể thanh tỉnh.

Cái thuốc này, dược tính quá mạnh rồi!

Nói vậy Hàn Thiếu Lăng cũng là đập nồi dìm thuyền, quyết tâm muốn làm nàng.

Đúng khi đàn khó chịu, chỉ thấy cửa điện mở một cái, một thân ảnh cao gầy bước đi vào, đi trên đất mà như bay lướt tới bên cạnh thùng gỗ, cúi đầu nhìn nàng, thần sắc không hiểu.

Là hắn, bệnh thần kinh, hắn đã trở lại.

Tang Viễn Viễn hung hăng bóp mặt mình vài cái, xác định không phải ảo giác, lúc này mới nhẹ giọng nhìn hắn nói ——

"Giúp giúp ta."

Chương 109: Ngoại truyện 2(3): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa

Tang Viễn Viễn nằm trong thau tắm bên cạnh, khuôn mặt đỏ bừng, trong ánh mắt như đang chứa hai hũ mật ong đầy tràn lung lay sắp đổ.

Nàng mở miệng, liền có từng trận mùi hương thơm ngọt bất thường bốc ra tới.

Hắn không khỏi nhăn chặt mày.

"Giúp ngươi giết Hàn Thiếu Lăng à? Cũng được." Hắn nói.

"Không phải." Nàng vươn một bàn tay nhỏ, nắm lấy ống tay áo hắn, "Không thể giết hắn, sẽ có phiền toái rất lớn."

Tay áo hắn lập tức liền dính lên dấu nước của năm ngón tay tinh tế của nàng.

Hắn cúi đầu một cái, liền khó có thể tránh khỏi nhìn đến cánh tay cùng bả vai trắng nõn của nàng.

"Tiểu Tang Quả," hắn hít vào một hơi, "Ngươi thèm ta cứ việc nói thẳng."

Tang Viễn Viễn u oán nhìn hắn một cái.

Hắn đưa tay duỗi vào trong nước.

Tang Viễn Viễn chỉ nghe ' phanh ' một tiếng, cả một thùng nước lạnh toàn bộ hoá thành khí, cả phòng đầy hơi nước làm nàng sửng sốt.

Chợt, hắn cởi áo ngoài xuống, bọc toàn bộ nàng thành một con nhộng, ôm nàng lên cái giường nệm ở một bên.

Hô hấp nàng càng ngày càng gấp, những con kiến đang bò lung tung trong thân thể nàng vừa manh theo lửa lại mang theo điện, bò đến mức nàng khó chịu đến không được. Lúc rơi xuống trên giường nệm, nàng liền cuộn toàn bộ người lên, trong miệng tràn ra âm thanh 'hừ hừ' đáng thương.

"Ta đi tìm thuốc giải." Hắn đứng lên.

Nàng vội vàng túm chặt hắn, như là nắm chặt cọng rơm cứu mạng.

"Ngươi đừng đi. Yên tâm, ta sẽ không làm gì ngươi đâu." Nàng giữ chặt cổ tay áo hắn, có chút chần chờ, rướn người lên ngửi mấy hơi.

Hắn: "..... Ngươi làm gì đó."

Nàng hơi có chút ngượng ngùng: "Mùi hoa, lạnh lạnh, nghe thật tỉnh thần."

Hắn: "..... Ta làm gì có hương vị gì."

Hắn ngồi bên cạnh giường nệm, cảnh giác nhìn chằm chằm nàng một chút: "Tiểu Tang Quả, ngươi rốt cuộc định làm gì với ta đó. Ta sẽ không chạm vào ngươi, chạm vào ngươi phải cưới ngươi, ta còn chưa suy xét rõ ràng muốn cưới ngươi hay không. Ngươi ăn được nhiều quá."

Tang Viễn Viễn ủy khuất nhìn hắn: "Ngoại trừ ngươi ra, cũng chưa từng có ai cho ăn một ngụm nào. Ta đói quá mà."

Đói bụng, còn suýt chút bị Hàn Thiếu Lăng khi dễ.

Tròng mắt nàng xoay chuyển thực gấp.

"Ta sẽ không làm gì với ngươi hết." Nàng bất đắc dĩ nói, "Ở lại đây cạnh ta đi. Ta ở chỗ này một mình ta sợ lắm."

"..... Thôi được." Hắn thỏa hiệp, đưa tay gãi đầu, nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, "Nhưng mà Tiểu Tang Quả à, ta cho rằng ngươi càng cần giải dược hơn."

Nàng quyết đoán bắt lấy xiêm y của hắn, đem hắn ấn lên trên giường nệm, dựa vào thân hình gầy nhưng rắn chắc kia của hắn, dán sát vào ngực hắn.

' phanh..... Phanh..... Phanh, phanh, thịch thịch thịch phanh.....'

Nàng chậm rãi giơ mặt lên, híp mắt như mị nhãn nhìn hắn: "Làm gì tim đập nhanh như vậy."

Hắn: "....."

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng giống như con rắn, lại giống như dây leo, bắt lấy hắn không bỏ.

Tang Viễn Viễn bị cái thuốc kia dược lăn lộn thật lợi hại, bản năng chi phối nàng, lần mò trên người hắn tìm kiếm thuốc mà nàng cần.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, hầu kết thanh tú lăn lộn trên dưới.

Nàng kề đôi môi đỏ sát vào cằm hắn, nhả khí như lan: "Ta chỉ ngửi ngửi ôm ôm một chút, cái gì cũng không làm."

Nàng giống như rắn bò lên trên người hắn.

Hắn trợn tròn đôi mắt, hô hấp đều dừng lại.

Nàng bỗng nhiên dừng lại, chậm rãi cúi đầu xuống xem: "Ủa? Có cái gì cộm ta....."

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh thật lớn, trong lòng kêu to không xong, tròng mắt đen nhánh chuyển không ngừng.

Mắt thấy lòng hiếu kỳ làm nàng dần dần đi xuống.....

Tròng mắt trấn định, hắn cái khó ló cái khôn, linh uẩn chảy ngược, thân thể nhanh chóng hoá thành gỗ.

"Ta biến thân thể biến thành gỗ rồi nè." Hắn đắc ý nhếch khóe môi lên, "Tùy tiện ôm đi."

Tang Viễn Viễn cong đốt ngón tay lên gõ gõ ngực hắn.

Đốc đốc đốc.

Hắn thật đúng là biến bản thân mình thành một cây gỗ!

Sau khi hóa thành gỗ, nhiệt độ cơ thể bên ngoài nhanh chóng biến mất, vừa lạnh vừa cứng lãnh, đối với nàng hiện tại đang cả người nóng bỏng khó chịu mà nói, không khác đưa than ngày tuyết.

Nàng hung hăng ôm hắn, cọ cọ cọ cọ cọ lên đoạn gỗ này.....

"Ta, ta có thể cởi quần áo ngươi không?"

Nàng nâng đôi mắt lên, đôi mắt này mị người đến cực điểm, ỷ lại đến cực điểm.

Hắn cảm thấy mình sắp phải ngất đi rồi.

Trên đời này, làm thế nào lại có Tiểu Tang Quả đáng sợ như vậy!

Bị mùi hương ngọt ngào dễ ngửi của nàng xông vào mặt nửa ngày

như vậy, đầu óc hắn cũng có chút không thanh tỉnh, môi mỏng vừa động, gian nan nói: "..... Tùy tiện."

Nàng mím môi cười cười, cũng không thật lột xiêm y hắn, chỉ là cởi bỏ cổ áo, đem khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của nàng dán lên.

Thân thể hắn bỗng nhiên rất kỳ quái, trong cơ thể có một ngọn lửa lạnh lùng, đang đun cháy mộc linh uẩn thuần túy, đun đến mức bốc ra từng trận hơi nước mang mộc khí.

Những con kiến nóng bỏng trong cơ thể nàng thực mau chóng liền từng con một bị hơi nước mộc khí mát lạnh này giết chết.

Nàng dựa sát vào nhau hắn, đã ngủ.

Hắn khẩn trương chờ đợi.

Hắn bị nàng tra tấn đến có chút thần trí không rõ, mỗi một khắc hắn đều muốn xoay người đang cái Tiểu Tang Quả này ôm lấy làm chút gì, nhưng hắn cũng biết như vậy không được, nàng chỉ là trúng dược, không phải là tự nguyện.

Hơn nữa hắn căn bản còn chưa nghĩ xong hắn có muốn cưới nàng hay không mà!

Động nàng, bị nàng ăn vạ thì làm sao bây giờ!

Rốt cuộc, nàng bất động.

Hắn cảm thấy nàng nhất định đang giấu giếm đợi lát nữa tung ra đại chiêu gì đó, hắn càng khẩn trương đến thở mạnh cũng không dám.

Qua rất lâu sau đó, hắn rốt cuộc ý thức được nàng đã ngủ rồi.

Ngủ rồi sao?

Trúng dược như vậy, sao có thể ngủ rồi?!

Hắn đã xây dựng tâm lý sẵn sàng cho mình rồi, chuẩn bị cùng nàng đấu trí đấu dũng một suốt đêm..... Lúc này bỗng nhiên liền mê mang.

Nàng làm sao có thể nói không đấu liền không đấu?

Hắn còn chưa có 'nghĩa chính từ nghiêm' mà cự tuyệt nàng mà!

Hắn trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, phát hiện bộ dáng nàng ngủ hình như còn đáng yêu hơn so với khi tỉnh.

Hắn xoay chuyển tròng mắt, giải trừ mộc hoá của cơ thể, bất động thanh sắc mà ấn ấn đầu và sống lưng của nàng, để nàng mềm mại dựa vào hắn, ngủ được thoải mái một chút.

"Thôi, chiếu cố người bệnh thôi." Hắn lẩm nhẩm lầm nhầm, "Đây không tính là cái gì. Tiểu Tang Quả có thể ăn nhiều như vậy, khẳng định không thể cưới về nhà, bằng không ta còn phải mỗi ngày đều nấu cơm cho nàng ăn. Bản thân ta còn không thèm ăn cơm cho bớt việc mà. Có thêm một người như vậy, đó là phiền toái cực kỳ. Còn có, ta hàng năm đều sống dưới mặt đất, một năm cũng không được mấy ngày ở nhà, đem một cái Tiểu Tang Quả như vậy đặt trong nhà, khẳng định sẽ bị người khác cướp đi mất, chẳng phải là kiếm chuyện cho ta tức chết."

Cúi đầu nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng ngủ đến an an tĩnh tĩnh.

Nghĩ đến nàng tương lai sẽ gả chồng, sau đó lại ngoan ngoãn mà nằm bên người khác như vầy, hắn bỗng nhiên có chút bực bội: "Một cái Tiểu Tang Quả như vầy, không biết ai được lời đây."

Hắn cứ nói thầm như ban ngày.

Rốt cuộc cũng đánh thức nàng.

Nàng cố hết sức bò dậy, nhìn nhìn hắn.

Đôi mắt đen sạch sẽ thanh triệt của hắn nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn rõ ràng chột dạ, nhanh chóng đem thân thể biến trở về thành gỗ.

"Ta không chạm vào ngươi." Hắn nghiêm túc làm sáng tỏ.

Trong lòng nàng bỗng nhiên có một chút cảm động. Hắn quả thật là một chính nhân quân tử.

"Thực xin lỗi, ta không phải cố ý. Cảm ơn ngươi." Nàng nhanh chóng rời khỏi giường nệm, đi chân trần đứng trên mặt đất.

"Ngươi thay quần áo đi, ta không nhìn đâu." Hắn xoay người, đối mặt với vách tường.

"Được."

Hắn xoay người vào trong, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng không thích hợp.

Thực khó chịu, phi thường khó chịu.

Nàng dùng hắn một đêm, hiện tại không cần hắn nữa liền ra bộ dáng xa cách, khách khí như vậy!

Tức giận nga!

Hắn tự mình tức giận, lại không biết mình đang tức giận cái gì.

"Được rồi."

Hắn xoay người lại, thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, đứng ở nơi đó cười ngâm ngâm nhìn hắn.

Trong lòng tia hoả khí lúc nãy bỗng nhiên liền tan biến, chỉ còn lại một tia phiền muộn mát lạnh.

"Người bên ngoài đều bị ta đánh thuốc mê rồi, Hàn Thiếu Lăng cũng bị." Hắn rất không được tự nhiên mà nói, "Ngươi chỉ cần trở về thôi, ta bắt cái đồ dỏm kia lại đây, bắt được chứng cớ cuối cùng này rồi, chúng ta liền rời khỏi nơi này."

"Hảo. Cảm ơn ngươi."

Nàng trịnh trọng làm đại lễ tạ ơn hắn.

Hắn lại cảm giác được một cổ ám hỏa từ đáy lòng bốc cháy lên, lại muốn tức giận.

Lại không biết muốn tức giận cái gì, muốn tức giận ai.

Nàng cứ như vậy mà đi rồi.

Cọ hắn cả đêm, mà bây giờ còn dám không nhận như vậy!

Hắn nghẹn một bụng lửa, nổi giận đùng đùng rời khỏi gian trắc điện có thau tắm này, hai cánh mở ra, lập tức đi đến Thanh Lương Điện của Mộng Vô Ưu.

"Uy! Hàn Thiếu Lăng đang hạ dược người khác ở Hồi Vân điện kìa, ngươi không lo đi xem?" Hắn đứng ở ngoài cửa sổ, rống lên với tới nữ tử đang đứng trong điện, sau đó xoay người đầy táo bạo rời đi.

Mộng Vô Ưu: "???!!!"

.....

Tang Viễn Viễn trở lại tẩm điện, thấy Hàn Thiếu Lăng đang nằm thành hình chữ X trên giường của nàng, ngay cả giày cũng chưa tháo.

Trong điện tràn đầy mùi rượu, chăn trên giường cũng bị hỗn độn thành một đống.

Nàng chịu đựng mùi rượu tận trời kia, đi tới bên cạnh Hàn Thiếu Lăng, yên lặng chờ Mộng Vô Ưu lại đây, chụp cái ảnh chung cuối cùng.

Ước chừng mười tới phút sau, một tràn tiếng chân dồn dập vang lên, một nữ tử mặc sa y màu trắng mỹ lệ xông vào tẩm điện, cao giọng hô: "Hàn Thiếu Lăng! Hàn Thiếu Lăng, ngươi đi ra cho ta!"

Tang Viễn Viễn đối mắt với Mộng Vô Ưu một cái.

"Ngươi là ai! Làm sao lại giống hệt như ta! Ngươi cùng Hàn Thiếu Lăng có quan hệ gì!" Mộng Vô Ưu hét lên.

Tầm mắt Tang Viễn Viễn vừa chuyển, thấy tên người gỗ bệnh thần kinh biếng nhác ngồi trên nóc nhà đối diện, giơ Ký Linh Châu lên chụp ảnh trong điện.

Vì thế Tang Viễn Viễn mím môi, diễn xuất một bộ dáng yếu đuối mong manh: "Ngươi là ai, đến đây có mục đích gì?"

"Ta là ai?" Mộng Vô Ưu đúng lý hợp tình nói, "Ta là người trong tim của Hàn Thiếu Lăng!"

Tang Viễn Viễn chân mềm nhũn, diễn giống như thật: "Ngươi nói cái gì?"

Mộng Vô Ưu dựng thẳng ngực: "Ta cùng với hắn là chân ái! Ta và hắn chỉ là náo loạn chút mâu thuẫn nhỏ, hắn bất quá là bắt ngươi làm thế thân cho ta thôi! Ngươi ở lại nơi này chỉ có thể tự rước lấy nhục!"

Tang Viễn Viễn: "Vậy ta đây này liền rời đi, không bao giờ đã trở lại.

Cảm ơn, cảm tạ ngươi phối hợp."

Nàng thống khoái như vậy, nhưng thật ra làm Mộng Vô Ưu vô cùng sửng sốt.

Trên giường vang lên giọng nam nhân rầu rĩ.

Hàn Thiếu Lăng che trán lại ngồi dậy, nhìn thấy trong điện đang có hai nữ tử diện mạo cơ hồ giống nhau như đúc đang đứng, hắn không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh, vốn đầu đang đau đớn thì giờ mạch lại càng thình thịch loạn nhảy.

"Hàn Thiếu Lăng!" Mộng Vô Ưu nhào lên, phẫn nộ lên án, "Ta với Khương Cẩn Nguyên thanh thanh bạch bạch, không có chuyện gì hết! Ngươi tại sao lại không nghe ta giải thích! Ngươi còn tìm một thế thân! Ngươi thật quá đáng, ngươi làm sao có thể đối với ta như vậy!"

Hàn Thiếu Lăng: "..... Câm miệng. Nàng là..... Phu nhân."

Tang Viễn Viễn vội vàng xua xua tay: "Không không không, ta cũng không trở ngại hai vị. Hàn Châu vương, sự tình ta đã hiểu rõ, nếu ngươi đã tìm được chân ái trong đời mình, ta đây liền tự giác thoái vị nhường hiền. Hai vị cứ an tâm, ta tuyệt đối không có chuyện không cam lòng, không hề không muốn, càng sẽ không khơi mào chiến tranh của Tang Châu cùng Hàn Châu. Chúng ta hảo tụ hảo tán, từ đây từ biệt hai nơi, như thế nào?"

"Không phải, Tang Nhi, nàng nghe ta giải thích!" Hàn Thiếu Lăng bưng kín đầu.

"Hàn Thiếu Lăng!" Mộng Vô Ưu khó có thể tin hô to, "Ngươi còn phải giải thích cái gì với nàng ta chứ!"

Hàn Thiếu Lăng thất tha thất thểu bò xuống giường, bị Mộng Vô Ưu nắm lấy một phen.

"Hàn Thiếu Lăng, ngươi hôm nay nói rõ ràng cho ta!"

Tang Viễn Viễn lễ phép cười: "Hai vị có chuyện chậm rãi nói, ta liền không quấy rầy."

Nàng dĩ nhiên đi ra phía ngoài.

Hàn Thiếu Lăng muốn đuổi theo, bị Mộng Vô Ưu gắt gao bám lấy.

Chờ đến nhi hắn thoát khỏi Mộng Vô Ưu dây dưa, lao ra Hồi Vân điện, làm gì còn bóng dáng của Tang Viễn Viễn?

Hàn Thiếu Lăng khiếp sợ đứng tại chỗ.

Tang Nhi, vì sao lại một lần nữa, biến mất ở trước mắt hắn ?

.....

Giờ phút này trong ư Tang Viễn Viễn khiếp sợ không thua gì Hàn Thiếu Lăng.

Nàng phát hiện, tên người gỗ bệnh thần kinh này, hắn thật sự có thể bay!

Hắn bắt lấy nàng, nhẹ nhàng nhảy tới nóc nhà, sau đó phía sau xoè ra một đôi cánh ánh sáng bốc cháy lên lửa đen, cứ như vậy mang nàng bay, bay, bay ra khỏi thành Hàn Châu.....

"Ngươi thật sự bay được!" Chấn động cực độ làm nàng quên mất phải lễ phép khách khí với hắn.

"Tại sao lại không thể ?." Vẻ mặt hắn khinh thường, khóe môi lại đắc ý cong lên.

"Cho nên cá thật sự là do ngươi nướng!"

Hắn liếc nàng một cái: "Tiểu Tang Quả, ngươi thật là..... Toàn bộ đầu óc chỉ có ăn! Ngươi như vậy ai dám lấy ngươi."

Nàng không nói chuyện, héo héo rũ đầu xuống.

Sau một lúc lâu, thanh âm sâu kín bay ra: "Ta biết, ngươi chỉ là theo mệnh lệnh của mẫu thân ngươi tới cứu ta, ta sẽ không quấn lấy ngươi. Có thể mang ta đi gặp nương ngươi không, ta muốn gặp mặt cảm tạ bà."

Thuận tiện hỏi một câu, nương hắn vì sao muốn giúp nàng, muốn được cái gì?

Phải trả thù lao chứ.

Hắn bỗng nhiên càng không cao hứng. Chuyện này, như thế nào lại biến thành chuyện giữa Khương Nhạn Cơ và Tiểu Tang Quả, không còn liên quan gì tới hắn nữa.

Hắn vừa giận, liền bay càng nhanh.

"Ngươi không về Tang Châu trước báo bình an sao, có nữ nhi nào bất hiếu như ngươi không." Hắn tức giận nói.

Tang Viễn Viễn không biết hắn vì sao lại tức giận như vậy.

Nàng ôn tồn trả lời: "Với ta mà nói, hai việc này đều quan trọng giống nhau."

Sau một lúc lâu, hai cánh hắn vừa thu lại, đem nàng gần đây đặt vào dưới một tàng cây ở chỗ một gốc cây.

"Tự ngươi đi vào đi." Hắn dùng cằm chỉ chỉ phía trước, "Ta đi đây!"

Tang Viễn Viễn ngẩng đầu vừa nhìn liền thấy một tòa thành trì màu

xám bò đầy dây dâu lùn.

Hắn nhấc chân liền đi.

"Từ từ!" Tang Viễn Viễn vội vàng gọi hắn lại, "Nương ngươi....."

Hắn cười cười lạnh như băng: "Không cần. Ngươi cho rằng giúp ngươi là vì thu được ích lợi gì sao. Ích lợi. A, trên đời này, không có đồ vật gì đáng giá để ta tiêu phí thời gian đi trao đổi, hiểu rõ chưa."

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn.

Hắn ngạo mạn xoay người bay đi.

Nàng ngơ ngác nhìn thân ảnh hắn càng lúc càng nhỏ đi trong tầm nhìn.

"Nhưng mà, ngươi hình như lấy đi... ta thích....." Nàng lẩm bẩm tự nói.

Cái thân ảnh bay lượn bỗng nhiên rơi nghiêng về một bên một chút.

Chợt hai cánh mở ra, vèo một cái biến mất ở phía chân trời.

Tang Viễn Viễn đi về hướng đô thành Tang Châu.

Kỳ quái chính là, nơi này hết thảy đều quá quen thuộc với nàng, Tang Châu vương, Tang phu nhân, còn có ca ca Tang Bất Cận, đều như là thân nhân cửu biệt gặp lại vậy.

Nàng lấy Ký Linh Châu ra, nói cho bọn họ nàng ở Hàn Châu gặp phải chuyện gì, thu được một đợt an ủi thật lớn. Vừa lúc hôn khế cùng đồng tâm khế đều đã hủy diệt rồi, Tang Châu có Ký Linh Châu trong tay, mặc kệ Hàn Thiếu Lăng có muốn hay không, đều chỉ có thể chấp nhận kết quả chia tay hoà bình này.

Nhưng một đêm này, Tang Viễn Viễn nằm trên giường mình ở Tang Châu, tuy rằng bụng ăn thật sự no, nhưng lại vẫn mất ngủ.

Nàng đi đến bên cửa sổ, đẩy ra cánh cửa sổ gỗ khắc hoa thật lớn, phát ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cái tên người chim như con thiêu thân lớn đó, có phải sẽ không còn được gặp lại nữa?

Chờ đến khi phương đông trắng bệch, nàng đột nhiên gục đầu xuống, rầu rĩ mà nở nụ cười.

Bao lớn tuổi rồi, vậy mà lại giống như thiếu nữ ngây thơ mới đậu tình, ngu như vậy, hồ hồ ngồi chờ cả đêm, ấu trĩ đến mức không còn có thể ấu trĩ hơn!

Đỡ bàn lùn đứng lên, đi xuống cửa sổ, bỗng nhiên vướng một cái.

Vốn dĩ có thể chống đỡ, nhưng ma xui quỷ khiến mà nàng lại để bản thân mình ngã xuống một cái, quăng tới dưới cái sạp.

Nàng chống mặt đất, trong lòng liền mắng mình hai tiếng ấu trĩ.

Đang muốn bò dậy, bỗng nhiên nghe được tiếng 'phành phạch' nhẹ nhàng, trước mặt xuất hiện một đôi chân thon dài.

"Tiểu Tang Quả, vì một nam nhân, ngươi đến nỗi như thế nào sao!"

Tên soái ca tang tang ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn nàng.

Tâm Tang Viễn Viễn đột nhiên nhảy dựng, trong khoảng thời gian ngắn, đầu ngón tay khẽ run, trong thân thể nổi lên một tia vui mừng thật ngây ngô.

Nàng ngẩng đầu, thấy dưới đôi mắt hắn cũng treo hai cái quầng thâm mắt.

Nàng liếc hắn một chút, ngữ khí sâu kín: "Làm sao lại không đến nỗi, đánh mất trượng phu như Hàn Thiếu Lăng vậy, ngày sau tái giá cũng biến thành cưới lần hai rồi, làm sao còn tìm được người nào tốt. Ta có thể không lo sao."

Hắn trợn tròn đôi mắt: "Hàn Thiếu Lăng có cái gì tốt!"

"Chỗ nào không tốt?"

Hắn cười lạnh một tiếng: "Chỗ nào tốt chứ. Ngươi nói ra xem có chỗ nào tốt hơn ta."

Nàng tự mình đứng lên, phủi phủi bụi: "Ngươi thì nói làm gì, ngươi có quan hệ gì với ta chứ!."

Hắn: "....."

Nàng thập phần săn sóc hướng hắn cười cười: "Ta hiểu, ta sẽ không nghĩ quá nhiều."

Hắn đầy mặt buồn bực, nhấp nhấp môi mỏng, đơ đơ mà nói: "Ta chỉ nói muốn suy xét, chưa nói không cưới ngươi."

Nàng bỗng nhiên tiến lên trước một bước, thân thể suýt đụng phải hắn.

Hắn nghe thấy mùi hương hoa quả trên người nàng, con ngươi không khỏi rút lại thật chặt, mạnh mẽ căng cứng thân thể, không trốn ra phía sau.

Liền thấy khuôn mặt nhỏ của nàng nghiêm túc, nghiêm trang nói: "Tuy rằng ngươi giúp ta, ta phi thường phi thường cảm kích, nhưng Tang Viễn Viễn ta, vĩnh viễn sẽ không đem bản thân mình dâng lên trước mặt người khác, để người ta chọn lựa, hiểu rõ chưa? Nếu ngươi muốn thân thể của ta, chỉ cần lấy đi, ta nguyện ý, nhưng đây

không có nghĩa ta yêu cầu ngươi phải phụ trách với ta, cũng không đại diện cho chuyện ta sẽ ngồi lại tại chỗ, chờ đợi ngươi lựa chọn, hiểu rõ rồi chứ?"

Hắn ngơ ngác nhìn nàng.

Hắn có thể cảm giác được nàng có chút thương tâm, nhưng hắn không biết nàng vì sao lại thương tâm.

Thân thể lại làm ra phản ứng nhanh hơn đại não một bước, hắn kéo nàng vào trong lòng ngực, gục đầu xuống, dùng môi xúc xúc cái trán của nàng.

"Đừng khóc, Tiểu Tang Quả."

"Ta không khóc."

"Ừ....."

Hắn vẫn có chút chưa lấy lại tinh thần, môi cứ tê tê, giống như di chứng của việc hôn lên trán nàng.

Nàng nho nhỏ mềm mại như vậy, nằm trong lòng ngực hắn, làm hắn đều không biết phải hô hấp như thế nào.

Tựa như ôm một cái bảo bối phi thường phi thường bỏng tay.

"Ta....." Hắn nói, "Ta quanh năm suốt tháng đều ở dưới mặt đất, giết Minh ma. Còn nửa năm là phải nhập định tu luyện, luyện hóa một ít ánh sáng bảy màu rất lợi hại. Ngươi làm sao bây giờ? Ngươi ở nhà chờ ta, vẫn là đi theo ta. Ta có thể giữ được ngươi, nhưng ta sợ ngươi nhàm chán. Ở dưới lòng đất ngoại trừ Minh ma ra thì không có cái gì cả."

Nàng lúc này thực sự hơi muốn khóc.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp được nam nhân đơn thuần như vậy.

Nàng chỉ vô cùng đơn giản là muốn nói chuyện yêu đương với đối tượng làm nàng động lòng thôi, hắn lại nghiêm túc hoạch định tương lai.

Nàng nhịn không được, vươn cánh tay ôm vòng lấy hắn.

Hắn giống như bị nóng lên một chút, thân thể đột nhiên run lên.

"Ngươi rốt cuộc là người nào vậy....." Nàng sâu kín thở dài.

Người có khí chất và dung mạo như hắn, còn có tu vi khủng bố khiến cho người ta sợ hãi, hơn nữa còn có đôi cánh cứ như chuyện bịa. Nam nhân như vậy, cô nương ái mộ hắn chắc xếp hàng quanh Vân Cảnh này được mấy vòng đi? Làm sao có thể chưa từng nói chuyện yêu đương chứ?

Đây là cái học bá quốc bảo gì suốt ngày vùi đầu đọc sách à?

Hắn buông lỏng nàng ra, rũ đầu đi hai bước, sau đó giương mắt nhìn nàng: "Ta là nam nhân muốn cứu vớt thế giới."

Tang Viễn Viễn: "....."

Hắn ôm lấy bả vai nàng, đẩy nàng tới bên giường, ấn nàng xuống rồi cùng ngồi xuống.

"Nương ta là một người kỳ kỳ quái quái, bà ép ta khắc khổ tu luyện là có nguyên nhân. Bà nói tương lai sẽ có một ít kẻ rất lợi hại xông đến, huỷ diệt hết toàn bộ nơi này, người có thể cứu vớt thế giới chỉ có ta."

Tang Viễn Viễn: "....." Giám định hoàn tất, đây một loại hình cha mẹ có độ vọng tưởng khả năng con cái quá cao.

"Ta vốn dĩ cũng không cho là đúng." Hắn nói, "Nhưng bà xác thật là biết rất nhiều rất nhiều thứ, hơn nữa, lúc ta hơn mười tuổi, tu vi đã vượt xa sự nhận thức của mọi người rồi. Nhưng bà nói, vượt xa cũng không đủ."

"Nương ngươi thật sự là Khương Nhạn Cơ?" Tang Viễn Viễn hỏi.

"Đúng vậy, ta lừa ngươi làm gì."

"Ta muốn gặp bà, có thể không?"

"Được chứ." Hắn nói, "Ngày mai ta liền bảo bà tới cửa tới cầu hôn."

Tang Viễn Viễn: "Có thể quá qua loa một chút rồi không?"

"Sẽ không." Hắn lé mắt liếc liếc nàng, "Ta suy nghĩ một đêm. Chưa từng có bất luận chuyện gì có thể làm ta nghĩ cả một đêm như vậy. Ngươi cũng không phải suy nghĩ một suốt đêm sao."

Tang Viễn Viễn: "....."

Nàng kỳ thật cảm thấy mình chỉ là thèm thân của hắn.

Rốt cuộc giá trị nhan sắc và dáng người của hắn như vậy, ngủ được cũng là có lời rồi.

Hắn có chút khẩn trương liếc nàng một chút: "Ngươi, muốn đến dưới lòng đất nhìn thử không, sau đó mới quyết định?"

Tang Viễn Viễn do dự một lát: "Hiện tại đi?"

"Được."

Tốc độ phi hành của hắn thật sự phi thường kinh người, nhoáng lên một cái, liền mang theo nàng từ vương cung Tang Châu bay thẳng tắp về hướng tây, bay đến Minh Uyên.

"Từng thấy qua trường thành bằng hắc thiết chưa?" Hắn hỏi.

Tang Viễn Viễn lắc đầu.

Hắn cười cười, ôm chặt nàng, từ trên cao xẹt qua trường thành, rơi vào vực sâu dày đặc sấm sét.

Tang Viễn Viễn: "!!!"

Nàng chưa từng gặp qua núi cao như vậy! Sao lại thế này! Vân Cảnh vậy mà không phải đại lục, mà là đỉnh núi?!

Không biết tụt xuống bao lâu, rốt cuộc thấy một khối đại địa màu đỏ đậm vô biên vô hạn.

Dưới đại địa lẫn trên vách đá đều có Minh ma chi chít bò đầy.

Hắn dùng một miếng vải đen hơi lớn lớn, quấn quanh cột người nàng vào trước ngực hắn cứ như người ta điệu trẻ con vậy.

"Ôm chặt ta." Khoé môi hắn hiện lên nụ cười xấu xa.

Chợt, hắn từ phía sau rút ra một thanh hắc đao thật lớn, trở tay lắc một cái, liền thấy hắc diễm đang bừng lên đầy thân đao, tựa như đồ long bảo đao trong truyền thuyết.

Tang Viễn Viễn bị soái khí của hắn làm cho ngơ ngẩn.

Hắn lướt lên một cái, tư thế như nước chảy mây trôi, mỗi một đao bổ ra, đao phong cùng hắc diễm liền sẽ toả ra một quầng sáng dài rộng đầy soái khí lưu loát, Minh ma chạm vào lập tức hóa thành vũng máu đen, giống như phim quay chậm mà văng ra tứ phía.

Tang Viễn Viễn: "!!!"

Người nam nhân này, quá soái!

Đây là nàng đang có cơ hội được nhìn tận mắt cảnh như trong phim ở khoảng cách gần như thế này!

Diễn viên còn có giá trị nhan sắc quá cao nữa chứ!

Đây là xuyên qua đến xứ sở thần tiên gì đây?

Hắn dễ dàng đánh chết từng tảng lớn tảng lớn Minh ma, vô cùng thành thạo.

Thỉnh thoảng còn phóng đại chiêu, hắc đao đâm về hướng mặt đất một cái, hắc diễm tụ lại, làn sóng xung kích của ngọn lửa bị dồn ép kia 'ầm' một tiếng toả ra tứ phương tám hướng, muốn bao nhiêu huyễn khốc có bấy nhiêu huyễn khốc.

Hắn giết đến hứng khởi, quên mất trên người còn treo một Quả Tử.

Mặt mày chuyên chú dưới áp lực, càng đem mị lực của nam nhân bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Tang Viễn Viễn: "....." Có thể, ta hoàn toàn có thể!

Hắn giết một vòng thật lớn, rốt cuộc giật mình một cái lấy lại tinh thần, gục đầu xuống, khẩn trương hỏi: "Tiểu Tang Quả, nhàm chán không?"

"Không," khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ bừng, "Ta muốn mau mau tu hành, cùng giết với ngươi!"

Đuôi lông mày hắn cong lên, mắt đen rõ ràng chảy ra sung sướng.

"Tốt." Hắn nói.

.....

Sự tình thành thân thuận lợi cực kỳ.

Khương Nhạn Cơ quả nhiên tự mình đến Tang Châu cầu hôn.

Tang Viễn Viễn hơi có chút khẩn trương, sợ mẹ chồng nghiêm khắc đến biến thái này khó mà ở chung hoà thuận.

Không nghĩ tới chính là, Khương Nhạn Cơ vậy mà lại là một nữ nhân lôi thôi lếch thếch.

Bà thoạt nhìn biếng nhác, chỉ còn thiếu trong miệng ngậm cái bàn chải đánh răng nữa thôi.

Bà thực tùy tiện lê một đôi dép lê, ôm cánh tay một nam nhân thanh tuấn, cười rộ lên thật tùy tiện, bộ dáng không tim không phổi.

"Tiểu Tang Quả!" Vừa thấy Tang Viễn Viễn, Khương Nhạn Cơ liền bước nhanh lên, bắt nàng vào trong lòng ngực, sờ sờ đầu một hồi.

Tang Viễn Viễn: "....."

Khương Nhạn Cơ xua xua tay: "Không sao không sao, ta biết ngươi mất trí nhớ. Nói đơn giản nha, chính là thật lâu thật lâu thật lâu về sau, chúng ta phải quyết chiến cùng một nền văn minh khác, sau đó ông chồng ta liền khởi động lại thế giới, để ta mang theo ký ức trở lại quá khứ, ờ, cũng chính là hiện tại, chúng ta cùng nhau đi khai sáng tạo nên một lịch sử mới nào!"

Tang Viễn Viễn: "....."

"Có phải sợ ngây người hay không? Không sao, không sao," Khương Nhạn Cơ săn sóc nói, "Ta sẽ giám sát tiến độ hai đứa tu hành, nhiệm vụ cứu vớt thế giới liền giao cho hai đứa rồi!"

"Vậy sao bà làm gì mà không làm?" Tang Viễn Viễn phát hiện điểm

mù.

Khương Nhạn Cơ nhíu mày nổi lên đôi mắt: "Việc khổ việc nặng đương nhiên là ném cho con cái rồi! Bằng không ta sinh hắn làm gì!"

Tang Viễn Viễn: "....." Ta thế nhưng không lời gì để nói.

"À đúng rồi," Khương Nhạn Cơ nháy mắt vài cái, "Các ngươi tương lai sẽ sinh một đôi song bào thai nga, ta không ngại bế cháu trai cháu gái trước đâu, cố lên nga!"

Tang Viễn Viễn: "....."

.....

Trượng phu của Khương Nhạn Cơ là một nam nhân dung mạo thanh tuấn, tài ăn nói cực tốt, họ Minh, đúng là hắn thành thạo liền nói cho Tang Châu vương phục luôn, trong tình huống Tang Viễn Viễn cùng bệnh thần kinh không có mặt, liền ấn định hôn sự của hai người luôn rồi.

Thời điểm viết thiệp mời cưới, Tang Viễn Viễn phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.

"Tên của hắn?"

Khương Nhạn Cơ bắt chéo chân, cười như không cười: "Chờ con cho hắn cái tên. Để mẹ chồng như ta đặt tên sợ con không hài lòng."

Tang Viễn Viễn chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

May mắn hắn kịp thời ôm lấy vai nàng, tiến đến bên tai nàng nói: "Không có việc gì, nương ta kêu ngươi đặt, ngươi cứ đặt thôi."

Vẻ mặt Tang Viễn Viễn khó xử.

Làm gì có tức phụ nào đặt tên cho chồng của mình cơ chứ?

"Minh....."

"Không cần họ Minh." Khương Nhạn Cơ rất ý vị thâm trường, "Chồng của ta thật ra cũng không phải họ Minh. Minh là tộc thôi."

"À....." Tang Viễn Viễn xoa trán, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, "Tùy tiện tên gì cũng được à?"

"Đúng đúng đúng!" Khương Nhạn Cơ chờ mong nhìn nàng.

"Kia liền dùng tên nguyên bản của hắn đi!" Tang Viễn Viễn lộ ta nụ cười thần bí, "U Vô Mệnh!"

Khương Nhạn Cơ sợ tới mức té ngã xuống đất một cái: "Ngươi ngươi ngươi ngươi làm thế nào biết hắn vốn dĩ tên U Vô Mệnh!"

Tang Viễn Viễn cười giống như một con hồ ly.

Tới khi động phòng hoa chúc, hắn ấn nàng xuống giữa chăn đệm đỏ thẫm, trán chống trán, hô hấp tiếp hô hấp.

Hắn hỏi: "Nàng làm thế nào biết kiếp trước ta tên là U Vô Mệnh?"

"Không nói cho chàng."

"Nói hay không?"

"Không nói! A! Ngô....."

Sau một hồi trúc trắc cuồng loạn làm càn, hắn ngơ ngác mà nhìn cô vợ bé nhỏ nằm trong lòng ngực hơi thở phì phò, trong con ngươi đen láy có chút ảo não.

Quá kích động.....

Hắn vốn dĩ cho rằng có thể làm tới hừng đông luôn?

Không nghĩ tới, cái Quả Tử này thật sự là quá mức mỹ vị, tùy tiện ăn có mấy ngụm, đầu óc liền trống rỗng.

Hắn ấn nàng hướng vào trong lòng ngực ôm lại, bình tĩnh nói: "Lần đầu tiên, tha cho nàng, chậm rãi thôi vậy. Ta đây là chiếu cố thân thể của nàng, hiểu không?"

"Ừ." Nàng ôm hắn, trong lòng chỉ cảm thấy một mảnh ấm áp thỏa mãn.

Kỳ thật ngay từ lúc bắt đầu, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình có một chút kháng cự lại hương vị trên người hắn, có lẽ đây là cái gọi là chú định trong số mệnh nhỉ.

"Tên của chàng," nàng lười nhác nói: "Khi cha mẹ chàng khởi động lại thế giới, phỏng chừng xảy ra chút vấn đề, Hàn Thiếu Lăng cũng mang theo ký ức trở lại. Hắn vẫn luôn ép hỏi ta, người ta yêu có phải là U Vô Mệnh hay không. Ta cứ tưởng rằng đầu óc hắn bị vô nước thôi. Hoá ra, đời trước chàng tên là U Vô Mệnh, chúng ta ngay từ đời trước đã ở bên nhau."

Nàng nâng đôi mắt lên, dùng ánh mắt nhu tình như nước tinh tế miêu tả hình dáng hắn.

"Vậy à. Khó trách ta vừa thấy Tang Quả liền thích, hoá ra là kiếp trước có duyên." Hắn trở mình, nhốt nàng lại giữa hai cánh tay hữu lực, "Đời trước nhất định nàng có nói qua, cùng ta ở bên nhau cả đời cũng không đủ."

Eo thon chắc đột nhiên phát lực, một lần nữa ngậm Quả Tử của hắn vào trong miệng.

"Ta đây đành phải đến một lần nữa vậy."

****

(Hết)

Nội dung từ **Chương 1: Bạch Nguyệt Quang yểu mệnh** đến **Chương 109: Ngoại truyện 2(3): Nếu Tiểu công tử chưa từng hắc hóa**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh